Vạn dặm tìm chồng 1
Vạn dặm tìm chồng 2
m tìm chồng 3

Vạn Dặm Tìm Chồng

Tác giả: Minh Nguyệt Thính Phong

Người dịch: Lam Nguyệt

Nhà xuất bản: NXB Phụ Nữ

Nhà phát hành: Đinh Tị

Định dạng: Bìa mềm

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

https://thuviensach.vn

Ngày phát hành: 18/07/2015

Số trang: 512 – 496 - 496

Giá bìa: 109.000 VND/ 1 tập

Chụp sách: **numxxi**

Type: ruyslenna, Đại Dương Dương, phuongvutyty, Bạch Uyển Lăng

Halu, Tuntun77, nothingtosay, vtxuan, Lip Hirameki

bluesky5986, snowbell, diepyen

Beta: **lyquang93** và **Piipp**

Nguồn ebook: http://cungquanghang.com

CUNG QUẢNG HẰNG

https://thuviensach.vn

Giới Thiệu

Một cô gái chẳng chút lãng mạn mạn lại ế chỏng ế chơ bỗng bất thình lình một hôm bị Nguyệt Lão trong truyền thuyết túm lại mà thông báo rằng người yêu trong số mệnh của cô đã bị tai nạn trong một ngày định mệnh, hiện anh đang hôn mê bất tỉnh và linh hồn thì đã phiêu bạt sang một không gian khác. Và nếu cô không muốn cả quãng đời còn lại sống trong cô đơn khổ cực thì hãy mau mau đến không gian kia mà mang anh về.

Nói đi là đi, lợi dụng lúc cô ngủ mà đạp cô sang một không gian khác. Nào là tráng sĩ, nào là cô nương, rốt cuộc thì cô đang đến thời đại nào thế này?

Người đàn ông cô phải tìm là ai? Không biết!

Tính cách thế nào? Không biết.

Làm nghề gì? Không biết.

Không tìm có được không? Đương nhiên không được.

***

"Tráng sĩ có thủ nghệ gì?"

"Binh khí."

"Ồ." Đúc tạo binh khí rất hoành tráng, đáng lý phải kiếm được rất nhiều bạc, nhưng chàng lại rất nghèo!

Tô Tiểu Bối lại muốn thở dài, vị tráng sĩ tiên sinh này thật sự quá đặc biệt, lời chàng nói cô đều tin, nhưng những gì chàng thể hiện lại khiến cho người ta thật sự không dám tin tưởng.

"Tráng sĩ thu nhận nữ đồ đệ không?" Cô tùy tiện hỏi một câu.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch quét mắt nhìn từ đầu đến chân Tô Tiểu Bồi, đáp: "Có thể cởi trần vung búa thì nhận."

"..."

Bỏ đi, coi như cô chưa nghe thấy.

***

"Cô nương, tại hạ họ Nhiễm, tên Phi Trạch. Khi còn nhỏ quê hương gặp lũ lụt, do đó đã mất đi người thân. Tại hạ sinh vào ngày Ba mươi tháng Giêng, đến giờ tuổi đa qua hai mươi chín, tuổi tác tuy có hơi lớn một chút, nhưng mạnh ở chỗ thân tráng thể kiện, giữ mình trong sạch, bản tính đoan chính. Tại hạ có vài thủ nghệ, làm đồ dùng chế ít gia cụ đều có thể làm được, tuy không phải là vật quý giá gì, nhưng mạnh ở chỗ có thể khiến cô nương sống được thoải mái. Đồ ăn tại hạ làm không được đa dạng nhiều chủng loại, nhưng mạnh ở chổ có thể khiến cô nương ăn vừa miệng. Tại hạ cũng có thể kiếm được ít tiền, tuy không được vàng bạc đầy bịch, nhưng mạnh ở chỗ có thể khiến cô nương không lo cơm áo, mua nha chi vật liệu tắm gội đắt thế nào cũng được."

Tô Tiểu Bồi càng nghe càng hoảng, mặt nóng bừng, muốn ngẩng lên, nhưng lại bị chàng ôm rất chặt. " Cô nương nàng xem, dễ có ngọc vô giá, khó được hữu tình lang, tại hạ chân tình thật ý, muốn được kết tóc se tơ, bạc đầu giai lão với cô nương, cô nương có nguyện ý không?"

***

Sau khi trùng phùng, Tô Tiểu Bồi hỏi chàng:"Chàng có phải chịu khổ không?"

Chàng ngẫm nghĩ, chịu khổ sao? Chàng không khổ, chỉ là cứ mãi đi về phía đông thôi, nào có gì khổ chứ? Nàng vẫn luôn ở bên chàng, có điều bản

https://thuviensach.vn

thân nàng không biết mà thôi. Nàng ở trong tim chàng, chưa từng rời xa, nàng ở bên chàng, sao chàng có thể chịu khổ được đây? Chàng không hề khổ chút nào!

Nếu có một người yêu thương như vậy, đáng để bạn cứ mãi đi về phía đông, bạn làm sao mà cảm thấy khổ được chứ?

Tình bền chặt hơn vàng, dây tơ hồng không đứt. Nàng vẫn luôn ở đây, bên chàng, không rời...

https://thuviensach.vn

Mục Lục

Giới Thiệu

~Tập 1~

Chương 1 ♥ Chương 2

Chương 3 ♥ Chương 4

Chương 5 ♥ Chương 6 ♥ Chương 7

Chương 8 ♥ Chương 9

Chương 10 ♥ Chương 11

~Tập 2~

Chương 12 ♥ Chương 13

Chương 14 ♥ Chương 15 ♥ Chương 16

Chương 17 ♥ Chương 18 ♥ Chương 19

Chương 20 ♥ Chương 21

~Tập 3~

Chương 22 ♥ Chương 23 ♥ Chương 24

Chương 25 ♥ Chương 26

Chương 27 ♥ Chương 28

Chương 29 ♥ Chương 30

PHẦN KẾT

Ngoại Truyện: Sau khi biệt ly

https://thuviensach.vn

Chuyện yêu đương

Chuyện hứng thú

Chuyện bày tỏ tình yêu

Chuyện bạn đồng hành

Chuyện cầu hôn

Đại hiệp

***

Tâm sự của tác giả

https://thuviensach.vn

<<Tập 1>>

https://thuviensach.vn

Chương 1

"Xin chào, tôi là Nguyệt Lão."

Tô Tiểu Bồi đang bấm điện thoại, chuẩn bị báo cáo kết quả với bà cô ruột đã nhiệt tình sắp xếp buổi xem mặt này cho cô, không ngờ người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở ghế đối diện lại nhiệt tình tự giới thiệu trước.

Tô Tiểu Bồi ngước mắt lên nhìn anh ta, chân mày nhíu lại.

Sao lại thế này, hai hiệp rồi vẫn chưa đủ, lại còn có cả hiệp phụ à?

Tô Tiểu Bồi không để ý đến anh ta, chỉ chăm chú nói chuyện điện thoại.

"Báo cáo đại nhân, nhiệm vụ đã hoàn thành rồi ạ. Cháu đã gặp mặt cả hai người, người đầu tiên mặt mũi sa sầm, chẳng có phong độ gì cả, đến hóa đơn cũng không thanh toán, người còn lại thì nghiến răng trợn mắt với cháu, hậm hực bỏ đi, đã thế lại chỉ trả tiền mỗi cốc cà phê mà anh ta gọi." Tô Tiểu Bồi vừa nói chuyện vừa nhìn sang phía đối diện. "Bây giờ lại có một người nữa đến, tự xưng họ Nhạc[1]. Cô à, cô muốn giới thiệu thêm người thì chí ít cũng phải nói trước với cháu một tiếng chứ."

(1) Từ "Nguyệt" và "Nhạc" trong tiếng Trung phát âm giống nhau.

"Họ Nhạc? Cô không hề giới thiệu người nào họ Nhạc mà." Ở đầu dây bên kia, bà Tô Lệ vô cùng kinh ngạc, nhưng lập tức tìm được điểm mấu chốt trong lời nói của cô cháu gái, bà lập tức gào lên: "Sao lại mặt mũi sa sầm, nghiến răng trợn mắt, cháu đã làm gì? Lại thất bại rồi phải không? Cô đã nói với cháu bao nhiêu lần rồi, đừng có lúc nào cũng xù lông nhím lên, con gái thì phải nữ tính một chút chứ, phải tử tế nói chuyện với người ta, phải nhỏ nhẹ dịu dàng, đoan trang lịch sự. Cháu lại không nghe lời cô chứ gì?"

https://thuviensach.vn

“Cháu có nghe mà, cháu rất đoan trang và lịch sự, đánh giá và trả lời câu hỏi của bọn họ một cách khách quan.” Nếu không “đoan trang lịch sự” thì cô sớm đã bỏ về rồi.

Bà Tô Lệ vỗ trán. “Lần này thì thế nào? Hai người đó ra sao?”

Tô Tiểu Bồi đáp: “Cái anh chàng mặt mũi khó ưa thì luôn ra vẻ đại gia, nói sau khi kết hôn hy vọng cháu có thể tiếp tục đi làm, bởi vì anh ta muốn hai vợ chồng có thể độc lập về kinh tế, tiền ai người đó tiêu. Cái kiểu huênh hoang kiêu ngạo, coi thường người khác của anh ta, cô nhất định phải nhìn thấy mới được.”

Bà Tô Lệ không nói gì, bà không tưởng tượng ra nổi dáng vẻ kiêu ngạo của anh chàng đó, nhưng bà tuyệt đối có thể hình dung ra được phản ứng của cô cháu gái.

“Cháu lịch sự hỏi anh ta một tháng kiếm được bao nhiêu tiền, sau đó lại lịch sự nói cho anh ta biết cháu kiếm được nhiều hơn anh ta bao nhiêu. Cháu còn tốt bụng nhắc nhở anh ta rằng đây chẳng qua mới là lần đầu tiên gặp mặt, cháu chưa ưng anh ta cũng chẳng định lấy anh ta, cho nên anh ta nói chuyện này đúng là hơi thừa rồi. Cháu cũng rất lịch sự khuyên anh ta phải cố gắng làm việc hơn, vì tiền lương của anh ta thực sự chẳng đáng để kiêu ngạo như vậy. Cháu còn vô cùng lịch sự vì đã không chỉ ra cho anh ta thấy bản thân anh ta đã mắc chứng rối loạn nhân cách quá yêu bản thân. Cô xem, cháu giữ thể diện cho anh ta như thế còn gì!”

Bà Tô Lệ tức đến mức không thốt nên lời, bà sớm đã biết kết cục này mà.

Tô Tiểu Bồi tiếp tục. “Hiệp thứ hai, anh ta hễ mở miệng là lại nhắc đến mẹ. Nào là mẹ anh ta thích người biết nấu nướng, hỏi tay nghề nấu ăn của cháu thế nào, rồi thì mẹ anh ta thích tập thể dục buổi sáng, bảo cháu hàng ngày nên dậy sớm một chút để cùng bà ta ra công viên, xong lại nói tối nào mẹ anh ta cũng phải xem ti vi, cháu không được giành với bà ấy. Anh ta

https://thuviensach.vn

liến thoắng một hồi, cháu mới rất lịch sự hỏi, nếu như cháu lấy mẹ anh ta, liệu bố anh ta có để ý không? Anh ta lập tức trợn mắt nhìn cháu ra vẻ ấm ức lắm, bảo cháu nói chuyện khó nghe. Anh ta nói mấy chục câu cháu mới nói đúng một câu, giả vờ thiệt thòi cho ai xem chứ? Cháu còn chưa nói anh ta yêu mẹ quá, thực sự cần đến bệnh viện khám đấy."

Tô Tiểu Bồi năm nay đã hai mươi bảy tuổi. Thông thường ở độ tuổi này, người lớn đều lo lắng về chuyện hôn sự của con cháu trong nhà. Tô Tiểu Bồi rất hiểu chuyện này nên khi họ bảo đi xem mặt, cô cũng không cố sống cố chết kháng cự, không ngờ toàn gặp phải những gã đàn ông vô cùng đặc biệt thuộc đủ các chủng loại, khiến cô cảm thấy mình thực sự vô phúc.

Tô Tiểu Bồi vừa nói chuyện vừa ngước mắt nhìn anh chàng họ Nhạc ngồi đối diện, cô đã nói đến thế này rồi, chắc anh ta cũng sẽ biết điều mà bỏ đi.

Kết quả, anh ta không đi mà vẫn nhẫn nại ngồi đợi, khi chạm phải ánh mắt của cô, anh ta lại còn khách khí mỉm cười. Tô Tiểu Bồi nhíu mày, phớt lờ anh ta.

Ở đầu dây bên kia, bà Tô Lệ muốn giáo huấn Tô Tiểu Bồi một trận, nhưng nhất thời không tìm được câu nào thích hợp, đành nói: "Để cô nói chuyện với mấy người giới thiệu đối tượng cho cháu, như thế đúng là không được thích hợp lắm."

"Đúng ạ, cô à, cô hiểu được thì tốt quá." Tô Tiểu Bồi cũng không quên chớp thời cơ, vội nói: "Đã thế thì, cô ơi, cô có thể thông cảm cho cháu thêm một chút không, buổi xem mặt tối nay đã gây tổn thương tinh thần rất lớn đối với cháu, cháu bị ám ảnh mất rồi, cô để cháu nghỉ ngơi mấy tháng đi, chuyện xem mặt này cứ thong thả đã."

"Ám ảnh cái gì?" Bà Tô Lệ ban đầu còn ngơ ngác, nhưng sau đó đã cất tiếng gầm rung cả trần nhà. "Cháu bớt kêu ca với cô đi, cô thấy những

https://thuviensach.vn

người đã xem mặt với cháu đều sẽ mắc bệnh thần kinh mới đúng.”

“Vậy thì cháu thật sự rất áy náy, đây cũng là một loại tổn thương tâm lý, cháu cần thời gian để điều chỉnh lại.”

“Cháu đừng mơ! Cháu đã trốn hai tháng trời rồi. Đừng tìm cớ nữa! Cũng đừng có lúc nào cũng nói đối phương không tốt, cháu nhìn lại bản thân mình đi, khuyết điểm cũng chẳng ít đâu. Còn nữa, thái độ nói chuyện của cháu là thế nào vậy? Tiểu Bồi à, nghe lời cô đi, cháu nghĩ xem, tuổi tác không còn nhỏ nữa, cháu cũng phải lo nghĩ một chút cho mình chứ, cứ thế này thì sẽ thành sản phụ cao tuổi đó…” Bà Tô Lệ suýt nữa phải đưa tay lên đấm ngực mới có thể dằn cơn tức lại, nếu cô cháu gái không chịu nghe lời này mà có ở đây, chắc chắn sẽ bị bà nắm lấy vai mà lắc cật lực.

“Dừng, dừng lại.” Đầu óc Tô Tiểu Bồi sắp nổ tung rồi. Một anh chàng ưng ý còn chưa thấy bóng dáng đâu, sao đã nhảy đến lúc sinh con rồi.

“Còn chuyện mẹ cháu nữa, cháu đừng có cứng đầu như vậy, mẹ cháu cũng vì tốt cho cháu thôi, cháu đừng lúc nào cũng chống đối mẹ nữa.”

Được, lại nhảy sang chuyện mẹ cô rồi. Tô Tiểu Bồi nhăn mặt, nói: “Cháu có chống đối đâu, chẳng phải là mẹ bảo cháu đổi công việc cháu liền đổi rồi sao, mẹ bảo cháu đi xem mặt thì cháu đi xem mặt rồi còn gì?”

“Cháu…” Thực ra Tô Tiểu Bồi nói cũng không sai, bà Tô Lệ không tìm được lời nào để giáo huấn cô nữa, nhưng rõ ràng tật xấu của cô cháu gái này quá nhiều, không dạy dỗ không được.

“Cô ơi, cô đã mệt chưa, mau uống ngụm nước rồi nghỉ ngơi chút đi, cháu dập máy đây, cô còn phải nghe điện thoại, cháu không thể cứ chiếm dụng mãi. Cô bảo mấy người giới thiệu đối tượng cho cháu cũng nghỉ ngơi chút đi, sắp tới không cần bảo bọn họ đến gặp cháu nữa. Cháu vừa mới đổi công việc, cũng rất bận rộn. A, tín hiệu đột nhiên bị nhiễu rồi. Anh Nhạc vẫn còn ở đây, cháu phải nói chuyện với anh ta đã, cháu dập máy đây, thế nhé. “Bái bai” cô.”

https://thuviensach.vn

Không để bà Tô Lệ có cơ hội giáo huấn, Tô Tiểu Bồi nhanh nhẹn dập máy trước, ngước mắt lên, thấy anh chàng họ Nhạc kia vẫn đang nhàn nhã ngồi trên ghế, kiên nhẫn đợi cô.

Tô Tiểu Bồi chẳng thèm để ý đến anh ta, dù sao cũng không phải người được giới thiệu đến xem mặt, cô cũng không cần phải lãng phí thời gian công sức diễn kịch với anh ta.

Nhưng anh chàng này lại không hề để ý đến sắc mặt của Tô Tiểu Bồi, thậm chí anh ta còn ấn tờ hóa đơn của Tô Tiểu Bồi xuống bàn, ngăn cản cô rời đi.

"Tô Tiểu Bồi, tôi đến là để thông báo với cô một chuyện quan trọng. Cô nhất định phải nghe tôi nói."

Chuyện quan trọng? Tô Tiểu Bồi hơi chột dạ, lẽ nào có liên quan đến chuyện đó?

Cô giả vờ thản nhiên nghịch điện thoại nhưng thực chất là đang lén chụp ảnh anh chàng đối diện. Cô muốn lưu lại tất cả manh mối có thể.

"Vừa rồi anh nói anh tên là gì?" Cô ghi một chữ Nhạc bên trên bức ảnh, đợi anh ta tự khai báo lai lịch một lần nữa.

"Nguyệt Lão."

"Nhạc gì?" Tô Tiểu Bồi khẽ nhíu mày, cô có nghe nhầm không? Hay là người này vừa nãy nhìn thấy cô đi xem mặt nên đến trêu đùa cô?

"Chính là Nguyệt Lão, người chủ quản nhân duyên trong thần thoại đó."

Tô Tiểu Bồi lập tức gập điện thoại lại, người này chắc chắn là đến đùa bỡn mình.

"Tôi biết rồi." Cô ném điện thoại vào túi xách, toan bỏ đi. "Anh chính là nhân viên dịch vụ môi giới hôn nhân trên mạng."

https://thuviensach.vn

“Không.” Anh ta nghiêm túc ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Nói đúng ra, có thể gọi là tổng giám đốc quản lý các vấn đề nhân duyên.”

Còn có cả tổng giám đốc nữa sao? Tô Tiểu Bồi thoáng chốc thấy mình quá lạc hậu, không ngờ thời buổi bây giờ đàn ông lại dùng chiêu này để bắt chuyện với phụ nữ.

Tô Tiểu Bồi giật lấy tờ hóa hơn, đứng dậy.

“Tô Tiểu Bồi, 7 giờ 13 phút tối ngày 13 tháng 7, ở cửa bắc đường Ngô Đồng, đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông. Có hai chiếc ô tô đâm vào nhau ngay trước mặt cô, cô còn nhớ không?”

Tô Tiểu Bồi sững lại, đương nhiên là cô nhớ.

Ngày Mười ba tháng Bảy là ngày giỗ của bố cô, đường Ngô Đồng là chỗ ông gặp nạn. Cô đương nhiên nhớ rất rõ.

Hôm đó là thứ Sáu, vừa tan ca Tô Tiểu Bồi đã đến đó, cô đứng ở đầu đường, nhìn nơi mà bố cô đã ngã xuống, nhắc nhở bản thân mình không được quên. Lúc cô không chú ý, hai chiếc xe hơi đã đâm vào nhau, chỉ cách chỗ cô đứng có hai mét. Chuyện đó làm sao cô quên được?

Tô Tiểu Bồi quay lại ngồi xuống ghế, cô muốn nghe xem người này rốt cuộc định nói gì. Lẽ nào vụ tai nạn đó có thể có liên quan đến cái chết của bố cô? Nhiều năm đã trôi qua, cô vẫn chưa tìm được đầu mối hữu ích có liên quan đến hung thủ.

“Làm sao anh biết tôi có mặt ở đó?”

Anh ta hắng giọng, không trả lời câu hỏi mà nói: “Tai nạn khiến cho một người lái xe chết, một người bị thương, nguyên nhân của sự cố được kết luận là do người đã chết vượt đèn đỏ nên anh ta phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, nhưng đây không phải là chuyện tôi muốn nói, mà là người bị thương kia.”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi chăm chú lắng nghe.

“Lời tôi nói sau đây, cô nhất định phải nhớ rõ. Anh ta tên là Trình Giang Dực, bây giờ đang nằm trong phòng VIP chăm sóc đặc biệt tại tầng hai nhăm tòa nhà số Hai, bệnh viện số Một, cô phải đi tìm anh ta, càng nhanh càng tốt.”

“Tìm anh ta làm gì?” Tô Tiểu Bồi theo thói quen lấy ra một cuốn sổ nhỏ, ghi hết những điều nghe được.

“Cô phải hiểu được anh ta, mới có thể tìm được anh ta.”

Tô Tiểu Bồi ngẩn người, hỏi: “Chẳng phải anh ta đang nằm trong phòng bệnh sao?”

“Anh ta đúng là đang ở trong phòng bệnh, trong trạng thái hôn mê.”

“Vậy anh nói tìm được anh ta là có ý gì?”

“Cô nghe tôi nói đây, thế giới này không phải chỉ có cảnh vật cô nhìn thấy trước mắt. Năng lượng chuyển hóa, thời gian không gian giao thoa, hai không gian phải gắn chặt vào nhau cùng vận động thì mới có thể duy trì trạng thái vĩnh hằng.”

Đúng là nói linh tinh, Tô Tiểu Bồi nhíu mày.

Nguyệt Lão ngẫm nghĩ một chút rồi giải thích: “Nói một cách đơn giản, cô có thể tưởng tượng hai thế giới cũng giống như một Bát Quái Đồ, do hai bộ phận gắn liền với nhau cùng vận động, duy trì năng lượng.”

“Là thế nào?” Tô Tiểu Bồi bắt đầu cảm thấy thần kinh anh ta có vấn đề. “ Anh Nhạc, lý luận này của anh quá uyên thâm, tôi không hiểu lắm, anh có thể nói vào trọng điểm một cách đơn giản dễ hiểu được không?”

“Đây chính là một trong những trọng điểm đó, rất quan trọng.” Nguyệt Lão tỏ vẻ thành thật. “Hơn nữa sự việc cũng không quá phức tạp, nói thẳng

https://thuviensach.vn

ra, Trình Giang Dực là người yêu trong số mệnh của cô. Vốn dĩ ngày Mười ba tháng Bảy là ngày hai người gặp nhau lần đầu tiên, sau đó nảy sinh tình cảm. Nhưng vì tai nạn xảy ra, khiến hai người đi lướt qua nhau, bỏ lỡ mất cơ hội."

"Vậy à?" Tô Tiểu Bồi gật đầu, cố gắng trấn tĩnh. Do nghề nghiệp của mình, cô đã gặp không ít người mắc chứng hoang tưởng, nhưng chứng hoang tưởng của bệnh nhân trước mặt này khá mới lạ. Cô cẩn thận tỉ mỉ quan sát, trong lòng thầm đánh giá bệnh tình của anh ta.

"Vụ tai nạn đó, đáng lý anh ta phải trọng thương mất mạng, nhưng vì dây tơ hồng nối với cô quá chặt, nhân duyên ràng buộc quá sâu nên tính mạng anh ta mới không thể kết thúc, chính sợi dây tơ hồng đã bảo vệ anh ta, giúp anh ta giữ được hơi thở cuối cùng. Nhưng hậu quả của vụ tai nạn rất nghiêm trọng, anh ta bị đẩy đến một thế giới song song với thế giới này. Lúc trước tôi bận làm vụ của người khác, hệ thống cũng chưa hiển thị nhiều thông tin, nên tôi không biết tình hình của anh ta, may mà bây giờ vẫn chưa quá muộn. Tôi phải nói, thời gian nhậm chức của tôi không dài, đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp phải tình huống thế này. Sợi dây tơ hồng đó tôi không thể cắt đứt, bởi vì như vậy nhân duyên mấy kiếp của cô và anh ta cũng sẽ bị hủy hoại, dây tơ hồng sau khi bị tổn hại cần rất nhiều thời gian mới có thể phục hồi như cũ và tìm tới nhân duyên mới, muốn nối mới lại thì còn khó khăn hơn. Tôi nói thế, cô có thể hiểu rõ được tính nghiêm trọng của sự việc không?"

Tô Tiểu Bồi gật đầu, gấp cuốn sổ ghi chép của mình lại. Tính nghiêm trọng của sự việc thế nào cô không biết, nhưng với tư cách từng là một bác sĩ tâm lý có chuyên môn, có trách nhiệm, cô cảm thấy người đang ngồi trước mặt thật sự cần được giúp đỡ.

"Anh Nguyệt Lão này, bắt đầu từ khi nào anh ý thức được bản thân mình là tổng giám đốc quản lý nhân duyên?"

https://thuviensach.vn

Nguyệt Lão trợn tròn mắt, biểu cảm vô tội thành thật lại xuất hiện. “Cô không tin tôi? Cô nhất định phải tin tôi! Nếu như cô không kéo được anh ta quay về thì hậu quả sẽ tồi tệ giống như khi cắt đứt sợi dây tơ hồng. Hai người đều sẽ mấy kiếp không có chỗ dựa, tình cảm không có chốn đậu, cô độc đến già. Bất luận cô đi xem mặt bao nhiêu lần, bất luận cô cố gắng đến thế nào, cũng đều không có nhân duyên tốt, cho dù miễn cưỡng kết hôn thì nhất định cũng sẽ bất hòa, cuộc sống không thuận, rất thê thảm.”

“Anh chắc chắn tôi tên là Tô Tiểu Bồi chứ?”

Câu hỏi của Tô Tiểu Bồi khiến Nguyệt Lão ngẩn ra. “Không phải cô sao? Vừa rồi khi cô xem mặt, người đàn ông kia chắc chắn đã gọi cô là Tô Tiểu Bồi.”

Tô Tiểu Bồi khẽ gật đầu, xem ra người này không hề quen biết cô, anh ta chỉ ngồi bên cạnh nhìn thấy cô đi xem mặt mà thôi.

“Ngày Mười ba tháng Bảy, anh ở hiện trường vụ tai nạn trên đường Ngô Đồng sao?” Cô lại hỏi.

“Đúng vậy.” Nguyệt Lão nghiêm túc đáp. “Đó là cuộc gặp gỡ trong duyên phận, tôi phải ghi chép lại để tránh có chuyện bất ngờ xảy ra. Cô thấy đấy, tình cảnh của hai người, chính là có chuyện bất ngờ xen ngang.”

Tô Tiểu Bồi đã hiểu, người này đã nhìn thấy cô ở hiện trường vụ tai nạn nên biết được hành tung của cô, lần này lại nhìn thấy cô, nghe được tên của cô, cho nên anh ta mới chạy đến nói những lời này với cô. Có điều không biết nguyên nhân gì đã gây nên chứng hoang tưởng trong đầu anh ta.

Tô Tiểu Bồi lục túi xách, lôi ra một tờ danh thiếp đưa cho Nguyệt Lão. “Anh Nguyệt Lão, nhân duyên của tôi tạm thời vẫn chưa cần đến sự giúp đỡ của anh, nhưng mà người này lại rất cần đấy. Anh ấy đã phiền não rất lâu vì chuyện đó rồi, anh nhanh chóng liên lạc với anh ấy đi, chỉ có anh mới có thể giúp đỡ được anh ấy thôi, hãy nói cho anh ấy biết ai là người yêu trong định mệnh của anh ta. Anh cứ nói là tôi giới thiệu.”

https://thuviensach.vn

Nguyệt Lão nghệt mặt, vô thức đón lấy tấm danh thiếp, nhìn lướt qua. Bác sĩ tâm lý? Cô ta muốn lừa mình đi gặp bác sĩ tâm lý sao? Mình đâu có bệnh! Mình thực sự là Nguyệt Lão mà!

"Nhớ kỹ, nhất định phải tìm anh ấy, nhân duyên của anh ấy chỉ hy vọng vào anh thôi." Tô Tiểu Bồi đứng dậy, cô đã không còn làm bác sĩ tâm lý nữa rồi, chỉ có thể giới thiệu anh ta cho sư huynh để kiểm tra xem, hy vọng có thể giúp được anh ta. Cô cầm tờ hóa đơn đến quầy thu ngân.

Nguyệt Lão không ngờ được rằng sau khi lừa mình xong, Tô Tiểu Bồi lại bỏ đi nhanh như vậy, anh ta ngồi đờ đẫn một lát rồi cuống quýt đuổi theo.

"Tô Tiểu Bồi, cô nghe tôi nói đây, tôi không nói đùa với cô. Duyên phận giữa cô và Trình Giang Dực quá chặt, chỉ có cô mới có thể kéo được anh ta quay về, cô nhất định phải kéo được anh ta về, nếu không cả đời cô sẽ phải trơ trọi một mình. À không, nếu dây tơ hồng đứt rồi, thì phải là mấy đời mấy kiếp…"

"Cảm ơn anh." Tô Tiểu Bồi thanh toán xong, ra khỏi quán cà phê, đi về phía chiếc xe của mình.

"Tôi rất xin lỗi, muộn thế này mới đến thông báo cho cô, tôi thật sự không biết tình hình sẽ như thế này, tôi chưa từng gặp qua trường hợp nào giống của cô. Thời gian không còn nhiều nữa, cô phải đến bệnh viện thăm Trình Giang Dực sớm nhất có thể, cô phải tìm hiểu thêm về anh ta. Không biết khi nào cô sẽ bị sức mạnh của dây tơ hồng kéo đến thế giới đó, nếu như cô không chuẩn bị tốt thì làm sao tìm được anh ta?"

"Cảm ơn anh, Nguyệt Lão. Anh vất vả rồi, đừng quên gọi điện thoại cho người trên tấm danh thiếp đấy." Tô Tiểu Bồi vừa đi vừa quan sát đề phòng, cho đến khi chắc chắn người đàn ông này không có ý định tấn công cô, xung quanh cũng không có động tĩnh dị thường, cô mới mở cửa xe ra, nhanh chóng ngồi vào.

https://thuviensach.vn

Lúc thì nói cô phải kéo anh ta quay lại, lúc lại nói cô sẽ bị kéo đi, đúng là râu ông nọ cắm cằm bà kia. Tô Tiểu Bồi lắc đầu, khởi động xe.

Nguyệt Lão đuổi đến bên cạnh xe, lớn tiếng nói: "Nếu cô phát hiện ra mình bị kéo đi, đừng sợ hãi, cô sẽ không sao cả. Có điều đừng quên rằng, nhất định phải nắm bắt cơ hội tìm bằng được anh ta, đưa anh ta quay lại. Bây giờ tôi vẫn chưa có được nhiều thông tin, đợi tôi tìm hiểu rõ ràng hơn sẽ nói cho cô biết… Cô phải nhớ kỹ, mau đến bệnh viện… Đừng sợ hãi, hãy cố tìm được anh ta…"

Tô Tiểu Bồi lái xe đi, tránh xa khỏi anh chàng Nguyệt Lão tâm thần này. Giọng nói của anh ta bị chặn lại ngoài cửa xe nên cô không nghe thấy phần sau.

Tô Tiểu Bồi về nhà, một đêm yên bình qua đi.

Ngày hôm sau là Chủ nhật, không cần đi làm, không cần đi xem mặt, cô ở nhà cả ngày trời. Đương nhiên cô không đến bệnh viện gì đó, trên thực tế, căn bản cô chẳng nghĩ đến chuyện này.

Trước đây khi làm bác sĩ tâm lý, cô đã từng gặp một bệnh nhân cho rằng bản thân mình là người thống lĩnh các sinh vật vũ trụ, chưởng quản sinh tử của muôn loài. Hôm nay người mà cô gặp mới chỉ là Nguyệt Lão mà thôi, đẳng cấp còn kém xa. Bệnh viện, xuyên không, thôi kệ anh ta đi.

Tô Tiểu Bồi sống một mình, nhà cửa đã thu dọn được tương đối rồi, khắp nơi đều là sách và tài liệu các vụ án chất thành đống, cô không thích làm việc nhà, cũng không có hứng thú với đàn ông, cô cảm thấy cuộc đời cô hẳn phải có mục đích khác.

Trên chiếc tủ nhỏ bên cạnh sofa, cô đặt rất nhiều ảnh, trên bàn làm việc và tủ đầu giường cũng có ảnh. Tất cả đều là ảnh chụp chung của ba người trong gia đình cô. Tấm ảnh bên cạnh sofa là cô khi sáu tuổi, ngồi trên vai bố giơ quả bóng bay màu hồng lên, mẹ tựa vào người bố như một chú chim

https://thuviensach.vn

nhỏ, khuôn mặt bừng lên hạnh phúc, còn bố mặc một bộ cảnh phục, trông rất anh tuấn phong độ với nụ cười rạng rỡ, hình dáng đó luôn in đậm trong tâm trí cô.

Bố của Tô Tiểu Bồi tên là Tô Kiến An, ông là một cảnh sát. Năm đó ông tham gia điều tra một vụ án giết người hàng loạt, tên tội phạm cưỡng bức rồi giết hại nữ cảnh sát, liên tục gây án ba lần. Phía cảnh sát bế tắc không tìm ra cách phá án, cuối cùng liền sắp đặt một cái bẫy dụ tội phạm cắn câu, không ngờ sự việc bị tên tội phạm biết được, Tô Kiến An mặc thường phục giám sát bí mật ở hiện trường bị hại chết. Năm đó, Tô Tiểu Bồi mới mười bốn tuổi.

Tô Tiểu Bồi rất yêu bố, cái chết của ông là sự đả kích rất lớn đối với cô, hung thủ mãi vẫn chưa lọt lưới càng khiến cho cô đau thấu tâm can. Cô thề sẽ bắt được hung thủ, cô phải bắt hắn ta nhận sự trừng phạt của pháp luật.

Ước mơ hồi nhỏ của Tô Tiểu Bồi là làm bác sĩ, Tô Kiến An rất ủng hộ, cũng luôn tin tưởng con gái có thể làm được. Bởi vì Tô Tiểu Bồi rất thông minh, việc học hành trước nay luôn rất tốt, giành được hạng nhất đối với cô mà nói là chuyện thường như cơm bữa. Nhưng sau khi Tô Kiến An chết, Tô Tiểu Bồi không muốn làm bác sĩ nữa, cô muốn làm một cảnh sát giống như bố mình.

Mong muốn này gặp phải sự phản đối mạnh mẽ của mẹ cô – bà Lý Phỉ. Bà đã mất đi người chồng nên không thể nào tiếp nhận chuyện có thể mất đi cả con gái. Đối với bà mà nói, nghề cảnh sát không đại diện cho việc bảo vệ chính nghĩa hay truy bắt hung thủ giết chồng mình, mà chỉ đầy rẫy nguy hiểm và chết chóc.

Hai mẹ con không sao thống nhất được ý kiến. Bà Lý Phỉ mạnh mẽ độc đoán, Tô Tiểu Bồi kiên cường cố chấp, hai mẹ con gần như ngày nào cũng cãi nhau, bới móc lỗi lầm của nhau. Bà Lý Phỉ đã từng lạnh lùng tuyên bố, chỉ cần bà còn sống thì Tô Tiểu Bồi đừng có nghĩ đến chuyện làm cảnh sát. Thậm chí bà còn mang chổi lông gà tự chế đến trường đuổi đánh Tô Tiểu

https://thuviensach.vn

Bồi trước mặt mọi người. Đương nhiên Tô Tiểu Bồi cũng không chịu thua, cô bỏ nhà ra đi để biểu thị sự chống đối, may mà được đồng nghiệp của bố đưa về đồn cảnh sát. Quan hệ ầm ĩ của hai mẹ con rơi vào thế bế tắc.

Cuối cùng bà cô Tô Lệ không chịu nổi nữa, đón Tô Tiểu Bồi về nhà mình sống một thời gian nhằm hòa giải mâu thuẫn của hai mẹ con, lại ép họ đi gặp bác sĩ tâm lý để được tư vấn và khai thông tâm lý. Đó là lần đầu tiên Tô Tiểu Bồi tiếp xúc với bác sĩ tâm lý. Sau đó tính khí của Tô Tiểu Bồi đã mềm mỏng hơn, cô chuyển về nhà, cũng đồng ý với mẹ không thi vào trường cảnh sát nữa.

Phản ứng khi đó của bà Lý Phỉ là ôm lấy con gái mà khóc ầm lên, nhưng bà không hề biết được trong lòng cô đã có một chủ ý khác: cô muốn làm bác sĩ, một bác sĩ tâm lý.

Tô Tiểu Bồi rất nỗ lực, hai mươi ba tuổi cô đã lấy được học vị thạc sĩ, biểu hiện xuất sắc, giành được sự quan tâm của các giáo sư và nhân vật có tiếng trong ngành, cô đã tham gia rất nhiều đề tài nghiên cứu khác nhau, trong đó bao gồm tâm lý tội phạm mà bản thân cô rất có hứng thú, phân tích hành vi, nghiên cứu vi phản ứng… Cô vào làm việc tại trung tâm nghiên cứu tâm lý của giáo viên hướng dẫn, vừa làm tiến sĩ vừa tham gia các công việc liên quan đến tâm lý học.

Giáo viên hướng dẫn của Tô Tiểu Bồi là Uông Đan, chuyên gia tâm lý nổi tiếng trong nước, trung tâm nghiên cứu của ông hợp tác trên lĩnh vực tâm lý học với nhiều giới khác nhau, trong đó bao gồm cả cảnh sát.

Tô Tiểu Bồi là học trò mà Giáo sư Uông tâm đắc nhất, nhờ sự tiến cử của Giáo sư Uông và nghiệp vụ của phòng nghiên cứu tâm lý, cô bắt đầu tham gia hợp tác với cảnh sát, nhiều lần giúp họ giải quyết vụ án từ góc độ tâm lý tội phạm, ngoài ra còn tư vấn trị liệu tâm lý cho các nhân viên cảnh sát… Cô rất tích cực, phối hợp ăn ý và đóng góp không nhỏ trong không ít vụ điều tra, cho nên tuy tuổi còn trẻ nhưng cô đã bắt đầu có chút tiếng tăm.

https://thuviensach.vn

Danh tiếng cũng như học vị, Tô Tiểu Bồi không để tâm lắm, nhưng cô biết những thứ này có thể là cơ hội để cô có được nhiều quyền lên tiếng hơn. Mục tiêu của cô rất rõ ràng, cô muốn nhờ vào chuyên môn của mình để tiến vào giới điều tra, bắt được hung thủ giết hại bố cô. Đương nhiên điều này cô không nói cho mẹ mình biết, bác sĩ tâm lý, đối với cô mà nói là một lá chắn rất tốt.

Nhưng cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Cũng vì Tô Tiểu Bồi được giới truyền thông nhắc đến.

Lần đó cô ra tòa làm chứng cho một vụ án, không may vụ án đó có sức ảnh hưởng khá lớn nên thu hút sự quan tâm của giới truyền thông. Trong vụ án, Tô Tiểu Bồi có đóng góp quan trọng, nên tên tuổi cô nổi lên khắp các mặt báo, internet và ti vi, thậm chí hình ảnh cô bước ra khỏi tòa án cũng được quay lại. Để thổi phồng sự việc, giới truyền thông không ngại thêm thắt để vụ án có liên quan đến Tô Tiểu Bồi càng thu hút sự chú ý và đặt tiêu đề đầy khiêu khích: “Mỹ nữ thiên tài, chuyên gia tâm lý phá được kỳ án.” Không may, bài báo này đã bị bà Lý Phỉ đọc được.

Mọi chuyện vỡ lở, bà Lý Phỉ lúc này mới hiểu rõ vì sao con gái muốn dọn ra ngoài sống, hóa ra là sợ bà phát hiện. Bà giận tới mức mắng cho Tô Tiểu Bồi một trận nên thân.

Hai mẹ con lại xung đột với nhau, bà Lý Phỉ nằng nặc bắt Tô Tiểu Bồi rời khỏi trung tâm nghiên cứu, đổi một công việc bình thường khác, Tô Tiểu Bồi không nghe, quan hệ giữa hai người đóng băng một thời gian.

Cuối cùng bà Lý Phỉ tức đến sinh bệnh, bà cô Tô Lệ ở giữa gắng sức khuyên can, Tô Tiểu Bồi cuối cùng cũng chịu nhượng bộ, thôi việc chuyển sang làm phóng viên. Quan hệ của hai mẹ con lúc này mới dần dần dịu lại.

Có điều bà Lý Phỉ không biết rằng, lần này Tô Tiểu Bồi lại chơi trò diễn kịch, giả bộ nghe lời mà ngấm ngầm chống đối. Cô làm phóng viên, nhưng

https://thuviensach.vn

lại chuyên truy tìm manh mối, điều tra các vụ án hình sự. Cũng tức là cô chỉ đổi thân phận khác, nhưng thực tế vẫn tiếp tục lăn lộn trong giới cảnh sát.

Đáng tiếc công việc này cô mới làm được một năm đã bị lộ. Nguyên nhân là do Tô Tiểu Bồi nhận được thư uy hiếp của nghi phạm, hắn đe dọa cô không được tiếp tục điều tra, tìm hiểu sâu về vụ án kia nữa, nếu không thì sẽ cho cô biết mặt. Bức thư đó vừa khéo lại bị bà Lý Phỉ tìm được khi đến thăm Tô Tiểu Bồi. Chuyện này không phải là nhỏ, bà Lý Phỉ kinh hãi hơn cả khi nhìn thấy chuyện con gái phá án được đăng báo.

Khỏi cần nói, công việc này đương nhiên không thể làm tiếp được nữa. Bởi bà Lý Phỉ đã nói, nếu như Tô Tiểu Bồi không đổi một công việc có thể khiến bà an tâm thì bà sẽ chết cho cô xem.

Tô Tiểu Bồi đương nhiên không sợ mẫu thân đại nhân thật sự tìm đến cái chết, cô phân biệt được đâu là lời dọa dẫm đâu là lời thật lòng, nhưng cô vẫn thỏa hiệp, bởi vì cô biết với sự hung dữ của mẹ, nếu không tự khiến bản thân mình bị bệnh thì bà sẽ khiến cô phiền chết mất.

Tô Tiểu Bồi đề xuất quay về trường dạy học. Với trình độ của cô, việc kiếm một chân viên chức trong trường vô cùng đơn giản, Giáo sư Uông Đan cũng luôn hy vọng cô có thể quay về trường giúp đỡ ông. Nhưng bà Lý Phỉ không đồng ý, bà cảm thấy công việc của giảng viên đại học không đủ bận rộn, hơn nữa vẫn lăn lộn trong giới tâm lý học, cuối cùng chẳng phải vẫn "ngựa quen đường cũ" hay sao.

Công cuộc đấu tranh của Tô Tiểu Bồi lại thất bại, cuối cùng dưới sự sắp xếp của bà cô Tô Lệ, cô vào làm biên tập viên tại một nhà xuất bản.

Chủ biên nhà xuất bản là bạn cũ của bà Tô Lệ, nghe nói người đến ứng tuyển là mỹ nữ kiêm nhà tâm lý học mà giới truyền thông từng tranh nhau đăng bài thì vô cùng vui mừng. Dạo trước, phim truyền hình đã có công hâm nóng chủ đề tâm lý học, ông ta đang muốn thuận theo trào lưu mới, làm một ít sách tâm lý học liên quan đến môi trường công sở, chỉnh sửa cẩn

https://thuviensach.vn

thận một chút là có thể trở thành sách bán chạy. Nếu có chuyên gia tâm lý tên tuổi, lại là một cô gái xinh đẹp trẻ trung làm biên tập, chắc chắn sẽ tạo nên điểm nhấn, thật sự không có gì tốt hơn.

Bà Tô Lệ và ông chủ biên có vẻ tâm đầu ý hợp, giúp Tô Tiểu Bồi nhận được đãi ngộ không hề tệ, công việc của Tô Tiểu Bồi đã được quyết định một cách chóng vánh như vậy.

Nhưng Tô Tiểu Bồi lại không đồng ý, cô chê mức lương của biên tập viên thấp, công việc mệt mỏi, khiến cho bà Lý Phỉ lại mắng nhiếc một trận, nói mức lương cao mà không còn mạng thì tiêu kiểu gì, lại nói công việc mệt lẽ nào mệt hơn cả việc con bán mạng truy dấu tội phạm?

Tô Tiểu Bồi rất muốn nói trước giờ cô chưa từng chính diện giao chiến với tội phạm, một đầu ngón tay cũng không để người khác chạm đến, nhưng phản ứng kích động của mẫu thân đại nhân khiến cô đành đem lời này nuốt hết trở lại.

Tóm lại, cuối cùng Tô Tiểu Bồi ở lại nhà xuất bản. Cô không nhụt chí, tạm thời cô có thể thỏa hiệp. Huống hồ cô cảm thấy ông chủ biên rất có hứng thú với kinh nghiệm của cô, cũng có hứng thú với nội dung tâm lý học, vậy cứ ở lại lâu dài, có lẽ cô sẽ có cơ hội thuyết phục ông ta làm mảng sách về tâm lý tội phạm, đến khi đó cô lại có thể đường đường chính chính tiếp tục tham gia truy tìm tên sát thủ giết người hàng loạt.

Đến giờ, cô đến cơ quan mới chưa được ba tháng, công việc không nhiều lắm, cũng khá ổn định, chỉ có điều mẹ và bà Tô Lệ lại bắt tay nhau dồn hỏa lực vào chuyện hôn nhân đại sự của cô.

Có lẽ bọn họ cho rằng chỉ cần gả cho người ta rồi thì cô sẽ an phận.

Thế là, đi xem mặt, xem mặt, rồi lại xem mặt.

Tô Tiểu Bồi không dám không đi, bởi bà Lý Phỉ đã nói, nếu như cô không ngoan ngoãn nghe lời đi xem mặt, bà sẽ chuyển đến sống cùng cô.

https://thuviensach.vn

Điều này có hiệu quả hơn nhiều so với uy hiếp bằng cái chết, hay đánh gãy chân cô.

Tô Tiểu Bồi ngoan ngoãn nghe lời, đúng thời gian đúng địa điểm đi gặp đối tượng. Nhưng xem thì xem, cô chẳng tài nào ưng ý nổi những người đàn ông đó, không những ngoại hình không vừa mắt cô mà họ còn luôn khiến cô tức chết.

Tô Tiểu Bồi cảm thấy đây không phải là lỗi của cô. Thời buổi bây giờ đúng là chẳng ra sao cả, những người đàn ông này IQ không rõ EQ không đủ, cô cũng cảm thấy đáng tiếc thay cho họ.

Tô Tiểu Bồi nằm dài trên giường, nghĩ đến việc ngày mai lại phải đi làm, ba tháng ròng cô chưa làm được chuyện gì ra hồn, cô không có kinh nghiệm làm sách, cũng chẳng có hứng thú, cho nên hiệu suất công việc thật sự không cao. Mỗi tuần họp cô đều chỉ biết nghe rồi lại nghe, chọn đề tài cũng không biết báo cáo cái gì mới thích hợp, cô làm bừa hai đề tài thì đều không được thông qua. Sếp nói ngày mai sẽ nói chuyện với cô, thảo luận một chút về thế mạnh của cô để tận dụng thật tốt, làm một vài cuốn sách hay.

Tô Tiểu Bồi thở dài thườn thượt, xác định đã đặt chuông báo thức, chỉnh nhiệt độ điều hòa cho thích hợp, trong bức ảnh đầu giường, bố mẹ cô đều cười rất ngọt ngào, cô vùi mình vào gối, đột nhiên nghĩ đến chuyện thực ra nên mời vị Nguyệt Lão thần kinh kia đi nói chuyện với mẹ cô, rằng người trong số mệnh của cô bây giờ đã trở thành người thực vật, kiếp này vô vọng rồi, để bà đừng bận rộn nữa, đừng sắp xếp lịch xem mặt nữa, chứ cái kiểu mỗi tuần một lần này thật sự rất mệt mỏi.

Cô nghĩ ngợi lung tung, rồi ngủ say mất.

Cũng chẳng biết đã qua bao lâu. Tô Tiểu Bồi đột nhiên tỉnh dậy, nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy như đang trong mơ.

https://thuviensach.vn

Hơi sương lành lạnh, gió nhẹ thổi qua. Cô mơ màng muốn kéo chăn lên, nhưng đột nhiên nhận ra mình không nằm ngửa mà đang nằm sấp.

Cô sợ hãi mở mắt, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất, co rúm người lại. Gần đó là một đống lửa cháy, có hai người đang ngồi trước đống lửa, một nam một nữ. Họ mặc đồ cổ trang.

Tô Tiểu Bồi chớp chớp mắt, định thần lại.

Trên đầu là ánh trăng trong sáng, bên dưới là đống lửa cháy rừng rực, còn bản thân cô đang nằm trên một thân cây cao, mặc bộ quần áo ngủ hình gấu Pooh.

Tô Tiểu Bồi lại chớp chớp mắt, lặng lẽ quay đầu nhìn xung quanh. Khu rừng đen tối âm u, mỗi khi có gió thổi qua, lá cây lại vang lên tiếng xào xạc, sau đó trở lại với sự tĩnh lặng. Ngoại trừ hai người đang ngồi trước đống lửa, hình như xung quanh không còn ai.

Tô Tiểu Bồi lạnh đến mức toàn thân nổi da gà, giấc mơ này thật quá kỳ quái. Đúng lúc này, cô nghe thấy hai người kia nói chuyện.

“Cô nương đỡ hơn chút nào chưa?”

Đó là giọng của một người đàn ông trẻ tuổi, nghe rất êm ái và dịu dàng, nhưng khẩu âm thì vô cùng kỳ quái.

“Nô gia đỡ hơn rồi, đa tạ tráng sĩ cứu giúp.”

Giọng nói của cô gái cũng không tồi, chỉ có điều khẩu âm cũng kỳ quái y hệt.

Hơn nữa, sao họ lại gọi nhau là “nô gia”, “tráng sĩ” nhỉ?

Tô Tiểu Bồi nhíu mày, tự nhiên nghĩ đến lời của Nguyệt Lão mắc chứng hoang tưởng, *“Nếu như cô phát hiện mình bị kéo đi, đừng sợ hãi, cô sẽ không sao.”*

https://thuviensach.vn

Đúng là gặp ma rồi! Tráng sĩ, nô gia, chẳng lẽ mình đã xuyên không rồi à?

Chỉ nghĩ đến cảnh sẽ phải nói chuyện giống người cổ đại, toàn thân Tô Tiểu Bồi đã nổi hết cả da gà. Nguyệt Lão dở hơi, xuyên không kỳ dị! Dù sao cô cũng là phần tử trí thức thời đại mới mà.

Tô Tiểu Bồi ổn định tinh thần rồi lại nhìn ngó xung quanh.

Phàm chuyện gì cũng đều có logic, tình huống hiện giờ nhất định có thể giải thích hợp lý bằng khoa học. Là mơ? Hay ảo giác?

Nhưng xúc giác của cô vẫn rõ ràng, thính giác cũng bình thường, cô có thể nhìn thấy một tầng da gà nổi khắp toàn thân, ngửi thấy mùi lá cây và bùn đất trong rừng, phải nói không khí ở đây đúng là vô cùng trong lành. Thôi chết, lạc đề rồi, tóm lại là tất cả đều quá chân thực, chi tiết quá hoàn hảo, không hề có một lỗ hổng. Tô Tiểu Bồi không cách nào thuyết phục được mình. Đây chắc chắn không phải là mơ, cô cũng không bị ảo giác.

Vậy rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Hai người kia vẫn đang nói chuyện. Tô Tiểu Bồi vừa điều chỉnh nhịp thở để kiềm chế sự hoảng loạn, vừa vểnh tai lên nghe ngóng. Dù họ nói chuyện rất nhã nhặn, thậm chí là cứng nhắc cộng với âm điệu kỳ quái, nhưng Tô Tiểu Bồi vẫn nghe hiểu được tương đối.

Hóa ra người đàn ông kia đi qua ngọn núi này thì gặp cô gái. Gần hai tháng trước, cô gái bị sơn tặc bắt đi, nàng ta nhẫn nhục chịu đựng chờ thời cơ, cuối cùng chạy trốn được ra ngoài. Nhưng rừng sâu núi hiểm, nàng hoảng loạn không biết đi đường nào, may mà gặp được anh chàng tốt bụng cứu giúp, chàng còn đồng ý đợi trời sáng sẽ đưa nàng ta về nhà.

Tô Tiểu Bồi nghe xong, lông mày càng nhíu chặt hơn, vậy ra, trong núi này còn có sơn tặc? Cô nhìn cô gái, hình như cô ta vẫn còn sợ hãi, ngồi

https://thuviensach.vn

cuộn người lại, cẩn trọng e dè, nhưng quần áo thì rất chỉnh tề, trông còn khỏe mạnh hơn mình nhiều.

Tô Tiểu Bồi khẽ cử động, thò đầu nhìn xuống đất, cái cây này rất cao, nếu ngã xuống không què tay cũng gãy chân chứ chẳng chơi. Cành cây chỗ cô đang nằm không thô ráp lắm, cách thân cây một khoảng, dựa vào "thân thủ" của cô chắc không với tới đó được, cho dù với tới cũng chẳng biết làm thế nào để bình an xuống được dưới đất. Hơn nữa, chân của cô cũng lạnh cứng rồi, không tất không giày, càng khó xử hơn nữa là, cô chỉ mặc mỗi áo ngủ, không mặc nội y.

Tô Tiểu Bồi lại nhìn cô gái ngồi trước đống lửa mà thở dài, nhìn lại mình càng giống bị sơn tặc bắt rồi trốn được ra ngoài hơn.

Bây giờ nên làm thế nào?

Cô không thể cứ nằm đây đợi tỉnh mộng, hoặc đợi đến khi mình chết được. Chân tay thì cứng đờ, toàn thân thì lạnh cóng, cô cảm thấy mình sắp không trụ nổi nữa rồi, lẽ nào thật sự phải nếm trải cảm giác bị ngã từ trên cây xuống chết sao? Ngã chết rồi liệu có thể tỉnh lại không?

Tô Tiểu Bồi nhắm mắt lại, cố làm đầu óc tỉnh táo hơn. Rừng cây âm u, trước mắt chỉ có hai con người kỳ lạ, cô bắt buộc phải nắm lấy cơ hội này. Còn chưa nghĩ xong, đột nhiên cô nghe thấy giọng nói của chàng trai kia: "Cô nương?"

Sao lại là câu hỏi? Giọng nói rất gần, ở ngay bên dưới gốc cây.

Tô Tiểu Bồi lập tức mở mắt, nhìn thấy anh chàng vốn dĩ phải ngồi trước đống lửa không biết từ khi nào đã đến bên gốc cây và đang ngẩng đầu nhìn cô. Cô không nghe thấy tiếng bước chân của chàng ta. Hơn nữa, chàng hỏi cô là cô nương? Cái này mà cũng phải hỏi sao? Đương nhiên cô là một cô nương rồi, bất kỳ kẻ nào có mắt đều có thể nhận ra cô là phụ nữ.

https://thuviensach.vn

Cô vô thức nhìn sang phía đống lửa, cô gái gặp nạn cũng đang nhìn về phía cô, khuôn mặt lộ rõ sự kinh ngạc, có lẽ nàng ta không ngờ được rằng trên cây lại có người. Tô Tiểu Bồi nghĩ bụng: "Được thôi, nếu so sánh với cô gái kia, trang phục của mình đúng là có phần kỳ quái, kiểu tóc ngắn này cũng hơi đặc biệt một chút."

"Cô nương."Chàng lại gọi một tiếng nữa, lần này là ngữ khí khẳng định, sau đó hỏi: "Cô nương vì cớ gì lại ở đây?"

Vì cớ gì lại ở đây? Câu hỏi này vừa có độ khó vừa có chiều sâu, còn rất có giá trị nghiên cứu khoa học nữa.

Tô Tiểu Bồi nhíu chặt lông mày, hơi chột dạ, cô nên nói như thế nào đây? Nhưng cô biết mình bắt buộc phải nói điều gì đó. Bất luận đây là mơ hay là ảo giác, hay là cô đã thật sự xuyên không, hai người trước mặt là những người duy nhất trong rừng sâu núi thẳm này có thể giúp đỡ được cô.

Cô không muốn bị ngã chết, cũng không muốn nằm chờ chết ở đây.

Nên xưng hô thế nào với anh ta nhỉ? Đúng rồi.

"Tráng sĩ." Tô Tiểu Bồi cất tiếng, giọng nói hơi khàn, cô hắng giọng, gọi một tiếng nữa: "Tráng sĩ."

Sao mà khó thế không biết, đổi sang gọi tiên sinh không được sao?

Tráng sĩ gật đầu, chứng tỏ đã nghe thấy, nhưng không nói gì mà đợi cô nói tiếp.

Tô Tiểu Bồi nhìn thật kỹ khuôn mặt của chàng, nhờ ánh sáng của đống lửa sau lưng, trông chàng có vẻ chính trực.

Tô Tiểu Bồi mím môi, chuẩn bị phát âm chữ "nô", nhưng mà từ "nô gia" này còn khó nói hơn cả "tráng sĩ", cô chật vật nửa ngày cũng không nói nổi, cuối cùng đành cắn răng lại, hét lên: "Tráng sĩ cứu mạng!"

https://thuviensach.vn

Cứu mạng? Tráng sĩ nhìn qua hoàn cảnh của Tô Tiểu Bồi, khẽ gật đầu rồi khoan thai quay lại bên đống lửa, mở tay nải lấy chiếc áo khoác đến.

Tô Tiểu Bồi đang thắc mắc chàng muốn làm gì, thì chàng đột nhiên nhảy lên đạp một cái thật mạnh vào thân cây, cái cây đột ngột rung lên, Tô Tiểu Bồi tuột khỏi cành cây, rơi xuống.

Tô Tiểu Bồi hét toáng lên, trong lúc cô cho rằng mình sắp rơi mất nửa mạng sống thì chớp mắt, cơ thể đã bị buộc chặt cứng, đợi khi phản ứng lại được, cô mới phát hiện ra mình được chiếc áo khoác kia bọc lại và đỡ xuống đất rồi.

Tô Tiểu Bồi đứng không vững, ngồi phịch mông xuống đất.

Tráng sĩ không đến đỡ cô, cũng không rút áo khoác về, chỉ đứng cách hai bước yên lặng nhìn cô.

Tô Tiểu Bồi nhớ ra cái áo ngủ mỏng manh và không có nội y của mình, vội kéo chặt chiếc áo khoác rộng thùng thình bọc mình lại cẩn thận.

Cô đứng dậy, không kìm được hít mạnh một hơi, chân trần đứng trên bùn đất không những lạnh mà còn bị cành cây và đá dăm đâm đau điếng. Tô Tiểu Bồi đứng ngay ngắn rồi nói "đa tạ". Tráng sĩ thấy cô vô sự mới cười cười, gật đầu một cái rồi quay lại chỗ đống lửa.

Tô Tiểu Bồi theo chàng qua đó, tìm chỗ ngồi xuống. Đối diện với cô là cô gái gặp nạn, bên tay trái là tráng sĩ đã ra tay tương trợ.

Tô Tiểu Bồi nhìn hai người này, tự nhủ nếu có thời cơ nhất định phải nhờ họ giúp đỡ.

"Cô nương, vì sao sa vào cảnh hoạn nạn ở đây?", tráng sĩ cất tiếng hỏi. Ngữ khí của chàng bình thường, không có vẻ kinh ngạc, giống như chuyện vô duyên vô cớ gặp được hai cô nương ở trên núi chẳng phải là sự việc kỳ quái lắm.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi nhìn chàng hai lượt, vẫn chưa nghĩ ra đáp án hợp lý cho câu hỏi của chàng.

Lúc này mà kêu cứu mạng nữa thì không hợp lắm, cô nói gì mới được đây?

"Tôi không nhớ nữa."

Hai người kia hơi ngơ ngác.

Tô Tiểu Bồi nhìn họ, không biết họ kinh ngạc về chuyện mất trí nhớ của cô hay là vì cách nói chuyện của cô. Cô co người lại, hạ thấp giọng bắt chước ngữ khí của cô nương kia, nói tiếp: "Khi ta có ý thức thì phát hiện ra mình đang ở trên cây… ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì… ta chẳng còn nhớ được điều gì nữa."

So với việc thêu dệt một lời nói dối không trọn vẹn, chẳng thà đổ tại mất trí nhớ. Nhưng điều cô nói cũng là sự thật, vì cô thực sự không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tráng sĩ nhìn cô, không nói gì.

Cô nương kia ngẩn ra một hồi lâu mới cẩn trọng hỏi: "Ý cô nương là cô không nhớ chuyện gì nữa, không biết vì sao mình ở đây?"

Tô Tiểu Bồi khẽ gật đầu.

"Vậy cô nương họ gì, tên là gì, cũng không nhớ được nữa?"

Tô Tiểu Bồi tiếp tục gật đầu.

Cô nương kia thở dài, không hỏi nữa.

Lúc này, tráng sĩ lên tiếng: "Đã như vậy rồi, cô nương có dự định gì không?"

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi ngây ra, cô có thể có dự định gì được? Hiện giờ đầu óc cô đã trống rỗng, hoàn toàn không biết nên làm thế nào nữa rồi.

Ba người im lặng hồi lâu, đến lượt Tô Tiểu Bồi hỏi: "Xin hỏi, chỗ này là chỗ nào vậy?"

"Chỗ nào?" Tráng sĩ nhướn mày.

Tô Tiểu Bồi ngơ ngác nhíu mày lại, sao chàng lại hỏi cô?

"Nơi nào." Chàng lại nói.

Tô Tiểu Bồi đã hiểu ra, vội gật đầu: "Đúng đúng, ý ta là, chỗ này là nơi nào? À, nơi này là nơi nào?"

Cô nương và vị tráng sĩ kia đều nhìn cô với ánh mắt rất kỳ quái, Tô Tiểu Bồi lúng túng ngậm miệng lại.

"Núi Thiên Liên." Tráng sĩ rất mau chóng khôi phục sắc mặt bình thản và trả lời. "Do dãy núi trải dài liên miên nên có tên gọi này. Xuống núi rồi đi thẳng một mạch, trấn đầu tiên chính là trấn Thạch Đầu. Sau khi trời sáng tại hạ sẽ tiễn Đường cô nương đến trấn Thạch Đầu, nhà của cô nương ấy ở đó." Tráng sĩ chỉ vào vị cô nương gặp nạn kia, lại hỏi Tô Tiểu Bồi: "Cô nương từ đâu đến, quê nhà chốn nào?"

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, rõ ràng cô đã nói mình mất trí nhớ rồi, sao chàng còn hỏi? Cô đành phải giả ngốc một lần nữa: "Ta thật sự… không còn nhớ gì cả."

Lúc này, Đường cô nương nói: "Quê nhà cô nương chắc là ở nơi rất xa." Nàng ta ngừng một lát, sau đó nhỏ giọng giải thích nguyên nhân có suy đoán này: "Khẩu âm của cô nương, không giống với bọn ta."

Tô Tiểu Bồi gật đầu, không chỉ khẩu âm mà có quá nhiều chỗ không giống nhau.

https://thuviensach.vn

Tráng sĩ trái lại chẳng nói gì, không quá bất ngờ, cũng không suy đoán linh tinh, chỉ gảy gảy mấy thanh củi để ngọn lửa cháy mạnh hơn.

Đường cô nương thấy Tô Tiểu Bồi chấp nhận suy đoán của nàng ta, bèn tiếp tục: "Có phải cô nương là cô tử[2] trong am nào đó, đến nay hoàn tục, nhưng lại gặp phải tai họa?"

(2) Cách gọi khác của ni cô.

Tô Tiểu Bồi đang nghĩ xem cô tử trong am có nghĩa gì, đến khi nghe thấy hai chữ "hoàn tục" mới vỡ lẽ. Cô xoa xoa mái tóc ngắn của mình với vẻ ngán ngẩm.

Ni cô? Được thôi, chí ít cũng được hoàn tục rồi.

Kiểu tóc của ni cô hoàn tục có thể sành điệu được như thế này sao? Tô Tiểu Bồi nhìn kiểu tóc của Đường cô nương, biết làm sao đây, có lẽ bộ dạng của mình trong mắt người ta là xấu chết khiếp cũng chưa biết chừng.

Tô Tiểu Bồi kéo chặt chiếc áo choàng vải thô trên người, cái áo đủ lớn cũng rất dày, có thể bao bọc cả người cô, hy vọng vừa rồi tầm nhìn không tốt lắm, anh chàng này không nhìn rõ kiểu dáng và hình vẽ trên áo ngủ của cô. Cứ coi như là ni cô đến từ phương xa, mặc áo ngoài cổ quái cũng không sao, nhưng biết giải thích thế nào về hình gấu Pooh trên áo đây?

May mắn là hai người kia đều không nói gì nữa. Suy đoán của Đường cô nương là cách giải thích hợp lý nhất cho tình hình trước mắt, Tô Tiểu Bồi không ngốc đến mức đi phản bác lại. Cô đắn đo một hồi lâu mới hỏi bằng ngữ âm kỳ lạ, biết được hiện giờ là mùng Sáu tháng Ba năm Tĩnh Phong thứ Mười ba.

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ, lúc mình đi ngủ là ngày Hai sáu tháng Tám, qua một đêm, tức là ngày Hai bảy tháng Tám, tóm lại là cách rất xa so với mùng Sáu tháng Ba. Tĩnh Phong, là niên hiệu của vua nào nhỉ? Cô dứt

https://thuviensach.vn

khoát gạt đi không nghĩ nữa, chuyên ngành của cô không phải lịch sử, nghĩ những điều này chẳng bằng suy tính tiếp theo nên làm thế nào.

Trước hết, cô không có tiền, đây là vấn đề rất thực tế. Thậm chí cô không biết tiền ở chỗ này trông như thế nào. Là đồng, bạc hay vàng? Hay là ngân phiếu gì đó như ti vi nhắc đến?

Nghĩ xa hơn nữa, không có tiền, cô sẽ không có chỗ ở, sẽ phải chịu đói. Nghĩ gần hơn thì bây giờ đến quần áo thích hợp cô cũng chẳng có, chỉ đi chân đất, muốn xuống núi cũng khó khăn.

Ngoài ra, cô nói chuyện không giống mọi người, cô còn chưa nhìn thấy chữ viết của bọn họ, liệu có giống loại chữ mà cô biết không? Tô Tiểu Bồi nén một tiếng thở dài, nếu như không hòa nhập được với đám đông, cuộc sống của cô sẽ là một vấn đề đáng lo ngại. Gay go hơn nữa là cô không biết mình có thể đi đâu.

Tô Tiểu Bồi ngây người nhìn đống lửa.

Đường cô nương ngồi đối diện im lặng đã lâu, thấy dáng hình co quắp của nàng ta, Tô Tiểu Bồi nghĩ hẳn nàng ta đã ngủ rồi. Một cô nương bị sơn tặc bắt lại trốn được ra ngoài, nàng ta cũng kiên cường đấy chứ. Dưới ánh lửa, Tô Tiểu Bồi nhìn đỉnh đầu của nàng ta, bất giác nhớ đến một vụ án trước đây mình từng tiếp xúc, sống lại từ chỗ chết, gặp phải chuyện này dù là ai đi chăng nữa, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ nảy sinh một số vấn đề tâm lý.

Tô Tiểu Bồi đột nhiên sực tỉnh, đến nước này rồi mà cô vẫn còn nghĩ đến vấn đề tâm lý của người khác làm gì chứ, vấn đề của bản thân mới là gay go nhất.

Nhưng có lẽ cô nghĩ quá nhiều rồi, chưa biết chừng ngủ một giấc xong khi tỉnh lại, cô sẽ phát hiện ra mình vẫn đang nằm trên giường trong phòng ngủ, đây chỉ là một giấc mơ mà thôi. Tô Tiểu Bồi hạ quyết tâm thử ngủ một giấc vậy, vừa quay lại đã phát hiện tráng sĩ kia đang nhìn chằm chằm vào

https://thuviensach.vn

chân của cô, trên tay chàng chẳng biết từ khi nào đã cầm một con dao, đang cắt vào y phục của mình.

Tô Tiểu Bồi nhìn bàn chân trần của mình, vô thức rụt người lại, quay đầu nhìn tráng sĩ kia một lần nữa.

Tráng sĩ thấy Tô Tiểu Bồi nhìn chàng, bèn nói: "Thất lễ rồi." Sau đó chàng cắt nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã lấy ra mấy miếng vải thô và một cuộn kim chỉ.

Tô Tiểu Bồi ngơ ngác. Tráng sĩ nói: "Chân cô nương không có giày, làm sao xuống núi?"

"Ồ, đúng." Tô Tiểu Bồi đã hiểu ra.

Giày thì làm không nổi, dùng vải thô khâu thành tất dùng tạm cũng được, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với đi chân đất.

Cô đón lấy vải và kim chỉ, trong lòng không khỏi cảm kích vị tráng sĩ này. Một chiếc áo của chàng đã đưa cho cô mặc, bây giờ lại làm hỏng một chiếc khác để cho cô làm tất, chàng thật sự là người tốt. Không những là tráng sĩ, còn là thân sĩ nữa.

"Huynh tên là gì vậy?" Cô tiện miệng hỏi, hỏi xong lại cảm thấy có chỗ không đúng, liền đổi cách hỏi: "Tráng sĩ, xin hỏi quý tính đại danh là gì?"

Nói xong câu này, Tô Tiểu Bồi không nén được thầm thở dài. Nói chuyện kiểu này thật sự là không quen.

"Tại hạ là Nhiễm Phi Trạch." Tráng sĩ trả lời khá khách khí.

Tô Tiểu Bồi gật đầu, chuyển tầm mắt về mấy miếng vải, bày đi xếp lại, không biết bắt đầu từ đâu. Lớn bằng nhường này rồi, cô mới chỉ khâu khuy áo có một lần. Mặc kệ, cứ khâu rồi hẵng hay.

https://thuviensach.vn

Cô bắt đầu khâu, vừa làm vừa tính toán. Nếu như thực sự hết cách thì cứ đi theo Nhiễm Phi Trạch đã, nhìn con người chàng có vẻ không tồi, chắc sẽ không nhẫn tâm ném một cô nương gặp nạn không nơi nương tựa lại quên sạch mọi chuyện như cô đi đâu nhỉ? Hoặc là cô cứ cùng chàng đưa Đường cô nương về nhà, sắp xếp ổn thỏa rồi hẵng tính?

"Cô nương." Nhiễm Phi Trạch lên tiếng.

"Hả?" Tô Tiểu Bồi nhìn sang.

"Hay là để ta làm cho."

Làm cái gì? Tô Tiểu Bồi nhìn bàn tay đang đưa ra của chàng ta, bây giờ mới hiểu, vội đem vải và kim chỉ trả lại.

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, yên lặng gỡ số vải đã bị Tô Tiểu Bồi cuộn chặt thành một cục ra, xếp liền lại với nhau rồi nhanh chóng khâu chúng lại. Tô Tiểu Bồi nhìn động tác điêu luyện của chàng mà không khỏi toát mồ hôi. Chẳng mấy chốc, một đôi giày vải đã hiện ra.

Nhiễm Phi Trạch đưa giày cho cô, Tô Tiểu Bồi cảm tạ rồi nhanh chóng xỏ chân vào. Phần lòng bàn chân, chàng còn đặc biệt khâu thêm mấy tầng vải nên tương đối chắc chắn. Tô Tiểu Bồi càng cảm thấy trước khi tìm được biện pháp tốt hơn, cô nhất định phải đi theo vị tráng sĩ tốt bụng này.

Lúc này Nhiễm Phi Trạch lại hỏi: "Cô nương, ngày mai ta tiễn Đường cô nương về trấn Thạch Đầu, cô nương có cùng đi không?"

"Đương nhiên, đương nhiên rồi." Tô Tiểu Bồi cuống quýt gật đầu thật mạnh. Cô để ý thấy chàng đã đổi đại từ khiêm xưng "tại hạ" thành "ta", tức là đã chủ động rút ngắn sự xa cách, đối với cô mà nói đây là khởi đầu khá tốt đẹp.

"Đến trấn Thạch Đầu rồi, cô nương chắc đã có dự định?"

https://thuviensach.vn

Nào có dự định gì, Tô Tiểu Bồi không cần giả vờ đáng thương, bởi dáng vẻ của cô đã đủ hoang mang sợ hãi rồi.

Nhiễm Phi Trạch không chút biểu cảm, tay thì khều khều đống lửa nhưng mắt vẫn nhìn Tô Tiểu Bồi, nói tiếp: "Ta vốn nên tương trợ cô nương nhiều hơn, có điều lực bất tòng tâm, cô nương chớ trách. Ta thân chẳng có của cải gì, thực sự không tiện chăm nom cô nương."

Tô Tiểu Bồi hơi sững sờ, chàng đang nhắc khéo cô đừng bám lấy chàng nữa sao?

Cô thẳng thừng hỏi luôn: "Ý tứ của tráng sĩ là trên người không có tiền, không cách nào tiếp tế ta, là như vậy phải không?"

Nhiễm Phi Trạch ngập ngừng một chút, Tô Tiểu Bồi cho rằng chàng không ngờ cô sẽ hỏi thẳng thế, cô cảnh giác hơn, nghĩ đến chuyện phụ nữ thời cổ đại chắc đều rất e thẹn, thế là âm thầm nhắc nhở bản thân phải cẩn trọng trong nói năng hành xử. Nhưng sau đó, cô thấy Nhiễm Phi Trạch lộ ra biểu cảm bừng tỉnh, mắt lộ ý cười, trả lời: "Ý của cô nương rất phải." Chàng ta không một chút lúng túng ngượng ngùng, lại còn thẳng thắn đồng ý với nhận định của cô.

Lúc này đến lượt Tô Tiểu Bồi ngơ ngác, sau đó cũng hiểu ra. Cô giống như chàng ta, lời nói của đối phương phải trải qua não bộ kiểm duyệt mới hiểu rõ. Không phải là không hiểu, mà là cảm thấy không quen nghe cách nói chuyện như thế.

Tô Tiểu Bồi nhất thời không biết phải làm gì, chỉ gật đầu, không phản bác, đành phải bớt lời một chút. Nhưng mà vị Nhiễm tráng sĩ này thật là… thẳng thắn nói chuyện mình nghèo như vậy, cự tuyệt dứt khoát như vậy, đúng là…

Cô không tìm được tính từ nào thích hợp để diễn đạt, cũng không nghĩ ra được cách gì hơn, bèn quyết định đi ngủ. Chưa biết chừng khi tỉnh ngủ mở mắt ra, cô đã quay về phòng mình rồi cũng nên.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi ôm đầu gối, cuộn người nhắm mắt lại. Kết quả cô thật sự ngủ rất say.

Khi cô mở mắt ra, vẫn là khu rừng đó. Đống lửa trước mặt đã cháy rụi, ánh nắng mặt trời buổi sớm xuyên qua tán lá chiếu xuống mặt đất, giống như những miếng vàng nhỏ, trên khóm hoa cỏ dại đọng lại những giọt sương long lanh trong suốt. Khung cảnh thực sự rất đẹp, đối với Tô Tiểu Bồi mà nói cảm nhận này thật mới mẻ, cô chưa từng ở lại chốn rừng sâu núi thẳm bao giờ.

Đường cô nương và Nhiễm Phi Trạch đều đã dậy, đang đi lại xung quanh. Thấy Tô Tiểu Bồi tỉnh rồi, họ chào hỏi với cô mấy câu. Tô Tiểu Bồi biết được tên đầy đủ của Đường cô nương là Đường Liên. Nhận thấy nàng ta rất mong được nhanh chóng về nhà, Tô Tiểu Bồi duỗi cái chân hơi tê mỏi, rồi đứng lên. Cô không có nhà để về, phải nghĩ cách khác thôi. Tô Tiểu Bồi cẩn thận nhìn chiếc áo khoác của nam giới rộng rãi cổ quái trên người, cô thử cử động cánh tay, thấy có phần bất tiện.

Được rồi, được đến đâu hay đến đó vậy, cô dù sao cũng từng là bác sĩ tâm lý, biết cách khắc phục tâm trạng xấu và những vướng mắc tâm lý.

Nhưng sự thực còn khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng của Tô Tiểu Bồi. Có vài tình huống không phải dùng tri thức chuyên môn và tố chất tâm lý là có thể khắc phục được.

Ví như chuyện đi đường núi lúc này đây.

Tô Tiểu Bồi cảm thấy bàn chân mình nhất định đã bị cọ xát đến trầy da rồi, cô đau đến mức mỗi lần giẫm chân bước đều là một sự giày vò. Không chỉ lòng bàn chân đau mà hai chân cô cũng sắp tàn phế rồi. Trước nay cô chưa từng biết hóa ra đường núi lại khó đi như vậy, hơn nữa còn gần như không thấy điểm dừng ở đâu. Cô thở hồng hộc, kéo lê hai chân nặng nề sắp không nhấc lên nổi, nghiến răng gắng sức bám theo Nhiễm Phi Trạch.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch đi đầu. Chàng cõng một chiếc tay nải lớn, giống như cõng một va ly hành lý khổng lồ trên lưng, cũng may là chàng cao lớn lực lưỡng nên chiếc tay nải đó không thể nuốt chửng dáng người chàng. Ước chừng trọng lượng của tay nải đó, Tô Tiểu Bồi chỉ nhìn thôi đã cảm thấy mình không vác nổi.

Nhưng Nhiễm Phi Trạch lại bước đi vô cùng nhanh nhẹn. Thậm chí chàng còn chưa ăn sáng. Chàng đem chiếc bánh duy nhất mình có chia cho Tô Tiểu Bồi và Đường Liên, lại lấy nước trong túi ra cho bọn họ uống.

Thực lòng Tô Tiểu Bồi cảm thấy chiếc bánh đó vô cùng khó ăn, cái túi đựng nước kia cũng không biết được làm từ chất liệu gì, và bị bao nhiêu người uống qua rồi, nhưng cô biết vào lúc này không thể kén chọn, cho nên cô miễn cưỡng ăn bánh, uống nước. Còn Nhiễm Phi Trạch thì bụng rỗng đưa hai cô gái yếu ớt xuống núi.

Mới đầu Tô Tiểu Bồi còn có thể bắt kịp bọn họ, nhưng rồi thời gian trôi qua, bàn chân của cô bắt đầu đau, cẳng chân cũng bắt đầu nặng nề, cô dần dần rớt lại sau cùng. Đường Liên tuy không sải bước thoăn thoắt, nhưng cũng được coi là đi nhanh như bay.

Chỉ có Tô Tiểu Bồi lê hai chân nặng nhọc di chuyển.

Dọc đường, Nhiễm Phi Trạch không hề oán thán nửa lời, cứ đi được một đoạn chàng liền dừng lại đợi một lát. Ngược lại, Đường Liên tỏ ra vô cùng sốt ruột. Cũng đúng thôi, người ta vừa mới thoát khỏi hang hùm miệng cọp, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng về đến nhà, không ngờ lại bị Tô Tiểu Bồi làm vướng chân.

Tô Tiểu Bồi không nói gì, cô thân là người hiện đại, hàng ngày lại ngồi nhiều hơn đi, bình thường cũng hay lái xe, thật sự không có cơ hội thử qua việc đi bộ đường dài như thế này. Cô kiên cường không than mệt, không kêu đau, không nài nỉ dừng lại nghỉ ngơi, chỉ gắng sức bắt kịp hai người.

https://thuviensach.vn

Cứ như thế, từ sáng sớm đến tận lúc mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, Tô Tiểu Bồi chẳng biết rốt cuộc đã đi bao lâu rồi, chân của cô thực sự quá đau, gần như không còn cảm giác nữa. Chính vào lúc cô tưởng rằng hôm nay chắc sẽ phải đi bộ đến chết thì Nhiễm Phi Trạch tuyên bố đã đến trấn Thạch Đầu.

https://thuviensach.vn

Chương 2

Trấn Thạch Đầu tuy tên gọi là Thạch Đầu[1], nhưng không phải được xây dựng bằng đá. Án ngữ ngay đầu trấn là mấy căn nhà bằng đất.

(1) Tảng đá.

Tô Tiểu Bồi nhìn thấy nhà cửa, mừng như được từ núi hoang về với nhân gian. Nhưng cô không dám thả lỏng, bởi cô biết, với tình trạng hiện tại của mình, hễ dừng lại thì chắc chắn sẽ không đi nổi nữa.

Đi đến đây, Đường cô nương tỏ ra khá kích động, cuối cùng không kìm nén nổi nữa, tròng mắt thoắt cái đã đỏ hoe, bước chân lại chậm hơn cả Tô Tiểu Bồi. Tô Tiểu Bồi có thể hiểu được tâm trạng của nàng ta, muốn an ủi đôi câu, nhưng đôi chân tàn tạ bị giày vò khiến cô chẳng còn tinh thần nói chuyện nữa.

Vào trấn, Đường cô nương dẫn Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi vòng trái rẽ phải xuyên qua mấy con đường, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa.

Trước cánh cửa đó, một người đàn bà ôm chiếc nồi sành đang chuẩn bị bước vào nhà, nhìn thấy bọn họ, bà ta kinh ngạc đến mức há hốc miệng ra, chiếc nồi sành trong tay "choang" một tiếng, rơi xuống mặt đất. Bà ta lao về phía Đường cô nương.

"Liên nhi!"

"Mẹ!"

Hai mẹ con ôm nhau khóc. Cảnh tượng này khiến Tô Tiểu Bồi thật lòng vui mừng thay bọn họ, cũng có chút ngưỡng mộ, bây giờ cô rơi vào hoàn cảnh này, chẳng biết sau này sẽ ra sao. Không nghĩ xa xôi, đơn giản ngay

https://thuviensach.vn

lúc này đây, bàn chân và cẳng chân cô đều đau đến mức sắp không đứng nổi nữa rồi, miệng thì khát bụng thì đói, hai mắt cứ hoa lên.

Tiếng khóc của hai mẹ con thu hút rất nhiều người kéo đến, thấy hóa ra là đại khuê nữ Đường gia đã quay về, mọi người mồm năm miệng mười quây lại. Tô Tiểu Bồi cũng không phân rõ được thân phận của những người đó, chỉ nghe mọi người ríu rít nói Đường cô nương mệnh lớn, bị sơn tặc bắt đi rồi còn có thể sống sót trở về.

Đường Liên cúi đầu không nói gì, đây chẳng phải chuyện vẻ vang gì, nàng ta cũng biết bị sơn tặc bắt đi nhiều ngày như vậy, những hương thân phụ lão này chưa biết chừng đã đồn đại điều gì rồi, thanh danh nàng ta sợ là sớm đã chẳng còn nữa, nên chỉ cúi đầu, bối rối ngậm chặt miệng.

Đường phu nhân cũng cùng một tâm tư, con gái còn sống quay về giống như kỳ tích, trong lòng bà ta đương nhiên vui mừng khôn xiết, nhưng khoảng thời gian này lời đồn thổi không hay nghe đã nhiều nên bà ta rất cảnh giác, vội chuyển đề tài, hỏi Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi là ai.

Đường Liên không thuật lại tỉ mỉ chuyện cũ, chỉ nói mình lạc đường trên núi, được Nhiễm Phi Trạch cứu giúp và đưa về nhà.

Đường phu nhân nghe xong cuống quýt cảm tạ, gọi Nhiễm Phi Trạch là ân công, ân nhân, Nhiễm Phi Trạch khách khí đáp lại đôi câu. Tô Tiểu Bồi ở bên cạnh thật sự chịu không nổi nữa, cô biết bộ dạng mình bây giờ nhất định rất cổ quái nhếch nhác, cũng nhìn thấy ánh mắt tràn đầy kinh ngạc của mọi người đang chĩa vào mình, nhưng dù vậy cô cũng bắt buộc phải ngắt lời bọn họ.

“Vị đại tỷ này.” Nên gọi là đại tỷ phải không nhỉ? Người phụ nữ này tuy hơi già một chút, nhưng tuổi tác có vẻ không lớn lắm, Tô Tiểu Bồi cảm thấy bà ta chắc chưa đến bốn mươi, gọi là đại nương chắc là hơi quá.

Nhưng tiếng “đại tỷ” vừa cất lên, ánh mắt của tất cả mọi người đã nhất loạt quét đến, ngay cả Nhiễm Phi Trạch cũng quay sang nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi không biết có chỗ nào không đúng, nhưng cô quyết định vờ như không thấy, tiếp tục mặt dày, hắng giọng nói: "Ân công cho đến giờ chưa uống một ngụm nước, chưa ăn một miếng cơm nào đó."

Cô đi cùng Nhiễm Phi Trạch, bọn họ cho chàng nước uống cơm ăn, hẳn là cũng sẽ không bỏ sót cô.

Nhiễm Phi Trạch nhìn cô, Tô Tiểu Bồi tiếp tục giả bộ không thấy.

Đường phu nhân lúc này đã hiểu ra, vội nói: "Đúng là lễ nghi không chu toàn, ân công chớ trách. Mời vào nhà, ta sẽ đi chuẩn bị trà và cơm ngay."

Đường phu nhân nói xong liền quay người chào hỏi mấy câu với hàng xóm láng giềng, mọi người lưu luyến không nỡ tản đi, hai mẹ con Đường gia lúc này mới mời Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch vào nhà.

Nhiễm Phi Trạch không chút khách khí, cõng chiếc tay nải siêu lớn của chàng vào. Tô Tiểu Bồi nhịn đau, vội tập tễnh theo sau.

Hai người ngồi trong phòng khách của Đường gia. Tô Tiểu Bồi nhìn quanh gian phòng khá lớn, đồ đạc tuy đơn giản nhưng sạch sẽ gọn gàng, cô không biết cuộc sống mọi người ở đây thế nào, cho nên không phán đoán được gia cảnh của Đường gia ra sao.

Đường phu nhân nhanh nhẹn mang trà lên cho Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi, sau khi nói vài câu khách khí liền đưa con gái vào phòng, rõ ràng hai mẹ con có rất nhiều chuyện cần hàn huyên.

Tô Tiểu Bồi một hơi uống hết hai cốc trà, cũng coi như áp chế được sự khô rát khó chịu trong cổ họng.

"Đại tỷ?" Nhiễm Phi Trạch bỗng lên tiếng.

Tô Tiểu Bồi quay lại, vừa khéo nhìn vào đôi mắt mang ý cười của chàng, mới đầu còn tưởng rằng chàng ta đang gọi mình, sau mới hiểu ra,

https://thuviensach.vn

xung quanh không người, cô cũng không sợ mất mặt, bèn hỏi thẳng: "Vậy nên gọi là gì?"

"Nên xưng hô ra sao?" Nhiễm Phi Trạch nói.

Tô Tiểu Bồi thoáng sửng sốt. Chàng đang chỉnh lời nói của cô sao?

Cô sầm mặt xuống, sửa lại theo ý chàng: "Tạ tráng sĩ chỉ giáo. Vậy mẫu thân của Đường cô nương, nên xưng hô ra sao?"

"Phải gọi là phu nhân."

"Chẳng phải người có tiền mới được gọi là phu nhân sao?"

Nhiễm Phi Trạch nhìn nàng một lần nữa, Tô Tiểu Bồi hiểu ý chàng đang chê cô bất lịch sự. Chàng hỏi: "Người nào dạy cô nương như vậy?"

Tô Tiểu Bồi chột dạ xoa xoa mũi, được thôi, cô không những ăn vận cổ quái, lại còn nói năng thô tục. Không phải lỗi của cô, đều trách "am ni cô" cả.

"Ta chẳng nhớ gì cả, chẳng nhớ gì hết."

Nhiễm Phi Trạch nhìn cô, không nói gì nữa.

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ một chút, tiếp tục hỏi: "Tráng sĩ, vậy vì sao bà ấy không tự xưng là nô gia?"

Ánh mắt Nhiễm Phi Trạch nhìn cô càng cổ quái hơn, nhưng chàng vẫn ném ra hai chữ: "Lớn tuổi."

"Ồ." Tô Tiểu Bồi hiểu rồi, trưởng bối đối với tiểu bối thì không cần dùng loại từ khiêm xưng này phải không? Thực ra cô còn có rất nhiều điều nghi vấn, nhưng không dám hỏi tiếp.

Lúc này Nhiễm Phi Trạch lại hỏi: "Cô nương có dự tính gì chưa?" Lại nữa. Tô Tiểu Bồi uống thêm một ngụm trà, cố gắng trả lời với vẻ thản

https://thuviensach.vn

nhiên. “Chẳng phải tráng sĩ không có tiền à, chúng ta cứ uống miếng nước, ăn bữa cơm trước đã, sau đó hẵng bàn chuyện lâu dài.”

Nhiễm Phi Trạch nhướn mày lên, ai với ai phải bàn chuyện lâu dài?

Tô Tiểu Bồi mặc kệ ánh mắt của chàng, cô biết Nhiễm Phi Trạch đã nói là chàng không thể đưa cô theo, cô phải tự nghĩ cách sắp xếp cho mình. Nhưng cô không nơi nương tựa, có thể làm gì được đây? Đương nhiên là phải cùng người có năng lực lại lương thiện là chàng bàn tính chuyện dài lâu rồi.

Vô liêm sỉ có lúc thật sự không thể coi là khuyết điểm.

Nhiễm Phi Trạch không đáp lời. Chàng nhướn mày nhìn Tô Tiểu Bồi, rồi tiếp tục uống trà, giống như chẳng hề bận tâm đến lời nói của cô.

Tô Tiểu Bồi cũng trầm lặng, không đeo bám, không giải thích, chỉ uống trà.

Lúc này bên ngoài có người hét lên: “Ông chủ Đường về rồi.” Lại có người la to: “Ngô giáp trưởng[(2)] đến rồi.”

(2) Theo quản lý hành chính thời phong kiến, mười hộ được gọi là một giáp, mỗi giáp chọn ra một người đứng đầu quản việc gọi là “giáp trưởng”.

Hóa ra đám người thích đưa chuyện muốn xem náo nhiệt kia vẫn chưa giải tán hết, không tiện vào nhà, họ đành đợi ở trước cửa nghe ngóng tình hình. Vừa rồi Đường Liên quay về, sớm đã có người chạy đi thông báo cho cha con Đường gia ở cửa tiệm rồi.

Cùng với tiếng hét, cửa phòng bị đẩy ra, Tô Tiểu Bồi ngước mắt lên, thấy một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi và một thiếu niên độ hơn mười tuổi bước vào, phía sau còn có một ông già râu tóc hoa râm.

https://thuviensach.vn

Mẫu thân của Đường Liên là Lý thị nghe thấy động tĩnh nhanh chóng đi ra, đôi mắt đỏ mọng, ắt là đã khóc một trận. Nhìn thấy hai người kia, bà ta liền kêu lên "quan nhân", nói rồi nước mắt lại lã chã rơi.

Phụ thân của Đường Liên tên là Đường Trung, lúc này sắc mặt của ông ta rất khó coi.

Con gái hai tháng trước bị sơn tặc bắt đi, lúc đầu ông ta lo lắng đau lòng, vừa báo quan vừa nhờ cậy hàng xóm láng giềng cùng đi tìm người, nhưng thời gian trôi qua, bóng dáng con gái chẳng thấy đâu, trái lại lời đồn thổi bóng gió đã nổi lên. Đường Trung là người trọng thể diện, không chịu được điều này, mắt thấy con gái chẳng có tung tích, thời gian lâu như vậy rồi, nghĩ chắc lành ít dữ nhiều, trong lòng ông ta buồn bã đau đớn, thực sự coi như nàng ta đã chết rồi.

Đến khi lời ra tiếng vào ngày càng ít đi, trong lòng ông ta mới nhẹ nhõm hơn một chút, thỉnh thoảng nghĩ đến cảnh ngộ con gái gặp phải, tuy vẫn buồn bã, nhưng cũng hy vọng chuyện này nhanh chóng qua đi, không ai nhắc đến nữa thì tốt. Không ngờ rằng, hôm nay ăn cơm trưa xong, mới cùng con trai ra tiệm chưa được bao lâu thì có người hàng xóm chạy đến báo tin Đường Liên còn sống quay về.

Đường Trung bàng hoàng cả người, không thể nói là không vui mừng, nhưng sự trong sạch của con gái ông không còn nữa, Đường gia ắt sẽ lại bị người ta chỉ trỏ. Ông ta vội vàng đóng cửa tiệm, mang theo con trai Đường Tùng cùng về nhà.

Đường Lý thị và Đường Trung đứng một bên nói chuyện.

Mấy người này vừa vào cửa, Nhiễm Phi Trạch liền đứng dậy, Tô Tiểu Bồi bắt chước chàng, vội vàng bật dậy. Nhưng chân cô thực sự rất đau, trước đó vẫn luôn đứng thì còn được, bây giờ ngồi xuống rồi lại đứng lên, cảm thấy hai chân giống như bị xe nghiền qua vậy, cô đau đến mức xuýt xoa kêu, thiếu chút nữa thì ngã.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch tóm lấy một cánh tay cô, kéo cô đứng thẳng người lên.

Đường Trung nghe Đường Lý thị nói rõ tình hình xong, bước đến cảm tạ Nhiễm Phi Trạch. Trước tiên, ông ta chắp tay chào "Nhiễm tráng sĩ", nói lời cảm ơn, lại giới thiệu thân phận của mình. Nhiễm Phi Trạch cũng chắp tay, chào lại một tiếng "Ông chủ Đường", còn nói những lời khách khí như: "Chỉ là chút việc cỏn con, không cần cảm tạ…"

Tô Tiểu Bồi ở bên cạnh nghe những lời đối thoại khô cứng của họ, cứ mãi phân vân có phải là người thời cổ đại dùng hết một nửa tinh lực vào những thứ gọi là lễ nghi và khách khí này hay không.

Đang thất thần, Đường Trung bỗng nhìn sang phía cô, chắp tay lại, hỏi: "Vị này là…?"

Tô Tiểu Bồi căng thẳng một hồi, sau đó học theo bộ dạng của Nhiễm Phi Trạch chắp tay lại, cất tiếng gọi: "Ông chủ Đường." Tất thảy những người có mặt trong phòng lại nhất tề nhìn cô chằm chằm, ngoại trừ Nhiễm Phi Trạch, cô liếc nhìn chàng một cái, thấy khóe miệng chàng
cong lên.

Gay go rồi, lễ nghi của cô chắc chắn lại sai rồi. Trên ti vi diễn như thế nào nhỉ? Là hai bàn tay chắp lại đặt ở một bên người rồi khẽ nhún một cái phải không nhỉ? Tô Tiểu Bồi đầu óc trống rỗng, dù sao thì hai chữ "nô gia" cô cũng không nói ra được, nhún khẽ cô cũng không làm được, thôi mặc kệ, sai thì sai, trên ti vi chẳng nói cái gì mà nữ nhi giang hồ không câu nệ tiểu tiết còn gì!

Nhiễm Phi Trạch hình như đã cười đủ, cuối cùng giúp cô giải vây. "Vị cô nương đây cũng là tình cờ gặp trong núi, bị mắc bệnh quên hết mọi chuyện, chư vị chớ trách."

Mọi người hiểu ra, cho dù trong lòng không vui cũng không tiện biểu hiện ra ngoài, thế là lại cùng nhau khách khí một hồi nữa. Tô Tiểu Bồi sớm

https://thuviensach.vn

đã học được dáng vẻ ngoan ngoãn của một cô nương, có thể không nói chuyện thì không nói chuyện, có thể không cử động thì không cử động, thực sự cẩn trọng ngôn hành.

Đường Trung dặn dò vợ mình chuẩn bị chút đồ ăn để chiêu đãi ân nhân, còn ông ta đưa con trai và ông lão kia đi vào phòng trong. Tô Tiểu Bồi đoán bọn họ đi tìm Đường Liên nói chuyện. Cô đột nhiên lo lắng, con tin bị bắt cóc sau khi được giải cứu đa số sẽ nảy sinh trạng thái tâm lý tiêu cực… Không biết Đường Liên sẽ ra sao.

Cô nhỏ giọng hỏi Nhiễm Phi Trạch: "Tráng sĩ, vừa rồi bọn họ nói chuyện, huynh có nghe ra được ông lão đó là ai không?"

Nhiễm Phi Trạch nhìn cô, trả lời: "Là giáp trưởng."

"Giáp trưởng là gì?"

"Mười hộ một giáp, mỗi giáp đều lập ra một giáp trưởng. Cô nương, những điều này cũng không nhớ sao?"

Mười hộ một giáp, giáp trưởng? Tô Tiểu Bồi băn khoăn một chút, đoán xem chức danh đó có phải giống tổ trưởng tổ dân phố hay khu dân cư hay không. Đúng lúc đó, cô nghe thấy Đường Liên ở trong phòng khóc gọi một tiếng: "Cha!" Tiếp đó là giọng của nam giới rất mơ hồ, không nghe rõ được.

Đường Lý thị nghe theo lời dặn dò của Đường Trung, vào bếp làm đồ ăn cho Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi nên không ở bên cạnh Đường Liên, Tô Tiểu Bồi rất lo lắng.

Đợi một hồi lâu, tiếng khóc trong phòng đã dừng, Đường Lý thị cũng bưng ra hai bát mỳ, Nhiễm Phi Trạch rất lễ độ cảm tạ rồi đón lấy, Tô Tiểu Bồi cũng học theo dáng vẻ của chàng. Đường Lý Thị lại vội vàng bưng một bát nữa đi vào phòng trong, Đường Liên giống như bọn họ, cũng chưa ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi đói lắm rồi, cô vừa vểnh tai lên nghe ngóng động tĩnh trong phòng, vừa hùng hục ăn mỳ. Nhiễm Phi Trạch đến ăn mỳ mà bộ dạng cũng nho nhã từ tốn, không nhanh không chậm.

Cử chỉ của chàng thật sự là không hề hợp với thân hình cao to và chiếc tay nải siêu lớn kia. Tô Tiểu Bồi vừa nghĩ vừa nhanh chóng ăn hết sạch bát mỳ, đến nước canh cũng không chừa lại.

Chẳng mấy chốc, Đường Lý thị lại bước ra, nhỏ giọng nói: "Đa tạ ân công, trong nhà có việc, không tiện giữ ân công lâu, tiếp đãi không chu đáo, ân công chớ trách."

Tô Tiểu Bồi thầm thở dài, may mà trước đó cô đã mặt dày lên tiếng, nếu không thì ngay cả bữa mỳ này cũng chẳng được ăn.

Nhiễm Phi Trạch vẫn khách khí hoàn lễ, cảm tạ vì bữa chiêu đãi này của Đường gia, sau đó cáo từ. Tô Tiểu Bồi sợ mình bị vứt lại, vội tóm lấy một góc chiếc tay nải lớn của chàng, theo chàng ra ngoài.

Hai người ra đến đường, một trước một sau, Nhiễm Phi Trạch không nói năng gì, Tô Tiểu Bồi cũng không lên tiếng, chân cẳng cô đau đến mức không chịu nổi nữa, mỗi bước đi chẳng khác gì bị dao đâm, nhưng so sánh với cơn đau này, cô sợ bị Nhiễm Phi Trạch vứt lại hơn.

Nhiễm Phi Trạch đột nhiên dừng bước, Tô Tiểu Bồi không chú ý, suýt chút nữa đụng phải đầu chàng. Chàng xoay người lại, móc túi tiền trong ngực áo ra, hơi run run, dốc hết tiền trong túi lên lòng bàn tay cho Tô Tiểu Bồi xem.

Tô Tiểu Bồi lướt nhìn, độ chục đồng xu, không biết rõ số lượng cụ thể.

Nhiễm Phi Trạch vẫn không nói gì, khóe miệng nửa cười nửa không. Tô Tiểu Bồi nhíu mày, nghiêm túc hỏi: "Đây là tất cả tài sản của tráng sĩ sao?"

https://thuviensach.vn

Tài sản? Nhiễm Phi Trạch giật giật lông mày, đáp lại: "Đây thực sự là toàn bộ tiền bạc trên người ta." Chàng đợi xem cô nương cổ quái này còn có thể nói gì.

Tô Tiểu Bồi nhìn chằm chằm những đồng xu kia, đột nhiên hỏi: "Tiền ở đây tính như thế nào?"

"Hả?" Lần này chàng thật sự không hiểu nổi.

"Ừm." Nên giải thích thế nào nhỉ? Tô Tiểu Bồi vừa quay đầu, nhìn thấy bên cạnh có hàng bán bánh bao, màn thầu, vội nói: "Chính là, chỗ tiền xu này có thể mua được mấy chiếc bánh bao?"

Nhiễm Phi Trạch nhìn theo ánh mắt của cô, cười, nói: "Chưa từng mua gì trong trấn này, nhưng cũng không khác nhiều so với mức thông thường ở chỗ khác, ba đồng xu một màn thầu, năm đồng xu một bánh bao."

Tô Tiểu Bồi lại cẩn thận đếm số đồng xu trên tay Nhiễm Phi Trạch, tính theo loại rẻ, ba đồng xu đổi được một màn thầu, chỗ này chàng có mười lăm đồng xu, vậy là năm chiếc màn thầu, cô ăn ít một chút, một bữa một chiếc được rồi, chàng chịu ấm ức một chút, ăn hai chiếc được rồi, như thế cũng chẳng đủ hai bữa.

Nhiễm Phi Trạch bật cười, chàng chưa từng gặp qua người nào lại tính tiền thế này, nghĩ bụng, bây giờ chắc nàng ta đã biết, chàng thật sự không thể chăm sóc nổi nàng ta nữa rồi.

"Cô nương." Chàng gọi một tiếng, dự định nói với cô, ở cách không xa trấn Thạch Đầu có một am miếu, nếu như cô thật sự không biết nên đi về phương nào, chàng có thể đưa cô đến cái am đó dung thân. Nhưng lời của chàng còn chưa nói xong, Tô Tiểu Bồi đã ngẩng đầu hỏi: "Tráng sĩ dự định kiếm tiền thế nào?"

Nhiễm Phi Trạch nghẹn lời. Nàng ta đang hỏi chàng kiếm tiền như thế nào sao? Chắc là hỏi chàng kiếm kế sinh nhai bằng cách nào?

https://thuviensach.vn

Cô nương này, tuổi tác không nhỏ, đầu tóc áo quần lẫn khẩu âm đều cổ quái, nói là không nhớ chuyện gì, nhưng đến nhân tình thế thái sinh kế bình thường đều không rõ, nhìn thì rõ ràng là khí chất tri thư đạt lễ, mà lời nói ra thì lại lỗ mãng vô lễ. Nàng ta dự định bám lấy chàng không buông, chàng biết, nhưng chàng không biểu lộ gì, trông khuôn mặt nàng ta đoan chính thế mà lại trơ trẽn một cách vô cùng nghiêm túc, chàng thực sự là chưa từng gặp qua người nào như vậy.

Nhiễm Phi Trạch cười cười. "Ta có sức lực, cũng biết một chút thủ nghệ, cầu lấy no ấm không thành vấn đề. Ngược lại cô nương có dự định gì?"

Nàng ta nhất định sẽ nói không có chỗ đi, không có tiền, không người thân, bởi vì nàng ta chẳng còn nhớ điều gì cả, nàng ta sẽ cầu xin chàng thu nhận, mà chàng sẽ nói cho nàng ta một lần cuối cùng, rằng chàng không thu nhận nổi nàng ta, chàng chỉ có thể đưa nàng ta đến am miếu ở trấn phía trước mà thôi.

Kết quả, điều mà Tô Tiểu Bồi nói là: "Ta dự định cũng sẽ bỏ ra chút sức, khi tráng sĩ đi kiếm tiền, ta có thể giúp tráng sĩ trông hành lý."

Nhiễm Phi Trạch lại một lần nữa không còn gì để nói. Trông hành lý mà gọi là bỏ ra chút sức sao? Da mặt nàng ta thực sự quá dày. Nhiễm Phi Trạch lắc đầu. "Cô nương!" Chàng quyết định nói cho rõ ràng, vừa mới định bắt đầu, hình như lại nhìn thấy cái gì đó phía sau Tô Tiểu Bồi, chàng đột ngột quay đầu đi luôn.

Tô Tiểu Bồi hơi sững người, vô thức quay lại, chẳng thấy thứ gì đặc biệt, đến khi nhìn lại, chỉ trong chớp mắt đã chẳng thấy bóng dáng Nhiễm Phi Trạch đâu.

Tô Tiểu Bồi không khỏi suy sụp. Không phải chứ? Lẽ nào cô đoán sai rồi, vị tráng sĩ có tài lại lương thiện này hóa ra có thể chẳng nói lời nào liền

https://thuviensach.vn

vứt bỏ một cô nương yếu đuối mất trí nhớ như cô sao? Hóa ra chàng muốn bỏ rơi cô lại dễ dàng đơn giản như vậy.

Tô Tiểu Bồi đứng ngây tại chỗ, đáy lòng lạnh băng, nỗi thất vọng và sợ hãi trào lên trong tim. Con đường cổ xưa xa lạ, đám người mặc đồ cổ trang quái dị, khẩu âm chỗ hiểu chỗ không, Tô Tiểu Bồi lần đầu tiên nếm mùi vị của sự hoảng sợ không nơi bám víu.

"Cô, đúng, chính là cô, vừa rồi cô cùng với một vị tráng sĩ nói chuyện? Đó là người nào?"

Tô Tiểu Bồi chớp chớp mắt, quay đầu lại nhìn thấy một cô nương vận trang phục đỏ đơn giản, mày thanh môi mỏng, bộ dạng khá nghiêm túc, tay cầm một thanh kiếm có vỏ màu xanh ngọc bích, khí thế phừng phừng, đang hỏi cô.

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. Cô nương đó nhíu chặt mày, hỏi tiếp: "Có phải người đó cũng một chiếc tay nải to, tướng mạo đoan chính anh tuấn, họ Nhiễm không?"

Tô Tiểu Bồi tiếp tục lắc đầu, cô đâu có quen biết nàng ta, không biết giữa nàng ta và tráng sĩ có quan hệ gì, hơn nữa nàng ta hùng hùng hổ hổ thế này, thật là bất lịch sự, bây giờ chân cô đã mỏi nhừ, tâm tình chán nản nên không muốn để ý đến nàng ta.

"Cô bị câm à?" Cô nương đó tiếp tục truy hỏi.

"Đa tạ quan tâm." Tô Tiểu Bồi bực mình, không nhịn được ngắt lời nàng ta. Chân của cô rất đau, cô liền lê đến bên bờ tường, đứng dựa vào đó.

Quan tâm? Ai quan tâm đến nàng ta chứ? Cô nương kia nhíu mày chặt hơn, cẩn thận đánh giá Tô Tiểu Bồi, nghi ngờ đầu óc cô có bệnh. Từ trang phục, kiểu tóc đến cách nói chuyện, đâu có chỗ nào giống người bình thường.

https://thuviensach.vn

“Lời ta hỏi, tại sao cô lại không đáp?” Từ xa thấp thoáng thấy bóng người, không dám chắc đó là Nhiễm Phi Trạch, vậy mà chỉ chớp mắt đã chẳng thấy người đâu nữa, nàng ta đương nhiên phải hỏi cho ra lẽ.

“Cô nương có mang tiền theo không?” Tô Tiểu Bồi đã hạ quyết tâm, “nhà đã dột lại gặp mưa rào”, cô không có tiền cũng không có chỗ nào để đi cả, túm được ai thì xin người đó cứu trợ vậy.

Cô nương áo đỏ hơi sững người, người này đang nói chuyện gì vậy? Lẽ nào phải cho tiền nàng ta mới chịu trả lời?

“Nếu có tiền, cho ta mượn một ít có được không? Hay là cho ta mượn một bộ y phục cũng được. Cô nương, ta chưa từng đến nơi này, còn mất hết trí nhớ, chân thì đau, không nơi nương tựa, không có người thân…”

Tô Tiểu Bồi chưa nói xong, cô nương kia đã quay đầu bỏ đi, còn không quên làu bàu: “Hóa ra là kẻ ăn mày điên khùng.”

Ăn mày?

Tô Tiểu Bồi đem lời cầu xin nuốt hết trở lại, nhìn theo bóng dáng cô nương kia nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Lại còn điên khùng nữa?

Tô Tiểu Bồi bĩu môi, chân cô đau quá, thực sự không chịu nổi nữa rồi. Hẳn mặt cô đang nhăn nhó ghê lắm, cô thở dài yếu ớt, đứng không nổi đành lê đến một góc khuất ngồi xuống.

Trên đường thỉnh thoảng có người đi qua chỗ cô, người nào cũng nhìn cô với ánh mắt kỳ quái, nhưng không ai để ý, càng không có ai bước đến hỏi han quan tâm cô. Tô Tiểu Bồi nhìn lại bản thân, áo vải kiểu nam rộng thùng thình che từ đầu đến chân, chân đi tất vải dính đầy bùn đất khô đen, tuy không nhìn thấy mặt, nhưng cô có thể tưởng tượng được dáng vẻ của mình nhếch nhác đến thế nào.

https://thuviensach.vn

Không biết là tình hình an ninh ở đây có tốt không, chắc sẽ không có lưu manh đầu gấu trên phố đến bắt nạt đàn bà con gái chứ? Sẽ không có cảnh sát quản lý đô thị thấy cô áo sống không chỉnh tề đến điều tra thẩm vấn rồi đuổi cô đi chứ? Hoặc là bắt cô lại? Ăn mày có phân chia địa bàn không? Cái bang có thể thu nhận cô không?

Tô Tiểu Bồi nghĩ ngợi lung tung, cúi đầu đờ đẫn. Cô nên làm thế nào đây? Hay là, quay lại nhà Đường Liên xin cứu giúp? Tuy người nhà đó nói chuyện không nhiệt tình lắm, cũng không có lòng lo cho người ngoài, nhưng tốt xấu gì cô cũng cùng đi một chặng với Đường Liên, lại đều là nữ tử gặp nạn, mặt dày đến nhà nàng ta cầu cứu, dù thế nào chăng nữa cũng tốt hơn là ngủ lại nơi đầu đường xó chợ.

Tô Tiểu Bồi cố nhớ lại xem Đường gia ở đâu, nhưng phát hiện ra vừa rồi cô chỉ chú tâm bám theo Nhiễm Phi Trạch mà không lưu ý đến đường xá, không biết có thể tìm được không. Cô cắn răng, bất luận thế nào, cũng phải thử một lần, cô đã ngồi ở đây lâu quá rồi, tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, lát nữa trời tối thì gay to.

Tô Tiểu Bồi nghĩ vậy, nhưng vừa cử động, lại phát hiện bản thân không đứng dậy nổi nữa. Cô đau đến mức thở phì phò, chầm chậm chống tay xuống đất, quay người lại bám vào bức tường phía sau. Có thể đứng lên được là tốt rồi, tư thế gì cũng chẳng sao, tình hình trước mắt không cho phép cô bận tâm đến thể diện.

Đang trong lúc nghiến răng nghiến lợi cố cử động, một bàn tay to lớn chìa đến nắm lấy cánh tay cô, kéo cô đứng thẳng lên. Khóe mắt Tô Tiểu Bồi nhìn thấy một đôi giày vải màu xanh thẫm, bên trên chiếc giày là ống quần màu xám nhạt, lại hướng lên trên nữa là vạt áo choàng của nam nhân màu xanh da trời nhạt. Những thứ này trông hơi quen mắt. Cô ngẩng phắt đầu lên, trước mắt là khuôn mặt đoan chính lại lương thiện của Nhiễm Phi Trạch.

https://thuviensach.vn

Chàng quay lại rồi?!

"Tráng sĩ." Tô Tiểu Bồi cuống quýt cướp lời chàng: "Tráng sĩ, ta bị lạc đường, ta chẳng nhớ được bất cứ chuyện gì cả, chân của ta rất đau, ta không có tiền, không có người thân, chẳng quen biết một ai, trước nay chưa từng đến nơi này, không chốn dung thân, không nơi nương tựa, cơ khổ không chốn nương nhờ…"

Nhiễm Phi Trạch vừa muốn mở miệng thì bị cô cướp lời tuôn ra một tràng giang đại hải chặn lại, liền ho mấy tiếng, chàng thấy hơi buồn cười, lại cảm thấy không nên cười cho lắm. Nhưng mà những lời lẽ đáng thương này, lẽ nào không phải nên dùng ngữ điệu yếu đuối khổ sở để nói sao? Cứ hùng hổ tuôn một tràng như thế, thực sự là có chút buồn cười.

Lời của Tô Tiểu Bồi bị tiếng ho của chàng cắt ngang, trên thực tế, cô cũng không thêu dệt được nhiều lời ai oán hơn nữa. Tỏ vẻ yếu đuối đáng thương thực sự không phải là điểm mạnh của cô, thấy biểu cảm của Nhiễm Phi Trạch, cô biết có nói nữa cũng vô ích.

Cô hắng giọng, ngẫm nghĩ một lúc lại nói thêm: "Tráng sĩ, nếu chàng vứt ta lại không quản, ta chỉ có một con đường chết mà thôi."

Nhiễm Phi Trạch chỉnh lại nét mặt, gật đầu: "Vô ý vứt lại cô nương, là vì vừa rồi gặp chút phiền phức mới tạm lánh đi."

Tô Tiểu Bồi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhưng cô lại không kìm được, hỏi: "Nợ tình?" Phải nghe ngóng rõ tình hình của người này mới tiện phán đoán xem có thể tạm thời dựa dẫm không.

Nhiễm Phi Trạch nghĩ một hồi mới đoán ra được ý của cô hỏi, chàng lại ho khan một tiếng. Cô nương này có biết bản thân mình đang nói gì không? Một cô nương đơn độc không nơi nương tựa lại nói những lời thế này, muốn bị quở trách sao?

https://thuviensach.vn

“Cô nương.” Nhìn vào ánh mắt trong trẻo vô tội của nàng ta, nghĩ cả nửa ngày xem nên làm thế nào để giải thích đạo lý này với nàng ta, nhưng lại tìm không ra từ ngữ thích hợp, cuối cùng Nhiễm Phi Trạch chỉ nói: “Cô nương lần sau chớ như vậy nhé.”

Tô Tiểu Bồi nhíu mày, chớ như vậy là sao? Chớ ỷ lại vào chàng? Chớ ngồi ở trên đường? Chớ giả vờ đáng thương? Chớ hỏi han vấn đề riêng tư? Rốt cuộc là chớ làm cái gì?

Nhiễm Phi Trạch nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, cũng nhíu mày lại, nàng ta hiểu rõ ý của chàng chứ?

Hai người cứ thế nhíu mày nhìn nhau, bầu không khí thoáng chốc trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Đúng lúc này có hai người chạy qua, miệng lẩm bẩm: “Mau đi xem, bắt được tên tặc tử đó, có thể được thưởng năm lượng bạc đó.”

Thưởng bạc?

Tinh thần Tô Tiểu Bồi phấn chấn hẳn lên, ánh mắt hướng sang phía hai người kia, trí óc vận hành nhanh như chớp điện, cô quay đầu lại hỏi Nhiễm Phi Trạch: “Tráng sĩ, trên người huynh không có tiền, không chăm nom nổi cho ta, đúng không?”

“Đích thị như vậy.” Cho nên chàng dự định đưa nàng ta đến am miếu ở, đang muốn nói thế, lại bị Tô Tiểu Bồi cướp lời: “Nếu có tiền rồi thì có thể chăm sóc ta một thời gian, đúng chứ?”

Nhiễm Phi Trạch: “…”

Câu hỏi này khiến người ta đáp không được, không đáp cũng không xong. Không có tiền thật sự không phải là lý do không thể chăm sóc một cô nương, điều này nàng ta không hiểu sao? Quan trọng là ở chỗ nam nữ thụ

https://thuviensach.vn

thụ bất thân, chàng và nàng ta là người xa lạ, chẳng quen chẳng biết, nàng ta dựa dẫm vào chàng không thấy sợ hãi hay sao?

Nhiễm Phi Trạch nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Tô Tiểu Bồi, rồi khẽ gật đầu.

Tô Tiểu Bồi tiếp tục nghiêm túc hỏi: "Tráng sĩ, huynh biết võ công chứ?"

"Biết."

"Đã từng bắt trộm chưa?"

"Từng bắt."

"Năm lượng bạc là bao nhiêu? Ý ta là, có thể mua được mấy cái màn thầu?"

Nhiễm Phi Trạch: "…"

Tô Tiểu Bồi chớp chớp mắt, Nhiễm Phi Trạch bị ảnh hưởng từ cô cũng chớp mắt theo.

Trên phố thỉnh thoảng có người đi qua, tất thảy đều dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá Tô Tiểu Bồi.

Một cô nương tóc ngắn, trên người được bọc bằng chiếc áo khoác kiểu nam rộng thùng thình, đai lưng buộc lung tung loạn xạ, chân không đi giày, chỉ đeo một đôi tất vải dày nhếch nhác. Nhiễm Phi Trạch biết những người đó cũng giống như mình, hoàn toàn không đoán được cô nương có bộ dạng cổ quái này từ nơi nào đến.

Nàng ta chui từ chỗ nào ra nhỉ? Sau khi phát hiện ra Đường Liên, chàng rất để ý đề phòng xung quanh, mãi không thấy sơn tặc đuổi đến, chàng mới lựa chọn chỗ đó đốt lửa qua đêm. Đột nhiên nghe thấy trên cây có động tĩnh, chàng cho rằng kẻ đến là cao thủ, có thể vô thanh vô tức áp sát bọn họ.

https://thuviensach.vn

Nhưng qua đó quan sát thì lại thấy một nữ tử cổ quái chẳng hề có bản lĩnh gì. Nàng ta thậm chí còn không mặc yếm. Dưới ánh trăng, chàng vẫn nhìn ra đường cong thân thể lung linh hiện lên bên dưới lớp áo ngủ mỏng manh.

Nàng ta xuất hiện như thế nào? Đến gần bọn họ như thế nào? Trèo lên cây như thế nào?

Bây giờ nàng ta đang nhìn chàng một cách nghiêm túc, giống như thật sự muốn tính xem năm lượng bạc có thể sống được bao lâu.

Nhiễm Phi Trạch thật sự dở khóc dở cười, chàng nhìn dáng vẻ nhếch nhác đến đứng cũng chẳng nổi của nàng ta, trong lòng hiểu rõ hôm nay nàng ta đã phải dốc hết toàn bộ sức lực để theo kịp bọn họ rồi, sợ rằng ngày mai chẳng nhấc nổi chân lên nữa.

Nhưng mà đến am miếu còn phải đi hơn nửa ngày, chàng nhìn chân của nàng ta, nếu phải đi quãng đường dài như vậy, chắc chắn không chống đỡ được. Nghĩ đến chuyện nàng ta tính toán màn thầu, chàng đột nhiên mủi lòng.

"Năm lượng bạc bằng năm nghìn đồng xu." Chàng đáp.

Năm nghìn đồng xu. Tô Tiểu Bồi tính toán một chút, màn thầu khó tính, bỏ đi, đổi sang bánh bao. Năm đồng xu một chiếc bánh bao, năm nghìn đồng xu thì được một nghìn chiếc bánh bao, mỗi bữa năm chiếc bánh bao, một ngày mười lăm chiếc. Ái chà, gần được hai tháng trời.

Nếu như chỉ ăn màn thầu, thêm vào tiền chi cho y phục đi lại, tiết kiệm chi tiêu, năm lượng bạc có thể cầm cự được hai tháng không?

"Cô nương." Nhiễm Phi Trạch cất tiếng gọi. Nhìn nàng ta nhíu mày suy nghĩ, chàng lại cảm thấy nàng thật sự đáng thương.

"Tráng sĩ, chúng ta đi bắt tội phạm đổi bạc đi."

https://thuviensach.vn

“Hiện tại bộ dạng cô nương như thế này, không bị người ta coi là trộm bắt đi đã là may lắm rồi, bắt tội phạm thế nào được?”

Tô Tiểu Bồi mím môi, cô nói “chúng ta” đương nhiên là lời khách khí, cô đâu có biết võ, khi còn nhảy nhót nhanh nhẹn được còn chẳng thể xông lên tuyến đầu bắt trộm, huống hồ bây giờ tàn tạ đến mức chỉ còn lại nửa cái mạng. Cô chỉ tỏ ra khách khí thôi, thực sự rất hy vọng Nhiễm Phi Trạch có bản lĩnh giành được năm lượng bạc kia.

Đương nhiên rồi, chẳng phải chàng rất có bản lĩnh đấy sao. Chàng chỉ dùng một cước đã nhanh nhẹn đá cô xuống khỏi cây, sau đó lại dùng y phục cuốn cô lại khi cô đang rơi xuống, chiêu thức đó chắc không phải ai cũng có thể làm được. Tuy không hiểu biết nhiều về lĩnh vực này, nhưng Tô Tiểu Bồi rất tin tưởng chàng có bản lĩnh bắt tội phạm.

“Cô nương, bắt tặc tử là chuyện nhỏ, trước mắt nên tìm chỗ dừng chân trước đã.”

“Nhưng chúng ta chỉ có mười lăm đồng xu…” Cô thật sự rất muốn cổ vũ chàng đi giành năm lượng bạc kia.

“Cô nương đi cùng ta sao?” Nhiễm Phi Trạch tỏ ra không hứng thú lắm với chuyện bắt tội phạm.

Tô Tiểu Bồi nhìn biểu cảm của chàng, thở dài, nói: “Mười lăm đồng xu cũng chẳng khác gì không có đồng nào.”

“Lời cô nương nói rất đúng.”

Dựa vào mười lăm đồng xu đã có thể ở trước mặt cô ngẩng đầu ưỡn ngực rồi, cô thực sự là rất thảm.

Nghĩ lại ở thế giới hiện đại, dù sao cô cũng là phần tử trí thức, là một nhân tài, dù không dám nói là có thân phận địa vị gì, nhưng người và việc

https://thuviensach.vn

cần cầu cạnh cô cũng không phải là ít, mọi người đều khách khí với cô, cô chẳng bao giờ phải phiền não về vấn đề tiền bạc cả.

Bây giờ thì tốt rồi, mười lăm đồng xu mà thôi, năm chiếc màn thầu mà thôi…

Tô Tiểu Bồi chẳng có cách nào khác, chỉ có thể đi cùng Nhiễm Phi Trạch. Nhiễm Phi Trạch đến trước một quán rượu, bảo Tô Tiểu Bồi đợi ở ngoài, chàng đi vào trong, một lát sau đi ra, lắc đầu nói: "Chỗ này không nhận làm công ngắn hạn, chúng ta tìm chỗ khác."

Tô Tiểu Bồi gật đầu, kéo chân đau tiếp tục đi. Đừng nói tìm chỗ tiếp theo, cho dù phải tìm n chỗ cô cũng không thể phản đối. Hỏi liền một lúc ba nơi, đều không có kết quả khả quan, tâm trạng Tô Tiểu Bồi như rơi xuống vực thẳm, cẳng chân cô thực sự sắp đứt ra rồi, bàn chân chắc chắn đã trầy rách, cô bắt đầu tự nhủ, có phải hôm nay cô sẽ cùng tráng sĩ ân công trở thành hai con quỷ nghèo đói rách rưới nơi đầu đường không.

Đi thêm một đoạn nữa, cô không kìm được, hỏi: "Tráng sĩ, huynh nói xem nếu chúng ta quay lại tìm nhà Đường cô nương, nói về khó khăn của chúng ta, gia đình cô nương ấy có thể thu giữ chúng ta không?"

Nhiễm Phi Trạch lắc đầu. "E là không tiện làm phiền."

Tô Tiểu Bồi thở dài, lòng thầm dự tính kết quả xấu nhất. Lúc này Nhiễm Phi Trạch lại vào một quán rượu nữa, chủ quán nói với chàng vài câu, lại liếc sang Tô Tiểu Bồi ở góc khuất ngoài cửa, suy nghĩ một hồi, cuối cùng gật đầu.

Tô Tiểu Bồi phấn chấn tinh thần, nhưng lại không dám ôm hy vọng quá lớn, cô chờ đợi thêm hồi lâu, Nhiễm Phi Trạch mới nói chuyện xong. Ra gặp cô, chàng nói: "Tạp công của tiệm này vừa khéo bị thương ở chân không cách nào đi làm được nên thiếu nhân lực. Nhưng chỗ ông ta không có nhiều phòng thừa, chỉ còn một gian phòng trước đây làm phòng chứa củi còn trống, cô nương có muốn ở lại không?"

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi gật đầu lia lịa. “Tráng sĩ đi đâu, ta sẽ theo đó.”

Lông mày Nhiễm Phi Trạch co giật liên hồi, trong lòng không khỏi oán thán về khí phách hào hùng của cô nương này, hơn nữa còn nghiêm túc như vậy, đúng thật là chàng chưa từng gặp qua.

Cứ như vậy, Nhiễm Phi Trạch dắt Tô Tiểu Bồi vào sống trong phòng chứa củi ở hậu viện.

Phòng chứa củi không lớn, cũng không sạch sẽ gì, bên trong không có củi mà chất đầy những thứ đồ linh tinh. Ông chủ quán rượu này họ Tống, ông ta ba hoa khoác lác một chặp về chuyện làm ăn của quán, lại nói ông ta có lòng tốt mới thu giữ bọn họ, chứ chỗ ông ta cũng chẳng lo không mời được tạp công, tiếp đó nói căn phòng này của ông ta khá tốt, để củi thì hơi lãng phí, cho nên mới chất một hàng củi ra sân, dành chỗ làm phòng khách, những người không có nhiều tiền muốn ở lại trong tiệm thì rất thích hợp, tuy thế vẫn chưa sửa xong. Hôm nay bọn họ cầu một chỗ an thân, thì chỉ có phòng này thôi. Ông ta nói lát nữa sẽ đưa giường đến, bảo Nhiễm Phi Trạch tự lắp mà nằm.

Khi ông chủ Tống nói chuyện, thỉnh thoảng lại liếc sang nhìn Tô Tiểu Bồi. Tô Tiểu Bồi trốn sau chiếc tay nải lớn của Nhiễm Phi Trạch, vừa nghe vừa cẩn thận quan sát cử chỉ biểu cảm của ông ta.

Ông chủ Tống nói xong, lại bảo Nhiễm Phi Trạch rằng tạp công nhà ông ta hai ngày nay không đi làm, nên củi vẫn chưa bổ, Nhiễm Phi Trạch thu dọn xong rồi thì mau đi làm việc, ông ta đang đợi dùng củi đó.

Nhiễm Phi Trạch chờ ông ta đi rồi, nói với Tô Tiểu Bồi: “Chớ để tâm, ông ta nhìn cô nương chỉ vì hiếu kỳ thôi, bộ dạng của cô nương thực sự là hơi cổ quái.”

“Không, biểu cảm của ông ta là khinh bỉ, coi thường, ông ta nhìn ta thấy buồn nôn.”

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch không ngờ Tô Tiểu Bồi thẳng thắn như vậy nên khá sững sờ. Tô Tiểu Bồi không muốn nói nhiều về chuyện này nữa, bây giờ cô còn có việc gấp hơn.

"Tráng sĩ, xin hỏi chỗ nào có nhà vệ sinh?"

"Nhà vệ sinh?" Nhiễm Phi Trạch lại ngẩn ra.

"Ý, nhà xí? Gọi là nhà xí nhỉ?"

Nhiễm Phi Trạch tiếp tục nghệt ra, sống đến tuổi này rồi, đây là lần đầu tiên có cô nương hỏi chàng về nhà xí. Chàng đằng hắng một tiếng, ra ngoài một vòng rồi quay lại, nói: "Ở góc tây nam."

"Góc tây nam là góc nào?" Cô thật sự gấp lắm rồi.

Nhiễm Phi Trạch chỉ phương hướng, Tô Tiểu Bồi muốn bước nhanh ra ngoài, nhưng hai chân cứ xoắn vào nhau suýt nữa thì ngã, thật sự là càng ngày càng đau. Cô sẽ không tàn phế chứ?

Nhiễm Phi Trạch không đành lòng nhìn cô như vậy, liền miễn cưỡng kéo lấy cánh tay của cô, đỡ cô đi, đến bên ngoài nhà xí thì đứng lại đợi cô.

Tô Tiểu Bồi bình sinh chưa từng nhìn thấy nhà vệ sinh nào bẩn như thế này, buồn nôn kinh khủng, nhưng chẳng còn cách nào khác, chân cô đau đến mức không ngồi xuống nổi, suýt chút nữa thì ngã nhào xuống hố, cô cắn răng giải quyết thật nhanh để ra ngoài, lúc này mới dám hít sâu thở mạnh.

Nhiễm Phi Trạch nhìn thấy biểu cảm của cô thì lấy làm lạ, Tô Tiểu Bồi cũng hiểu nhưng cô chỉ có thể vờ như không thấy, mấy vụ xuyên không này, căn bản chính là để rèn luyện độ dày của da mặt.

Nửa ngày sau đó, Tô Tiểu Bồi chẳng đi đâu cả, cũng chẳng làm gì hết. Nhiễm Phi Trạch ghép xong giường, đặt trên đất. Cái giường này không có

https://thuviensach.vn

chân, đúng ra chỉ là một tấm ván mà thôi. Chàng còn làm được cả một chiếc ghế để Tô Tiểu Bồi ngồi. Sau khi ngồi lên đó, vì chân quá đau cô thực sự không đứng dậy nổi nữa. Nên cô đành cứ ngồi như vậy, nhìn Nhiễm Phi Trạch làm việc.

Nhiễm Phi Trạch làm việc rất nhanh nhẹn, thu dọn phòng củi xong, chàng bổ củi ở trong sân, chiếc rìu to bự ở trong tay chàng trở nên nhẹ bẫng, từng nhát bổ xuống dứt khoát, chẳng mấy chốc củi đã bổ được một nửa.

Trong lúc làm, ông chủ Tống có đến một chuyến, xem Nhiễm Phi Trạch làm việc như thế nào. Kết quả thấy tư tế bổ củi của chàng, ông ta liền trợn mắt há miệng đờ ra hồi lâu. Tô Tiểu Bồi nghĩ, có lẽ ông ta không ngờ được có người bổ củi mà nhẹ nhàng như cắt đậu phụ vậy.

Nhiễm Phi Trạch bổ củi xong xuôi liền múc nước tắm qua một lượt, rồi vào nói với Tô Tiểu Bồi rằng chàng đi ra ngoài một chuyến.

"Đi đâu?" Tô Tiểu Bồi lo lắng hỏi, Nhiễm Phi Trạch dù sao cũng từng bỏ mặc cô một lần.

"Nơi nào."

"Hả?"

"Phải nói là đi nơi nào."

"Vậy huynh muốn đi nơi nào?"

"Cô nương ăn vận thế này thực sự không ổn, ta đi tìm cho cô nương một ít y phục rồi quay lại."

"Mười lăm xu có thể mua được quần áo không?"

"Y phục."

"Mười lăm xu có thể mua được y phục không?"

https://thuviensach.vn

“Không thể.”

Tô Tiểu Bồi im thin thít, hỏi tiếp xem chàng lấy đâu ra quần áo có lẽ không thích hợp lắm.

“Cô nương yên tâm, ta không hề có ý làm chuyện gian trá phạm pháp.” Ý là chàng không đi trộm không đi cướp, rồi khiến cô mặc bộ y phục đó lên người, đi ra ngoài đường bị người ta coi là trộm mà bắt về.

“Vâng.” Tô Tiểu Bồi gật đầu, tiện thể nói: “Nếu như có thể giành được năm lượng bạc kia thì tốt biết mấy.”

Nhiễm Phi Trạch liếc cô một cái.

“Hay là, tráng sĩ tiện đường xem năm lượng bạc đó giành được bằng cách nào.”

“Hơi ít, nên không hứng thú lắm.” Mặt Nhiễm Phi Trạch lộ vẻ khinh thường.

Tô Tiểu Bồi cứng họng, mười lăm xu chê năm lượng bạc là ít, đây là đạo lý gì vậy?

“Đối với chuyện thưởng ngân mà nói, năm lượng bạc thực sự là quá ít, không phải là kẻ trộm vặt thì cũng là treo thưởng để nhận tin báo, không có gì thú vị cả.” Nhiễm Phi Trạch nhìn sang Tô Tiểu Bồi, biểu cảm đáng thương trên mặt nàng rõ ràng không phải là giả vờ, chàng lại thấy mềm lòng. “Cũng được, ta đi xem thử một chút.”

“Được, được.” Tô Tiểu Bồi hoàn toàn không có ý kiến, cô chỉ băn khoăn một chuyện. “Tráng sĩ sẽ không vứt bỏ ta, rồi đi luôn chứ?” Chuyện xấu phải hỏi rõ trước.

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, chỉ xách chiếc tay nải siêu lớn của chàng lên đặt bên cạnh ghế của Tô Tiểu Bồi.

https://thuviensach.vn

Có tay nải làm con tin ở đây, Tô Tiểu Bồi cảm thấy yên tâm hơn. “Tráng sĩ đi đường cẩn thận, đi mau về chóng.”

Nhiễm Phi Trạch nhìn khuôn mặt vô cùng nghiêm túc của nàng, gật đầu, khi quay người đi khóe môi liền cong lên, cô nương này thật là thú vị. Cứu người có lúc cũng gặp chuyện phiền phức, đặc biệt là nữ nhân, chàng coi như đã có được bài học rồi. Nhưng nếu vứt bỏ nàng ta lại, thì thật sự không an tâm. Hóa ra khi một người yếu đuối giả bộ ta chẳng hề đáng thương, chẳng sợ hãi một chút nào, thì ngược lại sẽ lộ rõ vẻ cô độc không nơi nương tựa dễ khiến người ta mềm lòng nhất.

Nhiễm Phi Trạch ra ngoài đi một vòng, đầu tiên phải xác nhận cô nương áo đỏ kia chắc chắn đã bị dẫn dụ rời khỏi trấn rồi. Phiền phức đó cũng là họa căn để lại sau khi chàng cứu người. Cứu được rồi thì đòi chàng phải lấy nàng ta, chàng không chịu, thế là nàng ta cứ mãi truy đuổi theo chàng. Thật sự là chịu không nổi mà. Nhiễm Phi Trạch đang nghĩ phải tìm cơ hội nói dứt khoát một lần.

Sau đó Nhiễm Phi Trạch xem qua tờ cáo thị treo thưởng, xác thực đúng như chàng dự liệu, treo thưởng này là để báo tin, không có manh mối về tội phạm, bắt người thế này giống như mò kim đáy bể, khả năng lấy được bạc thưởng cực nhỏ. Nhiễm Phi Trạch lắc đầu, đối với loại việc đơn thuần chỉ dựa vào vận may thế này, chàng không có hứng thú, nhưng nghĩ tới việc Tô Tiểu Bồi rất quan tâm đến nó, chàng vẫn đến xin quan sai một tờ cáo thị.

Xong chàng lại đến nhà Đường Liên một chuyến. Đường gia rất cẩn trọng, đề phòng chặt chẽ ánh mắt soi mói của hàng xóm láng giềng, đối với Nhiễm Phi Trạch thì khách sáo hời hợt. Nhiễm Phi Trạch nói rõ đến là để xin cho Tô Tiểu Bồi hai bộ y phục, căn cứ vào phản ứng của Đường gia cũng đã cho thấy rõ suy nghĩ trong lòng họ, Đường gia coi trọng thanh danh, chắc chắn không thể thu giữ Tô Tiểu Bồi lai lịch bất minh. Xem ra đưa nàng ta đến am miếu là biện pháp duy nhất.

https://thuviensach.vn

Trong khi Nhiễm Phi Trạch tính toán xem nên sắp xếp cho Tô Tiểu Bồi thế nào, thì lúc này Tô Tiểu Bồi đầu óc đang trống rỗng, chẳng nghĩ ra được gì cả. Cô chỉ mới khẽ cử động chân là đã đau nhói, cho nên ngoại trừ ngồi đó ra thì chẳng làm nổi chuyện gì khác, thế là cô cứ ngồi thất thần nhìn chiếc tay nải lớn của Nhiễm Phi Trạch, đợi chàng quay về.

Đợi rất lâu, cuối cùng chàng cũng về, xách theo một chiếc tay nải nhỏ, còn có một bộ đồ trải giường. Tô Tiểu Bồi hơi kinh ngạc, chàng thật sự tìm được y phục cho cô, phải cộng thêm điểm tháo vát được việc cho chàng mới được.

Tô Tiểu Bồi đang muốn hỏi chuyện năm lượng bạc kia thế nào rồi, kết quả chàng đặt đồ xuống liền ra ngoài, lần này là đi lấy cơm tối. Ông chủ Tống thu giữ bọn họ, để Nhiễm Phi Trạch làm công trong thời gian ngắn, nhưng không trả tiền công, chỉ cho ăn ở.

Tô Tiểu Bồi rất biết điều, có cơm liền mau chóng ăn, mặc kệ mùi vị ngon dở thế nào, cô tuyệt đối không kén chọn. Hai người dùng cơm xong, cuối cùng cô tìm được cơ hội hỏi: “Tráng sĩ nghe ngóng được tin tức chưa? Tên tội phạm năm lượng bạc kia, phải bắt thế nào?”

Nhiễm Phi Trạch cười. “Cô nương nói chuyện như thế này không thích hợp, vẫn nên mau chóng thay đổi một chút đi, tránh để người khác nghe thấy, bị chỉ trích thì phiền phức.”

“Sẽ sửa, sẽ sửa.” Tô Tiểu Bồi cảm thấy đau đầu, cách nói chuyện và khẩu âm đâu phải chuyện có thể nói sửa là sửa được ngay, phải kiếm tiền phòng thân trước mới là ưu tiên hàng đầu.

Nhiễm Phi Trạch móc tờ cáo thị ra đưa cho Tô Tiểu Bồi. “Tên tội phạm đó không dễ bắt, quan phủ chẳng hề có manh mối gì của hắn, cũng không hy vọng bách tính bình thường có thể giúp được, cho nên chỉ là quăng lưới thật rộng, treo thưởng cho người báo tin mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Tờ cáo thị đưa ra nửa chừng, chàng chợt dừng lại, hỏi: "Cô nương biết chữ không?"

"Biết chữ." Hai từ này được rít ra từ kẽ răng của Tô Tiểu Bồi. Quả là sự sỉ nhục đối với một tiến sĩ như cô, nhưng cô cũng không dám chắc chắn. Đón lấy cáo thị, Tô Tiểu Bồi mở ra, sự kinh hãi giảm đi một nửa.

Văn ngôn[3]!

(3) Cách hành văn thời xưa.

May mà chữ nào cô cũng biết, nên có thể hiểu đại khái nội dung, chỉ có điều thể chữ hơi kỳ quái, có vài chỗ cô không chắc chắn lắm, nhưng vấn đề lớn nhất là câu chữ trong tờ cáo thị này viết rất rời rạc, văn hoa nho nhã tầng tầng lớp lớp.

Tô Tiểu Bồi đi học gần hai chục năm trời, thành tích đặc biệt tốt, tiếng Anh, tiếng Pháp đều lưu loát, cổ văn tuy có học qua nhưng trong công việc lại chưa từng phải dùng đến, nên chữ thầy sớm đã trả lại hết cho thầy rồi. Không ngờ rằng có ngày cô còn phải chinh phục loại văn ngôn này.

Cô cố gắng suy nghĩ, thấy bên trên viết là có tên hái hoa tặc[4] lang thang khắp nơi gây án, làm nhục giết hại mấy nữ tử, bây giờ đã đến trấn Thạch Đầu, nếu ai biết được hành tung của hắn, hãy báo cho quan phủ, giúp quan phủ bắt được tội phạm thì sẽ được thưởng năm lượng bạc.

(4) Chỉ những kẻ "yêu râu xanh", chuyên hãm hiếp bức hại phụ nữ.

Trên cáo thị viết đặc điểm nhận dạng của tên tội phạm, còn có cả hình vẽ. Tô Tiểu Bồi vất vả đọc một hồi, rồi hỏi Nhiễm Phi Trạch cáo thị này có phải ý nghĩa như vậy không.

Nhiễm Phi Trạch xoa xoa cằm, nói: "Tuy không hoàn toàn, nhưng cũng đúng được tám chín phần. Xem ra cô nương thực sự biết chút câu chữ, có đọc qua thi thư, nhưng giọng điệu nói chuyện tại sao lại như vậy?"

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi mím môi, phớt lờ câu hỏi của chàng, lại hỏi: "Thời gian kẻ này gây án có quy luật không? Người bị hại là những người thế nào? Sao lại ghi được đặc điểm nhận dạng của hắn, có người tận mắt chứng kiến hay không? Mỗi một vụ án đều có nhân chứng phải không? Nếu không thì làm sao xác nhận là cùng một người làm? Thủ đoạn gây án của hắn như thế nào? Có chỗ nào đặc biệt? Hung án liên hoàn nhất định là có đặc trưng giống nhau, đặc trưng đó là gì?"

Nhiễm Phi Trạch nhướn cao lông mày, không khỏi kinh ngạc. Nữ tử này rốt cuộc từ chỗ nào chui ra vậy? Các cô nương bình thường mà thấy mấy chuyện này sớm đã bị dọa chết khiếp rồi, nàng ta lại tuôn ra một đống câu hỏi, cách dùng từ của nàng ta vẫn cổ quái như cũ, nhưng mà chàng nghe hiểu được tương đối, hơn nữa chàng biết những điều nàng hỏi không sai. Chỉ là quá nhiều chi tiết trên cáo thị không viết, người bình thường xem ra cũng không cần biết, mọi người chỉ cần biết đặc điểm và hình dáng của kẻ tội phạm là được, nếu nhìn thấy hắn ta chỉ cần báo tin là xong. Ai mà nghĩ đến nhiều thứ như nàng ta chứ.

Bên này Tô Tiểu Bồi vẫn đang suy nghĩ. "Tội phạm liên hoàn thế này, thực sự là không dễ bắt, chỉ trả có một nghìn chiếc bánh bao, có phải là hơi ít không?"

Bánh bao? Nhiễm Phi Trạch thôi nhướn mày, nhưng không thể khống chế được khóe miệng, cô nương này làm thế nào mà có thể từ tội phạm giết người tính ra số bánh bao được nhỉ?

Tô Tiểu Bồi liếc nhìn Nhiễm Phi Trạch một cái rồi kiểm điểm bản thân, năm chiếc màn thầu chê một nghìn chiếc bánh bao, hành động kiểu này thật sự là không nên học theo. Cô gọi một tiếng: "Tráng sĩ", dự định thuyết phục chàng đừng vứt bỏ bạc thưởng.

Nhiễm Phi Trạch nhìn biểu cảm của nàng liền biết rõ nàng muốn nói gì, nên kiên nhẫn giải thích với nàng.

https://thuviensach.vn

Đầu tiên quan phủ không hề chắc chắn chuyện tên hái hoa tặc này đã đến trấn Trạch Đầu rồi, mà chỉ dựa vào hành tung gây án của hắn, suy đoán hắn có khả năng đã đến đây. Chỉ là có khả năng mà thôi, đương nhiên hắn cũng có thể đã đến chỗ khác, quan phủ không thể nắm chắc vấn đề này. Cho nên mới phát ra tờ cáo thị để bách tính lưu ý xung quanh, phát hiện kẻ khả nghi thì lập tức báo quan, nếu như cung cấp manh mối hữu hiệu để quan phủ bắt được tội phạm, lúc này mới có thể lĩnh thưởng năm lượng bạc.

Nếu chỉ cần báo tin là được thì năm lượng bạc không phải là ít. Nhưng hành tung của tội phạm bất định, quan phủ căn bản không có đầu mối, cáo thị này hẳn là không chỉ dán ở trấn Thạch Đầu, chắc chắn trong các thành trấn xung quanh đều đã dán, với tình hình thế này, bắt được tội phạm chẳng khác gì mò kim đáy bể, mức độ đảm bảo quá thấp.

Cho nên năm lượng bạc này căn bản chỉ là tiền ở trên giấy, nhìn thấy được sờ không được, so với việc đã biết được hành tung nhưng vì hung thủ võ nghệ cực kỳ cao khiến cho quan phủ không bắt được, phải nhờ tới sự giúp đỡ của nhân sĩ giang hồ, thì loại tiền thưởng thứ hai còn dễ lấy hơn.

Tô Tiểu Bồi nhíu mày. “Dễ lấy sao? Nếu biết ở đâu rồi, vậy chẳng phải là rất nhiều người đều có thể đi bắt.”

“Rất nhiều người đi bắt, nhưng chưa chắc đã có thể bắt được.” Nhiễm Phi Trạch vẫn giữ biểu cảm lạnh lùng, xem ra chàng khá tự tin.

“Tráng sĩ đã từng gặp sự việc thế này rồi?”

“Đương nhiên.”

“Rất nhiều người đi bắt, cuối cùng chỉ có tráng sĩ bắt được?”

“Đương nhiên.”

“Tráng sĩ hẳn là võ nghệ rất cao siêu?”

https://thuviensach.vn

“Tương đối tốt.”

Khuôn mặt chính trực thế kia mà lại nói ra mấy lời tự cao tự đại kiểu này, trông cực kỳ đáng ghét gợi đòn.

Tô Tiểu Bồi không thèm để ý, với tình hình hiện tại của cô, thực sự không thể khiêu khích người khác.

“Tráng sĩ đã từng bắt những loại tội phạm nào rồi, nói ra nghe thử xem?” Cô cũng muốn được mở mang kiến thức, tăng thêm một chút thường thức để có thể sinh tồn trong thế giới này.

“Ta nói rồi cô nương có thể hiểu sao?” Biểu cảm gợi đòn của Nhiễm Phi Trạch vẫn nguyên như cũ.

“…”

Tô Tiểu Bồi nín thinh, hồi lâu sau mới nói: “Ta không hiểu sẽ lại thỉnh giáo tráng sĩ.”

“Vậy mệt lắm, hàng đống chuyện như vậy, không cách gì nói kĩ càng được.”

Tô Tiểu Bồi không nản chí, lại hỏi: “Tráng sĩ chỉ cần kể lại lần cạnh tranh bắt tội phạm với người ta mà bản thân tự nhận thấy là đặc sắc nhất là được rồi.”

“Ừm, thế này còn được.” Nhiễm Phi Trạch hắng họng, bắt đầu kể: “Dạo ở Lạc Đà Lĩnh, ta muốn đi bắt tên đại ma đầu Triệu Thạnh Tri, kết quả một đám người giang hồ cũng có mặt, đòi nhúng tay vào.”

“Ừm.” Tô Tiểu Bồi gật đầu phụ họa, hỏi: “Vậy huynh làm thế nào?”

“Phải nói xử lý như thế nào?”

“Được, được, vậy huynh đã xử lý như thế nào?” Liên thủ quần hùng đại chiến ma đầu, lúc sắp sửa thắng lại đưa ra diệu kế, đoạt lấy đại ma đầu từ

https://thuviensach.vn

trong tay kẻ khác, thể hiện bản lĩnh anh hùng khí khái chăng?

"Ta hạ thuốc xổ vào thức ăn của bọn họ, giữ chân cả đám dưới núi, sau đó tự mình lên núi bắt tên ma đầu."

"…"

Tô Tiểu Bồi sững sờ, ngẫm nghĩ một hồi xác nhận mình không nghe nhầm. "Thuốc xổ?"

"Đúng." Tráng sĩ đại nhân thản nhiên xác nhận. "Bọn họ đều bị ngộ độc thuốc xổ, chỉ còn một mình ta ung dung hành sự."

"…"

Tô Tiểu Bồi cảm thấy mình phải thận trọng phân tích vị ân công này rốt cuộc là có nhân cách gì mới được, giở trò xấu mà thản nhiên như vậy, thật sự không phải là người bình thường.

Đợi một chút, thấy Nhiễm Phi Trạch không có ý tiếp tục kể nữa, Tô Tiểu Bồi đành phải hỏi tiếp: "Sau đó thì sao?"

"Hết rồi."

"Hết rồi? Chẳng phải huynh tự mình lên núi bắt ma đầu sao?"

"Đúng. Nhưng chỗ đó không có gì đặc sắc lắm, cô nương muốn biết được chỗ đặc sắc, chính là chuyện ta dùng thuốc xổ giải quyết đám nhân sĩ võ lâm phiền phức kia, lần đó hành sự đơn giản hiệu quả nhất, ta cảm thấy rất tuyệt."

Tô Tiểu Bồi á khẩu. Được thôi, trọng điểm trong suy nghĩ của bọn họ hoàn toàn không giống nhau.

Cô nghĩ một chút, rồi tiếp tục thuyết phục: "Vậy năm lượng bạc tìm người này, chúng ta cũng thử vận may một chút nhé. May ra bắt được cũng

https://thuviensach.vn

nên. Có bạc dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc sống phải xem sắc mặt người ta như thế này."

Nhiễm Phi Trạch phớt lờ lời cô, ném tay nải nhỏ cho Tô Tiểu Bồi: "Ta không có tiền nhưng vì để có y phục cho cô nương, liền đi tìm Đường cô nương mượn hai bộ, cô nương mặc vào đi, như vậy tốt hơn nhiều so với việc khoác chiếc áo của nam giới như hiện giờ. Sau này đợi cô nương có tiền rồi, nhớ đem trả một ít cho Đường cô nương."

Thì ra chàng đã tính toán rất rõ ràng, về lý thì đúng, chỉ có điều lời nói quá thiếu khách khí.

Tô Tiểu Bồi mở tay nải ra, có quần áo có giày, hình như còn có thứ y phục ôm sát người giống như yếm vậy, đều là đồ mới tinh, sạch sẽ thơm tho. Cô ngẩng đầu lên, Nhiễm Phi Trạch đã ra ngoài rồi, còn thuận tay giúp cô đóng cửa lại nữa.

Tô Tiểu Bồi tin chàng là chính nhân quân tử, tuy chuyện thuốc xổ vừa rồi có phá hoại một chút hình tượng của chàng, nhưng trong vấn đề nam nữ, chàng vẫn luôn cẩn trọng dè chừng, duy trì khoảng cách nhất định với cô.

Tô Tiểu Bồi lê đến bên giường, lấy y phục trong tay nải ra, suy nghĩ cách mặc rồi bắt đầu thay đồ. Chân của cô bây giờ hễ cử động một chút thì sẽ đau thấu tâm can, điều này thật sự là phiền phức lớn. Bởi vì không hiểu rõ trang phục cổ đại, cộng với chân cẳng bất tiện, cô phải tốn rất nhiều thời gian mới mặc xong.

Trong phòng không có gương, cô cũng không muốn ngắm nhìn bộ dạng của mình lúc này ra sao, ngay từ ngày đầu tiên đến đây, cô đã gạt vấn đề ngoại hình của mình sang một bên rồi. Đem chiếc áo ngủ hình gấu Pooh gấp gọn rồi nhét vào bên trong tay nải nhỏ, cô cất tiếng gọi: "Xong rồi."

Nhiễm Phi Trạch luôn trông chừng ở ngoài cửa, nghe tiếng bèn đẩy cửa đi vào. Đánh giá một lượt Tô Tiểu Bồi khi đã thay trang phục mới, chàng

https://thuviensach.vn

lắc đầu thở dài, tại sao đã thay y phục của nữ tử bình thường rồi, trông nàng ta vẫn chẳng ra làm sao vậy?

Chàng nhìn xuống chân của cô, chưa thay giày, tất vải vẫn ở trên chân. "Đã thử giày chưa?"

"Không cúi người xuống nổi." Cô thật thà đáp.

Nhiễm Phi Trạch nhìn cô, không lên tiếng, do dự đến nửa ngày rồi nói: "Ta vốn có thể giúp cô nương kiểm tra vết thương trên chân, chỉ là…"

"Chỉ là cái gì?"

"Phải nói có gì băn khoăn."

"Tráng sĩ có gì băn khoăn?"

Nhiễm Phi Trạch xoa xoa cằm. "Vị cô nương đã hỏi cô nương về ta trên đường lớn hôm nay là người ta từng cứu, khi cứu người không câu nệ tiểu tiết, ta quang minh chính đại, cô nương đó lại một mực cho rằng quan hệ giữa ta và cô ta phải gần gũi hơn mới được. Ta không sợ đao kiếm, chỉ không thích phiền phức."

Tô Tiểu Bồi đã hiểu ý chàng. "Tráng sĩ khỏi bận lòng, ta tuyệt đối sẽ không bám lấy tráng sĩ đòi tráng sĩ phải chịu trách nhiệm."

"Ừm…" Nhiễm Phi Trạch cảm thấy vẫn nên nói rõ ràng trước thì hơn. "Ta cứu giúp cô nương, có vài chuyện là bất đắc dĩ phải làm, xin cô nương đừng để bụng."

"Ta hiểu, ta hiểu, tráng sĩ có ý tốt, bất đắc dĩ buộc phải nhìn thấy điều gì đó không nên nhìn, tuyệt đối không phải là do tráng sĩ cố ý, tráng sĩ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không khóc lóc cầu xin tráng sĩ lấy ta." Nói thế này đủ rõ ràng rồi chứ?

https://thuviensach.vn

“Cho dù tươi cười cầu xin cũng không được.” Nhiễm Phi Trạch vẫn chưa yên tâm.

“Tráng sĩ yên tâm trăm phần trăm đi, ta chết cũng sẽ không bảo tráng sĩ lấy ta.” Như thế này đã đủ độ chắc chắn rồi chứ?

Xem ra là đã đủ. Nhiễm Phi Trạch gật đầu, cuối cùng bước đến, ngồi xổm xuống đỡ chân Tô Tiểu Bồi lên.

Mặt Tô Tiểu Bồi bỗng chốc ửng hồng, đi bộ cả ngày trời, cô biết chân mình bẩn đến mức nào, tuy trông mong được giúp đỡ, nhưng khi nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch nâng bàn chân bốc mùi của mình lên, cô vẫn cứ cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Nhưng ngay sau đó dưới chân truyền đến cảm giác đau buốt, cô không nhịn được hét lớn, bỗng chốc cảm giác ngại ngùng kia hoàn toàn bay biến.

Nhiễm Phi Trạch dừng lại, quay người đi lấy kéo. Tô Tiểu Bồi gắng nhịn khóc, nhìn chàng cắt chiếc tất vải, chân cô bị chà xước sưng phồng thành những bọng máu, tất và bùn đất dính cả vào vết thương.

Nhiễm Phi Trạch múc nước mang đến, giúp cô rửa sạch hai bàn chân bị thương. Tô Tiểu Bồi đau đến mức ôm lấy chân run rẩy, cắn chặt môi, rốt cuộc cũng nuốt được nước mắt vào trong.

Nhiễm Phi Trạch lại lục tìm trong chiếc tay nải to đùng của chàng, moi ra được hai lọ thuốc, một lọ dạng bột, một lọ dạng cao, trộn lại với nhau rồi thoa thuốc lên chân Tô Tiểu Bồi, sau đó cắt hai miếng vải sạch sẽ, bọc chân của cô lại. Động tác của chàng nhanh nhẹn như thể rất có kinh nghiệm băng bó.

Tô Tiểu Bồi nhìn Nhiễm Phi Trạch làm, lại thấy may mắn vì đã gặp được chàng khi lạc đến chỗ quỷ quái này, nếu không thật sự cũng chẳng biết bây giờ cô đã rơi vào tình cảnh nào.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch băng bó chân cho Tô Tiểu Bồi xong, lại khẽ vỗ vào bắp chân nhỏ nhắn của cô, cô thét lên một tiếng thảm thiết, ôm lấy chân đổ người xuống giường.

Nhiễm Phi Trạch thở dài, lại mang ra một bình rượu thuốc. "Cô nương tự xoa thuốc trước đi, lát nữa ta sẽ bấm huyệt hoạt huyết cho cô nương, nếu không thì mấy ngày tới đây e là chân của cô nương sẽ rất đau đớn, để lại mầm bệnh thì gay đó."

Chàng đặt chiếc bình xuống rồi đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Tô Tiểu Bồi một lần nữa vật vã cởi quần ra, xoa rượu thuốc lên chân, rồi lại gắng sức mặc quần vào. Cô vừa nén đau vừa thở phì phò. Rồi lại gọi Nhiễm Phi Trạch quay vào, cô mệt đến mức không nhăn nhó nổi nữa.

Kết quả, thử thách thực sự vẫn ở phía sau.

Nhiễm Phi Trạch bắt đầu bóp chân bấm huyệt cho cô, trận đau đớn đó thực sự là bi thảm nhất trần gian.

Tô Tiểu Bồi rên rỉ ngã vật lên giường, vô thức giãy giụa gạt tay Nhiễm Phi Trạch ra.

Lần này không kìm nén được nữa, nước mắt cô lã chã rơi xuống. Trong ký ức của Tô Tiểu Bồi, lần cuối cùng cô khóc là khi bố cô qua đời.

Cô gào khóc cả nửa ngày, Nhiễm Phi Trạch cuối cùng đành dừng tay, nghiêm giọng hỏi: "Cô nương, điểm huyệt câm và cắn khăn vải, cô nương lựa chọn loại nào?"

"Hả?" Tô Tiểu Bồi chớp chớp đôi mắt đẫm lệ, mơ màng không biết chàng đang nói gì.

"Cô nương kêu lên những tiếng bất nhã, ở đây cửa mỏng vách thưa, sợ là sẽ gây dị nghị."

https://thuviensach.vn

“Hả?” Tô Tiểu Bồi tiếp tục mù tịt.

“Điểm huyệt câm hoặc cắn khăn vải, cô nương chọn một loại đi.” Nhân sĩ chính nghĩa Nhiễm Phi Trạch vẫn duy trì dáng vẻ nghiêm túc.

Tô Tiểu Bồi cuối cùng đã hiểu ra, thật muốn nói rõ cho chàng biết, trong cuộc đời hai mươi bảy năm có lẻ của cô, cô thật sự chưa từng làm chuyện đó đâu nhé!

“Chọn khăn vải!” Tô Tiểu Bồi nghiến răng nghiến lợi đáp.

Chân đau, tim càng đau, đây thực sự là thế giới khiến người ta tuyệt vọng! Cô không phục! Tuyệt đối không phục!

Nhưng chuyện khiến cô không phục trong thế giới này còn rất nhiều. Ví dụ đi vệ sinh, tắm rửa, hay là đánh răng…

Đêm nay, Nhiễm Phi Trạch tự múc nước trong giếng, sau đó tắm rửa ở ngoài sân, tiếng nước chảy khiến Tô Tiểu Bồi nghe thấy mà thèm. Hôm nay cô đã đi bộ cả ngày trời, khắp người toàn bùn đất lẫn mồ hôi, thật sự rất cần được gội đầu tắm rửa.

Nhưng bây giờ hai chân cô giống như tàn phế, ngồi trên giường hoàn toàn không dám cử động bừa bãi. Bảo cô ra ngoài múc nước khiêng về phòng, việc khó thế này vượt quá khả năng hiện tại của cô.

Nhưng chuyện tắm rửa cố quên đi thì thôi, hễ nhớ đến thì càng lúc càng cảm thấy khắp người bức bối khó chịu, không được tắm rửa đúng là một cực hình.

Tô Tiểu Bồi chuẩn bị tâm lý, dù sao đến nước này rồi, mặt dày thêm lần nữa cũng chẳng sao.

Thế là đợi Nhiễm Phi Trạch tắm rửa sạch sẽ, vui vẻ quay về, cô liền nói: “Tráng sĩ, xin hãy giúp đỡ, giúp ta múc một thùng nước mang vào đây đi.”

https://thuviensach.vn

“Làm gì?”

“Tắm rửa.”

Ở thế giới này, nữ tử mà nói với nam tử thế này có vẻ không thỏa đáng lắm? Không sao cả, tráng sĩ chắc cũng đã quen với kiểu nói chuyện của cô rồi, Tô Tiểu Bồi tự nhủ.

Nhiễm Phi Trạch đúng là không hề tỏ ra kinh ngạc, chàng chỉ nhìn xuống chân của Tô Tiểu Bồi, không nói gì.

“Tráng sĩ, huynh xem, chân cẳng ta thực sự bất tiện, đợi vết thương của ta khỏi rồi, ta nhất định sẽ báo đáp tráng sĩ, đến khi đó đổi lại sẽ là ta làm việc.”

Đúng là khoác lác không biết ngượng, da mặt Nhiễm Phi Trạch giật giật, biểu cảm đó rõ ràng là không tin. Chỉ cần xem bản lĩnh khâu tất của nàng, chàng còn có thể hy vọng nàng biết làm việc khác ư?

Tô Tiểu Bồi không ba hoa thêm nữa, dù sao cô cũng nói hết lời rồi.

Nhiễm Phi Trạch rốt cuộc vẫn ra ngoài, chẳng mấy chốc mang đến cho Tô Tiểu Bồi một thùng nước, lại ném cho cô một chiếc khăn vải, sau đó đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Tô Tiểu Bồi lết đến cạnh thùng nước, ngồi lên ghế, cởi đồ tắm rửa.

Nước rất lạnh, nhưng Tô Tiểu Bồi vẫn kỳ cọ vui vẻ. Không gội đầu được, cô chỉ có thể lau qua tóc. Tắm gội xong thì cũng mệt chả khác gì đi đánh trận.

Gọi Nhiễm Phi Trạch vào, chàng im lặng giúp cô dọn dẹp, trong lòng Tô Tiểu Bồi vô cùng cảm kích, ra sức cảm ơn.

Nhiễm Phi Trạch không có phản ứng đặc biệt gì, chỉ lo làm việc của mình, bới tìm trong tay nải một hồi rồi lại ra ngoài, bận rộn một lát mới

https://thuviensach.vn

quay vào phòng, Tô Tiểu Bồi nghi hoặc hỏi: "Tráng sĩ làm gì vậy?"

"Súc miệng."

Tô Tiểu Bồi tinh mắt, nhìn thấy trên tay chàng cầm một vật giống bàn chải, bỗng chốc hào hứng: "Bàn chải đánh răng!"

Nhiễm Phi Trạch chẳng hiểu gì, đứng im nhìn vật trên tay mình, khuôn mặt hiện lên dấu hỏi to đùng.

"Tráng sĩ có bàn chải đánh răng?"

"Người người đều dùng nha chi(5) chải răng, cô nương không dùng sao?"

(5) Vật dụng dùng để chải răng của người xưa, có cán bằng gỗ, phần đầu có gắn những sợi lông mềm.

Tô Tiểu Bồi há hốc miệng, đờ đẫn hồi lâu, dường như nghe nhầm "chải răng" thành "bắt đầu"(6), lại cảm thấy có khả năng là "mở răng", cuối cùng chỉ đành lí nhí: "Ta cũng muốn súc miệng."

(6) Trong tiếng Trung, ba từ 揩齿 *kai chi: Chải răng,* 开始 *kai shi: Bắt đầu và* 开齿 *kai chi: Mở răng, đọc gần giống nhau.*

Nhiễm Phi Trạch bình thản đem nha chi và thuốc rửa của mình cất đi, bình tĩnh trả lời: "Cái này không tiện dùng chung với cô nương được."

Tô Tiểu Bồi đương nhiên không muốn dùng bàn chải của chàng, nhưng cô kinh ngạc bởi thấy người thời cổ lại có thứ đồ này. Cô không được đánh răng, vô cùng khó chịu, nhưng Nhiễm Phi Trạch có vẻ không định giúp cô giải quyết vấn đề này nên cô cũng không tiện đòi hỏi.

Cuối cùng không nhịn được, cô hỏi: "Nha chi này cũng phải dùng bạc mua sao?"

"Đương nhiên."

https://thuviensach.vn

“Vậy, cao để súc miệng thì sao?”

“Thuốc rửa đương nhiên cũng cần dùng ngân lượng đổi lấy.”

Được thôi, Tô Tiểu Bồi ngậm miệng, cô không có tiền, một đồng xu cũng không, cô không có tư cách đánh răng. Cô dùng lưỡi chà hàm răng của mình, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Nhiễm Phi Trạch thu dọn đồ đạc xong, đi ra cửa. “Cô nương nghỉ ngơi đi, ta ở ngay ngoài cửa.”

Chàng dự định hôm nay sẽ ngồi ở bên ngoài cả đêm sao? Tô Tiểu Bồi tuy tinh thần sa sút, nhưng lương tâm thì vẫn còn.

“Tráng sĩ, căn phòng này đủ cho hai người nằm được.” Trải thảm xuống đất cũng tốt hơn nhiều so với ở bên ngoài phơi sương dãi gió suốt đêm.

Nhiễm Phi Trạch nghĩ ngợi một chút, liền ở lại. Chàng đặt chiếc tay nải to ngăn cách giữa chàng và Tô Tiểu Bồi, lôi ra một tấm vải lớn trải lên đất, sau đó mặc nguyên y phục nằm xuống. Tô Tiểu Bồi nằm trên giường, đắp chiếc chăn mà Nhiễm Phi Trạch hỏi xin từ ông chủ Tống, mắt mở thao láo không ngủ nổi.

Muốn lật người, chân đau. Không đánh răng, toàn thân khó chịu. Ngày tháng sau này không biết phải làm sao, áp lực quá lớn. Tô Tiểu Bồi không ngủ được, thở dài thườn thượt.

“Cô nương.” Nhiễm Phi Trạch đột ngột lên tiếng. “Cách trấn này không xa có một am miếu, mấy năm trước ta từng đi qua, thấy chỗ đó cũng không đến nỗi nào. Người xuất gia từ bi trắc ẩn, nhất định sẽ không chê ghét cô. Đợi chân của cô nương khỏi rồi, ta sẽ đưa cô nương đến đó an thân, cô nương thấy thế nào?”

Tô Tiểu Bồi cười khổ, cô chẳng biết vì sao mình lại đến thế giới này, cuối cùng thật sự phải đi làm ni cô sao?

https://thuviensach.vn

“Tráng sĩ dự định đi đâu?”

“Đi khắp bốn phương.”

“Để làm gì?”

“Muốn tìm một người.”

Tim Tô Tiểu Bồi bỗng đập thình thịch. “Tìm người? Tìm người thế nào?”

“Tìm một người có tư chất, thu nhận làm đồ đệ.”

Bốn biển là nhà, thu nhận đồ đệ? Thật sự là mục tiêu sống vừa nghèo vừa thảm. Tô Tiểu Bồi lại thở dài.

“Cô nương, không phải ta lòng dạ sắt đá, chỉ có điều ta là một người thô lỗ, thực sự không tiện đưa cô nương lang bạt khắp nơi. Am miếu thanh tịnh, người xuất gia lòng dạ lương thiện, cô nương chắc chắn có thể an thân yên ổn.”

Tô Tiểu Bồi cắn môi, quyết định da mặt lại phải trơ thêm lần nữa. “Tráng sĩ, ngày mai huynh chịu khó đi nghe ngóng một chút về chuyện năm lượng bạc bắt tội phạm kia nhé, chưa biết chừng chúng ta có thể gặp vận may bắt được hắn ta đó. Ta thân không hào nào, cứ coi như đến am miếu ở, lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì, đi lại khó khăn, chẳng còn đường sống. Nếu có chút tiền phòng thân, trong lòng cũng thấy vững vàng hơn, huynh nói xem có đúng không?”

Nhiễm Phi Trạch trái lại không bận tâm vấn đề người bắt trộm là chàng, mà ngân lượng thì chẳng đến được tay chàng, chỉ ngẫm nghĩ một chút liền đồng ý ngay.

Tô Tiểu Bồi nghe thấy lời này, trong lòng yên tâm hơn một chút. Cuối cùng không chống đỡ được cơn mệt mỏi, dần chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 3

Sáng hôm sau, Tô Tiểu Bồi bị tiếng động bên ngoài đánh thức. Nghe ngóng một chút, thì ra Nhiễm Phi Trạch đang làm việc. Cô bò dậy, hai chân còn đau nhức hơn hôm qua, nhưng vẫn cử động được. Cô còng lưng khom eo, dờ dẫm như một bà già.

Mở cửa nhìn ra, Nhiễm Phi Trạch đã bổ xong cả đống củi và sắp xếp ngay ngắn. Cô nghe thấy chàng nói chuyện với ông chủ Tống ở cửa sân rằng nước cần dùng chàng đều lấy xong rồi, sân và bên ngoài cửa tiệm cũng đã quét dọn sạch sẽ. Tô Tiểu Bồi thầm cảm thán, vị tráng sĩ này quả thật hiền lành chăm chỉ.

Lát sau Nhiễm Phi Trạch quay lại phòng, nhìn thấy Tô Tiểu Bồi đã dậy, chàng chào hỏi một tiếng, sau đó đỡ cô đi đến nhà xí, lại giúp cô lấy nước rửa.

Tô Tiểu Bồi rửa mặt xong, chàng liền đưa cho cô một cành cây mềm đã được cắt sửa, Tô Tiểu Bồi không hiểu, nhìn chàng, chàng nói: "Không có ngân lượng mua nha chi, dùng tạm cành liễu cũng được."

"Hả?"

"Người không có tiền mua nha chi, đều dùng liễu non làm nha chi chải răng."

Tô Tiểu Bồi trợn tròn mắt nhìn cành liễu mềm đã được tách vỏ, không tưởng tượng được làm sao có thể đâm thứ này vào trong miệng.

"Thế nào?" Nhiễm Phi Trạch hỏi.

"Không biết dùng." Cô thật thà đáp.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch ném cho cô một cái lườm xéo, giống như nghi ngờ cô lớn thế này mà chưa từng đánh răng vậy, điều này khiến Tô Tiểu Bồi rất không phục. Nhiễm Phi Trạch đem cành liễu đó bẻ thành hai đoạn, một đoạn đưa cho cô, một đoạn cầm trong tay, làm mẫu cho cô xem. Chàng nhá nát đầu cành liễu cho xơ ra hơi giống với chiếc bàn chải, sau đó lấy thuốc rửa ra, tiếp đó ra hiệu cho cô dùng đầu cành cây này chải răng.

Tô Tiểu Bồi hoài nghi nhìn loại kem đánh răng cổ đại kia, cẩn thận đưa lên ngửi, không có mùi vị kỳ quái gì, trông hơi giống một loại cao thuốc bắc, thế là cô yên tâm hơn, học theo bộ dạng chải răng của chàng. Sau đó, Nhiễm Phi Trạch rất biết ý rời đi trước.

Tô Tiểu Bồi dùng cành liễu đâm trái chọc phải một hồi, cẩn thận cọ từng chiếc răng một, tuy rất khó chịu, cũng cảm thấy chắc chắn chưa chải sạch, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với không đánh răng, Tô Tiểu Bồi lấy nước súc miệng nhiều hơn mấy ngụm để tự an ủi mình.

Một lát sau Nhiễm Phi Trạch quay lại, mang theo bữa sáng cho Tô Tiểu Bồi, đó là cháo trắng và màn thầu, mùi vị đương nhiên chẳng thể coi là ngon, Tô Tiểu Bồi vừa ăn vừa nghe Nhiễm Phi Trạch dặn dò.

Chàng nói mình làm xong hết công việc trong tiệm rồi, bây giờ sẽ ra ngoài thăm dò chuyện bắt tội phạm, những chuyện thế này chàng gặp nhiều rồi, chắc không có nhiều hy vọng, bảo cô đừng quá để bụng, chỉ cần đợi tin tức của chàng là được. Ngoài ra cử chỉ và cách ăn vận của cô đều chẳng ra làm sao cả, đừng ra ngoài, để tránh xảy ra chuyện không hay, tốt nhất cứ ở lại trong phòng.

Tô Tiểu Bồi gật đầu, "Ta giúp tráng sĩ trông hành lý."

Da mặt Nhiễm Phi Trạch khẽ co giật, nhìn chiếc tay nải lớn của mình, có cảm giác tay nải yêu quý đã bị bắt làm con tin, chàng không nói gì liền đi ra khỏi cửa.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi ngồi một mình trong phòng, tâm trí hỗn loạn. Những lời Nhiễm Phi Trạch nói tuy không gay gắt, những ý tứ rất kiên định, đợi chân của cô khỏi rồi, chàng sẽ đưa cô đi.

Cô phải làm thế nào đây? Đến am ni cô rồi, cuộc sống có dễ dàng hơn không? Người tên Nguyệt Lão kia rốt cuộc là thật hay giả? Cô thật sự phải tìm thấy người đàn ông đó sao? Tìm được rồi liệu có thể quay về không?

Người đàn ông đó tên là gì nhỉ? Họ Trình hay họ Giang? Tô Tiểu Bồi thở dài, khi đó cô không để tâm nên không nhớ rõ lắm.

Nhưng bất luận thế nào, vẫn phải kiếm được một ít tiền trước đã. Trong người có tiền rồi, ít nhất có thể tiếp tục sống, bất luận đi đến đâu, ít ra còn có thể lưu lại đường lùi cho mình. Tô Tiểu Bồi nghĩ, bắt được tên tội phạm lấy được bạc rồi, cô phải mua bàn chải đánh răng trước. Thế là ôm mối hy vọng trong lòng, cô chờ Nhiễm Phi Trạch quay về.

Thời gian chờ đợi thật khó chịu, đặc biệt là trong tình cảnh "nửa tàn phế" của Tô Tiểu Bồi hiện tại, cử động không tiện, bên cạnh không có người để sai bảo, ngoại trừ ngồi đờ đẫn ra, cô thật sự chẳng thể làm được chuyện gì khác.

Ngoài cửa phòng thỉnh thoảng có tiếng động, nghe như tiếng bước chân. Tô Tiểu Bồi thấy hơi căng thẳng, không biết tình hình trị an ở đây ra sao nữa. Nhưng mà nghĩ đến việc cô vừa đến đây hai ngày đã gặp ngay một người bị sơn tặc cướp đi, lại thêm một tên tội phạm bị truy nã, e là mức độ an toàn ở nơi này tương đối có hạn. Nhiễm Phi Trạch không ở cạnh, một thân một mình cô có phần hơi hoảng.

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài lại có tiếng bước chân, lần này vô cùng rõ ràng, đến ngay trước cửa phòng thì dừng lại.

Tô Tiểu Bồi ngồi thẳng dậy, trực giác báo cho cô biết đó không phải là Nhiễm Phi Trạch.

https://thuviensach.vn

"Đa tạ ông chủ Tống." Bên ngoài cất lên một giọng nữ dịu dàng, nghe khá quen tai.

"Cô nương cứ tự nhiên nhé."

"Nô gia sẽ không làm phiền quá lâu." Người đó khiêm nhường nói.

"Nô gia." Từ này vừa được cất lên, Tô Tiểu Bồi lập tức nghĩ ra đó là ai: Đường Liên.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Tô Tiểu Bồi kéo lê đôi chân tàn tạ ra mở, người đang đứng ngoài đó đúng là Đường Liên.

Tinh thần nàng ta có vẻ không tốt lắm, nhưng nhìn thấy Tô Tiểu Bồi, nàng vẫn giữ lễ khẽ cười, gọi: "Cô nương."

"Đường cô nương." Tô Tiểu Bồi cũng tỏ ra khách khí với nàng ta.

Đường Liên nói: "Hôm qua ân công đến tìm ta, nói trên người cô nương không có thứ gì, khá là bất tiện. Ngày hôm qua vội vàng, không tìm được nhiều y phục lắm, thật là có lỗi quá." Nàng ta giơ tay nải trong tay lên: "Hôm nay ta lục tìm một chút, có thêm vài bộ y phục và đồ dùng, liền mang đến cho cô nương.

Tô Tiểu Bồi vừa kinh ngạc vừa cảm kích, nhanh chóng mời khách vào phòng.

Đường Liên không khách sáo vào bên trong nhìn qua căn phòng nhỏ tồi tàn, không nói gì cả, thấy chân Tô Tiểu Bồi bất tiện, nàng ta vội đến đỡ cô ngồi xuống.

Tô Tiểu Bồi ngại ngùng, cũng bảo nàng ta ngồi xuống giường, Đường Liên do dự một chút rồi đồng ý.

"Cô nương đỡ hơn chút nào chưa?" Đường Liên lên tiếng trước.

"Đỡ nhiều rồi, đỡ nhiều rồi."

https://thuviensach.vn

"Nhớ lại được điều gì chưa? Nhà cô nương ở nơi đâu, có người thân không?"

Tô Tiểu Bồi lắc đầu.

Đường Liên thở dài, an ủi: "Cô nương chớ lo lắng, rồi sẽ ổn cả thôi."

Tô Tiểu Bồi gật đầu cảm ơn. Thực ra so sánh với bản thân, cô thấy lo lắng cho Đường Liên hơn. Nàng ta bị bắt cóc giờ thoát nạn quay về, tinh thần trông có vẻ còn tệ hơn hôm qua, chứng tỏ nàng ta không nhận được sự an ủi cần thiết để xoá bỏ áp lực từ phía gia đình.

Nhân tình thế sự, văn hoá lễ tục và quan niệm xã hội của thời đại này không giống với xã hội hiện đại, Tô Tiểu Bồi biết cô không thể dùng những quan niệm vốn có của mình để phán đoán tình trạng tâm lý và tinh thần của người ta, nhưng theo như hiểu biết có hạn của cô về văn hoá cổ đại, khi nữ giới gặp phải tình huống như thế này thì phải chịu áp lực tâm lý và cảm giác bị sỉ nhục nặng nề hơn so với phụ nữ thời hiện đại.

Tô Tiểu Bồi cân nhắc xem làm thế nào để trò chuyện cùng nàng ta một chút.

"Đường Liên cô nương từ nhỏ đã sống ở trấn này sao?" Cô bắt đầu hỏi từ chủ đề thân thuộc nhất với Đường Liên. Chủ thể là Đường Liên, nên khả năng triển khai của đề tài cũng rất lớn.

"Vâng." Đường Liên gật đầu. "Mẹ ta sinh ra ta ở trấn này, cửa tiệm của gia đình bắt đầu gây dựng từ khi ta còn nhỏ, ta chưa từng rời khỏi nơi này."

Tô Tiểu Bồi khẽ gật đầu, cười cười: "Cô nương trông rất giống với lệnh đường."

Đường Liên nói về mẫu thân, nhưng không nhắc đến phụ thận và đệ đệ, Tô Tiểu Bồi thuận theo lời của nàng ta tiếp tục.

https://thuviensach.vn

"Diện mạo rất giống sao?" Đường Liên cười cười. "Cô nương nói đúng đó, diện mạo ta giống mẹ, từ khi còn nhỏ mọi người đều nói như vậy."

Đường Liên bị Tô Tiểu Bồi khéo léo dẫn dắt, kể ra vài sự việc của bản thân nàng ta. Nàng ta tự nguyện kể nên Tô Tiểu Bồi thấy yên tâm hơn. Đợi khi Đường Liên nói chuyện thoải mái rồi, Tô Tiểu Bồi chầm chậm dẫn dắt đề tài sang chuyện phụ thân nàng ta, Đường Liên mới đầu không muốn nói nhiều về phụ thân, Tô Tiểu Bồi uyển chuyển né tránh, nói được vài câu lại vòng lại, bằng cách này cuối cùng Đường Liên cũng tiết lộ một chút.

Hoá ra Đường lão gia luôn coi trọng con trai, rất ít quan tâm đến Đường Liên. Hôm qua, sau khi Đường Liên quay về, tuy ông ta có nói mấy câu tỏ ra vui mừng, nhưng thoáng chốc lại trách cứ Đường Liên quá thiếu cẩn trọng, tại sao có thể để bản thân gặp phải chuyện, ông ta còn đưa cả giáp trưởng đến, nặng lời với con gái ngay trước mặt người ngoài. Sau đó ông ta đi báo quan, bảo Đường Liên nói cụ thể cho quan phủ biết sơn tặc kia rốt cuộc ẩn thân chỗ nào, nàng ta làm thế nào chạy thoát được, để quan phủ nhanh chóng lên núi bắt người.

Đường Liên nói ra những điều này với sự căm ghét và phản cảm thấy rõ. Tô Tiểu Bồi nhân tiện hỏi: "Vậy cô nương đã kể hết với quan phủ rồi?"

"Ta quá sợ hãi, những chuyện đó đều không nhớ rõ nữa." Đường Liên cụp mắt xuống.

Không nhớ rõ nữa? Điều này cũng là một trong những phản ứng kích thích thường thấy, nhưng Tô Tiểu Bồi cảm thấy không được bình thường lắm. Cô không tiếp tục hỏi mà vòng về chuyện của mình, nói cô cũng giống như vậy, hôm đó tỉnh lại ở trên cây, chẳng còn nhớ được điều gì, may mắn gặp được Nhiễm tráng sĩ và Đường Liên.

Đường Liên cũng nhắc đến Nhiễm Phi Trạch, nàng ta nói mình bị lạc đường, lại sợ sơn tặc truy đuổi, may nhờ gặp được Nhiễm Phi Trạch mới có thể thuận lợi về nhà.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi gật đầu, lại nói mấy câu chuyện phiếm, chủ đề quay lại khi ở trên núi, nhắc đến thứ Nhiễm Phi Trạch cho bọn họ ăn vào buổi sáng hôm đó sau khi ngủ dậy, Đường Liên nghĩ một lúc, cũng nhớ đến loại bánh đó, cảm thấy miêu tả của Tô Tiểu Bồi rất thú vị, nàng ta gật đầu, cười.

Tô Tiểu Bồi lại hỏi nàng ta: "Cô nương thử hồi tưởng lại một chút xem, khi bị cầm tù trên núi, đã ăn qua những thức gì, chỗ mà tên tội phạm đó ở, xung quanh có cây có sông không?"

Đường Liên cụp mặt xuống, suy nghĩ rồi lắc đầu. "Ta thật sự không nhớ ra được."

Nói đến đây, nàng ta tỏ ra đã không còn hứng trò chuyện nữa, nói thêm vài câu, sau đó đứng dậy chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, nàng ta đột nhiên hỏi: "Sau này cô nương có dự tính thế nào?"

Tô Tiểu Bồi cười cười." Chân của ta bất tiện, lại mất hết ký ức, chẳng đi được đâu cả, phải tịnh dưỡng chờ vết thương khỏi trước đã, sau đó mới tính tiếp."

Đường Liên gật đầu. "Vậy cô nương sẽ ở đây an dưỡng đúng không? Nếu có thời gian rảnh ta sẽ lại đến thăm cô nương."

Hai người khách khí nói vài câu nữa rồi Đường Liên rời đi.

Tô Tiểu Bồi quay lại ghế ngồi, cẩn thận suy nghĩ. Cô biết Đường Liên nói dối, vừa rồi khi nói chuyện cô đã làm trắc nghiệm với Đường Liên, xác định phản ứng ý thức cơ bản của nàng ta, khi nàng ta nhớ lại chuyện lúc còn nhỏ, nhớ đến Nhiễm Phi Trạch thì biểu cảm trên mặt và ánh mắt đều khác với khi nàng ta nhớ đến sơn tặc.

Nàng ta nói không nhớ gì, đó là nói dối. Nàng ta vẫn nhớ chuyện đã xảy ra, thậm chí có khả năng biết được hành tung của sơn tặc, nhưng nhất định không chịu nói. Tô Tiểu Bồi có thể lý giải được, do sợ bị báo thù, không

https://thuviensach.vn

muốn nhớ lại chuyện từng trải qua hoặc do nhiều nguyên nhân khác, người bị hại nói dối, không muốn phối hợp điều tra, sự việc như thế này không hề hiếm gặp.

Đường Liên bị tổn thương tâm lý rõ ràng, sau khi nàng ta về nhà áp lực không hề giảm, trái lại còn tăng. Nàng ta là một cô nương lương thiện, Tô Tiểu Bồi muốn giúp nàng ta vượt qua chướng ngại tâm lý khó khăn này. Một khi nàng ta khắc phục được rồi, có lẽ sẽ cung cấp manh mối hữu hiệu, để kẻ ác phải chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Tô Tiểu Bồi đang nghĩ ngợi thì Nhiễm Phi Trạch quay về.

Tô Tiểu Bồi bỗng nhiên phấn chấn tinh thần, dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn chàng.

Nhiễm Phi Trạch bật cười: "Ánh mắt cô nương lấp lánh như thể nhìn vào năm lượng bạc vậy."

"Nếu như có thể sờ thấy thì còn tốt hơn."

Nhiễm Phi Trạch lắc đầu. "E là cô nương phải thất vọng rồi. Sự việc này đúng như ta lường trước, các thành, các huyện, các trấn quanh đây đều có dán cáo thị, quan phủ không hề biết rõ là tên tội phạm này sẽ chạy đến phương nào, bèn suy đoán hành tung của hắn để dán thông báo treo thưởng, xác xuất sa vào trấn Thạch Đầu rồi bị chúng ta bắt được, thực sự là quá nhỏ."

"Làm thế nào biết được tướng mạo của hắn? Có người tận mắt chứng kiến?"

"Điều này ta hỏi rồi, sai gia nói tặc tử mấy lần đầu phạm tội đều không có người nào nhìn thấy, hắn ta phạm tội thành quen, mỗi thành đều để lại một vụ án, thủ đoạn hung tàn, không hề thất thủ, không có người sống. Những lần đó ở huyện Vân Sa, tiểu thư Lưu gia bị tấn công trong khuê

https://thuviensach.vn

phòng, vào thời khắc sinh tử, tiểu thư Lưu gia vật lộn xông ra khỏi phòng kêu cứu, gọi được người giúp đỡ, còn tên tội phạm đó thì trốn thoát."

"Như vậy tiểu thư Lưu gia là người may mắn còn sống và là nhân chứng duy nhất tận mắt thấy hắn?"

"Theo như lời của sau gia thì đúng là vậy. Sai gia còn nói, sau đó tên tội phạm trốn chạy đến thành Ninh An phạm tội lần nữa, sau khi thành công thì lại trốn thoát, dựa vào hành tung của hắn, đoán là đi đến khu vực quanh đây, thế là quan phủ treo thưởng ở các thành các huyện, hy vọng tìm được manh mối."

Tô Tiểu Bồi gật đầu, hỏi: "Đã là mỗi thành một án, không hề thất thủ, không có người sống, vậy nhất định có dấu hiệu gây án đặc biệt, như vậy quan phủ mới có thể xác định những vụ án này là cùng một kẻ gây ra."

"Đúng vậy."

"Dấu hiệu gì?"

"Không hỏi." Nhiễm Phi Trạch thản nhiên đáp. "Những hồ sơ vụ án cơ mật, sai gia sẽ không tuỳ tiện nói cho người khác. Cô nương không nhìn thấy đoàn người lũ lượt đến trước cửa nha môn hôm nay đâu, toàn bộ đều muốn đến để báo tin lĩnh thưởng, kết quả đều là tin tức lừa đảo. Ta có thể nói chuyện với sai gia hỏi được những điều này đã chẳng dễ dàng gì."

"Nhưng tin tức không đủ, làm sao bắt được người? Hy vọng hắn huênh hoang tự đại diễu qua trước mặt bách tính đang khao khát lĩnh được năm lượng bạc sao?"

Nhiễm Phi Trạch giả bộ ho khan, ám chỉ chính Tô Tiểu Bồi mới là kẻ ngóng trông lĩnh được năm lượng bạc đó.

Tô Tiểu Bồi mím môi, không phủ nhận. Cô nói: "Tráng sĩ, phàm là kẻ gây án liên hoàn, nhất định có động cơ nào đó. Hung thủ chắc hẳn đã luyện

https://thuviensach.vn

tập nhiều lần nên thủ đoạn gây án mới thành thục và tự tin như vậy, thủ pháp và mục tiêu của hắn ta đều có quy luật và manh mối có thể truy tìm, muốn bắt được hắn, thì bắt buộc phải truy về ngọn nguồn gốc rễ, xuất phát từ tâm lý phạm tội của hắn, biết được hắn là ai, vì sao hắn làm như thế, hắn đang muốn gì, hắn muốn xuống tay với đối tượng như thế nào..."

Tô Tiểu Bồi nói đến đây thì dừng lại, nhìn sang Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch đang khoanh tay trước ngực nghe Tô Tiểu Bồi nói. Cách nói năng tuy cổ quái, nhưng chàng nghe vẫn có thể hiểu được.

"Tráng sĩ, tên tội phạm này chúng ta vẫn có thể bắt được, có điều phải dò hỏi được nhiều tin tức hơn."

"Cô nương không nhớ được chuyện gì, nhưng đầu óc lại nhanh nhạy như vậy."

Tô Tiểu Bồi ngây ra, xoa xoa đầu, giả bộ nói: "Chính là chuyện đã xảy ra thì không còn nhớ, nhưng bản lĩnh thì vẫn còn."

Nhiễm Phi Trạch lại ho khan hai tiếng: "Bản lĩnh của cô nương, quả thực khiến người ta ấn tượng sâu sắc."

Tô Tiểu Bồi đỏ bừng mặt, biết chàng đang nhắc đến việc tay chân cô vụng về, kỹ năng sinh tồn hoàn toàn không có. Tô Tiểu Bồi không tính toán với chàng, chỉ nói: "Tóm lại, tráng sĩ, huynh không thể bỏ cuộc như thế này được, chúng ta cần phải cố lên, bắt cho được tên tội phạm đó."

"Thêm dầu[1]?" Tuy Tô Tiểu Bồi nói chuyện cổ quái nhưng Nhiễm Phi Trạch cũng có thể nghe hiểu được tám, chín phần, nhờ vào khả năng suy đoán, chuyện đối thoại cũng tạm coi là khá suôn sẻ. Ấy vậy mà từ "thêm dầu" này nghĩa là gì, chàng thật sự không hiểu được.

(1) Trong tiếng Trung, từ "Cố lên" dịch theo nghĩa đen là "thêm dầu".

"À, đó là lời nói khích lệ ở quê hương ta."

https://thuviensach.vn

"Cô nương nhớ lại rồi?"

"Đột nhiên nhớ được một chút." Tô Tiểu Bồi cảm thấy không thể tiết lộ quá nhiều, nếu như chàng nghi ngờ cô là đồ thần kinh, vứt bỏ cô thì gay to.

"Tráng sĩ, tên hái hoa tặc đó đáng ghét như vậy, tuyệt đối không thể buông tha hắn. Nghĩ đến những nữ tử yếu đuối bị hắn sát hại kia, nhất định phải nêu cao chính nghĩa." Tô Tiểu Bồi nhanh chóng quay lại chủ đề cũ, con người Nhiễm Phi Trạch khá là có lòng trượng nghĩ, bắt đầu từ phương diện này, nhất định tác động lôi kéo được chàng ta tham gia cùng.

"Ừm, cô nương thật là tốt bụng."

"Đâu có, đâu có."

"Nếu không có năm lượng bạc kia, cô nương còn để tâm đến chuyện này không?"

"…"

Cổ họng Tô Tiểu Bồi bị nghẹn cứng, cuối cùng chỉ nặn ra được một câu: "Bạc và chính nghĩa, quan trọng như nhau."

"Lời này mới đúng là thực." Nhiễm Phi Trạch nói với vẻ nghiêm túc.

Trong lòng Tô Tiểu Bồi nghĩ, đương nhiên rồi, người có thể hạ thuốc xổ với một đám hảo hán sau đó tự mình đi cướp công lao, bàn đến chuyện thực dụng chàng đâu có kém hơn mình. Có điều chuyện này tốn sức khó làm, khả năng thành công không lớn, lại chỉ được có năm lượng bạc, chẳng có sức hấp dẫn đối với chàng, cô mới đành chuyển hướng lay động tinh thần chính nghĩa.

"Có điều cô nương biết đó, quan phủ treo thưởng là muốn được cung cấp manh mối hành tung của tội phạm, chúng ta không có bất cứ đầu mối

https://thuviensach.vn

nào để báo tin, lại muốn quan phủ nói cho chúng ta những tin tức này, quan phủ có thể đồng ý không?"

Tô Tiểu Bồi ngẩn tò te, bỗng chốc bị giáng một đòn nặng nề. Đúng rồi, đạo lý đơn giản như thế, tại sao cô có thể không nghĩ đến?

Nhiễm Phi Trạch đả kích cô xong liền xoa dịu: "Dù sao thì chân của cô nương chưa khỏi, ta cũng không không tiện đưa cô nương đi ngay bây giờ, kể ra cũng nhàn rỗi, ta sẽ lại đi nghe ngóng thêm chút nữa vậy."

Kể ra cũng nhàn rỗi, câu này đúng lắm, nhưng Tô Tiểu Bồi chẳng có tâm trạng nhớ đến hiện thực tàn khốc là trên người chàng chỉ có mười lăm đồng xu, cô đang kinh ngạc bởi bản thân mình lại có thể mắc phải sai lầm ấu trĩ như thế.

Nhiễm Phi Trạch đi rồi, trong phòng chỉ còn lại một mình Tô Tiểu Bồi. Sự yên tĩnh khiến cô bình tĩnh hơn, chỉ có điều hễ bình tĩnh là cô lại bắt đầu suy sụp.

Chuyện thăm dò tình hình vụ án thực sự không dễ làm. Tuy Tô Tiểu Bồi không rõ quan phủ nơi đây làm án có quy tắc gì, nhưng ở thời hiện đại rất nhiều tình tiết vụ án đúng là không được tiết lộ ra ngoài. Đừng nói là người dân bình thường, ngay cả tin tức công bố với giới truyền thông cũng giữ kín tất cả.

Lệnh truy nã chỉ là lệnh truy nã, nếu như có người chạy đến đồn cảnh sát nói với cảnh sát rằng, tôi nhìn thấy lệnh truy nã, tôi có hứng thú muốn tham gia vụ án này, anh đem chi tiết nói cho tôi nghe xem, nếu không thì không tiện để tôi đi bắt tội phạm. Với loại người này, phía cảnh sát chắc chắn sẽ một chân đá bay ra khỏi cửa không chút khách khí.

Tô Tiểu Bồi đột nhiên thấy lo lắng, cô bị làm sao vậy? Tại sao cô lại nghĩ đến việc bảo Nhiễm Phi Trạch đi nghe ngóng chi tiết của vụ án chứ? Đã thế chàng lại đi luôn, quan phủ sẽ không coi chàng là đồng bọn với tội phạm mà bắt lại chứ?

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi hít thở sâu mấy hơi.

Trong thế giới hiện đại, tuy cô không được coi là cô gái xinh đẹp tài giỏi tuyệt định, nhưng sự nghiệp học hành cũng thuận lợi suôn sẻ, tiền đồ xán lạn. Nỗi đau khi bố bị hãm hại là một động lực kích thích cô thành công, khiến cô tiến nhanh hơn và xa hơn. Cô là học trò được Giáo sư tâm đắc, cũng là chuyên gia trẻ tuổi mà bên phía đối tác thích lấy ra khoe khoang nhất, cho nên không thể phủ nhận, cô là một kẻ tự kiêu, cố chấp, hay soi mói, đến nỗi tuy tướng mạo không tệ, thu nhập không thấp nhưng vận đào hoa thật sự là thê thảm không đỡ được.

Nhưng đến đây, cô lại biến thành một cô nương tướng mạo không đẹp, tuổi tác thì lớn, trên người không tiền không bản lĩnh, nếu bị vứt ra ngoài đường để đi xin một công việc thì xem ra cô có ôm chân người khác khóc lóc cũng chẳng có ai đoái hoài, đương nhiên với tính khí của cô có lẽ cũng chẳng nặn ra được nước mắt mà khóc. Cô không có kỹ năng, không có tay nghề, sống thế nào đây?

Làm công việc nặng nhọc? Cô không có sức khoẻ, đến đi đường núi chân cẳng cũng chẳng nhanh nhẹn bằng Đường Liên kia. Bổ củi thì thôi khỏi cần nghĩ đến. Làm việc nữ công? Cô quá hiểu bản thân mình, không có hy vọng. Làm đầu bếp? Co biết dùng lò vi sóng, bếp gas bật lên cô cũng có thể rán trứng pha mỳ gì đó. Làm thu ngân cho cửa tiệm? Cô biết dùng máy tính, nhưng cả cuộc đời chưa từng sờ đến bàn tính, sổ sách cô cũng không biết làm.

Hay là gả cho người ta cầu lấy bữa cơm? Cô tính toán một chút, con gái ở thời này mấy tuổi thì được gả cho người ta? Mười ba, mười bốn? Mười lăm hay mười sáu? Nếu như mười bốn tuổi lấy chồng sinh con, bây giờ cô sắp hai mươi bảy rồi, vậy phụ nữ ở độ tuổi như cô, có con gái thì cũng sắp gả chồng rồi…

Cho nên, cô có thể lên chức bà ngoại.

https://thuviensach.vn

Điều này thật sự quá đáng sợ. Cô chính là kẻ vô dụng, vừa già vừa xấu, hơn nữa vẫn còn con gái.

Cô nghĩ, Nhiễm Phi Trạch chắc chắn đã suy xét rất rõ ràng, đưa cô đến am ni cô thật sự là cách giải quyết thuận tiện nhất, đơn giản nhất.

Còn nữa, cô đến đây đã hai ngày rồi, ở thế giới hiện đại, chắc là cô cũng không đến chỗ làm. Có ai gọi điện thoại cho cô không nhỉ? Không tìm được cô, chủ biên sẽ báo cho bà Tô Lệ, vậy mẹ cô cũng sẽ biết được, sẽ lo lắng, sẽ tìm kiếm cô. Có phải mọi người đã báo cảnh sát rồi không? Cô vô duyên vô cớ mất tích, mẹ cô phải làm thế nào đây?

Tô Tiểu Bồi vô cùng buồn bã. Mẹ đã mất chồng rồi, bây giờ lại sắp mất cả con gái nữa.

Tô Tiểu Bồi cho rằng bản thân mình sẽ không nghĩ nhiều đến những vấn đề này, cô biết rõ, trong tình cảnh khó khăn và nguy hiểm, người ta cần phải duy trì trạng thái tâm lý tốt. Cô đã từng xử lý vụ như thế này, làm tư vấn tâm lý cho các nhân viên sau thảm hoạ. Được rồi, tình trạng hiện giờ của cô, cũng coi như là gặp tai hoạ đi.

Khi gặp phải kiếp nạn khó khăn, quan trọng nhất là phải giữ vững được nguyên tắc: đừng nghĩ ngợi quá nhiều.

Có số liệu chứng minh nhóm người có trình độ tri thức càng cao thì năng lực chịu đựng tâm lý càng thấp, nguyên nhân là người có tư duy phong phú khi gặp phải hoàn cảnh khó khăn sẽ suy nghĩ quá nhiều, đắn đo càng nhiều càng dễ dàng rơi vào tuyệt vọng, mà người "đầu óc đơn giản" chẳng có suy nghĩ gì, trái lại có thể thoải mái hơn, duy trì được trạng thái tâm lý tốt, tìm cách sinh tồn.

Đạo lý này Tô Tiểu Bồi hiểu rõ, cô cảm thấy khả năng điều chỉnh và thích ứng của bản thân không tồi. Nhưng vừa rồi cô kinh ngạc phát hiện ra

https://thuviensach.vn

mình đã mất đi sức phán đoán đơn giản nhất đối với sự việc, nó nói lên điều gì?

Trạng thái tương phản giữa hai thế giới tạo áp lực quá lớn đối với cô, cô đang chịu ảnh hưởng tiêu cực từ việc đó.

Điều này cũng khó trách cô, loại chuyện xuyên không này, tuyệt đối vượt ra ngoài phạm trù người bình thường có thể tưởng tượng nổi. Tất cả mọi chuyện đều nằm trong phạm vi tưởng tượng của Tô Tiểu Bồi, những xuyên không thì không.

Cô lại còn muốn giúp đỡ Đường Liên, thực ra bản thân cô mới là người cần được giúp đỡ nhất.

Tô Tiểu Bồi càng nghĩ, trong lòng càng rối loạn hơn, lúc này cô cũng hết hy vọng với năm lượng bạc kia rồi. Nhiễm Phi Trạch nói rất đúng, người người đều cầm tờ cáo thị đi báo tin muốn lĩnh bạc, chàng có thể hỏi được những tin tức đó đã chẳng dễ dàng gì. Quan sai bình thường tuyệt đối không có khả năng tiết lộ chi tiết vụ án cho người xa lạ. Mục đích cáo thị treo thưởng muốn là bất kỳ ai nhìn thấy kẻ khả nghi thì báo tin thế thôi. Mà những việc kiểu này, chỉ có thể dựa vào vận may, biết bao giờ mới có miếng bánh từ trên trời rơi xuống trúng tay mình!

Tô Tiểu Bồi buồn bã, tuyệt vọng với năm lượng bạc kia, chính là tuyệt vọng với con đường lùi. Bây giờ ngay đến y phục trên người cũng phải nhờ người khác tiếp tế, đến bàn chải đánh răng cũng không mua nổi, cô còn có thể đi đâu kiếm tiền? Nếu đi đến am ni cô thì có thể tiếp tục sống sao?

Tô Tiểu Bồi đờ đẫn hồi lâu, sau đó cô ý thức được bản thân càng lúc càng tiêu cực.

Đây thật sự là tín hiệu vô cùng xấu.

Tô Tiểu Bồi điều chỉnh hô hấp, ưỡn thẳng lưng, ngẩng cao đầu, cử động trái phải, xoay đầu, sau đó nhếch khoé miệng, điều chỉnh nét mặt, cố trưng

https://thuviensach.vn

ra biểu cảm vui mừng phấn khởi. Đây gọi là trị liệu bằng ngôn ngữ cơ thể, kích hoạt hệ cơ có liên quan đến một loại cảm xúc nào đó và hệ thống thần kinh tự chủ, như vậy sẽ kích hoạt trạng thái tinh thần và tình cảm tương ứng. Mỉm cười, phấn chấn lên!

Đừng suy nghĩ quá nhiều! Tô Tiểu Bồi khích lệ bản thân, cô cần phải duy trì năng lực phán đoán và tinh thần lạc quan, cuộc sống của cô ở thế giới này chỉ vừa mới bắt đầu. Tùy cơ ứng biến, đi bước nào này hay bước ấy là được.

Đang cảm thấy sự phấn chấn dần dần dâng lên trong lòng thì cửa phòng đột nhiên mở ra, Nhiễm Phi Trạch bước vào, giật nảy mình khi thấy Tô Tiểu Bồi duỗi thẳng chân, nhếch miệng cười như kẻ ngốc.

Tô Tiểu Bồi cũng giật mình, vội vàng thu chân lại, khôi phục dáng vẻ bình thường.

Thời gian trôi qua lâu như vậy rồi sao?

"Tráng sĩ quay về rồi."

"Ừm." Biểu cảm ngạc nhiên của Nhiễm Phi Trạch chỉ vụt loé lên rồi biến mất ngay, chàng nhanh chóng bình tĩnh lại.

"Ta đang luyện công." Tô Tiểu Bồi thấy mình cần phải giải thích một chút.

"Ừm." Phản ứng thản nhiên của Nhiễm Phi Trạch khiến Tô Tiểu Bồi cảm thấy lời giải thích mình thêu dệt ra thật sự là ấu trĩ và dư thừa. Bị người ta coi như bệnh nhân tâm thần thế này khó chịu biết bao.

"Tráng sĩ vất vả rồi." Năm lượng bạc không có hy vọng thì bỏ đi, cô đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý.

"Còn may, cũng coi như không phụ sự trông cậy của cô nương."

https://thuviensach.vn

"Hả?" Thế là có ý gì?

Tô Tiểu Bồi không dám ôm hy vọng.

"Có vị tiểu huynh đệ bổ khoái đồng ý giúp ta nghe ngóng chuyện này, đi thăm dò tình tiết của vụ án. Trấn Thạch Đầu này không có ghi chép về vụ án, cậu ta phải đến thành Ninh An tìm Tần Bổ đầu để nghe ngóng, chỗ đó là địa điểm tên tội phạm gây án sau cùng. Tiểu huynh đệ bổ khoái nói cậu ta sẽ dùng ngựa đi đến đó, sau ba ngày nữa chắc chắn có thể trả lời."

Tô Tiểu Bồi trợn tròn mắt kinh ngạc. "Bổ khoái tiểu huynh đệ vì sao muốn giúp huynh?"

"Cậu ta thấy ta là anh hùng hảo hán, đương nhiên nguyện ý dốc sức tương trợ."

Tô Tiểu Bồi suýt chút nữa rớt cằm xuống đất. Không phải chứ? Anh hùng hảo hán?

"Nhưng mà, cứ coi như tiểu huynh đệ này đồng ý giúp đỡ, cậu ta chạy đi tìm vị bổ đầu kia, người ta có thể nói tình tiết vụ án cho cậu ta không?"

"cậu ta nói không vấn đề gì cả, cậu ta vốn dĩ làm cùng ban sai với Tần Bổ đầu, cáo thị treo thưởng gửi đến các thành, cậu ta phụng mệnh đến các thành tuần thị, lần này quay về phụng mệnh, cẩn thận thăm dò nội tình vụ án, cũng là việc có thể làm được."

"Có thể sao? tại sao Tô Tiểu Bồi cảm thấy chuyện này không chắc chắn như vậy.

"Cô nương yên tâm đi, kể ra thì cũng nhàn rỗi mà, đợi thêm mấy ngày cũng không đáng ngại."

Kể ra thì cũng nhàn rỗi…

Tô Tiểu Bồi cứng họng.

https://thuviensach.vn

"Vậy, rốt cuộc tráng sĩ đã nói thế nào mà thuyết phục được bổ khoái tiểu huynh đệ đó giúp đỡ vậy?" Cô rất hiếu kỳ không biết hình tượng anh hùng hảo hán này được tạo dựng bằng cách nào.

"Ta nói với cậu ta, ta chính là nhân vật bắt được đại ma đầu Triệu Thạch Tri ở Lạc Đà Lĩnh, trong sự kiện đó có hơn chục môn phái giang hồ đều tham gia, thanh danh vang dội, cậu ta đương nhiên là biết."

Cằm của Tô Tiểu Bồi tiếp tục rơi xuống.

Sự tích chàng đoạt được đại ma đầu từ trong tay các môn phái lẫy lừng lắm sao? Chàng lại không biết xấu hổ đi kể với người khác, sau đó vị bổ khoái ấy liền tin? Không những đã tin, còn rất sùng bái?

Tô Tiểu Bồi có thể tưởng tượng ra được Nhiễm Phi Trạch có vẻ mặt nghiêm túc nhường nào khi ba hoa với bổ khoái kia, con người chàng luôn luôn có dáng vẻ đứng đắn như vậy.

Tô Tiểu Bồi lúc này không kiềm chế được, lại cẩn thận nhìn chàng, vị tráng sĩ này thực ra tướng mạo trông cũng rất khá, mày rậm mắt to, sống mũi cao thẳng, bờ môi không dày không mỏng, nhìn kiểu gì cũng thấy anh tuấn, chính trực lại nghiêm túc.

Anh chàng đẹp trai chính trực lại có da mặt dày, vô sỉ vượt ngoài sức tưởng tượng của người ta.

Tô Tiểu Bồi đột nhiên cảm thấy toàn bộ sức mạnh tinh thần đã quay trở lại, có thể bỗng chốc điều động được cả bổ khoái, không cần lo năm lượng bạc ra sao, cuộc sống tương lai dường như vẫn tràn ngập hy vọng.

Sự tồn tại của vị tráng sĩ này, thật sự là có tác dụng hơn cả khai thông tâm lý.

Tô Tiểu Bồi đợi thêm ba ngày nữa.

https://thuviensach.vn

Thực ra nên nói là, lại ba ngày nữa đã trôi qua. Chẳng cần biết có đợi hay không, dù sao thì Tô Tiểu Bồi cũng chẳng thể làm được việc gì.

Chân của cô đã đỡ hơn rất nhiều rồi, dù không thể đi nhanh như bay nhưng cũng không còn phải còng lưng khom eo, lê từng bước giống như bà cụ già nữa. Cô vẫn không có tiền mua bàn chải đánh răng, dẫu sao sáng tối mỗi ngày cũng làm quen được với việc dùng cành liễu chải răng rồi.

Nhiễm Phi Trạch vạch lên mặt đất hai chữ "chải răng" cho cô xem, cuối cùng cô đã biết từ này không phải là "mở răng".

Thời gian biểu hàng ngày của cô lành mạnh một cách thái quá, trời vừa sáng đã dậy, buổi tối cơm nước xong chưa được bao lâu đã chuẩn bị tắm rửa đi ngủ. Chỗ này của ông chủ Tống tuy là quán rượu, nhưng cô đã lén lút nghe ngóng, buổi tối khách đến uống cũng không nhiều. Ban đêm thật sự rất yên tĩnh.

Ở đây không có đồng hồ, Tô Tiểu Bồi không còn khái niệm gì về thời gian cả, thực ra Nhiễm Phi Trạch có nói với cô hiện tại là giờ gì, nhưng cô nghe không hiểu, canh giờ thời cổ đại tương ứng với mấy giờ cô không đối chiếu được, chỉ có thể nhìn sắc trời mà đoán bừa thôi.

Cô hỏi Nhiễm Phi Trạch làm thế nào biết được đang là giờ gì, chàng nói bên ngoài có đánh trống canh. Tô Tiểu Bồi cũng từng lưu tâm lắng nghe, đáng tiếc cô ẩn trong hậu viện, chẳng nghe thấy gì. Có một lần sắp sửa ngủ say, hình như thấp thoáng nghe thấy tiếng trống, cô còn vui mừng cả một hồi.

Trong ba ngày ngày, Tô Tiểu Bồi học được cách dùng quả bồ kết gội đầu tắm rửa, còn có lá cây thổ cận[2], cũng dùng cho việc này. Trong tay nải của Nhiễm Phi Trạch có cả hai loại trên, Tô Tiểu Bồi hiếu kỳ, liền mặt dày hỏi xin chàng, mỗi ngày đổi một loại.

(2) Còn có tên gọi khác là kinh thụ bì, kim tiền tùng, có công hiệu diệt trùng, trị ngứa.

https://thuviensach.vn

Tắm rửa gội đầu ở đây là chuyện rất phiền phức, phải dùng quả bồ kết hoặc lá cây thổ cân vò trong nước, vò đến lúc tạo ra bọt nước trơn nhờn mới có thể tắm. Tắm xong rồi cô còn phải dùng nước sạch để tắm lại một lượt nữa. Cho nên chuyện tắm rửa đối với cô là một công trình lớn, không những chiếm dụng hai thùng nước to, còn tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Cô lại một lần nữa cảm kích Nhiễm Phi Trạch từ tận đáy lòng, bởi vì chàng có thể giúp cô tìm hai cái thùng về, còn giúp cô múc nước. May mắn là thời tiết lúc này chưa đến nỗi lạnh lắm, nếu như trời lạnh thì cần phải đun nước nóng tắm, cô thật sự không biết phải mở miệng làm phiền người ta như thế nào nữa.

Nói ra thì cũng không phải là cô lười, cô cảm thấy chân của mình đỡ hơn rất nhiều rồi, cô muốn tự đi múc nước về, nhưng hoá ra múc nước không những là công việc tốn sức lực, mà còn yêu cầu cả kỹ thuật.

Cô đừng bên cạnh giếng nước quan sát kỹ càng động tác của Nhiễm Phi Trạch, chỉ là ném chiếc thùng nước buộc dây thừng ở trên giếng vào bên trong, sau đó thì kéo, một thùng nước đầy ăm ắp được kéo lên, tiếp đó đem nước đổ vào trong chiếc thùng đang đợi sẵn ở bên cạnh là được.

Có sao học vậy, cô ném thùng nước vào giếng, nghe thấy "ùm" một tiếng sau đó kéo lên, vừa kéo vừa nghĩ công việc này rất đơn giản, cô cũng có thể thể hiện một chút rằng mình không phải là dạng ăn hại vô tích sự, sau này giúp Nhiễm Phi Trạch đi múc nước. Kết quả thùng nước kéo lên xong nhìn vào, bên trong rỗng không.

Tại sao lại thế?

Tô Tiểu Bồi không phục, lại ném chiếc thùng xuống lần nữa, lại "ùm" một tiếng, nghe thấy chắc chắn rồi, mới lại kéo lên, vẫn rỗng không.

"Cô nương chỉ ném thùng xuống dưới, thùng nổi trên mặt nước, lấy nước thế nào được?" Nhiễm Phi Trạch ở bên nhìn cô nương ngốc nghếch

https://thuviensach.vn

này, thấy vậy không chịu nổi nữa.

Chàng bước đến, làm mẫu một lần. Khi ném chiếc thùng xuống, cổ tay phải quăng, chiếc thùng rơi xiên, chìm xuống dưới, như vậy nước mới có thể chảy vào thùng.

Tô Tiểu Bồi bò lên miệng giếng suy nghĩ cả nửa ngày, lại thử thêm mấy lần nữa, cuối cùng có một lần cảm thấy chiếc thùng chìm xuống nước. Cô mừng rỡ, đợi thùng chìm đủ, đựng đầy nước rồi lại phát hiện ra rằng mình chẳng thể kéo được nó lên.

Chết tiệt! Một thùng nước sao lại nặng như vậy?!

Tô Tiểu Bồi nghiến răng gắng sức, kết quả thùng nước kéo lên được một nữa cuối cùng lại rơi tõm trở lại. Tay Tô Tiểu Bồi bị dây thừng cọ xát rất đau, mặt cũng nóng phừng phừng. Ước gì có cái hố để chui xuống!

Cô hít sâu một hơi, thử lần nữa, lần này cô bò lên miệng giếng, tỳ bụng vào đó làm điểm tựa, mượn sức của eo kéo thùng lên. Đang ì ạch kéo thì dây thừng bị một bàn tay to lớn nắm lấy.

Nhiễm Phi Trạch làm mặt chân thành khuyên cô: "Cô nương, múc nước từ trong giếng ra không khó, cứu người lên lại chẳng dễ. Cô nương vẫn nên lấy an toàn làm đầu, đứng sang bên cạnh đi."

Cái gì? Tô Tiểu Bồi chớp chớp mắt, ngẫm nghĩ ý tứ trong câu nói đó.

Thật sự là quá sỉ nhục người ta. Cô không múc được nước, lẽ nào còn ngốc đến mức để bị rơi xuống giếng? Những lời lẽ buồn cười thế này, chàng còn nói ra với vẻ mặt đầy thành ý thế kia là có ý gì chứ?

Tô Tiểu Bồi không múc được nước vốn dĩ đã cảm thấy thất bại lắm rồi, bị chàng nói như thế trong lòng càng thêm không vui. Cô cố gắng nhẫn nhịn, không dám nổi khùng. Bây giờ toàn bộ phải dựa vào Nhiễm Phi Trạch, cô thật sự không dám thể hiện thái độ gì với chàng.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch giúp cô múc nước xong, cô trốn trong phòng tắm rửa một hồi liền hết giận, cũng tự cảnh tỉnh bản thân, hiện giờ không còn giống như trước kia nữa, dáng vẻ cao cao tại thượng, tự cho rằng bản thân mình giỏi giang tài cán thật sự phải gỡ xuống rồi, cô rõ ràng hiểu được tình cảnh của mình nhưng tại sao đến lúc gặp tình huống như thế lại không khống chết được cơn giận dỗi?

Dù sao thì từ sau lần đó, Nhiễm Phi Trạch không còn gọi cô đi múc nước nữa. Để tránh bị mất mặt, cô cũng không cố xán đến gần cái giếng.

Trong ba ngày này, Đường Liên lại đến thăm cô thêm một lần.

Tô Tiểu Bồi và Đường Liên lần này nói chuyện tốt hơn một chút, nhưng nội dung có thể đề cập đến vẫn khá hời hợt. Tô Tiểu Bồi không thể nóng ruột, cô rất kiên trì. Lần này Đường Liên nhắc đến chuyện Đường lão gia muốn đưa nàng ta đến am ni cô gần đó xuất gia, nàng ta tỏ vẻ không vui với việc này. Tô Tiểu Bồi cảm thấy đây là một bước tiến bộ của Đường Liên, nàng ta đã đồng ý nói ra chuyện của mình, bộc lộ cảm xúc, đây là điều tốt đối với bản thân nàng ta.

Nhưng tiếp tục hỏi thêm nữa, Đường Liên lại ngậm chặt miệng, đối với quá khứ bị bắt cóc giam cầm vẫn không nhắc đến một chữ. Nàng ta hỏi ngược lại Tô Tiểu Bồi xem có nhớ ra chuyện gì hay chưa, sau này có dự định gì không. Tô Tiểu Bồi đồng bệnh tương liên với nàng ta, cô nói bản thân mình trước mắt không có chỗ nào tốt hơn để đi, Nhiễm tráng sĩ cũng dự định đợi chân của cô khỏi rồi sẽ đưa cô đến am ni cô đó sống.

Đường Liên không nói thêm gì nữa, chỉ an ủi Tô Tiểu Bồi vài câu.

Đối với Tô Tiểu Bồi mà nói, sự tồn tại của Đường Liên vô cùng quan trọng. Trong lúc nói chuyện với Đường Liên cô đồng thời cũng giải toả được cảm xúc và áp lực của mình, cũng từ trong suy nghĩ và tình huống nói chuyện quen thuộc như thế này tìm lại được một chút tự tin. Thậm chí cô rất muốn làm một bản bệnh án của Đường Liên, ghi lại tình hình và tiến

https://thuviensach.vn

triển trong mỗi lần nói chuyện với nàng ta. Như thế có thể giúp cho nàng ta trở nên tích cực hơn.

Đáng tiếc tráng sĩ nghèo không có giấy bút nghiên mực. Đương nhiên chẳng cần nói cũng biết, những thứ đồ này cũng cần dùng tiền để mua, mà ông chủ Tống là một người vô cùng ky bo, sẽ không chịu cho họ.

Tô Tiểu Bồi không nản lòng, đối với tình trạng của Đường Liên, cô còn cần phải làm thêm một số việc khác nữa, đó là tìm hiểu rõ hơn về hành vi hoạt động, quan hệ xã hội, sự phân cấp và trạng thái tâm lý… của mọi người trong xã hội hiện tại. Những điều này khác với xã hội hiện đại, trạng thái tâm lý của mọi người đương nhiên cũng sẽ khác nhau. Cho nên Tô Tiểu Bồi muốn đi ra ngoài, cô dự định đợi chân cẳng nhanh nhẹn hơn một chút thì sẽ đi loanh quanh bên ngoài quán rượu, mở mang kiến thức.

Hôm nay, Tô Tiểu Bồi nhìn thấy ông chủ Tống sắp xếp cho Nhiễm Phi Trạch một đống việc lao động cực nhọc, cô khinh bỉ người này tự đáy lòng, không trả tiền công chỉ bao ăn ở còn cố lợi dụng người ta như thế này. Lại còn Nhiễm Phi Trạch nữa, không mảy may oán thán, cứ vui vẻ đồng ý, sau đó làm hết mọi việc nhanh như bay, dễ dàng như ăn đậu phụ vậy.

Ông chủ Tống đương nhiên là vô cùng hài lòng, cười híp cả mắt, Tô Tiểu Bồi cảm thấy ông ta sắp sửa yêu vị tráng sĩ này mất rồi, giá rẻ lại tiện dụng, mọi mặt đều dễ sai bảo, nhân công tốt như thế này tìm đâu ra cơ chứ?

Tô Tiểu Bồi nghĩ bụng, đương nhiên cô sẽ không vô sỉ như ông chủ Tống, cô chỉ thỉnh cầu tráng sĩ tiên sinh cùng cô ra ngoài dạo một vòng mà thôi. Cô biết mái tóc của mình ngắn, thêm vào đó là cách ăn vận chẳng ra thể thống gì, kéo theo Nhiễm Phi Trạch chính là để dùng thân hình tráng kiện của chàng giúp cô che chắn bớt ánh mắt soi mói của người khác.

Đang cùng Nhiễm Phi Trạch thảo luận chuyện này, vừa mới nói được hai câu "Thời tiết hôm nay rất tốt. Đi bộ nhiều có lợi cho thân thể và sức khoẻ" gì đó thì nghe thấy bên ngoài có người lớn tiếng nói chuyện, sau đó

https://thuviensach.vn

một chàng trai trẻ trung anh tuấn, mặc y phục của bổ khoái xông vào, vui mừng hớn hở lớn tiếng hô: "Đại ca, đệ đến rồi!"

Phản ứng đầu tiên của Tô Tiểu Bồi là thầm nghĩ người này chính là vị bổ khoái được Nhiễm Phi Trạch nhắc đến, người ta thật sự tìm đến tận cửa rồi sao. Phản ứng thứ hai chính là y phục của bổ khoái cũng chẳng khác mấy so với hình ảnh chiếu trên ti vi. Phản ứng thứ ba là hoá ra bổ khoái thời cổ đại không phải toàn bộ đều là nam nhân vạm vỡ mà còn có cả loại thư sinh mảnh mai xinh xắn thế này.

"Đại ca!" Bổ khoái thư sinh nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch thì càng kích động hơn, mặt mày hớn hở, mang theo tình cảm sùng bái không cách nào che đậy được. "Đại ca, chuyện huynh nhờ đệ làm, đệ đã làm xong rồi, vừa đúng ba ngày!"

Quái lạ! Mới đó thôi mà đã gọi là đại ca rồi? Tô Tiểu Bồi đứng bên cạnh trơ mắt nhìn cuộc "huynh đệ tương phùng" của hai người chỉ mới có duyên gặp mặt một lần này, thắc mắc vô cùng.

Cô không thể không hoài nghi, có phải chàng đã hạ thuốc mê với tiểu bổ khoái này không? Cô tin rằng nếu như cần thiết, tráng sĩ tiên sinh thật sự làm được loại chuyện này, hơn nữa còn dễ dàng hạ thủ. Nhưng mà nếu muốn mê hoặc cũng phải mê hoặc người nào cỡ cảnh sát trưởng chứ, mê hoặc một nhân viên cảnh sát quèn thì có tác dụng gì?

"Vị này là…" Bổ khoái thư sinh nhìn thấy Tô Tiểu Bồi, vừa thốt lên "Đại…" vừa dùng ánh mắt quét một vòng lên người Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch, cậu ta kéo dài chữ "đại" ra cuối cùng thốt ra được hai chữ: "Đại tỷ."

Tô Tiểu Bồi duy trì biểu cảm thản nhiên trên khuôn mặt, bình tĩnh gật đầu.

Cô vô cùng hoài nghi, bổ khoái thư sinh mảnh mai này vốn dĩ muốn gọi cô là "đại tẩu" cơ.

https://thuviensach.vn

Đại tỷ!

Tuy "đại tỷ" tốt hơn cả trăm lần so với "đại tẩu", nhưng sao nghe vẫn thấy khó chịu thế này chứ.

Cô mới hai mươi bảy tuổi thôi mà! Không đúng, còn kém một chút xíu nữa mới tròn hai mươi bảy tuổi … mà thôi!

Tiểu bổ khoái không có hứng thú gì với Tô Tiểu Bồi, sau khi xác nhận cô thực sự chỉ là "đại tỷ", quan hệ với Nhiễm Phi Trạch không thân mật lắm, liền lập tức chuyển toàn bộ sự chú ý sang phía Nhiễm Phi Trạch.

Ông chủ Tống theo sau bổ khoái đại nhân đi vào, thấy tình cảnh này vừa sợ vừa ngờ. Dù sao ông ta cũng đang sai khiến Nhiễm Phi Trạch làm công việc vất vả, đặc biệt thấy chàng rất nghe lời, làm việc nhanh nhẹn không hề oán thán, còn có sức khoẻ tràn trề, nên ông ta thực sự có ý muốn lợi dụng sai khiến chàng lâu dài, còn không cần trả tiền công, nhân lực này không dùng quả là lãng phí. Ông ta dám nghĩ thế cũng vì thấy Nhiễm Phi Trạch mang theo một nữ tử kỳ quặc, không thân không thích, không chỗ dựa lại nghèo đến mức đến cơm cũng chẳng có mà ăn. Nhưng ông ta chưa từng nghĩ rằng, mới chỉ trong vòng mấy ngày đã nhảy ra một người huynh đệ làm việc ở nha môn thế này.

"Ông chủ, sắp sếp cho bọn ta một bàn rượu ở trong sân này, để ta và đại ca nói chuyện được thoải mái."

Lời của quan sai đại nhân, ông chủ Tống nào dám không nghe, ông ta nhanh nhẹn bày một chiếc bàn ở trong sân, bê rượu và đồ ăn lên, vốn còn muốn ở bên cạnh hầu hạ, nhân tiện nghe ngóng quan hệ giữa bọn họ, kết quả bổ khoái lại đuổi ông ta đi, nói là chuyện của quan phủ phải thương lượng, những người không liên quan lui ra hết.

Ông chủ Tống nhanh chóng nhẹ nhàng lùi lại, lúc sắp đi còn nhìn Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi một cái. Hai kẻ này, rốt cuộc là nhân vật

https://thuviensach.vn

thế nào?

Chẳng mấy chốc trong hậu viện nhỏ chỉ còn lại ba người bọn Tô Tiểu Bồi. Tiểu bổ khoái vô cùng sảng khoái, rót rượu cho Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi, bảo bọn gắp đồ ăn. Cậu ta không vội nói vào chuyện chính, mà nói chuyện phiếm trên trời dưới đất trước.

Tô Tiểu Bồi lúc này mới biết được, hoá ra bổ khoái thư sinh này có một cái tên rất phù hợp với ngoại hình, cậu ta tên là Bạch Ngọc Lang, năm nay mười tám tuổi, mới làm bổ khoái được ba tháng.

Tô Tiểu Bồi vừa nghe thế, liền cảm thấy hết hy vọng với năm lượng bạc kia, đây là một tiểu bổ khoái đúng nghĩa, tư chất kém như vậy, làm sao có thể nói chuyện ra hồn trước mặt tổng bổ đầu kia chứ?

Nhưng Nhiễm Phi Trạch lại đang khen cậu ta: "Bạch huynh đệ thật tài giỏi, vừa vào công môn đã có thể làm việc dưới trướng Tần Bổ đầu, thực sự không tầm thường."

Mấy lời nịnh hót này có thái quá không nhỉ? Tô Tiểu Bồi không lộ ra biểu cảm gì, chỉ ngồi nghe.

"Hì hì, đương nhiên là vậy rồi." Bạch Ngọc Lang tiếp nhận lời khen của Nhiễm Phi Trạch. "Nếu như không thể cùng với Kim Đao Bổ Đầu xử lý án lớn làm việc đại sự, vậy thì làm bổ khoái có ý nghĩa gì, đệ sẽ chẳng thèm làm."

Khẩu khí này, quả nhiên là cùng một hàng với Nhiễm Phi Trạch.

"Nhưng đệ không sánh được với đại ca." Đổi lại thành Bạch Ngọc Lang nịnh hót Nhiễm Phi Trạch. "Đại ca chỉ một trận chiến ở Lạc Đà Lĩnh đã danh chấn giang hồ, nổi danh thiên hạ, là anh hùng thực sự."

Khoa trương thế này có thích hợp không nhỉ? Tô Tiểu Bồi vừa ăn bữa cơm thịnh soạn đầu tiên kể từ khi lưu lạc đến thế giới này vừa yên lặng lắng

https://thuviensach.vn

nghe.

"Sự tích này của đại ca, đệ nghe bằng hữu giang hồ đồn đại cả mấy chục hồi, nghe người kể chuyện kể hơn chục lượt, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ. Đại ca máu nói rõ chi tiết cho đệ đi, trên Lạc Đà Lĩnh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tô Tiểu Bồi liếc sang Nhiễm Phi Trạch, thầm nghĩ tiểu huynh đệ nhà người ta coi chàng chẳng khác gì thiên thần, liệu chàng có không biết xấu hổ mà nói ra chuyện dùng thuốc xổ hại một đám anh hùng võ lâm không.

Kết quả, Nhiễm Phi Trạch không nói ra điều này, chỉ bắt đầu kể từ chỗ một mình chàng lên núi, dựa vào dấu vết trong rừng tìm kiếm được Triệu Thạnh Tri như thế nào, gặp phải sự phục kích của Triệu Thanh Tri ra sao, hai người động thủ thế nào, sau đó truy đuổi qua hai ngọn núi, tiêu tốn mất một ngày, cuối cùng cũng thắng được hắn.

Chuyện chàng nói không quá đặc sắc, bởi vì người này đến kể chuyện cũng vẫn mang bộ dạng nghiêm túc vốn có, không cố huyễn hoặc, không dùng cách miêu tả quá màu mè hoa lệ, cũng không cố ý tạo không khí cho câu chuyện, nhưng chàng kể vô cùng trôi chảy, giữa chừng có nhiều chỗ cần phải nhớ lại nên giảm chậm tiết tấu câu chuyện, điều này càng làm tăng thêm cảm giác chân thực.

Tô Tiểu Bồi mượn cơ hội quan sát, cảm thấy chàng không hề thêu dệt. Có điều toàn kể chuyện đánh qua đánh lại, cô nghe chẳng thấy thú vị gì.

Trái lại Bạch Ngọc Lang nghe vô cùng nhập tâm, chỉ hận bản thân không có mặt ở đó để giúp đỡ chàng bắt tên đại ma đầu. Phản ứng này của cậu ta khiến Tô Tiểu Bồi cảm thấy, sở dĩ cả câu chuyện có sức ảnh hưởng lớn đến thế đều nhờ cái kẻ tên là Triệu Thạch Tri kia.

"Kẻ này rốt cuộc là ma đầu như thế nào?" Cô không nhịn được hỏi.

https://thuviensach.vn

Bạch Ngọc Lang kinh ngạc nhìn cô, như thể cô không biết đến Triệu Thạch Tri là chuyện rất khó chấp nhận được.

"Phàm những chuyện xấu cô nương có thể tưởng tượng đến, kẻ này đều đã từng làm." So với Bạch Ngọc Lang, Nhiễm Phi Trạch thật sự bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Quan trọng nhất đó là," Bạch Ngọc Lang nghiêm trang nói với Tô Tiểu Bồi. "Về võ nghệ, tỷ có thể tưởng tượng được cao cường đến mức nào, thì hắn ta sẽ cao cường đến mức đó."

"Ồ." Tô Tiểu Bồi không tiện nói cô không tưởng tượng được. Cô liếc nhìn Nhiễm Phi Trạch, vậy suy ra, võ nghệ của vị tráng sĩ này há chẳng phải là cao cường hơn cả mức "cao cường có thể tưởng tượng được" sao?

Nhiễm Phi Trạch mím môi, dường như muốn nói "không sai, ta đúng là cao cường như vậy."

Tô Tiểu Bồi nhìn sang hướng khác, có thể tự tin đến mức khiến người ta cảm thấy không dáng tin cũng là một trong những khả năng của chàng. Nhưng thực ra cô tin chàng, chỉ là bộ dạng cao ngạo nghiêm túc của chàng khiến người ta rất mâu thuẫn, thực sự không muốn thừa nhận rằng mình tin tưởng.

"Đúng rồi, đại ca, nghe nói khi đó mười mấy môn phái như Côn Lôn, Nga My, Võ Đang… đều có mặt, đều tranh giành muốn bắt được tên ma đầu đó, cuối cùng huynh làm thế nào mà áp chế được bọn họ vậy?"

Đến rồi đến rồi, câu hỏi rất hay. Tô Tiểu Bồi không nén được vui mừng trên tai hoạ của người khác.

"Bọn họ la hét ầm ĩ mãi không xong, mấy chục kẻ rúc ở dưới chân núi không làm chuyện chính sự, vướng chân vướng tay, ta liền bỏ thuốc xổ vào đồ ăn thức uống của bọn họ, đợi bọn họ ngoan ngoãn rồi ta mới lên núi bắt người."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi gật đầu, nhìn Bạch Ngọc Lang, nghe thấy rồi chứ? Vỡ mộng rồi phải không?

Bạch Ngọc Lang tỏ ra vô cùng kinh ngạc, há hốc miệng đờ đẫn một hồi, sau đó đột nhiên vỗ dùi đánh đét một tiếng. "Đại ca thật là cao minh! Rất can đảm và trí tuệ! Rất khí phách!"

Tô Tiểu Bồi suýt chút nữa thì chết nghẹn.

Người này, tại sao lại phản ứng như vậy?

Cô thật sự muốn nói với cậu ta rằng vị tráng sĩ này không những biết hạ thuốc xổ, mà còn biết hạ thuốc mê nữa, tiểu huynh đệ, cậu mau kiểm tra xem mình có trúng thuốc mê không đi.

Tô Tiểu Bồi không có đánh giá gì trong việc ở Lạc Đà Lĩnh, võ lâm, công phu gì đó đối với cô mà nói chỉ giống như xem phim truyền hình, cảm giác chân thực tương đối ít ỏi, cho nên có nghe cũng không có cảm xúc gì lớn. Nhưng Bạch Ngọc Lang không giống vậy, cậu ta dù sao cũng đầy ắp lòng nhiệt tình đối với võ lâm, nắm rõ như lòng bàn tay về các anh hùng truyền kỳ và các sự kiện lớn, nghe thấy việc Nhiễm Phi Trạch bỏ thuốc xổ đánh gục các môn phái ở Lạc Đà Lĩnh, cậu ta hơi kinh ngạc một chút. Các đại môn phái võ lâm này la hét ầm ĩ ở chân núi mãi không chịu tấn công, là bởi ma đầu Triệu Thạnh Tri kia võ nghệ cao cường, môn phái nào cũng muốn nhường kẻ khác đi tìm đến chỗ chết trước, còn bản thân mình đứng sau làm ngư ông đắc lợi, hoặc là đều lo lắng nhỡ mình có xảy ra sai sót thì sẽ bị kẻ khác cướp mất công lao. Tóm lại, chẳng ai muốn mạo hiểm và gặp xui xẻo cả. Nhiễm Phi Trạch lại dám quật đổ tất cả những người này để một mình lên núi, đó là hành động can đảm và khí phách biết bao!

Bạch Ngọc Lang bỗng chốc nhiệt huyết dâng trào, đột ngột đứng dậy, giơ cốc rượu đầy lên, nói: "Đại ca, đệ kính huynh!"

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi không thấy được tình cảm đang dâng trào của Bạch Ngọc Lang, cô đột nhiên nhớ đến một chuyện quan trọng. "Bắt tên đại ma đầu Triệu Thạnh Tri kia, có thưởng bạc không?"

Nhiễm Phi Trạch gật đầu.

"Bao nhiêu?"

"Không nhiều lắm, một nghìn lượng." Nhiễm Phi Trạch đáp.

Tô Tiểu Bồi hít một hơi. "Một nghìn lượng?" Vậy là gấp hai trăm lần năm lượng bạc à!

Nhiễm Phi Trạch gật đầu.

"Huỳnh tiêu hết sạch rồi?" Một kẻ trên người chỉ còn lại mười lăm đồng xu, ai có thể tưởng tượng được lúc đầu trên người từng ôm khoản tiền cực lớn là một nghìn lượng bạc trắng!

Nhiễm Phi Trạch lại gật đầu.

Tô Tiểu Bồi lại hít sâu tiếp, đang chơi trò phá gia chi tử à, ve thản nhiên của chàng giống như thật sự chẳng coi một nghìn lượng này là thứ gì to tát cả.

"Đại tỷ, tỷ thật là tầm thường!" Tiểu bổ khoái Bạch Ngọc Lang lên tiếng. "Tiền tài là vật ngoài thân, có gì quan trọng?"

Khoát khoát tay, anh chàng thư sinh mảnh mai tỏ vẻ vô cùng phong độ hào sảng. "Điều bọn ta cầu là nêu cao chính nghĩa, vì dân trừ hại. Giá trị của tên Triệu Thạnh Tri kia, quan phủ cũng chỉ đại khái đưa ra con số nghìn lượng bạc, phải biết là, người có bản lĩnh bắt được hắn ta thì cũng chẳng để tâm đến những thứ này, kẻ để tâm đến nó lại chẳng có bản lĩnh bắt hắn. Quan phủ cũng biết như vậy, nhưng đã treo thưởng, không có cái giá thì không được, lúc này mới đưa ra con số một nghìn lượng, lúc đầu Triệu

https://thuviensach.vn

Thạnh Tri vì điều này còn giết mấy quan sai để biểu thị bất mãn, nói chỉ một nghìn lượng nhỏ nhoi, làm ô uế thân phận của hắn.”

Nhiễm Phi Trạch uống rượu. Tô Tiểu Bồi cũng vùi đầu vào ăn, không ai nói chuyện.

Nhưng Bạch Ngọc Lang vẫn đang trong cơn hưng phấn. "Đừng nói những chuyện tầm thường này nữa." Cậu ta moi từ trong người ra một cuốn sổ nhỏ, đập mạnh lên bàn. "Đại ca, đây chính là hồ sơ vụ án đệ lấy được ở chỗ sư phụ. Tiểu đệ đi cùng huynh, chắc chắn có thể bắt được tên ác nhân hãm hiếp sát hại những cô nương kia, trừng ác dương thiện, trấn tà lập uy. Đệ làm bổ khoái ba tháng trời, lần này cuối cùng đã có cơ hội được làm vụ án lớn!"

Cuối cùng cũng nói đến chuyện chính rồi!

Tô Tiểu Bồi mừng thầm trong bụng, vội lên tiếng: "Tiểu huynh đệ, cậu tiếp tục ăn đi, để ta xem xem." Cô giơ tay muốn rút cuốn sổ đang nằm dưới khuỷu tay của Bạch Ngọc Lang.

Bạch Ngọc Lang lại nói: "Đàn bà con gái, chớ thêm loạn. Đại ca, cho huynh xem!" Nói rồi hai tay bưng cuốn sổ đó lên, đưa cho Nhiễm Phi Trạch.

Tay Tô Tiểu Bồi cứng đờ như hoá đá giữa không trung, tiểu huynh đệ, cậu có cần kỳ thị giới tính đến thế không?

"Đạ tạ huynh đệ." Nhiễm Phi Trạch khách khí đón lấy cuốn sổ, lật ra xem.

Tô Tiểu Bồi trơ mắt nhìn, thân là "đàn bà con gái", cô không tiện cướp lấy cuốn sổ đó về, đành nhắc nhở bản thân, phải đè nén giận dữ, cần phải có lòng nhẫn nại.

https://thuviensach.vn

May mà Bạch Ngọc Lang không chỉ ngồi ăn không, cậu ta đã nghe ngóng hết các tình tiết, nhân lúc Nhiễm Phi Trạch xem sổ, cậu ta cũng tỉ mỉ kể ra.

Hoá ra vụ án liên hoàn này bắt đầu từ một năm trước, tiểu thư của một gia đình giàu có họ Trần ở huyện Khang bị hại trong khuê phòng của mình, nàng ta không những bị cưỡng bức rồi giết hại, mà còn bị cạo sạch tóc. Nha hoàn hầu hạ bên cạnh bị đánh vỡ đầu, bất tỉnh nhân sự.

Sáng sớm hôm sau, một nha hoàn khác đến đưa nước, mới phát hiện ra thảm cảnh trong phòng. Trần lão gia trong lúc kinh hãi đau đớn đã lập tức báo quan và phong toả cửa lớn trong nhà, điều tra nghiêm ngặt những người ra vào trong ngày xảy ra vụ án, đáng tiếc không có đầu mối. Nha hoàn của Trần tiểu thư bị đánh trọng thương, hai ngày sau thì qua đời.

Vụ án này mãi vẫn chưa được phá.

"Vị tiểu thư đó thương thế ra sao?" Tô Tiểu Bồi xen vào hỏi.

"Hả?" Bạch Ngọc Lang đang nói rất hăng say, thấy Tô Tiểu Bồi không chỉ nghe một cách say sưa hứng thú mà còn hỏi tình tiết tỉ mỉ, bất giác hơi sửng sờ.

"Dao găm, phần bụng trên bị đâm liền năm nhát, mất máu mà chết." Nhiễm Phi Trạch đã đọc được trên hồ sơ vụ án, trả lời thay cậu ta.

"Nha hoàn đó thì sao?" Tô Tiểu Bồi lại hỏi.

"Bị hung thủ dùng bình hoa lớn trong phòng đập vỡ đầu." Lần này Bạch Ngọc Lang tranh trả lời.

"Con dao găm đó là đồ ở trong phòng của tiểu thư hay là hung thủ mang đến?"

"Đương nhiên là vật của hung thủ, trong phòng tiểu thư làm sao lại có thứ đồ vật này." Bạch Ngọc Lang vừa đáp vừa lườm Tô Tiểu Bồi một cái,

https://thuviensach.vn

đàn bà con gái, quả nhiên chẳng biết gì.

"Vậy tức là, hung thủ đã giết hai người, đầu tiên dùng bình hoa trong phòng đánh ngã nha hoàn, rồi lại dùng dao găm hắn mang đến uy hiếp tiểu thư để gây án, sau khi cưỡng bức thì giết hại cô nương ấy?" Tô Tiểu Bồi nhíu chặt mày lại. "Hắn ta không dùng dao găm giết chết hai người, lại tự làm khó mình như thế."

Bạch Ngọc Lang nghe thấy lời cô nói thì ngẩn ra. "Điều này, chẳng biết là tên tội phạm nghĩ thế nào, có lẽ hắn ta quá căng thẳng khi bị nha hoàn phát hiện, không kịp rút dao găm nên tiện tay cầm chiếc bình hoa trên bàn hành hung."

Tô Tiểu Bồi không đáp lời cậu ta, lại hỏi: "Khuê phòng của tiểu thư không dễ dàng vào được đâu nhỉ?"

"Đương nhiên." Bạch Ngọc Lang không khỏi cảm thấy ngán ngẩm, câu hỏi của vị đại tỷ này tại sao đều cổ quái vậy? Khuê phòng của tiểu thư được bố trí ở hậu viện, thông thường không phải là người thân cận thì không thể tuỳ ý ra vào, nói chi đến một nam tử xa lạ, những việc này người người đều biết, còn cần phải hỏi sao?

Bạch Ngọc Lang ngẫm nghĩ một hồi mới hiểu rõ ý của Tô Tiểu Bồi. Cả khẩu âm và từ ngữ của vị đại tỷ này thực sự đều vô cùng kỳ lạ.

"Thi thể của tiểu thư hắn ta xử lý như thế nào? Có mặc y phục không? Hắn ta gây án ở trên giường hay chỗ nào khác trong phòng? Thi thể của tiểu thư bị vứt bỏ tuỳ tiện hay đã được sắp đặt? Nha hoàn kia thì sao? Vị trí có bị xê dịch không?"

Một chuỗi câu hỏi của Tô Tiểu Bồi khiến Bạch Ngọc Lang kinh ngạc đến mức há hốc mồm, những câu hỏi này có độ khó cao, không những phải mất công suy nghĩ ý tứ trong lời nói mà còn phải chịu đựng sự to gan cùng dạn dĩ khác thường của tỷ ta nữa. Hỏi những câu như thế mà không mảy may ngại ngùng, hơn nữa sự hiếu kỳ của tỷ ta cũng thật lạ lùng.

https://thuviensach.vn

Tỷ ta không thẹn, trái lại cậu ta cảm thấy nói với tỷ ta những điều này thật ngượng. Cậu ta vội nhìn sang hướng khác, ho hắng hai tiếng rồi đổi chủ đề: "Quan huyện và Trần lão gia đều hoài nghi là hạ nhân trong nhà hoặc người đưa hàng bên ngoài đến gây chuyện, chỉ có bọn họ mới có thể trà trộn vào trong phủ, nhân cơ hội nhòm ngó thăm dò chỗ ở của tiểu thư rồi xuống tay. Nhưng sau khi kiểm tra cẩn thận, vẫn không tìm được hung phạm. Vụ án này vì thế mà bị gác lại. Mấy tháng sau, ở hai nơi khác lại xảy ra hung án giống như vậy, hung thủ xâm phạm giết hại tiểu thư chưa xuất giá, cạo trọc đầu bọn họ. Hai vụ án này không có thêm người khác bị hại, thủ phạm đều nhân lúc trong phòng chỉ có một mình tiểu thư thì hạ thủ, đợi khi có người phát hiện ra thì hắn đã cao chạy xa bay rồi."

Tô Tiểu Bồi không xen vào hỏi nữa, chỉ nhíu mày cẩn thận suy nghĩ.

Nhiễm Phi Trạch vừa nghe vừa không ngừng lật xem quyển hồ sơ vụ án ở trong tay với vẻ nghiêm túc chăm chú.

Bạch Ngọc Lang tiếp tục: “Ba vụ án treo đều chưa được giải quyết, trong đó có một gia đình họ Diệp thực sự không phục, liền chạy lên thành phủ kêu oan, hy vọng thanh thieeieen đại lão gia đòi lại lẽ công bằng cho con gái đã chết. Sau đó sự việc càng trở nên ầm ĩ, Phủ doãn đại nhân đã điều tra, tình trạng của mấy vụ án lại giống hệt nhau, tìm hiểu kỹ hơn, còn lật ra được hai vụ án ở thành huyện khác nữa, lúc này cả thảy đã có năm vụ án rồi. Sự việc nghiêm trọng không thể xem nhẹ, Phủ doãn đại nhân liền bàn bạc mời Tần bổ đầu đến các nơi điều tra xét hỏi tìm cách giải quyết. May mà lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, tiểu thư Lưu gia ở huyện Vân Sa may mắn thoát chết, lại còn nhớ được dáng vẻ tên hung phạm đó, mới tìm ra chút manh mối. Chỉ có điều, ác nhân điên cuồng ngang ngược, có cáo thị truy nã treo thưởng mà vẫn dám tiếp tục gây án ở thành Ninh An, thật sự là đáng ghét đến cùng cực.

“Đã biết được tướng mạo của hắn mà không điều tra được thân phận sao?” Tô Tiểu Bồi đột nhiên hỏi, cô còn nhớ trong cáo thị truy nã không hề

https://thuviensach.vn

viết tên của kẻ nghi phạm.

“Vẫn chưa tra được thân phận.”

“Vậy nạn nhân bị cạo đầu trước hay sau khi xâm phạm?”

“Hả?” Câu hỏi này lại khiến cho Bạch Ngọc Lang ngẩn ra.

“Chẳng phải tiểu thư Lưu gia thoát được kiếp nạn đó sao? Dù sao thì đã có thể đem vụ án của tiểu thư Lưu gia gộp vào những vụ án khác thành liên hoàn án, vậy cô nương ấy nhất định đã bị cạo đầu rồi, cạo đầu chính là tiêu chí đặc trưng trong chuỗi vụ án này, có đúng không? Tiểu thư Lưu gia bị cạo đầu vào lúc trước hay lúc sau?”

Câu hỏi kỳ lạ và bạo dạn của Tô Tiểu Bồi khiến Bach Ngọc Lang tiếp tục đờ đẫn, một lát sau mới phản ứng lại được, mặt thẹn đỏ cả lên. Cậu ta không đáp, chỉ cúi đầu ăn. Cùng đàn bà con gái thảo luận những chuyện xâm phạm hay không xâm phạm, trước sự việc hay sau sự việc, cậu ta thực sự không mở miệng nổi.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn Nhiễm Phi Trạch, thật lòng muốn hỏi đại ca xem, có thể để đàn bà con gái rời khỏi chỗ này không, đừng cản trở hai huynh đệ bọn họ thương thảo kế hoạch bắt tội phạm. Cậu ta lòng đầy nhiệt huyết dấn thân vào hàng ngũ bổ khoái nhưng mãi chưa có cơ hội thể hiện thân thủ, lần này được nhân vật như đại ca đây tương trợ, thực sự nghìn năm khó gặp, cơ hội dương danh lập uy đã gần kề trong gang tấc, không thể để bị hủy bởi cô nương cổ quái này được.

Cậu ta nhìn sang Nhiễm Phi Trạch, Tô Tiểu Bồi cũng đang nhìn chàng. Cậu thư sinh mảnh mai này cứ ấp úng thẹn thùng, thật sự không đáng tin bằng một nửa Nhiễm Phi Trạch. Cậu ta phớt lờ cô, cô liền tìm Nhiễm Phi Trạch chờ đáp án.

Nhiễm Phi Trạch nhìn vào hồ sơ vụ án, nói: “Tiểu thư Lưu gia ở huyện Vân Sa nói là chưa hề bị hại.”

https://thuviensach.vn

“Cho nên cạo đầu là trước khi hành sự? Tiểu thư Lưu gia nhân lúc hắn cạo đầu mới chạy thoát ra ngoài hô hoán, vì vậy may mắn tránh được kiếp nạn?” Tô Tiểu Bồi lại hỏi.

“Dựa vào những điều trong sổ ghi chép, xác thực là như vậy.” Nhiễm Phi Trạch đáp.

Bạch Ngọc Lang ở bên cạnh ho mạnh hai tiếng, trong lòng ra sức gào thét, đại ca, đàn bà con gái lòng hiếu kỳ quá lớn không phải là chuyện tốt, chớ dung túng. Cậu ta nói: "Đại ca, chỗ này rượu và đồ ăn bình thường quá, chi bằng huynh đệ chúng ta đổi sang chỗ khác?"

Tô Tiểu Bồi lườm cậu ta: "Đệ đến nói chuyện vụ án, thương lượng cách nêu cao chính nghĩa, hay là đến uống rượu?" Muốn gạt cô ra ư? Không được đâu.

Câu này khiến Bạch Ngọc Lang tức nghẹn, ngại vì thần tượng Nhiễm Phi Trạch có mặt nên không nổi khùng được, chỉ đành lẩm bẩm trong bụng: Đàn bà con gái, quả đúng là đàn bà con gái.

Nhiễm Phi Trạch buông cuốn sổ xuống, rót rượu cho Bạch Ngọc Lang, hỏi cậu ta: "Tiểu huynh đệ có cách nhìn nhận thế nào đối với việc truy bắt tên tội phạm này?"

Bạch Ngọc Lang bị Tô Tiểu Bồi làm cho tức giận, nhưng được Nhiễm Phi Trạch vỗ về, phút chốc đã thấy thoải mái, đại ca rót rượu cho mình, còn lấy ý kiến của mình làm đầu, quả nhiên là đại ca.

Cậu ta nghĩ đến chuyện bản thân mình chỉ vì một câu nói của đại ca đã cảm động đến mức tim đập thình thịch, thật sự là không nên, trái tim này mềm yếu quá, không được, phải học theo đại ca, thận trọng vững vàng.

Bạch Ngọc Lang đằng hắng hai tiếng, nói: "Đệ đã hỏi cẩn thận rồi, tên tội phạm này chuyên hạ thủ với những cô nương nhà giàu có, tướng mạo

https://thuviensach.vn

không phải tất cả đều xinh đẹp, chắc là hắn xem trọng gia cảnh của đối phương. Có lẽ hắn thù hận gia đình giàu có nên mượn điều này để phát tiết giải hận."

"Ghét nhà giàu có sao không cướp tiền của?" Tô Tiểu Bồi xen vào hỏi.

Bạch Ngọc Lang lại cứng họng, trong lòng lại khó chịu, thầm oán đàn bà con gái không kiến thức, không lễ nghi.

Tô Tiểu Bồi cầm cuốn sổ lên xem, một đống văn ngôn, vất vả lắm cô mới đọc được, đang mải suy nghĩ đắn đo kết hợp với suy đoán, bỗng nghe thấy lời của Bạch Ngọc Lang. Cô vô thức hỏi một câu, hỏi xong, ngẩng đầu nhìn sang chỗ cậu ta, mới phát giác ra mình đã lỡ lời.

Đây không phải thời hiện đại, Bạch Ngọc Lang cũng không phải là cảnh sát đến nghe phân tích của chuyên gia tâm lý, câu hỏi của cô hình như đã xen không đúng chỗ rồi. Cô nhìn thấy Bạch Ngọc Lang cố giả vờ như không có chuyện gì, nhưng biểu cảm đã cho thấy sự phẫn nộ của cậu ta, liền không kiềm được thầm trách mình.

"Mất tiền là chuyện nhỏ, thất tiết là chuyện lớn. Thủ đoạn của tên tội phạm này còn ác độc gấp trăm lần so với cướp của." Nhiễm Phi Trạch lên tiếng rất đúng lúc, hoá giải được thế cục căng thẳng giữa hai người.

Bạch Ngọc Lang nghe thấy vậy, tinh thần liền phấn chấn hẳn lên: "Đại ca nói rất đúng, giống hệt suy nghĩ của đệ." Cậu ta đắc ý nhìn Tô Tiểu Bồi, Tô Tiểu Bồi âm thầm cười khổ.

"Hiện giờ tên tội phạm đó chạy trốn khắp nơi, nhưng bọn ta đã giăng thiên la địa võng, chớ nói mấy thành lân cận, ngay cả những chỗ xa hơn nữa cũng phát thông báo treo thưởng, đoán chắc tên tội phạm đó không còn đường nào để trốn. Chỉ là hắn ta nhiều lần phạm tội, ắt là tài cao gan lớn, không sợ quan phủ, nhưng đến giờ có đại ca tương trợ, chuyện này nhất định có thể xử trí ổn thoả. Đệ đến thương lượng với đại ca, xem xem chúng ta nên đi chỗ nào tìm bắt trước thì tốt."

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch nói: "Địa điểm tên tội phạm gây án thật sự rất hỗn loạn, dường như tuỳ ý đến đâu liền xuống tay ở đó, không có quy luật gì có thể dựa vào. Tên tội phạm di chuyển lung tung thế này, trừ phi hắn ta lại lần nữa động thủ, mới có thể để lộ tung tích, không dễ đoán được."

"Đại ca nói rất đúng" Bạch Ngọc Lang vỗ đùi một cái, "Bổ đầu đại nhân cũng nói giống như vậy."

Lúc này Tô Tiểu Bồi húng hắng ho hai tiếng, cất tiếng nói: "Hai ngày nay Nhiễm tráng sĩ thường nhắc với ta về tình hình của vụ án này, huynh ấy phân tích vài nội tình, ta cảm thấy rất có lý."

Bạch Ngọc Lang vốn không muốn nghe Tô Tiểu Bồi nói, nhưng lại có hứng thú với đạo lý mà Nhiễm Phi Trạch phân tích, vội hỏi: "Đại ca, huynh có cách nghĩ như thế nào, mau chỉ điểm cho tiểu đệ một chút."

Nhiễm Phi Trạch nhìn sang Tô Tiểu Bồi.

Tô Tiểu Bồi vươn thẳng lưng, tình trạng kỳ thị giới tính ở đây rất nghiêm trọng, nếu như cô không "mượn tiếng nói chuyện", sợ là không có cơ hội nói nữa.

"Nhiễm tráng sĩ nói với ta, trong án giết người liên hoàn, vụ án xảy ra càng sớm thì sơ hở hung thủ để lộ ra sẽ càng nhiều, cũng càng dễ dàng để lộ nội tình của hắn. Hung thủ của án liên hoàn càng gây ra nhiều vụ án thì càng thành thạo hơn, nhiều lần thành công sẽ khiến hắn thêm tự tin. Nhiễm tráng sĩ nói đến giờ quan phủ đã giăng thiên la địa võng, nếu huynh ấy lại đi đến những chỗ này truy bắt e là sẽ lãng phí sức lực, cho nên vẫn nên điều tra từ vụ án sớm nhất, tìm ra thân phận của tên hung phạm, hiểu rõ vì sao hắn ta lại gây ra những chuyện này, chưa biết chừng có thể suy đoán được hành động của hung phạm và bắt được hắn ta."

Bạch Ngọc Lang nghe xong, cẩn thận suy ngẫm một chút, đột nhiên vỗ đùi đánh đét một cái. "Đại ca nói rất có lý!"

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch cũng không biện giải, chỉ khẽ mỉm cười, lại nhìn sang Tô Tiểu Bồi.

Bạch Ngọc Lang lại hỏi tiếp: "Vậy theo như đại ca thấy, chuyện này nên bắt đầu thế nào?"

Nhiễm Phi Trạch bình thản nói với Tô Tiểu Bồi: "Cô nương đã nghe ta nói nhiều như vậy, có cách nghĩ gì hay không?"

Tô Tiểu Bồi thầm khen ngợi Nhiễm Phi Trạch thật hiểu người biết ý, vội nắm chắc cơ hội thể hiện: "Nhận sự gợi mở của tráng sĩ, ta cũng cảm thấy những điều tráng sĩ nói rất có lý. Vụ án đầu tiên hung thủ phạm tội là lần cách chân tướng gần nhất, ví dụ địa điểm gây án cách nơi hắn sống không quá xa, nơi chốn quen thuộc thì mới có cảm giác an toàn, gan cũng sẽ lớn hơn, cho nên lúc mới bắt đầu hắn sẽ lựa chọn chỗ tương đối gần để gây án. Quan phủ có thể điều tra ở địa bàn gần đó xem có ai từng nhìn thấy hắn ta không, có lẽ sẽ tìm được người quen biết hắn. Nếu như lần đầu tiên hắn gây án không phải ở huyện Khang, vậy cần phải điều tra tiếp nữa, xem xem thành huyện gần đó còn có vụ án nào xảy ra vào thời gian sớm hơn nữa mà chưa được báo án không."

Bạch Ngọc Lang vốn dĩ thấy Nhiễm Phi Trạch để Tô Tiểu Bồi nói chuyện thì không vui lắm, những ngẫm thấy tỷ ta nói cũng hơi có lý, liền vội vàng nói: "Điều này bọn ta đương nhiên có làm. Sau khi vẽ xong hình, bọn ta cầm hình vẽ đến hỏi người nhà của tất cả các cô nương bị hại, những gia đình đó đều không có ai nhận ra kẻ này, gia bộc tạp dịch trên dưới cũng không có ai nhận ra nghi phạm. Vì vậy bọn ta cũng suy đoán kẻ này có chút võ nghệ, có thể dễ dàng vượt tường thâm nhập vào phủ để gây án."

Tô Tiểu Bồi gật đầu, lại tiếp tục: "Từ thủ pháp gây án sẽ thấy, tên tội phạm này cưỡng hiếp kiểu phẫn nộ, hắn sử dụng bạo lực, cạo hết tóc của những cô nương kia, đây là hành động cực kỳ sỉ nhục với người bị hại. Mục tiêu của hắn có đặc trưng tương đồng, đó là những cô nương có gia cảnh

https://thuviensach.vn

tốt, chưa thành hôn, nha hoàn đối với hắn mà nói thì không quan trọng, không phải là mục tiêu, cho nên hắn dùng bình hoa hành hung đập bị thương nàng ta, không quản sự sống chết của nàng ta, thậm chí hắn còn không kiểm tra xem nàng ta đã tắt thở hay chưa. Đừng quên nha hoàn đó là người duy nhất tận mắt chứng kiến, nếu như nàng ta chưa chết, lại có thể nhận ra hắn, đối với hắn mà nói là chuyện rất phiền phức. Hắn có thời gian để đâm thêm một nhát dao, hoặc dùng thủ đoạn khác để đảm bảo chắc chắn nàng ta đã chết, nhưng hắn không làm. Hắn đánh ngã người xong, liền vứt đó không màng đến, chứng tỏ nhan hoàn này đối với hắn không hề quan trọng chút nào, mục tiêu của hắn là tiểu thư."

"Sáu vụ án hắn gây ra, toàn bộ người bị hại đều là tiểu thư của gia đình giàu có." Bạch Ngọc Lang nói.

"Cho nên thân phận này nhất định có ý nghĩa đặc thù đối với hắn. Động cơ tâm lý của kẻ phạm tội cưỡng hiếp kiểu phẫn nộ là báo thù, có lẽ hắn đã từng phải chịu đối đãi không công bằng. Loại nhân cách này, thông thường còn có tiền án bạo lực. Ví dụ hắn đặc biệt dễ nổi giận, từng xảy ra xung đột với hàng xóm, đánh người, ngược đãi động vật…, nếu như hắn không một mình độc cư nơi rừng sâu, những hành vi này chắc chắn có người biết. "Tô Tiểu Bồi hơi ngập ngừng, những điều cô biết về thế giới này cực kỳ có hạn, nhưng thấy sau khi Đường Liên quay lại, hàng xóm xung quanh đều chạy đến, giáp trưởng gì đó cũng tới xem xét, có thể thấy quan hệ hàng xóm nơi đây gần gũi hơn nhiều so với thời hiện đại, mọi người cũng sẽ biết về chuyện của người khác nhiều hơn…

Cô lại tiếp: "Những hành vi này chắc là không giấu giếm được, sẽ bị những người xung quanh nhòm ngón. Thậm chí nếu như hành vi bạo lực của hắn ta nghiêm trọng, có lẽ quan phủ cũng sẽ có hồ sơ án về hắn."

Nói đến đây, Tô Tiểu Bồi quay sang nhìn, thấy Bạch Ngọc Lang miệng há hốc mày nhíu lại, khuôn mặt đầy vẻ thắc mắc. Tô Tiểu Bồi không kìm được cũng nhíu mày, cách dùng từ của cô lại không đúng sao? Cô quay đầu

https://thuviensach.vn

nhìn Nhiễm Phi Trạch, chàng cũng đang nhìn Bạch Ngọc Lang, thấy cô quay qua, chàng nắm tay lại đưa lên miệng khẽ ho hai tiếng: "Cô nương tiếp tục nói đi."

Tiếp tục nói? Biểu cảm của bọn họ thực sự là quá thiếu nghiêm túc. Tô Tiểu Bồi thấy hơi chán nản.

Bạch Ngọc Lang cất tiếng hỏi: "Đại tỷ vừa rồi nói hung thủ chắc hẳn là kẻ hung tàn bạo ngược, thường xuyên giận dữ ẩu đả với người ta, từng bị quan phủ bắt?"

"Đúng, đúng." Tô Tiểu Bồi vội gật đầu.

Bạch Ngọc Lang bỗng thốt lên: "Ồ. Giờ thì ta hiểu rõ rồi. Đại tỷ là người ở nơi đâu?" Chưa kể đến vấn đề khẩu âm khác với bọn họ, đến câu từ khi nói chuyện cũng rất cổ quái, khiến người ta nghe xong phải suy đoán mới hiểu được.

Tô Tiểu Bồi mím chặt miệng, không biết đáp như thế nào. Tuy cả hai người đều chê cô cổ quái, nhưng rõ ràng Nhiễm Phi Trạch dễ nói chuyện hơn nhiều so với Bạch Ngọc Lang.

Vào lúc này Nhiễm Phi Trạch lại giải vây giúp cô, chàng nói: "Bạch huynh đệ, đừng chen ngang vào vội, để cô nương tiếp tục nói, chúng ta nhanh chóng giải quyết chuyện của tên tội phạm này mới là vấn đề chính."

"Được, được." Chỉ cần là lời của Nhiễm Phi Trạch, Bạch Ngọc Lang đều cảm thấy có lý. Lúc này cậu ta đã bỏ qua chuyện người đang phát biểu các kiến giải kia là đàn bà con gái mà cậu ta cực kỳ coi thường.

Tô Tiểu Bồi cảm kích nhìn Nhiễm Phi Trạch, tiếp tục nói: "Khoanh vùng được loại hình tội phạm rồi, sẽ thu hẹp phạm vi rất nhiều so với chỉ dựa vào thông tin trên tờ cáo thị, cũng tiện cho việc điều tra hơn. Nếu như trong huyện Khang tra không ra thì sẽ tìm kiếm thêm ở các thành huyện

https://thuviensach.vn

xung quanh, người như thế này chắc chắn có người biết. Ngoài ra, tội phạm đều dùng dao găm sát hại nạn nhân sao?"

"Đúng."

"Dao găm đại biểu cho sự khống chế tuyệt đối. Một động tác đâm vào thân thể đã hàm chứa rất nhiều ý nghĩa, trong một vài trường hợp, tội phạm giết người có vài chức năng sinh lý không toàn vẹn, sẽ dùng dao găm hành hung, từ đó thu được khoái cảm."

Tô Tiểu Bồi đang nói, lại nhìn thấy biểu cảm kinh hoàng của Bạch Ngọc Lang, cô đột ngột nhận ra mình lại lỡ lời rồi, những lời này e là quá kinh hãi thô tục, cô vội vàng chuyển đề tài, quay sang hỏi Nhiễm Phi Trạch: "Tóc thì sao, chuyện không còn tóc nữa đối với nữ tử mà nói thì có ý nghĩa gì?"

Lần này hai nam nhân đều nhìn cô chằm chằm kỳ quái, Tô Tiểu Bồi suy nghĩ rồi bừng tỉnh, sờ sờ mái tóc ngắn của mình. "Ta thì không tính, ta nói ở chỗ bọn huynh kia."

Bạch Ngọc Lang lại mơ hồ không hiểu, Nhiễm Phi Trạch cúi đầu khẽ ho.

Tô Tiểu Bồi vờ như không nhìn thấy phản ứng của bọn họ, lại hỏi: "Trong tình huống gì, nữ tử phải cắt tóc?"

"Cạo đầu làm ni." Bạch Ngọc Lang nhìn chằm chằm mái tóc ngắn của Tô Tiểu Bồi, giống như đã hiểu ra điều gì đó.

Tô Tiểu Bồi thấy khó chịu, cô không phải là ni cô.

Cô lại nhìn sang Nhiễm Phi Trạch, Nhiễm Phi Trạch bổ sung: "Quả phụ cũng sẽ cắt mái tóc ngắn đi một đoạn, để biểu thị nhớ nhung và trung trinh với vong phu."

"Quả phụ?"

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ, vẫn chưa thể chắc chắn.

Đợi một lúc thấy không có ai nói gì, Bạch Ngọc Lang nhanh nhảu hỏi: "Vậy trước mắt chúng ta phải quay lại huyện Khang điều tra tỉ mỉ thân phận của người này trước?"

Tô Tiểu Bồi gật đầu, tiếp tục đưa ra quan điểm của mình, giúp cậu ta thu hẹp phạm vi. "Không sai, tìm ra được thân phận sẽ có lợi trong việc bắt được hung thủ. Trong cuốn sổ này viết hắn ta tuổi qua hai mươi. Chúng ta sẽ tìm kiếm mục tiêu khoảng hai mươi tuổi, có tiền sử bạo lực. Ý ta là, hắn thường xuyên đánh người, tính cách bạo lực, chức nghiệp ở đây ta không tiện phán đoán, nhưng tình trạng gia đình của hắn sẽ có vài vấn đề, mẫu thân hắn có lẽ là quả phụ cải giá, đưa theo hắn cùng đi. Phụ thân có vị trí quan trọng nhất định trong lòng hắn, mẫu thân cải giá khi hắn còn nhỏ nên gây ra ám ảnh cho hắn. Kế phụ của hắn đối xử với hắn không tốt, hắn đã gặp phải sự đối đãi bạo lực, hoặc là kỳ thị và nhạo báng. Những điều này đều sẽ tạo thành vấn đề tâm lý với hắn. Gia cảnh của hắn không tồi, cho nên đối với hắn mà nói việc ra vào gia đình giàu có không có khó khăn gì, hắn không xem trọng tiền tài, thứ hắn muốn chỉ là khoái cảm về mặt tâm lý. Hắn từng hận nữ nhân. Quan phủ điều tra theo hướng này, có lẽ sẽ có thu hoạch."

"Gia cảnh giàu có, quả phụ tái giá, con riêng bị người ta kỳ thị?"

"Đương nhiên đây chỉ là một trong số những giả thiết. Ngoài ra còn có một khả năng, tính cách tàn bạo của hắn vẫn luôn ẩn giấu, những biểu hiện bên ngoài lại là tránh né, khép kín, cô độc, tự ti, trong mắt người khác hắn là người thật thà, nhưng khi xảy ra một chuyện gì đó ảnh hưởng rất lớn đến tâm lý của hắn ta thì sẽ khiến cá tính tàn bạo tiềm ẩn bộc phát ra ngoài."

Bạch Ngọc Lang lại bận rộn phán đoán từ ngữ mà đại tỷ này nói có ý nghĩa gì.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi tiếp tục nói: "Hắn ta căm hận nữ nhân, từ trình tự trước cạo đầu sau giết người của hắn có thể thấy, hắn sỉ nhục bọn họ trước, giày vò tinh thần và thể xác của bọn họ rồi mới đẩy bọn họ đến chỗ chết. Cạo đầu, sự việc này có ý nghĩa trọng đại đối với hắn. Nếu như thật sự có một sự việc có thể ảnh hưởng đến hắn, vậy thì quả phụ cải giá và xuất gia làm ni chắc là hai khả năng lớn nhất. Có lẽ hắn đã thích một cô nương, tuổi thơ bất hạnh khiến hắn chưa từng có được tình yêu, chỉ có cô nương kia đối xử thân thiện với hắn, hắn cũng gắng hết sức đối xử tốt với nàng ta, hắn cưỡng ép bản thân thể hiện kiểu người mà nàng ta thích, nhưng điều này lại trái ngược với thiên tính của hắn, khiến tinh thần hắn luôn chìm vào trạng thái căng thẳng trong một thời gian dài, trong lòng hắn tràn đầy hy vọng được đối phương chấp nhận và yêu thích, nhưng cuối cùng không có được, hơn nữa cũng không bao giờ đạt được, lúc này hắn liền bộc lộ hết bản chất ra."

"Tỷ nói cô nương mà hắn thích xuất gia làm ni?"

"Đúng, hơn nữa nguyên nhân là vì trốn tránh hắn, nàng ta tuyệt vọng, không có cách nào đáp trả lại hắn, chỉ đành xuất gia làm ni. Điều này là một đòn đả kích trí mạng đối với hắn. Từ đó, mặt tàn bạo của hắn liền biểu hiện ra ngoài."

"Vậy vì sao không phải là cô nương mà hắn thích gả cho người khác, khiến hắn ôm hận trong lòng, nên hy vọng nàng ta thành quả phụ?"

"Nếu vậy chắc hắn sẽ giết nam nhân kia đi. Từ tình hình phạm tội của hắn có thể suy ra, hắn có năng lực làm được chuyện đó, nhưng hắn không làm. Mục tiêu trút hận của hắn chỉ là nữ nhân. Cho nên ta mới suy đoán, cô nương mà hắn khát khao có được đã xuất gia, đối với hắn mà nói, thân tâm của cô nương kia đều dâng hiến cho người mà hắn không thể giết, nàng ta vĩnh viễn không thể nào quay lại. Hắn chỉ có thể đem cảm xúc phẫn nộ và báo thù này phát tiết lên những nữ nhân khác. Hắn đang chứng minh hắn có thể khống chế, hắn có thể có được họ."

https://thuviensach.vn

Bn nghe mà mơ mơ hồ hồ, vừa sợ vừa ngờ, nhưng Tô Tiểu Bồi nói chắc như đinh đóng cột, lại có sức thuyết phục. Bạch Ngọc Lang bán tính bán nghi, thảo luận thêm mấy câu cùng Nhiễm Phi Trạch, ghi nhớ hết những điều này, dự định quay về dựa vào phạm vi này kiếm tiếp.

Khi về, Bạch Ngọc Lang kéo Nhiễm Phi Trạch ra ngoài, nhỏ giọng hỏi: "Đại ca, đại tỷ này ở chỗ nào ra vậy?"

"Nhặt được trên cây trong núi."

"Hả!" Bạch Ngọc Lang kinh hãi.

"Vậy, tại sao đại ca lại đi cùng với tỷ ấy?"

"Thấy người gặp nạn, ra tay tương trợ là việc làm của đại trượng phu."

"Đại ca quả nhiên cao thượng đức độ." Tiểu bổ khoái càng sùng bái Nhiễm Phi Trạch thêm mấy phần. "Nhưng đại ca không sợ những lúc tỷ ta cổ quái sao?"

"Sợ cô nương ấy cổ quái?" Nhiễm Phi Trạch cười. "Cô nương ấy chẳng phải vẫn luôn cổ quái sao?"

“Vâng, thực sự là cổ quái.” Bạch Ngọc Lang gật đầu. “Vậy đại ca không đề phòng sao?”

"Ánh mắt cô nương đó rất trong sáng, mặt mày đoan chính, đề phòng cô nương ấy làm gì? Ta đi khắp nam bắc giang hồ, gặp mặt quen biết rất nhiều người, cũng gọi là đúc kết được một đạo lý." Nhiễm Phi Trạch đáp.

"Đạo lý gì?"

"Thế gian, người và vật đều cổ quái."

Bạch Ngọc Lang há hốc miệng suy nghĩ cả nửa ngày mới vỗ tay tán thưởng.

https://thuviensach.vn

"Đại ca nói rất phải."

https://thuviensach.vn

Chương 4

Nhiễm Phi Trạch tiễn Bạch Ngọc Lang rồi quay lại căn phòng ở hậu viện, lúc này Tô Tiểu Bồi đang đi qua đi lại, vẻ thấp thỏm. Thấy chàng quay lại, cô vội vàng hỏi: "Tráng sĩ tin lời ta nói chứ?"

"Tin cũng chẳng hại gì."

Cũng phải, chàng có tin hay không đều chẳng có tổn thất gì.

"Vậy bổ khoái tiểu huynh đệ thì sao?"

"Cậu ấy sẽ đi tìm người dựa theo lời của cô nương."

"Tốt quá rồi." Tô Tiểu Bồi cuối cùng đã đặt được tảng đá lớn trong lòng xuống.

Nhiễm Phi Trạch thấy vậy, thầm nghĩ cô nương cổ quái này khá tự tin với phán đoán của bản thân.

Lúc này Tô Tiểu Bồi lại hỏi tiếp: "Tráng sĩ, nếu như bổ khoái dựa theo phạm vi ta nói, bắt được tội phạm, vậy sẽ cấp năm lượng bạc thưởng kia chứ?"

Nhiễm Phi Trạch gật đầu.

Tô Tiểu Bồi vui mừng reo lên: "Tốt quá rồi! Tráng sĩ, tuy ta chỉ là nói miệng không thôi, nhưng lượng bạc thưởng thực sự có một phần công lao của ta, cho nên ta cảm thấy, năm lượng bạc chúng ta nên chia đôi, mỗi người lấy một nửa, như thế mới công bằng!"

"Được." Nhiễm Phi Trạch không mảy may do dự, sảng khoái đồng ý.

Chàng thoải mái như vậy, trái lại Tô Tiểu Bồi nhăn mặt.

https://thuviensach.vn

Hối hận quá, thất sách quá, sớm biết chàng không hề để tâm đến tiền tài như thế này thì nên nói chia ba bảy đi, chàng ba cô bảy.

Haiz!

"Nếu như cô nương chê nhiều, ta cầm nhiều thêm một chút cũng chẳng sao." Nhiễm Phi Trạch không khách khí, khiến Tô Tiểu Bồi thực sự lộn ruột.

Ai chê nhiều chứ?

Tô Tiểu Bồi phớt lờ chàng, tiếp tục lật xem cuốn sổ ghi chép vụ án kia, lúc này nếu như trong tay có giấy bút thì tốt quá, cô có rất nhiều suy nghĩ muốn ghi lại.

"Tráng sĩ, huynh nói xem, đi hỏi Bạch bổ khoái xin ít giấy bút mang về, cậu ấy có thể cho không?"

Hả? Nhiễm Phi Trạch thật sự sững sờ, còn may biểu cảm trên mặt vẫn kiềm chế được.

Tô Tiểu Bồi vẫn đang nói: "Dù sao giấy bút cũng là của công, ý ta là, của nha môn, cũng không phải là đồ của nhà cậu ấy, không lấy kể cũng phí, cậu ấy có thể cho chứ? Cậu ấy sùng bái huynh như vậy, nhất định là sẽ cho."

Nhiễm Phi Trạch không nhìn cô, chỉ nói: "Cô nương muốn có, thì tự đi hỏi Bạch huynh đệ là được rồi."

"Ta hỏi chưa chắc đã được cho, tráng dĩ hỏi mới được."

"E là chuyện này ta thấy mình không tiện làm."

"Vì sao?"

"Vì cớ gì?"

https://thuviensach.vn

"Ta đang hỏi huynh, huynh hỏi lại ta làm gì?"

"Ta đang dạy cô nương nói chuyện, cô nương nếu muốn sống yên ổn ở nơi đây, thật sự cần phải chỉnh đốn ngôn ngữ một chút, đợi đến sau này, người bên cạnh chưa chắc có thể bao dung cô nương được như ta."

Lời này thật sự đã đả kích Tô Tiểu Bồi, cô bỗng chốc nhụt chí.

"Ta đang cố học đây. Ý ta là, ta đang thực sự nghiêm túc học."

"Ừm." Nhiễm Phi Trạch gật đầu.

Tô Tiểu Bồi thầm thở dài.

Một lúc sau, cô sực nhớ ra, sao lại để Nhiễm Phi Trạch đem chủ đề vòng sang chuyện khác chứ?

"Tráng sĩ.

"Chuyện gì?"

"Vì sao tráng sĩ không tiện đi hỏi xin Bạch bổ khoái giấy bút?" Cô cảm thấy chỉ cần chàng mở miệng, Bạch Ngọc Lang có thể vác một hòm giấy bút đến cho chàng.

"Tại hạ da mặt mỏng.” Nhiễm Phi Trạch thản nhiên đáp.

Tô Tiểu Bồi suy nghĩ hồi lâu, "tại hạ", chàng lại dùng cách xưng hô cũ, lại còn da mặt mỏng cái gì chứ!

Thôi bỏ đi, hoá ra tráng sĩ tiên sinh cũng coi trọng thể diện, cô hiểu rồi.

Tô Tiểu Bồi ko nhắc đến chuyện này nữa, lững thững giúp đỡ thu dọn bàn. Lúc này ông chủ Tống đi vào, gọi Nhiễm Phi Trạch ra ngoài, đoán chắc là hỏi chuyện Bạch Ngọc Lang kia. Ông chủ Tống vốn dĩ vẫn luôn xem thường Tô Tiểu Bồi, khinh thường chẳng thèm nói nhiều với cô, Tô

https://thuviensach.vn

Tiểu Bồi cũng chẳng để tâm, còn thấy vui vẻ vì được thanh nhàn. Cô cầm cuốn sổ lên, quay về phòng cẩn thận suy nghĩ lại.

Một lúc lâu sau, Nhiễm Phi Trạch quay lại. Lúc này Tô Tiểu Bồi đã xem tình tiết vụ án tương đối kỹ, càng khẳng định hơn cách nghĩ trong lòng, nhưng cô vẫn có một băn khoăn.

"Tráng sĩ, huynh cảm thấy Bạch bổ khoái kia đáng tin cậy không? Hôm nay cậu ấy nghe chúng ta nói, sau khi quay về, người của quan phủ thật sự có thể nghe theo sắp xếp của cậu ấy đến huyện Khang điều tra về thân phận của thủ phạm sao? Cậu ấy mới làm được ba tháng, chắc sẽ không có người nào trong nha môn cảm thấy cậu ấy tư chất còn nông mà không để ý đến lời của cậu ấy chứ?"

"Yên tâm, cậu ấy có thể làm được."

"Vì cớ gì?" Nhìn xem, cô cũng có thể nói mấy lời văn hoa đó.

"Bởi vì cậu ấy không phải là tiểu bổ khoái bình thường, cậu ấy là lục công tử của Bạch gia trang."

"Lục công tử của Bạch gia trang rất có lai lịch sao?"

"Bạch gia trang là một trong võ lâm thập đại trang, thanh danh vang dội. Bạch Ngọc Lang là lục công tử của Bạch gia, nhỏ nhất nhà, rất được chiều chuộng. Nếu không nhờ thân phận này, cậu ấy làm sao có thể vừa vào công môn đã được theo Tần Bổ đầu phá án, lại làm sao có thể muốn đi lấy hồ sơ vụ án là có thể lấy được? Cậu ấy yêu cầu về huyện Khang tra án, cứ coi như người bên cạnh có nghi ngờ băn khoăn với lời nói của cậu ấy cũng sẽ không ngăn cản. Quan sai không phải người đi điều tra, Bạch Ngọc Lang cũng có thể tìm được nhân thủ giúp cậu ấy, đương nhiên đó là cách cuối cùng. Cậu ấy có biện pháp xử lý quan hệ chốn công môn, cô nương cứ yên tâm đi."

Có thật không, tại sao nghe có vẻ không đảm bảo lắm, còn thiếu chắc chắn hơn cả chuyện Nhiễm Phi Trạch võ nghệ lừng lẫy đến mức cao cường

https://thuviensach.vn

hơn cả "mức cao cường trong tưởng tượng."

"Cậu ấy nói mình là lục công tử của Bạch gia trang, tráng sĩ liền tin luôn?"

Nhiễm Phi Trạch cười. "Ta đâu có phải là cậu ấy, đương nhiên sẽ không dễ tin như vậy."

Hứ, nói như thế thì chàng cũng biết chàng dễ dàng tin vài lời nói khoác của người khác là chuyện rất không nên sao?

"Vậy tráng sĩ xác nhận bằng cách nào?"

"Ta nhận ra cậu ấy."

"Hả?" Nhưng tại sao Bạch Ngọc Lang lại tỏ ra như vừa mới quen biết Nhiễm đại hiệp vậy?

"Sáu năm trước, ta từng đi qua Bạch gia trang, lúc đó cậu ấy vừa mới mười hai, một cậu bé chỉ có duyên gặp một lần, cậu ấy không nhớ được ta cũng là điều bình thường."

"Tráng sĩ đến Bạch gia trang làm cái gì? À, ý ta là, vì chuyện gì?"

"Đi tặng cho cha cậu ta một món binh khí, nhân tiện xem xem trong số các công tử của Bạch gia có người nào tư chất tốt có thể thu nhận làm đồ đệ không."

Hả, lại là đi xem tướng.

"Cha cậu ấy khi đó đã gọi sáu huynh đệ bọn họ ra cho ta gặp mặt một chút, ta còn nhớ dung mạo của huynh đệ bọn họ. Hôm đó ta đến nha môn thăm dò tin tức, vừa khéo thấy cậu ấy đứng ở cửa, giờ đã trưởng thành, tướng mạo rất giống các huynh của mình, ta vừa nghe thấy họ của cậu ấy, ta liền đoán ra được cậu ấy là ai. Khi đó cậu ấy đang nhẫn nại nghe lão hán báo tin thêu dệt câu chuyện khá là chuyên tâm, ta liền biết chuyện cô nương

https://thuviensach.vn

nhờ vả chắc có thể làm được. Bạch Ngọc Lang là người sảng khoái, nhiệt tình tốt bụng, đáng tiếc tính tình nóng vội, không phải là lựa chọn thích hợp để làm đồ đệ."

Tô Tiểu Bồi hết sức hiếu kỳ. "Tráng sĩ thu nhận đồ đệ, dự định dạy cậu ấy võ nghệ phải không?"

"Không, võ nghệ thực ra là thứ yếu. Thủ nghệ danh tiếng của ta, còn mạnh gấp chục lần võ nghệ."

"Ồ. Nghe có vẻ khoác lác, nhưng thái độ nói chuyện bình thản của con người này khiến cho phần khoác lác kia giảm bớt cả chục lần, thêm vào đó Tô Tiểu Bồi thật sự không hứng thú với những thứ thủ nghệ võ nghệ này, cho nên không có cảm giác. Nhưng đã nhắc đến rồi thì vẫn nên hỏi thêm chút.

"Tráng sĩ có thủ nghệ gì?"

"Binh khí."

"Ồ." Đúc tạo binh khí rất hoành tráng, đáng lý phải kiếm được rất nhiều bạc, nhưng chàng lại rất nghèo!

Tô Tiểu Bồi lại muốn thở dài, vị tráng sĩ tiên sinh này thật sự quá đặc biệt, lời chàng nói cô đều tin, nhưng những gì chàng thể hiện lại khiến cho người ta thật sự không dám tin tưởng.

"Tráng sĩ thu nhận nữ đồ đệ không?" Cô tuỳ tiện hỏi một câu.

Nhiễm Phi Trạch quét mắt nhìn từ đầu đến chân Tô Tiểu Bồi, đáp: "Có thể cởi trần vung búa thì nhận."

"…"

Bỏ đi, coi như cô chưa nghe thấy.

https://thuviensach.vn

Đêm nay, Tô Tiểu Bồi nằm trên tấm ván giường trong căn phòng đơn sơ, nhớ lại chuyện thu đồ đệ mà Nhiễm Phi Trạch nói, trong đầu hiện ra cảnh tượng một "nữ tử hán" tráng kiện mặc bikini vung búa, không kìm được bật cười khanh khách.

Đồ đệ nào đó của tráng sĩ ơi, xin hãy bảo trọng!

Tô Tiểu Bồi trở mình, thầm nhủ thật sự không nên nghĩ quá nhiều, chỉ cần lục công tử của Bạch gia thật sự dựa theo phân tích tìm được thân phận của tên tội phạm, tìm được gia đình của hắn, như vậy bọn họ sẽ tiếp cận tên hung thủ gần hơn một bước.

Tuy nghĩ như thế có hơi viển vông, nhưng cô hy vọng tốc độ truy tìm của bọn cô có thể nhanh hơn tốc độ giăng lưới phát cáo thị truy bắt kiểu mò kim đáy bể của quan phủ.

Cô cần dựa vào việc này để kiếm chút bạc, càng cần đến nó để giúp tăng thêm lòng tự tin, cô cần phải tiếp tục sống thật tốt.

Sáng sớm hôm sau vừa ngủ dậy, Tô Tiểu Bồi lại cầm hồ sơ vụ án lên nghiên cứu, có vài chi tiết không thể chắc chắn, cô liền chạy đi thỉnh giáo Nhiễm Phi Trạch lúc này đang làm việc.

Nhiễm Phi Trạch đã từng đi qua rất nhiều nơi, hiểu khá rõ các thành huyện, Tô Tiểu Bồi hỏi chàng một chút chuyện liên quan đến tình hình của mấy thành huyện xảy ra các vụ án, hai người đang thảo luận thì Bạch Ngọc Lang lại đến.

Lần này cậu ta không cần người dẫn đường mà trực tiếp chạy vào hậu viện, nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch đang bổ củi, suýt chút nữa thì rớt cằm xuống đất.

Anh hùng hảo hán lại còn phải chặt củi?!

"Đại ca?"

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch thản nhiên đáp: "Bạch huynh đệ đến rồi, có chuyện sao?"

Bạch Ngọc Lang định thần lại. "Hôm qua đệ thức thâu đêm, đem sự việc viết vào bức tín hàm, dự đinh báo cho Tần Bổ đâu, hôm nay đệ sẽ tự mình xuất phát, đưa người đến huyện Khang điều tra."

Tô Tiểu Bồi nhìn Bạch Ngọc Lang, chàng nói đúng, Bạch Ngọc Lang làm việc xem ra rất đáng tin cậy.

"Đệ đem bức tín hàm đến cho đại ca xem qua, có phải như thế này không, có chỗ nào cần phải lưu tâm hơn không, đệ muốn bàn bạc với đại ca một chút nữa."

Nhiễm Phi Trạch nhận lấy bức thư cẩn thận đọc, Tô Tiểu Bồi ở bên cạnh liếc một cái, vẫn là văn ngôn.

Cô thở dài, mọi người nói chuyện với nhau bình thường đều tương đối dễ hiểu, vì sao hễ viết bằng văn tự thì cứ phải phiền phức thế này?

Cô cũng không ngó trộm bức thư bữa, quyết định nhân cơ hội này hỏi thêm Bạch Ngọc Lang: "Bạch huynh đệ, ta và Nhiễm tráng sĩ đã thương lượng, có vài chỗ vẫn không hiểu rõ lắm, muốn hỏi đệ."

Đại tỷ, mời nói."

“Trong nhà của người bị hại, các phòng lớn nhỏ phong cách có phải là đều tương tự nhau không? Ở vùng đó có phải đều là gia đình khá có tên tuổi không?"

"Những điều này có quan hệ gì?"

"Trong sổ ghi chép vụ án này không nhắc đến, nhưng đây cũng là điểm phải chú ý một chút, ví dụ như điều kiện nơi ở, gia cảnh, thanh danh, tình trạng huynh đệ tỷ muội gì đó, Bạch huynh đệ khi đi điều tra có thể dựa vào

https://thuviensach.vn

để tham khảo. Chính là điều ta vừa hỏi tráng sĩ, trong trấn Thạch Đầu này không có gia đình nào đặc biệt giàu có, cả các thôn và trấn lân cận cũng đều nghèo khó, điều kiện này không phù hợp với mục tiêu của tội phạm, nhân lực của quan phủ có thể không cần đặt ở những nơi này. Đối với những nơi quan phủ phát cáo thị treo thưởng ta không thông thuộc lắm, nhưng Bạch huynh đệ chắc chắn đều nắm rõ cả, dựa vào quy luật gây án của tội phạm, dồn sự chú ý ở các thành huyện có hộ giàu có thì hợp lý hơn nhiều."

"Ý đại tỷ là, những nơi giống như trấn Thạch Đầu này thì không cần thiết phái thêm nhân lực phải không?"

"Đúng, đúng, chính là ý này. Nhân lực của quan phủ chắc chắn có hạn, đặt ở các huyện có khả năng trở thành mục tiêu càng dễ dàng bắt được tội phạm hơn."

Tô Tiểu Bồi chỉ hận ở đây không có mạng internet, không có bản đồ điện tử, cũng không có hồ sơ ảnh tội phạm, phần hiện trường phạm tội và tư liệu về người bị hại thật sự rất có hạn, cô cũng không thể ngồi tàu hoả máy bay đi đến các nơi xem tình hình cụ thể, được vậy thì cô sẽ suy đoán được chuẩn xác hơn.

Tình hình bây giờ, nói ra cô cũng thấy xấu hổ đến toát mồ hôi, thật sự là có vài phần phải nhờ vào trực giác và kinh nghiệm. Nhưng dựa vào tư liệu trước mắt, những chỗ nghèo như trấn Thạch Đầu không phải là mục tiêu gây án của tên tội phạm kia.

"Đại tỷ nói như thế là không ổn. Trấn Thạch Đầu tuy nhỏ tuy nghèo, nhưng ai có thể bảo đảm tên tội phạm đó suy nghĩ thế nào. Quan sai các nơi trông chừng nghiêm ngặt như vậy, là để tránh cho người bình thường nghĩ rằng vì nhân lực ít, tuần tra không nghiêm, nên mới dễ dàng để hung phạm gây án rồi tẩu thoát. Thêm vào đó, bất luận giàu nghèo, quan phủ đều có chức trách bảo vệ sự yên ổn một vùng, không thể bởi vì chỗ nghèo thì mặc kệ không quan tâm đến sự an nguy của bách tính. Giống như trấn Thạch Đầu đây, người người đều biết tên ác tặc đang hoành hành, quan phủ mà

https://thuviensach.vn

không phải nhân thủ đến, chỉ dựa vào mấy quan sai bản địa thì trong lòng bách tính sẽ nghĩ thế nào? Bách tính lo lắng không được an sinh, người làm quan làm sao có thể an tâm? Đại tỷ đàn bà con gái, lòng hẹp não ngắn, chớ nên nói những lời này."

Tô Tiểu Bồi nghẹn cứng một hồi, thật sự không biết nói gì.

Những lời này của Bạch Ngọc Lang tuy không phải không có đạo lý, nhưng làm cho lòng người lo lắng, đều là do cáo thị treo thưởng của quan phủ, tuyên truyền khắp nơi chỗ này có tội phạm cưỡng bức giết người thủ đoạn hung tàn, quan phủ bọn ta không bắt được, mọi người đến giúp đỡ đi. Kêu la như vậy, bách tính có thể không sợ sao?

Nhưng những lời này Tô Tiểu Bồi không dám nói, cô biết giờ không phải là lúc để tranh luận việc này.

Cô đến trấn Thạch Đầu, ngoại trừ chuyện từng ăn một bát mỳ ở nhà Đường Liên ra, thời gian còn lại đều ở trong hậu viện của quán rượu nhỏ này. Cô thực sự không biết tình trạng của trấn, tên sơn tặc bắt cóc Đường Liên vẫn chưa bị bắt, xem ra bách tính trong trấn đã sợ hãi sẵn rồi, bị cáo thị treo thưởng này doạ thêm nữa cũng là bình thường.

Nhưng quan trọng hơn, Tô Tiểu Bồi muốn giành được sự tín nhiệm của Bạch Ngọc Lang, thì cô bắt buộc phải "lấy lòng" cậu ta, tranh luận với cậu ta tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Cho nên nhận xét đàn bà con gái lòng hẹp não ngắn này, cô đành phải ngậm ngùi tiếp nhận vậy.

"Bạch huynh đệ nói không sai, là ta suy nhĩ không chu toàn."

Bạch Ngọc Lang cũng không khách khí, khoát tay nói: "Không sao, không sao, đại tỷ cũng là người thông minh, sau này học hỏi nhiều hơn là được."

Tô Tiểu Bồi gật đầu, cô biết nếu chỉ dựa vào cáo thị treo thưởng của quan phủ, hy vọng bắt được tội phạm gần như bằng không.

https://thuviensach.vn

Lúc này Nhiễm Phi Trạch đã đọc xong thư của Bạch Ngọc Lang. Trong thư viết rất tỉ mỉ phương án bọn họ thảo luận hôm qua, nói cậu ta sẽ đi đến huyện Khang điều tra trước, chủ yếu là gia đình giàu có từng lấy vợ lẽ và có mang theo con trai nhập môn, cùng với am miếu ni cô ở các thành gần đó, lý do điều tra và kế hoạch sắp xếp đều nói rõ ràng cả. Ngoài ra lại dặn dò vẫn giữ nguyên nhân lực canh phòng các nơi phát cáo thị treo thưởng.

Nhiễm Phi Trạch cảm thấy không có vấn đề gì, bàn bạc thêm với Bạch Ngọc Lang mấy câu, gián tiếp thuật lại nội dung Bạch Ngọc Lang viết trong thư cho Tô Tiểu Bồi nghe, Tô Tiểu Bồi cảm thấy tư duy của Bạch Ngọc Lang tương đối mạch lạc, trong lòng cũng an tâm hơn.

Bạch Ngọc Lang nhận được sự khẳng định của Nhiễm Phi Trạch thì vô cùng vui vẻ. Cậu ta nói sẽ sắp xếp người dùng ngựa khoẻ đưa thư, còn mình cũng tức khắc đưa người khởi hành. Sau đó cậu ta lấy ra một miếng lệnh bài đưa cho Nhiễm Phi Trạch, bảo là đã dặn dò với phía nha môn, khi cậu ta không có ở đây, Nhiễm Phi Trạch có yêu cầu gì hoặc có manh mối mới muốn nói cho cậu ta thì cứ cầm lệnh bài này đến nha môn là được, sẽ có người đến báo tin cho cậu ta. Nếu có tình hình gì cậu ta cũng sẽ sai người về báo tin, hoặc là nếu Tần Bổ đầu sai người đến, đối phương phải nhìn thấy lệnh bài mới nói tin tức cho Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch không khách khí, vui vẻ nhận lấy lệnh bài.

Bạch Ngọc Lang đã dặn dò xong, liền cáo từ.

Tô Tiểu Bồi thấy Bạch Ngọc Lang tuổi tác tuy trẻ, còn mù quáng sùng bái Nhiễm Phi Trạch, nhưng khi làm việc cũng biết cân nhắc chu toàn, sắp xếp đâu ra đó, khá là có phong thái của đại gia.

Nhiễm Phi Trạch nói: "Đừng xem thường cậu ấy, Bạch gia trang phần nhiều chính là long phụng giữa bầy gà, sáu vị công tử của Bạch gia ai cũng hơn người, chỉ có điều lão Lục này có hứng thú với chuyện làm bổ khoái, nếu không thì, cậu ấy trẻ tuổi tài cao, lại mang theo danh tiếng của Bạch gia

https://thuviensach.vn

trang, chắc chắn có thể đứng cao hơn người khác một bậc trong chốn giang hồ."

"Ồ." Chuyện giang hồ gì đó, Tô Tiểu Bồi thật sự vẫn cảm thấy rất mơ hồ.

Bạch Ngọc Lang đi rồi, Tô Tiểu Bồi chỉ có thể chờ đợi. Thế là cô liền cẩn thận nhắc lại tình trạng của Đường Liên.

Chắc Đường Liên không mắc chứng *Psychogenic amnesia*(1). Tô Tiểu Bồi biết nàng ta đã nói dối về chuyện sơn tặc, nhưng cô vẫn không tiện phán đoán sâu hơn.

(1) Một hiện tượng mất trí nhớ bất thường mang tính lựa chọn, gọi tắt là chứng lãng quên tâm lý, người bệnh do chịu chấn động quá lớn bởi sự kiện nào đó mà tạm thời không dám nhớ lại một phần hoặc toàn bộ sự việc đã xảy ra.

Dù sao Đường Liên vẫn còn giữ kẽ với cô, tuy trong lúc nói chuyện nàng ta càng lúc càng thả lòng hơn, nhưng Tô Tiểu Bồi vẫn phát giác được sự cảnh giác của nàng ta. Nói vài chủ đề bình thường không liên quan thì nàng ta có vẻ thoải mái, nhưng một khi vòng về chuyện sơn tặc và những điều đã trải qua trên núi thì nàng ta sẽ lập tức ngậm miệng ngay.

Về phương diện phản ứng tiêu cực thì nàng ta khá ổn, sự sợ hãi và ác mộng gần như không có, ít nhất bản thân nàng ta không hề nhắc đến. Tô Tiểu Bồi dùng chuyện đêm ngủ không yên và nằm mơ của mình để dẫn dắt chủ đề, hy vọng có thể khơi gợi, nhưng Đường Liên chỉ nói là nàng ta cũng không ngủ ngon, có điều không nhắc đến ác mộng và những điều khó chịu khác. Thân là một người tìm lại được sự sống sau khi bị bắt cóc, nàng ta thực sự là kiên cường.

Trên thực tế, Đường Liên cảm thấy bất an và căm ghét chuyện phụ thân muốn đưa nàng ta vào am ni cô xuất gia hơn là chuyện bị bắt cóc.

https://thuviensach.vn

Nếu như ở thời hiện đại, Đường Liên là bệnh nhân của cô, Tô Tiểu Bồi có thể dùng nhiều biện pháp để giúp đỡ nàng ta. Nhưng đây là một thế giới khác, đối với các trường hợp cần tư vấn tâm lý tỉ mỉ kỹ lưỡng thì Tô Tiểu Bồi phải gắng sức nhiều hơn nữa, nói cho cùng thì tư duy của mọi người cũng khác nhau, sự hòa hợp về mặt ngôn ngữ cũng có vấn đề0 Cô còn không thể để Đường Liên phát giác chuyện cô đang làm, nếu như cô nói mình muốn tiến vào nội tâm của nàng ta, mình đang đang giúp đỡ nàng ta, chắc chắn sẽ doạ Đường Liên sợ hãi, nàng ta sẽ bài xích cô, thậm chí là kinh ghét.

Cho nên hiệu suất của Tô Tiểu Bồi rất thấp, cô cần phải tìm hiểu rõ, sau đó mới có thể can thiệp được.

Can thiệp tâm lý là một lĩnh vực khó, xây dựng quan hệ thân thiết không chỉ cần tư tưởng tương đồng mà cử chỉ thần thái và ngôn ngữ cũng cần phù hợp. Những điều này Tô Tiểu Bồi đều không có sẵn mà phải học hỏi, trong mấy lần nói chuyện giữa cô và Đường Liên, tình hình đã có cải thiện.

Còn về tên sơn tặc bắt giữ Đường Liên, Tô Tiểu Bồi đã dò hỏi Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch nói phía quan phủ vẫn chưa có động tĩnh gì. Trước Đường Liên từng có một người cũng bị bắt cóc, sau khi bị hung thủ cưỡng bức đã tự vẫn. Tiều phu tìm được thi thể của cô nương đó trên núi. Sau đó chuyện sơn tặc bắt cóc người liền truyền ra, nhưng chưa ai từng gặp hắn.

Mấy tháng sau vụ đó, Đường Liên bị bắt cóc ở một ngõ tối trong trấn, giày của nàng ta rơi trong ngõ, người nhà nàng ta đã báo quan, mọi người đều cho rằng nàng ta lành ít dữ nhiều, không ngờ cuối cùng nàng ta trốn thoát được, chỉ đáng tiếc là không nhớ được chi tiết những sự việc sau khi bị bắt cóc. Mà sơn tặc cũng không xuất hiện nữa, trước mắt, sức chú ý của quan phủ tập trung toàn bộ vào vụ án sát nhân liên hoàn kia, đối với vụ án sơn tặc này cũng ít quan tâm hơn.

https://thuviensach.vn

Có người suy đoán Đường Liên trốn được ra ngoài mà sơn tặc không hề có động tĩnh truy bắt lại chứng tỏ hắn đã gặp chuyện ở trong núi, có thể đã chết rồi, nên Đường Liên mới có cơ hội. Còn có suy đoán bạo gan hơn nữa là Đường Liên đã giết chết kẻ đó, cho nên nhất thời sợ hãi, đến mức chẳng nhớ được chuyện gì cả.

Tô Tiểu Bồi âm thầm ghi nhớ những lời chàng nói. Cô định sẽ từng bước gỡ bỏ tâm lý đề phòng của Đường Liên.

Hôm nay Đường Liên lại đến tìm cô. Đối với chuyện Đường Liên chủ động đến tìm mình, Tô Tiểu Bồi vẫn luôn cảm thấy là dấu hiệu tốt. Cùng là người gặp nạn trên núi được cứu giúp, trải nghiệm tương đồng này xây dựng quan hệ tín nhiệm giữa bọn họ, điều này rất có lợi. Tô Tiểu Bồi nghĩ đây có lẽ chính là duyên phận, là sự an bài của ông trời.

Sau buổi trưa, Đường Liên đến tìm cô, trước quán rượu chẳng có ai, hậu viện đương nhiên càng vắng vẻ.

Đường Liên thích đến tìm Tô Tiểu Bồi vào lúc này vì không gian khá yên tĩnh, sẽ không gặp phải quá nhiều người. Tô Tiểu Bồi cũng cảm thấy thời điểm này Đường gia có lẽ không trông chừng quá chặt nên nàng ta mới có thể ra ngoài đi lại.

Nhiễm Phi Trạch đã ra ngoài đưa hàng giúp ông chủ Tống.

Tô Tiểu Bồi cảm thấy như thế này cũng tốt, cô có thể cùng Đường Liên nói chuyện nhiều hơn. Nhưng lần này tâm trạng của Đường Liên rất bất an, Tô Tiểu Bồi cảm thấy hình như nàng ta có lời nào đó muốn nói với mình. Cô không nôn nóng, trong việc tư vấn tâm lý, im lặng đúng lúc cũng rất quan trọng, cướp lời người khác có thể cắt đứt mong muốn thổ lộ của đối phương, Tô Tiểu Bồi rất kiên nhẫn, cô đang đợi Đường Liên chủ động lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Đường Liên ngập ngừng nói mấy câu vu vơ, Tô Tiểu Bồi đều chăm chú lắng nghe, cô thấy được sự bất an ẩn giấu trên mặt nàng ta khi nhắc đến am ni cô. Tô Tiểu Bồi đang nghĩ chắc là nàng ta cảm thấy vô vọng với tương lai, cô vừa muốn lên tiếng thì Đường Liên lại đột ngột đứng dậy, bảo là người nhà thực ra không cho phép nàng ta ra ngoài, nàng ta phải nhanh chóng quay về.

Tô Tiểu Bồi biết mình đã mất đi cơ hội, chỉ có thể đợi đến lần sau. Tiễn Đường Liên ra cửa, khi quay lại hậu viện, cô vẫn còn nghĩ đến lời nói và biểu cảm của Đường Liên, thực sự là có quá nhiều chuyện để có thể khiến nàng ta bất an.

Tô Tiểu Bồi đi đến cửa phòng củi, đang chuẩn bị bước vào, đột nhiên một bàn tay to lớn từ phía sau vươn đến, bịt chặt miệng cô.

Trái tim cô như muốn ngừng đập.

Tô Tiểu Bồi sợ đến mức trợn tròn mắt, cô còn chưa kịp vùng vẫy, lại cảm thấy sau gáy đau nhói, trước mắt liền tối sầm lại, bỗng chốc mất hết ý thức.

Va đập, lắc lư, phần bụng bị va đập mạnh, cảm giác khó chịu buồn nôn khiến Tô Tiểu Bồi dần dần tỉnh lại.

Cô mơ màng phát hiện đầu của mình đang dốc xuống dưới, cô bị kẻ nào đó vác trên vai chạy.

Cô bị bắt cóc.

Đó là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô.

Cảm giác buồn nôn càng lúc càng tăng, Tô Tiểu Bồi cố căng mắt ra nhìn nhưng chẳng thấy gì cả, cô bị chụp trong một chiếc bao vải gai.

Cô nghe thấy tiếng bước chân của tên bắt cóc giẫm lên lá khô và cành cây phát ra tiếng lạo xạo, cô còn nghe thấy tiếng nước chảy.

https://thuviensach.vn

Cô bị bắt vào trong núi rồi sao?

Tim Tô Tiểu Bồi đập thình thịch, khi Nhiễm Phi Trạch dẫn bọn họ xuống núi từng đi qua một con sông, cô còn nhớ. Bọn họ đã dừng lại bên dòng sông, nước sông rất sâu, chảy rất xiết, Nhiễm Phi Trạch còn lấy nước bên bờ sông để bọn họ rửa tay và rửa mặt cho tỉnh táo.

Đang mải suy nghĩ thì cô nghe thấy tiếng nước chảy gần hơn, tên bắt cóc dừng lại rồi ném cô xuống đất.

Tô Tiểu Bồi cắn chặt răng, tuy đau nhưng không hề kêu ra tiếng, cô không muốn để kẻ đó biết mình đã tỉnh.

Kẻ đó ném cô xuống xong thì không có động tĩnh gì nữa, Tô Tiểu Bồi nghe ngóng một chút, hình như không có người nào khác, chỉ một mình hắn, nghe tiếng bước chân giống như đang đi về phía dòng sông.

Tô Tiểu Bồi bắt buộc phải tự cứu mình.

Nếu như cô bị đưa vào sâu trong núi, thì thật sự không tài nào chạy thoát được nữa, cô cùng chẳng thể hy vọng lần nào cũng may mắn gặp được tráng sĩ tốt bụng cứu thoát.

Cô động đậy chân, miệng của chiếc bao vải không bị buộc, chỉ chụp lại mà thôi, tay chân cô đều có thể cử động, thế là cô cẩn thận ngồi dậy, không dám gây động tĩnh quá lớn, chầm chậm gỡ chiếc bao vải kia xuống khỏi người.

Rất thuận lợi. Không ai ngăn cản.

Cô vừa gỡ được chiếc bao vải xuống, còn chưa kịp nhìn rõ tên bắt cóc đang ở đâu thì nghe thấy sau lưng có tiếng chửi rủa, cô không nghe rõ là chửi cái gì, nhưng chắc là lời lẽ tục tĩu.

Là tên bắt cóc!

https://thuviensach.vn

Tiếng bước chân rõ ràng đang chạy tới từ phía sau, hắn đang lao về phía cô.

Gần ngay gang tấc!

Trong tình thế nguy cấp, Tô Tiểu Bồi chỉ có thể hành động dựa vào bản năng. Cô quay người, hung hăng ném bao vải đi, trúng mặt của kẻ đó, sau đó liền cất bước bỏ chạy, vừa chạy vừa lớn tiếng hét toáng lên "cứu mạng."

Nhưng chạy chưa được bao xa, một bàn tay đầy uy lực hung hăng giật lấy tóc cô. Tô Tiểu Bồi đau đớn kêu "á" một tiếng, thuận theo lực kéo của hắn mà quay người vung một cước, đá trúng vào háng đối phương. Một đá này tràn đầy sức mạnh, đối phương đau đến mức chỉ hét lên một tiếng liền buông tay, ôm lấy thân dưới gập lưng lại, gần như khuỵu xuống đất.

Tô Tiểu Bồi liền xông đến dùng cả hai tay tát cho hắn hai cái, tên đó ngã xuống đất.

Tô Tiểu Bồi không kịp để ý đến hắn, quay người tiếp tục chạy thục mạng. Cô nghe thấy phía sau có tiếng chửi thề, kẻ đó bò dậy, không bỏ cuộc, tiếp tục truy đuổi.

Tô Tiểu Bồi không dám quay đầu nhìn, tim cô đập dữ dội, bây giờ đến kêu cứu cô cũng không đủ sức kêu nữa. Cô chạy về phía một đám cỏ dại và bụi cây thấp rậm rạp, hy vọng có thể tìm được nơi ẩn nấp trước khi kẻ kia bắt kịp mình.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, kèm theo đó là tiếng chửi rủa vô cùng thô tục. Nhưng tốc độ truy đuổi của đối phương không được như lúc trước nữa, chắc là một cước vừa rồi đã có tác dụng, nhưng điều này cũng không thay đổi được sự thực hắn đuổi theo càng lúc càng gần.

Tô Tiểu Bồi sợ toát mồ hôi lạnh, cô cố gắng mở to mắt, tập trung sức chú ý, chạy về phía trước, cô vén đám cỏ rậm rạp cao nửa người ra, đang

https://thuviensach.vn

muốn chui vào trong thì kẻ kia đã đuổi kịp, một tay tóm lấy vai cô muốn kéo về phía sau. Tô Tiểu Bồi quay người lại vung tay ra một cái tát trời giáng, còn chưa nhìn rõ tướng mạo kẻ đó, liền bị hắn thẹn quá hoá giận đẩy mạnh ra.

Cái đẩy này khiến Tô Tiểu Bồi mất thăng bằng. Cô loạng choạng ngã lùi ra sau mấy bước, bị đẩy vào trong bụi cỏ kia. Phía sau là mặt đất nhấp nhô, lại là dốc nghiêng, Tô Tiểu Bồi đứng không vững, một chân vấp phải viên đá, cả người lộn nhào xuống, lăn lông lốc, va phải vách đá cao bên bờ sông.

Tô Tiểu Bồi bỗng cảm thấy thân thể nhẹ hẫng, rơi xuống dưới. Cô thét lên thất thanh, đầu đau nhói, rơi tùm xuống nước.

Nước sông lạnh băng đột ngột tràn vào khoang miệng và tai của Tô Tiểu Bồi, bao vây cô là bóng đen sâu thẳm, cơ thể cô bị nước sông xô đẩy về phía trước, tim cô bị nỗi sợ hãi kinh hoàng nhấn chìm, cô vùng vẫy, cô nhớ mình biết bơi, nhưng khi rơi xuống nước phần đầu bị va đập mạnh khiến đầu óc cô mụ mị, trở nên choáng váng vô lực, tứ chi không chịu nghe theo điều khiển.

Cô không thở được, nước sông kéo cô chìm sâu vào bóng tối, phổi cô như muốn nổ tung, vô cùng đau đớn, cuối cùng bóng tối hoàn toàn nuốt chửng cô.

Chẳng biết đã trôi qua bao lâu.

Cô đột nhiên nghe thấy tiếng chuông.

Cô vô cùng hoảng hốt, không biết đó là âm thanh gì.

Sau đó, cô đột ngột bừng tỉnh.

Cô bật người dậy, phát hiện mình đang nằm trên giường. Giường của cô.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi kinh hãi ngây người ra.

Căn phòng quen thuộc, ga giường êm ái, chăn gối mềm mại.

Chuông báo thức vẫn không ngừng vang lên những tiếng "reng reng", cô vươn tay tắt nó đi, nhìn thấy bức ảnh bố mẹ đang cười trên tủ đầu giường.

Không phải chứ? Tô Tiểu Bồi véo má mình. Chẳng lẽ là mơ?

Tô Tiểu Bồi nhảy xuống giường, tắm rửa, để bản thân hoàn toàn tỉnh táo lại, cảnh tượng trong mơ vẫn rõ ràng như cũ, tướng mạo của mỗi người, giọng nói ngữ khí của bọn họ, và tất cả những chuyện đã qua, thậm chí cảm xúc và suy nghĩ của cô trong giấc mơ, cô cũng ghi nhớ được toàn bộ.

Tô Tiểu Bồi sửa soạn xong, ra ngoài nhìn lịch, thứ Hai, ngày Hai bảy tháng Tám.

Tô Tiểu Bồi mím chặt khoé môi, buổi tối Chủ nhật cô đi ngủ, tỉnh dậy là thứ Hai, không có gì không đúng cả, ngày tháng chính xác, vì sao cô lại có cảm giác không chân thực thế này? Thật sự đó chỉ là một giấc mơ sao?

Mơ là tư liệu sống được rút ra từ "ký ức mang tính thuyết minh" của đại não, tuy những dữ liệu thực tế ở trong mơ sẽ bị ảo hoá, biến thành tưởng tượng, nhưng Tô Tiểu Bồi vẫn cho rằng đường phố của trấn Thạch Đầu, trang phục và ngôn ngữ của những nhân vật đó, văn ngôn trên cáo thị, bàn chải đánh răng của thời cổ đại, đều quá chân thực.

Hơn nữa, thời gian sống trong giấc mơ của cô không ngắn, sự kiện tuần tự nhất quán, không có sự nhảy cóc nào. Trong giấc mơ đó, mỗi người đều có phản ứng bình thường, thậm chí còn suy nghĩ rất có chiều sâu. Tất cả các sự việc tình tiết đều hợp lí, logic rõ ràng.

Tô Tiểu Bồi mở máy tính ra, nhanh chóng ghi lại giấc mơ của mình. Cô tiện tay tìm kiếm, phát hiện thời cổ đại thật sự có bàn chải và kem đánh

https://thuviensach.vn

răng, chuyện này trước nay cô hoàn toàn không biết.

Tô Tiểu Bồi nghi hoặc. Cô đờ đẫn hồi lâu, khi sực tỉnh mới phát hiện mình muộn giờ làm rồi.

Ngày hôm nay Tô Tiểu Bồi luôn làm việc trong trạng thái mơ hồ, may mà ở nhà xuất bản này cô vẫn luôn âm thầm làm việc cho qua ngày, nên cũng không khiến nhiều người chú ý. Được nửa ngày, cảm giác chân thực cuối cùng rõ ràng hơn, thế là cô gọi điện thoại cho mẹ mình.

Bà Lý Phi làm việc ở thư viện, khi nhận được điện thoại của con gái thì tỏ ra không vui, bà vẫn đang tức giận vì chuyện cuối tuần trước đi xem mắt, cô đã khiến cho đối phương tức giận bỏ về. Nghe nói con gái không có việc gì chỉ là gọi điện thoại hỏi thăm đôi ba câu thì bà càng tức giận hơn, lấy cớ cô không tập trung chuyện tâm làm việc mà phê bình vài câu.

Quan hệ của Tô Tiểu Bồi và mẹ vẫn luôn là như vậy, mỗi lần nói chuyện và gặp mặt đều không vui vẻ gì, lần này mẹ cô cũng cố bới ra chuyện để chê bai cô, nhưng Tô Tiểu Bồi lại không cảm thấy phản cảm, điều này quá chân thực, quả nhiên cô chỉ nằm mơ mà thôi.

Tô Tiểu Bồi đặt di động trở lại bàn, liếc nhìn nó, đột nhiên nhớ ra một việc, cô cầm lấy điện thoại, mở ảnh ra xem. Tấm mới nhất cô chụp được lưu tên là "Nhạc."

Tô Tiểu Bồi nhấn vào tấm ảnh, trái tim bỗng ngừng đập.

Tron tấm ảnh là chiếc ghế sofa của tiệm cà phê, trên đó không hề có người.

Trống không, chiếc ghế sofa trống không.

Hôm đó, anh ta nói linh tinh vớ vẩn với cô cái gì mà anh ta là Nguyệt Lão, người yêu trong định mệnh của cô gặp tai nạn giao thông bị trọng

https://thuviensach.vn

thương rồi xuyên không, anh ta đang đợi cô cũng xuyên không đến tìm rồi cùng nhau quay về. Vậy mà anh ta lại không tồn tại?!

Tô Tiểu Bồi hơi hoảng, triệu chứng này đối với cô mà nói chắc chắn không xa lạ.

Cô đã gặp qua ở các bệnh nhân.

Có điều cô không ngờ được rằng bản thân mình có ngày cũng bị loại bệnh này.

Nguyệt Lão này thực sự không tồn tại sao?

Tô Tiểu Bồi gọi một cuộc điện thoại: "Sư huynh, em là Tiểu Bồi. Thứ Bảy tuần trước em gặp một người mắc chứng hoang tưởng, em có cho anh ta danh thiếp của anh, đó là một người đàn ông trẻ tuổi, anh ta có đến tìm anh không?"

Đối phương trả lời là không có. Tô Tiểu Bồi miễn cưỡng nói đôi ba câu rồi ngắt máy.

Đờ đẫn một hồi, cô lại gọi cho thầy giáo hướng dẫn luận án tiến sĩ của mình, Giáo sư Uông Đan. Ông không những là giáo viên hướng dẫn, mà còn là bác sĩ tâm lý của cô.

Không sai, bác sĩ tâm lý cũng cần đến bác sĩ tâm lý.

Có lẽ người bình thường đều cho rằng bác sĩ tâm lý làm công việc trị liệu tâm lý, tự mình có thể giải quyết được vấn đề tâm lý của mình, bọn họ hoàn toàn có thể khắc chế giận dữ, giảm bớt áp lực. Nhưng thực ra không phải vậy, bác sĩ tâm lý phải chịu áp lực tâm lý và cảm xúc tiêu cực nhiều hơn những nghề nghiệp khác, trong lúc bọn họ bước vào nội tâm tàn ác và tâm lý của bệnh nhân, bản thân cũng phải chịu những ảnh hưởng tiêu cực.

Khi bố Tô Tiểu Bồi qua đời, phía cảnh sát đã sắp xếp để Giáo sư Uông Đan tư vấn tâm lý cho cô, Giáo sư Uông Đan và phía cảnh sát vẫn luôn có

https://thuviensach.vn

quan hệ hợp tác, từ lúc đó cô đã tìm hểu về tác dụng của tâm lý học trong lĩnh vực điều tra tội phạm, cho nên khi không thể đăng ký thi vào trường cảnh sát, nguyện vọng đầu tiên của cô chính là tâm lý học.

Sau khi tốt nghiệp thạc sĩ, Tô Tiểu Bồi liền vào trung tâm nghiên cứu tâm lý của Giáo sư Uông làm việc, vừa tiếp tục cùng giáo sư học lên tiến sĩ. Giáo sư Uông hiểu rất rõ chuyện của cô, cũng giúp đỡ cô rất nhiều.

Tô Tiểu Bồi gọi điện thoại cho Giáo sư Uông, hỏi ông buổi tối có thời gian không, cô muốn nói chuyện với ông một chút. Giáo sư Uông liền đồng ý ngay.

Tô Tiểu Bồi thấy yên tâm hơn nhiều, cô vẫn dĩ muốn tìm thời gian nói chuyện với Giáo sư về giấc mơ kỳ quái kia, ông có chuyên môn cao hơn cô, có lẽ sẽ có vài kiến giải, cộng thêm chuyện cô xuất hiện ảo giác nữa, vậy thì càng cần nói chuyện cẩn thận hơn.

Tô Tiểu Bồi tận dụng thời gian buổi chiều để sắp xếp lại nội dung trong giấc mơ, buổi sáng vội vàng ghi lại nên không được chi tiết lắm. Hôm nay đáng ra chủ biên sẽ cùng cô thảo luận lựa chọn đề tài, nhưng bất ngờ phải đi công tác, Tô Tiểu Bồi vui mừng vì được thanh nhàn. Cô đọc lại một lượt nội dung ghi chép trong máy tính, sau đó ngồi ngẩn ra.

Đường Liên, hội chứng Stockholm(2), con tin gặp vướng mắc trong tình cảm, ở một vài trường hợp, tâm lý người bị hại phát sinh biến đổi, nảy sinh tình cảm đối với kẻ phạm tội, thậm chí sẽ quay ngược lại giúp đỡ cho hắn. Tại sao cô lại bỏ qua trường hợp này nhỉ?

(2) Thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình. Nguồn gốc của thuật ngữ này là từ một vụ án xảy ra năm 1973 tại Stockholm, Thuỷ Điển.

Tô Tiểu Bồi nhớ lại một lượt toàn bộ phản ứng và thái độ của Đường Liên, càng thêm chắc chắn. Không sai, nhưng khi ấy tại sao cô không nghĩ

https://thuviensach.vn

đến. Ở trong giấc mơ đó, sức phán đoán của cô thực sự đã xuống cấp thê thảm.

Tô Tiểu Bồi dùng cả một buổi chiều lập xong hồ sơ vụ án, lưu vào USB, đến lúc tan ca, cô chạy như bay ra khỏi toà nhà công ty, chuẩn bị đến chỗ hẹn gặp Giáo sư Uông.

Vừa xuống lầu, cô lại sững người.

Trước toà nhà là một khuôn mặt lo lắng nhìn chằm chằm vào cửa, chính là người đàn ông tự xưng Nguyệt Lão.

"Tô Tiểu Bồi." Anh ta cũng nhìn thấy cô, lớn tiếng gọi.

Tô Tiểu Bồi nhìn xung quanh, mọi người nghe thấy tiếng gọi này cũng nhìn sang phía anh ta.

Tô Tiểu Bồi nhíu chặt mày, không phải chứ, lẽ nào người này không phải là ảo giác?

"Tô Tiểu Bồi, tại sao cô lại quay về rồi?" Nguyệt Lão nóng vội, không đợi Tô Tiểu Bồi kịp phản ứng đã xông đến, kéo cô sang một bên.

"Từ đâu quay lại?" Tô Tiểu Bồi lạnh lùng cố ý hỏi.

"Xuyên không đó, chẳng phải cô đã xuyên không rồi sao? Thời gian còn sớm hơn cả trong tưởng tượng của tôi, tôi cứ nghĩ phải một thời gian nữa cơ, kết quả cô đã xuyên đi rồi. Nhưng cô quay lại cũng sớm quá đó, cô đã gặp được anh ta chưa?"

"Gặp ai?"

"Trình Giang Dực đó!" Nguyệt Lão nôn nóng xoay người. "Cô vẫn chưa gặp được anh ta sao?" Anh ta nhìn thấy biểu cảm của Tô Tiểu Bồi liền biết nhất định là chưa gặp được rồi.

https://thuviensach.vn

"Ai da, tôi còn tưởng rằng hiệu suất của cô đặc biệt cao, trong chốc lát đã làm xong nhiệm vụ rồi chứ, kết quả cô đã đi một chuyến uổng công rồi à." Anh ta vẫn đang tự nói tự nghe, còn Tô Tiểu Bồi trợn mắt nhìn anh ta.

"Đợi chút, đợi chút!" Đồng chí Nguyệt Lão kinh ngạc sững sờ, anh ta trợn tròn mắt, kinh hãi kêu lên: "Lẽ nào cô đã chết rồi?"

"Đúng, trước mặt anh là một linh hồn."

"Trời ạ, cô đừng có đùa chứ." Nguyệt Lão lắc đầu. "Cô nói đùa nghiêm túc như vậy rất đáng sợ."

Nguyệt Lão đang muốn nói tiếp, bên cạnh có một đồng nghiệp của Tô Tiểu Bồi đi qua, cười, nói: "Tiểu Bồi, bạn trai cô phải không? Đẹp trai quá."

"He he." Nguyệt Lão được người ta khen, ngại ngùng cười đáp lại.

Đồng nghiệp kia cũng không xen ngang nữa, nói xong câu đó liền vẫy tay rời đi.

Nguyệt Lão nhìn xung quanh không có ai, lại bắt đầu nói: "Tô Tiểu Bồi, sau khi cô xuyên không, chỉ có hai loại tình huống mới có thể quay về được, loại thứ nhất là cô đã tìm được anh ta rồi, tình huống còn lại chính là cô chết rồi. Ở bên kia cô đã gặp phải chuyện gì thế, chết rồi phải không?"

Tô Tiểu Bồi nhíu mày, cô bị rơi xuống sông, chết rồi sao?

"Haiz, cô chết cũng hơi nhanh đó."

Nghe thấy ngữ khí kiểu này, cô thật sự muốn cho anh ta ăn đòn.

"Tô Tiểu Bồi, cô đến đó rồi, đã gặp được những ngươi nào? Cô mau nói cho tôi biết đi. Lần này cô quay lại, chỗ tôi hiển thị tin báo rằng anh ta vẫn còn ở bên đó, cho nên cô đã thất bại rồi. Nói như vậy thì, chẳng bao lâu nữa cô sẽ lại bị kéo qua đó, nhân lúc này vẫn còn cơ hội, tôi giúp cô phân tích

https://thuviensach.vn

một chút, nếu không thì lần sau cô lại xuyên đi nữa, tôi sẽ không giúp đỡ cô được đâu."

Chuyện quái quỷ gì đây? Còn phải xuyên nữa sao?

Tô Tiểu Bồi thật sự sắp tức chết rồi. Cô nghĩ ngợi một chút mới nói: "Chỗ đó có không ít người, phải kể từng người từng người cho anh nghe sao?" Cô thấy thật bực mình.

Nguyệt Lão gãi đầu. "Cũng đúng nhỉ, nếu câu chuyện quá dài, tôi cũng chẳng có thời gian nghe nhiều như vậy."

"Rốt cuộc là ai không có thời gian?"

Nếu không phải là Tô Tiểu Bồi muốn làm cho rõ ràng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì chắc hẳn đã quay đầu bỏ đi từ lâu rồi.

"Hay là thế này đi, cô hãy nói xem, sau khi qua đó người đầu tiên cô gặp được là ai?"

"Một người đàn ông, một người phụ nữ."

"Không có Trình Giang Dực sao? Anh ta chỉ xuyên không sớm hơn cô hơn một tháng, chắc là rất dễ nhận ra."

"Không có, hai người đều là người cổ đại, còn chê tôi nói chuyện kỳ quái."

"Sao lại như vậy?" Nguyệt Lão tỏ vẻ nghi hoặc, anh ta móc từ trong túi ra một thiết bị trông giống như máy tính bảng, lướt lướt một lúc, sau đó nói: "Sợi dây tơ hồng của hai người vẫn được buộc rất chặt, hơn nữa không phải kiểu chặt bình thường, mà là siêu chặt!"

Gớm! lại còn chơi chữ!

"Cho nên nơi cô đến chắc là cách anh ta không xa. Cô thử nghĩ lại xem, trong hai người cô đã gặp, chắn chắn có một người có quan hệ với anh ta,

https://thuviensach.vn

có lẽ người đó có thể đưa cô đi tìm anh ta."

Đưa cô đi tìm anh ta?

Tô Tiểu Bồi nghĩ một lúc, Nhiễm Phi Trạch dự định đưa cô đến am ni cô, chỗ đó chắc chắn không thể có người đàn ông trẻ tuổi gì đó xuyên không tới được. Đường Liên thì sao? Tuy cô không dám chắc, nhưng nàng ta mắc hội chứng Stockholm, nàng ta giúp đỡ sơn tặc đến bắt cóc mình là chuyện rất có khả năng, nếu như nói nàng ta đưa mình đến cho người nào đó…

Không phải chứ, Trình Giang Dực kia xuyên không qua, không làm người cho tử tế, lại đi làm sơn tặc, trở thành tội phạm cưỡng hiếp con gái nhà lành?

Đường Liên bị bắt cóc gần hai tháng trước, Trình Giang Dực gần hai tháng trước xuyên không…

Không phải chứ?

"Anh nói tôi tìm được anh ta, thì có thể cùng nhau quay lại, tìm được nghĩa là thế nào?"

"Nghĩa là thế nào?" Đồng chí Nguyệt Lão cũng chẳng hiểu mô tê gì.

"Chính là tôi nhìn thấy anh ta rồi thì coi như là tìm được, hay là tôi gọi một tiếng Trình Giang Dực anh ta đáp lời thì mới coi như là tìm được, hay là như thế nào? Tìm được rồi làm thế nào quay lại? Tay nắm tay cùng nhau hét "đi" là được phải không?"

"Á, điều cô nói thực sự không biết." Nguyệt Lão tiếp tục mơ hồ, anh ta ngẫm nghĩ một chút liền cười. "Cái kiểu nắm tay cùng nhau hét "đi" là quay lại kia, nghe rất buồn cười."

Nói rồi, anh ta cười thật, sau đó nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc của Tô Tiểu Bồi liền nén lại, khẽ ho hai tiếng, trở lại với dáng vẻ nghiêm trang.

https://thuviensach.vn

"Tóm lại, bây giờ công việc của tôi khá bận, vẫn chưa điều tra được thông tin tường tận hơn, đợi tôi điều tra được rồi, sẽ nghĩ cách nói cho cô biết."

"Anh có thể đáng tin cậy hơn một chút được không?"

"Haiz, câu này mà cô cũng nói ra được sao, tôi luôn cố hết sức đấy chứ." Nguyệt Lão tỏ vẻ bất bình, anh ta tiếp tục nhấn mạnh: "Tô Tiểu Bồi, cô nhanh chóng đến bệnh viện thăm Trình Giang Dực đi, tốt xấu gì cô cũng phải nhận ra dáng vẻ của anh ta, tìm hiểu thêm về anh ta, như vậy mới tiện tìm người. Sợi dây tơ hồng của cô với anh ta buộc chặt như vậy, cho nên anh ta chắc chắn sẽ không ở cách cô quá xa. Người cô gặp được, nếu như không phải là anh ta, thì nhất định có thể dẫn dắt cô tìm được anh ta, nhất định là có quan hệ. Cô ở bên đó cũng không cần sợ, dù sao nếu bị chết cô có thể quay về đây, cùng lắm thì coi như đi nghỉ, về rồi có thể lại đi mà."

Khốn khiếp, nói năng kiểu gì vậy, tại sao anh ta không thử chết một lần xem nó có mùi vị thế nào.

"Còn gì nữa không?"

"Còn cái gì?" Đồng chí Nguyệt Lão lại ù ù cạc cạc.

Anh còn có điều gì muốn dặn dò không?"

"Ừm, tạm thời chưa nghĩ ra."

Tô Tiểu Bồi móc điện thoại di động, hỏi: "Tên của anh, số điện thoại, lưu lại cho tôi."

"Tôi là Nguyệt Lão số 2238, không có tên, không có số điện thoại."

"Số 2238?" Tô Tiểu Bồi sa sầm mặt. "Có rất nhiều Nguyệt Lão sao?"

"Đúng vậy, nếu không thì làm thế nào giải quyết hết được mọi việc, mỗi một *case*(3) chúng tôi phải xử lý rất nhiều chuyện."

https://thuviensach.vn

(3) Tiếng Anh nghĩa là: Trường hợp.

Được các anh xử lý mà tỷ lệ ly hôn bây giờ vẫn cao như vậy." Tô Tiểu Bồi rất không khách khí chế nhạo. "Không gả được chồng, không lấy được vợ cũng có cả một đống lớn. Có phải là công tác bồi dưỡng huấn luyện trước khi các anh nhậm chức không làm đến nơi đến chốn, mọi người đều không đáng tin cậy như anh không?"

Nguyệt Lão nhẫn nhịn chịu nhục. "Tôi cũng đã rất nỗ lực rồi, được chưa nào, nhân duyên của các người không tốt, nhất định là do vấn đề của các người, không thể đổ lỗi cho người khác, cũng không thể trách Nguyệt Lão. Chính vì tâm lý của người hiện đại càng ngày càng ích kỷ nên mới xuất hiện tình trạng này. Tô Tiểu Bồi, đừng có cậy cô đã có người trong duyên phận rồi mà lên mặt nhé, tôi có thể tiết lộ một chút cho cô, cứ coi như Trình Giang Dực không bị tai nạn giao thông, cứ coi như bọn cô gặp được người trong định mệnh, rồi nảy sinh tình cảm với nhau, nhưng với tính khí xấu xa của cô và anh ta, có yêu nhau cũng sẽ rất vất vả. Tôi đã chuẩn bị một đống thử thách cho hai người rèn luyện rồi, kết quả lại gặp phải sự việc thế này, tất cả thành công cốc, tôi cũng rất lộn ruột đấy biết chưa? Cho nên cô cũng đừng phàn nàn nữa, mỗi người đều có nỗi vất vả của mình."

Tô Tiểu Bồi bị anh ta mắng lại, chẳng phản bác được gì.

"Tóm lại nhé, một lần lạ hai lần quen, lần sau cô quay lại nữa thì sẽ quen đường thuộc lối thôi, chúc cô thuận buồm xuôi gió. À, đúng rồi, đừng quên trước khi đi thì nhớ đến bệnh viện nhé, lần trước cô không nghe lời tôi gì cả, nhưng mà không trách cô được, thời gian lần trước thật sự là không được thích hợp lắm, nhanh quá mức. Tôi nhìn thấy thông tin hiển thị trên nhật ký công việc mà cũng giật thót mình."

"Ảnh tôi chụp anh, vì sao không thấy nữa?"

"Chúng tôi sẽ không cho lưu lại hình ảnh. Đợi *case* của cô kết thúc rồi, tôi cũng sẽ dần dần biến mất khỏi ký ức của cô. Đồng nghiệp của cô vừa rồi

https://thuviensach.vn

nhìn thấy tôi, sau đó cô ta cũng sẽ quên mất hình dáng của tôi, cô ta chỉ nhớ hình như từng thấy cô nói chuyện với một người đàn ông, qua một thời gian nữa thì cô ta sẽ hoàn toàn quên đi chuyện này. Trong bức ảnh cô chụp không có tôi là chuyện quá bình thường."

Tô Tiểu Bồi giơ điện thoại lên, chụp anh ta một lần nữa. Nguyệt Lão cười cười, rất hồn nhiên giơ hai ngón tay lên làm hình chữ V, tạo dáng để cho cô chụp.

"Khi nào tôi sẽ đi tiếp?" Tô Tiểu Bồi không muốn tin vào chuyện này, nhưng cô vẫn cứ hỏi.

"Không biết."

"Sau khi qua đó sẽ rơi đến chỗ nào?"

"Không biết."

"Vậy anh biết được điều gì?"

"Tôi chỉ biết cô sẽ bị kéo đi, sau đó tìm được anh ta thì có thể quay về. À, không đúng, nên nói là, hoặc là tìm được, hoặc là chết, thì sẽ quay về." Nguyệt Lão vừa nói vừa gật đầu, ngữ khí nhấn mạnh một chút.

Thật là thê thảm, anh ta biết được nhiều quá nhỉ. Tô Tiểu Bồi thực sự bực mình.

Vậy nếu như tôi có vấn đề muốn tìm anh thì làm thế nào?"

"Cô không tìm được tôi đâu, bọn tôi làm công việc này, người có vấn đề quá nhiều, nếu như chúng tôi còn triển khai dịch vụ tư vấn, vậy chẳng còn thời gian làm chuyện chính nữa rồi. Nếu có tin tức mới cần để cho cô biết tôi sẽ thông báo với cô, tôi không xuất hiện chứng tỏ là bên tôi không có tiến triển gì, cô phải dựa vào chính mình thôi. Thuận theo tự nhiên là được, cố lên nha."

https://thuviensach.vn

Nguyệt Lão không đáng tin cậy còn không biết xấu hổ mà cổ vũ cô nữa. Chính bản thân anh ta mới cần phải cố gắng hơn chứ!

Cuộc nói chuyện kết thúc, Nguyệt Lão vẫy vẫy tay rồi xoay người hoà vào đám đông.

Tô Tiểu Bồi nhìn theo bóng lưng của anh ta, một người đi sượt qua, không cẩn thận đụng phải, anh ta gật đầu mỉm cười với người kia rồi đi tiếp. Tô Tiểu Bồi băn khoăn có phải người va vào anh ta sau này cũng sẽ quên chuyện này không.

Cô cúi đầu nhìn điện thoại, hình ảnh của Nguyệt Lão vẫn còn.

Cô đặt điện thoại vào trong túi, đi về phía xe của mình, nổ máy phóng đi. Được một đoạn thì gặp đèn đỏ, cô dừng xe, lại lấy điện thoại ra xem, trong bức ảnh có cây cối, có cảnh đường phố, nhưng không còn bóng dáng của Nguyệt Lão.

Tô Tiểu Bồi đi gặp Giáo sư Uông.

Nhưng phải nói chuyện này với Giáo sư Uông thế nào đây, trên suốt quãng đường cô rất do dự. Vốn dĩ định nói toàn bộ sự việc, bao gồm giấc mơ vô cùng chân thực và cả Nguyệt Lão mà cô tưởng tượng ra.

Nhưng bây giờ xem ra Nguyệt Lão đó là có thực, vậy mộng cảnh và những sự việc trong mơ cũng là sự thật? Cô thực sự đã xuyên không?

Tô Tiểu Bồi cho xe dừng lại dưới toà nhà của trung tâm nghiên cứu, đưa ra quyết định cuối cùng, mơ vẫn là mơ. Cô đến đây, chính là để tìm kiếm sức mạnh.

Giáo sư Uông gặp được Tô Tiểu Bồi thì rất vui mừng, hỏi han tình hình công việc và cuộc sống của cô. Tô Tiểu Bồi nói tất cả đều tốt, có điều hễ mẹ và bà cô Tô Lệ sắp xếp xem mặt, giám sát công việc của cô là cô lại thấy đau đầu.

https://thuviensach.vn

Giáo sư Uông cười, nói: "Làm một biên tập viên quèn đúng là vùi dập tài năng của em rồi, bất cứ khi nào muốn quay lại, chỗ thầy luôn luôn có vị trí dành cho em."

Hai người nói chuyện một lát thì vợ của Giáo sư Uông mang cơm đến cho ông, nghe nói Tiểu Bồi đến, bà liền mang thêm cả một phần cho cô. Tiểu Bồi thấy một đống tư liệu trên bàn của Giáo sư, biết được ông lại phải tăng ca, trong lòng bất giác thấy ngưỡng mộ. Chỗ này mới là nơi cô phát huy tất cả năng lực của mình, làm việc ở nhà xuất bản, cô luôn có cảm giác không vận dụng được khả năng của mình.

Hai thầy trò vừa ăn cơm vừa trò chuyện rất thoải mái.

Tô Tiểu Bồi nói với Giáo sư mình có một giấc mơ rất chân thực. Trong mơ cô đã đến một thế giới cổ đại xa lạ, cô không có tiền, nói chuyện cũng kỳ quái, còn là một bà cô già, kiểu tóc cũng không giống với con gái ở đó, mọi người đều dùng ánh mắt rất kỳ quái để nhìn cô.

"Sau đó thì sao?" Giáo sư hỏi.

"Ở nơi đó em chẳng làm được việc gì cho ra hồn nên rất thiếu tự tin, dường như em đã trở thành một người khác hẳn, làm việc việc gì cũng không chắc chắn, thậm chí chỉ có chẩn đoán tâm lý, em cũng không làm tốt. Tuy là có nguyên nhân khách quan, nhưng thực sự là em không được như bình thương."

"Có vẻ như em hoàn toàn lạc lõng trong thế giới đó."

Tô Tiểu Bồi gật đầu. "Hình như từ trước đến nay em chưa từng phải chịu đả kích như vậy."

"Vậy khi ở đó, em có tuyệt vọng không?"

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu: "Không tuyệt vọng. Tuy rất khó khăn, nhưng em vẫn nghĩ xem phải làm thế nào để kiếm tiền tiếp tục

https://thuviensach.vn

sống, em học khẩu âm và cách nói chuyện của bọn họ, em còn muốn dùng trí thức của mình giúp đỡ bọn họ."

"Vậy thì còn vấn đề gì nữa?" Giáo sư cười cười. "Cứ coi như là một giấc mơ, em cũng ứng phó được rất tốt. Tiểu Bồi, em có có một mặt tích cực, sự thiếu tự tin của em ở trong hoàn cảnh như vậy là phản ứng bình thường."

"Em đang nỗ lực thích ứng, nhưng ảnh hưởng tiêu cực của nó đối với em cũng rất lớn."

"Vậy thì em chuyển hướng đi, hãy nhìn vào mặt tích cực."

"Tích cực?"

Giáo sư Uông mỉm cười, đứng dậy đi pha trà, Tô Tiểu Bồi vội vàng chạy đến giúp đỡ.

"Tiểu Bồi, kiêu ngạo là một từ rất tế nhị, có lúc em có thể lý giải thành tự tin, có lúc lại có thể lý giải thành tự phụ. Khi làm tốt một việc nào đó, người khác sẽ nói đó là kết quả của sự tự tin, ngược lại sẽ bị nói đó là kết quả của sự tự phụ, nhưng dù thế nào, nguồn gốc và quá trình của sự việc có lẽ đều giống nhau, cùng là một người, cùng chung một khả năng phán đoán. Vậy thì tại sao mọi người phải dùng kết quả để phân tích người này tự tin hay tự phụ chứ?"

Giáo sư pha trà xong, Tiểu Bồi ấy đĩa bưng ra bàn.

"Tiểu Bồi, đạo lý này em nhất định hiểu được. Trên thực tế, chúng ta đều biết, đây là đạo lý người người đều hiểu, có điều đôi khi những tư tưởng này bị vùi lấp ở nơi sâu thẳm của ý thức, cần có người khai thông dẫn dắt ra ngoài, cái này gọi là giảng giải khuyên nhủ. Thầy hài lòng nhất một điểm ở em, chính là từ trước đến nay em chưa từng vận dụng lý luận một cách cứng nhắc, thầy nhớ khi còn ở trường, thầy Lý phê bình với thầy chuyện em ứng dụng kiến thức lung tung."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi nhớ đến dáng vẻ tức giận nghiến răng trừng mắt của Giáo sư Lý mà không nhịn được cười.

"Tiểu Bồi, tâm lý học là môn khoa học rất đặc biệt, giống một môn nghệ thuật, nó không có đúng sai tuyệt đối, khiến người ta phải suy ngẫm sâu xa, em đã vận dụng kiến thức rất tốt, đừng chỉ dựa vào những thứ giáo điều, có thể giải quyết được vấn đề chính là phương pháp tốt. Vì vậy, cho dù ở trong mơ gặp phải hoàn cảnh khó khăn, em vẫn có thể linh hoạt ứng phó. Con người có rất nhiều định kiến, có rất nhiều điều nghĩ không thông, đó là do tác động của hoàn cảnh, em đến một nơi hoàn toàn xa lạ, rũ bỏ tất cả hào quang trên người xuống, bắt đầu lại từ đầu, từ trạng thái tâm lý đến nhận thức và quan hệ xã hội, thế giới đó mang đến cho em những điều hoàn toàn mới, ngược lại có lẽ sẽ giúp em thu nhận được càng nhiều kiến thức hơn."

Tô Tiểu Bồi hơi sững sờ, khẽ gật đầu. Không sai, đây chẳng qua chỉ là những đạo lý vô cùng bình thường.

"Tiểu Bồi, bất luận đó có phải là mơ hay không, em đều không cần hoài nghi bản thân mình."

Lời nói của Giáo sư Uông mang ý tứ sâu xa, Tô Tiểu Bồi đột nhiên hoá giải được khúc mắc trong lòng, cô cảm ơn Giáo sư và ra về.

Đến dưới căn hộ của mình, Tô Tiểu Bồi suy nghĩ một chút, lấy cuốn sổ ghi chép trong túi ra xem qua rồi lại lái xe đi. Cô đến Bệnh viện số Một.

Thời gian thăm bệnh buổi tối kéo dài đến chín giờ, Tô Tiểu Bồi nhìn đồng hồ, vẫn còn năm phút nữa. Cô nhanh chóng đi đến tầng hai nhăm, toà nhà số Hai mà Nguyệt Lão nói, sau khi lên đó, cô hơi ngạc nhiên, tầng này yên tĩnh đến quái dị. Vừa ra khỏi cửa thang máy, bàn đón tiếp hào nhoáng đập ngay vào mắt Tô Tiểu Bồi.

Đúng là quan liêu hủ bại.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi vừa mới tiến đến bàn đón tiếp thì có một người đứng dậy hỏi cô tìm ai.

Tô Tiểu Bồi nhìn xung quanh một lượt, sau đó nói cô là bạn của Trình Giang Dực, cô đến thăm anh ta. Khi cô nói những lời này, thầm nghĩ đáng lẽ nên mua bó hoa hoặc xách chút quà gì đó đến.

Cô y tá không hề kiểm tra thân phận của cô mà nói: "Cô đợi một chút, người đến thăm anh Trình đều phải được thư ký của anh ấy cho phép mới được. Giờ tôi sẽ thông báo cho thư ký."

Thư ký? Nằm viện còn cần thư ký giữ cửa sao?

Tim Tô Tiểu Bồi đập thình thịch, không phải chứ, người được gọi là người yêu trong định mệnh của cô lại phô trương đến vậy sao?

Cô y tá gọi điện thoại, chẳng mấy chốc từ trong phòng bệnh có một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đi ra, anh ta đeo kính gọng vàng, sơ mi thẳng tắp, áo quần chỉn chu. Anh ta nhìn y tá, y tá chỉ sang Tô Tiểu Bồi, người đó lại quay sang Tô Tiểu Bồi, đẩy gọng kính, đi đến hỏi: "Xin chào, xin hỏi cô là…?"

"Tôi là bạn của bạn anh Trình, bạn tôi ở nơi khác, vừa mới nghe nói anh Trình gặp nạn thì vô cùng lo lắng, liền bảo tôi nhanh chóng đến thăm."

Anh chàng đeo kính có vẻ không tin, anh ta lại hỏi: "Bạn của cô là vị nào?"

"Anh ấy họ Nhạc, tôi nhận lời nhờ vả của người ta, cũng không hỏi rõ về giao tình giữa anh ấy và anh Trình, có điều anh ấy rất lo lắng đối với bệnh tình của anh Trình, chho nên bảo tôi đi giúp một chuyến. Đối với bạn bè của anh Trình, anh đều nắm rõ như lòng bàn tay sao?" Tô Tiểu Bồi bình tĩnh điềm nhiên, cô mỉm cười, không mảy may lộ ra vẻ lo lắng, lại ám chỉ người bạn này nói ra rồi có thể anh ta cũng không biết.

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc anh chàng đeo kính cũng rất bình thản. "Bạn của cô thật là có lòng tốt, bạn bè của Trình tổng không phải tôi đều quen biết hết, nhưng tình hình là thế này, có vài phóng viên luôn dùng đủ mọi danh nghĩa đến chụp trộm ảnh của Trình Tổng, chúng ta cũng là vì bất đắc dĩ mới phải hỏi kĩ, hơn nữa tình trạng của Trình Tổng thực sự không thích hợp để gặp mặt khách, xin cô thông cảm cho. Cô có thể chuyển lời đến người bạn kia rằng, tình trạng của Trình Tổng đã ổn định, xin anh ấy cứ yên tâm."

Vậy à, tôi thực sự quá đường đột rồi, xin anh chớ trách," Tô Tiểu Bồi thốt ra những lời mang theo chút khẩu khí của Nhiễm Phi Trạch, bất giác thấy hơi ngượng ngùng, sau đó lại mỉm cười, hỏi mấy câu về bệnh tình của Trình Giang Dực. Anh chàng đeo kính kia khách khí đáp lời, thực ra lời nói của anh ta có cũng như không mà thôi. Tô Tiểu Bồi thấy chắc sẽ không thể thăm dò được thêm tin tức gì, liền nói: "Vậy tôi cũng không làm phiền nữa, tôi sẽ chuyển lời đến bạn mình, cảm ơn anh."

Hai người chào hỏi nhau xong, Tô Tiểu Bồi quay người rời đi. Vào thang máy rồi còn thấy anh chàng đeo kính vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn theo cô, xem ra là muốn xác định chắc chắn cô đã đi thật rồi.

Trông chừng nghiêm ngặt như vậy, xem ra Trình Giang Dực thật sự là nhân vật lớn.

Tô Tiểu Bồi về nhà, mở máy tính lên mạng tra tên Trình Giang Dực, không tra thì thôi, tra rồi mới biết anh ta đúng là nhân vật nổi tiếng.

Tin tức người này gặp tai nạn nhập viện có đầy trên các trang mạng. Trên báo cũng nói anh ta vẫn đang trong tình trạng hôn mê, không có khởi sắc. Ảnh đính kèm theo tin là chiếc xe bị đâm vỡ phần đầu và cửa chính của bệnh viện không có ảnh người thật.

Tô Tiểu Bồi tiếp tục xem, hoá ra Trình Giang Dực là người sáng lập kiêm đối tác của công ty khoa học kỹ thuật mạng No.C, tên của công ty này cô đã từng nghe qua, rất có danh tiếng, khi đó cô còn nghĩ ai lại đặt cái tên

https://thuviensach.vn

kỳ quái như vậy, bây giờ biết người sáng lập là Trình Giang Dực. Đây rõ ràng là một cái tên mang đậm sắc thái cá nhân. Xem tiếp tình hình của công ty, Trình Giang Dực hoá ra không phải là CEO, mà là người đứng đầu phòng khai thác phát triển, cá nhân anh ta đã có hơn một trăm công trình được cấp bằng sáng chế, giới truyền thông khoác cho anh ta tên gọi "thiên tài".

Tô Tiểu Bồi tiếp tục mở từng trang từng trang một, những bài báo về vị thiên tài này ở trên mạng phần nhiều là thành tựu của công ty và các danh hiệu cá nhân, cũng có không ít bài giới thiệu sản phẩm mới, rõ ràng anh ta không khoác chức danh CEO nhưng còn nổi tiếng hơn cả CEO. Nhưng dù như vậy trên mạng lại không có ảnh chụp của anh ta, tìm được duy nhất một tấm, là ảnh thẻ của anh ta, có vẻ như được chụp lại từ thẻ ra vào công ty. Nhìn qua, trông cũng không xấu xí lắm.

Tô Tiểu Bồi xem những tư liệu này, đột nhiên có một suy nghĩ, khai thác phát triển công trình, công ty khoa học kỹ thuật, ha ha ha, người này xuyên không đến thời cổ đại, chắc chắn sẽ vô dụng hơn cả cô.

Đêm nay Tô Tiểu Bồi cứ thấp thỏm không yên, lăn qua lăn lại, cô sợ mình ngủ say thì sẽ xuyên không một lần nữa. Kết quả chứng minh cô đã lo thừa, đêm nay khá là yên ổn, khi cô thức dậy vẫn còn đang ở trong phòng ngủ của mình.

Tô Tiểu Bồi đi làm như thường lệ, chủ biên đi công tác chưa về, tổ trưởng sắp xếp cho cô trợ giúp biên tập viên khác làm sách, Tô Tiểu Bồi vẫn bình tĩnh nhẫn nại làm việc cho qua ngày, thời gian nhàn rỗi vẫn không quên tiếp tục điều tra về Trình Giang Dực và tìm hiểu các tri thức về thời cổ đại.

Loáng một cái đã ba ngày trôi qua, hôm nay là thứ Năm, Tô Tiểu Bồi nhận được thông báo của tổ trưởng nói ngày mai chủ biên quay về, hỏi Tô Tiểu Bồi đã có ý tưởng gì mới cho đề tài sắp tới chưa, chủ biên thảo luận với cô luôn.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi trả lời có rồi, thực ra cô đã chuẩn bị một vài ý tưởng, nhưng không biết chủ biên có thích không. Cô vẫn còn rất mù mờ trong việc lựa chọn đề tài, theo như cô thấy những đầu sách này trên thị trường đều tiêu thụ rất chậm, còn những loại sách mà cô không hiểu tại sao có người mua thì lại đạt mức tiêu thụ kỷ lục.

Cứ lấy biên tập viên dòng sách ngôn tình trong công ty làm ví dụ, cô ta rất thích nhét sách cho Tô Tiểu Bồi đọc, hễ Tô Tiểu Bồi chê bai sách cô ấy biên tập là cô ấy liền vui mừng nói: "Tốt quá, Tiểu Bồi không thèm đọc, chắc chắn sẽ rất đắt hàng."

Cái kiểu cười nhạo châm chọc khẩu vị của người khác này khiến Tô Tiểu Bồi không khỏi bực bội!

Nhưng Tô Tiểu Bồi vẫn rất chân thành nói với cô ta: "Gia Gia, cô có thể bảo với tác giả của cô, viết qua viết lại đều là mấy kiểu nghề nghiệp đó, thật sự chẳng có gì thú vị cả, cô bảo bọn họ viết chuyện xuyên đến thời cổ đại mở tiệm bán bàn chải đánh răng, chắc chắn kiếm được bộn tiền."

Gia Gia tức tối bĩu môi. "Haiz, Tiểu Bồi, cô thực sự xấu bụng, muốn hại tác giả của tôi không được xét duyệt có đúng không? Được rồi, tối nay bọn mình đi ăn thịt nướng, tôi phổ biến cho cô một chút kiến thức xuyên không."

Thế là tối hôm nay, Tô Tiểu Bồi cùng Trần Gia Gia đi ăn thịt nướng, nghe cô ấy giảng giải các kiểu xuyên không, kỹ năng sinh tồn sau khi xuyên không, các kiểu nữ chính dung mạo chim sa cá lặn, ai gặp cũng yêu và các kiểu nam chính dung mạo anh tuấn phong độ nhưng lòng dạ lại đen tối.

Tô Tiểu Bồi bật cười khánh khách. Cô rất thích Gia Gia, cô gái này ngây thơ lại nhiệt tình, tình yêu của cô ấy đối với công việc thực sự kiến Tô Tiểu Bồi rất ngưỡng mộ.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà sự vui mừng này không thể duy trì được đến ngày thứ hai, bởi vì buổi tối hôm đó, sau khi ngủ say, Tô Tiểu Bồi lại xuyên không.

Tô Tiểu Bồi không biết có phải do nghe quá nhiều chuyện xuyên không, hay là do chủ biên muốn tìm cô thảo luận nữa, lần trước cô xuyên không cũng là trước hôm phải họp với chủ biên. Sự trùng hợp này khiến cô xác định chủ biên chính là khắc tinh của mình.

https://thuviensach.vn

Chương 5

Lần xuyên không này còn thảm hơn lần trước.

Tô Tiểu Bồi đang ngủ ngon, đột nhiên cảm thấy không sao thở được, xung quanh ẩm ướt, lạnh buốt như băng.

Cô đang ở dưới nước!

Tô Tiểu Bồi vô thức mở mắt ra, không cẩn thận há miệng, nước lạnh tràn vào miệng cô. Vừa vùng vẫy, Tô Tiểu Bồi vừa cố trấn tĩnh lại.

Cô lại xuyên không rồi sao?

Cô không trấn tĩnh nổi, hình như cô sắp chết đuối rồi.

Đúng là thê thảm, không đến mức vừa xuyên không qua đây liền chết luôn, sau đó lại xuyên về, sau đó lại xuyên qua rồi chết, sau đó lại xuyên về…

Phổi Tô Tiểu Bồi đã hết dưỡng khí, sắp nổ tung đến nơi. Cô bắt đầu hoảng loạn, chân tay khua khoắng, bơi lên trên theo bản năng.

Mặt nước, không khí.

Cuối cùng cũng trồi lên khỏi mặt nước, cô tham lam hít vào từng ngụm khí lớn.

Nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc.

Dòng nước xiết đẩy cô về phía trước, tiếp tục kéo cô xuống dưới.

Cô vật lộn, vùng vẫy, cô cảm thấy mình chẳng còn sức lực nữa, liền lớn tiếng kêu cứu.

https://thuviensach.vn

Một bóng người lướt qua bờ sông, Tô Tiểu Bồi nhìn không rõ, nhưng cô càng gắng sức hét tiếp.

"Cô nương." Bóng người đó chạy đến bên bờ cách chỗ cô gần nhất, Tô Tiểu Bồi nghe rõ giọng nói của chàng, suýt chút nữa thì xúc động đến mức rơi cả nước mắt.

"Tráng sĩ!"

Dựa trời dựa đất chẳng bằng dựa vào tráng sĩ!

"Tráng sĩ cứu mạng!"

Nếu như có hoạt động bình chọn "thanh niên tốt bụng đáng tin cậy", nhất định cô phải bỏ một phiếu cho Nhiễm Phi Trạch.

Dòng nước chảy xiết, Nhiễm Phi Trạch không hề vội vàng lao xuống nước cứu người, chàng nhảy mấy bước lên phía trước đón đầu, lật tay một cái, thân cây trên bờ lập tức bị quật gãy.

Cây lớn đổ xuống nước, Tô Tiểu Bồi bị dòng nước đánh dạt lên thân cây.

Cô không màng đau đớn, một tay ôm chặt lấy thân cây, lớn tiếng hét: "Tráng sĩ cứu mạng!"

Nhiễm Phi Trạch khẽ đạp vào thân cây, nhảy đến giữa sông, tóm lấy cánh tay của Tô Tiểu Bồi, lại nhảy lên bờ nhanh như bay.

Trong lúc Tô Tiểu Bồi còn đang sợ Nhiễm Phi Trạch không tóm chắc khiến cô rơi xuống lòng sông, thì hai chân đã giẫm lên mặt đất rồi.

"Cô nương vẫn ổn chứ?"

Tô Tiểu Bồi vô thức gật đầu, nhưng vẫn còn hồn siêu phách tán, trên người vừa ướt vừa lạnh, không kìm được run lên cầm cập.

https://thuviensach.vn

"Cô nương?" Nhiễm Phi Trạch lại gọi cô.

Tô Tiểu Bồi vòng hai tay ôm lấy thân mình, ngước mắt lên nhìn chàng, nhìn thấy sự quan tâm trong mắt chàng, trong lòng bất giác hơi cảm động.

"Tráng sĩ." Cô đáp lại một tiếng, lúc này mới phát hiện giọng nói của mình cũng run rẩy rất dữ dội.

Nhiễm Phi Trạch kéo cô vào giữa rừng cây, tìm chỗ trống trải sạch sẽ bảo cô ngồi xuống. Sau đó chàng đi một vòng, chẳng mấy chốc đã vác một đống cành cây khô quay lại. Tô Tiểu Bồi lúc này đã trấn tĩnh lại, cô nhìn động tác của Nhiễm Phi Trạch, không rõ chàng làm thế nào mà chẳng mấy chốc đã tạo ra một đống lửa rồi.

Đống lửa cháy bập bùng trước mặt, cô dần dần cảm thấy ấm áp hơn.

"Cô nương đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tráng sĩ làm thế nào mà tìm được ta?"

Hai người đồng thanh cất tiếng hỏi, hỏi xong thì cùng ngẩn ra.

Nhiễm Phi Trạch mỉm cười, đáp lời trước: "Ta quay lại hậu viện quán rượu, không nhìn thấy cô nương liền biết là có chuyện chẳng lành. Mái hiên góc tường trong sân có dấu giày để lại, đoán chắc có người nhảy vào chỗ đó, ta liền nhảy ra ngoài. Phía sau là con ngõ tối, ta đi lại mấy vòng xung quanh, lại chạy ra xa thêm một chút, cũng không nhìn thấy có bất cứ chỗ nào khác thường, quay lại hỏi ông chủ Tống. Ông ta nói trước đó chỉ có Đường cô nương đến tìm cô nương nói chuyện, sau đó thấy cô nương tiễn Đường cô nương ra ngoài rồi lại quay về, sau đó thì không có người nào vào hậu viện nữa."

Tô Tiểu Bồi gật đầu, nói: "Ta tiễn Đường cô nương ra ngoài, sau khi quay vê, vừa muốn vào phòng thì bị bịt miệng và đánh ngất từ phía sau." Nói đến đây thì cô nhớ ra, vội xoa xoa gáy, thực sự hơi đau, nhưng khi ở

https://thuviensach.vn

thời hiện đại lại chẳng hề cảm thấy khó chịu gì. Cô lại nhìn trên người, vẫn đang mặc bộ y phục lúc cô bị bắt cóc.

Cô ngập ngừng một chút, tiếp tục nói: "Đến khi ta tỉnh lại, phát hiện mình đang bị bao vải gai chụp lên, kẻ bắt cóc kia đặt ta xuống bờ sông rồi bỏ đi thăm dò, ta liền nhân cơ hội vùng thoát ra ngoài, nhưng bị hắn phát hiện đuổi theo, xô đẩy một hồi, ta liền rơi xuống sông."

"Cô nương nhìn thấy hình dáng của hắn chứ?"

Tô Tiểu Bồi nhìu mày cẩn thận suy nghĩ, cô dùng bao vải gai ném về phía hắn, quay người đá hắn, nhưng hình như không chú ý lắm đến mặt hắn cô nghĩ mãi vẫn không nhớ ra tướng mạo của hắn, liền lắc đầu.

Nhiễm Phi Trạch lại nói: "Ta nghe ông chủ Tống nói như vậy, liền đi tìm Đường cô nương, muốn hỏi cô nương ấy xem có thấy cô nương có điều gì khác lạ, hay nhìn thấy người khác trong hậu viện không, cô nương ấy nói không có. Nhưng trong lúc nói chuyện cô nương ấy tỏ ra rất hoảng loạn, ta cảm thấy kỳ lạ, ngẫm nghĩ một chút, có lẽ là cô nương ấy nhớ lại chuyện từng bị bắt cóc, thế là ta liền lên núi tìm kiếm cô nương. Lời đồn trong trấn đều nói sơn tặc bắt cóc người rồi mang vào trong núi hãm hại, tuy ta không biết tung tích của hắn, nhưng vẫn muốn lên núi xem sao."

"Tráng sĩ." Tô Tiểu Bồi suýt chút nữa thì nhào đến ôm lấy cánh tay của chàng, cảm kích đến rơi nước mắt, người tốt ơi, chàng không chỉ là người lương thiện, mà còn có trực giác nhạy bén. Nếu không, cô thật sự sẽ lại phải chết một lần nữa.

"Cô nương chớ hoảng." Nhiễm Phi Trạch bỏ thêm ít cành khô vào đống lửa, để ngọn lửa cháy mạnh hơn. "Cô nương là người phúc lớn mệnh lớn, ta chậm trễ lâu như vậy, vốn nghĩ cứ coi như lên núi rồi cũng khó tìm thấy cô, nhưng bất luận thế nào vẫn phải thử xem sao, chỉ không ngờ rằng vừa đi đến gần chỗ này đã nghe thấy tiếng hét của cô nương, mới có thể cứu cô nương được."

https://thuviensach.vn

"Tráng sĩ có nhìn thấy người nào khác không?"

"Không có ai cả." Nhiễm Phi Trạch biết cô nói đến ai, liền lắc đầu. "Xung quanh không có người nào, cũng chẳng thấy có điều gì khác thường, nếu không phải đột nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu của cô nương, ta đã đi lên chỗ cao hơn rồi."

Tô Tiểu Bồi nhíu chặt chân mày, vậy cô rơi xuống nước bao lâu rồi? Nếu như vừa mới rơi xuống nước liền được cứu lên, tên bắt cóc sẽ không biến mất nhanh như vậy. Nguyệt Lão nói cô chết rồi sẽ quay lại, không biết thời gian trôi qua bao lâu rồi.

Cô ngẩng đầu lên nhìn sắc trời , phát hiện mặt trời đã ngả về tây.

"Cô nương, sơn tặc hung hăng càn quấy như thế này, ta không thể dung thứ cho hắn, ta đưa cô nương quay lại quán rượu rồi lại nghĩ cách lên núi bắt hắn."

"Tráng sĩ, chẳng phải huynh đã từng nói, núi Thiên Liên vì trải dài miên man mà có tên này, sào huyệt của sơn tặc nếu mà dễ dàng tìm được, quan phủ chẳng phải sớm đã bắt được người rồi sao?"

"Hắn ta lâu chưa xuất hiện, không có đầu mối thì cũng đành thôi, hôm nay hắn vừa mới bắt cóc người, đi lại ở trong khu rừng này, chắc chắn sẽ lưu lại đầu mối. Ta đưa cô nương quay về trước, rồi trở lại tìm kiếm một chút."

"Tráng sĩ." Tô Tiểu Bồi lo lắng nắm lấy cánh tay của Nhiễm Phi Trạch. "Tráng sĩ đừng đưa ta quay lại."

"Vì sao?"

"Nếu như ta đã rơi xuống nước mất mạng, việc này sẽ dễ điều tra hơn rất nhiều."

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch nhướn mày khó hiểu.

"Tráng sĩ, sau khi ta rơi xuống nước, bị sợ hãi một phen, trái lại ta đã nhớ ra rồi."

"Nhớ ra chuyện gì?"

"Ta tên là Tô Tiểu Bồi, quê hương ở phía đông xa xôi, phụ thân ta cũng là một bổ khoái. Phụ thân ta có bản lĩnh nhìn người đoán ý, ông đã đem những bản lĩnh này truyền thụ hết cho ta. Ta đến đây, là để tìm người."

"Vậy vì sao cô nương lại ở trên cây?"

"Ta…" Đúng rồi, tại sao mình lại ở trên cây nhỉ?

"Hôm đó ta đi qua ngọn núi này, không ngờ lại gặp gấu hoang truy đuổi, trong tình thế nguy cấp, không biết làm sao lại leo lên cây, sau đó gấu bỏ đi, ta mới nhận ra mình không sao xuống nổi, sau đó mệt mỏi quá mức, liền ngủ quên ở trên cây."

Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch cũng đang nhìn cô. Trên thực tế, Nhiễm Phi Trạch rất muốn nói rằng gấu biết leo cây, nhưng nhìn vào đôi mắt long lanh trong trẻo của Tô Tiểu Bồi, chàng lại thôi.

Nàng nói dối, chàng biết, nhưng chàng không muốn bóc mẽ.

"Cô nương nói với ta những lời này, là vì trong lòng cô nương đã có chủ ý đối với chuyện bắt tên sơn tặc."

Tô Tiểu Bồi gật đầu, chàng quả nhiên là người thông minh.

"Đúng vậy. Tráng sĩ, bố ta, ý ta là cha ta đã từng dạy ta làm thế nào để bắt người xấu, ta biết phải bắt tên sơn tặc này như thế nào."

"Cô nương, mời nói."

https://thuviensach.vn

"Sự việc này, có lẽ có liên quan đến Đường cô nương."

"Đường cô nương chẳng phải cũng từng bị sơn tặc hại sao? Sự việc này dù sao người người đều biết."

"Đúng, cho nên, cô nương ấy bị bệnh rồi, cô nương ấy không khống chế nổi bản thân mình. Tráng sĩ, huynh tin ta đi, ta rất chắc chắn. Tráng sĩ chắc là biết Đường cô nương nói cô nương ấy không nhớ chỗ của sơn tặc."

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, chuyện này chàng cũng đã nghe nói.

Tô Tiểu Bồi nói: "Cho nên, ta không thể quay lại chỗ của ông chủ Tống nữa, cần phải để mọi người đều tưởng rằng ta đã chết. Nếu như Đường cô nương biết ta đã chết, vậy sẽ có tác dụng trợ giúp cho cô ấy nhớ lại chuyện của sơn tặc."

Là như vậy sao? Nhiễm Phi Trạch bán tín bán nghi, đối với việc có người nhớ được chuyện từ quá khứ đến hiện tại, nhưng lại quên mất chuyện trong một khoảng thời gian nào đó chàng cũng không tin lắm, bây giờ Tô Tiểu Bồi lại nói nàng ta chết rồi Đường Liên sẽ có thể nhớ ra được thì chàng càng cảm thấy rất khó hiểu.

Có điều không biết vì sao, Tô Tiểu Bồi tuy cổ quái, nhưng lời của nàng vẫn có chút sức thuyết phục. Chàng nghĩ, có lẽ Tô cô nương này cho rằng giữa Đường cô nương và nàng ấy có tình nghĩa hoạn nạn, cho nên nếu như nàng ta bị sơn tặc hại chết rồi, Đường cô nương sẽ bị kích thích đột nhiên nhớ ra chuyện cũng chưa biết chừng.

"Vậy cô nương dự định đến nơi nào?"

"Ta nghe theo sự an bài của tráng sĩ." Tô Tiểu Bồi lại giở trò cũ, nói chuyện thì khách khí, thực tế là đem vấn đề khó ném cho Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch cười. "Cô nương sau khi nhớ lại chuyện cũ, da mặt thật sự càng dày hơn đấy."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi khẽ ho hai tiếng, làm bộ nói: "Tráng sĩ hãy bỏ qua cho."

"Nào dám, nào dám. Vậy cô nương phải đợi thêm một chút."

"Đợi cái gì?"

"Đợi trời tối rồi ta mới có thể lặng lẽ đưa cô nương quay lại trấn. Nếu không thì, lẽ nào cô nương muốn cứ như vậy tránh trong núi này?"

Tô Tiểu Bồi đương nhiên không muốn ở trong núi. Trời tối, Nhiễm Phi Trạch cõng cô, lẳng lặng quay lại trấn Thạch Đầu.

Không sai, lần này Nhiễm Phi Trạch không chê bai mà cõng Tô Tiểu Bồi quay lại.

Một là bởi chân của Tô Tiểu Bồi đi chậm sợ lỡ dở chuyện, hai là chàng phải thi triển kinh công tránh tai mắt người khác, nếu đưa theo Tô Tiểu Bồi chậm chạp lề mề, thì chẳng tài nào tránh nổi.

Tô Tiểu Bồi ở trên lưng chàng vẫn hỏi: "Tráng sĩ trước đây từng bị cô nương áo đỏ bức hôn?"

"Cứu được người, khiến cho người ái mộ, chẳng biết làm sao."

Xí, đúng là đồ kiêu ngạo.

“Tráng sĩ yên tâm." Ý của Tô Tiểu Bồi là mình sẽ không ăn vạ chàng về điều này.

"Cô nương khách khí." Lời nói khách sáo này vẫn khiến Tô Tiểu Bồi muốn cho chàng ăn đòn, tráng sĩ thật sự là rất bản lĩnh.

Tô Tiểu Bồi thở dài. Đây là lần thứ hai cô đến thế giới này, lần này đã có chuẩn bị tâm lý tốt hơn rất nhiều. Người cô gặp được, không phải là Trình Giang Dực thì chính là người sẽ đưa cô đi tìm Trình Giang Dực, dù là

https://thuviensach.vn

Đường Liên hay Nhiễm Phi Trạch, bọn họ chẳng phải đều muốn đưa cô đi tìm tên sơn tặc kia hay sao?

Trình Giang Dực, anh thực sự đã sa đoạ thành sơn tặc tội ác chất chồng rồi sao?

Nhiễm Phi Trạch lặng lẽ cõng Tô Tiểu Bồi vào nha môn.

Trấn Thạch Đầu nhỏ hẹp, nha môn chẳng qua cũng chỉ là một khu nhà ba phòng, phía trước để làm việc, phía sau để ở. Hương quan và năm vị công sai là toàn bộ công chức trong nha môn.

Mấy ngày nay bởi vì ầm ĩ chuyện treo thưởng bắt tội phạm, cho nên có hai vị quan sai cấp trên ở thành phủ ở lại nha môn này. Đêm hôm khuya khoắt, trong sân của nha môn đột nhiên xuất hiện hai người còn sống sờ sờ gõ cửa phòng, doạ cho họ giật thót mình.

Vẫn chưa đem hai người này đi thẩm vấn cẩn thận, thì nhìn thấy một trong hai người lấy ra lệnh bài, nói là được bổ khoái Bạch Ngọc Lang gửi gắm.

Một vị bổ khoái tên Lư Hưởng nhìn thấy, xác nhận là đúng, lập tức biết người này chính là Nhiễm Phi Trạch. Y nghe Bạch Ngọc Lang kể rất nhiều chuyện về Nhiễm Phi Trạch, vốn cho rằng nhân vật này chắc đã có tuổi rồi, không ngờ lại trẻ thế này.

Nhiễm Phi Trạch đã gặp qua Hương quan, nói vài câu khách sáo với mấy vị đại ca bổ khoái công sai, sau đó chuyển về chủ đề chính. Chàng chỉ sang Tô Tiểu Bồi, nói vị cô nương này bị người ta bắt cóc, được chàng cứu về, nhưng tên bắt cóc đã không thấy bóng dáng đâu, bọn họ đến báo quan, hy vọng quan sai có thể nghĩ cách sắp xếp đi bắt người.

Mấy vị quan sai vừa nghe lại thấy cô nương bị bắt cóc thì đều giật mình, vội nói tên ác ôn cưỡng hiếp giết hại nữ tử kia quả thật là đã đến trấn Thạch

https://thuviensach.vn

Đầu. Lưu Hưởng nói sẽ nhanh chóng sai người đi báo tin cho Bạch Ngọc Lang và Tần Bổ đâu.

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, nói: "Kẻ bắt cóc ta, không phải là tên tội phạm trong cáo thị treo thưởng. Ta đoán, tám, chín phần là tên sơn tặc đã bắt cóc Đường cô nương."

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không tin tưởng lắm.

"Cô nương nhìn thấy hình dáng của tên tội phạm đó?"

Tô Tiểu Bồi lắc đầu.

"Vậy cô nương làm thế nào biết được?"

"Kẻ bắt cóc ta và tên tội phạm giết người liên hoàn trong cáo thị có phương thức hành động hoàn toàn khác nhau, tuyệt đối không thể nào là cùng một người được."

Mọi người tiếp tục ngơ ngác nhìn nhau, lời này có chỗ nào không đúng lắm! Hiểu mà lại như không hiểu. Nữ tử này có mái tóc ngắn, ăn vận chẳng ra thể thống gì, trông giống một cô tử hoàn tục, cách nói chuyện thật sự rất cổ quái.

"Phụ thân của Tô cô nương là vị bổ khoái tiếng tăm lừng lẫy, Tô cô nương nhận được chân truyền của ông ấy, học được không ít bản lĩnh. Các đại nhân hãy thử nghe lời của cô nương ấy xem sao." Nhiễm Phi Trạch vừa lên tiếng khẩu khí đã rất lớn.

Bổ đầu tiếng tăm lừng lẫy? Cô nhận được chân truyền học được không ít bản lĩnh?

Tô Tiểu Bồi nhìn Nhiễm Phi Trạch, đúng là cô đã nói với chàng mấy câu kiểu thế này, nhưng cách nói của cô rõ ràng khiêm tốn hơn nhiều. Sự việc đến miệng của Nhiễm Phi Trạch tại sao lại bị biến đổi rồi? Chàng nói

https://thuviensach.vn

chắc như đinh đóng cột, còn có một biểu cảm nghiêm túc vô cùng, suýt nữa ngay bản thân cô cũng tin luôn rồi.

Nhiễm Phi Trạch điềm tĩnh mỉm cười với cô, người khác hẳn sẽ tưởng là chàng đang khích lệ kẻ đàn bà con gái này biểu đạt suy nghĩ của mình.

Tô Tiểu Bồi nhếch miệng, không cười nổi, cô quay đầu nói với mấy vị quan sai kia: "Các vị đại nhân, ta và Nhiễm tráng sĩ sẽ bàn bạc một chút."

Cô kéo Nhiễm Phi Trạch sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "Bổ đầu danh tiếng lẫy lừng? Tráng sĩ nói chuyện tự phụ như vậy, nhỡ cuối cùng không làm nên chuyện thì phải làm thế nào?"

"Vậy thì ta cũng bị cô nương lừa dối, chẳng biết làm thế nào."

Tô Tiểu Bồi quay lưng về phía mấy quan sai nên có thể yên tâm mặc cho mặt mình xị xuống. Hoá ra chẳng biết làm thế nào của chàng là như thế này sao?

Thôi bỏ đi, không tiếp tục truy cứu thái độ của chàng nữa, nếu không biết bao giờ mới xong chuyện.

"Tráng sĩ, ta dự định như thế này, làm phiền tráng sĩ lát nữa đi đến Đường gia một chuyến, nói với Đường cô nương rằng không tìm được ta, cũng không biết ta đã đi đâu rồi, con người ta cổ quái, đi rồi cũng không chào hỏi, huynh không muốn quản nữa, chỉ đến nói với cô nương ấy một tiếng. Sau đó bảo mấy vị quan sai đại nhân phục sẵn ở bên ngoài Đường gia trông chừng xem Đường Liên cô nương trong hai ngày này tiếp xúc với những người nào. Nam tử cô nương ấy lén lút đi tìm, hoặc là nam tử lén lút đến tìm cô ấy, tám, chín phần chính là tên sơn tặc kia."

"Điều này là thế nào?"

"Ta chết rồi, sơn tặc không bắt được người, đương nhiên sẽ lại liên hệ với cô nương ấy. Huynh không tìm được anh ta, không quản chuyện này

https://thuviensach.vn

nữa, cô nương ấy mới dám yên tâm tiếp xúc với sơn tặc. Đường Liên là nhân chứng duy nhất nhận được bộ dạng của sơn tặc đó, cái chết của ta sẽ khiến cô nương ấy áy náy, bị áp lực, như thế bọn huynh bắt được người rồi, khi thẩm vấn mới có thể công phá vào phòng tuyến trong lòng cô nương ấy."

Nhiễm Phi Trạch hơi nhíu mày. "Cô nương chắc chắn là Đường cô nương thật sự có liên quan đến chuyện sơn tặc bắt cóc mình ư? Cô nương ấy cũng là người bị sơn tặc bắt cóc, đến giờ ở trong trấn thanh danh bị tổn hại, gần như chẳng có đất dung thân, cô nương ấy làm sao lại đi giúp đỡ tên tội phạm đó gây án được? Nếu như tên ác nhân đó lại đến tìm, cô nương ấy hẳn phải hô hoán ầm lên gọi người đến bắt hắn mới đúng chứ?"

"Tráng sĩ, huynh tin ta đi." Tô Tiểu Bồi cũng không biết giải thích thế nào, thời gian cấp bách, nếu như không bố trí sớm, sơn tặc đã gặp mặt Đường Liên rồi, vậy cơ hội bọn họ bắt được hắn sẽ trở nên rất nhỏ.

Nhiễm Phi Trạch ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng gật đầu: "Được thôi, tin tưởng cô nương cũng không sao cả."

Tô Tiểu Bồi mừng rỡ, nói tiếp: "Vậy những lời này, vẫn phải cảm phiền tráng sĩ đi nói với các vị quan sai đại nhân kia, ta là đàn bà con gái nói ra không thể nào có sức nặng bằng tráng sĩ được, bọn họ chắc chắn nghe lời huynh hơn."

Nhiễm Phi Trạch biết nàng nói có lý, cùng là lời nói giống nhau, nhưng chàng nói và nàng nói thực sự là độ tin cậy cách biệt nhau rất lớn. Quan trọng hơn, những lời lẽ kinh thiên động địa này của nàng, chàng tin, nhưng người khác chưa chắc đã vậy. Cho nên so với việc dùng lý lẽ biện giải của nàng, chi bằng đổi lại theo cách của chàng thì có tác dụng hơn.

Chàng kẽ gật đầu, đưa Tô Tiểu Bồi quay lại, nói với mấy vị quan sai: "Các vị đại nhân, Tô cô nương đã nói rõ với tại dạ những điều cô ấy trải qua khi bị bắt cóc, thật sự là nguy hiểm vạn phần, nhưng hung phạm treo

https://thuviensach.vn

thưởng thích nữ tử là thiên kim nhà giàu xinh đẹp trẻ trung, điểm này thực sự là khác biệt quá lớn so với Tô cô nương."

Lời này mà chàng cũng nói ra được, tuy đúng sự thực nhưng mà quả thật rất khó lọt tai. Tô Tiểu Bồi mím môi, bỏ qua cho chàng, cẩn thận quan sát phản ứng của mấy vị quan sai.

Nhiễm Phi Trạch tiếp tục nói: "Tại hạ tình cờ gặp Đường cô nương ở trên núi, cứu cô nương ấy quay về, hôm nay lại cứu được Tô cô nương, theo như tại hạ thấy, địa điểm phạm tội và thủ đoạn của tên nghi phạm này, thực sự giống với kẻ bắt cóc Đường cô nương hơn. Tên sơn tặc này ngông cuồng, nhiều lần gây án hãm hại các cô nương yếu đuối, tại hạ lực mỏng thế cô, lần này vẫn phải dựa vào các vị đại nhân bắt hắn trừng trị theo pháp luật, để yên lòng dân."

Tô Tiểu Bồi thật sự muốn vỗ tay biểu dương tráng sĩ tiên sinh quá, vừa phân tích tình hình, vừa thể hiện sự khiêm nhường, đề cao kẻ khác khiến đối phương vui mừng, người này đúng là rất có tài ăn nói.

Mấy vị quan sai rõ ràng rất hài lòng, tất cả đều gật đầu.

Nhiễm Phi Trạch lại nói: "Các đại nhân đã nguyện đứng ra làm chủ cho dân, tại hạ cũng thấy an lòng rồi. Tô cô nương vừa mới bị bắt cóc, chứng tỏ tên tội phạm đã manh động, đúng là thời cơ để tìm hắn. Vừa rồi tại hạ và Tô nương đã đưa ra một kế hoạch, các đại nhân nghe thử xem có được không."

Các quan sai đương nhiên là muốn nghe, thế là Nhiễm Phi Trạch tiếp tục: "Tô cô nương bị tên sơn tặc này truy đuổi, sảy chân rơi xuống nước, tên tội phạm tưởng rằng cô nương ấy đã bỏ mạng. Tên tội phạm không bắt được người, đương nhiên trong lòng không cam tâm chịu sự đả kích này, hắn rất có khả năng sẽ lại hạ thủ với Đường cô nương. Mong các đại nhân chịu khó ăn vận thường phục, theo dõi ở bên ngoài Đường gia, nếu như Đường cô nương có tiếp xúc với nam tử nào khả nghi, thì hãy bắt người đó về, có thể sẽ có thu hoạch."

https://thuviensach.vn

Hương quan nghe thấy, liền gật đầu lên tiếng: "Điều này cũng khá có lý. Khi Đường cô nương mất tích, bọn ta tìm kiếm nhiều ngày cũng không có manh mối, hiện giờ chỉ có thể thử một lần xem sao."

Nhiễm Phi Trạch lại nói: "Đường cô nương không còn nhớ chuyện khi bị bắt cóc nữa, có thể cũng không nhớ được tướng mạo của tên ác nhân đó, nếu như hắn biết rõ điểm này, tiếp cận Đường cô nương lừa gạt cô ấy, sợ là Đường cô nương cũng sẽ không kinh hãi kêu cứu, điều này vẫn phải xin các đại nhân lưu tâm nhiều hơn. Đường cô nương hiện giờ gặp phải hoàn cảnh này, nam tử bình thường sẽ không tiếp cận với cô nương ấy, cho nên …"

Chàng nói hết câu, nhưng Lưu Hưởng đã hiểu, bèn tiếp lời: "Điều này ta rõ rồi, phàm có hiềm nghi, bọn ta sẽ đưa hết về thẩm vấn là được."

Nhiễm Phi Trạch gật đầu. "Ta sẽ quay lại núi điều tra, tên sơn tặc đó vừa mới bắt người lên núi, chắc sẽ lưu lại chút dấu vết, cũng tiện tìm thêm chứng cứ."

Cứ như thế, mọi người sắp xếp tỉ mỉ kế hoạch, sau đó chia nhau ra hành động.

Nhiễm Phi Trạch đến Đường gia nói cho Đường Liên biết Tô Tiểu Bồi đã mất tích, Đường Liên cụp mắt lộ vẻ bất an, thiết tha cảm ơn. Nhiễm Phi Trạch nhìn biểu cảm của nàng ta, thật khó tin nàng ta có liên quan tới sự việc này. Nhưng chàng càng hiếu kỳ hơn đối với sự tự tin chắc như đinh đóng cột của Tô Tiểu Bồi.

Các quan sai thay xong thường phục, nhân lúc đêm tối lẻn đến gần Đường gia giám sát.

Hương quan bố trí cho Tô Tiểu Bồi ở trong nhà, do nương tử của ông ta chăm nom, lại dặn dò người nhà giữ kín miệng rồi vội vã ra ngoài nghe ngóng tin tức.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch sau khi rời khỏi Đường gia thì giống như người nhàn rỗi không có việc gì làm, bèn quay lại quán rượu nhỏ của ông chủ Tống.

Đêm trôi qua rất nhanh, không có chuyện gì xảy ra cả.

Trời vừa sáng, Nhiễm Phi Trạch liền xin ông chủ Tống cho nghỉ để lên núi. Các quan sai vẫn nghiêm túc theo dõi, vốn cho rằng sẽ vất vả canh chừng mấy ngày mới được, không ngờ mới có nửa ngày sự việc đã có tiến triển.

Trưa hôm nay, các nhà đều đã ăn cơm xong, liền quay lại với công việc còn đang dang dở ban sáng, bên ngoài Đường gia yên tĩnh vắng vẻ, không một bóng người. Đường Liên đột nhiên ra khỏi cửa, mang y phục đến giếng sau nhà giặt giũ. Chẳng mấy chốc, một nam nhân bán hàng rong đi đến, thấy Đường Liên ở đó, liền cảnh giác nhìn ngó xung quanh, sau đó dừng lại bên cạnh giếng.

Đường Liên và hắn ta nhìn nhau, sau đó nàng ta ôm chiếc chậu đứng lên, đi đến bên cạnh kẻ bán hàng rong nói chuyện.

Tình huống này khá khả nghi. Giữa trưa yên tĩnh, không người, kẻ bán hàng rong ít khi ra ngoài buôn bán, cứ coi như ra ngoài bán hàng, nhưng cũng không thấy hắn rao hàng, chỉ gánh hàng thẳng đến bên giếng. Biểu cảm của Đường Liên kia cũng thực sự kỳ quái.

Mấy vị quan sai tuy không thể liên tưởng khung cảnh này với chuyện sơn tặc và cô nương bị bắt cóc gặp mặt nhưng thực sự là khả nghi, thế là họ cùng xông lên bắt gã nam tử đang quay người muốn chạy trốn với Đường Liên, đưa cả hai về nha môn.

Lúc này Nhiễm Phi Trạch cũng đã quay trở lại, chàng tìm được một vài dấu chân ở gần bờ sông, còn có một hàng dấu chân một lớn một nhỏ giống như truy đuổi, đoán chắc là của tên sơn tặc bắt cóc người và Tô cô nương. Chàng cẩn thận đo lại kích thước dấu chân đó mang về, đối chiếu với kích thước bàn chân của Tô Tiểu Bồi và gã bán hàng rong, vừa khéo giống nhau.

https://thuviensach.vn

Lúc này Hương quan trong lòng đã tin tưởng hơn, lập tức thẩm tra gã bán hàng rong.

Nhưng gã bán hàng rong một mực khẳng định hắn ta là người bên ngoài đến bán hàng, đi qua giếng nước, thấy có nữ tử ở đó, liền muốn rao bán chút đồ. Hắn không hề biết chuyện bắt cóc người, trước đó cũng chưa từng gặp qua Đường Liên. Hắn nhìn thấy quan sai liền chạy là bởi vì các quan sai không mặc quan phục, hắn tưởng là bọn xấu đến cướp hàng.

Còn Đường Liên thì hoảng loạn, cũng nói là trước kia chưa từng gặp người bán hàng rong đó, nàng ta đi đến nói chuyện với hắn, là muốn hỏi xem hắn ta bán những thứ đồ gì.

Hương quan không tìm ra được sơ hở nào, tuy cảm thấy hai người này đều có vấn đề, nhưng không nói rõ được chỗ nào không thích hợp. Ông ta không thể chỉ dựa vào kích thước dấu chân phù hợp mà định tội cho người ta. Hơn thế nữa, hình dáng của sơn tặc chỉ có một mình Đường Liên biết, nhưng Đường Liên đã sớm bị sợ hãi khiến cho quên hết mọi chuyện. Điều này phải làm thế nào đây?

Tô Tiểu Bồi vẫn đang giả chết, cho nên không thể lộ diện, cô nghe Nhiễm Phi Trạch thuật lại sự việc xong, liền hỏi Nhiễm Phi Trạch gã bán hàng rong đó có phải hơi cổ quái? Ví dụ như tóc ngắn giống như nàng, khẩu âm cũng khác mọi người không.

Nhiễm Phi Trạch hơi ngẩn ra, nói không hề cổ quái. Tô Tiểu Bồi bỗng chốc thở phào nhẹ nhõm, người này chắc chắn không phải là Trình Giang Dực.

Cô bảo Nhiễm Phi Trạch và Hương quan trước tiên đừng để ý đến gã bán hàng rong kia vội, hãy đơn độc thẩm tra Đường Liên.

Nhiễm Phi Trạch dựa theo lời Tô Tiểu Bồi, một mực khăng khăng Đường Liên không hề mất trí nhớ, nàng ta nhớ diện mạo của sơn tặc, nhớ

https://thuviensach.vn

được tất cả mọi sự việc xảy ra ở trên núi.

Đường Liên lắc đầu, cương quyết phủ nhận.

Nhiễm Phi Trạch lại nói Tô Tiểu Bồi không nơi nương tựa chỉ coi Đường Liên là bằng hữu duy nhất, cuối cùng cũng phải chịu sự hãm hại của tên sơn tặc, chết thật oan uổng, nếu Đường Liên không thể chỉ ra hung thủ, Tô Tiểu Bồi ở dưới hoàng tuyền làm sao có thể cam lòng được.

Câu này nhắm trúng vào điểm yếu của Đường Liên, nàng ta đau khổ khóc thất thanh, tâm trạng vô cùng suy sụp. Nàng ta không hề mảy may kinh ngạc khi tối qua Nhiễm Phi Trạch mới nói không thấy bóng dáng của Tô Tiểu Bồi đâu, mà hôm nay lại nói là nàng ta đã chết rồi. Phản ứng của Đường Liên khiến Hương quan và các quan sai đều cảm thấy kinh ngạc, nàng ta hình như đã biết Tô Tiểu Bồi không còn trên đời.

Nhưng Đường Liên chỉ khóc lóc đau đớn, có chết vẫn không chịu mở miệng. Bất luận là quan sai doạ dẫm dỗ dành, dùng mọi thủ đoạn, nàng ta đều không chịu nói.

Lúc này, người nhà và hàng xóm của Đường Liên đã chạy đến bên ngoài nha môn, làm ầm ĩ cả lên.

Một cô nương tốt bị sơn tặc bắt cóc, tuy mọi người đàm tiếu không ít, nhưng trái tim không phải bằng sắt đá, làng xóm thân thích vẫn cảm thông cho nàng ta. Hôm nay vô duyên vô cớ bị quan phủ bắt đi, chẳng hề đưa ra nguyên nhân cho hợp tình hợp lý, chẳng nhẽ nói chuyện với người bán hàng rong liền trở thành đồng bọn của ác nhân?

Mẫu thân của Đường Liên khóc ngất bên ngoài nha môn, những người hàng xóm thấy vậy, càng thêm giận dữ bực tức, tiếng gào càng lúc càng lớn hơn, còn có các nam tử tay cầm gậy gộc biểu cảm kích động.

Hương quan tuy là quan phụ mẫu một trấn, nhưng sự việc này thực sự không hợp tình hợp lý, đương nhiên là không trấn áp được cục diện. Các

https://thuviensach.vn

quan sai mắt thấy sự việc rõ ràng không bình thường, nhưng lại không nói được nó bất thường ở đâu, sự tình ầm ĩ lên như thế này, thực sự chẳng có biện pháp nào. Cuối cùng Hương quan nặng nề thở dài, chỉ có một con đường duy nhất là thả người.

Lúc này Nhiễm Phi Trạch lại nói, vẫn nên nghe thử xem Tô Tiểu Bồi có cách gì không.

Lại nghe theo cách của kẻ đàn bà con gái kia?

Các quan sai tuy có nghi ngờ, nhưng vẫn cùng với Nhiễm Phi Trạch vào trong nhà Hương quan ở hậu viện, đi tìm Tô Tiểu Bồi.

Mắt thấy tình hình của Đường Liên như vậy, Nhiễm Phi Trạch đã tin quá nửa phán đoán của Tô Tiểu Bồi là đúng, chàng kể tỉ mỉ sự tình với Tô Tiểu Bồi, hỏi cô: "Cô nương cảm thấy nên làm như thế nào?"

Tô Tiểu Bồi ở hậu viện đợi tin tức, vốn muốn nghĩ kỹ lại sự việc có khả năng thành công không, đến giờ xem ra bao công sức đã đổ sông đổ bể rồi. Cô ngước mắt lên nhìn biểu cảm của mọi người, lại quay sang Nhiễm Phi Trạch, hỏi: "Tráng sĩ chịu tin ta?"

Người khác không quan trọng, chỉ cần Nhiễm Phi Trạch đứng về phía cô, cô tin tưởng những việc khác đều có thể dẹp yên.

"Tin." Nhiễm Phi Trạch chỉ đáp đúng một chữ

Tô Tiểu Bồi cười.

Là "tin", không phải là "tin cũng chẳng sao cả."

Tô Tiểu Bồi đứng thẳng người lên, vuốt vuốt nếp nhăn trên y phục, hít thở sâu một hơi, hiên ngang nói: "Vậy thì, để ta làm vậy. Ta sẽ khiến cô nương ấy nói ra sự thực."

https://thuviensach.vn

Để nàng ta ra tay? Hương quan không tin tưởng lắm. Dù sao bọn họ cũng đã sử dụng đủ các loại thủ đoạn đều không có hiệu quả, trước đó Nhiễm Phi Trạch đã dựa theo phương pháp Tô Tiểu Bồi nói đi moi tin, cũng vẫn không được. Bây giờ để nàng đi? Bên ngoài dù sao cũng ầm ĩ hết cả lên rồi, nếu không nhanh chóng thả người, sự việc tiếp diễn sợ là không dễ giải quyết.

Hương quan vô thức nhìn Nhiễm Phi Trạch, Nhiễm Phi Trạch cũng quay đầu nhìn ông ta. Ánh mắt đó, khiến Hương quan không biết tại sao lời đến bên miệng rồi lại biến thành: "Ta đưa cô nương đi."

Thế là Hương quan đi trước dẫn đường, Nhiễm Phi Trạch đưa Tô Tiểu Bồi cùng nhau tới căn phòng giam giữ Đường Liên.

Trên đường đi, chàng còn cho Tô Tiểu Bồi biết tình hình hiện thời: "Trấn này phạm vi khá nhỏ, trước đây bình yên vô sự, cho nên không xây dựng lao ngục, kẻ có tội chịu hình phạt thì cần phải giam vào huyện lao huyện Ứng Nam. Đường Liên đã biết thân nhân và háng xóm của cô nương ấy náo loạn ở bên ngoài, vừa rồi đại nhân đã dùng chuyện này đe dọa cô nương ấy, nói nếu cô nương ấy không khai ra thì làm sao ngẩng đầu trước mặt thân nhân … Nhưng cuối cùng cô nương ấy vẫn chẳng chịu hé răng nói một chữ." Chàng ngẫm nghĩ, hình như không bỏ sót điều gì cả.

Lúc này mọi người đứng trước căn phòng, Nhiễm Phi Trạch nói: "Cô nương còn cần biết chuyện gì?"

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, lại nói: "Ta muốn gặp gã bán hàng rong kia trước."

Gã bán hàng rong và Đường Liên bị nhốt ở hai căn phòng khác nhau, Hương quan đưa Tô Tiểu Bồi đến trước một gian phòng nhỏ khác.

Mọi người đứng đó rồi, Tô Tiểu Bồi khẽ gật đầu, Hương quan tiến lên mở cửa phòng ra.

https://thuviensach.vn

Gã bán hàng rong thấy cửa phòng mở liền nhìn về phía đó, thấy Tô Tiểu Bồi đứng ngoài cửa thì sững sờ, nhưng vẻ kinh ngạc hoảng loạn đó nhanh chóng được che giấu, hắn quay đầu sang hướng khác.

Nhưng Tô Tiểu Bồi đã nhìn thấy rõ biểu cảm trên mặt và tướng mạo của hắn, cô lại khẽ gật đầu, không đi vào phòng mà đi về phía phòng của Đường Liên.

Hương quan rất kinh ngạc, nhưng vẫn nhanh tay khoá cửa phòng lại rồi đi theo.

Tô Tiểu Bồi nói với Nhiễm Phi Trạch: "Hắn nhận ra ta, hắn bị doạ sợ rồi. Người bắt cóc ta chính là hắn."

Hương quan cảm thấy vô cùng bối rồi, doạ sợ rồi sao? Tại sao ông ta không phát hiện ra? Thế rồi ông ta vội nói: "Cô nương, chỉ đoán thôi thì không được, chúng ta phải có chứng cứ đáng tin cậy."

Tô Tiểu Bồi gật đầu, "Đường Liên cô nương chính là nhân chứng."

Hương quan nghe xong, liên tục lắc đầu, ông ta thực sự thấy chẳng đáng tin.

Mọi người lại đứng trước cửa phòng giam Đường Liên, Tô Tiểu Bồi đột nhiên nói: "Cảm phiền đại nhân chuẩn bị ít nước trà nóng và một cái chén."

Hương quan không hiểu, Tô Tiểu Bồi liền giải thích: "Cho Đường Liên cô nương uống chút nước nóng, có thể khiến cô ấy bình tĩnh hơn."

"Bình tĩnh? Nàng ta bình tĩnh lại chẳng phải càng không chịu nói ra sao?"

"Không, cô nương ấy càng bình tĩnh thì càng có thể nghĩ thông suốt. Vất vả cho đại nhân rồi."

https://thuviensach.vn

Hương quan nhìn Nhiễm Phi Trạch rồi sai người ngay lập tức lấy nước nóng đến.

Chẳng mấy chốc nước được đưa đến, Tô Tiểu Bồi đón lấy khay, lúc này mới khẽ gật đầu với Hương quan.

Hương quan mở cửa phòng giam Đường Liên ra.

Đường Liên cúi thấp đầu, nghe thấy tiếng động cũng không nhìn ra phía cửa, nàng ta ngồi cạnh một chiếc bàn sứt, hai mắt đờ đẫn nhìn mặt bàn.

Tô Tiểu Bồi đi vào trong, đặt khay lên bàn.

Đường Liên nhìn ấm nước và chiếc chén, hai mày nhíu chặt lại, nàng ta chầm chậm ngước lên, sau đó trợn tròn mắt, hoàn toàn không dám tin. "Cô…"

"Huynh ấy nói với cô nương ta đã chết rồi phải không?" Tô Tiểu Bồi mỉm cười, thực sự cũng thấy hơi căng thẳng, nhưng cô che giấu rất tốt.

Đường Liên nhìn cô đăm đăm, vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Tô Tiểu Bồi lại cười. "Biểu cảm phức tạp trên mặt cô nương bây giờ, có thể viết vào sách giáo khoa rồi."

"Hả?" Đường Liên cuối cùng đã khôi phục được hồn phách, lời nói kỳ quái khiến người ta nghe không hiểu, đây đúng là Tô Tiểu Bồi.

Tô Tiểu Bồi không đáp, cô cùng Đường Liên "tôi nhìn cô, cô nhìn tôi" hồi lâu, chẳng ai có động tĩnh gì.

Hương quan ở bên cạnh nhìn mà sốt ruột muốn đi vào nhưng bị Nhiễm Phi Trạch kéo lại. Hương quan nhìn chàng, Nhiễm Phi Trạch khẽ lắc đầu với ông ta, Hương quan lại thở dài, cuối cùng đứng im.

Lúc này Tô Tiểu Bồi mới có hành động. Cô bước đến, đóng cánh cửa vào.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Hương quan biến sắc, ông ta không định để hai người ở riêng với nhau. Nhiễm Phi Trạch khẽ vỗ vào người ông ta, ngăn cản tiếng quát của ông ta. Khi cánh cửa sắp sửa đóng lại hoàn toàn, chàng duỗi tay nhẹ nhàng chặn lại, không cho cửa phòng đóng chặt.

Tô Tiểu Bồi chỉ muốn có một không quan riêng để tiện nói chuyện, đương nhiên cô biết Hương quan không yên tâm, cũng hiểu rõ vì sao Nhiễm Phi Trạch lại chặn cửa.

Thế là cánh cửa cứ khép hờ như vậy, Tô Tiểu Bồi đi đến bên bàn, ngồi xuống trước mặt Đường Liên.

Đường Liên vẫn cứ chằm chằm nhìn cô, Tô Tiểu Bồi rót chén nước cho nàng ta, nói: "Uống chén nước cho định thần lại. Hôm qua ta bị rơi xuống sông, đúng lúc Nhiễm tráng sĩ lên núi, lại cứu được ta."

Đường Liên kinh ngạc há hốc miệng, nhưng rồi nhanh chóng khép lại ngay.

Người đó rõ ràng đã nói với nàng ta, sau khi Tô Tiểu Bồi rơi xuống nước, hắn ta đã trông chừng rất lâu, nàng ta chìm xuống rồi mãi không nổi lên, hắn ta mới rời khỏi đó.

Nhưng những điều này Đường Liên không thể nói ra, dù chỉ một chữ, chưa biết chừng Tô Tiểu Bồi cũng muốn moi tin tức từ nàng.

Đường Liên uống một chén nước nóng, trong lòng quả nhiên thấy an tâm hơn nhiều. Tô Tiểu Bồi hồi lâu không nói, nàng ta lại không kìm nén được, cướp lời nói trước: "Bọn họ để cô nương đến hỏi ta đúng không? Nhưng ta chẳng biết gì cả. Chuyện trước đây bị bắt cóc lên núi, ta thực sự không nhớ ra được. Ta không biết tên sơn tặc đó trông như thế nào. Hôm nay là ta không tốt, nhìn thấy có người bán hàng rong đi qua, chỉ muốn mua chút đồ thôi. Là ta đã sai. Ta đã như thế này rồi, không nên nghĩ đến chuyện phấn son màu mè gì nữa. Nhưng ta thực sự không quen biết người bán hàng

https://thuviensach.vn

rong đó, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn. Bọn ta chỉ nói mấy câu, sự thực chính là như vậy, ta cũng chỉ có thể trả lời như vậy thôi."

"Cô nương đừng lo lắng." Tô Tiểu Bồi nói. "Ta không đến để hỏi cô nương về những điều này. Ta đến, là muốn kể một câu chuyện cho cô nương nghe."

"Kể câu chuyện?"

Đường Liên ở trong phòng và Hương quan đứng bên ngoài đều ngạc nhiên, ngay đến Nhiễm Phi Trạch cũng không kìm được khẽ nhíu mày.

"Đúng vậy, ta đến kể câu chuyện. Cho nên cô nương không cần lo lắng, cũng không cần sợ hãi, uống thêm chút nước đi, nghe ta từ từ nói." Ngữ điệu của Tô Tiểu Bồi bình ổn lại thong thả, Đường Liên vô thức làm theo lời cô, nàng ta uống thêm chén nước nữa.

"Câu chuyện ta muốn kể là như thế này." Tô Tiểu Bồi thấy Đường Liên uống nước xong liền nhìn sang cô, vẻ chuyên tâm lắng nghe, cô liền tiếp tục. "Ở một nơi xa rất xa, có một toà thành, cô nương sẽ cảm thấy tên của toà thành này rất kỳ lạ, nó tên là Stockholm."

Tên thành quả thật kỳ lạ, Đường Liên nhíu chặt mày lại, không biết rốt cuộc Tô Tiểu Bồi đang muốn nói điều gì.

"Có một ngày, có hai tên cướp hung tàn đến tiền trang[1] lớn nhất trong thành cướp bóc, nhưng mà kế hoạch của chúng đã thất bại. Các bổ khoái nhanh chóng chạy đến đó, bao vậy bọn chúng lại. Thế là hai tên cướp này liền bắt giữa bốn nhân viên trong điền trang, ý ta là, bốn người làm công. Bọn chúng bắt giữ bốn người làm công này làm con tin, và giằng co với các bổ khoái. Những người làm công rất sợ hãi, nhưng bọn họ trốn không nổi, bọn họ bị cướp khống chế trong sáu ngày. Sáu ngày này dài lê thê, các bổ khoái bao vậy tiền trang rất chặt chẽ, hạ quyết tâm, nhất định phải giải cứu được những người làm công đó ra và bắt giữ bọn cướp."

https://thuviensach.vn

(1) Tổ chức tín dụng thời xa xưa, bắt đầu xuất hiện vào thời nhà Minh, có chức năng giống như ngân hàng ngày nay.

Đường Liên cúi thấp đầu, nhìn chằm chằm vào chén nước trong tay.

"Hai tên cướp này đang bắt giữ con tin, vị vây giữ sáu ngày trong tiền trang, không đường lui, cuối cùng các bổ khoái đã tiến công bắt giữ được bọn chúng, bốn người làm công kia cũng bình an vô sự."

Tô Tiểu Bồi nói đến đây thì ngừng lại một chút, Đường Liên không ngẩng đầu, chỉ nói: "Vậy thì thật sự là niềm vui mừng lớn."

Tô Tiểu Bồi gật đầu, tiếp tục nói: "Trọng điểm ta muốn nói mới vừa bắt đầu thôi. Sau khi sự việc này qua đi, quan phủ chuẩn bị thẩm vấn hai tên cướp để phán tội xử phạt bọn chúng, nhưng mọi người đều không ngờ rằng đã mấy tháng trời trôi qua, bốn người làm công bị bắt làm con tin kia lại đồng cảm và thương xót hai tên cướp, bọn họ cự tuyệt trợ giúp quan phủ xác nhận hai tên cướp này, thậm chí còn xoay sở tiền bạc cho chúng, muốn giúp bọn chúng thoát tội. Bọn họ tỏ ra không hề oán giận hai tên cướp, thậm chí còn nói, bọn cướp không hề làm tổn hại họ, mà còn chăm sóc cho họ, khiến họ vô cùng cảm kích. Trái lại bọn họ còn căm ghét những bổ khoái đã cứu mình ra, căm ghét quan phủ xử phạt hai tên cướp theo pháp luật. Ly kỳ nhất là, một người làm công nữ trong số bốn người ấy còn yêu một trong hai tên cướp và muốn thành thân với hắn."

Đường Liên nghe thấy điều này mặt liền biến sắc, nàng ta đột nhiên ngẩng đầu lên, nghiến răng cắt ngang lời của Tô Tiểu Bồi: "Chuyện này thì có can hệ gì đến ta? Cô nương, vì ta từng bị bắt cóc, vì hôm nay ta nói chuyện với người bán hàng rong, cô nương liền thêu dệt ra câu chuyện này, cô nương muốn thêm tội cho ta có phải không?"

"Không phải là ta thêu dệt, đây là chuyện có thật." Tô Tiểu Bồi thong thả nói tiếp, "mọi người đều cảm thấy câu chuyện này kỳ quái, làm sao có thể như vậy chứ, người bị bắt giữ rõ ràng chịu tổn thương, tại sao lại có thể

https://thuviensach.vn

yêu kẻ hại bọn họ chứ? Thế là có một vài người có học vấn liền muốn nghiên cứu tìm hiểu nguyên do, sau này bọn họ phát hiện, đây là một biểu hiện vô cùng bình thường của nhân tính và tình cảm."

Tô Tiểu Bồi dùng tay đặt lên tim mình, nhấn mạnh: "Đây là điều bản thân không cách nào khống chế, nó xảy ra vô cùng tự nhiên, phản ứng tâm lý này được gọi là hội chứng Stockholm, còn gọi là con tin nảy sinh tình cảm."

Đường Liên há hốc miệng, trợn tròn mắt, nói không nên lời.

"Đường cô nương, ta biết chuyện gì đã xảy ra với cô nương, ta hoàn toàn hiểu rõ."

Đường Liên hoảng hốt, liên tục lắc đầu.

"Hắn ta bắt cóc cô nương lên núi, cô nương bị nhốt vào một chỗ tối tăm, kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không linh, không có ai có thể cứu cô nương. Hắn ta giết chết các động vật nhỏ ở trước mặt cô nương, hắn muốn để cô nương biết hắn cũng có thể lấy đi tính mạng của cô nương bất cứ lúc nào. Cô nương đã biết kết cục của một cô nương khác từng bị hắn bắt đi, cô nương vô cùng sợ hãi. Nhưng rốt cuộc hắn lại không giết cô nương, hắn còn cho cô nương ăn, mỉm cười với cô nương. Hắn đánh cô nương, cưỡng bức cô nương, nhưng cũng nói với cô nương hắn không muốn đánh cô nương, không muốn làm tổn thương cô nương, hắn chỉ muốn cô nương nghe lời. Thế là cô nương đã nghe lời hắn, hắn thật sự không đánh cô nương nữa, cô nương cảm thấy điều này có thể coi như sự ban ơn. Hắn nói chuyện với cô nương, hắn cho cô nương đồ ăn, cô nương bắt đầu nghĩ, thực ra hắn không đến nỗi tệ."

Đường Liên sững sờ, lệ đong đầy khoé mắt: "Cô nương, cô nương làm thế nào… biết rõ…"

"Trong những ngày đó, cuộc sống của cô nương chỉ có hắn, cô nương phát hiện ra mình không còn sợ hãi hắn nữa, thậm chí khi hắn vứt bỏ cô

https://thuviensach.vn

nương lại đó cô nương sẽ nhớ nhung, cô nương hy vọng hắn nhanh chóng quay về, bởi vì cô nương sợ phải ở một mình, nếu như hắn ở bên, trái lại cô nương sẽ thấy an tâm hơn một chút. Thời gian trôi qua lâu như vậy, không có ai đến cứu, cô nương cũng cảm thấy mình không thể nào về nhà được nữa, vậy thì ở lại chỗ đó cũng chẳng sao, có đúng không? Thậm chí, không có phụ thân quát tháo cô nương, cũng không cần sợ ông ấy gả cô nương ra ngòai thành làm vợ lẽ nữa, có đúng không?"

Đường Liên cắn chặt môi, vô cùng kích động. "Cô … cô nương không cần dùng chuyện ta nói với cô nương để suy đoán bừa bãi."

"Đường cô nương, điều ta muốn nói với cô nương là, những cảm giác này, những tâm tư này, sự nhút nhát của cô nương, sự phục tùng của cô nương, những điều này đều không phải lỗi của cô nương, ta biết khi đó cô nương đã tuyệt vọng biết bao, ta thực sự hiểu được. Con người ở vào hoàn cảnh tuyệt vọng như vậy, sẽ có bản năng mưu cầu sự sống, sẽ tự an ủi mình, hắn chỉ cần ban phát cho cô nương chút xíu ơn huệ nho nhỏ, thì cô nương sẽ lập tức tiếp nhận, bản thân cô nương cũng không phát giác ra, cô nương đã bỏ qua sự tàn bạo và hung ác của hắn, phóng đại điểm tốt của hắn đối với mình, đây là cách cô nương tự khích lệ chính mình, cô nương muốn tiếp tục sống."

Nước mắt của Đường Liên cuối cùng trào ra thánh thót: "Hắn là người tốt, hắn không xấu xa như trong tưởng tượng của các người."

"Cô nương đã tiếp tục sống, cô nương đã yêu hắn ta, cô nương không có gì sai, chỉ là trái tim của cô nương đã bị bệnh mà thôi."

Trái tim bị bệnh?

Đường Liên mở to đôi mắt đẫm lệ, vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc sợ hãi.

"Đường cô nương, khi người ta bị bệnh, thì sẽ hồ đồ, sẽ làm ra một số chuyện bình thường bản thân mình không thể nào làm. Cho nên, điều này cũng không có gì phải tự trách mình. Cô nương muốn đối tốt với hắn, nghe

https://thuviensach.vn

theo lời hắn, nhưng có lúc cô nương nhớ lại những chuyện này, lại cảm thấy tình cảm của cô nương đối với hắn không cách nào nói ra được, không thể để người nào biết, đó là điều nhục nhã, có phải không?"

Đường Liên khó nhọc thở dốc, cô nương cổ quái này đã làm thế nào vậy, dường như nàng ta có thể nhìn thấu trái tim của nàng.

"Đường cô nương, cô nương nhìn ta đi, đúng, nhìn vào ta. Cô nương cẩn thận nghĩ một chút đi, vì sao cô nương yêu hắn? Yêu vì sau khi bắt cóc hắn đã không giết chết cô nương? Hay là yêu vì sau khi cầm tù cô nương lại không để cô nương bị chết đói? Đây không phải là vấn đề ta hỏi cô nương, mà là cô nương tự hỏi chính mình. Cô nương không cần phải trả lời, ở trong lòng cô nương có đáp án là được rồi. Vì sao cô nương lại yêu hắn?"

Đường Liên sững sờ, bất giác không tự chủ suy nghĩ theo lời nói của Tô Tiểu Bồi, nàng thích điểm gì ở hắn? Nàng thích hắn … nàng cũng không biết! Nhưng nàng chẳng có cách nào, nàng chỉ còn lại hắn thôi, số mệnh của nàng và hắn đã buộc lại với nhau rồi.

"Cô nương cảm thấy vận mệnh của mình và hắn có liên hệ với nhau, cô nương cần phải nghe theo lời hắn, có phải không?"

Tim Đường Liên đập dồn dập, nàng ta biết thuật đọc tâm sao? Biết được mình đang nghĩ gì sao? Lẽ nào nàng ta cũng đã gặp hắn? Nàng ta có thể biết được hắn đang nghĩ điều gì không? Nàng ta có nhận ra diện mạo của hắn không?

"Ta đã gặp qua hắn rồi, ta đương nhiên cũng có thể nhận mặt hắn, nhưng ta và đại nhân đã nói chuyện, hy vọng đem cơ hội này nhường lại cho cô nương. Dù sao thì, cô nương mới là người cần phải tiếp tục sống ở nơi này."

Đường Liên không kiềm nén được cắn môi, nàng phải tiếp tục sống ở đây? Sống thế nào đây? Trải qua chuyện ầm ĩ này, nàng càng không thể tiếp tục ở lại.

https://thuviensach.vn

"Là hắn thả cô nương quay lại, có đúng không? Hắn đã thuyết phục cô nương, để cô nương giúp hắn tìm kiếm một cô nương thích hợp ở trong trấn cho hắn ra tay. Cô nương đã đồng ý, cô nương nôn nóng lấy lòng hắn, muốn chứng minh lòng trung thành của mình đối với hắn. Nhưng sau khi cô nương quay về, lại không biết cô nương như thế nào mới thích hợp, tuy hắn đã nói cho cô nương làm thế nào mới an toàn, động thủ thế nào để không lưu lại dấu vết, hai người gặp mặt như thế nào, trao đổi tin tức ra sao, mỗi một thứ hắn đều tính toán cẩn thận. Thậm chí hắn còn dạy cô nương khi người nhà và quan phủ truy vấn, cô nương sẽ việc cớ vì phải chịu kinh sợ mà không nhớ gì nữa. Tất cả đều khá thuận lợi, nhưng cô nương chậm trễ không định được mục tiêu. Chọn các cô nương vốn quen biết là an toàn nhất, biết rõ gốc gác, nhưng cô nương không nhẫn tâm, còn những cô nương không quen biết thì cô nương lại không có gan tiếp xúc."

Tô Tiểu Bồi nói đến đây thì dừng lại, nhìn sang Đường Liên.

Đường Liên khẽ run rẩy, cuối cùng ôm mặt khóc nức nở, vừa kinh sợ vừa đau đớn, vừa buồn bã vừa xấu hổ! Nàng ta đã biết cả rồi?! Nàng ta làm thế nào mà biết được?!

"Nhưng mà cô nương không có cách nào để nói cho hắn ta, cô nương rất sợ hãi, thế là nghĩ đến ta. Người nơi khác đến, không thân thích, cô độc một mình, chưa từng đi đâu, một người như thế mất tích rồi cũng sẽ không có ai để ý."

Đường Liên gục đầu xuống thấp hơn, nàng ta thực sự đã nghĩ vậy.

"Nhưng lương tâm của cô nương không cho phép mình làm như vậy. Đường cô nương, ta rất vui mừng vì cô nương đã đến tìm ta, ta biết cô nương đã nói dối, rõ ràng cô nương vẫn còn nhớ nhưng lại nói mình không nhớ gì cả. Đường cô nương, cô không cần hoài nghi, ta không lừa gạt cô nương, ta rất chắc chắn cô nương không hề mất ký ức. Cô nương biết không, con người khi mất ký ức, sẽ có một số biểu cảm, những biểu cảm

https://thuviensach.vn

này không cách nào khống chế được. Lúc trước, chúng ta đã nói một vài chuyện, khi nói đến chuyện trong gia đình và chuyện gặp Nhiễm tráng sĩ, biểu cảm của cô nương không giống như khi nói rằng mình không nhớ tên sơn tặc. Chắc chắn, bây giờ cô nương đang nhớ lại khi đó chúng ta đã nói những gì, đúng chứ?"

Đường Liên giật thót mình, nàng ta thực sự đang nhớ lại khi đó hai người đã nói những gì.

"Với hồi ức chân thực và lời nói dối bịa đặt, biểu cảm của con người sẽ không giống nhau. Đường cô nương, khi đó ta luôn cảm thấy lời nói của cô nương toát ra sự do dự và bất an, ta cho rằng đó là vì nguyên nhân khác, nhưng bây giờ ta biết vì sao. Cô nương không hề muốn giao ta ra, bất luận là có bị người khác phát hiện hay không, bất luận sẽ có kết quả gì, cô nương không hề muốn tiếp tay cho cái ác. Nhưng nhất định hắn đã thúc giục cô nương, cô nương nói chuyện của ta cho hắn biết, cô nương nói để mình xem xét thêm, nhưng cô nương biết một khi đã nói với hắn rồi, ta sẽ gặp nguy hiểm, cô nương do dự xem có cần nói cho ta biết chuyện này không."

Đường Liên cười khổ, bây giờ sự việc đã xảy ra rồi, bất luận trước đó nàng ta nghĩ thế nào, đều không còn quan trọng nữa.

"Đường cô nương, cô nương xem, con người phải giữ lễ, phân biệt được thị phi, tuy trái tim của cô nương bị bệnh, nhưng nó vẫn biết cái gì là đúng, cái gì là sai."

Nàng ta lại không trách mình?

Đường Liên quá hổ thẹn, cuối cùng không kìm nén được, lên tiếng: "Nhưng ta thực sự đã từng có chủ ý như vậy. Cô nương nói đều đúng cả. Hắn nói hắn bắt buộc phải tìm một cô nương nữa, đây là cách thức duy nhất phá giải số mệnh của hắn. Mệnh của hắn rất khổ, nhà tan cửa nát, hắn sa sút đến mức sống không nơi nương tựa, bất luận nỗ lực đến đâu đều không được sống những ngày tốt đẹp. Kết quả có một ngày, bên tai hắn có giọng

https://thuviensach.vn

nói mách bảo cho hắn, hoá ra hắn bị tà ma bám lấy thân, bắt buộc phải dùng mạng của nữ tử tế ma, cho nên hắn mới làm chuyện bất đắc dĩ như vậy. Ta… hắn vốn cũng muốn dùng ta để tế, nhưng hắn đối với ta… hắn nói hắn thích ta, hắn không nhẫn tâm, hắn đối với ta thật lòng… nhưng mà hắn chần chừ không tế ma lâu như vậy, tính mệnh của hắn chẳng còn được bao lâu nữa… ta, ta cũng không ngờ hắn sẽ động thủ nhanh như vậy, ta còn muốn kéo dài thêm chút nữa…"

"Điều này không trách cô nương, Đường cô nương, nếu ta là cô nương, ta cũng sẽ tin hắn."

Đường Liên chớp chớp mắt, gạt nước mắt, hỏi: "Thật sao?"

Tô Tiểu Bồi gật đầu, mỉm cười nói với nàng ta.

Đường Liên chăm chú nhìn Tô Tiểu Bồi, cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Tô Tiểu Bồi thấy tâm trạng của nàng ta hơi thả lỏng, biết rằng mình đã thành công được một bước lớn. "Nếu như ta là cô nương…" Đây là một giả thiết, đương nhiên cô không thể nào là nàng ta, đương nhiên kết quả sẽ khác nhau. Đây là phương thức thu hẹp cự ly giành lấy sự công nhận chung trong trường hợp không thể nói dối.

Tô Tiểu Bồi tiếp tục nói: "Đường cô nương, cô nương có thể thử hỏi bản thân mình thích điểm gì của hắn?"

Đường Liên khụt khịt mũi, hít thở sâu mấy hơi, cảm thấy bình tĩnh hơn một chút.

Tô Tiểu Bồi yên lặng một lát, lại nói: "Cảm giác thích và dựa dẫm đó sẽ không biến mất nhanh chóng, nhưng cô nương nhất định có thể làm được. Đường cô nương, cô nương vô cùng dũng cảm. Cô nương phải biết là, tất cả những sự việc đã xảy ra, đều trở thành ký ức của cô nương, chỉ là một đoạn ký ức, nó không thể làm tổn thương cô nương nữa."

https://thuviensach.vn

"Chỉ là ký ức?"

"Đúng, những việc đã qua, sẽ chỉ là một đoạn ký ức."

Đường Liên không nói gì, nhưng trong lòng lại không kìm được nhắc lại lời của nàng.

Ngoài cửa, Hương quan và Lưu Hưởng đến sau nghe thấy Tô Tiểu Bồi nói một tràng đã khiến cho Đường Liên chịu hé miệng, đang thấy kích động thì bên trong bỗng trở nên yên tĩnh. Hai người lúc này cực kỳ nôn nóng, Tô cô nương không nhân lúc rèn sắt khi còn nóng, lại đem lời chuyển ngoặt sang một hướng khác, bỏ lỡ thời cơ thì phải làm sao? Nếu không phải Nhiễm Phi Trạch ngăn cản, hai người chắc chắn đã xông vào tự mình tiếp tục thẩm vấn.

Đúng lúc này, ở trong phòng Tô Tiểu Bồi lại nói tiếp: "Đường cô nương, bây giờ cô nương cảm thấy tốt hơn một chút rồi chứ?"

Đường Liên gật đầu.

Tô Tiểu Bồi tiếp tục: "Đường cô nương, cô nương và ta tuy là phận đàn bà con gái, nhưng chúng ta cũng phân biệt được thị phi, hiểu rõ lý lẽ. Điều này cũng là nguyên nhân vì sao tuy cô nương đã bị bệnh, bị hắn mê hoặc, nhưng lại chần chừ không giúp đỡ hắn làm việc ác. Bây giờ sự tình đến nước này rồi, cô nương đã làm rất tốt. Trấn này nếu không phải vì cô, thì làm sao có thể được yên ổn trong khoảng thời gian qua chứ? Đường cô nương, ta và cô nương đều biết gã bán hàng rong đó là ai, cô nương chỉ kẻ bắt cóc mình, có thể bảo vệ được tính mệnh của bao nhiêu cô nương khác. Ta và Nhiễm tráng sĩ cũng sẽ làm chứng giúp cô nương, cô nương giả vờ đáp ứng yêu cầu của tên tặc tử đó để bảo toàn mạng sống của mình, lại bày kế để bọn ta phối hợp, như vậy mới có thể bắt giữ được tên tặc tử đó. Đường cô nương, cô nương là đại anh hùng của trấn này."

https://thuviensach.vn

Đường Liên sững sờ, Hương quan nghe vậy cũng sững sờ, đây là tình huống gì vậy? Tại sao nói một hồi, kẻ đồng loã đã biến thành anh hùng rồi?

Lưu Hưởng vỗ vào vai Hương quan một cái, Nhiễm Phi Trạch cũng nhìn qua đó. Hương quan nghiến răng, Đường Liên thực sự là một cô nương đáng thương, tuy suýt chút nữa lầm đường lạc lối, nhưng cô nương bị hại kia cũng chẳng nói gì, không có khổ chủ tố cáo, ông ta đương nhiên cũng không nói được gì, quan trọng nhất chính là định tội được tên tặc tử vạn ác đó, nhất quyết không thể buông tha cho hắn được.

Nếu làm vậy có thể đổi lại sự phối hợp của Đường Liên, để nàng ta tình nguyện chỉ mặt tên tặc tử đó, cũng có thể coi là một chuyện tốt.

Hương quan nhanh chóng thông suốt, khẽ gật đầu.

Bên trong Tô Tiểu Bồi vẫn đang nói chuyện với Đường Liên, Nhiễm Phi Trạch tập trung lắng nghe lời nàng nói mà không nén được cười, cô nương này cũng thực sự lợi hại, trước tiên là bịa chuyện, lừa người ta sững sờ hết lần này đến lần khác, lời nói mạch lạc rõ ràng, căn cứ chắc chắn, giống như thật sự biết chuyện gì đã xảy ra. Tiếp đó nói rằng ta biết cô nương nói dối, cô nương không cần giở chiêu trò nữa. Doạ cho người ta sợ, lại thể hiện ý tốt. Ta không trách cô nương, nếu như ta là cô nương thì cũng sẽ làm như thế. Ta không những không trách cô nương, còn có thể giúp cô nương. Chẳng phải cô nương không có cách nào sống tiếp ở trấn này sao? Cô nương chẳng phải sợ sau khi chỉ ra tên sơn tặc này thì bản thân mình cũng sẽ sa vào tội danh đồng loã sao? Nhìn xem, ta đều đã giúp cô nương nghĩ xong cả rồi, cô nương không phải là đồng loã, cô nương là đại anh hùng. Người người đều nên cảm kích cô nương, ta đã giúp cô nương trải xong đường rồi, cô nương chỉ cần đi tiếp thôi, cô nương còn sợ thanh danh của mình bị ảnh hưởng sao?

Thủ đoạn này, đừng nói một nữ tử yếu đuối, chỉ sợ dù là nam tử hiểu nhiều biết rộng cũng sẽ bị nàng ta dắt mũi luôn.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, lúc sau Đường Liên dần dần phối hợp, bị Tô Tiểu Bồi nhìn thấu tâm can, nàng ta kể ra tất cả chuyện bị bắt cóc, bị đưa đến chỗ nào trong núi, sơn tặc nói với nàng ta thế nào, lại thả nàng ta ra sao, dự định lợi dụng nàng ta bắt cóc nữ tử như thế nào…

Quá trình này đương nhiên cũng chẳng thoải mái gì cho cam, Tô Tiểu Bồi hỏi từng chút từng chút một, vậy mà cũng đã tiêu tốn hơn một canh giờ.

Bên ngoài nha môn náo loạn vô cùng, mấy vị quan sai cũng sắp sửa không kiểm soát nổi nữa, Hương quan nghe thấy diễn biến cuộc trò chuyện trong phòng, đã nắm chắc được mười phần, liền ra ngoài vỗ về mọi người, nói Đường Liên được đưa về nha môn là để nhận mặt tên nghi phạm bắt cóc nàng ta, chứ không phải là đồng bọn như lời đồn. Những sai dịch trước đó ngăn cản họ, lớn tiếng quát tháo ầm ĩ nói Đường Liên bị hiềm nghi cần phải thẩm vấn cẩn thận giờ cũng bị Hương quan mắng cho một trận trước mặt mọi người.

Cảm xúc của dân chúng bình ổn lại, Hương quan nói tiếp, đối với một cô nương sự việc này chẳng dễ dàng gì, nhận mặt nghi phạm vô cùng quan trọng, mọi người chớ làm ầm ĩ, hãy đợi thêm một lát nữa.

Hương quan đã nói như vậy, mọi người thôi không làm loạn nữa. Trọng tâm bàn tán của họ đã chuyển từ đòi nha môn thả người thành Đường Liên có thể thành công trong việc nhận mặt tên nghi phạm kia không. Lúc thì nói nàng ta đã chẳng nhớ được chuyện gì nữa, liệu còn có thể nhận ra không? Lát lại nói nàng ta liệu có quá sợ hãi mà không dám chỉ mặt hắn không? Có người nói việc thế này thật mất mặt, cô nương làm không nổi. Lại có người nói Đường Liên là cô nương tốt, chắc chắn sẽ không mặc kệ ác nhân nhởn nhơ hại người. Mọi người bàn luận xôn xao một hồi, cuối cùng quay sang khích lệ nhà họ Đường đang đợi ở cửa nha môn.

Trong tâm tư của mọi người, trấn Thạch Đâu sau này có thể an bình không, phút chốc dường như đều phụ thuộc cả vào Đường Liên.

https://thuviensach.vn

Trong hậu viện, Tô Tiểu Bồi cuối cùng đã nói chuyện với Đường Liên xong. Cô đi ra ngoài, nhìn Nhiễm Phi Trạch, Lưu Hưởng và Hương quan, không đợi Tô Tiểu Bồi lên tiếng, Hương quan đã vội vàng nói: "Cô nương yên tâm, những lời cô nương nói với Đường Liên cô nương, chỉ có ba người bọn ta nghe được."

Nhiễm Phi Trạch và Lưu Hưởng đều là người nơi khác, sự việc này vốn không liên quan đến bọn họ, hay nói cách khác, trong trấn người biết được chuyện này, chỉ có một mình Hương quan.

Tô Tiểu Bồi khẽ gật đầu.

Hương quan lại nói: "Chỉ cần Đường Liên cô nương đồng ý nhận mặt hung thủ, những chuyện khác, bản quan tuyệt đối không tính toán."

Tô Tiểu Bồi nhìn Nhiễm Phi Trạch, Nhiễm Phi Trạch khẽ gật đầu với cô.

Hương quan thấy hơi bực mình, ông ta tuy là quan nhỏ, nhưng trấn này là do ông ta quản lý, cô nương này không tin tưởng ông ta đến mức phải xác nhận với người khác sao?

Tô Tiểu Bồi lúc này mới mở cửa ra, nói với Hương quan: "Mời đại nhân nói chuyện với Đường cô nương ạ."

Hương quan ưỡn thẳng lưng, gật đầu đi vào trong.

Hương quan đem chuyện bên ngoài nha môn nói cả cho Đường Liên, trong lòng ông ta hiểu rõ thanh danh đối với một cô nương quan trọng như thế nào, đã có quan phụ mẫu đảm bảo thanh danh cho nàng ta, chuyện này không còn gì chắc chắn hơn. Nói xong những điều này, ông ta hỏi: "Cô nương có đồng ý nhận mặt tên tặc tử đó không?"

Đường Liên nhìn Tô Tiểu Bồi ở ngoài cửa, Tô Tiểu Bồi gật đầu với nàng ta.

https://thuviensach.vn

Hương quan thấy tình huống này, lại bực mình hơn. Ông ta mới là người chủ sự cơ mà.

Đường Liên hít sâu một hơi, cuối cùng nói: "Ta đồng ý, gã bán hàng rong nói chuyện với ta ở cạnh giếng nước kia, chính là sơn tặc bắt cóc ta. Vị cô nương trước đây chết ở trong núi, cũng là do hắn sát hại."

Sự việc sau đó, Tô Tiểu Bồi cảm thấy thật sự có thể dùng từ vui mừng tốt đẹp để hình dung. Sơn tặc phải đền tội, Đường Liên về nhà, còn cô tuy trong sự việc này không kiếm được ngân lượng, nhưng lại nhân cơ hội xin được Hương quan bút nghiên giấy mực.

Cô hớn hở ôm văn phòng tứ bảo không mất tiền mua này quay trở lại phòng củi của quán rượu, buổi tối hôm đó, Tô Tiểu Bồi nằm bò ra giường ghi lại trang nhật ký đầu tiên của mình trong thế giới này.

Trang nhật ký đầu tiên của Tô Tiểu Bồi trong thế giới này viết về chuyện của Đường Liên. Cô đem triệu chứng của Đường Liên và những nội dung nói chuyện với nàng ta ghi lại hết, rồi lại viết cả phân tích và chẩn đoán của mình nữa.

Tô Tiểu Bồi dự định trước khi tên sơn tặc La Bình đó bị giải đi, sẽ thử đến nói chuyện với hắn ta. Cô cũng hứng thú muốn biết tâm lý của tên tội phạm này.

Theo như Tô Tiểu Bồi thấy, La Bình là một kẻ vô cùng giảo hoạt và hung tàn, có sở trường lợi dụng lòng người, cứ nhìn vào quá trình hắn khống chế Đường Liên là biết, hắn vô cùng tự tin, cũng rất thủ đoạn. Có thể dạy được Đường Liên giả vờ mắc chứng *Psychogenic amnesia* để lẩn tránh sự truy vấn của người nhà và sự điều tra của quan phủ, Tô Tiểu Bồi cảm thấy hắn rất cao minh.

Nhiễm Phi Trạch và Hương quan đều chưa từng nghe nói qua tình trạng mất trí nhớ kiểu này, hoặc là nhớ được toàn bộ, hoặc là quên toàn bộ, lại

https://thuviensach.vn

còn có cả loại quên một khoảng ký ức nào đó sao? Mọi người đều cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng lại không nói ra được chỗ nào không bình thường. Hơn nữa Đường Liên là người bị hại, căn bản mọi người cũng không hề nghĩ nàng ta sẽ nói dối lừa họ. Mà một tên sơn tặc có thể nghĩ ra được chiêu này thực sự khiến người ta bất ngờ.

Đường Liên còn nói cho Tô Tiểu Bồi biết, trước khi thả nàng xuống núi, La Bình đã nói với nàng ta nếu như bị người ta nhìn thấy họ ở cùng nhau thì phải ứng đối thế nào, trả lời câu hỏi của quan phủ thế nào… Hắn ta còn hết lần này đến lần khác luyện tập đối đáp với Đường Liên. Điều này khiến Tô Tiểu Bồi cảm thấy La Bình rất khôn khéo, làm việc có sách lược, cho nên Tô Tiểu Bồi muốn nói chuyện với hắn, xem rốt cuộc hắn là người như thế nào.

Nguyệt Lão từng nói, Trình Giang Dực nhất định ở cách cô không xa, những người cô gặp được ở ở đây, nếu như không phải anh ta, vậy nhất định là người có thể đưa cô đi tìm anh ta. Bây giờ Nhiễm Phi Trạch và Đường Liên đã giúp cô tìm được La Bình, liệu La Bình có phải người cung cấp đầu mối để cô tìm thấy Trình Giang Dực không?

Tô Tiểu Bồi muốn ghi hết tất cả những sự việc này lại, nhưng công việc viết nhật ký của cô lại gặp phải một khó khăn lớn.

Cô không biết viết chữ bằng bút lông.

Khi còn học tiểu học, Tô Tiểu Bồi đúng là có học qua thư pháp, nhưng môn đó chỉ dạy qua loa, đến giờ trong đầu óc của Tô Tiểu Bồi chỉ nhớ được cách cầm bút như thế nào mà thôi. Dùng bàn phím máy tính và máy in quen rồi, mấy năm nay ngoại trừ ký tên trên các loại giấy tờ, Tô Tiểu Bồi gần như rất ít khi động bút viết chữ, cho nên chữ của cô viết không hề đẹp, càng khỏi nói đến chuyện viết chữ bằng bút lông.

Ngay trang đầu tiên, Tô Tiểu Bồi đã viết hỏng.

https://thuviensach.vn

Cô trừng mắt nhìn hàng chữ xấu xí chẳng ra hàng lối kia, thật sự khinh bỉ từ tận đáy lòng. Chữ xấu như thế này, là ai viết ra vậy? Xấu thôi cũng chẳng nói làm gì, nét chữ lại còn cực to nữa. Bởi vì cô không biết dùng bút lông, nên nét bút quá thô, chữ nào chữ nấy đều to đùng.

Như thế này chỉ tổ phí giấy, lại còn rất chậm.

Cô nhìn Nhiễm Phi Trạch ngồi ở ngoài cửa gọt cành cây, lúc nãy chàng ra ngoài múc nước, quay về nhìn thấy cô nằm bò trên giường viết chữ, liền quay người bỏ ra ngoài luôn, lẽ nào đàn bà con gái biết viết chữ cũng doạ chàng ta sợ sao?

Ừm, Tô Tiểu Bồi quay đầu nhìn lại đống chữ do mình viết ra, không những viết rất chậm, còn dễ dàng bị người ta đọc được.

Như thế này không tốt, những ghi chép này liên quan đến chuyện riêng tư, cần phải bảo mật. Mà bây giờ cô không nơi nương tựa, còn nói gì đến riêng tư.

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ, lại thử viết mấy chữ lên tờ giấy bỏ đi đó, sau khi đã hài lòng, cô quyết định đổi sang viết bằng tiếng Anh. Tiếng Anh có tính bảo mật cao, trông không xấu như tiếng Trung, còn có thể viết nhanh hơn một chút.

Tô Tiểu Bồi ném tờ giấy đó sang một bên, đổi lại tờ khác bắt đầu viết. Viết nhiều, cuối cùng cũng thấy thuận tay, cô còn tìm được cách cầm bút thoải mái hơn một chút, viết cũng nhanh hơn rất nhiều. Một hồi viết lách hăng say, đã ghi lại gần hết những điều bản thân còn nhớ được, vừa quay đầu, cô nhận ra dường như đêm đã khuya, trong quán rượu đã không còn tiếng ồn ảo huyên náo, Nhiễm Phi Trạch cũng gọt xong cành cây từ sớm, lúc này đang ngồi thẫn thờ ngoài cửa.

"Tráng sĩ?" Tô Tiểu Bồi ngồi thẳng dậy, gọi chàng.

https://thuviensach.vn

"Cô nương viết xong rồi?" Nhiễm Phi Trạch quay đầu lại nhìn, thấy Tô Tiểu Bồi dậy rồi, chàng liền đi vào phòng.

"Ta thắp nến, tráng sĩ không ngủ được?" Tô Tiểu Bồi thấy hơi áy náy. "Ta không để ý là đã muộn như vậy rồi, ta làm xong rồi, tráng sĩ mau nghỉ ngơi đi."

Nhiễm Phi Trạch đưa cho nàng một cành liễu đã được lột vỏ và cắt thành đoạn, Tô Tiểu Bồi vội nhận lấy, đây là "bàn chải đánh răng" của cô, Nhiễm Phi Trạch còn nhớ làm giúp cho cô, thật đúng là người rất tốt bụng. Cô đang muốn nói cảm ơn, lại nghe thấy Nhiễm Phi Trạch khẽ ho một tiếng, cô ngước mắt lên, thấy Nhiễm Phi Trạch biểu cảm rất nghiêm túc.

Hả, chàng có lời muốn nói.

"Cô nương tư thế viết chữ bất nhã, ta không tiện vào phòng, để người khác nhìn thấy cũng không được hay, lần sau cô nương chớ như vậy nữa."

Hả? Tô Tiểu Bồi sững người.

Tư thế bất nhã?

Cô đã làm gì? Không có bàn, cô chỉ nằm bò lên giường viết chữ thôi mà.

Đợi một lát, nằm bò…

Mặt Tô Tiểu Bồi đỏ bừng lên, đúng là… Nằm bò thì có làm sao chứ, tư thế nằm bò này cũng rất chính đáng, rất lành mạnh, rất thuần khiết, không giả tạo, được chưa nào?

Hoá ra chàng bị doạ cho sợ, trốn ở ngoài cửa đờ đẫn là bởi vì cô nằm bò bất nhã?

"Tạ tráng sĩ chỉ giáo." Tô Tiểu Bồi nghiến răng đáp lại, ở lại trong phòng cũng không tiện, cô nhanh chóng quay đầu lục tìm "kem đánh răng",

https://thuviensach.vn

sau đó cầm cành liễu và cốc kem đánh răng chạy ra ngoài.

"Hừ, chính huynh mới là người đầu óc đen tối thì có." Tô Tiểu Bồi vừa đánh răng vừa mằng Nhiễm Phi Trạch.

Được thôi, đúng là chàng không sai, chàng có lòng tốt nhắc nhở cô, nhưng Tô Tiểu Bồi vẫn không nhịn được mà mắng chàng: "Đồ đầu óc đen tối, đồ háo sắc."

Nếu không phải là không có bàn, cô cũng chẳng phải nằm bò ra mà viết cho mệt người.

Mặt Tô Tiểu Bồi bỗng dưng càng đỏ. Cô rất đứng đắn, rõ ràng chẳng có chuyện gì, nhưng không hiểu sao lại bị lời nói của chàng làm cho xấu hổ.

Đúng, không được suy nghĩ linh tinh, tất cả đều tại chàng.

Tô Tiểu Bồi đột nhiên nhớ ra một chuyện, cô ngậm cành liễu chạy vào trong phòng, vừa vào đã thấy Nhiễm Phi Trạch cầm tờ đại tác phẩm thư pháp cô tiện tay ném sang một bên lên xem, khoé miệng nửa cười nửa không.

Tô Tiểu Bồi lao đến như tên bắn, vung tay cướp lại tờ giấy.

Nhiễm Phi Trạch nghiêm giọng nói: "Cô nương viết xong rồi phải thu dọn lại, lần sau chớ như thế này nữa.”

Mặt Tô Tiểu Bồi càng đỏ hơn, suýt chút nữa thì cắn gãy cành liễu. Cô ủ rũ thu dọn bộ văn phòng tứ bảo lại, đặt ở góc phòng. Sau đó lặng lẽ quay người ra ngoài chuẩn bị tiếp tục đánh răng.

Đúng lúc này Nhiễm Phi Trạch lại nói: "Cô nương miệng ngậm cành cây, hùng hổ xông vào, cử chỉ thiếu đoan trang, trông rất thất thố, lần sau cô nương chớ như vậy nữa."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi lảo đảo, suýt nữa nuốt luôn cả cành cây. Cái người này, cố ý muốn cô nghẹn chết sao?

Tô Tiểu Bồi lườm chàng một cái, hậm hực đi đánh răng, không thèm quay đầu lại, hình như cô loáng thoáng nghe thấy tiếng cười của Nhiễm Phi Trạch.

Đợi Tô Tiểu Bồi rửa mặt xong xuôi quay lại, Nhiễm Phi Trạch đã trải xong tấm vải xuống đất, chiếc tay nải siêu lớn giống như mọi buổi tối khác, nằm chắn giữa giường của Tô Tiểu Bồi và tấm lót sàn của chàng.

Tô Tiểu Bồi thu dọn đồ đạc xong xuôi, đi vòng qua chiếc tay nải lớn, ngồi lên giường.

Nhiễm Phi Trạch đã ra ngoài và đóng cửa lại. Tô Tiểu Bồi cởi giày, cởi áo khác ngoài ra, chui vào trong chăn.

Sau đó cô nghe thấy tiếng Nhiễm Phi Trạch rửa mặt ở bên ngoài, cô chùm chăn kín người, nhắm mắt lại, cố ru mình ngủ.

Qua một lúc lâu, cô nghe thấy tiếng Nhiễm Phi Trạch mở cửa rồi đóng lại, sau đó chàng đặt đồ xuống, nằm lên tấm vải lót sàn cạnh cửa.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, Tô Tiểu Bồi chỉ nghe thấy tiếng thở của mình, chẳng mấy chốc liền cảm thấy buồn ngủ, tối qua ngủ ở nhà Hương quan, có giường đệm dễ chịu hơn ở đây, nhưng cô lại không yên tâm, cả đêm đều cảm thấy căng thẳng. Bây giờ giường cứng đơ đơ, mà cô lại cảm thấy an tâm lạ thường.

Một lát sau, cô đã ngủ say.

https://thuviensach.vn

Chương 6

Tô Tiểu Bồi ngủ một giấc rất sâu, khi thức dậy cảm thấy hơi mơ màng, cô chằm chằm nhìn trần nhà bẩn nhem nhuốc hồi lâu, mới sực nhớ ra mình đã lại xuyên không.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa nhè nhẹ, Nhiễm Phi Trạch khẽ gọi cô." "Cô nương, phải dậy thôi."

Tô Tiểu Bồi đáp một tiếng, biết là mặt trời đã lên, người trong quán rượu này chắc đã bắt tay vào việc. Hậu viện tuy ở góc khuất yên tĩnh, nhưng cũng có người đến lấy củi chuyển đồ lặt vặt gì đó, cô rửa mặt sẽ không được thuận tiện. Tô Tiểu Bồi bò dậy, mặc xong y phục, cầm khăn mở cửa ra, ngoài cửa có bày thùng nước. Còn Nhiễm Phi Trạch đang bổ củi ở cách đó không xa.

Sáng tháng Ba vẫn còn vương chút khí lạnh, ánh nắng mặt trời chiếu xuống sân, nhưng không cảm nhận được sự ấm áp.

Tô Tiểu Bồi co duỗi tay chân mấy cái rồi ngồi xổm trong góc đánh răng rửa măt, lén lút nhìn Nhiễm Phi Trạch, có vẻ chàng đã làm việc được một lúc lâu rồi, chiếc áo đơn mỏng đã đẫm mồ hôi, thấy Tô Tiểu Bồi nhìn mình, chàng cũng nhìn lại.

Tô Tiểu Bồi hơi xấu hổ, nghiêng nghiên thân, dùng lưng chắn ánh mắt của chàng, tăng nhanh tốc độ đánh răng rửa mặt. Đánh răng có gì hay ho mà nhìn chứ, tráng sĩ tiên sinh không cảm thấy tư thế đánh răng của cô bất nhã, không thể nhìn sao?

Tô Tiểu Bồi rửa mặt xong xuôi, đi đến nhà xí, cô nhịn thở bước vào, sau khi hoả tốc giải quyết xong thì chạy ra ngoài nhanh như chạy trốn. Chỗ khiến người ta khó chịu nhất của việc xuyên không, chính là không được hưởng thụ bồn cầu tự hoại hiện đại. Tô Tiểu Bồi nhăn nhó, đột nhiên nghĩ

https://thuviensach.vn

lúc đến tháng thì phải làm thế nào? Cô nhẩm tính, nếu như ở hiện đại, cũng sắp sửa đến rồi, nhưng mà ở bên này không biết thời gian liệu có giống như ở bên kia không.

Cô ủ rủ rửa tay, quay lại phòng, Nhiễm Phi Trạch đang đứng, bưng bát cơm sáng trên tay. Trên chiếc ghế duy nhất có bày hai chiếc bát, một bát đựng cháo, một bát đựng bốn chiếc màn thầu và ít rau muối. Những thứ này chính là bữa sáng của hai người.

Tô Tiểu Bồi thở dài một hơi, tự nhủ không bị đói bụng đã là tốt lắm rồi. Theo thói quen, cô ngồi lên giường, ăn cháo kèm với rau muối, rồi ăn thêm một chiếc màn thầu.

Nhiễm Phi Trạch không chút khách khí ăn sạch chỗ màn thầu còn lại, không những ăn rất nhanh, còn vô cùng ngon lành. Tô Tiểu Bồi cảm thấy, cô có thể tiếp tục trụ được ở thế giới này, có lẽ là vì sự lạc quan của Nhiễm Phi Trạch, trước nay chàng chưa từng để lộ dáng vẻ mệt mỏi vất vả, điều này quả thật có ảnh hưởng tích cực!

Ăn gần xong, Tô Tiểu Bồi nói với Nhiễm Phi Trạch hôm nay muốn đến nha môn một chuyến để nói chuyện với gã sơn tặc La Bình kia một chút. Cô còn nghĩ xong câu trả lời phòng khi Nhiễm Phi Trạch hỏi nói chuyện gì.

Kết quả Nhiễm Phi Trạch không hỏi, mà lại nói: "Cô nương một mình ra ngoài không ổn lắm, đến nha môn tìm tội phạm nói chuyện e rằng sẽ bị dị nghị không hay."

Tô Tiểu Bồi vừa muốn thuyết phục chàng, Nhiễm Phi Trạch đã nói tiếp: "Đợi ta làm xong việc, chiều nay sẽ đi cùng cô nương."

Tô Tiểu Bồi vừa nghe thế liền cuống quýt gật đầu. Nhiễm Phi Trạch cùng cô đi thì còn gì bằng, cô nói chuyện người khác nghe không hiểu, chàng có thể giúp cô bổ sung vài câu.

https://thuviensach.vn

Thế là cả buổi sáng, Nhiễm Phi Trạch làm việc còn Tô Tiểu Bồi lại xem qua ghi chép của mình, sắp xếp lại tư duy. Nhưng mấy trang giấy kia chẳng mấy chốc đã xem xong, cô xếp gọn giấy tờ lại, bất giác thấy nhàm chán quá, liền ra sân xem Nhiễm Phi Trạch làm việc.

Công việc của Nhiễm Phi Trạch hôm nay là cọ rửa chum rượu.

Chum rượu chất đầy góc sân, mỗi chiếc đều cao đến thắt lưng Tô Tiểu Bồi, còn rất nặng nữa. Nhiễm Phi Trạch bày chúng ra giữa sân, múc nước cỏ rửa từng chiếc một. Tô Tiểu Bồi nhìn một lúc, cảm thấy mình cũng có thể làm, thế là đi đến định giúp đỡ chàng.

Nhiễm Phi Trạch nhìn thấy cô đi đến, tưởng rằng muốn nói điều gì, liền dừng tay lại nhìn cô.

Tô Tiểu Bồi bị chàng nhìn đến mức lúng túng một hồi, muốn quay về, nhưng sau nghĩ lại, cô ăn không ở không còn được chàng chăm nom thế này, bao nhiêu ngày rồi mà chưa từng giúp đỡ được việc gì, thật sự thấy hổ thẹn. Nghĩ vậy, Tô Tiểu Bồi liền nhanh nhẹn xắn tay áo lên, lớn tiếng nói: "Tráng sĩ, ta đến giúp đỡ."

Nhiễm Phi Trạch nhìn thấy bộ dạng của cô cũng hơi sững sờ: "Cô nương, cô nương để lộ da thịt, cử chỉ không đoan chính…"

Chang lưu lại nửa vế câu sau không nói, Tô Tiểu Bồi thì nghệt mặt ra ngạc nhiên. Không phải chứ, xắn tay áo cũng là hành vi không đoan chính?

"Vậy… vậy các cô nương không cần làm việc sao?" Cô nhìn cánh tay và tay áo, nhíu mày lại rồi buông tay áo xuống.

Nhìn xem, rất rộng, làm việc thật bất tiện.

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, quay đầu đi vào phòng, lát sau lại đi ra, trong tay cầm hai sợi dây vải. Chàng ra hiệu cho Tô Tiểu Bồi nâng hai cánh tay lên, sau đó giúp cô buộc ống tay áo lại.

https://thuviensach.vn

"Cô nương muốn làm việc, không có người ngoài thì thế nào cũng được, nhưng có người ngoài thì phải buộc ống tay áo lại. Trong hậu viện này thường xuyên có người ra vào, cô nương để lộ cánh tay, đương nhiên không được."

"Ồ." Tô Tiểu Bồi thầm thở dài, dù buộc ống tay áo rồi cũng rất bất tiện. Nhưng mà thôi vậy, nhập gia tuỳ tục, cô cũng không muốn bị người ta coi là kẻ phá hoại thuần phong mỹ tục.

Tô Tiểu Bồi cầm miếng khăn vải bắt chước Nhiễm Phi Trạch cọ chum rượu. Bên trong chum rượu cần phải rửa sạch sẽ, bên ngoài cũng phải cọ hết vết bẩn. Nhiễm Phi Trạch sức lực tràn trề, một tay nhấc bổng chum rượu lên đổ hết nước bẩn bên trong đi, sau đó xách chiếc chum đã được cọ sạch sẽ bày sang một bên. Tô Tiểu Bồi xách không nổi, chỉ có thể xoay chum nước nằm nghiêng xuống, đẩy hết nước ra ngoài thì bên ngoài chum lại bị dính bùn đất, cô lại ngồi xổm xuống cọ thêm một lượt. Nhiễm Phi Trạch cọ xong bốn chiếc chum, cô mới cọ xong một chiếc, ngồi thở hồng hộc.

Nhiễm Phi Trạch cũng mặc kệ, coi như cô đang đùa nghịch. Tô Tiểu Bồi quệt quệt mồ hôi, trong lòng nghĩ kiếm được chiếc màn thầu cũng chẳng dễ dàng gì. Cô bắt đầu cọ chiếc thứ hai. Đổ nước vào trong chum, cọ sạch sẽ, đổ nước ra ngoài,lại đổ nước vào tráng một lượt, rồi lại đổ nước ra, tiếp đó chuẩn bị cọ bên ngoài. Vốn dĩ vẫn rất thuận lợi, nhưng khi đem nước đổ đi lần thứ hai, Tô Tiểu Bồi không giữ kịp lại, chiếc chum bị đổ, không may đập vào một hòn đá, Tô Tiểu Bồi chỉ nghe thấy "rắc" một tiếng lảnh lót, giật thót mình.

Cô cuống quýt chạy lại đỡ chiếc chum đó lên kiểm tra, hỏng rồi hỏng rồi, hình như là có vết nứt! Chum vại gì mà lại dễ nứt thế này! Chất lượng quả là không đạt tiêu chuẩn!

Tô Tiểu Bồi khóc không ra nước mắt. "Chắc sẽ không bắt chúng ta đền chứ?"

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch xách chiếc chum đó lên xem xét, không biểu cảm gì, lại nhanh như cắt cọ rửa sạch sẽ rồi đặt nó vào giữa đống chum đã cọ sạch.

Tô Tiểu Bồi há hốc miệng, chỉ vào tai hoạ mình gây ra, Nhiễm Phi Trạch không đợi cô lên tiếng, chớp mắt, nói: "Có thể là ông chủ tự làm nứt, ai biết được chứ."

Tô Tiểu Bồi ngẩn người ra, có thể nói như vậy sao?

Cô vội vàng thu tay về, lại nhìn trái ngó phải, trong sân không có người nào khác, không có ai nhìn thấy cả.

"Tráng sĩ anh minh."

Không phải là cô vô lại, nếu như ở hiện đại, làm hỏng đồ của người khác chắc chắn cô sẽ đền tiền, nhưng bây giờ trên người không một xu dính túi, cô không có tiền để chịu trách nhiệm. Hơn nữa, lão chủ kia keo kiệt bủn xỉn, đến chiếc bàn cũng không cho bọn họ, Nhiễm Phi Trạch hàng ngày làm việc vất vả như thế, một chút tiền công cũng không trả, chỉ bao ăn màn thầu cháo trắng và một ít rau, thật sự là quá ki bo.

Vừa nghĩ thế, trong lòng cô thấy thoải mái hơn nhiều.

"Cô nương ngồi sang bên kia đi." Nhiễm Phi Trạch lấy lại chiếc khăn vải trên tay cô, đuổi cô sang một bên. Tô Tiểu Bồi bĩu môi, ngồi lên đống củi bên cạnh, tủi thân vì nhiệt tình lao động của mình bị chê bai.

"Ta thực sự muốn giúp đỡ." Cô cảm thấy cần giải thích một chút, thật sự cô không muốn làm mọi chuyện rối tung lên, vừa rồi cô còn rửa sạch một chiếc chum đấy thôi.

"Ừm, cô nương có lòng tốt, ta hiểu rõ." Ngữ khí đó nghe kiểu gì cũng chẳng thấy có thành ý.

Tô Tiểu Bồi ôm đầu gối, thở dài.

https://thuviensach.vn

"Cô nương chớ hoảng, chuyện chum rượu đó, cứ coi như ông chủ Tống phát hiện ra thì có thế nào chứ."

"Thật sao?" Cũng đúng, bọn họ thực sự không có tiền, lấy gì bồi thường. Nhưng cô sợ bị người ta đuổi đi, hoặc khấu trừ phần ăn một ngày ba bữa vốn dĩ đã rất thảm hại của bọn họ.

"Ừm, cô nương yên tâm. Ta với cô nương đều chẳng có gì đáng giá, nếu bồi thường cũng chỉ có cách đem cô nương đi bồi thường, ông ta không dám nhận đâu."

Hả, vì sao lại lấy cô bồi thường, còn không dám lấy?

"Cô nương sức trói gà không chặt, chẳng làm nổi việc gì, ông chủ Tống giữ cô nương lại chắc chắn là lỗ nặng. Thu làm thê thiếp, cô nương gốc gác không rõ, tuổi tác không nhỏ, không tóc không tiền, cổ quái thế này, ông ta nào dám nhận."

Đây là lời lẽ kiểu gì vậy? Có cần phải phân tích tỉ mỉ như thế không! Hơn nữa, không phải là cô không có tóc, cô có tóc chỉ là hơi ngắn thôi.

Tô Tiểu Bồi xoa xoa đầu mình, rất không phục.

"Hơn nữa tên của cô nương, Tiểu Bồi, người ta làm ăn, cái tên này là điềm không may, nào dám nhận?"

"Tráng sĩ!" Huynh nói xong chưa vậy?

Tô Tiểu Bồi vênh mặt lên. "Tráng sĩ có điều chưa biết, Tiểu Bồi là cái tên rất hay. Má… mẹ ta khi mới sinh ta, cha ta đọc được một câu chuyện, tên là *Hoa Tiên Tử,* trong đó có một cô nương, tên gọi là Tiểu Bồi. Tiểu cô nương đó đi khắp thiên hạ, tìm kiếm một loại thần vật gọi là hoa bảy sắc, nàng ta rất dũng cảm, cũng rất lương thiện, cuối cùng tìm được loài hoa hạnh phúc đó, cũng tìm được hạnh phúc của mình. Đó vốn dĩ là câu chuyện dành cho trẻ con, nhưng cha ta rất thích, ông nói con người ấy à, một đời rất

https://thuviensach.vn

dài, trong mấy chục năm, đâu có thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, cho nên ông hy vọng ta khoẻ mạnh vui vẻ, cũng có thể giống như tiểu cô nương kia, không cầu sự bình yên không thực tế đó, mà là bất luận gặp phải khó khăn trắc trở gì, cuối cùng đều có thể khắc phục được, tìm được hạnh phúc. Cho nên tên của ta gọi là Tiểu Bồi."

Nhắc đến bố, Tô Tiểu Bồi lại thấy buồn bã, người bố thân yêu của cô có phải đã biết trước cuộc đời cô thực sự không được bình yên, nhưng cô sẽ nỗ lực thực hiện hy vọng của ông, dũng cảm đối diện với tất cả.

Cô chớp chớp mắt, nén cảm giác muốn khóc vào trong lòng. "Mẹ ta không thích cái tên này, bà vốn dĩ muốn đặt tên ta là Nhã, Tô Nhã, nói con gái tên như thế mới hay, nhưng bố ta vẫn kiên trì đặt tên là Tiểu Bồi. Hai người bọn họ đã tranh luận rất nhiều lần vì chuyện này, cuối cùng bố ta đã thắng."

Cô hít sâu một hơi, quay sang nhìn Nhiễm Phi Trạch, thấy chàng cũng đang đăm đăm nhìn thẳng vào mình, mới sực tỉnh, cuống quýt nói: "Ý ta là, cha ta đã thắng. Ở chỗ bọn ta, cha có thể gọi là bố."

"Ta hiểu rồi." Nhiễm Phi Trạch gật đầu. "Cô nương nói chuyện thế này, ta vẫn có thể đoán ra được. Có điều ở trước mặt người ngoài, cô nương nói chuyện vẫn cần phải lưu tâm hơn một chút."

"Biết rồi." Tô Tiểu Bồi ngượng nghịu đáp, cô sẽ cố gắng sửa chữa. Cô cũng biết Nhiễm Phi Trạch lải nhải những điều này là vì muốn tốt cho cô, đang muốn nói thêm gì đó thì từ sân đã có tiếng người gọi: "Tráng sĩ."

Giọng nói này vừa mềm mại vừa dịu dàng, lại ngọt đến mức có vẻ như đã dồn hết tâm sức vào đó. Tô Tiểu Bồi quay đầu lại nhìn, thấy một cô nương trẻ tuổi xách làn trúc, mỉm cười e thẹn đứng ở đó.

Có kịch hay rồi! Tô Tiểu Bồi vốn không phải người ưa hóng hớt buôn chuyện, nhưng mà buôn chuyện về tráng sĩ Nhiễm Phi Trạch vẫn rất có sức hấp dẫn.

https://thuviensach.vn

"Tráng sĩ." Cô nương kia đi vào trong sân, nhún người hành lễ với Nhiễm Phi Trạch. "Tráng sĩ quả thật ở đây, khiến nô gia tìm mãi."

Tô Tiểu Bồi cuối cùng đã biết nữ tử trẻ tuổi nên hành lễ như thế nào rồi, chẳng trách lần trước cô chắp hai tay, mọi người đều trợn tròn mắt nhìn cô.

Cô nương kia không để ý đến Tô Tiểu Bồi ở bên cạnh, chỉ nghiêm túc nói chuyện với Nhiễm Phi Trạch: "Tráng sĩ lần trước tương trợ, nô gia vẫn chưa cảm tạ, thực sự sơ ý quá. Tráng sĩ không lưu lại danh tính, nô gia muốn cảm tạ nhưng chẳng biết đi đâu tìm người, may mắn có duyên với tráng sĩ, cuối cùng đã tìm gặp được rồi. Nô gia cũng không biết nên cảm tạ thế nào mới được, chỉ nấu một ít chân giò hầm, để tráng sĩ uống rượu."

Nàng ta vừa nói vừa tiến đến gần, Nhiễm Phi Trạch lại dịch chân lùi lại hai bước, chắp ta, nói: "Cô nương khách khí rồi, công sức nhỏ nhoi, không đáng nhắc đến, không cần cảm tạ."

Cô nương kia mặt đỏ ửng, giọng nói hạ xuống một chút: "Tráng sĩ chớ chê ghét, ngoài làm mấy món ăn ra, nô gia thật sự không biết có thể làm được gì nữa." Vừa nói, nàng ta lại tiến lên phía trước hai bước, muốn đưa chiếc làn tận tay chàng.

Nhiễm Phi Trạch lại lùi thêm một bước dài. "Cô nương quá khách khí rồi, tại hạ chỉ là tiện tay giúp cô nương chuyển củi, thật sự chỉ là chút công sức nhỏ, cô nương chớ khách sáo. Tại hạ trên người dính đất bẩn, không lại gần cô nương được."

Nhiễm Phi Trạch lùi một bước này suýt chút nữa giẫm phải chân Tô Tiểu Bồi, Tô Tiểu Bồi nhảy dựng lên tránh, cuối cùng bị cô nương kia nhìn thấy.

Nàng ta có vẻ hơi kinh ngạc, chớp mắt liên hồi.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi cảm thấy Nhiễm Phi Trạch đang cố ý, cô trốn một bên xem kịch hay, chàng cố ý giẫm cho cô nhảy ra. Cô đành phải cười trừ với cô nương rõ ràng đến để bộc bạch tấm lòng kia, biểu thị sự vô tội của mình.

"Cô nương, món chân giò hầm này thứ lỗi cho tại hạ không thể nhận được." Nhiễm Phi Trạch tiếp tục từ chối món thịt thơm phưng phức được đưa đến tận cửa kia, còn quay đầu nhìn Tô Tiểu Bồi một cái, nói: "Bọn ta ăn chay."

Cái gì? Ai cùng ai ăn chay?

Tô Tiểu Bồi thầm thở dài, biết là Nhiễm Phi Trạch thực lòng không dám nhận lễ vật này. Nhìn xem, đây chính là khác biệt, có đem cô đi đền cho người khác cũng chẳng ai dám nhận, đổi lại là chàng thì sao, chỉ giúp người ta chuyển củi thôi đã có diễm phúc được người ta tìm đến tận cửa rồi. Tô Tiểu Bồi khẽ ho một tiếng, được thôi, cô nhận sự giúp đỡ của chàng, cũng nên báo đáp chứ.

"Cũng chẳng mua nổi rượu." Cô thành thực nói.

Tô Tiểu Bồi vừa lên tiếng, ánh mắt của cô nương kia lập tức quét đến.

Hoá ra khi Nhiễm Phi Trạch nhìn sang Tô Tiểu Bồi rồi nói ra câu "chúng ta ăn chay" thì trong lòng cô nương kia đã vô cùng hồi hộp. Nàng ta đưa đồ ăn đến cho chàng, chàng lại dùng cô nương khác để từ chối, ý tứ đã rất rõ ràng, Tô Tiểu Bồi lại nói thêm một câu, trong lòng cô nương kia lập tức càng không vui.

"Vị sư phụ này là?" Cô nương đưa chân giò hầm không chịu nhận thua, dò hỏi. Khi nàng ta tìm Nhiễm Phi Trạch đã nghe ngóng rồi, nghe nói chàng ta ngoại trừ cứu được Đường Liên ra, còn cứu cả một vị cô tử hình như vừa hoàn tục, bây giờ xem ra, chính là vị này.

Sư phụ? Tô Tiểu Bồi không hiểu rõ ý nghĩa lắm. Nhưng đợi nữa ngày vẫn chẳng thấy Nhiễm Phi Trạch giúp cô đáp lời, đành tự đáp: "Ta họ Tô."

https://thuviensach.vn

Họ tục gia? Cô nương chân giò hầm suy nghĩ một chút, nhún người thi lễ cất tiếng chào: "Tô cô nương." Tiếp đó lại khẽ nhún người về phía Nhiễm Phi Trạch, dịu dàng nói: "Nô gia họ Trần."

Tô Tiểu Bồi cảm thấy hơi buồn cười, không kìm được nhìn sang Nhiễm Phi Trạch. Nhiễm Phi Trạch cũng đang quay đầu nhìn cô, hình như có chút oán thán. Tô Tiểu Bồi ra hiệu bằng ánh mắt, ý nói cô không hề hỏi họ của nàng ta, cô vô tội.

Quay đầu lại, thấy Trần cô nương đang chằm chằm nhìn mình, Tô Tiểu Bồi vội vàng bắt chước nàng ta, lúng túng đáp lễ.

Trần cô nương thấy động tác của cô, không kìm được bật cười: "Cô nương là người ở đâu?"

Người ở đâu? Tô Tiểu Bồi ngẩn người ra, mấy lời lấp liếm qua quýt của thể nói với Nhiễm Phi Trạch, chứ với người khác cô thật sự không dám nói. Cô vô thức nhìn sang Nhiễm Phi Trạch, nếu như cô đáp là ở phương đông xa xôi liệu có thích hợp không?

Nhiễm Phi Trạch liếc nhìn cô, khẽ ho một tiếng. "Tô cô nương chỉ là người qua đường, lai lịch không đáng nhắc đến."

Đúng, cô là người không liên quan, nghe ngóng chuyện của cô thật vô nghĩa biết bao. Tô Tiểu Bồi rất phối hợp gật đầu.

Trần cô nương kỳ thực chẳng có hứng thú với chuyện Tô Tiểu Bồi từ đâu đến, chỉ là thấy cô thi lễ kỳ quái như vậy, liền muốn xác nhận xem rốt cuộc có phải là ni cô không. Ni cô hoàn tục, cũng rất hiếm có.

Nhưng thấy Nhiễm Phi Trạch nói đỡ giúp Tô Tiểu Bồi, Trần cô nương trong lòng lại không khỏi băn khoăn. Lúc thăm dò, rõ ràng mọi người đều nói Nhiễm tráng sĩ không nhà không cửa, không nghe nói có mắc mớ với cô nương nào.

https://thuviensach.vn

Trấn Thạch Đầu này không lớn, gần như trên đường ngoài ngõ đều quen biết nhau cả. Có người ngoài đến, mọi người đều sẽ để ý. Nhiễm Phi Trạch tướng mạo đường hoàng, chăm chỉ tháo vát, sớm đã có những người hay chuyện để ý đến chàng và chuyện phiếm dò hỏi. Nhiễm Phi Trạch lại dễ bắt chuyện, với bất cứ ai cũng đều có thể nói được dăm ba câu, cho nên trong trấn Thạch Đầu, mọi người đều có ấn tương cực tốt đối với chàng.

Trần cô nương nhận sự giúp đỡ của Nhiễm Phi Trạch, sinh lòng thiện cảm, nhưng nữ nhi ngại ngùng, chẳng dám manh động, nàng ta đã kìm nén mấy ngày, đặc biệt nghe ngóng rõ ràng rồi mới đến đây. Nàng ta mang theo đồ ăn cũng là muốn thử thăm dò trước, nếu thật sự có khả năng thì sẽ tính toán tiến thêm một bước nữa.

Nhưng chẳng ngờ rằng, quan hệ của cô tử này và Nhiễm tráng sĩ hình như không giống điều mọi người nói.

"Chuyện đó…" Trần cô nương cắn môi, đã muốn rút lui, nhưng lại không cam tâm.

Nam tử trong trấn, lấy đâu ra người nào có cử chỉ khí chất giống như Nhiễm Phi Trạch đây? Hơn nữa hai người không hẹn mà gặp, chàng quan tâm giúp đỡ, Trần cô nương cảm thấy đây đúng là duyên phận.

Nàng ta đắn đo một chút, khẽ cất giọng: "Trước khi đến ta nghe nói, tráng sĩ đã cứu một vị cô tử… ta, là ta suy nghĩ không chu đáo, đã là ăn chay, vậy ta quay về làm vài món chay."

Còn làm nữa? Tô Tiểu Bồi rõ ràng nhìn thấy mặt của Nhiễm Phi Trạch khẽ nhăn nhó, thật là hiếm có, nhưng sau đó chàng vẫn bình tĩnh đáp: "Tạ cô nương có lòng, chỉ là bọn ta chẳng mấy ngày nữa sẽ phải khởi hành, không dám làm phiền cô nương."

Tô Tiểu Bồi đứng bên cạnh chắp tay sau lưng gật đầu, trong lòng lại cảm thấy hơi lo lắng. Nếu như ngọn lửa tình yêu đang bừng cháy của Trần

https://thuviensach.vn

cô nương này bức Nhiễm Phi Trạch bỏ đi, vậy bọn họ sẽ không đợi được tin tức điều tra của Bạch Ngọc Lang, chắc chắn cô sẽ bị đưa đến am ni cô, năm lượng bạc coi như vô vọng rồi. Cô thân không một xu dính túi, sống thế nào đây, làm thế nào tìm được tung tích của Trình Giang Dực?

Mắt thấy Trần cô nương vẫn muốn nói tiếp, Tô Tiểu Bồi nghiến răng, đứng lên phía trước Nhiễm Phi Trạch, nói với Trần cô nương: "Cô nương, thứ lỗi cho ta vô lễ. Ý Nhiễm tráng sĩ là, đồ mặn đồ chay đều không thể nhận."

Trần cô nương trợn tròn mắt, có chút kinh ngạc. Nàng ta không ngờ được rằng Tô Tiểu Bồi có thể nói ra câu này, làm cho người ta khó xử ngay trước mặt người khác như vậy, thực sự quá vô lễ.

Tô Tiểu Bồi nhíu mày, quay đầu nhìn sang Nhiễm Phi Trạch, rõ ràng là chàng không hề bận tâm đến sự thiếu lễ độ, thiếu lịch sự của cô, còn có chút vui vẻ với biểu cảm cương quyết của cô nữa. Tô Tiểu Bồi thầm thở dài, có cảm giác giống như bị mắc bẫy, Nhiễm Phi Trạch này, thật sự là quá khôn ngoan.

Nhưng mà lời đã ra khỏi miệng, bắt buộc phải nói tiếp, cô phải đảm bảo Nhiễm Phi Trạch sẽ không thu dọn tay nải rời đi ngay lập tức.

Tô Tiểu Bồi hắng giọng, muốn sắp xếp lại câu chữ cho cẩn thận. "Cô nương, thực ra, ta … ta nói đúng sự thực nhé. Cô tử gì đó…" Cô nhìn biểu cảm của Trần cô nương, hạ quyết tâm. "Ý ta là, cô nương nhất định có thể đoán được, ta vì Nhiễm tráng sĩ mà hoàn tục."

Trần cô nương há hốc miệng ra, càng thêm kinh ngạc. Nàng ta nhìn Tô Tiểu Bồi, lại nhìn Nhiễm Phi Trạch. Nhiễm Phi Trạch vẻ mặt thản nhiên, không biện giải, không phản bác. Sắc mặt của Trần cô nương bỗng chốc trắng bệch.

Tô Tiểu Bồi cảm thấy mất tự nhiên bởi lời nói của chính mình, mấy lời vớ vẩn buồn nôn này thật sự không phải là phong cách của cô. Nhưng lời

https://thuviensach.vn

cũng đã nói ra rồi, cô đành phải tiếp tục: "Ta và Nhiễm tráng sĩ đã định danh phận rồi. Nếu không thì đi lại ở bên ngoài, cô nam quả nữ thực là không tiện, không danh phận, ta làm sao có thể cùng chung một phòng với huynh ấy?"

Trần cô nương chấn kinh nhìn Tô Tiểu Bồi, sắc mặt biến đổi liên tục.

Tô Tiểu Bồi khẽ ho một tiếng, thầm xin lỗi nàng ta.

Trần cô nương nắm chặt làn thức ăn, lại nhìn Nhiễm Phi Trạch một lần nữa, sau đó vừa thẹn vừa giận, vội vã quay người rời đi.

Tô Tiểu Bồi nhìn theo hướng bóng lưng của nàng ta, trong lòng vẫn bối rối, giả mạo là bà xã, tự định chuyện chung thân của người ta, việc này thực sự rất ngượng ngùng, cô cảm thấy hơi áy náy liền quay đầu nhìn Nhiễm Phi Trạch.

Lúc này Nhiễm Phi Trạch lại lên tiếng: "Cô nương chắc biết lời vừa rồi của mình có ý nghĩa gì?"

Đương nhiên là biết. Tô Tiểu Bồi chau mày lại, nhìn chàng.

"Câu trước thực sự là không tồi. Vì ta mà hoàn tục, lời nói rất có tình ý." Nhiễm Phi Trạch dáng vẻ nghiêm túc, Tô Tiểu Bồi lại cảm thấy nổi hết da gà. Còn "rất có tình ý", nam nhân này không cần phải dùng khẩu khí tràn đầy nghiêm túc như thế chứ.

"Nhưng mà câu sau, sống cùng một phòng với ta, thì lại không chút liêm sỉ, bại hoại thuần phong mỹ tục. Nếu ở những nơi hà khắc, hai chúng ta sợ là sắp bị trói bằng dây thừng, nhốt giỏ thả sông, để chỉnh đốn lại phong tục địa phương rồi."

"Chẳng phải đã nói có danh phận rồi sao?"

"Người nào làm chứng? Tự định chuyện chung thân, không mai mối không hứa hẹn không sính lễ, cũng là tổn hại phong tục, là hành động thất

https://thuviensach.vn

lễ thất tiết. Đem truy cứu ra, đương nhiên cũng là chuyện xấu đáng giận đáng trách."

Tô Tiểu Bồi nhíu mày càng chặt hơn, nghiêm trọng như vậy sao? Còn tồi tệ hơn cả chuyện làm hỏng chum rượu kia?

Cho nên, cô lại gây hoạ rồi?

"Trấn Thạch Đầu này là nơi hà khắc như vậy sao? Trần cô nương kia sẽ đem chuyện này nói ra ngoài?" Cô thực sự vẫn chưa tưởng tượng được sự việc này sẽ nghiêm trọng đến thế nào, nhưng lễ tục thời cổ đại hình như rất nặng nề.

Tô Tiểu Bồi cảm thấy hơi bất an, không biết cô bịa chuyện nói dối như thế này có gây ra phiền phức lớn không?

Nếu Nhiễm Phi Trạch không phải vì bị cô nương kia đeo bám đến mức chạy trốn mà là bị phiền phức do cô gây ra đuổi đi, cô thực sự sẽ thổ huyết mất.

"Hai bên có tình, lại không trưởng bối, tự định chuyện chung thân cũng không coi là chuyện lớn đâu nhỉ?" Cô băn khoăn tự hỏi, muốn làm rõ xem nơi này rốt cuộc hà khắc như thế nào.

"Cứ coi như thế là không đúng, nhưng bọn họ là người ngoài cũng chẳng thể quản chuyện này. Nhiều nhất chỉ có thể tỏ vẻ coi khinh mà thôi, đúng không?"

Tô Tiểu Bồi đang rối như tơ vò, Nhiễm Phi Trạch lại không đáp lời cô mà quay lưng lại, cô liền lo lắng đi vòng lên trước mặt chàng truy vấn, nhìn thấy biểu cảm của chàng, liền tức điên lên: "Huynh doạ ta?!"

Nhiễm Phi Trạch không nhịn nổi nữa, bật cười thành tiếng.

Tô Tiểu Bồi thật sự nổi giận, đùa kiểu này chẳng buồn cười chút nào.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch vừa cười vừa xua tay. "Ta nói đều là lời thực. Có vài nơi đúng là sẽ làm như vậy, cô nương cần cẩn trọng lời nói và hành động.”

Cô đúng là đã quá bất cẩn nên mới bị chàng lừa cho một vố! Tô Tiểu Bồi lửa giận phừng phừng, quay người đi vào phòng.

Buổi chiều, Nhiễm Phi Trạch cùng cô đến nha môn. Tô Tiểu Bồi rút kinh nghiệm, thực sự không dám nhiều lới, từ đầu đến cuối đều do Nhiễm Phi Trạch giúp cô ra mặt nói rõ với Hương quan. Dù sao thì Nhiễm Phi Trạch có tài ăn nói, còn luôn giữ dáng vẻ nghiêm túc, có tác dụng hơn nhiều so với bộ dạng nghiêm túc thành khẩn nhưng thô tục vô lễ của cô.

Tô Tiểu Bồi vểnh tai lên nghe Nhiễm Phi Trạch nói chuyện, người này là nhân tài, cô phải học tập chàng một cách tử tế, như vậy mới có thể sống những ngày tháng tốt đẹp tại nơi đây.

Chẳng mấy chốc, Tô Tiểu Bồi đã gặp được tên sơn tặc La Bình như mong muốn. Vì có Hương quan và Nhiễm Phi Trạch cùng ở bên, tên La Bình đó cũng coi như chịu hợp tác, những vấn đề Tô Tiểu Bồi hỏi phần lớn hắn đều trả lời thành khẩn. Thực ra La Bình đã khai báo quá trình gây án với Hương quan, hắn ta không hiểu Tô Tiểu Bồi muốn làm gì nữa. Tô Tiểu Bồi hỏi xong, trong lòng dấy lên nghi hoặc, căn cứ vào việc phân tích các miêu tả của Đường Liên và người ở trước mặt này, cô cảm thấy không giống nhau lắm.

Cuối cùng Tô Tiểu Bồi hỏi La Bình có gặp qua một người đàn ông tóc ngắn không, khoảng ba mươi tuổi, khẩu âm và cách nói chuyện gần giống như nàng, họ Trình. La Bình đáp chưa từng gặp. Tô Tiểu Bồi lại hỏi hắn ta đã từng nghe nói về người như thế chưa, La Bình cũng đáp chưa.

Trong suốt quá trình nói chuyện, Tô Tiểu Bồi vẫn luôn chăm chú quan sát hắn, xác nhận hắn không hề nói dối.

Tô Tiểu Bồi rất thất vọng.

https://thuviensach.vn

Hành tung của Trình Giang Dực không có manh mối.

Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch thong thả đi về quán rượu, tâm trạng cô sa sút, cả quãng đường không nói không rằng.

Nhưng Nhiễm Phi Trạch lại hỏi: "Cô nương nhà ở nơi nào?"

"Phương đông xa xôi." Tô Tiểu Bồi cúi đầu ủ rũ.

"Người mà cô nương muốn tìm, nam tử họ Trình đó, là người thế nào?"

"Là người rất quan trọng, đến nơi này trước ta hơn một tháng." Tô Tiểu Bồi nhẩm tính. "Đại khái vào khoảng trung tuần tháng Một, tráng sĩ có từng gặp không?"

"Chưa từng. Người giống như cô nương, đây là lần đầu tiên ta gặp."

"Ồ." Tô Tiểu Bồi thở dài, người này không dễ dàng tìm được, cô đã chuẩn bị tâm lý rồi.

"Cô nương vì cớ gì tìm người đó?"

"Tìm được anh ta rồi, thì có thể quay về quê hương."

"Không tìm được thì không quay về nổi sao?"

"Ừm." Tô Tiểu Bồi gật đầu.

"Vì sao?" Nhiễm Phi Trạch thấy lạ, còn có chuyện cổ quái thế này nữa.

"Ừm…" Tô Tiểu Bồi nghĩ xem nên đáp ra sao, "ta cũng không biết là quy tắc do ai định ra."

"Quy tắc à." Nhiễm Phi Trạch cười cười, "quy tắc thực sự là thứ phiền phức."

Tô Tiểu Bồi liếc nhìn chàng, nói mà không biết ngượng, chẳng biết là ai cả ngày lảm nhảm bên tai cô rằng cái này bất nhã cái kia không đoan trang.

https://thuviensach.vn

"Tráng sĩ dự định đi đâu?" Cô hỏi.

"Đi về phía bắc."

"Tráng sĩ vì sao muốn thu đồ đệ?"

"Quy củ sư môn, đời này cần phải thu đồ đệ, đem bản lĩnh truyền thụ lại."

"Ồ." Tô Tiểu Bồi không có hứng thú gì với chuyện này, cô chỉ tiện miệng hỏi thôi, trong lòng vẫn đang tính toán xem bước tiếp theo mình phải làm thế nào.

"Cô nương dự định tìm người bằng cách nào."

"Không biết nữa."

"Đợi Bạch bổ khoái quay về rồi, ta định rời khỏi trấn Thạch Đầu. Cô nương nguyện ý đi đến am miếu, hay là có chỗ khác muốn đi?"

Tô Tiểu Bồi cắn môi, cô thực sự không muốn đến am miếu gì đó. Cô cũng chẳng biết phải làm thế nào, chỉ cảm thấy đi cùng Nhiễm Phi Trạch khá an toàn và đảm bảo. Nhưng người ta chắc chắn không có lý do gì để giữ cô lại mãi. Nghe ý tứ vừa rồi, chàng có lòng tốt có thể đưa cô đi thêm một chặng nữa.

"Cô nương không cần lo lắng, am miếu là chốn cửa Phật, lòng dạ từ bi, nếu cô nương không nghĩ ra được sẽ đi đâu, không nhà để về, am miếu có thể thu giữ cô nương."

Tô Tiểu Bồi đột nhiên đứng lại.

"Tráng sĩ." Cô đột nhiên phấn chấn hẳn lên.

"Chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

"Tráng sĩ vừa nói, người không có chỗ để đi, vừa nghèo vừa không sống nổi, thì sẽ đến chùa miếu cầu xin giúp đỡ phải không?"

"Điều này là đương nhiên."

"Tráng sĩ!" Tô Tiểu Bồi thấy hơi kích động, cô nghĩ mình tìm ra phương hướng tìm người rồi. Nhưng mà Trình Giang Dực sẽ không đến am ni cô cầu xin thu giữ chứ. "Tráng sĩ! Ta muốn đến miếu hoà thượng."

Cho dù Nhiễm Phi Trạch là người vô cùng bình tĩnh đi chăng nữa thì cũng bị lời này của Tô Tiểu Bồi làm cho tái xanh mặt.

"Cô nương!"

"Chuyện gì?" Tô Tiểu Bồi học theo ngữ khí của chàng mà đáp, trong đầu vẫn mải miết suy nghĩ, đi tìm thế này có lẽ vẫn không được, vạn nhất thời gian lệch nhau thì sao, nhiều chùa chiền như vậy, cô không thể trông chừng ở từng nơi một.

"Cẩn trọng ngôn hành!"

"Ta vẫn cẩn trọng mà." Tô Tiểu Bồi đã tìm ra cách, cần phải viết thư để lại, cứ coi như không gặp được nhau, thì cũng có thể lưu lại tin tức, Trình Giang Dực sau khi nhìn thấy cũng có thể tìm được cô. Nhưng cô không có địa chỉ cố định, anh ta có thể đi đâu tìm được cô đây?

Tô Tiểu Bồi nhíu chặt mày suy nghĩ, vừa ngước mắt lên, đã thấy Nhiễm Phi Trạch đang tức tối lườm mình.

Cô vội xua tay, tỏ vẻ vô tội. "Ta thật sự cẩn trọng mà, ta đã tiếp thu rồi, cẩn trọng ngôn hành! Vừa rồi ở nha môn, ta cũng không nói một câu dư thừa nào, hơn nữa ta cũng nói chuyện theo cách tráng sĩ dạy rồi."

Không đợi Nhiễm Phi Trạch mở miệng, cô lại lo lắng hỏi: "Tráng sĩ, miếu hoà thượng gần nhất là ở đâu?"

https://thuviensach.vn

"Cô nương!" Nhiễm Phi Trạch quyết định phải nói cho rõ ràng: "Chùa miếu thì có không ít, nhưng không thu giữ nữ tử …" Chàng nói đến đây, đột nhiên đã hiểu ra. "Ý của cô nương, là cái người cô nương muốn tìm đó cũng giống như cô nương, không có chỗ dung thân, nên sẽ ở lại nơi chùa miếu?"

"Đúng." Tô Tiểu Bồi gật đầu. "Nếu như ở trong chùa không tìm được anh ta, ta còn muốn lưu lại thư. Tráng sĩ, huynh hành tẩu khắp nơi, nếu có người muốn tìm huynh, thì phải làm thế nào?"

Nhiễm Phi Trạch nhướng mày, đã hiểu rõ ý tứ của Tô Tiểu Bồi. "Có chuyện gấp cần tìm, đương nhiên sẽ lưu lại tin thông báo. Ở trong giang hồ ta còn có một số mối quen biết, tin tức sẽ truyền đến chỗ liên lạc của các thành, ta đến nơi đó rồi, bọn họ tự khắc sẽ tìm được ta."

Tô Tiểu Bồi nhanh chóng nắm lấy cơ hội tốt. "Tráng sĩ, chỗ liên lạc trong các thành của huynh, có thể cho ta mượn dùng được không? Nếu như ta không tìm được người, thì sẽ lưu lại thư, nếu như anh ta đọc được, thì sẽ liên hệ với chỗ liên lạc của huynh tại các thành, như vậy thì anh ta sẽ tìm được ta."

Nhiễm Phi Trạch không đáp, chỉ cất bước đi về phía quán rượu.

Tô Tiểu Bồi bám theo phía sau, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này rất khả thi, chắc chắn hơn nhiều so với chuyện nương nhờ nơi am ni cô gì đó.

Tạm không nói đến Trình Giang Dực không thể nào chạy đến am ni cô tá túc, ngay trong việc tìm tin tức, cô bôn tẩu ở bên ngoài, tiếp xúc được với nhiều người, cơ hội tìm người cũng tốt hơn nhiều so với ngồi ở am ni cô. Nhưng Tô Tiểu Bồi cũng biết rằng, muốn được như thế, cô phải thuyết phục Nhiễm Phi Trạch trước.

Tô Tiểu Bồi nghĩ ngợi suốt quãng đường, chẳng mấy chốc đã theo Nhiễm Phi Trạch về đến quán rượu.

https://thuviensach.vn

Những chum rượu được cọ sạch vào buổi sáng vẫn đang chất trong góc sân, Tô Tiểu Bồi nhìn thấy, nhớ lại chuyện Trần cô nương hôm nay đến tìm Nhiễm Phi Trạch, bỗng nảy ra một ý.

"Tráng sĩ."

Nhiễm Phi Trạch đang rót nước uống trong phòng, nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu lại nhìn cô.

"Tráng sĩ, ta biết rõ tráng sĩ hành tẩu bên ngoài, dắt theo ta thực sự là bất tiện. Nhưng tráng sĩ xem, ta thực sự là có chỗ khó. Người ta muốn tìm rất quan trọng, tìm được anh ta rồi, ta mới có thể về nhà. Tráng sĩ cũng biết đó, tìm người đương nhiên không thể tránh vào một chỗ chờ đợi không thôi mà phải nghe ngóng khắp nơi. Cho nên nếu như ta đến am ni cô, tuy có thể dung thân, nhưng chuyện tìm người sẽ chẳng có hy vọng gì nữa. Tráng sĩ, ta ở nơi đây không nơi nương tựa, cũng chẳng biết còn có thể tin tưởng được ai, may mắn đã gặp được tráng sĩ. Tráng sĩ có lòng tốt, hãy đưa ta đi cùng với. Ta sẽ không gây thêm phiền toái. Ta ăn rất ít, cũng không kén chọn, tuy chẳng làm nổi việc gì nặng nhọc, nhưng giặt giũ y phục ta cũng có thể…"

Mới nói đến đây thì bị Nhiễm Phi Trạch cắt ngang: "Y phục cô nương giặt…không sạch sẽ lắm."

Tô Tiểu Bồi tức nghẹn một hơi, chính xác, giặt y phục của bản thân mình là chuyện duy nhất cô làm được trong mấy ngày nay, nhưng một kẻ ỷ lại vào máy giặt và xà phòng như cô đây, dùng tay vò quần áo, ừm, đúng là không được sạch sẽ bằng Nhiễm Phi Trạch giặt. Hơn nữa bộ đồ ngủ hình gấu Pooh của cô còn chẳng thấy đâu nữa rồi, việc cổ quái này cô cũng không tiện nói. Nhiễm Phi Trạch sẽ không lấy y phục của cô, cũng không có người nào có khả năng làm chuyện đó, vậy mà bộ quần áo đó vẫn không cánh mà bay. Tô Tiểu Bồi cảm thấy nó có quan hệ đến chuyện cô xuyên không, nhưng cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Dù sao thì ngày tháng cứ sống như thế này cũng không tệ, được đến đâu hay đến đó vậy.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi hắng giọng, đương nhiên cô không ngốc nghếch đến mức dùng kỹ năng làm việc nhà vụng về đến đáng thương của mình để tranh thủ giành lấy cơ hội đi cùng với chàng, thực ra trọng điểm mà cô muốn nói còn ở phía sau.

"Tráng sĩ, ta có bản lĩnh hiểu được tâm tư người khác, ta tình nguyện dạy cho tráng sĩ, để đổi lấy cơ hội đi cùng tráng sĩ, tráng sĩ thấy thế nào?

Nhiễm Phi Trạch xoa xoa cằm, thực sự là có chút bất ngờ với chiêu này của cô.

"Bản lĩnh hiểu tâm tư người khác? Nghe có vẻ cũng không tồi, cô nương thử nói xem nào."

Tô Tiểu Bồi thở dài một cái, nói: "Cứ dùng ví dụ để nói, vị Trần cô nương hôm nay đến đây, cô nương ấy có lòng yêu thích tráng sĩ, là thật lòng đó."

Nhiễm Phi Trạch khẽ cười: "Chuyện này thực ra không cần cô nương phải nói, tình ý của cô nương đó, ta có thể nhìn ra được thật giả."

Tô Tiểu Bồi gật đầu. "Điều này đúng là không sai, tráng sĩ thực sự là có thể nhìn ra được, biểu cảm, ngữ khí, dáng vẻ, thái độ của Trần cô nương đều rất rõ ràng. Tráng sĩ lại là người có sở trường quan sát và cảm nhận, có thể phán đoán được thực sự không khó."

Nhiễm Phi Trạch lại cười: "Cho nên có phải là cô nương nên đổi sang thứ khó hơn một chút không nhỉ?"

"Không đổi, chúng ta vẫn nói về Trần cô nương. Tráng sĩ nghĩ xem, nếu như cô nương ấy giả vờ thì sao? Giả sử như cô nương ấy đến đây là có mục đích khác, cố ý giả bộ có lòng yêu mến tráng sĩ. Biểu cảm của cô nương ấy hôm nay, ngữ khí nói chuyện, thái độ và dáng vẻ của cô nương ấy, đều không khó nguỵ trang. Nếu như tráng sĩ muốn thì việc giả vờ có tình ý, đến gặp người ta để moi tin, cũng không phải là quá khó."

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch nghiêm túc ngẫm nghĩ, khoé môi cong lên, nói: "Điều này cũng đúng." Chàng lại còn không thèm khách khí mà nói một câu: "Ta làm sao có thể làm chuyện này" nữa chứ.

Tô Tiểu Bồi cũng mỉm cười, tiếp tục nói: "Cho nên, việc tráng sĩ đoán định thật giả đựa vào cảm giác không thể chuẩn xác trăm phần trăm được."

"Ý cô nương là, không thể nắm chắc mười phần?"

"Đúng, không thể nắm chắc mười phần."

"Vậy cô nương đoán định bằng cách nào?"

"Nhìn vào mắt của cô nương ấy." Tô Tiểu Bồi chỉ chỉ vào mắt của mình. "Cái vòng đen nhất ở bên trong mắt này, gọi là con ngươi. Kích thước lớn nhỏ của nó thay đổi tuỳ theo sự mạnh yếu của ánh sáng môi trường xung quanh. Khi xung quanh rất sáng, con ngươi sẽ thu nhỏ lại, xung quang tối, con ngươi sẽ trở nên lớn hơn. Những biến hoá lớn nhỏ này xảy ra một cách hết sức tự nhiên, bản thân con người không cách nào khống chế được. Tráng sĩ hiểu ta đang nói gì phải không? Con ngươi nở to thu nhỏ, bản thân con người không thể biết được, hoàn toàn không thể nguỵ trang. Khi mọi người nhìn thấy thứ mà mình có hứng thú, người mà mình thích, hoặc khi cảm thấy hưng phấn, con ngươi sẽ mở to ra. Nếu như nhìn thấy mình căm ghét, thù hận, bài xích thì con ngươi sẽ thu nhỏ lại."

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Tô Tiểu Bồi.

"Hôm nay Trần cô nương biểu đạt tình ý đối với tráng sĩ, so với lúc nói chuyện với ta, con ngươi trong mắt có biến đổi kích thước, cô nương ấy đối với tráng sĩ, là thật lòng yêu mến. Nhìn vào mắt của cô nương ấy, có thể biết được có phải đang giả vờ hay không. Nếu có người giả vờ không có hứng thú, mà con ngươi lại nở to ra, tráng sĩ có thể biết được người đó đang giả bộ."

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: "Mỗi lời cô nương nói đều rất có lý, chỉ là khi Trần cô nương ở đây ta không lưu ý, lúc này cũng không nhìn thấy được nữa, làm thể nào biết được cô nương nói thật hay giả?"

"Tráng sĩ vừa rồi vẫn luôn nói chuyện với ta, vị trí không hề biến đổi, ánh sáng ở xung quanh cũng không hề thay đổi, cho nên con ngươi của tráng sĩ lớn hay nhỏ đều phản ánh trạng thái tâm lý thuần khiết. Khi ta nói cần tìm người, nói ta không nơi nương tựa, con ngươi của tráng sĩ không hề biến đổi, nhưng bây giờ ta nói đến chuyện đọc tâm tư người khác, nhìn vào mắt phân biệt thật giả, thì con ngươi của tráng sĩ đã to hơn, chứng tỏ tráng sĩ có hứng thú với chủ đề này. Ta nói có đúng không?" Tô Tiểu Bồi mím chặt khoé môi. "Tráng sĩ, những lời ta vừa mới nói đều là thật, không hề có ý phô trương thanh thế."

Nhiễm Phi Trạch bật cười lớn, nhưng lại nói: "Ta khá có hứng thú với chuyện này, nhưng ta lại chẳng nhìn thấy được mắt của mình, làm thế nào biết được cô nương nói là thật hay giả?"

Tô Tiểu Bồi khẽ nhíu mày, biết Nhiễm Phi Trạch cố ý vạch lá tìm sâu, nhưng cô sẽ không bị làm khó một cách dễ dàng như vậy đâu.

"Tráng sĩ vừa rồi đã cười, có phải tâm trạng khá tốt không?"

"Đúng, không tồi." Nhiễm Phi Trạch khoanh hai tay trước ngực, dáng vẻ rất thoải mái.

"Vậy ta sẽ thử khiến tráng sĩ nhanh chóng tức giận, được chứ?"

Nhiễm Phi Trạch cười: "Cô nương định khiến ta tức giận bằng cách nào?"

"Không đánh không chửi." Tô Tiểu Bồi chắp tay ra sau lưng, tràn đầy tự tin.

Nhiễm Phi Trạch cười lớn. "Vậy cô nương thử xem."

https://thuviensach.vn

"Vậy mời tráng sĩ làm theo lời ta nói." Tô Tiểu Bồi xua xua tay. "Tráng sĩ, mời đứng thẳng lên."

Nhiễm Phi Trạch làm theo lời cô.

"Tráng sĩ hãy nắm hai tay lại, chặt một chút. Được, nhìn vào góc cửa, chính là chỗ này. Hãy mím chặt miệng, nhìu mày lại. Rất tốt, giữ nguyên như vậy, tập trung tinh thần, ta đếm đến mười."

Nhiễm Phi Trạch không hiểu gì, nhưng cũng làm theo.

Tô Tiểu Bồi đếm: "Một, hai , ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười."

Đếm xong, cô búng tay một cái.

"Tráng sĩ, huynh cảm thấy bản thân mình giận dữ rồi chứ?"

Nhiễm Phi Trạch thở phào, toàn thân thả lỏng, chàng quay đầu nhìn sang Tô Tiểu Bồi, trên mặt có vẻ kinh ngạc.

"Không xảy ra bất cứ chuyện gì khiến huynh tức giận, nhưng huynh vẫn cảm thấy mình tức giận, có phải không?" Tô Tiểu Bồi mỉm cười. "Tráng sĩ, huynh tin ta rồi chứ?"

"Cô nương làm thế nào vậy?"

"Nếu như tráng sĩ đồng ý thu giữ ta, đưa ta cùng đi, giúp ta tìm người, ta sẽ đem bản lĩnh này truyền thụ cho tráng sĩ."

Nhiễm Phi Trạch khẽ chau mày, chàng thực sự hiếu kỳ đối với chuyện này, nhưng đưa theo một nữ tử cùng đi, cũng là chuyện khá phiền phức.

"Tráng sĩ, tuy chân tay vụng về, nhưng ta có thể học. Ta có thể giúp tráng sĩ giặt đồ nấu cơm, trông nom hành lý. Bạch bổ khoái điều tra án, có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ có tin tức, nếu như may mắn tìm được tội phạm, vậy ta sẽ có được hai phẩy năm lượng bạc, ta có thể chi trả phí sinh hoạt

https://thuviensach.vn

của bản thân, hễ tìm được người là ta quay về nhà, tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền phức cho tráng sĩ."

Nhiễm Phi Trạch vẫn chưa nhận lời, Tô Tiểu Bồi giống như lại nhớ ra điều gì, nói: "Ta đi đường có hơi chậm một chút, nhưng đi lại nhiều thì sẽ nhanh thôi. Ta sẽ không làm nhỡ việc của tráng sĩ." Lời này nói ra thấy hơi chột dạ, đưa cô đi cùng hành trình đương nhiên sẽ bị ảnh hưởng, nhưng Tô Tiểu Bồi mặt dày giả bộ không biết.

"Hai phẩy năm lượng bạc?" Nhiễm Phi Trạch lên tiếng nhưng lại hỏi điều này.

"Sao, nói thế này không đúng?" Tô Tiểu Bồi nhíu mày. "Chính là… hai lượng rưỡi bạc."

Nhiễm Phi Trạch cười.

"Dù sao thì ta cũng sẽ nỗ lực kiếm thêm chút ngân lượng, không liên luỵ đến tráng sĩ."

"Nếu như Bạch Lão Lục kia không có tin tức thì sao?" Nhiễm Phi Trạch ném ra một câu hỏi khó. "Ta có thể đợi cậu ấy, nhưng cũng có kỳ hạn, nếu mãi không có tin tức, ta cũng phải rời đi. Hoặc là, bọn họ không bắt được tội phạm, không cần đến suy đoán của cô nương, bạc kia cũng không có được. Đến khi đó, cô nương dự định thế nào?"

Tô Tiểu Bồi yên lặng một hồi, sau đó thở dài, nói: "Nếu tráng sĩ có thể thu giữ ta, chuyện tiền bạc, chắc chắn có biện pháp. Ta không biết, tráng sĩ dạy ta là được." Nói trắng ra là, Nhiễm Phi Trạch đồng ý, những thứ khác sẽ không thành vấn đề, nếu chàng không đồng ý, những thứ khác đều sẽ trở thành vấn đề.

Nhiễm Phi Trạch xoa xoa cằm. "Cô nương à, cô nương thật sự làm khó ta rồi. Bản lĩnh này của cô nương, đúng là ta vẫn muốn biết. Đưa cô nương đi cùng, quả thật cũng phiền phức."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi mím chặt khoé môi, lòng đầy hy vọng.

"Như thế này đi, chuyện này giao cho ông Trời quyết định. Ta đợi thêm mười ngày nữa, sau mười ngày nếu Bạch Lão Lục không có tin tức thì ta sẽ đi, nếu như Bạch Lão Lục quay lại, và thật sự có thể kiếm được bạc, thì ta sẽ đưa cô nương đi cùng, thế nào? Chuyện này tính ra thì cũng là năm ăn năm thua, công bằng bình đẳng."

Tóm lại chính là nhờ vào vận may, nếu như tên tội phạm kia bị người khác bắt được rồi, bọn họ sẽ đường ai nấy đi, nếu bọn họ có khả năng bắt được hắn thì chàng sẽ đưa cô đi cùng.

Tô Tiểu Bồi cũng biết trước mắt chẳng thể nói gì hơn, liền gật đầu đồng ý.

Mười ngày, không dài không ngắn.

Tô Tiểu Bồi cũng biết, Nhiễm Phi Trạch là người sáng suốt, chàng không muốn đưa ra quyết định một cách nhanh chóng, mà muốn quan sát cân nhắc thêm, cho nên mới tìm một lý do để kéo dài thời gian. Cái gọi là đặt cược vào vận may, thực ra cục diện vẫn là do bản thân Nhiễm Phi Trạch khống chế. Với sự tín nhiệm và sùng bái của Bạch Ngọc Lang đối với chàng, bạc chỉ là chuyện nhỏ, đến phút chót, bọn họ có trợ giúp cho vụ án hay không, muốn như thế nào, chẳng phải chỉ cần Nhiễm Phi Trạch nói là xong sao?

Tô Tiểu Bồi đã phân tích tính cách của Nhiễm Phi Trạch rất kỹ. Chàng là người có lòng dạ rộng rãi, không hề đơn giản giống như vẻ bề ngoài của mình. Chàng cũng vô cùng tự tin, cho nên vài chuyện chàng biết có thể gây ra phiền phức, nhưng vẫn sẽ dựa vào nguyên tắc và ý muốn của bản thân mình để làm. Ví dụ như cứu vớt giúp đỡ nữ tử gặp nạn, vì chuyện này chàng đã chuốc lấy không ít phiền phức, nhưng không vì như vậy mà chàng ngừng việc cứu giúp nữ giới. Chàng còn là người làm việc có kế hoạch, chứ không hề lang thang theo sở thích, chàng biết mình muốn làm gì, có bao

https://thuviensach.vn

nhiêu thời gian, có bao nhiêu tiền. Mười lăm đồng xu kia tuy là ít đến đáng thương, nhưng Nhiễm Phi Trạch không vì điều này mà phiền não, chàng có kỹ năng sinh tồn rất tốt, dáng vẻ bình thản không buồn phiền vì chuyện cơm áo ăn mặc đó thậm chí còn khiến Tô Tiểu Bồi mạnh dạn phán đoán, người này muốn kiếm bạc thì chẳng phải là chuyện khó.

Chàng còn là người độ lượng và rất lạc quan. Ông chủ Tống bạc đãi chàng, chàng không mảy may oán thán. Hơn nữa, từ lời nói và phản ứng, Tô Tiểu Bồi nhìn ra được chàng là người có kiến thức, cô không bao giờ thấy biểu cảm kinh ngạc bất ngờ trên mặt chàng. Quan trọng nhất, chàng là người rất lương thiện, tốt bụng lại không cứng nhắc. Đối với cô mà nói, dựa dẫm chàng thật sự là không còn gì thích hợp hơn.

Cho nên trong mười ngày này, Tô Tiểu Bồi vẫn muốn nỗ lực hơn nữa, tranh thủ để Nhiễm Phi Trạch có thể hạ quyết tâm thu giữ cô.

Cô khuyến khích Nhiễm Phi Trạch nói chuyện với ông chủ Tống và tiểu nhị ở những nơi có ánh sáng thích hợp, dùng chủ đề vô vị và chủ đề bọn họ có hứng thú để thử quan sát phản ứng của con người. Cô đã đợi hơn nửa ngày, rõ ràng nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch có nói chuyện với người khác, nhưng không thấy chàng nói kết quả với mình, cũng không biết rốt cuộc chàng nhìn ra được mối quan hệ giữa phản ứng tâm lý và biến đổi trong đôi mắt không. Chàng cứ thong thả làm việc trong sân, như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Tô Tiểu Bồi hơi sốt ruột, liền đi hỏi Nhiễm Phi Trạch, kết quả Nhiễm Phi Trạch nói ông chủ Tống than phiền hôm nay thịt lợn đã tăng giá, tiểu nhị nói anh ta bị vợ mắng, cơm sớm cũng chẳng ăn được cho ra hồn. Tô Tiểu Bồi nhíu mày, mấy chuyện vô vị này không cần nói cho cô biết. Nhiễm Phi Trạch vẫn chưa nói xong, lông mày Tô Tiểu Bồi đã nhíu tịt lại.

Cuối cùng chàng cũng chuyển chủ đề, đã nói đặc biệt nghiêm túc quan sát mắt của họ. Tô Tiểu Bồi nín thở, thấy khuôn mặt chàng ngập tràn hứng thú thì biết được chàng ta đã quan sát được sự thay đổi rồi, hơn nữa nhất

https://thuviensach.vn

định chàng cảm thấy chuyện này rất thú vị, nếu như chàng không thừa nhận thì cô sẽ nói cho chàng phải thừa nhận.

Nhưng Nhiễm Phi Trạch lại đột ngột dừng lại, chàng chăm chú nhìn Tô Tiểu Bồi, sau đó cười ha ha.

Mặt Tô Tiểu Bồi bỗng chốc xám xịt, cô biết chàng cười cái gì rồi.

Quả nhiên Nhiễm Phi Trạch nói: "Mắt của cô nương biến đổi thật sự rất thú vị."

Tô Tiểu Bồi tức nghẹn cả họng, cô dạy chàng thử nghiệm trên người khác, chàng lại lấy cô ra đê trêu đùa. Tráng sĩ tiên sinh này, thật là vô vị!

Tô Tiểu Bồi không che giấu sự tức giận của mình, cô biết như vậy mới hợp ý của Nhiễm Phi Trạch, chàng chọc ghẹo cô đương nhiên sẽ không hy vọng mặt cô cứng đờ không phản ứng, cô giận dữ, ngược lại càng khiến chàng vui vẻ.

Nhiễm Phi Trạch đúng thực là rất vui vẻ, mà Tô Tiểu Bồi vì muốn lấy lòng chàng, đành phải tự giận dữ chính mình.

Tô Tiểu Bồi vẫn đều đặn viết nhật ký, cô muốn ghi lại khoảng thời gian ở lại thế giới này, cùng những sự việc nhìn thấy hàng ngày. Mỗi lần cô nằm bò trên giường dùng tư thế bất nhã để viết chữ, Nhiễm Phi Trạch lại tránh ra sân. Tô Tiểu Bồi chẳng buồn bận tâm, tiếp tục làm việc của mình.

"Cô nương lần sau chớ như vậy nhé." Câu nói này, chàng cứ nói, cô cứ nghe, rồi đâu lại hoàn đó.

Tô Tiểu Bồi lại đi gặp tên sơn tặc La Bình một lần nữa, cô ghi chép một phần nhật ký riêng về hắn, cảm thấy một số thủ đoạn của La Bình là có người chỉ dạy, nhưng La Bình không nói một lời về điều này. Hương quan nói, trấn Thạch Đầu bọn họ vẫn luôn yên bình, có lẽ La Bình từng lăn lộn

https://thuviensach.vn

với phi tặc ở địa phương khác, học được những chuyện ác này. Nhưng ai biết được chứ?

La Bình được quan sai của huyện thành đến áp giải đi, trấn Thạch Đầu vui mừng mở hội hai ngày. Người người giết gà dán giấy đỏ, nhà nhà cầu mong bình an.

Tô Tiểu Bồi gặp Đường Liên thêm hai lần, tình trạng của nàng ta ngày càng tốt lên. Tô Tiểu Bồi cũng đã gặp mẫu thân của Đường Liên, sau khi con gái từ cõi chết trở về lại một nữa trải qua kiếp nạn, đối với bà ta mà nói, đả kích đó thật sự rất lớn, nhưng đến nay người trong trấn đã thay đổi cách nhìn đối với Đường Liên, người người đều khen ngợi. Không khí của Đường gia cuối cùng cũng trở nên tốt hơn. Ngày La Bình bị áp giải đi chịu sự trừng phạt của pháp luật, còn có người mang gà và đồ ăn đến Đường gia, để biểu thị lòng cảm ơn Đường gia. Đường Liên nói cho Tô Tiểu Bồi, phụ thân nàng ta cuối cùng đã không còn muốn đưa nàng ta đi xuất gia nữa rồi, ông ta sợ hàng xóm sẽ có những lời dị nghị không tốt về ông ta. Nhưng bản thân Đường Liên, lại thấy tương lai của mình rất mờ mịt, xuất gia không hẳn là chuyện không tốt.

Tô Tiểu Bồi khích lệ Đường Liên, tất cả những lo lắng và buồn bã trong lòng đều cần tự mình khắc phục. Cô dạy Đường Liên một số phương pháp tự điều chỉnh cảm xúc, Đường Liên cảm kích vô ngần.

Tất cả những điều này Nhiễm Phi Trạch đều lưu tâm, nhưng không nói gì cả. Trong lòng Tô Tiểu Bồi thấy bội phục con người này, thật đúng là người trầm tĩnh.

Thế là, để thu hút sự chú ý của chàng, khơi gợi sự quan tâm hiếu kỳ của chàng, cô lại giở chiêu mới.

Hôm đó thời tiết rất tốt, bầu trời xanh cao trong vắt, ánh nắng vàng rực rỡ, trấn nhỏ này ở phương nam, mới tháng Ba đã khá ấm áp. Nhiễm Phi Trạch ra ngoài đưa hàng cho ông chủ Tống, khi quay lại mồ hôi đầm đìa.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi ân cần đưa khăn cho chàng lau mồ hôi, nói chuyện về thời tiết bên ngoài, khen trời thật là đẹp, sau đó hỏi Nhiễm Phi Trạch có nhìn thấy món đồ chơi nhỏ màu xanh da trời ở cửa tiệm bên cạnh hay không, chuyện đông chuyện tây, cuối cùng cô lại nói với Nhiễm Phi Trạch: "Nóng như vậy, tráng sĩ chắc khát rồi nhỉ."

Nhiễm Phi Trạch khẽ gật đầu.

"Ta có hỏi xin ông chủ Tống ấm nước, để nguội cho tráng sĩ rồi, tráng sĩ mau uống đi."

Nhiễm Phi Trạch không biết Tô Tiểu Bồi đang giở trò quỷ gì, nhưng nước đúng là cần phải uống. Chàng đáp một tiếng rồi đưa tay ra cầm cốc.

Cốc uống nước vẫn đặt trong khay trên bệ cửa sổ giống như mọi khi, điều khác biệt là lần này lại có ba chiếc màu đen, đỏ và xanh. Chiếc cốc sành trước đây chẳng thấy đâu nữa. Nhiễm Phi Trạch hơi ngẩn người, cầm chiếc cốc màu xanh lên.

Bên dưới chiếc cốc có gài một tờ giấy, Nhiễm Phi Trạch giật giật chân mày, quay người nhìn Tô Tiểu Bồi, cô mỉm cười với chàng.

Nhiễm Phi Trạch mở tờ giấy đó ra, bên trên có viết mấy chữ xiên xiên xẹo xẹo: Ta biết ngay là huynh sẽ lấy cái này.

Nhiễm Phi Trạch kinh ngạc nhướn mày lên, quay đầu nhìn Tô Tiểu Bồi một lần nữa, cô vẫn đang cười.

Nhiễm Phi Trạch nhấc hai chiếc cốc còn lại lên, bên dưới cũng có tờ giấy, chàng mở tất cả ra, hai tờ giấy này đều viết là: Ta biết ngay là huynh không lấy chiếc này.

Nhiễm Phi Trạch thấy kinh ngạc thực sự, cầm tờ giấy cả nửa ngày, lại nhìn chiếc cốc, trong lòng Tô Tiểu Bồi có chút đắc ý, mặt vênh hẳn lên.

Nhiễm Phi Trạch quay đầu, nói: "Chữ của cô nương thật là xấu."

https://thuviensach.vn

Mặt Tô Tiểu Bồi thoắt cái xanh lè: "Này!"

Thật là đáng ghét!

"Này là ý gì?" Chàng lại hỏi.

Làm bộ làm tịch! Tô Tiểu Bồi bĩu môi. "Không có ý gì, chỉ là kêu thôi."

Ánh mắt Nhiễm Phi Trạch mang rõ ý cười. "Vì sao lại kêu?"

"Tráng sĩ rõ ràng hiếu kỳ chết đi được, lại cố ý chê bai chữ của ta, ta không vui."

Nhiễm Phi Trạch lại cười. "Hiếu kỳ là thật, chữ xấu cũng là thật."

Tô Tiểu Bồi không nói gì.

Nhiễm Phi Trạch nắm tay lại đưa lên bên miệng khẽ ho hai tiếng, tỏ vẻ hết sức nghiêm túc. "Được rồi, vậy cô nương hãy nói xem, cô nương làm thế nào đoán được ta sẽ cầm chiếc cốc đó?"

"Không phải là đoán." Từ lúc chàng vừa bước vào cửa, cô đã làm các loại ám thị tâm lý đối với chàng, âm thầm dẫn dắt chàng chọn chiếc cốc màu xanh.

"Có thể ta sẽ lấy chiếc khác."

"Huynh sẽ không làm như vậy đâu."

"Cô nương làm sao biết được?"

"Tráng sĩ còn chưa đồng ý thu giữ ta, ta không thể nói." Tô Tiểu Bồi làm mặt lạnh, hờ hững đáp.

Nhiễm Phi Trạch cười cười, rót nước ra cốc uống, sau đó nói: "Tính ra thì chỉ còn lại hai ngày nữa."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi mím chặt môi, không lên tiếng. Cô biết chỉ còn lại hai ngày, cho nên mới sốt ruột.

"Không biết hai ngày này, Bạch huynh đệ có tin tức báo về hay không." Nhiễm Phi Trạch giống như đang tự nói tự nghe, Tô Tiểu Bồi buồn bã, vị tráng sĩ tiên sinh này sao lại thích trêu đùa người ta vậy. Cô cảm thấy chàng sẽ không đành lòng bỏ rơi mình, nhưng chàng không chịu nói ra điều đó. Không nắm chắc được trăm phần trăm, không thể yên tâm. Không đúng, nên nói là nắm chắc mười phần.

Tô Tiểu Bồi thầm thở dài, phải nghĩ cách khiến chàng đồng ý mới được.

https://thuviensach.vn

Chương 7

Nhưng không đợi Tô Tiểu Bồi đưa ra chiêu mới, sự việc cuối cùng đã có cơ hội chuyện biến.

Ngày hôm sau, Lưu Hưởng chạy đến quán rượu, vui mừng hớn hở, mặt căng lên đỏ phừng phừng, y lớn giọng nói, Bạch Ngọc Lang đã tìm được nhà của tên tội phạm giết người hàng loạt và điều tra ra thân phận của hắn rồi. Kẻ đó tên là Mã Chinh Viễn, vốn họ Ngô, khi còn nhỏ mất cha, sau khi mẫu thân đưa theo hắn cải giá thì đổi họ, hắn sống trong gia đình kế phụ không tốt lắm, phải chịu không ít ấm ức. Hơn nữa, trùng hợp hơn là con gái của kế phụ hắn, cũng chính là muội muội trên danh phận của hắn, một năm trước đã xuất gia làm ni. Chuyện này rất ầm ĩ, Mã Chinh Viễn đã làm loạn mấy trận trong nhà và trong am miếu, cuối cùng bỏ nhà đi, bặt vô âm tín. Mã gia cũng phát giác ra chuyện không tốt đẹp giữa con gái và kẻ kế tử này, thế là không nhận Mã Chinh Viễn là người nhà nữa, trong nhà già trẻ lớn bé đều không nhắc đến, cũng không còn ai đi tìm hắn, tất cả coi như hắn đã chết rồi.

Tô Tiểu Bồi nghe thấy liền hưng phấn đến mức máu dồn hết lên mặt, vui mừng không tả xiết, suýt chút nữa đã kéo cánh tay của Nhiễm Phi Trạch mà lắc lấy lắc để, nhưng vừa liếc thấy ánh mắt của Lưu Hưởng và Nhiễm Phi Trạch, đột nhiên nhớ ra nam nữ thụ thụ bất thân gì đó, *"cô nương chớ như vậy nữa nhé"* câu nói này đã tự động hiện ra trong não rồi, thế là Tô Tiểu Bồi chắp tay sau lưng, không kìm được nở nụ cười, tâm trạng vô cùng tốt.

"Vậy tức là có đầu mối để bắt tên tội phạm này rồi đúng không?" Tô Tiểu Bồi hỏi, nghĩ đến chuyện năm lượng bạc sắp vào tay, nghĩ đến chuyện cô có lý do để đi cùng Nhiễm Phi Trạch, nụ cười trên mặt càng sáng rỡ vô ngần.

https://thuviensach.vn

"Tần Bổ đầu sai người báo tin, chắc chắn đã có kế hoạch."

"Vâng, vâng." Tô Tiểu Bồi gật đầu, "Lưu đại nhân, vậy khi nào có thể phát năm lượng bạc thưởng kia?

Đang nói thì liếc thấy Nhiễm Phi Trạch cười trộm, cô lườm chàng một cái, mặt dày thì làm sao chứ, tiền bạc liên quan đến chuyện sống còn, đương nhiên phải hỏi.

Nhưng Lưu Hưởng lại gãi đầu, nói: "Lão lục và Tần Bổ đầu đều không nhắc đến chuyện thưởng bạc, nhưng Tần Bổ đầu có lệnh, mời Nhiễm tráng sĩ và cô nương đến thành Ninh An một chuyến."

Tổng Bổ đầu muốn gặp bọn họ?

Tô Tiểu Bồi hơi băn khoăn, đây là chuyện tốt hay chuyện xấu? Cô nhìn sang phía Nhiễm Phi Trạch, chàng cũng đang nhìn cô.

Bất luận đi gặp Tần Tổng Bổ đầu là chuyện tốt hay xấu nhưng đi đến thành Ninh An, chắc chắn phải nói tạm biệt với am ni cô của trấn Thạch Đầu rồi nhỉ?

Tô Tiểu Bồi gật đầu với Nhiễm Phi Trạch. Cô muốn đi! Bất luận là vì năm lượng bạc hay là để có thể cùng Nhiễm Phi Trạch tiếp tục tìm người, đi đến thành Ninh An đều là lựa chọn tốt.

Nhiễm Phi Trạch cũng không bận tâm, chàng chắp tay nói với Lưu Hưởng: "Vậy thì bọn ta sẽ theo sự an bài của đại nhân."

"Được, chuyện không thể chậm trễ, Tần đại nhân đang giục gấp, vậy Nhiễm tráng sĩ và cô nương thu dọn một chút, lát nữa chúng ta sẽ lên đường."

"Đợi một chút." Tô Tiểu Bồi thấy sự việc được quyết định nhanh như vậy mà lại quên mất trọng điểm, không kìm được liền xen vào: "Lưu đại

https://thuviensach.vn

nhân, bọn ta đi thì không vấn đề gì, nhưng lộ phí đại nhân sẽ phụ trách chứ?

Lưu Hưởng hơi ngơ ngác, lời cô nói y hiểu được, nhưng quan phủ tìm hiểu dân hỏi chuyện, tiểu dân lại yêu cầu quan phủ trả lộ phí, chuyện như thế này lần đầu y mới được nghe. Tuy về tình về lý điều này dường như không có gì sai, nhưng thật sự là chưa từng gặp qua.

Lưu Hưởng còn chưa phản ứng kịp, lại nghe thấy Nhiễm Phi Trạch nói: "Cô nương nói lời này dư thừa rồi, đã là Tổng Bổ đầu đại nhân mời chúng ta đi, lộ phí chắc chắn đã sớm an bài, cô nương lo lắng điều này, thực sự là hơi nhỏ mọn rồi."

"Ồ, vậy à. Là ta không tốt. Đại nhân có an bài là được, nếu không thì chúng ta thân không một cắc, thật sự là chẳng cách nào lên đường được."

Lưu Hưởng tiếp tục ngơ ngác, hai người này đang kẻ tung người hứng sao? Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Lưu Hưởng nói: "Cứ thế đi, vậy hai người thu dọn, ta đi mượn chiếc xe ngựa."

Lưu Hưởng đi rồi, Tô Tiểu Bồi quay đầu hỏi Nhiễm Phi Trạch: "Mượn xe ngựa? Chẳng lẽ anh ta không chuẩn bị trước sao?"

Nhiễm Phi Trạch cười cười, lại nói: "Trên đường đi đến thành Ninh An, có đi qua hai ngôi chùa, cô nương chẳng phải muốn đi tìm người lưu lại tin tức sao?"

"Hả?" Mắt Tô Tiểu Bồi bỗng sáng lên.

"Ta đi xin ông chủ Tống cho nghỉ việc, cô nương mau viết thư đi." Nhiễm Phi Trạch nhìn thấy bộ dạng vui mừng của Tô Tiểu Bồi, cười cười đi ra ngoài.

Tô Tiểu Bồi rất hưng phấn, nghe ý tứ của Nhiễm Phi Trạch thì chắc chắn là đến thành Ninh An rồi cũng sẽ không vứt bỏ cô, sẽ đưa cô cùng đi tìm người? Cô nhảy cẳng lên, nhanh như cắt trải giấy viết thư, những điều

https://thuviensach.vn

cần viết cô sớm đã nghĩ xong xuôi, để tránh có người mạo danh hoặc đọc được thư rồi mang đến phiền phức không cần thiết cho cô, cô phải viết thư bằng tiếng Anh, nói cho Trình Giang Dực biết cô và anh ta đến từ cùng một thế giới, sau đó bảo anh ta đi tìm cô, bọn họ có thể cùng nhau quay về. Chỉ có Trình Giang Dực thực sự mới có thể hiểu được bức thư này. Khi đó, anh ta sẽ đến tìm cô.

Cô viết liền một mạch năm bức giống nhệt nhau. Nhiễm Phi Trạch đi vào, cô nói với chàng thư đã viết xong.

Nhiễm Phi Trạch muốn xem qua một chút, cô đưa cho chàng, chàng liếc một cái, chau mày, nói: "Cô nương viết cái gì vậy?"

Tô Tiểu Bồi đem đại ý của bức thư nói một lượt, sau đó nói đây là chữ viết ở quê mình, chỉ có người cô muốn tìm mới có thể hiểu được.

"Cũng tốt, bớt gặp phiền phức." Nhiễm Phi Trạch nói rồi lấy giấy bút đặt lên ghế, cũng viết năm bức thư, nói rõ sơn trang nào của thành nào, sau đó lại viết thêm một câu, xin sơn trang đó thu giữ người cầm bức thư này và thông báo cho chàng biết.

Chàng viết rất nhanh, chữ viết ngay ngắn đẹp đẽ, Tô Tiểu Bồi nhìn, trong lòng cảm thấy vững vàng hơn, có tráng sĩ ở đây, thật là vạn sự dễ làm.

Sau nửa canh giờ, Tô Tiểu Bồi ôm tay nải nhỏ, dựa vào tay nải lớn của Nhiễm Phi Trạch, ngồi trên chiếc xe ngựa đơn sơ.

Lớn bằng ngần này rồi, đây là lần đầu tiên cô ngồi xe ngựa. Nói là xe ngựa, nhưng chính xác hơn phải nói là một con ngựa kéo ba tấm gỗ nối với hai cái bánh xe. Ngồi bên trên còn có thể nghe thấy tiếng cót két của tấm gỗ, ngựa vừa lên đường, chiếc xe lắc lư rất dữ dội, Tô Tiểu Bồi sợ đến mức ôm chặt lấy tay nải, lo lắng chiếc xe này sẽ long ra.

May thay, xe chạy một mạch ra đường lớn mà không bị long. Tô Tiểu Bồi lắc la lắc lư mãi cũng quen, cuối cùng cũng thả lỏng người, tò mò quan

https://thuviensach.vn

sát phong cảnh trên đường.

Cây cổ thụ san sát, cỏ dại xanh um tùm, xa xa núi non liên miên trùng điệp, không khí trong lành, ruộng lúa mỹ lệ, những người nông dân, đang làm ruộng ngân nga giai điệu cô nghe không hiểu… tất cả đều rất mới mẻ lạ lẫm.

Mắt Tô Tiểu Bồi bận rộn không ngừng. Cô có thể phân biệt các thương hiệu sản phẩm điện tử, đọc ra tên của xe cộ toà nhà, nhưng không nhận được những loại cây cối hoa cỏ và các giống cây trồng này.

Cô thật sự đã ở xa nhà quá rồi!

Tô Tiểu Bồi đột nhiên cảm thấy thương cảm, xe ngựa vẫn cứ chạy, rất lâu, lâu đến mức Tô Tiểu Bồi cảm thấy eo mỏi lưng đau, đầu choáng não căng. Cảnh sắc bên đường nhìn đi nhìn lại đều chỉ có vậy, cuối cùng cô cảm thấy vừa buồn ngủ vừa khó chịu.

Nhiễm Phi Trạch và Lưu Hưởng thì cưỡi ngựa, một bổ khoái khác đánh xe, có ba nam nhân vây quanh, thêm vào đó xe ngựa không có thùng xe che chắn, Tô Tiểu Bồi không tiện ngủ. Dù cố căng đôi mắt mơ màng đang muốn nhắm lại, nhưng Tô Tiểu Bồi vẫn thiu thiu ngủ gật. Có lúc đầu đập vào chiếc tay lớn của Nhiễm Phi Trạch, cô gật mình tỉnh dậy, cầm cự được một lát rồi lại ngủ gục.

Xe đi được nửa ngày, cuối cùng cũng dừng lại nghỉ ngơi. Nhiễm Phi Trạch đưa nước cho Tô Tiểu Bồi uống, cô lắc đầu, sợ uống nước vào rồi lại muốn đi vệ sinh. Bọn Lưu Hưởng có thể vào rừng cây ven đường giải quyết, chứ cô thì không dám. Nhiễm Phi Trạch thấy cô từ chối, cũng không khuyên, trái lại mở tay nải lớn của chàng ra lục lọi một hồi, bỗng kéo ra một tấm mền, giũ tay một cái, tấm mền mở ra, che Tô Tiểu Bồi. Chàng buộc miệng tay nải lại, kéo đến một góc của tấm mền, che nốt phần đầu của Tô Tiểu Bồi.

Sau đó Tô Tiểu Bồi nghe thấy chàng nhỏ giọng nói: "Ngủ một lát đi."

https://thuviensach.vn

Tấm mền cách biệt Tô Tiểu Bồi với thế giới bên ngoài, cô nghe thấy tiếng Lưu Hưởng và một bổ khoái khác nói chuyện, nghe thấy tiếng chân ngựa, Nhiễm Phi Trạch dường như đã đi rồi, sau đó lại quay lại, tiếng bước chân không nhẹ không nặng. Tô Tiểu Bồi thả lỏng cơ thể, nhắm mắt lại.

Qua một lát sau, Lưu Hưởng hô lên đường, xe ngựa xung một cái bắt đầu chuyển động. Tô Tiểu Bồi vô thức giật mình, khẽ kêu lên: "Tráng sĩ."

"Ta không đi xa, cô nương cứ an tâm."

Nhiễm Phi Trạch đáp lời cô rất nhanh, Tô Tiểu Bồi gật đầu, lại nhớ ra mình ở trong chiếc mền chàng không nhìn thấy được, liền cất tiếng: "Vâng."

Cô buồn ngủ quá rồi, xe ngựa lắc lư, cô dựa vào tay nải lớn của Nhiễm Phi Trạch, ngủ rất say.

Tô Tiểu Bồi ngủ suốt cả quảng đường. Buổi tối vì gấp gáp, bọn họ không ngủ ở quán trọ mà cắm trại nghỉ ngơi trong rừng, lúc đó Tô Tiểu Bồi lại rất tỉnh táo. Ba nam nhân ngủ cạnh đống lửa, chỉ có cô chong mắt ngồi đó trông chừng, tình cảnh này hơi kỳ quái, nhưng thực sự cô ngủ không nổi nữa. Ngày hôm sau lên đường, xe ngựa lắc lư, cô lại bắt đầu buồn nôn và buồn ngủ, đổ gục xuống ngủ say. Lúc này cô mới ý thức được, mình bị say xe ngựa!

Ngồi ô tô và máy bay quen rồi, cô lại bị say xe ngựa, chuyện này không kỳ quái sao? Cô vừa kìm nén cảm giác khó chịu vừa cố ngủ. Trước đó Bạch Ngọc Lang nói đi về một chuyến cần mất ba ngày, Tô Tiểu Bồi cho rằng sẽ không quá xa, nhưng lần này cô thật sự đã được trải nghiệm, vì chiếc xe nát này quá chậm nên chuyến đi này phải trải qua hai ngày hai đêm mới đến nơi.

Buồn hơn nữa là khi đi qua hai ngôi chùa, Nhiễm Phi Trạch đều dừng lại, gọi Tô Tiểu Bồi thức dậy vào trong chùa hỏi thăm nhưng tin tức của

https://thuviensach.vn

Trình Giang Dực vẫn là số không, trong chùa không có ai từng gặp anh ta, cũng không có người nào nghe qua về người như thế. Nhiễm Phi Trạch để thư của Tô Tiểu Bồi lại, nhờ hoà thượng trong chùa lưu tâm giúp, nếu thấy người giống như vậy thì hãy đưa thư cho anh ta đọc. Các hoà thượng đều đồng ý.

Bị va đập suốt cả lộ trình và tìm người không có kết quả, đả kích nhân đôi này khiến cho tinh thần Tô Tiểu Bồi hết sức mệt mỏi, ngay cả khi nghe thấy Nhiễm Phi Trạch nhờ Lưu Hưởng tìm người giúp, cô cũng không phấn chấn lên được. Cứ như vậy, cô mệt mỏi ủ rũ đến được thành Ninh An.

Xe ngựa chạy thẳng vào trong nha môn. Tô Tiểu Bồi đã được gọi dậy từ trước, cô uống chút nước, lau qua mặt mũi, nhưng từ biểu cảm của Nhiễm Phi Trạch, cô biết bộ dạng của mình chắc chắn rất thảm. Nhưng ở trong thế giới này, cô đã sớm rũ bỏ buồn phiền đối với diện mạo của mình rồi.

Xe ngựa dừng lại, Tô Tiểu Bồi vốn cho rằng sẽ lập tức phải đi gặp Tần Bổ đầu kia, nhưng một nha dịch lại dẫn bọn họ đến một giang phòng ngồi đợi. Bọn Lưu Hưởng không đi cùng với họ.

Nhiễm Phi Trạch nhàn nhã nhìn ngó ngoài cửa một hồi rồi ngồi xuống.

Tô Tiểu Bồi hỏi: "Nhìn thấy cái gì thế?"

"Nhìn thấy một nữ tử sắc mặt xấu như quỷ vậy."

Tô Tiểu Bồi bĩu môi, biết chàng đang chế nhạo mình, liền nói: "Tráng sĩ nói dối, tráng sĩ nhìn thấy quỷ thật ở đâu vậy?"

Nhiễm Phi Trạch cười ha ha, Tô Tiểu Bồi phớt lờ chàng. Cô cũng biết tinh thần của mình bây giờ không thích hợp để gặp người khác, thế là đi đi lại lại trong phòng, xoay xoay bàn tay, thẳng lưng ưỡn ngực mặt lộ ra nụ cười mỉm, sau khi làm như vậy mấy lượt, cô cảm thấy phấn chấn lên không ít.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch chằm chằm nhìn cô, đợi cô làm xong rồi mới hỏi: "Cô nương có thể khiến ta vô cớ tức giận, cũng có thể khiến bản thân mình bỗng dưng phấn chấn?"

"Chỉ là chút thủ đoạn nhỏ." Tô Tiểu Bồi dùng ngón ta cái và ngón tay trỏ bấm lại với nhau, làm dấu hiệu chuyện vặt thôi. "Tráng sĩ đồng ý thu giữ ta rồi, ta sẽ dần dần dạy cho tráng sĩ." Vừa mới nói chuyện phiếm vài câu, ngoài cửa đột nhiên có một người xộc vào, Tô Tiểu Bồi nheo mắt nhìn, hoá ra là Bạch Ngọc Lang.

"Nhiễm thúc!" Bạch Ngọc Lang vừa vào cửa liền lớn tiếng gọi.

Tô Tiểu Bồi giật bắn mình, mới không gặp chưa được bao lâu, Nhiễm Phi Trạch đã từ đại ca chuyển thành đại thúc rồi?

Bạch Ngọc Lang cười hi hi, chắp tay thi lễ với Nhiễm Phi Trạch: "Hôm đó cháu gặp nhị ca ở thành Tế, đã nói chuyện của Nhiễm thúc với huynh ấy, huynh ấy nhắc đến chuyện năm đó Nhiễm thúc từng đến nhà cháu, lúc đó cháu mới nhớ ra. Huynh đệ chúng cháu diện mạo giống nhau, Nhiễm thúc chắc là đã nhận ra cháu rồi, trước đó cháu có bất kính, mong Nhiễm thúc chớ trách."

Cha cậu ta mới là người xưng huynh đệ với Nhiễm Phi Trạch, cậu ta mà cũng gọi Nhiễm Phi Trạch là đại ca thì vai vế loại hết cả rồi.

Nhiễm Phi Trạch cười rất tươi, Bạch Ngọc Lang lại nói Nhiễm Phi Trạch gọi cậu ta là Lão Lục được rồi, hai người khách khí nói chuyện vài câu.

Lúc này, Bạch Ngọc Lang lại quay sang nói với Tô Tiểu Bồi: "Đại tỷ đi đường vất vả, Tần Bổ đầu đi điều tra án rồi, đại tỷ ngồi đợi chút, đợi Tần Bổ đầu quay lại sẽ sai người đến gọi đại tỷ."

Tô Tiểu Bồi gật đầu đồng ý, bị người ta gọi là đại tỷ cô vẫn cảm thấy hơi lúng túng. Nhất là Nhiễm Phi Trạch cũng đã được thăng cấp thành đại

https://thuviensach.vn

thúc rồi, vai vế của cô bây giờ còn kém hơn chàng một bậc đó.

Bạch Ngọc Lang lại nói với Nhiễm Phi Trạch, nhị ca của cậu ta nhờ chuyển lễ vật đến cho Nhiễm Phi Trạch, bảo Nhiễm Phi Trạch cùng đi xem với cậu ta. Nhiễm Phi Trạch nhìn Tô Tiểu Bồi, đồng ý rồi ra ngoài với Bạch Ngọc Lang.

Bạch Ngọc Lang dẫn Nhiễm Phi Trạch đi qua mấy chỗ ngoặt, đến căn phòng cậu ta đang ở, đóng cửa lại, mời Nhiễm Phi Trạch ngồi xuống, không lấy ra lễ vật gì cả, mà lại hỏi: "Nhiễm thúc, thúc và cô nương đó tiếp xúc mấy ngày nay, có phát hiện ra cô nương ấy có chỗ nào khả nghi không?"

Nhiễm Phi Trạch nhướng mày, dường như không bất ngờ đối với câu hỏi này của Bạch Ngọc Lang. "Sao vậy, việc nào cô nương ấy cũng đoán trúng, Tần Bổ đầu có lòng nghi ngờ sao?"

Bạch Ngọc Lang gật đầu. "Cháu đã đi điều tra theo lời của cô nương đó, quả nhiên tìm được manh mối ở thành Tế, lại giống hệt so với điều cô nương ấy nói. Cháu nhanh chóng báo cho Bổ Đầu đại nhân, nhưng dù sao thì đại nhân cũng có nhiều kiến thức hơn cháu, ngày ấy đã nhắc nhở cháu, nếu không phải là quen biết, muốn đoán được chuẩn xác nhường này, há chẳng phải là kỳ nhân thiên hạ? Nhiễm thúc vô tình gặp gỡ, cũng không biết được ngọn nguồn gốc gác, khi cô nương ấy xuất hiện, chính là lúc bọn cháu giăng thiên la địa võng hòng bắt giữ tên tội phạm kia. Những điều này đều quá trùng hợp, chúng cháu không dám kết luận bừa bãi, cho nên giờ mời Nhiễm thúc và cô nương đó đến đây, Tần đại nhân muốn đích thân gặp, nếu như cô nương đó có liên quan đến tội phạm, sẽ bắt giữ luôn, nếu không có liên quan, đại nhân cũng muốn làm quen một chút với cao nhân."

"Lão Lục, trong lòng đại nhân, thực ra cho rằng Tô cô nương có quan hệ với tên tội phạm kia hơn đúng không?"

"Nhiễm thúc, Tần đại nhân cũng chỉ muốn tra xét cẩn thận, cháu cũng cảm thấy rất có lý. Đương nhiên đại nhân cũng sẽ không đổ oan bừa bãi,

https://thuviensach.vn

chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng rồi mới đưa ra kết luận. Giờ chỉ là muốn gặp mặt thôi." Bạch Ngọc Lang nói đến đây, đột nhiên chợt hiểu ra. "Nhiễm thúc gọi cô nương ấy là Tô cô nương, cô nương ấy không phải là không nhớ chuyện gì sao?"

"Sau này đã nhớ ra được rồi."

Bạch Ngọc Lang bỗng chốc kích động. "Nhìn xem, trùng hợp quá, tại sao lại nhớ ra được dễ dàng như vậy?"

Nhiễm Phi Trạch gật đầu. "Phải, rất trùng hợp."

Bạch Ngọc Lang nhìn biểu cảm của Nhiễm Phi Trạch, dường như không tán đồng với cậu ta, không kìm được chau mày. "Nhiễm thúc, chắc là thúc không biết, đại nhân vốn chỉ muốn gặp mặt, điều tra một chút. Nhưng đến giờ sự việc lại không còn đơn giản như vậy nữa rồi. Trong đêm qua, tên dâm tặc đó lại gây án ở trong thành Ninh An, đại tiểu thư của Tư Mã gia sáng sớm nay được phát hiện chết ở trong nhà, y phục xộc xệch, thân trúng mấy nhát dao, tóc bị cạo hết. Tần đại nhân hiện giờ vẫn đang ở Tư Mã gia điều tra, cháu nghe nói hôm nay Nhiễm thúc đến, liền quay về trước."

Lại có án mạng? Nhiễm Phi Trạch cũng không kìm được lộ vẻ xúc động. Tên tặc tử đó, thực sự là quá điên cuồng ngang ngược rồi!

"Nhiễm thúc, Tô cô nương đó, thúc có thấy chỗ nào hoài nghi không?"

"Lão Lục, cháu kính ta một tiếng thúc, có vài chuyện ta sẽ phải nói cẩn thận với cháu."

Bạch Ngọc Lang điều chỉnh lại sắc mặt, nghiêm túc nói: "Nhiễm thúc mời nói."

"Cháu nói với ta nhiều như vậy, cháu làm thế nào biết ta chắc chắn là Nhiễm Phi Trạch từng có giao tình với gia đình cháu?"

https://thuviensach.vn

"Hả?" Bạch Ngọc Lang không thể ngờ được chàng sẽ nói vậy, bỗng giật nảy mình.

"Nhưng mà vận may của cháu không tồi, ta đích xác là Nhiễm Phi Trạch đó."

Bạch Ngọc Lang lại sững sờ tiếp, cằm tưởng như rớt xuống luôn. Thúc à, thúc đang trêu đùa cháu sao?

"Cháu thân ở công môn, rất nhiều chuyện bí mật không thể tiết lộ ra ngoài, hành sự như thế này thực sự không nên, sau này chớ như vậy."

Bạch Ngọc Lang tiếp tục ngây người ra, lời giáo huấn này rất đúng, nhưng vẫn có chỗ nào đó bất thường?

Không đợi cậu ta định thần lại, Nhiễm Phi Trạch nói tiếp: "So với người bình thường, Tô cô nương thực sự là cổ quái, có điều cổ quái thì cổ quái thật, nhưng ta lại tin cô nương ấy vô hại. Lão Lục, cháu nghe thấy không ít lời đồn, chắc chắn đã nghe qua về ta. Con người ta đây, hành sự trái khoáy, chuyện người người nói không nên, chỉ cần ta cảm thấy thích thì vẫn cứ làm. Các cháu cứ việc điều tra, tên tội phạm hung tàn đó, nhất định phải bắt hắn trừng trị theo pháp luật chớ để lỡ. Có điều Tô cô nương đó là ta đưa đến, an nguy của cô nương ấy, ta phải quan tâm."

Bạch Ngọc Lang đã hiểu ra, vội nói: "Nhiễm thúc yên tâm, Tần đại nhân rất chính trực ngay thẳng, không bao giờ suy đoán bừa bãi, cháu làm bổ khoái, cũng vì muốn nêu cao chính nghĩa, chắc chắn sẽ không hàm oan người tốt. Nếu như cô nương đó thực sự có bản lĩnh kỳ lạ, đến đây giúp đỡ bắt kẻ xấu cũng là chuyện tốt. Bọn cháu sẽ không vì cầu công lao mà hãm hại người vô tội."

Bạch Ngọc Lang lời lẽ chính nghĩa nghiêm túc, Nhiễm Phi Trạch vỗ vỗ vào vai của cậu ta, an ủi: "Lão Lục tuổi trẻ có triển vọng, Bạch Trang chủ chắc chắn rất vui mừng. Rất tốt, rất tốt. Đã nói hết mọi chuyện rồi, vậy lễ vật Lão Nhị cho ta đâu, để ta xem xem nào."

https://thuviensach.vn

"Hả?" Bạch Ngọc Lang ngẩn mặt ra, lúc nãy đã nói rõ rồi, sao Nhiễm Phi Trạch vẫn không hiểu cậu ta mượn cớ tặng quà để dẫn chàng đi nói chuyện riêng chứ, bây giờ mở miệng đòi quà, cậu ta lấy đâu ra quà chứ?

Nhiễm Phi Trạch làm như chẳng có chuyện gì, cười nói: "Thế nào, không có quà sao? Làm ta mừng hụt rồi. Đã không có quà, vậy Lão Lục chuẩn bị bàn rượu và chút đồ ăn nhé, cả quãng đường vất vả, cũng cần bù đắp một chút."

Cằm Bạch Ngọc Lang lại rớt xuống, Nhiễm thúc này đúng là…

Cậu ta không nói gì, đồng ý luôn. Sau khi đưa Nhiễm Phi Trạch quay lại, cậu ta dặn dò nha dịch bày rượu và đồ ăn, đương nhiên là tự móc hầu bao của mình ra trả. Đưa tiền rồi, mới đột nhiên nghĩ ra có chỗ không đúng. Miệng dạy cậu ta chuyện bí mật không thể tiết lộ ra ngoài, nhưng người dỗ dành cậu ta, lừa cậu ta nói ra tin tức, chẳng phải chính là Nhiễm Phi Trạch sao.

Hừ, đúng là không đứng đắn!

Cùng lúc đó, tại Tư Mã gia ở thành Ninh An, Tư Mã Uyển Như nắm chặt kiếm, khuôn mặt lạnh băng ra khỏi nhà.

Tỷ tỷ của Tư Mã Uyển Như là Tư Mã Uyển Thanh đã đính hôn với thanh mai trúc mã Thường Quân, Tư Mã Uyển Như và những tỷ muội đồng môn khác về nhà tham dự hôn lễ, không ngờ vừa vào đến cửa, lại nghe thấy tin tức tỷ tỷ bị sát hại. Tuy Phủ doãn và Tổng Bổ đầu đã đích thân đến điều tra án, nhưng người nào chả biết cáo thị treo thưởng bắt tên tội phạm này dán đầy khắp mấy thành xung quanh, đến giờ vẫn chưa bắt được người. Dựa vào quan phủ ư? Sau khi quan sai đi rồi, Tư Mã Uyển Như cười khẩy, nàng ta lạnh lùng nói với người nhà muốn tự mình điều tra, muốn tiêu diệt tên hung thủ đó. Tư Mã gia chìm trong bi thương, không có ai khuyên nàng ta cả.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Uyển Như sắp xếp cho các sư tỷ muội đồng môn nghỉ ngơi ở nhà xong, tự mình ra ngoài thăm dò tin tức.

Đêm đó, Tần Bổ đầu lo xong vụ án liền gặp bọn người Lưu Hưởng tỉ mỉ hỏi chuyện, sau đó dặn dò cấp dưới, ông ta muốn gặp Tô Tiểu Bồi một chút.

Trong Tư Mã phủ, Tư Mã Uyển Như đã quay về nhà, tìm sư tỷ muội của nàng ta.

"Nghe nói, có một cô tử hoàn tục cổ quái hôm nay đã vào thành, nàng ta tiết lộ hành tung của tên ác tặc kia cho quan phủ."

"Nhưng quan phủ đến giờ cũng vẫn chưa bắt được người phải không?"

"Chắc chắn là cô tử giảo hoạt, quan phủ làm việc không dứt khoát, không moi được tin tức rồi."

"Ý của sư muội là sao?"

Tư Mã Uyển Như ngước mắt lên, khẽ nói: "Nếu như nàng ta rơi vào tay muội, muội chắc chắn có thể khiến nàng ta ngoan ngoãn khai ra nơi ở của tên ác tặc đó."

"Tách" một tiếng, cốc trà dễ dàng bị bóp vỡ trong tay nàng ta. "Ta nhất định phải trả nợ máu cho tỷ tỷ!"

Tần Đức Chính mười sáu tuổi vào nha môn làm nha dịch, tập võ chấp pháp, năm hai mươi tuổi cuối chùng được làm bổ khoái như ý nguyện. Tiểu bổ khoái nhỏ bé tiếng nói không trọng lượng. vừa khổ vừa mệt, vừa nguy hiểm vừa nghèo, nhưng Tần Đức Chính chưa từng oán thán, không nhận hối lộ, không làm giả mạo, nghiêm túc làm việc, ông ta không tiền không thế, chỉ dựa vào bản lĩnh của chính mình để ngồi lên được vị trí Tổng Bổ đầu thành phủ. Tần Đức Chính cho rằng, hành ác sẽ phải chịu ác báo, tuyệt đối không thể buông tha nhân nhượng.

https://thuviensach.vn

Hôm đó Bạch Ngọc Lang về, nói ở trấn Thạch Đầu gặp được quý nhân tương trợ, có thể phá được vụ án liên hoàn này. Ông ta tỉ mỉ nghe Bạch Ngọc Lang nói về sự cao minh hơn người của Nhiễm Phi Trạch, lại thấy những vấn đề được hỏi đều được trả lời rất hợp lý, có bài có bản. Tần Đức Chính không phải loại người bảo thủ, Bạch Ngọc Lang tuy ít kinh nghiệm, nhưng vì nể gia thế gốc gác của cậu ta, lại thấy cậu ta thực sự yêu thích công việc này, Tần Đức Chính đã dặn dò kỹ càng, Bạch Ngọc Lang phải đảm bảo chắc chắn vô sự, ông ta mới giao việc cho cậu ta làm. Không ngờ rằng tiểu tử này không những đã làm được, còn làm rất tốt nữa, nội tình của tên Mã Chinh Viễn này đã được cậu ta điều tra rõ ràng.

Bạch Ngọc Lang lập công lớn, Tần Đức Chính cẩn thận nghiên cứu lại quá trình điều tra, thì ra là có cô tử cổ quái chỉ dẫn. Nàng ta chỉ nhìn hồ sơ vụ án kia, hỏi han vài vấn đề, liền chỉ ra được lai lịch tên tội phạm này. Tất cả chi tiết lại phù hợp với sự thực đến tám, chín phần, điều này làm sao không khiến Tần Đức Chính kinh ngạc được.

Bản lĩnh như thế, Tần Đức Chính chưa từng gặp qua, nhưng việc tố cáo đồng phạm hay cố làm sự việc trở nên thần bí, ông ta thực sự đã gặp không ít. Ông ta hoài nghi cũng là rất bình thường. Nhưng trước mắt chuyện này cũng không có hại gì cho bọn họ, nên ông ta cũng chỉ nghi ngờ mà thôi, ông ta muốn gặp nữ tử và vị tráng sĩ được gọi là cao nhân kia một lần. Chỉ không ngờ thảm án lại xảy ra, khiến ông ta đau đầu nhức óc, nghe Lưu Hưởng kể lại, nữ tử đó ở trấn Thạch Đầu chỉ bằng mấy câu đã chỉ ra hung phạm hiềm nghi, dẫn dắt người ta làm chứng nhận mặt, Tần Đức Chính lại càng hồ nghi.

Nữ tử này, e là thật sự có bản lĩnh.

Tần Đức Chính quyết định thử nàng ta một chút. Bây giờ, ông ta đã gặp Tô Tiểu Bồi.

Mái tóc ngắn, hơi xoăn nhưng rất gọn gàng, không biết đã làm thế nào, nếu dùng kéo cắt chắc chắn không được như vậy. Ngũ quan đoan chính, ánh

https://thuviensach.vn

mắt trong sáng, không mảy may vẻ tà nịnh.

Tần Đức Chính nhìn nàng, nàng cũng chằm chằm nhìn lại, điều này đối với nữ tử mà nói là việc cực kỳ vô lễ. Nhưng Tần Đức Chính lại không thấy phản cảm. Nghĩ đến tất cả những lời Nhiễm Phi Trạch nói mà Bạch Ngọc Lang đã kể lại cho ông ta, nữ tử này đúng là rất cổ quái, nhưng cũng vô hại.

Tần Đức Chính chuyển hướng nhìn sang Nhiễm Phi Trạch ngồi bên cạnh, chàng có vẻ ung dung tự tại, giống như đang làm khách.

Tần Đức Chính lại nhìn Tô Tiểu Bồi, thẳng thắn hỏi: "Hoàn cảnh gia đình và chuyện xảy ra xung quanh Mã Chinh Viễn, xin hỏi cô nương làm thế nào biết được."

"Dựa vào suy đoán." Tô Tiểu Bồi ngồi ngay thẳng, cẩn trọng nói chuyện, cố gắng không để lộ ra những từ vựng cổ quái của mình.

"Suy đoán thế nào?" Tần Đức Chính hỏi tiếp.

"Căn cứ vào hành động và đầu mối để lại trong những vụ án của Mã Chinh Viễn kia mà suy đoán." Tô Tiểu Bồi không tỏ ra sợ hãi, đáp rất lưu loát.

"Cô nương không quen biết tội phạm, chưa đến hiện trường, chỉ dựa vào việc đọc hồ sơ vụ án đã có thể nói ra được lai lịch gia cảnh của tội phạm, bản lĩnh suy đoán thế này, ta thực sự chưa từng nghe nói."

Ông ta rõ ràng có ý nghi ngờ và khiêu khích.

Tô Tiểu Bồi nhìn Nhiễm Phi Trạch, chàng dặn dò cô phải cẩn trọng ngôn hành, nhưng trước tình huống này, cô sợ sẽ lại nói năng bừa bãi rồi.

Nhiễm Phi Trạch cũng đang nhìn cô, nói: "Cô nương cứ nói cho rõ ràng, nói những lời có thể nghe hiểu được."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi gật đầu, quay lại nói với Tần Đức Chính: "Đại nhân, bản lĩnh suy đoán thế này, không hề hiếm. Đại nhân xem, vừa rồi ta nhìn Nhiễm tráng sĩ một cái, không nói gì, nhưng Nhiễm tráng sĩ lại biết được ta đang đắn đo cái gì, ý ta là, đắn đo chuyện gì. Cho nên huynh ấy đã trả lời ta, bảo ta nói cẩn thận. Cách Nhiễm tráng sĩ vừa rồi đã dùng, chính là loại suy đoán mà ta nói đến. Nhiễm tráng sĩ biết khẩu âm và cách nói chuyện của ta cổ quái, cũng thường nhắc nhở ta cần phải cẩn trọng ngôn hành, cho nên khi đại nhân hỏi chuyện, dăm lời đôi câu ta không thể giải thích rõ ràng, chỉ một cái nhìn đó, huynh ấy liền đoán ra được ta đang muốn nói gì. Đây là do cử chỉ ngôn hành của ta đã lưu lại tin tức trong não của Nhiễm tráng sĩ, huynh ấy dựa vào đó để suy đoán."

Nói đến đây, Tô Tiểu Bồi đột ngột chuyển chủ đề: "Đại nhân đã từng ăn kẹo chưa?"

Tần Đức Chính bị câu hỏi bất ngờ này làm cho sững sờ. Tô Tiểu Bồi lại không đợi câu trả lời của ông, tiếp tục nói: "Đại nhân biết kẹo rất ngọt, cho nên bây giờ nếu ta nói đại nhân đã ăn rất nhiều kẹo, ngọt đến phát ngấy, tuy hiện giờ đại nhân không ăn kẹo, chưa nhìn thấy kẹo, nhưng lại vẫn có thể biết được ăn kẹo ngọt đến mức phát ngấy là dư vị thế nào. Đây chính là suy đoán của đại nhân, bởi vì vị của kẹo đã từng lưu lại trong não của đại nhân."

Tần Đức Chính bị nàng nói một thôi một hồi, thật sự đã cảm thấy trong miệng ngọt đến phát ngấy, vội uống một ngụm nước.

Tô Tiểu Bồi tiếp tục: "Đại nhân phá án, nhìn thấy trên đầu thi thể có vết thương, máu chảy đầm đìa, thì sẽ suy đoán anh ta bị đánh vỡ đầu, tuy đại nhân không nhìn thấy hung thủ ra tay, nhưng động tác tương tự đã có sẵn trong não bộ của đại nhân, cho nên đại nhân liền tưởng tượng suy đoán ra hành động của hung thủ. Đại nhân nhìn vào vết thương, có thể suy đoán nạn nhân đau đớn đến mức nào, đó là bởi vì đại nhân cũng từng bị thương và biết được cảm giác đau đớn đó…"

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi vẫn chưa nói hết, Nhiễm Phi Trạch đã cắt ngang lời cô: "Được rồi, đại nhân chắc chắn đã hiểu rõ rồi."

"Ờ." Tô Tiểu Bồi tổng kết một câu cuối cùng: "Có kiến thức và kinh nghiệm, thì có thể suy đoán."

Tần Đức Chính nhìn chằm chằm Tô Tiểu Bồi một hồi lâu, rồi lại nhìn Nhiễm Phi Trạch.

Tô Tiểu Bồi mặt không biến sắc, Nhiễm Phi Trạch vẫn tỏ vẻ thản nhiên.

Thực ra, một tràng diễn thuyết này cuối cùng tổng kết lại chỉ gói gọn trong một câu "có kiến thức và kinh nghiệm là đủ", nhưng Tần Đức Chính không thể không thừa nhận, nếu như Tô Tiểu Bồi chỉ nói mỗi câu này thì sức thuyết phục chẳng thể bằng việc nàng thao thao bất tuyệt một hồi. Ông ta thực sự cảm thấy, tuy lời nói của nàng rất cổ quái, nhưng vô cùng có sức thuyết phục.

"Cô nương tuổi tác còn trẻ, kiến thức và kinh nghiệm có được từ đâu?" Tần Đức Chính cũng không bị thuyết phục dễ dàng như vậy, ông ta vẫn tiếp tục hỏi.

"Ta có may mắn, được phụ thân và sư phụ dạy dỗ, học hỏi được không ít."

Tần Đức Chính lại hỏi: "Nghe nói lệnh tôn cô nương cũng là bổ đầu, không biết làm việc ở đâu?"

Nhiễm Phi Trạch cũng nhìn sang, Tô Tiểu Bồi bặm môi, đáp: "Ông ấy qua đời rồi. Năm đó, có một sát thủ liên hoàn, chuyên giết bổ khoái, quan phủ bày kế muốn dụ bắt hắn, cha ta phụng mệnh giám sát bắt người, không ngờ tên sát thủ đó biết trước mưu kế, đã giết hại cha ta. Sau đó, ta liền theo sư phụ nghiên cứu học tập bản lĩnh mới được như ngày hôm nay. Đại nhân, ngài nhất định còn muốn hỏi ta đến từ nơi nào, quê hương ở đâu. Ta chỉ có

https://thuviensach.vn

thể nói với đại nhân, tất cả bản lĩnh ta học được đã dạy cho ta biết, người hiểu biết nhiều, kiến thức rộng giống như đại nhân và Nhiễm tráng sĩ đây đều có sức quan sát và khả năng phán đoán nhạy bén, muốn giành được tín nhiệm thì không thể nói dối. Ta không muốn nói dối, nhưng quê hương của ta quá xa, rất nhiều chuyện ta không thể nói cũng không nói rõ được, chỉ hy vọng đại nhân có thể tin ta. Ta đến nơi đây chỉ để tìm người, tìm được rồi, ta sẽ rời đi. Vụ Mã Chinh Viễn cũng chỉ là tình cờ gặp được, ta đã có bản lĩnh này, đương nhiên cũng muốn góp một phần sức lực."

Nói đến đây, cô lại nhìn Nhiễm Phi Trạch, thẩm nghĩ, dựa vào tình hình trước mắt, chuyện năm lượng bạc khoan nhắc đến vội.

Tần Đức Chính không nói gì, ngẫm nghĩ hồi lâu, ông ta đã vào nam ra bắc bao năm, gặp đủ các hạng người, ông ta rất tự tin trong việc đánh giá người khác. Cuối cùng ông ta đã hiểu rõ vì sao Bạch Ngọc Lang nghe những lời suy đoán của cô, liền dám căn cứ vào đó mà đi điều tra lai lịch của Mã Chinh Viễn, cuối cùng cũng hiểu được vì sao Lưu Hưởng nói tuy cô nương này nói chuyện cổ quái nhưng vẫn đáng tin. Nàng ta nói đang tìm người, Lưu Hưởng cũng đã nghe Nhiễm Phi Trạch nhắc đến chuyện này.

Tần Đức Chính chuyển hướng sang Nhiễm Phi Trạch, tên tuổi người này ông ta không có ấn tượng sâu lắm, nhưng chuyện chàng từng làm thì đã nghe nói đến không ít, nhờ vào mấy chuyện mà Bạch Ngọc Lang kể. Vị tráng sĩ này cũng là nhân vật có tiếng, trước đây chưa từng gặp qua, đến giờ gặp rồi, cũng cảm thấy đáng tin.

Tần Đức Chính quyết định vẫn nên tin tưởng vào trực giác của mình, duy trì ở mức độ trung gian giữa cảnh giác và tin tưởng.

"Đêm qua, Thành Ninh An lại xảy ra thảm án, đại tiểu thư của Tư Mã phủ giàu có bị sát hại, tên Mã Chinh Viễn này lại một lần nữa gây án ngay trước mũi chúng ta, cô nương thấy thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Không hiểu rõ tình hình vụ án, không có bất cứ suy đoán gì." Tô Tiểu Bồi thật thà đáp.

Tần Đức Chính chăm chú nhìn cô, trong lòng đắn đo một hồi, cuối cùng quyết định kể lại một lượt tình hình vụ án: "Thi thể Tư Mã tiểu thư sáng sớm nay được phát hiện trong thư phòng, thân trúng một dao đúng tim, đã chết được nhiều giờ. Cô nương ấy áo sống không chỉnh tế, tóc bị cạo mất, thủ pháp gây án giống như mấy vụ trước đây. Cô nương còn muốn biết những gì nữa?"

Tô Tiểu Bồi nhíu chặt mày. "Chỉ đâm một nhát thôi sao?"

Tần Đức Chính cũng nhíu mày, cô nương này chê hung thủ đâm ít hay sao vậy? "Một dao này đâm rất chuẩn, trúng ngay tim, đã đủ để mất mạng."

"Điều hắn quan tâm không phải là mất mạng hay không mà là sự giày vò. Đương nhiên mất mạng là kết quả cuối cùng, nhưng trong quá trình gây án hắn có thể bình tĩnh như vậy…" Tô Tiểu Bồi cảm thấy chuyện này rất lạ, càng nói càng khẽ, cuối cùng thành lẩm bẩm tự nói tự nghe.

Tần Đức Chính đợi lời của nàng, nàng lại mải mê suy ngẫm, không đáp lời. Tần Đức Chính nhìn sang Nhiễm Phi Trạch, chàng không phát biểu ý kiến gì, mà chỉ từ tốn rót trà uống.

Tần Đức Chính lại chuyển ánh mắt về phía Tô Tiểu Bồi, chỉ thấy Tô Tiểu Bồi đột nhiên nói với Nhiễm Phi Trạch: "Ta cũng khát rồi."

"Cô nương tự rót đi, đại nhân chắc chắn không bận tâm chuyện chúng ta xin cốc trà đâu." Nhiễm Phi Trạch nói xong còn cười cười với Tần Đức Chính.

Có Nhiễm Phi Trạch làm mẫu, Tô Tiểu Bồi mạnh dạn rót trà uống, Tần Đức Chính không nói nổi câu nào, ông ta thật sự không bận tâm chuyện trà nước, chỉ là nữ tử này được Bạch Ngọc Lang ca ngợi đến mức chẳng khác thần thánh, tại sao bây giờ lại không nói gì?

https://thuviensach.vn

"Đại nhân, Tư Mã tiểu thư kia áo sống không chỉnh tề là không chỉnh tế thế nào? Cô nương ấy bị cưỡng bức hay chưa? Trên người còn có thương tích khác không?"

Tần Đức Chính đang mải nghĩ, không ngờ Tô Tiểu Bồi lại nêu ra mấy câu hỏi đó, khiến ông cũng thấy hơi lúng túng. Cùng một nữ tử thảo luận vấn đề áo sống và trinh tiết, đúng là lần đầu tiên. Mà lời nói của Tô Tiểu Bồi lại thô tục vô lễ, khiến cho ông ta hơi mất tự nhiên.

"Đại nhân, tiểu thư Tư Mã kia khi chết y phục ra sao? Có chắc cô nương ấy đã bị tặc tử xâm phạm không? Trên người còn có thương tích khác không?"

Nhiễm Phi Trạch đem những câu hỏi của Tô Tiểu Bồi thuật lại một lượt, Tần Đức Chính đột nhiên cảm thấy không còn ngại ngùng nữa, vội đáp lời chàng: "Khi bọn ta chạy đến nơi, Tư Mã gia đã đem thi thể của tiểu thư đặt sang một bên, y phục đã được chỉnh trang lại, có điều nghe nói khi nhũ mẫu phát hiện ra thì tiểu thư đúng thật đã bị hại, áo sống không chỉnh tề. Nhưng sự việc liên quan đến thanh danh của Tư Mã gia, nhũ mẫu cũng không tiện nói nhiều. Chỉ có điều, thủ đoạn cạo tóc kia cũng giống như trong các hung án trước đây, có thể thấy, chắc chắn là tên Mã Chinh Viễn đó làm. Người khám nghiệm tử thi nói các chỗ khác trên thân thể không hề có thương tích."

"Không có vết thương mang tính kháng cự?" Tô Tiểu Bồi khẽ lẩm bẩm.

Nhiễm Phi Trạch lại nói: "Điều này chứng tỏ Tư Mã tiểu thư không hề phản kháng?"

Tần Đức Chính cũng cảm thấy có chỗ không bình thường, nhưng chuyện này cũng có thể lý giải được: "Nếu như hắn điểm huyệt, khiến Tư Mã tiểu thư không cử động được, hoặc là nhân lúc cô nương ấy không đề phòng, một dao lấy mạng, không có dấu vết kháng cự cũng là hợp lý."

https://thuviensach.vn

"Như thế thì quá dễ dàng, không giống thủ đoạn gây án trước đây." Tô Tiểu Bồi cuối cùng khẳng định: "Đại nhân, ta còn nhớ những vụ án trước kia, nữ tử bị hại đều bị cạo tóc trước rồi mới bị hãm hiếp, sau đó thân trúng nhiều nhát dao mà chết. Tội phạm sử dụng thủ đoạn đe doạ và bạo lực để khống chế người bị hạ, chứ không phải là điểm huyệt khiến người đó không thể cử động được. Điều này có thể suy ra từ vụ án có người chạy thoát được ra ngoài khi bị cạo đầu, hắn không hề muốn các cô nương bất động mà thích bọn họ không dám cử động, có thể kêu mà không dám kêu. Thứ hắn muốn chính là quá trình đe doạ và giày vò này. Đại nhân có thể chắc chắn vị tiểu thư kia đã bị xâm hại không?"

Tô Tiểu Bồi học theo cách nói của Nhiễm Phi Trạch, sau đó tiếp tục: "Tội phạm thay đổi thủ đoạn gây án, nhất định là có nguyên nhân. Giả dụ Tư Mã tiểu thư bị Mã Chinh Viễn xông vào doạ cho sợ quá, không dám cử động không dám vật lộn, Mã Chinh Viễn dễ dàng cạo tóc của cô nương ấy, cũng không dám đánh cô nương ấy nhưng hắn đã xâm phạm cô nương ấy chưa? Điều này rất quan trọng, thưa đại nhân. Vì sao hắn để cho Tư Mã tiểu thư một dao mất mạng một cách nhanh chóng chứ không phải là đâm nhiều nhát, khiến nàng ta từ từ chết trong đau đớn, trước đó đã xảy ra những sự việc gì?"

Tần Đức Chính ngẫm nghĩ, cảm thấy rất có lý. Ông ta nói: "Hôm nay nhìn thấy thi thể tiểu thư và tình trạng trong khuê phòng, ta liền nghĩ rằng vụ án này cũng giống mấy vụ án trước. Tư Mã lão gia và Phủ doãn đại nhân có giao tình khá tốt, sự việc can hệ đến thể diện nên chưa cho người kiểm tra chuyện đó. Thi thể cũng chưa đưa về nha môn mà vẫn ở Tư Mã phủ, người khám nghiệm tử thi chỉ kiểm tra bên ngoài." Ông ta ngừng lại, thở một hơi dài rồi tiếp: "Nếu cô nương đã nói vậy, ta sẽ lập tức đi tìm đại nhân thương nghị, buổi sáng ngày mai, lại đưa người đến Tư Mã phủ kiểm tra."

"Đại nhân, nếu tiện thì, ta cũng muốn đi." Tô Tiểu Bồi mạnh dạn đưa ra yêu cầu, nhìn Nhiễm Phi Trạch rồi lại quay sang Tần Đức Chính. "Có vài chuyện, ta muốn hỏi vị nhũ mẫu đã phát hiện ra thi thể tiểu thư."

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch nhướng mày, có vẻ không tán đồng nhìn sang Tô Tiểu Bồi. Mặt Tần Đức Chính cũng đầy vẻ khó xử.

Tô Tiểu Bồi nhìu mày, nhìn dáng vẻ của Nhiễm Phi Trạch có thể biết, cô xuất đầu lộ diện không thích hợp lắm. Những có vài chuyện cô cần phải hỏi nhủ mẫu, đã đến đây rồi mà không xông pha góp phần vào công việc bắt tên hung phạm này thì thật quá đáng tiếc.

Tô Tiểu Bồi nhìn Nhiễm Phi Trạch cầu cứu.

Nhiễm Phi Trạch ho khan mấy tiếng, cuối cùng bị cô nhìn đến mức phát ngượng, phải nói với Tần Đức Chính: "Đại nhân, không biết có bộ y phục nha dịch nào nhỏ một chút không, kèm theo mũ, cho Tô cô nương mặc vào, cũng có thể che đậy được một chút."

Tần Đức Chính nhìn Tô Tiểu Bồi, Tô Tiểu Bồi cũng hiểu ra, bị người ta phát hiện là nữ cải nam trang vẫn tốt hơn nhiều so với một cô tử hoàn tục ngông nghênh khắp nơi chẳng ra thể thống gì.

Cô vội vàng gật đầu, lớn tiếng nói với Tần Đức Chính: "Làm phiền đại nhân rồi!"

Đêm nay, mọi người chia nhau hành sự. Tần Đức Chính đi tìm Phủ doãn nói rõ còn có chuyện chưa kiểm tra, ngày mai cần phải đến Tư Mã phủ, xin Phủ doãn đại nhân thảo lệnh.

Còn Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch thì được đưa đến khách điếm gần đó nghỉ ngơi, đáp ứng yêu cầu của Tô Tiểu Bồi, Bạch Ngọc Lang đến kể cho bọn họ nghe chuyện cậu ta điều tra được ở thành Tế, lại lịch cuả Mã Chinh Viễn và gia cảnh của hắn.

Bạch Ngọc Lang như thể lập được đại công, mặt mày hớn hở, vừa diễn vừa kể chuyện cậu ta chạy khắp mấy thành như thế nào, tiêu phí sức lực nhiều ra sao, cuối cùng có người nhận ra hình vẽ của Mã Chinh Viễn, rồi lại

https://thuviensach.vn

tìm đến Mã gia thế nào, Mã gia không nhận người ra sao, cậu ta dùng cách nào để điều tra được Mã gia có tiểu thư xuất gia làm ni, cậu ta đi đến am ni cô xác nhận thân phận của tiểu thư Mã gia thế nào, cuối cùng lại công phá phòng tuyến của Mã gia ra sao, toàn bộ được kể làu làu giống như trút nước khỏi bình.

Cậu ta không chỉ nói mà còn biểu diễn và thêm thắt nhiều tình tiết ly kỳ, Tô Tiểu Bồi nghe đến phát chán, ngồi bên cạnh loạt xoạt viết nhật ký, ghi chép lại chi tiết của vụ án và phân tích nhân cách của Mã Chinh Viễn. Trái ngược với cô, Nhiễm Phi Trạch lại không tiếc lời khen ngợi Bạch Ngọc Lang, tuy Tô Tiểu Bồi đã nhìn ra chàng không hề tập trung vào câu chuyện, nhưng chàng vẫn có thể vừa ứng đáp vừa khích lệ, dỗ dành khiến cho Bạch Ngọc Lang vô cùng phấn khích.

Gian xảo, thật sự quá gian xảo.

Tô Tiểu Bồi vừa viết nhật ký vừa thầm nói xấu Nhiễm Phi Trạch, không ngờ Bạch Ngọc Lang đột nhiên xán đến gần, nhìn tờ giấy trong tay cô rồi hỏi: "Đại tỷ, tỷ viết gì vậy?"

Tô Tiểu Bồi phớt lờ cậu ta, dù sao thì cậu ta có đọc cũng không hiểu.

Bạch Ngọc Lang đúng là không hiểu tiếng Anh, nhưng cậu ta có thể phân biệt được xấu với đẹp: "Đại tỷ, bất luận là tỷ viết chữ gì, đều rất xấu. Tư thế cầm bút không đúng, phủ tử không dạy đại tỷ tử tế rồi." Cậu ta vừa phê bình vừa lắc đầu, dáng vẻ như muốn nói "không trách tỷ, ta biết toàn bộ là lỗi của phu tử".

Nhiễm Phi Trạch phá lên cười, mặt Tô Tiểu Bồi sa sầm đến cực điểm, Bạch lão đệ này uống nhiều quá rồi phải không?

Cô xua tay đuổi cậu ta đi. "Đi đi, hai người về phòng đi, ngày mai phải dậy sớm."

"Đây chính là phòng của ta." Nhiễm Phi Trạch cười, nhắc nhở cô.

https://thuviensach.vn

"Đúng!" Bạch Ngọc Lang cũng chen vào. "Chính nhân quân tử không vào khuê phòng nữ tử. Đại tỷ, đây là phòng của Nhiễm thúc."

Xí! Tô Tiểu Bồi vội vàng thu dọn đồ đạc, thầm nhủ Nhiễm thúc nhà cậu đã ở chung khuê phòng với ta bao lâu rồi, bây giờ còn bày trò! Cầm tờ giấy mới viết được một nữa, Tô Tiểu Bồi hét lên: "Ta về khuê phòng!"

Nhiễm Phi Trạch cười rũ rượi, đáp lại chàng là tiếng Tô Tiểu Bồi đóng cửa đánh "rầm" một cái.

Cùng lúc đó, trong Tư Mã phủ, Tư Mã Uyển Như đang lau kiếm. Nàng ta lau rất tỉ mỉ, rất chăm chú, tâm tư lại chẳng biết đã bay đến phương nào rồi.

"Tiểu thư, nghỉ ngơi đi." Ngoài cửa có tiếng của nhũ mẫu, Tư Mã Uyển Như ngơ ngác như vừa bừng tỉnh từ giấc mộng, nàng ta nhìn chằm chằm thanh kiếm, lạnh lùng đáp lại một tiếng: "Ừm."

Sáng sớm ngày hôm sau, vừa ăn cơm sáng xong, Tần Đức Chính liền sai người đưa đến một bộ sai phục. Tô Tiểu Bồi thay xong, soi gương.

Chiếc gương rất nhỏ, chỉ soi được phần mặt, chiếc mũ của nha dịch này rất lớn, đội lên trông mặt của cô càng nhỏ hơn, Tô Tiểu Bồi thở dài, tại sao vẫn cảm thấy chẳng ra thể thống gì cả, cũng không biết quần áo mặc lên người thì trông thế nào?

Tô Tiểu Bồi lúng túng đi ra khỏi phòng, Nhiễm Phi Trạch đang đợi ở bên ngoài, nhìn thấy nàng thì cứ cười mãi.

"Cười cái gì?" Cô trừng mắt.

"Không có chuyện gì." Chàng đáp, nhưng nụ cười trên mặt rõ ràng không phải ý đó.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi trừng mắt lườm, cuối cùng thực sự không cảm thấy tự tin lắm, lạ hỏi: "Như thế này được không? Hay là ta quay về thay y phục."

Nhiễm Phi Trạch cười, xua tay, nói: "Không sao, không sao, thế này tốt hơn là cô tử."

Xí, ai là cô tử? Tô Tiểu Bồi lại lườm chàng một cái. Vỗ vỗ bộ y phục trên người, cô quyết định tin tưởng chàng, cứ như vậy đi.

Chẳng mấy chốc, Bạch Ngọc Lang đã đến, muốn đưa bọn họ về nha môn. Cậu ta nhìn thấy Tô Tiểu Bồi cũng không nhịn được cười, sau đó lại nói: "Không tồi, không tồi, tốt hơn là cô tử."

Tô Tiểu Bồi thấy bực mình, phớt lờ bọn họ.

Đến nha môn rồi, gặp mặt Phủ doãn đại nhân, Tổng Bổ đầu Tần Đức Chính và mấy vị quan sai xong, mọi người liền đi thẳng đến Tư Mã phủ. Lần này Tần Đức Chính còn mang theo người khám nghiệm tử thi và bà tử[(1)], các quan sai đều nghiêm túc chỉnh tề, cả quãng đường không ai nói chuyện, Tô Tiểu Bồi cũng không dám nói nhiều nhìn nhiều, chỉ bám sát bên cạnh Nhiễm Phi Trạch.

(1) Người phụ nữ trung niên làm công việc nặng nhọc, trong trường hợp này là người kiểm tra trinh tiết của các cô nương, nhằm phục vụ việc phá án.

Tư Mã phủ đêm qua nhận được giấy báo của Phủ doãn, sáng sớm hôm nay đã đợi sẵn. Thấy một đoàn người hùng dũng đi đến, gia nhân trong phủ cũng không khách khí, mời đoàn người vào phủ nói chuyện.

Phủ doãn và Tần Đức Chính sớm đã bàn bạc cẩn thận, vì vậy dõng dạc thông báo, tình tiết vụ án vẫn cần tìm hiểu thêm, cần khám nghiệm thi thể tiểu thư một lần nữa, xem xét tình hình trong phòng và hỏi người hầu trong phủ vài vấn đề.

https://thuviensach.vn

Tư Mã lão gia tuy sắc mặt có hơi khó chịu, nhưng cũng đồng ý phối hợp, chỉ nhắc nhở Phủ doãn, nhất định phải bắt được tên ác tặc đó. Hai bên lại nói thêm vài lời nữa, Tư Mã lão gia dặn dò người hầu xong liền đích thân dẫn đường, đưa quan sai đến nơi Tư Mã Uyển Thanh ở khi còn sống.

Thành Ninh An là một thành lớn, Tư Mã gia là hộ giàu có trong thành. Đây là thông tin mà Tô Tiểu Bồi đã nghe ngóng được đêm qua, đến hôm nay đi trong khuôn viên của phủ, thấy đại sảnh và khuê phòng tiểu thư cách nhau xa như vậy, lúc này mới thực sự thấm thía thế nào là phú hộ giàu có.

Nơi ở của hai chị em Tư Mã Uyển Thanh và Tư Mã Uyển Như nối liền nhau, mỗi khu đều chia làm hai phần, bên ngoài là sân rộng, phòng khách và thư phòng, bên trong mới là nơi ngủ nghỉ. Vì Tư Mã Uyển Thanh ưa thích sự yên tĩnh nên nha hoàn kề cận không ở gian phòng bên cạnh, mà ở trong căn phòng nhỏ bên cạnh. Đêm vụ án xảy ra, Tư Mã tiểu thư vẫn sinh hoạt nghỉ ngơi như bình thường. Sáng hôm sau, nhũ mẫu không thấy nha hoàn Tiểu Bích đến lấy nước nóng, liền đưa nước đến, gõ cửa gọi Tiểu Bích dậy. Bà ra thấy cửa phòng tiểu thư đóng chặt, liền gọi hai tiếng, không thấy đáp nhưng ngửi thấy mùi máu tanh xộc lên, nhũ mẫu đẩy cửa ra, liền thấy đại tiểu thư nằm trong vũng máu.

Nha hoàn thân cận của Tư Mã Uyển Thanh hôm đó ngủ dậy muộn hơn mọi ngày, thường ngày lười biếng một tí thì không sao, nhưng hôm nay nàng ta chưa dậy, tiểu thư liền mất mạng, chuyện này đã doạ cho Tiểu Bích sợ đến hồn siêu phách tán. Nàng ta không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì, trước khi ngủ cũng đã kiểm tra trong ngoài cẩn thận, nhưng khi xảy ra chuyện, mọi người đương nhiên đều trách nàng ta chăm nom sơ suất, đến tiểu thư gặp nạn cũng không phát hiện ra.

Tô Tiểu Bồi và Tần Đức Chính ở trong hậu viện nghe nhũ mẫu và các nha hoàn thuật lại tình cảnh khi phát hiện ra án mạng. Mấy người đều nước mắt nước mũi ròng ròng, lời nói rời rạc chắp vá, chỉ sợ rước hoạ vào thân.

https://thuviensach.vn

Thi thể của Tư Mã Uyển Thanh tạm thời được đặt trong phòng bên cạnh tiền viện, khắp phòng treo rèm trắng, không khí tang tóc nặng nề. Nhiễm Phi Trạch đưa người khám nghiệm tử thi và bà tử đi kiểm tra thi thể. Tư Mã phu nhân nghe nói bà tử muốn kiểm tra thân thể con gái, cảm thấy đây là điều sỉ nhục với người đã khuất, lúc đầu bà ta không đồng ý, nhị tiểu thư Tư Mã Uyển Như cũng giận dữ quát tháo. Sau đó, Phủ doãn nhỏ giọng nói mấy câu gì đó với Tư Mã lão gia, Tư Mã lão gia lúc này mới quát ngăn phu nhân và con gái mình lại, để bà tử đi.

Việc khám nghiệm thi thể này, Nhiễm Phi Trạch đương nhiên sẽ không tham gia, chẳng chỉ đi lòng vòng trong sân, xem xét các phòng. Sau khi bà tử ra ngoài, nói đại tiểu thư chưa hề bị làm nhục, trên dưới Tư Mã gia bỗng chốc cảm thấy nhẹ nhõm, bảo vệ được sự tôn nghiêm, cũng coi như được an ủi phần nào, nhưng hễ nghĩ đến người đã mất, Tư Mã phu nhân và Tư Mã Uyển Như lại khóc nức nở một trận.

Nhiễm Phi Trạch và người khám nghiệm tử thi đi vào phòng kiểm tra khuôn mặt và tử thi của người bị hại, lại nhìn chiếc áo thấm đầy máu đã được thay ra. Xem xong, chàng đi tìm bà tử hỏi vài câu, sau đó đến hậu viện tìm Tô Tiểu Bồi.

Tần Đức Chính cũng không ở trong hậu viện, chỉ có Tô Tiểu Bồi đang ngồi xổm trên đất, cùng một nhũ mẫu thì thầm nói chuyện trong góc khuất. Từ xa, Nhiễm Phi Trạch đã nhìn thấy nhũ mẫu đó đang kể chuyện hết sức hăng hái, nên không đến làm phiền. Chàng vào phòng của Tư Mã Uyển Thanh xem xét, Tần Bổ đầu và Bạch Ngọc Lang đang ở bên trong, một nha hoàn đang kể lại tình hình trong phòng.

Khi điều tra vụ án, Bạch Ngọc Lang tỏ ra chín chắn hơn rất nhiều so với ngày thường, cố hỏi kỹ từng chi tiết, còn kèm theo câu "đã làm phiền" … Nha hoàn thấy bộ dạng nghiêm túc của cậu ta, cũng không dám giấu giếm.

Nghe xong câu chuyện, Tần Đức Chính cho nha hoàn đó đi, một mình đứng ở trong phòng cúi đầu trầm tư. Bạch Ngọc Lang thấy Nhiễm Phi

https://thuviensach.vn

Trạch đang nhìn khung cửa, vội đến chào hỏi, nói với chàng tên ác tặc chắc đã cạy cửa lẻn vào, sau đó lại theo lối cũ thoát ra.

Hai người đang nói chuyện thì Nhiễm Phi Trạch liếc thấy nhị tiểu thư của Tư Mã phủ đang xông thẳng đến chỗ Tô Tiểu Bồi, chàng chột dạ, nhanh chóng đuổi theo.

Tô Tiểu Bồi vừa nói chuyện với nhũ mẫu kia xong, đã thấy Tư Mã Uyển Như đứng trước mặt mình.

"Ngươi chính là cô tử kia phải không?"

"Ta không phải là cô tử." Tô Tiểu Bồi không hiểu rõ nàng ta có ý gì.

Nhưng Tư Mã Uyển Như không để ý đến câu trả lời của nàng, lại hỏi: "Người quen biết tên ác tặc kia?"

Lông mày Tô Tiểu Bồi chau lại. "Ta không quen biết tên ác tặc nào hết."

"Nói dối." Tư Mã Uyển Như tiến lên một bước, định truy hỏi tiếp, đột nhiên một bóng người lướt đến, chặn giữa nàng ta và Tô Tiểu Bồi. Người đó lên tiếng: "Cô nương có chuyện gì?"

"Tráng sĩ." Tô Tiểu Bồi thở phào nhẹ nhõm. "Nhị tiểu thư nghi ngờ ta quen biết ác tặc."

"Giải thích rõ ràng là được rồi." Nhiễm Phi Trạch lạnh lùng nói, thân hình vẫn không hề xê dịch.

Tư Mã Uyển Như lườm chàng, thân hình chàng cao lớn, che chắn nghiêm ngặt cho Tô Tiểu Bồi, chàng không mặc sai phục, không rõ là thân phận gì. Tư Mã Uyển Như lườm Nhiễm Phi Trạch một hồi, thấy chàng không có ý nhún nhường, liền bực bội quay người bỏ đi. Nhưng nàng ta đương nhiên không bỏ cuộc dễ dàng như vậy, nàng ta đi tìm Tư Mã lão gia, nói rõ suy đoán của mình với ông ta.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi nhìn nàng bỏ đi, đột nhiên thốt lên: "Hoá ra là vậy."

Nhiễm Phi Trạch ném ánh mắt nghi hoặc về phía Tô Tiểu Bồi, Tô Tiểu Bồi vội nói: "Ta suy đoán ra gốc gác của Mã Chinh Viễn, cho nên mọi người nghi ngờ ta là đồng bọn của hắn. Ta vốn đã thắc mắc hôm qua tại sao Tần đại nhân lại hỏi những câu đó, còn cho rằng ông ta nghi ngờ bản lĩnh của ta. Hoá ra là nghi ngờ ta thông đồng với ác tặc."

Nhiễm Phi Trạch bật cười. "Cô nương giờ mới biết? Không phải cô nương rất thông minh sao?"

Tô Tiểu Bồi ngạc nhiên. "Từ trước đến nay ta chưa từng bị nghi ngờ như thế này." Trước đây chỉ có người hoài nghi cô tuổi tác trẻ, chuyên môn chưa vững, không ai nghi ngờ một chuyên gia tâm lý giúp đỡ phá án lại là đồng đảng của tội phạm cả.

Tô Tiểu Bồi thở dài, cảm thấy lại sắp có phiền phức rồi.

Phiền phức quả nhiên đã đến, mọi người tra xong thì tụ tập ở nhà chính, Tư Mã lão gia muốn nghe thử xem các quan sai đã điều tra được những gì.

Phủ doãn và Tần Bổ đầu nhỏ giọng rì rầm mấy câu, sau đó nói với Tư Mã lão gia rằng bọn họ quay về sẽ phân tích đầu mối, cố gắng phá án nhanh hết mức.

Tư Mã lão gia khẽ gật đầu, nhìn Tư Mã Uyển Như, lại nói: "Bên ngoài đồn đại có một nữ tử tiết lộ tin tức về lai lịch tên ác tặc cho quan phủ, chính là vị cô nương mặc sai phục này?"

Phủ Doãn không ngờ ông ta sẽ nhắc đến chuyện này, hơi sững sờ một lát, nhìn sang Tần Bổ đầu, nhìn lại Tô Tiểu Bồi, gật đầu, đáp: "Đúng vậy."

"Đã nhận biết được ác tặc, vậy chuyện bắt giữ hắn đại nhân dự định thế nào, vẫn hy vọng có thể nói rõ một chút."

https://thuviensach.vn

Tần Bổ đầu chắp tay trước ngực, nói: "Tô cô nương và Nhiễm tráng sĩ là người có năng lực ta mời đến giúp phá án, chứ không phải là người quen của ác tặc. Lời đồn bên ngoài không thể tin. Hành tung của ác tặc, bọn ta đương nhiên sẽ dốc toàn lực điều tra, chắc chắn sẽ bắt hắn về quy án."

Tư Mã lão gia nhíu mày. "Đã không phải là người quen cũ, lại có thể nói lai lịch của tội phạm, thực sự là người có tài, vậy hôm nay Tô cô nương đến phủ của ta điều tra, đã nhìn ra được điều gì?"

Tần Bổ đầu đứng ra đáp thay: "Tư Mã lão gia, sự việc trọng đại, bọn ta quay về nha môn sẽ thương nghị cẩn thận, nếu có bất cứ manh mối tiến triển gì, chắc chắn sẽ kịp thời thông báo."

Tư Mã lão gia lại không chịu bỏ qua như vậy. "Không phải lão phu không tin tưởng quan phủ, có điều tên ác tặc này nhởn nhơ đã lâu, cáo thị treo thưởng đó dán ở nhiều thành, nhưng cũng không thấy có kết quả, tên ác tặc đó vẫn đang tiếp tục gây án, các đại nhân cũng không nói ra đầu mối, đến giờ đã có người có năng lực tương trợ, vì sao không nói rõ ràng, để bọn ta được an tâm?"

Theo như Tô Tiểu Bồi thấy, lời nói này tuy có vẻ khách khí, nhưng sắc mặt của mọi người ở hiện trường đều rất khó coi. Tần Bổ đầu và Phủ doãn đại nhân nhìn nhau, sau đó Tần Bổ đầu lại nhìn sang phía Tô Tiểu Bồi.

Tô Tiểu Bồi không biết nên lý giải ánh mắt này thế nào, bảo cô nói vài điều gì đó để xoa dịu cục diện hay bảo cô cẩn thận đừng có mở miệng, để tránh nói linh tinh làm sự việc càng thêm tệ hơn?

Lúc này Nhiễm Phi Trạch bỗng lên tiếng: "Tư Mã lão gia nặng lời rồi, các đại nhân đã dốc hết toàn lực phá án, không hề lười biếng. Bọn ta hôm qua mới đến, lời đồn đã truyền đi xa như vậy, lão gia xin hãy nghĩ xem, liệu có phải ác tặc muốn di chuyển sự chú ý của mọi người? Nếu người người đều hiểu nhầm thân phận của Tô cô nương, chỉ chăm chăm đề phòng canh

https://thuviensach.vn

chừng cô nương ấy mà sơ suất truy bắt ác tặc, để hắn có thể tận dụng cơ hội bỏ trốn, vậy chẳng phải là trúng kế của ác nhân sao?"

Tần Bổ đầu cũng vội nói: "Đúng vậy. Đến giờ thành Ninh An đã được phóng toả chặt chẽ, gắt gao truy bắt, sẽ không để cho ác tặc có cơ hội trốn thoát. Tô cô nương vẫn luôn ở nha môn, không hề tiếp xúc với người ngoài, các vị cứ yên tâm đi." Nói thẳng ra chính là, cứ coi như Tô cô nương này có cổ quái đến mấy thì đã có người của bọn ta trông chừng, nàng ta chẳng thể giở chiêu trò gì được.

Người của Tư Mã gia nghe thấy thế, liền quay sang nhìn nhau, cũng chẳng thể nói được gì nữa. Tư Mã Uyển Như nhìn cha mình, rồi lên tiếng hỏi: "Vậy các vị đại nhân điều tra được gì rồi?"

Phủ Doãn chuyển ánh mắt sang chỗ Tần Bổ đầu, xem ra vẫn phải nói một chút, nếu không huy động nhiều người đến thế này, chẳng nói năng gì đã đi cũng không hay lắm. Tần Bổ đầu hắng giọng, nói: "Ác tặc cậy cửa mà vào, sau đó lại theo lối cũ mà đi, khi đại tiểu thư gặp nạn có lẽ đang ngủ say, không kịp kêu cứu, không có vật lộn với ác tặc, tóc bị cạo mất, y phục xộc xệch, chưa bị xâm phạm, một kiếm trúng tim mà chết."

Người của Tư Mã gia trừng mắt nhìn ông ta, những điều này bọn họ điều biết, có điều sau đó thì sao?

Tần Bổ đầu lại nói: "Ta thấy trong phòng cạnh tiền viện của tiểu thư có kiếm, chắc tiểu thư biết võ, cô nương ấy không giằng co kêu cứu, trong phòng không có dấu vết của thuốc mê, sắc mặt tiểu thư bình thường, trong miệng mũi không lưu lại mùi của thuốc mê, cũng không giống như bị người ta bỏ thuốc, khả năng lớn nhất, là khi đó bị điểm huyệt khống chế, không có cách gì cử động…" Tần Bổ đầu nói đến đây, nhớ đến lời của Tô Tiểu Bồi, ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp: "Tên ác tặc đó trước kia động thủ cực kỳ tàn bạo, hắn doạ dẫm, uy hiếp chế ngự người bị hại, lần này tiểu thư biết võ nhưng không phản kháng…" Tần Bổ đầu lại nghĩ xem nên nói thế nào, thủ đoạn của ác tặc đã thay đổi, rốt cuộc thì hắn muốn gì?

https://thuviensach.vn

"Nói những điều này phỏng có tác dụng gì?" Tư Mã lão gia giận giữ quát. "Con gái ta bị hại, hiện trường không lưu lại dấu vết của tên tặc nhân đó, các ông nên nghĩ xem giờ phải bắt người thế nào, nhắc đến chuyện con gái ta phải chịu những nỗi khổ này để làm gì chứ?"

Tần Bổ đầu im bặt, hiện trường không lưu lại bất cứ dấu vết nào, cũng không ai nhìn thấy hành tung của tên tặc nhân đó, bọn họ đương nhiên không biết đi đâu bắt người.

Tô Tiểu Bồi rì rầm mấy câu với Nhiễm Phi Trạch, Nhiễm Phi Trạch nói: "Tư Mã lão gia xin giữ yên lặng, những điều Tần đại nhân nói chính là mấu chốt của vụ án. Ta thấy đại tiểu thư lòng bàn tay và mu bàn tay đều có vết chai mỏng, cho thấy cô nương ấy không những biết múa kiếm, mà còn biết cả chưởng pháp, hơn nữa còn luyện tập rất chăm chỉ. Bất luận võ nghệ có tinh thông hay không, khi bị tấn công ắt sẽ có kháng cự, đây lẽ thường tình của con người. Cô nương ấy không chống cự lại, tức là bị khống chế, trước tiên không nói ác nhân kia võ nghệ ra sao, chỉ nói đến chuyện thủ pháp gây án khác rất nhiều so với trước kia đã được coi là đầu mối quan trọng. Trên áo của đại tiểu thư có chỗ rách, hung thủ đâm chết tiểu thư khi cô nương ấy vẫn mang y phục, tức là vẫn còn trinh bạch. Điều này chứng tỏ hung thủ chưa hề làm hành vi xấu xa kia, đây là một điểm khác biệt nữa. Hơn nữa, nếu như là dao găm đâm vào thân thể, ắt phải toàn lực ấn lưỡi dao xuống, bà tử kiểm tra thấy trước ngực tiểu thư không có vết bầm tím, vậy tức là, hung khí không phải là dao găm mà là kiếm. Điểm này lại cũng không giống thủ pháp gây án trước đây của ác tặc…"

Nhiễm Phi Trạch nói câu nào câu nấy đều có lý, nhưng Tư Mã lão gia lại giơ tay lên cắt ngang lời chàng: "Tráng sĩ chớ nói đi nói lại những lời này nữa, thủ pháp gây án không giống với trước đây thì đã sao, tên ác tặc đó không dùng dao găm thì đổi sang kiếm, mấu chốt là bây giờ hắn ở đâu?"

Tô Tiểu Bồi lại xán đến thì thầm mấy câu với Nhiễm Phi Trạch, Nhiễm Phi Trạch vừa muốn nói thì Tư Mã Uyển Như lạnh lùng lên tiếng: "Tô cô

https://thuviensach.vn

nương không biết tự mình nói sao?"

Tô Tiểu Bồi tức nghẹn họng, không phải là cô thấy nhiều người mà sợ đâu nhé, chẳng qua nếu là Nhiễm Phi Trạch nói thì sẽ đáng tin hơn một chút mà thôi, hơn nữa chàng nói hay biết bao, mỗi một câu một chữ, đến cô cũng phải gật gù tán đồng. Chàng đã tiếp thu rất tốt kiến thức mà cô truyền thụ ngày hôm qua, quan sát tỉ mỉ, phân tích kỹ lưỡng, quả thật đã tìm được không ít điểm nghi vấn mấu chốt của vụ án.

Bị Tư Mã Uyển Như chỉ đích danh, Tô Tiểu Bồi bỗng chốc trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt trong phòng, cô có phần căng thẳng, vô thức ngồi thẳng dậy, nhìn Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch nói: "Nhị tiểu thư đã hỏi rồi, cô nương cứ nói ra đi, nói những lời dễ hiểu ấy."

Lại nói thế rồi, câu này tại sao nghe quen tại vậy. Tần Bổ đầu liếc nhìn Tô Tiểu Bồi, "nói những lời dễ hiểu ấy", câu này khiến ông ta cũng cảm thấy tò mò. Câu hỏi của Tư Mã lão gia, chắc là khó lắm đây.

Tô Tiểu Bồi nhíu mày suy nghĩ một hồi, rồi cất tiếng nói: "Xin hỏi nhị tiểu thư và đại tiểu thư tướng mạo trông giống nhau không?" Cô không đi kiểm tra thi thể nên không biết tướng mạo nàng ta ra sao.

Tư Mã Uyển Như hơi sững người, bảo nàng nói, nàng lại đưa ra câu hỏi? Trong lòng Tư Mã Uyển Như cực kỳ không vui, nhưng trước bao nhiêu cặp mắt như vậy, nàng ta không tiện bộc lộ ra, chỉ cứng nhắc đáp: "Giống.

Tô Tiểu Bồi gật đầu, lại nói: "Nhị tiểu thư xinh đẹp phóng khoáng, cá tính hào sảng thẳng thắn, tỷ tỷ nhất định cũng như vậy nhỉ?"

Nàng ta không nói chuyện chính, trái lại còn nịnh bợ?

https://thuviensach.vn

Mọi người đều nghi hoặc nhìn nhau, Tư Mã lão gia đã có phần sốt ruột, nhưng thấy Tô Tiểu Bồi giọng nói nhỏ nhẹ, thái độ nhún nhường, lại đang khen ngợi con gái mình, ông ta liền do dự, nhẫn nại chờ cô nói tiếp.

Tư Mã Uyển Như cắn môi, lạnh lùng đáp: "Tỷ tỷ tốt hơn ta nhiều." Nói xong, nỗi đau trong lòng lại trào lên, chữ "nhiều" dường như cũng nghẹn lại.

Tư Mã phu nhân nắm chặt tay con gái, nói tiếp: "Thanh Nhi dịu dàng chu đáo, thân thể yếu đuối hơn. Như Nhi thích võ, Thanh Nhi cũng muốn học, nhưng sức khoẻ con bé không tốt, không thể bằng được Như Nhi. Như Nhi bái sư học nghệ, Thanh Nhi ở nhà cũng thường xuyên luyện tập, mấy năm nay, sức khoẻ cũng tốt hơn một chút." Càng nói càng đau lòng, mắt Tư Mã phu nhân thoắt cái đã đỏ hoe.

"Nói những điều này để làm gì?" Tư Mã lão gia cuối cùng không nhịn được nữa, quát phu nhân một câu.

Tư Mã phu nhân liền ngậm miệng không nói nữa.

Tô Tiểu Bồi cũng không để tâm chuyện này, cô gật đầu, nói: "Tư Mã lão gia, phu nhân, đại tiểu thư và nhị tiểu thư tướng mạo giống nhau, tình trạng sức khoẻ, cá tính và cử chỉ hành vi lại khác nhau. Nếu như nha hoàn đến báo, nói tiểu thư bị bệnh, hai vị có lẽ sẽ nghĩ là đại tiểu thư bị bệnh trước tiên, bởi vì sức khoẻ cô nương ấy không tốt, nhưng nếu như có tin báo tiểu thư đánh người ở bên ngoài, hai người nghĩ đến đầu tiên có lẽ là nhị tiểu thư đúng không?"

Nhiễm Phi Trạch khẽ ho, lấy ví dụ mà nói tiểu thư nhà người khác đánh nhau ở bên ngoài, thật sự là không hay lắm.

Tô Tiểu Bồi được chàng nhắc nhở, cũng biết trong câu vừa rồi nhất định có gì đó không ổn, nhưng nhất thời không biết không ổn ở đâu, cô liền nhanh chóng chuyển đề tài: "Cũng không biết thêu thùa nấu nướng, trong hai vị tiểu thư, vị nào khéo léo hơn. Nhưng bất luận là gì, sau khi sự việc

https://thuviensach.vn

xảy ra, lão gia và phu nhân nhất định sẽ dựa vào hiểu biết của mình đối với các con để phán đoán sự việc là do ai làm. Có lẽ không được trăm phần trăm…ý ta là, có lẽ không chuẩn xác được cả mười phần, nhưng mà vẫn có vài phần nắm chắc."

Tư Mã lão gia nhíu chặt mày lại, không hiểu cô nói điều này thì có quan hệ gì đến vụ án.

"Lấy một ví dụ khác đi, giả dụ, ta nói là giả dụ, đại tiểu thư rất muốn học được võ công cao cường như muội muội mình, nhưng lão gia và phu nhân không đồng ý, thế là đại tiểu thư liền bỏ nhà đi. Căn cứ vào hành vi và lời nói của đại tiểu thư trước khi bỏ đi, lão gia và phu nhân đến chỗ nhị tiểu thư bái sư học nghệ thì có thể tìm được cô nương ấy. Giả dụ một nha hoàn nói mẫu thân ở nhà bệnh nặng, nhưng trong phủ quy định không cho phép về nhà, có hôm không thấy nha hoàn này đâu nữa, lão gia và phu nhân phái người đến nhà nàng ta tìm, có đến tám, chín phần mười là nàng ta đang ở nhà thăm mẫu thân."

Tô Tiểu Bồi nói rất chậm, tốc độc âm lượng tràn đầy lôi cuốn, mọi người bất giác đều chăm chú nghe.

"Mỗi một cá nhân làm việc gì, nói chuyện gì, đều có căn cứ phán đoán, đó chính là những dục vọng trong lòng họ. Tiểu thư muốn học võ, vậy nếu đến nhà nha hoàn chắc chắn sẽ không tìm được cô nương ấy, nha hoàn muốn thăm mẫu thân, nếu đến chỗ nhị tiểu thư bái sư học nghệ sẽ chẳng tìm được. Lão gia, phu nhân, tìm kiếm nơi ở của ác tặc, cũng giống như đạo lý này, chúng ta phải phân biệt rõ xem hắn là tiểu thư hay là nha hoàn, mới có thể phán đoán được hắn muốn đi đâu, biết được hắn muốn đi đâu, mới có thể bố trí kế hoạch, mai phục bắt người."

Trong căn phòng yên tĩnh lạ thường, mọi người đều đã hiểu rõ ý của Tô Tiểu Bồi, lời này nói ra tuy đơn giản, nhưng đích thực đã làm sáng tỏ được nhiều điều.

https://thuviensach.vn

Tư Mã lão gia có phần kinh ngạc, cuối cùng nói: "Vậy đến giờ biết được hắn là ai rồi, cô nương và các đại nhân dự định đi đâu bắt hắn?"

"Không, bọn ta không biết hắn là ai." Tô Tiểu Bồi nói rõ ràng: "Tất cả những lời vừa rồi Tần đại nhân và Nhiễm tráng sĩ nói, thực ra chỉ là để nói lên một điều đơn giản, kẻ giết hại tiểu thư, không phải là tên tội phạm liên hoàn kia."

Lời này khiến tất thảy người trong phòng đều kinh hãi.

Tần Bổ đầu quay sang nhìn Tô Tiểu Bồi, vừa rồi ông ta có ý tứ nói vậy sao? Ông ta không hề nói kẻ sát hại Tư Mã đại tiểu thư không phải là Mã Chinh Viễn.

Tô Tiểu Bồi nói: "Trong những vụ án trước, tội phạm hung tàn, lấy chuyện làm nhục giày vò nạn nhân làm mục đích, mà vụ án của đại tiểu thư, lại là một kiếm xuyên tim, ra tay rất nhanh chóng. Có thể nói, hung thủ không hề muốn cô nương ấy phải chịu đau khổ. Đại tiểu thư học võ mà lại không có dấu vết kháng cự, chứng tỏ hoặc là nàng ta bị khống chế, hoặc là quen hung thủ nên không hề phòng bị. Vừa rồi Tần đại nhân và Nhiễm tráng sĩ đã nói hành vi của hung thủ lần này không giống với các vụ án trước, ta sẽ không nói thêm nữa. Ta chỉ nói một điểm khác, nhũ mẫu nói, khi phát hiện tiểu thư, y phục của cô nương ấy xộc xệch, nhưng chỉ có đai lưng bị cởi, cổ áo bị kéo, ngoài ra nửa phần da thịt cũng không lộ ra ngoài, điều này cho thấy hung thủ không hề muốn xúc phạm cô nương ấy, hắn chỉ muốn đại tiểu thư chết mà thôi."

Người của Tư Mã gia đồng loạt tròn mắt há miệng, các quan sai cũng không thể ngờ rằng, Tô Tiểu Bồi lại có suy đoán thế này.

"Hung thủ lần này, không phải cùng một người với tên tội phạm liên hoàn kia. Hành vi duy nhất giống với tên tội phạm liên hoàn chính là cạo trọc tóc của tiểu thư. Hành động này chứng tỏ hắn muốn giá hoạ cho tội phạm liên hoàn. Hiện giờ cáo thị treo thưởng dán khắp nơi, người người

https://thuviensach.vn

đều biết có tên ác tặc giết người không chớp mắt chuyên chọn tiểu thư nhà giàu hạ thủ. Hắn biết được vài chi tiết của vụ án thông qua những lời đồn đại bên ngoài, liền cho rằng đây là thới cơ tốt, hắn chỉ cần bắt chước tên tội phạm này, giết chết tiểu thư, cạo sạch tóc, làm lộn xộn áo sống của nàng, vậy người người sẽ cho rằng hung thủ là tên tội phạm liên hoàn kia, còn hắn có thể dễ dàng thoát thân. Có điều cạo đầu thì dễ, nhưng làm nhục một nữ tử yếu đuối trong trắng lại không phải là việc ai cũng có thể xuống tay được, nên hắn chỉ tạo ra dấu vết giống như tiểu thư bị xâm hại. Hắn cảm thấy như thế đã có thể che giấu được rồi."

Tư Mã lão gia cắn răng không nói gì, ông ta cảm thấy phân tích của Tô Tiểu Bồi rất có lý. Nhưng nếu thực sự như thế, vậy tức là có kẻ nhằm vào con gái ông ta, nhằm vào Tư Mã gia để xuống tay?

"Những điều cô nói là sự thực?" Tư Mã Uyển Như run run hỏi, hai tay đã nắm chặt thành nắm đấm.

"Ta dám bảo đảm là thật." Ngữ khí của Tô Tiểu Bồi vô cùng kiên định. "Nha hoàn muốn mạo nhận tiểu thư, có thể thay đổi y phục, học cách nói chuyện, nhưng không có được phong thái cốt cách của một tiểu thư gia giáo. Tội phạm muốn bắt chước tội phạm, có thể, nhưng không che giấu nổi dục niệm trong tim, dục niệm của bọn chúng không giống nhau, dẫn đến hành vi cũng khác nhau."

"Vậy hung thủ là kẻ khác sao?" Tư Mã lão gia cất tiếng hỏi.

"Chính xác." Lần này Tần Bổ đầu trả lời, bây giờ ông ta đã hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của Tô Tiểu Bồi!

"Cho nên chúng ta không thể bị giả thiết hắn là tên tội phạm liên hoàn kia lừa, tất cả, đều phải bắt đầu điều tra lại từ đầu." Tô Tiểu Bồi nhân cơ hội tranh thủ nói ra suy nghĩ của mình.

Tần Bổ đầu gật đầu, sau đó nói: "Tư Mã lão gia, trong số nô bộc trong nhà, khách khứa của phủ và bằng hữu kết giao của tiểu thư, tiểu thư có oán

https://thuviensach.vn

với người nào không, trong quý phủ có xích mích với người nào không, phàm những người có khả năng liên quan, vẫn phải xin Tư Mã lão gia nhớ lại xem."

"Con gái của ta!" Tư Mã phu nhân lúc này mới có phản ứng, bà ta bịt miệng lại khóc vật vã. Tư Mã Uyển Như đỡ bà ta, khẽ vỗ về an ủi.

Tư Mã lão gia nhất thời cũng không nghĩ ra được, nhíu chặt chân mày, lòng rối như tơ vò.

Phủ Doãn lên tiếng an ủi, bảo bọn họ cẩn thận nhớ lại thêm, rồi lại ra lệnh phong toả Tư Mã phủ, kiểm tra nghiêm ngặt đám người hầu và những người ra vào phủ. Tần Bổ đầu cùng sai nha bàn bạc vài câu, sau đó quyết định quay về lại nha môn trước, trong Tư Mã phủ có bất cứ tin tức gì sẽ lập tức thông báo.

Một đoàn người hùng dũng quay về, Tư Mã Uyển Như chăm chú nhìn theo bóng lưng của Tô Tiểu Bồi, cắn chặt môi.

Tô Tiểu Bồi vốn tưởng rằng về đến nha môn, Tần Bổ đầu sẽ thảo luận về vụ án với mình và Nhiễm Phi Trạch, kết quả không phải vậy.

Tần Bổ đầu và Phủ doãn đại nhân đóng cửa phòng tự mình mở cuộc họp riêng. Điều này đã dội cho Tô Tiểu Bồi một gáo nước lạnh, cô đầy lòng nhiệt tình muốn nhanh chóng phá án, kết quả người ta không thèm đếm xỉa đến.

Nhiễm Phi Trạch lại chẳng bận tâm chuyện này, chàng hiểu rõ trong quan trường tự có quy tắc, chàng và Tô Tiểu Bồi là người ngoài, Phủ doãn đại nhân và Tổng Bổ đầu đương phải cẩn thận, thương lượng lại xem làm thế nào. Chàng an ủi Tô Tiểu Bồi, nói như thế cũng tốt, bọn họ có thể đi dạo phố trong lúc chờ đợi.

"Tráng sĩ có tiền để đi dạo phố?" Cô vẫn còn nhớ đến mười lăm đồng xu kia của chàng.

https://thuviensach.vn

"Không cần tiền cũng có thể dạo phố, đi để mở mang kiến thức." Nhiễm Phi Trạch nghiêm túc đáp.

Tô Tiểu Bồi sa sầm mặt, con người này đang chê cô không có kiến thức sao?

Bạch Ngọc Lang xán đến hỏi: "Đại tỷ, đây là lần đầu tiên vào thành nhỉ?"

Mặt Tô Tiểu Bồi lần này thật sự chuyển thành xám xịt, lạnh lùng đáp: "Phải." Thực sự đây là lần đầu tiên cô vào "thành"!

"Nhiễm thúc nói rất đúng, không có tiền, ngắm một chút cũng được, mở mang kiến thức, tốt xấu gì Ninh An cũng là thành lớn, rất nhiều thứ ở quê không có."

Đúng là tiểu bổ khoái nhiệt tình, Tô Tiểu Bồi cũng chẳng có tinh thần quan tâm đến cậu ta.

Cuối cùng không đi dạo phố, hai kẻ nghèo kiết xác cộng thêm một nhân viên công vụ nghiêm túc về khách điếm ăn cơm trưa. Nhiễm Phi Trạch vô tình mà hữu ý ra sức làm ám hiệu, tiểu bổ khoái Bạch Ngọc Lang mới chịu móc hầu bao ra trả.

Tô Tiểu Bồi rất vui vẻ vì đã có cơ hội lợi dụng người khác.

Trên bàn ăn, "người bị lợi dụng" hỏi cô: "Đại tỷ, tỷ thật sự chắc chắn Tư Mã đại tiểu thư không phải bị Mã Chinh Viễn sát hại sao?"

"Đúng." Tô Tiểu Bồi hào hứng đáp.

"Nhưng nếu như đoán sai thì sao?" Bạch Ngọc Lang bị Tô Tiểu Bồi lườm một cái, vội vàng sửa lại: "Nếu không bắt được tội phạm, Tư Mã lão gia trách tội, nói đại tỷ đoán sai thì sao?"

https://thuviensach.vn

Ừm, điều này thực sự là có khả năng. Tô Tiểu Bồi nhìn sang phía Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch chẳng hề lo lắng một chút nào, đáp: "Phá án bắt tội phạm là bổn phận của quan phủ, có can hệ gì tới tiểu bách tính bọn ta?"

Chàng có thể giũ bỏ hết trách nhiệm một cách sạch sẽ đến vậy sao? Tô Tiểu Bồi nghi hoặc nhìn chàng.

Nhiễm Phi Trạch nhếch miệng cười. "Bọn ta chỉ xuất mưu hiến kế, các quan sai đại nhân phải dựa vào bản lĩnh của chính mình mà bắt tội phạm, nếu như thật sự muốn đổ oan cho chúng ta, chúng ta sẽ cao chạy xa bay."

Cao chạy xa bay? Thật là không có khí phách, vô trách nhiệm!

"Nhiễm thúc!" Bạch Ngọc Lang hét lên, rất không tán đồng.

Nhiễm Phi Trạch chớp chớp mắt, nói với Tô Tiểu Bồi: "Đeo tay nải lên là có thể đi luôn, tiền phòng cũng không cần trả, rất nhanh."

"Vậy phải mang theo ta."

"Đương nhiên rồi." Nhiễm Phi Trạch hoàn toàn coi như Bạch Ngọc Lang không tồn tại. "Ta đưa cô nương đến, đương nhiên sẽ đưa cô nương đi. Chúng ta cứ chạy đến Bạch gia trang trước, ở đó có cố nhân của ta chống lưng, quan sai không thể làm gì được."

Bạch Ngọc Lang ngồi bên cạnh xị mặt ra. Thúc à, con trai cố nhân đang ngồi ngay bên cạnh đây này! Còn giúp thúc trả tiền cơm nữa.

Tô Tiểu Bồi nhìn thấy Bạch Ngọc Lang như vậy thì không nhịn được cười. "Ha ha ha! Tốt quá rồi, cứ làm như vậy đi. Tráng sĩ thật là trượng nghĩa!"

"Đương nhiên rồi." Nhiễm Phi Trạch tỏ vẻ nghiêm túc. "Đợi quan sai lui rồi, nên đưa cô nương đến am miếu hay tháp tùng đến Bạch gia trang,

https://thuviensach.vn

chuyện này cứ để sau hẵng nói."

"Này!" Sao chớp mắt đã lại xoáy vào nỗi khổ của cô rồi? Tô Tiểu Bồi trừng mắt lườm chàng.

"Cô nương lại gọi rồi." Nhiễm Phi Trạch vẫn giữ dáng vẻ nghiêm túc, nói tiếp: "Như thế rất bất nhã, cô nương sau này chớ như vậy."

Ha ha ha ha, lần này đổi lại thành Bạch Ngọc Lang cười, Tô Tiểu Bồi lườm cậu ta, lại muốn lườm Nhiễm Phi Trạch, đôi mắt thật sự rất bận rộn.

Ba người cười ầm ĩ một trận, ăn xong cơm tối, Tần Bổ đầu lại sai người đến gọi Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch đến nha môn nghị sự.

Ba người bọn Tô Tiểu Bồi lại thong thả đến nha môn. Tô Tiểu Bồi nghĩ chắc là Tần Bổ đầu muốn bàn bạc chuyện truy tìm hung thủ, thế là trước khi bước vào cửa, cô chỉnh lại sắc mặt nghiêm trang, thầm điểm lại một lượt chi tiết của vụ án.

Vào trong rồi, Tần Đức Chính quả nhiên mặt mày nghiêm nghị, nói thẳng vào vấn đề. Ông ta và Phủ doãn đại nhân đã thảo luận, tình hình vụ án này đích xác có điều lạ lùng, tám, chín phần mười giống như Tô Tiểu Bồi suy đoán, cho nên tiếp theo, bọn họ sẽ điều chỉnh phương hướng điều tra, hai vụ án đều phải gấp rút xử lý, ông ta hy vọng Tô Tiểu Bồi có thể tiếp tục tham gia phân tích manh mối, giúp bọn họ bắt được cả hai tên tội phạm này.

Tô Tiểu Bồi gật đầu, đang định biểu hiện một chút quyết tâm thì Nhiễm Phi Trạch lại xen vào: "Đại nhân, vụ án Mã Chinh Viễn, người cung cấp manh mối hữu dụng bắt tội phạm được thưởng năm lượng bạc, đến giờ tuy chưa bắt được, nhưng manh mối ta và Tô cô nương cung cấp không chỉ dừng ở việc có tác dụng, hiện tại lại thêm một vụ án ở Tư Mã phủ nữa, hai vụ án gộp lại, chuyện thưởng bạc vẫn nên nói lại một chút thì hơn."

Tần Đức Chính hơi sững sờ, ông ta một lòng chuyên tâm phá án, nào có nghĩ đến chuyện thưởng bạc với không thưởng bạc chứ? Nhưng Nhiễm Phi

https://thuviensach.vn

Trạch đã nhắc đến, ông ta nghĩ thấy cũng là điều nên làm, vội đồng ý luôn: "Năm lượng bạc thưởng đương nhiên sẽ có, Nhiễm tráng sĩ xin cứ yên tâm."

Tô Tiểu Bồi khó xử, nhưng Nhiễm Phi Trạch lại khó đăm đăm, nói: "Đại nhân, cung cấp manh mối được năm lượng bạc, nhưng ngài xem, chúng tôi không chỉ nói được hắn ở đâu, còn phác hoạ chân dung hắn cho đại nhân, lao tâm khổ tứ lại tốn thời gian. Ta và Tô cô nương vốn còn phải tìm người, có điều phía đại nhân gặp phải kỳ án bức bách, bọn ta vì nghĩa không thể từ, nhưng người trần mắt thịt, cũng phải ăn uống, năm lượng bạc, thực sự là không thích hợp nữa."

Tần Đức Chính lại sững sờ tiếp, ông ta làm án thì được, nhưng mặc cả thì thực sự không giỏi, hơn nữa ai ngờ đang lúc nói chuyện bắt tội phạm nghiêm túc lại chính nghĩa như thế này, Nhiễm tráng sĩ lại nhắc đến tiền!

Tô Tiểu Bồi thì vô cùng phấn chấn.

Thẳng thắn ra giá! Tráng sĩ thật sự quá phong độ! Nhân tài!

Cô nhanh chóng ngồi ngay ngắn lại, gật đầu thật mạnh.

Tần Đức Chính nhìn Tô Tiểu Bồi, lại nhìn Nhiễm Phi Trạch, bất lực hỏi: "Vậy bao nhiêu thì thích hợp?"

"Mười lăm lượng."

"Năm mươi lượng!"

Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch đồng thanh đáp, nhưng con số mà Nhiễm Phi Trạch nói khiến Tô Tiểu Bồi suýt chút nữa cắn phải lưỡi.

Trước khi lên tiếng cô còn do dự một phần tư giây không biết ra giá cao gấp ba lần có quá đáng không, kết quả nhìn người ta xem, trực tiếp hét giá cao gấp mười lần!

https://thuviensach.vn

Quả nhiên là tráng sĩ!

Tô Tiểu Bồi nhìn Nhiễm Phi Trạch hét giá lên tận mây xanh mà mặt vẫn nghiêm túc bình thản, thầm nhủ may mà vừa rồi thấy ngại cho nên giọng nói cũng nhỏ hơn, bây giờ sửa lại vẫn còn kịp.

Cô quay sang Tần Bổ đầu, nhắc lại: "Năm mươi lượng."

Tần Đức Chính khá bình tĩnh, năm mươi lượng này tuy vượt ngoài dự liệu của ông ta, nhưng cũng không khiến ông ta phải kinh hãi thất sắc, ngẫm nghĩ một hồi, ông ta nói “Đợi chút” rồi đi ra ngoài.

Tô Tiểu Bồi thấy hơi bất an, cô chưa từng có kinh nghiệm trong việc này, trước giờ ngước khác cho bao nhiêu thì cô nhận bấy nhiêu, nhưng sự nghiệp của cô khá thuận buồm xuôi gió, thực sự cũng chưa từng bị người ta bạc đãi. Đến giờ phải kỳ kèo mặc cả, Tần Bổ đầu lại đi mất rồi, cô cuống quýt tiến đến khẽ gọi "tráng sĩ", định thương lượng với chàng xem giá thấp nhất là bao nhiêu, lát nữa nếu như Tần Bổ đầu đưa ra ý khác, hai người bọn họ cũng tiện trả lời.

Nhưng Nhiễm Phi Trạch lại chẳng có vẻ sốt ruột một chút nào. "Cô nương chớ hoảng, thành Ninh An này không phải như trấn Thạch Đầu, quan phủ giàu nứt đố đổ vách, năm mươi lượng, bọn họ thừa sức trả được. Bổ đầu đại nhân ưa thể diện, Phủ doãn đại nhân lại gấp rút muốn kết thúc vụ án, chỉ có năm mươi lượng bạc, chắc chắn sẽ không từ chối."

"Ồ." Tô Tiểu Bồi lại ngồi thẳng dậy. Được, cô tin chàng.

Cứ năm mươi lượng, đánh chết cũng không giảm bớt.

Một lát sau, Tần Bổ đầu quay lại. Đúng như Nhiễm Phi Trạch dự liệu, Tần Bổ đầu không muốn lãng phí thời gian vào chuyện tiền nong, liền đáp ứng luôn. Ông ta nói nếu như có thể thuận lợi bắt được hai tên tội phạm, phá được vụ án thì sẽ trả bọn họ năm mươi lượng bạc.

https://thuviensach.vn

"Nếu như chỉ bắt được một người thì sao?" Nhiễm Phi Trạch lại hỏi. "Phá được một vụ thì trả một nửa nhé, hai mươi lăm lượng."

Tần Bổ đầu hơi sững sờ, nhưng vẫn vui vẻ đồng ý: "Được." Vừa rồi ông ta thương nghị với Phủ doãn đại nhân, Phủ doãn chỉ cần nhanh chóng phá được vụ án, tiền bạc đều là chuyện nhỏ.

Nhiễm Phi Trạch có được lời này, cuối cùng cũng hài lòng.

Tô Tiểu Bồi vô cùng bội phục, Mã Chinh Viễn kia vốn dĩ giá năm lượng, bây giờ quay ngoắt cái, đã biến thành hai mươi lăm lượng rồi. Hoá ra mặc cả phải là như thế này.

Tần Bổ đầu hắng giọng, cắt ngang tâm trạng mơ màng của cô. "Tô cô nương, bọn ta đã sai người mai phục sẵn ở các cổng thành, quan sai cũng sẽ thắt chặt rà soát trong thành, bên phía Tư Mã phủ, cứ đợi tin tức của bọn họ, ta cũng phái người mặc thường phục trông chừng cửa phủ, xem hai ngày này có ai khả nghi ra vào không."

Tô Tiểu Bồi gật đầu. Tần Bổ đầu hỏi "Cô nương có dự định gì?"

"Ta dự định kiến nghị với Tần đại nhân, gỡ bỏ toàn bộ cáo thị treo thưởng của Mã Chinh Viễn đi."

"Gỡ đi?" Tần Đức Chính hơi sững sờ, sau đó như sực tỉnh, nói: "Cô nương không cần lo lắng, bạc thưởng của cô nương và Nhiễm tráng sĩ không can hệ đến cáo thị này, bất luận người nào có cung cấp đầu mối về tội phạm hay không, chỉ cần bắt được phạm nhân, cô nương và Nhiễm tráng sĩ đều sẽ lấy được bạc thưởng."

Tô Tiểu Bồi cũng ngẩn ra, Tần Bổ đầu nghĩ đi đâu vậy chứ? Cô cười cười, mấy lời vừa nãy của Nhiễm Phi Trạch rõ ràng có ảnh hưởng rất lớn tới tư duy của Tần Bổ đầu.

https://thuviensach.vn

"Đại nhân, thu hồi cáo thị không liên quan đến thưởng bạc. Sau khi mẫu thân cải giá, Mã Chinh Viễn không còn nhận được sự quan tâm như trước nữa, trong gia đình kế phụ, những huynh đệ tỷ muội khác đều coi thường hắn, ngay cả người hầu cũng hời hợt bất kính với hắn. Sau này hắn yêu muội muội Mã Dao, đó là người duy nhất trong gia đình tỏ ra quan tâm đến hắn. Nhưng tình cảm này không thể có kết quả, Mã Dao chịu áp lực quá lớn, nên đã chủ động xuất gia làm ni. Do đó, thế giới tinh thần của Mã Chinh Viễn liền sụp đổ."

Lúc này Nhiễm Phi Trạch khẽ ho hai tiếng, Tô Tiểu Bồi hiểu ý, hắng giọng nói: "Ý ta là, Mã Chinh Viễn chưa từng có được sự quan tâm, coi trọng, khó khăn lắm hắn mới có hy vọng, nhưng lại bị huỷ mất. Điều hắn mong muốn vĩnh viễn không đạt được, lúc này hắn đã dự định báo thù. Bạch bổ khoái nói, lần cuối cùng khi Mã Chinh Viễn đi gặp Mã Dao, đã nói một câu "muội đợi đó", tiếp sau đấy, hắn liền bắt đầu gây án ở các thành."

Tần Đức Chính gật đầu, những điều này ông ta đã biết.

Tô Tiểu Bồi tiếp tục nói: "Sau khi hắn phạm tội, người người kinh sợ, nơi nơi bàn tán, trong chốc lát hắn đã được thoả mãn. Nếu không có được nữ nhân mà mình thương yêu thì hắn sẽ chiếm đoạt những cô nương khác, hắn làm thế để trừng phạt nàng ta. Trước đây hắn bị bắt nạt ức hiếp, bây giờ ai ai cũng sợ hắn, hắn vô cùng tự tin. Đây chính là lý do vì sao quan phủ làm cáo thị treo thưởng dán ở khắp nơi, hắn vẫn dám tiếp tục phạm tội. Hắn muốn sự việc này càng rầm rộ càng tốt, mọi người càng sợ hắn càng tốt. Cáo thị của quan phủ đang khích lệ hắn, cho nên bắt buộc phải gỡ xuống."

Tần Đức Chính trước nay chưa từng nghĩ đến điều này, ông ta nhíu mày trầm tư.

Tô Tiểu Bồi lại nói: "Vụ án của Tư Mã tiểu thư, tên hung thủ đó muốn giá hoạ cho Mã Chinh Viễn, ý đồ này vô cùng rõ ràng. Theo lý, nếu như vụ án này quan phủ nhận định là Mã Chinh Viễn làm, vậy nên tăng cường treo thưởng lùng bắt Mã Chinh Viễn, nhưng quan phủ không làm thế, trái lại còn

https://thuviensach.vn

gỡ hết cáo thị treo thưởng bắt hắn xuống. Nếu như hung thủ ẩn nấp tốt hoặc lấy được tin tức từ trong Tư Mã phủ, biết quan phủ không hề hoài nghi Mã Chinh Viễn thì đành chịu, nhưng nếu như hắn không biết, hành động này của quan phủ sẽ khiến hắn cảm thấy nghi hoặc, kích thích, một khi hắn có hành động, lộ ra dấu vết, chúng ta sẽ dễ dàng tìm được hắn hơn."

Tần Đức Chính cảm thấy rất có lý. Ông ta nói: "Phủ Doãn đại nhân đã dặn dò Tư Mã lão gia tất cả tin tức liên quan đến vụ án đều không được để lộ ra ngoài. Hôm nay chúng ta nghị sự trong đại sảnh Tư Mã phủ cũng không để cho hạ nhân đến gần, chuyện này chắc là có thể che giấu được. Nếu chúng ta tuyên bố hung thủ chính là Mã Chinh Viễn, để tên hung thủ kia buông lỏng cảnh giác thì thế nào? Như vậy, có lẽ hắn sẽ dễ dàng để lộ giấu vết."

"Nếu như đại nhân muốn hung thủ thực sự buông lỏng cảnh giác, ắt phải tuyên bố rộng rãi hung thủ là Mã Chinh Viễn, nếu tin tức truyền đến tai Mã Chinh Viễn thì sẽ kích thích hắn nổi giận. Vầng hào quang của hắn, ý ta là, là thứ quan trọng nhất đối với hắn, đã bị kẻ khác cướp đi rồi. Có người mạo danh hắn, cướp đoạt vinh quang của hắn, để chứng minh bản thân mình, có lẽ hắn sẽ đưa ra thủ đoạn tàn độc hơn để nói với mọi người 'đây mới là ta, ta là độc nhất vô nhị."

Lúc này Nhiễm Phi Trạch lại hỏi: "Theo như cô nương nói, nếu gỡ cáo thị treo thưởng, Mã Chinh Viễn cảm thấy bản thân mình không nhận được sự chú ý, vậy có phải hắn ta sẽ làm chuyện gì đó để thu hút sự chú ý không?"

Tô Tiểu Bồi gật đầu. "Cho nên đại nhân không những phải gỡ bỏ lệnh treo thưởng, còn phải phát đi một đạo lệnh yêu cầu giữ kín chuyện này. Cứ nói vụ án Mã Chinh Viễn, sự việc cơ mật, không được bàn luận. Một khi phát hiện, xử theo trọng tội." Nói xong, cô nhíu mày, không biết quyền tự do ngôn luận ở nơi này có được bảo vệ không?

https://thuviensach.vn

Cô nhìn Nhiễm Phi Trạch, Nhiễm Phi Trạch khẽ gật đầu, chứng tỏ điều này có thể làm được.

Nhiễm Phi Trạch nói với Tần Đức Chính: "Đại nhân, chỉ phát lệnh sợ vẫn chưa đủ, hãy phái vài người diễn kịch, khiến sự việc giả mà như thật. Bảo các quan sai uống rượu bản luận trong tửu lâu, nói đến vụ án này liền ngậm chặt miệng, giống như hữu tình vô ý nói đại nhân nghiêm lệnh không được bàn bạc, để người xung quanh biết. Lại lan truyền tin tức trong dân chúng. Như vậy, tên Mã Chinh Viễn kia mới biết được, bất luận hắn làm gì, chuyện của hắn tuyệt đối sẽ không thể truyền ra ngoài nữa."

Tần Đức Chính nhìn sang Tô Tiểu Bồi. Tô Tiểu Bồi gật đầu: "Nhiễm tráng sĩ nói rất đúng." Thời đại truyền thông chưa phát triển, cũng chỉ có thể làm vậy thôi.

"Tên Mã Chinh Viễn kia thấy không ai bàn luận về hắn nữa thì sẽ ra sao?"

"Đại nhân phái thêm nhân lực đến thành Tế đi." Tô Tiểu Bồi nói. Bạch Ngọc Lang nói sau khi điều tra được gia đình của Mã Chinh Viễn liền thông báo cho quan phủ địa phương để bên đó trông chừng nghiêm ngặt. Theo Tô Tiểu Bồi thấy, bước này cần phải làm chặt chẽ hơn nữa mới được.

"Ý cô nương là, hắn sẽ quay về nhà?"

"Hắn nhất định sẽ làm thế, cứ coi như chúng ta không làm những việc này, cuối cùng hắn cũng sẽ quay trở lại, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Đối tượng hắn muốn uy hiếp, báo thù không phải là những người xa lạ vô can kia, đó chỉ là sự thoả mãn nhất thời mà thôi. Cuối cùng hắn sẽ phát hiện ra những điều này vẫn chưa đủ, điều hắn muốn nhất, là được thấy những người thật sự từng làm tổn thương hắn, khiến hắn đau khổ phải sợ hãi khẩn cầu hắn giống như những người bị hắn hại." Tô Tiểu Bồi quay sang phía Tần Bổ đầu, nói: "Đại nhân, việc chúng ta cần làm là khiến cho bước này diễn ra sớm hơn. Không có ai bàn luận chuyện của hắn nữa, hắn sẽ mất đi

https://thuviensach.vn

danh tiếng, không ai giúp hắn truyền tin về quê nhà, vậy hắn đành phải tự làm thôi."

Tần Đức Chính suy ngẫm rất lâu, cuối cùng lẩm bẩm: "Những nơi hắn gây án đích xác là ở xung quanh thành Tế. Lệnh treo thưởng ở thành Tế cũng dán rồi."

Tô Tiểu Bồi chỉ im lặng, Tần Đức Chính nghiêm túc nghĩ ngợi cả nửa ngày, cuối cùng ngước mắt lên, lớn tiếng nói: "Được, cứ nghe theo Tô cô nương!"

Ba người lại thảo luận một vài chi tiết nữa, sau đó Tần Đức Chính mời Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch đến căn phòng bên cạnh, tiếp đó ông ta gọi mấy người thân tín và đắc lực vào, dặn dò họ làm theo kế hoạch của Tô Tiểu Bồi.

Người thì kinh ngạc, người thì nghi hoặc, có người lại cảm thấy rất có lý, bọn họ thảo luận vô cùng náo nhiệt. Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch ngồi trong căn phòng bên cạnh vừa nghe ngóng, vừa uống trà.

Nhiễm Phi Trạch nói: "Đại nhân tuy cần cô nương tương trợ, nhưng cũng cần lập uy cho mình, việc bố trí kế hoạch, do đại nhân đích thân làm thì thoả đáng hơn."

Tô Tiểu Bồi gật đầu, không hề để ý những điều này. Cô nghe thấy bên ngoài nói chuyện hừng hực khí thế, bố trí rành mạch rõ ràng, tâm tư đã chuyển đến một nơi khác rồi. Cô hỏi: "Tráng sĩ, năm mươi lượng rất nhiều phải không?"

Nhiễm Phi Trạch cười. "Coi như không ít." Chàng cầm chén trà, liếc nhìn cô và cười. "Mười lăm lượng?"

Tô Tiểu Bồi đỏ mặt.

"Lòng dạ hẹp hỏi." Chàng chế nhạo cô.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi vội nói: "Ta không có kinh nghiệm. Ý ta là, ta chưa từng trải nhiều, cần phải học tập tráng sĩ nhiều hơn."

"Học tập?"

"Là cần thụ giáo tráng sĩ nhiều hơn.

Nhiễm Phi Trạch cười rất tươi. Tô Tiểu Bồi cũng không bận tâm, chuyện này phải cảm tạ chàng mới được.

"Tráng sĩ, hai lăm lượng bạc có thể mua được bàn chải đánh răng chứ?"

"Nha chi? Đương nhiên là mua được." Nhiễm Phi Trạch không nhịn được, lại cười.

https://thuviensach.vn

Chương 8

Hôm nay xong việc, Nhiễm Phi Trạch đưa Tô Tiểu Bồi ra phố, nói muốn để cô nhìn ngắm phố phường thỏa thê. Chàng đưa cô đến một tiệm chuyên bán đồ dùng cá nhân, trong tiệm bàn chải, kem đánh răng, đồ dùng tắm rửa... cái gì cũng có. Đương nhiên tên gọi đều không giống với thứ Tô Tiểu Bồi biết, nhưng cô nhìn thôi đã vô cùng vui vẻ, đây chính là mục tiêu sống của cô sau khi đến thế giới này!

Mục tiêu sống đã trở nên nhỏ bé thấp kém như vậy, thiết nghĩ, thật sự khiến người ra phải đau lòng rơi lệ.

Tô Tiểu Bồi vừa cảm thán, vừa tính toán giá tiền, cái này cần hai trăm tiền, cái kia cần ba trăm tiền, cái này tám mươi tiền, rẻ quá, cái đó một trăm năm mươi tiền, xem ra không đến nỗi đắt, cái này lại đến tám trăm tiền, đắt gần một lượng bạc, cộng lại là hai lượng bạc rồi, đây là xa xỉ phẩm sao?

Tô Tiểu Bồi vẫn chưa có khái niệm gì đối với tiền bạc ở thế giới này, đều phải nghĩ một lúc mới hiểu được, là đắt hay rẻ cũng không biết, nhưng những đồ này cô đều cần cả, đánh răng rửa mặt tắm táp gội đầu, cô rất nhớ những đồ dùng của thời hiện đại. Cô xem một hồi lâu, có vài thứ không biết dùng để làm gì, cũng không tiện hỏi, cô quyết định ghi nhớ cửa hàng này, đợi hai lăm lượng bạc kia vào tay rồi thì đến đây tiêu xài món tiền cổ đại đầu tiên của mình.

Lững thững bước ra khỏi cửa, cô nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch đang đứng ở trên phố đợi mình.

Nhiễm Phi Trạch chê bộ dáng của cô quê mùa, đi vào thành thấy thứ gì cũng kinh ngạc, như vậy rất mất mặt, thêm vào đó chàng biết rất rõ cô

https://thuviensach.vn

nương này chỉ có thể xem chứ không thể mua, liền ra ngoài trước, tránh bị chủ tiệm lườm nguýt. Nhưng mà, cô nương này thực sự rất được, chàng ở bên ngoài mà còn nhìn thấy chủ tiệm lườm rách cả mắt, vậy mà nàng ta không thèm đếm xỉa, cứ ì ra không đi, ngắm hết thứ này đến thứ khác. Nghĩ đến đây, Nhiễm Phi Trạch liền nhếch miệng cười.

Cười gì mà cười, Tô Tiểu Bồi lườm chàng một cái, đang muốn nói, khóe mắt lại nhìn thấy thứ gì đó. Cô quay đầu lại, thấy Tư Mã Uyển Như đi ra khỏi một căn nhà ở góc phố. Nàng ta không dừng lại lâu mà nhanh chóng đi ra đường, sau đó vào một tửu lâu đối diện, lát sau, nàng ta cùng mấy vị sư tỷ muội của mình đi ra ngoài, hướng về phía Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch.

Hai nhóm người mau chóng đi lướt qua nhau, Tư Mã Uyển Như nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi thì mặt hơi biến sắc, nhưng không nói cái gì, chỉ nhanh chóng bỏ đi cùng với các sư tỷ muội.

"Vì sao trông cô nương ấy có vẻ chột dạ vậy?"

Nhiễm Phi Trạch không đáp, nhưng lại đưa Tô Tiểu Bồi đến căn nhà Tư Mã Uyển Như vừa đi ra, qua cánh cửa lớn, nhìn thấy hai chữ "Thường Phủ" bên cửa. Nhiễm Phi Trạch nói: "Vị hôn phu của Tư Mã đại tiểu thư họ Thường đúng không?"

"Đúng." Tô Tiểu Bồi cũng nhớ ra.

"Tỷ tỷ qua đời, muội muội đến nhà tỷ phu vô duyên kia bái kiến, là việc làm thất lễ, nàng ta đương nhiên chột dạ."

"Như thế không được sao?"

"Thường là trưởng bối hai nhà qua lại, nữ nhi tất nhiên không tiện lộ diện thế này." Nhiễm Phi Trạch xoa xoa cằm, nói tiếp: "Bên phía quan phủ, không hề nhắc đến Thường phủ. Cũng chẳng biết giữa bọn họ và Tư Mã gia

https://thuviensach.vn

ngoại trừ chuyện hôn nhân suýt chút nữa đã thành kia, còn có quan hệ gì nữa không?”

Tô Tiểu Bồi đương nhiên cũng biết quan hệ giữa hai nhà. Sau khi quay lại nha môn, Nhiễm Phi Trạch tìm Tần Bổ đầu nói chuyện này, Tần Bổ đầu ghi nhớ và nói những chuyện có quan hệ với Tư Mã gia, bọn họ đều phải điều tra cẩn thận.

Sau đó chẳng còn việc gì, Tô Tiểu Bồi liền quay lại khách điếm sửa lại ghi chép của cô, suy xét tình hình vụ án.

Tối nay, Tô Tiểu Bồi thu dọn đồ đạc xong, đang định đi ngủ thì cửa phòng vang lên tiếng gõ. Cô nghĩ là Nhiễm Phi Trạch có chuyện đến tìm, mở cửa ra lại thấy người đứng bên ngoài là Tư Mã Uyển Như.

Tư Mã Uyển Như mặt lạnh tanh, trên tay lăm lăm thanh kiếm.

Tô Tiểu Bồi giật bắn người, cô định thần, vừa muốn hỏi nàng ta đến có chuyện gì, Tư Mã Uyển Như đã lên tiếng trước: “Ta đến tìm cô nương nói chút chuyện.”

Cầm theo thanh kiếm đến tìm cô nói chuyện?

Tô Tiểu Bồi nhíu mày, Tư Mã Uyển Như cũng bất động, dường như đang đợi Tô Tiểu Bồi mời nàng ta vào trong.

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ mấy giây rồi nghiêng người để nàng ta đi vào.

Tư Mã Uyển Như vào trong phòng, thản nhiên ngồi xuống ghế, không hề khách khí.

Tô Tiểu Bồi tiếp tục nhíu mày, tiểu thư của gia đình giàu có mà bất lịch sự quá! Trong lòng cô cũng không thoải mái lắm, chỉ nói một câu: “Cô nương đợi chút.” Sau đó quay đầu đi ra ngoài, đến gõ cửa phòng Nhiễm Phi Trạch.

https://thuviensach.vn

Kết quả không có người đáp.

Tô Tiểu Bồi nhớ ra, lúc ăn tối Bạch Ngọc Lang có nói buổi tối muốn đưa Nhiễm Phi Trạch đi gặp huynh đệ bổ khoái của cậu ta một chút, mọi người rất muốn làm quen với chàng. Chắc không phải ra ngoài đàn đúm đến giờ vẫn chưa về đấy chứ. Tô Tiểu Bồi xuống lầu tìm tiểu nhị của khách điếm, bảo cậu ta mang một ấm trà nóng đến phòng, lại dặn dò nếu như nhìn thấy khách nam bên cạnh phòng cô quay về thì bảo chàng đến tìm cô.

Tiểu Nhị đã nhận lời, nhưng trước chuyện nữ tử có vẻ ngoài cổ quái này muốn bảo vị khách nam đêm hôm đi tìm nàng ta, còn dám nói với người ngoài như cậu ta, thực sự thấy hơi khinh thường. Nhưng tiểu nhị không nói gì, chỉ luôn mồm nói sẽ nhắn hộ, rồi chạy đi pha trà.

Tô Tiểu Bồi quay lại phòng, Tư Mã Uyển Như vẫn đang ngồi đó, lông mày hơi nhíu lại, có vẻ rất sốt ruột.

"Ta bảo tiểu nhị pha ấm trà, chúng ta vừa uống vừa nói chuyện." Tô Tiểu Bồi giải thích, nhìn thanh kiếm nàng ta đặt trên bàn, sau đó ngồi xuống ghế.

Tư Mã Uyển Như không nói gì, chằm chằm nhìn cô hồi lâu, rồi đột nhiên lên tiếng: "Cô nương chột dạ sao?"

Cô chột dạ? Tô Tiểu Bồi mím môi không đáp, cô hoàn toàn không có thiện cảm với Tư Mã Uyển Như.

Lúc này tiểu nhị đưa trà đến, giúp hai vị cô nương bày cốc rót trà, suốt quá trình đó lại hiếu kì nhìn sang Tư Mã Uyển Như mấy lần. Biểu cảm trên mặt Tư Mã Uyển Như không thay đổi, Tô Tiểu Bồi thở phào một hơi.

Tiểu nhị rót trà xong, đi ra ngoài, trước khi đi còn khép cửa lại.

Lúc này Tư Mã Uyển Như lại nói tiếp: "Cô nương không làm chuyện hổ thẹn thì hà tất phải sợ ta, ta chẳng có ý làm gì cô nương cả, ta đến tìm cô

https://thuviensach.vn

nương, nhiều cặp mắt nhìn thấy như thế, đâu cần thêm một nhân chứng là tiểu nhị kia. Cô nương yên tâm đi, ta chỉ là đến để hỏi cô nương vài câu thôi."

"Tư Mã cô nương bình thường đi tìm người nói chuyện đều mang theo kiếm?" Tô Tiểu Bồi thực sự thấy yên tâm hơn nhiều, cô hỏi lại Tư Mã Uyển Như, dùng ngữ khí và tốc độ tương tự như nàng ta.

Tư Mã Uyển Như nhìn thanh kiếm bên tay nàng ta, không đáp mà lại tiếp tục hỏi: "Phán đoán của cô nương rất có sức thuyết phục, hung thủ sát hại tỷ tỷ ta không phải là tên hung phạm trong cáo thị treo thưởng, vậy theo cô nương, hung thủ là kẻ nào?"

"Những điều ta biết, hôm nay đã nói hết ở trong phủ rồi."

"Nhưng một ngày đã qua, lẽ nào cô nương không có suy đoán chuẩn xác hơn? Hung thủ có thân phận thế nào? Vì sao giết tỷ tỷ ta? Động cơ là gì?"

Tô Tiểu Bồi lắc đầu.

Tư Mã Uyển Như nghiến răng, nhìn cô chằm chằm, lại nói: "Chẳng phải cô nương có thể nhìn thấu tâm tư của người khác sao? Chẳng phải là từ hành vi của tên tội phạm liên hoàn kia có thể biết được nội tình của hắn sao? Chẳng phải chỉ hỏi chuyện liền biết tên tội phạm liên hoàn đó không giết tỷ tỷ ta sao? Vì sao đến lúc hỏi là ai giết tỷ tỷ ta, thì lại không biết chứ? Hung phạm giết tỷ tỷ ta có nội tình như thế nào, cô nương không đoán ra sao?"

Nàng ta càng nói càng nhanh, cuối cùng trở nên vô cùng kích động.

"Tư Mã cô nương!" Tô Tiểu Bồi gọi cắt ngang lời của nàng ta. Cô nhìn vào đôi mắt đỏ au và cơ thể căng thẳng của nàng ta, đột nhiên dịu giọng nhẹ nhàng hỏi: "Sau khi cô nương quay về, vẫn chưa nghỉ ngơi phải không?"

https://thuviensach.vn

Tư Mã Uyển Như không đáp, lạnh lùng lườm Tô Tiểu Bồi.

“So với tên hung thủ không biết tung tích kia, Tư Mã cô nương muốn tin tưởng kẻ sát hại lệnh tỷ chính là tên tội phạm liên hoàn kia hơn, đúng không? Như thế, ít nhất sự tình đã được rõ ràng , không cần canh cánh trong lòng, mơ hồ không biết kẻ thù là ai, có đúng không?” Tô Tiểu Bồi chăm chú nhìn vào mặt Tư Mã Uyển Như. “Thực ra cô nương cảm thấy lời của ta có lý, nhưng cô nương không cam tâm, có phải hay không? Nếu như hung thủ là kẻ khác...”

Tô Tiểu Bồi kéo dài chữ cuối cùng, rồi dừng lại.

Yên lặng một lát, cô lại hỏi: “Tư Mã cô nương, cô nương có lời gì muốn nói với ta?”

Tư Mã Uyển Như nhìn sang chỗ khác, tránh ánh mắt của Tô Tiểu Bồi, một lúc sau mới hỏi: “Tô cô nương, cha ta đã tìm người kiểm tra, tỷ tỷ đúng là không trúng độc. Tỷ ấy không kêu cứu, không kháng cự, không phải là bị người ta điểm huyệt, thì chính là người quen biết, nên tỷ ấy mới không đề phòng, đúng chứ?”

Tô Tiểu Bồi không đáp, hỏi lại: “Cô nương chắc nghĩ ra manh mối gì rồi?”

“Tỷ tỷ ta đối đãi với người trước nay không tệ, không có quan hệ xấu với ai, mọi người ai cũng thích tỷ ấy.”

“Nhưng cô nương bái sư học nghệ, chẳng phải đã xa nhà rất lâu sao? Có lẽ mấy năm nay lệnh tỷ đã xảy ra một số chuyện nhưng cô nương không biết.”

“Ta đi đã ba năm, tỷ tỷ và ta thường xuyên thư từ, chuyện gì tỷ ấy cũng nói cho ta, chưa từng gây thù chuốc oán với ai. Từ nhỏ tỷ ấy đã ngoan ngoãn vâng lời, chưa từng gây họa.”

https://thuviensach.vn

“Vậy cô nương thì sao?”

Tư Mã Uyển Như đột ngột ngước mắt lên nhìn Tô Tiểu Bồi.

“Cô nương có gây họa không?” Tô Tiểu Bồi hỏi: “Cô nương có kết oán với ai không?”

Tư Mã Uyển Như lườm cô, cả nửa ngày mới thốt ra một câu: “Lời này của cô nương có ý gì?”

Tô Tiểu Bồi chú ý thấy khi nàng ta hỏi, tay đã nắm chặt kiếm. Tô Tiểu Bồi yên lặng một lát, lại hỏi nàng ta: “Cô nương bao nhiêu tuổi rồi?”

“Sắp tròn mười tám.” Tư Mã Uyển Như lại cụp mắt xuống.

“Mười tám à, không còn nhỏ nữa nhỉ.” Tô Tiểu Bồi đang nghĩ, ở thời đại này, mười tám tuổi chưa xuất giá, có coi là lớn tuổi không?

“Vậy tỷ tỷ cô nương, mười chín, hai mươi rồi?” Tô Tiểu Bồi hỏi. “Nghe nói đối tượng đính hôn của Tư Mã đại tiểu thư là thanh mai trúc mã Thường công tử, tại sao lại kéo dài đến tận bây giờ mới thành thân?”

Tư Mã Uyển Như lườm Tô Tiểu Bồi. “Cô nương, chuyện hôn nhân riêng tư, cô nương thảo luận như vậy, không thấy vô lễ sao?”

“Ờ.” Tô Tiểu Bồi khẽ gật đầu, “Thật sự xin lỗi.” Thực ra cô thấy đêm hôm cầm kiếm đến cửa hỏi chuyện người ta mới thật sự là vô lễ.

“Cô nương hiểu biết bao nhiêu về Thường công tử? Cô nương và anh ta cũng là thanh mai trúc mã nhỉ, theo như cô nương thấy, anh ta và tỷ tỷ của mình có hòa thuận không?”

Tô Tiểu Bồi còn chưa hỏi xong, Tư Mã Uyển Như đã bật dậy, quát: “Cô nương! Tỷ tỷ ta xương cốt còn chưa lạnh, cô nương sao lại có thể hỏi những lời thế này?”

Tô Tiểu Bồi lùi người ra sau, ngẩng đầu nhìn nàng ta.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Uyển Như hít thở sâu mấy cái, bình ổn cảm xúc của mình, sau đó nói: “Cô nương nói chuyện nên cẩn trọng.” Nàng ta một tay cầm kiếm lên, giống như định bỏ đi, nhưng còn nói thêm: “Cô nương, hôm nay ta đến Thường phủ, chỉ là muốn nói với Thường đại ca về chuyện của tỷ tỷ... hy vọng cô nương chớ rêu rao ra ngoài. Tỷ tỷ gặp phải bất hạnh này, vẫn mong cô nương chú ý đến danh dự của tỷ ấy.”

Tô Tiểu Bồi gật đầu.

“Xin cô nương chuyển giúp lời chào hỏi đến Nhiễm tráng sĩ.”

Tô Tiểu Bồi lại gật đầu.

Tư Mã Uyển Như cúi đầu, nói: “Vậy thì, đã làm phiền cô nương rồi.”

Nàng ta quay người muốn đi, Tô Tiểu Bồi lại gọi nàng ta lại: “Tư Mã cô nương, ta còn có một câu hỏi.”

Tư Mã Uyển Như nhíu mày, quay người lại.

Tô Tiểu Bồi hỏi: “Cái chết của lệnh tỷ, vì sao cô nương lại thấy áy náy?”

Sắc mặt Tư Mã Uyển Như thoáng biến sắc, nhưng rất mau chóng lại nghiêm túc trở lại, nàng ta hất hàm, chằm chằm nhìn Tô Tiểu Bồi rồi nói: “Ta vì có chuyện trì hoãn, về nhà chậm mất một ngày. Nếu như ta quay về sớm một chút, tỷ tỷ gần gũi với ta, đêm đó chúng ta chắc chắn sẽ ngủ chung nói chuyện thâu đêm, tỷ ấy sẽ không ở một mình, có lẽ... chuyện này đã không xảy ra.”

Tô Tiểu Bồi không nói gì, Tư Mã Uyển Như nghiến răng, hỏi: “Cô nương còn muốn biết điều gì?”

Điều cô muốn biết còn rất nhiều, nhưng mà hiện tại không phải là cơ hội tốt để hỏi, Tô Tiểu Bồi cười cười, khách khí đáp: “Đêm khuya rồi, cô

https://thuviensach.vn

nương đi đường cẩn thận.”

“Đa tạ cô nương.” Tư Mã Uyển Như lạnh lùng quay người bỏ đi.

Tô Tiểu Bồi không đứng dậy tiễn nàng ta, một mình ngồi trong phòng thẫn thờ nhìn ấm trà, cẩn thận hồi tưởng lại cuộc đối thoại vừa rồi. Một lúc lâu sau, cô bật dậy đi lấy giấy bút ghi lại chuyện này, đúng lúc đó cửa phòng lại vang lên tiếng gõ. Tô Tiểu Bồi sững người, trực giác cho cô biết là Nhiễm Phi Trạch quay về, liền nhanh chóng chạy ra mở cửa. Vừa đến gần thì cửa phòng đã bị đẩy ra, mùi rượu xộc vào trong phòng, ngoài cửa là một người say rượu.

Tô Tiểu Bồi không quen biết người này.

Khi Tư Mã Uyển Như rời đi, cô không khóa cửa, không ngờ rằng lại có người xông vào như thế này.

Gã say nhìn thấy Tô Tiểu Bồi thì có phần kinh ngạc, lầm bầm nói: “Tại sao lại là cô tử?” Nhưng gã nhanh chóng toét miệng cười, một tay đóng cửa lại, một tay sờ lên mặt Tô Tiểu Bồi, nói: “Cô tử cũng tốt, vừa hoàn tục đã muốn được nam nhân yêu rồi?”

Thật kinh tởm! Tô Tiểu Bồi vừa sợ vừa giận, hất bàn tay thối của gã ra, quát: “Ngươi là ai? Cút ra khỏi phòng của ta!”

Gã say kia có vẻ đau, nhưng không chịu đi, còn đột ngột tiến đến, ấn cái miệng thối lên mặt Tô Tiểu Bồi: “Đùa với ông sao? Nào nào, để ta chiều nàng.”

Tô Tiểu Bồi lớn tiếng hét lên, dùng toàn lực đẩy gã ta ra: “Cút, không ta gọi người đến!” Giọng của cô rất to, nhưng không nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh gì.

Gã say bị đẩy vào tường, lưng đập đến phát đau, thẹn quá hóa giận, vung tay định tát cô. “Tiện nhân, dám đánh ông!”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi lần này đã có phòng bị, vội vàng lùi lại hai bước, gã say thấy Tô Tiểu Bồi tránh được càng tức giận hơn, tuôn ra một tràng chửi mắng tục tĩu, xong lại nhào đến. Tô Tiểu Bồi còn tức hơn hắn nữa kìa, cô biết giằng co thế này không phải là đối thủ của gã, thế là dứt khoát tung một cước đá luôn vào háng gã. Gã say chẳng tài nào ngờ được rằng một nữ tử sẽ xuất chiêu "độc" kiểu này, trúng một cước, gã kêu thảm một tiếng, ôm lấy phần bụng dưới, ngã khuỵu xuống.

Tô Tiểu Bồi đá xong liền bắt đầu la hét, lao ra ngoài cửa lớn tiếng kêu "cứu mạng".

Nhiễm Phi Trạch vừa vào đến cửa khách điếm, nghe thấy giọng cô liền vội vã xông vào trong, nhìn thấy cửa mở, trong phòng là một gã say đang ôm lấy háng đổ vật xuống đất kêu rên, Tô Tiểu Bồi đứng ở cửa bình an vô sự, lớn tiếng kêu hét.

Nhiễm Phi Trạch ngây người ra đó.

Tô Tiểu Bồi nhìn thấy chàng về, liền ngậm miệng lại.

Lúc này ngoài cửa có mấy người bị tiếng hét "cứu mạng" của Tô Tiểu Bồi gọi đến, thò đầu vào nhòm ngó.

Gã say trong phòng lúc này đã khá hơn, tay vẫn ôm lấy háng, quát Tô Tiểu Bồi: "Con tiện nhân, dám đánh ta!"

Nhiễm Phi Trạch hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Hắn xông vào phòng muốn phi lễ với ta." Tô Tiểu Bồi lau mặt, ghê tởm đến buồn nôn.

"Là con tiện nhân này gọi ta vào."

"Nói láo linh tinh, mẹ kiếp!" Tô Tiểu Bồi tức đến cực điểm, bắt đầu chửi tục.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch kinh hãi, quay sang nhìn cô, tuy không biết ý nghĩa của từ đó là gì, nhưng chắc chắn cực thô tục.

Tô Tiểu Bồi lườm chàng, cô chính là kẻ thô tục đó, thì sao nào?

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, chàng bước lên mấy bước, xách gã say rượu kia lên. Gã say rượu lớn tiếng càu nhàu: "Chính nàng ta gọi ta đến, tiểu nhị có thể làm chứng !"

Tiểu nhị mang ấm trà cho Tô Tiểu Bồi run rẩy bước ra, xua tay nói: "Không, không, ta chỉ tiện miệng nói đùa." Lúc ở dưới lầu, cậu ta đem lời dặn của Tô Tiểu Bồi ra đùa cợt với tiểu nhị khác, trong lúc nói có thêm mắm dặm muối vào, gã say này vừa khéo nghe thấy bọn họ nói chuyện, phòng hắn ở cũng là phòng kế bên phòng của Tô Tiểu Bồi, nhưng là ở bên kia. Nghe xong, gã cười khanh khách, chắc mẩm là đợi gã đến. Tiểu nhị không để tâm, nghĩ gã đang đùa, liền nói thêm vài câu kiểu như "ngài mau đi đi", không nói người mà Tô Tiểu Bồi đợi là vị tráng sĩ cùng đến với cô. Thế là gã say mượn rượu giả điên, liền đi lên. Vừa lên lại thấy cửa phòng không khóa, càng cảm thấy chắc chắn, không nghĩ sự việc lại ầm ĩ thế này.

Nhiễm Phi Trạch nghe xong không nói gì, Tô Tiểu Bồi sắc mặt sa sầm, tiểu nhị sợ run lẩy bẩy, nhào đến quỳ xuống, tự vả vào miệng hai cái, luôn miệng nói chỉ là nói đùa, không ngờ vị khách này lại làm bừa như vậy.

Gã say kia lúc này thấy tình hình không ổn, men rượu đã tan bớt, gã cũng chẳng dám làm loạn nữa. Nhiễm Phi Trạch nắm áo gã ta lên kéo ra ngoài, lại xua mọi người đi rồi giúp Tô Tiểu Bồi đóng cửa. Một lát sau, chàng quay lại gõ cửa, nghe thấy Tô Tiểu Bồi đáp, đẩy cửa nhìn vào, thấy cô đang rửa mặt, kỳ mạnh đến mức mặt đỏ hết cả lên.

Nhiễm Phi Trạch thản nhiên hỏi: "Cô nương tìm ta có chuyện gì?"

Tô Tiểu Bồi vẫn chưa hết giận, còn muốn đá tên ác nhân kia thêm mấy cái, nghe thấy chàng hỏi cũng chẳng đáp. Nhiễm Phi Trạch đi vào trong,

https://thuviensach.vn

tìm ghế ngồi xuống.

Tô Tiểu Bối rửa mặt đủ rồi, ném mạnh chiếc khăn vào trong chậu.

“Cô nương có bị thương không?” Tuy trông cô vẫn ổn, nhưng chàng vẫn quan tâm xem cô có phải chịu ấm ức gì không, có điều chuyện này không tiện hỏi thẳng, nên chàng mới hỏi vậy.

“Không.” Tô Tiểu Bối quay người lại, ngồi đối diện với chàng.

Nhiễm Pi Trạch không nói gì thêm, nhẫn nại chờ đợi.

“Ta cảm thấy ta rất ngu ngốc, ngu chết đi được.” Tô Tiểu Bồi đã bình tĩnh lại, nhưng vẫn thấy hơi khó chịu. Chuyện này tuy là lỗi của gã say đó, nhưng căn nguyên lại là do lời lẽ cử chỉ không giữ kẽ của cô gây ra hiểu lầm. Ở trong mắt người khác, e rằng cô chính là kẻ vừa thô tục vừa không biết xấu hổ. Cô cảm thấy rất buồn.

“Vì sao cô nương tìm ta?” Nhiễm Phi Trạch giả vờ không nghe thấy lời tự trách của cô.

Tô Tiểu Bồi day day thái dương. “Tư Mã nhị tiểu thư đến tìm ta, cầm theo kiếm, trông rất hung dữ, ta đã hơi hoảng, đi tìm huynh thì huynh không có trong phòng, ta liền bảo tiểu nhị đưa ấm trà đến, lại dặn cậu ta để ý nếu như thấy huynh quay lại thì bảo huynh đến đây tìm ta. Ta muốn để tiểu nhị nhìn thấy Tư Mã cô nương, tốt xấu gì cũng có nhân chứng, nàng ta sẽ không dám làm gì cả, huynh quay lại rồi, đến tìm ta, ta cũng vững dạ hơn một chút.”

Nhiễm Phi Trạch rót cốc trà cho cô, hỏi: “Tư Mã cô nương tìm cô nương có chuyện gì?”

“Cũng không có gì, ta nghĩ mục đích chính của cô nương ấy có lẽ là muốn ta đừng đem chuyện hôm nay nhìn thấy cô ấy từ Thường phủ đi ra rêu rao bên ngoài, còn muốn ta nói với huynh một tiếng. Nhưng cô ấy cũng

https://thuviensach.vn

nói một vài điều khác, bọn ta tán gẫu một chút, ý ta là, bọn ta nói chuyện một chút."

"Cô nương có nhìn ra cô nương ấy có gì không ổn không?"

Tô Tiểu Bồi thở dài một hơi, ổn định lại cảm xúc. "Có. Ta cảm thấy, hôn sự của tỷ tỷ nàng ta hơi có vấn đề. Bọn họ cùng Thường công tử là thanh mai trúc mã, muốn đính hôn thành thân, chẳng phải nên làm sớm một chút sao? Tráng sĩ, nữ tử mười tám, mười chín tuổi chưa kết hôn, có phải là hơi muộn không?"

"Đúng vậy. Nhưng mười tám, mười chín mới thành thân, thực ra cũng không ít."

"Tư Mã nhị tiểu thư rất căng thẳng, có vài người hễ căng thẳng liền dùng khuôn mặt lạnh lùng để ngụy trang. Nàng ta có bí mật, nàng ta thích dùng câu phản vấn, đây là biểu hiện lẩn tránh và chột dạ, đặc biệt là khi ta hỏi nàng ta có từng gây họa hay không, nàng ta hỏi lại ta có ý gì. Ta hỏi tỷ tỷ nàng ta với Thường công tử là thanh mai trúc mã, vì sao lại muộn thế này mới thành thân, nàng ta lại hỏi ta không cảm thấy vô lễ sao. Ta hỏi nàng ta có hiểu rõ về Thường công tử không, chàng ta với tỷ tỷ nàng ta tình cảm như thế nào, nàng ta hỏi lại ta tại sao có thể nói ra được những điều này."

"Những vấn đề này thực sự..." Nhiễm Phi Trạch nghĩ xem nên nói thế nào, "ừm, không hợp lễ nghi lắm."

Tô Tiểu Bồi mím môi, những câu nói cô cảm thấy rất bình thường thì ở đây luôn bị coi là không hợp lễ nghi. Nghĩ đến chuyện bị tiểu nhị và gã say sỉ nhục cười nhạo chỉ vì một câu nói, cô lại cảm thấy khó chịu.

"Cô nương cảm thấy Tư Mã cô nương có gì không bình thường?" Nhiễm Phi Trạch kéo sự chú ý của cô về chủ đề cũ.

"Ta nói rồi, nàng ta có bí mật, cho nên thường dùng câu hỏi để tránh né, mà ba lần phản vấn ta vừa kể, không những tránh né, mà còn có tính công

https://thuviensach.vn

kích. Nàng ta đang dùng sự chỉ trích, phẫn nộ để từ chối trả lời, ba câu hỏi này đã đâm trúng tim đen nàng ta. Đây là chìa khóa của vụ án, nàng ta tỏ ra mệt mỏi, nóng nảy, muốn giấu giếm, chứng tỏ nàng ta vô cùng áy náy về chuyện của tỷ tỷ mình."

"Áy náy?"

Tô Tiểu Bồi gật đầu. "Điều này ta đã trực tiếp hỏi nàng ta, nàng ta nói do mình quay về muộn một ngày, nếu như sớm quay về thì tỷ tỷ nàng ta có lẽ sẽ không bị hại chết."

Nhiễm Phi Trạch xoa xoa cằm. "Cô nương cảm thấy nàng ta nói dối có phải không?"

"Khó nói lắm."

Nhiễm Phi Trạch liếc cô một cái, Tô Tiểu Bồi nhún nhún vai. "Ta đâu có phải là chuyên gia vi phản ứng, ta chỉ hiểu chút xíu."

Nhiễm Phi Trạch nhíu mày, lộ ra biểu cảm "nghe không hiểu."

Tô Tiểu Bồi xua xua tay. "Chính là bản lĩnh của ta vẫn chưa đủ. Nhưng ta biết, nàng ta vô cùng hy vọng ta có thể tin lời mình. Điều này có nghĩa là, cứ coi như nàng ta không nói dối, nhưng đằng sau nhất định còn có ẩn tình."

"Cô nương." Nhiễm Phi Trạch đột nhiên hỏi: "Cô nương là người thông minh nhất ta từng gặp, sao lại nói là mình ngu ngốc chết đi được?"

Tô Tiểu Bồi chớp chớp mắt, nhận ra chàng đang an ủi mình. Trong lòng cô cảm thấy ấm áp, "ngu chết đi được", từ này chàng nói ra nghe hơi kỳ cục, cô thấy rất buồn cười.

"Nhưng mà, "ngu chết đi được" là ý gì vậy? Nghĩa là ngu đến cựu hạn đúng không?"

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi thực sự không nhịn được cười.

“Tráng sĩ giúp ta đánh hắn chưa?”

Một câu hỏi chẳng đầu chẳng đuôi, Nhiễm Phi Trạch lại có thể nghe hiểu.

“Ừm, đã đánh hắn mấy chưởng. Hắn không dám đánh trả, thu dọn tay nải trả phòng rồi.”

“Vì sao phải trả phòng?”

“Ta bóp vỡ vụn một chiếc cốc trước mặt hắn, có lẽ hắn sợ nếu như không cút đi ta sẽ bóp nát thứ khác.”

Tô Tiểu Bồi bật cười sảng khoái, giơ nắm tay khua khoắng. “Thật sự ta nên đánh hắn thêm mấy cái nữa, thật nặng vào!”

“Khụ khụ.” Nhiễm Phi Trạch ho khan hai tiếng, mặt mày trở lại nghiêm túc.

Tô Tiểu Bồi liếc xéo chàng, lại sắp nói ra những lời gì đó kiểu như “cử chỉ bất nhã, cô nương đừng như vậy” sao?

“Cô nương.” Quả nhiên chàng lên tiếng rồi.

“Chuyện gì?!” Tô Tiểu Bồi tiếp tục liếc xéo chàng.

“Cử chỉ bất nhã...”

Hừ, cô biết ngay mà.

“Nhưng nếu như lại gặp phải chuyện này, cô nương cứ dùng thoải mái.”

Hả?

Tô Tiểu Bồi sững sờ nhìn Nhiễm Phi Trạch, chàng cười với cô.

https://thuviensach.vn

Nụ cười của Nhiễm Phi Trạch thật ấm áp, Tô Tiểu Bồi nhìn chàng, không kìm được khóe môi cũng cong lên.

Cười xong rồi, cô lại thấy cảm động tự đáy lòng.

"Tráng sĩ."

"Chuyện gì?"

"Ta...may mắn gặp được tráng sĩ. Nếu không thì cũng chẳng biết hiện giờ lưu lạc chốn nào."

Nhiễm Phi Trạch cười rất tươi. "Cô nương biết cảm ơn trân trọng, là ta thấy vui rồi."

Tô Tiểu Bồi đột nhiên sững sờ. Tự mãn thế này, thật phá hoại không khí quá.

Hai người ngồi nhìn nhau không nói, cuối cùng bất giác lại cười.

"Tráng sĩ tối này đi gặp các bồ khoái, có chuyện gì thú vị không?" Tô Tiểu Bồi rất lưu tâm cách dùng từ, cô gây ra nhiều rắc rối quá rồi, thật sự phải kiểm điểm một chút.

"Chuyện thú vị cũng có, nhưng không thích hợp để cô nương nghe. Chuyện chính cũng có, điều này thì có thể nói cho cô nương."

Tô Tiểu Bồi sa sầm mặt, chuyện thú vị không thích hợp nói ra, lẽ nào những người đàn ông trong thế giới này tụ tập với nhau cũng sẽ nói về những chuyện đó?

"Được rồi, nói chuyện chính xem."

"Sẩm tối hôm nay, các sư tỷ muội của Tư Mã nhị tiểu thư đã rời khỏi Tư Mã gia quay về sư môn rồi."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi thấy hơi kinh ngạc. “Nhanh như vậy? Chẳng phải hôm nay chúng ta mới nhìn thấy bọn họ cùng nhau dạo phố đó sao.”

“E rằng Tư Mã nhị tiểu thư chính là mượn cơ hội cùng các sư tỷ muội ra ngoài để đến Thường phủ, lại vì trong nhà có tang sự, mời khách rời đi cũng là lẽ thường. Nhưng mà vừa rồi cô nương nói nhị tiểu thư trì hoãn hồi phủ chậm một ngày, trì hoãn vì chuyện gì, cũng có thể điều tra một chút.”

“Điều tra?” Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ. “Vậy ngày mai nói với Tần đại nhân, chúng ta lại đến Tư Mã phủ xem sao.”

“Ngày mai không vấn đề gì, nhưng ta thấy còn có một biện pháp tốt hơn.” Nhiễm Phi Trạch nói: “Mấy vị sư tỷ muội kia rời khỏi Tư Mã phủ cũng là chuyện tốt. Bọn họ đi nửa ngày rồi, chắc chưa đi xa lắm. Lát nữa ta đi tìm Lão Lục, bảo cậu ấy nhanh chóng phi ngựa đuổi theo. Mấy cô nương đó cùng nhau quay về với nhị tiểu thư, trên đường có chuyện gì, bọn họ chắc chắn biết rõ. Giữa đường rời khỏi nhóm lén quay về nhà gây án, xong lại quay lại cùng các tỷ muội, chuyện này cũng có khả năng.”

“Tráng sĩ hoài nghi nhị tiểu thư?”

“Ta chỉ thắc mắc chuyện này thôi, tìm hiểu rõ cũng là điều tốt. Hôm nay Tần Bổ đầu đưa theo các bổ khoái đến mấy gia đình thân thiết với Tư Mã phủ, trong đó bao gồm cả Thường phủ. Thường phủ đã chuẩn bị kỹ càng cho hôn sự này, thiếp mời đã viết, sính lễ đã bày, chỉ đợi mấy ngày nữa là bái đường thành thân. Không ngờ, ngày bái đường lại biến thành tang lễ của Tư Mã đại tiểu thư. Mọi người trong Thường phủ đều ở trong nhà vào đêm đại tiểu thư bị hại, cũng không nghĩ ra kẻ nào có khả năng gây án. Ta và Lão Lục đã nghe ngóng, tình cảm của Thường đại công tử và Tư Mã đại tiểu thư rất tốt đẹp, chuyện kết thân là anh ta chủ động đề nghị. Phụ mẫu vô cùng vui mừng, thế là hai nhà bàn bạc rồi quyết định luôn, mau chóng xem ngày định hôn sự.”

https://thuviensach.vn

“Tình cảm tốt đẹp vì cớ gì phải đợi đại tiểu thư mười chín, hai mươi mới xin thành thân? Chẳng phải là thanh mai trúc mã sao? Trong đó còn có sóng gió gì? Trước khi đại tiểu thư và Thường công tử kết thân, có phải còn có vướng mắc với người khác không?”

Nhiễm Phi Trạch cười cười, chàng cũng đã hỏi câu hỏi giống như vậy, nên biết được đáp án. “Họ đã đính hôn từ ba năm rưỡi trước, khi đó đại tiểu thư mười sáu, chính là độ tuổi thích hợp để kết hôn, nhưng khi định chuyện hôn nhân, Thường công tử lại thay đổi thái độ, nói là đại trượng phu lấy lập nghiệp làm trọng, muốn đợi thêm một vài năm. Trưởng bối hai nhà tuy có ý chê trách, nhưng hôn sự đã định, cũng thấy yên lòng, nửa thúc giục nửa đồng ý, chuyện này liền kéo dài đến bây giờ.”

“Tráng sĩ, Thường công tử kia biết võ không?” Tô Tiểu Bồi đột nhiên hỏi.

“Biết. Võ quán lớn nhất trong kinh thành Ninh An này chính là sản nghiệp của La Khuê, cậu ruột của Thường công tử. Thường công tử từ nhỏ đã theo cậu học võ. Hai vị tiểu thư của Tư Mã gia cũng là do sư phụ trong võ quán của La gia dạy dỗ, sau đó nhị tiểu thư rời nhà, bái sư làm môn hạ của Minh Tú phái.”

Nhiễm Phi Trạch nói xong, đợi một lát thấy Tô Tiểu Bồi không nói gì, liền hỏi: “Cô nương hoài nghi Thường công tử?”

“Không phải hoài nghi, chỉ là muốn gặp anh ta một chút. Chủ động cầu thân, quyết định hôn sự xong thì kéo dài hơn ba năm, theo tráng sĩ thấy có phải là chuyện kỳ lạ không?”

“Có chút kỳ lạ. Nhưng mà nghe nói Thường công tử này là một đấng anh tài có lễ nghi, phàm là người quen biết đều hết lời tán dương. Mấy năm nay y chăm chỉ cần mẫn, quản lí mấy cửa tiệm của gia đình ngày một phát đạt. Mà chuyện thành thân cũng là do y chủ động đề xuất.”

https://thuviensach.vn

“Y chủ động đề xuất hôn sự, sau đó kéo dài thời gian, đến giờ lại chủ động định chuyện thành thân, trước khi thành thân, vị hôn thê mất mạng?” Tô Tiểu Bồi nghiêng đầu. “Ta càng muốn gặp y hơn.”

“Vậy ta nói với Tần đại nhân xem.”

“Vâng, nếu như không cần đến Thường phủ thì càng tốt. Tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện với một mình y.” Tô Tiểu Bồi cảm thấy hài lòng với chuyện đã thành công dùng được từ “chuyện trò”.

“Cô nương.”

“Hử?”

“Nam nữ đơn độc tiếp xúc, người ta sẽ đàm tiếu.”

“À.” Tô Tiểu Bồi bừng tỉnh. “Ý huynh là Tần đại nhân sẽ không giúp, sẽ coi thường ta, cảm thấy ta vô sỉ?”

“Tần đại nhân biết việc làm của cô nương nên không sao. Chỉ e Thường công tử kia không chịu đi gặp. Nhưng phàm là nam tử coi trọng lễ tiết, tự sẽ tránh những điều này. Nghe nói Thường công tử cực kỳ thủ lễ, cho nên ta mới đoán vậy.”

“Ồ.” Tô Tiểu Bồi nhìn Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch cười. “Ta là kẻ giang hồ thô lỗ, quá coi trọng lễ tiết thì chẳng cách nào sống được.”

Tô Tiểu Bồi gật đầu thật mạnh. “Tráng sĩ không quá coi trọng lễ tiết là tốt, nếu không thì ta cũng chẳng cách nào sống được.”

Nhiễm Phi Trạch bật cười ha ha. Tô Tiểu Bồi nói: “Tráng sĩ có thể nói với Tần đại nhân, bảo Tần đại nhân hẹn Thường công tử, ta đi theo cùng.”

Nhiễm Phi Trạch gật đầu đồng ý.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi nói tiếp: “Hẹn cả Tư Mã nhị tiểu thư đến nhé, thời gian khác nhau, chớ nói cho bọn họ biết. Với Tư Mã cô nương, cứ nói là ta hẹn cô nương ấy nói về kẻ tình nghi. Ta muốn xem, khi Tư Mã cô nương gặp Thường công tử sẽ xảy ra chuyện gì.”

Nhiễm Phi Trạch suy nghĩ, lại khẽ gật đầu.

“Tráng sĩ, nếu ta đoán Thường công tử thích nhị tiểu thư, nhưng không biết vì sao chuyện đính hôn lại biến thành với đại tiểu thư, nhị tiểu thư cũng có tình ý với y nên mới đau lòng buồn bã, bỏ nhà đi. Thế có coi là vô lễ không?”

“Đương nhiên.” Nhiễm Phi Trạch gật đầu. “Anh rể và em vợ có tình cảm, tổn hại đến phong tục lễ giáo, hơn nữa lại là nhà có tang sự, quan hệ tế nhị, nếu không có chứng cứ, nói năng tùy tiện thì càng là đại bất kính. Cô nương tư duy nhạy bén, nhưng trong lời nói, vẫn cần phải cẩn trọng.”

Tô Tiểu Bồi nhìn Nhiễm Phi Trạch, tráng sĩ tiên sinh này rõ ràng có cùng suy đoán, nhưng đúng là nói chuyện cẩn trọng hơn cô nhiều. Cô thầm thở dài, nếu như ở hiện đại, những người này sớm đã bị mời đến cục cảnh sát uống trà phối hợp điều tra rồi, có là vấn đề tế nhị đi chăng nữa cũng hỏi xong rồi, đâu giống như ở đây chứ

Nhưng nhập gia tùy tục, cô vẫn phải nhanh chóng thích ứng mới được. Ở thời hiện đại câu hỏi loại này dẫn đến phản ứng chột dạ, nhưng ở nơi đây có lẽ là cô quá tùy tiện nên dẫn đến phản ứng giận dữ thật sự, cô phải tính toán thật kỹ mới được.

Tô Tiểu Bồi cảm tạ Nhiễm Phi Trạch nhắc nhở, hai người thương lượng tỉ mỉ kế hoạch xong, Nhiễm Phi Trạch nói chàng phải ra ngoài tìm Tần đại nhân và Bạch Ngọc Lang nói chuyện, bảo Tô Tiểu Bồi đóng cửa cẩn thận. Chàng còn nói sẽ dặn dò khách điếm, không để người khác khinh suất tùy tiện nói với cô nữa.

https://thuviensach.vn

Dặn dò rồi nhắc nhở một lượt, chàng còn kiểm tra xem trong phòng cô có thiếu thứ gì không, lúc sắp đi lại còn nhìn cửa, bảo cô khóa lại cẩn thận trước mặt chàng.

Tô Tiểu Bồi ghi nhật ký, thu dọn xong thì đi ngủ. Đêm khuya vắng vẻ, trong lòng lại thầm cảm ơn Nhiễm Phi Trạch. Đây có được coi là may mắn lớn nhất trong chuyến hành trình xuyên không bất hạnh của cô không nhỉ?

Sáng hôm sau, Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch ăn sáng xong, thông thả đi đến nha môn. Tần Đức Chính đã có mặt ở đó từ lâu, lúc này đang nhắc nhở mấy vị bổ khoái ở trong sân, nhìn thấy Tô Tiểu Bồi đến, ông ta vội chào hỏi: "Tô cô nương, vị này là Cố Bổ đầu. Cáo thị treo thưởng của Mã Chính Viễn đã truyền lệnh gỡ bỏ toàn bộ rồi, Cố Bổ đầu hôm nay sẽ đến thành Tế giám sát Mã phủ và nơi Mã Dao xuất gia làm ni. Khu vực gần đó cũng sẽ thắt chặt kiểm tra."

Vị Cố Bổ đầu kia chắp tay hành lễ với Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch, Tô Tiểu Bồi vội học theo Nhiễm Phi Trạch, cũng chắp tay hồi lễ.

Lần này không ai chê cười việc cô chắp tay là vô lễ, Cố Bổ đầu kia còn nói những lời khách khí kiểu như "nghe nói Tô cô nương liệu sự như thần, hôm nay được gặp thật là may mắn", Tô Tiểu Bồi cười cười, đáp lại vài câu khiêm tốn. Tần Đức Chính và Cố Bổ đầu lại thảo luận vài câu nữa, sau đó Cố Bổ đầu gọi thủ hạ chuẩn bị xuất phát. Tần Đức Chính quay sang Tô Tiểu Bồi, hỏi: "Tô cô nương còn có lời nào cần dặn dò không?"

Tô Tiểu Bồi gật đầu, cô thực sự đã bỏ sót một vài việc, hôm nay mới nghĩ ra. Cô nói với Cố Bổ đầu: "Xin Cố đại nhân nói với Mã Dao cô nương và Mã phủ kia, nếu thấy Mã Chinh Viễn thì chớ lộ ra biểu cảm sợ hãi."

"Vì cớ gì?"

"Không sợ hắn, có thể giữ mạng."

"Không sợ hắn thì có thể giữ mạng?" Mọi người bán tín bán nghi.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi không muốn giải thích quá nhiều, liền nói rằng không tiện giải thích dài dòng, nhưng điều này thực sự hữu dụng, bảo Cố Bổ đầu buộc phải chuyển lời.

Cố bổ đầu nhìn Tần Đức Chính, thấy Tần Đức Chính không có ý kiến khác, liền gật đầu đồng ý. Ông ta nhảy phóc lên lưng ngựa, đưa theo mấy thủ hạ, cầm lệnh bắt giữ xuất phát.

Tần Đức Chính nhìn theo bóng dáng bọn họ đi khuất xong thì mời Tô Tiểu Bồi vào phòng. Mấy người lại nói chuyện một hồi, nói Bạch Ngọc Lang đêm qua đã đuổi theo mấy vị sư tỷ muội của phái Minh Tú, hỏi chuyện của Tư Mã Uyển Như. Sau đó là chuyện hẹn Thường công tử và Tư Mã Uyển Như ra ngoài, Tần Đức Chính muốn cùng Tô Tiểu Bồi thống nhất kế hoạch hành động. Tô Tiểu Bồi đã nghĩ ra cách, Tần Bổ đầu đồng ý rồi phái người đi thực hiện.

Hôm nay, trên dưới nha môn đều bận rộn gấp gáp. Buổi chiều, Tô Tiểu Bồi vẫn đóng giả thành nha dịch, cùng với Nhiễm Phi Trạch và Tần Đức Chính ngồi trong quán trà đợi Thường Quân. Tô Tiểu Bồi đề nghị không chọn Thường phủ, hay nha môn, cuối cùng Tần Đức Chính quyết định đến quán trà. Phòng ăn trong góc tầng trên khá yên tĩnh,có thể thấy cảnh đường phố trước cửa quán, có thể nhìn thấy động tĩnh ở cầu thang, Tô Tiểu Bồi cảm thấy chỗ này thật sự khá tốt.

Đợi một lát đã thấy Thường Quân cùng người hầu đi lên. Tô Tiểu Bồi nhìn từ cửa sổ ra ngoài thấy trong tay người hầu đó ôm kiếm. Cô nhìn sang Nhiễm Phi Trạch dò hỏi, Nhiễm Phi Trạch nhỏ giọng nói với cô: “Đó là tiểu đồng hầu kiếm. Người tập võ mang kiếm bên mình là để tượng trưng cho thân phận. Trên giang hồ thì chẳng cần nói, các công tử con nhà giàu có cũng thích mang kiếm, một là để làm đồ trang sức biểu thị sự tôn quý, hai là thể hiện bản thân mình biết võ đa tài.”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi bĩu môi, thầm nghĩ tối qua Tư Mã Uyển Như cầm theo kiếm đến, cô đã hiểu nhầm nàng ta rồi sao?

Thường Quân vào phòng, bái kiến Tần Đức Chính, chào hỏi Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi, sau đó bảo tiểu đồng ra ngoài cửa đợi, còn mình thì ngồi xuống. Toàn bộ quá trình đều thể hiện sự trang nghiêm bình thản, thêm vào đó là tướng mạo đoạn chính, quả nhiên phong thái ngời ngời.

Tần Đức Chính làm theo kế hoạch đã bàn với Tô Tiểu Bồi, hỏi Thường Quân mấy vấn đề. Bao gồm có từng nghe Tư Mã Uyển Thanh tâm sự phiền nào gì không, có biết nàng ta có oán thù với ai không, tình hình hôn sự chuẩn bị như thế nào, đêm xảy ra vụ án y đã ở đâu, có từng nghe qua chuyện gì khả nghi không...

Thực gia những câu hỏi này Tần Đức Chính đều đã hỏi khi ở Thường phủ rồi, Tô Tiểu Bồi cũng đã biết, nhưng thấy Tần Đức Chính hỏi lại một lần nữa, Thường Quân kia cũng không hề mảy may tỏ ra thiếu kiên nhẫn, y hơi cụp mắt xuống, ngữ khí bình ổn, nghiêm túc trả lời.

Hành động hơi cụp mắt xuống này, hôm nay Nhiễm Phi Trạch đã đặc biệt dạy Tô Tiểu Bồi, chàng nói khi nói chuyện trực tiếp nhìn thẳng vào người khác thì không có lễ lắm, giang hồ hay người quê mùa thô lỗ không coi trọng lễ nghi, thường không để ý, nhưng trong gia đình giàu có, hoặc quan giới, đối với người không thân thuộc lắm, để khách khí hoặc thể hiện sự tôn kính, thì người nói sẽ cụp mí mắt xuống. Vừa không hạ thấp thân phận, lại không tỏ ra vô lễ. Tô Tiểu Bồi khi đó liền nghĩ, bản thân cô trước nay đều nhìn thẳng vào người khác mà nói chuyện, hóa ra cô là người thô thiển, vô lễ với người khác.

Cử chỉ nói chuyện "có lễ" này cô đã biết, cho nên bây giờ cô không tiện quan sát ánh mắt của Thường Quân, cũng không thể từ đó mà phán đoán Thường Quân có đang lẩn tránh che giấu điều gì không. Y nói chuyện bình tĩnh lưu loát, nhưng như thế này cũng cho thấy y có chuẩn bị kỹ càng. Tô

https://thuviensach.vn

Tiểu Bồi vẫn chưa xác định được là y quá coi trọng lễ nghi hay trong lòng có điều khuất tất.

Khi Thường Quân trả lời xong, Tần Đức Chính đột nhiên giống như vô tình hỏi Thường Quân chuyện liên quan đến tỷ muội Tư Mã gia, ví dụ như những chuyện khi họ còn nhỏ; chuyện đính hôn; Tư Mã Uyển Thanh thể chất yếu ớt lại thích học võ, y có lo lắng rằng nàng ta sẽ không chịu được không; Tư Mã Uyển Như rời nhà, Tư Mã Uyển Thanh có bao giờ tâm sự với y rằng nàng ta nhớ muội muội không; hai tỷ muội bọn họ từ nhỏ đến lớn có chuyện đặc biệt gì không...

Đây là do Tô Tiểu Bồi yêu cầu, cách hỏi và nội dung liên quan cũng đã nói qua với Tần Đức Chính rồi. Thái độ trả lời của Thường Quân cuối cùng đã có sự thay đổi. Y không còn đối đáp lưu loát như trước nữa, chuyện của hai tỷ muội, y phải mất chút thời gian cân nhắc, cũng băn khoăn Tần Đức Chính vì sao lại quan tâm đến những điều này. Có vài câu hỏi Tần Đức Chính giải thích là để tìm hiểu nhiều hơn về tình hình của tỷ muội Tư Mã gia, xem xem có thể tìm ra được đầu mối từ trong đó không. Có vài câu liên quan đến chuyện riêng tư thì ông ta cười trừ lấp liếm, giống như là vô tình hỏi mà thôi. Tô Tiểu Bồi thầm khen Tần Đức Chính quả nhiên là tay lão luyện trong việc thẩm vấn.

Nói một đống chuyện tốn không ít thời gian, nhưng trong lòng Tô Tiểu Bồi đã có vài suy luận. Lúc này Nhiễm Phi Trạch rót trà, không cẩn thận làm ấm trà va phải cốc, ám hiệu này trước đó họ đã thương lượng, Tư Mã Uyển Như đã đến.

Thế là Tần Đức Chính kết thúc cuộc trò chuyện, cảm tạ sự hợp tác của Thường Quân. Thường Quân khách khí đáp lời, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Lúc này anh ta không còn khách sáo cụp mí mắt xuống nữa, mà nhìn thẳng vào mắt của Tần Đức Chính, khẩn thiết nói: “Đại nhân, Tư Mã cô nương chết oan uổng, nếu hung thủ thực sự không bị trừng phạt, linh hồn nàng ấy

https://thuviensach.vn

sao có thể được yên nghỉ? Xin đại nhân nhất định phải bắt được tên ác tặc đó, để Tư Mã cô nương được an nghỉ nơi cửu tuyền."

Tần Đức Chính chắp tay, chân thành gật đầu. Lúc này tiểu đồng của Thường Quân ở bên ngoài kinh ngạc kêu lên: "Nhị tiểu thư."

Thường Quân bỗng có phần chấn động, nét mặt không còn bình thản như trước. Tư Mã Uyển Như lúc này cũng đã nhìn thấy tiểu đồng và tình hình trong phòng, bỗng chốc sắc mặt biến đổi rất phức tạp. Ánh mắt hai người chạm nhau, Tư Mã Uyển Như nhanh chóng cúi đầu, Thường Quân cũng hơi cúi người xuống, hành lễ: "Uyển Như muội muội."

Hai người hành lễ xong, đi lướt qua nhau, Thường Quân quay đầu nhìn Tư Mã Uyển Như một cái, còn Tư Mã Uyển Như toàn thân cứng đờ, không phản ứng lại.

Thường Quân đưa tiểu đồng đi, Tư Mã Uyển Như ngồi thẫn thờ trên ghế, nhìn ba người bọn Tô Tiểu Bồi. Khuôn mặt nàng ta vẫn lạnh tanh, trên tay vẫn cầm thanh kiếm kia.

Tần Đức Chính vẫn dùng chiêu cũ, hỏi mấy vấn đề vốn đã hỏi qua. Tư Mã Uyển Như lộ rõ vẻ mất kiên nhẫn, hơn nữa còn bất mãn đối với việc quan phủ không có chút tiến triển gì trong chuyện truy bắt hung phạm. Tô Tiểu Bồi nhìn ra tâm trạng hôm nay của nàng ta rất giống với buổi tối hôm trước, căng thẳng, đề phòng và nóng nảy.

Nhiễm Phi Trạch nhìn thanh kiếm của Tư Mã Uyển Như, đột nhiên nói: "Tư Mã cô nương nên thay kiếm rồi."

Tô Tiểu Bồi chăm chú nhìn, thanh kiếm này có vẻ quá đơn giản, cô không biết xem kiếm, nhưng thanh kiếm này so sánh với kiếm của Thường Quân, thực không giống đồ của người giàu có.

Tư Mã Uyển Như sững người. Nhiễm Phi Trạch nói tiếp: "Thân kiếm này vừa ngắn vừa hẹp, ta tuy không thể ước lượng giá của nó, nhưng nhìn

https://thuviensach.vn

cái là có thể biết nó dành cho thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi dùng, cô nương giờ đã trưởng thành rồi, kích thước và lực tay đều đã thay đổi, không còn thích hợp dùng nó nữa, ta thấy cô nương cầm đã không hợp tay, cô nương không muốn thay một thanh khác sao?"

Tư Mã Uyển Như sa sầm mặt, đáp: "Các vị mời ta đến nghị án, đến giờ lại nói mấy điều này, đây chính là cách làm án của quan phủ sao? Các đại nhân đều không có chuyện để làm nữa chăng?"

Tần Đức Chính vội tiếp tục hỏi chuyện. Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch nhìn nhau, nàng ta lại thế rồi, phản vấn mang tính công kích.

Cuộc nói chuyện với Tư Mã Uyển Như kết thúc nhanh chóng, bởi tâm trạng của nàng ta khá kích động. Sau khi nàng ta lạnh lùng bỏ đi, mọi người đều thở phào một hơi.

Tô Tiểu Bồi nói: "Lúc này nếu ta nói giữa hai người bọn họ có tình ý, không coi là nghi ngờ vô lễ chứ." Ánh mắt họ nhìn nhau khi đó, thực sự quá rõ ràng.

Tần Đức Chính nhìn Nhiễm Phi Trạch, nói: "Ta sẽ phái người âm thầm điều tra thanh kiếm đó."

Nhiễm Phi Trạch gật đầu. "Thanh kiếm đó chắc là kỷ vật cũ của cô nương ấy, người tập võ, cầm binh khí không vừa tay thực sự không hợp lẽ thường. Kiếm cũ, vỏ kiếm lại có dấu vết mới sửa. Đại nhân có thể bảo người nghe ngóng một chút xem." Hai người thảo luận vài câu, lại cùng nhau chuyển hướng sang Tô Tiểu Bồi.

Tô Tiểu Bồi chống cằm, nói: "Thường công tử nói Tư Mã cô nương chết oan uổng, nhưng lại gọi nhị tiểu thư là Uyển Như muội muội, tuy có khác nhau về ngữ khí và đối tượng trần thuật, nhưng vẫn thấy rõ sự khác biệt. Khi y nói đến hai tỷ muội, thường gọi là 'tỷ muội bọn họ', 'mọi người', chứ không phải 'Uyển Thanh và muội muội của nàng ấy', cho thấy trong lòng y, không hề đem vị hôn thê xếp cao hơn muội muội nàng ta. Anh

https://thuviensach.vn

ta cũng không sử dụng sở hữu cách, kiểu như ‘vị hôn thê của ta’...” Cô ngập ngừng một lát, thế giới này coi trọng lễ giáo, vừa rồi hình như cô lại dùng từ không đúng rồi. Cuối cùng hỏi: “Y ứng đối quá mức cẩn trọng, có vẻ không hợp với tâm trạng khi bị hỏi về cái chết của nữ tử mình thương yêu, đúng chứ?”

Tần Đức Chính và Nhiễm Phi Trạch đều nhíu mày lại. “Thường công tử giữ lễ, là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng đối với việc nữ tử mình yêu thương qua đời, phản ứng của y thực sự là quá coi trọng lễ giáo.”

“Sự giận dữ của Tư Mã nhị tiểu thư với y quá rõ ràng, giữa hai người bọn họ, chắc chắn có bí mật gì đó.”

Ba ngày sau, việc phá án không có tiến triển lớn nào. Điều tra một vòng, không có ai khả nghi hơn Tư Mã Uyển Như.

Tư Mã Uyển Thanh là người lương thiện, không gây thù kết oán với ai, Tư Mã gia và những người quen biết nàng ta suy nghĩ nhiều ngày cũng không nghĩ ra có kẻ nào muốn hại nàng ta. Tư Mã gia làm ăn phát đạt, cuộc sống yên ả, cũng không có oán thù lớn đến mức phải giết hại con gái nhà người ta để xả hận. Đến giờ tra đi tra lại, giết người vì tình là khả năng duy nhất.

Vì sao Tư Mã Uyển Như lại khả nghi hơn Thường Quân? Đó là vì tuy Thường Quân cũng có điểm kỳ lạ, nhưng nếu anh ta bất mãn với chuyện thành thân, muốn lấy Tư Mã Uyển Như, tuy sẽ gặp phải sóng gió, mất thể diện, nhưng chuyện cải hôn này có ầm ĩ cũng chẳng thể xấu bằng giết người được. Huống hồ chuyện kết thân còn do Thường Quân tự đề xuất. Tư Mã phủ và Thường phủ quan hệ luôn tốt đẹp, cũng chưa từng nghe nói Thường Quân đưa ra bất cứ ý kiến khác trong chuyện hôn sự.

Những điều này đều khiến người ta cảm thấy, cứ coi như Thường Quân có tình cảm với Tư Mã Uyển Như, cũng không đến mức phải lựa chọn thủ đoạn giết người tàn khốc đến thế này. Còn Tư Mã Uyển Như nữa, nàng ta

https://thuviensach.vn

có tình cảm với Thường Quân, muốn lấy y, nhưng Thường Quân không muốn thoái hôn, trưởng bối hai nhà đều không rõ sự tình, mắt thấy tỷ tỷ sắp đến ngày xuất giá, vậy giết tỷ tỷ đi, bản thân nàng ta sẽ có cơ hội thay thế, đây là khả năng lớn nhất.

Nhưng người người đều nói tình cảm hai tỷ muội Tư Mã gia sâu nặng, chuyện gì cũng nói với nhau, tỷ tỷ từ nhỏ thân thể yếu ớt, muội muội càng thêm yêu thương.

Nhưng Tô Tiểu Bồi biết, một người bỏ ra quá nhiều mà không được báo đáp, điều này có thể trở thành sự đả kích tinh thần mạnh mẽ, khiến người ta làm ra những chuyện không ai ngờ tới.

Còn chuyện thanh kiếm của Tư Mã Uyển Như, Nhiễm Phi Trạch và một bổ khoái đã tra được tin tức. Thanh kiếm này do một tiệm binh khí ở ngoại thành làm ra, được bán từ bốn năm trước, lúc mới làm trông nó vừa ngắn vừa nhỏ, các công tử đều không thích, cho nên mãi không bán được. Thanh kiếm đặt ở trong tiệm rất lâu, nên ông chủ mới có ấn tượng đặc biệt sâu sắc.

"Đó là một thanh kiếm tốt." Ông ta nhìn bức họa Nhiễm Phi Trạch vẽ, nghe chàng miêu tả về thanh kiếm, lập tức nhớ ra luôn. "Cuối cùng là công tử Thường gia mua về. Cậu ấy vừa nhìn đã ưng ý luôn, nhưng đến tận ba lần mới mua. Ta nhớ rất rõ."

Vậy, thanh kiếm này là tín vật tình yêu?

Để có được đáp án, Tần Bổ đầu đã hỏi Tư Mã Uyển Như ngay trước mặt Tư Mã lão gia và phu nhân về chuyện tình cảm với Thường Quân. Tư Mã lão gia và phu nhân hết sức kinh ngạc, mắng Tần Bổ đầu vô lễ to gan, đặt điều xằng bậy. Còn sắc mặt Tư Mã Uyển Như thì không thay đổi, nàng ta trợn mắt lườm Tần Bổ đầu, lạnh lùng hỏi: "Đại nhân cảm thấy điều này có quan hệ tới cái chết của tỷ tỷ ta?"

Cuối cùng cũng không tra ra kết quả gì, bởi Tần Đức Chính không có chứng cứ, cứ coi như thanh kiếm này là Thường Quân tặng thì sao chứ, có

https://thuviensach.vn

thể chỉ ra nó có quan hệ đến cái chết của Tư Mã Uyển Thanh sao? Sự bình tĩnh ứng đối của Tư Mã Uyển Như khiến bọn họ phải bó tay. Tần Đức Chính đưa Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch chán nản quay về.

Nhưng phản ứng của Tư Mã Uyển Như càng khiến mọi người cảm thấy nàng ta khả nghi. Khi các bổ khoái mở cuộc họp, thậm chí đều suy đoán Tư Mã Uyển Như yêu cầu Thường Quân thoái hôn lấy nàng ta, Thường Quân không chịu, Tư Mã Uyển Như tức giận bỏ đi, Thường Quân đau lòng vì điều này liền kéo dài chuyện hôn sự mấy năm. Sau đó hôn lễ vẫn phải cử hành, Tư Mã Uyển Như thấy uy hiếp không thành, liền lén lút quay lại, chuyển sang yêu cầu tỷ tỷ, hy vọng bản thân mình cũng có thể gả vào nhà họ Thường, không ngờ tỷ tỷ tình cảm khăng khít bấy lâu lại không đồng ý. Tư Mã Uyển Như trong lúc tức giận, đã xuống tay sát hại tỷ tỷ mình, sau đó để che giấu tội ác, nàng ta liền cạo tóc của tỷ tỷ, giả vờ như bị Mã Chinh Viễn giết hại.

Tư Mã Uyển Như lạnh lùng kiêu ngạo, khiến rất nhiều bổ khoái không có thiện cảm với nàng ta, cho nên ai nấy đều hoài nghi nàng ta. Lúc sẩm tối, Bạch Ngọc Lang quay về, mang theo một tin tức quan trọng, càng khiến mọi người cảm thấy suy đoán của mình có căn cứ.

Bạch Ngọc Lang đã hỏi các sư tỷ muội của Tư Mã Uyển Như, được biết một ngày trước khi bọn họ vào thành, kiếm cuả Tư Mã Uyển Như không cẩn thận bị rơi, vỏ kiếm bị hỏng, Tư Mã Uyển Như vô cùng lo lắng, liền bảo mọi người dừng lại, còn mình thì đi tìm tiệm binh khí nhờ sửa kiếm. Các tỷ muội chẳng có cách nào, liền nghe theo. Hôm đó Tư Mã Uyển Như cũng không ăn tối cùng bọn họ, chẳng biết là khi nào mới quay về. Sáng sớm hôm sau, nàng ta mới từ trong phòng đi ra, cùng mọi người lên đường.

Lần này, Tần Đức Chính không dám đến tận Tư Mã gia truy hỏi nữa. Quay về khách điếm khi nào? Trong thời gian đó đã đi đâu? Câu hỏi này có quá nhiều cách biện giải. Hống hồ, Nhiễm Phi Trạch cũng nói vỏ kiếm đúng là đã được sửa, nên nếu không có chứng cứ xác thực hơn, sợ là có hỏi cũng

https://thuviensach.vn

vô dụng. Với hiểu biết của Tư Mã gia và những người quen biết hai tỷ muội, cũng sẽ không có ai tin Tư Mã Uyển Như lại là hung thủ sát hại tỷ tỷ.

Vụ án đã được xác định nghi phạm rồi, nhưng rơi vào cục diện khó khăn.

Các bổ khoái theo dõi Thường phủ không thấy động tĩnh bất thường, các bổ khoái theo dõi Tư Mã phủ cũng không tra ra được manh mối hữu dụng, những chỗ khác cũng không có đột phá.

Hai ngày nữa trôi qua, chính vào ngày mai táng Tư Mã Uyển Thanh, trên dưới Tư Mã gia đều chìm trong không khí bi thương, tất bật chuẩn bị tang lễ. Phủ doãn tìm Tần Đức Chính, gia tăng áp lực, bảo ông ta cần phải tăng tốc phá án. Tần Đức Chính chẳng có cách nào, liền gọi Tô Tiểu Bồi đến, hỏi cô xem nên làm thế nào.

"Theo như các đại nhân thấy, Thường công tử kỳ thực không cần dùng cách giết người để giải quyết hôn sự, nhưng Thường công tử trọng lễ nghi thể diện, nếu thoái hôn thành thân với người khác, chắc cũng ảnh hưởng đến thanh danh của y, đúng không? Huống hồ, trưởng bối hai nhà có thể đồng ý sao? Y thoái hôn rồi, danh dự của Tư Mã đại tiểu thư phải làm thế nào? Nếu muội muội và tỷ tỷ ân tình sâu nặng, vậy Thường công tử phụ tỷ tỷ như thế, muội muội làm sao có thể đồng ý lấy y?" Tô Tiểu Bồi đã cùng Nhiễm Phi Trạch thảo luận nhiều lần, thỉnh giáo được không ít kiến thức về nhân tình thế thái ở thế giới này. Cô nói tiếp: "Về Tư Mã nhị tiểu thư, ta vẫn còn vài điểm nghi hoặc."

"Điểm gì?"

"Theo như ta thấy, lén lút giết người để tiện thế chỗ, đây không phải là mong muốn của Tư Mã nhị tiểu thư. Yêu cầu của nàng ta cao hơn và thuần túy hơn kìa. Giết tỷ tỷ rồi, có được tân lang chẳng qua là 'không được vàng đành chọn bạc', vì tỷ tỷ không còn nữa mới quay sang lấy nàng ta, điều này không phải thứ nàng ta mong đợi."

https://thuviensach.vn

Tần Bổ đầu nhíu mày. “Cô nương cảm thấy nhị tiểu thư không phải là nghi phạm?”

“Ta thực sự nghĩ không ra.”

“Vậy cô nương còn có suy nghĩ gì khác không, bây giờ vụ án bế tắc, cũng khó có tiến triển.”

Tần Bổ đầu vừa mới nói dứt lời, đột nhiên bên ngoài có nha dịch chạy vào báo: “Đại nhân, lão gia, phu nhân và công tử Thường gia đến chia buồn với Tư Mã gia, nhưng Tư Mã cô nương đã xảy ra tranh chấp với Thường công tử, đến giờ đang đấu kiếm ở hoa viên Tư Mã phủ, tình hình vô cùng căng thẳng.”

Tần Bổ đầu nghe xong, liền vội vàng cùng Nhiễm Phi Trạch, Tô Tiểu Bồi và một đám thủ hạ chạy đến đó.

Tô Tiểu Bồi vốn chậm chạp nên cô cùng Nhiễm Phi Trạch là hai người đến muộn nhất, đến nơi chỉ thấy hậu hoa viên đông kín người đang ầm ĩ bàn tán. Những kẻ đều đã tránh đi, chỉ còn lại người nhà vây quanh đó, nói là đánh nhau nhưng thực ra là Tư Mã Uyển Như đang dùng kiếm kề vào cổ Thường Quân, còn Thường Quân thì chỉ đứng im ở góc tường.

Tô Tiểu Bồi vừa đến, liền nghe thấy Tư Mã Uyển Như lớn tiếng quát: “Huynh nói dối!”

“Uyển Như, muội tin ta đi.” Thường Quân rõ ràng đã bị nàng ta dùng kiếm uy hiếp một lúc lâu rồi, trên trán y toát đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt.

Mọi người vây quanh đều không dám bước lên một bước, kiếm của Tư Mã Uyển Như rất sắc, trên cổ của Thường Quân đã lộ ra vệt máu.

“Uyển Như, chớ làm bừa.” Tư Mã phu nhân vừa khóc vừa gọi.

“Huynh ấy nói dối!” Tư Mã Uyển Như hai mắt đỏ rực, quát lớn.

https://thuviensach.vn

“Nhị cô nương, Quân nhi đêm đó thực sự ở nhà, tiểu đồng của nó có thể làm chứng.” Thường phu nhân cũng lo lắng sắp không đứng vững nữa.

“Nói dối!” Tư Mã Uyển Như trừng mắt nhìn Thường Quân, một lúc lâu lại thốt ra câu đó.

Ai lấy đều lo lắng hoảng sợ, vừa khuyên vừa gọi, Tư Mã Uyển Như cũng không manh động, nàng ta chỉ chằm chằm nhìn Thường Quân, nói đi nói lại một câu: Thường Quân nói dối.

Tô Tiểu Bồi chen đến bên cạnh Tần Đức Chính, Tần Đức Chính đã dò hỏi nguyên do dẫn đến chuyện này, thấy cô đến vội nói: “Nhị tiểu thư thấy Thường công tử đến, cũng chẳng biết hai người tại sao lại đi đến hậu hoa viên chuyện trò, kết quả xảy ra tranh cãi, nhị tiểu thư hỏi có phải Thường công tử làm hại đại tiểu thư không, Thường công tử đương nhiên phủ nhận. Nhị tiểu thư lại truy hỏi anh ta tối đó ở đâu, rồi sau đó cứ lẩm bẩm Thường công tử nói dối.”

Tô Tiểu Bồi nhíu mày lại, nàng ta khẳng định y nói dối?

“Nếu như không phải huynh sát hại tỷ tỷ, vì sao huynh không dám nói thật?”

Ta sẽ không làm tổn hại tỷ tỷ của muội, muội biết mà, ta cũng sắp lấy muội ấy rồi, vì sao phải giết muội ấy?”

“Vậy đêm đó huynh ở đâu?”

“Ở trong phủ.”

“Nói dối!” Kiếm của Tư Mã Uyển Như lại ép xuống, nhưng Thường Quân không hề lộ ra một tia sợ hãi hay đau đớn, y chỉ đăm đăm nhìn Tư Mã Uyển Như.

https://thuviensach.vn

“Ta không thể giết muội ấy”, y nói. “Ta sẽ không làm tổn thương muội ấy. Nếu ta khiến muội ấy không vui, muội sẽ giận ta. Ta kéo dài chuyện hôn sự, trong lòng muội ấy nôn nóng, liền than thở với muội, muội viết thư trách ta, ta đọc xong liền gấp rút chuẩn bị thành hôn. Chuyện muội không thích, ta sẽ không làm. Nếu ta làm chuyện có lỗi với Uyển Thanh, làm sao còn mặt mũi gặp muội?”

Lời này rõ ràng có thể coi là thổ lộ tình cảm, thân thích hai nhà đều tròn mắt kinh ngạc, ngơ ngác nhìn nhau, sau đó sắc mặt đều trở nên phức tạp.

“Nếu không phải huynh làm, vì sao huynh không nói sự thật?” Tư Mã Uyển Như vẫn không chịu tin.

“Câu nào huynh nói cũng đều là thật.” Thường Quân bất lực đáp lại, nhưng vẫn khẳng định chắc chắn.

“Vì sao muội không tin?” Tư Mã Uyển Như khổ sở lên tiếng, nhưng lại khiến mọi người chẳng thể nào hiểu được, nàng ta không tin, sao lại hỏi người khác vì sao.

Mặt Thường Quân toát lên nỗi bi thương, “Uyển Như...”

“Ta không tin huynh.” Tư Mã Uyển Như giống như bị ma nhập. “Huynh nói dối, ta có thể cảm thấy điều đó, huynh đang chột dạ.”

“Điên rồ cả rồi sao?” Tư Mã lão gia lớn tiếng quát. “Uyển Như, buông kiếm xuống!”

Thường Quân nói không nên lời, đưa tay về phía Tư Mã Uyển Như, dường như muốn an ủi nàng ta.

Tư Mã Uyển Như giận dữ nhìn y, nghiến chặt răng, lại vung kiếm lên. Mọi người nhất tề thét lên, nhưng thanh kiếm đó không chém vào cổ Thường Quân, mà lại hướng đến cổ của chính Tư Mã Uyển Như.

https://thuviensach.vn

Trước đó, mọi người đã bị Tư Mã Uyển Như quát nạt bắt lùi ra xa, tuy ai cũng biết võ nhưng đều không dám manh động. Nhưng Thường Quân lại không như vậy, y chỉ cách Tư Mã Uyển Như một thân kiếm, thấy nàng ta kề kiếm vào cổ, y không chút do dự nhào đến tóm lấy thân kiếm định ngăn cản, một nhát kiếm đó, không rạch được lên cổ Tư Mã Uyển Như nhưng lại chém phải tay của y.

Tư Mã Uyển Như sững sờ, bàn tay cầm kiếm như phải bỏng, thanh kiếm rơi xuống, nhìn lòng bàn tay của Thường Quân, máu đỏ tuôn ra thành dòng.

Lúc này một nữ tử trẻ tuổi từ trong đám người xông ra: "Nhị cô nương, cô nương chớ như vậy, đêm hôm đó, biểu ca thật sự không làm chuyện ác, huynh ấy không đến Tư Mã phủ, huynh ấy đã uống say ở quán rượu Lộ Hương."

Tư Mã Uyển Như bị máu của Thường Quân dọa cho tái mặt, chân mềm nhũn ra ngồi phệt xuống đất. Giọng nói của nữ tử vừa nãy như kim nhọn đâm vào tai, nàng ta quay đầu lại, đó là biểu muội La Linh Nhi của Thường Quân, khi còn nhỏ cũng thường chơi đùa với nhau.

"Đã uống say ư..." Tư Mã Uyển Như bật ra một tiếng cười nhạo. "Chẳng trách, chẳng trách..."

Mọi người ùa đến đưa Thường Quân ra. Tư Mã lão gia tát con gái của mình một cái, mắng: "Cái đồ nghịch tử này."

Tư Mã Uyển Như vừa được mẹ đỡ lên, lại bị cha đánh cho một cái đau điếng, liền ngã ngồi xuống đất, nàng ta không khóc không làm loạn, chỉ đờ đẫn nhìn Thường Quân.

Thường Quân cũng không màng đến vết thương trên tay, vội gào lên với Tư Mã lão gia: "Chớ trách muội ấy, là cháu không tốt, là cháu không tốt."

https://thuviensach.vn

“Con cũng câm miệng đi.” Thường lão gia giận dữ quát con trai. “Thế này vẫn chưa đủ mất mặt sao, còn muốn thế nào nữa?”

Ầm ĩ một trận, sắc mặt mọi người đều khó coi, hai nhà muốn đưa con cái rời đi, Tần Bổ đầu nhanh chóng nắm bắt cơ hội làm rõ chuyện, hỏi: “Thường công tử đêm đó không ở trong phủ, uống rượu ở Lộ Hương, có người nào làm chứng?”

Vừa rồi Tư Mã Uyển Như và Thường Quân tạo ra cuộc “tỏ tình” ầm ĩ kia, lại lộ ra chuyện y nói dối, mọi người nghe thấy câu hỏi của Tần Bổ đầu đều sững sờ. Thường lão gia trừng mắt lườm con trai, quát: “Chuyện gì vậy?”

Sự việc đến nước này Thường Quân cũng không giấu được nữa, đành lí nhí nói: “Hôm đó con buồn phiền, liền một mình đi đến tửu lâu uống rượu, uống đến say mềm, khi tỉnh lại trời đã sắp sáng, con thu dọn hồi phủ, lặng lẽ đi về phòng.”

Tần Bổ đầu lại hỏi: “Quán rượu Lộ Hương? Thường công tử say rượu ở đó, người nào có thể làm chứng?” Ông ra hiệu cho một vị bổ khoái lặng lẽ lùi ra, nhanh như bay chạy đến quán rượu Lộ Hương kia tra hỏi.

Thường Quân mím môi không lên tiếng, Thường lão gia tức giận quát: “Đại nhân đang hỏi con đó.” Ông ta cũng không đợi Thường Quân đáp, lại quay sang phía Tần Bổ đầu: “Nó uống say ngủ lại ở đó, chắc chắn có chưởng quầy hay tiểu nhị nhìn thấy, có thể làm chứng, đại nhân cứ tự nhiên đi hỏi.”

Lúc này La Linh Nhi đang cúi đầu sợ hãi, khẽ nói: “Con, con cũng có thể chứng minh. Con nhìn thấy biểu ca lén ra ngoài, liền hiếu kỳ đi theo, thấy huynh ấy một mình buồn bã uống rượu liền đến đó uống cùng huynh ấy vài chén, huynh ấy say rồi, con...con ở bên cạnh trông nom một đêm...”

Mặt nàng ta đỏ bừng lên, sắc mặt mọi người lại càng thêm khó coi. Cậu của Thường Quân là La Khuê quát con gái: “Bừa bãi!”

https://thuviensach.vn

Bất luận có xảy ra chuyện gì hay không, cô nam quả nữ ở cùng một phòng cả đêm, thực sự là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không nõi rõ được. Thương Quân trước khi kết hôn lại làm ra chuyện này, chẳng trách đánh chết cũng không dám nhận. Thường Quân và Tư Mã Uyển Như nhìn nhau, một người áy náy xấu hổ, một người thì khinh bỉ lạnh lùng.

"Tiểu bối vô tri các ngươi! Chỉ giỏi gây họa!" Thường lão gia giận tím mặt, quát: "Chúng ta quay về!" Cả gia đình đến chia buồn, lại làm ra chuyện xấu hổ thế này, đúng là gia môn bất hạnh.

"Nhị tiểu thư làm sao biết rõ Thường công tử hôm đó không ở trong phủ?" Tô Tiểu Bồi hỏi.

Tần Đức Chính nhíu mày, ông ta đã nhận ra màn kịch vừa rồi. Ầm ĩ một trận, tuy là mất mặt, nhưng hiềm nghi đối với hai người đều có thể giũ sạch. Thường Quân không có mặt ở hiện trường, có người làm chứng, còn Tư Mã Uyển Như chỉ cần nói tối hôm đó nàng ta lén chạy đến Thường phủ tìm Thường Quân, đợi một đêm cũng không thấy y quay về, điều này cũng có thể giải tỏa được nghi ngờ về hành tung của nàng ta.

Chiêu này thật cao tay, nhiều người nhìn thấy thế này, sau này quan phủ còn có thể nói gì được? Cho nên Tô Tiểu Bồi hỏi câu này, chính là đã gợi ý cho Tư Mã Uyển Như, để nàng ta thuận lợi trút bỏ nghi ngờ. Tần Đức Chính bực bội, thầm trách Tô Tiểu Bồi không hiểu chuyện.

Nhưng câu trả lời của Tư Mã Uyển Như lại không giống Tần Đức Chính suy đoán, nàng ta cười nhạt, nói: "Làm sao biết rõ? Ta chính là biết rõ thôi. Ta hỏi hành tung của huynh ấy, huynh ấy nói dối, ta biết được ngay."

Lời này tuy nghe rất đơn giản, nhưng mọi người lại cảm thấy bên trong dường như còn rất nhiều ẩn ý. Nhưng rốt cuộc ẩn ý gì, thì lại không nói rõ được.

https://thuviensach.vn

Thường Quân nhìn sang Tư Mã Uyển Như, ánh mắt vừa đau đớn vừa bi thương.

Tư Mã Uyển Như đột nhiên đứng dậy, chẳng nói câu nào, quay người rời đi.

Người nhà họ Thường cũng không nhiều lời nữa, đưa theo Thường Quân lên đường hồi phủ.

Tư Mã lão gia căn bản chẳng còn tâm trạng nói chuyện, chỉ vẫy tay bảo người hầu tiễn khách, bọn Tần Bổ đầu cũng bị đuổi ra ngoài luôn.

Tần Bổ đầu quay lại nha môn, chắp tay sau lưng đi đi lại lại một hồi, thật là đau đầu. Tư Mã Uyển Như lại không lợi dụng cơ hội tốt để tạo ra chứng cứ ngoại phạm, nàng ta có ý gì? Thường Quân đã nói dối, nàng ta biết, nhưng đến giờ hiềm nghi về Thường Quân đã hóa giải, trái lại hành tung của chính Tư Mã Uyển Như lại không rõ ràng. Nàng ta tuy chưa nói hết lời, nhưng quan phủ không có chứng cứ xác thực thì chẳng thể làm gì cả.

"Hai người bọn họ rất khả nghi, rốt cuộc còn có điều gì chưa hợp lý?"

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, cô cũng nghĩ không thông, nhưng cô muốn nói chuyện thêm với Tư Mã Uyển Như. Khi cô nói ra suy nghĩ này, Tần Đức Chính lại lắc đầu: "Sắp tới tang lễ rồi, hôm nay ầm ĩ một trận, e là chúng ta không thể vào cửa nhà họ được nữa. Cô nương muốn trò chuyện với nhị tiểu thư thì phải đợi thêm một thời gian."

Nhưng thời gian càng kéo dài, vụ án sẽ có biến cố càng lớn. Tần Đức Chính đương nhiên cũng biết, ông ta đi qua đi lại, vô cùng phiền não, cuối cùng nói: "Hàng ngày ta sẽ gửi thiếp, nhờ Phủ doãn đại nhân giúp đỡ thêm, xem xem có cơ hội không."

Nhưng hai ngày đã qua, tang lễ của Tư Mã Uyển Thanh cũng đã làm xong, Tư Mã phủ vẫn không để Tư Mã Uyển Như lộ diện, càng không đồng

https://thuviensach.vn

ý để người của quan phủ vào trong. Tô Tiểu Bồi ngày nào cũng đến xin gặp, nhưng đều bị chặn ở ngoài.

Nhưng Thường Quân thì lại đột nhiên đến gặp Tần Bổ đầu, sau chuyện ở đám tang, có vài chuyện y không muốn giấu nữa. Hóa ra ngay từ đầu, người y yêu thương là Tư Mã Uyển Như, thấy tuổi tác của nàng ta sắp đến lúc thành hôn, y liền tặng nàng ta một thanh kiếm theo đúng ý thích của nàng ta, nói với gia đình muốn lấy cô nương của Tư Mã gia làm vợ.

Người nhà Thường Quân liền đồng ý luôn, hóa ra gia đình y và Tư Mã phủ cũng có ý kết thân, nhưng mục tiêu lại là tỷ tỷ Tư Mã Uyển Thanh. Y vừa lên tiếng, người nhà họ Thường không khỏi vui mừng, liền nhanh chóng định chuyện hôn sự. Hai bên đều vô tình hiểu lầm ý nhau, Thường Quân nhẫn nại chờ đợi, không ngờ rằng chuyện đính ước thuận buồm xuôi gió này lại dành cho y và Tư Mã Uyển Thanh.

Lúc đi trên phố được người ta chúc mừng, Thường Quân mới biết có nhầm lẫn, y cuống quýt đi tìm Tư Mã Uyển Như giải thích, hứa sẽ nói rõ với người nhà, người y muốn lấy là nàng ta. Nhưng Tư Mã Uyển Như lại nói tỷ tỷ vô cùng vui mừng, nàng ta kéo mình đi nói chuyện cả đêm, hóa ra trong lòng Tư Mã Uyển Thanh từ lâu đã có Thường Quân, có điều ngại ngùng nên không nói ra, nay có gia đình sắp xếp hôn sự, nàng ta vui mừng khôn xiết. Tư Mã Uyển Như nói với Thường Quân, nếu y thoái hôn, tỷ tỷ chắc chắn sẽ đau lòng, mà nguyên nhân thoái hôn lại là vì nàng ta, vậy nàng ta còn mặt mũi nào để nhìn tỷ tỷ nữa? Thế là sự nhầm lẫn này cứ thế phải giấu kín, hai người đều rất đau khổ.

Thường Quân không thể quên đi chuyện này để cưới Tư Mã Uyển Thanh, thế là tìm cớ kéo dài. Mà sau đó Tư Mã Uyển Như cũng không gặp y nữa, thậm chí thấy y ngập ngừng không cưới, liền hạ quyết tâm đi xa bái sư học nghệ. Thường Quân vô cùng đau khổ, lặng lẽ gửi thư cho nàng ta, nhưng nàng ta chưa từng hồi âm, sau này nàng ta đột nhiên gửi về một phong thư, lại nói y chần chừ không cưới khiến tỷ tỷ buồn bã, tỷ tỷ không

https://thuviensach.vn

vui, nàng ta cũng đau lòng. Đọc được thư, tia hy vọng cuối cùng trong lòng Thường Quân đã bị dập tắt, y không muốn nàng ta buồn, y còn muốn nhìn thấy nàng ta nữa. Thế là y định ngày thành thân, chuẩn bị làm anh rể của nàng ta. Chỉ không ngờ khi gặp lại nhau, lại là vì chuyện tỷ tỷ bỏ mạng nơi hoàng tuyền, muội muội giận dữ hỏi y đã làm gì có lỗi. Y nói ra tất cả mọi chuyện, duy chỉ có hành tung trong đêm đó là nói dối. Y nói mình ngủ ở trong phủ, chẳng có ai nghi ngờ, ngoại trừ Tư Mã Uyển Như.

Tô Tiểu Bồi nghe xong, nói: "Nếu vậy, ta càng cần phải gặp Tư Mã cô nương."

"Cô nương có dự định gì?"

"Hành tung đêm đó của nàng ta có điểm đáng ngờ, nhưng nếu đêm đó nàng ta thực sự vì sửa kiếm mà phải chạy đôn chạy đáo, trong khi tỷ tỷ chết thảm, người yêu lại say rượu ở chung với nữ tử khác, dưới sự đả kích này, nàng ta không đi khắp nơi kể lể về hành tung của mình cũng là hợp lý. Chắc chắn lúc này Tư Mã Uyển Như đang rất đau khổ, cần nói chuyện cẩn thận với nàng ta, nếu nàng ta là hung thủ thực sự, có thể nhân cơ hội này vạch trần nàng ta, nếu không phải, có lẽ cũng hỏi được vài đầu mối. Có vài chuyện, vẫn cần Tư Mã nhị tiểu thư phối hợp."

https://thuviensach.vn

Chương 9

Hôm nay, ăn cơm tối xong thì đã khá muộn, Tô Tiểu Bồi lại kéo Nhiễm Phi Trạch đến Tư Mã phủ, người gác cửa nhìn thấy cô liền cười khổ, nói lão gia dặn dò không được cho ai vào cả. Hơn nữa hai ngày này tiểu thư đang tĩnh dưỡng, bọn hạ nhân đều bị đuổi đi, khách đến tìm lại càng không muốn gặp.

Tô Tiểu Bồi chẳng còn cách nào khác, đành đi qua đi lại mấy vòng bên ngoài tường bao của phủ, thấy một đoạn tường có vẻ thấp, cô ngứa ngáy tay chân muốn thử trèo vào, mặc dù không hy vọng có thể làm được, thế mà người đứng bên cạnh lại dùng những từ ngữ cười nhạo nói: "Cô nương thực sự không đủ cao." Tô Tiểu Bồi không phục, vẫn cố trèo lên.

Nhiễm Phi Trạch bật cười khanh khách, nhìn "tên trộm" chân ngắn vó dáng nhỏ con, không biết võ còn muốn trèo tường, thực sự là rất buồn cười.

Tô Tiểu Bồi mất cả nửa ngày cũng không leo lên nổi, đành hậm hực quát Nhiễm Phi Trạch: "Huynh chỉ biết nhìn thôi à? Còn không giúp một tay?"

"Nam nữ thụ thụ bất thân." Nhiễm Phi Trạch mặt mày nghiêm túc như thể đang giảng đạo lý lớn.

"Không giúp ta sẽ thực sự tính sổ với huynh những chuyện thụ thụ bất thân giữa chúng ta."

Vừa dứt lời, trước mắt Tô Tiểu Bồi bỗng nhiên hoa lên, phần eo bị thắt lại, sau đó cả người nhảy lên không trung, chỉ trong chớp mắt, cô đã rơi vào trong sân phủ rồi.

Nhiễm Phi Trạch cười hì hì: "Ta sợ nhất là người khác tính sổ với ta."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi lườm chàng, nhỏ giọng bảo chàng dẫn đường, lần đến nơi ở của Tư Mã Uyển Như.

"Cô nương chân ngắn thôi không nói làm gì, lại còn không biết đường." Nhiễm Phi Trạch không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để chế nhạo Tô Tiểu Bồi. Tuy lời nói của chàng thực sự khiến cho người ta phát ghét nhưng làm việc cũng coi như nhanh nhẹn tháo vát. Nhiễm Phi Trạch dẫn Tô Tiểu Bồi quẹo trái rẽ phải, lẩn bên nọ tránh bên kia, cuối cùng cũng thuận lợi đến viện tử của Tư Mã Uyển Như.

Nội viện không một bóng người, cửa viện đóng im ỉm, hai người hầu nói với nhau mấy câu ở ngoại viện rồi đi vào một căn phòng, có lẽ là đi nghỉ. Nhiễm Phi Trạch giúp Tô Tiểu Bồi nghe ngóng động tĩnh xong, liền nhảy vào nội viện.

Nhìn trái ngó phải, chỉ có một gian phòng còn sáng đèn, dựa vào bố cục viện tử của Tư Mã Uyển Thanh, căn phòng đó chắc là phòng của Tư Mã Uyển Như. Tô Tiểu Bồi xua tay với Nhiễm Phi Trạch, thì thào: "Ta đi gõ cửa, tráng sĩ giúp ta trông chừng."

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, nhưng cũng nhỏ giọng hỏi: "Làm kẻ trộm có thú vị không?"

Tô Tiểu Bồi lườm chàng một cái, khom người đi qua.

Cô khẽ gõ cửa, cửa mở ra, một giọng nữ vừa nhẹ vừa mơ hồ nói: "Vài đi."

Tô Tiểu Bồi đi vào. Vừa quay đầu nhìn, cô liền sững sờ.

Tư Mã Uyển Như toàn thân cứng đờ đang ngồi trên giường. Lúc này nàng ta đang gắng sức chớp mắt ra hiệu với cô.

Tư Mã Uyển Như đang ở trên giường, vậy người vừa nãy là ai?

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi chưa kịp quay đầu lại thì nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên, sau đó một vật sắc nhọn ấn vào thắt lưng cô.

Tô Tiểu Bồi đứng yên như hóa đá.

Trái tim của cô không chịu nghe lệnh của não bộ, cứ đập loạn xạ cả lên, thậm chí cô còn cảm nhận được lòng bàn tay mình bỗng nhiên lạnh toát.

Lưỡi kiếm phía sau ép vào mạnh hơn, cảm giác đau đớn lan tỏa toàn thân, thắt lưng Tô Tiểu Bồi đã sắp chảy máu, sâu hơn nữa chắc chắn sẽ đâm xuyên vào thận.

"Cô nương." Đầu óc Tô Tiểu Bồi trở nên trống rỗng, nhưng cô vẫn cố nói: "Ta không chỉ đến một mình."

Ngoài cửa có người đang đợi cô, nếu người này giết cô, cũng chẳng thể chạy thoát được. Người ở bên ngoài đợi lâu quá ắt sẽ nghi ngờ, đi vào kiểm tra. Nói cách khác, bất luận thế nào, nàng ta giết cô lúc này cũng sẽ chẳng thu được lợi lộc gì.

Ý của Tô Tiểu Bồi đã rất rõ ràng, kẻ đứng phía sau không lên tiếng, nhưng lưỡi kiếm cứ đẩy về phía trước. Tô Tiểu Bồi đau quá, không kìm được tiến lên một bước.

"Cô nương, có gì thì từ từ nói, chuyện gì cũng có thể thương lượng được." Tô Tiểu Bồi hạ thấp giọng. Lưỡi kiếm sắc nhọn trên thắt lưng không đâm sâu thêm nữa, Tô Tiểu Bồi chỉ muốn dọa nàng ta chứ thực sự chưa nghĩ ra được kế hoạch thoát thân nào. Nhưng cô cũng không dám lơ là phòng bị, kẻ đó do dự chỉ vì không biết nên giết người rồi chạy, hay là bắt cô làm con tin. Mà giết người diệt khẩu chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Một giả thiết mà cô cũng Nhiễm Phi Trạch và Tần Bổ đầu đã từng thảo luận trong thời gian qua chính là: nếu như chuyện này thật sự không liên quan đến Thường Quân, nếu Tư Mã Uyển Như không phải là hung thủ, thì nàng ta sẽ là mục tiêu tiếp theo.

https://thuviensach.vn

Cho nên Tô Tiểu Bồi muốn sớm gặp được Tư Mã Uyển Như, cô muốn lợi dụng tình hình trước mắt để đánh vào nội tâm của nàng ta, xem nàng ta có phải là hung thủ thật sự không, nếu không phải, bọn họ có thể liên thủ giăng ra một cái bẫy. Chỉ là không ngờ rằng, cô đã đến muộn, không, nên nói là đúng lúc đụng phải mũi kiếm của hung thủ.

"Cô nương..." Tô Tiểu Bồi đang nghĩ xem nên nói gì, lại thấy Tư Mã Uyển Như không ngừng chớp mắt với cô.

Cô đã bị bắt giữ rồi, nàng ta còn chớp mắt làm gì?

"Cô nương, ta không biết võ." Tô Tiểu Bồi nói. "Ta không biết cô nương là ai, tiếng nói vừa rồi của cô nương quá nhỏ, ta cũng không nghe rõ, cho nên ta sẽ không thể nhận ra cô nương. Như thế này đi, cô nương thả ta ra, ta sẽ bảo người chờ ngoài cửa đi về, sau đó cô nương nhanh chóng rời đi, ta sẽ không tìm cô nương, được chứ? Ta chưa từng đến Tư Mã phủ, cũng chưa hề gặp Tư Mã tiểu thư, xảy ra chuyện gì ta cũng không biết, cô nương thấy thế nào?"

Tư Mã Uyển Như hung dữ lườm cô một cái, chắc nàng ta đang mắng cô không có tinh thần trượng nghĩa, nhưng Tô Tiểu Bồi chẳng còn tâm trí nào mà để ý đến chuyện đó nữa.

Sau lưng im lặng một hồi, nhưng lưỡi kiếm vẫn không mảy may suy suyển.

"Cô nương cho ta vào phòng, vì tưởng ta là nha hoàn, nếu cô nương không lên tiếng, sợ nha hoàn sẽ phát giác trong phòng có điều lạ, đi báo cho người khác, cô nương sẽ chẳng có cách nào lặng lẽ rời khỏi đây. Nhưng bây giờ cô nương xem, ta là quan sai (Tô Tiểu Bồi đang mặc sai phục), ngoài cửa còn có huynh đệ đồng liêu trông chừng, cô nương giết ta rồi, huynh đệ của ta đợi lâu quá, đương nhiên sẽ nhận ra có điều bất thường, cô nương rời đi thế nào đây? Ta rất quý cái mạng này, cô nương thả ta ra rồi, ta sẽ coi như không nhìn thấy cô nương, không biết cô nương là ai, ta sẽ dẫn vị

https://thuviensach.vn

huynh đệ đó đi, nói trong phòng chỉ có một nha hoàn đang quét dọn, Tư Mã tiểu thư không có mặt. Được chứ? Bọn ta đi rồi, cô nương làm gì cũng được. Cứ coi như...” Tô Tiểu Bồi hơi ngập ngừng. “Cứ coi như Tư Mã tiểu thư chết trong khuê phòng, cũng chỉ là thêm một vụ án treo mà thôi.”

Tư Mã Uyển Như trừng mắt nhìn cô, Tô Tiểu Bồi vẫn không đếm xỉa đến nàng ta. Giọng cô run rẩy, vô cùng sợ hãi: “Cô nương đang nghĩ đến chuyện giao đấu với người ngoài cửa đúng không? Cô nương nghĩ xem, có thể nắm chắc được mười phần thắng không? Cho dù chạy thoát, huynh ấy cũng sẽ nhìn thấy hình dáng của cô nương, sau này quan phủ truy bắt, sẽ phiền phức nguy hiểm hơn nhiều. Cô nương chỉ muốn tiền thôi mà, giết quan sai sự tình sẽ càng ầm ĩ.”

Tư Mã Uyển Như vẫn đang lườm cô, Tô Tiểu Bồi biết nàng ta đang khinh bỉ ý tưởng ngu xuẩn của cô. Nhưng bây giờ cô bắt buộc phải ngu ngốc một chút mới có đường sống.

Tô Tiểu Bồi ngừng lại một chút, kẻ phía sau không có động tĩnh gì. Tô Tiểu Bồi đè thấp giọng, tiếp tục nói: “Giết ta rồi, sẽ bại lộ hành tung, bại lộ thân phận, hậu họa khôn cùng. Nếu cô nương thả ta ra, ta sẽ giúp cô nương đuổi người bên ngoài đi, để lại cho cô nương một con đường sống, cô nương lựa chọn đi.”

“Ngươi coi ta là kẻ ngốc sao?” Kẻ đó cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng lại là giọng nam.

Tô Tiểu Bồi giật thót tim, cuối cùng cô đã hiểu được ý tứ trong cái chớp mắt của Tư Mã Uyển Như, đây không phải là một cô nương, mà là một người đàn ông. Tiếng “vào đi” kia, là hắn ta bắt chước giọng nói của nữ tử, chẳng trách lại nhẹ và thấp như vậy.

Lúc này kẻ đó vẫn cố ý bóp méo giọng nói của mình, khiến Tô Tiểu Bồi không thể xác định được giọng thật của hắn. Hắn nói: “Thả ngươi ra ngoài, ngươi liền gọi người đến bắt ta, ngươi coi ta là kẻ ngốc sao?”

https://thuviensach.vn

“Không đâu, nếu ta làm thế, sau này ngươi tìm ta báo thù thì sao? Ta không muốn chết.” Giọng nói của Tô Tiểu Bồi tràn đầy sự sợ hãi.

“Đi, bảo đồng liêu của ngươi rời đi.” Kẻ đó tóm lấy vai Tô Tiểu Bồi, xoay người cô lại, đẩy đến bên cửa.

Hắn bóp vai cô đau điếng, lưỡi kiếm sau lưng lại ấn vào thêm một chút, Tô Tiểu Bồi đau đến toát mồ hôi lạnh, nhưng không dám kêu. Kẻ đó hạ thấp giọng, thì thầm vào tai Tô Tiểu Bồi: “Bảo hắn quay về, cứ nói ngươi muốn ở lại đây nói chuyện.”

“Ta bảo huynh ấy đi rồi, ngươi sẽ không giết ta phải không?” Tô Tiểu Bồi mặc cả.

“Bảo hắn đi hoặc chết, ngươi có thể chọn một.” Hắn cũng bắt chước Tô Tiểu Bồi cho cô hai lựa chọn.

Tô Tiểu Bồi rất muốn mắng, hắn coi cô là kẻ ngốc sao? Nhưng cô biết mình phải giả ngốc một chút, cô phải nắm lấy cơ hội thoát thân này.

“Ta bảo huynh ấy đi, đừng giết ta.” Cô nhanh như cắt đáp.

“Không được lộ mặt, không được lộ sơ hở, nếu khiến hắn nghi ngờ, ta sẽ lấy mạng của ngươi ngay.”

“Được, được. Ta làm theo.”

Tô Tiểu Bồi mở hé cửa, gọi: “A Trạch.”

Tim cô đập thình thịch, chàng có hiểu được ám hiệu của cô không?

Nhiễm Phi Trạch nhanh chóng đi ra từ góc khuất của viện tử, hỏi: “Chuyện gì?”

“Huynh quay về trước đi, Tư Mã tiểu thư muốn trò chuyện với ta, cũng chẳng biết sẽ nói đến lúc nào, huynh khỏi đợi đi.”

https://thuviensach.vn

“Được, thế ta đi trước đây.” Nhiễm Phi Trạch không hỏi nhiều, nhưng lại nói: “Các huynh đệ còn đang đợi ta uống rượu nữa, lát nữa muội tự quay về.”

“Được.” Tô Tiểu Bồi cảm thấy chàng đã hiểu ám hiệu của cô.

“Bọn họ bảo muội mua gà quay, giờ ta đi mua thay vậy, đợi muội chắc chẳng có mà ăn, mua mấy con?”

“Một con.” Tô Tiểu Bồi đáp, cảm thấy lưỡi kiếm sau lưng lại tiến sâu thêm một chút, vội nói: “Được rồi, không nói nhiều nữa, huynh mau đi đi.” Cô đóng cửa lại, bỗng một bàn tay lớn giơ ra, chặn vào cánh cửa trước mặt cô.

Kẻ đó thò đầu nhìn ra ngoài khe cửa, hình như đang xác định xem, Nhiễm Phi Trạch đã đi hay chưa, khi hắn làm những điều này, lưỡi kiếm trên tay vẫn không hề rời khỏi thắt lưng cô một ly.

Bên ngoài tĩnh lặng như thường, dường như hắn đã yên tâm, lại áp tải cô chầm chậm đi đến bên giường.

“Ngồi xuống.” Hắn nói.

Tô Tiểu Bồi nhanh chóng quay người ngồi xuống. Vừa quay người lại, đã thấy một nam nhân toàn thân mặc đồ đen, trên đầu đội một chiếc khăn che mặt cũng màu đen.

Cô kinh ngạc, chuẩn bị chu toàn thế này sao? Bọn họ không thể nhận ra hắn là ai, vậy có lẽ còn có cơ hội sống.

“Đừng giết ta, ta không biết ngươi, ta sẽ không hét, không làm bừa, xin đại gia tha mạng.” Tô Tiểu Bồi run lẩy bẩy nói.

Kẻ đó không lên tiếng, đột nhiên vỗ lên người Tô Tiểu Bồi mấy cái. Tô Tiểu Bồi chỉ cảm thấy vừa đau vừa tê, sau đó không cử động nổi nữa.

https://thuviensach.vn

Điểm huyệt? Tô Tiểu Bồi hoảng hốt, không biết Nhiễm Phi Trạch định cứu bọn họ thế nào đây.

Kẻ đó lườm Tô Tiểu Bồi và Tư Mã Uyển Như, dường như đang cân nhắc điều gì, sau đó hắn lại nhìn quanh căn phòng, ngẫm nghĩ một hồi rồi bắt đầu hành động. Hắn bày hai chiếc cốc ra bàn, rót trà vào đó, lại kéo hai chiếc ghế ra. Tô Tiểu Bồi nhìn theo, hắn đang dựng hiện trường hai người uống trà nói chuyện.

Sau đó hắn lấy thanh kiếm đặt bên giường của Tư Mã Uyển Như để lên bàn. Bài trí xong xuôi, hắn rút kiếm của Tư Mã Uyển Như ra, muốn đưa Tô Tiểu Bồi ngồi vào bàn.

Tô Tiểu Bồi bị điểm huyệt không động đậy nổi, tên đó giải huyệt vị cho cô, kề kiếm lên cổ cô, nói: "Đứng dậy!"

Toàn thân Tô Tiểu Bồi vẫn còn chưa quen lắm, cô chầm chậm đứng lên, đầu óc tính toàn nhanh như chớp. Cô bị tên kia áp giải từng bước từng bước đến bên bàn, sau đó bị hắn xoay người lại, ấn xuống ghế.

"Bọn họ sẽ không tin chuyện này đâu."

"Chuyện gì?" Tên đó muốn điểm huyệt cô, nhưng lại bị lời nói của cô làm cho hiếu kỳ.

"Ngươi muốn sắp xếp hiện trường như thể Tư Mã tiểu thư giết ta rồi tự sát, quan phủ sẽ không tin đâu."

"Ồ?" Tên đó cười lạnh lùng.

"Là sự thật, ta đến đây, chính là để khuyên giải nhị tiểu thư, làm sao có thể khiến cô nương ấy nổi giận giết ta được? Cô nương ấy làm sao có thể tự vẫn được?" Tô Tiểu Bồi bình tĩnh nói, cô nhìn thẳng vào mắt đối phương, khẽ giọng tiếp tục: "Nếu có chuyện như vậy, ta và cô nương ấy sẽ phải cãi cọ lớn tiếng, gây lộn tranh chấp, trong khi căn phòng này lại quá gọn gàng

https://thuviensach.vn

sạch sẽ. Hiện trường án mạng mà như thế này, chắc chắn không có người nào tin được."

Kẻ đó bất giác nhìn chằm chằm vào mắt Tô Tiểu Bồi, cô tiếp tục nói: "Ngươi nghĩ xem, nếu ai đó tức giận đến mức muốn giết người, ắt phải có dấu hiệu, cãi nhau ầm ĩ, đánh lộn giằng co. Ấm trà này đáng lẽ phải bị đổ ra bàn, cốc trà đáng lẽ phải rơi xuống đất, ngươi thấy có đúng không?"

Kẻ đó chớp chớp mắt, suy nghĩ những điều Tô Tiểu Bồi nói.

"Ngươi cẩn thận suy nghĩ xem, chắc là có thể làm tốt hơn đấy. Hãy nghĩ đến chuyện mình đã từng làm, lần trước ngươi cùng cô nương ấy nói chuyện là khi nào? Cô nương ấy có biểu cảm ra sao? Lời cô nương ấy nói ngươi có nhớ rõ không? Trà rất thơm, ấm nóng hợp khẩu vị, ngươi có ngửi thấy không? Hương trà ngập tràn, ngươi cảm thấy rất dễ chịu, ngươi hãy nhớ xem..."

Tư Mã Uyển Như trợn tròn mắt lên, hoàn toàn không biết Tô Tiểu Bồi đang làm gì, tự dưng lại nói linh tinh vớ vẩn, nhưng kẻ đó lại không hề chủ động thủ, dường như hắn đang do dự. Nhưng Tô Tiểu Bồi nói rất đúng, hiện trường gọn gàng ngăn nắp thế này, làm sao có thể tin rằng mình giết nàng ta rồi tự sát chứ.

Kẻ bịt mặt kia đột nhiên nhíu mày lại, lắc lắc đầu. Tô Tiểu Bồi chột dạ, biết rõ mình đã thất bại, Cô muốn kéo dài thời gian, nhưng giờ đã hết cách rồi. Cô muốn thét lên, Nhiễm Phi Trạch sao vẫn chưa đến? Nếu cô bị giết chết, có làm quỷ cô cũng phải quay lại ám chàng.

Rõ ràng bọn họ đã trao đổi ám hiệu cẩn thận rồi mà.

Tô Tiểu Bồi chưa kịp hét lên, lưỡi kiếm của kẻ bịt mặt cũng chưa kịp đâm vào người cô thì trần nhà đột nhiên bị thủng một lỗ, một mảnh ngói bắn về phía tên bịt mặt kia. Tiếng ngói bay trong không khí nghe thật mạnh mẽ, tên bịt mặt kinh hãi, nghiêng người tránh, mảnh ngói đó đập "bịch" một tiếng, trúng vào lưng ghế của Tô Tiểu Bồi, cả người lẫn ghế đổ nhào xuống

https://thuviensach.vn

đất. Kẻ đó ngoan cố vung kiếm lên lần nữa, lưỡi kiếm vút một tiếng, lướt trong không khí hướng về phía Tư Mã Uyển Như.

Lúc này Nhiễm Phi Trạch nhảy từ trên nóc nhà xuống.

Nhiễm Phi Trạch duỗi cánh tay ra, xoay một cái, chớp mắt, thanh kiếm đã nằm gọn trong lòng bàn tay chàng. Rất nhanh, thanh kiếm dài và nhỏ giống như có mắt, hướng thẳng về phía kẻ bịt mặt kia.

Kẻ bịt mặt vội vàng hất thanh kiếm ra, sau đó định nhảy lên nóc nhà chạy trốn, hắn không ngờ thân thủ của Nhiễm Phi Trạch lại nhanh như vậy, đoạt kiếm vung kiếm liền một mạch, kiến hắn không kịp trở tay, chỉ có thể lăn xuống đất tránh.

Nhưng hắn chưa kịp nhảy thì lưỡi kiếm đã lại lao đến. Tên bịt mặt không khỏi chột dạ, thân thủ này, sao có thể là tiểu bổ khoái công môn?

Không còn thời gian suy nghĩ nhiều nữa, tên bịt mặt lăn một vòng, sau đó nhảy lên, định nhào qua cửa sổ, nhưng lưỡi kiếm đã thong thả đưa đến trước mặt hắn tự bao giờ, nếu tiến thêm một chút nữa thì chắc chắn lưỡi kiếm này sẽ lấy mạng hắn. Hắn vội lùi lại, vung dao găm lên chống trả, đột nhiên mắt hắn hoa lên, thoắt cái lưỡi kiếm đã kề vào tận cổ.

Tô Tiểu Bồi đang trốn dưới gầm bàn, thấy Nhiễm Phi Trạch quả thật có bản lĩnh đúng như lời đồn, liền thở phào một hơi. Cô đi đến giường, nơi Tư Mã Uyển Như đang ngồi bất động, hỏi: “Giải huyệt như thế nào vậy?”

Chưa dứt lời, một chiếc cốc vụt bay đến, sượt qua cánh tay Tô Tiểu Bồi, đập vào ngực của Tư Mã Uyển Như.

Tư Mã Uyển Như nẩy lên, ho hai tiếng, đã cử động được rồi.

Tô Tiểu Bồi trợn mắt lườm Nhiễm Phi Trạch, chàng không thèm quay đầu lại, chỉ duỗi một ngón tay khẽ điểm vào người tên bịt mặt kia, thế là hắn không cử động được nữa.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi rên rỉ đi đến. “Gấp gáp làm gì, huynh ném đồ thế này rất dễ làm người khác bị thương.”

“Ai bị thương?”

“Không ai cả.” Tô Tiểu Bồi bĩu môi, lại bị tính xấu của chàng làm cho cứng họng.

Nhiễm Phi Trạch cười cười. “Cô nương còn nói tìm nhị tiểu thư giăng bẫy, bây giờ thì tốt rồi, đỡ tốn sức.”

“Huynh sắp dọa chết ta đấy, được chưa?”

“Sao có thể, khi cô nương gọi A Trạch còn có vẻ thoải mái thế cơ mà.” Điệu cười của Nhiễm Phi Trạch khiến Tô Tiểu Bồi tức điên lên. Sau đó, chàng thôi không đùa nữa mà đưa tay kéo khăn của kẻ bịt mặt kia ra.

La Khuê!

Tô Tiểu Bồi chớp chớp mắt, so với đối tượng mà cô suy đoán tuy khá gần, nhưng không ngờ lại là ông ta.

La Khuê nghiến răng, không nói tiếng nào.

Tiếp theo phải làm gì? Tô Tiểu Bồi nhìn Nhiễm Phi Trạch, lại thấy chàng quay sang nói với Tư Mã Uyển Như: “Phiền nhị tiểu thư cho người đến nha môn báo tin, ta mệt rồi.” Nói xong, chàng còn ngồi xuống uống nước rất nhàn nhã.

Thế này cũng được sao? Tô Tiểu Bồi cũng ngồi xuống cùng chàng.

Tư Mã Uyển Như thoát chết trong gang tấc, vốn dĩ nộ khí ngút trời, chỉ hận không thể tận tay chém chết tên tặc tử này, đến giờ lại bị Nhiễm Phi Trạch sai bảo, nàng ta cũng không tiện phản đối, đành ra ngoài sai người đi báo tin. Sau khi quay lại , nàng ta muốn thẩm tra tên La Khuê kia, nhưng Tô

https://thuviensach.vn

Tiểu Bồi lại kéo nàng ta sang phòng khác, hỏi nàng ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra Tư Mã Uyển Như thực sự thấy áy náy về cái chết của tỷ tỷ mình, nàng ta cảm thấy tất cả mọi chuyện đều là do bản thân mình mà ra. Nàng ta cho rằng rời khỏi nhà thì có thể quên được Thường Quân, nhưng vẫn luôn nâng niu không nỡ rời thanh kiếm mà y tặng. Tối hôm đó, nàng ta chạy đôn chạy đáo mấy nơi để sửa kiếm, đến khuya mới quay lại khách điếm, nàng ta nghĩ nếu như không làm chuyện ngốc nghếch này, nếu như nàng ta không quá để tâm đến thanh kiếm, quay lại sớm một ngày thì tỷ tỷ sẽ không chết. Trong khi nàng ta vấn vương không quên tình cũ, Thường Quân lại chìm trong men rượu cùng với giai nhân, tỷ tỷ của nàng ta đúng lúc đó lại bỏ mạng nơi hoàng tuyền, tất cả những chuyện này khiến nàng ta vô cùng dằn vặt, không lúc nào được thanh thản.

Hôm nay đột nhiên nàng ta nhận được một phong thư, người viết thư nói đêm nay sẽ đến thăm nàng ta và nói cho nàng ta biết hung thủ thật sự là ai. Kẻ đó yêu cầu chỉ gặp một mình nàng ta. Tư Mã Uyển Như mấy ngày nay tâm trạng không tốt, vốn đã đuổi hết hạ nhân đi để được yên tĩnh, nên cũng không có ai nghi ngờ. Nàng ta cầm kiếm đợi người viết thư đến, mặc dù cũng thấy chuyện này khả nghi, nhưng liên quan đến cái chết của tỷ tỷ, nàng ta nhất thời không suy nghĩ sáng suốt. Thế là tên bịt mặt kia đã nhân lúc nàng ta không phòng bị mà xông vào, điểm huyệt nàng ta, khi hắn đang định thay đổi bố trí trong phòng thì lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

Chuyện sau đó Tô Tiểu Bồi đều đã biết, La Khuê tưởng cô là người hầu, không cho vào sợ sẽ lộ chuyện, đồng thời cũng không thể giải huyệt cho Tư Mã Uyển Như, sợ nàng ta sẽ liều mạng gọi người tới, thế là hắn liền giả giọng nữ nói “vào đi”.Tô Tiểu Bồi không chú ý, cứ như vậy bước vào trong.

Tần Bổ đầu nhanh chóng phái người đến, xem xét qua hiện trường, hỏi vài câu, sau đó áp giải La Khuê về nha môn.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch cũng đưa Tô Tiểu Bồi quay về. Đang đi, chàng hỏi: "Cô nương ở trong phòng, nói vớ vẩn với kẻ đó nhiều thế để làm gì?"

Cái gì? Tô Tiểu Bồi đang mải suy nghĩ, bị chàng hỏi đột ngột, mới sực nhớ ra.

"Tại sao lâu như vậy huynh mới vào?"

"Không thể phá cửa mà vào, như vậy hắn sẽ có đủ thời gian làm hai người bị thương. Ta ở bên ngoài nhìn thấy hắn đang bố trí trong phòng, liền lên nóc nhà đợi cơ hội hành động."

"Chẳng phải ta kéo dài thời gian cho huynh tranh thủ cơ hội sao?"

"Không phải vậy, lúc đó cô nương rì rầm nói chuyện với hắn, để làm gì vậy? Thuật mê hồn sao?"

Tô Tiểu Bồi nhăn mặt, nói: "Thất bại rồi."

"Chuyện gì thất bại?" Nhiễm Phi Trạch hiếu kỳ.

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. "Không có gì, một trong những bản lĩnh mà ta chưa thành thạo."

"Không sao, một trong những bản lĩnh, chưa sử dụng được."

"Ờ." Tô Tiểu Bồi bĩu môi, cúi đầu ủ rũ. Vào lúc này mà chàng còn nhớ đến chuyện sửa cách nói cho cô.

"Cô nương thông minh hơn người, một chút thất bại nho nhỏ hà tất phải để trong lòng?" Nhiễm Phi Trạch tuy không hiểu rõ là chuyện gì, nhưng cũng cất lời an ủi.

"Ừm, tráng sĩ cũng phản ứng rất nhanh." Tô Tiểu Bồi biết ý khen lại chàng.

https://thuviensach.vn

“Phản ứng của A Trạch cũng không tồi, không phụ sự trông đợi của cô nương.” Nhiễm Phi Trạch nghiêm túc đáp lại.

Tô Tiểu Bồi liếc xéo chàng, sau đó không nhịn được cười. “A Trạch, gà quay mua được chưa?”

Nhiễm Phi Trạch cũng cười. “A Trạch chỉ có mười lăm xu, còn phải đợi cô nương phá án, cầm bạc thưởng rồi mới mua được.”

Hai người nhìn nhau rồi cùng bật cười.

“Chính là hắn ta phải không?”

“Bạc thưởng chắc là không còn xa nữa rồi.”

“Nếu vẫn không được thì sao?”

“Vậy đúng là vận may của cô nương không tốt.”

Vận may của Tô Tiểu Bồi thực sự không thể coi là tốt. Vì La Khuê không nhận tội.

Bị bắt ngay tại hiện trường, La Khuê không thể phủ nhận chuyện hắn muốn gây án ở Tư Mã phủ, nhưng hắn nói chỉ muốn dọa Tư Mã Uyển Như một chút thôi. Hắn nói, vì Tư Mã Uyển Như làm ầm ĩ một trận mà chuyện con gái hắn là La Linh Nhi say rượu cùng Thường Quân bị vỡ lở trước mặt mọi người. Con gái mất thể diện, hắn giận dữ khó lòng cho qua, nên mới bịt mặt tìm đến phủ, định dạy dỗ Tư Mã Uyển Như một trận. Không ngờ Tô Tiểu Bồi cũng đến đó, hắn sợ bị lộ nên mới nảy sinh ác tâm, định giết người diệt khẩu.

Nhưng cuối cùng chẳng có ai bị thương cả, tội hắn không đến mức phải chết.

Lời này của hắn đương nhiên không ai tin. Bọn Tần Bổ đầu tức đến mức nghiến răng kèn kẹt. Chân tướng dường như đã ở ngay trước mắt, vậy

https://thuviensach.vn

mà lại bị hắn lấp liếm một cách trắng trợn như thế, sao có thể cam tâm.

Phủ doãn đại nhân và Tần Bổ đầu đương nhiên cũng chẳng ngồi không, họ nhanh chóng điều chỉnh lại phương hướng điều tra. Trên dưới trong Thường phủ lại bị tra hỏi một lượt. Thường phu nhân lúc này mới nhớ ra, nhiều năm trước, còn trước cả khi Thường Quân đính hôn, La Khuê từng nhắc với mình chuyện kết làm thông gia để thân càng thêm thân. Bà ta thử thăm dò ý tứ của con trai, Thường Quân hoàn toàn không có ý này, bản thân Thường phu nhân cũng cảm thấy y nên lấy một mối tốt hơn, thế là chuyện này bị dẹp bỏ. Sau đó không nghe La Khuê nhắc đến nữa, La Linh Nhi bình thường cũng rất giữ lễ, không hề có bất cứ cử chỉ khiếm nhã nào.

Tần Bổ Đầu lại hỏi La Linh Nhi kia, La Linh Nhi vô cùng kinh ngạc trước chuyện phụ thân đêm hôm xông vào Tư Mã phủ, nàng ta nói không hề biết vì sao phụ thân làm vậy. Hỏi đến chuyện hôn nhân của nàng ta, La Linh Nhi nói phụ thân chỉ có một mình, nàng ta cũng không sốt ruột, hơn nữa chuyện hôn nhân của con cái phải nghe theo cha mẹ, nàng ta chưa thấy phụ thân có sắp xếp gì, nên cũng không hỏi. Còn về chuyện với Thường Quân, nàng ta cam đoan bọn họ chỉ là tình cảm huynh muội, tuyệt không mảy may có suy nghĩ khác.

Nàng ta nói chuyện lời lẽ dõng dạc, biểu cảm thành khẩn, hơn nữa thực sự chưa từng thổ lộ điều gì với Thường Quân, sau hôm say rượu nàng ta cũng rất an phận, đối đãi với Thường Quân như bình thường, thực sự không có gì để dị nghị cả. Nhưng Tần Bổ đầu vẫn hoài nghi nàng ta, vì nha hoàn của Tư Mã phủ nhớ rằng La Linh Nhi và Tư Mã đại tiểu thư thường hay qua lại, đúng một ngày trước khi Tư Mã đại tiểu thư bị giết, nàng ta còn gửi cho đại tiểu thư một chiếc hộp.

Tần Bổ đầu nghi ngờ trong hộp có thư, nhưng ông ta không có chứng cứ. Hỏi La Linh Nhi, nàng ta cũng nói là có tặng phẩn và khăn hỷ, đó đều là lễ vật chúc mừng bằng hữu sắp thành thân. Tần Bổ đầu đã nhìn thấy hộp quà đó ở trong phòng của Tư Mã Uyển Thanh, đồ bên trong đã bị lấy ra,

https://thuviensach.vn

phấn bày ở trên bàn, khăn hỷ vẫn đặt bên trong hộp, và không có thư. Bọn hạ nhân cũng nói hộp trực tiếp được đưa đến tay của tiểu thư, bọn họ không hề mở ra, bên trong có những gì, thực sự là không biết.

Nhưng muội muội Tư Mã Uyển Như đã bị một bức thư đánh lừa, cho hạ nhân lui đi hết một mình ở trong phòng, thì làm sao dám chắc tỷ tỷ không gặp phải thủ đoạn tương tự? Hung thủ gây án xong, liền đem thư đi cũng chẳng có gì khó. Huống hồ Tô Tiểu Bồi quan sát cũng thấy La Linh Nhi đối với Thường Quân không phải là không hề động lòng như nàng ta nói. Và khi La Linh Nhi nói đến chuyện của phụ thân cũng có giấu giếm.

Cũng tức là, La Linh Nhi đã nói dối.

Nhưng cứ coi như nàng ta nói dối, cũng có thể giải thích là để tránh hiềm nghi, đây chẳng qua là chuyện thường tình của con người, chẳng thể chứng minh được gì cả. Tô Tiểu Bồi cho rằng La Linh Nhi cũng nói dối trong chuyện của cha nàng ta, nhưng đó chẳng qua chỉ là phán đoán cá nhân, không có gì chứng minh được.

Tần Đức Chính dựa vào kinh nghiệm điều tra án nhiều năm đã xác định chắc chắn cha con La thị không thoát khỏi liên can đến chuyện này, đặc biệt là La Linh Nhi. Đúng lúc này La Khuê lại đột nhiên nhận tội.

“Là ta mê muội, võ quán của ta tuy vẫn cầm cự được, nhưng tiền bạc chu chuyển thì cứ lúc tốt lúc xấu, ta muốn được tỷ phu và tỷ tỷ chu cấp nhiều hơn, để mở rộng việc làm ăn, hơn nữa nếu như kết hôn với thân thích, quan hệ sẽ càng gần gũi hơn, không sợ rủi ro. Nhưng tỷ tỷ không đồng ý kết thân, Thường Quân lại ưng ý tiểu thư nhà khác. Vốn dĩ ta cho rằng đã vô vọng, không ngờ cậu ấy kéo dài mấy năm không tiến hành hôn sự, ta lại thấy còn có hy vọng, liền nhẫn nại chờ đợi. Hai năm nay võ quán trong thành mở hết nhà này đến nhà khác, trong lòng ta cảm thấy rất bất an, vẫn phải gả con gái cho nhà họ Thường mới là tốt nhất. Đúng lúc này Thường Quân lại quyết định ngày thành hôn với đại tiểu thư. Lúc đó khắp nơi đều treo thưởng về tên tội phạm liên hoàn kia, ta nghe thấy mọi người bàn tán,

https://thuviensach.vn

biết được một số tin tức của vụ án, thế là nảy ra một mưu kế. Đêm đó ta xông vào Tư Mã phủ, đâm chết Tư Mã đại tiểu thư, lại sắp xếp hiện trường giống như bị tên tội phạm trong cáo thị kia làm.

Vốn cho rằng hôn sự thất bại thì ta sẽ có cơ hội thương lượng chuyện kết thông gia với tỷ tỷ, nhưng sau vụ ầm ĩ ở hoa viên hôm nọ, ta lại biết trong lòng Thường Quân vốn có người khác, sợ y không chịu lấy Linh Nhi. Đã đâm lao thì phải theo lao, ta lặp lại kế cũ, muốn dựng hiện trường giả nhị tiểu thư tự vẫn, dù sao quan phủ cũng đang hoài nghi nàng ta, hôm đó trước mặt mọi người nàng ta cũng có ý định tự vẫn, đúng là rất hợp lý. Nhưng chuyện này lại bị phá hỏng, nên mới có ngày hôm nay."

Tần Đức Chính bị sự thành khẩn đột ngột của La Khuê khiến cho trở tay không kịp, ông ta cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy. Tư Mã phủ sân viện trùng trùng, La Khuê chưa từng đi vào, nếu không có người chỉ điểm thì làm sao có thể dễ dàng tìm được nơi ở của đại tiểu thư như vậy? Nhưng La Khuê lại nói là đã sớm thăm dò nhiều lần, thậm chí hắn còn miêu tả cách thức giết chết Tư Mã Uyển Thanh rất rõ ràng mạch lạc, vị trí, tình trạng của thi thể và quang cảnh hiện trường, đều giống hệt như thật.

Tần Bổ đầu không chỉ ra được sai sót, Tô Tiểu Bồi ở bên cạnh quan sát, khi La Khuê kể lại chuyện sát hại Tư Mã Uyển Thanh, hắn thực sự đang nhớ lại, chứ không phải là tưởng tượng ra, sự chuyển động của ánh mắt cho thấy đó là hồi ức thực sự.

Sau khi ra ngoài, cô đem chuyện này nói cho Tần Bổ đầu nghe.

Tần Bổ đầu tuy không biết cô làm thế nào để xác định, nhưng cũng tin cô. "Ý cô nương là, hắn ta thực sự là hung thủ?"

"Ta có thể phán đoán, khi vụ án xảy ra, hắn đúng là có mặt ở hiện trường. Hắn không hề thêu dệt ra chuyện đó."

Tần Bổ đầu nhíu mày, tội phạm đầu thú vốn là chuyện tốt, nhưng ông ta vẫn cảm thấy không cam tâm. Tô Tiểu Bồi cũng cảm thấy sự tình không

https://thuviensach.vn

đơn giản như vậy, nhưng chẳng thăm dò được điều gì từ La Linh Nhi, cô chỉ biết La Linh Nhi đã nói dối, nhưng đối phương rất cứng đầu, nhất thời cô cũng không nghĩ ra cách, mà La Khuê đã nhận tội rồi. Mấy ngày sau, Phủ doãn hạ lệnh kết thúc vụ án này.

La Linh Nhi đến thăm La Khuê, hai cha con nói chuyện rất nhiều, sau đó ôm lấy nhau khóc lóc thảm thiết.

Ngày hôm sau, La Linh Nhi rời khỏi Thường phủ, không biết đi đâu.

Ngày La Linh Nhi mất tích, nha môn nhận được bồ câu đưa thư từ thành Tế, nói rằng đã bắt được Mã Chinh Viễn! Các bổ khoái đang áp giải hắn đến thành Ninh An.

Tin tức này khiến kẻ trên người dưới trong nha môn vô cùng vui mừng, Phủ doãn đại nhân cười không khép được miệng, liên tiếp phá được hai đại án, thật là tốt đẹp. Tâm trạng của Phủ doãn rất tốt, chưa tận mắt nhìn thấy Mã Chinh Viễn kia, ông ta đã hạ lệnh đưa năm mươi lượng bạc thưởng đó cho Tô Tiểu Bồi.

Năm mươi lượng được đặt trong chiếc hộp nhỏ.

Tô Tiểu Bồi mắt sáng long lanh, ngắm nghía không nỡ rời.

“Tráng sĩ, huynh nói xem, nếu như Mã Chinh Viễn bị áp giải về rồi, Phủ doãn đại nhân thấy không đúng, chắc sẽ không thu hồi bạc chứ?”

Nhiễm Phi Trạch bật cười.

“Tráng sĩ, huynh nói xem, nếu như La Khuê ở trong ngục đột nhiên hối hận kêu oan, nói hắn không giết đại tiểu thư, Phủ doãn đại nhân cũng sẽ không thu hồi bạc chứ?”

Nhiễm Phi Trạch tiếp tục cười.

https://thuviensach.vn

“Tráng sĩ.” Tô Tiểu Bồi hai mắt sáng lên, đột ngột nhảy cẫng lên. “Tráng sĩ, ta có một cách...”

“Biện pháp.”

“Đúng, ta có một biện pháp, giải quyết tâm trạng lo lắng lúc này.”

“Thế nào?”

“Chúng ta mau ra phố tiêu tiền đi!”

Lần này Nhiễm Phi Trạch cười rũ rượi đến nỗi gục cả người lên ghế.

Sau đó Nhiễm Phi Trạch đi cùng với Tô Tiểu Bồi. Trạm đầu tiên, chính là tiệm bán đồ dùng tắm gội kia. Bàn chải, mua ba chiếc. Loại làm bằng xương khiến Tô Tiểu Bồi thấy hơi buồn nôn, cô liền mua loại bằng gỗ. Kem đánh răng, dạng bột dạng cao mỗi thứ hai hộp, cô chỉ cần biết chắc nó được làm từ thảo mộc là được, không để chủ tiệm nói quá kỹ, sợ nhỡ ra lại có thứ gì đó không muốn biết, thì sẽ không dùng nổi nữa. Khăn vải mềm, mua mười chiếc. Cái này không có nguy cơ gây buồn nôn, cô chỉ lo chọn màu sắc ưa thích.

Thực ra cũng không có nhiều màu sắc để chọn, cô hết nhấc cái nọ lại đặt cái kia, mất cả nửa ngày.

Còn cả cao thơm để gội đầu tắm rửa nữa, tuy đắt nhưng cô vẫn cắn răng mua. Dùng bồ kết không được thoải mái lắm.

Suốt quá trình mua sắm, Nhiễm Phi Trạch chỉ đứng một bên mà cười, cười đến mức Tô Tiểu Bồi không nhịn được trừng mắt lườm chàng.

Nhiễm Phi Trạch nói: “Bộ dạng hùng hổ xông vào tiệm của cô nương, giống như muốn cướp tiệm. Không nhìn thấy chủ tiệm kinh hãi thất sắc sao?”

“Ta chỉ thấy khi ta trả ngân lượng, bà ta cười tươi như hoa.”

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch lại phá lên cười.

“Rốt cuộc có chỗ nào buồn cười?”

“Những cô nương khác ta từng gặp, chỉ thích đi xem tiệm bán y phục, son phấn đồ trang điểm, đồ trang sức, hoặc là những chỗ bán đồ chơi mới lạ.”

“Tráng sĩ đã gặp qua không ít cô nương?”

“Cũng tạm.”

Tô Tiểu Bồi lườm chàng, khuôn mặt nghiêm túc thật đáng ghét.

Ôm đống đồ thong thả quay về, đột nhiên cô hỏi: “Tráng sĩ có hôn ước chưa?” Nhìn Thường gia, Tư Mã gia kia, thành thân thôi mà xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, cổ nhân thật là phiền phức. Thích là thích, không thích là không thích, chuyện tình cảm, làm sao có thể nhường được? Cứ coi như đại tiểu thư không chết, Thường Quân trở thành anh rể rồi, Tư Mã Uyển Như có thể chắc chắn sau này ba người sẽ không có chuyện gì sao?

Vị tiểu thư hung dữ khó ưa này rốt cuộc nghĩ thế nào vậy? Người trong thế giới này có cách nghĩ thế nào đối với chuyện hôn nhân nhỉ?

“Chưa, sao vậy, cô nương có ý với tại hạ?”

Tô Tiểu Bồi suýt chút nữa vấp ngã, con người này, lại còn dám hỏi câu đó.

“Tráng sĩ, lời này vô lễ, sau này chớ như vậy nữa.”

Ha ha, tóm được rồi nhé, tráng sĩ muốn dạy lễ giáo à.

Nhiễm Phi Trạch vẫn thản nhiên nói: “Lời này không phải tráng sĩ nói, là A Trạch nói.”

Khục! Tô Tiểu Bồi thực sự đã bị trẹo chân.

https://thuviensach.vn

Tráng sĩ, giữa ban ngày ban mặt, huynh đừng có chơi trò đa nhân cách để trêu ghẹo con gái nhà lành có được không? Lễ nghĩa liêm sỉ của huynh đâu rồi?

Nhiễm Phi Trạch rất nhanh chóng chứng minh lễ nghĩa liêm sỉ của chàng vẫn còn.

Chàng nhìn thấy Tô Tiểu Bồi bị trẹo chân, nghiêm mặt nói: "Cô nương đi đường không cẩn thận như vậy, thực sự không nên. Cô nương xem, trên đường lớn thế này, người qua kẻ lại, tại hạ không tương trợ được, nhiều mắt lắm miệng chẳng biết phải làm sao, nam nữ thụ thụ bất thân, tại hạ nghĩ cho danh dự của cô nương..."

"Huynh được đó." Tô Tiểu Bồi xua tay cắt ngang lời chàng. "A Trạch rút lui rồi à, đổi vai cho tráng sĩ."

Nhiễm Phi Trạch bật cười. Nói chuyện với cô nương này thực sự vô cùng thú vị.

Chàng hắng giọng, nghiêm túc hỏi: "Cô nương có bị thương không?"

"Không bị thương." Tô Tiểu Bồi cử động cử chân, không sao. Cô tiếp tục đi.

Cô ôm đống đồ được mua bằng số tiền tâm huyết của mình phăm phăm đi trước, Nhiễm Phi Trạch chắp tay sau lưng theo sau.

"Còn cô nương, đã có hôn ước chưa?" Đột nhiên chàng lại hỏi đúng câu mà cô đã hỏi.

"Chưa." Cô thuận miệng đáp.

"Cô nương tuổi tác bao nhiêu rồi?"

Tô Tiểu Bồi đang muốn đáp, đột nhiên nhớ ra đây không phải là thời hiện đại, với cao niên hai mươi bảy tuổi như cô, hình như không gả được

https://thuviensach.vn

chồng là chuyện rất nghiêm trọng. Nhưng người hỏi là Nhiễm Phi Trạch cơ mà, chàng nhất định sẽ không quá kinh ngạc.

"Sắp hai mươi bảy rồi."

Nhiễm Phi Trạch quả nhiên không có phản ứng gì lớn, chỉ hiếu kỳ hỏi: "Vì sao?"

Một câu "vì sao" chẳng đầu chẳng đuôi, nhưng Tô Tiểu Bồi lại hiểu. "Cô nương ở nơi đây nếu như lớn tuổi mà chưa xuất giá, thì là vì sao?" Cô hỏi lại.

"Thông thường sẽ là do phụ mẫu đã mất. Không có người lo liệu, hoặc là danh dự bị tổn hại, không ai muốn lấy, hoặc là gia đình nghèo khổ, không có hồi môn, còn có vài cô gái vì nhà nghèo bị bán đi, thì khỏi nhắc đến chuyện chung thân đại sự nữa. Ừm, còn có vài người tâm cao khí ngạo, thân phận không tầm thường, hơi quá kén chọn, cũng sẽ để lỡ thời gian xuất giá. Nhưng bất luận là nguyên nhân do gì, lớn tuổi chưa xuất giá, sẽ khiến người ta dị nghị và khinh thường."

"Ồ." Tô Tiểu Bồi gật đầu. Khiến người ta dị nghị và kinh thường, chẳng phải cô đã trải qua khá nhiều chuyện tương tự từ khi đến đây rồi sao.

"Ở chỗ bọn ta, có rất nhiều cô nương thân phận bình thường nhưng tâm cao khí ngạo, khá là kén chọn, ta là một trong số đó." Tô Tiểu Bồi đáp, lại nghiêm túc ngẫm nghĩ, thấy bản thân mình đúng là như vậy. Cô đã đi xem mặt bao nhiêu lần, lần nào cũng bới ra một đống khuyết điểm của đối phương. Thực ra người ta thật sự không tệ như vậy. Có khi trong mắt đối phương, mình mới là loại người đọc được ít sách thì tự cho mình là đúng, điều kiện tầm tầm nhưng cứ tự cho mình là loại cực phẩm cũng nên.

Bây giờ ở một thế giới khác, cô mới có cơ hội dùng một góc độ khác để đánh giá những người đàn ông đã từng xem mặt, thôi thôi, cô cảm thấy mình vẫn không có hứng thú với họ, không thích là không thích, chẳng liên

https://thuviensach.vn

quan gì đến bệnh kén chọn cả, cô cũng không cần ở đây giả bộ hối hận. Cô chính là loại người khiến người ta khinh ghét, ở đâu cũng thế cả thôi.

"Cô nương." Nhiễm Phi Trạch thấy biểu cảm trên khuôn mặt Tô Tiểu Bồi biến đổi khá là thú vị, lúc thì thở dài, lúc lại nhăn nhó lúc thì bĩu môi, không nén được cất tiếng gọi cô.

"Tráng sĩ thì sao? Tuổi tác bao nhiêu rồi? Vì sao chưa thành hôn?" Tô Tiểu Bồi lắc lắc đầu, đem những việc ở thế giới kia gạt ra khỏi tâm trí. Ở đây, cô là một con người khác, đã nghèo rớt mùng tơi, không thân không thích, lại chẳng có chỗ để đi. Chỉ hy vọng nhanh chóng tìm được Trình Giang Dực kia, để tất cả quay trở lại bình thường.

"Ta sao?" Nhiễm Phi Trạch cười cười. "Cô nương hỏi chuyện của ta, khiến ta rất mừng."

Lại thế rồi. Tô Tiểu Bồi nhíu mày, nhanh như cắt nói: "A Trạch lui xuống, để tráng sĩ nói chuyện."

Nhiễm Phi Trạch lại bật cười khanh khách, sau đó nói: "Đã sống hai mươi chín năm trời, tuổi tác đang độ đẹp."

Tô Tiểu Bồi mím môi, chàng còn không quên tự khen mình mọi nơi mọi lúc nữa chứ. Trong thế giới này cũng nói đàn ông ba mươi là phong độ nhất sao? Ở tuổi chàng, người ta có thể làm ông nội rồi đấy, già thật rồi.

"Vì sao chưa thành thân?"

"Điều kiện của ta không bình thường, khá kén chọn, liền lỡ dở thời gian."

Tô Tiểu Bồi chẳng thèm liếc xéo chàng nữa, tiếp tục đi.

Nhiễm Phi Trạch đuổi theo, cười, hỏi: "Cô nương không hỏi nữa sao?"

Tô Tiểu Bồi giả bộ cười toe toét, không hỏi nữa.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch lại nói: “Ta lại rất muốn nói với cô nương.”

Hóa ra, chàng sinh ra ở một thôn làng nhỏ, cha mẹ đều là nông dân, chồng cấy cày vợ dệt vải, cuộc sống bình yên phẳng lặng. Khi còn nhỏ chàng rất nghịch ngợm, hiếu kì với mọi thứ xung quanh, thích tháo đồ dùng trong nhà ra xem cấu tạo của chúng thế nào. Dụng cụ làm việc của cha chàng, khung dệt vải của mẹ chàng, thậm chí đến bếp lò trong nhà cũng bị chàng xuống tay. Vì vậy đã làm hỏng không ít đồ.

Cha chàng đánh mắng, chàng liền bỏ chạy, còn thích cãi lộn đánh nhau với trẻ con hàng xóm nữa. Không những đánh nhau gây họa, chàng còn nhằm cả vào vật dụng của nhà người khác. Thực ra thì bởi vì đồ đạc trong nhà đã chẳng còn gì để nghịch nữa. Những thứ chàng chưa từng thấy, không biết nó được làm ra như thế nào, chàng đều rất muốn xem. Đương nhiên kết quả lại bị cha chàng đánh cho một trận, đáng tiếc chàng chính là loại đánh chẳng chịu ngoan, ngày nào cũng ầm ĩ khắp thôn khiến gà bay chó chạy, người người thấy chàng liền đóng cửa. Lúc đó, chàng nổi tiếng khắp thôn, mọi người đều sợ chàng, còn hơn sợ trưởng thôn.

Năm chàng bảy tuổi, trong thôn xuất hiện một quái nhân, đó là một người đàn ông gọn gàng sạch sẽ trông có vẻ nho nhã, nhưng nói chuyện lại khá vô lễ. Người đó ở trong thôn mấy ngày, cũng không làm gì, chỉ nhàn nhã dạo chơi. Mỗi khi Nhiễm Phi Trạch gây rắc rối, luôn đụng phải ông ta. Một ngày ông ta đột nhiên hỏi Nhiễm Phi Trạch có muốn bái ông ta làm sư phụ không. Nhiễm Phi Trạch đương nhiên không muốn, chàng ở trong thôn nghịch ngợm vui vẻ, trẻ con nào hiểu bái sư học nghệ là gì. Người đàn ông đó có vẻ tiếc nuối, sau đó liền đi.

Nhưng chẳng bao lâu sau, quê Nhiễm Phi Trạch bị lũ lụt, cả thôn bị nhấn chìm trong biển nước, Nhiễm Phi Trạch trở thành cô nhi. Cô nhi không ai nuôi dưỡng thì chẳng thể nào sinh tồn được, Nhiễm Phi Trạch mấy lần đại nạn không chết, tránh được hồng thủy, dịch bệnh, thoát khỏi thổ phỉ... nhưng chàng cảm thấy cuối cùng mình sẽ chết vì đói.

https://thuviensach.vn

Sau đó chàng hạ quyết tâm, không ai thu nhận chàng, chàng sẽ đi tìm người đàn ông cổ quái kia. Nếu giữa đường có người thu nhận chàng hoặc là tìm được đường sống thì thôi, nếu không chàng sẽ tìm người đàn ông đó, hỏi xem ông ta còn muốn nhận đồ đệ không? Cứ như vậy vừa dò hỏi vừa xin ăn, chàng thực sự đã tìm được ông ta.

Đứa trẻ ăn mày toàn thân nhếch nhác, bẩn thỉu đói rách, đứng trước mặt một người đàn ông, lớn tiếng nói với ông ta: "Con là Nhiễm Phi Trạch ở thôn Hạnh Hoa, người nói muốn thu nhận con làm đồ đệ, lời này còn giá trị không?"

Người đó kinh ngạc hồi lâu, sau đó bật cười ha ha. "Đương nhiên còn giá trị, người ta tìm kiếm chính là con."

Khi đó Nhiễm Phi Trạch không hiểu, rõ ràng là mình đi tìm ông ấy, tại sao ông ấy lại nói người ông ta đang tìm kiếm là mình chứ? Đến giờ thì Nhiễm Phi Trạch đã biết, vì chàng cũng đang tìm kiếm đồ đệ khắp nơi, thật sự hận là không có đứa trẻ nào cũng nghìn dặm xa xôi chạy đến nói với chàng, muốn bái chàng làm sư phụ.

Tô Tiểu Bồi bị câu chuyện của chàng hấp dẫn, nghe suốt quãng đường chưa đủ,còn theo chàng về phòng. "Tráng sĩ chẳng phải công phu không tồi sao? Vì sao không thu được đồ đệ?"

"Công phu không tồi đâu phải dựa vào miệng nói là được, trong giang hồ phần lớn chỉ biết ta đúc binh khí, giỏi công phu gì đó, không thể coi là đại danh vang dội. Chuyện ta từng làm rất nhiều người biết, nhưng chưa chắc đã biết rõ tên tuổi của ta, nếu ta đi khắp nơi khoe khoang, sẽ có nhiều rắc rối vì chuyện tình cảm?"

Tô Tiểu Bồi tự động bỏ qua nửa câu sau của chàng, cô không tài nào hiểu được một người như chàng sẽ gặp rắc rối vì loại tình cảm nào.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch tiếp tục nói: “Có vài người ngưỡng mộ ta, nhưng chỉ muốn học võ, vừa nghe nói còn phải học rèn sắt, liền rút lui.”

Tô Tiểu Bồi cười khúc khích.

Đúng vậy, học võ rất phong độ khí khái, trong phim võ hiệp vị đại hiệp nào mà chẳng phong độ ngời ngời, nhưng mà rèn sắt, hình tượng bỗng chốc hạ thấp mấy phần.

“Vậy lúc đầu khi học nghệ, tráng sĩ cũng vừa học võ vừa học rèn sắt sao?”

“Đúng. Sư phụ thu nhận ta rồi, lập tức mở một tiệm rèn sắt, dạy ta làm binh khí, ngày nào cũng làm việc rất vất vả, nếu ta không nghe lời, sẽ bị ăn đòn, người đánh ta không thể nào giống như cha ta đánh.”

“Không giống chỗ nào? Ông ấy xuống tay nặng hơn?”

“Không, người không đánh mạnh như cha ta, nhưng ta chạy không thoát. Cô nương nghĩ xem, bị đánh mà không chạy được, thật tức biết bao. Khi đó ta rất nóng nảy hiếu thắng, thế là liền gắng sức nghĩ cách nâng cao bản lĩnh của mình. Bản lĩnh của ta càng lớn, người đánh càng dữ dội hơn, ta vẫn không chạy thoát được.”

Tô Tiểu Bồi thấy vô cùng thú vị, bật cười khanh khách.

“Sau này tay nghề của ta khá hơn nhiều, xa gần cũng có chút tiếng tăm, rất nhiều người thích đến tiệm của ta mua dao kéo sửa nông cụ, ngày nào cũng kiếm được ít nhiều ngân lượng, cuộc sống khá là thoải mái. Kết quả sư phụ lại không làm nữa, khi đó người đánh ta, ta đã có thể chạy thoát. Thế là người đóng cửa tiệm, đưa ta đi ngao du khắp nơi.”

“Đi đến chỗ nào vậy?”

“Chỗ nào cũng đi, các đại môn phái, các gia môn võ lâm lớn, có chút danh tiếng, người đều đưa ta đến.”

https://thuviensach.vn

“Đến làm gì?”

“Đánh nhau. Người bảo ta đọ sức với với đệ tử của các môn phái đó, nhiều khi đọ sức dài ngày, người liền tìm chỗ nào gần đó mở tiệm, bảo ta tiếp tục học đúc kiếm rèn đao. Ta không ngừng tỉ thí võ công, tỉ thí xong rồi, sư phụ lại chỉ ra những chỗ ta làm chưa tốt, khi nào không nên ứng chiêu nào. Quãng thời gian đó, người còn bảo ta rèn kiếm, bán cho những người trong võ lâm kia. Ta vừa phải bỏ mồ hôi công sức, còn vừa giúp người kiếm tiền.”

Tô Tiểu Bồi cười nghiêng ngả. “Sư phụ của huynh cũng thật thú vị.”

“Thú vị? Những nhân sĩ võ lâm đó rất bực bội với người.”

“Vì sao, mọi người giao đấu với nhau, chẳng phải đối với bọn họ cũng tốt sao?”

“Không phải là vấn đề tốt xấu, bọn họ chê sư phụ ta lười nhác, đồ đệ của mình không tự mình bồi dưỡng cho tốt, cứ phải lợi dụng người khác. Bất luận là bọn họ có thắng ta hay không, đều chẳng vinh dự gì, thêm vào đó con người sư phụ ta ăn nói không khéo, luôn khiến cho bọn họ không vui.”

“Không vui mà còn muốn luyện công với huynh?”

“Sư phụ ta luôn có cách.”

“Vậy nếu như đao kiếm không có mắt, giết chết huynh thì phải làm thế nào?”

“Khi đó trong võ lâm vẫn còn khá có đạo nghĩa. Mọi người đã nói tỉ thí, đến điểm thì dừng.”

“Sau này thì sao?”

“Sau này sư phụ cảm thấy ta học thành tài rồi, liền bỏ ta mà đi.”

https://thuviensach.vn

“Đi đâu?”

“Không biết. Người chỉ nói coi như ta đã thành tài, có thể sống một mình rồi. Sắp đi, người còn dặn dò ta, sư môn không có yêu cầu gì khác, chỉ cần thu đồ đệ truyền nghệ, chớ để bản lĩnh thất truyền.”

“Vậy tráng sĩ thuộc về môn phái nào?”

“Không biết, sư phụ chưa từng nói qua.”

Hả? Tô Tiểu Bồi ngạc nhiên. “Nhưng mà khi thu nạp đồ đệ, người ta sẽ hỏi ‘sư phụ, môn phái chúng ta tên là gì’ đó.”

“Khi ta bái sư cũng hỏi qua, sư phụ đáp, hỏi những điều vô dụng này làm gì.” Nhiễm Phi Trạch xoa xoa cằm. “Rất có đạo lý, nếu đồ đệ của ta hỏi, ta cũng đáp thế.”

Thật là...Tô Tiểu Bồi á khẩu.

“Thực ra ta cảm thấy năm đó sư tổ quá lười, không thèm nghĩ tên gọi.”

Thế mà cũng nói được!

“Được rồi. Cho nên hiện giờ huynh cũng giống như sư phụ mình, đi khắp nơi tìm kiếm người có duyên làm đồ đệ?”

“Thực ra, vừa rồi ta nói những điều đó, là muốn để cô nương biết, sở dĩ đến giờ ta chưa thành thân, không phải vì có bệnh gì khó nói.”

Tô Tiểu Bồi há hốc miệng, đến nỗi cằm tưởng như rớt xuống, tráng sĩ, huynh lại trêu đùa ta rồi.

Nhiễm Phi Trạch cười sảng khoái. Tô Tiểu Bồi lườm chàng, đúng là chàng trêu đùa cô, nhìn xem chàng cười vui vẻ nhường nào.

Tô Tiểu Bồi hoàn toàn có thể thấu hiểu sự oán hận của các nhân sĩ võ lâm kia đối với cặp sư đồ này.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tô Tiểu Bồi, Nhiễm Phi Trạch thực sự là người có lòng dạ rộng lượng khoan dung. Sự khoan dung này không chỉ thể hiện ở chỗ chàng sẵn sàng giúp đỡ người khác, bỏ qua trở ngại của lễ giáo, khó khăn của thế tục, mà còn bởi chàng có kiến thức rộng lớn, chấp nhận được kỳ nhân quái sự trên đời, không bao giờ tỏ ra quá kinh hãi ngạc nhiên.

Nhưng bây giờ có vẻ như Nhiễm Phi Trạch tráng sĩ tiên sinh thực sự hơi quá cởi mở rồi, còn dám trêu đùa cô, chàng dám chắc nữ nhân cổ quái như cô sẽ không bám lấy chàng, bắt chàng phải chiếu theo lễ giáo "có gan trêu đùa có gan chịu trách nhiệm" chứ?

Nếu như lòng dạ cô cũng "rộng lượng" như chàng, cô sẽ lấy chuyện này ra để dọa chàng một phen, đáng tiếc cô rất lười.

Thực ra Tô Tiểu Bồi cảm thấy, Nhiễm Phi Trạch đang trêu đùa, nếu cô coi lời chàng nói là nghiêm túc thì đúng là quá ngốc nghếch. Cho dù cô làm bất cứ chuyện kỳ quái gì cũng chẳng dọa được chàng, mà dù chàng có hành động gì cô đều cảm thấy rất tự nhiên.

Đúng, cô cùng Nhiễm Phi Trạch, đối xử với nhau tương đối thoải mái.

Nhưng muốn sống thoải mái thì còn phải có điều kiện vật chất, nói đến điều này Tô Tiểu Bồi không khỏi đắc ý, dù sao cô cũng đã kiếm được món tiền đầu tiên sau khi xuyên không, chiếc hộp đựng bạc đó tuy nhỏ, và đã vơi đi một nửa, nhưng hàng ngày hễ nghĩ đến, cô đều không kìm nén được vui mừng.

Tô Tiểu Bồi có thứ bắt buộc phải mua, ừm, vật dụng riêng tư dành cho nữ nhân – giấy dầu có thể chống thấm nước, vải mềm và cả bông nữa.

Cô hỏi Nhiễm Phi Trạch, biết những thứ này trong thành Ninh An đều có bán. Nhiễm Phi Trạch tưởng cô muốn làm áo bông, liền bảo cho dù cô đến phương bắc thời tiết cũng đều ấm lên rồi, áo bông dày phải đến sau

https://thuviensach.vn

tháng Chín, tháng Mười mới dùng được, bây giờ không cần vội. Mà giấy dầu để làm gì, chàng cũng không biết, để bọc đồ chăng?

Tô Tiểu Bồi bảo chàng chớ có tò mò.

Thế là Nhiễm Phi Trạch không hỏi nữa. Chàng đưa Tô Tiểu Bồi ra phố mua những món đồ cô cần.

Tô Tiểu Bồi chẳng có thiện cảm lắm với khách điếm, kinh nghiệm mách bảo cô rằng của cải để trong khách điếm rất thiếu an toàn, thế là cô bảo Nhiễm Phi Trạch làm cho mình một chiếc túi nhỏ, đeo chéo lên người, cô đựng toàn bộ tiền bạc vào trong đó. Khi cô khoác chiếc áo ngoài rộng thùng thình vào, cái túi cộm lên trông rất tức cười.

"Không nặng sao?" Nhiễm Phi Trạch nhìn cô ăn mặc chẳng ra thể thống gì, ngán ngẩm hỏi.

"Có một chút." Tô Tiểu Bồi tuy cũng cảm thấy bộ dạng mình rất xấu xí, nhưng nơi đây không giống thời hiện đại, không có thẻ ngân hàng, không có...

"Á?!" Đột nhiên cô nhớ ra, ở đây chắc phải có tiền trang gì đó có thể gửi tiền chứ nhỉ? Có điều gửi tiền vào đó có yên tâm không? Có hỗ trợ gửi tiền rút tiền ở nơi khác không? Tiền trang là hoanh nghiệp tư nhân hay quốc doanh?

"Cô nương."

Tô Tiểu Bồi đang mải suy nghĩ, Nhiễm Phi Trạch đã lên tiếng.

Tô Tiểu Bồi ngước mắt lên nhìn chàng.

"Cô nương có lúc thông tuệ khiến người ta tán thưởng, có lúc lại vụng về đến mức khiến người ta lo lắng."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi ngây ra, tráng sĩ, bình phẩm trước mặt người khác thế này cũng khiến người ta đau lòng lắm đấy nhé.

Cuối cùng, người lo lắng đưa người đau lòng đến tiền trang, nhưng không phải để gửi tiền, mà để đổi ngân phiếu. Cả quãng đường Nhiễm Phi Trạch còn tiện thể "xóa mù" cho Tô Tiểu Bồi, giới thiệu với cô cách làm việc trong tiền trang, tiền trang nào đáng tin cậy, có nhiều cửa tiệm, tiền trang nào hay lừa khách. Người làm thuê ở tiền trang không phải ai ai cũng thật thà tử tế, thông thường đổi bạc cho khách đều giở mánh khóe gì đó, phải chú ý cử chỉ của bọn họ...

Chàng còn nói ngân lượng mà hai người đang dùng là của quan phủ cấp cho, có quan ấn làm bằng, phân lượng đầy đủ, đi đâu mua hàng cũng dễ dàng, nhưng trên thị trường còn có loại bạc khác không có quan ấn hoặc bạc vụn, người nào không nắm rõ sẽ rất dễ bị lừa. Khi Nhiễm Phi Trạch nói những điều này, ánh mắt chàng nhìn Tô Tiểu Bồi khiến cô có cảm giác người dễ bị lừa kia chắc chắn là cô.

Tô Tiểu Bồi chẳng thèm để ý đến ánh mắt coi thường của Nhiễm Phi Trạch, tuy cô biết cách đoán cảm xúc người khác qua sắc mặt, nhưng ở nơi đây, cô đúng là một kẻ ngốc không hiểu biết nhân tình thế thái. Thế nên cô khiêm tốn nhận sự chỉ giáo, làm thế nào để phân biệt được vàng bạc thật, làm thế nào để phân biệt ngân phiếu, tỉ lệ quy đổi và giá cả các nơi khác nhau thế nào... Thật ra Tô Tiểu Bồi cũng nghe hiểu được bảy, tám phần, gật đầu lia lịa, nhưng thực tế vận dụng thế nào thì có độ khó tương đối lớn. Nói đi cũng phải nói lại, ngay cả ở thời hiện đại cô quản lý tài chính cũng không tốt lắm, huống hồ những quy tắc của thế giới cổ đại này còn nhiều như vậy. Ngày trước học lịch sử về cách mua bán thời cổ đại, cô đều đã quên sạch, giống hệt như đống văn ngôn kia vậy.

Nhiễm Phi Trạch nói sơ qua một lượt, thấy biểu cảm của Tô Tiểu Bồi, biết ngay là nói thêm nữa cũng chỉ uổng công vô ích mà thôi. Chàng đưa Tô Tiểu Bồi đi đổi bạc thành ngân phiếu, bạc vụn, và tiền xu cho gọn nhẹ, ngay

https://thuviensach.vn

cả số tiền của chàng cũng được đổi. Sau đó Tô Tiểu Bồi liền yên tâm đi mua đồ.

Đi hết mấy con phố, ghé vào vài cửa tiệm, Tô Tiểu Bồi đã mua được đầy đủ những thứ cần dùng, lại còn mua rất nhiều quần trong, khiến bà chủ tiệm trang phục nữ cứ tròn mắt nhìn cô mãi.

Sau khi quay lại khách điếm, Tô Tiểu Bồi tự mình cầm kim chỉ, tự chế "băng vệ sinh" cần dùng khi đến tháng, tuy cô không giỏi may vá, nhưng gắn những thứ này vào với nhau thì cô vẫn làm được. Méo mó có còn hơn không, Tô Tiểu Bồi hì hục loay hoay hết cả buổi tối mới làm xong. Vừa khéo, ngày hôm sau bà dì cả đã đến thăm.

Tô Tiểu Bồi cảm thấy ông Trời đối với cô cũng không bạc lắm, tuy ném cô đến một chỗ xa lạ, nhưng lần nào cũng hóa nguy thành an.

Tô Tiểu Bồi nhẩm tính một lượt, đồ dùng cá nhân có rồi, "băng vệ sinh" cũng có rồi, ngay cả kế hoạch chi tiêu sau này cô cũng trù tính rồi. Nhưng những thứ này đều rất tốn, đặc biệt là "băng vệ sinh" kia, không dính được lên quần, chỉ có thể khâu vào, dùng xong muốn gỡ ra cũng khó, chẳng còn cách nào khác, Tô Tiểu Bồi đành phải coi đó là quần dùng một lần. Nhưng dù tiết kiệm đến mấy, một tháng cô cũng phải tốn ít nhất ba lượng bạc cho những thứ nhu yếu phẩm này.

Tô Tiểu Bồi đã hỏi thử, ba lượng bạc tương đương với thu phập một tháng của một gia đình bình thường, cô đúng là có phần "vung tay quá trán" rồi.

Quần áo thì cô có thể qua loa đại khái được, nhưng liên quan đến vệ sinh cá nhân, cô vẫn muốn dùng hàng tốt một chút, ít nhất phải đảm bảo cho những ngày dì cả đến thăm. Làm phụ nữ, ngược đãi ai cũng được, không thể đắc tội với "dì cả đại nhân". Tô Tiểu Bồi tính đi tính lại, khá phiền não đối với hành vi "phá gia chi tử" bất đắc dĩ của mình.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, Mã Chinh Viễn cuối cùng đã bị áp giải đến thành Ninh An. Phủ doãn đại nhân và Tần Bổ đầu rất coi trọng việc này, lập tức tống hắn vào ngục chờ thẩm vấn. Tô Tiểu Bồi cuối cùng cũng thấy diện mạo tên tội nổi tiếng khiến cho mấy thành không được yên ổn này. Nhưng Mã Chinh Viễn có thái độ không hợp tác, đối với nữ tử thì càng khinh thường hơn, Tô Tiểu Bồi cũng không có cơ hội trò chuyện với hắn ta. Hơn nữa khi cô chủ động xin tiếp xúc với tên tội phạm cưỡng bức giết người này, cũng nhận phải rất nhiều ánh mắt dò xét của nha dịch.

Đây là thế giới trọng nam khinh nữ, nha môn cũng là địa bàn của nam giới. Cứ coi như bắt được tội phạm là nhờ vào suy đoán của cô, những những nha dịch này cũng không vì thế mà coi trọng cô hơn. Trong mắt bọn họ, cô là nữ nhân, một nữ nhân cổ quái. Nữ nhân chủ động muốn thẩm tra tội phạm, thật quá mất thể diện.

Điều này khiến Tô Tiểu Bồi cảm thấy có phần khó chịu, đặc biệt khi nhìn thấy tên cai ngục nhếch nhác kia cứ lén lút nhìn mình bằng ánh mắt tràn ngập sự khinh bỉ, cô lại càng bực mình hơn. Đám người này, kẻ thì làm bộ làm tịch, kẻ thì khinh thường cô ra mặt.

Tô Tiểu Bồi hỏi Nhiễm Phi Trạch: “Chẳng phải có câu ‘nữ nhi giang hồ không câu nệ tiểu tiết’ sao? Nếu như hôm nay là một vị nữ hiệp đến, bọn họ cũng sẽ coi thường như vậy sao?”

“Chắc là không?”

“Vì sao?”

“Trong tay nữ hiệp có kiếm.”

Tô Tiểu Bồi im bặt. Được rồi, cô hiểu rồi.

Cái gì mà không câu nệ tiểu tiết, hóa ra cũng phải dựa vào “bản lĩnh”.

https://thuviensach.vn

Quay lại chuyện phá án, Cố Bổ đầu bắt được Mã Chinh Viễn ở thành Tế, lập được đại công, tinh thần rất phấn chấn, mặt mày hớn hở. Ông ta kể chuyện đó hết lần này đến lần khác, vô cùng đắc ý. Có lần nhìn thấy Tô Tiểu Bồi, ông ta còn tế nhị khen ngợi cô vài câu, nói lời dặn trước khi đi "Không sợ hắn, có thể giữ mạng" của Tô Tiểu Bồi thật sự hữu dụng.

Cố Bổ đầu còn nói, Mã Chinh Viễn giảo hoạt đa mưu, ẩn nấp rất kiên nhẫn, nhân lúc một bổ khoái sơ suất liền lẻn vào am ni cô. Cố Bổ đầu phát hiện sự bất thường, nhanh chóng cho người xông vào. Trước khi bọn họ đến, Mã Chinh Viễn đã kéo Mã Dao vào thiền phòng, muốn hành hung nàng ta. May mà khi các bổ khoái xông vào, Mã Chinh Viễn vẫn chưa xuống tay giết chết Mã Dao.

Khi đó, hắn đánh nàng ta, liên tục quát hỏi: "Vì sao muội không sợ ta, vì sao?!"

Khi các bổ khoái xông vào, Mã Chinh Viễn đang bóp cổ Mã Dao, còn dao găm đã kề trước ngực nàng ta, nhưng cuối cùng hắn ta lại không giết người, chỉ hỏi: "Vì sao?"

Cố Bổ đầu nói: "May mà ta đã dặn dò kỹ cô nương ấy chớ có sợ hắn, nếu không đợi bọn ta đến nơi, e rằng cũng chỉ thu được thi thể của Mã Dao."

Tô Tiểu Bồi không nhịn được, cũng chen lời: "Không hẳn là vì lời dặn dò đó mà nàng ta không sợ hãi, tuy rằng ta có nói như thế thật, nhưng làm sao có thể khống chế được sự sợ hãi của bản thân mình. Nàng ta không sợ, có lẽ bởi ở chốn cửa Phật đã lâu, tâm chí trở nên mạnh mẽ hơn, có lẽ trước khi vào chốn thiền môn nàng ta đã nhìn thấu tâm tư của Mã Chinh Viễn rồi. Nàng ta không sợ hắn, điều này không thể giả vờ được."

Tô Tiểu Bồi nói xong, những người xung quanh đều thấy bối rối khó hiểu, Nhiễm Phi Trạch khẽ ho một tiếng, không nói gì, sắc mặt Cố Bổ đầu lại có phần khó coi.

https://thuviensach.vn

Cô chính là người dặn bọn họ nói thế, giờ người nói lời dặn đó không có tác dụng cũng lại là cô, hơn nữa lại chọn đúng lúc Cố Bổ đầu đang khoe khoang công lao, chẳng phải cố ý làm người ta bẽ mặt hay sao?

Tô Tiểu Bồi chậm chạp, một lúc sau mới hiểu ra ý tứ của mọi người. Bỗng nhiên cô thấy rất buồn, cô chỉ vô thức nói ra những điều mình nghĩ thôi mà. Tuy đã được dặn trước, nhưng trên thực tế, khi đối mặt với hiểm nguy, mấy ai có thể giả vờ không sợ hãi chứ? Cô chỉ muốn nói cho bọn họ biết, phải hiểu rõ sự thực mới có thể tiến bộ.

Tô Tiểu Bồi cảm thấy áp lực rất lớn trong việc hòa nhập với con người ở nơi đây.

Ngoại trừ Tần Bổ đầu, trong số các bổ khoái này, cũng chỉ có Bạch Ngọc Lang khiến cô có cảm giác thân thiết tin cậy, còn lại đều khá xa cách.

Tô Tiểu Bồi thở dài, không muốn nghĩ quá nhiều đến chuyện này. Dù sao thì cô đi cùng với Nhiễm tráng sĩ, chàng có thể hiểu ý cô là được rồi.

Trước mắt, vụ án của Tư Mã gia và vụ án của Mã Chinh Viễn cũng coi như kết thúc rồi. Nhiễm Phi Trạch chuẩn bị thu dọn hành lý tiếp tục lên đường, Tô Tiểu Bồi đương nhiên muốn đi cùng. Nhiễm Phi Trạch quyết định trạm tiếp theo là thành Bình Châu, hai người ngồi lại với nhau bàn bạc một chút về lộ trình, Tô Tiểu Bồi nghiêm túc tính toán, liệt kê ra giấy, sau đó cùng Nhiễm Phi Trạch ra phố mua đồ.

Trạm đầu tiên của Nhiễm Phi Trạch là một tiệm tạp hóa, đối diện tiệm tạp hóa chính là tiệm bán trang phục nữ mà Tô Tiểu Bồi muốn đến, thế là Nhiễm Phi Trạch đi mua đồ chàng cần, còn Tô Tiểu Bồi sang cửa tiệm đối diện.

Tô Tiểu Bồi vừa đi vừa cúi đầu nhìn danh sách. Đồ còn thiếu quá nhiều. Cô phải mua túi nước cho mình, thêm hai bộ y phục, còn cả thảm và vài vật dụng cá nhân nữa. Cô dự định mua nhiều đồ để làm "băng vệ sinh", phòng

https://thuviensach.vn

khi điểm dừng tiếp theo là một thành nhỏ, không mua được đồ thì biết làm thế nào. Cô phải mua một chiếc tay nải lớn hơn, còn cả đồ dùng tắm gội. Đúng rồi, phải mua thêm hai đôi giày, cái này cô quên không viết vào.

Tô Tiểu Bồi vừa xem danh sách vừa nhẩm tính xem còn thiếu gì không, không để ý, bất cẩn đụng phải người ta. Tô Tiểu Bồi cuống quýt cúi đầu xin lỗi, người đó cũng không trách cô, nhanh chóng rời đi.

Tô Tiểu Bồi đi vào trong tiệm, tìm những thứ cần mua, đặt từng món từng món lên mặt quầy, sau đó sờ vào chiếc túi trên eo, định lấy tiền. Đến lúc này cô mới giật thót mình, túi tiền của cô không thấy đâu nữa rồi!

Ngân phiếu của cô, bạc vụn và tiền xu, toàn bộ mất hết rồi!

Sét đánh ngang tai, Tô Tiểu Bồi bỗng chốc tái mét mặt. Cô cẩn thận tìm lại một lượt nữa, nhìn ngó xung quanh, kết quả vẫn không thấy. Tô Tiểu Bồi chẳng buồn để ý đến chủ tiệm đang nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, lao vào tiệm tạp hóa đối diện, kéo lấy tay áo của Nhiễm Phi Trạch.

Sắc mặt trắng bệch của cô dọa Nhiễm Phi Trạch phát hoảng, vội kéo cô ra ngoài cửa tiệm hỏi có chuyện gì.

Tô Tiểu Bồi há miệng cứng đờ, cả nửa ngày mới thốt ra được một câu: “Tráng sĩ, tiền của ta, không thấy đâu nữa.”

Nhiễm Phi Trạch ngược lại rất bình tĩnh, bảo cô từ từ nói xem có chuyện gì. Tô Tiểu Bồi tâm hoảng ý loạn, nhớ lại quá trình mình đi đến cửa tiệm đối diện, sau khi kể lại thì đã hiểu ra, quả nhiên Nhiễm Phi Trạch cũng nói: “Người cô nương đụng phải, chắc chắn là kẻ trộm.”

Tô Tiểu Bồi ngước mắt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng kẻ đó đâu nữa.

“Cô nương còn nhớ hắn trông như thế nào không?”

Tô Tiểu Bồi lắc đầu.

https://thuviensach.vn

“Hắn mặc y phục loại nào? Màu sắc gì?”

Tô Tiểu Bồi lại lắc đầu. Khi đó cô cúi đầu, hoàn toàn không chú ý.

Nhiễm Phi Trạch an ủi cô, rồi dẫn cô vào trong tiệm và hỏi han xung quanh, nhưng không ai để ý vừa rồi có người nào đụng phải cô hay không.

Khi mọi người nhìn Tô Tiểu Bồi, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên như bình thường, chắc chắn họ đều nghĩ “tóc ngắn à, chắc là cô tử mới hoàn tục”. Tâm trạng Tô Tiểu Bồi vô cùng tồi tệ, nếu là bình thường cô sẽ coi như không nhìn thấy, nhưng hôm nay vừa mất tiền lại bị người ta xoi mói, tâm trạng của cô rơi xuống tận đáy vực, sa sút đến cực điểm, chốc chốc lại muốn khóc.

Nhiễm Phi Trạch chẳng có cách gì giúp Tô Tiểu Bồi tìm lại chỗ tiền kia, tên trộm không biết cao thấp béo gầy, đến góc áo cũng chẳng nhìn rõ được, thì đi đâu tìm đây?

Bộ dạng buồn bã của Tô Tiểu Bồi khiến Nhiễm Phi Trạch không còn tâm trạng mua đồ nữa bèn đưa cô quay trở lại khách điếm.

“Cô nương chớ buồn, trước đây chỉ có mười lăm đồng xu còn sống được, chả nhẽ giờ lại lo có hai mươi lăm lượng thì không sống được sao?” Tiền chàng được chia vẫn chưa tiêu đồng nào, ý chàng là sẽ không bỏ mặc cô.

Tô Tiểu Bồi vô cùng cảm kích, nhưng vẫn rất buồn. Bất kỳ ai trong chớp mắt bị mất đi toàn bộ tài sản đều chẳng thể nào thoải mái phong độ được.

Nhiễm Phi Trạch vẫn muốn nói thêm mấy câu an ủi, đúng lúc này ngoài cửa lại có tiếng gõ.

Cửa mở ra, Bạch Ngọc Lang hấp tấp chạy vào, vừa vào liền gào lên: “Nhiễm thúc, Tần đại nhân muốn gặp đại tỷ một chút.” Chưa dứt lời, cậu ta

https://thuviensach.vn

lại nhìn thấy Tô Tiểu Bồi: "Ý, hóa ra đại tỷ cũng ở đây à."

Tần đại nhân muốn gặp cô, cậu ta chạy đến chỗ Nhiễm Phi Trạch báo cáo là có ý gì? Tô Tiểu Bồi thật sự mệt mỏi, lúc này cô không còn tâm trạng nào mà trách cậu ta nữa.

"Được rồi, cô nương chớ ủ rũ nữa, đại nhân chắc chắn lại có án, chúng ta sẽ kiếm một món tiền nữa là được, cô nương chớ đau lòng."

Lời của Nhiễm Phi Trạch khiến Bạch Ngọc Lang đứng bên cạnh trợn tròn mắt ngạc nhiên, trước mặt bổ khoái lại trắng trợn nói muốn kiếm tiền của bổ đầu, thúc à, nói thế mà không thấy quá đáng sao?

Đáng tiếc biểu cảm của cậu ta không được thúc thúc và đại tỷ liếc mắt lấy một lần.

https://thuviensach.vn

Chương 10

Tần Bổ đầu quả nhiên muốn cho Tô Tiểu Bồi ngân lượng, nhưng không phải vì có án.

"Phủ doãn đại nhân rất khen ngợi bản lĩnh của Tô cô nương, Ninh An phủ thành là thành lớn, còn quản hạt mấy khu vực xung quanh, nếu nói tội phạm nhiều cũng chẳng nhiều, ít cũng không ít, hàng ngày đại nhân sự vụ bận rộn, cũng mong có nhân vật như cô nương đây tương trợ. Đại nhân có ý muốn mời cô nương ở lại trong thành làm văn chức, chính là giống như lần phá án này, hiến kế lập mưu, suy đoán hung thủ."

Tô Tiểu Bồi hơi ngẩn người ra, quay đầu nhìn Nhiễm Phi Trạch.

Tần Bổ đầu lại nói: "Phía sau nha phủ này có một căn nhà trống, tuy không lớn lắm, được cái gọn gàng sạch sẽ, hai căn phòng, đủ cho cô nương ở, hàng ngày sẽ có bà tử đến chăm nom sinh hoạt cho cô nương. Mỗi tháng, đại nhân sẽ cấp cho cô nương năm lượng bạc, là mức tiền công ngang với đại sư gia. Ý của cô nương thế nào?"

Tô Tiểu Bồi càng ngạc nhiên hơn, hàng tháng phát cho cô tiền lương, cho cô chỗ ở, lại phái cả bảo mẫu đến chăm sóc cô?

Đây có được coi là chuyện tốt không? Cô lại quay đầu nhìn Nhiễm Phi Trạch.

Nét mặt Nhiễm Phi Trạch không có biến đổi quá lớn, chỉ nhíu mày suy nghĩ.

Lúc này Tần Bổ đầu lại nói: "Ta cũng nghe nói cô nương phải tìm người, người trong công môn bọn ta, không có bản lĩnh gì quá lớn, nhưng chuyện bắt tội phạm hay tìm người thì rất thạo. Cô nương muốn tìm người nào, chỉ cần nói ra thân phận tướng mạo đặc trưng rõ ràng, ta bảo các sư

https://thuviensach.vn

phụ soạn công văn gửi đến các nơi, một khi có tin tức liền có thể nói cho cô nương, thế còn tốt hơn việc cô nương đi khắp nơi dò hỏi."

Điều này còn hấp dẫn hơn bất cứ chuyện nào khác.

Tô Tiểu Bồi lại lần nữa nhìn sang Nhiễm Phi Trạch.

Lần này Nhiễm Phi Trạch cũng nhìn lại cô, tim Tô Tiểu Bồi đập dồn dập, thậm chí có thể nói là nhảy nhót. Cô nhìn Nhiễm Phi Trạch, đầy vẻ trông đợi, Nhiễm Phi Trạch lại chỉ mỉm cười với cô.

Nụ cười này là ý gì chứ?

Tô Tiểu Bồi quay lại, nói với Tần Bổ đầu: "Ta và tráng sĩ thương lượng một chút rồi trả lời đại nhân được không?"

Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch quay về thương lượng.

Suốt cả quãng đường, hai người không nói gì. Nhiễm Phi Trạch không lên tiếng, Tô Tiểu Bồi cũng không biết nên nói gì.

Việc này nghĩ thế nào cũng thấy là chuyện tốt, giống như có chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh lại, có một vấn đề lớn.

Tần Bổ đầu đã nói, cho cô phòng để ở, phái người chăm lo cuộc sống cho cô, còn cho cô tiền lương. Còn tráng sĩ thì sao? Ông ta không hề nhắc gì đến Nhiễm Phi Trạch.

Đây chính là vấn đề, cô với tráng sĩ đi cùng nhau mà.

Tô Tiểu Bồi len lén nhìn Nhiễm Phi Trạch, chàng không có biểu cảm gì. Tô Tiểu Bồi không đoán được chàng đang nghĩ gì.

Quay lại khách điếm, Tô Tiểu Bồi lặng lẽ theo Nhiễm Phi Trạch vào phòng, chàng ngồi xuống, vẫn không nói gì, Tô Tiểu Bồi không nhịn được, hỏi: "Tráng sĩ, chuyện này huynh thấy thế nào?"

https://thuviensach.vn

“Cô nương thấy thế nào?”

Tô Tiểu Bồi mím môi, nếu phán đoán một cách khách quan và lý trí, đây đương nhiên là chuyện tốt.

“Có chỗ ở ổn định, có tiền lương, còn có thể nhờ thế lực của quan phủ trợ giúp tìm người, điều này thực sự rất tốt.” Tô Tiểu Bồi cắn môi, Tần Bổ đầu giữ cô lại nhưng không giữ Nhiễm Phi Trạch, cô càng nghĩ càng thấy rối.

“Cô nương nói đúng, dựa vào tình hình của cô nương, đây đúng là phương án tốt nhất.” Tốt hơn nhiều so với việc lang thang khắp nơi cùng chàng.

Tô Tiểu Bồi ngước mắt nhìn chàng, chàng cũng nhìn cô, rồi cười.

“Tráng sĩ.” Tô Tiểu Bồi kích động nói: “Tần Bổ đầu nói chỗ đó có hai căn phòng, mỗi người chúng ta có thể ở một phòng, năm lượng bạc một tháng, thực ra cũng đủ cho hai người chúng ta chi tiêu, đúng không?” Tô Tiểu Bồi đang nói bỗng im bặt, tráng sĩ đã nói bốn bể là nhà, chàng còn phải tìm kiếm đồ đệ nữa.

Tuy Tô Tiểu Bồi không hiểu rõ về giang hồ, nhưng nhìn thái độ sùng bái của Bạch Ngọc Lang với Nhiễm Phi Trạch, thấy Tần Bổ đầu khách khí với chàng, chắc chàng không phải nhân vật thích nhàn nhã ở lại trong chốn nha môn. Tần Bổ đầu không phải không muốn lưu giữ chàng, có lẽ ông ta tự biết không thể giữ nổi chàng. Tô Tiểu Bồi thầm thở dài, gục đầu xuống.

Tô Tiểu Bồi không để ý khi cô nói những điều này, khóe môi Nhiễm Phi Trạch đã cong lên. Tần Bổ đầu đưa ra điều kiện tốt như vậy cũng chẳng thể khiến cô gạt chàng sang một bên, cô dựa dẫm vào chàng, muốn ở cùng chàng, điều này khiến chàng thật sự vui mừng. Chàng chớp chớp mắt, nói: “Cô nương đồng ý chia một phòng cho ta ở, ta cảm tạ trước.”

https://thuviensach.vn

Chàng nhìn thấy Tô Tiểu Bồi ngẩng phắt đầu lên nhìn mình, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng, cũng liền mỉm cười. “Ta còn muốn ở lại thành Ninh An này thêm một thời gian nữa, nếu như Tần đại nhân không giúp ta trả tiền phòng ở khách điếm, ta sẽ lại đến nhờ vả cô nương.”

“Tráng sĩ vẫn phải đi?” Nếu nói cô không thất vọng, đó là nói dối.

“Đương nhiên phải đi.” Nhiễm Phi Trạch mỉm cười với cô, “Nhưng mà cô nương là do ta đưa đến, ta làm sao có thể bỏ mặc cô nương như thế này?”

Tô Tiểu Bồi chớp chớp mắt, chàng vừa muốn đi, lại nói sẽ không bỏ mặc cô…

“Ta phải sắp xếp xong xuôi cho cô nương đã, rồi mới có thể yên tâm.”

Chàng mỉm cười, nụ cười đó thật là đẹp, Tô Tiểu Bồi cảm thấy thoáng chút nghẹn ngào.

Hóa ra là vậy. Lời của Nguyệt Lão là ý này sao? Người mà cô gặp, sẽ đưa cô đi tìm Trình Giang Dực. Nhiễm Phi Trạch không đưa cô trực tiếp đi tìm người, nhưng lại giúp cô tìm được thế lực tốt nhất có thể giúp cô. Còn gì thuận lợi hơn là nhờ cậy hệ thống công quyền để tìm người chứ?

Nhưng mà, thật sự phải chia tay Nhiễm Phi Trạch sao?

Tô Tiểu Bồi chớp chớp mắt, trong lòng cực kỳ buồn bã, cảm giác chán nản khi mất hết tiền bạc không thể so sánh được với cảm giác hụt hẫng khi sắp phải rời xa Nhiễm Phi Trạch.

Biểu cảm của cô không lọt khỏi mắt Nhiễm Phi Trạch, chàng muốn xoa đầu cô, nhưng đã kịp kiềm chế lại, gọi: “Cô nương.”

Tô Tiểu Bồi ngẩng đầu nhìn chàng.

https://thuviensach.vn

Chàng tiếp tục mỉm cười. “Cô nương chớ lo sợ. Thành Ninh An là chỗ tốt, cô nương chắc chắn sẽ thích.”

Tô Tiểu Bồi còn có thể nói gì nữa đây? Cô cũng chỉ có thể mỉm cười đáp lại, khẽ gật đầu.

Sự việc được quyết định như vậy.

Nhiễm Phi Trạch trước nay nói được là làm được, chàng bắt đầu sắp xếp cho Tô Tiểu Bồi.

Đầu tiên chàng đưa Tô Tiểu Bồi đi xem căn nhà đó. Hai căn phòng đúng là hơi nhỏ, không có sân, nhưng trước nhà có một mái hiên, thỉnh thoảng ra đó phơi nắng tập thể dục miễn cưỡng cũng có thể coi là đủ rộng. Trong cùng có một phòng bếp nhỏ đến mức đáng thương, vẻn vẹn có mỗi một cái lò và khoảng không đủ cho hai người đi lại mà không va phải nhau. Nhiễm Phi Trạch xem qua căn nhà, quay sang nhìn Tô Tiểu Bồi, Tô Tiểu Bồi biết ý chàng muốn hỏi cô có biết nấu ăn không, cô ngại ngùng lắc đầu, đáp: “Ta không biết.”

Ở thời hiện đại, Tô Tiểu Bồi vốn dĩ đã chẳng thạo nấu nướng, chưa nói đến những việc như chẻ củi nhóm bếp vốn được coi là có độ khó cao thế này.

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, nói: “Đun nước uống trà, dùng để tắm gội cũng cần thiết nữa.” Chàng biết cô thích sạch sẽ, mỗi buổi tối đều dành hàng giờ cho việc tắm gội.

“Ờ.” Tô Tiểu Bồi gật đầu, nghiến răng nói: “Ta sẽ học.”

Biểu cảm đó khiến Nhiễm Phi Trạch không khỏi buồn cười.

Sau đó Nhiễm Phi Trạch lại gặp vị bà tử đến chăm nom cho Tô Tiểu Bồi. Bà tử lấy họ Lưu theo chồng, khoảng hơn bốn mươi tuổi. Tô Tiểu Bồi bắt chước Nhiễm Phi Trạch gọi bà là Lưu thẩm.

https://thuviensach.vn

Lưu thẩm sống ở nhà bên cạnh, chồng bà ta cũng làm sai dịch ở nha môn, chuyên trông cửa gõ trống canh, hai vợ chồng có một con trai một con gái, con gái bà ta đã xuất giá, bà ta cùng chồng đang sống cùng con trai. Lưu thẩm bình thường ở nhà chăm sóc cháu, rảnh rỗi thì làm vài việc lặt vặt, cũng thường giúp nha môn nấu đồ ăn, giặt giũ y phục. Bà ta cũng rất vui khi nhận công việc chăm nom Tô Tiểu Bồi, gặp được cô, bà ta tỏ ra vô cùng thân thiết vồn vã, hỏi cô cần làm những việc gì.

Tô Tiểu Bồi suy nghĩ rất lâu, cô muốn tự mình giặt y phục, tuy không hoàn toàn sạch sẽ, nhưng yên tâm hơn. Đặc biệt vừa rồi Lưu thẩm còn nói bà ta giúp các sai gia của nha môn giặt quần áo, cô rất sợ đồ của mình bị để lẫn với y phục của đám nam nhân kia. Hơn nữa còn không biết những người cổ đại này có biết chia y phục và tất ra giặt riêng không.

“Cảm phiền Lưu thẩm làm cơm giúp.” Mất cả nửa ngày cô mới nghĩ ra được yêu cầu này.

Đơn giản như vậy thôi? Lưu thẩm tươi cười rạng rỡ, liền đồng ý luôn.

“Vẫn còn nữa.” Nhiễm Phi Trạch liếc nhìn cô.

Tô Tiểu Bồi không hiểu lắm, giặt đồ gấp chăn, những việc này cô có thể tự mình làm được, khó nhất vẫn là nấu cơm. Nhiễm Phi Trạch nhìn thấy bộ dạng ngô nghê của cô, biết ngay cô chẳng hiểu gì cả, liền giúp cô hỏi giếng nước ở đâu, nhà xí ở đâu. Lưu thẩm dẫn bọn họ đi. Vòng vèo loanh quanh, phải đi ra đầu ngõ, rẽ vào một ngách nhỏ, mới thấy mấy người phụ nữ đang giặt quần áo bên giếng, lại vòng sang một ngách khác mới đến nhà xí.

Tô Tiểu Bồi xị mặt ra, quả nhiên là bất tiện.

Mấy người lại quay về phòng, Nhiễm Phi Trạch nói chàng sẽ mang một chum nước để ở cuối hành lang, chính là chỗ cửa bếp, bảo Lưu thẩm hàng ngày giúp đổ đầy chum nước. Ngoài ra sáng sớm hàng ngàyTô Tiểu Bồi sẽ bỏ thùng vệ sinh ra, bảo Lưu thẩm tiện thể cọ sạch rồi mang về giúp. Còn

https://thuviensach.vn

nữa, bếp lò trong phòng bếp kia quá nhỏ, không có tác dụng gì, chàng sẽ phá đi, đặt lò than đun nước vào đó, một ngày ba bữa Lưu thẩm làm cơm ở nhà mình rồi đưa đến, bên này không cần nhóm lửa nữa.

Chàng thao thao bất tuyệt một tràng, mua than, làm cơm… đều là những việc vụn vặt thường ngày, Lưu thẩm nghe xong, gật đầu đồng ý. Tô Tiểu Bồi khẽ thở dài, càng cảm thấy mình đúng là đồ ăn hại. Trước đó sống trong quán rượu, tuy sơ sài nhưng điều kiện sinh hoạt cũng thuận tiện, sau đó sống ở khách điếm tất cả mọi chuyện đều không cần tự mình làm, kết quả là cô đến đây lâu như vậy rồi, đừng nói đến kỹ năng sống, ngay đến chuyện sinh hoạt thường ngày cô cũng chẳng biết gì.

Tô Tiểu Bồi lặng lẽ cổ vũ bản thân, không sao cả, cô có thể học, cô hai mươi bảy tuổi rồi, đâu phải bảy tuổi, tự lo liệu cuộc sống chắc chắn không thành vấn đề.

Hôm sau, Nhiễm Phi Trạch nói chuyện với Tần Bổ đầu, Tần Bổ đầu đồng ý, tìm sai nha quản tạp sự trong nha môn, lĩnh ít vật liệu và tạp phí, rồi kéo bọn người Bạch Ngọc Lang đến giúp cải tạo lại căn phòng nhỏ của Tô Tiểu Bồi. Họ phá bếp lò đi rồi để lò than vào. Lò than đơn giản hơn đốt củi, điều này rất thuận tiện cho Tô Tiểu Bồi.

Tường bao phải xây cao hơn một chút, đóng giường mới, làm bàn ghế, chuyển chiếc chum to đến, thùng chậu bát thìa, giá xếp đồ đều đủ cả. Tô Tiểu Bồi chạy trước chạy sau, vừa quét dọn vừa đưa nước đưa khăn, mắt thấy căn nhà từng chút từng chút một trở nên khang trang đầy đủ, trong lòng tràn đầy cảm kích.

Ba ngày sau, Tô Tiểu Bồi trả phòng khách điếm, chuyển đến nhà mới. Cô mời Nhiễm Phi Trạch cùng đến ở, nhưng chàng từ chối.

“Ta biết cô nương có ý tốt, nhưng cô nương phải ở lại đây lâu, nếu có những lời đàm tiếu thì cũng không hay, đến khi ta rời đi, những lời đồn đại

https://thuviensach.vn

đó ắt sẽ mang đến thị phi cho cô nương. Nữ tử một thân một mình, cần phải cẩn thận nhiều thứ.”

Tô Tiểu Bồi gật đầu, mang theo chiếc tay nải nhỏ đến nhà mới.

Phòng ngủ của cô ở gian trong, căn phòng nhỏ chỉ đủ kê một cái giường và một cái bàn, gian ngoài là chỗ ăn cơm, làm việc, còn có giá sách để cô đặt sổ ghi chép của mình, ngay cả văn phòng tứ bảo cũng được chuẩn bị đầy đủ. Phòng bếp nhỏ được sửa thành phòng tắm, thùng vệ sinh cũng đặt ở đó. Tô Tiểu Bồi đêm hôm ấy ngồi một mình trên giường, đột nhiên có cảm giác hoang mang sợ hãi, cô sắp phải sống một mình, sắp không còn chỗ dựa nữa rồi.

Cô đã hỏi Nhiễm Phi Trạch tiền phòng của chàng do ai trả, Nhiễm Phi Trạch nói: “Đương nhiên là nha môn trả. Tần đại nhân sợ ta đưa cô nương đi, nên lấy lòng ta đó.”

Nhiễm Phi Trạch thực ra vẫn chưa nghĩ xong có nên để Tô Tiểu Bồi ở lại đây một mình hay không, theo lý mà nói sự sắp xếp này tốt hơn nhiều so với việc đưa nàng đến am ni cô, nhưng chàng lại không yên tâm. Không những không yên tâm, lại còn cảm thấy không nỡ. Cũng chẳng biết có nên nói là không nỡ rời không, dù sao thì Nhiễm Phi Trạch cũng không sao hiểu rõ được tâm tư của mình. Chàng nghĩ mình càng lúc càng trở nên mềm yếu, nếu là trước đây, thu xếp xong cho nàng thì chàng có thể lên đường rồi. Nhưng bây giờ chàng rất không muốn đi, thật sự không muốn bỏ nàng lại một mình.

Lúc này tâm trạng của Tô Tiểu Bồi cũng rất phức tạp, nếu Nhiễm Phi Trạch nói muốn đưa cô đi, có lẽ cô sẽ đồng ý đi cùng chàng.

Nhưng chàng lại không làm vậy, thậm chí cũng không trêu đùa cô nữa. Tô Tiểu Bồi nằm trên giường, nhắm mắt lại, cô và chàng đều biết rõ, ở lại thành Ninh An là lựa chọn tốt nhất đối với cô.

https://thuviensach.vn

Tốt nhất, chứ không phải là vui vẻ nhất. Đột nhiên cảm thấy giữa chàng và cô dường như đã có sự ngăn cách, Tô Tiểu Bồi không nén được thở dài.

Đêm đã khuya, Tô Tiểu Bồi thấp thỏm không sao ngủ được, giường mới, chăn đệm cũng mới, nhưng cô lại cảm thấy không thoải mái. Cô lắng nghe nhịp tim của mình, lần đầu tiên cảm thấy đơn độc và bất an kể từ khi xuyên không tới đây.

Tô Tiểu Bồi chuyển về nhà mới, đồng thời cũng bắt đầu những ngày tháng làm việc ở nha môn. Nhiễm Phi Trạch đưa cô đi làm quen với các ban trong nha môn. Bạch Ngọc Lang bị chàng lảm nhảm đến mức phải vỗ ngực đảm bảo: "Nhiễm thúc yên tâm, cháu sẽ trông chừng đại tỷ như tỷ tỷ ruột."

Tô Tiểu Bồi lại cho là mức độ đáng tin cậy của vị "đệ đệ ruột" này chỉ bằng Nguyệt Lão số 2238 kia thôi, cô vẫn nên dựa vào chính mình thì hơn. À, còn dựa vào tráng sĩ nữa.

Tô Tiểu Bồi làm việc chung một phòng với các sư gia. Cô không biết đọc công văn, văn ngôn cũng chỉ hiểu được bảy, tám phần, còn lại là đoán mò, nhưng những công việc giấy tờ nghiêm túc này, đương nhiên không thể dựa vào suy đoán được. Nhiễm Phi Trạch mời mấy vị sư gia uống rượu, sau vài ba lần như vậy, đã nhờ cậy được họ thuật lại công văn của các vụ án cho Tô Tiểu Bồi, chủ yếu là chi tiết của các vụ án, còn việc viết văn thư thì bảo bọn họ đảm đương giúp. Tô Tiểu Bồi viết chữ xấu như gà bới, thật sự không có dũng khí cho người ta xem.

Tô Tiểu Bồi đi làm được vài ngày, cùng thảo luận án cũ với các sư gia, lại xem lại một lượt vụ án của Mã Chinh Viễn và Tư Mã Uyển Thanh, khi đã thân thuộc thì việc giao tiếp cũng dần dần thuận lợi hơn.

Sư gia còn giúp Tô Tiểu Bồi viết công văn tìm người, sau đó dựa vào miêu tả của cô để vẽ ra chân dung của một người đàn ông tóc ngắn. Tô Tiểu Bồi xem qua, cảm thấy chỉ giống được sáu, bảy phần mà thôi, nhưng văn tự miêu tả rất chi tiết, nếu thật sự có người nhìn thấy Trình Giang Dực, chắc sẽ

https://thuviensach.vn

lập tức biết ngay đó là anh ta. Dù sao thì người cổ quái thế này, chắc chắn sẽ khiến người ta chú ý giống như cô vậy.

Tần Đức Chính giữ đúng lời hứa, sai người đem công văn đó sao ra nhiều phần, đưa đến các nơi.

Mặt khác, La Khuê và Mã Chính Viễn đều bị phán sau thu trảm quyết, thời gian hành hình vào cùng một ngày. Công văn hình phán đã được giao lên cấp trên đợi phê duyệt.

Tô Tiểu Bồi cố gắng thích ứng với cuộc sống làm công ăn lương ở nha môn, đồng thời đợi tin tức. Nhiễm Phi Trạch vẫn chưa nói khi nào sẽ đi, mới đầu ngày nào chàng cũng đến làm việc cùng cô, sau đó chỉ ghé qua thăm cô một lát, tuy ngày nào cũng đến nhưng thời gian càng ngày càng rút ngắn. Còn chỗ ở của cô, chàng chưa từng đến. Tô Tiểu Bồi biết chàng có ý tốt, muốn để cô làm quen với cuộc sống độc lập, cũng là muốn tránh tai tiếng cho cô.

Tô Tiểu Bồi biết chàng muốn tốt cho mình, làm sao có thể phụ tâm ý của chàng chứ? Thế là cô che giấu nỗi bất an trong lòng, hàng ngày cố xốc lại tinh thần làm việc. Thực ra cũng chẳng có vụ án nào để cô phải bận rộn, nên cô cố tìm việc cho mình. Cô lục tìm một loạt các vụ án cũ, chỗ nào không hiểu thì hỏi, sau đó lại ghi chép chỉnh sửa lại một lượt. Từ những vụ án cũ này, Tô Tiểu Bồi cố gắng tìm hiểu trạng thái tâm lý của tội phạm, vì tâm lý của người cổ đại chắc chắn có chỗ khác với người hiện đại, cô đã ăn lương của người ta, thì phải nghiêm túc làm việc mới phải đạo.

Bạch Ngọc Lang vốn tính nhanh nhảu hấp tấp, một hôm đã buột miệng nói với cô rằng, Nhiễm thúc hỏi cậu ta đại tỷ sống thế nào, cậu ta nói hàng ngày đều quan sát kỹ, đại tỷ sống khá tốt.

Tô Tiểu Bồi bật cười, cậu em nghịch ngợm này cũng có ích đấy chứ.

Có điều nếu Nhiễm Phi Trạch đã thấy yên tâm về cô, liệu ngày chia xa có đến sớm hơn không?

https://thuviensach.vn

Chẳng mấy chốc đã nửa tháng trôi qua, đến ngày phát lương, Ương tiên sinh ở phòng tài vụ phát cho Tô Tiểu Bồi năm lượng bạc, nói là đại nhân đã dặn dò, tháng này tuy chưa đủ tháng, nhưng vẫn trả lương cả tháng. Tô Tiểu Bồi không khách khí, nhận lấy. Ương tiên sinh giúp cô đem một lượng bạc đổi thành bạc vụn và một xâu tiền xu. Điều này là Nhiễm Phi Trạch dạy cho cô, người trong tiền trang rất giảo hoạt, những kẻ tâm địa xấu khi thấy dáng vẻ ngô nghê của Tô Tiểu Bồi chắc chắn sẽ ăn bớt tiền của cô, nên chàng đã dặn cô đến phòng tài vụ của nha môn đổi.

Nhận được bạc, Tô Tiểu Bồi về nhà, cất bốn lượng bạc vào góc tường phòng ngủ, dưới chân chiếc bàn nhỏ, đó là ngăn bí mật mà Nhiễm Phi Trạch đã làm giúp cô, chuyên để cất tiền bạc. Sau đó cô mang bạc vụn và tiền xu đến khách điếm, mua một con gà quay và một vò rượu, mời Nhiễm Phi Trạch ăn cơm.

“Phát lương rồi à?” Nhiễm Phi Trạch mở cửa, nhìn thấy đồ ăn trong tay cô liền cười.

Tô Tiểu Bồi cũng cười. “Một con gà quay, ta mời A Trạch ăn.”

Nhiễm Phi Trạch bật cười sảng khoái, hoàn toàn không khách sáo với cô, lại gọi tiểu nhị mang thêm ít đồ nhắm vào phòng.

Hai người ngồi xuống bàn uống nước, Nhiễm Phi Trạch bày hai chiếc cốc uống rượu ra, mỗi người rót một cốc. chàng uống cạn một hơi, Tô Tiểu Bồi cũng không tiện nói cô không biết uống rượu, chỉ dè dặt nhấp một ngụm, rượu trắng thấm xuống họng bỏng rát, khiến cô ho cả nửa ngày, Tô Tiểu Bồi quyết định không làm hảo hán nữa.

Nhiễm Phi Trạch chống cằm nhìn cô, cười mãi, Tô Tiểu Bồi ho xong, lại cảm thấy rất ngượng ngùng.

“Cô nương sống thế nào?” Chàng bỗng hỏi.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi đáp: “Cũng được.”

Nhiễm Phi Trạch lại cười, Tô Tiểu Bồi cảm thấy nụ cười của chàng có ý nói, “cô nương sống tốt, ta yên tâm lên đường rồi.”

Cách nghĩ này khiến Tô Tiểu Bồi lại cảm thấy có phần chán nản, nhưng Nhiễm Phi Trạch không nói sắp đi, mà lại kể với cô một chuyện rất thú vị, chàng từng vì một hũ rượu mà mạo hiểm cả tính mạng, Tô Tiểu Bồi bị câu chuyện đó chọc cười rũ rượi.

Hai người uống rượu, Tô Tiểu Bồi bất giác lại nhấp thêm hai hớp rượu cay nồng nữa, cao hứng kể lại mấy chuyện trong nha môn cho Nhiễm Phi Trạch nghe, nhắc đến có lần được một vị sư gia nào đó khen, cô không biết đáp lại thế nào, liền nói “đâu có, đâu có”, nhưng nếu lần sau có người khen mà cô vẫn chỉ biết đáp “đâu có, đâu có”, liệu có vô vị quá không?

Nhiễm Phi Trạch phá lên cười.

“Đáp ‘đâu có, đâu có’ cũng không sao. Sau này nếu như cô nương mất tích, khi các sư gia viết công văn tìm người, có thể viết là cô nương đó thích trả lời ‘đâu có, đâu có’.”

Tô Tiểu Bồi bĩu môi lườm chàng, nghĩ cũng thấy buồn cười, sau đó cô nghiêm túc hỏi: “Theo lễ nghi giao tiếp, có phải ta cũng nên chọn vài lời khen tốt đẹp để đáp lại sư gia đó, nịnh hót một chút không? Nhưng khen ông ta cái gì mới được?”

Nhiễm Phi Trạch nghiêm túc đáp: “Sau khi ông ta khen cô nương, cô nương có thể khen ông ta nói rất phải, hoặc khen ông ta có mắt nhìn người.”

Tô Tiểu Bồi dở khóc dở cười, tráng sĩ, đã lâu huynh chưa làm loạn, không chịu được rồi phải không?

“Cô nương chắc là muốn khen ta?” Nhiễm Phi Trạch nhướng mày lên, có vẻ rất mong đợi.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi ho khan hai tiếng, nghiêm túc nói: “Để miễn cho tráng sĩ phải đáp lại là “lời nói rất phải”, ta sẽ không khen nữa nhé.”

Hai người nhìn nhau cùng cười, cười xong, Tô Tiểu Bồi lại càng thấy buồn.

Từ nãy đến giờ toàn nói những lời vô vị, thực ra có buồn cười đến thế không?

Tô Tiểu Bồi thực sự muốn hỏi: “Tráng sĩ, huynh không đi có được không?”

Nhưng cũng giống như Nhiễm Phi Trạch, cô biết điều gì là tốt nhất cho mình, cũng biết hỏi như thế sẽ làm khó chàng. Thế nên cô chỉ có thể cười với chàng, còn chàng thì khẽ vỗ lên đầu cô.

Rốt cuộc thì khi nào Nhiễm Phi Trạch sẽ đi, Tô Tiểu Bồi không biết, cô cũng không dám hỏi, chàng cũng không nói. Tô Tiểu Bồi không hề biết, đêm đó, có một người gõ cửa phòng Nhiễm Phi Trạch, báo cho chàng một chuyện rắc rối, giục chàng mau đến Trấn Võ.

Ngày hôm sau, Tô Tiểu Bồi đang nhíu mày chăm chú đọc tư liệu vụ án ở nha môn, thì bỗng nhiên Bạch Ngọc Lang chạy đến, nói: “Đại tỷ, có vụ án, đại nhân gọi tỷ qua đó.”

Tô Tiểu Bồi sững sờ mấy giây, sau đó vội vàng đứng dậy đi cùng Bạch Ngọc Lang.

Chỉ là một vụ án nhỏ, xảy ra ở nhà họ Tăng trong thành, cô con dâu bị nghi đã trộm miếng ngọc của mẹ chồng, mẹ chồng vốn dĩ không ưa nàng ta, liền mượn cớ này để bảo con trai bỏ nàng ta. Nhưng cô con dâu này sống chết không thừa nhận mình lấy trộm, khẳng định miếng ngọc vẫn đặt ở trong hộp trang sức của mẹ chồng. Người con trai vốn muốn nhẫn nhịn cho

https://thuviensach.vn

êm chuyện, nhưng mẹ anh ta bất luận thế nào cũng không muốn bỏ qua, cô con dâu không chịu đi, bà ta liền tố cáo lên quan phủ.

Mâu thuẫn gia đình là chuyện người làm quan không muốn quản nhất, hơn nữa người nhà này đều nói chuyện vô cùng rành mạch rõ ràng, mẹ chồng và con dâu, cả hai người đã lục tìm khắp nhà cũng không thấy miếng ngọc kia đâu, không phải có người ăn trộm thì tại sao lại mất? Cả ngày hôm đó đều không có người ngoài đến, chỉ có hai mẹ con ở nhà.

Tô Tiểu Bồi nghe xong, hỏi: "Đại nhân muốn ta xác nhận thật giả trong lời nói của bọn họ?"

"Cô nương cũng là đàn bà con gái, hãy cố khuyên can hai người đó, chớ làm ầm ĩ nữa." Ý Phủ doãn đại nhân là muốn hòa giải chuyện này. Trong số các sư gia chỉ có Tô Tiểu Bồi là nữ, nói chuyện với hai mẹ con họ sẽ tiện hơn. Mẹ chồng tố cáo con dâu ăn trộm, nhưng không tìm ra vật chứng. Con dâu nói không ăn trộm, nhưng đồ thì chẳng thấy đâu. Cả hai đều không có cách nào chứng minh lời mình nói.

Tô Tiểu Bồi gật đầu, vô thức nhìn sang bên cạnh, sau đó mới nhớ ra không có Nhiễm Phi Trạch ở đây. Cô mím môi, lại gật đầu thật mạnh, bảo Phủ doãn sắp xếp phòng để tiện nói chuyện riêng vơi hai mẹ con nhà kia.

Tô Tiểu Bồi gặp bà mẹ chồng trước. Bà ta trông rất nghiêm khắc khó tính, chưa gì đã kể xấu con dâu mình, cho đến lúc Tô Tiểu Bồi cảm thấy chán quá rồi, liền dẫn dắt bà ta nói vào chuyện chính, bà ta mới bắt đầu kể lại sự việc.

Đó là một ngày bình thường đến mức không thể bình thường hơn, trời nắng to, bà mẹ chồng dặn dò con dâu đem chăn chiếu y phục mùa đông ra giặt giũ phơi phóng, lại bảo nàng ta quét tước lau dọn nhà cửa cho sạch sẽ. Cô con dâu nghe lời làm theo. Nhưng buổi chiều sau khi bà ta ngủ dậy, kiểm tra công việc mới phát hiện miếng ngọc mình yêu quý nhất không thấy đâu.

https://thuviensach.vn

Bà ta lập tức hỏi con dâu, cô con dâu nói không biết, còn làm bộ làm tịch lật tung một lượt phòng của mẹ chồng lên tìm, nhưng không thấy. Còn bà ta đương nhiên không tin con dâu, thế là đích thân lục soát phòng và người con dâu, nhưng cũng không thấy. Cuối cùng hai người liền làm ầm ĩ đến nha môn.

Bà mẹ chồng nói hai câu thì khóc một câu, nói hai câu thì chửi một câu, Tô Tiểu Bồi vẫn kiên nhẫn chăm chú nghe.

Nói chuyện với bà ta xong, Tô Tiểu Bồi lại đi gặp người con dâu. Nàng ta còn rất trẻ nhưng đã là mẹ rồi, đứa trẻ đã được mười tuổi, hôm nay đi học, buổi trưa mới về nhà ăn cơm, ngủ trưa một chút, sau đó lại đi. Sau khi con nàng ta đi học, bà mẹ chồng cũng tỉnh dậy, loanh quanh ở ngoài sân chăm sóc hoa cỏ, sau khi bà ta quay lại kiểm tra xem nàng ta giặt đồ có sạch không, thu gấp có gọn gàng không, có phân loại cất vào trong tủ không, lại kiểm tra hộp đựng trang sức, bàn trang điểm có được lau sạch sẽ không, lúc này thì phát hiện thiếu mất miếng ngọc kia.

“Hôm nay phu nhân có lau miếng ngọc đó không?”

Cô con dâu quệt nước mắt, gật đầu, nói: “Có lau, bởi vì nó là miếng ngọc mẹ ta thích nhất, nên ta lau vô cùng cẩn thận, cái này ta nhớ rất rõ ràng.”

“Vậy sau khi lau xong, phu nhân đặt ở chỗ nào?”

“Đặt vào trong hộp cùng với những món đồ trang sức khác, ta tuyệt đối không lấy.”

“Có phải con trai phu nhân nghịch ngợm cầm đi chơi không?”

Cô con dâu lắc đầu lia lịa. “Khi ta lau đồ trang sức, con trai ta vẫn đang ở trường học. Huống hồ bình thường mẹ ta dạy dỗ rất nghiêm khắc, trẻ con không dám lấy đâu.”

https://thuviensach.vn

“Phu nhân chắc chắn mình đã đem miếng ngọc đặt lại vào hộp?”

Cô con dâu hơi sững người, sau đó khóc thút thít, nói: “Ta lau miếng ngọc cùng với những đồ trang sức khác, những món đồ khác vẫn ở trong hộp, ta nghĩ miếng ngọc đó cũng vậy. Không hiểu là có sơ sót gì. À, hôm nay con trai ta đi học về, nói là bị thầy giáo trách phạt, không muốn đi học nữa. Cả buổi chiều ta mải nghĩ về chuyện này, có hơi thất thần, sợ thằng bé trốn học chạy đi chơi. Lúc lau đồ trang sức, mẹ chồng gọi ta ra sân thu chăn, ta liền cuống quýt cho tất cả đồ trang sức vào trong hộp rồi ra ngoài rút chăn vào, trong suốt thời gian đó không hề có người khác vào nhà. Nhưng miếng ngọc đó thực sự đã không thấy đâu nữa.”

“Cho nên phu nhân không chắc chắn là mình có để lại vào hộp hay chưa?”

“Ta…” Cô con dâu đó cắn chặt môi, nước mắt lã chã, cuối cùng quỳ phịch xuống đất, kêu lên: “Đại nhân, cầu xin đại nhân minh giám, dân phụ không phải là kẻ trộm. Mẹ chồng vốn dĩ không thích dân phụ, nhưng dân phụ vẫn luôn giữ đúng bổn phận, chăm chỉ hiếu thuận với bà ấy. Dân phụ không muốn bỏ tướng công, hơn nữa dân phụ với tướng công phu thê tình thâm, tội danh này quả thực không gánh vác nổi. Nếu như đại nhân phán tội dân phụ ăn cắp, bắt dân phụ quay về nhà bố mẹ đẻ, sau này dân phụ làm sao còn mặt mũi làm người đây?”

Tô Tiểu Bồi giật mình, vội vàng đỡ nàng ta dậy. Cô có thể cảm nhận được nếu nữ tử này thật sự bị oan, phải rời bỏ tướng công và con trai, thanh danh bị hủy hết, vậy thì sẽ vô cùng thê thảm. Cô ngẫm nghĩ, nhìn ra cửa sổ. Trong sân, chồng nàng ta đang nhìn vào phòng, khuôn mặt lo lắng. Mẫu thân của y đứng bên cạnh vẫn không ngừng lẩm bẩm gì đó. Tô Tiểu Bồi vừa chuyển ánh mắt, lại nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch.

Cô thoáng vui mừng, Nhiễm Phi Trạch bắt gặp ánh mắt của cô, khẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi bảo cô con dâu kia đợi một chút, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

“Tráng sĩ sao lại tới đây?” Cô vừa ra ngoài, Nhiễm Phi Trạch liền đi đến.

“Nghe nói cô nương nhận một vụ án, ta liền đến xem sao.”

Tô Tiểu Bồi cười, gật đầu: “Là vụ án nhỏ thôi.”

Nhiễm Phi Trạch nghe thấy cũng cười, nói: “Xem ra cô nương rất tự tin.”

“Ta chỉ là có biện pháp phân biệt được lời của bọn họ là thật hay giả, tráng sĩ có lời gì khuyên bảo không?”

Nhiễm Phi Trạch thấy cô hỏi thì khẽ nhíu mày, chàng rất hiểu Tô Tiểu Bồi, biện pháp của cô, chắc chắn sẽ vô cùng cổ quái.

“Cô nương, chớ tự làm theo ý mình, cũng đừng khoe khoang gây chuyện, cẩn thận ngôn hành vẫn hơn.”

Tô Tiểu Bồi gật đầu.

Nhiễm Phi Trạch lại không yên tâm, hỏi: “Cô nương đã hiểu rõ chưa?”

“Hiểu rõ rồi.” Tô Tiểu Bồi nhìn biểu cảm của chàng mà không nhịn được cười, nói: “Muốn không câu nệ tiểu tiết, thì trong tay phải có kiếm.”

“Cô nương nói rất phải.”

Hai người nhìn nhau, lại cảm thấy buồn cười.

Tô Tiểu Bồi cúi đầu xuống, nói: “Vậy ta đi bẩm Phủ doãn đại nhân trước.”

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch khẽ gật đầu, vẫn đứng yên tại chỗ. Rõ ràng chàng không có ý định đi cùng cô.

Tô Tiểu Bồi đi được mấy bước, quay đầu lại nhìn, thấy chàng cũng đang nhìn cô, trong lòng Tô Tiểu Bồi liền thấy ấm áp, nhanh chân chạy đi. Cô cảm thấy mình giống như đang bước vào phòng thi, còn Nhiễm Phi Trạch đứng đó nhìn theo, chẳng khác gì phụ huynh đưa con đi thi. Đến phòng làm việc của Phủ doãn, Tô Tiểu Bồi nhìn thấy Tần Đức Chính.

"Tô cô nương." Tần Đức Chính gọi. "Nghe nói đại nhân giao cho cô nương một vụ án."

"Là vụ án nhỏ." Tô Tiểu Bồi nói.

Tần Đức Chính đã nghe nói qua, ông ta khẽ mỉm cười, rồi cáo từ.

Ông ta cũng lo lắng cho cô sao? Tô Tiểu Bồi định thần lại, đột nhiên hiểu ra, đây thật sự là một bài thi. Nhưng cô không lo lắng, đây chỉ là một vụ án nhỏ, cô có thể giải quyết được.

Phủ doãn thấy cô liền hỏi: "Thế nào rồi?"

"Đại nhân, dựa vào những điều người con dâu đó nói, thực sự nàng ta không chắc chắn miếng ngọc được để ở đâu."

"Điều này bản quan sớm đã biết rõ."

"Ta có biện pháp, có thể giúp nàng ta nhớ lại mình đã để miếng ngọc ở chỗ nào, mặt khác, nếu thật sự là nàng ta ăn trộm, cũng có thể bảo nàng ta nói ra đã để ở chỗ nào."

"Thật sao?" Phủ doãn nhíu mày, hỏi.

"Thật vậy, không đánh không chửi không dọa. Ta chỉ nói chuyện với nàng ta thôi. Có điều ta cần một không gian yên tĩnh, không thể cho người khác làm phiền, điều này, vẫn mong đại nhân hiểu cho."

https://thuviensach.vn

Phủ doãn ngẫm nghĩ, khẽ gật đầu, sau đó gọi nha dịch vào dặn dò mấy câu. Nha dịch đó vâng dạ rồi cùng Tô Tiểu Bồi ra ngoài.

Tô Tiểu Bồi quay lại căn phòng thẩm vấn người con dâu, nàng ta vẫn ở đó, đang vừa khóc vừa nói chuyện với tướng công qua khung cửa sổ. Tô Tiểu Bồi đi đến, khẽ gật đầu với nha dịch, nha dịch đưa những người không liên quan ra khỏi sân. Nhiễm Phi Trạch cũng không ở lại.

Người con dâu có phần hoảng sợ, nhìn chằm chằm Tô Tiểu Bồi.

Tô Tiểu Bồi cười với nàng ta. “Phu nhân chớ hoảng, vì phu nhân không nhớ rõ miếng ngọc đó rốt cuộc để ở chỗ nào, ta đã bẩm lại với đại nhân, để phu nhân yên tĩnh cẩn thận suy nghĩ lại, chắc chắn có thể rửa sạch được oan khuất của phu nhân.”

Người con dâu đó lộ ra vẻ hồ nghi. “Ta không nói dối, thực sự đã nghĩ kỹ rồi, chính là để trong chiếc hộp gỗ đó.”

“Phu nhân chớ lo sợ.” Tô Tiểu Bồi gọi nàng ta lại. “Ngồi đi.”

Nàng ta ngồi xuống.

“Phu nhân hãy tin ta, ta chắc chắn có thể tìm được miếng ngọc đó cho phu nhân.” Tô Tiểu Bồi nhẹ nhàng nói, nhưng ngữ khí rất kiên định. Người con dâu đó nghe thấy, vô thức gật đầu.

“Phu nhân chú tâm nghe, nhớ lại theo điều ta nói, được chứ?”

“Được.” Người con dâu lại gật đầu.

“Ngày hôm nay thời tiết rất đẹp, mặt trời ấm áp, phu nhân phơi y phục và chăn gối trong sân.”

“Đúng vậy.”

“Phu nhân xin hãy nhắm mắt lại.”

https://thuviensach.vn

Người con dâu nhắm mắt lại.

“Nhớ lại hôm nay đứng dưới ánh mặt trời, có phải rất ấm áp không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì tốt. Phu nhân cứ coi như lúc này bản thân mình đang đứng trong sân, giống như ngày hôm nay vậy, ánh nắng ấm áp, phu nhân có thấy dễ chịu không?”

“Đúng vậy, mặt trời rất đẹp.”

“Phu nhân cứ đứng ở đó, làm theo lời ta nói. Bây giờ, chầm chậm hít vào, thở ra, hít vào, thở ra… mặt trời vẫn ở đó, rất ấm áp, rất dễ chịu…”

Tô Tiểu Bồi từ từ dẫn dắt, để cô con dâu hoàn toàn thả lỏng, việc này hơi tốn thời gian. Khi chắc chắn nàng ta đã hoàn toàn thả lỏng ý thức và đi theo mệnh lệnh của mình rồi, Tô Tiểu Bồi nói: “Bây giờ, y phục đều phơi xong rồi. Phu nhân nhìn thấy rất rõ ràng, nó ở ngay trước mắt.”

Người con dâu bị ảnh hưởng bởi giọng nói của Tô Tiểu Bồi, dường như đang thật sự nhìn thấy khung cảnh đó, nàng ta nói: “Đúng vậy. Ta thấy rồi, đều phơi xong rồi. Y phục phơi phía trước chăn đơn.”

“Bây giờ, nói cho ta biết y phục đang phơi có mấy chiếc?”

“Hả…” Người con dâu hơi kinh ngạc.

“Phu nhân nhìn thấy mà.”

Người con dâu gật đầu, đếm từng số từng số một, từ trái qua phải, như một đứa trẻ tập đếm.

“Tốt, bây giờ phu nhân quay lại phòng đi, phu nhân muốn thu dọn đồ trang sức.” Tô Tiểu Bồi nói rất chậm, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng bình ổn. “Phu nhân thu dọn thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Ta ôm chăn đi vào, trải ra giường của mẹ, để tản bớt hơi nóng, một lát sau thì gấp lại. Sau đó ta ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, mở hộp gỗ trên chiếc tủ thấp ra, lau từng món, sau đó đặt lên giường, xong rồi, ta lại lau cả chiếc hộp.”

“Vậy phu nhân lau chiếc nào trước?”

“Là chiếc trâm bạc. Ta lấy tất cả đồ ra, lau châm bạc, lau lược gài bạc…” Nàng ta nói rành mạch từng món trang sức một.

Tô Tiểu Bồi đợi nàng ta chầm chậm liệt kê, không hề chen ngang.

Đợi một lát, cô lại nói: “Lúc này bên ngoài có người gọi phu nhân, đó là ai?”

“Là mẹ chồng ta. Bà nói chăn khô rồi, bà không thích phơi quá lâu, nói rằng sẽ có mùi.”

“Vậy tiếp đó phu nhân đã làm gì?”

“Ta đem đồ trang sức đặt vào hộp rồi nhanh chóng ra ngoài.”

“Được rồi, chớ sốt ruột. Phu nhân nhìn rõ mình đặt từng chiếc vào hộp.”

Hô hấp của người con dâu trở nên gấp gáp, nàng ta nói: “Ta cầm châm cài tóc lên, đặt vào trong hộp, sau đó là lược cài bằng bạc…” Nàng ta lại đếm từng món từng món một, sau đó đột nhiên nói: “Miếng ngọc, miếng ngọc ở trên giường, ta chưa cất đã chạy ra ngoài rồi.”

“Không ngại, không ngại.” Tô Tiểu Bồi suýt chút chữa buột miệng nói “Không sao”, cô định thần lại, cẩn thận nói: “Miếng ngọc vẫn ở đó, chớ sốt ruột. Phu nhân ra ngoài làm việc gì?”

“Rút chăn mang vào nhà.”

“Tiếp sau đó?”

https://thuviensach.vn

“Trải ra giường.”

“Phu nhân trải chăn xong, lại làm gì nữa?”

“Chiếc hộp gỗ ở dưới chăn, ta thò tay vào lấy nó ra, rồi đặt lên trên bàn.”

“Tiếp sau đó?”

“Ta gấp chăn lại, rồi gấp cả chiếc chăn dày ở dưới, để vào trong tủ của mẹ.”

“Miếng ngọc đâu??”

Người con dâu không nói gì, Tô Tiểu Bồi có thể nghe thấy tiếng thở của nàng ta rất rõ ràng.

“Miếng ngọc ở trên giường, phu nhân nhìn thấy nó. Chăn đơn gấp lại rồi, chăn dày cũng gấp lại rồi, vậy miếng ngọc ở đâu?” Tô Tiểu Bồi chầm chậm hỏi.

Lúc này người con dâu nói: “Ta nhìn thấy rồi, nó ở trong chăn, bị ta gấp lại.”

“Rất tốt, chớ vội. Sau đó thì sao?”

“Trải xong giường, ta thu hết y phục mang vào nhà gấp lại, sau đó cất vào tủ quần áo của mẹ. Thu dọn xong, ta liền ra ngoài.”

“Được, bây giờ chúng ta quay lại sân. Phu nhân có thấy mặt trời rất ấm áp không?”

“Đúng vậy.”

“Miếng ngọc đang ở đâu?”

“Ở trong chăn, trong chiếc tủ gỗ lớn ở góc phía đông trong phòng mẹ.”

https://thuviensach.vn

“Rất tốt, đến giờ phu nhân có thể an tâm rồi, phu nhân cảm thấy rất thoải mái. Phu nhân đang ở trong sân, gió nhẹ thổi qua, phu nhân có thích không?”

Người con dâu im lặng, lát sau lại nói: “Hơi nóng, ta vẫn thích quay về phòng hơn.”

“Được, vậy bây giờ chúng ta trở về phòng.”

Một lúc sau, Tô Tiểu Bồi hỏi: “Phu nhân về phòng rồi chứ?”

“Đúng vậy, ta đang ngồi trên chiếc ghế tựa tướng công làm cho, rất dễ chịu.”

“Vậy phu nhân cứ nghỉ ngơi thêm một chút đi, xong rồi, phu nhân hãy mở mắt ra nói cho ta biết miếng ngọc ở đâu, được chứ?”

“Được.”

Tô Tiểu Bồi đợi một lúc lâu, xác nhận không có trở ngại gì, cô thở phào nhẹ nhõm. Cô nhẫn nại đợi một lúc, cuối cùng nàng ta cũng mở hai mắt ra, giống như vừa tỉnh ngủ.

“Đại nhân.” Người con dâu nhìn ngó xung quanh, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nói: “Dân phụ nhớ ra rồi, dân phụ biết miếng ngọc ở đâu rồi.”

Tô Tiểu Bồi gật đầu. “Đúng vậy. Phu nhân chắc chắn đã nhớ ra rồi.”

“Vừa rồi ta mới ngủ một chút.” Tất cả mọi việc nàng ta đều nhớ rất rõ, bao gồm việc Tô Tiểu Bồi nói chuyện với nàng ta, hồi tưởng lại những việc đã làm, còn nhớ hình như đã ngủ một giấc ngắn ở nhà nữa.

Tô Tiểu Bồi mỉm cười, lại gật đầu: “Chính là phải nghỉ ngơi thoải mái như thế, mới có thể tập trung tinh thần cẩn thận nhớ lại, phu nhân làm rất tốt.”

https://thuviensach.vn

Cô con dâu không còn tâm trí nào mà ngồi nói chuyện nữa, nàng ta nói: "Ta, ta muốn đi nói với tướng công, ta nhớ ra rồi."

Tô Tiểu Bồi lại gật đầu, cô mở cửa, ra ngoài gọi nha dịch vừa rồi mời mọi người vào trong sân, người con dâu cuống quýt chạy đến chỗ tướng công của mình, đem sự việc thuật lại tỉ mỉ với y, bà mẹ chồng vẫn bán tín bán nghi. Tô Tiểu Bồi bảo bọn họ đợi một chút, cô đi báo với Phủ doãn, Phủ doãn nghe xong, liền sai một nha dịch cùng người nhà họ Tăng quay về. Kết quả, đúng là trong chiếc chăn được gấp cẩn thận trong tủ, có một miếng ngọc màu xanh trong vắt.

Tô Tiểu Bồi nghe xong kết quả, liền đắc ý nói với Nhiễm Phi Trạch vẫn luôn đứng bên cạnh cô: "Lần trước thất bại, lần này coi như ta thành công rồi."

Nhiễm Phi Trạch nói: "Phương pháp nhớ lại chuyện cũ này thật kỳ diệu, cô nương rất có bản lĩnh."

Lần trước chàng hỏi cô đó có phải là thuật mê hồn không, lần này chàng lại nói đó là phương pháp nhớ lại chuyện cũ. Tô Tiểu Bồi chớp chớp mắt, mãi mới hiểu ra.

Sau đó Phủ doãn gọi Tô Tiểu Bồi đến chỗ ông ta, hỏi cô dùng cách gì có thể khiến Tăng thiếu phu nhân nhớ lại chuyện cũ, Tô Tiểu Bồi đổi tên thuật thôi miên thành phương pháp nhớ lại chuyện cũ, nói do người con dâu căng thẳng quá nên không nhớ lại được, cô ở bên cạnh nói chuyện, bảo nàng ta thả lỏng ra, liền có thể nhớ lại. Phủ doãn không hỏi nhiều, liền cho cô lui. Nhưng chỉ mấy ngày sau, Phủ doãn lại gọi Tô Tiểu Bồi đến, hỏi cô phương pháp nhớ lại chuyện cũ này, có thể dùng để lấy lời khai không.

Nếu như ở thời hiện đại, Tô Tiểu Bồi sẽ không ngại ngùng cùng ông ta thảo luận về chuyện này, nhưng đây là một thế giới khác, vị tráng sĩ mà cô tin tưởng nhất, vào ngày cô sử dụng thành công thuật thôi miên, đã ân cần

https://thuviensach.vn

dạy cô đạo lý người huênh hoang ắt phải có bản lĩnh. Bản lĩnh mà chàng nói, chính là bản lĩnh đao kiếm. Tô Tiểu Bồi đương nhiên hiểu điều đó.

Thế là Tô Tiểu Bồi trả lời Phủ doãn, phương pháp này chỉ có thể giúp bọn họ nhớ ra vài sự việc trong trạng thái hoàn toàn thả lỏng, giống như lúc mệt mỏi, được nghe một khúc nhạc hoặc đọc một cuốn sách vậy, chỉ là phương pháp không giống nhau mà thôi. Dùng để thẩm vấn lấy lời khai sợ là không có hiệu quả.

Nhưng Phủ doãn không bỏ cuộc, thỉnh thoảng ông ta vẫn gọi Tô Tiểu Bồi đến nói chuyện. Thậm chí Tần Bổ đầu và mấy vị sư gia cũng bị kéo đến làm kẻ thương thuyết.

Biết chuyện, Nhiễm Phi Trạch hết chau mày lại thở dài, nói: "Cô nương à, có vài người trời sinh đã thu hút chuyện phiền phức, có lẽ cô nương chính là vậy." Vì phiền phức này, chàng cứ do dự giữa việc đi và không đi, mà hình như chính chàng cũng không muốn đi, rốt cuộc là thế nào chàng cũng chẳng rõ lắm. Chàng thở dài, dùng ngón tay chọc vào cái đầu quả dưa của Tô Tiểu Bồi một cái. Hiện giờ trong giang hồ có chuyện rắc rối, chàng không thể không đi được, càng nghĩ lại càng thấy lo lắng.

Tô Tiểu Bồi ôm đầu, lẩm bẩm: "Tráng sĩ có tâm sự sao?"

Nhiễm Phi Trạch ngẫm nghĩ một lúc, sau đó thành thật nói: "Trong giang hồ có một vụ án mạng, hung khí bị nghi ngờ là Cửu Linh Trảm do sư môn của ta đúc ra, nhưng hung thủ bị cáo buộc lại nói sự việc này không phải do ông ta làm, có người đến tìm ta, bảo ta đi xem vết thương để xác nhận hung khí." Chàng ngừng lại, nhìn sang Tô Tiểu Bồi, thấy rõ biểu cảm mất mát của cô, thầm thở dài. "Cô nương, ta có việc, bắt buộc phải đi rồi."

Tô Tiểu Bồi rất buồn.

Từ trước tới nay, cô đã không ít lần trải qua ly biệt. Tuy sớm đã chuẩn bị tâm lý chia tay Nhiễm Phi Trạch, nhưng việc này vẫn khiến cô vô cùng khó chịu. Cô mua một con gà quay và một vò rượu, bảo Bạch Ngọc Lang

https://thuviensach.vn

mang đến cho Nhiễm Phi Trạch, coi như quà tiễn biệt. Cô không muốn đích thân mang đến, vì vẫn chưa nghĩ ra nên nói gì với chàng, thực ra cô muốn trốn tránh chuyện này.

Nhưng Bạch Ngọc Lang lại thấy như thế rất tốt, còn khen Tô Tiểu Bồi càng ngày càng hiểu lễ nghĩ, cuối cùng cũng biết thế nào là nam nữ thụ thụ bất thân. Tô Tiểu Bồi tâm trạng vốn đã không tốt, liền phớt lờ cậu ta.

Bạch Ngọc Lang cầm rượu và gà đến khách điếm tìm Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch nhìn thấy quà, cười, nói: "Tô cô nương thực có lòng."

"Ý, Nhiễm thúc làm sao biết được là tỷ ấy mua?"

Nhiễm Phi Trạch cười, không đáp.

Vấn đề này không khó trả lời, vì sao Nhiễm thúc lại làm ra vẻ thần bí thế nhỉ? Bạch Ngọc Lang gãi đầu.

Vừa quay người, nhìn thấy tay nải của Nhiễm Phi Trạch, cậu ta liền hỏi: "Nhiễm thúc dự định khi nào lên đường?" Chẳng phải nói có chuyện gấp cần làm sao, hình như không thấy chàng lo liệu khởi hành.

"Ừm, sắp rồi." Nhiễm Phi Trạch thuận theo ánh mắt của cậu ta, nhìn về phía tay nải của mình.

"Nhiễm thúc nếu có khó khăn, thì cứ nói với cháu." Bạch Ngọc Lang cảm thấy Nhiễm Phi Trạch trì hoãn chưa đi là có vấn đề khó giải quyết.

"Ừm, khó khăn à…" Nhiễm Phi Trạch lẩm bẩm một mình, ánh mắt chuyển xuống con gà quay trên bàn.

"Có phải là Nhiễm thúc không đủ lộ phí không?" Bạch Ngọc Lang hoài nghi nhất điều này, cậu ta còn chuẩn bị cả bạc rồi, nhưng người ta lại chẳng mở miệng hỏi mượn.

Nhiễm Phi Trạch cười, sau đó lắc đầu.

https://thuviensach.vn

“Nhiễm thúc lo lắng cho đại tỷ?” Bạch Ngọc Lang cảm thấy lý do này là khó tin nhất. Theo như cậu ta thấy, con người đại tỷ này, vừa mặt dày vừa cố chấp. Cậu ta chưa từng thấy sư gia nào không biết viết công văn, chưa từng thấy sư gia nào không biết đọc tư liệu vụ án, nữ tử biết chữ đúng là hiếm có, nhưng chưa từng thấy ai viết chữ xấu như vậy… những giai thoại về Tô Tiểu Bồi đã lan truyền khắp nha môn, nếu là người khác, sớm đã xấu hổ chết đi rồi, ngược lại đại tỷ vẫn ung dung tự tại.

Chưa hết. Cậu ta chưa từng gặp nữ tử nào lớn tuổi thế này mà vẫn chưa gả chồng, chưa từng gặp qua nữ tử nào có mái tóc ngắn và xấu như vậy, chưa từng gặp qua nữ tử nào mặc y phục nữ thì xấu xí, mặc y phục nam thì cổ quái như vậy… những lời này không phải đại tỷ không nghe thấy, đổi lại là người khác, chắc đều ấm ức buồn bã đến chết, vậy mà khi bị phát hiện, người nói xấu thì vô cùng ngượng ngập, còn đại tỷ thì lại rất bình tĩnh gật đầu. Nha dịch bị bắt quả tang nói xấu tại trận đó còn nói với mọi người, khi đó cậu ta thật sự tưởng rằng Tô sư gia sẽ đi đến vỗ vào vai của cậu ta mà nói: “Tiểu tử, cậu nói rất đúng.” Cậu ta bắt chước khẩu âm cổ quái của Tô Tiểu Bồi khiến mọi người phá lên cười.

Bạch Ngọc Lang nghiêm túc nói với Nhiễm Phi Trạch, nữ tử như Tô đại tỷ này, thật sự không cần lo lắng. Chuyện cậu ta cảm thấy có thể khiến người khác thẹn chết, sợ chết, Tô đại tỷ vẫn có thể dửng dưng chấp nhận.

Cho nên, so với việc lo lắng cho Tô đại tỷ, thà Nhiễm thúc lo lắng về chuyện lộ phí còn thiết thực hơn.

Nhiễm Phi Trạch bụm miệng cười, vỗ vào vai Bạch Ngọc Lang, nói: “Tiểu tử, nói rất đúng.” Chàng cũng bắt chước khẩu âm của Tô Tiểu Bồi, thật sự là mười phần thì giống cả mười. Bạch Ngọc Lang muốn cười, nhưng liếc thấy biểu cảm của Nhiễm Phi Trạch, không biết vì sao lại không cười nổi.

https://thuviensach.vn

Không biết có phải do lời nói của Bạch Ngọc Lang thực sự có tác dụng hay không, Nhiễm Phi Trạch đã nhanh chóng định ngày lên đường, chính là ngày mai.

Tô Tiểu Bồi nghe được tin này, trong lòng càng bức bối hoang mang hơn, cứ đứng ngồi không yên. Cô cảm thấy có lẽ nên mua chút lễ vật làm quà chia tay Nhiễm Phi Trạch. Gà quay rượu thơm kia, hình như chưa thể hiện đủ thành ý. Cô ra phố đi dạo, đi mãi, đi hết những chỗ mà Nhiễm Phi Trạch từng dẫn cô đi. Sau đó cô nhìn thấy trên phố có dựng cổng chào ghi tên đường, đột nhiên nhớ lại, khi xem tư liệu các vụ án cũ, cũng thấy trong phố này có mấy cửa tiệm rèn sắt đúc đồ. Tô Tiểu Bồi chưa từng nhìn thấy tiệm rèn sắt, đột nhiên muốn biết nó trông như thế nào.

Chẳng phải Nhiễm Phi Trạch nói sẽ thu nhận đồ đệ mở tiệm rèn sắt đó sao. Sau khi chàng đi, nhỡ cô tìm được Trình Giang Dực rồi quay về nhà thì sao, cô không kịp nói tạm biệt với chàng sao?

Tô Tiểu Bồi rẽ vào con phố đó, đường đi hơi vòng vèo, hai bên không thấy có cửa tiệm nào, các cánh cửa đều đóng chặt. Tô Tiểu Bồi chậm rãi bước đi, qua hai ngã rẽ vẫn chưa nhìn thấy tiệm rèn sắt nào, cô nhớ số nhà được ghi trong hồ sơ là một trăm, rất dễ nhớ. Cô ngẩng đầu tìm kiếm, nhưng phát hiện hai bên đều không có. Cô thấy lạ, tại sao lại không có nhỉ? Lúc trước cô không hề chú ý đến điều này. Cô tiếp tục đi, thấy hóa ra cả dãy phố đều không có số nhà, nhưng sau khi đi qua hai ngã rẽ nữa, cuối cùng đã nhìn thấy một tiệm rèn sắt.

Trước tiệm có treo cờ, trước cửa đặt một chiếc bàn dài, bên trên có bày mấy thứ như dao kéo kẹp sắt, cửa tiệm rất nhỏ và vắng vẻ, cách biệt rất lớn so với khung cảnh bếp lò đỏ lửa búa vung tới tấp, không khí làm việc hừng hực như trong tưởng tượng của Tô Tiểu Bồi. Cô ngẩn người đứng nhìn cửa tiệm, đột nhiên có hai giọt nước nhỏ xuống, Tô Tiểu Bồi giật thót mình, trời bất ngờ đổ mưa.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi nhìn ngó xung quanh, cuống quýt chạy về, chạy một vòng, lại thấy khung cảnh xung quanh hơi quen thuộc, mưa càng lúc càng to, cô chạy trở lại tiệm rèn sắt kia, một người bước ra ngoài thu đồ trên bàn vào, sau đó đóng cửa tiệm lại. Tô Tiểu Bồi muốn hỏi đôi lời cũng chẳng kịp.

Cô đứng núp dưới mái hiên của tiệm, nhìn mưa càng lúc càng to, nền trời tối sầm.

Cô lại làm chuyện ngốc nghếch rồi! Tô Tiểu Bồi nhìn trời tự cười nhạo mình, đang yên đang lành đi tìm tiệm rèn sắt làm gì chứ, đúng là thần kinh! Chỗ này lại không có số nhà, thần kinh! Đang đẹp trời lại mưa cái nỗi gì, thần kinh!

Được rồi, số nhà vô tội, trời mưa cũng vô tội, chỉ có cô không bình thường mà thôi.

Mưa rất to, hiên nhà thì hẹp, mưa hắt lên người Tô Tiểu Bồi lạnh toát. Trên đường không có người qua lại, cô cũng không dám gõ cửa nhà phía sau, nam nữ thụ thụ bất thân, ngộ nhỡ trong nhà chỉ có mỗi người đàn ông kia, cô nam quả nữ dễ gây hiểu nhầm, cô biết chứ.

Có điều cứ đứng mãi cô cũng thấy mệt. Toàn thân ướt sũng, rất dễ bị cảm lạnh, không biết ở thế giới này bị cảm có dễ chữa không?

Tô Tiểu Bồi nghĩ ngợi miên man, thẫn thờ nhìn màn mưa trên phố.

Rất lâu sau, lâu đến mức cô sắp không đứng nổi nữa, mà mưa vẫn chưa tạnh, Tô Tiểu Bồi nhác thấy một bóng hình cao lớn cầm chiếc ô bằng giấy dầu màu xanh, trên tay ôm một thứ giống như áo tơi bước tới. Mưa rất to, cô nhìn không rõ lắm, người đó dừng lại một lúc, dường như đang nhìn cô, sau đó nhanh chóng đi đến.

“Cô nương.” Người đó gọi.

“Tráng sĩ.” Tô Tiểu Bồi không nén nổi mừng rỡ.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch đến gần nàng, dáng vẻ bất lực.

Tô Tiểu Bồi mím chặt môi, tuy cô rất vui mừng, nhưng gặp nhau trong hoàn cảnh này, nếu cô cười toe toét hình như là quá vô tâm vô tính.

Nhiễm Phi Trạch nhìn lá cờ trong mưa, lại quay sang nhìn Tô Tiểu Bồi.

"Ta, ta chỉ tùy tiện đi loanh quanh, không ngờ sẽ đổ mưa."

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, chỉ nhìn cô.

Tô Tiểu Bồi thấy hơi ngại, đành chuyển đề tài: "Tráng sĩ sao lại đến đây?"

"Nếu ta không đến, cô nương dự định đứng ở đây đến khi nào?"

"Điều này nào có theo ý của ta, phải xem sắc mặt của ông Trời." Nói đến chuyện phải xem sắc mặt của ông Trời, hình như không chỉ có mỗi chuyện này.

Nhiễm Phi Trạch không nói nữa, chỉ chăm chú nhìn cô.

"Tráng sĩ làm thế nào tới được đây?" Cô tiếp tục hỏi.

"Ta đến nha môn tìm cô nương, bọn họ nói cô nương ra ngoài rất lâu rồi." Trời đổ mưa, chàng không yên tâm, liền ra ngoài tìm cô.

Tô Tiểu Bồi gật đầu. Cũng không tiện hỏi chàng làm thế nào mà tìm được cô.

Nhiễm Phi Trạch cũng không định giải thích. Chàng tìm được cô, dường như chỉ cần dựa vào trực giác.

Những chỗ nàng đã đến, hầu hết là do chàng dẫn đi, sức cô đi được bao xa, chàng đều biết. Trên con phố đó chỉ có một lối vào, cổng chào rất dễ thấy, chàng không tìm được cô trên đường lớn, liền rẽ vào đây.

https://thuviensach.vn

Hai người nhìn nhau trong màn mưa. Nhiễm Phi Trạch đột nhiên thở dài, đưa áo tơi trên tay cho cô.

Tô Tiểu Bồi mặc lên người, vẫn cảm thấy lạnh. Nhiễm Phi Trạch nhìn cô, sau đó quay người lại, ngồi xổm xuống đất.

Tô Tiểu Bồi nhìn tấm lưng rộng của chàng, khẽ giật mình, sau đó cẩn thận nhìn ngó xung quanh, thấy không có ai cả, cô mới dám leo lên.

"Sẽ không bị người ta nhìn thấy chứ?" Cô thì thầm.

"Mưa lớn, cô nương mặc như thế này, là người hay vật cũng chẳng nhìn ra được, huống hồ phân biệt nam nữ."

Cái gì mà người hay vật đều không nhìn ra được, ai là đồ vật chứ?

Tô Tiểu Bồi không phục, nhưng vẫn bám chặt lấy chàng, sợ bị rơi xuống.

Nhiễm Phi Trạch chuyển chiếc ô cho cô, Tô Tiểu Bồi một tay bám lên vai chàng, một tay giữ ô. Tay chàng nắm lấy khuỷu chân cô, xốc cô lên.

Khi Tô Tiểu Bồi đã ngồi yên vị trên lưng chàng, Nhiễm Phi Trạch bước đi trong mưa.

"Tráng sĩ, chỗ này lại không treo số nhà."

"Bị lạc đường trong thành lớn, cô nương chắc chắn là người đầu tiên."

"Ta không lạc đường, chỉ vì trời đổ mưa."

"Cô nương vì sao lại rẽ vào đây?"

"Hả?" Tô Tiểu Bồi cảm thấy rất khó giải thích tâm trạng của mình, hơn nữa cô cũng thấy ngại, sau khi yên lặng một lát, đành nói: "Ta bị lạc đường."

"Sự thông minh của cô nương có lúc thực sự khiến người ta lo lắng."

https://thuviensach.vn

"…"

Hai người không nói gì nữa, chỉ có những hạt mưa thi nhau rơi xuống ô phát ra tiếng lộp bộp.

"Tráng sĩ, tiếng mưa nghe thật là hay." Cô không kìm được thốt lên.

"Ừm."

"Tráng sĩ, khi nào huynh khởi hành?" Thực ra cô đã biết, cô chỉ muốn hỏi lại thôi.

"Ngày mai, hôm nay ta vốn muốn đến từ biệt cô nương." Thực ra chàng cũng biết cô đã biết rồi, chàng chỉ muốn chính miệng nói ra mà thôi.

"Ờ."

Lại một hồi im lặng, sau đó đến lượt Nhiễm Phi Trạch không kìm được, lên tiếng: "Ta đã ở lại đây hai tháng, lâu quá rồi."

"Ừm."

"Không phải là ta bỏ cô nương lại."

"Tráng sĩ có chuyện chính phải làm, ta hiểu."

"Cô nương nhất định phải tự chăm sóc tốt cho bản thân."

"Tráng sĩ yên tâm."

Nhiễm Phi Trạch đột nhiên dừng lại. Tô Tiểu Bồi nhìn ngó xung quanh, bốn phía không người, mưa lớn ngút trời, chẳng có gì bất thường cả, vì sao chàng dừng lại?

"Cô nương."

"Hả?"

https://thuviensach.vn

“Nếu…”

Tô Tiểu Bồi nín thở chờ đợi.

Chờ rất lâu…

“Nếu chữ của cô nương không luyện cho tốt, ta đọc thư của cô nương sẽ rất buồn cười, cô nương nhất định phải luyện cho thật tốt đó.”

“…” Tô Tiểu Bồi nghiến răng, nói: “Tráng sĩ lo lắng quá rồi!”

Nhiễm Phi Trạch đi tiếp, chàng đúng là lo lắng quá rồi. Thế này thật sự không tốt một chút nào.

“Thư phải gửi đến chỗ nào?” Rất lâu sau cô mới nhỏ tiếng hỏi.

Bước chân của Nhiễm Phi Trạch hơi khựng lại, đột nhiên khóe miệng cong lên, sau đó lại tiếp tục đi.

“Cô nương yên tâm, nếu có lòng, thư sẽ đến được chỗ ta.”

Ừm, đương nhiên là có lòng rồi, trong đầu của Tô Tiểu Bồi đã nghĩ xem phải viết thư như thế nào.

Nhiễm Phi Trạch cũng rất có lòng, sau khi Tô Tiểu Bồi về nhà mới phát hiện, hóa ra chàng còn đặc biệt chuẩn bị cho cô một món quà trước khi đi, đó là một con dao găm và một bộ y phục nho sinh có mũ.

Dao găm đương nhiên là để lại cho cô phòng thân, Tô Tiểu Bồi cầm lên, cảm thấy hơi nặng.

Nhiễm Phi Trạch nhìn động tác vụng về của cô, cười nói: “Đúng là không vừa tay cô nương lắm, nhưng trước mắt không có điều kiện, cô nương cứ dùng tạm đã. Đợi có cơ hội, ta sẽ làm cho cô nương một con dao vừa vặn hơn.”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tô Tiểu Bồi cảm thấy ấm áp, gật đầu cảm ơn chàng. Thực ra cô hoàn toàn không chắc có ngày dùng được thứ đồ này, nhưng Nhiễm Phi Trạch luôn lo nghĩ cho cô, cô thực lòng cảm kích.

"Bình thường ra ngoài, chớ mặc nha phục nữa, tuy có mũ, nhưng y phục đó dễ gây chú ý, giống như chuyện cô nương không có tóc vậy, sẽ khiến người ta bàn tán…"

"Ta có tóc mà." Cô kháng nghị.

Chàng lại không để ý, tiếp tục nói: "Tuy không phải là muốn cô nương lẩn tránh giống như tội phạm, nhưng cũng không cần khiến người ta quá chú ý. Cô nương một thân một mình, có thể bớt được phiền phức âu cũng là điều tốt."

"Hiểu rồi, hiểu rồi." Cô gật đầu liên hồi, trước đây khi chàng định đưa cô phiêu bạt giang hồ, cũng không lo lắng nhiều điều như bây giờ. Cô quay lại phòng ngủ thay bộ y phục nho sinh, đội mũ lên, rồi lại quay ra thư phòng để chàng ngắm.

Nhiễm Phi Trạch nghiêm túc đánh giá một lượt, sau đó gật đầu, nói: "Như thế này vẫn tốt hơn, trông rất nho nhã, không có vẻ cổ quái nữa."

Thật sao? Cô sờ tay lên đầu, nhìn bộ quần áo trên người, đáng tiếc không có một tấm gương to, nên cô không nhìn thấy được dáng vẻ của mình.

"Từ nay ăn vận như thế này đi, ta không biết là có hợp hay không, nên không bảo cửa tiệm làm nhiều. Lúc nào tiện cô nương đến tiệm may thêm hai bộ giống thế. Sau này trời sẽ càng ngày càng nóng, cô nương chớ tham mát, mũ nhất định phải đội."

"Được." Cô luôn miệng đồng ý, lại đặt tay vào chiếc mũ, rất mềm mại, đội cũng không khó chịu lắm. Mái tóc ngắn của cô đáng sợ đến thế sao?

https://thuviensach.vn

Thực ra nhìn quen rồi thấy cũng được mà, ai muốn nghĩ cô là cô tử thì cứ việc, cô cũng chẳng bận tâm nữa.

"Tóc của cô nương, không hề dài hơn." Chàng đột nhiên khẽ nói, chăm chú nhìn cô.

Tô Tiểu Bồi hơi sững người, ngẩng mặt lên, bắt gặp ánh mắt của chàng.

Cô đã ở đây hơn ba tháng rồi, tóc không mọc dài ra là sao? Tô Tiểu Bồi chột dạ, cô hoàn toàn không chú ý đến chuyện này.

Biểu cảm tròn mắt kinh ngạc của cô khiến Nhiễm Phi Trạch buồn cười. "Ta cũng từng nghĩ, cô nương liệu có phải là yêu tinh trên núi hóa thành không, nếu không thì tại sao lại khác người như vậy. Nhưng sau đó ta lại nghĩ, nếu là yêu tinh, cũng nên biến hóa ra dung mạo xinh đẹp trẻ trung hơn chứ, trông cô nương nhếch nhác thảm hại thế này, chắc chắn không phải yêu tinh rồi."

"Này!" Cô trợn mắt lườm chàng, mắng cô không phải người không nói làm gì, lại còn chê bai tướng mạo của cô nữa chứ! Thực ra cô cũng xinh đẹp đấy chứ, ít nhất ở thời hiện đại cô được không ít lời khen, cô luôn tự tin về điểm này, bọn họ thấy cô không đẹp chẳng qua là do quan niệm thẩm mỹ ở nơi này quá kỳ quái mà thôi.

Nhiễm Phi Trạch cười vui vẻ. "Cô nương lại gọi ta rồi."

"Ta không phải yêu tinh." Tô Tiểu Bồi hoàn toàn không định cải chính quan niệm sai lầm của chàng cho rằng yêu tinh nào cũng có thể biến hóa thành diện mạo trẻ trung xinh đẹp, cứ nhìn Ngưu Ma Vương và Trư Bát Giới xem… Cô hất hàm, nhắc lại một lần nữa: "Ta không phải yêu tinh."

Nhiễm Phi Trạch lại cười, cô không phải yêu tinh, nhưng chắc chắn cũng không phải người thường. Có điều, chàng hoàn toàn không sợ hay khinh ghét cô, điều này quả thật rất lạ, nhưng chàng không hề bận tâm về ý nghĩ ấy, chàng chỉ muốn bảo vệ cô.

https://thuviensach.vn

“Cô nương nhớ rồi chứ?”

“Cái gì?”

“Mũ.”

“Nhớ rồi, nhớ rồi. Ta nhất định ngày ngày đội mũ.”

“Cô nương cũng chớ nói với người khác, y phục này là ta tặng.”

“Biết rồi, biết rồi, ta là nữ tử một thân một mình, không thể khiến người ta dị nghị, gây chuyện thị phi. Ta biết rồi.” Tô Tiểu Bồi ngán ngẩm gật đầu, đạo lý này chàng đã nói không biết bao nhiêu lần rồi.

“Ừm, nhớ kỹ là được rồi.”

“Tráng sĩ yên tâm.” Tô Tiểu Bồi cười hì hì, nhưng cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Nhiễm Phi Trạch nhìn cô một lúc lâu, bỗng nói: “Sau khi cô nương tìm được người đó, có dự định thế nào?”

Tô Tiểu Bồi ngập ngừng một lát, rồi nói: “Tìm được người rồi thì về nhà.” Hai chữ “về nhà” kia cô nói rất nhỏ, cô cảm thấy chắc chắn là do ảnh hưởng của nỗi thương cảm biệt ly.

Nhiễm Phi Trạch khẽ gật đầu, dường như muốn nói gì lại thôi. Cuối cùng chàng chỉ bảo: “Cô nương ở trong thành, có chuyện gì thì tìm Lão Lục, ta đã dặn dò cậu ấy rồi.”

Điều này Tô Tiểu Bồi đã biết, vị “đệ đệ ruột” Bạch Ngọc Lang này ngày nào cũng để ý trông chừng cô. Cô gật đầu.

“Văn phòng tứ bảo của cô nương ở chỗ nào?”

Tô Tiểu Bồi đi lấy cho chàng, hỏi: “Để làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Trên đường đi, chắc sẽ lại qua mấy ngôi chùa nữa, thư của cô nương có thể đưa một ít cho ta, ta giúp cô nương tìm người. Quan phủ tìm người trong thành trấn thì không vấn đề gì, nhưng nếu như người đó ẩn thân nơi chùa miếu hẻo lánh, thì cũng không dễ tìm được.”

Tô Tiểu Bồi đột nhiên hiểu ra, chàng nói rất có lý, thật là chu đáo.

Cô ngồi xuống, viết mấy bức thư rồi gấp lại giao cho Nhiễm Phi Trạch. Nhiễm Phi Trạch nhận lấy, hai người đứng đối diện nhau, nhất thời chẳng biết phải nói gì.

“Sáng sớm ngày mai ta xuất phát rồi.”

“Ừm.” Tô Tiểu Bồi gật đầu, cô cảm thấy nên nói vài lời cảm tạ, nếu không gặp được chàng, cô thật sự không biết mình sẽ ra sao. Nhưng cô lại không biết phải mở lời thế nào, cuối cùng nói: “Hôm nay ta ra ngoài, vốn là muốn chuẩn bị chút quà cho tráng sĩ, nhưng mà…” Hai tay cô trống không chẳng mua được gì cả, còn phiền chàng đội mưa đưa về nữa.

“Không sao.” Chàng nghe thấy lời cô liền cười. “Tâm ý của cô nương, ta ghi nhận.”

Tô Tiểu Bồi cũng cười, không hiểu sao lại hơi đỏ mặt.

Sáng hôm sau, Nhiễm Phi Trạch lên đường.

Tô Tiểu Bồi đi tiễn chàng. Cô lại mua rượu và gà quay, để chàng ăn đường. Nhiễm Phi Trạch cảm tạ, đặt đồ lên xe ngựa, cạnh chiếc tay nải siêu lớn của chàng, sau đó chàng cười cười với cô, rồi chầm chậm thúc ngựa đi.

Bạch Ngọc Lang lớn tiếng gọi với theo: “Nhiễm thúc đi đường bảo trọng.”

Tô Tiểu Bồi nhìn theo bóng lưng xa dần của Nhiễm Phi Trạch, đột nhiên cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, sống mũi cay cay. Nhiễm Phi Trạch

https://thuviensach.vn

đột nhiên quay đầu lại nhìn cô, bắt gặp ánh mắt của chàng, Tô Tiểu Bồi không kìm được nữa, nước mắt bỗng trào ra.

Nhiễm Phi Trạch dừng lại nhìn cô.

"Đại… đại tỷ." Bạch Ngọc Lang cảm thấy rất mất mặt.

"Tráng sĩ đi đường bảo trọng." Tô Tiểu Bồi quệt nước mắt, vẫy tay với Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch khẽ gật đầu, cao giọng đáp lại: "Cô nương cũng bảo trọng."

Hai người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng Nhiễm Phi Trạch quay người, mau chóng rời đi.

Chàng đi xa rồi, Tô Tiểu Bồi không giả vờ được nữa, nước mắt rơi lã chã. Bạch Ngọc Lang sợ quá vội nhìn ngó xung quanh, thấp giọng quát: "Đại tỷ chớ như vậy nữa." Khóc lóc thế này, cậu ta đứng bên cạnh thực sự thấy rất mất mặt.

Đều là nói "chớ như vậy nữa", nhưng vì sao Bạch Ngọc Lang nói lại khiến người ta cảm thấy phiền như thế này? Tô Tiểu Bồi phớt lờ cậu ta, vừa quệt nước mắt vừa quay về nhà.

Cô đóng cửa lại, khóc òa lên.

Qua một lúc lâu, Bạch Ngọc Lang đến gõ cửa, gọi: "Đại tỷ, có thư của tỷ."

Tô Tiểu Bồi ngẩn ra, tại sao lại có thư của cô? Cô lau nước mắt, ra mở cửa, không muốn để Bạch Ngọc Lang nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình, cô chỉ lộ ra nửa khuôn mặt. Bạch Ngọc Lang cũng không nhìn cô, chỉ đưa một phong thư, lí nhí nói: "Nhiễm thúc gửi cho tỷ."

Nhiễm Phi Trạch?

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi ngạc nhiên, Bạch Ngọc Lang nhăn nhó, tỏ vẻ không tán đồng, "Nhiễm thúc để ở chỗ ta, nói nếu như đại tỷ rơi lệ, thì đưa phong thư này cho đại tỷ."

Phong thư này?

"Còn có thứ khác sao?"

"Ừm." Bạch Ngọc Lang gật đầu.

"Thứ gì?"

"Nếu như đại tỷ ngôn hành vô lễ thì có một phong thư khác. Nếu như đại tỷ gây họa còn có một phong nữa…"

"Lấy cả ra đây." Tô Tiểu Bồi cắt ngang lời cậu ta.

Kết quả Bạch Ngọc Lang không nghe theo. Cậu ta nhíu mày lại, đưa từng bức thư cho cô, nói: "Nếu đại tỷ khóc lóc, đưa cho đại tỷ bức này. Nếu đại tỷ đòi tín vật của nam tử, lén trao nhận đồ với người khác, làm việc không nên làm, đưa cho đại tỷ bức này. Những bức còn lại không thể đưa."

Trao nhận đồ với người khác là việc không nên làm?

Tô Tiểu Bồi cũng nhíu mày. "Đó là thư tráng sĩ viết, nếu không nên nhận thì cậu đi nói với tráng sĩ."

"Nhiễm thúc hành tẩu giang hồ, không câu nệ tiểu tiết." Bạch Ngọc Lang cau có nói, cậu ta vốn dĩ cũng không tán đồng hành động này của Nhiễm thúc. Khuyên can Nhiễm thúc không được, chả nhẽ không giáo huấn nổi đại tỷ? "Đại tỷ thì không giống vậy, đàn bà con gái đương nhiên phải coi trọng danh tiết một chút."

Tô Tiểu Bồi liền đoạt lấy hai bức thư, chẳng thèm lý sự với cậu ta nữa.

https://thuviensach.vn

Tiểu huynh đệ, thế giới quan và nhân sinh quan của cậu khá có vấn đề đấy.

Tô Tiểu Bồi đóng cửa lại, quay về phòng đọc thư.

Thư viết rất đơn giản, một bức là: "Chớ buồn bã, sau này chắc chắn sẽ gặp lại." Còn một bức viết: "Cô nương lần sau chớ như vậy nhé."

Đọc hai câu đó, trong đầu Tô Tiểu Bồi lại hiện lên biểu cảm và ngữ khí của Nhiễm Phi Trạch. Cô bật cười khúc khích, thế rồi không hiểu sao lại chảy nước mắt, một lát sau, không nhịn được lại cười.

"Tráng sĩ nói rất đúng."

Đêm thứ hai sau khi Nhiễm Phi Trạch đi, La Khuê đã dùng đai áo của mình thắt cổ tự vẫn trong ngục.

Chuyện này cũng không gây ra sóng gió quá lớn.

Tội phạm bị phán tội chết vì không chịu đựng được cuộc sống lao ngục liền tự vẫn, những việc kiểu này không phải không có tiền lệ. Huống hồ La Khuê cũng được coi là nhân vật có tiếng tăm ở thành Ninh An, trong thành có không ít đệ tử, rất nhiều người quen biết ông ta, so với việc đợi đến sau thu bị đưa đi hành quyết cho người ta xem, thà rằng lặng lẽ chết trong lao còn đỡ mất mặt hơn.

Cách giải thích này được tất cả mọi người tán đồng, họ đều nói, đến La Linh Nhi cũng không chịu đựng được ánh mắt của người đời vì chuyện phụ thân phạm tội vào ngục, sớm đã bỏ đi, huống hồ là một người đàn ông như La Khuê, nghĩ đến cảnh tượng bản thân mình mặc áo tù nhân bị chém đầu trước mặt bàn dân thiên hạ, đương nhiên không chịu được rồi.

Sự việc này chẳng mấy chốc mà lắng xuống. Người của Thường gia đến nhận thi thể, mang về làm tang sự. Tô Tiểu Bồi nghe nói La Linh Nhi quay về mai táng cha, khóc lóc vật vã một trận, tự tay lập mộ cho phụ thân rồi lại

https://thuviensach.vn

đi. Phủ nha trình công văn báo lên trên, sau đó vụ án này chỉ còn là mấy trang giấy được xếp vào trong đống án cũ.

Phủ doãn đại nhân vẫn chưa bỏ cuộc, muốn Tô Tiểu Bồi ứng dụng thôi miên vào việc thẩm vấn, ông ta đã đôi lần nhắc chuyện này với Tô Tiểu Bồi, cô đều viện cớ để từ chối. Cuối cùng Phủ doãn đại nhân đành bỏ qua, tuy diệu pháp mới không được dùng trong thẩm vấn phá án, nhưng bản lĩnh xem mặt đọc tâm của Tô Tiểu Bồi trong phủ nha người người đều biết. Phủ doãn thẩm án xét hỏi phạm nhân, đều muốn để Tô Tiểu Bồi ở bên cạnh quan sát, sau đó sẽ hỏi ý của cô. Tô Tiểu Bồi có thể nhìn ra được rất nhiều chi tiết mà người khác nhìn không ra. Có lần, thậm chí cô còn phán đoán ra hung thủ không phải là một nam nhân, mà là một nữ tử. Cuối cùng kết quả điều tra đúng như vậy. Lần khác, cô chỉ đọc hồ sơ vụ án và hỏi chuyện vài người, đã biết được tội phạm khá nhiều tuổi, tính cách thế nào, làm nghề gì, các bổ khoái đi điều tra theo suy đoán của cô, quả nhiên bắt được hung thủ.

Tô Tiểu Bồi nhanh chóng nổi tiếng khắp nha môn. Chỉ nổi tiếng trong nha môn, là vì Phủ doãn đại nhân và Tần Bổ đầu đã hạ lệnh, chuyện liên quan đến vị nữ sư gia này, không được truyền ra ngoài.

Tô Tiểu Bồi biết được điều này từ Bạch Ngọc Lang, trước khi đi Nhiễm Phi Trạch đã nói chuyện với hai vị đại nhân. Chàng nói, nếu muốn giữ Tô Tiểu Bồi yên ổn làm việc ở đây thì không thể khoe khoang tài năng của cô. Phủ doãn và Tần Bổ đầu là người sáng suốt, một nữ tử có bản lĩnh kỳ lạ thực sự sẽ khiến người ta bàn tán, nếu xử lý không tốt, chắc chắn sẽ gây ra chuyện không hay. Thế là hai vị đại nhân liền đồng ý. Tô Tiểu Bồi là một người sống sờ sờ, muốn giấu cũng chẳng giấu được, nhưng chỉ cần phía quan phủ không lan truyền rộng rãi chuyện về cô, thì người ngoài cũng chỉ biết quan phủ có một vị nữ sư gia mà thôi.

Tô Tiểu Bồi nghe nói điều này, trong lòng lại nhớ đến Nhiễm Phi Trạch.

https://thuviensach.vn

Chương 11

Nơi Nhiễm Phi Trạch muốn đến gọi là trấn Võ, cách thành Bình Châu nơi ban đầu Nhiễm Phi Trạch muốn đưa Tô Tiểu Bồi đến không xa.

Thành Bình Châu này thật sự là một nơi rất thú vị, có quan phủ, khá nhiều bách tính, phồn hoa náo nhiệt, giống như những thành lớn khác, nhưng cách nó không xa có ngọn núi Bình Châu, năm năm sẽ có đại hội võ lâm một lần. Năm nay vừa khéo là năm tổ chức đại hội, dân gian vẫn lưu truyền câu "Tháng Mười gió thu rét, Bình Châu đao kiếm lạnh" là vì thế.

Trấn Võ vốn có tên là Võ[1], về nghĩa chính là chẳng có cái gì cả. Nhưng bởi vì núi Bình Châu năm năm lại có đại hội võ lâm một lần, rất nhiều môn phái và nhân sĩ võ lâm sẽ dừng dưới chân núi này để nghe ngóng tin tức. Thành Bình Châu có quan phủ bách tính, đối với những người trong võ lâm vốn quen thói tùy hứng mà nói, họ cảm thấy ở trong thành bó buộc tay chân, rất không thoải mái. Thế là lâu dần, dưới núi lập lên thành trấn, "Vô" biến thành "Võ", quan phủ mắt nhắm mắt mở cho qua, bách tính thường ngày không có việc gì thì tuyệt đối không dám qua lại, chỗ này trở thành cứ địa công khai của giới võ lâm.

(1) Trong tiếng Trung, chữ "Võ" và chữ "Vô" đọc gần giống nhau.

Nhiễm Phi Trạch trước nay chưa từng tham gia đại hội võ lâm, bởi sư phụ của chàng cũng không thích thứ này. Ông cảm thấy chuyện lộ diện trước đám đông rất phiền phức, chẳng có ý nghĩa gì, cho nên thích lặng lẽ dẫn chàng đến cửa nhà người khác gây sự. Trường hợp xuất đầu lộ diện như kiểu đại hội võ lâm này, đều bị sư phụ chê là tầm thường.

Nhiễm Phi Trạch bị sư phụ dạy hư, hành sự cũng có cái kiểu "không quang minh lỗi lạc" như vậy. Năm nay đại hội võ lâm lại đến, Nhiễm Phi Trạch vốn dĩ định đưa Tô Tiểu Bồi đến thành Bình Châu, vì nơi này an toàn

https://thuviensach.vn

hơn, sau đó chàng sẽ đến gần trấn Võ chọn địa điểm mở tiệm làm binh khí, buôn bán kiếm chút ngân lượng. Chạy đến từng nhà bán đồ cũng rất mệt mỏi nên chàng định nhân cơ hội này thả lưới bắt cá, lại muốn từ trong những thiếu niên ngưỡng mộ danh tiếng đến xem tỉ võ kia có ai thích hợp để chọn làm đồ đệ không.

Thực ra cách chiêu mộ đồ đệ của chành cũng chẳng thể được coi là lỗi lạc, bởi vì người ngưỡng mộ danh tiếng mà đến xem tỉ võ, thông thường đều là ngưỡng mộ danh phái gì đó, muốn gia nhập danh môn. Các danh phái cũng sẽ nắm bắt cơ hội này để chiêu nạp người mới, đây là cơ hội làm giàu và xây dựng danh tiếng cho mình. Nhiễm Phi Trạch muốn đến đây kiếm đồ đệ, chẳng phải là thọc gậy bánh xe hay sao.

Nhưng những kế hoạch này giờ đều phải gác sang một bên, bởi trong giang hồ đã xảy ra một chuyện lớn. Lão trang chủ Phương Đồng của Thất Sát trang bị giết. Nhân chứng nói khi xảy ra án mạng, hắn nghe thấy tiếng chuông cổ quái, lại nghe thấy tiếng trang chủ hét lớn, chạy đến nơi, đã thấy Phương Đồng ngã trong vũng máu, mà cách đó không xa còn có một góc đạo bào(1) vụt qua, nghi ngờ đó chính là hung thủ. Cuối cùng đương nhiên họ không bắt được hung thủ đó, đầu mối chỉ có tiếng chuông và một góc đạo bào, cùng với vết thương trên thi thể Phương Đồng. Nhưng ba điều này đã đủ để xác định, binh khí Cửu Linh Trảm của sư thúc tổ Cửu Linh Đạo chưởng trong Thần Toán môn dùng cũng phát ra tiếng chuông cổ quái như vậy, mà bình thường ông ta cũng luôn mặc đạo bào, vết cắt trên thi thể cũng giống với vết thương do đao để lại.

(1) Đạo bào: Áo khoác dài chấm gót mà đạo sĩ thường mặc.

Tất cả những điều này đều chứng tỏ Cửu Linh Đạo chưởng chính là hung thủ. Mọi người trong Thất Sát trang đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, liền khiêng thi thể đến biệt viện của Thần Toán môn ở Trấn Võ, yêu cầu Thần Toán môn và Cửu Linh Đạo chưởng trả lời rõ ràng về việc này.

https://thuviensach.vn

Cửu Linh Đạo chưởng không có nhà, Thần Toán môn cũng chẳng biết đã xảy ra chuyện gì. Vì Cửu Linh Đạo chưởng đến trấnVõ để phá Linh Lung trận dưới núi Bình Châu. Trận pháp đó ở trong núi Linh Lung, do mấy bị tiền bối giang hồ đã quy tiên liên thủ tạo ra, thiết kế vô số cơ quan ám đạo, nói là cùng nhau lập trận để tiêu khiển. Truyền đến ngày nay, nơi này trở thành nơi tuyệt vời để người trong võ lâm chứng minh thực lực của mình. Có thể sống sót đi qua Linh Lung trận, và tốn ít thời gian hơn người khác, là có thể khoe khoang bản lình trong võ lâm.

Người của các phái đi vào trận pháp còn xấu xa thêm vào không ít thử thách và cạm bẫy thuộc môn phái của mình để tăng thêm độ khó của Linh Lung trận, khiến cho tốc độ vượt qua trận pháp ngày càng chậm.

Cửu Linh Đạo chưởng đã đi vào Lung Linh trận, thời gian nhập trận vừa khéo chính là ba ngày trước khi trang chủ Thất Sát trang Phương Đồng bị giết. Đến giờ Thất Sát trang tìm đến cửa, Cửu Linh Đạo chưởng vẫn chưa ra khỏi Linh Lung trận.

Theo tình hình này, Cửu Linh Đạo chưởng đáng ra có thể gột sạch hiềm nghi, dù sao thì chuyện ông ta vào Linh Lung trận cũng có người làm chứng, có người của mấy phái trong võ lâm nhìn thấy ông ta nhập trận, mọi người đều tính toán ngày tháng, thời gian xuất trận có liên quan đến việc ông ta có thể phá được kỷ lục một mình phá trận chỉ mất bảy ngày do Huyền Thanh phái lập được trước đó hay không, cho nên rất nhiều người quan tâm. Họ đều có thể chứng minh, Cửu Linh Đạo chưởng đang phá trận, không có thời gian đi giết người. Nhưng Thất Sát trang vẫn không phục, dù sao thì bọn họ cũng có nhân chứng, thế là liền suy đoán Cửu Linh Đạo chưởng mượn danh phá trận để che dấu hành tung thực. Sau khi ông ta nhập trận, liền tìm một cửa ra, lén lút lần vào Thất Sát trang, sau khi hành hung lại lén lút nhập trận, nhờ đó rũ sạch tội trạng.

Thất Sát trang lý lẽ chắc chắn, Thần Toán môn lại bảo bọn họ muốn gán tội cho mình, thêu dệt linh tinh, hai phái lời qua tiếng lại, không đợi vụ án

https://thuviensach.vn

có kết quả thì đã động thủ. Hai bên đánh nhau, đều bị tổn thương. Lúc này Cửu Linh Đạo chưởng mới từ Linh Lung trận ra ngoài, lần phá quan này ông tiêu tốn mười ngày. Nghe thấy trang chủ Thần Sát trang bị giết, ông ta không hề tỏ ra quá kinh ngạc, nhưng cũng phủ nhận do mình làm. Tuy thế, mười ngày phá trận của ông ta bị Thất Sát trang coi là điểm nghi vấn. Dựa vào kỷ lục phá trận trong bảy ngày mà nói, ba ngày dư ra này, vừa khéo có thể đến Thất Sát trang giết người rồi quay về.

Huống hồ trang chủ Thất Sát trang Phương Đồng còn từng có lời lẽ bất hòa với Cửu Linh Đạo chưởng, ông ta từng chê Thần Toán môn giả thần giả quỷ để lừa gạt người khác, Cửu Linh Đạo chưởng thân làm Chưởng môn sư thúc của Thần Toán môn đương nhiên muốn gây khó dễ cho Phương Đồng, chuyện hai người bất hòa đã không còn là bí mật gì trong giang hồ nữa. Cửu Linh Đạo chưởng còn nói, Phương Đồng năm nay có họa sát thân, bảo ông ta phải cẩn thận mới được. Đương nhiên khi ông ta nói lời này, ngữ khí cũng không tốt đẹp gì, Phương Đồng nghe càng thấy giống như lời cảnh cáo và khiêu khích. Mối thù của Thất Sát trang và Thần Toán môn từ đó càng sâu hơn.

Đến giờ Phương Đồng bị giết, Thất Sát trang cho rằng tất cả chứng cứ đều chứng minh chính là do Cửu Linh Đạo chưởng làm; mà động cơ ông ta giết Phương Đồng, một là hả giận, hai là muốn từ đây chứng minh Thần Toán môn bọn họ danh bất hư truyền, không phải là giả thần giả quỷ như Phương Đồng nói; điều thứ ba, bọn họ cho rằng Cửu Linh Đạo chưởng muốn mượn chuyện này cảnh cáo những môn phái khác có thù oán hoặc ôm lòng hoài nghi với Thần Toán môn, để bọn họ chớ đối đầu với Thần Toán môn.

Thần Toán môn tỏ vẻ khinh bỉ trước suy đoán này, Cửu Linh Đạo chưởng thì càng cười nhạo sự ấu trĩ và xấu xa của Thất Sát trang, thế là hai phái lại đánh nhau một trận, lần này còn lôi kéo cả những môn phái có giao tình tốt với hai phái vào. Sự tình ầm ĩ càng lúc càng lớn, hai bên đều có

https://thuviensach.vn

người làm chứng, cuối cùng manh mối có thể kiểm chứng chỉ còn lại vết cắt trên thi thể Phương Đồng.

Thế là Thần Toán môn liền phái đệ tử đi tìm Nhiễm Phi Trạch. Nếu nói đúc tạo binh khí, xác nhận vết cắt, người tốt nhất để lựa chọn không ai khác ngoài Nhiễm Phi Trạch vì Cửu Linh Trảm là do sư môn của chàng đúc ra, độc nhất vô nhị, mời Nhiễm Phi Trạch đến xác nhận, những người khác đều chẳng thể nói gì.

Đệ tử của Thần Toán môn có các sạp xem tướng đoán mệnh ở các thành, tin tức nhanh nhạy, lệnh tìm người đưa ra chưa lâu, lập tức có người tìm đến thành Ninh An, có điều Nhiễm Phi Trạch cứ trì hoãn mãi khiến cho Thần Toán môn cũng rất bất mãn.

Thần Toán môn bất mãn, Nhiễm Phi Trạch càng bất mãn hơn.

Chàng chỉ lo làm binh khí, đến giờ còn phải lo cả chuyện binh khí này có giết người hay không sao? Vốn lúc đầu chàng dự định đưa Tô Tiểu Bồi đến thành Bình Châu. Tính toán lộ trình, hai người đi chậm, cũng phải mất nửa tháng mới có thể đến nơi. Nhưng giờ xảy ra chuyện, chàng đi một mình, chỉ mất có bảy ngày.

Chuyện đến nhanh đến chậm còn phải xem sắc mặt của những người trong giang hồ này khiến cho Nhiễm Phi Trạch khá là bực bội.

Suốt quãng đường đi, chàng còn không ngừng nhớ nhung Tô Tiểu Bồi, không biết không có chàng ở cạnh, nàng sống như thế nào.

Chàng nhớ lại biểu cảm vô cùng đáng thương muốn đi cùng chàng của Tô Tiểu Bồi lúc còn ở trấn Thạch Đầu, lại nhớ lúc chàng quay đầu nhìn thấy nàng rơi lệ ở thành Ninh An, trong lòng thấy có phần trống vắng.

Chẳng lẽ chàng trúng thuật mê hồn rồi?

https://thuviensach.vn

Chàng từng hỏi Tô Tiểu Bồi về thuật mê hồn. Nàng nói đó gọi là thôi miên. Không phải là làm người ta ngủ say, mà là khiến đối phương ở vào trạng thái tiếp nhận ám thị cao độ và phản ứng theo chỉ thị.

Những từ mà nàng nói Nhiễm Phi Trạch chưa từng nghe qua, cái gì mà tiền ý thức với tiềm thức... nhưng Tô Tiểu Bối lấy vài ví dụ, chàng liền hiểu được. Ví dụ như kẻ trộm nhìn thấy trong tay quan gia xách một túi bạc lớn, tiềm thức của hắn rất muốn có túi bạc đó, nhưng tiền ý thức của hắn nói cho hắn biết hắn không thể lấy, hắn không động vào quan gia được. Tiềm thức là bản năng dục vọng, còn tiền ý thức phán đoán và cân nhắc tin tức của tiềm thức. Cho nên hắn nhìn thấy quan gia cầm tiền, tiền ý thức của hắn liền biết tiền này không lấy được, tự động cân nhắc gạt bỏ đi suy nghĩ muốn cướp tiền. Có lẽ chính hắn cũng không biết rằng mình đã có suy nghĩ như vậy.

Nàng nói thôi miên chính là thâm nhập vào trong trí óc của người ta, để tiềm thức của đối phương hoạt động, điều này có thể giúp đỡ đối phương nhớ lại, có thể khiến đối phương ngủ say, thậm chí có thể khiến đối phương phục tùng theo chỉ dẫn, làm vài việc mà người thôi miên muốn anh ta làm. Nàng nói chuyên gia thôi miên cao minh không dùng ngôn ngữ kiểu ru ngủ rắc rối, thậm chí có thể không dùng ngôn ngữ, cho dù ở trên đường phố náo nhiệt, chỉ cần cho đối phương một ám thị đầy đủ, lại nắm bắt được một giây chuyên chú nhất và thả lỏng nhất của đối phương mà hạ chỉ thị, là có thể thành công tiến vào tiềm thức của đối phương. Điều này nghe có vẻ khó tin, khi đó Nhiễm Phi Trạch nói, chỗ của chàng sẽ gọi cái này là yêu thuật.

Tô Tiểu Bồi nói nàng không phải là chuyên gia thôi miên cao minh lắm, bản lĩnh của nàng có hạn, ở quê hương của nàng, có người giỏi hơn, cao thủ hơn nhiều.

Nhưng Nhiễm Phi Trạch cảm thấy nàng khiêm tốn quá rồi, chàng thấy nàng cũng rất cao minh, không cần đặc biệt làm gì, thậm chí không cần nói quá nhiều, đã khiến chàng trúng chiêu.

https://thuviensach.vn

Chàng cảm thấy sự thần bí cổ quái của nàng thực ra rất thú vị, nhưng chàng thật sự không cảm thấy mình động lòng đối với nàng. Chàng cứu nàng, chăm sóc nàng, cũng giống như cứu nữ tử lâm nạn nào đó, chăm sóc nữ tử gặp khó khăn nào đó, chàng chỉ làm chuyện bất cứ một nam tử bình thường nào cũng sẽ làm mà thôi.

Cho đến hôm ở Tư Mã phủ.

Nàng nép sau cánh cửa phòng Tư Mã Uyển Như, gọi chàng một tiếng "A Trạch".

Một loại ám thị, giống như kích hoạt một cơ quan nào đó, thoắt một cái, chàng giống như đột nhiên bừng tỉnh.

Có lẽ đây chính là tiềm thức mà nàng nói đến.

"A Trạch." Chàng biết là nàng đang cầu cứu, khi đó tim chàng đập rất nhanh, chàng sợ nàng xảy ra chuyện, nhưng chàng lại cảm thấy trong tình hình như vậy, cách xưng hô thân thiết này khiến người ta vui mừng.

Thế là sau hôm đó, chàng luôn không nhịn được mà trêu đùa nàng, nhưng sau khi trêu đùa xong, chàng lại nhắc nhở bản thân mình không nên làm như vậy. Thế nhưng lần sau gặp lại, chàng lại không nhịn được.

Sau đó chàng phát hiện, hóa ra mình sớm đã để ý tất cả những thứ thuộc về nàng, nàng nói nàng muốn tìm người, tìm được rồi phải về nhà. Chàng suy đoán không biết người nàng muốn tìm như thế nào. Nàng nói chưa có hôn ước, nhưng nữ tử chưa có hôn ước vì sao phải một mình ra ngoài tìm một nam tử trẻ tuổi? Chàng cảm thấy cần phải hỏi cho rõ ràng mới được, nhưng chàng lại cứ không muốn hỏi. Rõ ràng chàng muốn nàng đi cùng, nhưng trong lòng chàng lại biết ở lại thành Ninh An sẽ tốt cho nàng hơn việc cùng chàng lang bạt.

https://thuviensach.vn

Chàng vốn dĩ là người thích gì làm nấy, thậm chí có lúc còn quá mức tùy hứng. Nhưng mà, riêng đối với Tô Tiểu Bối, chàng lại có rất nhiều điều lưỡng lự.

Cuối cùng chàng quyết định làm việc của mình trước, dù sao thì chuyện án mạng trong võ lâm cũng chẳng phải là việc tốt, không cần để nàng dính vào. Nàng ở lại thành Ninh An sống cuộc sống yên ổn, còn chàng cần ở một chỗ không có nàng, suy nghĩ cẩn thận về chuyện của hai người. Chàng biết mình mong muốn điều gì, vấn đề ở chỗ là phải làm thế nào. Tuổi tác của chàng không nhỏ nữa, trước khi gặp được nàng, chàng thật sự không cảm thấy tuổi tác của mình là một vấn đề, may mà tuổi tác của nàng cũng không quá nhỏ, chàng cũng không cần phiền não vì mình quá già. Có điều chàng bốn biển là nhà, giữ nàng lại thế nào đây?

Nhiễm Phi Trạch buồn rầu suy nghĩ suốt cả quãng đường, chẳng mấy chốc đã đến trấn Võ.

Trong trấn, biệt viện của các môn các phái đã có không ít người tụ tập. Tuy còn cách đại hội võ lâm một khoảng thời gian khá dài, nhưng vì án mạng của Thất Sát trang nên không ít môn phái đều đã đến trước để xem náo nhiệt.

Nhiễm Phi Trạch vừa đến trấn, liền bị Thần Toán môn và Thất Sát trang bắt đi. Nói là hai phái bắt đi, thực ra là cả hai đều đang đợi chàng, nhưng đều không muốn phái kia đơn độc gặp mặt chàng, sợ sẽ ảnh hưởng đến việc chàng xác nhận vết cắt trên thi thể. Thế là phái này muốn mời Nhiễm Phi Trạch, phái kia ngăn cản, phái kia muốn mời, phái này lại ngăn cản. Cuối cùng Nhiễm Phi Trạch ngồi trên ngựa của chàng nhìn hai phái đánh đấm lẫn nhau.

Xem một lát, cảm thấy chẳng thú vị gì, hai bên đều không thi triển hết sức lực, thực sự không đủ kích thích, Nhiễm Phi Trạch liền phất dây cương, điều khiển chiếc xe ngựa nhỏ chạy sang bên cạnh, chỉ để lại một câu "các người biết có thể tìm được ta ở đâu" rồi rời đi.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch có chỗ ở tại trấn Võ, không lớn lắm, chỉ là một căn nhà chia thành hai khu mà thôi. Sau nhà có sông có núi có cây cỏ, còn có một tiệm rèn sắt. Tiệm sắt từ ngoài nhìn vào rách nát, thực ra chẳng phải là thứ đáng tiền, lại ở nơi chân núi hẻo lánh, bị thế núi che chắn, cho nên thật sự không bắt mắt. Nhiễm Phi Trạch mỗi lần đến trấn Võ đều sống ở đây, đại đa số binh khí do chàng làm ra cũng đều được đúc ở đây, người giang hồ quen thuộc đều biết. Nếu so sánh với địa vị binh khí của sư môn chàng trong giang hồ là nghìn vàng khó cầu, thì tiệm rèn rách nát này thực sự không được khí thế lắm.

Nhiễm Phi Trạch đến căn nhà, thu dọn quét tước một lượt, vừa mới sắp xếp xong đồ đạc, ngoài cửa đã có rất nhiều khách đến.

Vẫn là Thần Toán môn và Thất Sát trang, nhưng lần này còn có cả Huyền Thanh phái đến cùng.

Thần Toán môn và Thất Sát trang lại muốn mời Nhiễm Phi Trạch đến biệt viện của mình bàn bạc tình hình vụ án. Nhiễm Phi Trạch nghiêm túc gật đầu, đáp: “Trong giang hồ xảy ra chút chuyện liền muốn mời người vào trong viện của mình, thói quen này thật sự nên thay đổi rồi, chỗ nào nói chuyện chẳng được chứ? Hơn nữa, xảy ra việc thế này, ta đi theo bên nào cũng không thích hợp, các người nói xem có đúng không?”

Đúng cái gì mà đúng? Đám người sa sầm mặt. Nhưng bọn họ thực sự muốn đưa chàng về nhà của mình, vừa chiếm thế chủ động lại có thể áp chế đối phương, mặc kệ kết quả thế nào, phải xác định rõ ràng người làm chứng quan trọng này đứng về phía nào đã. Mất công suy tính kỹ lưỡng thế, đương nhiên không thể để đối phương đưa người đi. Nhưng Nhiễm Phi Trạch nói những lời này thực là chẳng biết tốt xấu, hai bên nghe thấy đều khó chịu.

Đã không muốn đi cùng bọn họ, đệ tử Thần Toán môn kia không nhịn được muốn hỏi rõ ràng ngay tại chỗ, “Nhiễm đại hiệp, Cửu Linh Trảm là do sư môn của đại hiệp đúc ra, nếu như có thể đúc được một thanh giống hệt, e

https://thuviensach.vn

là chỉ có Nhiễm đại hiệp mới làm được. Thần Toán môn bọn ta bạo gan hỏi một câu, mấy năm nay Nhiễm đại hiệp có từng đúc binh khí nào giống như Cửu Linh Trảm không?"

Nhiễm Phi Trạch vẫn còn chưa đáp, người của Thất Sát trang đã cười nhạt, hỏi: "Thế nào, vết thương còn chưa kiểm tra, các ngươi đã muốn đẩy tội cho ngươi khác sao?"

Thần Toán môn giận dữ nói: "Sư thúc tổ của bọn ta bị kẻ xấu hãm hại, đương nhiên tất cả các khả năng đều cần chứng thực rõ ràng. Các ngươi không tìm không tra, là có ý đồ gì?"

"Các ngươi không cần cố bày mê trận, quấy nhiễu người khác. Chân tướng sớm đã rõ ràng, các ngươi lại già mồm cãi cố, có ý chối quanh, lấy lý do vết thương cần kiểm tra để kéo dài thời gian. Đợi điều này cũng được làm rõ rồi, xem các ngươi còn nói thế nào."

Hai bên lại bắt đầu mắng chửi nhau, có vài người thậm chí muốn động thủ. Nhiễm Phi Trạch xua tay, bắt đầu đuổi người: "Chỗ của ta phòng nhỏ, đồ đạc dễ vỡ, ta cũng không có tiền mua lại đồ mới, các vị ra ngoài đánh đi, nhớ tiện tay đóng cửa lại cho ta."

Hai bên đột nhiên dừng lại, cùng lườm chàng. Nhiễm Phi Trạch coi như không thấy, lại nhìn sang Huyền Thanh phái ở bên kia, nói: "Tiêu đại hiệp, huynh đến đây là xem náo nhiệt hay là làm chủ đại cục vậy?"

Đại đệ tử Huyền Thanh phái Tiêu Kỳ bị chỉ đích danh, đành phải chắp tay thi lễ rồi nói: "Chư vị, đến giờ sự tình vẫn chưa chắc chắn, chớ có cãi vã tranh đấu. Huyền Thanh phái đã hứa định sự công bằng, tự sẽ thảo luận cẩn thận với Nhiễm đại hiệp. Để tránh ảnh hưởng đến việc xem xét vết thương, chi bằng mọi người cứ quay về trước, hôm nay Huyền Thanh phái ta chắc chắn sẽ thương nghị rõ ràng với Nhiễm đại hiệp, rồi cho mọi người một câu trả lời."

https://thuviensach.vn

Thần Toán môn và Thất Sát trang nghe được những lời này, không tiện nói gì nữa. Huyền Thanh phái là đại phái trong giang hồ, chưởng môn Giang Vĩ Anh đức cao vọng trọng, các phái xảy ra chuyện, đều thích bảo ông ta đứng ra chủ trì công đạo. Vụ án trang chủ Thất Sát trang bị giết, Thần Toán môn và Thất Sát trang hai bên đều cố chấp giữ lẽ của mình, mỗi bên đều có vài phái trợ trận, ầm ĩ lớn thế này, Huyền Thanh phái đương nhiên cũng bị kéo vào. Nhờ có Huyền Thanh phái điều đình làm chủ, các phái đã nói, chỉ cần chứng cứ rõ ràng chính xác, các phái nhất định sẽ cho Thất Sát trang một câu trả lời. Trước mắt các chứng cớ đều khá bất lợi đối với Thần Toán môn, ngoại trừ rất nhiều người có thể chứng minh Cửu Linh Đạo chưởng thực sự đã vào Linh Lung trận ra thì không còn chứng cứ khác, bọn họ đành níu lấy manh mối cuối cùng, yêu cầu Nhiễm Phi Trạch kiểm tra vết thương.

Thực ra vai trò của việc kiểm tra vết thương lớn thế nào, có thể phát hiện ra điều gì, mọi người đều không quá hy vọng. Những người giang hồ này đao qua kiếm lại, vết thương thông thường đều có thể nhận ra, cho nên đại đa số cũng không tin dù cho Nhiễm Phi Trạch đến xem thì có thể nhìn ra thứ người khác không thấy được. Nhưng Cửu Linh Đạo chưởng yêu cầu người đúc binh khí đích thân kiểm tra vết thương mới hợp tình hợp lý, thế là mọi người đều đợi xem kết quả.

Bên phía Thần Toán môn kiềm chế một hồi, nhưng không cam chịu chưa nói được điều gì đã phải đi về, nghĩ cả nửa ngày mới hỏi: “Vậy Nhiễm đại hiệp dự định khi nào kiểm tra?”

“Hai ngày sau, ta cần phải chuẩn bị một chút.”

“Cần chuẩn bị gì?” Lần này Thất Sát trang hỏi. Thời gian kéo dài càng lâu, chân tướng càng khó phân rõ. Tuy bọn họ đã nhận định Cửu Linh Đạo chưởng ra tay, nhưng vẫn muốn người người trong giang hồ đều phục. Nếu không bọn họ cũng sẽ không phí công đi tìm rất nhiều trợ thủ để đòi công bằng như thế này, cũng sẽ không phí sức chờ đợi Nhiễm Phi Trạch đến.

https://thuviensach.vn

“Chuẩn bị gì không tiện nói cho các vị.” Nhiễm Phi Trạch ung dung tự tại trả lời. “Cho ta hai ngày là được, để công bằng một chút, những người có liên quan của cả hai bên chớ thăm dò, làm phiền ta. Hai ngày sau, ngoại trừ thi thể của Phương Trang chủ ra, những người trước đó từng kiểm tra vết thương đoán định sự việc cũng cần có mặt.”

Thần Toán môn và Thất Sát trang nhìn nhau, lần lượt gật đầu đồng ý.

Lúc này, Tiêu Kỳ nói: “Nếu cần xem qua thi thể trước, ta có thể sắp xếp.” Bây giờ Thần Toán môn và Thất Sát trang đều không tiện đơn độc nghị sự với Nhiễm Phi Trạch, để Huyền Thanh phái bọn họ ra mặt lo liệu thì thích hợp hơn. Thi thể hiện giờ để trong hầm do người của các phái trông chừng, để đảm bảo không bị kẻ khác động tay động chân.

Kết quả Nhiễm Phi Trạch lắc đầu, nói: “Không cần xem. Chuyện này đã xảy ra gần một tháng rồi, tình trạng thi thể không còn tốt, trước đó chắc là đã có rất nhiều người kiểm tra qua vết thương xem qua thi thể, nếu vẫn không có kết quả chính xác, thì ắt là vết thương này cũng không có đặc trưng rõ ràng, cuối cùng không có cách gì mới tìm đến ta. Đã là như vậy, ta sẽ không đi theo con đường cũ của các vị. Ta không xem thi thể vội, các vị cũng chớ phân tích nội tình với ta, như vậy ta sẽ không bị ảnh hưởng gì, kết quả cuối cùng các vị tự mình phán đoán.”

Mọi người cảm thấy có lý, liền gật đầu.

Nhiễm Phi Trạch lại nói: “Các vị chỉ cần nói cho ta biết vết thương của Phương Trang chủ ở chỗ nào là được.”

Tiêu Kỳ nói: “Xương quai xanh bị chém một đao, trước tim một đao, ngực phải một đao, ngang sườn một đao, trên bụng hai đao, trên đùi dưới bụng liền một đao.”

Nhiễm Phi Trạch khẽ nhíu mày: “Nhiều thế sao?”

https://thuviensach.vn

Trên mặt người của Thất Sát trang hiện rõ vẻ đau đớn, gật đầu mạnh. Quản sự Phương Bình hung dữ lườm những người của Thần Toán môn, nghiến răng nói: "Hung thủ ác độc, đáng bị nghìn đao róc thịt."

Người của Thần Toán môn cũng nghiến răng đáp: "Tuyệt đối không phải là sư thức tổ của ta làm. Sư thúc tổ của ta khi đó đang vào Linh Lung trận, không có thời gian giết người. Có rất nhiều người nhìn thấy người vào trận."

"Ta tận tai nghe tiếng chuông, tận mắt nhìn thấy một góc đạo bào, cũng là ta phát hiện ra thi thể của trang chủ, nếu những điều này là giả, thì sấm sét đánh chết." Nói đến đây, quản sự Phương Bình của Thất Sát trang nhớ lại tình hình khi đó, hận đến nắm chặt tay, nói: "Trên người Cửu Linh Đạo chưởng có vết thương, rõ ràng có giao đấu với người khác. Các ngươi luôn miệng nhắc đến Linh Lung trận, thiết nghĩ đã có âm mưu từ sớm, lấy việc vào trận làm cớ, giữa đường thoát thân giết người rồi quay lại, có nhân chứng nhìn thấy, là có thể rũ sạch mọi liên quan đến sự việc. Nhưng Cửu Linh Đạo chưởng chắc chắn không ngờ rằng sự tình bại lộ, đến giờ tất cả chứng cứ đều có thể chứng minh ông ta là hung thủ. Các ngươi chớ quên, trước đó ông ta đã buông lời độc ác với trang chủ của ta, nói rằng trang chủ sẽ có họa sát thân, bảo ngài chú ý giữ mình, đến giờ sự việc xảy ra, chuyện này không phải ông ta làm thì ai có thể làm được?"

"Vết thương trên người sư thúc tổ là do các cơ quan trong trận pháp gây ra, hợp tình hợp lý. Thử hỏi xem có bao nhiêu người có thể một mình qua cửa mà không bị thương tích gì chứ? Kỹ năng bốc quẻ đoán mệnh của sư thúc tổ cao minh, tính được Phương Trang chủ có họa sát thân, lại có ý tốt nhắc nhở, nhưng lại bị các ngươi suy đoán ác ý, đúng là làm ơn mắc oán..."

"Ngươi chửi ai?"

Hai bên lại muốn động thủ, Nhiễm Phi Trạch ho khan mấy tiếng, xua tay, nói: "Chớ có cãi vã ở chỗ ta, các người quay về cả đi, sáng sớm hai ngày sau, gặp nhau ở võ đài trong trấn. Chuẩn bị một con lợn, ngoài ra mời

https://thuviensach.vn

cả những ngươi từng xem vết thương kiểm tra thi thể kia đến." Chàng ngừng lại một chút, quay sang Phương Bình, hỏi: "Phương quản sự, ngài nói là ngài nghe thấy tiếng chuông?"

Phương Bình gật đầu, đáp: "Đúng vậy. Ta còn nhìn thấy một góc đạo bào, nhưng trang chủ toàn thân đẫm máu nằm trên mặt đất, ta lo lắng muốn xem thương thế cứu người trước, đến khi xác nhận trang chủ đã tắt thở thì hung thủ chẳng biết đã chạy đâu rồi. Đại đệ tử Phó Ngôn trong trang đuổi theo, chỉ hận là cũng không đuổi kịp..."

Ông ta chưa nói dứt lời, Nhiễm Phi Trạch đã xua tay ngăn lại, chàng nói: "Nội tình chớ nói với ta vội, ta chỉ cần biết có người nghe thấy tiếng chuông là được, hai ngày sau ngài cũng phải đến."

"Điều này là đương nhiên." Phương Bình gật đầu, dù sao ông ta cũng là nhân chứng quan trọng.

"Như vậy đi, hai ngày nữa gặp lại mọi người." Nhiễm Phi Trạch lại xua xua tay, tỏ ý tiễn khách.

Đám người của Thần Toán môn và Thất Sát trang thấy vậy, đều cáo từ rời đi, chỉ có Tiêu Kỳ của Huyền Thanh phái dẫn theo vài vị sư đệ còn ở lại. Đợi người của hai phái đi hết rồi, Tiêu Kỳ bảo sư đệ của mình trông chừng bên ngoài, còn y nán lại nói chuyện với Nhiễm Phi Trạch.

Mọi người vừa đi, Tiêu Kỳ liền cất lời oán thán: "Tại sao huynh lại đến muộn thế?" Không chỉ Thần Toán môn tìm Nhiễm Phi Trạch, cả Huyền Thanh phái của y cũng đi tìm chàng, kết quả chàng trì hoãn lâu như vậy mới đến, khiến người trong võ lâm toàn trấn đợi mãi.

Nhiễm Phi Trạch chẳng thèm ngước mắt lên, đáp: "Đến sớm quá lại phải nhìn mặt huynh thêm mấy ngày, ta không thích."

"Xì." Tiêu Kỳ tỏ vẻ khinh bỉ.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch nhìn y, nhún vai, nói: “Huynh cũng thấy rồi đấy, ta vừa đến đã phải nghe bọn họ ầm ĩ một phen, người ngoài như ta, đương nhiên phải cân nhắc mấy ngày.”

Tiêu Kỳ lộ vẻ không tin, nói: “Chuyện này can hệ trọng đại, huynh chớ coi nhẹ.”

“Ta vô cùng nghiêm túc, huynh yên tâm.” Nhiễm Phi Trạch đáp.

Tiêu Kỳ nhíu chặt mày lại, không kìm được lẩm bẩm, “khiến người ta yên tâm”, phẩm chất này thật sự chẳng có quan hệ gì với Nhiễm Phi Trạch, rồi y lại phàn nàn không hiểu sao mình lại kết thân với Nhiễm Phi Trạch được, kết thân với loại người như chàng thực sự chẳng có gì tốt đẹp cả.

Tiêu Kỳ là đại đệ tử của Huyền Thanh phái, cũng là “Huyền kiếm công tử” danh tiếng lẫy lừng trong võ lâm, phong độ khí khái, võ nghệ siêu quần. Rõ ràng ở trong mắt người khác, y là nhân vật ngang cấp với thần tiên, vậy mà lại thường xuyên bị Nhiễm Phi Trạch chê bai kiêm sai bảo. Y cực kỳ không phục, nhưng thanh “Huyền kiếm” của y do chính tay Nhiễm Phi Trạch đúc ra, chính vì thế mà y phải chịu chèn ép, tất nhiên y không thích điều này, nhưng mỗi lần đều không tự chủ được mà vâng lời.

Y thường xuyên an ủi mình rằng, dù sao thì không chỉ có mình y phải chịu thiệt thòi, vì tên gọi “Huyền Thanh phái” có nguyên gốc từ “Huyền Thanh kiếm” vô địch thiên hạ trong tay sư tổ năm đó, không may cũng là do sư tổ của Nhiễm Phi Trạch làm ra, mà thanh “Minh Âm kiếm” của sư phụ y cũng lại được làm bởi sư phụ của Nhiễm Phi Trạch.

Cho nên, y chỉ là tiếp tục kế thừa truyền thống của môn phái thôi, ngẫm ra cũng không đến nỗi mất mặt lắm.

“Huynh nói xem, huynh định thế nào?” Mỗi lần Tiêu kỳ gặp Nhiễm Phi Trạch, thái độ đều chẳng vui vẻ gì, bởi vì y quá hiểu Nhiễm Phi Trạch, con người này mới coi trọng hắn một chút là hắn đã tỏ vẻ kiêu căng được ngay rồi.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch không trả lời câu hỏi của y, chỉ nói: “Mấy danh môn đại phái bọn huynh rảnh quá nhỉ, luôn thích lo chuyện bao đồng.”

“Huynh mới rảnh rỗi đó.”

“Đúng là thế thật.” Nhiễm Phi Trạch hoàn toàn không phủ nhận, còn tỏ vẻ rầu rĩ. Chàng đúng là rảnh rỗi đến mức bắt đầu bị lún chân vào nhi nữ thường tình rồi.

“Huynh chớ quản danh môn đại phái bọn ta, huynh thử nói xem dự định thế nào đi?”

“Nên làm thế nào thì làm như thế ấy. Bọn họ muốn ta đi kiểm tra vết thương thì ta đi kiểm tra thôi.”

Tiêu Kỳ thở dài, nói: “Chuyện này rất khó. Trong sư môn bọn ta có một tiểu sư đệ, gia đình cũng làm nghề rèn sắt, cậu ta rất hiểu biết về vết cắt của binh khí, ta bảo cậu ta xem qua những vết thương trên thi thể của Phương Trang chủ, đều là vết chém, không có gì đặc biệt để xác nhận, Cửu Linh Trảm có thể tạo ra vết thương như thế, đao kiếm khác cũng có thể làm được. Kết quả kiểm tra của người thuộc danh môn đại phái khác cũng đều như vậy.

Nhiễm Phi Trạch xoa xoa cằm, nói: “Cửu Linh Trảm phần lưng hơi cùn, có treo cửu linh, đầu phẳng, không thể đâm vào da thịt, điều này hoàn toàn khác với đao kiếm thông thường, mà trên người Phương Trang chủ đều là vết chém, tuy đao kiếm khác cũng có thể tạo thành vết thương này, nhưng nếu dùng đao kiếm khác đỡ chiêu, thì vết thương do đâm chọc chém cũng nên có, hình dáng của vết thương càng phù hợp với đặc tính của Cửu Linh Trảm hơn, đúng chứ?”

“Chính xác là vậy.” Tiêu Kỳ nhìn Nhiễm Phi Trạch, có lòng tốt nhắc nhở chàng: “Có thể đúc được một thanh Cửu Linh Trảm khác hiện giờ chỉ có huynh, nếu như Thần Toán môn hoặc Cửu Linh Đạo chưởng không thoát

https://thuviensach.vn

khỏi chuyện này, e là sẽ bôi nhọ huynh. Vừa rồi có thể thấy Thần Toán môn đã có dự định này, huynh nhất quyết phải cẩn thận, phải nghĩ thật kỹ đối sách mới được."

Nhiễm Phi Trạch gật đầu.

Tiêu Kỳ lại nói: "Huynh nghĩ trong Linh Lung trận có cửa ra giữa chừng không?"

"Không biết. Chưa từng thử. Người nào vào trận rồi lại còn lét lút đi ra vô vị như thế? Nếu không muốn phá quan đi hết toàn bộ hành trình đương nhiên cũng sẽ chẳng vào."

"Cửu Linh Đạo chưởng vượt quan mất mười ngày."

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, chàng đã nghe nói.

"Sư phụ ta một mình vượt quan, nhanh nhất cũng phải bảy ngày. Cửu Linh Đạo chưởng mất nhiều hơn ba ngày, nếu muốn đi ra giết người rồi quay lại trận pháp, thời gian cũng khá là ngắn."

Nhiễm Phi Trạch lại gật đầu, điều này chàng cũng đã nghe nói. Thất Sát trang cách trấn Võ khoảng hai ngày đi đường, cứ coi như dốc hết toàn lực chạy đi giết người rồi quay lại, ba ngày cũng thực quá miễn cưỡng.

"Huynh nói thực đi, huynh vượt quan nhanh nhất cần bao lâu?" Tiêu Kỳ vẫn muốn hỏi vấn đề này, sư môn của Nhiễm Phi Trạch khá tinh thông các loại binh khí, cơ quan, ám khí, trận pháp, rất nhiều cơ quan mới trong Linh Lung trận còn là do bọn họ hứng chí cho thêm vào. Tuy Nhiễm Phi Trạch một mực không nói,nhưng Tiêu Kỳ cảm thấy chàng phá trận có khả năng còn nhanh hơn bảy ngày.

Nhiễm Phi Trạch nhìn y, trả lời: "Năm ngày."

"Qủa nhiên." Tiêu Kỳ thở dài. "Nếu lấy thời gian phá trận của huynh mà tính, Cửu Linh Đạo chưởng có thừa thời gian để lén lút ra khỏi trận

https://thuviensach.vn

pháp giết người rồi quay lại.” Cửu Linh Đạo chưởng cũng rất tinh thông thuật kỳ môn độn giáp, hơn nữa không phải lần đầu tiên vào trận pháp, nếu như tìm hiểu kỹ, có thể phá trận nhanh hơn cũng chưa biết chừng. Cho nên thời gian mười ngày ra khỏi trận này, rốt cuộc có vấn đề hay không đây?

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, nghĩ cả nửa ngày lại đột nhiên hỏi: “Huynh nói có tiểu sư đệ gia đình làm nghề rèn sắt, cậu ta nhập môn bao lâu rồi? Huynh thấy thiên tư của cậu ta thế nào? Là người thế nào?”

Tiêu Kỳ nhíu mày, cảm thấy có chuyện không ổn, bèn nói: “Ta đi trước đây.”

“Đi cẩn thận, không tiễn. Ta sẽ tìm sư phụ huynh nói chuyện sau vậy, tiện thể kể chuyện của huynh với ông ấy.”

Tiêu Kỳ cười khẩy. “Ta rất được sư phụ yêu quý, còn sợ huynh kể xấu sao?”

Nhiễm Phi Trạch thong thả rót nước uống, nói: “Vậy yêu thích tiểu sư muội thì sao, ta giúp huynh nói chuyện với sư phụ, được chứ?”

Tiêu Kỳ mặt cứng đờ, gào lên: “Huynh làm sao biết được?”

“Huynh đoán xem!”

Thật đê tiện! Tiêu Kỳ thật sự muốn cầm Huyền Kiếm đâm chết Nhiễm Phi Trạch. Tiểu sư muội của y ngoan ngoãn đáng yêu, y vô cùng yêu quý cô nương đó, nhưng bao lâu nay vẫn không dám bày tỏ.

Nhiễm Phi Trạch mỉm cười, nói: “Huynh cũng biết ta phải tìm đồ đệ, lần này đến đây vừa khéo cũng muốn hỏi huynh, ngoại trừ tiểu sư đệ kia, chỗ huynh còn có nhân tài nào chưa chính thức hành lễ bái sư, tư chất tốt nhân phẩm đảm bảo không? Đương nhiên, cứ coi như đã hành lễ rồi, nếu chịu rút khỏi sư môn hoặc dám bái thêm một sư phụ nữa, ta cũng dám nhận.”

https://thuviensach.vn

Tiêu Kỳ lập tức thể hiện thái độ với chàng. “Ta coi như đã nghe nhầm. Suy nghĩ bẩn thỉu này chắc chắn sẽ không có kẻ nào không biết xấu hổ mà nói ra.” Nhiễm Phi Trạch muốn thọc gậy bánh xe đại phái, không, cho dù là tiểu phái cũng không được. Chuyện này căn bản chính là vô sỉ vô đức vô nghĩa.

“Huynh đánh giá thấp ta rồi.” Nhiễm Phi Trạch nghiêm túc nói.

Tiêu Kỳ cũng tỏ vẻ nghiêm túc không kém. “Huynh vô sỉ hơn chút nữa cũng chẳng sao.”

“Vậy ta sẽ không khách khí, hội bái sư của Huyền Thanh phái các huynh tổ chức trước đại hội võ lâm, để ta tham gia nhé, xem xem có cậu nhóc nào phù hợp không.”

Tiêu Kỳ không nghe nổi nữa, nói: “Ta đi đây.”

Lúc y sắp đi, Nhiễm Phi Trạch còn gọi với phía sau: “Huynh phải nhớ chuyện của ta đó, nếu như nhà huynh không có người nào tốt, giúp ta lưu tâm ở nhà khác, nhà nào ta cũng chẳng chê đâu.”

Tiêu Kỳ phớt lờ chàng, hôm đó trên Lạc Đà Lĩnh, chàng to gan lớn mật dám hạ thuốc xổ với nhân sĩ các phái trong giang hồ, Huyền Thanh phái bọn họ cũng là người bị hại, y còn chưa tính sổ với chàng món nợ này, chàng còn thật sự không biết xấu hổ mà mở miệng nhờ y tìm đồ đệ.

Cửa nhà đóng sầm lại một tiếng, Tiêu Kỳ dẫn mấy vị sư đệ rời đi. Nhiễm Phi Trạch bưng cốc nước, chầm chậm đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, mấy góc khuất đều có người giang hồ ẩn nấp trông chừng. Nhiễm Phi Trạch vẫy vẫy tay với bọn họ, rồi chầm chậm quay lại bên bàn. Người bám đuôi là ai chàng không biết, nhưng chàng biết những người này muốn gì.

https://thuviensach.vn

Một vụ án mạng, gây ra tranh đấu giết chóc trong các phái, quả nhiên phiền phức. Hôm nay chàng nói rõ không đi xem thi thể, không nghe nội tình và các suy đoán, chính là vì không muốn lún quá sâu vào chuyện này. Chàng quá hiểu người giang hồ trọng đạo nghĩa thế nào, cũng thừa hiểu họ không nói lý lẽ ra sao. Nếu như trước khi kiểm tra chàng nghe nhiều nói nhiều, cuối cùng bất luận kết quả như thế nào, đều có khả năng bị người ta bóp méo, nói chàng bị ảnh hưởng của bên nào đó.

Nhiễm Phi Trạch ngồi một mình trong phòng, nhìn bài trí đơn giản trong căn nhà, nghĩ đến Tô Tiểu Bồi.

Nếu như đưa nàng tới, còn phải bày thêm ít đồ dùng nữa mới được. Nếu như đưa nàng đến, nhất định nàng sẽ đem đồ đạc bày chỗ này, xếp chỗ kia. Nếu như để nàng nghe thấy chuyện cãi vã của Thất Sát trang và Thần Toán môn, chắc chắn nàng sẽ chau mày lại, nàng sẽ hỏi mãi không dứt về vụ án. Ừm, nhất định nàng sẽ có hứng thú với vụ án này.

Nhiễm Phi Trạch đứng phắt lên, lục tìm giấy bút, viết thư cho Tô Tiểu Bồi, thật sự chàng vẫn lo lắng cho nàng. Suốt cả quãng đường, điều khiến chàng băn khoăn không phải là án mạng giang hồ phiền phức này, mà làm sao để viết thư cho nàng với lời lẽ thàng khẩn, ngữ khí tự nhiên, nội dung sinh động thú vị một chút.

Trong thành Ninh An, Bạch Ngọc Lang theo lời dặn dò của Nhiễm Phi Trạch, không có việc gì thì đều ở bên cạnh trông chừng Tô Tiểu Bồi, những lúc như vậy công việc chính của cậu ta là truyền thụ cho Tô Tiểu Bồi kinh nghiệm làm bổ khoái của mình.

Bạch Ngọc Lang kỳ thực là một thiếu niên tốt, tướng mạo không tồi, tính cách phóng khoáng, thậm chí có phần quá phóng khoáng. Thân là lục công tử của Bạch gia trang, Bạch Ngọc Lang thực sự có thể hưởng thụ một cuộc sống thoải mái, nhưng cậu ta lại có một trái tim hào hiệp và trượng nghĩa. Xuất thân gia thế giang hồ nhưng cậu ta lại không xem trọng giang hồ, cậu ta nói giang hồ có nhiều loại người hủ bại, người trong võ lâm

https://thuviensach.vn

không có kỷ cương phép tắc, cậu ta khinh thường việc đứng cùng hàng ngũ với họ, cho nên cậu ta muốn làm một bổ khoái giỏi, không những trừ hại cho lão bách tính, còn muốn đối phó với những kẻ xấu khinh nhờn pháp kỷ trong võ lâm kia.

"Bổ khoái khác không dám dây vào giang hồ hủ bại, ta thì không sợ." Bạch Ngọc Lang vỗ ngực nói.

Tô Tiểu Bồi đang đọc hồ sơ vụ án, liền gật đầu ứng phó. Cậu nhóc này thật ồn ào.

"Đại tỷ có biết, loại người nào gặp kẻ thù hoặc kẻ ác không đi báo quan, chỉ nghĩ đến ngấm ngầm tự giải quyết không?"

Xã hội đen. Trong lòng Tô Tiểu Bồi đã biết câu trả lời, nhưng vẫn giữ thể diện cho cậu ta, hỏi: "Loại người nào?"

"Người trong võ lâm."

Ừm, cũng là xã hội đen cả thôi.

Tô Tiểu Bồi thật sự chưa từng gặp xã hội đen của thời cổ đại.

Trên thực tế, cô làm công việc sư gia này, phạm vi hoạt động hàng ngày cũng chỉ giới hạn trong nhà và nha môn, đến phố cũng ít khi đi. Mua bán hàng ngày đã có Lưu thẩm giúp đỡ, ra khỏi ngõ là đến nha môn. Cho nên đừng nói là xã hội đen, ngoại trừ các quan sai, các lão gia trong nha môn ra, cô chỉ gặp qua những đương sự có liên quan khi thẩm án. Mỗi ngày thời gian chiến đấu với văn ngôn nhiều hơn là nói chuyện với người khác.

Có lúc cô tự giễu mình, cái sợi dây tơ hồng này đối đãi với cô thực sự không bạc, kéo cô đến nơi này làm gái già kiêm trạch nữ, còn Trình Giang Dực kia đến cái bóng cũng chẳng thấy đâu. Đột nhiên cô thấy hoang mang, phải chăng không tìm được anh ta, cả đời này sẽ bị kẹt đến chết ở đây?

https://thuviensach.vn

Nguyệt Lão đúng là không đáng tin, nói sợi dây tơ hồng buộc rất chặt, đến đây thì sẽ cách Trình Giang Dực không xa, kết quả thì sao? Bây giờ quan phủ cũng nhờ rồi, mà vẫn chẳng thu được tin tức hữu dụng gì. Tô Tiểu Bồi càng nghĩ càng thấy sợ, Nhiễm Phi Trạch không ở bên cạch, đến một người có thể tâm sự cũng không có. Điều này khiến Tô Tiểu Bồi càng cảm thấy buồn bã.

Hôm nay, mười ngày sau khi Nhiễm Phi Trạch rời đi, Bạch Ngọc Lang đột nhiên cầm đến cho cô một phong thư nói: "Nhiễm thúc gửi tỷ." Vẻ mặt cậu ta bất mãn thấy rõ, nhưng Tô Tiểu Bồi coi như không thấy.

Nhưng tại sao lại gửi thư cho cô nữa vậy? Lẽ nào dạo này tâm trạng cô không tốt, ngay cả Bạch Ngọc Lang cũng nhận ra? Nhiễm Phi Trạch hình như có nói khi tâm trạng cô không tốt hãy đưa cho cô một bức thư.

Tô Tiểu Bồi mở thư ra, lần này là một bức thư rất dài, chàng thật chu đáo khi không viết văn ngôn, điều này khiến Tô Tiểu Bồi thấy ấm áp, đọc xong rồi, cô không nhịn được cứ cười mãi.

Thư viết khi Nhiễm Phi Trạch đi được nửa đường, chàng kể đã đi qua những thành nào, có những cảnh trí đặc sắc gì, chàng nói đã giữ lời hứa đem thư của cô đến các chùa miếu trên đường, bảo cô chớ phiền lòng. Chàng nói mấy ngày trước lúc dừng chân ở khách điếm, đã lấy gà quay và rượu Tô Tiểu Bồi tặng ra ăn, rồi bị tiểu nhị lườm rách cả mắt. Chàng nói tiểu nhị keo kiệt đó ghét chàng không mua đồ ăn trong tiệm của cậu ta, đã thế chàng càng không mua. Chàng nói gà quay và rượu cô mua khá là ngon, chàng rất thích.

Tô Tiểu Bồi có thể tưởng tượng được cảnh Nhiễm Phi Trạch làm tiểu nhị đó tức chết, có lúc chàng rất giống trẻ con, cố ý khiêu khích chọc tức người khác, rõ ràng là một tráng sĩ cao to vạm vỡ mà thỉnh thoảng vẫn ấu trĩ. Tô Tiểu Bồi đọc thư của chàng, không kìm được cười rũ rượi. Chàng còn nói trên đường đi chàng đã gặp nữ tử áo đỏ Tô Tiểu Bồi từng gặp, nàng ta cứ bám lấy chàng, trước đây chàng luôn tránh né, bây giờ chàng không

https://thuviensach.vn

muốn làm như vậy nữa. Chàng quyết chiến một trận với nữ tử đó, lấy võ quyết định, sau này nữ tử đó sẽ không bám lấy chàng nữa. Trong thư chàng còn nói đợi chàng dừng chân, có địa chỉ cố định sẽ nói cho cô biết.

Tô Tiểu Bồi khấp khởi mừng thầm, chàng nói cho cô biết địa chỉ, là có ý gì nhỉ? Lúc đầu suýt nữa cô đã tưởng rằng ý chàng là giờ chàng đã không còn nợ tình gì nữa, muốn mời cô đến chỗ chàng ở, nhưng sau đó lại nghĩ, ý của chàng chắc là cô cũng có thể viết thư cho chàng rồi.

Quả nhiên gần chục ngày sau, Tô Tiểu Bồi lại nhận được thư của Nhiễm Phi Trạch. Lần này chàng nói mình đã đến trấn Võ cạnh thành Bình Châu. Chàng nói cho cô nhà chàng trông như thế nào, phong cảnh xung quanh ra sao, lại nói trong trấn Võ nhiều hiệp khách giang hồ, phần lớn là những kẻ thô lỗ, tráng sĩ như chàng có thể coi là nho nhã văn vẻ nhất, điều này khiến chàng khá tự tin. Nếu cô ở đó, chắc chắn sẽ phải khen chàng. Chàng lại nói hàng hóa ở đó cũng có giá tương đương như ở trấn Thạch Đầu, có vài thứ còn rẻ hơn. Ví dụ màn thầu năm xu hai chiếc, chàng đã giúp cô tính xong rồi, tiền lương của cô có thể mua hai nghìn chiếc màn thầu.

Tô Tiểu Bồi đọc xong cười phá lên.

Nhiễm Phi Trạch kể thêm vài chuyện lặt vặt nữa, tuy chỉ là những chuyện cỏn con, nhưng Tô Tiểu Bồi lại thấy rất thú vị. Cuối thư, Nhiễm Phi Trạch nói nơi dừng chân của chàng đã định, hy vọng cô viết thư cho chàng. Trong thư còn kẹp một chiếc phong bì ghi sẵn địa chỉ, lại bảo cô giao nó cho Bạch Ngọc Lang là được, cậu ta sẽ sắp xếp người đưa thư.

Tô Tiểu Bồi đọc xong thư tâm trạng vô cùng tốt, cô vội vàng viết một bức thư trả lời. Cô nói qua tình hình cuộc sống hiện tại của mình, yên ổn nhưng hơi buồn tẻ. Gần đây không xảy ra vụ án nào lớn, chỉ đành ngày ngày đọc lại hồ sơ những vụ án cũ. Cô còn nói với chàng chuyện tìm người chưa có tiến triển gì nên cảm thấy hơi lo lắng.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cô tố cáo Bạch Ngọc Lang, nói nếu cô đưa bức thư này cho cậu ta, chắc chắn cậu ta sẽ càu nhàu chuyện trao nhận riêng tư là không hợp lễ. Nhưng cô sẽ nói đây là trao nhận quang minh chính đại, không phải là riêng tư, bảo cậu ta đừng cằn nhằn nữa. Cô lại hỏi xem rốt cuốc chàng đã giao cho Bạch Ngọc Lang bao nhiêu thư, cậu ta chỉ đưa cho cô hai bức, còn lại đều giấu đi, cô muốn đòi hết những bức thư đó, bảo Nhiễm Phi Trạch nói Bạch Ngọc Lang để cậu ta giao ra.

Tô Tiểu Bồi có cả một bụng tâm sự, nên thư viết vừa dài vừa nhanh. Viết xong rồi cô đặt thư vào trong phong bì Nhiễm Phi Trạch đã chuẩn bị trước rồi dán lại, sau đó giao cho Bạch Ngọc Lang, nhờ cậu ta gửi đi.

Không vượt ngoài dự liệu của cô, Bạch Ngọc Lang quả nhiên nhíu mày lườm cô, Tô Tiểu Bồi cười cười, chỉ chỉ vào hàng chữ trên phong bì, đó là chữ của Nhiễm Phi Trạch, là chàng bảo cô viết, thật sự không thể trách cô.

Kết quả Bạch Ngọc Lang nói: “Cũng không thể trả lời nhanh như vậy.” Cậu ta ước lượng trọng lượng của phong thư, bổ sung một câu: “Còn viết nhiều thế này.”

Hứ, ý là nữ tử tích cực chủ động trả lời thư quá cũng không hợp lễ sao? Rốt cuộc cậu ta ghét cái gì chứ? Đúng là nhỏ mọn, nhìn tráng sĩ nhà người ta xem, rộng lượng biết bao. Tô Tiểu Bồi cũng nhíu mày lườm Bạch Ngọc Lang.

Bạch Ngọc Lang không nói gì nữa, cầm thư đi, lại còn lẩm bẩm mình cũng phải viết thư, tố cáo hết những chuyện không hợp lễ nghĩa của đại tỷ với Nhiễm thúc mới được. Tô Tiểu Bồi phớt lờ cậu ta, chỉ nghĩ rằng chẳng bao lâu nữa Nhiễm Phi Trạch có thể đọc được thư của cô, mặt mày rạng rỡ hẳn lên, mong sao thời gian trôi đi thật nhanh, để cô mau nhận được thư của chàng.

Tuy thời gian không trôi qua nhanh như Tô Tiểu Bồi mong muốn, nhưng may thay không buồn tẻ như trước nữa.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, có một bà lão cõng theo một xác chết đến nha môn đánh trống kêu oan. Bà lão đó là nông dân ở ngoại thành, chồng qua đời từ sớm, con gái lớn đã gả đi nơi khác, trong nhà chỉ có bà ta và con gái út nương tựa nhau sống qua ngày. Hai ngày trước, bà ta từng đến báo quan nói con gái nhỏ mất tích. Bên phía quan phủ vẫn đang tìm kiếm tung tích con gái bà ta. Hôm nay bà ta lại cõng một cái xác chết đến, nói là đã đi khắp nơi trong ngoài thành tìm kiếm, đến hôm nay thì tìm được con gái, nàng ta bị bắt cóc, liều chết trốn ra ngoài. Nàng ta đã vô cùng kiệt sức, chỉ còn thoi thóp thở, sau khi nhìn thấy mẫu thân liền đổ gục xuống, trước khi lâm chung, nàng ta nói với mẫu thân mình bị bắt cóc đến một căn nhà ngói đỏ tường xanh ở ngoại thành, bị ngược đãi đánh đập, giày vò đến mấy ngày. Kẻ bắt cóc là người nàng ta quen biết, chính là Đồng đại quan nhân, Đồng Phong, chủ tiệm vải ở huyện Lâm.

Nói xong những lời này thì nàng ta tắt thở. Bà lão đau đớn khôn nguôi, cắn răng cõng thi thể con gái, chạy thẳng đến nha môn đánh trống kêu oan.

Phủ doãn xem trọng vụ án này, vội lệnh cho người lập tức khám nghiệm tử thi.

Cô nương đó đúng là tắt thở chưa lâu, trên người nàng ta chằng chịt vết thương, tứ chi đều có dấu vết bị trói, thê thảm không dám nhìn, trên người chỉ khoác một chiếc áo rách bươm, chân đất, tóc tai rũ rượi, đúng là phải liều chết chạy trốn. Phủ doãn nghe xong, lệnh cho Cố Hưng với mấy người bọn Lưu Hưởng đến ngoại thành tìm kiếm căn nhà mà bà lão đã nói.

Cố Bổ đầu được lệnh, đưa theo bọn Lưu Hưởng đi, kết quả thật sự là có ngôi nhà ngói đỏ tường xanh đó. Nghe ngóng xung quanh, được biết chủ nhân ngôi nhà đó, chính xác là Đồng Phong chủ tiệm vải ở huyện Lâm thuộc huyện thành bên cạnh, đây là biệt viện hắn ta mua mấy năm trước, khi nhàn rỗi thường đến ở.

https://thuviensach.vn

Trước khi Cố Bổ đầu quay lại, Phủ Doãn đã hỏi bà lão về chuyện con gái mất tích, cả việc làm sao quen biết Đồng Phong. Bà lão nghẹn ngào kể lại, con gái bà ta giỏi nữ công, thường khâu vá thêu thùa giúp đỡ gia đình, vì thế mà nhận được không ít việc làm từ tiệm vải của Đồng đại quan nhân.

Phủ doãn lại hỏi về quan hệ của con gái bà ta với Đồng Phong. Bà ta lắc đầu, nói con gái chưa đính hôn, cũng chưa có hôn ước với ai, bình thường cẩn trọng ngôn hành vô cùng giữ lễ, chưa từng có dính líu tình cảm gì với nam tử, hàng hóa đa phần do bà ta đưa đến huyện Lâm, thỉnh thoảng con gái bà ta cũng đi, nhưng chỉ là giao đồ cho quản sự của tiệm, nhận tiền rồi về, chưa từng ở lại đó chơi. Đôi lúc nàng ta gặp Đồng đại quan nhân ở đó, cũng chỉ cúi đầu chào hỏi, chưa từng nói chuyện nhiều.

Phủ doãn nghe xong, có thêm tin tức của Cố Bổ đầu, đã cảm thấy tám, chín phần mười là tên Đồng Phong kia nổi tính háo sắc, nhưng con gái bà lão không nghe theo,hắn liền tìm cơ hội cưỡng ép bắt cóc nàng ta. Huyện Lâm tuy có huyện nha riêng, nhưng cũng thuộc phạm vi quản lý của thành phủ Ninh An, Tần Bổ đầu có Ngự Tứ Kim Đao, có quyền truy bắt hung phạm trong cả nước. Để tránh xảy ra sự cố, Phủ doãn đại nhân liền phái Tần Bổ đầu phi ngựa cả đêm đến Lâm huyện, bắt Đồng Phong kia về tra án.

Khi Tần Đức Chính xuất phát, bà lão còn quỳ trước ngựa, dập đầu rất mạnh, khóc nức lên cầu xin các vị đại nhân chủ trì công đạo cho con gái, nghiêm trị hung thủ. Tô Tiểu Bồi nhìn thấy cảnh này, cũng không kìm được xúc động.

Tần Đức Chính dẫn người đi, sáng sớm hôm sau đã áp giải Đồng Phong về. Nhưng việc phá án lại gặp phải trở ngại khi Đồng Phong không nhận tội, hắn nói hai ngày nay đều ở nhà hoan lạc với thê thiếp, không hề ra ngoài, thê thiếp của hắn có thể làm chứng. Khỏi cần nói, ba người thê thiếp của hắn đương nhiên đều chứng thực Đồng Phong đích xác ở nhà với bọn họ, không ra khỏi cửa.

https://thuviensach.vn

Đồng Phong cũng nói là có quen biết bà lão kia, con gái bà ta từng thêu thùa may vá cho tiệm vải của hắn, nhưng thủ nghệ tầm thường, đã mấy tháng chưa giao việc cho họ. Bà lão và con gái đến nhà hắn làm ầm ĩ mấy lần, hắn ta đều bảo quản sự chặn lại. Hắn ta nói con gái bà lão gặp phải chuyện thê thảm, ai nghe thấy cũng tiếc thương, nhưng cô nương đó lúc lâm chung chưa hề khẳng định hung thủ là hắn. Con gái chết thảm, bà lão muốn xả hận, liền tìm người vốn có thù oán để gánh tội danh này cũng chưa biết chừng. Hơn nữa, căn nhà đó xung quanh không một bóng người, rất dễ bị chú ý. Rất nhiều người đều biết nó thuộc sở hữu của Đồng Phong, có thể nói ra đặc điểm ngôi nhà và tên của hắn cũng chẳng phải là chuyện lạ.

Bà lão vạn phần không ngờ sự việc lại xoay chuyển theo chiều hướng ngược lại như thế, người tố cáo thoắt cái trở thành kẻ vu oan giá họa, liền tức đến tím tái mặt mày, nói không nên lời, phẫn uất đến ngất xỉu.

Phủ doãn lại phái Cố Hưng và Lưu Hưởng đến căn nhà đó lục soát, nhưng không hề tìm được y phục hay đồ vật nào của con gái bà lão, cũng không tìm thấy vật chứng chứng minh nơi đây có bắt giữ người. Trong nhà không có người hầu, hàng xóm cách xa, cũng không ai thấy căn nhà đó khác thường, không nghe thấy tiếng gọi kêu cứu của nữ tử.

Phủ doãn lại lệnh cho Tần Bổ đầu đến Đồng phủ ở huyện Lâm hỏi chuyện những người trong phủ. Tần Đức Chính ngẫm nghĩ một hồi, quyết định đưa Tô Tiểu Bồi theo.

Nhưng đến Đồng phủ rồi cũng không có tiến triển gì, gia nhân trong phủ đều nói hai ngày nay quan nhân ở nhà, nhưng ra lệnh cấm vào tiền viện làm phiền, mọi người đều biết rõ chủ nhân đang hoan lạc, cho nên ai làm việc người đó, không dám bén mảng lại gần. Thê thiếp của Đồng Phong cũng luôn miệng thề thốt sự thật đúng là như vậy.

Tần Đức Chính và Tô Tiểu Bồi đi xem tẩm viện, dấu vết của cuộc ăn chơi hưởng lạc vẫn chưa tản hết, tẩm thất bừa bãi lộn xộn, có lẽ cũng không phải là giả.

https://thuviensach.vn

Tần Đức Chính hỏi ý kiến của Tô Tiểu Bồi, Tô Tiểu Bồi lại đang mải nghĩ đến lời khai của gia nhân và thê thiếp Đồng Phong. Bọn họ không có vẻ là nói dối, cũng không cần phải nói dối. Hai người lần lượt hỏi riêng từng nhân chứng, họ đều trả lời lưu loát, chắc như đinh đóng cột, thậm chí còn quá mức lưu loát.

"Ta muốn đi xem căn nhà đó một chút." Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ rồi nói.

Lời những Đồng Phong nói rõ ràng đều được chuẩn bị kỹ càng, mà ánh mắt của hắn lại rất lạnh lùng, không mảy may có ý hối hận hay ăn năn. Đây là nhân cách phản xã hội điển hình, có thể sắp xếp lời khai cho thê thiếp và người hầu trong nhà một cách kỹ lưỡng như vậy, chắc chắn đây không phải là lần đầu tiên hắn phạm tội. Nhất định sẽ có dấu vết lưu lại.

Tần Đức Chính đưa Tô Tiểu Bồi đến căn nhà ngói đỏ tường xanh ở ngoại thành.

Trong nhà vô cùng sạch sẽ, rõ ràng sau khi nữ tử đó bỏ trốn đi, Đồng Phong biết sẽ xảy ra chuyện, liền dọn dẹp một lượt. Căn nhà không lớn, chỉ có mấy gian phòng, cũng không thấy nội thất hay vật phẩm kỳ quái gì, nhưng Tô Tiểu Bồi đã tìm thấy một chiếc hộp cất trong tủ quần áo, trong hộp có mấy món trang sức nhỏ.

"Cái này cũng không có gì đặc biệt. Trên người đàn bà con gái ai mà không có trang sức, có điều những thứ này đều không phải là của cô nương kia, không thể trở thành vật chứng chứng minh hắn ta giam giữ nàng ta." Tần Đức Chính nói.

"Ta biết." Tô Tiểu Bồi gật đầu, lời khai của bà lão đó cô cũng nghe, những đồ này đích xác không phải là của con gái bà ta. Tô Tiểu Bồi nhìn chăm chú những món trang sức, màu sắc, kiểu dáng, phong cách và chất liệu đều không giống nhau, chúng không phải của cùng một người, nói chính xác hơn, là không cùng một loại người. Thê thiếp của Đồng Phong dùng trang sức tốt hơn thế này nhiều.

https://thuviensach.vn

Trong đầu Tô Tiểu Bồi chợt lóe lên một ý nghĩ, cô nói với Tần Đức Chính: “Không chỉ có một vụ án, Đồng Phong là tội phạm liên hoàn.”

Tần Đức Chính không dấu nổi vẻ kinh ngạc.

“Những thứ này là chiến lợi phẩm hắn ta cất giữ. Hắn nhất định còn bắt cóc nhiều cô nương khác, sau khi cưỡng bức giày vò thì ra tay sát hại. Thi thể của những cô nương đó đều đã bị hắn xử lý cả rồi.”

Tần Đức Chính càng kinh ngạc hơn.

“Hắn thu dọn sạch sẽ căn nhà, tiêu hủy chứng cứ, nhưng những vật này lại không nỡ vứt đi, vì hắn cần chúng để thỏa mãn dục vọng biến thái của mình.” Khi Tô Tiểu Bồi phân tích chứng cứ, luôn dùng vài từ vựng của thời hiện đại, Tần Đức Chính cũng đã quen thuộc với việc này, suy đoán cũng có thể hiểu được tám chín phần, nếu không hiểu liền hỏi lại. Trong suy nghĩ của ông ta, vị Tô cô nương này tuy nói chuyện cổ quái, nhưng đích thị là có khả năng phá được kỳ án.

Tô Tiểu Bồi đặt những món trang sức đó xuống, đứng thẳng người dậy trong lòng tương đối chắc chắn Đồng Phong là tội phạm cưỡng hiếp giết người hàng loạt. Bỗng nhiên cô thấy sống lưng lạnh toát, bởi vì ở thời hiện đại cũng có một vụ án gần giống thế này. Hung thủ sắp đặt hiện trường gây án ở bên ngoài, mỗi lần gây án, hắn liền bảo vợ hoặc nhân tình ở nhà hoan lạc, hàng xóm nghe được động tĩnh, thế là hắn có bằng chứng ngoại phạm hoàn mỹ. Hắn rất giỏi khống chế tâm lý người khác và các tình tiết, cho nên sự việc mãi vẫn không bại lộ, đến khi nhân tình của hắn dính líu đến một vụ án ma túy, phía cảnh sát điều tra thẩm vấn, không ngờ lại lần ra vụ án lớn như vậy.

Tô Tiểu Bồi nói với Tần Đức Chính: “Chỗ này vắng vẻ, có thể chôn thi thể. Hắn giết người xong, nhất định sẽ xử lý thi thể ở gần đây, Tần đại nhân có thể đưa người đi tìm kiếm xung quanh, người bị hại chắc chắn không chỉ có một.”

https://thuviensach.vn

Tần Đức Chính tin cô liền phái bổ khoái quay về nha môn, gọi Cố Hưng đưa thêm người đến, mọi người chia nhau tìm kiếm, cuối cùng tìm được dấu vết từng bị đào lấp ở trong khu rừng cách căn nhà không xa, đào lên xem, quả nhiên có bốn thi thể.

Vụ án có đột phá trọng đại, Phủ doãn lập tức tra xét các vụ báo quan mất tích con gái, để người nhà đến nhận chứng. Chứng cứ rành rành trước mặt, Đồng Phong không thể quanh co được nữa, thê thiếp của hắn cuối cùng cũng nói thật. Đúng như Tô Tiểu Bồi suy đoán, Đồng Phong mỗi khi ra ngoài gây án, đều bảo thê thiếp hoan lạc trong nhà, lại bắt người hầu tránh đi, hắn dặn phàm có người hỏi, chỉ cần cứng miệng thì sẽ không vấn đề gì. Thê thiếp hắn nói mấy năm nay Đồng Phong trở nên rất ghê gớm, bọn họ đều sợ hắn, hắn nói gì thì phải làm vậy, không dám hai lời.

Tô Tiểu Bồi lần lượt nói chuyện với ba người phụ nữ này rất lâu, cảm thấy thủ pháp ngược đãi và khống chế tâm lý của Đồng Phong thực sự rất giống với tên hung thủ thời hiên đại kia, nếu không phải không gian thời gian khác nhau, cô sẽ nghĩ là Đồng Phong đọc báo xem tivi rồi mô phỏng vụ án đó. Nhưng sau khi cô nói chuyện với Đồng Phong, đã khẳng định hắn là người cổ đại chính cống. Tô Tiểu Bồi cảm thấy mình quá đa nghi rồi, không khỏi cười mình hồ đồ.

Vụ án phá xong, trước sau chỉ mất không đến năm ngày, thậm chí còn làm sáng tỏ một chuỗi vụ án cũ, Phủ doãn đại nhân đương nhiên rất mừng. Tô Tiểu Bồi nhìn bóng dáng bà lão kia quỳ trước nha môn, dập đầu lớn tiếng hô thanh thiên đại lão gia rồi gạt lệ bước đi mà trong lòng buồn bã, may mà kẻ ác đã bị trừng trị, cũng coi như một chút an ủi đối với người làm mẹ.

Đến hôm nay, Tô Tiểu Bồi viết thư cho Nhiễm Phi Trạch. Cô kể cho chàng nghe chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, nói cô đã phá được án, bất giác lại nhớ mẫu thân của mình, hiện nay cô ở cách nhà rất xa, sợ không quay về được nữa.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi cứ viết rồi lại viết, tâm trạng càng lúc càng sa sút. Trong thư cô viết chàng là bằng hữu duy nhất của cô trong thế giới này, cô cũng nhớ chàng, không biết thành Bình Châu cách đó bao xa.

Viết đến đây, chợt Tô Tiểu Bồi dừng bút. Cô đem bức thư có dòng chữ "sau này chắc chắn sẽ gặp lại" của Nhiễm Phi Trạch ra đọc, rồi lại cất đi, sau đó thở dài, ngồi đờ đẫn.

Biết bao xa để làm gì chứ, lẽ nào cô còn có thể đi gặp chàng? Chàng dẫn theo cô không tránh khỏi bất tiện, thực ra vốn dĩ chàng đã định đưa cô đi đến am ni cô, bây giờ có nha môn quan phủ để cô dung thân, đã là tốt lắm rồi, cô nên biết thoả mãn, không thể cứ luôn thêm phiền phức làm nhỡ thời gian của chàng. Thực ra nghĩ kỹ thì cô cũng may mắn biết bao, vừa xuyên không đã gặp được người tốt như Nhiễm Phi Trạch, dưới sự chăm sóc của chàng, cô thật sự không phải chịu vất vả gì, ngoại trừ việc mãi chẳng tìm thấy người muốn tìm ra, những việc khác đều rất thuận lợi. Nhưng không tìm được người mới là mấu chốt, không tìm được Trình Giang Dực thì cô chẳng thể về nhà, mà chẳng có chút đầu mối gì, cô có thể làm thế nào đây?

Nếu như phát hiện ra cô đã mất tích, mẹ sẽ lo lắng nhiều thế nào? Cô nhớ bà nhiều lắm, tuy hai mẹ con cứ gặp nhau là tranh cãi ầm ĩ, nhưng cô vẫn rất nhớ mẹ. Trước đây ba luôn nói hai mẹ con tính khí giống nhau, ngẫm ra cũng đúng. Cô cũng nhớ ba nữa, ở đây còn không có ảnh của ông để ngắm...

Tô Tiểu Bồi đang thất thần, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, không nặng không nhẹ nhưng rất rõ ràng.

Tô Tiểu Bồi cảnh giác, Lưu thẩm, người nhà của Lưu thẩm hay là Bạch Ngọc Lang và những người cô quen biết, khi đến tìm, ngoại trừ gõ cửa thì đều gọi thêm một tiếng "Tô cô nương". Mà người gõ cửa lần này lại không

https://thuviensach.vn

hề lên tiếng. Tô Tiểu Bồi không đáp, cô cầm dao găm lên, lặng lẽ đi đến sau cánh cửa.

Ngoài cửa không có bất cứ động tĩnh gì, dường như tiếng gõ vừa rồi chỉ là ảo giác. Nhưng Tô Tiểu Bồi biết cô không nghe nhầm.

"Ai vậy?" Cô đè thấp giọng xuống hỏi, không có tiếng trả lời.

Tô Tiểu Bồi đợi một lát, nhíu mày, đang muốn quay lại phòng thì đột nhiên dưới khe cửa xuất hiện một phong thư.

Không phải là thư của Nhiễm Phi Trạch, Tô Tiểu Bồi không cần đọc đã có thể xác định.

Chàng sẽ không bao giờ dùng phương thức dọa người này để đưa thư cho cô.

Tô Tiểu Bồi do dự một chút, sau đó nhặt bức thư lên. Tiếp theo, cô cúi xuống khe cửa nhìn ra bên ngoài, không có người.

Tô Tiểu Bồi cầm thư quay lại phòng, mở ra.

Chỉ nhìn một cái, cô liền kéo chốt mở cửa, lao ra ngoài.

Trăng sáng lên cao, trời đêm mát mẻ, cả con ngõ được ánh trăng chiếu sáng như thắp đèn, không có một bóng người. Tô Tiểu Bồi tiếp tục chạy thẳng đến đường lớn. Cô nhìn xung quanh, nhưng không thấy người nào khả nghi.

Tim Tô Tiểu Bồi đập dồn dập tưởng như loạn nhịp.

Trên bức thư đó chỉ có ba chữ - *Who are you?*

Chỉ có ba chữ. Nhưng người có thể viết được ba chữ này, ngoại trừ cô ra, e rằng chỉ có Trình Giang Dực thôi.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi cầm bức thư đứng ở đầu phố, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng.

Anh ta ở đâu? Anh ta đưa ra câu hỏi, nhưng không đợi cô trả lời.

Anh ta bỏ thư lại nhưng không thấy bóng dáng đâu, là có ý gì?

Anh ta làm thế nào tìm được cô? Nếu như đọc thư cô để lại ở chùa, vậy anh ta sẽ không thể biết được chỗ ở của cô, mà nên cầm thư tìm đến địa chỉ Nhiễm Phi Trạch lưu lại hoặc là tìm đến nha môn mới đúng. Anh ta hỏi cô là ai, anh ta biết cô có thể đọc hiểu tiếng Anh, anh ta nhất định đã gặp cô và biết cô đang lâm vào tình cảnh giống mình.

Tô Tiểu Bồi kiểm điểm lại bản thân, ngoại trừ trước mặt Nhiễm Phi Trạch cô hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, tùy ý nói vài từ thời hiện đại, trước mặt người khác, cô đã rất nỗ lực kiềm chế, đến giờ nói chuyện đã có dáng có dấp, ít khi có người vừa nghe vừa nhíu mày. Vậy mà bức thư này lại là tiếng Anh, rõ ràng là người viết biết lai lịch của cô.

Trình Giang Dực, anh có ý gì vậy?

Tô Tiểu Bồi đột nhiên chạy đến nha môn. Nha môn rất gần nhà cô, chạy vài bước là đã đến. Hàng ngày ở đây đều có bổ khoái nha sai canh đêm, Tô Tiểu Bồi nhìn thấy ngay Lưu Hưởng.

“Lưu đại nhân.”

“Ồ, Tô cô nương, chuyện gì vậy?” Lưu Hưởng đang nhàn nhã nói chuyện với một nha sai khác, nhìn thấy Tô Tiểu Bồi đêm hôm khuya khoắt còn chạy đến nha môn thì vô cùng kinh ngạc.

“Vừa rồi các đại nhân có nhìn thấy người nào kỳ quái đi lại quanh đây không?”

“Người kỳ quái?” Lưu Hưởng lắc đầu, quay sang nhìn nha sai bên cạnh, người đó cũng lắc đầu.

https://thuviensach.vn

“Vậy...” Tô Tiểu Bồi ngập ngừng một lát rồi nói, “hôm nay có người nào đến nha môn tìm ta không?”. Anh ta đến nha môn nghe ngóng về cô, buổi tối mới lén lút đến đưa thư chăng?

“Không nghe nói.” Lưu Hưởng và sai nha kia vẫn lắc đầu.

“Cô nương, thế này là sao? Xảy ra chuyện gì vậy?” Lưu Hưởng hỏi với vẻ quan tâm.

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, nói: “À, không có gì.” Chuyện nửa đêm nhận được một bức thư kỳ lạ thế này, không nên nói ra thì hơn.

“Đúng rồi...” Cô định hỏi Bạch Ngọc Lang sống ở đâu, muốn bảo Lưu Hưởng giúp tìm Bạch Ngọc Lang, nhưng nghĩ lại, đêm khuya thế này cô thân nữ một mình đi tìm nam tử trẻ tuổi, các sai nha không giữ được mồm miệng, đến tai người khác sẽ gây ra lời đàm tiếu, cũng không thích hợp. “Đêm nay thật mát mẻ, mọi người chú ý hơn nhé, vất vả rồi, ta quay về đây.” Cô kịp thời sửa lại.

Lưu Hưởng và sai nha kia gật đầu. Tô Tiểu Bồi không nói gì nữa, chào hỏi đôi câu rồi cúi đầu ủ rũ quay về nhà.

Tô Tiểu Bồi mở bức thư đặt lên bàn, nhìn chằm chằm ba từ tiếng Anh đó, càng nhìn càng nghi hoặc. Sau đó cô gấp thư lại để sang bên cạnh, bày giấy mực ra, viết thư cho Nhiễm Phi Trạch.

“Tráng sĩ, người ta tìm có manh mối rồi, anh ta viết thư cho ta, nhưng lại không lộ diện...”

Tô Tiểu Bồi viết xong câu đầu tiên liền dừng lại. Chàng ở xa như vậy, cô hỏi ý kiến chàng thì có tác dụng gì. Rõ ràng cô muốn học cách sống tự lập, không làm phiền chàng nữa, vậy viết những chuyện linh tinh vớ vẩn này, chẳng phải lại khiến chàng khó xử hay sao.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi đặt tờ giấy sang một bên, bức thư này chắc giống như bức trước đó, chẳng cách nào gửi cho chàng được.

Cô lại ngẫm nghĩ, viết một bức khác. Trải trang giấy mới ra, Tô Tiểu Bồi cắn môi, bàn tay cầm bút hơi do dự. Trình Giang Dực đã xuất hiện rồi.

Anh ta hỏi cô là ai. Anh ta quá kinh ngạc khi phát hiện có một người cùng xuyên không giống như mình, cho nên cẩn thận thăm dò sao? Hay anh ta có cách nghĩ khác? Còn cô, phải trả lời anh ta như thế nào đây, viết thư đặt trước cửa nhà à? Ngộ nhỡ người khác đến lấy đi thì làm thế nào?

Tô Tiểu Bồi nhíu chặt lông mày, viết từ đầu tiên: Tráng sĩ.

Trình Giang Dực xuất hiện rồi, có lẽ cô sẽ đột ngột xuyên không quay về nhà. Những người khác có thể mặc kệ, nhưng Nhiễm Phi Trạch, cô không muốn ngay đến cơ hội nói tạm biệt chàng cũng không có.

Ban đầu, cô định viết: "Tráng sĩ, ta về nhà đây, tạm biệt."

Nhưng mỗi một câu chẳng đầu chẳng đuôi thế này, có phải là quá cụt ngủn không? Tô Tiểu Bồi suy nghĩ rất lung, tiếp theo của từ "Tráng sĩ" này nên viết thế nào nhỉ?

Cô ngồi thẫn thờ hồi lâu, suýt chút nữa thì hạ quyết tâm ngày mai sẽ bảo với Bạch Ngọc Lang là cô muốn đi tìm tráng sĩ, nhưng cô lại nghĩ nhỡ cô đi rồi, Trình Giang Dực không tìm được cô nữa thì sao? Hôm nay anh ta đưa ra câu hỏi, có lẽ ngày mai hoặc là khi nào đó sẽ quay lại tìm, cô không thể đi.

Tô Tiểu Bồi thở dài một cái, viết "A Trạch" sau chữ "Tráng sĩ", ngẫm lại không biết nên viết là "Tráng sĩ" hay "A Trạch" đây. Cuối cùng cô vứt giấy bút sang một bên, quyết định phải nghiêm túc cân nhắc một chút.

Cô phải nghĩ cách tìm được anh chàng Trình Giang Dực đang lẩn tránh này, anh ta ở trong thành, chắc là cách nhà cô không xa lắm, ngày mai cô sẽ

https://thuviensach.vn

nói với Bạch Ngọc Lang và Tần Bổ đầu. Người này biết cô xuyên không đến, chắc chắn đã lưu ý hành vi của cô, cho nên anh ta hẳn là có đi lại quanh nha môn, và sẽ còn đến nữa. Chỉ cần cô lưu tâm, nhất định có thể phát hiện được tung tích của anh ta.

Còn tráng sĩ, cô vẫn cần nhanh chóng thông báo cho chàng, có điều chuyện này phải nói thế nào đây?

Tô Tiểu Bồi tiếp tục suy nghĩ.

Bên phía trấn Võ, Nhiễm Phi Trạch lại bận rộn vì một việc khác.

Chàng viết thư cho Tô Tiểu Bồi trước rồi nhờ người gửi đi. Sau đó chàng lại chạy đến ngôi chùa gần trấn Võ, tìm được người giúp Tô Tiểu Bồi. Ngôi chùa này không lớn, giống như các ngôi chùa trước đó, đều nói chưa từng gặp cũng chưa từng nghe về nam nhân trẻ tuổi mà Nhiễm Phi Trạch miêu tả. Nhiễm Phi Trạch để lại thư và địa chỉ nha môn thành Ninh An, sau đó lại quay về nhà của mình.

Mấy nhân sĩ giang hồ theo dõi bên ngoài không khỏi lo lắng, bọn họ theo Nhiễm Phi Trạch ra ngoài, chưa đi được bao lâu thì đã mất dấu chàng, đến giờ thấy chàng quay lại mà không có điều gì khác thường, mới thở phào nhẹ nhõm. Nhiễm Phi Trạch chẳng để ý đến bọn họ, đói thì ăn cơm, thích thì ngủ, thời gian còn lại, chàng liền ở tịt trong lò rèn sau nhà. Mấy nhân sĩ kia có lúc cũng lén đến gần lò rèn của chàng, nhưng chỉ nghe thấy bên trong thỉnh thoảng phát ra tiếng gõ tiếng đập, chứ không biết chàng đang làm gì.

Hai ngày trôi qua rất nhanh. Hai ngày này trong trấn Võ và các môn phái đều coi như bình yên, không có ai khiêu khích gây sự, nhà nhà đều đóng chặt cửa thương nghị, nhẫn nại đợi kết quả giám định vết thương.

Ngày thứ ba, trời chưa sáng các môn phái đã lần lượt chạy đến đài đấu võ ở trong trấn chờ Nhiễm Phi Trạch.

https://thuviensach.vn

Võ đài thi đấu chỉ được xây đắp từ gạch đá đơn giản, ở trong trấn Võ cũng khá có lịch sử, người giang hồ muốn so tài cao thấp với nhau sẽ đến đài này thi đấu. Theo quy định bất thành văn trong trấn Võ, bất luận có người xem làm chứng hay không, kết quả thi đấu trên võ đài này đều có uy tín, được người trong giang hồ công nhận. Nhưng cũng vì thường xuyên có người đấu võ ở đây, nên lúc nào cũng có người đến xem náo nhiệt. Các môn các phái cũng thích dán lên bức tường đất đá dài dằng dặc sau võ đài công cáo của nhà mình, hoặc vài tin tức trong giang hồ, lâu dần, bức tường này cũng trở thành nơi tụ tập nhiều người nhất trong trấn.

Hôm nay trên tường đã dán đầy các tin tức về vụ án của Thần Toán môn và Thất Sát trang, có tập hợp đầu mối, có phân tích tình hình, có nói tận mắt chứng kiến gì gì đó, thật thật giả giả lẫn lộn, nhiều không đếm xuể. Người trong các giới sớm đã xem hết những tin tức này, là thật hay giả cũng đã kiểm tra, những phần chưa rõ ràng trở thành nội dung tranh chấp giữa các bên.

Nhiễm Phi Trạch bước đi trong ánh nắng sớm mai. Chàng đến võ đài của trấn Võ, đương nhiên cũng không đến gần bức tường bố cáo. Các môn phái hai ngày nay cũng không đến làm phiền chàng, những tin tức này mọi người đều biết, cho nên họ đều rất hiếu kỳ, không biết chàng định làm thế nào.

Nhiễm Phi Trạch cõng một túi vải to dài sau lưng, mọi người suy đoán bên trong đựng binh khí, nhưng Nhiễm Phi Trạch không nói gì cả, chỉ hỏi một câu: “Lợn ta cần đâu?”

Người của Thất Sát trang và Thần Toán môn đứng ở hai bên, cách nhau rất xa, đồng thời chỉ tay về phía lán vải lớn hai bên võ đài, một bên là của Thất Sát trang, một bên là của Thần Toán môn, những môn phái khác không ai có ý kiến. Nhiễm Phi Trạch cũng không nhiều lời, ngước mắt nhìn toàn cảnh một lượt. Đệ tử Thất Sát trang toàn bộ mặc tang phục, góa phụ trẻ của Phương Đồng cũng đứng cùng các đệ tử, trông vô cùng đáng thương. Trên

https://thuviensach.vn

lán vải của họ có treo vải tang, một chiếc quan tài lớn bày ở chính giữa. Lợn mà Nhiễm Phi Trạch cần được đặt trên một chiếc bàn cách xa lán. Còn đệ tử của Thần Toán môn toàn bộ mặc y phục đen, biểu cảm nghiêm túc. Trên lán cũng treo vải đen, từ chỗ Nhiễm Phi Trạch đứng, không nhìn rõ bên trong.

Nhiễm Phi Trạch đi đến lán của Thần Toán môn trước, cửa lán có hai môn đồ canh giữ, bên trong trống không, chỉ treo một con lợn.

Nhiễm Phi Trạch hài lòng gật đầu, chàng đặt chiếc túi của mình xuống, sau đó ra ngoài, đi đến trước lán của Thất Sát trang ở phía bên kia. “Phương quản sự, Phó đại hiệp.” Thất Sát trang hiện do hai người này chủ sự. Nhiễm Phi Trạch thi lễ xong, nói với bọn họ: “Xin hỏi binh khí của Phương Trang chủ cũng mang đến phải không/”

Phương Bình và Phó Ngôn nhìn nhau một cái, sau đó Phương Bình đi vào trong lán của bọn họ, lấy thanh kiếm của Phương Đồng đang đặt ở cạnh quan tài mang ra đưa cho Nhiễm Phi Trạch. Nhiễm Phi Trạch gật đầu nói cảm tạ, rồi nhận lấy nó. Chàng lại quay sang phía Thần Toán môn bên này, thi lễ với Cửu Linh Đạo chưởng, mời ông ta vào trong lán của Thần Toán môn.

Cửu Linh Đạo chưởng không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn đi vào. Ông ta vừa cử động, Cửu Linh Trảm trên lưng liền phát ra tiếng chuông khẽ khàng. Phương Bình nghe thấy âm thanh đó, liền nắm chặt tay lại.

Nhiễm Phi Trạch đứng giữa các phái, sang sảng nói: “Ta cần một người làm nhân chứng.”

Chuyện nhân chứng này, các phái trong võ lâm đã thương thảo hai ngày, sớm có sự chuẩn bị, dù Nhiễm Phi Trạch không yêu cầu, bọn họ cũng sẽ đề nghị. Giờ nghe thấy Nhiễm Phi Trạch nói vậy, chưởng môn Huyền Thanh phái Giang Vĩ Anh, chưởng môn Thúy Sơn phái Tào Hạ Đông và chủ hiệu cầm đồ của Sử gia Sử Kính cùng đứng ra.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch có phần lúng túng, nói: "Được thôi, ba vị cũng được." Chàng chắp tay hành lễ với mọi người, dẫn ba vị này đi đến lán vải nơi Cửu Linh Đạo chưởng đứng.

Cửu Linh Đạo chưởng đang nhíu mày nhìn con lợn treo bên trong lán, thấy Nhiễm Phi Trạch dẫn người đi vào, vội chuyển ánh mắt sang phía bọn họ, trịnh trọng nâng tay hành lễ, sau đó mọi người cùng nhau đợi xem Nhiễm Phi Trạch muốn làm gì. Nhiễm Phi Trạch không nói, chỉ hạ cửa lán xuống, lập tức bên trong biến thành không gian kín, che đi ánh nhìn của mọi người bên ngoài.

Cửu Linh Đạo chưởng nhăn mày nhìn ba người bọn Giang Vĩ Anh, lại nhìn sang Nhiễm Phi Trạch, hỏi: "Nhiễm đại hiệp muốn làm gì?"

Nhiễm Phi Trạch không trả lời, chàng đi vào giữa lán, gật đầu với Cửu Linh Đạo chưởng, sau đó đột nhiên rút kiếm của Phương Đồng ra, đâm về phía Cửu Linh Đạo chưởng. Cửu Linh Đạo chưởng giật nảy mình, nghiêng người né tránh theo bản năng. Nhưng Nhiễm Phi Trạch tấn công nhanh như cắt, một chiêu khác tiếp tục tung ra, Cửu Linh Đạo chưởng giơ tay rút Cửu Linh Trảm sau lưng ra, "coong" một tiếng chặn thanh kiếm lại.

Nhiễm Phi Trạch không hề dừng tay, nghiêng người một cái, trường kiếm thuận theo cạnh đao của Cửu Linh Trảm hướng đến Cửu Linh Đạo chưởng. Cửu Linh Đạo chưởng vặn người tránh, chém ngang sang phía Nhiễm Phi Trạch.

Ba người bọn Giang Vĩ Anh vừa thấy động thủ liền lùi sang một bên, mắt thấy hai người xuất mấy chiêu rất nhanh, đã hiểu ra vấn đề. Chiêu kiếm của Nhiễm Phi Trạch dùng, chính là Thất Sát kiếm của Phương Đồng bên Thất Sát trang. Ba người vội tập trung tinh thần nhìn thật kỹ.

Người bên ngoài lán không nhìn thấy tình hình bên trong, chỉ thấy sau khi mấy người đóng cửa lán lại, chẳng bao lâu, tiếng chuông quái dị khẽ

https://thuviensach.vn

vang lên, lúc nhanh lúc chậm, còn kèm theo tiếng đao kiếm va nhau. Mọi người im thin thít, nín thở, cẩn thận nghe ngóng.

Qua một lúc sau, tiếng đao kiếm dừng lại. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đang thì thào bàn tán thì đột nhiên nghe thấy trong lán có động tĩnh. Lần này tiếng chuông rất vang, như muốn xé nát bầu không khí, lúc nhanh lúc chậm nối nhau không dứt. Người nào người nấy vội ngậm miệng, dỏng tai lắng nghe. Một lát sau, âm thanh này lại dừng. Lần này mọi người không vội phán đoán, đợi đợt sóng âm thanh tiếp theo. Quả nhiên chẳng mấy chốc, tiếng binh khí giao nhau lẫn với tiếng chuông lại xuất hiện. Lần này tiếng chuông nhẹ và nhỏ, có thể đoán tình hình trong lán vô cùng căng thẳng.

Cứ đợt này nối tiếp đợt khác như vậy, trong lán tổng cộng phát ra năm trận âm thanh. Đúng vào lúc bên ngoài còn sững sờ chờ đợi đợt thứ sáu, thì cửa lán được kéo mở, năm người bên trong đi ra.

Thần Toán môn nhanh chóng tràn lên, chưởng môn của Thần Toán môn là Cố Khang khẽ hỏi Cửu Linh Đạo chưởng đã xảy ra chuyện gì. Còn Nhiễm Phi Trạch và bọn Giang Vĩ Anh lại đi về bên phía Thất Sát trang, Nhiễm Phi Trạch thi lễ với Phương Bình, hỏi: “Phương đại hiệp, lúc Phương Trang chủ mất, tiếng chuông ngài nghe thấy là loại nào trong số vừa rồi?”

Phương Bình sửng sốt. Loại nào? Lẽ nào tiếng chuông vừa rồi không phải tất cả đều được phát ra từ Cửu Linh Trảm sao? Tuy ông ta nghe thấy động tĩnh khi hung án xảy ra, nhưng lấy nhiều tiếng chuông na ná nhau ra để thử ông ta, thật sự là không chắc chắn lắm.

Phương Bình do dự, đại đệ tử của Thất Sát trang là Phó Ngôn liền sốt ruột. “Nhiễm Phi Trạch, ngươi đến đây để kiểm tra vết thương, cố làm hư ảo là có ý gì? Ngươi muốn bôi nhọ Thất Sát trang, cho rằng chúng ta nói dối đúng không?”

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch bình tĩnh đáp: “Ta chỉ quản việc kiểm tra Cửu Linh Trảm, những thứ khác là chuyện riêng của các vị.”

Phương Bình đứng bên cạnh nghiến răng kèn kẹt, nhưng không dám khẳng định là âm thanh nào, hàng trăm con mắt nhìn vào, lỡ nói sai một câu, thì sẽ khiến Cửu Linh Đạo chưởng có cớ thoát tội, vậy cái chết của trang chủ lại càng oan ức hơn. Phương Bình tự biết trách nhiệm nặng nề, ông ta cắn chặt răng, mặt cứng đờ, sống lưnng toát mồ hôi.

Nhiễm Phi Trạch cũng không bắt ông ta phải nói ra ngay, thấy Phương Bình mãi mà không lên tiếng, liền nói: “Để ta xem qua thi thể của Phương Trang chủ.”

Nhiễm Phi Trạch chuyển chủ đề, đồng thời cũng thu hút sự chú ý của mọi người. Phó Ngôn không mong gì hơn, vội giơ tay dẫn Nhiễm Phi Trạch và bọn Giang Vĩ Anh vào trong lán, mở quan tài ra.

Tuy Phương Đồng chết đã nhiều ngày, nhưng Thất Sát trang cẩn trọng bảo quản thi thể, giữ gìn được khá tốt, nhưng chuyện thi thể bị thối rữa thì khó mà tránh được, Nhiễm Phi Trạch cẩn thận xem xét vết thương, đúng như Tiêu Kỳ đã nói, toàn bộ vết thương đều do đao chém, thêm vào đó thi thể đã phân hủy, trừ phi bỏ thịt phanh xương, kỳ thực đúng là chả thể nhìn ra điều gì đặc biệt.

“Thế nào?” Phó Ngôn hỏi.

Nhiễm Phi Trạch nói “đợi chút” rồi ra ngoài xách con lợn ở trên bàn vào trong lán của Thần Toán môn, lại mượn Cửu Linh Trảm của Cửu Linh Đạo chưởng, đợi ba người bọn Giang Vĩ Anh cùng vào trong lán, chàng kéo cửa vải che đi. Mọi người không biết chàng định làm gì, đều rì rầm bàn tán.

Phương Bình nhìn sang Phó Ngôn, khuôn mặt đầy hổ thẹn, thấp giọng nói: “Ta, ta thực sự không cách nào chắc chắn là tiếng chuông nào.”

https://thuviensach.vn

“Bình thúc, chớ sốt ruột.” Phó Ngôn an ủi ông ta. “Hôm đó tất cả đều nhờ Bình thúc nhớ lại những điều này mới có thể xác định được hung thủ, chớ vội chớ hoảng, cứ từ từ, chắc chắn có thể nhớ lại điều gì đó.”

Phương Bình gật đầu, ổn định tinh thần, cẩn thận nhớ lại tiếng chuông, ông ta chỉ cảm thấy, chắc chắn không phải loại thứ hai và thứ tư, ba loại còn lại, ông ta không thể khẳng định được. Lúc này Nhiễm Phi Trạch và bọn người Giang Vĩ Anh lại đi ra ngoài. Giang Vĩ Anh gọi hai vị đệ tử vào trong lán khiêng hai con lợn ra ngoài, đặt ở trước võ đài. Nhiễm Phi Trạch đem binh khí của Cửu Linh Đạo chưởng và Phương Đồng lần lượt hoàn trả, sau đó nói với Phương Bình và Phó Ngôn: “Vết chém trên mình một con lợn là do ta và Cửu Linh Đạo chưởng trong lúc xuất chiêu lưu lại, có của Cửu Linh Đạo chưởng chém, cũng có của ta chém. Vết thương trên người con lợn còn lại là do ta dựa vào phương hướng kích thước vết thương trên người của Phương Trang chủ rồi dùng binh khí khác nhau để chém, có Cửu Linh Trảm, cũng có đao kiếm khác. Những điều này, Giang Chưởng môn, Tào Chưởng môn với Sử Đương gia đều có thể làm chứng.”

Phương Bình vừa rồi bị vặn hỏi một lần, liền cảnh giác hỏi: “Vậy thì sao chứ?”

Nhiễm Phi Trạch nói: “Sau khi Phương Trang chủ qua đời, chắc chắn đã có rất nhiều tiền bối kiểm tra vết thương của ông ta, vừa rồi Giang Chưởng môn cũng nói với ta, chỉ riêng trong tay ngài ấy đã có sáu phần ghi chép về kiểm tra thi thể. Hai ngày trước ta đã nói, hôm nay phải mời tất cả nhưng người trước đó đã kiểm tra thi thể và vết thương đến, đến giờ ta đưa ra vết cắt của các loại binh khí, mọi người cùng nhau kiểm tra, có thể đảm bảo hơn lời nói của một mình ta.”

Phương Bình và Phó Ngôn nhìn nhau, chẳng thể phản biện được. Có điều nếu để mọi người kiểm tra một lần nữa, thì hà tất phải đợi Nhiễm Phi Trạch đến ầm ĩ một trận thế này.

https://thuviensach.vn

Bên kia võ đài, mấy người trong võ lâm từng kiểm tra thi thể của Phương Đồng đã đi lên phía trước quan sát so sánh các vết thương. Phương Bình và Phó Ngôn cũng vội vàng đi lên xem. Nhiễm Phi Trạch lấy chiếc túi lớn của chàng ra, lần lượt xếp những binh khí đã dùng ra, có đao có kiếm có rìu mỏng dài. Sau đó chàng để mọi người kiểm tra, còn mình thì đứng sang bên cạnh.

Tiêu Kỳ đi đến bên cạnh, thì thầm vào tai chàng: "Huynh thật là giảo hoạt!" Bản thân mình không làm, lại kéo cả đám người vào, bất luận kết quả thế nào, đều không phải do một mình Nhiễm Phi Trạch gánh họa, thực sự là quá giảo hoạt mà.

"Đâu có." Nhiễm Phi Trạch lắc đầu, dõng dạc nói: "Thời gian dài quá, thi thể đã rữa, lại còn bảo ta kiểm tra vết thương, đùa ta sao? Bỏ thịt phanh xương, bọn họ đồng ý không? Bất luận là phải hay không phải, lời ta nói cũng không mấy có mấy trọng lượng, dễ dẫn đến tranh luận, ta hà tất phải làm vậy? Mọi người cùng đưa ra phán đoán, thế mới công bằng."

Tiêu Kỳ cứng họng, nghe thì có vẻ rất công bằng, chỉ cần kết luận được mọi người nhất trí thì Thần Toán môn và Thất Sát trang kia cũng chẳng cách nào phản bác.

Tiêu Kỳ đăm chiêu suy nghĩ, Nhiễm Phi Trạch nhìn đông ngó tây, một lát sau, đột nhiên dùng cánh tay huých Tiêu Kỳ. Tiêu Kỳ ngước mắt lên, Nhiễm Phi Trạch hất hàm về phía Huyền Thanh phái, hỏi: "Tiêu huynh đệ, cậu tiểu ca đứng hàng đầu tiên bên trái kia, có phải chính là tiểu sư đệ biết rèn sắt mà huynh nói không?"

Tiêu Kỳ nhìn sang đó, cậu thiếu niên có khuôn mặt nghiêm nghị, dáng người đoan chính kia đích thị là Quý Gia Văn, tiểu sư đệ xếp hàng thứ mười tám mà y nhắc đến. Y lườm Nhiễm Phi Trạch một cái, phớt lờ chàng.

Nhiễm Phi Trạch nói: "Huynh không nói ta cũng biết là cậu ta. Vóc dáng, độ dài cánh tay, hình dáng bàn tay kia, thiên tư không tồi đâu."

https://thuviensach.vn

Tiêu Kỳ không nghe nổi nữa, nhỏ giọng trách chàng: "Đừng bỉ ổi thế có được không?"

Nhiễm Phi Trạch mặc kệ y, lại nói: "Cậu ta rõ ràng rất muốn lên xem, nhưng mọi người đều là tiền bối, cậu ta đành kìm nén lại, chà, cậu bé này rất điềm tĩnh."

Tiêu Kỳ lườm chàng. "Huynh đến tuổi này rồi còn chưa lấy vợ, không biết là có bệnh kín gì không? Chớ có chủ ý không đứng đắn, nếu không ta chém huynh."

"Nghe đi, nghe đi, sao lại chua thế này."(1) Nhiễm Phi Trạch vẫn nhìn Quý Gia Văn, miệng lại nói: "Tiêu huynh đệ yên tâm, nếu như ta có sở thích đó, thì tuổi tác, tướng mạo của huynh xứng với ta hơn."

(1) Trong tiếng Trung, ghen tuông thường được ví với "ăn dấm chua".

"Cút đi!"

"Huynh cũng chớ sốt ruột về nhân duyên của ta, hiện giờ ta, ừm..." Nhiễm Phi Trạch có ý trêu đùa, chữ "ừm" kia kéo ra rất dài khiến Tiêu Kỳ trợn mắt nguýt chàng.

Nhiễm Phi Trạch bật cười, cuối cùng khẳng định: "Hiện giờ ta cũng có ý trung nhân rồi."

"Chúc mừng." Giọng Tiêu Kỳ nghe rất hờ hững, chẳng chút thành ý. Điều này thực sự cũng khó trách y, vì lời nói của Nhiễm Phi Trạch ai mà biết được câu nào là nghiêm túc, câu nào là chọc ghẹo.

"Huynh không tin?" Nhiễm Phi Trạch nhếch nhếch môi, nói tiếp: "Đợi mấy chuyện phiền phức này kết thúc, ta đón nàng ấy đến, giới thiệu cho huynh. Chắc chắn huynh chưa từng gặp cô nương nào thông minh như nàng ấy."

https://thuviensach.vn

Tiêu Kỳ liếc xéo chàng một cái, không tiếp lời, có lẽ y không tin lời Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch lại nói: "Thi thể của Phương Trang chủ kia, vết thương tuy khó phân biệt, nhưng ông ta bị chém nhiều như vậy, thì cũng hơi lạ."

Tiêu Kỳ giật giật khóe miệng, không hiểu sao Nhiễm Phi Trạch có thể quay ngoắt từ chuyện ý trung nhân sang hung án nhanh như thế. Y vội hỏi: "Nghĩa là thế nào?"

"Có người từng nói với ta, gây ra vết thương nhiều thế này nặng thế này, chắc chắn là trong lòng chứa đầy oán hận. Cửu Linh Đạo chưởng tính khí cao ngạo, khinh thường người khác, nhưng không phải loại người dễ dàng mất khống chế như vậy. Nếu có thể một đao lấy mạng chắc chắn sẽ không tốn sức như vậy. Phương Trang chủ võ nghệ cao cường, nếu giao thủ một trận sống mái với Cửu Linh Đạo chưởng, sao vết thương lại chỉ có ở phía trước? Vừa rồi ta giao đấu với Cửu Linh Đạo chưởng, đã dùng chiêu thức của Phương Trang chủ, nếu gắng hết sức, ta cũng không thể đảm bảo được vết thương sẽ ở chỗ nào. Hơn nữa, nếu muốn lén lút giết người, tại sao còn mang binh khí có thể phát ra tiếng chuông?"

"Cửu Linh Đạo chưởng không phải là sát thủ, lén lút để làm gì? Nếu đổi lại là ta, chết cũng sẽ mang theo Huyền kiếm." Tiêu Kỳ nhíu mày, đúng là có những người rất chung thủy với binh khí của mình, nhưng lời của Nhiễm Phi Trạch không phải không có lý. "Chuyện giao đấu vừa nãy, huynh đã nói với bọn Tào Chưởng môn và sư phụ ta chưa?"

"Bọn họ tận mắt nhìn thấy, ta hà tất phải nói lại?" Nhiễm Phi Trạch quay sang nhìn Tiêu Kỳ, cười, nói: "Hơn nữa, hiện giờ chẳng phải ta đã nói với huynh rồi sao?"

Tiêu Kỳ tức tối chửi thầm Nhiễm Phi Trạch giảo hoạt. Suy đoán này, nếu Nhiễm Phi Trạch không mở miệng, y chắc chắn cũng không thể im

https://thuviensach.vn

lặng. Cứ coi như y không nói, sư phụ và chưởng môn khác nhìn thấy cảnh Nhiễm Phi Trạch giao đấu, suy đoán trước đó cũng sẽ được chắc chắn, mà những suy luận này đều không phải do Nhiễm Phi Trạch nói ra, chàng có thể rũ sạch trách nhiệm. Nhiễm Phi Trạch nhìn biểu cảm của y, lại huých vào khủy tay y. "Công lao này nhường cho huynh, huynh nên cảm tạ ta."

Tiêu Kỳ lườm chàng, đang muốn chế nhạo mấy câu, thì đám người bên kia đã kiểm tra xong vết thương rồi.

Kết luận đúng như Nhiễm Phi Trạch dự liệu, trên người Phương Đồng chỉ có vết chém, không có các vết thương khác, phù hợp với đặc tính của Cửu Linh Trảm. Nhưng nếu như chỉ dựa vào vết thương, thì dùng các binh khí như kiếm, đao, rìu mỏng dài... cũng có thể tạo ra vết chém giống như thế này. Nói cách khác, không thể xác định có phải Cửu Linh Trảm gây ra không.

Không có kết quả - cục diện bế tắc.

Nhiễm Phi Trạch rất hài lòng với kết quả này.

Không phải chàng vui vẻ khi thấy sự việc không được rõ ràng, quan trọng hơn chính là, bất luận hai bên có kế sách gì, chàng cũng có thể rút chân khỏi vũng bùn này một cách êm đẹp. Sự thực chứng minh, chỉ cần đao kiếm giao nhau, muốn gây ra vết chém giống hệt nhau là chuyện không hề khó. Điều chàng muốn làm là chỉ ra dấu vết, còn về kết luận, là chuyện của các phái giang hồ.

Nhiễm Phi Trạch mấy ngày nay đều đi khắp trấn Võ, đến võ đài xem mấy trận tỉ thí vốn lấy danh nghĩa là thi đấu nhưng thực ra là để báo thù xả hận, lại xem hết một lượt tin tức trên bức tường bố cáo, nào là phân tích vụ án, thông báo báo thù, tập hợp nhân thủ... chàng khá hiếu kỳ với vụ án này.

Hôm đó kiểm tra vết thương xong, chàng cẩn thận xem phản ứng của hai phái, phản ứng của Thất Sát trang kích động hơn một chút, dù sao họ cũng hy vọng có chứng cứ định tội cho Cửu Linh Đạo chưởng, đáng tiếc sự

https://thuviensach.vn

việc trái với mong muốn của họ. Sắc mặt đám người bên Thần Toán môn cũng rất xấu, ầm ĩ một trận, cuối cùng bọn họ cũng không thể rũ sạch hiềm nghi. Sau hôm đó trấn Võ vô cùng yên ả, Nhiễm Phi Trạch nghĩ chắc là các môn phái đều tụ tập lại đóng cửa thương nghị rồi.

Nhiễm Phi Trạch nghĩ, nếu Tô Tiểu Bồi có ở đây, nàng sẽ nghĩ gì về vụ án. Có thể nàng sẽ phân tích được suy nghĩ của mọi người.

Nhiễm Phi Trạch rất nhớ nàng, thầm nghĩ nên viết cho nàng một bức thư, nhưng chàng vẫn do dự có nên nhắc đến chuyện đón nàng tới đây không. Sau đó chàng quyết định chuyện này cứ thư thư đã, dù gì cũng chưa hết chuyện phiền phức, nàng không biết võ, nếu bị liên lụy thì không hay. Chàng kể với nàng những chuyện khác vậy.

Ví dụ chuyện tìm người mà nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng, Nhiễm Phi Trạch viết rằng về phía chàng vẫn chưa có gì tiến triển, sau đó chàng hỏi bên phía nàng có động tĩnh gì mới không. Chàng nói, nếu như nàng có tin tức gì bắt buộc phải nói với chàng, chàng muốn gặp người đó một lần. Đường về nhà của nàng xa xôi, chàng không yên tâm, chàng dự định đích thân đi tiễn nàng quay về, chàng hỏi xem ý nàng thế nào.

Nhiễm Phi Trạch viết đến đây bỗng khựng lại. Hỏi ý của nàng thế nào. Ngộ nhỡ nàng nói không được, vậy há chẳng phải là tự đào hố chôn mình sao?

Trong những ngày này, Nhiễm Phi Trạch đã suy nghĩ rất nhiều, chàng chắc chắn, vô cùng chắc chắn là mình đã trúng mê hồn thuật rồi.

Tuy Tô Tiểu Bồi nói phải quay về nhà, tuy nàng rất cổ quái, nhưng thích chính là thích thôi, chàng không việc gì phải dằn vặt vì việc này. Chàng nhớ nàng, thật sự rất nhớ.

Cho nên không thể hỏi ý của nàng được, chỉ nói chàng muốn tiễn nàng thôi. À, chuyện đón nàng đến đây, vẫn nên đánh tiếng trước thì hơn, để nàng biết chàng không vứt bỏ nàng, “sau này chắc chắn sẽ gặp lại” là lời

https://thuviensach.vn

thật lòng của chàng. Chàng sẽ tiếp tục chăm sóc, tiếp tục giúp nàng tìm người, chàng muốn mãi mãi làm chỗ dựa của nàng.

Nhưng nói thế nào cho thích hợp, chàng cần phải nghĩ thật kỹ. Tô Tiểu Bồi tuy không bận tâm những lề thói thế tục, nhưng trước đó chàng để nàng ở lại, đến giờ lại muốn mời nàng đến ở cùng, hai người còn là cô nam quả nữ nữa, nếu nói thẳng thừng quá, thực sự là vượt lễ thường tình. Chàng không muốn dọa nàng sợ. Chàng ngẫm nghĩ rồi cười, nàng sẽ không bị dọa đâu, chẳng phải nàng còn than vãn chuyện Bạch Ngọc Lang lôi thôi dài dòng những lễ giáo đó hay sao, bức thư ấy khiến chàng cười rất lâu, chàng còn có thể tưởng tượng ra biểu cảm và ngữ khí của nàng nữa.

Nhiễm Phi Trạch đang đắn đo xem phải viết như thế nào, bỗng nghe thấy có người gõ cửa.

Chàng nhíu mày, mặc kệ, nhưng người bên ngoài vẫn tiếp tục gõ. Nhiễm Phi Trạch đứng phắt dậy, hậm hực mở cửa ra.

Đang đứng bên ngoài là Tiêu Kỳ và hai đệ tử trẻ tuổi của Huyền Thanh phái, một người chính là Quý Gia Văn. Nhiễm Phi Trạch chăm chú nhìn cậu ta, còn Tiêu Kỳ thì lườm chàng.

“Chuyện gì?” Nhiễm Phi Trạch không sợ bị lườm, nhưng chàng nôn nóng muốn viết thư để gửi đi.

Tiêu Kỳ và hai đệ tử Huyền Thanh phái cùng nhau thi lễ với chàng, sau đó Tiêu Kỳ bảo hai người đó đợi ở bên ngoài, còn y thì đi vào phòng, ngồi xuống bàn, dường như muốn từ từ nói chuyện với Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch chau mày lại, giang hồ à giang hồ, rõ ràng nên đeo kiếm sống tiêu diêu tự tại, đằng này lại còn lễ giáo nhiều hơn cả bách tính bình thường, còn phải làm bộ làm tịch. Nhiễm Phi Trạch cũng ngồi xuống, nói với Tiêu Kỳ: “Có chuyện mau nói.”

https://thuviensach.vn

Tiêu Kỳ hắng giọng nói: “Huynh biết đó, án mạng của trang chủ Thất Sát trang đến giờ chưa có tiến triển.”

Nhiễm Phi Trạch gật đầu.

“Đạo lý báo thù giải hận huynh nói ta đã thương lượng qua với sư phụ và những tiền bối khác. Mọi người tuy cảm thấy có lý, nhưng sau khi hỏi Thất Sát trang, bên đó cũng không nghĩ ra được người nào có thù lớn như vậy với trang chủ. Tính đi tính lại, vẫn chỉ có Cửu Linh Đạo chưởng có khả năng nhất. Nhưng chuyện này nghi vấn trùng trùng, ví dụ vết thương trong lúc giao đấu, tiếng chuông, hay thời gian giết người...”

Nhiễm Phi Trạch xua xua tay. “Được rồi, những điều này không cần phải nói đi nói lại với ta.”

Tiêu Kỳ ngậm miệng, lát sau mới ngập ngừng hỏi chàng: “Huynh thấy thế nào?”

Nhiễm Phi Trạch nói: “Theo như ta thấy thì án mạng là chuyện lớn, nên báo quan thì phải báo quan, tự có thanh thiên đại lão gia thay các huynh tra án.”

Tiêu Kỳ không kìm được lườm chàng, đang nói đùa sao?

“Huynh biết đó, ta đâu có lăn lộn trong giang hồ, chỉ rèn sắt đúc đồ mà thôi. Ta trước nay luôn giữ lễ, tuân thủ pháp luật, an phận giữ mình, những ân oán linh tinh vớ vẩn trong giang hồ bọn huynh, ta có thể can dự vào sao? Vẫn nên báo quan thì tốt hơn, thành Bình Châu gần như vậy, huynh bảo Thất Sát trang kia khiêng thi thể đi đánh trống kêu oan, chắc chắn sẽ có tác dụng.”

Tiêu Kỳ tiếp tục lườm chàng, trong giang hồ quá nhiều chuyện nói không rõ kể không tỏ, quan phủ mắt nhắm mắt mở cho qua, giờ lại đưa đến tận cửa, để quan phủ quang minh chính đại gây phiền nhiễu cho giang hồ sao?

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch nhún vai, biểu cảm "huynh đến tìm ta thì có tác dụng gì chứ".

Tiêu Kỳ trầm ngâm hồi lâu rồi nói: "Ta đã nói với sư phụ rồi."

"Nói chuyện gì?" Nhiễm Phi Trạch lơ đễnh hỏi, đột nhiên chàng nghĩ hay là dùng vụ án này làm lý do để yêu cầu Tô Tiểu Bồi đến đây giúp đỡ? Danh chính ngôn thuận, cũng không quá lộ liễu. Nhưng đám người này rất phiền phức, nếu Tô Tiểu Bồi thật sự có ý định điều tra án thì phải làm thế nào? Đột nhiên tim chàng đập dồn dập, nàng nói tìm được người kia thì sẽ quay về nhà, chắc sẽ không đi luôn mà không nói với chàng một tiếng chứ? Trời ạ, thế thì bức thư này phải nhanh chóng gửi đi mới được, còn phải dặn dò cả Bạch Ngọc Lang nữa. Ừm, vẫn là đón nàng ấy đến bên mình thì tốt hơn, dù sao thì đi đâu cũng phiền phức cả, bản lĩnh thu hút phiền phức của nàng cũng chẳng kém chàng. Huống hồ nếu như nàng chịu ở lại bên chàng lâu dài, thì nàng cũng phải thích ứng với cuộc sống của chàng. Ừm, hình như là nghĩ hơi xa rồi.

"Ta nói với sư phụ, huynh chỉ cần năm ngày đã phá xong Linh Lung trận."

Nhiễm Phi Trạch thẫn thờ một hồi lâu mới sực tỉnh, ngước mắt lên hỏi: "Vậy thì sao?"

"Chuyện vào Linh Lung trận rồi còn có thể lẻn ra ngoài, giết người xong lại quay về, cần phải khảo chứng, cũng là manh mối duy nhất còn tác dụng. Các phái bọn ta sẽ cử ra một số người cùng nhau vào Linh Lung trận, cần một người dẫn đường thông thạo về trận pháp cơ quan và ám khí."

"Thần Khí môn đó, bọn họ am hiểu nhất là trận pháp với cơ quan ám khí." Nhiễm Phi Trạch hào phóng nâng cao uy phong của đối thủ cạnh tranh.

https://thuviensach.vn

“Bên trong Linh Lung trận, huynh và sư phụ huynh động tay động chân nhiều nhất còn gì.”

“Oan uổng.”

“Chớ kêu oan, những người chịu khổ trong Linh Lung trận vì bọn huynh không ít đâu.”

“Chẳng qua bọn ta muốn làm cho Linh Lung trận thú vị hơn một chút thôi, đây chẳng phải là tâm nguyện ban đầu của các tiền bối khi bố trận sao? Nếu không thú vị, trận pháp này há chẳng phải không cần tồn tại nữa sao?”

Tiêu Kỳ không nghe chàng giảo biện, chỉ nói: “Ba ngày nữa Thất Sát trang muốn làm tang sự cho Phương Trang chủ, sau tang sự, các phái sẽ chọn ra người cùng vượt Linh Lung trận. Nếu như thực sự có thể tra ra điều bất thường, các phái sẽ không bảo vệ cho Cửu Linh Đạo chưởng nữa, Thần Toán môn bắt buộc phải đưa ra câu trả lời. Chuyện này quan hệ trọng đại, huynh nghiêm túc chút đi.”

“Ta nghiêm túc hết mức rồi.”

“Lần trước đã nói với huynh, Thần Toán môn không tìm được chứng cứ, sợ là sẽ quay sang nói xấu huynh. Quả nhiên mấy ngày nay bọn họ đang rêu rao, nói huynh có cách tạo ra tiếng chuông và vết thương, đổ tội cho Cửu Linh Đạo chưởng. Khi xảy ra án mạng, tuy huynh ở thành Ninh An, nhưng bọn họ đã điều tra hành tung một năm nay của huynh, nghi ngờ huynh nhận sự sai khiến hoặc là cấu kết với kẻ khác hành sự.”

Nhiễm Phi Trạch cười cười. “Cứ để bọn họ điều tra đi.” Nét mặt tuy vẫn bình thản, nhưng chàng lại chột dạ nhớ đến Tô Tiểu Bồi. Thần Toán môn là tổ chức tình báo số một trong giang hồ, thầy tướng số và các sạp bói toán ở các thành đều là tai mắt của bọn họ. Muốn tra ra sự cổ quái của Tô Tiểu Bồi thì không có gì khó khăn cả. Bản thân chàng thì không lo, phiền phức lớn hơn chàng cũng từng gặp qua, nhưng Tô Tiểu Bồi chính là điểm yếu của chàng, khiến chàng không khỏi lo lắng.

https://thuviensach.vn

"Nếu không có chuyện gì khác, huynh về trước đi, ta rất bận."

"Bận chuyện gì? Huynh muốn đốt lò sao?" Nếu Nhiễm Phi Trạch đốt lò, cũng coi như đại sự trong giang hồ, chàng hiếm khi đúc binh khí, nhưng hễ đúc là cho ra thần khí. Chàng một thân một mình, không có danh tiếng thế lực lớn như Thần Khí môn, nhưng số ít những người hiểu biết trong giang hồ, cho dù phải đánh nhau vỡ đầu cũng muốn có được món binh khí do chàng đúc ra.

"Không có tâm trạng đốt lò, ta phải viết thư."

"Viết thư?" Tiêu Kỳ tỏ ra bực bội. "Ta đang bàn chuyện quan trọng với huynh đó."

"Thư của ta cũng quan trọng."

"Thư gì mà quan trọng như vậy?"

"Thư tình."

Tiêu Kỳ suýt chút nữa không kìm được muốn chửi chàng một trận, nhưng nghĩ đến hình tượng danh môn đại phái, y liền nuốt cơn giận này xuống.

"Nếu chiêu này của ta hữu dụng, sau này sẽ truyền thụ cho huynh." Nhiễm Phi Trạch còn không biết xấu hổ mà nói như vậy.

Tiêu Kỳ bị chàng chọc tức, trước khi đi chỉ ném lại một câu: "Huynh chớ rời khỏi trấn Võ, chuyện vào Linh Lung trận, ta nói trước cho huynh biết."

Không được rời khỏi trấn Võ? Nhiễm Phi Trạch cảm thấy yêu cầu này thật đáng ghét. Tính chàng ghét nhất là bị người ta khua tay múa chân bắt làm cái nọ cái kia. Huống hồ bây giờ chàng đang lo cho Tô Tiểu Bồi. Vốn chỉ băn khoăn xem nên viết thư như thế nào, bị mấy lời của Tiêu Kỳ dọa,

https://thuviensach.vn

chàng liền do dự có cần lập tức quay lại thành Ninh An trông chừng Tô Tiểu Bồi hay không.

Nhưng chàng lại nghĩ, nếu thật sự đến bước đó, chàng càng lo lắng thì càng khiến người ta biết tầm quan trọng của Tô Tiểu Bồi, sợ là sẽ bất lợi cho nàng hơn. Chàng vẫn nên ở đây xử lý xong xuôi vụ án này trước đã.

Nhiễm Phi Trạch ổn định tâm trạng, viết tiếp bức thư. Chàng không nhắc đến chuyện muốn đón Tô Tiểu Bồi đến nữa mà dặn dò nàng chú ý ngôn hành, chăm sóc tốt cho bản thân. Chàng nhấn mạnh nếu tìm được người nàng muốn tìm, đừng vội đi ngay, bắt buộc phải nói cho chàng biết, vì chàng có lời muốn nói trước khi nàng về nhà. Sau đó chàng lại viết một bức thư cho Bạch Ngọc Lang, dặn dò cậu ta lưu tâm đến sự an toàn của Tô Tiểu Bồi, dặn cậu ta chăm sóc tốt cho nàng, lại dặn cậu ta nếu Tô Tiểu Bồi muốn đi, nhất quyết phải giữ nàng lại.

Viết xong, chàng đọc lại một lượt rồi mới gửi đi.

Sau khi xác nhận thư đã được gửi đi, Nhiễm Phi Trạch lại đi một vòng quanh trấn Võ. Chàng đến tường bố cáo xem tin tức, lại nghe mấy người nhiều chuyện tán gẫu một lúc, sau đó chàng đi thong thả về nhà, được nửa đường, chàng nhìn thấy Cửu Linh Đạo chưởng đang đứng ở góc khuất đợi chàng.

"Nhiễm đại hiệp." Không đợi Nhiễm Phi Trạch có phản ứng, Cửu Linh Đạo chưởng đã lên tiếng chào hỏi trước.

"Đạo chưởng." Nhiễm Phi Trạch quyết định qua đó xem ông ta muốn làm gì.

"Nhiễm đại hiệp có nhớ một quẻ ta từng bốc cho cậu khi còn nhỏ không."

"Vẫn nhớ." Nhiễm Phi Trạch cười cười, chẳng nhẽ ông ta định dùng một quẻ bói để tranh thủ sự cảm thông của chàng?

https://thuviensach.vn

Kết quả Cửu Linh Đạo chưởng lại nói: "Năm đó ta từng nói với cậu, kỳ duyên không đến, đời này uổng phí. Giờ cậu cần cẩn thận, kỳ duyên đã đến, nguy hiểm trùng trùng." Ông ta nói xong, cũng không đợi Nhiễm Phi Trạch kịp phản ứng lại, liền quay người đi luôn.

Nhiễm Phi Trạch trầm tư, ông ta nói những lời này, là muốn chàng biết kết quả của quẻ bói hay đang cảnh cáo chàng? Vì chàng không làm trái với lương tâm, giúp đỡ ông ta trong chuyện kiểm tra vết thương sao? Nhiễm Phi Trạch nhíu chặt chân mày, đột nhiên hiểu vì sao Thất Sát trang lại oán hận Cửu Linh Đạo chưởng đến vậy. Cách nói chuyện của ông ta thật sự khiến người ta hận.

Cũng không biết có phải là chịu ảnh hưởng bởi những điều Cửu Linh Đạo chưởng nói không mà Nhiễm Phi Trạch thấy bất an khôn nguôi. Mấy ngày này trong trấn Võ cũng không có động tĩnh gì, nhưng lại tràn ngập không khí bức bối manh động. Thi thể của Phương Đồng Trang chủ Thất Sát trang đã được đưa về trang để mai táng, rất nhiều đại phái cũng đã đi, trấn Võ bỗng chốc vắng vẻ.

Hôm nay Nhiễm Phi Trạch ngồi trong phòng trầm tư hồi lâu, chàng muốn đúc cho Tô Tiểu Bồi một món vũ khí phòng thân, nhưng mà chân tay nàng vụng về thế, phải đúc như thế nào mới tiện cho nàng dùng đây. Đang khổ não thì Tiêu Kỳ lại đến, vẫn dẫn theo tiểu sư đệ Quý Gia Văn kia. Nhiễm Phi Trạch nghĩ chắc chắn là sư môn bọn họ có lệnh, hiện tại tình thế không ổn, các đệ tử không được một mình hành động.

Tiêu Kỳ đến nói với Nhiễm Phi Trạch, nhân dịp dự tang lễ, các phái đã thương lượng xong chuyện vào Linh Lung trận, ba ngày nữa sẽ tiến hành, bảo Nhiễm Phi Trạch chuẩn bị một chút. Đang nói dở, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa một tràng tiếng vó ngựa dồn dập, Quý Gia Văn quát lên: "Người nào đến đó?"

https://thuviensach.vn

Tiêu Kỳ và Nhiễm Phi Trạch ra ngoài, thấy một thiếu niên mặc sai phục bổ khoái đang cưỡi ngựa phóng đến.

"Lão Lục của Bạch gia?" Sáu người con của Bạch gia tướng mạo giống nhau, Lão Lục không thích chốn võ lâm, chỉ muốn làm đương sai , điều này rất nhiều người trong giang hồ đều biết, Tiêu Kỳ vừa nhìn cũng đoán ra được thân phận cậu ta. Nhiễm Phi Trạch nhìn thấy Bạch Ngọc Lang, trong lòng đột nhiên nảy sinh dự cảm không lành. Thư của chàng mới gửi đi được mấy ngày, bên đó chắc vẫn chưa nhận được, cứ coi như nhận được rồi, cũng không thể nào là Bạch Ngọc Lang đích thân đến đưa thư. Chàng liền đẩy Tiêu Kỳ ra, gọi: "Lão lục."

Bạch Ngọc Lang vượt qua Quý Gia Văn, vội vàng xuống ngựa, thở hồng hộc, nói không nên lời: "Nhiễm thúc, đại tỷ, tỷ ấy..."

Nhiễm Phi Trạch nhìn sắc mặt của Bạch Ngọc Lang, tâm trạng đột nhiên chùng xuống.

"Đại tỷ gặp nạn rồi. Hôm đó Lưu thẩm mang bữa sáng đến cho đại tỷ, phát hiện ra trên giường tỷ ấy toàn là máu..." Vừa nói cậu ta vừa thở dốc, phần sau bị nghẹn lại trong cổ họng.

"Nàng ở đâu?" Nhiễm Phi Trạch quát lên.

"Không thấy đâu. Không thấy đại tỷ đâu nữa."

Chỉ có vết máu ở trong phòng.

HẾT TẬP 1

https://thuviensach.vn

<<Tập 2>>

https://thuviensach.vn

Chương 12

Khi tỉnh lại, Tô Tiểu Bồi đang nằm trong phòng ngủ của mình.

Cô đờ đẫn cả nửa ngày mà vẫn chưa nhận ra tiếng o o nhè nhẹ của điều hoà là âm thanh gì.

Cô khẽ cử động, sờ thấy mặt đệm dễ chịu, tấm chăn mềm mại, mở to mắt nhìn thấy trần nhà màu trắng như tuyết và chùm đèn treo trên đó. Cô ngồi dậy, khung ảnh trên tủ đầu giường vẫn ở đó.

Cô hoảng hốt một hồi mới nhận ra mình đã quay trở về!

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tô Tiểu Bồi là cô còn chưa kịp nói lời tạm biệt với Nhiễm Phi Trạch. Cô thật sự hối hận, đáng ra không nên do dự mà phải cẩn thận viết thư tạm biệt chàng, nếu không thấy cô đâu nữa, chắc chàng sẽ rất lo lắng.

Suy nghĩ thứ hai hiện ra trong đầu cô là một nghi vấn. Tại sao cô lại quay về được? Lẽ nào Trình Giang Dực đã tìm thấy cô, cho nên hai người cùng nhau quay về?

Trái tim Tô Tiểu Bồi đột nhiên đập rộn.

Ký ức cuối cùng trong ký ức đó là cô nhận được bức thư bằng tiếng Anh của Trình Giang Dực, sau đó cô viết thư cho Nhiễm Phi Trạch, nhưng chưa viết xong cô đã quyết định đi ngủ, ngủ xong tỉnh dậy đã thấy mình quay trở về hiện tại rồi.

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, nhìn xuống người mình, áo ngủ quần ngủ hình gấu Pooh, tất cả đều rất bình thường. Có điều cô bỗng cảm thấy không quen với cách ăn mặc này.

Đầu óc hơi rối loạn nhưng cô biết rõ mình đã quay về, đây không phải là mơ.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi trở dậy, đi tắm. Nước máy, bình nóng lạnh, vừa mở vòi là có nước nóng để tắm luôn, thật sự quá hạnh phúc! Dòng nước ào ào xối xuống người giúp cô tỉnh táo hơn. Tắm xong, cô kiểm tra ngày tháng, gọi điện đến công ty xin phép nghỉ ốm.

Với tình trạng hiện tại, cô không thể đi làm bình thường được, cô cần thả lỏng để điều chỉnh lại sự "chênh lệch thời gian".

Xin nghỉ xong, cô đi đến bệnh viện. Nếu như Trình Giang Dực cũng đã quay trở lại, vậy nhất định anh ta đã tỉnh. Cô muốn đi kiểm tra xem sao.

Nhưng kết quả lại khiến cô thất vọng.

Trình Giang Dực chưa tỉnh.

Cô không thể gặp được anh ta, nhưng cô biết anh ta vẫn đang hôn mê. Lần này không cần thư ký ra ngăn cản, y tá vừa thấy cô đã ngăn cô lại ở ngoài, đồng thời vẫn cho cô biết bệnh tình của Trình tiên sinh vẫn ổn định, có điều chưa thấy dấu hiệu tỉnh lại.

Chuyện này là sao?

Tô Tiểu Bồi hoang mang đi xuống lầu, ngồi trên chiếc ghế dài trong vườn hoa của bệnh viện.

Cô muốn suy nghĩ cẩn thận, rõ ràng mọi chuyện.

Cô nhận được thư của Trình Giang Dực, anh ta đã tìm thấy cô, sau đó cô đi ngủ, tiếp đó thấy mình trở về nhà. Với tình huống này, trừ phi nhiệm vụ tìm người của cô đã hoàn thành, còn không thì thật khó giải thích nổi. Có lẽ Trình Giang Dực đã quay về rồi, nhưng anh ta cần thời gian để khôi phục thần trí, dù sao cũng là bệnh nhân bị thương nặng và hôn mê lâu ngày, không giống như cô.

Tô Tiểu Bồi suy đoán có lẽ mấy ngày nữa Trình Giang Dức mới có thể tỉnh lại. Cô thở phào một hơi, bất luận thế nào, chuyến hành trình xuyên

https://thuviensach.vn

không kỳ quái này cũng đã kết thúc, điều đáng tiếc duy nhất chính là cô không kịp từ biệt Nhiễm Phi Trạch.

Cô đang nhớ đến Nhiễm Phi Trạch, liền nhìn thấy một anh chàng trông quen quen thở hổn hển chạy về phía cô.

Đó là Nguyệt Lão số 2238.

"Tô Tiểu Bồi, cô... cô lại quay về rồi?"

"Trình Giang Dực vẫn chưa tỉnh." Tô Tiểu Bồi chủ động nói cho anh ta biết.

"Tôi biết rồi." Nguyệt Lão lộ vẻ cảm thông.

Thái độ này là sao? Trong lòng Tô Tiểu Bồi run lên, hỏi: "Vì sao tôi quay lại được?"

"Ơ, cô nói chuyện thật kỳ lạ." Nguyệt Lão nói, nhưng bị Tô Tiểu Bồi lườm cho một cái. Đã không nhanh chóng nói chuyện chính còn bới móc lỗi trong lời của cô. Nguyệt Lão bị lườm, khẽ ho hai tiếng, quay lại chủ đề chính. "Cô bị người ta giết rồi còn gì."

"Giết rồi?" Tô Tiểu Bồi kinh ngạc. "Tại sao tôi lại không biết?"

"Như vậy cũng tốt, ít nhất cô đã ra đi trong giấc ngủ mà không bị đau đớn."

Lời này chẳng giống như đang an ủi người khác chút nào.

Tô Tiểu Bồi nhíu mày. "Ai giết tôi?"

Nguyệt Lão xua tay. "Tôi làm sao mà biết được."

"Vậy thì anh biết được những gì?" Anh ta định thách thức lòng tin của người ta hết lần này đến lần khác sao?

"Hệ thống ghi chép chỉ báo cho tôi biết cô đã quay lại, nguyên nhân tử vong là bị người ta đâm chết trong lúc ngủ, không nói hung thủ là ai. Tôi

https://thuviensach.vn

đâu phải người tra án, tôi chỉ là người cứu nhân duyên thôi."

Tô Tiểu Bồi thật sự chẳng muốn nói gì nữa. Cô thẫn thờ một lúc rồi thương lượng với anh ta: "Anh hãy đi cứu vớt nhân duyên của người khác đi. Cứ mặc kệ tôi, coi như tôi đã chết rồi, được không?"

Nguyệt Lão ủ dột nói: "Mất nhiều thời gian thế rồi mà không có tiến triển nào sao?"

"Không có, tôi nhận được thư của Trình Giang Dực, anh ta hỏi tôi: "Cô là ai?"."

Nguyệt Lão phấn chấn tinh thần. "Sau đó thì sao?"

"Sau đó tôi đã chết và quay về."

Nguyệt Lão há hốc miệng. "Chỉ thiếu... chỉ thiếu một xíu nữa thôi." Anh ta thở dài, cắn răng nói: "Cô chết thật là không đúng lúc."

"Cảm ơn lời nhận xét của anh!" Tô Tiểu Bồi không muốn để ý đến anh ta nữa. Thậm chí cô chẳng còn lòng dạ nào để nghĩ xem kẻ nào lại giết cô dã man như thế.

Một lúc sau, cô hỏi: "Tôi sẽ không phải xuyên không quay lại đó nữa chứ?"

"Đương nhiên rồi."

Nghe giọng điệu thản nhiên như vậy, Tô Tiểu Bồi thật sự muốn trừng mắt lườm ông Trời, vì cô biết có trừng mắt lườm tên Nguyệt Lão vô tích sự này thì cũng chẳng được gì, nhìn xem, dáng vẻ của anh ta lúc này còn ủ rũ hơn cả cô.

"Anh nói tôi bị đâm chết đúng không?"

"Ừm." Nguyệt Lão lấy ra một cuốn sổ ghi chép giống như máy tính bảng, kiểm tra lại. "Đích xác là viết như vậy."

https://thuviensach.vn

“Vậy nếu tôi xuyên không quay lại đó, mở mắt tỉnh lại trong vũng máu, tay bịt lấy cái bụng máu me đầm đìa, chắc sẽ doạ kẻ đâm tôi sợ chết khiếp nhỉ?!”

“Cô giỏi tưởng tượng thật đấy.” Nguyệt Lão bĩu môi. “Thế cũng tốt, ít nhất cô mở mắt ra một cái sẽ biết ngay kẻ giết mình là ai.”

Tô Tiểu Bồi quay sang, nhìn anh ta bằng ánh mắt u ám.

Nguyệt Lão lí nhí nói: “Tôi chỉ muốn thuận theo ý cô để an ủi cô thôi mà.”

“Cảm ơn, anh rất biết an ủi người khác.” Tô Tiểu Bồi lạnh nhạt nói. “Nếu như tôi thật sự phải xuyên không như vậy, đợi sau khi quay lại, tôi nhất định sẽ dần cho anh một trận, tôi nói nghiêm túc đó.”

Nguyệt Lão giật thót. “Không đâu, thân thể của cô bị đâm nát rồi, hệ thống dây tơ hồng muốn kéo cô qua đó thì trước tiên cần phải đắp hình mới đã. Lần này tôi không biết khi nào cô sẽ đi, vì không biết khi nào hệ thống mới hoàn thành việc đắp hình. Cô sẽ không phải bịt lấy cái bụng đầm đìa máu đâu, cô yên tâm!”

“Đắp hình gì?”

“Chính là chiếu theo dáng vẻ của cô làm ra một thân thế khác ở bên đó, nếu không làm sao cô qua đó được? Không phải là cái vỏ giả, mà vẫn là cô, hoàn toàn giống hết như cô ở đây.”

“Lần trước tôi rơi xuống nước, vỏ ngoài không dùng tiếp được, còn lần này nó bị đâm thủng nên các anh phải làm lại một cái mới?”

“Hình như chính xác là như vậy.” Nguyệt Lão không đáng tin kia còn thêm vào hai từ “hình như” nữa.

Tô Tiểu Bồi nhíu mày. “Cho nên tôi ở bên đó không già, không chết, tóc không dài ra? Vậy chẳng phải là yêu quái sao?”

https://thuviensach.vn

“Cô nghĩ rõ hay. Thời gian cô ở bên đó cũng có hạn, nếu như trong thời gian hạn định mà cô không tìm được anh ta thì cô sẽ phải quay về, còn sợi dây tơ hồng sẽ bị đứt luôn.”

“Bao nhiêu lâu?”

“Ý...”

“Anh không biết?”

“Cái này trên sổ ghi chép đúng là không nhắc đến.”

“Số 2238, số điện thoại khiếu nại của các người là bao nhiêu?”

Nguyệt Lão nhăn mặt, bộ dạng ấm ức vô hạn.

“Nếu như cô khiếu nại tôi mà có thể lấy được đáp án về tương lai, tôi sẵn sàng để cho cô khiếu nại. Nhưng cô cũng như bọn họ, đều hiểu sai vấn đề. Các người luôn cho rằng tình cảm không thuận lợi là do lỗi của Nguyệt Lão, vận mệnh không công bằng là lỗi của ông Trời, nhưng vấn đề này thì liên quan gì đến người khác chứ? Người ta không biết, lẽ nào cô cũng không biết? Cô theo ngành tâm lý học, cô hiểu biết nhiều. Không giấu gì cô, chúng tôi làm Nguyệt Lão cũng phải học tâm lý học nhưng có hiểu tâm lý hơn nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì. Cần oán thán thì vẫn phải oán thán, cần kén chọn thì vẫn kén chọn, bản tính con người là phá hoại, việc chúng tôi có thể làm được chỉ là dẫn dắt và khai thông, nhưng cuối cùng kết quả thế nào, chẳng phải vẫn do chính bản thân các người tạo thành sao?”

Nguyệt Lão ngừng một chút, nhìn sắc mặt của Tô Tiểu Bồi. “Cho đến bây giờ cô vẫn chưa có bạn trai, đứng từ góc độ chức trách của tôi mà nói, vấn đề là ở chỗ sợi dây tơ hồng buộc nhân duyên, cô đang chờ đợi gặp gỡ người được số mệnh an bài để yêu thương. Nhưng từ góc độ của bản thân cô mà nói, những điều này lẽ nào không phải là lỗi của cô sao? Cô hãy nhớ lại thời trung học của mình đi, những nam sinh gửi thư tình tới, cô đều ném thư đi ngay trước mặt người ta, lại nhớ về thời đại học xem, những nam sinh đối tốt với cô, thái độ của cô đối với người ta như thế nào, càng khỏi

https://thuviensach.vn

cần nhắc đến sau khi cô ra ngoài xã hội đi làm, đối với những người đàn ông xem mặt kia, ý tôi là nói, thái độ đối đãi người ta...”

Tô Tiểu Bồi đanh mặt, lườm anh ta.

Nguyệt Lão so vai. “Cô, cô có lườm tôi... tôi cũng chẳng sợ.” Đáng tiếc lời nói ra chẳng có khí thế chút nào.

Anh ta ngừng lại, thấy Tô Tiểu Bồi không nói gì, thế là lại tiếp tục: “Tô Tiểu Bồi, quá trình tiếp xúc giữa người và người là cảm giác tương hỗ nhau. Khi cô kén chọn chê bai người ta chỗ này không được chỗ kia không được, người ta cũng nhìn thấy những tâm tư của cô, cái này chắc cô còn biết rõ hơn tôi. Những nhà tâm lý học các cô chẳng phải là có các bài trắc nghiệm tâm lý còn gì, khi xem ảnh, nếu như đối phương tỏ ra có thiện cảm với mình, thì mình cũng sẽ có thiện cảm với đối phương.”

Tô Tiểu Bồi nhíu mày, anh ta biết cả chuyện này à?! Trắc nghiệm đó là đưa ra hai bức ảnh chân dung của một người con gái đẹp, hai bức ảnh đó gần như giống nhau, điểm khác biệt duy nhất là trong một bức ảnh đồng tử của cô gái được phóng to lên. Những người đàn ông sau khi xem xem hai bức ảnh này, đều nói là thích bức ảnh mà đồng tử mắt được phóng to kia hơn. Có nghĩa là trong điều kiện tương đồng, người ta sẽ bị hấp dẫn bởi người có thiện cảm với mình và bị mình hấp dẫn.

Nguyệt Lão tiếp tục nói: “Nguyệt Lão chúng tôi đều rất nỗ lực làm việc, mặc kệ cô có tin hay không, chúng tôi còn mong muốn tình yêu và nhân duyên của các cô đạt được thành công hơn cả bọn cô. Có điều các cô cần phải có thái độ nghiêm túc, không thể đem sự trở ngại và không thuận lợi mình gặp phải đổ cả lên đầu chúng tôi. Việc chúng tôi có thể làm là tìm người được dây tơ hồng kết nối, để bọn họ đến được với người thích hợp nhất, nhưng con người và vận mệnh cũng không ngừng thay đổi, tương lai sẽ ra sao, cuộc sống sẽ thế nào, tất cả đều do chính bản thân họ quyết định. Giống như quan hệ giữa cô với mẹ mình, thực ra mối quan hệ giữa hai người có thể rất tốt, vì cả hai đều chỉ còn lại đối phương là người thân mà

https://thuviensach.vn

thôi. Nhưng tính cách của cô quá tệ, chỉ biết đến cảm xúc của mình, không nhân nhượng và thông cảm với bà ấy, còn mong muốn khống chế của bà ấy thì quá mạnh, lại dùng sai phương pháp, nên mỗi lần gặp mặt, bà ấy đều không kìm được muốn mắng nhiếc cô, cô nói thử xem...”

“Này, anh đừng có nói mẹ tôi có được không.” Tô Tiểu Bồi không nhịn được nữa lại lườm anh ta, nói cô thì được, phê bình mẹ cô thì không được.

“Được rồi, tôi chỉ lấy ví dụ thôi mà, thực ra trong lòng cô và mẹ cô đều biết đối phương mong muốn điều gì, có điều hai người không chịu vứt bỏ mong muốn của bản thân mà hy vọng đối phương sẽ phải nhường nhịn, cho nên quan hệ củ hai người cứ luôn căng thẳng mãi. Đương nhiên cô còn hiểu rõ điều này hơn tôi, nhưng cô hiểu rõ như vậy mà cũng không xử lý được tốt, cô biết mình tệ như thế nào phải không?”

“Tệ giống như anh xử lý công việc phải không?”

“Công việc của tôi không có vấn đề gì cả. Tôi luôn nghiêm ngặt tiến hành theo chỉ thị trên sổ ghi chép, mỗi lần có tin tức mới tôi đều đến thông báo cho cô còn gì. Cô có thể lưu lại ở bên kia bao lâu, ngay cả hệ thống cũng không biết, vì tất cả mọi việc đều là do chính cô tự xử lý, cô cũng không biết tương lai của mình sẽ xảy ra chuyện gì, đúng không? Nhất cử nhất động của cô ở bên đó, việc cô đã làm, lời cô đã nói đều sẽ sản sinh ra hậu quả khác nhau, hậu quả không giống nhau thì sẽ dẫn đến sự thay đổi năng lượng của sợi dây tơ hồng. Nguyệt Lão chúng tôi sẽ đặt những người thích hợp về với nhau, nhưng cuối cùng tình yêu của các cô sâu đậm thế nào, có thể tu thành chính quả hay không, Nguyệt Lão chúng tôi cũng chẳng có cách nào giúp được. Bà mối không thể bao cả việc kết hôn sinh con, đạo lý này chắc ai cũng biết, nhưng vì sao mọi người không đi trách bà mối mà lại cứ đi trách Nguyệt Lão chứ?”

“Bởi vì các anh là thần tiên.”

“Chúng tôi không phải thần tiên.” Hôm nay cảm xúc của Nguyệt Lão có vẻ rất sa sút, ngoài chuyện nói rất nhiều ra, anh ta còn trưng ra vẻ đáng

https://thuviensach.vn

thương. “Chúng tôi đều là người phạm lỗi lầm, đến chịu phạt đó chứ.”

Phạm lỗi lầm, đến chịu phạt?

Tô Tiểu Bồi rất kinh ngạc.

“Anh đã phạm lỗi lầm gì?”

Nguyệt Lão hơi ngượng ngập, gãi gãi tai, cắn cắn môi, nhưng rồi vẫn nói: “Lỗi trong chuyện tình cảm. Tôi đã phụ người tôi yêu, cho nên phải chịu phạt làm Nguyệt Lão.”

Tô Tiểu Bồi ngẩn ra, sau đó thấy hơi buồn cười. “Ý anh nói, anh là người đàn ông đa tình, vì thế nên mới bị phạt cải tạo?”

“Là giáo dục đặc biệt. Chỉ cần chúng tôi có thể giải quyết được một trăm *case*(1), giúp được một trăm đôi tình nhân thành đôi thành cặp, từ đó nhận thức được sự đáng quý của nhân tình, thể nghiệm được tầm quan trọng của thành khẩn và trung trinh, hiểu được vấn đề yêu thương lẫn nhau, thì chúng tôi có thể quay về.”

(1) Tiếng Anh có nghĩa là trường hợp, vụ việc.

“Quay về?”

“Quay về bên cạnh người tôi đã phụ bạc, bắt đầu lại từ đầu.”

“Còn có thể bắt đầu lại từ đầu à? Vậy cô gái đáng thương kia chưa cải giá à?”

“Này, này, cô đừng có rủa tôi như vậy chứ.” Nguyệt Lão lườm cô một cái, lại cúi đầu nhìn ngón tay của mình. “Tôi cũng có sợi dây tơ hồng hộ thân đó, sợi dây tơ hồng buộc rất chặt, tôi thực sự hối cải rồi, chắc chắn còn có cơ hội bắt đầu lại từ đầu. Người phạm sai lầm nhiều như vậy, nhưng chỉ có những người hối hận vì chuyện lúc đầu đã làm, muốn được bắt đầu lại giống như chúng tôi mới có thể làm Nguyệt Lão. Bởi từng trải qua những việc này, chúng tôi mới biết trân trọng, muốn quay lại, mới có động lực để

https://thuviensach.vn

gắng sức giúp đỡ các cô như vậy.” Anh ta ngẫm nghĩ rồi thở dài, nói: “Không biết bây giờ cô ấy có ổn không?”

Tô Tiểu Bồi nghe anh ta nói vậy thì cũng thấy hơi cảm động. “Cô ấy là người ra sao? Anh đi thăm có ấy một chút chẳng phải là được à?”

Nguyệt Lão nhướng mày lên nhìn cô. “Cái cô nói chuyện, thật sự là có chút âm địa phương rồi.”

“Là ai hại tôi thành kiểu này, ừm, thế này.”

“Không phải hại, là luôn luôn giúp cô chứ.”

“Vậy rốt cuộc anh có trả lời câu hỏi của tôi không?”

“Tôi không nhớ nữa.”

“Mới nói mấy câu mà anh đã không nhớ rồi sao?” Trí nhớ ngắn hạn có cần phải khoa trương đến mức này không.

“Tôi nói là, tôi không còn nhớ cô ấy là ai nữa, không cách nào đi thăm có ấy được.”

Tô Tiểu Bồi trợn tròn mắt, quá kinh ngạc, hoá ra đối với chính mình, anh ta cũng không đáng tin cậy như vậy.

“Cô đừng có không tin, ông Trời trừng phạt rất nhẫn tâm. Để tôi biết được tôi yêu người nào đó, để tôi biết được lỗi lầm tôi phạm phải, nhưng lại không để tôi nhớ được cô ấy là ai. Loại dư vị này, thực sự rất khó chịu.” Đột nhiên anh ta lừ mắt, rất khí thế nói: “Tôi nói với cô này, thời gian của tôi còn quý báu hơn của cô, cô phấn chấn lên, mau chóng tìm được anh ta đi.”

“Thời gian của anh còn lại bao nhiêu?”

“Làm gì, cô muốn gây rối?”

“Tôi rảnh lắm chắc, gây rối anh làm gì?”

https://thuviensach.vn

Nguyệt Lão nghĩ thấy cũng phải, anh ta thở dài. “Tôi cũng chẳng biết mình còn bao nhiêu thời gian, năng lượng của sợi dây tơ hồng là dựa vào cả hai người duy trì. Tôi rất nỗ lực nhưng không biết cô ấy ở bên kia như thế nào. Có sợi dây tơ hồng bất luận trải qua bao nhiêu chuyện cũng vẫn được buộc rất chặt, có sợi thì ngày hôm trước còn tốt lành, đến hôm sau đã đứt rồi. Sự tuyệt vọng của con người, có lúc đến rất đột ngột.”

Tô Tiểu Bồi vừa muốn cất tiếng, Nguyệt Lão lại nói: “Cô khỏi cần khai thông cho tôi, chiêu của bác sĩ tâm lý bọn cô tôi đều biết cả. Cô cứ lo cho bản thân mình trước, mau đi tìm Trình Giang Dực quay về. Nếu không sợi dây tơ hồng của cô mà đứt, bản thân cô sẽ rất thê thảm, còn tôi cũng gặp phiền phức, *case* của cô lâu quá sẽ làm lỡ dở chuyện của tôi.”

“Anh cũng đừng đổ cả lên đầu tôi, tự anh nói có một trăm *case*, tính thế nào thì tôi cũng chỉ chiếm 1/100 mà thôi, đâu có làm lỡ dở chuyện của anh.”

“Cái gì mà 1/100, *case* nhanh nhất của tôi, ba ngày là tu thành chính quả rồi, của cô thì sao, còn chẳng biết là có bảo vệ được sợi dây tơ hồng không, cô còn không biết xấu hổ mà so đo với người khác, hừ!”

“Sao lại không thể so, anh đừng có nói chuyện ba ngày tu thành chính quả ra nói nữa, tôi không tin trong tay anh không có *case* phiền phức khác. Chính anh đã nói đó, hôm nay có phải là lại xảy ra vấn đề gì không? Nếu không thì anh cũng chẳng có tâm trạng thế này, lải nhải với tôi lắm chuyện như vậy, còn nói không cần khai thông nữa, thế này chẳng phải là để anh trút bầu tâm sự khai thông rất lâu rồi sao?”

Nguyệt Lão ngẩn ra, sau đó thì thẹn quá thành giận do bị nhìn thấu. Hôm nay đúng là có sợi dây tơ hồng đã đứt, tâm trạng của anh ta đang vô cùng tồi tệ, kết quả Tô Tiểu Bồi còn bị chết quay về, điều này khiến anh ta bị đả kích gấp bội. “Cho nên nói cô gái như cô đây có lắm câu hỏi quá, thật sự khiến người ta phát ghét. Cô làm bác sỹ tâm lý đã khiến bao nhiêu người tức chết rồi?”

https://thuviensach.vn

“Được rồi, xem như bây giờ tinh thần anh rất phấn chấn, tâm trạng thư thái, không chết nổi đâu. Tôi nói này...” Tô Tiểu Bồi dùng cánh tay huých anh ta. “Số 2238, chúng ta nói chuyện nhiều thế này, có thể coi là bạn bè nhỉ?”

“Làm sao?” Nguyệt Lão rất cảnh giác. Theo lý mà nói, không thể kết giao bạn bè với đối tượng mà bọn họ phục vụ. Thực ra thì ngoại trừ trường hợp đặc biệt như của Tô Tiểu Bồi, cần anh ta hiện thân để cảnh báo, còn những lần khác đại đa số đều không biết đến sự tồn tại của Nguyệt Lão. Bọn họ sắp xếp màn tương ngộ cho đối tượng phục vụ, tạo ra các tình huống để họ hiểu được tâm ý của nhau, khi họ mù quáng thì tạo cơ hội để họ phát hiện ra vấn đề của mình, chỉ vậy thôi. Nguyệt Lão không thay đổi được quá trình phát triển của sự việc, nhưng có thể tác động khiến người được phục vụ từ mình sửa đổi. Còn cần Nguyệt Lão phải hiện thân giống như trường hợp của Tô Tiểu Bồi thì sau khi sự việc kết thúc, hệ thống của Nguyệt Lão cũng sẽ khiến bọn họ quên đi sự tồn tại của Nguyệt Lão.

Cho nên chuyện Nguyệt Lão làm bạn với người bình thường là không được thực tế lắm.

Nguyệt Lão chau mày, phát hiện hoá ra mình rất cô độc.

“Đã là bạn bè thì tôi muốn hỏi anh một chút, nhân duyên của mẹ tôi, anh có thể giúp đỡ một chút không? Bà ấy vẫn còn trẻ, ít nhất còn sống được hai, ba chục năm nữa, cô đơn thế này cũng không tốt.”

“Cho nên mới nói cô gái như cô không được yêu thích mà, rõ ràng thương mẹ mình, việc gì cứ phải đấu khẩu với bà ấy chứ? Bà ấy mắng, cô cứ coi như không nghe thấy là được...” Nguyệt Lão vẫn muốn lải nhải, nhưng bị Tô Tiểu Bồi lườm cho phải nuốt những lời còn lại về. “Được rồi, được rồi, bà ấy không phải *case* của tôi, nhưng tôi có thể giúp cô xem qua, xem ai phụ trách bà ấy, bảo anh ta quan tâm hơn, ưu tiên xử lý một chút, như thế là được phải không?”

https://thuviensach.vn

“Được.”

“Vậy coi như tôi đã đi cửa sau cho cô rồi, cô cũng phải phấn chấn lên, cố gắng lên, đã biết chưa?”

“Tôi đâu có gì mà không phấn chấn chứ, ở bên kia tôi cũng rất nỗ lực tìm người mà, đến hệ thống của quan phủ tôi cũng đã dùng rồi, còn nhờ bạn bè đi khắp nơi giúp tôi đưa thư nghe ngóng. Hơn nữa tôi có tiến triển rất lớn, Trình Giang Dực đã đến tìm tôi, nhưng chẳng phải là gặp chuyện ngoài ý muốn bị quay trở về nên mới lỡ mất sao.”

Nguyệt Lão thở dài, nhíu mày. Anh ta nhìn ghi chép công việc của mình, xác thực không có tin tức hữu dụng mới, lại tiếp tục thở dài. “Tóm lại, xin cô nhất định phải cố gắng hơn!”

Anh ta cứ ngồi bên cô mà thở dài mãi như thế, thực sự là đả kích quá mức mà, còn bảo cô cố lên, cô cố thế nào đây? Đến khi nào mới lại được tới đó, cô cũng không biết.

Tô Tiểu Bồi quay về nhà.

Hai ngày cuối tuần, ngoại trừ việc ở trong nhà viết nhật ký ra, cô chỉ đi ra ngoài một chuyến - về thăm mẹ.

Lý Phỉ thấy con gái về, chẳng tỏ ra vui vẻ, mặt mày lạnh lùng hỏi cô có phải đã làm chuyện gì hổ thẹn rồi không, nếu không thời gian này hay về nhà thăm bà thế?

Tô Tiểu Bồi bỏ qua thái độ của bà, chỉ muốn nói đến thăm mẹ mình thì có gì mà không được? Kết quả Lý Phỉ lại càng nghi ngờ, chỉ vào cô không chút khách khí mắng, cô nên tự xem lại mình, dám làm chuyện thái quá khiến bà tức giận thử coi.

Nếu đổi lại là trước đây, Tô Tiểu Bồi đã cãi nhau với mẹ rồi, nhưng khoảng thời gian này trải qua rất nhiều chuyện, cô không muốn giận dỗi, cãi

https://thuviensach.vn

vã với mẹ mình nữa. Khi ở trong thế giới đó, cô đã nhớ mẹ biết bao, cô sợ nếu bà phát hiện ra cô mất tích sẽ đau lòng, buồn bã thế nào.

Tô Tiểu Bồi ôm gối, ngồi trên ghế sofa của mẹ, đột nhiên nhớ tới Nhiễm Phi Trạch. Không biết hệ thống dở hơi gì đó của các Nguyệt Lão kia như thế nào rồi, thi thể của cô ở bên đó có bị người ta phát hiện không? Tình trạng của cô chết thảm đến mức nào? Nếu như Nhiễm Phi Trạch nhìn thấy, biết cô chết rồi, sẽ buồn bã chứ? Cô thực sự không muốn chàng phải bi thương, buồn bã. Còn nữa, nếu như cô lại xuyên không qua đó, gặp được chàng rồi, nên giải thích thế nào về chuyện chết đi sống lại của mình đây?

Nhiễm Phi Trạch không tin Tô Tiểu Bồi đã chết, hoặc nên nói là chàng chối bỏ không muốn tin.

Khi nghe Bạch Ngọc Lang báo tin, đầu óc chàng ong ong, chàng cho rằng mình đã nghe nhầm, nhưng không hỏi gì, bởi vì chàng không muốn nghe lại cái tin đó lần thứ hai.

Chàng chỉ vội vã chạy vào phòng, gấp lá thư đang viết dở trên bàn lại, nhét vào trong ngực, rồi khoác tay nải lên, lao ra khỏi phòng.

“Ta quay về với cháu.” Chàng nói với Bạch Ngọc Lang, thậm chí còn không để cho Bạch Ngọc Lang xuống ngựa uống hớp nước, chàng chỉ biết tim mình đang bỏng rát, muốn lập tức quay về thành Ninh An để nhìn thấy nàng.

Tiêu Kỳ hoàn toàn không ngờ Nhiễm Phi Trạch đột nhiên nói đi là đi luôn như thế, y kéo chàng lại. “Sau ba ngày nữa phải vào Linh Lung trận, chuyện này quan hệ trọng đại. Thất Sát trang đã tập kết các phái có ý muốn phục thù, Thần Toán môn cũng đã nói rõ tuyệt đối không chịu khuất phục, liều chết nghênh chiến. Nếu muốn ngăn cản trận huyết tanh mưa máu này, phải vào Linh Lung trận kiểm tra, nếu như trong trận pháp không có mật đạo lẻn ra ngoài, chuyện này còn có khả năng thương lượng xem xét. Huynh thông thạo trận pháp này, lại là người ngoài cuộc, lời nói phán đoán vô tư không ràng buộc với bên nào, chuyến đi này huynh nhất định phải đi.

https://thuviensach.vn

Hiện giờ huynh nói bỏ đi là đi luôn, chuyện này phải làm thế nào đây? Việc có nặng nhẹ chậm gấp khác nhau, huynh chớ làm bừa."

Nhiễm Phi Trạch quay đầu trừng mắt với y. "Đích thị là việc gì cũng có nặng nhẹ chậm gấp, người trong lòng ta bị kẻ khác hãm hại, mất tích rồi, chuyện này chẳng cấp bách hơn chuyện huyết án giang hồ gì đó của các huynh cả trăm lần sao?"

Người trong lòng?

Tiêu Kỳ bị ánh mắt của chàng doạ cho giật thót, vô thức thả lỏng tay ra.

Nhiễm Phi Trạch cẩn thận buộc tay nải xong, lật người lên ngựa, chẳng kịp chào hỏi, thúc vào bụng ngựa vội vàng phóng đi. Tiêu Kỳ nhíu mày, thầm nghĩ không biết quay về phải nói lại với sư phụ Giang Vĩ Anh và các môn phái chuyện vắng mặt của Nhiễm Phi Trạch như thế nào. Hiện giờ đã có lời đồn bất lợi đối với Nhiễm Phi Trạch, những người ủng hộ Thần Toán môn tin tưởng sâu sắc vào sự vô tội của Cửu Linh Đạo chưởng, khẳng định chắc chắn là do kẻ thứ ba ra tay. Người này quen thuộc Cửu Linh Trảm, võ nghệ cao cường, lại rất thông thuộc với Linh Lung trận. Mọi sự công khai hay ngấm ngầm đều chĩa mũi nhọn sang Nhiễm Phi Trạch. Có điều Nhiễm Phi Trạch trước nay không màng chuyện giang hồ, hoàn toàn không có động cơ đáng nói, suy đoán thế này có vẻ rất khiên cưỡng, cho nên tạm thời chưa lọt tai mọi người. Nhưng Tiêu Kỳ biết, mọi người đều nhất trí yêu cầu Nhiễm Phi Trạch vào trận pháp, một là, Nhiễm Phi Trạch thông thạo trận pháp, nếu có chàng tương trợ, chuyện này sẽ dễ dàng hơn. Hai là, cũng có người muốn thử xem phản ứng của Nhiễm Phi Trạch sau khi vào trận pháp, nếu thực sự là chàng muốn đổ vấy cho Cửu Linh Đạo chưởng, vậy chắc chắn có thể chỉ ra được lỗ hổng của Linh Lung trận pháp, dẫn mọi người tìm được đường ra khỏi trận pháo rồi lại quay vào.

Tiêu Kỳ bất bình thay Nhiễm Phí Trạch, tóm lại bất luận xảy ra chuyện gì, kẻ tính toán đều sẽ nghĩ cách rút ra khỏi cũng nước bẩn, bình tĩnh ứng phó, tìm thời cơ hành sự mới là thượng kế. Nhưng Nhiễn Phi Trạch chẳng

https://thuviensach.vn

thèm bận tâm, quay người là đi luôn, Tiêu Kỳ sợ như thế này sẽ càng khiến người ta có cớ bàn tán. Tiêu Kỳ đang nghĩ đối sách, bỗng thấy Nhiễm Phi Trạch quay đầu ngựa phóng lại.

Tiêu Kỳ sững người, tưởng rằng chỉ trong chốc lát mà Nhiễm Phi Trạch đã nghĩ được quan hệ lợi hại rõ ràng, hồi tâm chuyển ý. Chẳng ngờ Nhiễm Phi Trạch xuống ngựa, kéo Tiêu Kỳ sang một bên, nhỏ giọng nói: "Khoảng thời gian trước, Cửu Linh Đạo chưởng đã nói với ta một câu, rằng kỳ duyên đã đến, ứng phó nguy hiểm. Huynh cũng từng nói Thần Toán môn để giũ sạch quan hệ đã điều tra hành tung của ta, nếu đúng như vậy, ý trung nhân của ta thế nào chắc chắn là bọn họ biết rõ. Giờ ta đến thành Ninh An điều tra sự việc, bọn họ nhất định sẽ quan tâm đến hành động của ta, huynh thay ta theo dõi Thần Toán môn và những bên có quan hệ tốt với bọn họ ở trấn Võ, nếu như mọi người tưởng rằng ta có thể phát hiện được gì trong Linh Ling trận, có khả năng Thần Toán môn cũng sẽ nghĩ như vậy, nếu muốn mượn việc giam giữ Tô cô nương để uy hiếp ta thì bọn họ đã phạm phải sai lầm lớn rồi."

Tiêu Kỳ nghe thấy vậy, lập tức hiểu rõ. Nhiễm Phi Trạch xảy ra chuyện ngay trước lúc vào Linh Lung trận kiểm tra quả là quá trùng hợp, nhất định là có sự lạ. Thần Toán môn đưa ra đề nghị bảo Nhiễm Phi Trạch kiểm tra vết cắt trên thi thể Phương Trang chủ, đâu ngờ được rằng Nhiễm Phi Trạch làm ra được một kết quả tưởng đúng mà hóa ra lại không đúng, còn không để bản thân mình bị dính vào, nghĩ lại việc này cũng khiến cho Thần Toán môn không vui. Đến giờ lại kiểm tra Linh Lung trận, nếu như Nhiễm Phi Trạch có thể động chân động tay từ bên trong, để mọi người tin chắc rằng Linh Lung trận không hề có sơ hở nào, vậy sự việc sẽ có lợi cho Thần Toán môn rồi.

Nhưng trong việc này vẫn có điểm kỳ lạ, Nhiễm Phi Trạch không phải là then chốt của tất cả mọi chuyện, sao Thần Toán môn lại có thái độ bệnh nặng vái tứ phương thế này? Tóm lại bất luận ra sao, chuyện này cũng đáng phải điều tra.

https://thuviensach.vn

“Huynh yên tâm, ta biết phải làm thê nào.” Tiêu Kỳ đồng ý ngay lập tức.

Nhiễm Phi Trạch cảm tạ xong, lại nhảy lên ngựa, gấp rút rời đi. Lần này chàng không hề quay đầu lại, nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ và Quý Gia Văn đứng đờ đẫn một hồi. Tiêu Kỳ sắp xếp lại một lượt các sự kiện trong đầu, nghĩ xong lời lẽ để quay về nói với mọi người. Quý Gia Văn nhìn ngó xung quanh, nhỏ giọng nói: “Đại sư huynh, có phải giúp huynh ấy đóng cửa không?”

Tiêu Kỳ ngơ ngác, ai da, Quý tiểu Thập Bát sư đệ nhà y đúng là đứa trẻ tốt.

“Thập Bát à! Nhiễm Phi Trạch này tuy nổi loạn trái khoáy, tùy tiện ngang ngược, nhưng thực sự con người cũng không xấu. Tuy khiến người ta thấy hơi phiền nhưng vẫn đáng để kết giao.”

Quý Gia Văn gật đầu. Tiêu Kỳ hắng giọng, nói tiếp: “Huynh ấy có thủ nghệ tốt, đệ chớ bị huynh ấy lừa.”

Quý Gia Văn ngẩn người, thấy không hiểu lắm, đại sư huynh đang khen người họ Nhiễm kia, hay là đang nói xấu huynh ấy?

Nhiễm Phi Trạch bên này không hề biết có người đang bàn luận về mình, chàng đã cưỡi ngựa phi được một đoạn xa, tuy lòng nóng như lửa đốt, nhưng đầu óc lại trở nên bình tĩnh sáng suốt. Chàng bảo Bạch Ngọc Lang đợi mình một chút, rồi thúc ngựa đi đến một nơi, sau đó nhanh chóng quay lại, cùng Bạch Ngọc Lang tiếp tục lên đường, gấp rút chạy về hướng thành Ninh An.

Nhiễm Phi Trạch và Bạch Ngọc Lang chỉ mất năm ngày đã đến nơi, cả quãng đường quên ăn quên ngủ, còn làm hai con ngựa mệt phờ. Trên đường Bạch Ngọc Lang tỉ mỉ kể lại một lượt sự tình cho Nhiễm Phi Trạch. Ngày

https://thuviensach.vn

hôm trước tất cả đều bình thường, Tô Tiểu Bồi không hề gặp việc gì khác lạ. Cũng không có án lạ hay án khó gì, cho nên nàng về nhà sớm. Sáng sớm hôm sau, Lưu thẩm mang bữa sáng đến cho Tô Tiểu Bồi, gõ cửa cả nửa ngày mà không thấy người đáp, liền tự mình đẩy cửa vào trong. Vừa vào phòng liền ngửi thấy mùi máu tanh rất nồng khiến Lưu thẩm giật nảy mình kinh sợ, tiến vào xem, trên giường trong phòng ngủ toàn là máu, nhưng không thấy Tô Tiểu Bồi đâu, chỉ còn lại bộ y phục dính máu.

Lưu thẩm vội vã gọi người đến, Phủ doãn và Tần Bổ đầu nghe tin tức đương nhiên rất kinh ngạc, lập tức phong tỏa xung quanh, sai người tìm kiếm khắp nơi, nhưng tra mấy ngày rồi mà không tìm được bất cứ manh mối nào, bất luận Tô Tiểu Bồi sống hay chết, đều không hề thấy bóng dáng. Hiện trường không có bất cứ manh mối khả nghi nào, cửa cũng được cài cẩn thận, đêm xảy ra chuyện đó, Lưu Hưởng và một nha sai khác trực ban cũng không nghe thấy động tĩnh khả nghi gì, tuần đêm hôm đó cũng không nhìn thấy có người nào khả nghi. Nhưng Lưu Hưởng và nha sai trực ban đề nói, trong đêm hôm đó Tô Tiểu Bồi có chạy đến nha môn, hỏi họ có nhìn thấy người nào kỳ lạ ở quanh đó không, y hỏi nàng có chuyện gì, Tô Tiểu Bồi lại nói không có gì.

Nhiễm Phi Trạch nghe xong, cẩn thận suy xét. Tô Tiểu Bồi ở đây không thân không thích, nếu như gây oán thù gì thì chắc chắn có liên quan đến các vụ án nàng đang hỗ trợ điều tra. Chàng liền hỏi những vụ án Tô Tiểu Bồi từng làm từ sau khi chàng rời đi, những người nàng từng tiếp xúc, vân vân. Bạch Ngọc Lang kể toàn bộ những điều cậu ta biết được. Nói rõ rằng những việc này Phủ doãn và Tần Bổ đầu cũng từng cân nhắc qua, nhưng điều tra, tìm hiểu rồi mà cũng không tìm ra manh mối khả nghi nào. Thậm chí những nhà từng liên quan đến mấy vụ án Tô Tiểu Bồi từng tham gia, Tần Bổ đầu còn lệnh cho các bổ khoái đi lục soát phòng ốc, kết quả cũng chẳng phát hiện ra tung tích của Tô Tiểu Bồi.

Tô Tiểu Bồi đã mất tích một cách kỳ lạ như vậy. Sống không thấy người, chết không thấy xác.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, nếu như việc mất tích này không liên quan đến mấy vụ án nàng từng tham gia, vạy có thể là do phiền phức của chàng đã liên lụy đến nàng. Rốt cuộc có phải là Thần Toán môn ra tay hay không? Nhưng nếu là Thần Toán môn bắt cóc nàng để uy hiếp chàng thì vì sao không liên lạc với chàng, để lại lời nhắn cho chàng?

Nhiễm Phi Trạch mặt mày nhăn nhó trên suốt quãng đường, cuối cùng đã về đến thành Ninh An.

Vừa vào thành, không hề dừng lại nghỉ ngơi, Nhiễm Phi Trạch chạy thẳng đến căn phòng của Tô Tiểu Bồi. Bạch Ngọc Lang và chàng chia nhau hành sự, cậu ta đi tìm Tần Bổ đầu, hỏi thăm xem trong những ngày cậu ta đến trấn Võ báo tin, sự việc có tiến triển gì mới không.

Đáng tiếc, đáp án của Tần Bổ đầu là: Không có.

Tần Bổ đầu cùng Bạch Ngọc Lang đến căn phòng của Tô Tiểu Bồi, vừa vào cửa, liền nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch đờ đẫn đứng đó nhìn mảng máu lớn đã khô thẫm máu.

Trong lòng Tần Bổ đầu cũng buồn bã và thấy hơi ngượng ngùng với Nhiễm Phi Trạch. Lúc đầu, trước khi đi, Nhiễm Phi Trạch đã cẩn thận nhờ vả, xin ông chiếu cố nhiều đến Tô Tiểu Bồi, ông đã đồng ý ngay, kết quả không ngờ rằng khi mọi người gặp mặt, tình hình lại thành ra thế này.

Cuối cùng, Nhiễm Phi Trạch cũng ngoảnh đầu lại, Tần Bổ đầu khẽ hắng giọng, nói một cách khó khăn rằng đến giờ vẫn chưa tìm được người hay thi thể của Tô Tiểu Bồi, cũng không tìm ra bất cứ đầu mối nào có liên quan đến chuyện này.

Thi thể? Huyệt thái dương Nhiễm Phi Trạch giật giật.

“Nàng ấy chưa chết.” Chàng lên tiếng, giọng nói hơi khàn.

Tần Bổ đầu há miệng, không nói gì. Nhiều máu như thế này, không phải của Tô Tiểu Bồi thì là của ai được chứ? Nếu nàng vô sự, tại sao thời gian

https://thuviensach.vn

dài như vậy rồi mà vẫn không lộ diện? Thế này thì chắc chắn lành ít dữ nhiều rồi. Nhưng nếu có người giết nàng, cũng không cần mạo hiểm để thay y phục rồi chuyển thi thể của nàng đi, điểm này thật khiến bọn họ nghĩ mãi không thông.

Nhiễm Phi Trạch không nói gì nữa, chàng rẽ sang thư phòng nhỏ của Tô Tiểu Bồi. Đồ đạc trong căn phòng này được bài trí ngăn nắp, các quan sai đều không động vào. Nhiễm Phi Trạch nhìn quanh phòng một lượt, Tần Bổ đầu và Bạch Ngọc Lang đợi ở bên ngoài. Đột nhiên, Nhiễm Phi Trạch nói: "Đại nhân, để ta nghỉ ngơi ở đây một chút, lát nữa ta sẽ đến nha môn tìm đại nhân."

Tần Bổ đầu tuy không hiểu vì sao nhưng vẫn cho phép, đưa Bạch Ngọc Lang rời đi.

Nhiễm Phi Trạch đợi bọn họ đi rồi, khép cửa lại, sau đó lại tìm kiếm một vòng trong căn phòng. Nếu sự việc đúng là nhằm vào chàng, kẻ đó nhất định sẽ lưu lại vài lời nhắn cho chàng. Chàng lật tìm trên giá sách, bên trong đều là những cuốn sổ nhỏ của Tô Tiểu Bồi, chàng nhận ra chữ viết của nàng, rất xấu không lẫn đi đâu được. Trong giá sách không có đồ đạc gì đặc biệt. Nhiễm Phi Trạch xem xong, lại ngồi xuống ghế, thẫn thờ nhìn mặt bàn, đầu óc trống rỗng.

Chàng và nàng xa nhau bao lâu rồi? Hình như chưa lâu lắm, chàng còn chưa kịp thổ lộ tâm ý với nàng, nàng đã không còn rồi sao?

Giống như đang nằm mơ vậy.

Ánh nhìn của Nhiễm Phi Trạch rơi xuống mặt bàn, trên đó có bày văn phòng tứ bảo, chàng vô thức cầm cây bút của nàng lên, nàng đã dùng chính cây bút này để viết thư cho chàng, chàng nhớ đến lá thư của nàng, chữ của nàng thật xấu, nhưng đọc thư nàng lại khiến chàng vui vẻ như vậy, chỉ là bây giờ…

https://thuviensach.vn

Cổ họng Nhiễm Phi Trạch hơi tắc nghẹn, nhìn mặt bàn trống trải không có gì. Chàng cúi đầu, kéo ngăn kéo bàn ra. Trong ngăn kéo có đặt một tập giấy, mấy phong thư, còn có mấy tờ giấy vụn có chữ nàng viết, còn có cả mấy trang giấy được gấp lại đè xuống, chàng lấy mở ra đọc.

Mấy phong thư đó là chàng viết cho Tô Tiểu Bồi, nàng sắp xếp gọn gàng để trong ngăn kéo. Nhiễm Phi Trạch nhìn thư mình viết, nhớ đến giai nhân đã không còn, trong lòng lại dâng lên một cơn buồn bã. Chàng bỏ qua những thứ đó, tiếp tục cẩn thận tìm manh mối.

Mấy trang giấy đó là Tô Tiểu Bồi tự mình ghi chép, những chữ đó chàng không hiểu, dựa vào hiểu biết về thói quen của nàng, chàng chắc chắn mấy tờ ghi chép này vẫn chưa được chỉnh sửa lại. Còn có một trang giấy được gấp làm tư, bên trong chỉ có một hàng chữ chàng đọc không hiểu, Nhiễm Phi Trạch hơi sững sờ, lấy bút tích của Tô Tiểu Bồi ra so sánh. Chàng biết đây là văn tự của quê hương mà nàng từng nói đến. Nhưng chàng cảm thấy ba chữ này không phải do nàng viết, nét bút rất ổn trọng, ngay ngắn hơn nhiều so với nét bút của Tô Tiểu Bồi.

Nhiễm Phi Trạch chau mày, mở mấy trang giấy phía sau ra.

Đó lại là thư nàng viết cho chàng.

Có ba bức.

Bức đầu tiên khá dài, nàng viết rất nhiều, nói về vụ án nàng phá, nói nàng nhớ mẫu thân, nói nàng… nhớ chàng.

Nàng không trực tiếp nói thẳng như vậy, nhưng chàng đọc được ý tứ này, thậm chí trong thư nàng còn hỏi thành Bình Châu cách bao xa.

Nhiễm Phi Trạch chớp mắt, xua đi cảm giác cay cay nơi khóe mắt.

Cô nương mà chàng thích nhớ chàng phải không? Chàng nên vui mừng biết bao.

Chàng vui mừng nhưng lại càng cảm thấy bi thương hơn.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch hít một hơi thật sâu, cảm thấy lồng ngực đau nhói.

Vật lộn do dự hồi lâu, chàng đọc bức thư thứ hai.

Bức thứ hai chỉ viết đúng một câu, nói người nàng muốn tìm viết thư cho nàng rồi, nhưng lại không lộ diện.

Nhiễm Phi Trạch nhìn chằm chằm vào hàng chữ đó, nghĩ đến ý tứ bên trong. Hàng văn tự cổ quái vừa rồi đó là do người nàng muốn tìm viết? Văn tự giống nhau, bút tích khác nhau, là người tên Trình Giang Dực mà nàng muốn tìm kia viết ư? Nội dung là gì?

Vì sao không lộ diện? Máu trong căn phòng đó, sự mất tích của nàng có quan hệ với bức thư đó không?

Nhiễm Phi Trạch nhanh chóng xem tiếp bức thư thứ ba.

Bức thư thứ ba không có nội dung, nhưng lại tràn ngập cả trang giấy.

Nét chữ xấu xí của nàng, viết đầy kín một trang.

Tráng sĩ

A Trạch.

Lúc này Nhiễm Phi Trạch rốt cuộc đã không kìm nén nổi nữa, khóe mắt ươn ướt.

Chàng khẽ chạm đầu ngón tay vào hai chữ "A Trạch" kia, nói với nàng: "Đều trách ta, ta không nên bỏ nàng lại!"

Nỗi đau lòng của Nhiễm Phi Trạch, Tô Tiểu Bồi ở một thế giới khác không hề hay biết, tuy cô cũng lo lắng nhưng chẳng có cách nào giải quyết được vấn đề "bị ép buộc không từ mà biệt" kia. Cô không biết khi nào sẽ quay lại nơi đó, cho nên chỉ có thể làm việc và sinh hoạt bình thường. Cô rất nỗ lực điều chỉnh sự chênh lệch thời gian, nhanh chóng dung nhập vào cuộc sống hiện đại, thỉnh thoảng cô lại buộc miệng nói ra vài từ ngữ thời cổ

https://thuviensach.vn

đại, bị các đồng nghiệp cười trêu, bảo rằng cô đã trở nên đáng yêu rồi. Cô cũng cười theo, điều chỉnh khẩu âm và từ vựng, biến lại thành nữ nhân viên thời hiện đại.

Cuộc họp của chủ biên và cô cuối cùng cũng được tiến hành, ông bảo Tô Tiểu Bồi đưa ra một ý tưởng, ông muốn làm sách tâm lý theo dạng tự truyện của doanh nhân thành đạt. Chủ biên hy vọng từ góc độ tâm lý học phân tích về nhân vật sự kiện, về trạng thái tâm lý của người thành công, nhằm hướng dẫn người trẻ tuổi phương pháp xửa lý tâm lý khi gặp phải vấn đề ở nơi làm việc.

Tô Tiểu Bồi rất muốn nói rằng loại sách này trên thực tế không có nhiều tác dụng, nhưng cô hiểu tõ chủ biên mong muốn điều gì nên vẫn gật đầu đồng ý.

Tô Tiểu Bồi vừa khổ não nghĩ cách giải quyết chuyện xuyên không, vừa phải nỗ lực nghĩ phương án kế hoạch cho việc làm sách. Giải thích với Nhiễm Phi Trạch thế nào đây? Làm thế nào để dẫn dụ được Trình Giang Dực lộ diện? Sách phải làm về doanh nhân nào đây, lập dàn ý nội dung ra sao?

Đột nhiên, linh quang lóe lên trong đầu.

Tô Tiểu Bồi phấn khởi lao đi tìm chủ biên.

“Chủ biên, chúng ta làm truyện ký về tâm lý của Trình Giang Dực đi!”

“Trình Giang Dực?” Chủ biên đương nhiên biết anh ta, người sáng nghiệp trẻ tuổi, thần bí, lại có màu sắc truyền kỳ, chọn người này cũng không tồi, nhưng chưa nói đến chuyện bây giờ anh ta không thể phối hợp làm cuốn sách này, mà dù có thể thì dực theo sức ảnh hưởng trong giới kinh doanh, người trẻ tuổi cũng không có sức hiệu triệu lớn bằng doanh nhân lão luyện của thế hệ đi trước.

“Chủ biên, Trình Giang Dực hôn mê chưa tỉnh cũng không sao, phân tích tâm lý có thể tiến hành từ các phương diện như ấn tượng của người

https://thuviensach.vn

khác đối với anh ta, phương pháp xử lý công việc của anh ta, văn hóa doanh nghiệp của anh ta, những điều mà nhân viên của anh ta muốn học hỏi từ anh ta… Trình Giang Dực là thần tượng của thế hệ trẻ…" Cô hơi ngừng lại, tự thấy buồn nôn với chính mình, sau đó tiếp tục nói: "Hơn nữa bây giờ anh ta bị bệnh nặng, chúng ta chuẩn bị từ sớm, bất luận sau này anh ta có tỉnh lại như kỳ tích hay là bất hạnh qua đời thì đều sẽ là một tin nóng…"

Cô nói đến đây, chủ biên đã hiểu rõ. Ông còn nghĩ xa, nghĩ kỹ hơn cả Tô Tiểu Bồi, đúng là vậy, chuẩn bị sớm thì có thể chiếm được cơ hội dẫn đầu. Bất luận cuối cùng Trình Giang Dực sống hay chết thì cũng đều vô cùng có lợi đối với bọn họ.

Chủ biên liền đồng ý. Ông chọn thêm hai đối tượng khác, tổng cộng là ba nhân vật, bảo Tô Tiểu Bồi tiến hành chuẩn bị.

Tô Tiểu Bồi lòng tràn ngập hăng hái, danh chính ngôn thuận dành thời gian và tinh lực điều tra về Trình Giang Dực.

Hiểu về anh ta thì sẽ tìm được anh ta.

Đây là lần đầu tiên Tô Tiểu Bồi bận rộn như vậy kể từ khi vào làm việc ở nhà xuất bản. Cô chuẩn bị một lượng lớn tư liệu, hoàn thành một bản kế hoạch chi tiết. Ngoại trừ kế hoạch phỏng vấn doanh nhân ra, cô còn phải thiết kế một lượng lớn đề mục, sưu tập nhiều sự kiện khác nhau, rồi tìm hiểu cả cách nhìn của nhân viên, bạn bè, người thân đối với doanh nhân, ảnh hưởng và trạng thái tâm lý mà nhân viên tiếp nhận được từ sự quyết đoán của doanh nhân.

Để đảm bảo nội dung và nhận xét hoàn toàn mang tính khách quan, quyển đề mục câu hỏi phỏng vấn này sử dụng phương pháp điền viết không ghi danh tính, sau khi thu thập được câu trả lời cô soạn lại và chọn lọc để phân tích đánh giá. Tuy lượng công việc rất lớn, nhưng Trình Giang Dực hôn mê bất tỉnh, cô cũng chỉ có thể nhúng tay vào từ góc độ này.

https://thuviensach.vn

May mà vì góc nhìn mới mẻ, nội dung phong phú thú vị nên kế hoạch phương án của cô được chủ biên rất khen ngợi, tốc độ nhanh, hiệu suất cao của cô cũng khiến chủ biên hài lòng. Cũng vì vậy, ông đã dành cho cô sự hỗ trợ rất lớn, bảo cô thoái mái đi làm.

Cô đang cần sự hỗ trợ này, bởi vì công ty và người nhà của Trình Giang Dực đều từ chối lời đề nghị phỏng vấn của cô.

Giám đốc phòng PR của công ty Khoa học kỹ thuật mạng No.C trả lời cô: "Trình tiên sinh vẫn luôn khiêm tốn, không thích tiếp nhận phỏng vấn, bây giờ tình trạng của anh ấy tuy không thể đích thân từ chối cô nhưng công ty chúng tôi và người nhà của Trình tiên sinh đều nhất trí cho rằng với tính cách và ý nguyện cá nhân của Trình tiên sinh, anh ấy nhất định sẽ không đồng ý, cho nên chúng tôi tôn trọng ý tứ của Trình tiên sinh. Rất xin lỗi!"

Tô Tiểu Bồi đương nhiên không dễ dàng rút lui như vậy, cô bỏ qua vị giám đốc này, đi tìm chủ tịch của công ty, cũng chính là người hợp tác với Trình Giang Dực - Trần Phi. Rồi tìm đến cả mẹ đẻ của Trình Giang Dực, cô nói sách cô muốn làm không phải là chuyện cá nhân của Trình Giang Dực, mà là tinh thần khởi nghiệp và văn hóa của No.C, con người Trình Giang Dực có tinh thần sáng tạo và văn hóa như vậy, có thể mang đến ảnh hưởng tích cực cho những người trẻ tuổi, điều này cũng là một sự cổ vũ đối với Trình Giang Dực. Nhưng đáng tiếc, Tô Tiểu Bồi nói khí phái trang nghiêm như vậy, hai người họ vẫn cho cô một câu trả lời là: "Rất xin lỗi."

Rất xin lỗi? Tô Tiểu Bồi nhìn chồng tư liệu trên bàn, lòng thầm nói cô cũng rất xin lỗi, con người cô trước nay chưa từng nhận thua.

Tô Tiểu Bồi tìm đến vài người bạn, dựa vào quen biết trong công việc của cô, có không ít bạn bè có thể nhờ vả được.

Rất nhanh, trong một bữa tiệc thương mại của giới IT, công ty đối thủ cạnh tranh lớn nhất của No.C được ký giả đặt câu hỏi là có đánh giá thế nào về No.C, lão tổng đó vừa giành được một vụ làm ăn lớn từ tay No.C, vô

https://thuviensach.vn

cùng đắc ý, nhân có thêm tí men rượu liền cười, nói: "Bọn họ rất biết đặt tên, chữ cái C, chỉ xếp hạng C mà thôi."

Trong hoàn cảnh như vậy, lời này chỉ giống như câu nói đùa lỡ lời, nhưng mọi người đều không ngờ chuyện này lại gây ra hiệu ứng dây chuyền. Lời này không bị chính thức đưa lên báo giấy và phương tiện truyền thông nhưng lại bị phát tán rộng rãi trên mạng. Cái tên No.C bị người ta lấy ra nhạo báng, còn có người nhân cơ hội bới ra rất nhiều vấn đề của công ty mà phóng đại lên. Cũng có lời bình luận nói Trình Giang Dực đã rất lâu chưa xuất hiện ở công ty, không biết đã xảy ra chuyện gì? Không có Trình Giang Dực, No.C không phải là chữ cái C vang dội nữa, chỉ là xếp danh hàng C thôi, không biết sau này đến hạng C cũng có trụ nổi không đây?

Lời bàn tán trên mạng cuối cùng cũng ảnh hưởng đến giới truyền thông chính thống, có ký giả liên hệ với công ty No.C, hỏi về tình trạng khủng hoàng của công ty họ, thăm dò nhân viên của No.C, rằng có phải sau khi Trình Giang Dực gặp chuyện ngoài ý muốn, việc vận hành của công ty đã gặp vấn đề lớn rồi không?

Dư luận như rắn độc, ảnh hưởng tiêu cức phát sinh nhiều khi vượt cả tưởng tượng của mọi người. Trình Giang Dực hôn mê không tỉnh, vốn đã là đòn đả kích lớn đối với công ty, tiếp đó mất đi hợp đồng lớn nhất trong năm, gây ra tổn thất nặng nề. Bây giờ lại bị những lời nghi vấn rợp trời kín đất quét đến, không khí trong No.C trở nên kỳ quái, cảm xúc của nhân viên xuống thấp. Tuy công ty gấp rút PR, CEO Trần Phi tiếp người phỏng vấn của tạp chí thương mại, giải thích chữ C của No.C ngoại trừ là chữ cái viết tắt từ họ của anh ta và Trình Giang Dực ra[(2)], còn có hàm nghĩa *create*[(3)]. Công ty bọn họ sáng lập ra là công ty tràn đầy ước mơ và sự phấn đấu của tuổi trẻ, anh ta còn kể ra rất nhiều thành công lớn để hồi đáp lại những lời nói đùa kia.

(2) Họ Trần trong tiếng Trung phiên âm là Chén, họ Trình trong tiếng Trung phiên âm là Chéng.

https://thuviensach.vn

(3) Tiếng Anh nghĩa là: Sáng tạo.

Trong cuộc phỏng vấn, Trần Phi đã dùng những lời trong đề cương của Tô Tiểu Bồi về tinh thần khởi nghiệp và văn hoá sáng tạo của No.C. Trần Phi không thể không thừa nhận, biên tập viên họ Tô này viết rất tốt, cô viết về văn hoá công ty của bọn họ còn đáng yêu và tràn đầy năng lượng hơn cả chính phòng PR bọn họ viết ra. Sau khi kết thúc cuộc phỏng vấn, Trần Phi mở cuộc họp với phòng PR, cuối cùng giám đốc phòng PR đã gọi điện thoại cho Tô Tiểu Bồi, hy vọng được hợp tác lại để hoàn thành cuốn sách mà cô nói.

Khi đó Tô Tiểu Bồi đang ở nhà viết nhật ký, cô không biết khi nào mình lại xuyên không nữa, mốc thời gian khác nhau rất dễ khiến đầu óc cô hỗn loạn, cho nên hằng ngày cô đều dành thời gian rảnh để ghi lại các sự việc xảy ra ở cả hai thế giới, nhằm đảm bảo giữ được sự tỉnh táo nắm bắt tất cả các sự kiện. Nhận được điện thoại của No.C, cô rất vui mừng, tuy phí chút công sức nhưng tin vui đến còn nhanh hơn cả trong tưởng tượng của cô. Mà thời gian xuyên không lần nữa cũng chậm hơn Tô Tiểu Bồi tưởng, cô luôn chuẩn bí tốt tâm lý, thậm chí còn đổi áo ngủ thành áo kiểu cổ trang, để tránh sau khi xuyên qua đó lại bị mất mặt, nhưng hơn một tháng trôi qua rồi mà chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Tô Tiểu Bồi cũng không nói rõ được tâm trạng của mình lúc này ra sao, có điều thỉnh thoảng cô cũng nhớ đến Nhiễm Phi Trạch, hy vọng mọi chuyện của chàng đều tốt.

Sau khi tham gia hợp tác với công ty No.C, Tô Tiểu Bồi cuối cùng cũng ấn định được nội dung phỏng vấn và chi tiết về cuốn sách, cùng họ ký hợp đồng thương mại và thoả thuận bảo mật. Cô nhanh chóng yêu cầu giám đốc phòng PR sắp xếp nhân viên phối hợp với cô hoàn thành bảng câu hỏi ẩn danh kia, trong đó có các vấn đề như chuyện đáng nhớ nhất trong công việc, ấn tượng với công ty, cách nhìn nhận tình hình công việc và cách nghĩ đối với ông chủ, những ảnh hưởng nhận được từ ông chủ, vân vân. Cô còn phỏng vấn Trần Phi, tìm hiểu rất nhiều về những diễn biến trong quá trình lập nghiệp của anh ta và Trình Giang Dực, rồi cả tác phong hành sự, phán

https://thuviensach.vn

đoán trong công việc và hành động đặc biệt của Trình Giang Dực. Cô còn phỏng vấn song thân của Trình Giang Dực, chụp ảnh phòng làm việc ở công ty và nhà riêng của anh.

Cuối cùng cô lấy tất cả các tư liệu ra sắp xếp chọn lọc, trong đó có người nói Trình Giang Dực không bảo thủ, thích sáng tạo cái mới, là một thiên tài. Có người nói Trình Giang Dực thích mạo hiểm, làm những việc khác người. Có người lại nói Trình Giang Dực là người khiêm tốn, cho nên hiếm khi tuyên truyền thể hiện bản thân. Có người nói anh tốt bụng, giàu lòng nhân ái, giúp đỡ trẻ em nghèo khó thất học. Cũng có người nói anh lạnh lùng khó gần, động một tý là muốn đuổi việc nhân viên, thích sa thải người ta. Hay anh không có tinh thần hợp tác, quá tự phụ. Anh rất có tác phong lãnh đạo, dẫn dắt tập thể tạo ra thành công lớn hết lần này đến lần khác. Có người lại nói anh là người cuồng công việc, không có bạn gái, mà để giải thích cho điều này, thậm chí còn nói chắc đến tám, chín phần mười anh là người đồng tính.

Nhận xét của người ngoài mang rất nhiều sắc thái chủ quan, do không lưu lại tên nên cũng khó tránh khỏi có những lời lẽ bừa bãi, tuy không thể hoàn toàn tin tưởng nhưng cũng có giá trị tham khảo.

Tô Tiểu Bồi đọc tư liệu của Trình Giang Dực, nhìn qua thành tích anh đạt được, đọc các tốc ký của anh, xem thông báo anh viết cho nhân viên. Cô còn nhìn thấy ảnh của anh, có ảnh ở nhà, có ảnh chụp cùng tập thể nhân viên. Là mẫu người khá tự tin.

Nói đến tự tin, Tô Tiểu Bồi nhớ đến Nhiễm Phi Trạch. Tuy dựa vào lý luận của Nguyệt Lão, Trình Giang Dực mới là người đàn ông quan trọng nhất với cô, nhưng đối với người đàn ông xuyên không đến thời cổ đại không biết hiện giờ sống ra sao này, Tô Tiểu Bồi cũng chẳng bận tâm nhiều, trái lại co luôn nhớ nhung, lo lắng cho Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch là người đàn ông tự tin đến mức tự phụ, hơi bừa bãi, cũng biết khiêm tốn, có tấm lòng lương thiện, kiên nghị, không dễ bị người

https://thuviensach.vn

khác thao túng, nếu như chàng đến thời hiện đại, chắc chắn thành tựu đạt được sẽ không thua kém Trình Giang Dực. Có điều không biết hiện giờ chàng thế nào rồi, có nhìn thấy thi thể của cô không? Thời gian ở bên này đã gần ba tháng kể từ khi cô quay về, bên đó không biết đã qua bao lâu rồi? Cô thực sự không muốn chàng buồn, nhưng nếu chàng biết tin cô đã chết mà lại không mảy may đau lòng chút nào thì lại càng khiến cô khó chịu hơn.

Tâm trạng của Nhiễm Phi Trạch không chỉ đơn giản là buồn bã, trong lòng chàng còn tràn ngập cảm giác nghi hoặc và phẫn nộ.

Là Trình Giang Dực hay là Thần Toán môn? Hay là Thần Toán môn thần thông quảng đại tìm được Trình Giang Dực, lại dùng anh ta để uy hiếp Tô Tiểu Bồi? Hay không phải cả hai bên mà còn có kẻ khác?

Sống không thấy người, chàng đau lòng, bất an. Chết không thấy xác, chàng tự khuyên mình chớ nên tuyệt vọng.

Bất luận thế nào, chàng nhất định phải điều tra ra chân tướng sự việc, chàng đã đồng ý sẽ mãi mãi chăm sóc nàng, nếu nàng còn trên đời, chàng nhất định sẽ tìm được nàng.

Nhiễm Phi Trạch ở lại trong nha môn của thành Ninh An nửa tháng. Nửa tháng này, chàng gần như đã lật tung tất cả những nơi chàng có thể tra xét được, nhưng đúng như Tần Bổ đầu nói, ngoại trừ một vũng máu và y phục dính máu ra, không hề lưu lại bất cứ dấu vết nào khác.

Tuy Nhiễm Phi Trạch đã truyền tin tức ra khắp giang hồ, nhưng trong những ngày này chẳng có người nào tìm đến chàng, cũng không có ai lén lút nhắn tin cho chàng. Trình Giang Dực cũng thế, Thần Toán môn cũng vậy, những người khác càng không thấy ho he, không một ai xuất hiện, không lời nhắn hay bất cứ món đồ nào, chẳng có gì cả. Tựa như chẳng có ai làm gì Tô Tiểu Bồi cả, không có ai muốn mưu mô điều gì, căn bản là trước nay chưa từng có người như Tô Tiểu Bồi tồn tại.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch tìm đến phân viện của Thần Toán môn ở thành Ninh An, lấy danh nghĩa thăm dò tin tức, nhờ Thần Toán môn dò hỏi về chuyện nữ sư gia Tô Tiểu Bồi của phủ nha hiện đang mất tích. Nếu như Thần Toán môn thực sự muốn dùng chuyện này để thao túng chàng, vậy chàng cũng cho đối phương một cơ hội tốt, nhưng Thần Toán môn dường như hoàn toàn vô can, nghiêm túc cẩn thận nhận sự uỷ thác này, năm ngày sau trả lời chàng, bọn họ đã điều tra một lượt khắp thành Ninh An nhưng không tìm được manh mối hữu dụng nào cả. Trong thành Ninh An không có động tĩnh giấu người giấu xác, cũng không có dấu vết lén vận chuyển ra khỏi thành.

Nhiễm Phi Trạch lại hỏi bọn họ có nghe ngóng được một nam tử trẻ tuổi họ Trình, tóc ngắn, khẩu âm cổ quái, suy nghĩ to gan, biết viết phù hiệu giống như văn tự, từng xuất hiện ở thành Ninh An hay nơi nào đó không?

Dựa theo cách nghĩ của Nhiễm Phi Trạch, nếu như Tô Tiểu Bồi bị bắt cóc thì chắc chắn đã bị khống chế không thể gây ra được bất cứ động tĩnh gì, cho nên mới không ai nhìn thấy nàng. Nhưng Trình Giang Dực lén lút viết thư đưa tới thế này chắc hẳn không thể che dấu được hoàn toàn tông tích. Trước đó Tô Tiểu Bồi còn ở đây, chàng không hề cân nhắc đến chuyện uỷ thác việc tìm kiếm Trình Giang Dực cho Thần Toán môn hay những môn phái giang hồ khác, chính vì muốn tránh bị cuốn vào chốn giang hồ phiền phức, hiện giờ, Tô Tiểu Bồi xảy ra chuyện, chàng không để ý được nhiều như vậy nữa. Với địa vị là tổ chức tình báo số một trong giang hồ của Thần Toán môn, không tra được tung tích của Tô Tiểu Bồi đã đành, nhưng nếu ngay cả Trình Giang Dực cũng không tra được, vậy thì quả thật đáng nghi.

Kết quả Thần Toán môn trả lời, bọn họ sớm đã biết Nhiễm Phi Trạch tìm kiếm người này nhưng hổ thẹn là dù dựa vào nhân mạch và tai mắt người trong giang hồ của Thần Toán môn, cũng chưa có ai từng nhìn thấy nhân vật nào giống thế.

Người nơi khác đến có đặc trưng rõ ràng, nhưng quan phủ và đại phái trong giang hồ đều không tìm được ư? Làm sao có thể như vậy? Trình Giang Dực đó rốt cuộc có bản lĩnh gì?

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch nghe xong, sắc mặt nặng nề. Tiểu đường chủ của Thần Toán môn rụt rè, khách khí nói: "Nhiễm đại hiệp chớ nghi ngờ, bản môn thực sự có lòng muốn làm chuyện tốt giúp đại hiệp, như vậy cũng dễ giành chút tình cảm, để đại hiệp rửa sạch oan khuất giúp sư thúc sư tổ ta, nhưng thực sự không có ai nhìn thấy vị Trình công tử này, đúng là không giúp đỡ được gì."

Nhiễm Phi Trạch nhìn chằm chằm ông ta hồi lâu, hỏi: "Không biết Nhiễm mỗ phải làm gì mới có thể đổi được chút tin tức hữu dụng?"

Trên mặt đường chủ Thần Toán môn hơi kinh hãi, cúi đầu thi lễ. "Nhiễm đại hiệp xin chớ nghĩ như vậy, Thần Toán môn bọn ta thực sự đã tận tâm tận lực điều tra rồi, nhưng bất luận là Tô cô nương hay Trình công tử, đều không có tin tức. Đến giờ các đồ đệ môn hạ vẫn không dám lơi lỏng, nếu như thăm dò được chút tin tức nào, nhất định sẽ nói với đại hiệp."

Nhiễm Phi Trạch không nói gì nữa, quay người rời đi.

Quay về căn phòng nhỏ của Tô Tiểu Bồi, chàng ngồi trong thư phòng, suy nghĩ rất lâu vẫn chẳng thể nào tin Tô Tiểu Bồi đã chết. Chàng vào phòng ngủ, nhìn vết náu trên giường trên đất, lại lần nữa tỉ mỉ ngẫm nghĩ. Tuy cảnh tượng đầy máu trong căn phòng này rất doạ người, nhưng thực sự có quá nhiều điểm nghi vấn. Hung thủ giết người xong đáng lẽ nên nhanh chóng bỏ trốn, không lý nào lại mạo kiểm vận chuyển thi thể đi. Vận chuyển thi thể đi cũng đành, nhưng vì sao còn phải thay y phục dính máu ra? Một thi thể thì còn có giá trị gì đối với hung thủ? Nếu muốn để mọi người tưởng rằng Tô Tiểu Bồi đã mất tích ở bên ngoài, vậy lưu lại một căn phòng đầy máu là có ý gì? Nếu như hung thủ vận chuyển thi thể, vết máu phải vương vãi trên nền đất mới phải. Nhưng vết máu lại chỉ có ở trong phòng, thậm chí đến dấu chân dính máu cũng chẳng có. Theo lý, hung thủ nhân lúc người ngủ say trên giường nhanh chóng hạ thủ, sau khi xong việc sẽ tức khắc rời đi, lúc đó máu của người trên giường đã chảy ra. Sau đó nếu lại có người đến muốn di chuyển thi thể, ắt phải giẫm vào vung máu để đến

https://thuviensach.vn

gần, chắc chắn sẽ lưu lại dấu vết trên nền đất. Nhưng đây lại chẳng có dấu vết nào như thế cả, đó là vì sao?

Nhiễm Phi Trạch đăm đăm nhìn chiếc giường, cảm thấy chỉ có một cách lý giải duy nhất, chính là kẻ đó khống chế Tô Tiểu Bồi trước, sau đó dùng vật che phủ bày ra hình người ở trên giường, tưới máu cảnh cáo, ném áo dính máu lại, rồi đem vật che phủ và Tô Tiểu Bồi cùng rời đi. Nhưng rốt cuộc là ai? Có mục đích gì? Người này ắt phải rất giỏi khinh công, biết được nội tình của Tô Tiểu Bồi và có suy nghĩ cẩn thận, kỹ càng, sau khi bắt cóc người, đã ẩn nấp vô cùng kín đáo, còn biết cách lẩn tránh tai mắt, che đậy tin tức.

Có mục đích gì? Nhiễm Phi Trạch vẫn đang nghĩ, nếu như sự việc là nhằm vào chàng, chàng đã ở đây rồi, vì cớ gì kẻ đó chưa lộ diện đưa ra điều kiện với chàng? Nếu như không dính dáng tới chàng, mà là phiền phức của bản thân Tô Tiểu Bồi, vậy thì ngoại trừ những vụ án mà nàng từng làm ra thì chỉ có Trình Giang Dực là có đủ khả năng. Những người có liên quan đến vụ án nàng từng tham gia đều đã tra xét qua, không có chỗ nào khả nghi, còn Trình Giang Dực kia, căn bản là không tra ra được.

Nhịp tim của Nhiễm Phi Trạch đập nhanh hơn, chàng cố gắng để bản thân mình bình tĩnh lại, cẩn thận suy ngẫm thật kĩ. Lúc này bỗng nghe thấy tiếng gọi của Bạch Ngọc Lang ở bên ngoài: “Nhiễm thúc, thúc có đó không?”

Nhiễm Phi Trạch đi ra, nhìn thấy Bạch Ngọc Lang dẫn theo một người đứng ngoài cửa. “Nhiễm thúc, người này nói là đến từ Huyền Thanh phái, tìm thúc có việc.”

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, chàng nhận ra người này, Huyền Thanh phái Quý Gia Văn.

Quý Gia Văn vẫn mang dáng vẻ của một đứa trẻ thật thà, nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch liền nhanh chóng hành lễ. “Nhiễm đại hiệp.”

https://thuviensach.vn

“Chuyện gì?”

“Sư phụ và đại sư huynh bảo ta đến tương trợ đại hiệp.”

Nhiễm Phi Trạch nhìn biểu cảm của Quý Gia Văn, liền nói: “Vào phòng rồi nói.”

Bạch Ngọc Lang thò đầu vươn cổ, rất muốn nghe thêm nhưng Quý Gia Văn tỏ vẻ đề phòng, Nhiễm Phi Trạch liền bảo cậu ta đi. Bạch Ngọc Lang tự thấy mình bị gạt sang một bên thì rất không phục, vừa rời đi vừa lẩm bẩm mắng tên Quý Gia Văn này qua cầu rút ván, dùng cậu ta tìm người xong rồi liền đá cậu ta đi, còn nói Nhiễm Phi Trạch không trượng nghĩa, nếu như có chuyện thì mọi người cùng nhau đảm đương, lấy đâu ra đạo lý gạt người đầy lòng nhiệt tình như cậu ta đi chứ.

Nhiễm Phi Trạch và Quý Gia Văn đều nghe thấy lời càu nhàu của cậu ta, nhìn chằm chằm bóng lưng cậu ta cho đến khi không thấy bóng dáng đâu nữa, lúc này mới quay vào trong phòng. Nhiễm Phi Trạch vào cửa trước, quay đầu lại nhìn, Quý Gia Văn có vẻ để tâm nhìn cánh cửa để mở một nửa, thấy Nhiễm Phi Trạch đang nhìn mình, Quý Gia Văn vội nói: “Không đóng cửa ạ?”

“Muốn đóng thì đóng đi.” Nhiễm Phi Trạch chẳng để tâm.

Quý Gia Văn nghe thấy, vội đi qua đóng chặt cánh cửa lớn lại. Nhiễm Phi Trạch vào phòng ngồi xuống, âm thầm lắc đầu, thiếu niên thời nay đúng là nhiều tật lạ. Nếu Tô Tiểu Bồi ở đây, chắc chắn sẽ cảm thấy thú vị lắm.

Quý Gia Văn vào trong phòng, mắt không nhìn ngang ngó dọc, nghiêm túc đứng đó.

“Ngồi đi!” Nhiễm Phi Trạch xua tay, Quý Gia Văn cảm tạ, đi đến chiếc ghế bên cạnh, không ngồi mà lại bê lên, đặt xuống đối diện Nhiễm Phi Trạch, để ngay ngắn chính diện rồi, lúc này mới ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch nhìn hành động của cậu ta, thấy hơi buồn cười. “Tiểu ca, làm việc rất nghiêm túc đó, vào Huyền Thanh phái bao lâu rồi? ”

“Sắp một năm rồi.” Quý Gia Văn ngồi thẳng người, nghiêm túc trả lời. “Vì ta là người mới, không gây ra nhiều sự chú ý, lại từng gặp qua Nhiễm đại hiệp, Nhiễm đại hiệp cũng nhận ra ta, cho nên sư phụ, sư huynh mới phái ta đến.”

“Phái cậu đến làm gì?”

“Một là xem đại hiệp bên này có cần Huyền Thanh phái bọn ta tương trợ hay không, hai là báo tin cho Nhiễm đại hiệp.”

“Báo tin gì?”

“Chuyện vào kiểm tra Linh Lung trận, mọi người đều đang đợi Nhiễm đại hiệp.”

Nhiễm Phi Trạch chau mày. “Ta không biết từ khi nào mình lại trở nên quan trọng như thế, người giang hồ các cậu làm chuyện của các cậu, cứ muốn kéo người ngoài cuộc như ta vào làm gì?”

Quý Gia văn nghiêm túc đáp: “Vốn đại sư huynh đã thương lượng với sư phụ, cũng nói Nhiễm đại hiệp có chuyện phải làm ở bên này, việc vào trận pháp đã có rất nhiều tiền bối giàu kinh nghiệm đi rồi, Thần Khí môn cũng phái người tương trợ, bất luận cách bố trí trận hình hay tìm đường đều không có trở ngại gì, tự đi vào kiểm tra là được. Mọi người vốn đã thương lượng xong, nhưng khi tìm đến Thần Toán môn thương nghị, Cửu Linh Đạo chưởng kiên trì buộc phải có Nhiễm đại hiệp đi cùng. Hỏi ngài ấy vì cớ gì, ngài ấy nói ngài ấy đã bốc một quẻ cho án oan của mình, trên quẻ tượng nói là muốn giải được câu đố thì phải dựa vào thần khí chi thủ. Cho nên chuyện kiểm tra vết cắt ngài ấy yêu cầu để Nhiễm đại hiệp đến là vì thế, đến giờ kiểm tra Linh Lung trận cũng như vậy.”

Nói đến đây cậu ta dừng lại, nhìn nhìn Nhiễm Phi Trạch, tiếp tục nói: “Lời này hơi huyễn hoặc, tuy quẻ tượng của Cửu Linh Đạo chưởng trước

https://thuviensach.vn

nay rất chuẩn nhưng mọi người không muốn nghe theo, sợ là ngài ấy có ý đồ khác, thế là trả lời rằng có hai vị đại đệ tử của Thần Khí môn sẽ cùng vào trận, điều này cũng phù hợp với yêu cầu của ngài ấy. Nhưng Cửu Linh Đạo chưởng lại nói, trong mắt ngài ấy, chỉ công nhận Nhiễm Phi Trạch là thần khí chi thủ, Thần Khí môn chỉ có mỗi cái danh của thần khí mà thôi."

Nhiễm Phi Trạch cười. "Cửu Linh Đạo chưởng quả nhiên là có mắt nhìn người đó."

Quý Gia Văn nét mặt cứng đờ, trong lòng rất không tán đồng, trọng điểm cậu ta nói đến hoàn toàn không phải ở chỗ Cửu Linh Đạo chưởng khen Nhiễm Phi Trạch là thần khí chi thủ. Bên trong có nhiều huyền cơ như vậy, lẽ nào huynh ấy hoàn toàn không hiểu sao?

Nhiễm Phi Trạch thấy biểu cảm của cậu ta, lại cười. "Chiêu này Cửu Linh Đạo chưởng thực sự không tồi, nếu mọi người không nghe theo ông ta, rõ ràng là cố ý giở trò khiến án oan của ông ta không được làm sáng tỏ, nhưng nếu nghe theo ông ta là ta đã vô ý giúp ông ta kéo dài thời gian để động chân động tay. Hơn nữa, ông ta nói những lời này, chọc giận Thần Khí môn và phái trợ thủ, bất luận là ta có tham gia vào chuyện này hay không, bọn họ đều xung đột, một khi làm không tốt, nội bộ tranh chấp, Thần Toán môn lại có cơ hội lợi dụng."

Hóa ra Nhiễm Phi Trạch đã nghe hiểu, Quý Gia Văn vội gật đầu. "Đích thị là như vậy. Cửu Linh Đạo chưởng nói ra lời này, lập tức làm mọi người đều khó xử. Nếu như để đại hiệp cùng đi, dường như là không giữ thể diện cho Thần Khí môn, còn nếu không để đại hiệp đi, Cửu Linh Đạo chưởng lại có cớ để nói. Ý tứ của sư phụ vẫn là hy vọng hành sự lỗi lạc, để hung thủ thật sự khâm phục khẩu phục nhận tội, chứ không phải vẫn chưa chắc chắn, để người ta có cớ giảo biện, cuối cùng gây ra chia rẽ trong giang hồ, đây chẳng khác nào đại họa."

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, Giang Vĩ Anh đích thực là một tiền bối quang minh lỗi lạc như thế. "Hảo ý của Giang chưởng môn cũng nên được các

https://thuviensach.vn

môn phái trong giang hồ đón nhận mới phải."

"Chưởng môn đi khắp nơi du thuyết, đến giờ cuối cùng đã thuyết phục yên ổn được các môn phái. Tuy có không ít người ôm lòng hoài nghi đối với việc Cửu Linh Đạo chưởng nằng nặc muốn kéo đại hiệp vào chuyện này, nhưng sư phụ cũng nói, hôm đó Cửu Linh Đạo chưởng khăng khăng muốn Nhiễm đại hiệp kiểm tra vết cắt, Nhiễm đại hiệp cũng không có ý giúp đỡ bên nào, công chính nghiêm minh, không làm điều dối trá. Nếu Cửu Linh Đạo chưởng thực sự không phải là hung thủ, quẻ tượng của ngài ấy rất chuẩn, để Nhiễm đại hiệp và Thần Khí môn cùng vào trong phá giải câu đố cũng không phải là chuyện xấu. Huống hồ có nhiều người vào Linh Lung trận như vậy, chỉ cần cẩn trọng hành động, Cửu Linh Đạo chưởng cũng chẳng làm ra được thủ đoạn gì."

"Cho nên đến giờ mọi người đều đang đợi ta?"

"Đúng vậy."

Nhiễm Phi Trạch trầm mặc, Cửu Linh Đạo chưởng có dụng ý gì? Tô Tiểu Bồi thực sự đang ở trong tay ông ta, mà ông ta cũng có ý định dùng nàng để uy hiếp chàng sao? Nhưng vì sao ông ta lại không nói rõ với chàng, vòng vo thế này, cứ coi như đưa ra lời cảnh cáo cũng không chứng minh được ông ta thực sự có điều kiện để uy hiếp được chàng. Ông ta nói "kỳ duyên đã đến, ứng phó nguy hiểm" rốt cuộc có phải ám chỉ chuyện này không? Rốt cuộc ông ta chịu hao phí tâm tư cho việc ám thị muốn uy hiếp hay căn bản là bọn họ đã nghĩ nhiều rồi? Hoặc Cửu Linh Đạo chưởng chẳng qua là người vốn hay khiến người ta ghét mà thôi?

Lúc này Quý Gia Văn nói tiếp: "Sư huynh nói với sư phụ chuyện Cửu Linh Đạo chưởng từng đưa lời cảnh báo với Nhiễm đại hiệp, đến giờ cũng không biết là thật hay giả, hay cố tình huyễn hoặc bày mê trận, thế là sư phụ và sư huynh bảo ta đến đây trước, nói rõ sự tình cho đại hiệp biết, xem xem đại hiệp ở bên này có gặp phiền phức gì không, Huyền Thanh phái bọn ta sẽ toàn lực tương trợ."

https://thuviensach.vn

“Phiền phức thì cũng không nhỏ, có điều nhất thời không giải quyết nổi, Huyền Thanh phái các cậu cũng chưa chắc có thể giúp được gì.”

Quý Gia Văn nhíu mày, hỏi: “Là vị cô nương mất tích kia vẫn chưa tìm được phải không?”

Nhiễm Phi Trạch khẽ gật đầu.

“Hôm đó, Lục Lang của Bạch gia nói căn phòng đó toàn máu, lẽ nào cô nương vẫn sống sót?”

Nhiễm Phi Trạch quét mắt nhìn một cái, Quý Gia Văn ngậm miệng lại, sau đó không bỏ cuộc, lại nói: “Hay là đại hiệp theo bọn ta đi kiểm tra Linh Lung trận trước, xem xem Cửu Linh Đạo chưởng rốt cuộc có dụng ý gì. Có lẽ sẽ phát hiện ra manh mối mới cũng chưa biết chừng.”

Nhiễm Phi Trạch ngẫm nghĩ. “Ta cũng có ý này, nhưng sự tình phải suy xét nặng nhẹ, để ta cân nhắc thêm đã. Ta đợi tin tức trước, mấy ngày nữa sẽ quyết định.”

“Vâng.” Quý Gia Văn cũng không giục chàng, gật đầu đồng ý.

Nhiễm Phi Trạch nhìn cậu ta, cất lời giải thích: “Cậu đến đây rồi, Thần Toán môn ắt là đã biết tin tức, nếu như bọn họ có tâm muốn thao túng ta, ta vội vàng đi cùng với cậu, sợ là đã trúng ý bọn họ. Ta cứ đợi xem, nếu như bọn họ sốt ruột, trái lại sẽ dễ dàng để lại dấu vết.”

Quý Gia Văn gật đầu, đáp lời: “Đại hiệp nói rất có lý, tại hạ hiểu rõ rồi.”

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, kỳ thực chàng lo sợ Thần Toán môn căn bản không có ý muốn thao túng chàng, càng sợ hơn đó là Cửu Linh Đạo chưởng thực sự dựa vào quẻ để hành sự, căn bản không hề biết tin tức của Tô Tiểu Bồi, càng sợ hơn nữa là… Chàng lắc đầu, lo sợ cũng vô dụng.

Nhiễm Phi Trạch đợi thêm ba ngày nữa.

https://thuviensach.vn

Ba ngày này Thần Toán môn không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ có Quý Gia Văn nắm bắt cơ hội liền tới an bài việc vào Linh Lung trận với Nhiễm Phi Trạch, có ý muốn thu hút sự chú ý của chàng. Trên phương diện chọn người vào trận pháp, Huyền Thanh phái cử ra ba người, vì Chưởng môn Giang Vĩ Anh vẫn phải ở ngoài trận pháp chủ trì đại cục, cho nên giao cho Tiêu Kỳ dẫn hai đệ tử khác vào trận. Thần Khí môn phái hai người nhị Chưởng môn Trần Hiếu Sơn và con gái Chưởng môn Liễu Nhan Hương vào trận. Phương Bình và Phó Ngôn của Thất Sát trang nhất định muốn đi, ngoài ra còn có hai vị đệ tử của Thất Sát trang, lại có cả Chưởng môn Thúy Sơn phái Tào Hạ Đông và một người đệ tử La Y môn, Thiết Tụ sơn trang, Nhật Nguyệt sơn trang mỗi bên một người.

Nhiễm Phi Trạch nghe vậy thì nhíu mày. “Nhiều người thế sao? Định tổ chức đội săn vào trong trận pháp mở yến tiệc đấy ư?”

Quý Gia Văn là tiểu bối, không tiện bác bỏ lời chàng, chỉ đành nói ra lời thương nghị của các vị tiền bối: “Bởi vì bên trong Linh Lung trận có quá nhiều cạm bẫy, nguy hiểm rình rập, các phái cử ra nhiều nhân thủ cũng tiện tương hỗ tiếp ứng. Lần này không phải là vượt qua các cơ quan bình thường, mà phải tìm đường trong trận pháp, càng nhiều người phần thắng sẽ càng cao.”

“Chuyện tầm phào. Vượt qua cơ quan tìm đường thì có can hệ gì đến nhiều hay ít người chứ? Nhiều người lắm ý kiến, vướng víu chân tay, ồn ào khó chịu.”

Quý Gia Văn mím môi, bị Nhiễm Phi Trạch chê bai cũng không tiện nhiều lời nữa. Nhiễm Phi Trạch lại nói: “Vậy Thất Sát trang cử bốn người đi có tác dụng gì?”

“Bọn họ yêu cầu.” Giọng nói của Quý Gia Văn nhỏ hơn, cậu ta chỉ là tiểu đệ tử đến chuyển lời mà thôi, nói những điều này với câu ta thì có tác dụng gì chứ?

“Thần Toán môn thì sao? Tại sao không có ai đi?”

https://thuviensach.vn

“Thất Sát trang không đồng ý. Sợ bọn họ giở thủ đoạn giữa đường. Nhưng trong những ngày này, mọi người đều lưu tâm, cũng không thấy bên đó có điều gì khác lạ.”

“Vậy Thần Khí môn thì sao, không phải nói đại đệ tử sao? Tại sao lại đổi thành nhị Chưởng môn và Liễu Nhan Hương kia?”

“Vốn là nói cho hai vị đại đệ tử vào trận pháp, sau đó Cửu Linh Đạo chưởng liên trì muốn để Nhiễm đại hiệp đồng hành, mọi người vừa đồng ý, Thần Khí môn liền yêu cầu đổi người.”

Nhiễm Phi Trạch khinh bỉ, đầu óc Thần Khí môn vẫn hạn hẹp như vậy, bọn họ muốn đề phòng chàng hay dự dự tính so cao thấp đây? Nhiễm Phi Trạch thở dài, cho nên chàng đã nói giang hồ rất phiền phức, những người này suy nghĩ nhiều quá thành ra vớ vẩn, một đống xúm vào náo nhiệt mưu cầu danh lợi thế này, đúng là vũng nước hỗn tạp.

Quý Gia Văn nhìn biểu cảm của Nhiễm Phi Trạch, quyết định phải nói cho xong mọi chuyện trước đã: “Nhiễm đại hiệp, ta đã nói với sư phụ, sư huynh rồi, Linh Lung trận này, ta cũng muốn đi, sư phụ, sư huynh đã đồng ý.” Nói cách khác, chính là trong số ba người của Huyền Thanh phái bọn họ, có một người là cậu ta.

“Vì sao?”

“Muốn cùng vào trận pháp, đương nhiên phải bẩm báo sư phụ, sư phụ cho phép mới được đi.”

“Ta là nói, vì sao muốn đi?”

“Linh Lung trận là kỳ trận thánh địa trong võ lâm, người người hướng đến, ta tư chất còn non kém, bản lĩnh có hạn, nếu lần này không được đi theo các vị tiền bối, sợ là sau này không còn cơ hội nữa. Ta cũng bỏ ra khá nhiều tâm tư tìm hiểu, nghiên cứu về binh khí có trong cạm bẫy, chắc chắn sẽ không làm vướng chân mọi người.”

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch cười, vỗ vỗ vào vai cậu ta. “Tiểu huynh đệ, dám thẳng thắn nói là tốt nhưng ở trước mặt các vị gọi là tiền bối giang hồ đó, chớ nói thật lòng như thế này.”

“Hả?” Quý Gia Văn há hốc miệng.

Nhiễm Phi Trạch dạy cậu ta: “Cậu nên nói, diệt tà trừ ác, người người có trách nhiệm, thân là người trong giang hồ, há có thể khoanh tay đứng nhìn? Linh Lung trận nguy hiểm vạn phần, chính là lúc nên để tiểu bối bọn ta lấy thân thăm dò nguy hiểm, ở đường cho các vị tiền bối. Tại hạ đã nghiên cứu kỹ về binh khí cạm bẫy, là trợ thủ tốt để vượt qua cửa ải, nếu được tại hạ trợ lực, nhất định sẽ tăng thêm phần thành công.”

“Hả?” Quý Gia Văn tiếp tục há hốc miệng.

“Hả cái gì mà hả, chính là phải đường hoàng, trang nghiêm như vậy, thêm một chút tự tán thưởng mình nữa, lại vừa nịnh bợ các vị tiền bối, như thế mới có thể thành sự. Những điều này sư môn của cậu không dạy sao?”

Quý Gia Văn lắc đầu.

“Thật không phải là sư môn tốt.” Nhiễm Phi Trạch lắc đầu, tiếc nuối thở dài, bộ dạng đó khiến Quý Gia Văn đột nhiên lĩnh ngộ được chuyện Tiêu Kỳ nói vị đại hiệp này khiến người ta không thích là có ý gì rồi. Kết quả vị đại hiệp này tiếp tục nói: “Nhưng mà sư môn của cậu cũng không cần dạy, bọn họ ai cũng đều có đức tính như vậy, giáo dục bằng hành động, không cần đến truyền ngôn, chắc chắn khả năng lĩnh ngộ của cậu chưa đủ, không lĩnh ngộ được tinh cốt giang hồ.”

Quý Gia Văn không kìm được nữa nhướng mày lên, thật ra thì cậu ta hận là mình không thể quay đầu đi nhưng như thế thì hình như vô lễ quá. Nhiễm Phi Trạch thấy biểu cảm của cậu ta, bất giác sững sờ, biểu cảm này lại hơi giống với Tô Tiểu Bồi. Chàng bỗng chốc trở nên thương cảm, nhớ đến Tô Tiểu Bồi chẳng biết sống chết ra sao, cũng không biết nàng có phải chịu khổ không, lòng chàng nhói đau, buồn bã.

https://thuviensach.vn

Chàng thở dài, vỗ vỗ vai Quý Gia Văn. “Đáng tiếc chúng ta trước mắt vô duyên.” Cảm thán xong, chàng rời đi. Cậu nhóc này thực sự rất được, đáng tiếc hiện giờ chàng chỉ một lòng nhớ nhung Tô cô nương, không có tâm tư cướp đồ đệ của nhà khác, thật là không có duyên. Chàng quyết định quay lại căn phòng của Tô Tiểu Bồi ngồi, yên lặng nhớ đến Tô cô nương của mình.

Lời nói của Nhiễm Phi Trạch khiến Quý Gia Văn thấy lạnh cả người, nhớ lại lời dặn dò của đại sư huynh “chớ bị vị đại hiệp này lừa đi, nhất định phải cẩn thận.” Quý Gia Văn thầm cảnh giác, cũng không biết “bị lừa đi” mà đại sư huynh nói là ý gì, xem ra cậu ta phải cẩn thận hơn nữa.

Ngày thứ tư, cuối cùng Nhiễm Phi Trạch cũng đợi được tin tức của một bên khác truyền đến, trước khi rời khỏi trấn Võ, chàng đã lén lút ủy thác Tặc bang giúp chàng điều tra, rốt cuộc tin tức cũng đã đến.

“Thần Toán môn ngày ngày đóng chặt cửa lớn, không có bất cứ động tĩnh gì, Cửu Linh Đạo chưởng ở trong biệt viện ngồi thiền bốc quẻ, không thấy rời đi. Nhưng có bồ câu đưa thư ngày ngày bay đến bay đi, ta từ trấn Võ đến, trên cả quãng đường chặn được mấy con, thực ra cũng muốn kiếm vài con để nướng ăn.” Đang nói chuyện là Lâu Lập Đông, Bang chủ tân nhiệm của Tặc bang, thần thâu[4] đệ nhất giang hồ. Tặc bang thực ra còn có đại danh là Diệu Thủ môn, nhưng người người trong giang hồ đều gọi bọn họ là Tặc bang, cái tên Diệu Thủ môn này chỉ có bọn họ tự gọi mình.

(4) Thần trộm.

“Chớ nói sang chuyện khác, kết quả.” Nhiễm Phi Trạch là số ít trong những “người chính phái” có thể qua lại được với phái hắc đạo lén lút vụng trộm này.

“Kết quả ta bắt được tám con, không nướng một con nào, thật là đáng tiếc. Ta chỉ xem qua ống thư trên chân của chúng. Trong đó có năm bức thư là báo tin của Thất Sát trang, đã có tin tức về kẻ thù của Phương Trang chủ,

https://thuviensach.vn

còn có tình trạng hiện tại trong Thất Sát trang. Một bức thư nói đến chuyện khác, đoán chắc là tin tức hộ lớn nào đó nhận ủy thác điều tra. Hai bức thư khác là báo cáo điều tra việc tìm kiếm Tô cô nương và Trình công tử, đều không tra ra kết quả." Lâu Lập Đông duỗi chân ra, nói: "Ngươi nói xem, có phải bọn họ đang định đổ tội sang cho người khác không?"

"Tra không ra kết quả?" Nhiễm Phi Trạch chỉ để ý đến sự việc này. "Tô cô nương và nam tử họ Trình, chỗ của ngươi có tra được gì không?"

"Không có, nói đến đây là hết rồi, chúng ta đường đường là tình báo môn đệ nhất giang hồ, vậy mà cũng có thứ không tra ra được. Không những tra không được, mà còn không lần được chút dấu vết nào, lạ quá, lạ quá!"

"Thứ cho ta nhắc nhở ngươi, tình báo môn xếp danh đệ nhất trong giang hồ là Thần Toán môn."

"Vậy thì sao chứ, không thấy bọn họ sắp bị hạ bệ rồi sao? Hễ bọn họ đổ, đương nhiên là nhà ta lên rồi." Lâu Lập Đông không mảy may giấu giếm tâm tư dậu đổ bìm leo, cười lên tai họa của người khác của mình. "Hơn thế nữa, dựa vào cái gì tiên sinh xem mệnh lừa bịp người có thể giành được địa vị cao hơn những người cướp của kẻ giàu chia cho người nghèo như bọn ta chứ?"

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, chàng ngồi đó ngẫm nghĩ hồi lâu, xác nhận với Lâu Lập Đông: "Tin tức ngươi thu được liệu có phải là bị bọn họ cố ý sắp xếp không?"

"Không có đâu." Lâu Lập Đông nói. "Bọn họ chỉ sát sao theo dõi ngươi và Huyền Thanh phái, không ngờ được ở giữa lại có bọn ta xen ngang. Hơn thế, ta không chỉ bắt bồ câu của nhà họ, môn hạ của ta cũng đi khắp nơi nghe ngóng, bọn họ đích thị đang điều tra Thất Sát trang, cũng đang tìm kiếm một vị nữ sư gia tên Tô Tiểu Bồi và công tử tóc ngắn họ Trình. Những điều này giống hệt với nội dung mật hàm trên chân bồ câu kia."

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch lại không nói gì nữa, Lâu Lập Đông không kìm được hỏi: "Ngươi thấy thế nào?"

"Cửu Linh Đạo chưởng quả quyết muốn ta vào Linh Lung trận."

"Vì sao? Ông ta thấy ngươi từng bắt không ít đại đạo trên giang hồ, lại đang ở lại nha môn, liền coi ngươi là thanh thiên đại lão gia trong giang hồ sao?"

"Ta vốn cho rằng ông ta có ý đồ khác, nên chần chừ chưa hành động, mà vẫn luôn nghi hoặc, đến giờ nghe ngươi khẳng định những tin tức này, ta buộc phải vào Linh Lung trận đó một chuyến rồi." Thay vì kéo dài thời gian ngồi không chờ đợi chẳng được kết quả gì, chi bằng cứ vào trong trận pháp xem sao, xem Cửu Linh Đạo chưởng kiên trì như vậy là có dụng ý gì?

Ngày hôm sau, Nhiễm Phi Trạch đi khắp thành Ninh An một lượt nữa, rồi lại thương nghị với Tần Bổ đầu cả nửa ngày, sau đó nói rõ là muốn đưa Quý Gia Văn chuẩn bị quay lại trấn Võ.

Bạch Ngọc Lang phấn khởi chạy đến. "Nhiễm thúc, bọn thúc vào Linh Lung trận, không cần một bổ khoái nha phủ làm nhân chứng sao?"

Nhiễm Phi Trạch đáp lại cậu ta bằng một biểu cảm "cậu tự mình nghĩ xem", Bạch Ngọc Lang lại nói: "Vậy Bạch gia trang ra mặt làm chứng cũng không đến nỗi tệ nhỉ?" Chê bai thân phận công sai của cậu ta cũng không sao, cậu ta còn có một thân phận khác nữa.

Nhiễm Phi Trạch lại gửi cho cậu ta một biểu cảm "lực bất tòng tâm", Bạch Ngọc Lang liền nói: "Nhiễm thúc, thúc cũng nói những người giang hồ đó đi, có án mạng, phải tìm quan phủ, xử lý riêng tư như thế thì còn ra thể thống gì chứ?!"

"Được, ta sẽ chuyển cáo."

Bạch Ngọc Lang gật đầu, vẫn thấy không phục lắm. Đối với cậu ta mà nói, Linh Lung trận là một truyền thuyết, ngay đến Quý Gia Văn là người

https://thuviensach.vn

non nớt trong giang hồ cũng có thể đi vào, cậu ta đường đường là lục công tử của Bạch gia trang mà lại bị cự tuyệt, thực sự khiến người ta đau lòng mà.

“Lão Lục, ta có một chuyện muốn nhờ.” Biểu cảm đoan chính của Nhiễm Phi Trạch khiến Bạch Ngọc Lang trở nên nghiêm túc, dựng thẳng sống lưng.

“Nếu như Tô cô nương quay lại, nàng ấy nhất định sẽ tìm cháu. Cháu chớ để nàng ấy ở trong căn phòng này nữa, tìm nơi an toàn, sạch sẽ bố trí cho nàng ấy rồi gửi tin tức cho ta, ta sẽ lập tức quay về.”

Bạch Ngọc Lang sững sờ, nhờ vả chuệyn này thực sự là…nên nói thế nào nhỉ? Ừm, Bạch Ngọc Lang cũng chỉ đành gật đầu. Hy vọng quay về là người chứ không phải là quỷ. Cậu ta không sợ trộm cướp gian ác nhưng có hơi sợ ma quỷ.

“Đồ đạc của nàng ấy ta đều đã thu dọn cả rồi, cháu bảo người ta chớ bừa bãi động vào, đợi nàng ấy quay lại, vẫn phải tiếp tục sử dụng.”

Ừm, Bạch Ngọc Lang gật đầu. Nhiễm thúc đối xử với đại tỷ cổ quái tốt thế này, nếu như tỷ ấy ở dưới suối vàng biết, chắc cũng rất cảm động. Nhớ ra thì, con người đại tỷ này cũng không tệ, tuy tướng mạo hơi xấu, nhưng hiểu lễ giáo lắm, da mặt hơi dày, tính cách cũng khó ưa, nhưng con người thực sự không tồi. Tỷ ấy không còn nữa, thực vẫn khiến người ta nhớ nhung. Bạch Ngọc Lang bị Nhiễm Phi Trạch khơi lên cảm xúc, đột nhiên tròng mắt nóng lên. Đợi cậu ta bi tình xong, khôi phục lại thần trí thì Nhiễm Phi Trạch và Quý Gia Văn kia đã xuất phát rồi.

Trên đường, Nhiễm Phi Trạch và Quý Gia Văn không chậm trễ khắc nào, đi liền một mạch quay về trấn Võ.

Nhiễm Phi Trạch đi thẳng đến biệt viện của Thần Toán môn, yêu cầu gặp Cửu Linh Đạo chưởng.

https://thuviensach.vn

“Đạo chưởng một mực muốn để ta vào trận pháp là có dụng ý gì? Cứ coi như là thần khí chi thủ có thể làm được gì chứ?” So với đoán bừa, chàng vẫn quyết định hỏi thẳng ông ta.

Cửu Linh Đạo chưởng lạnh lùng nhìn chàng, bình tĩnh nói: “Ta bốc quẻ chưa từng sai. Chỉ lấy chuyện ta vào Linh Lung trận mà nói, vốn ban đầu kế hoạch không phải là đi vào lúc đó, nhưng ta đã tự bốc cho mình một quẻ, có họa sát thân, duy chỉ có vào Linh Lung trận mới có thể giải. Thế là khi đó ta từ ngoại thành chạy về, ngày vào trận đẩy lên sớm nửa tháng, cũng bởi vì như vậy, ta mới được chứng minh ngoại phạm trong vụ án của Thất Sát trang. Nếu không phải nhờ vào quẻ tượng dẫn dắt hành sự, sợ là ta có trăm cái miệng cũng chẳng thể biện giải được.”

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, thầm cười nhạo, Cửu Linh Đạo chưởng nói lời này như thể bây giờ ông ta có thể biện giải được rõ ràng vậy.

Cửu Linh Đạo chưởng nói tiếp: “Đến giờ tuy vẫn nghi hoặc trùng trùng nhưng tốt xấu gì vẫn còn cơ hội trả lại sự trong sạch cho ta. Ta lại bốc một quẻ cho Nhiễm đại hiệp, trên đó viết: “Hành sự theo lòng mình, trong nguy hiểm cứu được duyên.”

Trong nguy hiểm cứu được duyên?

Trong lòng Nhiễm Phi Trạch rung lên. “Ý là gì?”

“Ta chỉ biết, có vào Linh Lung trận hay không là do Nhiễm đại hiệp tự mình quyết định.” Cửu Linh Đạo chưởng chỉ nói điều này rồi không nói gì nữa.

Nhiễm Phi Trạch thầm mắng chửi cả đống lời thô tục. Lão đầu này thực khiến người ta siêu ghét.

Nhưng mà kỳ duyên của chàng chính là Tô cô nương, trong nguy hiểm cứu được duyên, là có ý gì? Lão đầu này đang dọa chàng sao?

https://thuviensach.vn

“Đạo chưởng đã là thần quái, chắc chắn cũng có thể bốc ra được hung thủ thực sự là ai, phá được kỳ án.”

Trước sự nhạo báng rõ ràng của Nhiễm Phi Trạch, Cửu Linh Đạo chưởng không vội không bực, vẫn lạnh băng như cũ, nói: “Chuyện trong thế gian này đâu phải cứ bốc quẻ là có thể tốt được? Nếu có kỳ vận, được ông Trời chỉ điểm cho một chút đã là phúc khí rồi, chớ có lòng tham.”

“Vậy chuyện ta muốn tìm người, có phải ông Trời cũng có thể giúp đỡ chỉ điểm cho một chút không?”

“Ta đã bốc quẻ cho vị Trình công tử đó.”

“Nói điều gì?”

“Xả thân xả mệnh, mới có thể như ý nguyện.”

Lông mày Nhiễm Phi Trạch nhíu chặt lại. “Đây là ý gì?” Gã Trình Giang Dực đó làm chuyện xấu gì, còn phải xả thân xả mệnh?

Cửu Linh Đạo chưởng lắc đầu. “Thiên ý khó thấu, ta cũng không thể giải.”

“Vậy Tô cô nương thì sao?”

Sắc mặt Cửu Linh Đạo chưởng trĩu xuống, yên lặng một hồi, trầm giọng nói: “Nếu như Nhiễm đại hiệp tìm được vị cô nương đó, xin hãy để ta gặp một chút, ta cũng muốn xem xem, rốt cuộc người thế nào mà không những bốc không ra tự, còn có thể khiến quái bàn của ta nứt ra.”

Nhiễm Phi Trạch sững người. “Quái bàn đã nứt?”

Chử Linh Đạo chưởng trầm mặc.

“Vậy nàng ấy sống hay chết?”

“Ta nói rồi, bốc không ra tự quái bàn nứt ra. Là sống hay chết, ta không rõ được.”

https://thuviensach.vn

Trái tim Nhiễm Phi Trạch như chím xuống đáy vực.

Qua một lúc lâu sau, Cửu Linh Đạo chưởng hỏi: "Nhiễm đại hiệp, Linh Lung trận này, đại hiệp đi hay không đi?"

Nhiễm Phi Trạch ngước mắt, đáp lại đúng một chữ: "Đi!"

Công việc của Tô Tiểu Bồi coi như thuận lợi, tuy cũng đang làm nội dung phỏng vấn và tư liệu phân tích tâm lý của hai doanh nhân khác, nhưng cô làm nhiều nhất vẫn là nội dung về Trình Giang Dực. Mấy ngày trước, Nguyệt Lão số 2238 lại đến tìm cô, thông báo cho cô biết việc đắp hình đang tiến triển, nhưng vì trong hệ thống có rất nhiều công việc bất ngờ chen ngang, cho nên tạm thời anh ta không nói chắc được cụ thể khi nào cô sẽ lại xuyên không, có điều vẫn nhắc nhở một tiếng trước để cô chuẩn bị tốt tâm lý.

Thông báo thế này chẳng khác gì không thông báo, ngoại trừ đáp lại một tiếng: "Biết rồi" ra, Tô Tiểu Bồi chẳng biết nói gì nữa. Kết quả Nguyệt Lão số 2238 lại cho cô biết: "Sau khi cô xuyên không đến bên đó, y phục mặc trên người sẽ là thứ cô đang mặc ở bên này, hệ thống chỉ có thể chiếu hình tái tạo che chắn cơ thể cho cô trong bốn mươi tám tiếng, cho nên đến bên đó rồi, cô phải nhớ tìm y phục để thay trước, nếu không sau bốn mươi tám tiếng, cô sẽ lõa thể đấy."

Mặt Tô Tiểu Bồi biến sắc, gì chứ, hệ thống dở hơi này còn có *bug*(5) nghiêm trọng như vậy sao? Nghiêm túc nghĩ kỹ lại thì hình như bộ đồ ngủ gấu Pooh yêu quý của cô lần trước mặc sang về sau thực sự không tìm thấy đâu nữa, sau đó cô cũng quên mất việc này.

(5) Tiếng Anh nghĩa là lỗi.

"Hơn nữa địa điểm cô xuyên không đến nhất định là cách Trình Giang Dực hoặc người có thể giúp cô tìm được anh ta không xa, cô sẽ nhanh chóng có người trợ giúp, cho nên không cần lo lắng, không bị đói, không bị lạnh được đâu." Nguyệt Lão hùng hồn nói.

https://thuviensach.vn

“Lần trước tôi đã xuyên đến nơi rừng sâu núi thẳm đấy.” Tô Tiểu Bồi tức giận nói.

“Nhưng chẳng phải đã gặp được người tốt giúp đỡ cô còn gì? Không vấn đề gì đâu, cô yên tâm.”

“Rốt cuộc thì anh lấy đâu ra sự tin tưởng như vậy hả?”

“Nguyệt Lão sẽ không hại người.”

“Không biết gì cũng sẽ mất mạng.”

“Cô có dây tơ hồng hộ thân.”

“Tôi còn có thân thể vàng không thể hư hại nữa.”

“Miễn cưỡng có thể nói đó là thân thể bất tử, chỉ có sự nhầm lẫn về thời gian mà thôi.”

“Bây giờ tôi đập chết anh có phải là sẽ không cần xuyên không nữa không?” Tô Tiểu Bồi thực sự muốn cầm vợt ruồi để đập số 2238 này.

Đáng tiếc đáp án lại là phủ định. Đầu tiên, cô chẳng thể đập chết anh ta được, tiếp đó, không có anh ta, cô vẫn sẽ phải xuyên không, hệ thống dây tơ hồng đã vận hành, trừ phi dây tơ hồng bị đứt, nếu không mọi chuyện chẳng thể nào thay đổi được.

Tô Tiểu Bồi bừng bừng tức giận, buộc phải chuẩn bị mọi chuyện. Buổi tối đi ngủ, cô vẫn mặc quần áo ngủ kiểu cổ trang, vốn còn muốn xỏ giày vải đi ngủ, nhưng như thế thực sự là bó buộc quá, không ngủ ngon được, nửa đêm lại phải ngồi dậy cởi ra mới có thể ngủ tiếp. Mấy ngày liên tục, chẳng có chuyện gì xảy ra, cô cũng lười dần nên bỏ qua cả việc này.

Chờ đợi là một cảm xúc kỳ quái. Tuy có vài chuyện bạn không hy vọng nó xảy ra, nhưng nếu như biết nó nhất định sẽ xảy ra, bạn liền rơi vào thảm cảnh chờ đợi, nếu như nó bị trì hoãn, bạn sẽ cảm thấy rất sốt ruột. Tô Tiểu Bồi nghĩ bây giờ cô đang trong tâm trạng này. Cô đã nghiên cứu được khá

https://thuviensach.vn

nhiều thông tin liên quan đến Trình Giang Dực, Nguyệt Lão nói cô sắp xuyên không rồi vậy mà mãi chẳng thấy động tĩnh gì, điều này khiến tâm trạng Tô Tiểu Bồi vô cùng tồi tệ.

Cô phát hiện ra mình rất nhớ Nhiễm Phi Trạch, muốn nhanh chóng quay lại đó.

Hôm nay, Tô Tiểu Bồi đi làm, nhìn vào tư liệu của Trình Giang Dực lại phân tâm nhớ đến Nhiễm Phi Trạch, nhớ đến vẻ mặt luôn nghiêm túc, tự kiêu tự phụ mà lại rất cool(6) của chàng, đang không nén được cười, điện thoại của cô bỗng đổ chuông.

(6) Tiếng Anh nghĩa là: Lãnh đạm, lạnh lùng, điềm tĩnh.

Cô nhận cuộc gọi.

"Tiểu Bồi, là anh."

"Sư huynh."

"Chỗ anh có bệnh nhân mắc chứng hoang tưởng, hắn ta phạm tội giết người hàng loạt ba lần, sau khi bị cảnh sát bắt giữ, anh vẫn luôn theo sát tình hình của hắn."

"Vâng." Tô Tiểu Bồi chăm chú lắng nghe, nếu không phải là chuyện quan trọng, sư huynh sẽ không vì một bệnh nhân tâm thần giết người hàng loạt bình thường mà gọi điện cho cô.

"Anh phải mất rất nhiều thời gian mới giành được sự tin tưởng của hắn, mãi gần đây hắn mới hé miệng nói với anh về nhu cầu và cách nghĩ của hắn trong khi gây án, hắn còn nói cho anh biết, khi hắn bắt đầu gây án lần đầu là có người đã bày cách cho hắn."

"Vâng." Tô Tiểu Bồi ở đầu dây bên này gật đầu, tình huống này cũng không ít gặp.

https://thuviensach.vn

“Kẻ này từng làm phụ đạo tâm lý cho hắn, có lúc dẫn dắt và kích động hắn, một trong số đó là vụ án sát hại nữ cảnh sát để khiêu khích cảnh sát.”

Tô Tiểu Bồi hoàn toàn sững sờ, không nói “vâng” nổi nữa, đầu cô kêu ong ong, một lúc lâu sau mới cất tiếng gọi: “Sư huynh…”

“Đúng vậy, Tiểu Bồi, anh cảm thấy việc này có thể liên quan đến vụ án của bố em, em có muốn đến xem thử không?”

Tô Tiểu Bồi quyết định đi.

Cách một tấm kính ngăn, cô nhìn thấy Lữ Thông, kẻ mắc chứng hoang tưởng giết người hàng loạt.

Sư huynh Tưởng Đông đưa cô đến phòng làm việc, cho cô xem một tập giấy tờ. “Đây là các ghi chép, anh đã giao một bản cho phía cảnh sát. Vụ án mà hắn ta nói đó rất giống vụ án nữ cảnh sát bị giết và bố em bị hại, có điều một vài chi tiết hắn ta nói không được rõ ràng. Ngoài ra, danh tính và thân phận của người đã bày cách cho hắn mà hắn nói, phía cảnh sát đã điều tra rồi, không hề có người này.”

“Tên giả, thân phận giả?”

“Đúng. Hắn nói người đó tên là Thi Ninh, là giáo sư đại học. Bọn họ gặp nhau trong một quán cà phê. Khi đó hắn làm việc trong quán cà phê này, em cũng biết đó, hắn có vấn đề về tâm lý, cho nên không hợp ở nơi đông người, không bao lâu thì bị cho nghỉ việc. Còn Thi Ninh kia là khách quen của quán, nghe nói Thi Ninh kia vừa nhìn là nhận ra ngay “thiên phú” của hắn, có thể thấu hiểu hắn, bất bình thay cho hắn, tình nguyện lắng nghe những lời than vãn của hắn, rồi bọn chúng trở thành bạn bè.”

Tô Tiểu Bồi lật xem tài liệu. “Sau đó Thi Ninh đã dạy hắn ta vận dụng “thiên phú” của mình đúng không?”

“Đúng vậy. Tên Thi Ninh kia rất giỏi thao túng tinh thần người khác.”

“Bọn họ liên lạc thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Hắn nói ra một số điện thoại, nhưng là số khống. Kẻ này bị bắt cách đây ba năm, hắn nói sau khi hắn vào tù, Thi Ninh không tìm đến hắn nữa, từ đấy bọn chúng mất liên lạc.”

“Ảnh thì sao?”

“Không có.”

“Miêu tả chân dung?”

“Cảnh sát đang sắp xếp. Nhưng anh cảm thấy có lẽ tác dụng không lớn. Sau khi hắn bị bắt, bệnh tình từng có giai đoạn ác hóa, bây giờ tuy đã tốt hơn một chút, nhưng người mà hắn mô tả, chúng ta không thể chắc chắn đó là sự thực hay chỉ là ảo giác của hắn.”

“Vụ án của nữ cảnh sát kia thì thế nào? Thi Ninh dạy hắn ta làm những gì?”

“Quyền uy là cần phải thách thức.”

Tô Tiểu Bồi gật đầu. “Người giống như Lữ Thông luôn tự cảm thấy mình kém cỏi, nhỏ bé, bị người cầm quyền áp bức, nên rất dễ bị xúi giục.”

“Đúng. Hơn nữa trong vụ án đó, lựa chọn nữ giới để xuống tay càng có cảm giác kích thích và thỏa mãn được dục vọng chinh phục quyền uy, phụ nữ và lạc thú. Nhìn thấy nữ giới sợ hãi, vật lộn, tử vong, mà những người cầm quyền bó tay hết cách, cảm giác vừa lo sợ vừa bất an vừa phẫn nộ không biết làm thế nào đó khiến kẻ phạm tội cảm thấy mình thật uy nghiêm, hưng phấn tột cùng.”

“Thi Ninh tự mình động thủ?”

“Chưa chắc.” Tưởng Đông nói. “Hắn chỉ dạy cho Lữ Thông cách làm, đưa ra rất nhiều ví dụ, chỉ đạo hắn ta hành động sao cho giống các ví dụ này để thu được cảm giác thỏa mãn về mặt tâm linh, nhưng không hề nói những vụ án đó là do ai làm.”

https://thuviensach.vn

“Vậy những trường hợp ví dụ kia có phải đã được điều tra rồi không, có manh mối gì không?”

“Phía cảnh sát đang điều tra. Nhưng những trường hợp trong giáo trình Thi Ninh giảng dạy cho Lữ Thông không nói rõ tên người, thời gian, địa điểm cụ thể, chí có miêu tả quá trình và kết quả. Cho nên từ chỗ Lữ Thông, tin tức hữu hiệu chúng ta thu được rất có hạn.”

“Tên Thi Ninh này…” Tô Tiểu Bồi muốn nói hắn thật đáng sợ.

Tưởng Đông gật đầu. “Giáo sư rất hứng thú với trường hợp này, đây là gã giáo viên hướng dẫn phạm tội lần đầu tiên chúng ta gặp được. Độc ác, cẩn mật, mà còn rất bình tĩnh.”

“Tên biến thái chết tiệt!” Tô Tiểu Bồi nghiến răng.

Tưởng Đông vỗ vỗ đầu cô. “Đừng nói cho dì biết anh tìm em nói chuyện này, anh không muốn bị bà ấy mời uống trà đâu.” Vì không để Tô Tiểu Bồi làm nghề này, Lý Phỉ từng làm ầm ĩ khắp nơi, từ thầy giáo, bạn học đến đồng nghiệp của Tô Tiểu Bồi, khiến cô khi đó rất mất mặt và tức giận.

Tô Tiểu Bồi cất đống tài liệu vào túi. “Vậy em mời anh uống trà.”

“Có uống mười bữa trà thì anh cũng không thể để em trực tiếp nói chuyện trực tiếp với Lữ Thông được, cho em tư liệu đã là làm trái với quy định rồi, em hãy cẩn thận xử lý, đừng gây họa, nếu nghĩ được gì hay phát hiện ra thứ gì thì báo ngay cho anh, anh với giáo sư sẽ cẩn thận làm việc với phía cảnh sát. Em yên tâm, có bất cứ tin tức gì, anh cũng sẽ nói cho em biết.”

Tô Tiểu Bồi nói cảm ơn, vì Tưởng Đông vẫn còn việc phải làm nên khéo léo từ chối lời mời cùng ăn cơm của Tô Tiểu Bồi. Tô Tiểu Bồi cũng không khách sáo, thực ra cô cũng rất sốt ruột muốn xem kỹ số tài liệu này, thế là cô quay về nhà úp mỳ gói ăn, rồi nghiên cứu tài liệu cả đêm.

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy, cô đến gần với chân tướng của vụ án đến thế.

Đêm nay trong mơ, đầu óc Tô Tiểu Bồi dường như vẫn xoay quanh các tình tiết của vụ án này.

Nhiễm Phi Trạch quyết định phải vào Linh Lung trận, chàng bắt đầu nghiêm túc chuẩn bị.

Tiêu Kỳ được mời đến, vừa vào phòng đã thấy ngay trên bàn Nhiễm Phi Trạch có một đống bản đồ, còn chàng thì đang chăm chú nghiên cứu chúng.

"Chuyện gì?" Tiêu Kỳ hỏi. Vì Linh Lung trận, Huyền Thanh phái bọn họ cũng đang tích cực chuẩn bị, rất bận rộn.

Nhiễm Phi Trạch đưa bản đồ qua. "Đây là ta bảo Cửu Linh Đạo chưởng vẽ, tuyến đường và cơ quan trọng yếu, cùng với thời gian tiêu phí mà ông ta dùng để vượt qua Linh Lung trận."

"Ông ta lại cho huynh thứ này sao?" Quy củ bất thành văn của giang hồ, không ai nói ra nhưng người người đều làm như vậy - Phải tự mình vượt qua Linh Lung trận, không được khôn vặt, thủ đoạn, vẽ ra bản đồ chỉ dẫn. Cho nên mỗi người vào trận pháp khi ra ngoài thành công, đều sẽ chí nói ra yếu điểm. Có vài người đề phòng người khác vượt qua nhanh hơn mình, đến yếu điểm cũng không nói, chỉ xuýt xoa khen ngợi mình lợi hại thế nào. Nếu có người xin chỉ dẫn, xin bản đồ, đều sẽ bị khinh bỉ, cười nhạo.

Tiêu Kỳ đón lấy bản đồ, cố kìm không liếc mắt xem, lại nói: "Cứ coi như ông ta vẽ ra thì cũng không thể chắc chắn được, mọi người đều biết Linh Lung trận luôn luôn thay đổi, mỗi lần vào đều khác nhau."

"Nhưng chủ trận giống nhau, đại trận trên cả quãng đường vẫn nguyên đó, biến hóa chỉ có mười loại, cộng với các cơ quan ẩn do người sau thêm vào, cũng không vượt ra ngoài phạm vi của đại trận, trở ngại khác nhau nhưng tuyến đường tương tự nhau. Chớ quản đến những tiểu trận xung

https://thuviensach.vn

quanh, Cửu Linh Đạo chưởng muốn nhanh chóng qua cửa, ắt phải vượt qua đại trận. Những tiểu trận bên cạnh kia đại đa số là trò vui, tiêu hao tinh lực và thời gian, nếu muốn có chút thú vị thì cũng coi như không tồi. Ta xem phần ông ta viết, đích thị là ông ta không đụng vào tiểu trận, chỉ đi thẳng đại trận, thời gian tiêu phí ở mỗi đoạn, ông ta cũng đều viết rõ."

"Huynh làm sao mà biết?"

"Trừ phi trong năm năm qua có kỳ tài giáng thế, thay đổi chủ trận, nếu không thì đường đi và các cửa bên trong trận pháp ta gần như đều biết rõ."

"Vì sao?"

"Ta đã đi qua mà."

"Huynh đã đi qua nhiều lần rồi à?"

"Đúng."

"Vì sao?" Trận pháp này thực sự thú vị đến thế ư?

"Năm đó ta nghiên cứu kỹ trận pháp rồi viết hướng dẫn cách vượt qua, bán lấy tiền."

Tiêu Kỳ sững sờ. "Huynh đã làm chuyện gì?" Y cho rằng mình đã nghe nhầm.

"Vẽ bản đồ viết cách phá trận pháp bán lấy tiền." Nhiễm Phi Trạch rất thản nhiên lặp lại một lần nữa.

Tiêu Kỳ kinh ngạc lườm chàng, kẻ vô sỉ này, đúng là chẳng sợ toàn giang hồ cười nhạo, khinh bỉ.

"Có người nào mua không?"

"Đương nhiên rồi. Còn có không ít danh môn chính phái." Nhiễm Phi Trạch trưng ra vẻ "huynh thật là không có kiến thức", Tiêu Kỳ thực sự tức

https://thuviensach.vn

nghẹn. Y chưa từng nghe tin đồn nào như thế, lại có chuyện bẩn thỉu đến mức này sao?!

"Nhưng mà về sau trong trận pháp có cơ quan mới, ta lười không đi vào lại, liền thôi không vẽ nữa."

Tiêu Kỳ không kìm được trừng mắt với chàng. "Những cơ quan mới đó, tại sao ta lại nghe nói là có không ít do huynh làm ra."

"Đúng vậy, không tăng thêm chút ít độ khó, làm thế nào có thể kiếm bạc được? Có điều sau này ta bận việc khác, liền không sinh sự nữa."

Tiêu Kỳ câm nín. Kẻ một lòng hướng đến tiền, đến giờ lại nghèo thành thế này, ắt là thủ đoạn kiếm tiền của Nhiễm Phi Trạch thái quá, ông Trời cũng không dung thứ được.

"Các huynh tìm ta dẫn đường vào trận, thật là có con mắt sáng suốt đó."

"Bọn ta không tìm huynh, là Cửu Linh Đạo chưởng tìm."

"Thừa nhận ông ta có con mắt sáng suốt hơn bọn huynh, ta thấy không nỡ lòng nói thế."

Tiêu Kỳ thực muốn cho chàng một quyền, vì sao lại có người vô sỉ, vô vị, lại lắm mồm đến mức khiến người khác bực bội như thế chứ. "Rốt cuộc huynh muốn nói chuyện gì?"

Nhiễm Phi Trạch dẩu miệng, ra dấu về phía tấm bản đồ trong tay Tiêu Kỳ. "Cũng phải kiểm chứng một chút tuyến đường của Cửu Linh Đạo chưởng xem có vấn đề gì không, bản đồ này sẽ giao cho bọn huynh. Sau khi chính thức vào trận, chúng ta chia ra làm hai nhóm, một nhóm kiểm tra xem có đường tắt ra khỏi trận pháp hay không, nhóm khác kiểm tra tuyến đường vượt qua trận pháp của Cửu Linh Đạo chưởng và thời gian tiêu tốn."

Tiêu Kỳ ngẫm nghĩ thấy cũng có lý.

https://thuviensach.vn

Ba ngày sau, trong ánh nắng sớm mai, một hàng mười lăm người đi vào Linh Lung trận.

Cửa vào Linh Lung trận là một chiếc cầu sắt dài hẹp, chỉ một người đi vừa, bên dưới cầu là vực sâu vạn trượng, đi qua cầu là tiến vào một ngọn núi nhỏ gần ngay núi Bình Châu, ngọn núi này vì có Linh Lung trận mà có tên là núi Linh Lung.

Bắt đầu đặt chân vào núi Linh Lung chính là bước vào Linh Lung trận, phải vô cùng cẩn trọng, đối diện với các cơ quan trận pháp không biết sẽ xuất hiện lúc nào.

Mười lăm người vào cửa, người nào cũng cõng theo một tay nải to, mang đủ nước uống, lương khô và y phục để thay, còn có thuốc trị thương giải độc thường dùng, đương nhiên còn có binh khí tùy thân của mình.

Dựa vào thời gian, ba ngày sau khi Cửu Linh Đạo chưởng vào trận, Thất Sát trang ở trấn Hồ Lô xảy ra án mạng mà tính thì Cửu Linh Đạo chưởng chỉ ở trong trận một đến hai ngày, sau đó phải ra khỏi trận. Địa hình của Linh Lung trận là sau khi vào trận pháp chỉ có một con đường đi thẳng lên núi, càng đi càng cao, muốn ra khỏi trận thì không thể đi theo tuyến đường của chủ trận, mà phải rẽ sang tiểu trận ở mép núi. Rồi từ tiểu trận tìm ra cửa xuống núi nhưng rìa núi toàn vách đá, Nhiễm Phi Trạch thầm đánh giá qua một lượt, cảm thấy rất khó tìm được đường tắt để yên ổn lén lút ra khỏi đây.

Trên đường Hoàn Giang, Nguyệt lão số 2238 ngồi ở vườn hoa ven đường, nhìn ra ngã tư phố.

Một cô gái trẻ, mặt đầy nước mắt, vừa khóc vừa ủ rũ lao sang đường, một chiếc xe đang phóng đến rất nhanh, suýt chút nữa đâm phải cô ta. Cô gái đó hét lên một tiếng, ngã xuống đường.

Chiếc xe phanh gấp, dừng lại ngay sát người cô ta, lái xe là một thanh niên trẻ, nổi giận đùng đùng, mở tung cửa xe, xông ra lớn tiếng mắng: “Cô

https://thuviensach.vn

không muốn sống nữa à? Không nhìn thấy đèn đỏ cho người đi bộ sao?"

Cô gái òa khóc thật to, người thanh niên bị tiếng gào khóc của cô làm cho sững sờ. "Này, tôi đâu có đâm phải cô, cô đừng làm bộ làm tịch."

Cô gái phớt lờ anh ta, bò dậy muốn bỏ đi, nhưng lại bị trẹo chân. Cô ta đau đớn nhăn nhó nhưng vẫn mặc kệ, khập khà khập khiễng lê chân bước đi.

"Này…" Người con trai đó do dự một lát rồi kéo cô ta lại hỏi han tình trạng vết thương. Hai người nói vài câu, kéo qua kéo lại, cuối cùng người con trai lôi cô gái lên xe, đưa cô ta đến bệnh viện.

Nguyệt Lão theo dõi quá trình, rút cuốn sổ ghi chép công việc trong giống máy tỉnh bảng của anh ta ra, viết lên đó: Hoàn thành gặp gỡ.

Anh ta vừa ghi chép vừa thở dài. "*Case* này thật chẳng thú vị gì cả, đây là gặp nhau hay là tai nạn xe hơi, các người cho rằng mình đang diễn truyện ngôn tình sao? Vừa cũ rích vừa sến, tiểu thuyết tám trăm năm trước đã không còn viết cốt truyện này rồi. Lại còn là nửa đêm canh ba nữa chứ, suýt chút nữa thì mất mạng rồi, nếu lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa, tôi sẽ gặp nhiều phiền phức…" Đang tự làu bàu với chính mình, sổ ghi chép đột nhiên phát ra âm nhắc nhở "tút tút tút".

Nguyệt lão mở sổ ghi chép ra xem, bỗng nhảy dựng lên. "Ai da, Tô Tiểu Bồi..."

Đã hoàn thành việc đắp hình, sắp bắt đầu quá trình xuyên không.

Tại sao lại đột ngột thế chứ, trước thì kéo dài lê thê không có tiến triển, bây giờ thoắt cái đã hoàn thành là sao?

Nguyệt Lão nhìn thời gian, đã hơn hai giờ đêm, lúc này đến gõ cửa thông báo cho Tô Tiểu Bồi chắc sẽ bị đánh cho một trận mất. Hơn nữa, anh ta cúi đầu nhìn, ghi chép hiển thị, đường vận chuyển đã bắt đầu hoạt động.

https://thuviensach.vn

“Thực sự không phải là tôi không thông báo trước cho cô đấy nhé, hiện thực tàn khốc, tôi cũng trở tay không kịp. Tô Tiểu Bồi, chắc chắn là cô quên rồi nhỉ, gắng bảo trọng nhé!”

Khi Tô Tiểu Bồi tỉnh dậy, phát hiện mình lại đang nằm sấp trên một cành cây lớn.

Chỉ có điều lần này không phải là trong đêm, mà là ban ngày, nói một cách chính xác, là sáng sớm. Từ góc độ này, cô ngẩng đầu nhìn, ánh mặt trời buổi sớm vừa mới nhô lên chưa được bao lâu, ánh sáng vàng trong trẻo động lòng người. Trước nay cô chưa từng thấy cảnh mặt trời mọc nào đẹp đến thế, nên vô thức nhìn ngắm thêm một lúc.

Sau đó, sức chú ý của cô chuyển về hiện thực, cành cây cô nằm lần này thô ráp hơn lần trước, cây cũng cao hơn, cao đến mức người không mắc chứng sợ độ cao như cô khi nhìn xuống vẫn cảm thấy hơi chóng mặt. May mà cành lá xung quanh tương đối rậm rạp, cô ngồi thẳng dậy, cẩn thận lần về phía thân cây, dựa vào đó.

Ngồi vững rồi, việc đầu tiên chính là mắng chửi Nguyệt Lão số 2238 và hệ thống dây tơ hồng của anh ta tám vạn chữ. Bọn họ có chứng hoang tưởng với núi sâu rừng già hay sao, yêu rừng rậm thế này thì đi làm Nguyệt Lão làm gì chứ, nên đi làm kiểm lâm thì hơn.

Cô nhìn ngó xung quanh, cây này cao quá, tầm nhìn của cô bao quát rất rộng, ngoại trừ ngọn cây xanh tốt sum suê ra, còn có thể nhìn thấy con đường núi thấp thoáng lộ ra giữa rừng cây. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ tiếng chom hót, côn trùng kêu ra, không có bất cứ động tĩnh nào khác, ngồi dựa vững vào thân cây rồi cô mới dám cúi đầu nhìn kỹ bên dưới, dù lá cây đã che bớt tầm nhìn, nhưng những nơi nhìn thấy được đều không có một bóng người.

Lại mắng Nguyệt Lão số 2238 và hệ thống dây tơ hồng của anh ta thêm năm vạn chữ nữa, còn nói cái gì mà sợi dây tơ hồng của cô và Trình Giang Dực buộc rất chặt, cô đến đây nhất định sẽ ở gần chỗ anh ta, không gặp

https://thuviensach.vn

được anh ta cũng gặp được quý nhân khác. Nhưng bây giờ cô chẳng nhìn thấy ai cả, còn chim chóc, dã thú thì lại không ít.

Tô Tiểu Bồi ngồi một lát, thấy hơi hốt hoảng, liền lớn tiếng hét lên: "Có ai không? Có người nào đó không? Cứu mạng!"

Tiếng cô vang vọng rất xa, nhưng đợi hồi lâu xung quanh vẫn không có tiếng người đáp lại, ngay cả âm thanh khác cũng không có. Tô Tiểu Bồi lại hét gọi thêm mấy lần nữa, vẫn không có ai.

Bây giờ Tô Tiểu Bồi chẳng còn tâm tư đâu mà mắng người nữa, cô phải suy nghĩ xem trong tình cảnh này thì phải làm thế nào. Tô Tiểu Bồi thử nhìn xuống dưới, nhánh cây ở tầng thấp rất dày, cô vươn tay bám vào một cành cây, duỗi chân cẩn thận giẫm lên một cành cây khác, thử leo xuống.

Sợ hãi leo xuống được một tầng, cành cây lại bị sức nặng cơ thể cô đè lắc la lắc lư, Tô Tiểu Bồi sợ quá ôm chặt cành cây, thét lên ầm ĩ. Khó khăn lắm mới giữ vững được, cô thở dốc, thử xuống thêm một tầng nữa, lần này phải chọn cành cây nào to hơn, nhưng nhất thời không tìm được nhánh cây nào để đặt chân, lại nhìn xuống tít bên dưới, bỗng thấy lạnh lòng, chán nản.

Sau khi cô cố xoay sở xuống thêm mấy tầng thì không tìm được cành cây nào mọc ngang nữa, thân cây thẳng tuột một mạch xuống tận gốc. Trừ phi có thần công để ôm thân cây tuột xuống, nhưng cô cố dang hết cánh tay cũng không ôm được nửa vòng thân, nếu như chỉ dựa vào sức của một mình cô thì khỏi cần nghĩ đến chuyện leo xuống cái cây này.

Ở độ cao này, Tô Tiểu Bồi có thể nhìn thấy mặt đất bên dưới tán cây rõ ràng hơn, nếu thực sự có người đi ngang qua, cô kêu cứu thì người ta cũng dễ phát hiện ra hơn.

Lúc này mặt trời đã lên cao, Tô Tiểu Bồi lần mò leo xuống hồi lâu, toàn thân đã đẫm mồ hôi. Cô nhìn lại mình, may mà buổi tối đi ngủ đã mặc y phục rộng rãi kiểu cổ trang, trức ngực còn có thêm một tầng nội y che chắn, tuy vẫn chẳng ra thể thống gì, nhưng dù sao cũng an toàn hơn là mặc bộ đồ

https://thuviensach.vn

ngủ hình gấu Pooh. Chỉ đáng tiếc cô không có giày, cũng không đi tất, vì mấy thứ đó vướng chân khiến cô không cách nào ngủ được. Tô Tiểu Bồi thở dài, muốn lười cũng không được, còn hy vọng trước khi xuyên không, Nguyệt Lão số 2238 sẽ chính thức thông báo cho cô một lần nữa, xem ra cô không nên ôm bất cứ niềm tin và hy vọng gì với anh ta.

Tô Tiểu Bồi cẩn thận đánh giá xung quanh lần nữa, vẫn không phát hiện ra khả năng nào cho thấy mình sẽ được cứu, cô cất giọng hét lớn: "Cứu mạng!" Hét rất nhiều lần, vẫn không ai đáp lại, cũng không thấy xung quanh có động tĩnh gì. Tô Tiểu Bồi cảm thấy rất nóng, cổ họng khô rát, khát quá, cô nuốt nước bọt, cố khắc phục cảm giác khó chịu này, nhưng một lát sau còn cảm thấy đói nữa.

Tô Tiểu Bồi dựa vào thân cây, tự châm biếm mình, lần này chắc sẽ không trùng hợp lại có tráng sĩ tốt bụng đi cứu nữ tử gặp nạn, chạy đến dưới cây của cô mà đốt lửa chứ? Thực ra không cần phải có nữ tử gặp nạn, tráng sĩ tốt bụng tiện thể đi ngang qua cũng được. Đợi nửa ngày mà vẫn không thấy một bóng người. Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, may còn có tán cây che chắn, nếu không cô đã bị phơi thành người khô rồi. Tô Tiểu Bồi đột nhiên lại nghĩ, cô sẽ không bị giam trên thân cây này mà chết đói, chết khát chứ, sau khi chết xong quay về hiện đại, rồi lại xuyên không quay lại…

Nếu mà như vậy, cô nhất định sẽ đem số 2238 kia… vẫn chưa nghĩ ra cách nào có thể hành hạ tận tình số 2238. Đột nhiên cô nhìn thấy thứ khiến cho tinh thần cô lập tức phấn chấn.

Hán tử!

Một đội hán tử!

Tuy cách rất xa, nhưng cô vẫn thấy rõ ràng, đúng là các hán tử khiến người ta tuôn trào lệ nóng. Hơn nữa bóng dáng của một người trong số đó khá giống với vị tráng sĩ Nhiễm Phi Trạch tiên sinh nhiệt tình, luôn thích giúp người kia của cô.

https://thuviensach.vn

“Tráng sĩ!!!” Tô Tiểu Bồi kích động gọi lớn, suýt nữa thì rơi xuống khỏi thân cây mất mạng.

Chắc chắn là chàng! Nhất định là chàng! Bóng dáng cao lớn đó, cùng bộ dạng đi đường, cứ coi như không nhìn rõ được mặt, cô vẫn nhận ra được, đó chính là chàng!

“Tráng sĩ!!!” Tô Tiểu Bồi gắng sức lớn tiếng thét gọi.

Nhưng Nhiễm Phi Trạch hình như không nghe thấy, nhóm người bọn họ đang đi lên núi, bị cành lá che chắn, thấp thoáng lúc thấy lúc không. Nhìn vào địa hình đó, dường như bọn họ còn không ở trên cùng một mặt phẳng với nàng. Tô Tiểu Bồi vừa lớn tiếng thét gọi vừa mở mắt chong chong nhìn Nhiễm Phi Trạch không hề quay đầu lại mà biến mất khỏi tầm nhìn.

Cô suýt nữa thì bật khóc.

“A Trạch!” Cứu ta với, ta lại bị mắc kẹt trên cây rồi!

https://thuviensach.vn

Chương 13

Đoàn người của Nhiễm Phi Trạch vào Linh Lung trận đã được bốn ngày.

Vừa đi qua chiếc cầu sắt, bọn họ liền chia binh ra hai ngả. Một bên là Liễu Nhan Hương của Thần Khí môn, đệ tử đời thứ sáu của Huyền Thanh phái Đồng Thắng và hai đệ tử của Thất Sát trang, tất cả bốn người đi theo tuyến đường Cửu Linh Đạo chưởng vẽ. Một nhóm khác gồm mười một người còn lại bỏ qua chủ trận, chọn đi theo các tiểu trận đường nhánh ven núi, thăm dò xem có khả năng ra khỏi Linh Lung trận giữa đường hay không.

Bởi vì vào trận phiền phức lại, không dễ thăm dò đường, cho nên tiến triển của bọn Nhiễm Phi Trạch không lớn. Qua bốn ngày, họ vẫn chưa đi vào được quá sâu. Núi Linh Lung hiểm trở, càng đến gần phía vách núi thì các cơ quan càng hiểm hóc, hơn nữa bởi vì rất ít người đi đường này nên nhiều cơ quan chưa từng bị chạm qua, ám khí ngầm bố trí khắp nơi, rất khó phát hiện. Thỉnh thoảng còn bắt gặp xương trắng, cũng không biết là vị đại hiệp giang hồ nào sau khi vào trận đã mất tích không để lại dấu vết.

Hôm nay là ngày thứ tư, mọi người đi được nửa ngày, vòng vèo mấy vòng, đi qua mấy trạm chốt, đều chẳng thu hoạch được gì. Nhiễm Phi Trạch vừa đi vừa nói nếu đi thêm một ngày nữa mà không có phát hiện gì thì phải quay trở lại. Dựa theo thời gian tính toán, sau khi vào trận, muộn nhất là ngày thứ hai Cửu Linh Đạo chưởng đã ra khỏi trận, đến giờ bọn họ đi quá phạm vi thời gian hai ngày rồi. Nhiễm Phi Trạch nói lời này lập tức gặp phải sự phản đối mãnh liệt từ Phương Bình và Phó Ngân của Thất Sát trang. Bọn họ cho rằng Cửu Linh Đạo chưởng đã có chuẩn bị trước rồi mới đi vào, hành trình ắt là nhanh hơn bọn họ phải vừa đi vừa tìm đường. Ông ta chắc chắn đã thăm dò đường từ từ sớm, nên mới có thể vượt qua không chút sợ hãi, còn tưởng rằng hành tung ắt có thể che đậy được.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch cũng không tranh biện với bọn họ, chỉ nói rằng: "Phương đại hiệp, Phó đại hiệp biết rõ nội tình, vậy xin cứ dẫn đường đi."

Một câu nói khiến hai người đó lập tức ngậm miệng.

Tào Hạ Đông Chưởng môn phái Thúy Sơn trong đội ngũ là người cao niên nhất, ông ta đưa theo một đệ tử vào trận, nhưng hôm qua khi đi qua một cơ quan, đệ tử của ông ta đã bị thương, trong mười một người, chỉ có đệ tử của ông ta là bị thương nên sắc mặt ông ta vẫn luôn đen sì từ lúc đó. Bây giờ nghe thấy hai bên ý kiến bất đồng, ông ta lập tức mượn cớ nổi giận. "Mới được có mấy ngày đã tìm mọi lý do thoái thác rồi, nếu có thể dễ dàng tìm thấy đường tắt như thế, vậy Cửu Linh Đạo Chưởng há chẳng phải không có đầu óc sao?"

Nhiễm Phi Trạch không đáp lời, chàng nhảy qua hai đoạn cọc cây, đi vào một trận pháp ở trong bụi cây kia bới tìm, sờ được một chỗ, dùng lực kéo mạnh, dưới đất đột nhiên bật lên một tấm lưới, lưới bị kéo lên đến ngọn cây, trên cây cũng không biết có đặt bẫy ẩn ở chỗ nào, đột nhiên bắn ra bùn đen sì vừa bẩn vừa thối.

Mọi người nhìn thấy, sắc mặt tái xanh, may là chỉ để tâm đấu khẩu, không đi quá nhanh. Nhưng trong lòng Tiêu Kỳ đã có đáp án, mấy ngày nay nhìn thấy những cạm bẫy buồn nôn lại không có lực sát thương loại này, mười cái có tới tám, chín cái chính là do Nhiễm Phi Trạch năm đó làm ra.

Nhiễm Phi Trạch ở phía trước vừa đi vừa kéo, cạm bẫy lưới rải rác trên một đoạn đường khá dài, có đến hơn chục chiếc, Tiêu Kỳ không kìm được nói: "Người làm ra cái bẫy này thật là vô vị quá!"

Nhiễm Phi Trạch trả lời: "Khi đó hắn ta có hơi nhàn rỗi." Lời này khiến mọi người đều chẳng thể nói gì nổi, tất cả im lặng.

Nhiễm Phi Trạch xua tay. "Đi thêm một đoạn nữa là tới vách đá rồi, mọi người ai muốn dò đường thì đi đi. Ta đây có làm gì cũng chẳng được ai thích, bị người ta nghi ngờ, vẫn nên trông giữ ở phía sau đợi tin tức của mọi

https://thuviensach.vn

người thì hơn.” Lời chàng nói là thực lòng, đúng là nếu chàng đi thăm dò rồi quay lại nói đường này không thông, chắc chắn sẽ có người hoài nghi, lại đòi đi thêm một lần nữa. Có điều tuy sự thực đúng là như vậy, nhưng chàng nói với khẩu khí này lại càng không được ưa thích. Đám người càng hung dữ lườm chàng một cái.

Sau đó, Trần Hiếu Sơn của Thần Khí môn, Đinh Minh của La Y môn, Ngụy Sam của Thiết Tụ sơn trang cùng đi đến bên vách núi dò đường. Phó Ngôn cũng đi cùng, trước khi đi còn dùng ánh mắt ra hiệu cho Phương Bình, bảo ông ta lưu ý đến động tĩnh của Nhiễm Phi Trạch. Phương Bình gật đầu, tỏ ý đã hiểu rõ. Nhiễm Phi Trạch giả vờ không nhìn thấy ánh mắt của bọn họ, chàng tìm chỗ sạch sẽ rồi ngồi xuống nghỉ ngơi. Những người khác theo lệ cũng quây thành nửa vòng tròn, cẩn thận đề phòng xung quanh.

Nhiễm Phi Trạch lười nhác đang định lấy túi ra uống, đột nhiên dỏng tai lên. “Mọi người có nghe thấy âm thanh gì không?”

Sắc mặt Phương Bình đột nhiên trở nên kỳ quái. “Tiếng chuông sao?”

Nhiễm Phi Trạch quét mắt nhìn ông ta một cái, nâng tay lên ngăn ông ta nói chuyện, cẩn thận lắng tai nghe. Mọi người bị chàng làm cho căng thẳng theo, tất cả đều cẩn thận nghe ngóng.

“Hình như có người đang nói chuyện?”

“Rất xa?”

Quý Gia Văn hoàn toàn không nghe thấy gì, nhỏ tiếng hỏi: “Nói điều gì?”

Tào Hạ Đông nói: “Không phải nói chuyện, là đang kêu gào, có điều âm thanh phập phù, hình như từ rất xa truyền lại.”

Quách Ân đệ tử của Tào Hạ Đông vỗ vỗ vào sau gáy, lông tơ đã dựng cả lên. “Không phải là trong núi này có quỷ chứ?”

Nhiễm Phi Trạch đột nhiên bật dậy, cất bước chạy lên núi.

https://thuviensach.vn

“Huynh muốn đi đâu?” Tiêu Kỳ giật mình, hỏi.

“Ngươi muốn làm gì vậy?” Những người khác cũng đều kinh ngạc. Chỉ do dự nửa khắc, La Hoa của Nhật Nguyệt sơn trang, Phương Bình, Tiêu Kỳ và Tào Hạ Đông đều đuổi theo, chỉ còn lại Quý Gia Văn và Quách Ân ở nguyên tại chỗ trông chừng.

Nhiễm Phi Trạch điên cuồng chạy một quãng dài, nhưng không còn nghe thấy âm thanh kia nữa. Tim chàng đập thình thịch, chàng hoài nghi mình vừa có ảo giác, bởi vì chàng cảm thấy âm thanh phập phù không rõ kia đang gọi “tráng sĩ”, hoặc là “A Trạch”.

Chàng cũng không biết mình bị làm sao nữa, rõ ràng không nghe rõ, nhưng chàng lại cảm thấy giống với hai từ này.

Chàng đột nhiên nhớ đến lời Cửu Linh Đạo chưởng nói: “Trong nguy hiểm cứu được duyên”, đột nhiên nhớ đến lần đầu tiên gặp Tô Tiểu Bồi là lúc nàng bị kẹt trên cây trong rừng sâu rất kỳ quái. Những điều này dường như chẳng liên quan, đáng ra sự việc như thế tuyệt đối không có khả năng, nhưng đột nhiên chàng lại nghĩ vậy. Chàng dừng lại, cẩn thận lắng nghe, hy vọng lại có thể nghe thấy gì đó. Nhưng chẳng hề có âm thanh nào cả, ngoại trừ tiếng chim chóc kêu và tiếng lá cây rì rào trong rừng, chẳng hề có âm thanh nào khác nữa.

Bọn Tiêu Kỳ đuổi đến nơi, lớn tiếng hỏi: “Thế này là sao?”

Nhiễm Phi Trạch không đáp, chỉ chạy lên trên thêm một đoạn nữa, mọi người không hiểu, lại chạy theo chàng. Nhiễm Phi Trạch đột nhiên nhảy lên một cây đại thụ rất cao, đứng trên ngọn cây nhìn khắp bốn phía xung quanh.

Mọi người cũng lần lượt nhảy lên cây theo chàng, đứng ở trên cây nhìn xuống, nhưng chẳng hề thấy động tĩnh gì.

Tào Hạ Đông không kìm được lên tiếng trách: “Nhiễm Phi Trạch, ngươi đừng cố giở trò huyễn hoặc.” Lời phía sau còn chưa nói xong, đột nhiên lại

https://thuviensach.vn

nghe thấy âm thanh thấp thoáng, lần này đã nghe thấy rõ ràng hơn một chút.

Là giọng nữ, đang la hét "ác xà" hay gì đó?

Tiêu Kỳ nhíu mày, nhìn sang Nhiễm Phi Trạch, hỏi: "A Trạch?"

Nhiễm Phi Trạch đột ngột phất hai cánh tay, chân điểm một cái, giống như chim ưng lao vút đi, đến ngọn một cây khác lại nhún chân nhảy lên lao sang ngọn cây kế tiếp. Mọi người thầm chửi một tiếng, bất đắc dĩ phải chạy bám theo chàng, Phương Bình và La Hoa khinh công kém hơn, đuổi theo hơi tốn sức, Tào Hạ Đông và Tiêu Kỳ bám sát cả quãng đường, chẳng mấy chốc, bọn họ lại nghe thấy tiếng hét, lần này là đang gọi: "Tráng sĩ, cứu mạng!"

Tiêu Kỳ chỉ phương hướng. "Hình như là bên đó."

Không đợi y nói xong, Nhiễm Phi Trạch đã chuyển hướng lao đi. Mọi người chạy một hồi vòng quanh, giọng nói kia lúc thì rõ ràng, lúc lại thấp thoáng, ngắt thành quãng lại có vẻ hơi khản đặc. Tào Hạ Đông lớn tiếng cảnh báo: "Kỳ trận trong núi này, vòng này nối vòng khác, mọi người phải thật cẩn thận." Cả ngọn núi chính là một đại trận, lúc này mọi người nhảy di chuyển trên ngọn cây, nhưng vẫn chịu ảnh hưởng của trận hình, giống như đi vòng tròn. Giọng nói này lại vang lên rất cổ quái, không khỏi khiến người ta sinh nghi.

Nhiễm Phi Trạch chẳng buồn để ý đến ông ta, cũng không đáp lời, trong đầu chàng chỉ có giọng nói đó, đó là Tô Tiểu Bồi đang gọi chàng, chàng chắc chắn mình không nghe nhầm. Nàng gọi A Trạch, nàng kêu cứu mạng. Giọng nói đó mệt mỏi, căng thẳng, còn hơi khàn khàn, khiến người ta đau lòng.

Nhiễm Phi Trạch dẫn đầu phóng đi, lúc mới đầu còn bị trận pháp làm vướng chân, sau đó phát hiện ra quy luật, chàng vội đổi sang phép phá trận của Huyền Bộ Tam Ngũ Cửu, tìm được lỗ hổng, xông ra ngoài. Sau đó chàng nghe được tiếng hét gọi vô cùng rõ ràng: "A Trạch!"

https://thuviensach.vn

Chàng ngẩng đầu nhìn, hướng sang phía phát ra giọng nói kia, lập tức trông thấy bóng dáng quen thuộc mà chàng nhớ nhung bao ngày đó.

Nàng đang ngồi trên một thân cây vô cùng cao, còn cao gấp đôi ngọn cây chàng đứng. Chàng không kịp suy nghĩ xem làm thế nào mà nàng lên trên đó được, cũng chẳng kịp nghĩ xem làm thế nào mà nàng lại xuất hiện trong Linh Lung trận, tràn ngập tâm trí chàng chỉ biết rằng nàng đang ở đây, còn sống ngay trước mắt chàng.

Nàng đang nhìn về phía chàng. Nàng đang nhìn chàng, giống như chàng đang nhìn nàng vậy.

Tô Tiểu Bồi ở vị trí trên cao, khi Nhiễm Phi Trạch nhảy qua nhảy lại trên các ngọn cây, cô đã nhìn thấy rồi. Ngọn cây um tùm, màu xanh rậm rạp, chỗ cao chỗ thấp, Nhiễm Phi Trạch di chuyển trong đó, khiến cô lúc nhìn thấy được, lúc lại không thấy đâu, giống như chàng ra khỏi biển cây xanh biếc kia rồi lại bị nhấn chìm xuống. Trong đầu Tô Tiểu Bồi nảy ra một câu: Lý ngư vượt Long môn, tráng sĩ nhảy biển cây.

Vào lúc này cô lại nghĩ ra câu nói không có chiều sâu và nội hàm như thế, quả thực là không nên lắm, nhưng khi nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch chạy về phía mình, tuy chàng rẽ nhầm phương hướng mấy lần và vẫn chưa nhìn thấy cô, nhưng cô biết, chàng đã nghe thấy tiếng cô rồi. Chàng đã đến, vì cô mà đến. Tâm trạng cô bỗng chốc được thả lỏng, khi thần kinh con người thả lỏng sẽ nghĩ đến vài chuyện linh tinh vớ vẩn cũng là lẽ thường tình.

"Tráng sĩ!" Khóe mắt cô cay cay, rưng rưng muốn khóc. Cô gắng sức gọi lớn, sợ rằng ở cự ly quá xa chàng không nghe thấy được, cô vẫy tay, mỉm cười với chàng.

"Cô nương!" Trông chàng như chỉ đang nói chuyện bình thường thôi, nhưng giọng nói lại vững vàng truyền đến tận chỗ cô, dường như chỉ ở ngay bên tai: "Chớ hoảng, ta đến rồi!"

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi không nói nên lời, chỉ cắn chặt môi, gắng sức gật đầu. Đúng vậy, có mặt tráng sĩ ở đây là cô yên tâm rồi.

Nhiễm Phi Trạch cẩn thận quan sát xung quanh vị trí của Tô Tiểu Bồi, vây quanh cái cây cao vọt lên đó là một vòng cây cối, trái phải trước sau đều nhau tăm tắp. Tuy chưa nhìn ra được điều gì nhưng trong lòng chàng bỗng nảy sinh cảnh giác, rừng cây mọc như thế này dường như không được bình thường cho lắm. Chàng nhảy xuống dưới, chạy về phía đó một đoạn, gần đến nơi, nhìn lại, nơi đó dường như lại có một hình dạng khác.

Tô Tiểu Bồi thấy Nhiễm Phi Trạch đi về phía cô, sau đó còn cách một đoạn nữa thì dừng lại. Cô thấy chàng đánh giá xung quanh, ngẫm nghĩ một lát, cô chợt hiểu ra, không kìm được hét lên: “Huynh cẩn thận nhé!”

Nhiễm Phi Trạch nghe thấy, ngẩng đầu, cười với cô.

Lúc này bọn Tào Hạ Đông, Tiêu Kỳ cũng đã phá xong trận và đuổi đến nơi, nhìn thấy trên cây có một nữ tử mặc đồ ngủ, chân trần, mái tóc ngắn, bộ dạng cổ quái, đều rất đỗi kinh ngạc. Tào Hạ Đông lớn tiếng hỏi: “Kẻ này là ai?”

Nhiễm Phi Trạch cười. “Tô Tiểu Bồi, Tô cô nương.” Ngữ khí khá là trịnh trọng, như thể đang giới thiệu một nhân vật lớn.

Tào Hạ Đông như cảm thấy mình lại bị Nhiễm Phi Trạch chế nhạo, tuy vấn đề là ông ta hỏi, nhưng ngữ khí trả lời của Nhiễm Phi Trạch lại khiến ông tha thấy rất khó chịu.

“Chào ngài.” Nữ tử cổ quái ở trên cây kia lại còn tiếp lời nữa, nghe thấy lời chào hỏi này, sắc mặt Tào Hạ Đông lập tức sa sầm.

Tô Tiểu Bồi nhìn Tào Hạ Đông, nhún vai với Nhiễm Phi Trạch, tỏ vẻ cô cũng có lễ giáo đấy, nhưng mà người này không dễ làm quen. Nhiễm Phi Trạch cười với cô, ra vẻ tán đồng. Hai ngươi cùng nhìn nhau cười.

https://thuviensach.vn

Cười cái gì mà cười? Đám người bên cạnh cùng bày tỏ thái độ với Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch xua tay. "Chớ đến gần, đây là trận pháp." Nếu không phải vì tiếng gọi của Tô Tiểu Bồi dẫn dắt chàng nhảy lên cây tìm đường thì thực sự không nhìn ra được bí ẩn ở chỗ này.

Mọi người nghe thấy vậy, cũng chẳng để ý tới Tô Tiểu Bồi nữa, nhanh chóng thăm dò tìm hiểu xung quanh, nhưng nhìn một vòng cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

Tô Tiểu Bồi không nhìn người khác, chỉ chăm chú nhìn Nhiễm Phi Trạch, Nhiễm Phi Trạch đi một vòng, như thể cảm nhận được ánh mắt của cô, liền ngẩng đầu cười. "Chớ sốt ruột!"

"Huynh cũng vậy." Cô đáp lời chàng.

Hai người cùng cười cổ vũ nhau.

Lúc này không cần hỏi Tiêu Kỳ cũng đã biết cô nương này là ai. Anh ta không kìm được lườm Nhiễm Phi Trạch một cái, có cần phải thân mật thế này không? Nhiễm Phi Trạch lười đáp trả anh ta, cảm thấy bị làm phiền, tỏ vẻ không vui.

Sau khi quan sát một vòng không nhìn ra được điều gì, Nhiễm Phi Trạch thử dò tiến sâu thêm mấy bước, Tô Tiểu Bồi căng thẳng quan sát chàng.

Không có động tĩnh gì, Nhiễm Phi Trạch lại tiến thêm một bước nữa, đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng vút vút phát ra, âm thanh phá không phóng tới, vai Nhiễm Phi Trạch rung lên, vỏ thanh trường đao màu đen sau lưng xoay chuyển, mở ra giá đỡ cản ám khí. Chàng lùi lại hai bước, quay về chỗ an toàn, vừa quay người nhìn, trên mặt đất liền lật ra tấm ván có gai nhọn khổng lồ, bọn Tào Hạ Đông, Tiêu Kỳ đều hét lớn tránh né, từ đám cây cối xung quanh bỗng có ám khí đầu nhọn ba cạnh từ bốn phương tám

https://thuviensach.vn

hướng bắn ra. Cuộc tấn công nháy mắt đã xong, xung quanh mau chóng yên tĩnh trở lại.

Nhiễm Phi Trạch vội ngẩng đầu nhìn lên cây, Tô Tiểu Bồi đang trợn tròn mắt vẻ kinh hoảng, tay bịt chặt miệng, giống như sợ mình kinh hãi sẽ kêu lên thành tiếng làm rối bọn họ. Thấy chàng ngước đầu lên, cô vội thả tay ra, hét lên với chàng: "Ta không sao."

Chàng gật đầu, nói: "Ta sẽ cẩn thận." Còn nàng cũng đang nói: "Huynh phải cẩn thận."

Hai người đồng thanh lên tiếng, ánh mắt chạm nhau, cùng khẽ gật đầu.

Phương Bình bị trúng ám khí ở vai, La Hoa đang bôi thuốc trị thương cho ông ta. Cánh tay Tào Hạ Đông cũng bị cắt một vết, lão giận dữ đùng đùng, quát Tô Tiểu Bồi: "Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra ở đây hả?"

Cảm xúc kiểu này không có lợi cho việc phá giải cửa ải khó khăn trước mắt. Tô Tiểu Bồi nghiêm sắc mặt, nói với ông ta: "Chớ hoảng, bình tĩnh!"

Tào Hạ Đông lớn tiếng quát Tô Tiểu Bồi, Nhiễm Phi Trạch rất không vui, ông ta không thấy cô nương nhà chàng đang bị mắc kẹt trên cây sao? Nếu như nàng biết đây là chuyện gì thì chắc chắn đã nói cho chàng rồi, nàng chẳng biết gì cả, sao ông ta có thể quát tháo bừa bãi chứ. Chàng nhíu chặt mày, đáp lại một câu: "Chớ hoảng, bình tĩnh!"

Lời này nói ra cùng một lúc với lời của Tô Tiểu Bồi, như thể đã ngầm giao hẹn trước, điều này thật khiến người ta tức giận. Không, Tiêu Kỳ kịp thời cải chính ý nghĩ của mình, nên nói là khiến người ta phải ngước nhìn, giống như anh ta lúc này đây không kìm được mà phải nhìn hai người họ một cái.

Sắc mặt Tào Hạ Đông đen sì, bị hai kẻ này làm cho tắc nghẹn không thốt ra lời. Nếu còn nói gì nữa thì sẽ bị bọn họ coi ông ta đang hoảng sợ, thiếu bình tĩnh?

https://thuviensach.vn

Tào Hạ Đông quay đầu sang hướng khác, ngồi xuống, bôi thuốc lên cánh tay mình, lạnh lùng nhìn xem Nhiễm Phi Trạch có thể làm gì.

Nhiễm Phi Trạch đang bế tắc, chàng không nghĩ ra được biện pháp gì, nếu là trước đây, chàng có thể xông vào khắp nơi thăm dò thử xem, nhưng vừa rồi bẫy ám tiễn đó đã khiến chàng lo sợ, Tô Tiểu Bồi vẫn ở trong trận, nếu chàng manh động, liệu có chạm phải cái bẫy nào đó khiến nàng bị thương không?

Chàng lại đi quanh quan sát một vòng nữa, ngẩng đầu, hỏi Tô Tiểu Bồi: "Nàng có phát hiện ra điều gì không?"

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. "Không nhìn thấy bất kỳ ai, xung quanh cũng không có bất cứ động tĩnh gì."

Chàng lại hỏi: "Nàng ở đây từ khi nào?"

"Khi ta mở mắt ra, liền nhìn thấy mặt trời mọc."

Vậy thì ít nhất cũng đã nửa ngày rồi.

"Cô nương lên cây bằng cách nào?" Tiêu Kỳ cuối cùng không kìm được hỏi.

"Khi ta tỉnh lại thì đã ở trên cây rồi, không biết làm thế nào lên được." Tô Tiểu Bồi bình tĩnh trả lời, lời cô nói là sự thật.

"Cô nương bị người nào bắt cóc thế? Chắc cô biết được thân phận, diện mạo của hắn chứ?" Tiêu Kỳ cảm thấy kẻ chủ mưu phía sau mới là vấn đề then chốt, nếu thực sự là Thần Toán môn giở trò, vậy đặt cô nương này ở đây chắc chắn là có ý đồ.

"Không biết, ta không nhớ nữa."

"Không nhớ nữa?" Tào Hạ Đông nhảy phắt dậy, rõ ràng không tin.

"Nàng đói không?" Đây là Nhiễm Phi Trạch hỏi. Nàng bị kẹt ở trên đó lâu như vậy, thật khiến người ta đau lòng.

https://thuviensach.vn

“Vẫn ổn.” Cô căng thẳng đến mức không còn cảm thấy đói.

“Khát không?”

Tô Tiểu Bồi gật đầu, cảm giác khát lại rất rõ ràng.

Nhiễm Phi Trạch ngẫm nghĩ, cởi túi nước của mình ra. “Nàng ngồi cho vững, ta ném túi nước này vào lòng nàng. Nàng uống nước đi, chớ lo lắng, chắc chắn ta sẽ nghĩ ra cách cứu nàng xuống.”

Tô Tiểu Bồi gật đầu, ngồi thật vững, Nhiễm Phi Trạch ném túi nước lên, túi nước đó còn chưa kịp đến gần người Tô Tiểu Bồi, đột nhiên từ hàng cây lớn hai bên bất ngờ bắn ra hai hàng tên sắc nhọn, trong đó có hai mũi tên xuyên trúng túi nước, thân cây Tô Tiểu Bồi đang ngồi đột nhiên rung lên thật mạnh, Tô Tiểu Bồi giật mình thét lớn, bị chấn động mạnh làm cho trượt xuống.

Trong lúc hoảng loạn, cô duỗi tay khua khoắng, ôm lấy một cành cây khác mọc xiên ở phía trước.

Nhiễm Phi Trạch kinh hãi, đang định bất chấp tất cả phi thân lên trên, bỗng từ rừng cây phía sau thân cây lớn đó vun vút bắn ra ám tiễn dày đặc, phóng thẳng về phía mọi người.

Điều này nằm ngoài dự liệu của bọn họ, chẳng ai ngờ được vừa vứt túi nước lên lại có thể khởi động một cạm bẫy lớn như thế.

Ám tiễn dày đặc, vun vút bay đến. Bọn họ, người thì vội vàng nhảy lên, người lăn ra sau, vung binh khí trong tay để chặn lại. Nhưng ám tiễn bay ra vừa nhanh vừ nhiều, tránh né và ngăn cản cũng không hết được, chỉ nghe tháy mấy tiếng “hự” nặng nề, Phương Bình, La Hoa, Tào Hạ Đông đều đã trúng tiễn, chân của Tiêu Kỳ cũng bị một mũi tiễn sạt qua, mọi người chật vật cố gắng vừa tránh né vừa lùi đến sau thân cây để ẩn nấp, sau khi được thân cây che chắn, mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch vốn đã vào thế chuẩn bị nhảy lên, đúng lúc ám tiến tấn công, chàng đã không kịp lùi, chỉ đàng phát lực, hướng thẳng lên trời, lần nhảy này chàng dùng hết toàn lực, phóng lên rất cao, gần ngang bằng với Tô Tiểu Bồi. Ám tiễn chi chít bay vun vút qua dưới chân chàng, chàng nhân khoảng trống nhanh chóng nhìn Tô Tiểu Bồi một cái, thấy nàng ôm thật chặt lấy cành cây, hai chân lủng lẳng, trận tiễn bắn phóng qua dưới chân không làm nàng bị thương.

"Cẩn thận!" Nàng còn hét lớn với chàng.

Nhiễm Phi Trạch không rảnh để trả lời nàng, thế lao lên của chàng đã hết, lập tức phải hạ xuống, ở giữa không trung, không có chỗ trợ lực, trận tiễn bên dưới vẫn bắn ra vun vút. Nhiễm Phi Trạch lắc vai một cái, hộp đao ở sau lưng chuyển sang trước người, chàng dùng lực đập, hộp đao mở ra, soạt soạt mấy tiếng, hợp thành hình dạng vuông vức giống như lá chắn. Nhiễm Phi Trạch rơi xuống, chàng lấy lá chắn bảo vệ trước thân, liền nghe thấy một chuỗi tiếng vang phập phập, hơn chục mũi tiễn cắm lên khiên chắn. Nhiễm Phi Trạch rơi xuống đất, thuận thế lăn đi, tránh vào sau gốc cây, chẳng mấy chốc, loạt tiễn đã dừng, bốn phía yên tĩnh trở lại.

Nhiễm Phi Trạch vội đứng dậy nhìn lên chỗ Tô Tiểu Bồi, cô vẫn bám chặt cành cây trên cao, thấy chàng đứng dậy vội lớn tiếng hét: "Ta không sao, vẫn có thể cầm cự, huynh phải cân thận."

"Ta cũng không sao." Nhiễm Phi Trạch lớn tiếng trả lời cô.

Bọn người Tiêu Kỳ cũng nhếch nhác đi ra khỏi chỗ nấp, trên người đầy bùn đất và máu, sắc mặt đều vô cùng khó coi. Ai cũng bị thương, hai người kia thì bình an thật không công bằng. Mọi người nhìn ngó xung quanh, không thấy gì dị thường, Tào Hạ Đông cảnh cáo Nhiễm Phi Trạch: "Trận pháp này cổ quái, ngươi chớ manh động nữa!"

Nhiễm Phi Trạch phớt lờ ông ta, chăm chú nhìn Tô Tiểu Bồi, chàng biết thể lực của nàng, bị treo thế này sẽ chẳng thể cầm cự được bao lâu. Tô Tiểu Bồi đương nhiên cũng tự biết sức mình, lúc này trận pháp đã dừng, cây cối

https://thuviensach.vn

hình như cũng không rung lắc nữa, nàng nhanh chóng cúi đầu tìm chỗ đặt chân. Phía dưới chẳng có cành nhánh nào có thể đặt chân. Chỉ dựa vào lực cánh tay của nàng cũng không thể bò lên được, trong tầm nhìn chẳng thấy được thứ gì, nàng đành duỗi chân ra giẫm lên thân cây.

Nhiễm Phi Trạch nhìn mà trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mấy người bên cạnh đồng thanh quát chàng: "Chớ manh động!"

Nhiễm Phi Trạch liếc mắt lườm họ một cái, con mắt nào nhìn thấy chàng manh động chứ, chàng rất cẩn thận mà. Chàng chăm chú nhìn Tô Tiểu Bồi, hét lên với nàng: "Lên trên một chút nữa, có mấu cây."

Tô Tiểu Bồi không nhìn thấy, chỉ đành cắn răng duỗi chân thò lên trên, bộ dạng vụng về đó khiến mọi người toát mồ hôi lạnh, cùng nhau quát nàng: "Ra sau một chút, không đúng, phía trước, cao thêm chút nữa, cao hơn nữa."

Nhiều lời thành loạn, Tô Tiểu Bồi nghe không rõ. Nhiễm Phi Trạch quay đầu lườm bọn họ. "Nhiều máu quá có phải không? Đi trị thương của mấy người đi!"

Lúc này Tô Tiểu Bồi cũng đã giẫm được vào mấu cây, thở phào một hơi. Chân có thể dùng lực, cánh tay lúc này nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cô cũng có thể quay đầu nhìn sang những chỗ khác, muốn tìm vị trí để ngồi tựa vào.

Vết thương của Phương Bình khá nặng, La Hoa cũng bị thương hai chỗ, Tào Hạ Đông và Tiêu Kỳ thương tích nhẹ hơn, lúc này mọi người vừa giúp nhau trị thương, vừa cẩn thận đề phòng xung quanh, còn phải phân thân xem động tĩnh của Tô Tiểu Bồi.

"Nàng ở yên đó là được, chớ manh động."

"Được." Tô Tiểu Bồi vừa trả lơi vừa đánh giá tình hình hiện tại một chút, cành cây lớn vừa rồi cô ngồi cách không xa nhưng góc độ không dễ leo, cô không có lòng tin rằng mình có thể trèo lên được. Nhưng thẳng phía

https://thuviensach.vn

trên còn có một nhánh cây khá lớn, cành và mấu cây phân bố xung quanh chắc là cô có thể leo lên đó ngồi được. Cô quay người, ôm lấy nhánh cây, mượn lực để đổi chân, sau đó vặn người, một tay bám lên một cành cây khác, chuẩn bị trèo lên.

"Đồng ý rồi tại sao vẫn cử động?" Nhiễm Phi Trạch hơi nổi nóng. "Nàng ở yên đó là được, đợi thêm chút nữa. Chớ manh động, để ta nghĩ cách."

"Ta đổi sang chỗ khác ngồi sẽ vững hơn, huynh cứ nghĩ biện pháp của huynh đi."

"Nàng không ngồi yên, ta chẳng tài nào nghĩ được."

"Kiềm chế một chút."

Nhiễm Phi Trạch lửa giận bốc cao ba trượng, rất muốn mắng nàng, nhưng thấy nàng đang gắng sức bò lên, chàng liền mím chặt miệng không dám lên tiếng làm phiền nàng nữa, nhưng sắc mặt thì hết sức khó coi. Tiêu Kỳ ở bên cạnh nói với chàng: "Chớ lo lắng, chắc cô nương sẽ tự có cách." Trước đó hai người này còn ngọt ngào tình cảm, chỉ trong chốc lát đã đấu khẩu rồi.

Nhiễm Phi Trạch khó giấu được vẻ tức giận, chằm chằm nhìn Tô Tiểu Bồi, lá chắn trong tay đã chuẩn bị xong, nhanh chóng suy nghĩ, nếu như nàng ngã xuống thì chàng có thể xử trí thế nào nhanh nhất. May mắn là Tô Tiểu Bồi rất cố gắng không gây ra thêm phiền phức, tuy mất sức, tuy tư thế bất nhã, nhưng nàng đã leo lên được cành cây lớn hơn, ngồi chắc chắn trên đó.

Nàng thở hổn hển, nhìn sắc mặt khó coi của Nhiễm Phi Trạch ở dưới, làm thế tay hình chữ V với chàng.

Nhiễm Phi Trạch nhíu mày, không hiểu rõ nàng ra hiệu hai ngón tay là có ý gì, Tiêu Kỳ và Tào Hạ Đông cũng nhìn qua đó, hỏi: "Thế tay này của cô nương là có ý gì?"

https://thuviensach.vn

“Không biết.” Nhiễm Phi Trạch thực sự không biết, nhưng ngữ khí hung dữ này lại khiến Tào Hạ Đông nghĩ ngợi, ông ta dùng mắt ra hiệu với Tiêu Kỳ, bảo y cẩn thận. Ông ta cảm thấy hai người này hơi cổ quái, thế tay ám ngữ này có lẽ có thâm ý khác.

Tô Tiểu Bồi ra hiệu xong cũng cảm thấy không ổn lắm, nhưng mấy người bên dưới đang rì rầm nói chuyện hình như không để ý, như thế cũng tốt, thứ nàng phải giải thích quá nhiều, nhớ không hết.

Tô Tiểu Bồi thè lưỡi, thu tay về, đợi Nhiễm Phi Trạch nghĩ cách cứu nàng. Kết quả Nhiễm Phi Trạch trừng mắt lườm nàng, xa như vậy mà nàng vẫn thấy được. Tô Tiểu Bồi không phục, trong tình huống này, nàng không tự cứu, lẽ nào phải để rơi xuống chết trước mặt bọn họ, sau đó lại bật dậy sống lại cho bọn họ xem sao? Bây giờ nàng ngồi vững rồi, chàng cũng có thêm thời gian từ từ nghĩ cách, như thế có phải tốt không.

Tô Tiểu Bồi lại thè lưỡi làm mặt quỷ với Nhiễm Phi Trạch. Chủ nghĩa nam quyền thật là không chịu được, tráng sĩ lần sau chớ như vậy nhé.

Lần này Nhiễm Phi Trạch phớt lờ nàng, chàng không vui, quay đầu đi. Tô Tiểu Bồi bĩu môi, dựa và thân cây nghỉ ngơi.

Nhiễm Phi Trạch vứt tay nải xuống đất, chỉ đeo hộp đựng đao, lại đi một vòng ở bên ngoài, sau đó nhảy lên ngọn cây đi một vòng, từ các phương hướng và độ cao khác nhau, kiểm tra một lượt tình hình ở bên trong. Phương Bình và La Hoa tránh đến chỗ xa ngồi thiền điều tức. Tào Hạ Đông và Tiêu Kỳ xử lý qua vết thương, cầm kiếm trông giữ ngoài trận.

Sau một lúc lâu, Nhiễm Phi Trạch quay lại, chăm chú nhìn lên không trung. Tô Tiểu Bồi cũng chăm chú nhìn theo, cô nghĩ không thông, thời cổ đại này người ta làm thế nào tại ra được một hệ thống bẫy mà hễ có vật bay qua không trung có thể khởi động, lẽ nào còn có hệ thống phòng trộm tia hồng ngoại phiên bản cổ đại?

https://thuviensach.vn

Tiêu Kỳ và Tào Hạ Đông cũng đang suy ngẫm vấn đề này, giữa không trung không hề chạm phải bất cứ vật gì, lại khiến cho vạn tiễn cùng phóng ra, thực là chưa từng nghe nói. Hơn thế, cơ quan trong Linh Lung trận này trùng trùng, làm chết và bị thương vô số người, nhưng cũng chưa từng nghe nói đến chuyện này. Trận pháp này ở góc khuất trong núi, lại cách xa chủ trận, hai bên không có đường, chẳng trách chưa từng có ai xông vào, hoặc là, người vào đều không sống sót quay ra.

Lúc này Nhiễm Phi Trạch nhặt hai hòn đá, bóp thành bột mịn, giơ lên không trung, khẽ thổi, vung tay rải rắc, bột cát màu trắng bạc nhanh chóng bay tản ra, ngân quang nhỏ bé lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Mọi người vốn không hiểu gì, nín thở cẩn thận nhìn theo những sợi sáng này, cuối cùng nhìn ra được đầu mối. Ở giữa bọn họ và cái cây cực cao nơi Tô Tiểu Bồi ngồi kia, lại có những sợi tơ gần như trong suốt ngang dọc đan xen giăng kín mít. Những sợi tơ này cách cây của Tô Tiểu Bồi gần hơn một chút, bọn họ chưa đi đến phía trước, cho nên trước đó không hề phát hiện ra. Bột mịn đó nhanh chóng bay tản đi, những sợi tơ kia cũng liền không thấy đâu nữa.

“Thiên Ti Ngân Nhận trong truyền thuyết?” Tào Hạ Đông không hề che giấu vẻ kinh ngạc trên gương mặt. “Theo lời đồn, nó đã biến mất khỏi giang hồ từ sáu mươi năm trước.” Tương truyền, binh khí lợi hại nhất năm đó chính là Thiên Ti Ngân Nhận này. Thiên Ti công tử, đương nhiên, sau này biến thành Thiên Ti lão nhân, ông ta có thể tay không lấy đầu người, vết thương rất ngay ngắn, giống như bị chém đứt, người người kính sợ kinh ngạc, cuối cùng chân tướng được làm rõ, thứ được dùng là Thiên Ti Ngân Nhận mắt thường không nhìn thấy được.

“Hóa ra nó cũng được dùng trong Linh Lung trận này.” Nhiễm Phi Trạch đi theo phương hướng của sợi tơ, cẩn thận thổi mấy nắm bột cát đá nữa, thử quan sát bố cục thế đi của những sợi tơ này. Chàng từng nghe sư phụ nói, năm đó Thiên Ti Ngân Nhận bị sư tổ dùng Hồng Sắc Nhan Thủy rắc lên phá giải, lại bị thanh kiếm rồi tàn của sư tổ chém đứt, Thiên Ti Ngân

https://thuviensach.vn

Nhận liền mất tích trong giang hồ. Hẳn là sau đó mấy bị lão nhân ham chơi này đã đem những thứ tốt của mình tiêu phí toàn bộ vào trong Linh Lung trận.

"Mau uống đan giải độc." Tào Hạ Đông lên tiếng. Tương truyền Thiên Ti công tử là bằng hữu tốt với Độc Lang, hai người cùng vào giang hồ, nếu trận pháp này có liên qua đến Thiên Ti công tử, chắc bên trong sẽ có vũ khí chứa độc, chưa biết chừng những ám tiêu đoản tiễn vừa rồi đã được tẩm độc.

Mọi người nhanh chóng móc đan giải độc của mình ra uống, La Hoa của Nhật Nguyệt sơn trang bắt mạch cho Phương Bình bị thương nặng nhất, nhíu mày, nói: "Đích thị có độc."

Tô Tiểu Bồi ngồi ở trên cây, vừa mệt vừa khát, còn cảm thấy hơi đói nữa, nhìn xuống dưới mấy người này vẫn cẩn trọng dè chừng đi qua đi lại, còn rì rầm thương lượng, chẳng biết có nghĩ ra được cách gì hay không. Cô nhìn Nhiễm Phi Trạch, chàng đã đi vòng quanh chỗ này hai vòng rồi, lúc này đang ngồi xổm bên cạnh rừng cây, dùng đá vạch qua vạch lại trên nền đất, không biết đang viết vẽ cái gì, rồi lại nói với bốn người kia hồi lâu, mọi người chau mày nhăn nhó, xem ra sự tình khá rắc rối.

Sự tình quả thực rất rắc rối, Nhiễm Phi Trạch nhớ lại một lượt bố cục và các loại cạm bẫy của toàn bộ Linh Lung trận, ở góc khuất này lại thiết kế một đại trận lớn thế này thực sự có vẻ không hợp tình hợp lý lắm, trừ phi, đại trận này khống chế và liên quan đến rất nhiều thứ thì mới cần phải đại động can qua thế này.

"Chỗ này rất cổ quái, vẫn nên sớm phá trận thì hơn. Trước đó đã khởi động các cơ quan, ta lo lắng để lâu sẽ sinh biến, phía sau không biết còn xảy ra chuyện gì tiếp nữa, cần nhanh chóng cứu Tô cô nương ra ngoài mới được. Trước tiên là phóng tín hiệu, thông báo vị trí của chúng ta cho hai nhóm kia biết." Đề nghị cuối cùng này của Nhiễm Phi Trạch được mọi

https://thuviensach.vn

người tán đồng, La Hoa lập tức lấy đạn khói tín hiệu ra, phóng lên không trung, một vệt khói mày đỏ dài lập tức xuất hiện.

Tào Hạ Đông nói: "Trận pháp này cực nguy hiểm, cơ quan kỳ quái, vị cô nương này làm thế nào mà vào trong được, đây thực sự là một câu đố, chuyện phá trận vẫn cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, chỗ này sợ là có quỷ kế."

Tiêu Kỳ cũng nói: "Người đưa cô nương kia vào trận pháp, ắt không phải là nhân vật bình thường, hắn có mục đích gì? Cửu Linh Đạo chưởng kiên trì muốn để huynh vào trận, có phải là có quan hệ đến điều này không? Để cô nương lên cây kêu cứu, rõ ràng là mồi câu. Phi Trạch, vẫn nên cân nhắc chu toàn rồi mới hành động, phải tính toán đường lui."

"Đã là mồi nhử, chính là để khi chúng ta qua đó giải cứu không bị độc tiễn làm bị thương cũng bị Thiên Ti Ngân Nhận cắt thành nhiều mảnh, hoặc vạn tiễn xuyên tim mà chết. Đến giờ mấy người chúng ta đều đã bị bắn, cẩn thận ứng phó là phải. Chỉ có điều phải cứu cô nương xuống, mới có thể biết chuyện này rốt cuộc là do kẻ nào làm, làm với mục đích gì." Nhiễm Phi Trạch một lòng một dạ muốn cứu người. Chàng nói cũng không phải không có lý, mọi người tuy nhíu mày nhưng cũng chẳng nói được gì.

Tào Hạ Đông chau mày, hỏi: "Nữ nhân này có đáng tin không?" Không phải là kẻ đồng mưu với Thần Toán môn hay là người nào khác chứ?

Nhiễm Phi Trạch lừ mắt nhìn qua. "Đáng tin giống ta vậy."

Tào Hạ Đông càng nhíu mày chặt hơn.

Tiêu Kỳ vội nói: "Nói thì là thế, nhưng trận thế này phức tạp, Thiên Ti Ngân Nhận bủa vây rất chặt, cứ coi như không bị nói làm cho bị thương, nhưng chỉ khẽ chạm phải sẽ lại khởi động các cơ quan, huynh định phá giải thế nào?"

Nhiễm Phi Trạch nhặt viên đá lên, vẽ xuống đất bố cục địa thế của khoảng rừng này. Rừng cây hiện tại bọn họ đang đứng còn cách trận pháp một đoạn, là nơi khá an toàn. Trong trận bắn ra phi tiễn, chỉ cần tránh vào

https://thuviensach.vn

chỗ sâu trong rừng cây, có cây cối bảo vệ thì sẽ không bị thương. Dựa vào sự chuyển động của cây cối và cách bài bố của cơ quan xung quanh lúc vừa rồi, cho thấy các cơ quan trên mặt đất bên trong trận pháp e là sẽ kéo dài thẳng tới chỗ cái cây nơi Tô Tiểu Bồi ngồi kia. Trên mặt đất không thể đi được, mà Thiên Ti Ngân Nhận lại giăng giữa không trung, bọn họ cách cái cây của Tô Tiểu Bồi quá xa, chỉ lấy đà bật lên sợ là không nhảy tới đó được, giữa đường sẽ bị Thiên Ti Ngân Nhận làm bị thương và còn khởi động các cơ quan ngầm, người ở giữa không trung, không có trợ lực, chắc chắn sẽ chết giữa đường.

Nhiễm Phi Trạch nói: "Duy có một cách là thử đi qua đó từ trên không. Chặt một cọc gỗ, vứt vào giữa không trung, khi nó chạm đến Thiên Ti Ngân Nhận, ta sẽ nhờ nó trợ lực, từ chỗ nó nhảy đến chỗ Tô cô nương."

"Huynh chớ quên, túi nước đó trong chớp mắt đã bị bắn xuyên qua."

"Động tác của ta chắc chắn sẽ nhanh hơn túi nước đó."

Tiêu Kỳ nhíu chặt mày, cảm thấy quá mạo hiểm. "Nhưng cứ coi như lên được đó rồi, huynh làm thế nào quay lại được?" Trên mình cõng một người, làm sao có thể nhanh hơn túi nước được nữa.

"Ta không quay lại theo đường cũ." Nhiễm Phi Trạch chỉ vào một phía khác của cái cây, lại vẽ xuống đất. "Đầu kia của trận pháp này là khe núi, chắc sẽ an toàn."

"Huynh định từ trên cây nhảy xuống phía bên kia, chẳng phải là giống với nhảy xuống phía bên này sao? Cây này đứng ở trung tâm của trận pháp, e rằng xung quanh đều có các cơ quan, chớ nói cõng một người, cho dù chỉ một mình huynh cũng không nhảy qua được."

"Ta không nhảy, các vị hãy toàn lực đánh gãy cái cây đó từ bên dưới, khi nó đổ xuống có thể đưa bọn ta ra xa được một đoạn, ta sẽ mượn lực này, đưa Tô cô nương qua phía bên kia, sau đó quay lại tìm mọi người."

https://thuviensach.vn

Tiêu Kỳ hơi sững sờ, cách nghĩ này khá là táo bạo, mỗi một bước đều cực kỳ nguy hiểm. Y nhìn Tào Hạ Đông, lại nhìn La Hoa và Phương Bình, sắc mặt mọi người đều trầm xuống, rõ ràng không có lòng tin đối với kế hoạch này.

Nhiễm Phi Trạch suy ngẫm lại một lượt cả quá trình kế hoạch, lần này cân nhắc đến hoàn cảnh của Tô Tiểu Bồi, khi bọn họ khởi động các cơ quan, liệu nàng có gặp nguy hiểm gì không? Nhỡ chàng vẫn chưa kịp đến nơi, nàng đã rơi xuống rồi thì sao? Chàng đi đến bìa rừng, ngẩng đầu nhìn Tô Tiểu Bồi đang ngồi trên cây.

Tô Tiểu Bồi thấy chàng nhìn lên, bèn vẫy tay với chàng, tỏ vẻ mình vẫn ổn. Nhiễm Phi Trạch gật đầu, hét lên với nàng: "Nàng đợi thêm chút nữa!" Tô Tiểu Bồi gật đầu, cười với chàng.

Nhiễm Phi Trạch quay lại rừng cây nơi bọn Tiêu Kỳ đang thương nghị, chàng lắng nghe một lát, thấy bọn họ thảo luận muốn đợi bọn Trần Hiếu của Thần Khí môn đến cùng bàn bạc rồi hãy phá trận, Nhiễm Phi Trạch liền nói: "Bên đó thăm dò đường vách núi còn không biết tình hình thế nào, từ đầu đó đến đây lại có trận pháp, vòng vèo loanh quanh, đợi bọn họ đến thì trời đã tối mất rồi còn gì."

"Vậy cũng còn tốt hơn là mạo hiểm hành sự."

Nhiễm Phi Trạch lắc đầu, lại nói: "Ta hơi đói rồi."

Mọi người ngẩn ra, lúc khó khăn thế này mà vẫn kêu đói được, thời điểm quan trọng này, chẳng phải mọi người cũng chưa ăn gì sao. Tiêu Kỳ nhíu mày, đang muốn nói: "Đói thì gặm ít lương khô đi", thì Nhiễm Phi Trạch lại nói: "Nàng ấy bị mắc kẹt trên đó lâu như vậy, chắc là còn đói hơn."

Tiêu Kỳ sững người, không biết nên đáp lời thế nào mới phải.

Nhiễm Phi Trạch tiếp tục nói: "Trong ngọn núi này, đêm xuống sẽ rất lạnh."

https://thuviensach.vn

Mọi người đều trầm mặc, đích thực là như vậy. Tuy đang giữa tháng Tám, ban ngày trời còn rất nắng, nhưng ngọn núi này ở vào địa thế cao, đêm xuống, những tráng hán như bọn họ còn phải đốt lửa sưởi ấm, mặc thêm áo rét. Cô nương này chỉ mặc áo đơn, ở trên ngọn cây sẽ lạnh lắm.

Nhiễm Phi Trạch nhìn mọi người một vòng, nói: "Ta thông thạo Linh Lung trận, tuy trước mắt chưa từng gặp qua trận pháp này, nhưng ta tự tin là bản lĩnh của mình không kém hơn Thần Khí môn, cứ coi như Trần nhị Chưởng môn đến đây, cách ông ấy có thể nghĩ ra, chưa chắc đã tốt hơn của ta. Mạng của ta và mạng của Tô cô nương đến giờ đã được buộc với nhau, nếu không phải đã suy nghĩ kỹ càng thì ta cũng chẳng dám hành động bừa bãi. Để càng lâu, thể lực càng suy giảm, cơ hội vượt trận thành công sẽ càng thấp."

Mọi người ngẫm nghĩ, điều này cũng có lý, bèn quay sang nhìn nhau.

Nhiễm Phi Trạch nói: "Thời gian không nhiều, nên nhanh chóng chuẩn bị, trước tiên phải chuẩn bị cọc gỗ."

Tiêu Kỳ nhìn chàng, biết chàng có chủ ý, liền gật đầu đồng ý. Những người khác đương nhiên cũng không phản đối nữa, lấy mạng ra đánh cược là Nhiễm Phi Trạch, sống chết tự bản thân chàng chịu trách nhiệm. Thế là mọi người phân công nhau làm việc, Nhiễm Phi Trạch và Tiêu Kỳ chặt cây, Tào Hạ Đông đẽo cọc gỗ, La Hoa và Phương Bình bị thương thì chỉ phụ trách cảnh giới ở xung quanh.

Mọi người hợp lực, tiêu tốn gần một canh giờ mới chuẩn bị xong mọi thứ. Cọc gỗ xếp thành một bức tường bảo vệ ở bìa rừng cây, đề phòng cơ quan ám khí tấn công. Nhiễm Phi Trạch lại thổi bột đá mịn, xem xét bố cục của Thiên Ti Ngân Nhận. Cuối cùng sau khi xác định xong, Tào Hạ Đông vứt cọc gỗ mở đường, còn Tiêu Kỳ và La Hoa vận chưởng đánh gãy cái cây cao nơi Tô Tiểu Bồi ngồi kia.

https://thuviensach.vn

Vì không biết lần này chạm phải các cơ quan sẽ còn xảy ra việc gì ngoài dự liệu, cho nên thời cơ đánh gãy thân cây cũng phải nắm chắc. Nhiễm Phi Trạch không sợ thứ khác, chỉ sợ Tô Tiểu Bồi xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đợi tất cả chuẩn bị ổn thỏa, mặt trời đã ngả về tây, mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi, người chưa ăn cơm thì nhanh chóng ăn chút đồ, giữ sức. Nhiễm Phi Trạch phải chuẩn bị cho mình tốt hơn, điều tức vận khí một lúc lâu. Sau đó chàng đứng dậy, đeo tay nải lên, khởi động cơ quan của hộp đao, để nó biến thành hình khiên chắn, rút thanh đại đao màu đen của chàng ra khỏi vỏ, rồi lại đút vào, kiểm tra xong, chuẩn bị ổn thỏa, chàng liền đi đến trước trận pháp, ngẩng đầu, nói với Tô Tiểu Bồi: "Ta lên đó đón nàng, nàng ngồi ôm cho chắc, chớ hoảng."

Tô Tiểu Bồi gật đầu, ngồi trên cây hơn nửa ngày, cô sớm đã mệt lắm rồi, vừa đói vừa khát, lúc này nghe thấy Nhiễm Phi Trạch mạo hiểm lên đây, liền nhanh chóng xốc lại tinh thần.

Nhiễm Phi Trạch quay người nhảy lên ngọn cây phía sau, Tào Hạ Đông cũng nhảy lên, trên ngọn cây đã đặt hai chiếc cọc gỗ. Tiêu Kỳ, La Hoa nấp mình sau rừng cây bên dưới, chuẩn bị sẵn sàng. Phương Bình bị trọng thương, nên tránh ra xa hơn.

Mọi người xác nhận với nhau mọi sự đã chuẩn bị xong rồi, Tào Hạ Đông quát một tiếng "lên" rồi dùng sức quăng một cây cọc gỗ đi, Nhiễm Phi Trạch bật nhảy phi thân, bám theo sau cọc gỗ hướng vào trong trận pháp.

Trọng lượng cọc gỗ khá lớn, đánh vào Thiên Ti Ngân Nhận, giống như bị những lưỡi đao vô tình chém xuống, nghe mấy tiếng "phập phập", sau đó cây cọc đã bị cắt rời thành mấy đoạn. Va chạm này đã lập tức khởi động cơ quan, đoản tiễn trong rừng cây đối diện bắn ra dày đặc, lao thẳng về phía Nhiễm Phi Trạch. Hai bên trái phải cũng có tên nhọn phóng ra. Nhiễm Phi Trạch đã chuẩn bị tâm lý với trận đoản tiễn này, nhưng sự cố của cọc gỗ thì vượt ngoài dự liệu của chàng, chàng lật tay rụt vai, tay phải cầm đao khua

https://thuviensach.vn

đi lưỡi tiễn ở bên phái, tay trái giữ khiên khẽ xoay, chỉ nghe thấy một tiếng "phập phập", đoản tiễn cắm vào mặt khiên, mà trong khoảnh khắc cọc gỗ cũng sắp bị cắt rời. Nhiễm Phi Trạch không kịp sử dụng lực dưới chân, trực giác cho chàng biết cú nhảy này sẽ không phóng lên cao tới chỗ thân cây kia được, thế là chàng dứt khoát khua đao chém đứt Thiên Ti.

Cọc gỗ nặng nề đổ xuống đất, Nhiễm Phi Trạch mượn một lực này, dùng sức khẽ điểm chân, lại lao thẳng lên chỗ thân cây lớn mà Tô Tiểu Bồi đang ngồi. Đại đao trong tay vung cao, chém đi hết số Thiên Ti không nhìn thấy được ở phía trước. Lúc này cơ quan ở hai bên trái phải đã bị khởi động, độc tiễn loạt xoạt bay ra, Nhiễm Phi Trạch nhảy lên, tránh được một đợt tấn công này.

Nhưng chàng bỗng nhìn thấy thân cây nơi Tô Tiểu Bồi ngồi đang rung lắc, dưới gốc cây lại tràn ra khói đen, chẳng biết là thứ gì nữa. Có lẽ là vì lần này cơ quan bị khởi động quá lớn, thân cây đó lại di chuyển vị trí nên Tô Tiểu Bồi không ngồi vững được nữa, hai tay chỉ kịp tóm lấy cành cây treo lơ lửng bên trên.

"Tiêu Kỳ!" Nhiễm Phi Trạch quát lớn một tiếng. Cây có thể di chuyển vị trí, chắc chắn là có cơ quan chôn sâu dưới đất, sợ là cả khu vực này đều sẽ bị ảnh hưởng, khói đen mênh mang, cũng không biết là có độc không, tình thế ngàn cân treo sợi tóc, bắt buộc phải nhanh chóng rời đi.

Tiêu Kỳ và La Hoa vẫn luôn chăm chú theo dõi sát sao tình hình, thấy tình huống thế này cũng biết là không ổn, vội nhân khoảng trống của trận tiễn đó cùng xuất chưởng đánh về phía phần thân dưới của cây cao kia.

Thế lao lên của Nhiễm Phi Trạch nhanh và mạnh, chàng lớn tiếng nói với Tô Tiểu Bồi: "Cô nương, nhảy!" Chưởng lực mạnh mẽ, so với việc cô bị chấn động mà bay đi, thì thà thả tay ra để chàng đón lấy còn hơn.

Tô Tiểu Bồi đang cắn chặt môi, lo sợ tiếng hét của mình sẽ ảnh hưởng đến Nhiễm Phi Trạch, cái cây đột nhiên rung lắc dữ dội, trước mắt hỗn độn,

https://thuviensach.vn

cô cũng không định rõ được rốt cuộc điều gì đang xảy ra, bỗng nghe thấy Nhiễm Phi Trạch hô nhảy, cô chỉ do dự một thoáng rồi liền thả tay ra.

"Đùng" một tiếng, chưởng lực của Tiêu Kỳ và La Hoa từ xa tấn công đến thân cây, Nhiễm Phi Trạch lật tay nhét đao vào vỏ, hất bao đựng đao ra sau lưng, đưa tay đón, ôm lấy Tô Tiểu Bồi.

Thân cây chưa gãy, chàng mượn thế lao đến mạnh mẽ đạp một cú lên thân cây, cuối cùng đã đá gãy nó, cái cây phát ra tiếng "răng rắc" cực to, đổ nhào sang phía bên kia.

Tô Tiểu Bồi hoa mắt chóng mặt, cảm thấy xung quanh trời long đất lở, cô được Nhiễm Phi Trạch ôm rất chặt, cuối cùng không kìm được nữa mà hét lên.

Nhiễm Phi Trạch ôm lấy cô, men theo thân cây chạy nhanh về phía ngọn cây. Lợi dụng thế đổ của cây, nhảy vào trong rừng rậm ở đầu bên kia.

Tô Tiểu Bồi chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, mắt nhắm tịt, cất tiếng thét vang, ôm chặt lấy Nhiễm Phi Trạch theo bản năng.

Nhiễm Phi Trạch ôm chặt cô, sau lưng tiếng "ầm ầm" nổ vang trời, thân cây kia bị đánh gãy khiến mặt đất xung quanh rung chuyển, nứt toác và sụt xuống. Nhiễm Phi Trạch nghiến răng dốc sức, tìm chỗ trợ lực để đặt chân phóng đi, chạy ra được một đoạn khá xa, cuối cùng mới dừng lại.

Tô Tiểu Bồi cảm thấy đầu óc không còn quay cuồng nữa, dừng la hét mà mở mắt ra, cô thấy bọn họ đã rơi xuống một khoảng rừng, bên tai còn nghe thấy tiếng nước chảy, nhưng quay đầu nhìn quanh, ngoài cây cối và bùn đất ra thì chẳng nhìn thấy gì khác.

"Tai chắc bị điếc mất rồi."

Tô Tiểu Bồi ngượng ngùng, vô thức giúp chàng xoa xoa tai. "Xin lỗi."

"Phải nói ta thật có lỗi chứ."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi lén lút bĩu môi, chàng lại còn dạy cô nói chuyện nữa sao?

Nhiễm Phi Trạch chăm chú nhìn cô, khẽ cười.

"Cười cái gì?" Cô tưởng rằng chàng sắp nói gì đó, kết quả chàng cười xong lại chẳng nói gì.

"Chuyện gì đáng cười?" Chàng lại sửa lời cho cô.

Tô Tiểu Bồi lần này rõ ràng bĩu môi cho chàng nhìn, cô vừa quay về thời hiện đại một thời gian, cho nên cách nói chuyện đã khôi phục trạng thái bình thường, bây giờ vừa xuyên không về đây, chênh lệch thời gian còn chưa đảo lại, cô không thích ứng kịp cũng là chuyện bình thường phải không?

"Ta đã biết mà." Nhiễm Phi Trạch đột nhiên trở nên nghiêm túc.

"Biết được chuyện gì?"

"Nàng chắc chắn sẽ bình an vô sự."

Ngữ khí của chàng khi nói ra lời này khiến Tô Tiểu Bồi không thể dùng từ ngữ nào để hình dung, chỉ biết là mình rất cảm động, ở trong thế giới này, cô vốn chỉ là khách qua đường vội vã, nhưng lại có một hán tử tốt như thế này lo lắng cho sự an nguy của cô.

"Cảm ơn." Cô nghĩ cả nửa ngày mà chẳng tìm được lời này hay để đáp lại, chỉ có thể nói ra hai chữ này. Tô Tiểu Bồi biết, hai chữ này không thể nào biểu đạt hết tâm tư của mình.

Nhiễm Phi Trạch đăm đăm nhìn khiến cô bỗng nhiên hơi đỏ mặt. Cô chuyển ánh mắt đi nơi khác, nhìn lại bản thân mình và chàng. Cô vẫn đang được chàng ôm ngang, còn chàng thì đeo tay nải và một hộp đao cực lớn, nhất định là chàng rất mệt. Tô Tiểu Bồi cất tiếng nói: "Ta có thể…." Cô muốn nói rằng cô có thể xuống đất được rồi, nhưng chưa nói hết lời, chàng đã chủ động đặt cô xuống, để đôi chân trần của cô giẫm lên mu bàn chân chàng.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi cúi đầu nhìn, chân của chàng lớn hơn chân cô nhiều, mặt chiếc giày tuy cũng bẩn nhưng còn tốt hơn trăm lần so với cành gãy lá mục, đá vỡ bùn nhão trên mặt đất, cô không biết chàng định làm gì.

Tay phải Nhiễm Phi Trạch đỡ lấy eo cô, tay trái với ra sau vai, tháo hộp đao sau lưng ra, vứt xuống dưới đất, sau đó chàng ôm cô lên, đặt ngồi xuống hộp đao. Chàng đứng đó, từ trên cao nhìn xuống, cô ngước mặt lên nhìn chàng, lại muốn nói "cảm ơn" lần nữa.

"Hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Kẻ nào đã bắt cóc nàng?" Kết quả là Nhiễm Phi Trạch cất tiếng trước.

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. "Ta cũng không biết."

"Bao nhiêu ngày nay, nàng ở nơi nào?"

Tô Tiểu Bồi cắn môi, không biết nên đáp thế nào, hỏi ngược lại: "Đã qua bao lâu rồi?"

"Tính từ ngày nàng mất tích đã sáu mươi mốt ngày rồi."

Tô Tiểu Bồi kinh ngạc, cô ở thời hiện đại là hơn ba tháng, bên này chỉ mới qua có hai tháng? Cô nghĩ lần trước mình rơi xuống nước xuyên không quay về mấy ngày, sau khi quay lại thì vẫn là thời gian khi rơi xuống nước, xem ra thời gian cô đến và đi trong hai thế giới không khớp nhau.

Nhiễm Phi Trạch thấy cô mãi không nói gì, đột nhiên ngồi xổm xuống, ngang bằng với tầm mắt cô. Tô Tiểu Bồi nhìn thấy trên mặt chàng có sự lo lắng và…. đau lòng ư? Cô có thể nghĩ là như vậy không?

"Nàng có phải chịu khổ không?" Chàng hỏi, đến thời gian trôi qua bao lâu, nàng cũng không biết, chàng không dám nghĩ xem nàng đã phải trải qua những gì.

"Ta không sao." Tô Tiểu Bồi cảm thấy rất có lỗi, vô cùng có lỗi và áy náy với chàng. Cô không kìm dược duỗi cánh tay ra ôm lấy vai chàng. "Ta

https://thuviensach.vn

không sao, ta rất ổn, ta không phải chịu khổ chút nào. Ta chỉ là… chỉ là không nhớ được. Thời gian của ta, xảy ra một chút vấn đề."

"Trong căn phòng đó toàn là máu." Nàng có biết rằng thỉnh thoảng chàng nghĩ lại vẫn thấy sợ không.

"Ta không sao. Xin lỗi, khiến huynh lo lắng rồi." Tô Tiểu Bồi cảm thấy khóe mắt cay cay.

"Đều trách ta không tốt, nếu như không phải ta bỏ nàng lại mà đi một mình, có lẽ nàng cũng sẽ không gặp nạn như vậy."

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, ngồi thẳng dậy, nắm lấy tay của chàng. "Tráng sĩ, có vài chuyện ta không cách nào giải thích được, cũng không giải thích rõ được, hoặc là nói, có nói ra cũng sẽ không ai tin."

"Ta sẽ tin." Vẻ mặt của Nhiễm Phi Trạch hết sức chân thành. "Điều nàng nói, ta đều tin."

Tô Tiểu Bồi miễn cưỡng nở nụ cười, mắt càng cay hơn, cảm thấy rất muốn khóc. "Tráng sĩ, ta thấy mình rất may mắn vì đã gặp được tráng sĩ."

"Ta thấy mình rất may mắn vì đã gặp được cô nương." Chàng sắp ba mươi rồi, nam tử bình thường khác nếu thành thân sớm một chút, ở độ tuổi này cũng có thể sắp làm ông nội rồi. Còn chàng phiêu bạt bốn phương, tự cảm thấy thoải mái không vướng bận, cuộc đời vui vẻ, chàng đã từng gặp qua rất nhiều nữ tử, lương thiện có, xinh đẹp có, tính cách khác nhau, có người nguyện cùng chàng bốn bể là nhà, có người muốn mời chàng ở rể, nhưng chàng chưa từng cảm thấy chuyện lấy nương tử lập gia thất này có gì tốt cả. Trong giang hồ, rất nhiều hán tử thô lỗ cũng không thành thân, chàng nghĩ cuộc đời này mình cũng sẽ như vậy, thậm chí chàng còn cô đơn hơn một chút, đến chuyện sống chung tạm bợ chàng cũng không muốn có, chàng không cảm thấy ở cùng các cô nương thì có điểm gì tốt.

Nhưng kỳ duyên đã đến, hóa ra kỳ duyên là như vậy.

https://thuviensach.vn

Thấy Tô Tiểu Bồi đột nhiên rơi lệ, chàng liền cười, đưa tay giúp nàng lau đi những giọt nước mắt. “Sao lại khóc rồi?”

“Tráng sĩ.”

“Ừm.”

“Có vài chuyện thực sự là ta không nói rõ được.”

“Chớ gấp, đợi khi nào có thể nói rõ thì nói, ta luôn sẵn sàng nghe.”

“Ta khiến tráng sĩ lo lắng rồi.”

“Cô nương không nơi nương tựa, nếu ta không để tâm, thì có ai để tâm nữa. Nếu như đến ta cũng không lo lắng thì cô nương mới nên khóc chứ.”

Tô Tiểu Bồi bị chàng trêu đùa cho bật cười, Nhiễm Phi Trạch giúp cô vuốt mái tóc ngắn, lại nói: “Tóc của cô nương đã dài hơn một chút rồi.”

Tô Tiểu Bồi hơi sững người, sờ mái tóc, cái này…. “Ta không phải là yêu quái.”

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, nhưng lại nói: “Nếu như cô nương là yêu quái thì tốt rồi.”

Tô Tiểu Bồi bĩu môi, nhíu mày, cô không phải mà.

“Nếu cô nương là yêu, trái lại ta có thể bớt lo lắng hơn. Cô nương khua tay, chum nước sẽ đầy, củi sẽ được chẻ, biến ra một bàn cơm canh, như vậy thật tốt.” Chàng lắc đầu, thở dài. “Thật đáng tiếc, cô nương không phải là yêu quái.”

Tô Tiểu Bồi lườm chàng, Nhiễm Phi Trạch bật cười khanh khách.

Nếu là yêu quái, người bình thường không thể làm nàng bị thương được, nàng không bị thương, không phải chịu khổ, vậy thì tốt rồi. Chàng ngừng cười, thực sư muốn ôm nàng vào lòng, nàng rất ổn, không hề bị thương và đang ở ngay trước mặt chàng. Chàng rất cảm động.

https://thuviensach.vn

Có điều y phục của nàng không tề chỉnh, hai chân để trần, trông cổ quái y như lần đầu gặp.

"Nếu như cô nương là yêu quái, chắc chắn sẽ là thụ yêu." Mỗi lần đều xuất hiện trong rừng già một cách kỳ lạ, treo ở trên cây.

"Nếu ta là thụ yêu, ta sẽ cõng tráng sĩ bay chạy, trốn ra khỏi rừng núi nhỏ bé chẳng thành vấn đề. Không đúng, nếu ta là thụ yêu, rừng núi là nhà ta, ta còn trốn gì mà trốn, khẽ khua tay, cây cũng sẽ rẽ ra, mở đường để tráng sĩ từ từ đi."

Nhiễm Phi Trạch cười không ngừng, bất ngờ ngả người tới phía trước. "Vậy sao, chúng ta thử bản lĩnh của cô nương một chút." Nói xong liền ôm eo Tô Tiểu Bồi, nâng tay tung cô lên trời.

Tô Tiểu Bồi hoàn toàn không ngờ chàng sẽ làm việc này, sợ quá cất tiếng hét lớn. Chỉ cảm thấy thân thể bay lên rất cao, sau đó đột nhiên lại rơi xuống, ngồi tàu lượn cũng không có cảm giác nguy hiểm thế này. Tay chân cô khua khoắng, kinh sợ vạn phần, lúc rơi xuống nửa chừng bỗng được Nhiễm Phi Trạch đón lấy. Chàng cười ha ha, cô đấm tay đá chân. "Sợ đến thót tim rồi."

Chàng tiếp tục cười. "Bệnh gì?"

"Bệnh tim!"

Chàng lại cười lớn một trận nữa. "Với tư cách là thụ yêu, cô nương đúng là yếu đuối quá."

Cô tức quá lại đấm chàng mấy cái. "Ta, không, phải, yêu, quái."

"Ừm, điều này tự ta biết rõ." Chàng ôm lấy cô, nhìn vào đôi mắt cô.

Biết rõ còn ném cô bừa bãi ư? Cô lại muốn đấm chàng rồi.

"Ta cố ý đó." Dường như chàng có thể nghe thấy được ý nghĩ trong đầu cô, nói ra câu này xong liền đặt cô trở lại trên hộp đao. Rồi ném tay nải trên

https://thuviensach.vn

lưng vào lòng cô, quay đầu rời đi.

Còn dám nói cố ý? Nói xong rồi còn chạy nữa? Tô Tiểu Bồi ôm lấy tay nải của chàng, trừng mắt lườm bóng lưng chàng, mau quay lại để cô đá hai cái.

Cô đang thầm lầm bầm thì chàng quay đầu lại thật, có điều là quay đầu cười với cô một cái, nhướng mày. "Đợi một lát, ta lập tức quay lại ngay."

Tô Tiểu Bồi ngẩn người, bị nụ cười của chàng làm cho lóa mắt, vội lắc đầu, nhìn bóng lưng chàng khuất dần sau rừng cây.

Chàng nói lập tức đúng là lập tức thật, cô không nhìn thấy chàng đâu, sau đó trong đầu còn chưa kịp nghĩ lại hết một lượt những lời đối thoại của bọn họ sau khi trùng phùng thì chàng đã quay về rồi. "Bên đó có khe núi, có nước, chúng ta di chuyển qua bên đó, lát nữa trời sẽ tối."

"Được." Nghe chàng nói thếm bỗng chốc cô cũng cảm thấy vừa khát, vừa đói, lại vừa mệt.

"Nàng đeo tay nải, ta cõng nàng." Nhiễm Phi Trạch nhanh chóng đưa ra sắp xếp.

"Còn cái này thì sao?" Tô Tiểu Bồi vỗ vỗ xuống hộp đao dưới mông.

"Cái này nàng không đeo được."

Cô biết, cho nên mới hỏi làm thế nào.

"Như thế này, ta cũng thực sự là bị bức chẳng biết làm thế nào, cô nương chớ trách." Chàng nói xong, lấy lại tay nải, vắt ra đeo sau lưng, rồi khom eo ôm cô lên, để cô ngồi trên cánh tay phải của chàng, sau đó đá vào hộp đao kia một cái, chiếc hộp bật lên, tay trái chàng đón lấy, hất ra sau lưng, đeo nốt nó lên, tiếp đó hai cánh tay ôm chắc Tô Tiểu Bồi, đi về hướng khe núi.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi cũng không biết tại sao mình lại hơi đỏ mặt, rõ ràng như thế này giống lúc vừa rồi khi chàng cứu cô xuống, nhưng cô vẫn thấy mặt nóng bừng. Trong đầu cô vang lên ngữ khí câu "ta cố ý đó" mà chàng nói, cô cắn môi, lắc đầu, cảm thấy mình nghĩ ngợi thật lung tung, rõ ràng cô còn có việc nghiêm túc hơn cần suy nghĩ.

"Sao vậy?" Chàng đi rất vững, eo không còng, thờ không gấp, còn có thể cúi đầu nhìn cô.

"Tráng sĩ cứu ta hai lần rồi." Tô Tiểu Bồi cuống quýt tìm lời để nói.

"Ba lần." Nhiễm Phi Trạch kể công lao, mặt không hề đỏ.

"Ờ, đúng, ba lần." Cô bỏ sót một lần chàng vớt cô từ dưới sông lên.

"Cô nương dự định báo đáp ta sao?"

"Ừm." Cũng chẳng thể nói là không được.

"Cô nương chắc biết, ơn cứu mạng, nên lấy thân báo đáp." Khi chàng nói lời này ngữ khí mang theo ý cười, đôi mắt phát sáng lấp lánh.

"A Trạch à." Tô Tiểu Bồi thở dài. "Chắc chắn huynh không phải là người tầm thường thế chứ?" Tính xấu thích đùa cợt của chàng lại phát tác rồi sao?

"Cũng phải." Nhiễm Phi Trạch chớp chớp mắt, học theo ngữ khí của cô để nói chuyện. Nghe thấy cô gọi chàng là "A Trạch", tâm trạng của chàng khá tốt. "Lấy thân báo đáp đích thị là tầm thường, vậy cũng chẳng có thành ý gì, nên dùng cả đời báo đáp mới có thể biểu hiện được sự thành tâm của cô nương."

"A Trạch đến giờ thu được bao nhiêu cái trọn đời rồi?"

"Khụ khụ." Nhiễm Phi Trạch ho mấy tiếng, nói: "Ta thực sự giữ mình trong sạch, thanh bạch mà."

Tô Tiểu Bồi không nhịn được cười nữa.

https://thuviensach.vn

“Chuyện gì mà buồn cười như vậy?” Nhiễm Phi Trạch nhướng mày lên.

“Rất buồn cười.” Cô thực sự cảm thấy buồn cười, từng này tuổi rồi nhưng cô chưa từng gặp người đàn ông nào, đừng nói là hán tử cao lớn giống như Nhiễm Phi Trạch đây, ngay đến nam giới nho nhã, cũng chưa có một ai ở trước mặt cô, nghiêm túc lại rụt rè nói rằng bản thân mình thanh bạch cả, biểu cảm còn giống như cô nương thẹn thùng nữa chứ.

Nhiễm Phi Trạch dừng bước, lườm cô, nhưng cô vẫn không kìm được, tiếp tục cười, thực sự rất buồn cười, biểu cảm giả bộ tức giận của chàng cũng buồn cười lắm đó.

Cô còn chưa dừng cười thì đã thấy chàng vứt hộp đao xuống dưới đất, sau đó cũng vứt luôn cả cô xuống. Cô phồng má lên, rất muốn xoa xoa cái mông bị đập hơi đau của mình, hóa ra tráng sĩ cũng nhỏ mọn thế. Đang nghĩ như vậy thì bụp một cái, tay nải của chàng lại bị quăng vào trong lòng cô, cô ôm lấy, bĩu môi nhìn ngó xung quanh, lúc này mới phát hiện bọn họ đã rẽ vào khe núi rồi.

Đây là một đầu khác của rừng cây, gần vách núi, có nước chảy, còn có cây cỏ, dây leo đếm không xuể. Tô Tiểu Bồi nhìn một vòng, ánh mắt chuyển về chỗ Nhiễm Phi Trạch, chàng đang quay lưng về phía cô, ngồi xổm bên suối chẳng biết làm gì nữa. Tô Tiểu Bồi nhìn bóng lưng của chàng, ngẫm nghĩ, có lẽ cô nên tìm cơ hội thích hợp, nói với chàng trên đời này có chuyện thần kỳ. Có cô nương bị Nguyệt Lão ném đến một thế giới khác để đi tìm kiếm người được gọi là định mệnh của cô, tìm được rồi, cô nương ấy cũng sẽ biến mất. Cô muốn nói cho chàng biết nếu như không thấy cô nương đó đâu nữa, chàng đừng buồn bã, cô ấy chắc chắn sẽ sống tốt, sẽ cố gắng nghiêm túc mà sống. Bất luận thế nào, cô ấy cũng sẽ nhớ từng có một tráng sĩ lương thiện lại đáng yêu, khi cô ấy bơ vơ lạc lõng nhất, chàng đã mang đến cho cô ấy cảm giác ấm áp nhất trên thế giới này.

Trong lòng Tô Tiểu Bồi đột nhiên trào dâng cảm giác buồn bã không cách gì khống chế được. Cô nhớ rõ chàng thì có tác dụng gì chứ, như thế

https://thuviensach.vn

nếu chàng cũng biến mất, không còn gặp lại nhau nữa, chàng nói chàng sẽ nhớ về cô giống như vậy, thế thì có tác dụng gì chứ, sẽ chỉ khiến người ta càng cảm thấy buồn bã mà thôi. Tô Tiểu Bồi hít thật sâu một hơi, đè nén cảm giác cay cay trong sống mũi. Cô đang bị sao vậy? Rõ ràng lúc ở thời hiện đại cũng không sa sút như thế này, đến giờ trùng phùng rồi, cô lại trở nên kỳ lạ chẳng hiểu nổi.

Lúc này, Nhiễm Phi Trạch đứng lên, quay người đi về phía cô. Cô vội vàng mỉm cười với chàng, cười xong, nhìn thấy trong tay chàng cầm một chiếc lá lớn, khum lại thành hình một chiếc cốc, cô chớp mắt, cảm thấy mắt lại bắt đầu cay cay. Cô cố gắng mỉm cười, không muốn để chàng nhìn thấy cảm xúc tiêu cực của mình.

"Này." Chàng dùng chiếc lá lớn đựng nước, chàng còn nhớ lúc trường nàng đã nói mình khát.

Tô Tiểu Bồi đón lấy, uống một hớp lớn, không uống còn ổn, sau khi uống xong bỗng cảm thấy khát hơn. "Muốn nữa." Cô đưa lại chiếc lá.

Nhiễm Phi Trạch cười, đón lấy, chàng rất thích cảm giác được cô ỷ lại thế này, bèn vui mừng hớn hở chạy đi múc thêm nước. Tô Tiểu Bồi uống một ngụm nữa, lúc này mới nhớ đến chuyện chính. "Đây là chỗ nào?"

"Núi Linh Lung, Linh Lung trận."

"Cách thành Ninh Anh xa không?"

"Xa, chỗ này ở bên cạnh trấn Võ, trong thư ta đã nói qua với nàng rồi, còn nhớ không?"

Tô Tiểu Bồi gật đầu.

Nhiễm Phi Trạch nhìn nàng, không kìm được lại hỏi: "Nàng có phải chịu khổ không?" Đến mình ở chỗ nào nàng cũng không biết, nàng làm thế nào mà đến được đây? Trận pháp của Thiên Ti Ngân Nhận cổ quái thế, là người nào đưa nàng vào trong?

https://thuviensach.vn

Nghe chàng hỏi, cô lại im lặng, nhìn vào mắt chàng, câu chuyện cô nương xuyên không đến tìm lang quân, cô cảm thấy dù thế nào cũng khó mà mở lời nổi.

Cô chỉ có thể lắc đầu, không biết nói gì hơn.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Nhiễm Phi Trạch, cô thấy chột dạ, cúi đầu tránh né ánh mắt của chàng, cảm thấy mình giống như một kẻ lừa đảo. Cô không hề biết dáng vẻ hồ đồ đó của mình lọt vào mắt Nhiễm Phi Trạch lại có vẻ rất đáng thương, khổ sở. Một giây sau, Tô Tiểu Bồi được Nhiễm Phi trạch ôm vào lòng, cô nghe thấy giọng nói trầm thấp của chàng vang lên: "Ta sẽ không vứt bỏ nàng lại nữa, sẽ không để nàng cô đơn một mình nữa, sẽ không để người khác có cơ hội làm tổn thương nàng nữa."

Cuối cùng, Tô Tiểu Bồi cũng không kìm được mà rơi lệ. Cô ôm lấy vai của Nhiễm Phi Trạch, vùi đầu vào hõm vai chàng.

Có một cô nương bỗng nhiên bị Nguyệt Lão ném đến một thế giới khác tìm lang quân, nhưng nàng không tìm được người đó, có điều lại rất may mắn, gặp được một vị tráng sĩ lương thiện, đáng yêu.

Hai người không nói gì, chỉ cùng im lặng dựa vào nhau, Tô Tiểu Bồi dần bình ổn tâm trạng, cảm thấy dễ chịu, thoải mái hơn.

Lúc này đột nhiên có âm thanh "ục ục cụ" truyền đến, Tô Tiểu Bồi ngẩng đầu lên, ngồi thẳng dậy. Nhiễm Phi Trạch cũng ngẩng đầu, nhìn sang cô, sau đó khóe miệng chầm chậm cong lên, cuối cùng bật cười ha hả.

Tô Tiểu Bồi nhướng mày. "Bụng đói rồi thì sẽ kêu mà, điều này có gì đáng cười chứ."

Chàng lại vuốt mái tóc ngắn của Tô Tiểu Bồi, sau đó nói: "Trong tay nải của ta có một ít lương khô, nàng ăn tạm mấy miếng lót dạ trước, ta đi bắt vài con thú, buổi tối cho nàng ăn ít đồ nóng."

https://thuviensach.vn

“Vâng.” Tô Tiểu Bồi gật đầu. Cô thực sư rất đói, lương khô gì đó cô cũng không chê.

Nhiễm Phi Trạch mở tay nải ra, Tô Tiểu Bồi nhìn vào, tay nải của chàng được sắp xếp cực kỳ chỉnh tề, đồ đạc được phân loại riêng biệt rồi bọc lại, chàng lấy ra một gói nhỏ, mở gói vải ra, bên trong có bánh bao bọc trong giấy dầu, bên cạnh có hai chiếc bình nhỏ, còn có một túi nước. Nhiễm Phi Trạch lấy một miếng bánh ra đưa cho Tô Tiểu Bồi, nhìn thấy vẻ mặt hiếu kỳ của nàng, liền nói: “Trong bình này là muối và bột ớt, túi nước này là dùng để dự phòng.”

Tô Tiểu Bồi vừa gật đầu vừa cắn miếng bánh, tráng sĩ là người đáng tin cậy, đi cùng chàng chắc chắn không lo bị đói.

Nhiễm Phi Trạch thấy cô cứ cười mãi, liền búng tay vào trán cô: “Bộ dạng ngốc nghếch!”

Trong miệng Tô Tiểu Bồi đang nhét đầy bánh, chẳng có cách nào kháng nghị được, chỉ đành trừng mắt lên với chàng, xoa xoa chỗ đau trên trán. Cô đâu có ngốc chứ, cô chỉ hơi nhếch nhác, xui xẻo thôi.

Nhiễm Phi Trạch không để ý đến cái lườm của cô, chàng cầm túi nước nhỏ đi đến bên suối rửa qua, lại đựng đầy nước rồi mang về cho cô. Tô Tiểu Bồi nuốt gần nửa chiếc bánh xuống, đón lấy nước uống, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Nhiễm Phi Trạch nhìn đôi chân trần nhỏ bé của cô. “Ta đi kiếm chút gì ăn trước, lát nữa trời tối, nàng chớ xuống đất, đợi buổi tối nhàn rỗi, ta sẽ lại đi khâu tất cho nàng.”

Tô Tiểu Bồi gật đầu, nhớ lại lần đầu tiên khi bọn họ gặp nhau, cô cũng đi chân đất, chàng đã cắt y phục của mình, khâu tất cho cô. Nếu như là khi đó, chắc chắn cô sẽ ngại ngùng khi đưa ra yêu cầu này, nhưng bây giờ khác rồi, Tô Tiểu Bồi rất giỏi thích ứng với độ mặt dày của mình, cô nói: “Còn phải mượn tráng sĩ một bộ y phục nữa.”

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch hơi sững người, nhìn y phục trên người cô, liền gật đầu đồng ý. Sau đó, chàng cẩn thận đi kiểm tra một vòng xung quanh, dường như chắc chắn nơi này an toàn rồi mới quay lại, bảo Tô Tiểu Bồi chàng sẽ nhanh chóng trở về.

Nhiễm Phi Trạch đi được mấy bước, bỗng nghe thấy Tô Tiểu Bồi gọi, chàng dừng chân quay đầu lại. Tô Tiểu Bồi vỗ vỗ xuống hộp đao dưới người. "Tráng sĩ không mang theo binh khí sao?"

Nhiễm Phi Trạch thấy trong lòng ấm áp, vui mừng vì sự quan tâm của nàng, chàng lắc lắc đầu. "Cô nương cứ ngồi đi, mặt đất bẩn. Ta không đi xa, một lát là quay lại."

"Ờ, được." Tô Tiểu Bồi đáp lời.

Nhiễm Phi Trạch đi được một đoạn nữa, bỗng quay lại quay đầu, hỏi: "Cô nương ngồi cả ngày rồi, có cần tiểu tiện không?"

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. "Không cần." Cô khát cả một ngày, lại căng thẳng cao độ, thực sự chưa cảm thấy muốn đi vệ sinh. Nhiễm Phi Trạch cười cười, lại nói: "Ta sẽ nhanh chóng quay về, nếu cô nương có việc thì cứ gọi ta. Ta không đi xa, có thể nghe thấy."

"Được." Tô Tiểu Bồi lại đồng ý. Lúc này Nhiễm Phi Trạch mới rời đi, được một đoạn nữa, lại quay đầu nhìn cô thêm một cái. Tô Tiểu Bồi vẫy vẫy tay với chàng, ra hiệu bảo chàng mau đi. Đợi Nhiễm Phi Trạch đi xa rồi, Tô Tiểu Bồi mới ngẫm nghĩ lại, da mặt cô thực sự dày đến mức này rồi sao, cùng một nam nhân nói về vấn đề đi tiểu tiện cũng không cảm thấy ngượng ngùng.

Tô Tiểu Bồi lại thở dài, ôm đầu gối ngồi đó, lúc này tuy chỉ có một mình nhưng cô không thấy hoảng sợ nữa. Gặp được Nhiễm Phi Trạch có nghĩa là cô đã có chỗ dựa dẫm, chắc chắn sẽ không bị đói, không bị lạnh chết. Nhưng tại sao lần này hệ thống dây tơ hồng lại đưa cô đến nơi kỳ quái thế này? Lẽ nào Trình Giang Dực cũng ở trong ngọn núi này? Hay là sợi

https://thuviensach.vn

dây tơ hồng chỉ là muốn để cô tìm được tráng sĩ, tiện thể để tráng sĩ giúp cô tiếp tục truy tìm Trình Giang Dực? Nhưng vì sao lại vứt cô lên ngọn cây cao nguy hiểm như vậy, rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô có thể chết rồi lại quay về hiện đại mất. Chọn địa điểm đó là có thâm ý khác, hay vốn dĩ bọn họ chỉ nhắm mắt rồi ném bừa cô đi….

"Ai da! Sorry, vứt nhầm rồi." Tô Tiểu Bồi tưởng tượng vẻ mặt của Nguyệt Lão tiên sinh số 2238 khi nói ra lời này, chỉ có thể bất lực thở than. Cô đúng là quá xui xẻo, các Nguyệt Lão tiên sinh lẽ nào không cần xác định rõ ý nguyện của cả nhân đương sự sao? Cô không hề trông mong gì đối với dây tơ hồng kia, nhân duyên hay Trình Giang Dực gì đó, thậm chí cô còn cảm thấy không kết hôn cũng chẳng có gì to tát cả, có điều cô… Tô Tiểu Bồi đột nhiên phát hiện đầu óc cô giờ trống rỗng, đáng lẽ lúc nào trong đầu cô cũng phải là ý nghĩ báo thù cho cha, một lòng muốn bắt được tên hung thủ đó, nhưng vừa rồi trong một thoáng thất thần, cô đã nghĩ đến…tráng sĩ.

Tô Tiểu Bồi chớp mắt, vòng tay ôm chặt lấy mình, cô nghĩ mình không thiếu nợ bất cứ ai, thậm chí dù không tìm được Trình Giang Dực, để anh ta ở lại thế giới này, cô cũng không cảm thấy thiếu nợ chính mình, cô đã rất nỗi lực, nghiêm túc sống. Nhưng cô thiếu nợ tráng sĩ. Cô cảm thấy bất luận cuối cùng kết quả như thế nào, cô cũng đều nợ tráng sĩ một lời giải thích.

Tô Tiểu Bồi đang thất thần, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, cô giật thót mình, quay đầu lại nhìn, là Nhiễm Phi Trạch đã trở về, chàng xách theo một con gà và một con thú nhỏ, cô không nhận ra nó là con gì.

"Nhanh như vậy huynh đã quay về rồi sao?" Tốc độ có phải là quá kinh người không?

Nhiễm Phi Trạch nghiêng đầu, nhướng mày rất không hài lòng, nhìn cô chằm chằm. "Cô nương, sắc trời tối rồi, nàng là đang chê trách ta đi nhanh quá hay sao?"

Tô Tiểu Bồi ngẩng đầu nhìn, quả nhiên hoàng hôn đã sẫm màu. Cô ngồi nghĩ ngợi thẫn thờ lâu như vậy rồi sao?

https://thuviensach.vn

“Dáng vẻ ngốc nghếch.” Chàng ném ra câu nói này rồi xách con thú đến bên suối.

Ngốc? Cô đâu có ngốc, cô chỉ hơi thất thần, buồn bã thôi mà.

Buổi tối, Nhiễm Phi Trạch cho Tô Tiểu Bồi biết được như thế nào gọi là thưởng thức mùi vị đồ nướng tươi ngon giữa rừng hoang, thịt nướng nóng hổi rắc muối và bột ớt lên thơm phưng phức. Tô Tiểu Bồi ăn no một bữa, cảm xúc sa sút bị quét sạch trơn, dù sao thì cũng chẳng phải là lần đầu tiên, đến đâu hay đến đó, nghĩ quá nhiều cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhiễm Phi Trạch còn tìm được một sơn động ở đầu kia dòng suối, nhưng chàng không đưa Tô Tiểu Bồi vào sơn động đó qua đêm. Chàng nói chỗ thoáng đãng nhiều đường lùi, an toàn hơn, nếu trời không đổ mưa, không cần phải tự nhốt mình vào sơn động. Chàng đốt mấy đống lửa quây thành vòng, rồi đưa Tô Tiểu Bồi ngồi vào giữa vòng tròn.

“Thế này dã thú không dám tấn công, những người khác muốn tìm chúng ta, cũng sẽ dễ dàng hơn.”

Lúc đêm xuống, Nhiễm Phi Trạch phóng một quả đạn khói tín hiệu. Đạn khói phát ra tiếng vang cao vút hướng thẳng lên trời, sau đó nổ tung giữa không trung. Nhiễm Phi Trạch giải thích đây là để báo tin cho những người khác biết bọn họ an toàn, cũng nói cho đối phương biết phương hướng vị trí của họ. Một lát sau, ở các hướng khác cũng lần lượt xuất hiện đạn khói tín hiệu, tổng cộng ba quả.

Nhiễm Phi Trạch nhìn, rồi nhíu mày lại. “Bọn họ lại không thể tụ hợp. Xem ra hôm nay hủy trận pháp Thiên Ti Ngân Nhận xong, trận pháp trong núi Linh Lung này cũng đã thay đổi theo.” Mọi người bị phân tán ở bốn chỗ khác nhau, tình hình rất không tốt.

Chẳng quay đầu nhìn Tô Tiểu Bồi, trên mặt cô lộ ra vẻ lo lắng, chàng cười, xoa đầu cô. “Chớ lo lắng, chúng ta nhất định sẽ bình an xuống núi.”

https://thuviensach.vn

“Vâng.” Tô Tiểu Bồi gật đầu, cũng thực sự chẳng thể phiền lòng nổi, cô chẳng hiểu gì về trận pháp, đi đường núi cũng không giỏi, Nhiễm Phi Trạch nói làm thế nào thì cô sẽ làm như vậy.

Nhiễm Phi Trạch cười, lại xoa đầu cô. Tô Tiểu Bồi bĩu môi, lần này quay lại, tại sao cô cứ có cảm giác chàng coi cô như trẻ con vậy? Cứ luôn xoa đầu là sao chứ? Nam nữ thụ thụ bất thân, chàng quên mất chuyện này rồi sao?

Nhiễm Phi Trạch phớt lờ sắc mặt của Tô Tiểu Bồi, chàng bắt đầu bận rộn lo cho cô. Lần này tay nải của chàng mang nhỏ hơn nhiều, nhưng đồ đạc vẫn rất đầy đủ, có kéo và kim chỉ, chàng cắt một chiếc áo bẩn trước đó thay ra để làm tất dày cho Tô Tiểu Bồi, độ dày ở lớp dưới có thể so được với đế giày. Y phục chàng mang theo không nhiều, còn đem chiếc áo mới nhất sửa cho nhỏ đi, để Tô Tiểu Bồi mặc. Nhân có nước suối, chàng giặt luôn những bộ đồ đã thay ra trước đó, dùng cành cây chống lên, để gần đống lửa hong khô. Thậm chí chàng còn đem cả bàn chải đánh răng, thấy thế Tô Tiểu Bồi vạn phần ngưỡng mộ, có kem đánh răng để đáng rặng thật là quá hạnh phúc.

Nếu không phải Nhiễm Phi Trạch nói với cô núi Linh Lung – Linh Lung trận là nơi nào, mấy người bọn họ vì sao đến đây, Tô Tiểu Bồi suýt nữa còn cho rằng Nhiễm Phi Trạch đến đây để cắm trại, trang bị đầy đủ thế này thực là biết coi trọng chất lượng cuộc sống.

Nhiễm Phi Trạch thấy ánh mắt của Tô Tiểu Bồi nhìn bàn chải đánh răng của chàng đầy trông mong thì lại cười. “Đáng tiếc chỗ này không có cành liễu để cho cô nương dùng rồi. Quay về ta nhất định sẽ chuẩn bị vào cái bàn chải thật tốt cho cô nương.” Rõ ràng thân ở nơi hoang dã, xung quanh nguy hiểm, cô nương này lại quan tâm đến việc chải răng hơn, chàng nên khen nàng lòng dạ rộng rãi hay nên than là nàng cổ quái đây?

“Ở thành Ninh An có bán một loại nha dược có hương hoa, mùi vị rất được.” Kết quả Tô Tiểu Bồi lại thực sự nói ra điều này. Nhiễm Phi Trạch

https://thuviensach.vn

không kìm được nữa, bật cười. Cười đến mức Tô Tiểu Bồi phải nghiêm mặt nhìn chàng.

Cô nương à cô nương, trong đầu óc nàng rốt cuộc chứa thứ gì vậy?

Tráng sĩ à tráng sĩ, dây thần kinh cười của huynh đã xảy ra vấn đề gì sao?

https://thuviensach.vn

Chương 14

Đêm hôm nay, Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi nói rất nhiều chuyện, chàng nói cho cô biết những chuyện xảy ra sau khi ly biệt, kể lại vụ án của Thất Sát trang và Cửu Linh Đạo chưởng, nói về vụ mất tích của Tô Tiểu Bồi, rằng máu dây đầy trong phòng cô, nói cho cô biết những người và đầu mối bọn họ đã tìm kiếm hỏi thăm. Chàng còn kể về quẻ tự của Cửu Linh Đạo chưởng, nói Cửu Linh Đạo chưởng kiên trì nhất định muốn chàng vào Linh Lung trận.

"Đến giờ nghĩ lại, đúng là phải cảm kích ông ta." Nhiễm Phi Trạch ngồi trên chiếc hộp đao cùng Tô Tiểu Bồi, ngẫm lại mà thấy hơi sợ. Nếu như chàng không đến, Tô Tiểu Bồi bị mắc trên cây, liệu có ai phát hiện ra không. Có người phát hiện ra rồi, sẽ liều mạng cứu nàng sao?

Tô Tiểu Bồi không nói gì, cô đang đắn đo xem vì sao mình lại bị ném đến chỗ này, hệ thống dây tơ hồng của Nguyệt Lão sắp xếp như vậy là có dụng ý gì?

"Cái cây đó, trận pháp đó, có chỗ nào đặc biệt không?"

"Theo ta tính toán, đó là ngọn nguồn trận pháp của Linh Lung trận. Cây cao như vậy lại có thể di động, hễ chuyển mình là núi động đất rung, chứng tỏ cơ quan được thiết kế rất sâu ở bên dưới. Linh Lung trận này được dựng lên từ gần một trăm năm trước, qua mấy chục năm mọi người xông vào các cửa mà nó vẫn hoạt động, ngoại trừ có vài phần bảo vệ của người đời sau, thì e là do sự tuyệt diệu trong thiết kế của cơ quan trước đó. Nàng biết đấy, ám khí trong cơ quan luôn có hạn, dùng hết rồi thì sẽ không còn nữa. Nhưng Linh Lung trận hết trận này nối tiếp trận khác, luôn khiến người ta không sao đoán được. Hôm nay thấy được Thiên Ti Ngân Nhận đó, cũng coi như là được mở rộng tầm mắt. Có điều chúng ta hủy cái cây đó rồi, e là trận hình trong núi cũng sẽ bị ảnh hưởng."

https://thuviensach.vn

“Thế chúng ta phải làm thế nào?”

“Đốt đống lửa, ngồi đây chờ đợi. Chỗ này an toàn, lại có nguồn nước. So với ra ngoài tìm người khác, chẳng thà đợi bọn họ đến tụ tập ở đây còn hơn.”

Đúng thật là, lười nhác quá đi thôi. Trong lòng Tô Tiểu Bồi lại nghĩ, vì có mình làm liên lụy, Nhiễm Phi Trạch chắc không tiện chạy loạn, xông bừa vào các nơi nữa.

“Huynh cảm thấy quẻ của Cửu Linh Đạo chưởng có chuẩn không?” “Án mạng” của cô cần phải suy nghĩ cẩn thận thêm, cô không cách nào giải thích được trong khoảng thời gian mất tích đã đi đâu, nên phải di chuyển sự chú ý của Nhiễm Phi Trạch vào chuyện khác thì tốt hơn.

“Ừm.” Nhiễm Phi Trạch gật đầu. “Khá là thú vị.” Nếu là trước đây, chàng chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy. Nhưng mà “kỳ duyên đã đến”, “trong nguy hiểm cứu được duyên”, tuy vẫn chưa biết bên trong còn có điều gì cổ quái, nhưng Cửu Linh Đạo chưởng thực sự đã đoán trúng rồi. Nhiễm Phi Trạch cảm thấy dựa vào bản lĩnh của Cửu Linh Đạo chưởng, ông ta chẳng thể không chút dấu vết mà đưa được một người sống sờ sờ như Tô Tiểu Bồi lên trên cái cây đó. Huống hồ, Lâu Lập Đông vẫn luôn theo dõi sát sao Thần Toán môn, cũng không phát hiện ra động tĩnh gì.

“Trong nguy hiểm cứu được duyên.” Đây thực sư là ý Trời ư?

“Vụ án này có khá nhiều điểm lạ lùng. Con người của Cửu Linh Đạo chưởng tính khí cao ngạo, sư phụ ta từng nói, lúc đầu khi ông ta đến cầu Cửu Linh Trảm, là muốn binh khí phải vang động kỳ diệu, ông ta chưa đến, tiếng đã đến, hơn nữa, phải cực sắc bén, nhưng phải có chừng mực, không dễ gây tổn thương cho người khác. Cho nên, cuối cùng dựa theo suy nghĩ của ông ta, mới có Cửu Linh Trảm. Chém chặt uy lực cực lớn, nhưng lưng lưỡi đao lại dày chắc, có treo cửu linh, với binh khí mà nói, chỉ có âm thanh kỳ diệu nhưng không có sát khí thì không phải là binh khí tốt.”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi gật đầu, Cửu Linh Đạo chưởng này mong muốn một vật tượng trưng cho cá nhân mình.

Nhiễm Phi Trạch nói tiếp: "Nếu muốn mưu hại giết người, cầm binh khí này đi thì chẳng thể che giấu được hành tung, lại không phải là vật sắc bén để giết người, thực không phải là hành động sáng suốt. Nhưng rất nhiều nhân vật giang hồ đều có tính khí kỳ quái như thế, binh khí của mình tuyệt đối không để rời thân, sự việc này cũng thường thấy, có điều loại người như vậy thông thường dám làm dám chịu, chỉ hận không được cho toàn thiên hạ đều biết đó là do mình làm, còn Cửu Linh Đạo chưởng sống chết không chịu nhận thì trước nay chưa từng có."

"Cho nên ông ta thực sự bị oan uổng?"

"Điều này ta cũng không biết." Nhiễm Phi Trạch lắc đầu. "Tuy có điểm nghi ngờ, nhưng ở bên phía Thất Sát trang kia, Quản sự Phương bình đã tận tai nghe thấy tiếng chuông, lại tận mắt nhìn thấy một góc đạo bào. Phương Bình là người chính phái, là nghĩa đệ của Trang chủ Phương Đồng, thời niên thiếu đã được Thất Sát trang thu dưỡng, tình thâm nghĩa trọng với Phương Đồng, vốn là có địa vị nhị Trang chủ, nhưng ông ta nhún nhường không nhận, chỉ muốn làm quản sự, phò trợ Phương Đồng xử lý mọi việc trên dưới trong Thất Sát trang. Phương Đồng tính tình nóng nảy, xử sự dễ đắc tội với người ta, Phương Bình tính tình mềm mại hơn, đã hóa giải không ít thù oán cho Phương Đồng. Trong giang hồ mọi người đều khá kinh trọng Phương Bình. Cho nên lời chứng của ông ta chắc là đáng tin. Có điều tiếng chuông khó phân biệt, vết cắt cũng có thể ngụy tạo, những điều này tuy không phải là chứng cứ chắc chắn tuyệt đối, nhưng hành tung của Cửu Linh Đạo chưởng lại không có cách nào kiểm chứng được. Linh Lung trận chỉ có một đường vào, Cửu Linh Đạo chưởng đi vào trận trước mặt mọi người, và không có thời cơ ra khỏi trận theo đường cũ, nếu như ông ta thực sự có thể chạy đến Thất Sát trang để giết người, ắt phải ra khỏi Linh Lung trận ở giữa đường, nhưng bọn ta đã tìm mấy ngày mà không tìm ra được

https://thuviensach.vn

đường nào có thể lén lút lẩn ra ngoài. Toàn là vách núi miệng vực, không đường nào đi nổi."

"Cho nên bọn huynh mới khó xử mọi bề phải không?" Mắt Tô Tiểu Bồi sắp không mở ra nổi nữa, cô khoác chiếc áo khoác lớn của Nhiễm Phi Trạch, đầu gật gà gật gù.

Nhiễm Phi Trạch ngồi gần sang, đưa bả vai ra cho cô. Cô tựa vào bờ vai chàng, cuối cùng đầu đã có một điểm tựa.

"Ừm, cho nên mới khó xử." Giọng nói của chàng nhẹ hơn, nhìn thấy Tô Tiểu Bồi nhắm mắt lại. "Ngủ đi." Chàng xoa xoa đầu cô.

"Ngày mai, ta nhất định sẽ giúp tráng sĩ suy nghĩ cẩn thận. Phá án gì đó, ta có hứng thú nhất." Cô lẩm bẩm, bây giờ thực buồn ngủ quá, đầu óc không vận hành nổi, không nghĩ ra được điều gì hay cả.

"Ngủ đi." Chuyện này vốn là phiền phức lớn đối với chàng, nhưng phiền phức này lại khiến chàng tìm thấy nàng, chàng cảm thấy thực sự có duyên, nếu như Tô Tiểu Bồi có hứng thú, chàng cũng muốn cẩn thận điều tra chân tướng một chút.

Tô Tiểu Bồi thật thà không khách khí dựa vào Nhiễm Phi Trạch mà ngủ. Nhiễm Phi Trạch nghe thấy tiếng cô thở đều, biết cô đã ngủ say. Cô gối lên vai chàng, từ góc độ này nhìn qua, khuôn mặt cô nhỏ nhắn, lông mi vừa dày vừa dài, ngón tay chàng khẽ cử động, lòng bàn tay hơi buồn, chàng biết mái toc ngắn của cô mềm mại mượt mà, khi xoa rất dễ chịu, lúc này không kìm được lại muốn xoa một chút. Nhưng cô ngủ rất say, chàng không nỡ làm phiền.

Do dự mấy lượt, bất giác đã qua thêm một lúc lâu rồi. Nhiễm Phi Trạch cảm thấy Tô Tiểu Bồi chắc chắn đã ngủ say, chàng khẽ động đậy vai, đầu của cô từ trên vai chàng trượt xuống. Chàng xích ra phía sau, cô trượt đến lồng ngực chàng, chàng dùng cánh tay đỡ lấy, cô vẫn không tỉnh, vẫn tiếp tục ngủ say sưa.

https://thuviensach.vn

Chàng nhìn dáng vẻ của cô không kìm được lặng lẽ cười, lại xích ra thêm chút nữa, điều chỉnh tư thế, hạ cánh tay xuống, người cô liền nằm gọn trong lòng chàng. Chàng vuốt mái tóc cô, thấy cô lẩm bẩm hai câu, vặn vẹo mấy cái, vùi mình sâu hơn vào lòng chàng.

Chàng lại cười, dùng đầu ngón tay khe khẽ chạm vào gò má cô. "Dáng vẻ ngốc nghếch."

Thực ra, chàng không cảm thấy nàng ngốc. Bây giờ nàng đang ngủ, rõ ràng là thật trầm tĩnh xinh đẹp, chàng nên nói "dáng vẻ xinh đẹp" mới đúng. Nhiễm Phi Trạch vòng cánh tay ôm quanh người cô, cũng nhắm mắt lại. Là ai đã hại nàng, chàng nhất định phải điều tra ra, tuyệt đối không cho hắn sống dễ dàng.

Mấy người bọn Tiêu Kỳ lúc này cũng ở một đầu khác của rừng cây đốt lửa, bên phía bọn họ địa thế cao, còn có thể thấp thoáng nhìn thấy khói bốc lên từ đống lửa của Nhiễm Phi Trạch. Nhìn thì có vẻ không xa lắm lúc chiều bọn họ đi lòng vòng hồi lâu mà không thể thấy bóng dáng của Nhiễm Phi Trạch. Lúc này đêm về khuya, mọi người buộc phải nghỉ ngơi trước, giữ gìn sức lực.

Ngày hôm nay Thiên Ti Ngân Nhận vừa bị hủy, khu vực quanh đó liền nứt ra, đoản tiễn ám tiêu phóng ra liên miên như không bao giờ dứt, khiến bọn họ vô cùng thảm hại, suýt chút nữa ngã gục ở đó. Khó khăn lắm mọi người mới tránh thoát khỏi nguy hiểm, vòng ra khỏi rừng cây đó, nhưng người nào cũng bị thương. Đợi sau khi uống đan dược nghỉ ngơi điều tức xong. Tào Hạ Đông luôn mồm oán trách Nhiễm Phi Trạch, nếu không phải chàng lỗ mãng vội vã xông vào, dùng thủ đoạn cứng rắn hủy trận thì bọn họ cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm này. Ông ta thấy nếu dùng các vật như cây đá dẫn ra toàn bộ cơ quan để ám tiễn bắn ra hết rồi từ từ tiến hành cứu người thì hiện giờ sẽ không bị thương, thực là tức chết người ta mà.

Tiêu Kỳ ở bên cạnh nghe nhưng không nói gì, theo như y thấy, phương pháp của Nhiễm Phi Trạch cũng là bất đắc dĩ, trận pháp này cổ quái quá

https://thuviensach.vn

mức, cô nương đó xuất hiện cũng quá cổ quái, nếu không cứu kịp thời, vạn nhất đêm dài lắm mộng xảy ra biến cố thì phải làm thế nào? Vừa rồi bọn họ trải qua một trận đó, biết được ám tiễn, đoản tiêu ở đây số lượng nhiều vô tận, dùng cây và đá để dẫn ra thì phải dẫn đến khi nào? Dẫn ra trận mới, bọn họ ở cách quá xa không kịp cứu người, thì phải tính thế nào? Hơn nữa, kế hoạch cứu người của Nhiễm Phi Trạch bọn họ đã thống nhất, tất cả đồng ý với cách thức của chàng, sau đó mới cùng nhau động thủ. Đến giờ chút hậu quả này cũng là trong dự liệu, phải cùng nhau gánh vác, chỉ trách Nhiễm Phi Trạch thì có tác dụng gì? Nhưng Tào Hạ Đông là tiền bối võ lâm, lại là hảo hữu của sư phụ, Tiêu Kỳ chỉ đành cụp mắt không lên tiếng.

Những người khác cũng không phản đối, cuối cùng La Hoa hỏi: "Đến giờ mọi người chia rẽ các nơi, đi tìm Nhiễm Phi Trạch trước, hay là đi tìm bọn Trần Chưởng môn thăm dò đường trước?"

Không đợi Tiêu kỳ lên tiếng, Tào Hạ Đông đã cướp lời: "Đương nhiên là đuổi theo Nhiễm Phi Trạch trước, hắn ta tự xưng là thông thuộc Linh Lung trận nhất, đến giờ hắn ta ra chiêu này, biết đâu là để tránh chúng ta, giở trò xấu chứ, tóm lại bắt đầu từ việc Phương Trang chủ bị giết, trong ngoài chuyện này đều lộ ra vẻ cổ quái, Cửu Linh Đạo chưởng một mực muốn để Nhiễm Phi Trạch tham gia, là có dụng ý gì? Chúng ta không thể không đề phòng."

Trong lòng Tiêu Kỳ rất không thoải mái, La Hoa ở bên liếc sang y, như thể muốn nghe thử ý kiến của y. Tiêu Kỳ mím môi, tuy không muốn trả lời nhưng vẫn phải nói cho rõ ràng: "Tiểu sư đệ nhà ta vẫn còn ở lại trông chừng trước vách núi, trận hình này có thay đổi lớn, cũng không biết chỗ bên cậu ấy có phiền phức gì không. Con người Nhiễm Phi Trạch tuy bình thường khinh suất thích ầm ĩ, nhưng là người chính phái, bất luận chuyện này là thế nào, ta tin huynh ấy sẽ không làm chuyện tổn hại đến thiên lý. Đến giờ ta thấy gấp rút hơn cả là đi tìm tiểu sư đệ trước, Tào Chưởng môn chớ quên, đệ tử môn hạ của ngài cũng đang ở đó, trên vách núi chỉ có hai

https://thuviensach.vn

thiếu niên bọn họ chẳng có kinh nghiệm giang hồ, nếu có sai sót, sợ là bọn họ sẽ dễ gặp nguy hiểm nhất, vẫn nên tìm được bọn họ trước rồi hẵng hay."

Sắc mặt Tào Hạ Đông lập tức trở nên khó coi, Tiêu Kỳ nói điều này có lý, nhưng vì có lý nên đã vô tình chứng tỏ ông ta không đủ quan tâm đến đệ tử môn hạ. Vừa rồi ông ta là tức giận nóng nảy, một lòng bận tâm về Nhiễm Phi Trạch, thực sự quên mất Quách Ân và tiểu đệ tử của Huyền Thanh phái kia vẫn còn ở bên vách núi, đến giờ bị Tiêu Kỳ nói ra trước, đương nhiên sắc mặt tối sầm lại.

Những người khác nhìn thấy sắc mặt của Tào Hạ Đông thì đều biết điều ông ta đang nghĩ. La Hoa khẽ ho một tiếng, cứu vãn cục diện. "Phương đại hiệp thương thế rất nặng, cũng không tiện đuổi theo người, trời sắp tối rồi, chi bằng chúng ta tìm chỗ nào an toàn để dừng chân rồi bàn bạc thêm. Trong ngọn núi này có không ít tiểu trận, mọi người đều nên cẩn thận thì hơn. Nhóm Trần Chưởng môn xuống vách núi thăm dò đường, lúc này chắc cũng lên rồi, Quách tiểu hiệp và Quý tiểu hiệp chắc sẽ có người chăm nom."

Tiêu Kỳ không nói nữa, đeo tay nải, cầm kiếm đứng dậy. Trong lòng Tào Hạ Đông rất bực bội nhưng chẳng thể phát tác được. Tiêu Kỳ này là môn sinh Giang Vĩ An đắc ý nhất, lại là người trẻ tuổi lấy được tuyệt thế thần kiếm lợi hại hiếm có trong đám tiểu bối, tính khí kiêu ngạo, ông ta biết rõ. Nhưng người trẻ tuổi này lại chẳng nể mặt ông ta chút nào, đúng là thiếu quy củ giang hồ. Ông ta lại nhìn Tiêu Kỳ thêm cái nữa, Tiêu Kỳ cũng nhìn chẳng đáp trả ông ta, không tránh không nhường, chỉ khẽ gật đầu. Tào Hạ Đông "hừ" nhỏ một tiếng, đứng lên dẫn đầu rời đi.

Tiêu Kỳ và La Hoa đỡ Phương Bình đi theo phía sau, La Hoa đưa mắt ra hiệu với Tiêu Kỳ, ý bảo y bình tĩnh, chớ bực bội. Tiêu Kỳ thở dài, khẽ giọng nói câu "Đa tạ!" Sắc mặt Phương Bình hơi lạ, vào Linh Lung trận thăm dò đường không thuận lợi, ông ta có dự cảm chắc chắn sẽ không tìm được chứng cứ Cửu Linh Đạo chưởng giữa đường ra khỏi trận pháp, cũng không biết là thương thế và độc phát thế nào, ông ta cảm thấy tim đập

https://thuviensach.vn

nhanh, hai chân vô lực, người toát đầy mồ hôi lạnh, thậm chí còn nghe thấy cả tiếng chuông thấp thoáng lúc Cửu Linh Đạo chưởng giết người.

Bọn người Tiêu Kỳ bám theo sau Tào Hạ Đông đi rất lâu, đường trong rừng cây hơi kỳ quái, lúc thì giống như sắp đi ra, lúc lại giống như đang đi vòng. Lúc này sắc trời đã tối, Tiêu Kỳ đang định nói chi bằng cứ nghỉ tại đây, bỗng thấy không trung lóe lên một đường ánh sáng, sau đó nổ ra khói trắng trên trời. Phương hướng đó cách bọn họ không xa.

"Là Nhiễm đại hiệp." La Hoa nói. "Huynh ấy đang báo tin cho chúng ta là đã dừng chân rồi, bình an vô sự."

"Chúng ta cũng nghỉ ngơi một chút đi." Tiêu Kỳ nhân cơ hội nói. Y và La Hoa tìm kiếm chỗ sạch sẽ để Phương Bình ngồi xuống, vừa ngẩng đầu lên, thấy Tào Hạ Đông đang chăm chú nhìn về phía đạn khói đó, như thể định đi về phía ấy. Trong lòng Tiêu Kỳ cực kỳ khó chịu, cả quãng đường ông ta luôn đi theo hướng Nhiễm Phi Trạch đi, y biết, nhưng ở trước mặt mọi người nên cũng không tiện nói gì. Lúc này Nhiễm Phi Trạch đã phát đạn khói báo tin, giả thiết Nhiễm Phi Trạch lén lút giở trò quỷ mà Tào Hạ Đông nói đã không còn đúng nữa, thế mà ông ta vẫn chưa chịu buông tha. Tiêu Kỳ rất khinh thường.

Tiêu Kỳ mở tay nải ra, lấy đạn khói, đúng lúc này hai đầu khác cũng có đạn khói bay lên, đều là màu trắng, đây là tín hiệu bình an, Tiêu Kỳ rất mừng. "Trần Chưởng môn và bọn tiểu sư đệ gặp nhau rồi, bọn họ chắc chắn đều bình an vô sự."

La Hoa cũng nói: "Xem ra bọn Liễu cô nương cũng yên ổn cả."

Tào Hạ Đông không nói gì, chỉ đứng ở chỗ cao, nhảy lên cây lớn, nhìn ra bốn phía. Tiêu Kỳ mặc kệ ông ta, đem đạn pháo trong tay phóng ra.

Tào Hạ Đông nhìn một lát, nhảy xuống khỏi cây, hô gọi mọi người đi lên chỗ cao hơn. Phương Bình thầm cảm kích trước việc tương trợ của mọi người, không muốn trái ý tứ này của Tào Chưởng môn, liền cố gắng chống

https://thuviensach.vn

đỡ đứng dậy, đi theo cùng. La Hoa nhìn sang Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ không lên tiếng, chỉ vạch lên thân cây bên cạnh để đánh dấu. Cả quãng đường y đều đánh dấu lên cây, là để người khác có thể tìm thấy, cũng là để chỉ đường cho bản thân khi bị lạc đường.

Đợi y làm xong, La Hoa vẫy tay với y, hai người cùng bám theo bước chân của Tào Hạ Đông. Lần này lại đi thêm một lúc rất lâu nữa, rừng cây rậm rạp, ánh trăng gần như chẳng thể chiếu xuống được, Tiêu Kỳ và La Hoa cầm đuốc lửa, càng đi càng bực dọc. Cuối cùng Tào Hạ đông vẫn không tìm được Nhiễm Phi Trạch, còn tuyên bố rốt cuộc đã tìm được địa điểm an toàn, ổn thỏa rồi, tất cả nghỉ ngơi tại đó.

Mọi người tự sắp xếp chỗ nghỉ cho mình, Tiêu Kỳ lưu ý xung quanh, thấp thoáng nhìn thấy được mấy luồng khói lửa nhàn nhạt. Phương hướng đó, chắc chắn là Nhiễm Phi Trạch. Tiêu Kỳ bỗng cảm thấy hơi buồn cười, Tào Chưởng môn này bực mình với Nhiễm Phi Trạch, muốn tìm được y nhưng người ta đốt xong tín hiệu đợi ở đó rồi, ông ta cũng tìm chẳng được, trong lòng ông ta chắc chắn cũng không thoải mái gì. Tiêu Kỳ thật hơi có cảm giác muốn cười trên sự đau khổ của người khác.

Phương Bình nằm trên mặt đất, tuy cố gắng để ngủ nhưng đầu óc ong ong, trong lòng rất sốt ruột, hình như ông ta lại nghe thấy tiếng chuông quái dị đó. Ông ta nhắm mắt lại, nỗ lực hồi tưởng xem còn chi tiết gì ông ta chưa nghĩ đến không, ông ta là nhân chứng duy nhất tận mắt chứng kiến án mạng, ông ta cần phải nhớ được điều gì, ông ta phải bắt Cửu Linh Đạo chưởng tâm phục khẩu phục.

Nhiễm Phi Trạch lúc này cũng đang suy tư, trong đầu chàng nhẩm lại một lượt tất cả những sự việc đã xảy ra, chàng đang ngẫm nghĩ xem rốt cuộc ai có thể động thủ với Tô Tiểu Bồi. Nhưng chàng chẳng thể nghĩ ra được đầu mối gì, đang mơ màng muốn ngủ, trong lòng đột nhiên nhẹ bẫng. Tô Tiểu Bồi đột ngột ngồi bật dậy. Nhiễm Phi Trạch giật mình, mở mắt ra, đang định hỏi có chuyện gì, lại thấy Tô Tiểu Bồi mắt vẫn nhắm chặt, càu nhàu khó chịu, duỗi chân ra đá đá tất ở trên chân, đá mấy cái, đạp chiếc tất

https://thuviensach.vn

tuột ra một nửa, sau đó nhanh gọn đổ người nằm xuống, trở về nguyên vị trí cũ trong lòng chàng, đến tư thế cũng không hề thay đổi.

Nhiễm Phi Trạch đờ đẫn, không phải chứ?

Nhưng Tô Tiểu Bồi thực sự giống như chưa từng động đậy, vẫn khò khò tiếp tục ngủ say.

Nhiễm Phi Trạch không kìm được khẽ mỉm cười, vòng tay ôm chặt lấy cô, xoa xoa mái tóc.

"Dáng vẻ ngốc nghếch."

Khi Tô Tiểu Bồi tỉnh lại, phát hiện mình đang gối đầu trên đùi Nhiễm Phi Trạch, chàng kéo áo khoác, che lên trên đầu cô, chắn ánh nắng mặt trời buổi sớm. Chẳng trách ánh mặt trời rạng rỡ kia lại không chói vào mắt cô.

Tô Tiểu Bồi thấy hơi ngượng ngùng, không phải là tướng ngủ của cô không tốt, đổ xuống đùi người ta đấy chứ? Thực sự là thất lễ quá. Cô ngồi dậy, thấy Nhiễm Phi Trạch cười với mình.

"Hey." Cô dụi mắt, cũng cười với chàng, chào hỏi.

"Hại[1]?" Nhiễm Phi Trạch không hiểu. "Hại chuyện gì?"

(1) Hey và Hại: Hai từ này phát âm gần giống nhau.

Tô Tiểu Bồi há miệng ra, một lúc lâu sau mới hiểu ra được cái gì gọi là "hại chuyện gì", cô vò vò mái tóc ngắn. "Không hại chuyện gì, chỉ có nghĩa là chào hỏi thôi."

"Quê hương cô nương chào hỏi nói là "hại" ư?" Nhiễm Phi Trạch nhướng cao chân mày, rất kinh ngạc.

"Đúng vậy." Tô Tiểu Bồi gật đầu.

"Vậy khi nào nói "hại"? Là khi gặp gỡ bình thường hay là trong trường hợp đặc biệt?"

https://thuviensach.vn

“Khi nào muốn nói thì đều có thể nói.” Thực ra Tô Tiểu Bồi cũng biết vấn đề này rất vô vị, nhưng nhìn thấy dáng vẻ không hiểu gì của Nhiễm Phi Trạch, cô lại cảm thấy loại vô vị này cũng rất thú vị.

“Hại, cô nương?” Nhiễm Phi Trạch thử nói một câu. Chàng rất muốn học những thứ ở quê hương nàng, dù sao chàng cũng đã xác định chủ ý muốn sống cùng nàng, cùng nàng quay về quê hương, chuyện như thế sau này chắc chắn sẽ xảy ra, chàng nhân lúc còn sớm học một chút cũng tốt.

Ngữ khí của chàng khiến Tô Tiểu Bồi bật cười khanh khách.

Nhiễm Phi Trạch nhướng mày lên. “Làm hại cô nương rồi là chào hỏi, loại từ này nói ra thấy không được quen cho lắm.”

Tô Tiểu Bồi lại cười ha ha, cô cười khiến cho Nhiễm Phi Trạch cũng không nhịn được cười. “Lẽ nào không phải? Bị hại rồi có điều gì đáng mừng chứ?”

Tô Tiểu Bồi cười nghiêng ngả, nhưng hễ đổ người sang thì hình như chính là dựa vào chàng, cô cuống quýt ổn định lại, hai vai không kìm được run run. Quay đầu thì thấy đôi mắt mang ý cười của chàng, khuôn mặt sạch sẽ, trông chẳng giống vừa tỉnh ngủ chút nào, đột nhiên cô sực nhớ ra mình còn chưa đánh răng, rửa mặt, chải đầu, vậy mà đã nói cười với nam nhân như thế này rồi? Thôi chết, chắc chắn lúc này cô mặt bóng dầu, mắt đóng gỉ.

Tô Tiểu Bồi nhảy dựng lên, phát hiện đôi tất dày của mình đã tuột một nửa, liền lặng lẽ nhìn chàng. “Tráng sĩ, phi lễ vật thị.”

Nhiễm Phi Trạch xoa mũi, lẩm bẩm hai câu gì nghe không rõ. Tô Tiểu Bồi đứng lên, quay đầu nhìn chàng, thấy chàng không có ý nói đùa mình, hài lòng bước hai bước. Nhiễm Phi Trạch không phản đối, chàng sẽ không nói cho nàng biết chàng đã ngủ dậy từ lâu, rửa mặt sạch sẽ gọn gàng cho mình rồi mới kéo nàng vào trong lòng, chỉ là muốn đợi khi nàng tỉnh lại có thể nhìn thấy khuôn mặt đã chỉnh tề sảng khoái của chàng.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi cảm thấy mình lôi thôi nhếch nhác chịu thiệt quá, chỉ hận không thể quay ngược thời gian, chắc chắn cô sẽ tỉnh dậy vệ sinh sạch sẽ trước rồi mới để chàng dậy. Á, đúng rồi, nếu như thực sự có thể quay ngược thời gian, cô cần phải ngủ ngoan ngoãn hơn một chút, không nghiêng đông ngả tây nữa. Cô lầm bầm lấy khăn vải phơi trên cành cây bên cạnh, đến bên suối. Không có bàn chải đánh răng, chỉ đành dùng ngón tay xoa, thực sự hận là ngón tay không mọc ra được lông bàn chải. Khi xong xuôi, cô treo khăn vải lên, quay đầu tìm kiếm nơi kín đáo để đi vệ sinh. Nhiễm Phi Trạch ngồi đó không hề động đậy, lười nhác nói với Tô Tiểu Bồi: "Cô nương yên tâm, ta sẽ canh chừng cẩn thận cho cô nương."

Tô Tiểu Bồi hơi lúng túng, rất muốn trừng mắt lên nhìn chàng, loại chuyện này biết ở trong lòng là được rồi, việc gì phải nói ra chứ. Cô mím môi rời đi, lúc trở lại cố ý đi vòng đến bờ suối rửa tay rồi mới quay ra chỗ cũ. Nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch cười tươi rói nhìn cô, nhìn đến mức trong lòng cô rờn rợn. "Tráng sĩ làm gì vậy?"

"Ta thấy cô nương thích sạch sẽ, giống như ta, ta khá là vui mừng."

Tô Tiểu Bồi nghệt mặt ra, nói với chàng: "Tạ tráng sĩ khen ngợi."

"Chớ khách khí với ta."

"Tráng sĩ cũng phải cố gắng duy trì đó."

"Đương nhiên là vậy rồi, nhất định kiên trì khen cô nương."

"Ta nói là thích sạch sẽ."

"Vừa thích sạch sẽ, vừa thích khen cô nương."

Tô Tiểu Bồi nhìn Nhiễm Phi Trạch, thức sự muốn nói với chàng: tráng sĩ, đừng pha trò như vậy nữa. Cô ngẫm nghĩ, lại kìm được. Bản thân mình dùng đồ của chàng, ăn đồ của chàng, còn phải dựa vào chàng mà sống, chàng chỉ có một chút sở thích này, thôi bỏ đi, không phê bình chàng nữa.

https://thuviensach.vn

Tráng sĩ tiên sinh không bị phê bình, cứ cười mãi. Tô Tiểu Bồi cũng chẳng biết vì sao, chàng lại vui vẻ như vậy. Chàng cười rồi nướng một ít thịt cho cô ăn, cười đưa nước cho cô uống, sau đó cười nói chàng phải đi xem xét lại địa thế trận hình xung quanh, bảo cô đừng chạy lung tung, có chuyện gì thì hét gọi. Tô Tiểu Bồi vâng lời.

Sau khi Nhiễm Phi Trạch rời đi, Tô Tiểu Bồi vẫn đang ngẫm lại nụ cười của chàng, rốt cuộc là làm sao nhỉ, có chỗ nào không bình thường sao?

Nhiễm Phi Trạch nhảy lên ngọn cây, tuần tra lại một vòng những chỗ tối qua nhìn thấy. Lần này chàng chạy xa hơn một chút, hướng đến chỗ cao, nhưng chàng không dám rời khỏi Tô Tiểu Bồi quá xa, kẻ đem nàng vào nơi này không biết có đang ở trong núi không, chàng không thể không đề phòng. Khi Nhiễm Phi Trạch quay lại khe núi, Tô Tiểu Bồi đang sắp xếp tay nải của chàng, giúp chàng rút những bộ y phục tối qua giặt sạch phơi khô mang về gấp lại. Chàng nhìn, cảm thấy trong lòng ấm áp.

Tô Tiểu Bồi ngẩng đầu, nhìn thấy chàng, cười với chàng. “Huynh quay lại rồi, tình hình thế nào? Chúng ta có thể đi rồi phải không? Có phải là cần tập hợp với những người khác không?”

Nhiễm Phi Trạch gật đầu. “Ta phát tín hiệu cho bọn họ rồi, trận hình thực sự đã thay đổi, mọi người tập hợp đến chỗ này thì thích hợp hơn.” So với việc để Tô Tiểu Bồi vất vả đi bộ, đương nhiên là để đám nam nhân kia chạy đến đây thì hơn.

Nhiễm Phi Trạch lại phóng đi một quả đạn khói, sau đó tìm chỗ bằng phẳng, dùng cành cây vẽ bản đồ lên mặt đất. Tô Tiểu Bồi nhìn không hiểu, liền ngồi xuống bên cạnh theo dõi hành động của chàng, tiện thể nghĩ ngợi vẩn vơ.

Nguyệt Lão ném cô đến chỗ này nhất định là có dụng ý, là vì Trình Giang Dực ở đây hay là vì Nhiễm Phi Trạch ở đây?

https://thuviensach.vn

Hay hệ thống muốn cho cô biết đầu mối gì đó? Bọn Nhiễm Phi Trạch vào trận pháp là để điều tra án, vậy vụ án này liệu có liên quan đến việc tìm kiếm Trình Giang Dực không?

Mãi cho đến lúc mặt trời lên đến đỉnh đầu, khi Nhiễm Phi Trạch bắt đầu làm bữa trưa, những người khác mới xuất hiện.

Bữa trưa Nhiễm Phi Trạch làm món cá nướng, hương thơm ngào ngạt, Tô Tiểu Bồi đang chảy nước miếng, liền nhìn thấy mấy vị đại hiệp trông không khác lắm so với trong phim võ hiệp, phong trần bặm bụi cõng theo bao lớn, bao nhỏ đi đến. Tô Tiểu Bồi nghĩ, nếu như có cơ hội cô nhất định phải nói cho mọi người, tay nải của các đại hiệp đều không nhỏ, trong phim chiếu chiếc tay nải nhỏ chỉ đựng được hai bộ quần áo đúng là lừa người.

Nhiễm Phi Trạch chỉ ngước mắt nhìn qua những người vừa đến, nói: "Cá chỉ đủ cho hai người chúng tôi ăn, muốn ăn thì tự mình bắt vài con, ở bên đó." Chàng còn nhiệt tình chỉ rõ phương hướng dòng suối.

Mấy người mới đến đều tỏ vẻ không vui, chẳng ai muốn đi bắt cá, mọi người đến trước đống lửa thì dừng lại. Tô Tiểu Bồi đang ngồi xổm trước đống lửa đợi ăn cá, có người đến liền đứng dậy, thấy mọi người cũng đều đang nhìn cô. Cũng đúng, trong đám người này chỉ có cô là chẳng biết từ đâu đến, hơn nữa bây giờ cô đang mặc y phục của Nhiễm Phi Trạch sửa nhỏ lại, chẳng ra thể thống gì, rất cổ quái. Cô không kìm được buông một tiếng thở dài, ở thế giới này, đến khi nào cô mới có được thể diện một lần đây?

"Chào các vị tráng sĩ, các vị đại hiệp." Tô Tiểu Bồi cất tiếng chào hỏi.

Có mấy người không tỏ vẻ gì, vài người gật đầu, chỉ có một thiếu niên trông dáng vẻ gọn gàng đáp: "Chào cô nương."

Nhiễm Phi Trạch cười, nói: "Vẫn là Quý tiểu huynh đệ có lễ, gia đình dạy dỗ rất tốt đó."

Tiêu Kỳ lườm chàng, ý tứ của "gia đình dạy dỗ rất tốt" là Huyền Thanh phái của y dạy không tốt sao? Những người khác chẳng buồn trừng mắt với

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch, bọn họ chỉ đánh giá Tô Tiểu Bồi từ trên xuống dưới. Tô Tiểu Bồi lại thầm thở dài, nhưng cũng chỉ có thể chắp tay sau lưng hào phòng cho bọn họ đánh giá.

"Cô nương làm thế nào vào được Linh Lung trận?" Người hỏi là Trần Hiếu Sơn, nhị Chưởng môn của Thần Khí môn, hôm qua ông ta xuống vách núi tìm đường, không được tham gia phá Thiên Ti Ngân Nhận kia, sáng sớm hôm nay sau khi tập hợp với bọn Tiêu Kỳ, nghe kể chuyện này, trong lòng nghi hoặc trùng trùng. Làm sao một cô nương không biết võ công có thể vào được trận, còn có thể leo lên trên cái cây ở trung tâm của Thiên Ti Ngân Nhận, người đưa được nàng qua đó nếu như không phải có bản lĩnh lớn bằng trời thì chính là người lập trận. Có điều mọi người đều biết người lập trận chắc chắn là lão tiền bối của mấy chục năm trước, sớm đã không còn trên đời nữa, cho nên chuyện của cô nương này kỳ lạ quá mức. Ông ta đã ngẫm nghĩ suốt quãng đường, đến giờ vừa nhìn thấy Tô Tiểu Bồi, liền hỏi luôn.

Tô Tiểu Bồi vẫn theo lời lúc trước, lắc đầu nói không nhớ. Trần Hiếu Sơn lại hỏi làm thế nào cô lên được cây? Tô Tiểu Bồi lại đáp không nhớ. Có nhìn thấy người nào hay không? Vẫn đáp là không còn nhớ gì nữa. Nghe thấy vậy, sắc mặt Trần Hiếu Sơn tương đối khó coi.

"Nếu như cô nương bất tỉnh nhân sự thì tại sao lại không bị ngã xuống khỏi cái cây đó? Nếu như có ý tức, thì tại sao lại không biết là người nào đưa mình lên đó? Cứ coi như không biết kẻ nào đưa mình lên cây, nhưng quãng thời gian trước khi vào trận pháp dài như vậy, cũng phải ăn uống, đi vệ sinh, kiểu gì chẳng có lúc tỉnh táo, lẽ nào cô nương không hề biết mình ở chỗ nào, gặp người nào, cũng không nhớ rõ đã trải qua chuyện gì sao?"

"Đúng vậy." Tô Tiểu Bồi gật đầu, ra vẻ suy nghĩ cẩn thận một lát, sau đó đáp: "Đích thị là không nhớ được gì cả. Khi ta tỉnh lại, đã thấy mình ở trên cây, không nhớ được trước đó đã xảy ta chuyện gì, cũng thực sự không biết mình đang ở nơi nào, làm thế nào mà lên được cây, chỉ biết là cây quá

https://thuviensach.vn

cao, ta không xuống được, chỉ đành ngồi trên cây nhìn xung quanh kêu cứu, sau đó tráng sĩ tới cứu ta xuống."

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, cùng trầm mặc, đúng là sau khi nghe thấy tiếng cô kêu cứu, Nhiễm Phi Trạch mới tìm thấy cô, nhưng nếu nói cô không kỳ quái, thì không có khả năng. Nhưng người ta đã nói mình chẳng biết, chẳng nhớ gì thì họ làm gì được chứ? Cho nên mọi người đều nhìn Tô Tiểu Bồi chằm chằm, cô cũng thản nhiên nhìn lại họ, chuẩn bị nghênh tiếp vòng truy vấn tiếp theo.

Lúc này, Nhiễm Phi Trạch đưa con cá trong tay sang cho Tô Tiểu Bồi, dặn dò: "Trông chừng một chút, đừng để cháy."

"Hả? Ờ." Tô Tiểu Bồi đón lấy, nhưng rõ ràng cô vẫn đang trả lời câu hỏi mà, là giai đoạn đối chất đó, tráng sĩ, huynh nhét cá cho ta làm gì hả?

Nhiễm Phi Trạch không nhìn đến biểu cảm của mọi người, chàng chỉ đi hai bước, đến bên cạnh hộp đao của mình, duỗi chân đá một cá, hộp đao kêu "tách" một tiếng, một thanh đại đao đen sì bật ra ngoài. Nhiễm Phi Trạch duỗi tay nắm lấy cán đao, như thể hờ hững, dửng dưng vặn cổ tay, múa ra hai thế đẹp mắt, sau đó Nhiễm Phi Trạch bỗng dừng tay, để thanh đao cắm sâu xuống mặt đất.

Chàng mỉm cười, nói với mọi người: "Ta vẫn chưa giới thiệu với mọi người nhỉ, vị cô nương này là người nơi khác, họ Tô tên Tiểu Bồi, quê quán ở rất xa phía đông kia. Nửa năm trước, ta đã gặp nàng ấy ở núi Thiên Liên trấn Thạch Đầu, từ đó hai người bọn ta kết làm bằng hữu đồng hành, nương tựa nhau mà sống. Hơn hai thánh trước, nàng ấy bị kẻ gian hãm hại, đã mất tích, chuyện ta rời khỏi trấn Võ đi đến thành Ninh An tìm người chắc các vị cũng nghe nói rồi, người ta tìm chính là vị Tô cô nương này. Kẻ nào hại nàng ấy, đã xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ điều tra cẩn thận, tuyệt không buông tha cho kẻ nào đã hại nàng ấy, kẻ có suy nghĩ bất chính không khách khí với nàng ấy, ta cũng sẽ không bỏ qua. Hôm nay nói rõ mọi chyện trước, để tránh cho mọi người không biết nội tình mà khó bề tiếp xúc."

https://thuviensach.vn

Mọi người nhíu mày nghe chàng nói, Nhiễm Phi Trạch quét mắt nhìn tất thảy một vòng, tiếp tục mỉm cười, xoa xoa cán đao của mình. "Nếu có chuyện gì, các vị cứ dựa theo quy củ giang hồ mà làm."

Không ai nói gì. Tô Tiểu Bồi nhìn biểu cảm của mọi người, nghĩ có lẽ người ta cũng giống như cô, không biết nói thế nào mới được. Ý tứ trong lời này của Nhiễm Phi Trạch, cô hiểu được một chút, chẳng phải chính là muốn nói cô nương này là ta che chở, các vị đừng lôi thôi hiềm nghi vớ vẩn nữa, có vấn đề gì, cứ đến tìm ông đây mà nói.

Tô Tiểu Bồi cảm thấy cùng một ý này mà dùng lời của xã hội đen hiện đại để nói thì sẽ có khí thế hơn nhiều, tráng sĩ tiên sinh vẫn quá nho nhã, chưa đủ uy phong.

Lúc này, Nhiễm Phi Trạch lại nói tiếp: "Được rồi, lời đã nói rõ ràng sẽ cảm thấy nhẹ nhàng, thoải mái hơn, mọi người cần nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, muốn uống nước thì uống nước, muốn tắm rửa thì đi sang bên kia, bữa trưa các vị tự giải quyết, ăn no uống đủ rồi thì chúng ta tiếp tục bàn bạc một chút về chuyện ra khỏi trận pháp."

Tô Tiểu Bồi thấy mọi người lại liếc cô, sau đó chia nhau tản đi. Cô mỉm cười đáp lại, không lộ vẻ áy náy, đợi Nhiễm Phi Trạch quay lại, liền đưa cá cho chàng. "Quy củ giang hồ là những quy củ gì?"

"Nếu như không phục thì có thể đến giải quyết."

"Đến giải quyết?"

"Chính là thi đấu đọ sức."

"Ồ ồ." Tô Tiểu Bồi hiểu rõ rồi, chính là "không thoải mái thì đánh lẻ", quả nhiên vẫn là xã hội đen thời hiện đại có khí thế hơn.

Nhưng mà, bọn họ sẽ không thật sự động thủ chứ? Tô Tiểu Bồi cũng biết mình xuyên không lâu như vậy mà không bị người ta coi là yêu quái bắt lại thiêu sống đã là rất may mắn rồi, huống hồ lúc này còn bị cuốn vào

https://thuviensach.vn

huyết án giang hồ nữa, bây giờ mọi người đều bị mắc trong trận pháp cổ quái, tính khí chắc chắn không được tốt lắm. Có nghi ngờ, chất vấn cô cũng là điều dễ hiểu, nhưng sẽ không thực sự trở nên kích động, rồi coi lời của Nhiễm Phi Trạch là khiêu khích mà động đao kiếm đấy chứ?

Cô nhìn thanh đao Nhiễm Phi Trạch cắm xuống đất, nhỏ tiếng nói với chàng: "Không có chuyện gì chứ, người ta chỉ hỏi một chút, hay là huynh thu đao lại đi."

"Không thu, đến lúc kê ngồi lên rồi, muốn lấy đao ra cũng phiền phức."

"Nhưng mà thế này hình như rất vô lễ."

"Không vô lễ bằng việc nàng nói muốn lấy nó cạo vảy cá."

Tô Tiểu Bồi ngậm chặt miệng, thực ra cô chỉ hỏi một câu vảy cá làm thế nào, có cần lấy đao của chàng cạo không, thế mà chàng đã ghi nhớ rồi, đúng là nhỏ mọn.

Tô Tiểu Bồi quan sát sắc mặt của mọi người một chút, có vài người vẫn đang cẩn thận quan sát cô và Nhiễm Phi Trạch, sau đó cô nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch cố ý quay ra cười với mấy người họ. Cô thầm thở dài, khiêu khích thế này thật sự sẽ không xảy ra đánh nhau chứ, rồi lại quay đầu nhìn thanh đao kia.

"Cô nương yên tâm, tuy gọi là giang hồ, võ lâm, nhưng mọi người đều là người văn nhã, không thích đánh giết, chớ phiền lòng."

Văn nhã? Tiêu Kỳ ở bên cạnh đang uống nước, suýt chút nữa thì phụt ra ngoài một ngụm, bị sặc, ho liên tục.

Nhiễm Phi Trạch lập tức ném cho y một ánh mắt khiển trách, miệng nói: "Danh môn đại phái! Đại sư huynh bình tĩnh!"

Tiêu Kỳ lườm chàng một cái, Tô Tiểu Bồi cười. "Vị này chắc là Tiêu Kỳ Tiêu đại hiệp."

https://thuviensach.vn

Tiêu Kỳ chắp tay. Tô Tiểu Bồi lại nhìn sang Quý Gia Văn bên cạnh. "Quý Gia Văn Quý đại hiệp?" Quý Gia Văn hơi thẹn thùng, cậu ta là đệ tử mới nhập môn, rất hiếm người gọi cậu ta là đại hiệp, vội vàng chắp tay thi lễ.

"Không tồi nhỉ, xem nàng còn có thể đoán ra được mấy người?" Hôm qua Nhiễm Phi Trạch đã nói qua một lượt về những người đồng hành, hôm nay lại có thể lấy điều này ra để chơi trò đoán người cùng Tô Tiểu Bồi. Kết quả Tô Tiểu Bồi đoán đúng hết.

Tào Hạ Đông lạnh lùng châm biếm: "Cô nương nói đã mất ký ức, không còn nhớ chuyện gì, nhưng đầu óc vẫn rất nhạy bén."

"Gia phụ khi còn sống từng là bổ khoái, đã dạy ta vài bản lĩnh nhận người, Nhiễm tráng sĩ đã rất chi tiết nhắc đến các vị có đặc điểm gì, nên khá dễ đoán." Tô Tiểu Bồi mang những từ ngữ trước đây ra dùng, cô còn phải sống ở thế giới này lâu nữa, giả ngốc cũng không thể ngốc hoàn toàn được.

"Cô nương còn nhớ được tên và người nhà của mình?" Trần Hiếu Sơn cũng mang mối hiềm nghi sâu sắc với Tô Tiểu Bồi, ông ta tinh thông kỳ môn độn thuật, đương nhiên biết muốn để người lên trên cây ở giữa trận pháp đó là chuyện khó khăn thế nào, thậm chí ông ta cảm thấy đây là chuyện không thể xảy ra. Cho nên sự cổ quái của cô nương này không phải bình thường.

"Đúng vậy. Ký ức là thứ rất kỳ diệu. Có vài chuyện cả đời khó quên, có vài việc vừa trôi qua đã quên luôn, Trần Chưởng môn không cần bận tâm." Tô Tiểu Bồi nói lời này khiến Phương Bình nhìn cô một cái, cái nhìn này khiến Tô Tiểu Bồi nhanh chóng lưu tâm.

"Không nhớ rõ sự việc đâu có phải là bọn ta." Tào Hạ Đông thấy không thoải mái trong lòng, luôn muốn châm chích.

"Đúng vậy, là ta không nhớ rõ, ta cũng không để ý, các vị càng không cần bận tâm nữa."

https://thuviensach.vn

Tào Hạ Đông nghẹn lời, lại cảm thấy mình bị chế nhạo. Nữ tử này đúng là cùng một loại với Nhiễm Phi Trạch, đều khiến người ta phát ghét.

Sau bữa ăn, Nhiễm Phi Trạch kéo mọi người cùng đi nghiên cứu bản đồ trận hình chàng đã vẽ. Trần Hiếu Sơn bổ sung một vài chỗ, cả đoạn đường ông ta đến đây, có không ít phát hiện, còn Nhiễm Phi Trạch thì chỉ nhìn một vòng quanh đó mà thôi, bọn họ cùng bổ sung lên bản đồ, phát hiện ra quả nhiên ngọn núi này đã thay đổi rất nhiều.

"Sự tinh diệu của Linh Lung trận quả nhiên không phải tầm thường."

"Như vậy chúng ta có tiếp tục thăm dò đường cũng vô ích, trận hình đã thay đổi, không còn là trận pháp lúc đầu Cửu Linh Đạo chưởng vào nữa, cứ coi như tìm được đường ra, cũng chẳng thể làm chứng cứ chắc chắn được đúng không?" Lời này của Nhiễm Phi Trạch làm Phương Bình thay đổi sắc mặt, còn Phó Ngôn thì nhảy bật dây. "Nhiễm Phi Trạch, ngươi nói lời này có ý gì? Ngay từ lúc bắt đầu, ngươi đã không muốn tìm ra chứng cứ vững chắc chứng minh Cửu Linh Đạo chưởng là hung thủ thực sự, có phải vậy không? Cho nên chuyện gì ông ta cũng muốn ngươi tham gia, ngươi sử dụng thêm chút thủ đoạn, ngăn chặn tất cả chứng cứ điều tra, ngươi có tính toán gì? Trận hình đã thay đổi, không thể chứng minh là thế nào? Linh Lung trận tinh diệu, cứ coi như chúng ta không tìm được đường lẻn ra khỏi trận pháp, cũng không thể chứng minh được Cửu Linh Đạo chưởng kia không lẩn ra khỏi trận pháp, hay là căn bản ông ta không hề vào trận pháp, mà đã quay đầu ngay ở cửa trận cũng chưa biết chừng. Tóm lại ông ta chính là hung thủ thực sự. Phương Tổng quản của gia trang ta đã tận tai nghe thấy tiếng chuông, tận mắt nhìn thấy một góc đại bào, nếu không phải chậm chân truy đuổi, chưa biết chừng có thể nhìn thấy mặt của Cửu Linh Đạo chưởng kia. Ngươi cũng không cần phải phí sức che tai bịt mắt mọi người thế này, đợi ra khỏi trận pháp rồi, nếu như giang hồ đồng đạo không muốn chủ trì công đạo cho Thất Sát trang bọn ta, bọn ta sẽ tự giải quyết với Thần Toán môn, giang hồ tự có quy củ của giang hồ, giết người đền mạng, thiên kinh địa nghĩa[2]."

https://thuviensach.vn

(2) Chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì để bàn cãi, nghi ngờ.

"Được thôi." Nhiễm Phi Trạch thoải mái gật đầu. "Đợi ra khỏi trận rồi, các ngươi hãy nhanh chóng đến Thần Toán môn giải quyết." Chàng còn kêu gọi những người khác. "Nào nào, chúng ta tiếp túc bàn bạc làm thế nào ra khỏi trận."

Phó Ngôn hơi sững người, hắn khảng khái hiên ngang nói ra một chuỗi lời này, chỉ trích Nhiễm Phi Trạch giúp đỡ hung phạm, Nhiễm Phi Trạch lại dùng khẩu khí giống như đùa trẻ con nhẹ nhàng, thản nhiên bảo hắn cứ làm vậy? Hơn nữa còn nói giống như thể hắn đang làm ầm ĩ vô lý.

"Nhiễm Phi Trạch!" Phó Ngôn giận dữ gầm lên một tiếng.

"Ài." Nhiễm Phi Trạch đáp lời, quay đầu hỏi: "Phó đại hiệp, chuyện gì?"

Chuyện gì? Còn có chuyện gì? Nắm đấm của Phó Ngôn đã siết chặt lại, hắn cảm thấy mình đang bị đùa bỡn, lửa giận bốc ra toàn thân không che giấu nổi.

Tô Tiểu Bồi thấy hơi căng thẳng nhìn sang thanh đao của Nhiễn Phi Trạch ở cách đó rất xa, mà kiếm của Phó Ngôn kia lại đeo ngay sau lưng, vươn tay ra là lấy được luôn, hơn nữa dáng vẻ của hắn dường như muốn lập tức động thủ. Tim Tô Tiểu Bồi đập nhanh hơn mấy nhịp.

Lúc này Phương Bình vội vàng gọi Phó Ngôn một tiếng: "Đại công tử."

Phó Ngôn đứng thẳng đơ, lườm Nhiễm Phi Trạch. Nhiễm Phi Trạch rất bình tĩnh nhìn đáp trả hắn. Tiêu Kỳ và La Hoa đều chen đến, ngăn giữa hai người, khuyên Phó Ngôn mấy câu. Phương Bình bị vết thương, lại đã trúng độc, vẫn cố gắng đứng lên, kéo Phó Ngôn đi.

Nhiễm Phi Trạch nhìn sang Tô Tiểu Bồi, sau đó giống như chẳng có chuyện gì, quay người tiếp tục thảo luận trận pháp với Trần Hiếu Sơn. Trần

https://thuviensach.vn

Hiếu Sơn hơi lo lắng, nhìn Phương Bình và Phó Ngôn, Tào Hạ Đông thấy vậy, nói một câu: “Ta đi xem bọn họ thế nào”, rồi liền đi qua đó.

Tô Tiểu Bồi để ý kỹ phản ứng của mọi người, ngẫm nghĩ, rồi gắng hết sức rút thanh đại đao của Nhiễm Phi Trạch lên, sau đó ôm nó đến bên chàng. Binh khí cách chàng gần hơn một chút hình như sẽ vững tâm hơn.

Nhiễm Phi Trạch giống như mọc mắt sau lưng vậy, nghe thấy động tĩnh liền quay lưng lại nhìn nàng một cái. “Đừng khiến mình bị thương đó.”

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, ôm lấy thanh đao, ngồi ở phía sau chàng, chàng nói chuyện của chàng, còn cô quan sát những người khác. Phương Bình yếu ớt suy nhược, Phó Ngôn phẫn nộ nóng nảy, Tào Hạ Đông có vẻ sâu không thể đoán, Tiêu Kỳ sáng suốt lão luyện, La Hoa chất phác bình tĩnh, Trần Hiếu Sơn mong muốn kiểm soát rất mạnh, Quý Gia Văn đơn thuần thẳng thắn….

Một lúc lâu sau, bọn họ thảo luận xong, Nhiễm Phi Trạch liền dẫn Tô Tiểu Bồi ra, nhỏ giọng hỏi: “Nhìn ra điều gì rồi?”

“Huynh chọc giận Phó Ngôn kia chính là muốn để ta quan sát phải không?”

Nhiễm Phi Trạch cười, bọn họ quả nhiên như có tâm linh tương thông. “Cô nương thấy thế nào?”

“Tạm thời chưa nhìn ra được điều gì, nếu có cơ hội, ta muốn nói chuyện riêng với Phương Bình.”

“Cái gì?”

“Trạng thái tinh thần của ông ta hình như không được bình thường lắm.”

“Vì sao không phải là Phó Ngôn? Ta cảm thấy hắn cũng không bình thường.”

https://thuviensach.vn

“Trình độ phối hợp của hắn ta rất kém, ta xuống tay từ chỗ dễ trước. Người thân không còn, cảm xúc thất thường cũng là lẽ thường. Ta cần tiếp xúc nhiều với bọn họ thì mới có thể quan sát được vấn đề. Phương Bình thì dường như có áp lực rất lớn, hơi quá sức.”

“Áp lực lớn?”

“Huynh tìm cơ hội nhìn vào mắt của ông ta là biết ngay. Trạng thái tinh thần của ông ta, cũng không biết có phải do chịu ảnh hưởng của vết thương không, ta sẽ tìm cơ hội kiểm tra xem sao.”

“Có lẽ là do ông ta tận mắt nhìn thấy hung án, tình cảm của ông ta với Phương Trang chủ rất sâu. Nhưng chỉ dựa vào việc một mình ông ta nhìn thấy, nghe thấy thì không định được tội của Cửu Linh Đạo chưởng, lời nói suông không có chứng cứ, hơn nữa khi ở trước mặt mọi người, ông ta không phân biệt được rõ tiếng chuông.”

Tô Tiểu Bồi gật đầu. “Ký ức của con người thực sự rất kỳ diệu. Ta đã có biện pháp.”

Ngày hôm nay không xảy ra việc gì đặc biệt, Trần Hiếu Sơn và bọn Tào Hạ Đông ra ngoài thăm dò đường, còn nhóm của Liễu Nhan Hương đi theo tuyến đường Cửu Linh Đạo chưởng vượt qua các cơ quan đã phóng đạn khói, màu sắc của đạn khói đó biểu thị phía bọn họ gặp phải phiền phức. Mọi người suy đoán bên đó cũng giống như bọn họ, là vì đại trận bị ảnh hưởng nên có sự thay đổi. Thế là Trần Hiếu Sơn cũng dùng pháo khói phát ra tín hiệu, bảo bọn họ lùi về, đến khe núi tập hợp. Tóm lại mọi người ra ngoài lại quay về, đi xung quanh tìm đường, tín hiệu cũng được phóng ra hai lần để trao đổi tin tức, mà những việc này Tô Tiểu Bồi đều không tham gia nổi.

Cô chỉ lặng lẽ quan sát mọi người và nghĩ cách bắt chuyện với Phương Bình.

https://thuviensach.vn

Phương Bình bị thương, vẫn luôn ngồi thiền vận khí, thỉnh thoảng đứng dậy đi lại, hoạt động một chút. Tô Tiểu Bồi quan sát một lát, cảm thấy ông ta vẫn khá cẩn thận cảnh giác, chủ động đến gần là hành động không mấy sáng suốt, cô thay đổi biện pháp, chuyển qua bắt chuyện với Quý Gia Văn. Quý Gia Văn rất lịch sự, hễ hỏi sẽ đáp. Tô Tiểu Bồi nói với cậu ta chuyện mình cùng điều tra phá án với bọn Tần Bổ đầu ở thành Ninh An, thủ đoạn và phương pháp của mấy vụ án Tần Bổ đầu điều tra, Quý Gia Văn nghe rất hứng thú, hỏi rất nhiều vấn đề. La Hoa ở bên cạnh đõ cành cây định dùng để bắt cá, cũng xen lời vào. Phương Bình ngồi hơi xa, nhưng ông ta cũng nghe thấy bọn họ nói chuyện.

Ông ta đứng dậy đi lại một chút, sau đó lúc quay về thì ngồi gần bọn Tô Tiểu Bồi hơn.

Tô Tiểu Bồi tỏ vẻ chẳng để tâm, chăm chú trả lời những câu hỏi của Quý Gia Văn và La Hoa. Khoảng thời gian Tô Tiểu Bồi ở chỗ Tần Bổ đầu không lâu lắm, những vụ án có thể lấy ra kể để thu hút người ta cũng không được bao nhiêu, cô thấy Phương Bình đã xán đến gần, liền bắt đầu nói đến vụ án ngày xưa cha cô điều tra. Một vụ án hung sát, có nhân chứng tận mắt chứng kiến quá trình, nhưng vì phải chịu kinh sợ và kích thích mãnh liệt, cho nên ký ức tương đối hỗn loạn, mà ký ức hỗn loạn lúc này lại bị nghi phạm kia lợi dụng, khiến phương hướng điều tra của các quan sai bị quấy nhiễu. Nhưng quan sai thủ đoạn cao minh cuối cùng gạt bỏ được những quấy rối này, thông qua lời chứng của nhân chứng tỉ mỉ điều tra, cuối cùng tìm được chứng cứ chắc chắn, buộc hung thủ phải bó tay nhận tội.

“Lời chứng của người làm chứng là vô cùng quan trọng.” Tô Tiểu Bồi nói với giọng chân thành nghiêm túc. Phương Bình gật đầu.

Phó Ngôn đang ngồi ở chỗ xa, lúc này lạnh lùng cười với Nhiễm Phi Trạch. “Tô cô nương cũng hiểu nhiều biết rộng đó, nữ sư gia của thành Ninh An quả nhiên danh bất hư truyền.”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi liếc nhìn hắn, không phản bác, ngừng một lát lại tiếp tục nói đến việc thu thập và phân tích chứng cứ. Nhiễm Phi Trạch đang đẽo cành cây, nghe thấy lời của Phó Ngôn thì chỉ cười đáp lại. Chàng biết ý tứ của hắn, Tô Tiểu Bồi nói trong vụ án này có kẻ lợi dụng ký ức hỗn loạn của nhân chứng để quấy nhiễu việc điều tra phá án, khi Nhiễm Phi Trạch kiểm tra vết cắt, không làm vừa lòng Thất Sát trang, Phó Ngôn đã cảm thấy chàng đang quấy rối việc điều tra. Giờ Tô Tiểu Bồi lấy ví dụ này giống như là đang hạ bệ hắn.

Nhiễm Phi Trạch nhìn Tô Tiểu Bồi, dường như cảm nhận được ánh mắt của chàng, cô cũng quay sang nhìn lại, chàng cười với cô, rồi tiếp tục công việc của mình.

Tô Tiểu Bồi kể liền một hơi mấy vụ án, người nghe từ một mình Quý Gia Văn chuyển thành năm, sáu người La Hoa, Phương Bình, Phó Ngôn…. Sau đó mọi người có việc phải làm, chỉ còn lại hai người Phương Bình và Phó Ngôn, đương nhiên còn cả Nhiễm Phi Trạch vẫn luôn ngồi bên cạnh không hề rời đi. Tô Tiểu Bồi không chủ định lôi kéo cả chàng vào, khi nhìn thấy chỉ còn lại Phương Bình và Phó Ngôn, cô dùng ánh mắt ra hiệu cho Nhiễm Phi Trạch, chàng lập tức trở nên bận rộn, rời đi xa hơn một chút để chuẩn bị củi đốt lửa buổi tối.

Tô Tiểu Bồi kể cho Phương Bình và Phó Ngôn nghe rất nhiều chuyện, cố gắng điều chỉnh khẩu âm của mình và ngôn từ để dẫn dắt thu hút bọn họ. Cô quan sát biểu cảm và tư thế của hai người, sau đó kể về nỗi đau khổ của việc mình bị bắt cóc không nhớ được bất cứ chuyện gì. Phó Ngôn hỏi mấy vấn đề rất sắc sảo, ý đối chọi và nghi vấn rõ ràng, trong khi đó Phương Bình chỉ cúi đầu trầm mặc. Tô Tiểu Bồi cảm thấy hôm nay cô đã thăm dò đủ rồi, nên để lại cơ hội cho lần sau.

Cô nhìn Nhiễm Phi Trạch, chàng luôn để ý đến động tĩnh của nhóm cô ở bên này, thấy cô nhìn qua, còn chớp mắt với mình, chàng liền ném túi nước đến, sai cô ra suối lấy nước. Tô Tiểu Bồi tỏ vẻ không tình nguyện, chào hỏi hai người Phương Bình và Phó Ngôn rồi rời đi.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, mấy người bọn Trần Hiếu Sơn và Tiêu Kỳ đi thăm dò đường, đón nhóm Liễu Nhan Hương đến khe núi. Sau khi bọn họ xuất phát, chỉ còn lại Tào Hạ Đông và Nhiễm Phi Trạch lo mọi việc. Tuy bàn bạc quyết định như vậy nhưng Tào Hạ Đông không thuận mắt với Nhiễm Phi Trạch, căn bản là phớt lờ chàng. Nhiễm Phi Trạch chỉ để ý đến Tô Tiểu Bồi, thỉnh thoảng còn trêu đùa cậu thiếu niên nghiêm túc Quý Gia Văn của Huyền Thanh phái, những người khác thì chẳng buồn để ý đến. Một nhóm người yên ổn vô sự, chỉ ở lại đó đợ bọn Trần Hiếu Sơn quay về, dự định cùng nhau rút khỏi Linh Lung trận.

Trong đêm, theo lệ họ lại đốt lửa thành một vòng tròn Tô Tiểu Bồi ngồi trên hộp đao của Nhiễm Phi Trạch, dựa và lưng chàng nghỉ ngơi. Nhiễm Phi Trạch lấy áo khoác ngoài đắp lên người cô, để cô không bị lạnh. Cô mượn sự che chắn của chiếc áo đó, lén lút quan sát mọi người.

Nhiễm Phi Trạch nói chuyện phiếm với cô, giới thiệu công phu và nội tình của các môn các phái, các môn phái đều khen ngợi lẫn nhau, cũng gắng sức khen ngợi chính mình. Tô Tiểu Bồi thấy vẻ mặt khó chịu những người khác, đột nhiên hiểu rõ nguyên nhân tại sao Nhiễm Phi Trạch lại nói linh tinh, vớ vẩn thế này. Quả nhiên sau đó Nhiễm Phi Trạch lại nói một câu nữa: “Công lực thâm hậu giống như ta đây, thính lực cực tốt, khi đó cách xa như vậy cũng nghe thấy được tiếng kêu cứu của cô nương.”

Tô Tiểu Bồi ngộ ra, Nhiễm Phi Trạch là đang cảnh cáo cô đừng có cho rằng cô lén lút nói chuyện với chàng lúc này, những người khác sẽ không nghe thấy. Tô Tiểu Bồi phụ họa nói đôi câu ngưỡng mộ kiểu như biết võ công thật là tốt, thấy khóe miệng mấy người kia thoáng hiện nụ cười, giống như cảm thấy sự khen ngợi của cô rất có ý nghĩa. Xem ra cô nói nhỏ giọng như vậy mà những người này thực sự có thể nghe thấy hết.

Thế là Tô Tiểu Bồi lại hạ thấp giọng hơn nữa như thể đang thì thầm riêng tư, hỏi: “Tráng sĩ, đợi sau khi ra ngoài, yên ổn rồi, ta sẽ dùng cách

https://thuviensach.vn

thức như ở thành Ninh An để thử nhớ lại, chắc là có thể moi ra được ký ức bị ẩn đi."

"Giống như cách nàng dùng để giúp người con dâu nhớ lại mình đặt miếng ngọc của mẹ chồng ở chỗ nào phải không?"

"Đúng rồi. Có điều cách đó ta có thể thi triển đối với người bên cạnh, nhưng lại không làm được vơi bản thân mình."

"Không được cũng không sao, từ từ rồi sẽ nhớ lại được."

"Không phải đâu, có vài ký ức chôn trong đầu, nếu không có sự dẫn dắt thì rất khó nhớ ra. Đúng rồi, vụ án của Cửu Linh Đạo chưởng huynh nói kia, cách này của ta có thể giúp đỡ được gì không?"

"Nàng nghĩ mình đang ở phủ nha thành Ninh An sao? Cũng đâu có ai mời nàng giúp đỡ, nàng tự mình bận rộn thì có tác dụng gì?"

"Nhưng nếu như Phương đại hiệp còn có thể nhớ ra điều gì khác nữa thì sao? Có lúc chỉ một đầu mối nhỏ cũng có thể xoay chuyển cả cục diện. Ví dụ trừ tiếng chuông ra, có phải là còn nghe thấy âm thanh nào khác không. Phương Trang chủ có hét lên câu gì đó không, thậm chí trong khoảng thời gian trước khi sự việc xảy ra, có phải Phương Trang chủ đã nói hoặc nhắc đến điều gì đó không, tất cả đều có thể nhớ lại mà." Tô Tiểu Bồi nói lời này, lén nhìn sang thấy Phương Bình vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, lúc này đã mở mắt ra, còn Phó Ngôn quay hơn nửa phần lưng sang phía nàng, nàng không thể nhìn được phản ứng của hắn. Trên mặt Tào Hạ Đông khong có biểu cảm gì lớn, nhưng lại nhìn sang phía Phương Bình, những người khác cũng nhìn Phương Bình, nhưng Phương Bình rất nhanh đã nhắm mắt lại, lật người quay sang hướng khác, không động đậy nữa.

Nhiễm Phi Trạch tiếp lời của Tô Tiểu Bồi, nói với cô: "Nàng mau ngủ đi, chớ nghĩ nhiều quá, chuyện trong giang hồ, đâu có phải giống như phủ nha phá án, nàng có bản lĩnh to bằng trời, cũng chưa chắc người khác sẽ tin. Ngủ đi, chuyện này không liên quan đến nàng, chớ quản làm gì."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi đợi một hồi lâu, lúc này mới làm bộ làm tịch thở dài một hơi, miễn cưỡng đáp lại một tiếng: "Được."

Trong đêm nay, Tô Tiểu Bồi lên tinh thần vừa nghiền ngẫm vừa quan sát, có người cho rằng cô đã ngủ say, lén lút đánh giá cô, có người rời đi xa ơn một chút trải thảm vải ra ngủ, đại đa số mọi người hoặc ngồi hoặc nằm, rất yên tĩnh. Thực sự chẳng có gì đáng xem cả, sau đó Tô Tiểu Bồi ngủ thiếp đi dưới chiếc áo khoác của Nhiễm Phi Trạch.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi thức giấc, Tô Tiểu Bồi lại phát hiện mình đang gối đầu trên đùi Nhiễm Phi Trạch, chàng vẫn chống áo khoác lên che đầu cho cô, một cánh tay khác vòng qua người cô. Tô Tiểu Bồi he hé vén áo khoác nhìn ra ngoài đánh giá, phát hiện những người khác đều đã tỉnh, có người đã đi đâu, có người đang thu dọn. Tô Tiểu Bồi chớp mắt, phát hiện Phương Bình và Phó Ngôn đều không thấy bóng dáng.

"Tỉnh rồi?" Nhiễm Phi Trạch cảm thấy cô động đậy, cúi đầu hỏi.

"Ừm." Tô Tiểu Bồi quay đầu, ngước nhìn Nhiễm Phi Trạch. Cô khẽ cử động, đột nhiên phát hiện có điều gì khác thường. Cô cảm thấy trên người trống trải. Cẩn thận sờ xuống, cô thấy trên người mình vẫn mặc chiếc áo Nhiễm Phi Trạch sửa lại cho cô, nhưng chỉ có duy nhất chiếc áo đơn này, áo lót và quần con bên trong hình như không còn nữa.

Chết rồi, chết rồi! Nguyệt Lão kia đúng là không lừa cô. Y phục của cô quả nhiên biến mất thật. Cô phải làm thế nào đây? Đang ở nơi hoang vu, hẻo lánh cùng một đám hán tử, không có quần áo trong, cô thực sự cảm thấy rất xấu hổ, không có cảm giác an toàn.

"Làm sao vậy?" Nhiễm Phi Trạch thấy sự kinh hoảng trên mặt cô.

"Không sao, không sao." Tô Tiểu Bồi dùng áo khoác bọc lấy người mình, cẩn thận cúi đầu nhìn, hình như không nhìn ra điều gì. Cô ngồi dậy, nhỏ tiếng nói muốn đi vệ sinh, chỉ hận là không thể lập tức xác nhận ngay tình trạng của mình lúc này.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch đi cùng cô, giúp cô trông chừng. Tô Tiểu Bồi nhanh chóng kiểm tra, quả là y phục cô mặc ở thời hiện đại thực sự không còn nữa, cô thấy hơi hoang mang, thẫn thờ một hồi, sau đó tiu nghỉu đi ra ngoài, hỏi Nhiễm Phi Trạch: "Tráng sĩ, chiếc áo khoác này cũng cho ta mượn mặc tạm được không?"

Nhiễm Phi Trạch ngạc nhiên. "Trời nóng bức thế này, nàng chắc chắn mình muốn mặc ba chiếc áo à?"

"Khụ, khụ, cứ cảm thấy hơi lạnh."

Nhiễm Phi Trạch hơi chau mày, đưa tay kiểm tra trán cô, lại nhìn kỹ cô, rồi đồng ý.

Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi một trước một sau đi ra khỏi rừng cây, Phó Ngôn và Phương Bình ở xa xa đầu bên này nhìn lại, Phó Ngôn nói: "Phương thúc người xem, hai người bọn họ như vậy, Tô cô nương kia sợ sệt, rõ ràng là chột dạ, Nhiễm Phi Trạch chẳng biết là có quan hệ gì với nàng ta, đã làm gì với nàng ta, liệu có âm mưu gì không. Nàng ta nói chuyện cổ quái, lời lẽ thì ba hoa thiên địa, Phương thúc chớ bị nàng ta mê hoặc."

Phương Bình trầm ngâm hồi lâu, hỏi: "Phó Ngôn, nếu ra khỏi Linh Lung trận rồi, không lấy được chứng cứ chắc chắn, các phái không muốn xuất đầu, chúng ta và Thần Toán môn thế nào đây?"

"Huyết hải thâm thù, nếu như các phái không muốn chủ trì công đạo cho chúng ta, vậy chúng ta đành tự đi tính sổ với Thần Toán môn món nợ máu này." Phó Ngôn nhìn sang Phương Bình. "Phương thúc, cháu không sợ đâu. Sư phụ sinh tiền đối đãi với cháu tốt như vậy, đến giờ người chết oan uổng, nợ máu phải trả bằng máu, lấy mạng đền mạng, cháu nhất định phải đòi lại công đạo cho người."

Phương Bình gật đầu. "Chỉ hận là ta vô dụng, rõ ràng nghe thấy được nhưng không nói được rõ ràng. Cửu Linh Đạo chưởng kia không nhận tội,

https://thuviensach.vn

ta lại không bác bỏ được ông ta.”

Phó Ngôn nhìn ông ta, an ủi: “Phương thúc chớ nghĩ như vậy, nếu không phải là thúc nỗ lực nhớ lại những điều đó thì chúng ta thậm chí còn chẳng biết hung thủ là kẻ nào. Chuyện này tất cả nhờ vào Phương thúc, sư phụ dưới hoàng tuyền biết cũng sẽ được an ủi. Cửu Linh Đạo chưởng kia quá giải hoạt, đến giờ những môn phái bảo vệ ông ta, trong lòng chắc tự có mưu tính riêng của bọn họ. Phương thúc chớ tự trách bản thân mình, chuyện này chắc chắn không thể để yên được. Cửu Linh Đạo chưởng ắt phải đền mạng.”

Tô Tiểu Bồi thấp thỏm, cả ngày đều cảm thấy như mọi người đang chú ý đến mình. Cô không dám ăn uống gì nhiều, cảm thấy rất bất tiện. Hôm nay người ở lại càng ít hơn. Tào Hạ Đông đưa đệ tử của ông ta và mấy người bọn La Y môn Đinh Minh đi thăm dò đường, nói đợi bọn Tiêu Kỳ quay lại sẽ nhanh chóng ra khỏi trận. Nhiễm Phi Trạch không có động tĩnh gì, tuy chàng đến Linh Lung trận với danh tiếng từng có bản lĩnh phá giải trận pháp, nhưng bây giờ có Tô Tiểu Bồi ở đây, muốn đi thăm dò đường lại không tiện đưa cô theo, cũng không muốn để cô lại một mình, cho nên chàng chỉ thủ ở đại bản doanh.

Tào Hạ Đông rất bất mãn với điều này, cảm thấy Nhiễm Phi Trạch không chịu bỏ công bỏ sức, có ý muốn làm vướng chân bọn họ. Hai người lại ầm ĩ một trận trước mặt mọi người, sau đó ai đi đường nấy. Tô Tiểu Bồi thu mình ngồi ở chỗ hộp đao, quan sát hành động của mọi người, nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào. Rời khỏi ngọn núi này rồi, quay lại thành trấn, mọi người ai về chỗ nấy, cô có muốn tự nhiên tiếp cận Phương Bình hay Phó Ngôn hỏi chuyện như thế này cũng không còn dễ dàng nữa.

Đang đắn đo, lại thấy Phương Bình đi đến hỏi: “Cô nương trong người không thoải mái?”

“Hả?” Tô Tiểu Bồi thấy hơi chột dạ, khẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Phương Bình nhìn ngó xung quanh, ngồi xuống, hỏi: “Cô nương nói có biện pháp giúp người bên cạnh nhớ lại chuyện, là biện pháp gì vậy?”

“Thực ra chỉ là giúp người đó tập trung sức chú ý, để người đó gạt bỏ tất cả tạp niệm, tư duy quay lại nhớ đến ký ức của khi đó.”

“Giống như ngồi thiền điều tức?”

“Không khác nhau là mấy.”

“Vậy vì sao bản thân cô nương không thể nhớ lại chuyện?”

“Bản thân ta không biết ngồi thiền điều tức, nhưng lại biết làm thế nào để giúp đỡ người khác.”

Phương Bình cười nhạt. “Cô nương hà tất cố làm ra vẻ huyễn hoặc.”

Tô Tiểu Bồi cũng cười. “Phương đại hiệp nói đúng, ta đâu cần, chẳng hề có chỗ nào tốt cả.”

Cô thẳng thắn thế này, trái lại khiến Phương Bình thấy hơi ngại, ông ta quay đầu đi, trầm mặc. Tô Tiểu Bồi nhìn ngó xung quanh, không có ai chú ý đến bọn họ, liền khẽ giọng gọi: “Phương đại hiệp.”

Phương Bình quay đầu lại nhìn cô.

“Phương đại hiệp có thể nào nói cho ta biết phương pháp ngồi thiền điều tức không?”

Phương Bình thấy hơi bất ngờ, nhưng đây thực sự là chuyện nhỏ, ông ta gật đầu, bắt đầu chỉ cách cho Tô Tiểu Bồi.

Khi Phó Ngôn ôm bó củi quay lại, từ xa đã nhìn thấy Phương Bình mắt khép hờ, dáng vẻ như nhập thần ngủ gật, còn Tô Tiểu Bồi thì ngồi đối diện ông ta, miệng dường như đang nói gì đó. Phương Bình thỉnh thoảng đáp lời, hai người giống như đang nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Phó Ngôn thấy thế, bất ngờ ném cành củi trong tay, lao đến phía họ. "Yêu nữ, ngươi làm gì vậy?"

Vừa muốn lại gần hai người, từ bên cạnh bỗng có một luồng quyền lực cuốn đến, Phó Ngôn đột ngột dừng lại, lùi ra phía sau. Nhiễm Phi Trạch lướt đến, quát: "Tránh xa nàng ấy một chút."

Tô Tiểu Bồi thấy vậy, duỗi tay ra vỗ vỗ vào vai của Phương Bình, ông ta mở mắt, quay đầu nhìn, vẻ mặt hơi mơ màng, sau đó thấy Phó Ngôn, liền nói: "Cháu quay lại rồi." Ông ta nhìn tình thế trước mắt, lại hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Phó Ngôn nhíu mày, đến gần, kéo ông ta đứng dậy, đánh giá từ trên xuống dưới. "Phương thúc, thúc vẫn ổn chứ?"

"Đã xảy ra chuyện gì?" Phương Bình chẳng hiểu gì.

"Thúc đang cùng yêu…. Tô cô nương này làm gì vậy?"

Phương Bình ngẫm nghĩ. "Ta dạy Tô cô nương cách ngồi thiền điều tức."

Phó Ngôn nhíu mày, nhìn Phương Bình, lại nhìn Tô Tiểu Bồi. Nhiễm Phi Trạch bước đến hai bước, chặn ở trước mặt Tô Tiểu Bồi.

Phương Bình nhìn quanh, không hiểu mọi người đang căng thẳng cái gì. "Ta chỉ dạy Tô cô nương ngồi thiền mà thôi." Ông ta giải thích. Phó Ngôn không lên tiếng, liền kéo ông ta đi.

Nhiễm Phi Trạch đợi bọn họ đi xa rồi mới chau mày, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Tô Tiểu Bồi nhìn ngó xung quanh, Nhiễm Phi Trạch bảo: "Nói đi."

"Vừa rồi có một cơ hội, ta liền sử dụng rồi."

"Ừm. Sau đó?"

https://thuviensach.vn

“Ông ta căn bản chẳng nghe thấy gì cả, không có tiếng chuông.”

“Không có tiếng chuông?” Nhiễm Phi Trạch kinh ngạc. “Phương Bình nhìn có vẻ không hề giống như đang nói dối, huống hồ với con người ông ta, sẽ không nói dối hại người như thế mới đúng.”

“Ta đã thôi miên ông ta, quay lại lúc ông ta phát hiện ra thi thể của Phương Trang chủ. Ông ta có chuyện muốn bẩm báo, liền đi đến thư phòng tìm người, bên ngoài thư phòng có nuôi hai con chim, hai con chim đó kêu rất vui tai, ông ta liền đứng ở đó đùa với con chim một lát. Sau đó ông ta gõ cửa phòng, gọi Phương Trang chủ, trong phòng không có người trả lời, cảm thấy kỳ lạ, liền đẩy cửa vào, cửa vừa mở, ông ta liền thấy ngay thi thể của Phương Trang chủ.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó Phó đại hiệp đã quay lại, quát mắng ta, ta liền gọi Phương đại hiệp tỉnh lại.” Tô Tiểu Bồi thở phào một hơi, nhớ lại vẫn còn thấy hơi căng thẳng, hoàn cảnh thế này thực sự không thích hợp để làm thôi miên, nếu như bị người ta phát hiện thì cô gay to rồi, nhưng cơ hội vừa rồi quá hiếm có.

Nhiễm Phi Trạch nhíu mày. “Ông ta đùa với chim, gõ cửa phòng, không có người đáp, cảm thấy kỳ quái mới đẩy cửa mở ra. Cho nên không phải là sau khi nghe thấy tiếng chuông mới cảm thấy kỳ lạ? Vậy chắc hẳn có người đã dạy ông ta nói dối như vậy?”

Tô Tiểu Bồi nhún vai, tình hình cụ thể thế nào cô không biết rõ. “Ta cũng không kịp hỏi nhiều.”

Tô Tiểu Bồi quay đầu nhìn sang hướng Phương Bình và Phó Ngôn rời đi, hai người đó ban đầu còn đứng ở bên kia nhìn bọn họ, bây giờ đã khuất trong rừng cây rồi. Nhiễm Phi Trạch nhớ lại phản ứng của Phương Bình, giống như thực sự cảm thấy mình đang dạy Tô Tiểu Bồi ngồi thiền, liền hỏi: “Ông ta không biết nàng moi lời kể của ông ta à?”

https://thuviensach.vn

“Chắc là không biết, ta đã rất cẩn thận.”

Nhiễm Phi Trạch liếc nhìn cô một cái, Tô Tiểu Bồi nhướng mày. “Ta có biện pháp của ta.”

“Vậy ông ta cũng không biết bản thân mình nhớ ra là không có tiếng chuông sao?”

“Nếu ông ta hoài nghi ký ức của chính mình, cẩn thận suy nghĩ, có lẽ sẽ phát giác ra.”

“Cô nương.” Nhiễm Phi Trạch nhìn Tô Tiểu Bồi, nghi ngờ hỏi: “Cô nương không khỏe phải không? Lại cảm thấy lạnh à?”

“Hả?”

“Hôm nay nàng cứ luôn cuốn áo quanh mình.”

“Ờ.”

“Ờ là nghĩa làm sao?”

Tô Tiểu Bồi kéo chàng ngồi xuống, cứ phải ngước lên nói chuyện thế này, thật hết sức mỏi cổ.

Nhiễm Phi Trạch thuận theo lực đạo của cô ngồi xuống, đưa tay sờ trán cô.

“Ta không sao.” Nói như vậy, nhưng cô không dám ngẩng đầu, ưỡn ngực chứng minh. Y phục mùa hạ mỏng, y phục của Nhiễm Phi Trạch thì càng mỏng hơn, thấy chàng qua lớp áo khoác mà vẫn có thể lộ ra đường nét cơ bắp, Tô Tiểu Bồi cảm thấy hai thứ y phục mặc trên người mình cũng không được an toàn cho lắm, may mà còn đủ to rộng đối với cô.

“Cô nương thấy thế nào?”

“Ta không nhìn mà.” Tô Tiểu Bồi chột dạ nói, rồi nhanh chóng quay đầu đi, nhận ra vừa rồi mình đã nhìn chằm chằm vào cơ bắp của chàng.

https://thuviensach.vn

“Hử?” Nàng đang nói gì vậy? Dáng vẻ trông như là đã làm điều gì xấu nên chột dạ.

“Ờ.”

“Ờ nghĩa là gì?”

Tô Tiểu Bồi thấy mặt hơi nóng. “Huynh hỏi ta thấy thế nào về chuyện của Phương đại hiệp kia à?”

“Vậy còn có thể thấy cái gì nữa?”

Khụ khụ, Tô Tiểu Bồi hắng giọng. “Ta đã thử rồi, Phương Đại hiệp là người rất dễ dàng dẫn dắt. Có lẽ ông ta không nói dối, ông ta cho rằng điều mình nói là thật.”

“Dẫn dắt? Tức là nói có người thay đổi ký ức của ông ta? Đó là bản lĩnh thế nào?”

“Cũng chẳng phải là bản lĩnh lớn gì, ai cũng biết cả, chỉ cần thời cơ thích hợp, tiến hành một cách tự nhiên là có thể thành công.”

“Mỗi người đều biết ư?” Nhiễm Phi Trạch không tin, chàng cười. “Nếu có người muốn bảo ta hãy tin rằng ta chưa từng gặp cô nương, không hề quen biết, thì nhất định người ấy không thể thành công.”

Tô Tiểu Bồi sững người, lòng đột nhiên thắt lại, cô cười gượng, cuống quýt nói: “Tráng sĩ lấy ví dụ này không phải là ví dụ hay. Nhưng bình thường chắc chắn tráng sĩ từng trải qua loại việc này rồi. Ví dụ, tráng sĩ đóng cửa rồi ra ngoài, có người hỏi tráng sĩ, huynh đã khóa cửa cẩn thận chưa? Có đôi lúc tráng sĩ sẽ hoài nghi, rốt cuộc mình đã khóa cửa cẩn thận hay chưa nhỉ, muốn quay lại nhìn mới yên tâm.”

“Ừm.” Nhiễm Phi Trạch nghiêm túc gật đầu. “Ta đã sống nhiều năm như vậy rồi, mà thực sự chưa từng có ai hỏi ta đã khóa cửa chặt chưa.”

https://thuviensach.vn

“Ta chỉ lấy ví dụ thôi mà, ví dụ.” Tô Tiểu Bồi nhìn đôi mắt mang ý cười của chàng, biết là chàng đang cố ý trêu cô.

Nhiễm Phi Trạch cười lớn tiếng, chàng đúng là cố ý, nhìn biểu cảm trừng mắt, dựng mày của Tô Tiểu Bồi, chàng cảm thấy rất thú vị.

Tô Tiểu Bồi lườm chàng một cái, nói tiếp: “Ta có thể giúp Phương đại hiệp xác nhận ký ức của ông ta, nhưng trước hết ông ta phải tin tưởng ta, tín nhiệm cách làm của ta.”

Điều này thì hơi khó. Nhiễm Phi Trạch nhìn sang phía rừng cây, bên đó Phó Ngôn và Phương Bình đã quay trở lại, trong tay ôm một ít củi. Bọn họ cũng nhìn về phía bên này, Tô Tiểu Bồi thấy biểu cảm của họ, thở dài. “Tráng sĩ, rốt cuộc huynh khiến người ta ghét đến mức nào thế?” Cô là người cùng một phe với Nhiễm Phi Trạch, đối phương cảnh giác với Nhiễm Phi Trạch, đương nhiên cũng cảnh giác với cô.

“Bản lĩnh khiến người ta ghét và bản lĩnh khiến người ta thích của ta lớn ngang nhau.” Nhiễm Phi Trạch vô cùng nghiêm túc, chân thành nói.

Tô Tiểu Bồi không kìm được bật cười, đây chính là cái dáng vẻ khiến người ta ghét, rất muốn xoa đầu mà dỗ dành đừng gây rối nữa của chàng.

Chớp mắt lại nhìn thấy Phương bình nhìn về phía bên này, Tô Tiểu Bồi thu lại nụ cười, cẩn thận cân nhắc.

“Cô nương còn dùng biện pháp vừa rồi được không? Giống như khi ở nha môn để người con dâu đó tìm được đồ thất lạc, giờ khiến cho Phương Bình nói rõ ràng với nàng xem khi đó rốt cuộc ông ta đã nhìn thấy gì, để ông ta biết mình không nghe thấy tiếng chuông, sau đó lại hỏi ra là ai dẫn dắt ông ta, khiến ông ta có cảm giác như nghe thấy âm thanh đó, dẫn đến việc xác định kẻ gây án là Cửu Linh Đạo chưởng, chỉ cần như vậy mọi việc sẽ có thể được điều tra lại từ đầu.”

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. “Khi ở nha môn, người con dâu đó toàn tâm toàn ý tin tưởng ta, nàng ta hy vọng quan phủ có thể làm chủ cho mình, cho nên ta

https://thuviensach.vn

mới có thể làm như vậy với nàng ta, và đó chỉ là tìm đồ bị mất, tìm được rồi là có thể tin tưởng chắc chắn. Nhưng chuyện của Phương đại hiệp, nếu ông ta không tín nhiệm ta thì sẽ không tin tưởng vào kết quả này, ông ta tình nguyện tin tưởng vào ký ức của mình hơn. Vừa rồi Phó đại hiệp kia còn gọi ta là yêu nữ, nếu không xử lý tốt, bọn họ sẽ cảm thấy là ta sử dụng yêu thuật mê hoặc Phương đại hiệp, vậy thì rất tồi tệ. Không những không thể giải quyết vấn đề, hơn nữa cứ coi như tìm được đầu mối, cũng sẽ bị nghi ngời về tính chân thực."

Nhiễm Phi Trạch trầm mặc, quả là thế thật.

"Phải để tự bản thân Phương đại hiệp tin tưởng mới được."

Nhiễm Phi Trạch tay chống cằm, khuỷu tay tỳ lên đùi, đánh giá Tô Tiểu Bồi từ trên xuống dưới. "Thật đáng tiếc."

Tô Tiểu Bồi nhìn chàng, lại nhìn mình. Cô và chàng ở cùng một trận tuyến thế này, độ tin cậy đã đủ thấp rồi, thêm vào đó bây giờ áo sống lại không ngay ngắn, nhếch nhác hết sức, thực sự không phải là hình tượng khiến người khác có thể gửi gắm tín nhiệm. Haizz, cô thở dài. "Thật muốn được tắm rửa."

"Đợi ra khỏi núi rồi, quay về chỗ ở, ta sẽ đun cho cô nương hai thùng nước. Chỗ ta có ít cao tắm rất thơm."

Tô Tiểu Bồi phấn chấn tinh thần. "Có những mùi hương gì?"

Hai người bắt đầu nói đến các chủng loại cao tắm, hoàn toàn không nghĩ đến làm thế nào từ chủ đề phá nghi án có thể thoắt cái chuyển sang nói về cao tắm ngay được.

Đêm nay, nhóm người Trần Hiếu Sơn và Tiêu Kỳ vẫn chưa quay lại, nhưng căn cứ vào vị trí phóng đạn khói để xác định, bọn họ đã cách nhóm của Liễu Nhan Hương rất gần, mà mọi người đều bình an vô sự. Điều này khiến nhóm Tào Hạ Đông và Nhiễm Phi Trạch bên này tạm yên tâm. Bọn

https://thuviensach.vn

họ lại đốt mấy đống lửa thành vòng tròn, mọi người ngồi bên trong, đảm bảo an toàn khi nghỉ ngơi buổi tối.

Sau khi ăn thịt nướng xong, mọi người đều có vẻ lười nhác, bầu không khí khá tốt. Tô Tiểu Bồi hỏi kỹ mới biết hai nhóm của bọn Trần Hiếu Sơn nhanh nhất là trước tối ngày mai có thể quay lại đây tập hợp. Tô Tiểu Bồi cảm thấy thời gian mình có thể tận dụng không còn nhiều, đợi những người kia quay lại rồi, các ngón nghề của cô sẽ không dễ dàng sử dụng được nữa, mà rời khỏi núi rồi, xem ra cũng chẳng còn cơ hội gặp được Phương Bình kia.

Tô Tiểu Bồi nhìn ngó xung quanh, bắt đầu nói chuyện với Quý Gia Văn.

Nhiễm Phi Trạch liếc nhìn cô, tỏ vẻ không hài lòng. Tô Tiểu Bồi cũng liếc mắt đáp trả, nói chuyện với chàng không đem lại hiệu quả như ý, vì hễ chàng mở miệng là ánh mắt sắc như dao của những người khác lại loạt xoạt đâm đến, vẫn là Quý Gia Văn ngoan ngoãn tốt hơn. Cậu ta nghe rất chăm chú, còn biết đưa ra phản ứng đúng lúc, mức độ hiếu kỳ và mức độ kinh ngạc cũng giống người bình thường, nào có như Nhiễm Phi Trạch, dường như chẳng có gì dọa được chàng.

Tô Tiểu Bồi nói tới vài vụ án thất lạc, dẫn dắt Quý Gia Văn nói về một số tin tức thú vị trong giang hồ cậu ta từng nghe, điều này dụ được không ít người khác tham gia, bởi Quý Gia Văn biết được quá ít, những người khác không kìm được muốn giúp đỡ cậu ta bổ sung thêm. Nhiễm Phi Trạch đang muốn chen miệng, liền bị Tô Tiểu Bồi kịp thời uyển thuyển đổi chủ đề. Hễ tráng sĩ tiên sinh nói là sẽ khiến không khí buổi nói chuyện trở nên căng thẳng, gây ra tranh chấp, chàng vẫn nên ngậm miệng thì hơn.

Nhiễm Phi Trạch xoa mũi, biểu lộ dáng vẻ ấm ức. Tô Tiểu Bồi cười, chớp mắt ra hiệu an ủi chàng, sau đó quay lại chủ đề nói chuyện với mọi người. Nhiễm Phi Trạch dứt khoát ngậm miêng, chàng duỗi chân, chống tay dưới cằm, không kiêng nể gì thản nhiên ngắm cô.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Tô Tiểu Bồi cũng đợi được cơ hội đến, chủ đề nói chuyện kể sang việc cha cô từng dạy cô một trò chơi, giấu viên đá trong lòng bàn tay rồi để người khác đoán xem là nó được giấu trong tay nào. Quý Gia Văn hiếu kỳ hỏi đoán thế nào, Tô Tiểu Bồi nhân cơ hội nói: "Thử là biết ngay." Mọi người đều bị khơi dậy sự hiếu kỳ, Quý Gia Văn vô cùng hào hứng nhặt một viên đá nhỏ lên, Tô Tiểu Bồi nói với cậu ta: "Cậu hãy lặng lẽ tự giấu đi, tay trái hay tay phải đều được, đừng để mọi người nhìn thấy, sau đó tất cả sẽ cùng đoán."

Tất cả mọi người ư? Quý Gia Văn nhìn một vòng, trong lòng không phục lắm, cậu ta chạy đến chỗ xa, quay lưng lại với mọi người, hết đổi tay trái lại sang tay phải, cuối cùng nắm hai tay lại, cẩn thận nhìn kĩ, không thấy lộ ra sơ suất gì mới chắp hai tay sau lưng, hớn hở quay lại.

Tô Tiểu Bồi ở bên này nhỏ tiếng nói với mọi người điều gì đó, tất cả cùng gật đầu. Nhìn thấy Quý Gia Văn quay lại, mọi người đều cười.

"Giấu kỹ rồi chứ?"

"Kỹ rồi."

"Ở tay nào?"

"Không nói cho cô nương."

Mọi người nghe thấy lại cười vang một trận.

"Được rồi, Quý đại hiệp, phiền cậu duỗi thẳng hai tay ra." Tô Tiểu Bồi cười, nói.

Quý Gia Văn duỗi thẳng hai tay. "Phải duỗi thẳng ra, cẩn thận giấu kỹ đừng để bọn họ nhìn thấy viên đá." Tô Tiểu Bồi nói. Quý Gia Văn làm theo duỗi ra, thấy hơi căng thẳng.

"Hình như ta bắt đầu nhìn thấy rồi." Tô Tiểu Bồi nói.

https://thuviensach.vn

“Không tin.” Quý Gia Văn rất cẩn thận, hai cánh tay duỗi thẳng ra, tay nắm viên đá thật chặt.

Tô Tiểu Bồi cười. “Là tay trái.” Những người khác cũng cười.

Quý Gia Văn bỗng xị mặt xuống, lầm bầm: “Làm thế nào biết rõ vậy?”

Phương Bình ngồi bên cạnh nói: “Tô cô nương vừa nhắc nhở cậu giấu cho kỹ đừng để bọn ta nhìn thấy, cậu liền nhìn tay trái một cái, cô nương ấy nói mình nhìn thấy rồi, cậu nói không tin nhưng lại nhìn tay trái cái nữa.”

Quý Gia Văn kinh ngạc. “Ta có làm thế sao?”

Mọi người cùng gật đầu.

Quý Gia Văn dù sao cũng còn ít tuổi, hơi có tâm tính trẻ con, càng nghĩ càng không phục. “Ta thử lại một lần nữa. Lần này ta sẽ nhắm mắt lại.” Như vậy chắc là sẽ không mất tự chủ nhìn sang tay nào nữa.

“Được thôi.” Tô Tiểu Bồi cười thoải mái. Mọi người đều hiếu kỳ, vừa rồi nàng nói chỉ cần ám thị, người ta sẽ không khống chế được mà nhìn đến chỗ cất giấu đồ, sự thực quả đúng là như vậy, nhưng nhắm mắt lại rồi, nàng làm thế nào đoán định được?

Quý Gia Văn lại chạy vào rừng cây bên cạnh, đổi tay trái chuyển sang tay phải một hồi. Nhiễm Phi Trạch không nhịn được, hỏi: “Cậu ta nhắm mắt rồi, chúng ta nên nhìn vào chỗ nào của cậu ta?”

“Nhìn tay của cậu ta là được.”

Vừa nói xong Quý Gia Văn đã chạy trở lại, cậu ta hơi hưng phấn, hai tay để sau lưng, hỏi: “Vẫn giống như vừa rồi duỗi tay ra phải không?”

“Đúng.”

Quý Gia Văn cẩn thận nhắm mắt lại, sau đó duỗi hai tay ra, để hai nắm đấm chạm vào nhau, đưa lên ngang bằng rồi mới hơi tách ra. Mọi người thấy cậu ta cẩn thận như thế, đều không nhịn được cười. Quý Gia Văn nghe

https://thuviensach.vn

thấy tiếng cười, cảm giác hơi căng thẳng, vội vàng tự nhắc nhở bản thân không được cử động, mắt không mở ra.

Một hồi lâu không thấy mọi người có động tĩnh gì, cũng không ai nói gì, Quý Gia Văn không nhịn được hỏi: "Thế nào rồi? Mọi người đoán được chưa?"

"Quý đại hiệp, cậu phải chuyên tâm."

"Cái gì?"

"Tập trung tinh thần, cảm thấy viên đá ở trong tay cậu chứ?"

"Đương nhiên vậy rồi." Chắc chắn lại đang dụ dỗ lừa cậu, lần này cậu sẽ không nhìn nó, sẽ không cử động gì cả.

"Viên đa có lớn không?

"Không lớn." Cậu ta đã nhặt một viên đá nhỏ nhỏ, như thế dễ giấu hơn.

"Nặng không?"

"Không nặng."

"Vậy nếu như nó biến thành rất nặng thì sao? Cậu nghĩ xem, có thể tưởng tượng được không? Nó trở nên càng lúc càng nặng, giống như là, không phải chỉ có một viên, mà nó biến thành một giỏ đá lớn rồi, rất nặng, vô cùng nặng, đang kéo tay của cậu xuống, càng kéo càng xuống thấp, cậu sắp không xách nổi nó nữa rồi. Cậu có thể tưởng tượng được không?"

Quý Gia Văn bất giác nghĩ theo điều Tô Tiểu Bồi miêu tả, cậu ta đương nhiên có thể tưởng tượng được, cậu ta biết vật nặng có cảm giác thế nào, nhưng mà nói những điều này có tác dụng gì chứ? Có quan hệ gì với việc đoán xem cậu ta giấu viên đá ở tay bên nào? Đang nghi hoặc, bỗng nghe thấy giọng nói của Tào Hạ Đông: "Lại là tay trái."

La Hoa cũng cười, nói: "Tại sao lại là tay trái vậy?"

https://thuviensach.vn

Ý? Quý Gia Văn đột nhiên mở mắt ra, cậu ta nhìn thấy tay trái của mình rủ xuống thấp hơn tay phải một chút, cự li không lớn nhưng vẫn khá rõ ràng, giống như tay cậu ta thực sự bị kéo xuống vậy. Rõ ràng cậu ta không cử động mà. Quý Gia Văn kinh ngạc nhìn vào tay mình.

Tô Tiểu Bồi cười. "Phần lớn mọi người đều sẽ có phản xạ như thế. Khi cậu nghĩ đến một sự việc, cậu…" Tô Tiểu Bồi tránh đi từ "tiềm thức". "Thứ cảm giác đang cất giấu nơi rất sâu trong lòng cậu sẽ khống chế thân thể của cậu. Chính là giống như khi cậu vui vẻ mà cố ý muốn nghiêm mặt, nhưng vẫn sẽ không nhịn được cười. Khi cậu buồn bã, muốn giả vờ vui mừng, nhưng vẻ mặt vẫn sẽ lộ ra bi thương. Có vài người khi đang nói dối, dù nỗ lực che giấu nhưng vẫn sẽ bị người ta nhìn ra anh ta đang chột dạ."

Tô Tiểu Bồi nói rõ ràng, đơn giản, lời này mọi người đều có thể nghe hiểu. Nhiễm Phi Trạch âm thầm quan sát mọi người một vòng, Tô Tiểu Bồi lại giống như hoàn toàn không để ý đến những người khác, chỉ nhập tâm chơi với Quý Gia Văn. Quý Gia Văn nói: "Cô nương nói thật có lý."

"Đó là cha ta dạy cho ta. Ông ấy còn biết quan sát sắc mặt nữa, bắt được không ít tội phạm, hóa giải được oan uổng cho rất nhiều người."

Quý Gia Văn gật đầu: "Ta tưởng rằng ray của mình không cử động, ta còn tự nhủ là không được cử động, không thể để lộ sơ hở."

Tô Tiểu Bồi cười, hứng thú nói: "Ta chơi thêm với cậu một trò thú vị nữa."

"Được." Quý Gia Văn bị khơi lên hứng thú, rất hiếu kỳ với trò chơi của Tô Tiểu Bồi. Tô Tiểu Bồi cầm một hòn đá đến, vẽ lên trên mặt đất một chữ "thập", dọc lên trên viết một chữ "đúng", ngang bên cạnh viết một chữ "sai". Sau đó ngoài chữ "thập" cô vẽ một vòng tròn.

Tất cả mọi người đều hiếu kỳ, quay lại nhìn.

"Được rồi." Tô Tiểu Bồi vẽ xong, ném viên đá đi. Sau đó cô hỏi mượn Nhiễm Phi Trạch một chiếc kim đã xâu chỉ. Nam nhân này vô cùng cẩn

https://thuviensach.vn

thận, luôn mang gói kim chỉ theo người, cho nên cô mới may mắn mỗi lần xuyên không, đều có tất và quần áo chàng sửa cho để mặc. Nhiễm Phi Trạch tìm chỉ, xâu vào kim cho cô. Tô Tiểu Bồi buộc lại xong, để kim treo rủ xuống bên dưới, rồi cầm đầu chỉ bên trên, giao cho Quý Gia Văn.

"Cậu cầm lấy, tay và cánh tay đều không cần cử động, để kim treo ở trung tâm của hình vẽ đó, để nó đứng im bất động."

Quý Gia Văn làm theo.

Tô Tiểu Bồi lại nói: "Cậu có thể hỏi bản thân mình một vấn đề, đáp án dùng "đúng" và "sai" để trả lời. Giữ cho tay là cánh tay bất động, không được để chỉ và kim động, trong lòng nghĩ đến vấn đề đó là được."

"Cái này đơn giản." Quý Gia Văn cười tươi, người luyện võ, duy trì bất động là việc quá mức dễ dàng.

"Hỏi cái gì cũng được phải không?" Cậu ta lại hỏi.

"Đúng."

"Vậy thì…. quê hương của ta có phải là ở thôn Hồ Lô không?" Quý Gia Văn lớn tiếng nói, mọi người nín thở ngưng thần, cùng cậu ta chăm chú nhìn vào chiếc kim kia.

Sợi dây không động đậy, chiếc kim cũng không động. Quý Gia Văn thấy hơi sốt ruột, lớn tiếng hỏi lại một lượt: "Quê hương của ta có phải ở thôn Hồ Lô không?" Lời vừa dứt, cây kim đột nhiên lắc lư, chuyển động trước sau, dao động càng lúc càng lớn, dọc theo chữ "đúng" kia.

Quý Gia Văn há hốc miệng, gào lên: "Á, á, nó tự chuyển động rồi, tay của ta không cử động, ta thực sự không cử động, là nó tự chuyển động."

"Là cậu chuyển động đó, có điều cậu không biết thôi, cũng giống như vừa rồi tay và cánh tay của cậu rủ xuống mà cậu không biết. Trong lòng cậu biết đáp án, cho nên mới chỉ ra đáp án đó. Có vài chuyện cậu không nhớ, thực ra đều được cất giấu trong lòng, dùng phương pháp này có thể giúp

https://thuviensach.vn

cậu tìm được đầu mối. Người nào cũng vậy, đều có bản lĩnh này, nhưng phản ứng nhanh chậm khác nhau, cho nên không thể chắc chắn về thời gian vật treo mất bao lâu mới có thể cử động được."

Quý Gia Văn nhìn vào chữ "thập" vẽ thêm vòng tròn kia, cảm thấy rất là huyền diệu. "Cái này lợi hại giống như kỳ môn trận pháp vậy."

Tô Tiểu Bồi gật đầu. "Cha ta nói, ông dùng phương pháp này còn kiểm tra ra được một số người nói dối. Người nói dối, miệng nói một đằng nhưng trong lòng hắn ta biết rõ chân tướng, nên thân thể của hắn ta chịu sự khống chế của nội tâm, sự chuyển động của cây kim sẽ chỉ ra được. Trái tim của con người luôn chân thực nhất."

Quý Gia Văn tin tưởng sâu sắc, gật đầu tán thành. Tô Tiểu Bồi lại nói: "Có vài người không có kiến thức, liền vu tội cho phương thức này là yêu thuật vu thuật, kỳ thực không phải vậy. Còn có người lại lợi dụng phương pháp này để lừa đảo, còn nói rằng mình có thần lực, có thể tính ra số mệnh, dự báo được sự việc, thực ra cũng không phải. Đáp án "đúng" và "sai" này đều là thứ trong lòng người cầm kim chỉ biết rõ, có những đáp án chính bản thân mình cũng không phát giác ra hoặc là đã lãng quên, nhưng thứ cất giữ sâu trong lòng sẽ khống chế cơ thể người đó để cây kim chỉ đưa ra chỉ thị. Giống như Quý đại hiệp nói, điều này huyền diệu giống như kỳ môn trận pháp. Nghe nói còn có người không nhớ được bản thân mình để đồ ở đâu, nhờ dùng biện pháp này mà đã tìm thấy."

Nhiễm Phi Trạch ngồi bên cạnh cười, thật là lợi hại, ở trước mặt mọi người mà nói được đến mức này, ai còn dám bảo đây là yêu thuật chứ? Đầu tiên là dùng trò chơi đoán xem hòn đá ở đâu để chứng minh tay sẽ hành động mà không chịu sự khống chế của bản thân, rồi lại giải thích sự chuyển động của kim chỉ, khá hợp lý lại có sức thuyết phục.

Quả nhiên Quý Gia Văn và những người khác đều nói: "Cô nương nói rất có lý."

https://thuviensach.vn

“Nhưng như thế này liệu có chuẩn xác không? Lần nào cũng có thể đưa ra đáp án đúng sao?” Tào Hạ Đông chất vấn.

“Vậy thử lại xem.” Nhiễm Phi Trạch lập tức xúm vào tham gia náo nhiệt. “Quý tiểu ca có thê tử chưa, kim thần ơi kim thần, mau trả lời đi.”

“Chưa có.” Quý Gia Văn bị trêu cho đỏ mặt, nhưng cậu ta rất phối hợp nhấc kim chỉ, chẳng mấy chốc kim chỉ bắt đầu chuyển động, lắc lư theo chiều ngang, men theo phương hướng của từ “sai” kia.

“Cái vòng này có tác dụng gì? Biểu thị điều gì?”

“Biểu thị sự hoài nghi không chắc chắn ở sâu thẳm trong lòng cậu.”

“Ta, ta thử một lần nữa.” Quý Gia Văn nói xong, lại chuyên tâm chăm chú nhìn kim chỉ, qua một lúc lâu, kim chỉ chuyển động, trước sau lắc men theo đáp án “đúng”.

“Cậu hỏi điều gì vậy?” Nhiễm Phi Trạch rất hiếu kỳ.

Quý Gia Văn mím mím môi. “Không nói.”

“Ồ, còn rất thần bí. Vậy đáp án có đúng không?”

Quý Gia Văn gật đầu, thi một lễ với Tô Tiểu Bồi. “Cảm tạ cô nương chỉ điểm.”

Tô Tiểu Bồi cười, vội vàng xua tay. “Khách khí rồi, khách khí rồi.”

La Hoa xán đến, cầm lấy kim chỉ kia. “Ta cũng thử xem sao.” Mọi người lại cùng nhìn sang phía hình vẽ chữ thập kia, Nhiễm Phi Trạch vừa cười vừa giống như vô tình nhìn sang chỗ Phương Bình và Phó Ngôn, hai người này đều đang chăm chú quan sát cẩn thận. Phương Bình không những cẩn thận quan sát, thái độ còn rất nghiêm túc, Phó Ngôn liên tục liếc nhìn Tô Tiểu Bồi. Nhiễm Phi Trạch cụp mắt xuống, cảm thấy ánh mắt của Phó Ngôn cũng quét qua chỗ mình, sau đó dời đi.

https://thuviensach.vn

Đêm hôm nay mọi người đều rất hưng phấn, chơi một lúc lâu mới đi ngủ. Tô Tiểu Bồi vẫn như cũ ngủ trên hộp đao, mặt đất ướt lạnh, Nhiễm Phi Trạch không để cô nằm. Những người khác đều dựa lưng, hoặc trải vải nằm xuống đất, hai người hợp lại thành một nhóm nghỉ ngơi, như thế dễ đối phó với thú dữ hoặc những thứ nguy hiểm khác đến tấn công trong đêm. Nhiễm Phi Trạch cũng có vải để trải ra nằm, chàng ngủ ngay bên cạnh hộp đao, lưng tựa vào hộp. Ngồi thì phản ứng sẽ nhanh hơn là nằm, chàng nói như vậy, Tô Tiểu Bồi cũng đành để kệ chàng, có điều cô cảm thấy ngồi ngủ sẽ vất vả hơn. Nhưng mà tướng ngủ của cô xấu thế này, chàng ngồi cũng có thể giúp cô che chắn. Cô cảm thấy chắc chắn là mình ngủ không yên, lăn qua lăn lại nên lần nào cũng lăn đến chân chàng, nhờ có chàng chặn cho mới không rơi xuống đất.

Tô Tiểu Bồi mau chóng ngủ say, Nhiễm Phi Trạch nghe thấy nhịp thở đều đều của cô, quay người lại, tỳ tay gối lên trên hộp, nhìn ngắm khuôn mặt cô. Bỗng nghe thấy chỗ bên kia có động tĩnh, ngước mắt nhìn, là Phương Bình vừa đứng lên, Nhiễm Phi Trạch giữ nguyên tư thế bất động, giống như đang ngủ. Phương Bình nhìn mọi người xung quanh, thấy không có ai chú ý, liền lặng lẽ đi vào rừng cây.

Nhiễm Phi Trạch khẽ dùng tay đẩy, Tô Tiểu Bồi nhíu mày, càu nhàu hai tiếng, lăn đến cạnh chàng, xê dịch người, tựa lên trên người chàng. Nhiễm Phi Trạch khẽ toét miệng cười, nàng ngủ say rồi là lại ngốc nghếch, thật thú vị. Tô Tiểu Bồi có vẻ ngủ không được thoải mái, lại xê dịch, lần này suýt chút nữa rơi xuống khỏi hộp. Nhiễm Phi Trạch vội vươn tay sang kéo cô lại, đẩy cô vào bên trong, vô tình chạm phải ngực của cô, chàng sững sờ, cúi đầu nhìn, đột nhiên mặt đỏ bừng, giờ thì đã hiểu vì sao cả ngày nay cô cứ cuốn chặt áo lúng túng, ngượng ngùng.

Nhiễm Phi Trạch quay đầu nhìn một đám hán tử giang hồ đang nằm đó, trong lòng chửi rủa cả chục vạn chữ thô tục, sau đó thầm tính toán thật nhanh xem mình còn những bộ y phục nào, cần cho nàng thêm mấy bộ nữa. Nhưng đếm đi đếm lại, hết rồi, vốn dĩ y phục mang theo không nhiều, một

https://thuviensach.vn

chiếc đã cắt ra làm tất cho nàng, hai chiếc nàng đang mặc, chỉ còn một chiếc trên người minh. Trong lòng Nhiễm Phi Trạch không yên, sớm biết thế thì đã mang theo một túi y phục lớn.

Lúc này phía bên kia lại có động tĩnh, Nhiễm Phi Trạch len lén nhìn, là Phó Ngôn. Hắn cũng đứng dậy, đi về hướng Phương Bình vừa rời đi.

Phó Ngôn biết Phương Bình đã dậy, hắn tưởng ông ta đi tiểu tiện, nhưng đợi một lúc lâu không thấy ông ta quay lại, liền định đi xem sao. Hắn đi vào rừng cây, nhìn thấy Phương Bình đang ngồi xổm, trên tay cầm kim chỉ, chiếc kim rủ xuống, đang dao động lắc sang trái phải.

"Phương thúc." Phó Ngôn cất tiếng gọi.

Phương Bình quay mặt lại, biểu cảm trên mặt ngưng trọng, nghiêm túc.

"Phương thúc, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không có gì. Nhớ lại phương pháp kim thần mà Tô cô nương nói thấy thú vị, ta liền thử xem sao."

"Vâng." Phó Ngôn đi đến gần, nhìn thấy hình vẽ chữ thập trên nền đất, hỏi: "Phương thúc đã hỏi câu gì vậy?"

Phương Bình không nói, buổi chiều sau khi ông ta dạy Tô Tiểu Bồi ngồi thiền, cứ luôn cảm giác có chỗ nào đó không bình thường, dường như ông ta cảm thấy lúc đầu khi gõ cửa phòng Trang chủ, ông ta không hề nghe được tiếng chuông, nhưng rõ ràng ông ta đã nghe thấy mà. Vừa rồi ông ta đã hỏi kim thần rất nhiều lần, đáp án của kim thần đều là không có.

Ông ta hỏi vấn đề khác, đáp án đều rất chính xác, vì sao chỉ có câu hỏi này là đáp án lại không đúng?

"Phương thúc đã hỏi vấn đề gì vậy?" Phó Ngôn cảm thấy tinh thần của Phương Bình không được bình thường, hắn cẩn thận hỏi lại một lần.

https://thuviensach.vn

“Không có gì, chỉ hỏi vài chuyện vớ vẩn thôi.” Cuối cùng Phương Bình đáp. “Quay về nghỉ ngơi đi.” Nói xong ông ta đi trước về chỗ mọi người.

Phó Ngôn cúi đầu nhìn vòng tròn chữ thập, lại quay đầu nhìn bóng lưng của Phương Bình, hắn dùng chân xóa hình vẽ đó đi, rồi theo sau Phương Bình quay lại.

https://thuviensach.vn

Chương 15

Ngày hôm sau Tô Tiểu Bối tỉnh dậy, phát hiện mọi người không giống như mọi khi.

Tiểu ca Quý Gia Văn tỏ ra cung kính, lễ phép với cô hơn rất nhiều, tối qua cậu đã chơi rất vui vẻ, còn cảm thấy cô là người có tài, có kiến thức. La Hoa, Tào Hạ Đông cũng không hời hợt như trước nữa. Sau đó là Phó Ngôn, hắn còn cẩn thận hơn cả trước đây, rất quan tâm đến Phương Bình, có lẽ cảm thấy cô đang lôi kéo những người khác, tình huống này sẽ nảy sinh ảnh hưởng bất công đối với vụ án của Thất Sát trang, nên có vẻ lo lắng.

Còn Phương Bình, nhìn biểu cảm và phản ứng của ông ta, Tô Tiểu Bối cảm thấy mình đã thành công, ông ta tin tưởng phương pháp của cô, từ đó nảy sinh nghi ngờ đối với chính mình. Tô Tiểu Bối lặng lẽ quan sát, không cố ý tiếp cận ông ta. Cô biết, bây giờ chỉ còn thiếu một cơ hội để ông ta chủ động tìm cô nhờ giúp đỡ.

Chỉ cần ông ta có suy nghĩ này, vậy thì cứ coi như ra khỏi núi Linh Lung rồi, cô cũng vẫn có cơ hội giúp đỡ ông ta.

Nhưng nếu hỏi ai là người khác thường hơn cả so với lúc trước thì đó chính là tráng sĩ tiên sinh Nhiễm Phi Trạch. Ngày hôm nay, chàng tương đối nóng nảy, dường như không thuận mắt với tất cả mọi người, chàng còn trông chừng cô giống như chuột canh giữ lương thực. Ừm, hình dung thế này đúng là không thoả đáng lắm, nhưng cô thực sự có cảm giác này.

Cô vẫn ngồi trên chiếc hộp đao như trước, chàng thì luôn lượn lờ vòng quanh cô, nói một cách chính xác là luôn diễu qua trước mặt cô, chặn tầm nhìn của cô. Gọt cành cây cũng phải gọt ở trước mặt cô, bện dây thừng làm công cụ phá cạm bẫy cũng phải ngồi ở trước mặt cô, cái gáy của chàng cứ diễu qua diễu lại trước mặt, thật phiền phức.

https://thuviensach.vn

“Tráng sĩ.” Tô Tiểu Bối nhịn hơn nửa ngày, cuối cùng không nhịn nổi nữa.

“Chuyện gì?” Nhiễm Phi Trạch dừng công việc đang làm dở, quay đầu nhìn cô.

“Huynh có thể xê ra một chút không?”

“Vì sao?”

“Huynh chắn ta rồi.”

“Chắn nàng làm chuyện gì?”

Tô Tiểu Bối tắc nghẹn, cô có thể làm chuyện gì được, cô căn bản chẳng làm được gì. “Đờ đẫn.” Chắn tầm nhìn đờ đẫn của cô rồi.

Nhiễm Phi Trạch nhìn quanh, lại nhìn nàng, rồi lại nhìn chỗ mình đang ngồi, đáp lời: “Chỗ cô nương cần để đờ đẫn vẫn khá rộng.”

“Ừm, cho nên phiền huynh xê dịch đi một chút.”

Không xê, không thể mượn y phục nam tử của người khác cho nàng mặc thì chỉ có cách duy nhất là chàng phải vất vả một chút, giúp nàng che chắn tầm nhìn. Nhiễm Phi Trạch quay người lại, tiếp tục làm việc.

Tô Tiểu Bối trừng mắt với bóng lưng của chàng, không chịu nhúc nhích sao?

“Tráng sĩ.” Cô kìm nén một lát rồi lại gọi.

“Chuyện gì?”

“Huynh chắn ta ngắm phong cảnh rồi.”

“Cảnh trí chỗ nào đẹp như vậy?”

Ngoại trừ lưng của huynh ra đều đẹp hết. Tô Tiểu Bối câm nín nghẹn lời, đành tiếp tục lườm chàng. Kết quả dưới cái lườm của nàng, Nhiễm Phi

https://thuviensach.vn

Trạch nói: “Cô nương, ta thân thể tráng kiện, lưng dài vai rộng, cũng khá là vui mắt, cô nương cảm thấy thế nào?”

“Huynh nói xem?” Tô Tiểu Bối thực sự muốn nghiêm mặt lại với chàng, da mặt đừng có dày đến mức quá đáng thế chứ.

“Cô nương nên nói, huynh nói xem ta có nghĩ như vật không?” Nhiễm Phi Trạch cười tủm tỉm, cuối cùng cũng kìm lại được trước khi Tô Tiểu Bối thực sự giận dữ, chàng thu dọn đồ đạc, ngồi xuống bên cạnh Tô Tiểu Bối.

“Tráng sĩ làm sao vậy?”

“Hử?”

“Vì sao tâm trạng không tốt?”

“Hả?”

“Vì sao tâm trạng không tốt còn ngại nói?”

Nhiễm Phi Trạch không ậm ừ nữa, mà đổi thành xoa mũi. Có đôi lúc nữ nhân quá hiểu lòng người cũng không phải là chuyện tốt. Lúc này Quý Gia Văn chạy đến, cung kính nói: “Tiền bối, ta thu những cái này lại nhé.” Nhiễm Phi Trạch gật đầu, Quý Gia Văn chuyển chỗ dây thừng chàng bện sang một bên, sắp xếp để vào cùng chỗ với những sợi dây người khác bện.

Tô Tiểu Bối không kìm được nhỏ tiếng hỏi: “Cậu ấy gọi huynh là tiền bối sao?”

“Ta đích thị là tiền bối của cậu ấy.”

“Ồ.” Tô Tiểu Bối gật đầu. “Ta còn tưởng rằng tiền bối là để gọi những người có tuổi một chút, giống như bọn Tào Chưởng môn.”

Nhiễm Phi Trạch lườm nàng một cái, chẳng qua chàng chỉ ngồi chắn cho nàng một lúc, thế mà nàng phải trêu chọc chàng thế sao? Đúng là tuổi của chàng cũng không nhỏ, nếu thành thân sớm một chút, sinh con sớm một chút, con chàng cũng lại thành thân sớm và sinh con sớm một chút, thì giờ

https://thuviensach.vn

này chàng đã làm ông nội rồi. Có điều chàng hành tẩu khắp nơi nên đã bỏ lỡ nhiều năm, nhưng như thế này bây giờ vừa khéo xứng đôi với nàng.

"Cô nương cũng giống ta." Chàng không nhịn được muốn nhắc nhở nàng một chút.

Tô Tiểu Bối ngẫm nghĩ hồi lâu mới hiểu ra chàng muốn nói gì, cô ngẩn người, sau đó mặt đỏ hồng, lần đầu tiên cảm thấy lúng túng về tuổi tác của mình, biện bạch: "Ở quê hương của bọn ta, như ta cũng là rất bình thường." Nhìn biểu cảm của Nhiễm Phi Trạch, lại nói: "Không phải là bình thường trong điều kiện bình thường không gả đi được, mà là tuổi tác bình thường. Chỗ bọn ta rất nhiều cô nương có độ tuổi giống với ta, cũng chưa gả đi."

Nhiễm Phi Trạch nghiêm túc gật đầu. "Các cô nương ở quê hương của cô nương, thực sự là bản lĩnh vững vàng."

Tô Tiểu Bối bỗng chốc ngậm miệng, còn bản lĩnh vững vàng nữa, là không ai sốt ruột, được chưa nào. Dù sao thì cô cũng không sốt ruột.

"Cho nên chúng ta như thế này, thật là xứng đôi, cô nương thấy sao?"

"Đi, đi." Dám lấy cô ra trêu chọc, đùa cợt, tránh sang một bên đi.

Nhiễm Phi Trạch xoa mũi, đang muốn nói tiếp thì Tào Hạ Đông đã gọi chàng đi bố trí những thứ đồ đã chuẩn bị xong. Trong lòng Nhiễm Phi Trạch thực sự không thoải mái, lầm bầm mấy câu, dặn dò Tô Tiểu Bối chớ có chạy loạn, sau đó mới rời đi. Tô Tiểu Bối làm mặt quỷ với bóng lưng chàng, tầm nhìn trước mặt cuối cùng cũng đã thoáng đãng hơn.

Lát sau, bên cạnh bỗng có người nhỏ tiếng gọi: "Tô cô nương."

Tô Tiểu Bối quay lại, là Phó Ngôn. "Phó đại hiệp."

Phó Ngôn đến gần Tô Tiểu Bối, thấy Nhiễm Phi Trạch đang nhìn về phía bọn họ, nhỏ giọng hỏi: "Tô cô nương, phương pháp hôm qua cô nương nói thực là kỳ diệu, ta thấy hôm nay tinh thần Phương thúc không được tốt, đêm qua còn bắt gặp ông ấy thử kim thần ở trong rừng."

https://thuviensach.vn

“Ngày ấy thử ra kết quả thế nào?”

“Ta cũng không biết, ta hỏi người, nhưng người nói chỉ hỏi vài câu linh tinh.” Phó Ngôn có vẻ do dự, nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Phương thúc nói người nghe thấy tiếng chuông của Cửu Linh Đạo chưởng, lại nhìn thất góc áo đạo bào, thêm vào đó Cửu Linh Đạo chưởng từng có hiềm khích với sư phụ ta, vết cắt cũng giống hệt do Cửu Linh Trảm của ông ta làm ra, cho nên bọn ta liền đoán Cửu Linh Đạo chưởng là hung thủ. Nhưng từ ngày kiểm tra vết cắt đó, Phương thúc không phân biệt được tiếng chuông mình nghe thấy hôm đó là loại nào, tinh thần liền không tốt. Hôm qua lại như vậy, ta thực sự hơi lo lắng. Cô nương hiểu nhiều biết rộng, không biết liệu có cách nào giúp được Phương thúc không, giống như tối hôm qua vậy, để người phân biệt ra rốt cuộc là khi đó đã nghe thấy tiếng chuông loại nào.”

Tô Tiểu Bối cẩn thận nhìn hắn, Phó Ngôn hơi lúng túng cúi đầu, nói: “Ta thực sự là đã lỗ mãng, có điều huyết hải thâm thù của sư phụ, ta là đồ đệ không thể không báo. Nếu có thể tìm ra được chứng cứ sắt đá bắt tên hung thủ thực sự kia phải tâm phục khẩu phục là tốt nhất. Nếu như không thể, bọn ta cũng chỉ đành dựa vào quy củ giang hồ.”

Tô Tiểu Bối nghe xong, gật đầu. Phó Ngôn ngẩng đầu nhìn cô, hỏi: “Phương pháp của kim thần hôm qua có thể dùng để phân biệt tiếng chuông được không? Giống như nghe một loại tiếng chuông, rồi hỏi kim thần có phải là âm thanh này không.”

Tô Tiểu Bối cười. “Phó đại hiệp thật là người thông minh, nói một hiểu mười, biết vận dụng kiến thức, cách đó thực sự có thể dùng. Có điều khi dùng cần phải chuyên tâm, tập trung tinh thần mới được.”

Phó Ngôn gật đầu, tối qua khi chơi đùa, mọi người đều đã thử, cũng có tình trạng có lúc không linh, có lúc chiếc kim mãi không động đậy, sau đó Tô Tiểu Bối dạy họ cách tập trung tinh thần mới có hiệu quả. Phó Ngôn ở bên cạnh nhìn rất lâu, đương nhiên cũng hiểu rõ. Nghe thấy Tô Tiểu Bối nói vậy, Phó Ngôn nói: “Đa tạ cô nương, ta sẽ nói một tiếng với Phương thúc,

https://thuviensach.vn

thương lượng một chút xem sau khi ra khỏi trận pháp có thể thử dùng biện pháp này không.”

Tô Tiểu Bối đáp lời, chúc bọn họ thuận lợi. Phó Ngôn trở nên vui vẻ hơn, lần nữa cảm tạ Tô Tiểu Bối rồi rời đi. Tô Tiểu Bối nhìn hắn đi về phía Phương Bình, nhỏ giọng nói gì đó với ông ta, Phương Bình lắng nghe, nhìn Tô Tiểu Bối một cái, sau đó nghiêm túc suy ngẫm, gật đầu, sắc mặt hai người đều có vẻ nhẹ nhõm hơn. Phương Bình từ xa chắp tay thi lễ với Tô Tiểu Bối, sau đó cùng Phó Ngôn rời đi, hình như đi đến một đầu khác tiếp tục nói chuyện.

Nhiễm Phi Trạch quay đầu lại hỏi Tô Tiểu Bối, Phó Ngôn có chuyện gì, Tô Tiểu Bối liền nói ra sự tình. Nhiễm Phi Trạch nói Phó Ngôn này xem ra không phải là dạng kích động không có đầu óc như trong tưởng tượng của chàng, mà còn rất sáng suốt.

Tô Tiểu Bối liếc nhìn chàng. “Hắn sáng suốt như vậy, trái lại làm hỏng chuyện của ta rồi.”

“Sao vậy?”

“Ta đã để Phương đại hiệp phát giác ký ức của ông ta có vấn đề, nếu ông ta không giải quyết được, có lẽ sẽ muốn đến tìm ta nhờ giúp đỡ. Cách làm này của Phó đại hiệp lại là muốn dẫn ông ta quay về chuyện đã nghe thấy tiếng chuông kia. Đến giờ bọn họ chắc sẽ một lòng suy ngẫm xem sau khi ra khỏi trận pháp làm thế nào để chứng minh tiếng chuông một lần nữa, mà không hoài nghi việc Phương đại hiệp căn bản không nghe thấy âm thanh đó. Nhưng cũng chẳng trách hắn được, hắn chỉ nói Phương đại hiệp không phân biệt được ra là tiếng chuông nào, từ góc độ này mà nghĩ thì cũng đúng, nếu như khi đó không bị ta thôi miên thì ông ta cũng sẽ không có nghi ngờ này.”

Nhiễm Phi Trạch nhíu mày. “Vậy há chẳng phải sau khi ra khỏi trận pháp lại bắt ta làm ra một trận tiếng chuông để ông ta phân biệt sao?”

https://thuviensach.vn

“Rất phiền phức phải không?”

“Vậy còn phải xem là ai. Người đáng ghét như bọn họ thì làm gì cũng đều phiền phức.” Nhiễm Phi Trạch bực bội nói.

Tô Tiểu Bối nghiêng đầu, nhăn mặt với chàng, biểu cảm đồng tình.

“Khụ khụ, nếu như là chuyện của cô nương thì không phiền phức.”

Tô Tiểu Bối cười ha ha, học theo khí phách hào hùng của các hán tử chắp tay. “Đa tạ tráng sĩ trượng nghĩa tương trợ.”

Mặt Nhiễm Phi Trạch cứng đờ, chàng nói không đủ rõ ràng sao? Cô nương nàng có bản lĩnh vững vàng hơn nữ thì cũng đừng có vô tâm vô tư như thế được không? Rõ ràng chàng đã biểu đạt tình ý rồi mà, chẳng lẽ chưa đủ rõ ràng sao?

Tô Tiểu Bối thu tay lại, chống xuống hộp đựng đao xê dịch vị trí một chút, cứ ngồi bất động thế này rất khó chịu. Chỉ một động tác chống tay, bất giác cũng khiến đường cong trước ngực nhô lên, y phục mỏng manh không thể che đi được hình khối căng đầy kia. Từ góc độ của Nhiễm Phi Trạch nhìn qua, đúng vào chỗ đường cong vun cao đó. Chàng bỗng cảm thấy máu dồn lên mặt, muốn quay mặt đi nhưng mắt lại không nỡ rời, không kìm nén được muốn nhìn thêm lâu hơn. Rõ ràng nàng vẫn mặc thế mấy hôm nay, trước khi phát hiện ra thì chàng luôn không hề để ý, nhưng sau khi phát hiện ra rồi thì lúc nào cũng có thể thấy rõ, chuyện này là sao vậy?

Tô Tiểu Bối điều chỉnh tư thế xong, lại ngồi ôm gối. Cô vẫn đang nghĩ đến chuyện của Phương Bình. “Bọn họ dùng cách đó để phân biệt tiếng chuông chắc chắn sẽ không thuận lợi, vốn không nghe thấy thì làm sao có thể chỉ ra được là tiếng chuông nào chứ, trừ phi là ông ta làm giả. Đến khi đó ta lại nghĩ cách tham gia vào mà không khiến bọn họ cảm thấy ta đang cố ý là được.”

Cô nói xong, đợt một lát, phát hiện Nhiễm Phi Trạch không đáp lời, liền ngẩng đầu định hỏi chàng, lại thấy chàng quay người, vội vã rời đi. “Nhớ ra

https://thuviensach.vn

còn rất nhiều việc phải làm, bận quá, ta đi trước đây."

Tô Tiểu Bối nhướng mày, bận cái gì chứ? Bận như vậy mà trước đó còn cứ đóng cọc trước mặt cô làm giả sơn làm gì. Cô buồn chán nhìn đông ngó tây, lát sau Nhiễm Phi Trạch bỗng quay về, nghiêm túc nói: "Cô nương, nàng từng nói với bọn họ rằng nàng làm sư gia trong thành Ninh An sao?"

Tô Tiểu Bối ngẫm nghĩ. "Không hề." Cô chỉ nói ở thành Ninh An cô có giúp đỡ Tần Bổ đầu làm án, không hề nhắc đến chuyện là sư gia, vì như vậy không được khiêm tốn cho lắm, mà với tình hình trước mắt, nói đến việc đó cũng không thích hợp.

"Ta cũng không nhớ là cô nương có từng nhắc đến chuyện này." Nhiễm Phi Trạch nói. "Nhưng trước đó, Phó Ngôn lại từng nói với cô nương một câu không hổ danh là một nữ sư gia."

Tô Tiểu Bối "á" một tiếng, kinh ngạc trợn tròn mắt.

Nhiễm Phi Trạch hơi nheo mắt. "Hắn làm sao biết được?"

Tô Tiểu Bối rất kinh ngạc. Cô khắc chế không để lộ ra biểu cảm quá rõ ràng, cũng không nhìn sang hướng bọn Phó Ngôn.

Nhiễm Phi Trạch quay lưng lại hướng đó, chỉ hạ thấp giọng nói với Tô Tiểu Bối: "Vừa rồi ta ngẫm lại, đích thị là không có bất cứ người nào từng nhắc đến chuyện này, thành Ninh An bên kia cũng chẳng có liên quan gì với bên này, hơn nữa nha môn cũng rất hiếm cho các cô nương nhận chức, huống hồ là sai sự giống như chức sư gia này."

Tô Tiểu Bối không nói gì, chuyện này tuy kỳ lạ nhưng cô hoàn toàn không liên quan tới Thất Sát trang gì đó, người cô quen biết và người liên quan trong các vụ án cô từng làm, cũng không ai có mắc mớ gì với võ lâm và Thất Sát trang. Cô hoàn toàn không nghĩ ra trong chuyện này có vấn đề gì.

"Có lẽ hắn chỉ tiện miệng nói thôi, đoán bừa thành trúng?"

https://thuviensach.vn

“Tóm lại vẫn phải lưu tâm nhiều. Lúc này tuy không nghĩ ra được có quan hệ gì, nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn.” Nhiễm Phi Trạch không thể nào quên được vết máu loang khắp căn phòng đó.

Tô Tiểu Bối không hiểu sao cũng bất giác nhớ tới lần mình tự nhiên bị giết chết phải quay về kia, cô chớp mắt, gật đầu với Nhiễm Phi Trạch.

Sau đó không xảy ra chuyện gì đặc biệt nữa, Nhiễm Phi Trạch luôn ở bên cạnh Tô Tiểu Bối không rời, Tô Tiểu Bối vẫn tiếp tục đờ đẫn. Phó Ngôn và Phương Bình rời đi rất xa, thỉnh thoảng lại nói gì đó, có vẻ như tinh thần của Phương Bình đã tốt hơn. Sau khi trời tối không bao lâu, bọn Trần Hiếu Sơn, Tiêu Kỳ đón được nhóm của Liễu Nhan Hương cùng quay về, cuối cùng mọi người đã tập hợp đầy đủ.

Lúc này ở nơi dừng chân rất náo nhiệt, hai người đệ tử của Thất Sát trang vừa nhìn thấy Phương Bình và Phó Ngôn thì đều rất kích động, hoá ra trận pháp Thiên Ti Ngân Nhận liên quan đến tất cả các đại trận, một đầu bị huỷ, những trận pháp khác cũng thay đổi trận hình, bọn họ vượt qua đại trận suýt chút nữa cả nhóm đã gặp nạn, từ trong nguy hiểm vạn phần thoát ra được, người nào cũng thương tích đầy mình, may là không quá nặng.

Ở trên đường, Tiêu Kỳ đã kể qua một lượt về chuyện trận pháp Thiên Ti Ngân Nhận, kết quả khi mọi người tụ tập, lại thao thao bất tuyệt thảo luận thêm lần nữa, sau đó bàn rất nhiều về kế hoạch ngày hôm sau rời khỏi núi Linh Lung. Tô Tiểu Bối không xen vào đề tài này, có nghe cũng không hiểu, cả buổi tối chỉ cuộn lại phía sau Nhiễm Phi Trạch. Liễu Nhan Hương cảm thấy rất kinh ngạc vì bọn họ có thể tìm được một sơn động ẩn mình an toàn thế này.

Mọi người đều nói đêm nay phải nghỉ ngơi thật tốt, bồi dưỡng tinh thần, để ngày mai nhanh chóng rời đi. Chỉ có Tô Tiểu Bối thấy hơi lo lắng, nghe có vẻ tình hình bên ngoài khá nghiêm trọng, với khả năng đi bộ của cô, ngày mai làm thế nào theo kịp được bọn họ dây? Hơn nữa cô không có

https://thuviensach.vn

giày, tuy Nhiễm Phi Trạch lại giúp cô bện một đôi giày đế cỏ nhưng đi đường núi vẫn rất miễn cưỡng.

Tô Tiểu Bối đang âm thầm thở dài, bỗng nghe thấy Tào Hạ Đông nói: "Ngày mai Tô cô nương làm thế nào?"

Tô Tiểu Bối nghe nói đến mình, vỗi ngẩng đầu lên, thấy tất cả mọi người đều đang nhìn sang cô. Nhiễm Phi Trạch tiếp lời rất nhanh: "Nàng ấy đương nhiên là do ta phụ trách."

Những người khác nghe thấy vậy đều không nói gì, Tào Hạ Động lại nói một câu: "Vậy thì được."

Tiêu Kỳ chuyển cho Nhiễm Phi Trạch một ánh mắt lo lắng, vừa rồi mọi người đã nói nhiều như vậy, bên ngoài đường đi nguy hiểm, chứ không phải đường núi bình thường, y vừa đi một chuyến về cũng đã biết rõ. Nhiễm Phi Trạch còn phải đeo hộp đao lớn và hành lý, còn muốn đưa theo cô nương, chẳng biết sẽ phải đi thế nào đây. Tào Hạ Động nói như vậy rõ ràng là không muốn nhận phiền phức, giữ sạch quan hệ trước.

Tiêu Kỳ khẽ ho, nói: "Tô cô nương không biết võ công, đi đường thực không dễ dàng, chúng ta nhiều người, quan tâm lẫn nhau là được."

Không ai muốn là người xấu nên đều phụ hoạ cùng Tiêu Kỳ, nói rằng ngày mai sẽ tuỳ tình hình hành sự, mọi người cùng quan tâm giúp đỡ nhau. Tào Hạ Đông thấy nói vậy như thế chứng tỏ ông ta quá lạnh lùng, vô tình, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. "Ta cũng không bảo người xung quanh không cần lo cho Tô cô nương, nếu có khó khăn gì, mọi người đều sẽ giúp một tay."

Tô Tiểu Bối biết mình là gánh nặng của mọi người, nên cả đêm ngủ chập chờn không yên. Sau đó, cô cảm thấy chỉ vừa mới chợp mắt đã bị Nhiễm Phi Trạch lay tỉnh, mở mắt ra nhìn, trời vừa tờ mờ sáng.

Đầu nặng trịch, chân bải hoải, Tô Tiểu Bối ngồi dậy, thấy mọi người đã bắt đầu bận rộn thu dọn chuẩn bị hành lý, làm bữa sáng. Cô đến bên suối

https://thuviensach.vn

rửa mặt, cảm thấy tỉnh táo hơn một chút, hạ quyết tâm phải gắng sức tự lực. Nhưng hạ quyết tâm thì dễ, đến khi quay lại nhìn thấy tay nải to đùng của mọi người, lại cảm thấy chân mềm nhũn, cô vẫn chưa quên trải nghiệm thống khổ khi cùng Nhiễm Phi Trạch và Đường Liên xuống núi trong lần đầu tiên xuyên không đến đây. Mà bây giờ nơi này còn nguy hiểm, khó đi hơn cả núi Thiên Liên kia, còn phải chơi trò vượt qua các cửa ải nữa.

Tô Tiểu Bối hít một hơi thật sâu, tự an ủi bản thân.

Ăn sáng xong, mặt trời vừa mới mọc. Ai nấy tự kiểm tra hành trang, chuẩn bị nước uống, kiểm tra lại vũ khí tuỳ thân, đợi xuất phát. Tô Tiểu Bối đứng bên cạnh, lúng túng chẳng biết làm gì. Cô chẳng có hành lý gì phải kiểm tra cả. Vừa nghĩ thế đã thấy một chiếc tay nải siêu lớn được nhét vào lòng cô, Nhiễm Phi Trạch nói: "Cái này cho nàng đeo."

Không phải chứ?

Tô Tiểu Bối xị mặt ra, vị tráng sĩ này chê cô khinh công quá tốt, thể lực quá tuyệt phải không?

"Nàng đeo nó, ta cõng nàng."

Ý? Tô Tiểu Bối kinh ngạc ngẩng lên nhìn chàng, sau đó lại cúi xuống nhìn hộp đao chàng đặt dưới đất, đao đã được thu về, chiếc hộp cũng được lau sạch sẽ. "Vậy cái này làm thế nào?"

Nhiễm Phi Trạch đang cầm số dây thừng được phân cho mình, nghe thấy thế, nhún vai với cô. "Chẳng có cách nào, chuyến đi này, chỉ có thể cõng một."

Tô Tiểu Bối bỗng cảm thấy trái tim ấm áp, chàng thật tốt quá.

Nhưng ngẩng đầu lên lại phát hiện sắc mặt kinh ngạc của mọi người, Tiêu Kỳ còn lớn tiếng nói: "Huynh không cần đao của mình nữa sao?" Như thể việc Nhiễm Phi Trạch muốn làm là chuyện đại gian đại ác tổn hại trời đất, sánh ngang với việc ruồng rẫy thê tử gì đó vậy.

https://thuviensach.vn

“Người quan trọng hơn đao.” Nhiễm Phi Trạch nhẹ nhàng bình thản đáp, nhưng Tô Tiểu Bối đã nhìn ra được từ ánh mắt của mọi người, kẻ sống trong giang hồ vô cùng coi trọng binh khí. Trên phim chẳng phải có câu người còn đao còn gì đó sao. Biết được điều này, Tô Tiểu Bối càng thấy áy náy. “Xin lỗi, là ta làm liên luỵ huynh rồi.”

Xung quanh không ai nói gì, đại đa số mọi người đều bị thương, đường đi hung hiểm, lại cõng thêm một người thì thực sự là vô cùng vất vả và nguy hiểm. Người không bị thương, người võ nghệ tốt thì hoặc là bản thân có binh khí nặng mang theo, hoặc phải gánh trách nhiệm hô vệ cho đội ngũ, dẫn đường thăm dò đường, nên cũng không tiện giúp đỡ. Hơn nữa, ở đây phần lớn là hán tử, nam nữ thụ thụ bất thân, có lòng giúp đỡ thì cũng chẳng có ai muốn cõng một cô nương, huống hồ cô nương này còn rất gần gũi với Nhiễm Phi Trạch, những hán tử khác càng không muốn mạo hiểm. Tiêu Kỳ không muốn cô nương, hơn nữa Huyền kiếm của y cũng vừa nặng vừa to, không đeo nổi thêm hộp đại đao đó của Nhiễm Phi Trạch, tình huống này cũng không tiện sai khiến người khác.

Mọi người đối mặt nhìn nhau, Nhiễm Phi Trạch lên tiếng hô mọi người lên đường: “Nếu để lỡ thời gian thì trước khi trời tối sẽ không đến được nơi dừng chân an toàn, mọi người muốn cùng nhau đợi chết hay là như thế nào?”

“Thực sự không cần đao nữa à?” La Hoa không dám tim là Nhiễm Phi Trạch sẽ làm thế.

Lúc này Quý Gia Văn đứng ra, hơi ngượng ngùng, nhỏ tiếng nói: “Tiền bối, hay là để ta cõng cô nương đi.” Cậu ta ít tuổi, cũng không có đồ đạc gì trên người, không phải gánh trọng trách, nói trắng ra là, để chân chạy vặt như cậu ta cõng thêm hành lý cũng được.

Muốn cõng cô nương của chàng ư? Nhiễm Phi Trạch lừ mắt nhìn qua, rất không vui. Cô nương nhà chàng y phục mỏng manh, làm sao có thể bừa bãi cho người khác cõng.

https://thuviensach.vn

Quý Gia Văn bị lườm thì không nói gì nữa. Cậu ta thực sự rất muốn giúp đỡ, một thứ binh khí được gọi là nghìn vàng khó cầu, hộp đao và thanh đao đó của Nhiễm Phi Trạch và nhìn đã biết là đồ tốt, chắc chắn phải phí hết tâm lực mới đúc ra được, hơn nữa nó còn có cơ quan tinh diệu biến hoá trùng trùng, nếu đổi lại là cậu ta, nhất định sẽ không nỡ vứt bỏ. Nếu có thể có được một bảo vật như thế, cả cuộc đời thực sự là sống không uổng phí. Bây giờ vì tình thế bức bách, Nhiễm Phi Trạch phải vứt thanh đao đi, sau này cũng chưa chắc có thể quay lại đây để lấy nó ra, Quý Gia Văn thấy buồn thay cho Nhiễm Phi Trạch.

"Nếu như cậu có sức lực thì đeo đao của ta đi."

"Hả?" Quý Gia Văn kinh ngạc trợn tròn mắt, đại hiệp lại nguyện ý cho cậu đeo đao ư?

"Được chứ?" Nhiễm Phi Trạch khách khí hỏi.

"Được ạ, được ạ, đương nhiên là được." Quý Gia Văn vui mừng ra mặt, cậu ta thấy thanh đao đó rất uy phong, thực sự muốn chạm thử một chút, nhưng cảm thấy như thế quá thất lễ, vậy mà đến giờ cậu ta lại có thể đeo nó. Quý Gia Văn rất vui mừng, vội vàng đi đến dựng hộp đựng đao lên, sờ mấy cái rồi hớn hở đeo lên. Nặng thế này, đúng là thanh đao tốt mà.

Nhiễm Phi Trạch chọc vào người Tô Tiểu Bối để nhắc nhở, ý bảo nàng đừng có nhìn Quý Gia Văn nữa. "Được rồi, vấn đề đã được giải quyết, đừng mặt mày sầu khổ nữa. Đeo tay nải lên đi, chúng ta lên đường."

Mọi người ai vào vị trí của người nấy, xuất phát theo trận hình đã sắp xếp từ trước. Tô Tiểu Bối cũng vội đeo tay nải lên, động tác này lại khiến lớp áo trước ngực căng lên, Nhiễm Phi Trạch lén liếc qua, vội vàng quay đầu đi, ngồi xổm xuống trước mặt cô. Tô Tiểu Bối khom người, dựa vào, ôm lấy cổ chàng. Nhiễm Phi Trạch bỗng thấy sau lưng có hai luồng mềm mại ép tới, cảm giác máu nóng dồn hết lên mặt, chàng hắng giọng, mượn việc nói chuyện để phân tán sự chú ý. "Giữ vững chưa?"

https://thuviensach.vn

“Ừm.” Tô Tiểu Bối gật đầu, đáp. Nhiễm Phi Trạch vòng tay ra sau, nắm lấy hai khuỷu chân cô, đứng lên, thuận thế khẽ xốc để cho cô dựa vững vào người mình. Nhưng cái xốc này lại làm cho ngực cô chà qua lưng chàng lần nữa, cảm giác tiếp xúc đó thật mất hồn, bỗng chốc chàng cảm thấy chỗ lưng tiếp xúc với nơi đó hơi buồn buồn.

Nhiễm Phi Trạch cứng người, Tô Tiểu Bối cảm nhận được, liên hỏi: “Làm sao vậy?”

Làm sao vậy? Chàng biết trả lời thế nào đây, nói rằng bây giờ mình thấy hơi thẹn thùng, hơi đắc ý, vui vẻ và không muốn đi chút nào ư? Nhìn Quý Gia Văn đang rất vui vẻ đeo hộp đại đao đi ở trước mặt, chàng tiện thể lườm thêm mấy cái, vừa rồi tên tiểu tử đó còn muốn cõng cô nương của chàng.

“Tráng sĩ?”

“Ừm, không sao, chỉ là sau lưng thấy hơi ngứa?”

“Vậy ta giúp huynh gãi nhé.” Tô Tiểu Bối rất trượng nghĩa dùng tay gãi nhẹ lên lưng chàng. “Là chỗ này phải không? Ngứa chỗ nào?”

“Ừm.” Lực tay của cô thực sự rất nhẹ, chàng gần như chẳng cảm thấy gì, nhưng cảm giác tiếp xúc mềm mại đó tại sao lại rõ ràng như vậy nhỉ?

“Được rồi, không sao, chúng ta đi.” Khẽ xốc cô lên chút nữa, chàng bám theo đoàn người.

Bởi vì Nhiễm Phi Trạch đưa theo người không biết võ công nên vị trí của bọn họ luôn ở phía sau đội ngũ. Quý Gia Văn đeo thanh đao của Nhiễm Phi Trạch, cũng đi cùng với chàng. Cả đoạn đường cậu ta không giấu nổi vẻ hưng phấn, hỏi Nhiễm Phi Trạch rất nhiều vấn đề liên quan đến đúc đao, Tô Tiểu Bối không hiểu gì nhưng vẫn có thể nghe ra Quý Gia Văn rất có hứng thú và yêu thích những điều này.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch đột nhiên nói với Quý Gia Văn: “Nếu như thanh đao này bình an ra khỏi núi, ta có thể tặng nó cho cậu.”

Quý Gia Văn đột nhiên dừng chân, kinh ngạc há hốc miệng.

Nhiễm Phi Trạch cười: “Chưởng lực và thân hình của cậu vốn thích hợp dùng đao, bản thân cậu chắc cũng biết.”

Quý Gia Văn gật đầu, cậu ta biết, cậu ta dùng đao thích hợp hơn dùng kiếm. Nhưng sư môn của cậu ta là kiếm phái, hơn nữa quan trọng nhất là thanh đao tốt thế này làm sao có thể tặng người khác được, tiền bối Nhiễm đại hiệp chắc chắn đang trêu chọc cậu ta rồi.

“Thật đó, dù sao ta cũng không mang nó ra ngoài được, nếu cậu không đeo, thanh đao này sẽ bị vứt bỏ ở nơi đây, không được người nào dùng nữa. Cậu đã tình nguyện chịu vất vả mang nó theo thì chính là có duyên, tặng cho cậu.”

Quý Gia Văn há hốc miệng, chữ “tạ” nhảy ra được một nửa, đột nhiên quay đầu, chạy về phía trước. “Ta, ta đi hỏi đại sư huynh đã. Đại sư huynh, đại sư huynh…”

Tô Tiểu Bối bị cậu ta làm cho phì cười, hỏi Nhiễm Phi Trạch: “Thực hào phóng, huynh thực sự tặng đao cho cậu ấy à?”

“Thực sự. Ta chẳng có tiền tài để cảm tạ, việc lấy thân báo đáp ta phải giữ lại dành cho người khác rồi, thôi cứ tặng đao cho cậu ta đi.”

Lấy thân báo đáp? Tô Tiểu Bối cười sảng khoái, tưởng tượng ra biểu cảm của Quý Gia Văn khi Nhiễm Phi Trạch nói với cậu ta là chàng muốn lấy thân báo đáp, ha ha, buồn cười quá. Mặt Nhiễm Phi Trạch thì sắp đen sì cả lại, buồn cười chỗ nào chứ? Rõ ràng là chàng đang nhắc nhở cô, người ta cõng đao thì được tặng đao, chàng cõng người thì sao? Người đó!!!

Lẽ nào nàng không định biểu thị một chút thành ý cảm tạ nào sao? Nàng không tiền không đao, đương nhiên chính là phải… khụ khụ, lấy thân báo

https://thuviensach.vn

đáp.

Đang đắn đo xem nên làm thế nào để nói lại với nàng một lần nữa, đột nhiên thấy trước mắt hoa lên, bóng người phía trước ẩn chìm trong màn sương. Một loạt tiếng vút vút ở phía sau chàng truyền đến, sau lưng chàng là Tô Tiểu Bối, trong chớp mắt chàng xoay người định tránh đi.

"Cẩn thận." Chàng nghe thấy có người gọi nhưng không nhìn rõ.

Trái tim Tô Tiểu Bối như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy thân thể Nhiễm Phi Trạch đột nhiên căng cứng, sau đó giống như chuyển xoay mấy vòng, cô còn chưa định thần lại được, ngẩng đầu lên đã phát hiện chẳng nhìn thấy gì nữa.

Phía trước là một dải sương mù.

Tô Tiểu Bối hơi sợ hãi, cô nghe thấy Nhiễm Phi Trạch quát một tiếng: "Ôm chặt." Cô vô thức vòng tay quắp chân, bám thật chặt lên người Nhiễm Phi Trạch. Cùng lúc đó, cảm thấy bàn tay của Nhiễm Phi Trạch đang giữ cô thả ra, sau đó vang lên mấy tiếng "phập, bụp", Nhiễm Phi Trạch đang hành động, dường như đánh trúng thứ gì đó.

Tô Tiểu Bối cắn chặt răng, tay chân dùng lực bám chắc để mình không bị văng ra. Chẳng mấy chốc, cô bỗng cảm thấy Nhiễm Phi Trạch nhảy lên không trung, cô suýt thì hét lên thành tiếng, bèn vội vàng bặm môi kìm lại, thân hình của chàng đột nhiên dừng lại, cô giật mình, lực đạo quá mạnh khiến cô cắn rách cả môi mình. Cơn đau này giúp cô tỉnh táo, trấn tĩnh hơn. Lúc này Nhiễm Phi Trạch đã dừng lại, Tô Tiểu Bối phát hiện bọn họ đang đứng trên một thân cây cao, xung quanh là sương mù dày đặc, không nhìn xa được, phạm vi quan sát rất nhỏ.

"Nàng không sao chứ?" Nhiễm Phi Trạch hỏi.

"Ta không sao." Tô Tiểu Bối vội vàng đáp. Cô thấy trên tay Nhiễm Phi Trạch cầm sợi dây thừng chuẩn bị từ trước, lúc xuất phát, thấy chàng cuốn cái này lên cánh tay và bắp chân, hoá ra là để dùng vào lúc này.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch đã lập tức rút sợi dây thừng ra đánh bay ám khí, đồng thời cũng vung sợi dây thừng ra để thăm dò xung quanh, đu người lên cây, nhưng dù sao sợi thừng cũng không rắn chắc, sắc nhọn, không thể làm vũ khí được, một loạt động tác vừa rồi đã làm sợi thừng bị chém đứt thành mấy đoạn.

Lúc này xung quanh hết sức yên tĩnh, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào. Nhiễm Phi Trạch nói: "Trận hình thay đổi rồi."

Tô Tiểu Bối muốn hỏi: "Vậy chúng ta phải làm thế nào?" Nhưng vừa nghĩ đến biết được làm thế nào thì Nhiễm Phi Trạch sẽ tự làm, cô không dám lên tiếng làm phiền nữa.

Nhiễm Phi Trạch nghe ngóng, lại quan sát một lượt xung quanh, sau đó dùng dây thừng buộc Tô Tiểu Bối lên người mình. "Ta leo lên phía trên, nàng ôm chặt, đừng để bị ngã." Tô Tiểu Bối vội vàng vâng lời. Nhiễm Phi Trạch đu người leo lên trên được một đoạn, sương mù dày đặc vẫn còn, lại leo lên tiếp, leo thẳng đến ngọn cây, mới thấy sương mù mỏng hơn một chút. Nhiễm Phi Trạch nhìn quanh, huýt một tiếng sáo dài, đợi một lúc vẫn không nghe thấy có người hồi đáp.

"Có lẽ bọn họ không nghe thấy."

"Ừm." Nhiễm Phi Trạch xốc cô lên. "Chớ hoảng, chắc chắn ta sẽ thoát ra ngoài."

"Ừm, ta không hoảng." Có điều tay và chân cô đã bám chặt lấy chàng một lúc lâu nên mỏi nhừ. May là lúc này chàng vẫn đỡ lấy người cô. Tô Tiểu Bối cảm thấy mình thật vô dụng.

"Chúng ta đợi ở đây một lúc trước, nếu như…" Nhiễm Phi Trạch còn chưa nói hết câu, đã nghe thấy một tiếng nổ vang, cái cây bên dưới lắc lư, đổ sang một bên. Nhiễm Phi Trạch giật mình, điểm mũi chân, thuận theo phương hướng thân cây đổ xuống cõng Tô Tiểu Bối nhảy sang một ngọn cây khác. Xuyên qua màn sương dày đặc, mắt thấy chỉ còn cách cái cây đã

https://thuviensach.vn

nhắm đến một đoạn ngắn, đang định nhảy sang đó thì giữa không trung lại có một đoản tiễn vun vút phóng ra. Nhiễm Phi Trạch không thể tránh được hết, chỉ đành đánh một chưởng này thay đổi phương hướng, vặn người tránh được những ám khí kia.

Nhưng đoản tiễn tấn công đến lại càng nhiều hơn.

"Ôm chặt." Chàng hét lớn, một tay kéo sợi dây thừng trên eo của Tô Tiểu Bối ra, vung dây cuốn lên một cành cây, mượn lực đu thoát ra, nhảy lên trên một cành cây lớn chắc chắn khác.

Chàng vừa mới đứng vững, chợt cảm thấy Tô Tiểu Bối như không ôm nổi nữa, trượt rơi xuống, vội vàng duỗi tay ra kéo cô lại.

"Không còn sức nữa à?"

"Không sao." Tuy cô nói như vậy nhưng chàng vẫn nghe ra sự khác thường, quan sát xung quanh, xác định tạm thời không có nguy hiểm nữa, liền đặt Tô Tiểu Bối xuống.

Vừa rồi Nhiễm Phi Trạch dùng lực rút sợi thừng bên kia ra, Tô Tiểu Bối cảm thấy phần eo bị chà xát đến đau rát, sau đó có đoản tiễn sượt qua cánh tay cô, đau tới mức suýt chút nữa cô đã thét ra tiếng, nhưng vì sợ làm phiền Nhiễm Phi Trạch, nên vội cắn răng không dám lên tiếng, Nhiễm Phi Trạch thả cô xuống, quay đầu lại nhìn, liền thấy tay áo của cô đã bị chà rách. Chàng nhíu mày, cẩn thận kéo tay áo của cô ra, nhìn thấy chỉ ra vết trầy xước da, hơi rỉ máu, lúc này mới yên tâm.

"Vết thương nhỏ mà thôi, không sao cả." Chàng vỗ vỗ đầu cô.

"Ừm." Tô Tiểu Bối thầm nghĩ tráng sĩ tiên sinh thật là biết an ủi nười khác, nhưng mà chàng không quá kinh ngạc khiến cô cảm thấy thật tốt, nếu như chàng lảm nhảm dài dòng thì sẽ rất phiền phức.

Nhưng Nhiễm Phi Trạch miệng thì nói không sao, xong sắc mặt vẫn rất khó coi. "Còn bị thương chỗ nào nữa không?"

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bối lắc đầu, bỏ qua chỗ đau ở eo. Nhiễm Phi Trạch đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt mới chịu thôi. Chàng lại huýt sáo lần nữa, đáng tiếc đợi rất lâu mà vẫn không nghe thấy tiếng hồi đáp.

"Không phải trong tay nải có đạn tín hiệu sao?"

Chàng lắc đầu. "Trận pháp có sương, sợ là bọn họ không nhìn thấy được. Hơn nữa đạn khói chỉ có thể thể chỉ thị phương hướng rộng, chúng ta và bọn họ cách nhau không xa, đạn khói cũng vô dụng."

"Ờ." Tô Tiểu Bối đứng dựa vào Nhiễm Phi Trạch, không nói gì nữa.

Lúc này, Nhiễm Phi Trạch cũng không dám manh động, không có binh khí, còn đưa theo Tô Tiểu Bối, để nàng bị thương đã là sơ suất rồi, chàng thực sự không dám mạo hiểm xông bừa.

Hai người ở trên cây một lúc, không thấy có động tĩnh gì, sương vẫn chưa tản đi, tiếng ám khí phóng ra cũng không nghe thấy nữa. Nhiễm Phi Trạch ngẫm nghĩ, đưa Tô Tiểu Bối leo lên trên, tìm chỗ cành lá rậm rạp, sắp xếp để nàng ngồi nghỉ. "Đợi một chút sương sẽ tản đi thôi, đến khi đó chúng ta đi tiếp."

"Được." Tô Tiểu Bối gật đầu, còn rất lạc quan. "Có lẽ bọn họ cũng đang tìm chúng ta, đợt chút là sẽ tìm được."

"Ừm." Nhiễm Phi Trạch cũng ngồi xuống, dựa vào bên cạnh nàng. "Ta sẽ không bỏ nàng lại."

Tô Tiểu Bối rất cảm động, cười cười với chàng. Nhất thời không nói gì, hai người ngồi đợi rất lâu, vẫn chẳng thấy tiến triển, sương mù không tản đi, cũng không nghe thấy có người gọi bọn họ, không có bất cứ âm thanh nào hết.

Tô Tiểu Bối bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, đầu gật xuống liên tục, thấy vậy Nhiễm Phi Trạch chau mày, dứt khoát duỗi tay ra đỡ lấy cằm của cô, còn cô cứ thế tỳ vào bàn tay chàng ngủ một hồi lâu, sau đó đột nhiên giật

https://thuviensach.vn

mình tỉnh dậy, nhận ra nơi mình đang ở, bèn cười gượng vẻ nhận lỗi với chàng, cố gắng xốc lại tinh thần.

"Đợi lâu quá rồi, tráng sĩ có cần phải đi thăm dò đường không?"

"Không đi, ngộ nhỡ không tìm lại được cái cây này nữa thì sẽ lạc mất nàng."

"Tráng sĩ có thể đưa ta cùng đi."

"Không đi, ngỗ nhỡ lại gặp ám khĩ thì sẽ mất nàng."

"Ờ. Nói ra cũng đúng." Cô quả nhiên là phiền phức. "Xin lỗi nhé!"

"Nên nói là xin thứ lỗi."

"Xin thứ lỗi."

"Vết thương có đau không?"

Cô lắc đầu, lại hỏi: "Vậy vây giờ chúng ta làm thế nào?"

"Đợi thêm chút nữa."

"Đợi đến khi nào?"

"Đợi nàng tỉnh ngủ rồi chắc sẽ tốt thôi."

Thật sao? Tô Tiểu Bối không phân biệt nổi chàng đang nói đùa hay nói thật, nhưng mí mắt của cô đúng là không chống lên nổi, tối qua thực sự ngủ không ngon, lúc trước thì quá căng thẳng, bây giờ mới thả lỏng liền cảm thấy vừa mệt vừa buồn ngủ, đầu còn đau nữa, không phải cô không căng thẳng, mà là ngoại trừ ngồi đờ đẫn ở đây thì chẳng còn việc gì làm, thế là cô nhắm mắt lại ngủ một giấc. "Vậy lát nữa có tình hình gì thì tráng sĩ gọi ta nhé, ta chợp mắt một chút đây."

Sau đó, cô chìm vào giấc ngủ say. Nhiễm Phi Trạch kinh ngạc, vừa bực vừa buồn cười, cô nương đừng có lòng dạ rộng rãi quá thế có được không? Nhớ lại lúc đầu khi mới quen biết, tinh thần cắn răng nhẫn nại leo núi, vượt

https://thuviensach.vn

dốc không sợ gãy chân, không thèm ngáp ngủ khi đó của nàng không biết chạy đâu mất rồi? Tại sao bây giờ lại trở nên mỏng manh, yếu ớt thế? Chàng thờ dài, ngồi đến bên cạnh cô, đưa tay ra kéo cô dựa vào người mình. Thôi kệ vậy, dù sao thì bây giờ bọn họ cũng chẳng đi đâu được, đành chờ ở đây, cứ để cô ngủ một lát.

Xung quanh không có động tĩnh gì, sương dày chưa tan, Nhiễm Phi Trạch ngẫm nghĩ, kéo cánh tay của Tô Tiểu Bối lại kiểm tra chỗ bị thương, chỉ là vết thương nhẹ, máu đã đông. Chàng nhíu mày, thầm nghĩ cứ đợi thế này không phải là cách hay, nhưng bỏ nàng lại và đưa nàng theo thăm dò đường kiểu gì cũng có nguy hiểm, huống hồ trận pháp này khá kỳ lạ. Đang đắn đo xem nên làm thế nào, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi thấp thoáng: "Tiền bối… tiền bối…"

Nhiễm Phi Trạch lập tức ngồi thẳng người dậy, kéo Tô Tiểu Bối theo. Tô Tiểu Bối giật mình tỉnh giấc, nghe thấy Nhiễm Phi Trạch lại huýt sáo hai tiếng, sau đóc hét: "Quý huynh đệ."

Nhất thời không có hồi âm, Nhiễm Phi Trạch nhíu mày, lại gọi một tiếng nữa, lúc này thì nghe thấy tiếng Quý Gia Văn gọi: "Tiền bối, tôi nghe thấy rồi… ai da, cẩn thận."

Cùng với tiếng "cẩn thận" đó, mấy chục đoản tiễn lại bắn đến. Nhiễm Phi Trạch thấy bực mình với những thứ đồ chơi này, vung chưởng đánh dạt chúng sang một bên. Lúc này giọng nói của Quý Gia Văn đã gần hơn: "Tiền bối, xin thứ lỗi, là ta không cẩn thận đã chạm phải cơ quan, ta đến rồi đây."

Tô Tiểu Bối đứng không vững lắm, cả người mềm nhũn dựa vào sau lưng Nhiễm Phi Trạch, chàng khẽ vỗ vào má nàng: "Đừng ngủ gật nữa, xốc lại tinh thần nào, bọn họ tìm được chúng ta rồi."

"Ừm." Tô Tiểu Bối đáp một tiếng, lắc đầu nhưng vẫn cảm thấy đầu nặng trịch.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Nhiễm Phi Trạch nghe thấy tiếng người chuyển động, từ chỗ Quý Gia Văn nói chuyện, thẳng một mạch đến phía sau nơi bọn họ đứng. Nhiễm Phi Trạch quay người nhìn, Quý Gia Văn chống người lên thân cây phía sau bọn họ, vẫy tay với chàng. "Tiền bối, ta đến rồi, cuối cùng ta cũng tìm được hai người rồi."

"Bọn họ đâu?" Lời của Quý Gia Văn khiến Nhiễm Phi Trạch có dự cảm chẳng lành.

"Không biết, ta chạy vào trong trận, liền không thấy bọn họ đâu nữa." Quý Gia Văn nhìn ngó xung quanh, không dám chạy loạn, chỉ đứng trên cái cây đó nói chuyện. "Ta vừa muốn tìm đại sư huynh thì nhìn thấy sương dày nổi lên, trước đó ta cùng bọn Tào Chưởng môn đã thăm dò qua trận pháp này, ước đoán biết được sự lợi hại của nó, thế là nhanh chóng quay người trở lại, nhưng đã không nhìn thấy hai người đâu nữa. Sương quá nhiều, trận pháp này còn ngăn âm, cự ly hơi xa sẽ không nghe thấy được âm thanh nữa, ta tìm kiếm khá lâu, nhìn thấy có cây gãy đổ, ta nghĩ có lẽ là tiền bối để lại ký hiệu, liền thuận theo hướng cây đổ mà đi vào."

Nhiễm Phi Trạch nhíu chặt mày. "Cái cây đó là do có người đánh gãy?"

Quý Gia Văn nghe thấy vậy, bỗng trở nên căng thẳng. "Không phải tiền bối đánh đổ sao?"

Nhiễm Phi Trạch đỡ Tô Tiểu Bối dậy, nếu như cái cây đó là bị người ta đánh gãy, phương hướng lại chỉ vào bên trong trận, vậy là có người cố ý muốn để bọn họ bị mắc kẹt trong trận pháp.

"Trận pháp này kích hoạt thế nào? Chẳng phải đã thăm dò rồi sao? Tại sao còn đi nhầm?"

"Không hề đi nhầm mà, các trận điểm đều đã làm ký hiệu, thuận theo đó mà đi chắc chắn có thể bình an ra khỏi rừng cây này, cũng chẳng biết là chuyện gì xảy ra nữa." Quý Gia Văn thở dốc, tiếp tục nhìn xung quanh.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch hỏi cậu ta: “Cậu chắc chắn cái cây đó bị người ta đánh gãy chứ?”

“Đúng.” Quý Gia Văn rất chắc chắn. “Ta không nhìn nhầm đâu, trên thân cây có dấu vết của chưởng ấn, vết gãy cũng cho thấy là bị đánh gãy. Cây trong rừng này không giống với cây trong trận pháp Thiên Ti Ngân Nhận, không tự chuyển động được.” Quý Gia Văn nói đến đây, đột nhiên im bặt, cậu ta hiểu ra rồi, cái cây đó không phải là Nhiễm Phi Trạch để lại ký hiệu, mà bọn họ tránh ở trên cây, có người đánh gãy thân cây, ép bọn họ phải vào trung tâm của sương trận. Nếu như vậy, có nghĩa là trong đội ngũ của bọn họ có người muốn dồn Nhiễm Phi Trạch vào chỗ chết. Cho nên trận pháp này đột nhiên nổi nên chắc chắn là do có người động tay chân.

“Vì sao cậu quay lại? Rời khỏi bọn họ rồi, cậu một mình bị lạc trong trận pháp này thì phải làm thế nào?”

Quý Gia Văn gãi đầu. “Nhưng ta đang đeo binh khí của tiền bối, tiền bối đưa theo Tô cô nương, trong tay không có binh khí, điều nay làm sao mà được? Ta nghĩ thế nào vẫn thấy nên mang binh khí đến cho tiền bối thì hơn. Trận pháp và cơ quan, ta cũng biết qua một chút, không thể nào cứ thế bỏ mặc tiền bối không quản.”

Nhiễm Phi Trạch thở dài, tiểu tử ngốc này, cậu ta lẽ ra phải đưa mọi người cùng đến chứ, một mình vội vàng lo lắng chạy vào trong, không cẩn thận còn để bản thân bị liên luỵ. Quý Gia Văn dường như cũng hiểu ra được mình hơi ngốc nghếch nên gãi đầu, biện giải: “Khi đó thực sự là hơi nôn nóng, mọi người đều chẳng nhìn thấy nhau, lại có ám khí tấn công, tiền bối vào trận pháp rồi, nếu như đuổi theo muộn, sợ là dấu vết sẽ khó tìm, hơn thế nữa, tiền bối không có binh khí bên người, ta muốn mau chóng mang đến cho tiền bối.”

“Được rồi, được rồi.” Nhiễm Phi Trạch xua tay. “Cậu đuổi được đến đây, có phải là đã đánh dấu đường ra rồi không?”

https://thuviensach.vn

“Có, có, ta đã làm ký hiệu rồi, tuy trận pháp này thỉnh thoảng thay đổi, nhưng ta đã tìm được đường rồi.”

“Vậy thì tốt, chúng ta cùng nhau ra ngoài.”

Quý Gia Văn nhìn hộp đao đang đeo trên cánh tay mình, lại nhìn Nhiễm Phi Trạch. Nhiễm Phi Trạch xua tay. “Ta cõng cô nương, cậu đeo hộp đao, đao thì đưa cho tay.”

“Dạ.” Quý Gia Văn đáp lới, cẩn thận nhìn địa thế, nhảy lên cành cây gần Nhiễm Phi Trạch, mở hộp đao, lấy đao ra. Nhiễm Phi Trạch lay gọi Tô Tiểu Bối: “Vẫn chưa tỉnh sao? Chúng ta phải đi rồi. Lên nào, ta lại cõng nàng.”

Tô Tiểu Bối chớp chớp mặt, vẫn hơi mơ màng, đáp một tiếng. Nhiễm Phi Trạch quay người, khom eo thấp xuống. Tô Tiểu Bối muốn cúi xuống nhưng lại cảm thấy không thể đứng vững, đầu nghiêng đi, hướng ra sau ngã khỏi cành cây. Nhiễm Phi Trạch kinh hãi thất sắc, quay người vươn tay ra bắt lấy cổ tay cô, dùng lực kéo cô lên.

Nhưng động tác ngã của Tô Tiểu Bối đã khởi động trận thế, nhiều mũi đoản tiễn từ thân cây phía trước vun vút bắn ra hướng về phía Tô Tiểu Bối bên này. Nhiễm Phi Trạch đang kéo Tô Tiểu Bối lên, không cách nào né tránh, Quý Gia Văn thấy vậy bèn mở hộp đao ra, nhảy đến phía trước dùng hộp giáp che chắn cho cả ba người. “Phập, phập” mấy tiếng vang lên, đoản tiễn bị chặn lại toàn bộ.

Nhiễm Phi Trạch và Quý Gia Văn đều kinh hãi toát mồ hôi, Nhiễm Phi Trạch càng lo lắng hơn khi thấy Tô Tiểu Bối không mở nổi mắt, thân thể mềm nhũn giống như chẳng còn chút sức lực. Chàng ôm cô vào lòng, sờ thử lên trán, trán cô nóng hổi. Vén áo bên cánh tay bị thương của cô lên xem, chỗ vết thương do đoản tiễn sượt qua đó đã chuyển sang màu đen xì.

Trên tiễn có độc.

https://thuviensach.vn

Mặt Nhiễm Phi Trạch biến sắc, bắt mạch cho Tô Tiểu Bối. sau đó nhanh chóng móc ra một viên đan giải độc từ trong tay nải, bóp vụn hoà vào nước rồi cho Tô Tiểu Bối uống.

Quý Gia Văn thò đầu đến nhìn. "Không sao, không sao, chỉ là sắc mặt hơi doạ người một chút, độc tính không mạnh." Cậu ra rút hai mũi đoản tiễn ra. "Ta kiểm tra rồi, chỉ là độc thông thường. Còn không giống với độc Phương đại hiệp trúng, những trận pháp này lúc thì có độc, lúc thì không có độc, nhưng độc đều không lợi hại lắm, chắc là không sao đâu."

Mặt Nhiễm Phi Trạch đen sì. "Nàng ấy không biết võ công, không có nội lực."

Quý Gia Văn liền ngậm miệng, cậu ta hiểu rõ điều này có nghĩa là loại độc đối với bọn họ không có gì nguy hiểm, nhưng đối với Tô Tiểu Bối lại có khả năng đoạt tính mạng. "Vậy, trong tay nải của đại sư huynh có thánh dược giải động của Huyền Thanh phái bọn ta."

"Quý huynh đệ."

"Tiền bối có thể gọi ta Thập Bát". Quý Gia Văn xếp hàng thứ mười tám trong Huyền Thanh phái, cho nên sư huynh đệ đồng môn và người thân cận đều gọi cậu ta là Thập Bát.

"Ta có thể nhờ cậu một chuyện không." Thấy dáng vẻ Nhiễm Phi Trạch nghiêm túc, chân thành, Quý Gia Văn vội vàng đáp: "Tiền bối mời nói, nhất định ta sẽ dốc toàn lực để làm."

"Tô cô nương như thế này, ta không có cách nào bảo đảm để nàng ấy không bị thương và cùng cậu thăm dò đường ra ngoài."

Quý Gia Văn gật đầu, cậu ta biết rõ. Thăm dò đường ra ngoài nguy hiểm vô cùng.

"Cậu có thể tự mình tìm đường ra, rồi đưa bọn Tiêu Kỳ và thuốc giải vào đây không. Tình hình trước mắt, cậu đưa bọn họ vào đây sẽ dễ thành

https://thuviensach.vn

công hơn là ta và Tô cô nương ra ngoài. Nhiều người tương trợ, ta mới có thể đưa Tô cô nương ra ngoài được."

Quý Gia Văn cắn răng, nhìn Tô Tiểu Bối đang hôn mê sâu, biết bản thân mình gánh vác trọng trách lớn, kiên định gật đầu. "Ta nhất định sẽ cố gắng đi nhanh hết sức có thể." Cậu ta nhìn thanh đao trên tay. "Ta để đao lại cho tiền bối."

Nhiễm Phi Trạch nhìn, sờ cán đao, lại lắc đầu. "Thôi, cậu mang theo đi. Nếu như nàng ấy mất đi tri giác, ta không thể mạo hiểm cõng nàng ấy di chuyển vì nàng ấy có thể ngã xuống. Ôm nàng ấy, cũng không còn tay nào cầm đao nữa, cậu mang theo đi."

"Tiền bối."

"Cậu có đao sắc trong tay, xông ra ngoài trận pháp được sớm chút thì càng tốt, rồi đưa tiếp viện đến đây."

Nhiễm Phi Trạch nói lời này bình thản, Quý Gia Văn lại cảm thấy mỗi chữ đều nặng tựa nghìn cân đè lên trái tim cậu ta, cậu ta cảm thấy máu như sôi lên, có chút kích động. Cậu ta lớn như vậy rồi mà cuộc đời này chưa từng có người nào gửi gắm trọng trách cho cậu, ngoại trừ gật đầu tỏ ý hứa hẹn ra, cậu ta không biết làm thế nào để biểu lộ quyết tâm của mình.

"Mau đi." Nhiễm Phi Trạch cũng không để ý đến tâm trạng của Quý Gia Văn, cất tiếng đuổi cậu ta.

Quý Gia Văn nhanh chóng thu đại đao vào hộp, lúc sắp đi không kìm được hỏi: "Đúng rồi, tiền bối, thanh đao của huynh tên là gì?"

"Đao tốt."

Quý Gia Văn suýt chút nữa ngã từ trên cây xuống. Đao tốt, đây là tên kiểu gì vậy? Chẳng uy phong, chẳng có chiều sâu, cũng chẳng phong nhã chút nào.

"Cậu có đi không? Không đi thì đưa đao đây cho ta, ta chém cậu."

https://thuviensach.vn

Quý Gia Văn cuống quýt chạy biến đi như một làn khói.

Tô Tiểu Bối không chút sức lực, thân thể giống như có lửa thiêu, nhưng cô vẫn không nhịn được mà bật cười.

“Có thể nghe thấy? Còn có thể cười?” Nhiễm Phi Trạch ngồi xuống, kéo cô ôm vào trong lòng. “Vậy thì nàng nhớ phải cầm cự lâu một chút, đợi bọn họ đến cứu.”

“Nếu như tráng sĩ nóng ruột, nên tự mình ra ngoài đưa cứu binh đến, như vậy chắc là sẽ nhanh hơn cậu ấy.”

“Ta sẽ không bỏ nàng lại.”

“Chẳng phải đã cho ta uống thuốc rồi sao? Lẽ nào là thuốc giả?”

Nhiễm Phi Trạch nghẹn họng, cái kẻ vô dụng này còn dám chê thuốc.

“Bán thuốc giả là quá thất đức, sau này tráng sĩ tìm bọn họ tính sổ đi.”

“Ta tự chế đó.”

“Ồ, vậy tráng sĩ phải nhớ rõ, đừng chế thêm nữa, hại người hại mình.”

“Ừm, tinh thần của nàng vẫn rất tốt đấy.” Chỉ là sắc mặt quá khó coi, giọng nói quá yếu ớt, cơ thể nóng đến mức khiến người ta đau lòng. “Có tinh thần thế này thì mau ngủ thêm một chút đi, tỉnh ngủ là sẽ tốt thôi.”

“Ta xem trong phim võ hiệp, đều thấy có chuyện vận công ép độc, đập vào sau lưng chỗ vị trí của tim, sau đó đỉnh đầu hai người chúng ta bốc khói, độc sẽ được giải ra.”

“Ta đập vào vị trí đó thì nàng chết chắc. Nàng còn không mau ngủ đi.”

“Đừng có đập để làm chết người, đập thế nào để ép chất độc ra ý.”

“Không có biện pháp này, nàng đừng nói linh tinh nữa. Ngoan ngoãn ngủ đi, độc này chẳng có gì ghê gớm cả, người bình thường đều có thể chịu được, nàng còn có thể yếu đến mức nào chứ?”

https://thuviensach.vn

Vậy sao chàng lại căng thẳng như thế? Đợi một chút, chàng đang chế nhạo cô yếu ớt ư? Thật chẳng biết quan tâm, an ủi người ta gì cả.

“Tráng sĩ, ta có một chuyện muốn nói với huynh.”

“Tỉnh ngủ rồi nói.”

“Thực ra thì, ta thực sự là yêu quái.”

“…”

“Cho nên nếu như ta chết rồi, huynh cứ để ta lại đây, cứ đi đi. Sau này ta sẽ lại tìm được huynh thôi.”

“…”

Trái tim Tô Tiểu Bối đập dữ dội, tại sao chàng không nói gì, cô chẳng còn sức lực nữa rồi, không mở mắt ra nổi, chỉ có thể đợi phản ứng của chàng. Kết quả đợt một hồi lâu mới nghe thấy chàng nói: “Cô nương, đang giữa ban ngày ban mặt, ta cũng không sợ quỷ. Điều này chẳng đáng sợ chút nào.”

Không đáng sợ sao? Cô sợ mà. Cô thực sự sợ chết ở đây, chết trước mặt chàng, sau đó lại mất tích… Đợi một chút, nếu như cô trúng độc mà chết, vậy có coi như vỏ bọc vẫn hoàn hảo không, sau đó khi xuyên không quay trở lại sẽ đúng vào thời gian này, địa điểm này? Hay là lại mất tích và phải làm một vỏ bọc mới? Đáng chết, cái lập trình dở hơi này rốt cuộc là do ai nghĩ ra vậy? Kỹ sư lập trình thiết kế của bọn họ rốt cuộc có trình độ không hả?

“Vậy, nếu như huynh không sợ thì đừng vứt ta lại. Nhưng mà lời xấu ta vẫn phải nói trước, nếu như huynh nhìn thấy sự việc siêu nhiên kỳ quái, thì phải chuẩn bị tâm lý, không thể trách ta. Cũng đừng sợ ta, đừng buồn bã, nhất quyết đừng buồn, ta không muốn huynh buồn đâu…” Cô cứ nói mãi nói mãi, đến lúc thực sự không nói nổi nữa, đầu rất đau, cơ thể rất khó chịu, cô bắt đầu cảm thấy khó thở.

https://thuviensach.vn

Tráng sĩ à, huynh đã mang thuốc đi, vì sao không mang thuốc tốt một chút.

Tô Tiểu Bối cảm thấy mình đã chìm vào giấc ngủ say, mơ rất nhiều nhưng dường như không phải là mơ.

Anh đang đứng đó, cười rạng rỡ nhìn cô, cô tức giận, lao qua đó đẩy anh một cái. "Này, anh trốn đi đâu vậy?" Trình Giang Dực mặt mày ngơ ngác. "Tôi đâu có trốn, tôi vẫn luôn ở đây mà."

"Ở đây cái quỷ ý, tôi không nhìn thấy."

Anh rất kinh ngạc. "Mắt của cô hỏng rồi sao? Mắt không tốt khiến đầu óc cũng không tốt theo à? Haizz, lần sau chớ như vậy nữa nhé."

Đầu Tô Tiểu Bối đau đến mức chẳng thể kiên nhẫn nổi nữa. Gương mặt của Trình Giang Dực như chập chờn, nhạt nhòa trước mắt cô, rồi hình như biến thành Nhiễm Phi Trạch, cô càng tức giận. "Này, anh đừng có học cách nói của tráng sĩ, nếu không tôi sẽ không khách khí với anh đâu."

"Không khách khí thì cô làm gì được nào?" Trình Giang Dực tiếp tục cười, nhưng cô không nhìn rõ mặt anh nữa. "Chút bản lĩnh đó của cô, he he."

He he? Còn dám cười cô. Tô Tiểu Bối nhìn anh chằm chằm, cố gắng muốn nhìn rõ dáng vẻ của anh, nhưng lại chẳng thấy rõ, cô thực sự sốt ruột, quờ tay ra muốn tóm lấy anh, nhưng không tóm được.

"Cô nương, cô nương." Có người gọi cô, nghe giống giọng Nhiễm Phi Trạch.

"Đã nói anh không được học kiểu nói chuyện của tráng sĩ mà, nếu không tôi sẽ đấm anh, nhất định tôi sẽ làm thế đấy."

Cô thật muốn đánh người, nhưng nắm đấm của cô vô lực, cố gắng khua khoắng thì lại bị người ta nắm lấy, cô cảm thấy mình lắc lư đung đưa, giống

https://thuviensach.vn

như lúc thì đang ở trên giường, lúc thì ở trong lòng Nhiễm Phi Trạch.

"Tô Tiểu Bối, cô muốn quay lại thì quay lại, không muốn quay lại thì cứ ở đó, cô bay qua bay lại thế này, hệ thống của chúng tôi phải chịu áp lực rất lớn."

Hệ thống, hệ thống gì?

"À, đúng rồi, hệ thống dây tơ hồng. Số 2238, anh nói thử xem, hệ thống dở hơi gì đó của các anh, sao mà dễ dàng bị quá tải thế, vậy thì nên đổi máy chủ đi, lập trình viên có đáng tin cậy không? Có cần giới thiệu kỹ thuật viên cho các anh không. Anh quá không đáng tin, đến hệ thống của các anh cũng không đáng tin. Tôi nhất định sẽ khiếu nại các anh, nhất định phải khiếu nại."

"Rốt cuộc thì cô có muốn quay lại không?" Biểu cảm của số 2238 rất vô tội, nhưng ý tứ trong lời này lại là "rốt cuộc cô có muốn chết không". Tô Tiểu Bối rất tức giận.

"Tôi sẽ không chết, dù có phải chết cũng không thể chết. Bảo Trình Giang Dực kia đi chết đi, tại sao anh ta không chết chứ? Tại sao anh không thúc giục anh ta, rốt cuộc anh ta có muốn quay lại hay không đây? Tôi mới là người vô tội nhất đấy."

"Cô nương, cô nương, Tiểu Bối, Tiểu Bối."

Tô Tiểu Bối mở mắt, nhìn thấy gương mặt lo lắng của Nhiễm Phi Trạch. "Tráng sĩ, không phải ta đang nói huynh đâu, ta đang mắng người khác, đợi ta mắng xong đã rồi hãy nói."

"Khó chịu lắm phải không?" Trong mắt chàng hiện lên vẻ đau lòng.

"Không khó chịu, mà rất tức giận." Cô nói.

"Bộ dạng ngốc ngếch."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bối cố gắng mở mắt ra, nhưng thực sự không mở nổi, thế là lại nhắm vào. “Tôi đâu có ngốc, thành tích của tôi vẫn luôn rất tốt.”

Cô tưởng rằng mình đang nói chuyện nhưng kỳ thực không phải thế. Cô chỉ mở mắt ra rồi lại nhắm mắt vào, chứ chẳng nói được câu nào. Sau đó, cô cảm thấy có người khẽ vỗ vào mặt mình, nhưng không thể xác định được lúc này đang ở đâu. Là ở trên giường trong nhà mình hay là ở trên cây với Nhiễm Phi Trạch? Cô lại cảm thấy có người chạm ngón tay lên môi cô, à, đúng rồi, cô đã cắn môi mình bị thương đến bật máu, rất đau. Qua một lúc, lại có cảm giác tiếp xúc còn mềm mại hơn cả ngón tay kia, cô không rõ ràng lắm, cảm thấy mình bị kéo vào hắc ám.

Nhiễm Phi Trạch lén lút, khẽ hôn lên má cô, mặt của cô rất nóng, khiến người ta đau lòng. Nhìn thấy vết thương trên bờ môi cô, chàng không kìm được cúi đầu, nói: “Chẳng phải nàng nói nàng là yêu quái sao? Vậy thì mau hiện thần lực đi, mau chóng tỉnh dậy doạ dẫm ta đi.”

Tô Tiểu Bối không trả lời, thậm chí hơi thở cũng nhẹ đến mức gần như không cảm nhận được. Lần mở mắt vừa rồi lẽ nào là hồi quang phản chiếu[1]?

(1) Hiện tượng hồi quang phản chiếu hay còn gọi là hiện tượng bừng tỉnh trước khi chết. Những người bệnh nặng lâu ngày, cơ thể suy yếu đột nhiên tỉnh táo, khoẻ mạnh trong một thời gian ngắn, đó chính là dấu hiệu của hiện tượng này.

Nhiễm Phi Trạch buồn bã khổ sở, trời đã tối mà Quý Gia Văn vẫn chưa dẫn những người khác quay lại. Nhiễm Phi Trạch nghĩ không thể trì hoãn được nữa, Tô Tiểu Bối trúng độc rất nghiêm trọng, lúc đầu còn có thể nói mê sảng, khua khoắng tay chân, bây giờ thì chỉ nằm im bất động, chàng buộc phải đưa nàng xông ra ngoài thôi. Nhưng giờ sắc trời đã tối đen, đêm nay lại không có ánh trăng, trái tim Nhiễm Phi Trạch cũng giống như sắc đêm này, u ám, lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Ngước mắt nhìn xung quanh, không có phương hướng, địa hình ban ngày quan sát được cũng chỉ giới hạn trong tầm mắt chàng, xa hơn chút nữa thì phải làm thế nào? Làm thế nào để không khởi động cơ quan ám tiễn.

Đột nhiên, chàng nghe thấy tiếng chuông thấp thoáng, từng hồi từng hồi, lúc gần lúc xa.

Cửu Linh Trảm.

Nhiễm Phi Trạch ngồi thẳng dậy, Cửu Linh Trảm ở đây, chứng tỏ Cửu Linh Đạo chưởng cũng ở đấy. Nhưng tại sao ông ta lại đến Linh Lung trận này?

Qua một lúc, tiếng chuông lại vang lên. Nhiễm Phi Trạch phát ra một tiếng huýt sáo dài, sau đó tiếng chuông trở nên gấp gáp, giống như đang chạy về phía bên này, đồng thời Nhiễm Phi Trạch cũng nghe thấy tiếng hét gọi của Quý Gia Văn: "Tiền bối, tiền bối." Nhiễm Phi Trạch vận khí lực huýt một tiếng sáo nữa, qua một lúc lâu sau, cuối cùng đã nhìn thấy Cửu Linh Đạo chưởng và Quý Gia Văn. Có thể nhìn thấy bọn họ, là bởi vì bọn họ đốt đuốc.

Hai người nhanh chóng chạy đến chỗ Nhiễm Phi Trạch, Cửu Linh Đạo chưởng ở trên đường chắc đã nghe Quý Gia Văn kể qua sự tình, lúc này chẳng nói chẳng rằng, liền duỗi tay bắt mạch cho Tô Tiểu Bối trước, sau đó móc ra một bình thuốc, Nhiễm Phi Trạch cướp lấy thuốc nhìn kĩ, lại ngửi mùi.

"Là bách thảo hoàn." Cửu Linh Đạo chưởng nói.

Bách thảo hoàn là thánh dược giải độc, Nhiễm Phi Trạch biết, xác định thuốc không sao, chàng nhanh chóng cho Tô Tiểu Bối ăn. Tô Tiểu Bối thuận lợi nuốt xuống, mọi người lúc này mới thở phào một hơi.

"Đợi trời sáng, chúng ta sẽ nhanh chóng ra khỏi trận. Tuy đã uống thuốc giải độc, nhưng e là vẫn cần để đại phu thăm bệnh cho cô nương ấy."

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch sờ trán Tô Tiểu Bối, lại thăm dò mạch tượng ở cổ nàng, dường như không còn đập dữ dội như trước nữa. Lúc này mọi người mới bắt đầu nói về những việc đã trải qua.

Hoá ra Quý Gia Văn tuy đã làm ký hiệu trên cả quãng đường, nhưng dù sao kinh nghiệm còn quá ít, trận pháp hễ di chuyển là cậu ta liền chẳng biết làm thế nào, hơn nữa càng đi ra ngoài dường như ký hiệu càng loạn, có vẻ không giống như cậu ta đánh dấu, cậu ta càng lúc càng hồ đồ, lại đi vòng sâu hơn sang một hướng khác và bị mắc kẹt lại ở đó. Còn Cửu Linh Đạo chưởng thì từ sau khi nhóm người bọn họ vào trận pháp liền ngày ngày mở quẻ, hai ngày trước trên quẻ tượng bốc được nói sẽ có phiền phức lớn, thế là Cửu Linh Đạo chưởng liền đi tìm Giang Vĩ Anh Chưởng môn Huyền Thanh phái.

Trong chuyện này, thân phận của Cửu Linh Đạo chưởng tuy nhạy cảm, nhưng quẻ tượng của ông ta lại cực kỳ chuẩn, điều này mọi người đều biết, huống hồ vào trong trận pháp đều có người của các môn phái, ai cũng hết sức quan tâm đến sự an nguy của đồng môn mình. Giang Vĩ Anh khẩn cấp tập hợp mấy người đi vào Linh Lung trận thăm dò, Cửu Linh Đạo chưởng kiên trì muốn đi, Giang Vĩ Anh đồng ý, nhưng để tránh có chuyện không hay xảy ra, những người khác của Thần Toán môn không được vào cũng.

Vào Linh Lung trận rồi, thấy trận pháp đã đại loạn, mọi người đều rất đỗi kinh ngạc, bọn họ nhanh chóng tìm kiếm nhóm người Tiêu Kỳ, Tào Hạ Đông, may mắn khi đi về phía sương trận, thấy tín hiệu đạn khói của Giang Vĩ Anh, hai nhóm đã thuận lợi tập hợp. Có điều không thấy Nhiễm Phi Trạch, Tô Tiểu Bối và Quý Gia Văn đâu. Cửu Linh Đạo chưởng nói quẻ tượng đại hung, muốn vào sương trận tìm người, nhưng vì trời đã tối, đêm nay lại không có trăng, mọi người đều nói nên chờ ban ngày hãy hành động, buổi tối quá nguy hiểm. Có người hoài nghi động cơ của Cửu Linh Đạo chưởng, cảm thấy ông ta muốn mượn sương trận này để giết người diệt khẩu, tạo sự cố nhằm thoát tội.

https://thuviensach.vn

Cửu Linh Đạo chưởng đương nhiên rất tức giận, liền châm đuốc tự mình vào trận pháp tìm người. Tìm kiếm rất lâu, cuối cùng gặp được Quý Gia Văn đang bị mắc kẹt đi lòng vòng trong trận pháp, lại nghe thấy Quý Gia Văn nói về chuyện của Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bối, thế là hai người vội vàng đến đây.

Nhiễm Phi Trạch nghe bọn họ nói xong, cũng nói với Cửu Linh Đạo chưởng manh mối vụ án kia. "Tô cô nương tra ra được khi xảy ra vụ án, Phương Bình không hề nghe thấy tiếng chuông."

Cửu Linh Đạo chưởng chấn động. "Thật sao? Cô nương ấy làm thế nào tra được?"

"Nàng ấy tự có biện pháp của mình. Chúng ta bình thưởng chỉ nghiên cứu sự việc, còn nàng ấy giỏi về phân biệt người."

"Cô nương ấy có thể chứng minh không? Chứng minh Phương Bình căn bản không hề nghe thấy, nhìn thấy gì, chứng minh sự trong sạch của ta."

Nhiễm Phi Trạch hơi xê dịch để Tô Tiểu Bối có thể nằm thoải mái hơn, lại kiểm tra mạch trên cổ nàng, dường như tình hình đã tốt hơn một chút, lúc này mới nói: "Nếu Đạo chưởng thực sự trong sạch, đương nhiên là có biện pháp chứng mình."

Cửu Linh Đạo chưởng nhìn Nhiễm Phi Trạch, đột nhiên bật cười. "Hoá ra là như vậy, hoá ra là như vậy. Chẳng trách quẻ đó nói bắt buộc phải là cậu, hoá ra là như vậy."

Nhiễm Phi Trạch đợi ông ta cười xong, lại nói: "Có ta cũng vô dụng, duy chỉ có Tô cô nương mới có thể giải được oan khuất của Đạo chưởng."

Cửu Linh Đạo chưởng trợn mắt lên. "Tiểu tử, lão phu đã mạo hiểm vào cứu hai người, đương nhiên là sẽ gắng hết toàn lực. Cậu không cần lo lắng việc ta sẽ chê cô nương phiền phức mà không cứu giúp." Lời sau đó ông ta lại tự nói tự nghe: "Phương Bình à Phương Bình, ta với ông không thù không oán, vì sao ông phải làm như vậy?"

https://thuviensach.vn

Sau nửa đêm, Tô Tiểu Bối khá lên một chút, hô hấp ổn định hơn nhiều, người cũng không còn nóng như trước nữa. Thỉnh thoảng nàng hé mắt ra, biết nói khát, Nhiễm Phi Trạch cho nàng uống nước, nàng lại mơ màng ngủ tiếp. Cửu Linh Đạo chưởng nhìn nàng, thấy khó tin việc tẩy sạch oan khuất lại phải dựa vào một nữ tử cổ quái thế này. Trên đời này, e là không còn tìm được người nào nhếch nhác hơn nàng ta nữa. Nhìn mái tóc ngắn kia, y phục trên người kia, đôi tất vải bẩn thỉu rõ ràng là mới được khâu ra.

Nhiễm Phi Trạch không vui lắm trước ánh nhìn của ông ta, cô nương nhà chàng y phục không chỉnh tề, nhìn kỹ như vậy làm gì chứ. Chàng điều chỉnh lại tư thế của Tô Tiểu Bối, chỉ để lộ ra một ít lưng và vai.

Cửu Linh Đạo chưởng như thể phát hiện ra sự cẩn thận của Nhiễm Phi Trạch, khẽ ho một tiếng, quay mặt đi, nhưng lại nhìn thấy Quý Gia Văn đang ôm chiếc hộp đại đao kia ngủ gật. Cửu Linh Đạo chưởng bị bộ dạng ngốc nghếch của thiếu niên này chọc cho buồn cười, khoé miệng khẽ cong lên, ông ta yên tĩnh được một lúc, bỗng nói với Nhiễm Phi Trạch: "Đợi ra khỏi trận pháp rồi, ta sẽ bốc cho cô nương một quẻ."

Cửu Linh Đạo chưởng được gọi là Thần Quái, có được quẻ bốc của ông ta, người người trong giang hồ cầu mà chẳng được. Nhưng Nhiễm Phi Trạch đột nhiên thấy hơi chột dạ, nhớ đến lời Tô Tiểu Bối nói đùa với chàng rằng là nàng là yêu quái. Chàng không tin nàng là yêu, nhưng Cửu Linh Đạo chưởng từng nói lúc ông ta bốc quẻ cho Tô Tiểu Bối, quái bàng đã nứt. Ừm, dân gian truyền kỳ, trong câu chuyện người ta kể, có nói đạo chưởng gì đó trừ yêu diệt tà…

Nhiễm Phi Trạch hơi bất an, đạo nhân này chủ động muốn bốc quẻ như vậy là đang có tính toán gì? "Cũng không biết nàng có đồng ý không, hảo ý của Đạo chưởng, ta thay nàng cảm tạ trước."

Cửu Linh Đạo chưởng hơi nhíu mày, nhưng không nói gì.

https://thuviensach.vn

Sau đó không ai nói gì nữa, mọi người tự nhắm mắt dưỡng thần. Đến khi trời vừa sáng, ánh nắng xuyên qua tầng sương mù chiếu xuống, Nhiễm Phi Trạch mới phát hiện sương đã nhạt đi. Tô Tiểu Bối tuy vẫn yếu ớt nhưng đã tốt hơn ngày hôm qua, mắt cũng có thể mở được ra, còn nói với chàng là cảm thấy lạnh nữa.

Nhiễm Phi Trạch xoa xoa cánh tay của cô, an ủi rằng lát nữa mặt trời lên cao sẽ ấm áp hơn. Quý Gia Văn lấy chiếc áo mặc ngoài từ trong tay nải của cậu ta ra, nói là đồ sạch sẽ, đưa cho Tô Tiểu Bối dùng. Trong tình huống đặc biệt này, Nhiễm Phi Trạch cũng không bận tâm chê bai đây là áo của nam tử khác, vội cầm lấy nó khoác lên người Tô Tiểu Bối. Nhưng Tô Tiểu Bối vẫn cảm thấy lạnh.

“Chúng ta mau chóng ra ngoài thôi, rời khỏi núi Linh Lung còn cần phải mất cả một ngày trời, tình trạng của cô nương phải đi khám đại phu càng sớm càng tốt.”

Nhiễm Phi Trạch đương nhiên biết rõ, chàng ôm Tô Tiểu Bối lên, thương lượng với Cửu Linh Đạo chưởng và Quý Gia Văn về tuyến đường và cách đi rồi lập tức xuất phát.

Sương đã mỏng hơn ngày hôm qua, thêm vào đó Quý Gia Văn đã đi qua đi lại nơi này ba lần, Cửu Linh Đạo chưởng lại là lão giang hồ, nên Nhiễm Phi Trạch lần này có người bảo vệ ở hai bên, thế là ba người thuận lợi đi được một đoạn đường dài. Thỉnh thoảng có ám tiễn bắn ra, Quý Gia Văn lại giơ hộp khiên của Nhiễm Phi Trạch, còn Cửu Linh đạo chưởng khua Cửu Linh trảm, đều che chắn bảo vệ cho Tô Tiểu Bối.

Cứ như thế, tuy có kinh sợ nhưng không nguy hiểm, cuối cùng họ cũng qua được trận pháp, thấp thoáng nghe thấy có tiếng gọi của người khác ở phía xa. Quý Gia Văn hét lên hai tiếng về hướng đó, nhưng không có ai đáp lời. Cửu Linh Đạo chưởng rung Cửu Linh Trảm, tiếng chuông xuyên thấu sương mê, báo hiệu cho những người khác biết. Nhiễm Phi Trạch lưu tâm

https://thuviensach.vn

để ý xung quanh, bỗng nói: "Cẩn thận, sương dường như trở nên dày hơn rồi."

Cửu Linh Đạo chưởng nhíu mày: "Lẽ nào có người lại khởi động trận pháp?"

"Hả?" Quý Gia Văn thấy hơi căng thẳng. Hôm qua, Nhiễm Phi Trạch cũng nói cái cây đó là do người khác cố ý đánh gãy, lẽ nào thực sự có ác nhân ẩn nấp mai phục ở xung quanh?

"Đích thị có người ngầm giở trò quỷ." Nhiễm Phi Trạch vô cùng tức giận, nếu như là trước đây, chỉ để gây rối chơi đùa thì chàng cũng nguyện ý chơi cùng, rồi chỉnh đốn đối phương một trận, nhưng hiện giờ liên luỵ đến chuyện phải đưa Tô Tiểu Bối vượt qua nguy hiểm, nên chàng vô cùng tức giận. Chỉnh đốn đối phương cũng không trút được hết cơn giận. "Đừng có để cho ta biết được là kẻ nào giở trò bẩn thỉu này."

"Chúng ta còn cách đường rời khỏi trận pháp rất gần, chớ hoảng, chớ gấp." Quý Gia Văn bị hai vị tiền bối đồng thời quét mắt nhìn qua, lúc này mới phát giác ra mình vừa căng thẳng quá mà nói ra lời lẽ giống như khẩu khí dỗ dành trẻ con.

Cửu Linh Đạo chưởng thu Cửu Linh Trảm lại, ông ta bất động, Cửu Linh Trảm liền trở về trạng thái yên tĩnh. "Cậu thấy thế nào?" Ông ta hỏi Nhiễm Phi Trạch.

"Mục tiêu của hắn là ta và Tô cô nương."

"Nhóm người của Giang Chưởng môn đều đã đến, chỉ cần có thể tụ hội, kẻ đó khó mà giở trò quỷ nữa."

Nhiễm Phi Trạch mím môi nghiêm nghị, trong lòng chàng đã có đối tượng hoài nghi, nhưng vẫn chưa nghĩ ra vì sao kẻ đó muốn làm thế này. Cửu Linh Đại chưởng nhìn quanh, đoạn đường này là chỗ then chốt để vượt qua sương trận, hễ có sương dày thì hung hiểm sẽ tăng thêm mấy phần.

https://thuviensach.vn

“Như thế này đi, ta đi trước dò đường, tiếng của Cửu Linh Trảm rất dễ nhận ra, mọi người nghe thấy tiếng chuông bình thường thì là vô sự, nếu như tiếng chuông vang gấp, tức là ta đang khua Cửu Linh Trảm để công kích ám khí, như thế, mọi người sẽ có thể biết được phía trước có nguy hiểm. Quý tiểu ca trên tay có khiên có đao, có thể hộ vệ cho hai người. Chỉ một đoạn đường, chắc hẳn có thể xông ra ngoài được.”

Quý Gia Văn và Nhiễm Phi Trạch đều gật đầu đồng ý, thế là Cửu Linh Đạo chưởng một mình mở đường, Quý Gia Văn mở hộp khiên ra hộ về ở phía sau, Nhiễm Phi Trạch nghe âm thanh phân biệt tình thế, dẫn bọn họ rời đi.

Cửu Linh Đạo chưởng không cẩn thận chạm phải hai chỗ có cạm bẫy, may mắn đề chuyển nguy thành an, cuối cùng đã gặp được nhóm người đến tìm kiếm bọn họ. Mọi người gặp nhau, rốt cuộc đã yên tâm hơn, khi trao đổi tình hình mới biết mấy người bị thương đều đã được bố trí ở ngoài trận, bọn Giang Vĩ Anh, Tiêu Kỳ dẫn theo mấy người công phu tốt vào trận pháp tìm người. Bọn họ không nhiều lời, nhanh chóng tổ chức đội hình xông ra khỏi trận pháp.

Sương mù càng lúc càng nhạt, cuối cùng tầm nhìn trước mặt đã rõ ràng hơn, Nhiễm Phi Trạch thở phào một hơi, cúi đầu nhìn Tô Tiểu Bối. Cô được bọc trong chiếc áo khoác, trông càng nhỏ bé hơn, sắc mặt trắng bệch, suy nhược.

“Còn lạnh không?”

Tô Tiểu Bối khẽ gật đầu. Nhiễm Phi Trạch đau lòng ôm cô thật chặt. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, mấy người bọn họ, ai cũng mồ hôi nhễ nhại, còn nàng mặc ba lớp áo mà vẫn thấy lạnh.

“Cố chịu đừng thêm chút nữa, ta đi tìm thuốc.”

Tô Tiểu Bối gật đầu. Cô không chịu đựng thì còn có thể thế nào? Đã bệnh thì phải chịu thôi, có điều cô rất không phục. Tại sao cô lại xui xẻo

https://thuviensach.vn

như thế này chứ?

Nhiễm Phi Trạch cùng mọi người đến nơi dừng chân bên ngoài trận pháp, từ xa đã trông thấy rất nhiều người đang ngồi nghỉ ngơi. Tiêu Kỳ chỉ hai bên, dặn dò: "Chớ có lại gần, chỉ đoạn giữa này mới an toàn thôi." Nhiễm Phi Trạch nghe theo, ánh mắt tìm kiếm Phương Bình và Phó Ngôn đầu tiên. Hai người này đều có mặt, trên người cũng có vài vết thương nhẹ.

Chàng chỉ quét mắt nhìn bọn họ một cái, rồi đi tìm Giang Vĩ Anh xin thuốc. Giang Vĩ Anh kiểm tra qua tình hình của Tô Tiểu Bối, cũng nói độc không nguy hiểm đến tính mạng, có điều trước khi trúng đọc thể chất cô đã yếu, ở trong núi qua đêm bị nhiễm lạnh, muốn giải độc căn vẫn phải đi tìm đại phu mới được.

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, nói chàng cũng biết vậy, nhưng trước mắt muốn cầu thuốc giải trị hết độc trước. Giang Vĩ Anh đưa thuốc cho chàng, Nhiễm Phi Trạch nhìn rồi ngửi một hồi, mới cho Tô Tiểu Bối uống.

Tô Tiểu Bối gắng gượng hỏi: "Mới chỉ trong một đêm, huynh đã cho ta uống ba lần thuốc, liệu có đáng tin không?" Nói thế nhưng cô vẫn ngoan ngoãn nuốt thuốc xuống.

"Cái gì?" Nhiễm Phi Trạch thấy cô uống hết thuốc rồi mới yên tâm. "Ý nàng muốn nói là ổn thoả sao?"

Tô Tiểu Bối chẳng còn sức lực. "Đầu óc ta không vận hành được, đừng có sửa lời ta nữa."

"Rất là ổn thoả. Nàng xem nàng vẫn còn tinh thần để đấu khẩu kia mà."

Thật muốn lườm chàng một cái, Tô Tiểu Bối nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ. Nhiễm Phi Trạch lại kiểm tra mạch tượng ở cổ cô, cảm thấy tình trạng của cô thực sự đã ổn định, lúc này mới rảnh để suy ngẫm tình hình trước mắt. Vừa nghĩ đến đó thì phát hiện không thấy Cửu Linh Đạo chưởng đâu. Cẩn thận lắng nghe, thấy tiếng chuông Cửu Linh Trảm của ông ta thấp thoáng ở rất xa.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch hỏi Giang Vĩ Anh: "Cửu Linh Đạo chưởng đâu rồi?"

Giang Vĩ Anh cũng nhìn xung quanh, lúc này mọi người đang tập hợp, tụ lại thành một nhóm nói chuyện nghỉ ngơi, nhưng không thấy Cửu Linh Đạo chưởng đâu. "Vừa rồi ta còn thấy ông ta ở đây mà."

Nhiễm Phi Trạch tiếp tục lắng nghe, nhưng không thấy tiếng chuông Cửu Linh Trảm đâu nữa, điều này chứng tỏ Cửu Linh Đạo chưởng đã dừng lại, không di chuyển nữa. Giang Vĩ Anh gọi những người khác cùng đi tìm, không muốn lại có người bị lạc. Chẳng mấy chốc có người ở chỗ đường rừng gọi lớn: "Người đâu mau đến đây, tìm được rồi."

Nhiễm Phi Trạch nhận ra đó là giọng nói của La Hoa của Nhật Nguyệt sơn trang. Mọi người nghe vậy, vội vàng chạy về phía đó, bỗng nhìn thấy một bóng dáng mặc đạo bào đổ gục xuống đất.

Đó là Cửu Linh Đạo chưởng.

Mọi người rất đỗi kinh ngạc. Tiêu Kỳ chạy qua đó, đỡ Cửu Linh Đạo chưởng dậy, phát hiện sau lưng ông ta cắm bốn mũi đoản tiễn, hẳn là bị ám khí bắn trúng, vì có một mũi cắm trúng vào sau tim, người đã tắt thở.

Xảy ra chuyện bất ngờ này, mọi người đều bàng hoàng ngơ ngẩn. Rõ ràng vừa rồi vẫn còn êm đẹp, lẽ nào ông ta muốn đi tìm đường trước, vô ý chạm phải cơ quan nên gặp nạn?

Nhiễm Phi Trạch đang ôm Tô Tiểu Bối, nhìn di thể của Cửu Linh Đạo chưởng, tâm trạng bất giác nặng nề. Vừa mới đây, ông ta đã cứu bọn họ ra, còn nói đợi ra khỏi trận pháp rồi, sẽ bốc một quẻ cho Tô Tiểu Bối. Lời còn bên tai, kết quả lại thế này.

Nhiễm Phi Trạch ôm Tô Tiểu Bối chạy đến, để cô ngồi ở một bên, còn mình cẩn thận lật xem thi thể của Cửu Linh Đạo chưởng. Bọn họ vừa mới từ trong trận pháp đi ra, Cửu Linh Đạo chưởng lại cẩn thận kỹ càng, hiểu rõ trận pháp lợi hại, làm sao có thể chạm phải cơ quan mà mất mạng được?

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch nhìn mũi tiễn bắn trúng Cửu Linh Đạo chưởng, khoé miệng mím chặt. Những người khác cũng đến xem, rồi đều cất tiếng thở dài. Giang Vĩ Anh nhận thấy vẻ mặt khác thường của Nhiễm Phi Trạch, lại kiểm tra một lần nữa, sau khi xem xong thì không nói một lời.

Sau đó Giang Vĩ Anh dặn dò phải đưa di thể của Cửu Linh Đạo chưởng ra ngoài an toàn, mọi người xúm vào, dùng cành cây và dây thừng buộc lại thành giá khiêng, đặt thi thể của Cửu Linh Đạo chưởng lên trên. Sau đó mọi người hò nhau đỡ người bị thương, đeo hành lý lên đường, may mắn đến cuối ngày không gặp phải sóng gió gì lớn nữa, thuận lợi quay lại chiếc cầu là cửa vào của Linh Lung trận.

Đầu bên kia cầu có một toán người đang đứng đợi, trong số đó có rất nhiều người của Thần Toán môn, do Chưởng môn Cố Khang dẫn đầu đứng đợi. Nhìn thấy mọi người đã ra ngoài, vẻ mặt ông ta đầu tiên lộ ra nét vui mừng, nhưng cẩn thận nhìn kỹ trong đám người không thấy bóng dáng của Cửu Linh Đạo chưởng, lại nhiều thêm một chiếc cáng, sắc mặt của nhóm người Thần Toán Môn lập tức thay đổi.

Đợi mọi người qua cầu rồi, đến phía trước, bọn người Cố Khang liền nhào đến chỗ chiếc cáng, nhìn thấy đó đích thực là Cửu Linh Đạo chưởng, nét mặt bỗng chốc lộ vẻ bi thương, ai oán khóc gào một trận.

Nhiễm Phi Trạch nhíu mày nhìn, Tô Tiểu Bối cố gắng xốc lại tinh thần, cũng muốn cẩn thận suy nghĩ, nhưng toàn thận khó chịu không còn sức, mí mắt cũng không mở ra nổi.

Cố Khang khắc chế cảm xúc, lật xem thi thể của Cửu Linh Đạo chưởng, nhìn thấy là bị trúng ám tiễn của cơ quan, liền nhắm mắt lại, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?” Nên trách cứ, nên truy cứu ai đây?

Tào Hạ Đông thuật lại tình hình khi đó, vừa mới ra khỏi trận pháp, chẳng ai ngờ được rằng sẽ lại chạm phải cơ quan ám khí, sự việc ngoài ý muốn này thực khiến người ta đau lòng.

https://thuviensach.vn

Cố Khang nghiến răng, không kìm được vẫn muốn trách cứ một chút: "Nếu không phải là những danh môn đại phái các người tự xưng công bằng công đạo, ngăn cản đệ tử của Thần Toán môn ta không được cùng vào trận với sư thúc tổ, sư thúc tổ của ta không được quan tâm, mới xảy ra thảm kịch này."

"Không thể nói thế được." Tào Hạ Đông không cam tâm chịu bị chụp cho cái mũ như vậy, phản bác: "Tình hình khi đó đích thực là ngoài ý muốn, Cửu Linh Đạo chưởng võ nghệ cao cường, ai mà ngờ được sẽ xảy ra chuyện này? Ngài nói thử xem, có người nào không nói thế không?"

"Có ta."

Trong đám người bỗng có người ứng lời, Tào Hạ Đông sa sầm nét mặt, tỏ vẻ không vui.

Nhiễm Phi Trạch.

Con người này cứ thích đối đầu với người khác hay sao? Tào Hạ Đông quay lại, lạnh giọng nói: "Vậy Nhiễm đại hiệp thử nói xem, khi đó tình hình thế nào?" Ông ta không tin, nhiều đôi mắt nhìn thấy như vậy, chàng còn có thể làm loạn thế nào.

Nhiễm Phi Trạch rất bình tĩnh. "Tình hình thì đúng như những gì Tào Chưởng môn nói, nhìn thì có vẻ như là ngoài ý muốn. Nhưng vết thương của Cửu Linh Đạo chưởng lại nói cho ta biết, cái chết của ngài ấy không phải là ngoài ý muốn."

Lời này vừa nói ra, người bên phía Thần Toán môn bỗng chốc trở nên cảnh giác, căng thẳng: "Lời này là có ý gì?"

Nhiễm Phi Trạch nhìn Giang Vĩ Anh, nói tiếp: "Vết thương chí mạng của Đạo chưởng là một mũi tiễn cắm vào phần tim ở sau lưng, chỗ đó cách sương trận hơi xa, lực bắn của cơ quan ám khí không quá mạnh, Đạo

https://thuviensach.vn

chưởng tuy trúng tiễn nhưng không hề chí mạng, chỉ có mũi tiễn trúng tim lại được đâm vào vừa chuẩn vừa sâu."

Bọn người Cố Khang vội lật thi thể lại xem, lúc này mới chú ý đến, độ sâu của mũi tiễn ở chỗ tim đích thị là khác với ba mũi còn lại.

Nhiễm Phi Trạch lại nhìn Giang Vĩ Anh, thấy ông ta lặng lẽ gật đầu, chàng nói tiếp: "Giang Chưởng môn cũng đã nhìn ra điều khác lạ, cho nên khi đó không biểu lộ gì, chỉ dặn dò khiêng thi thể của Cửu Linh Đạo chưởng ra ngoài an toàn, để tránh kẻ có mưu đồ xấu kia có thể thừa cơ lợi dụng, phá hoại chứng cứ. Đến giờ đã thoát ra khỏi Linh Lung trận, các vị tiền bối giang hồ các môn phái đều ở đây, lời này đã có thể nói rõ ràng rồi."

Cố Khang nghe thấy vậy liền trợn mắt nhìn sang phía đám người vừa ra khỏi trận pháp. "Như vậy, hung thủ chính là một trong số các vị?"

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không ai lộ ra vẻ khả nghi. Cố Khang nhìn chằm chằm một lượt nhóm người này, cũng không thấy được điều gì, muốn nói là nhất định Thất Sát trang đã nhân cơ hội hạ độc thủ, nhưng không có chứng cứ, lại không dám vọng ngôn. Hơn nữa, Linh Lung trận có phải là chỉ có những người này, hay còn có kẻ khác lén lút vào trận hại người, điều này cũng không thể loại trừ. Cố Khang giận dữ, nhưng không nói được lời nào.

"Đạo chưởng vì cứu ta mà dấn thân vào nguy hiểm, đến giờ gặp phải kiếp nạn này, Nhiễm Phi Trạch ta nhất định sẽ tìm ra hung thủ thực sự, để an ủi linh hồn Đạo chưởng ở trên trời."

"Nhiễm Phi Trạch." Một đệ tử của Thần Toán môn hét lên, mọi người cùng nhìn qua, đó là môn đồ theo hầu Cửu Linh Đạo chưởng, tên La Kỳ. "Đạo chưởng bốc quẻ, tính ra mình nhập trận ắt có đại kiếp, nhưng ngài nói cả đời này quang minh lỗi lạc, tuy kẻ thù không ít, người căm ghét ngài không thiếu, nhưng ngài đường đường chính chính, không giết hại Phương Trang chủ của Thất Sát trang, ngài bị oan. Đạo chưởng tin tưởng huynh nhất định có thể rửa oan cho ngài, cho nên bất luận thế nào cũng muốn

https://thuviensach.vn

thuyết phục những người khác cùng nhập trận tìm mọi người. Đến giờ ngài gặp nạn, cũng coi như vì huynh. Huynh nhất định phải nói được làm được, không những phải tìm ra hung thủ sát hại Đạo chưởng, mà còn phải bắt được hung thủ thực sự giết Phương Trang chủ, trả lại sự trong sạch cho Đạo chưởng. Những điều Đạo chưởng muốn chỉ có như vậy thôi."

Những lời này khiến cho mọi người không khỏi xúc động.

Điều mong muốn chỉ có như vậy, đáng tiếc người đã bỏ mạng nơi hoàng tuyền.

"Nhiễm Phi Trạch ta, nói được là làm được."

https://thuviensach.vn

Chương 16

Nhiễm Phi Trạch đưa Tô Tiểu Bồi quay lại nhà của chàng. Người các môn các phái ở trước Linh Lung trận cũng đều tản đi.

Thần toán môn gạt nước mắt đưa thi thể của Cửu Linh Đạo chưởng rời đi. Các đệ tử của Thất Sát trang vây quanh Phương Bình và Phó Ngôn, quan tâm đến thương thế của bọn họ, thấy không có chuyện gì, cũng rời đi. Huyền Thanh phái và các phái khác càng chẳng có mắc mớ ân oán gì, hai phái kia đã đi, bọn họ đương nhiên cũng không lưu lại lâu.

Giang Vĩ Anh đứng trước cầu độc mộc, nhìn đầu kia của cây cầu, lại nhìn theo hướng Thần Toán môn và Thất Sát trang riêng rẽ rời đi, trong lòng rất khó chịu. Cửu Linh Đạo chưởng mất mạng, án mạng của ông ta và Thất Sát trang giống nhau sao, mũi đoản tiễn đâm vào sau trái tim đó đích thị là sâu hơn ba chiếc còn lại, ông ta đã nhìn ra được, nhưng không lập tức nói ngay. Khi đó, suy nghĩ đầu tiên trong lòng ông ta chính là vướng mắc giữa hai môn phái này đã làm ầm ĩ giang hồ khá lâu, cuối cùng cũng có một cái kết, kiếp nạn giang hồ phải trải qua một trận giết chóc cuối cùng đã có thể tránh được. Cho nên ông ta không nói gì, nếu như người khác không phát hiện ra, hoặc là không nhắc đến, ông ta nghĩ mình sẽ mãi mãi cất giấu chuyện này ở trong lòng. Ông ta sẽ âm thầm thăm dò, ngẫm nghĩ lại, có lẽ vết thương này đích thực là ngoài ý muốn, có lẽ là Thất Sát trang tự mình xử lý vụ án, đương nhiên ông ta cũng sẽ hỏi cho rõ ràng, nhưng ông ta thực sự thấy mừng cho vụ án của Thất Sát trang.

Vụ án kéo dài lâu quá rồi, thực sự rất phiền phức, nếu lôi kéo các môn phái ầm ĩ giết chóc lẫn nhau, mọi việc sẽ không dễ xử lý. Ông ta quả là đã nghĩ như vậy.

Không ai nói điều gì, bất luận họ có phát hiện ra điểm khác thường hay không, nhưng quả thực không có ai nhắc đến vết thương chỗ sau trái tim,

https://thuviensach.vn

tuy nhiên Giang Vĩ Anh hoàn toàn không ngờ, Nhiễm Phi Trạch lại muốn ra mặt. Chàng đứng ra nói chuyện này, ông ta đương nhiên không thể phủ nhận, trên thực tế nếu như có người nhắc đến, đương nhiên ông ta cũng sẽ không phủ nhận.

Có điều Giang Vĩ Anh nhớ lại việc Cửu Linh Đạo chưởng vội vàng tìm ông ta đi cứu người, bất chấp ngăn cản, một mình xung vào trận, cuối cùng lại rơi vào kết quả thế này. Ông ta cũng nghe thấy những lời đó của Trần Toán môn, Cửu Linh Đạo chưởng chỉ cầu chứng minh sự trong sạch của mình, yêu cầu đó đúng là không quá đáng. Cửu Linh Đạo chưởng tự cao tự đại, ngạo mạn vô lễ, khiến người ta không ưa, nhưng yêu cầu này của ông ta đúng là không quá đáng chút nào.

Giang Vĩ Anh thở dài một tiếng, cảm thấy rất áy náy.

Một đám đệ tử Huyền Thanh phái cùng Giang Vĩ Anh quay lại biệt viện. Quý Gia Văn vẫn đeo đao của Nhiễm Phi Trạch, cảm xúc rất sa sút, cậu ta và Cửu Linh Đạo chưởng cùng bảo vệ Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi phá trận thoát ra, cảm thấy Đạo nhân này cũng là một người tốt, mọi người đều không muốn mạo hiểm vào trận tìm người trong đêm, chỉ có Đạo chưởng nguyện ý đi vào. Lão Đạo chưởng gặp được cậu ta trong trận pháp, khi đó cậu ta rất sợ hãi, không tìm được đường đi, trời thì đã tối, cậu ta nghĩ Tô Tiểu Bồi sẽ chết, cậu ta thật vô dụng. Là Đạo chưởng đã cứu cậu ta, còn cứu cả Tô cô nương.

Quý Gia Văn càng nghĩ càng cảm thấy đau lòng, hai tròng mắt cay cay. Đạo chưởng võ nghệ cao cường, tại sao lại ra đi đơn giản như vậy, quá đột ngột, hoàn toàn không cách nào dự liệu được.

Tiêu Kỳ đến bên cạnh Quý Gia Văn, xoa đầu cậu ta. “Thập Bát, chớ buồn bã, sống chết có số.”

Quý Gia Văn gật đầu, nói với Tiêu Kỳ: “Đại sư huynh, đao của Nhiễm tiền bối vẫn ở chỗ đệ. Đệ đi trả cho huynh ấy.”

https://thuviensach.vn

“Được.” Tiêu Kỳ gật đầu, bỗng nhớ ra. “Đúng rồi, trước khi trận pháp đó kích hoạt, đệ hưng phấn chạy đến gọi ta, là vì chuyện gì vậy?”

Y vừa hỏi, Quý Gia Văn cũng nhớ ra, lúc đó Nhiễm Phi Trạch nói muốn tặng đao cho cậu ta, cậu ta thấy ngại, nhưng lại rất muốn lấy, thế là muốn nhờ đại sư huynh giúp cậu ta đưa ra chủ ý, chạy được nửa đường, trận pháp đột nhiên khởi động, cậu ta vội quay lại tìm Nhiễm Phi Trạch, nên chưa hỏi được. Đến giờ xảy ra chuyện này, cậu ta cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi nào nhận thanh đao này nữa. Quý Gia Văn lắc đầu, trả lời: “Không có gì, chỉ là khi đó nghĩ đến chuyện thú vị muốn nói với huynh.”

“Ừ.” Tiêu Kỳ khẽ gật đầu, không để tâm.

“Vậy giờ đệ đi, trả đao xong đệ sẽ quay về luôn.” Quý Gia Văn bảo với Tiêu Kỳ, lại chạy qua bên kia nói với Giang Vĩ Anh một tiếng. Giang Vĩ Anh đồng ý, cậu ta liền đeo đao chạy đi.

Quý Gia Văn chạy liền một mạch đến nhà Nhiễm Phi Trạch. Lúc này, Nhiễm Phi Trạch đang đun nước lau mặt và chân tay cho Tô Tiểu Bồi, nhìn tinh thần của cô mệt mỏi, vẫn còn nóng sốt thì rất phiền lòng. Thấy Quý Gia Văn đến vừa khéo, chàng liền nhờ cậu ta đi mời đại phu đến.

Quý Gia Văn đặt đao xuống, vội chạy đi mời đại phu. Đại phu đến bắt mạch chuẩn đoán, cậu ta lại ở bên cạnh giúp mài mực, chuẩn bị giấy bút để đại phu kê đơn. Kê đơn xong, cậu ta chẳng kịp nghỉ ngơi, lại chạy đi giúp bốc thuốc.

Đứa trẻ hiểu chuyện, ngoan ngoãn, lại nghe lời thế này, Nghiễm Phi Trạch liền nói với Tô Tiểu Bồi: “Đứa trẻ tốt thế, tại sao lại rơi vào miệng của Huyền Thanh phái nhỉ?”

Tô Tiểu Bồi không có tinh thần, không có sức lực nhưng vẫn phụ hoạ chàng: “Cướp đi.”

“Đó đâu phải hành vi của quân tử.” Nhiễm Phi Trạch làm bộ làm tịch, làm ra vẻ chớ có xúi giục ta.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi phớt lờ chàng, nói: “Muốn ăn cháo.”

“Lát nữa ta sẽ làm cho nàng.”

“Cháo thịt nạc trứng muối.”

“Đó là cái gì?”

“Không có sao?” Tô Tiểu Bồi rất thất vọng, trong miệng vừa đắng vừa khô, muốn ăn bát cháo thơm phức.

Nhiễm Phi Trạch thấy bộ dạng chu miệng không cam tâm của cô thì lập tức mềm lòng. “Có, có.” Nghe có vẻ như chỉ cần cho trứng và thịt vào cháo nấu lên.

Tô Tiểu Bồi rất hoài nghi nhìn chàng.

“Cháo ta nấu chắc chắn là ngon.” Cứ tự khen mình đã rồi tính sau.

Tô Tiểu Bồi bị bộ dạng của chàng chọc cho bật cười.

“Ta rất khó chịu.”

“Cố chịu một chút là được. Thập Bát đi cắt thuốc rồi, nàng uống thuốc xong là có thể khoẻ lại.”

“Bẩn rất là khó chịu.”

“Đã lau qua rồi, đợi khỏi bệnh mới được tắm gội.”

“Tráng sĩ cho ta mượn thêm một bộ y phục đi” Cô vẫn đang mặc những bộ đồ khi ở trong rừng, sớm đã bẩn và hôi lắm rồi. Nhiễm Phi Trạch biết tranh thủ thời gian nhanh chóng thay cho mình một bộ đồ sạch sẽ, khiến cô ngưỡng mộ và đố kỵ.

“À.” Nhiễm Phi Trạch hiểu ra, đúng là y phục nàng mặc đã rất bẩn và có mùi khó chịu, nhưng mà, khụ khụ. “Ta không ngại chuyện vất vả vì cô nương, nhưng mà, tuy ta là hán tử thô lỗ, nhưng cũng giữ lễ thủ tiết...”

https://thuviensach.vn

“Ta tự thay được.”

Nhiễm Phi Trạch tắc nghẹn, chàng còn chưa nói xong mà, cắt lời nhanh như vậy để làm gì chứ, nửa đoạn sau của chàng mới là trọng điểm đó.

“Nhanh chút.” Tô Tiểu Bồi giục, đổi lại một cái nhìn nộ khí ai oán của chàng. Đã không hiểu phong tình thì thôi, còn không biết xấu hổ mà giục nữa chứ.

“Nàng làm được không?” Thực sự không cần chàng giúp đỡ ư? Thay y phục, chàng thích làm công việc này.

Tô Tiểu Bồi chẳng còn chút sức lực nào, chỉ đành nhướng mày nhìn chàng. Nhiễm Phi Trạch xoa mũi, bới hòm y phục, chọn ra chiếc mới nhất, sạch nhất. “Nàng mặc tạm cái này trước, để ta đi mua cho nàng vài bộ mới.” Thật ấm ức, chẳng lợi dụng được chút gì, còn phải gắng sức chiều chuộng, lấy lòng nàng nữa chứ.

Tô Tiểu Bồi đón lấy bộ y phục, đuổi chàng ra ngoài. Nhiễm Phi Trạch đóng cửa phòng, còn không quên nhắc nhở: “Nếu như nàng không chống đỡ được, ngất ra đó thì gọi một tiếng, ta sẽ vào.”

“Ngốc nghếch.” Ngất đi rồi sao có thể gọi người được nữa?

Ngốc nghếch xoa mũi, ngồi xổm trước cửa phòng canh chừng. Chẳng có việc gì làm. lại thẫn thờ nhớ đến cô nương, thay y phục à, việc này chàng thích làm mà. Ai chà, đáng tiếc không có cơ hội. Nghĩ quá nhiều, bỗng cảm thấy trên lưng hơi nhộn nhạo, đó là cảm giác khi bộ ngực mềm mại của Tô Tiểu Bồi khẽ chạm vào còn lưu lại, chàng không kìm được lại tưởng tượng ra phần cơ thể mềm mại và đường cong nơi đó, nghĩ đến mặt lại đỏ ửng lên.

Quý Gia Văn quay lại, nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch trong bộ dạng mặt mày đỏ bừng.

“Tiền bối.” Không phải huynh cũng bị trúng độc, bây giờ mới phát tác chứ?

https://thuviensach.vn

“Đi, đi.” Nhiễm Phi Trạch không vui phẩy phẩy tay, tại sao người bên cạnh chàng đều không hiểu biết như thế chứ?

“Ồ.” Quý Gia Văn đặt bó thuốc xuống, cầm một gói trong đó rồi đi ra ngoài. “Vậy ta đi sắc thuốc đây, tiền bối.”

Nhiễm Phi Trạch hơi khựng lại, chàng oán trách nhầm rồi, đứa trẻ này khá là hiểu biết, quá hiểu biết ý chứ. Tô Tiểu Bồi ở trong phòng gọi một tiếng, Nhiễm Phi Trạch vội chuyển sự chú ý trở về, đẩy cửa đi vào, Tô Tiểu Bồi mệt đến mức mặt mũi phờ phạc, nằm xuống giường thở dốc, y phục bẩn đã thay ra, vứt ở dưới đất.

Nhiễm Phi Trạch thu dọn tất cả đồ bẩn lại, sờ thử trán cô, thấy cô mệt mỏi, liền bảo cô ngủ đi một chút. Đợi tất cả yên ổn rồi, chàng vòng đến gian bếp ở hậu viện, nhìn thấy Quý Gia Văn chẳng biết từ đâu đã kiếm được một cái ấm sắc thuốc nhỏ, rồi tự tìm nước, chẻ củi, nhóm lửa xong xuôi, thuốc đang đặt trên bếp. Thấy chàng đến, cậu ta vội nói: “Chỗ tiền bối không có nước, lát nữa ta sẽ giúp tiền bối đi lấy nước về.”

“Được.” Nhiễm Phi Trạch không khách khí, chàng phải trông chừng Tô Tiểu Bồi, thực sự không tiện rời đi. Chàng đi một vòng trong bếp, hỏi: “Thập Bát, cậu từng nghe qua món cháo thịt nạc trứng muối chưa?”

“Đó là thứ gì?”

Cậu ta cũng không biết. Điều này khiến trong lòng Nhiễm Phi Trạch dễ chịu hơn nhiều. Chàng móc ít bạc vụn ra đưa cho Quý Gia Văn. “Tiền thuốc đây, bây giờ giúp ta đi kiếm ít lương thực mang về trước, còn cần thêm ít rau, trứng và thịt nạc nữa.”

“Vâng ạ.” Quý Gia Văn nhanh chóng rời đi, lúc đi còn cầm theo thùng nước ở hậu viện. Nhiễm Phi Trạch lại dạo một vòng nữa trong bếp, muốn hỏi xem cháo thịt nạc trứng muối cô nương muốn ăn là thứ gì, nhưng lại cảm thấy mình không biết thứ đồ này thì thật là mất mặt với cô nương, nghĩ

https://thuviensach.vn

lại thấy mất mặt thì cũng phải để cô nương được ăn thứ mình muốn chứ, bèn quay vào phòng thì phát hiện nàng đã ngủ say rồi.

Có lẽ nằm trên giường thoải mái hơn nên Tô Tiểu Bồi ngủ khá sâu, chàng không nhịn được lại đưa tay xoa gò má cô. "Mau chóng khoẻ lại nhé, ta còn phải dựa vào cô nương để trả lại sự trong sạch cho Đạo chưởng nữa." Tên hung thủ đó thực là quá đáng ghét.

Nhiễm Phi Trạch ngồi ngắm Tô Tiểu Bồi hồi lâu, rồi lại đi xem thuốc sắc thế nào, sau đó nghe thấy tiếng Quý Gia Văn về. Chàng ngước mắt, nhìn thấy cậu thiếu niên này lưng đeo bao gạo, tay cầm trứng và rau, xách một thùng nước, bước chân vững vàng đã quay trở lại. Nhiễm Phi Trạch lại lần nữa thấy tiếc, đứa trẻ tốt như thế này, tại sao lại rơi vào tay Huyền Thanh phái chứ?

Vốn cho rằng Quý Gia Văn đặt đồ xuống xong là sẽ cáo từ rời đi ngay, kết quả cậu ta nói với chàng: "Trước đó, ta đã quay về trong phái xin phép đại sư huynh và sư phụ rồi, Tô cô nương bị bệnh, một mình tiền bối không lo hết việc, ta đến giúp đỡ một chút. Sư phụ và đại sư huynh đã cho phép rồi."

Nhiễm Phi Trạch khẽ gật đầu, đã như vậy rồi chàng cũng không khách khí nữa. Thế là chàng sai cậu ta đi chẻ củi. Quý Gia Văn liền đi làm ngay, tay cầm rìu chắc chắn, nhấc lên cẩn thận bổ xuống. Nhưng chưa bổ được mấy cái, Nhiễm Phi Trạch đã đi đến, đá sải chân của cậu ta rộng ra, vỗ vào lưng, đập vào cánh tay của cậu ta. "Dùng lực không đúng, chỉ tổ vất vả thôi."

Quý Gia Văn hơi sững người, rồi chiếu theo tư thế đó bổ thêm mấy cái, cảm thấy không quen, lực cánh tay không vận được. Nhiễm Phi Trạch lắc đầu, giằng lấy chiếc rìu của cậu ta, đặt một khúc gỗ xuống, thành thục chẻ cho cậu ta xem. Muốn chẻ thành hình vuông thì được hình vuông, muốn chẻ thành mảnh gỗ nhỏ thì được mảnh gỗ nhỏ, dáng vẻ nhẹ nhàng, động tác thành thục.

https://thuviensach.vn

Quý Gia Văn há hốc miệng nhìn. Tiền bối, bổ củi thôi mà, có cần phải đến mức này không?

Nhiễm Phi Trạch chẻ xong một khúc gỗ, trả rìu lại cho cậu ta. "Chẻ củi cũng không ra sao, còn luyện đao kiếm gì được chứ."

Quý Gia Văn im thin thít, lòng hiếu thắng bị kích thích, cậu ta cầm một khúc gỗ đến, chiếu theo động tác của Nhiễm Phi Trạch lúc nãy, bắt đầu chẻ. Nhiễm Phi Trạch đứng ở bên cạnh trông thuốc, vừa nấu cơm vừa chỉ điểm cho cậu ta. Vận lực cánh tay không nhịp nhàng, eo chân không phối hợp thì chỉ có thể sử dụng được tám phần sức lực.

Quý Gia Văn chẻ củi xong, cảm thấy thu hoạch được không ít kiến thức, cậu ta rất vui mừng, nhưng thấy hơi tiếc nuối. "Tiền bối, hết củi rồi." Trong nhà tiền bối sao mà có ít củi thế.

Nhiễm Phi Trạch cười cười. "Cậu có thể quay về Huyền Thanh phái của mình tiếp tục chẻ củi."

Quý Gia văn quệt mồ hôi. "Trong viện có tạp công, rất nhiều sư huynh đệ bọn ta chưa từng làm qua những công việc này." Huyền Thanh phái tiếng tăm vang dội, rất nhiều đệ tử đều đến từ những gia đình giàu có, rất ít người giống như cậu ta xuất than nghèo khó, đến từ nơi xa xôi hẻo lánh.

"Chỉ được cái mã ngoài mà chân tay mềm yếu thì có tác dụng gì?"

Quý Gia Văn không nói gì, ngồi bên cạnh nhìn Nhiễm Phi Trạch nấu cháo. "Nấu thế này cũng ăn được sao?" Thật kỳ quái, thả những thứ này vào thì sẽ có mùi vị gì nhỉ?

Nhiễm Phi Trạch lườm cậu ta. "Có thể nói đao của ta sử dụng không tốt, nhưng không thể nói cháo của ta nấu không ngon."

Quý Gia Văn lén lút bĩu môi. Vậy tức là không thể nói sự thực rồi. Cậu ta nhìn chằm chằm nồi cháo, không nhịn được lại hỏi: "Tiền bối, huynh cảm thấy Đạo chưởng chết như thế nào?"

https://thuviensach.vn

“Bị người ta đâm chết.” Nhiễm Phi Trạch không hề nghi ngờ điểm này.

“Võ công của Đạo chưởng cao như vậy, kẻ nào có thể ra tay nhanh đến thế?” Quý Gia Văn chau mày, nghĩ mãi không thông. Đó là Cửu Linh Đạo chưởng nổi danh, đâu phải những nhân vật nhỏ bé tầm thường giống như cậu ta.

“Ông ấy không đề phòng. Hơn nữa theo ta tính toán thì có hai người. Một người dụ ông ấy nói chuyện phân tán sự chú ý, một kẻ ở phía sau ông ấy lén tấn công và khởi động cơ quan ám tiễn, để sau lưng ông ấy trúng ám tiễn, tạo ra sự cố bất ngờ giả. Kẻ lén tấn công cũng phải có võ công cao cường, không hề thua kém Cửu Linh Đạo chưởng.”

“Nhưng vì sao lại như vậy?” Nếu nói người của Thất Sát trang động thủ, thì điều này hoàn toàn không cần thiết. Các môn phái trong võ lâm đều đang làm chủ cho bọn họ, không cần mạo hiểm phạm vào trọng tội giết người để huỷ hoại thanh danh như thế. Chân mày Quý Gia Văn nhíu lại ngày càng chặt hơn, cậu ta cảm thấy chắc chắn những người khác cũng sẽ nghĩ giống mình.

Nhiễm Phi Trạch đổ thuốc ra bát cho nguội, rồi quay đầu nhìn cậu thiếu niên. “Thập Bát, cậu biết được lý do vì sao thì có thể làm được gì chứ?”

“Đạo chưởng chết oan, đương nhiên phải điều tra ra chân tướng rồi. Chẳng phải tiền bối đã nói muốn làm chuyện này sao? Ta... ta cũng muốn giúp đỡ.”

Nhiễm Phi Trạch gật đầu. “Được, vậy ta sẽ nói cho cậu biết. Cái chết của Trang chủ Thất Sát trang, Đạo chưởng bị oan. Ở trong khe núi đó, Tô cô nương đã tra ra manh mối rồi, có kẻ muốn để Tô cô nương từ đây ngậm miệng cho nên mới xuống tay với bọn ta ở giữa đường, bọn ta bị vây khốn trong trận pháp, nếu như chết rồi thì là chuyện ngoài ý muốn, thần không biết quỷ không hay, chỉ có thể trách chúng ta vận khí không tốt trúng phải ám khí. Cho nên cái cây cậu phát hiện ra đó, là có người cố ý đánh gãy, ép

https://thuviensach.vn

bọn ta vào trong trận. Nhưng không ngờ giữa đường có Cửu Linh Đạo chưởng tới cứu, ông ấy đưa người của các phái đến cứu chúng ta, Tô cô nương được cứu ra ngoài bình an vô sự, ta luôn luôn trông chừng, lại có nhiều người quan tâm, hắn biết hắn không còn cơ hội nữa. Cho nên hắn phải chọn cách mạo hiểm, xuống tay với Đạo chưởng. Hễ Đạo chưởng chết, án mạng coi như kết thúc, sẽ chẳng ai truy cứu vụ án này nữa. Có điều sự tình gấp rút, ngoại trừ lại sắp đặt sự việc ngoài ý muốn ra hắn không còn cách nào khác, hơn nữa Đạo chưởng chết bởi ám khí trước trận pháp, mọi người tuy cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng chẳng nói được gì. Có điều hắn lại sơ suất ở chỗ lực đạo của mũi tiễn."

Quý Gia Văn há hốc miệng. "Nhưng mà, nhưng mà khi đó có nhiều người như vậy, điều tra thế nào bây giờ? Hơn nữa, Phương đại hiệp và Phó đại hiệp của Thất Sát trang đều bị thương, cứ coi như không bị thương thì bọn họ cũng chẳng phải là đối thủ của Cửu Linh Đạo chưởng, hai người đệ tử khác thì chẳng cần nói đến."

"Sẽ tra được chân tướng rõ ràng." Nhiễm Phi Trạch nhìn bát thuốc kia, trông có vẻ rất đắng, chẳng biết cô nương có ngoan ngoãn uống thuốc không.

Quý Gia Văn cố gắng hồi tưởng lại một lượt, nhưng vẫn không nghĩ ra được ai là hung thủ, hơn nữa nếu như chuyện này mắc mớ đến án mạng của Trang chủ Thất Sát trang, vụ án đó vốn đã không giải quyết được, nghĩ thấy chuyện này thực sự quá phức tạp.

Nhiễm Phi Trạch nhìn cậu thiếu niên mệnh khổ, an ủi: "Đừng buồn, đợi cô nương khoẻ rồi, nàng nhất định sẽ có biện pháp. Cậu biết nàng ấy thông minh thế nào rồi đó." Ngữ khí cực kỳ tự hào, kiêu ngạo, như thể trí thông minh đó là của chàng vậy.

Nhưng cô nương cực thông minh đó không thích uống thuốc. Cô trừng mắt nhìn bát thuốc kia, vẻ mặt còn khổ[(1)] hơn cả bát thuốc.

https://thuviensach.vn

(1) Ở đây tác giả muốn chơi chữ, trong tiếng Trung, khổ và đắng cùng một từ, phát âm là "Kũ"

"Thế chất của ta rất tốt, ngủ thêm mấy giấc nữa chắc là sẽ khoẻ lại thôi, không cần uống thuốc đâu." Tô Tiểu Bồi bị mùi thuốc khó chịu xông đến làm cho đầu óc cũng tỉnh táo lại, tại sao cô lại quên mất cơ chứ, nơi đây chỉ có thuốc bắc thôi. Thuốc bắc vừa đắng vừa khó ngửi, lớn từng này rồi cô mới chỉ uống thứ thuốc đó duy nhất một lần khi còn nhỏ, đã thế còn nôn hết ra, sau đó cha mẹ không bao giờ đun thuốc bắc cho cô uống nữa.

Nhiễm Phi Trạch nhíu mày, tại sao chàng lại có thể đoán trước được là nàng sẽ không ngoan nhỉ.

"Đừng ngửi, uống một hơi cạn sạch là được."

Còn uống cạn nữa, cô thực sự không làm được. Mặt Tô Tiểu Bồi càng khổ hơn.

"Ta đã để nguội bớt rồi, chỉ âm ấm thôi, không bỏng miệng đâu, nuốt liền một hơi, chắc chắn sẽ không đắng."

"Vị giác và tốc độ uống chẳng liên quan gì với nhau."

"Cái gì?"

"Ta có thể tiếp tục ngủ không?"

"Uống thuốc xong thì có thể ngủ."

Mặc kệ, Tô Tiểu Bồi nhắm mắt lại đổ người xuống giường, Nhiễm Phi Trạch một tay lôi cô dậy. "Đừng ầm ĩ nữa, mau uống thuốc đi." Bát kề tới tận miệng Tô Tiểu Bồi, cô vừa ngửi mùi đã muốn nôn.

"Có thể đổi sang thuốc viên không?"

"Không có thuốc viên."

https://thuviensach.vn

“Quay về nhất định ta phải đánh chết anh ta.” Muốn khóc quá đi, Nguyệt Lão số 2238, tất cả là do anh ta hại.

“Uống thuốc rồi mới có sức mà đánh người.” mặc kệ nàng muốn đánh ai thì đánh, dù sao cũng buộc phải uống thuốc.

Bát thuốc lại được đưa tới gần, Tô Tiểu Bồi mím chặt miệng, biết là không thể tránh né được, đành nhìn chằm chằm bát thuốc kia, cố lấy dũng khí, nhưng nửa ngày vẫn không lấy đủ can đảm. Nhiễm Phi Trạch lại khuyên: “Nàng xem nàng uống thuốc mà phải mất sức thế này, Thập Bát cũng cười nàng rồi đó.”

Tô Tiểu Bồi ngẩng đầu nhìn ra ngoài. Quý Gia Văn mặt mày vô tội đang đứng nép ngoài cửa, đợi xem có cần cậu ta giúp đỡ gì không. Cậu ta không cười mà. Cậu ta vẫn luôn rất nghiêm túc, trong lòng đang sầu muộn vì Tô Tiểu Bồi không chịu uống thuốc, còn cảm thấy Nhiễm tiền bối thật là vất vả, chứ cậu ta đâu có cười.

Tô Tiểu Bồi không nhìn thấy mặt Quý Gia Văn, quay lại lườm Nhiễm Phi Trạch. Dũng khí thu đủ rồi lại bị chính chàng chặt đứt.

Nhiễm Phi Trạch lại đưa bát thuốc đến trước mặt cô. “Mau uống đi.”

“Sao nhanh thế được.” Chẳng phải giờ còn cần lấy lại dũng khí lần nữa sao.

Bộ dạng phồng má ấm ức đó của Tô Tiểu Bồi khiến Nhiễm Phi Trạch muốn cười. “Chẳng phải nàng tự xưng mình là yêu quái sao, yêu quái mà lại vô dụng như thế à? Nếu như không uống thuốc, lát nữa nàng hiện nguyên hình doạ đứa trẻ Thập Bát kia sợ thì phải làm thế nào?”

Ai là trẻ con chứ, Quý Gia Văn ấm ức.

“Nguyên hình của ta chính là thế này.” Tô Tiểu Bồi ấm ức nghiến răng nghiến lợi nói.

https://thuviensach.vn

“Nguyên hình như thế này mà dám tự xưng mình là yêu quái, lừa trẻ con cũng chẳng lừa nổi. Yêu do lợn biến thành là trư yêu, yêu do rắn biến thành là xà yêu, yêu do cây biến thành là thụ yêu, nàng đây là yêu do người biến thành phải gọi là nhân yêu à? Biến đi biến lại vẫn là hình người, nàng không cảm thấy hổ thẹn à? Chẳng biến ra được bộ dạng uy phong, thực là làm mất mặt yêu tộc.”

Nhân yêu?

Mặt Tô Tiểu Bồi xanh lè, không cần chửi người ta thế chứ, chẳng phải chỉ là uống thuốc thôi sao?

Quý Gia Văn càng buồn chán hơn, tiền bối, huynh dỗ dành thế này, cô nương thực sự sẽ uống thuốc sao? Ở đâu có cái kiểu mắng người ta là yêu quái chứ. Cô nương còn không mau uống thuốc đi, cậu ta chỉ nghe không thôi cũng đã cảm thấy mệt rồi, hai người bên trong quả thực là quá kiên nhẫn.

Tô Tiểu Bồi tức giận thật rồi, tráng sĩ tiên sinh huynh có biết nhân yêu[1] có nghĩa là gì không? Dùng từ bừa bãi, không có văn hoá.

(1) Nhân yêu: Tiếng Thái gọi là grateai, tiếng Anh gọi là shemale, từ hiện đại dùng để chỉ những người nam giả nữ, nữ giả nam, người giới tính không bình thường.

Cô bịt mũi uống một hơi cạn sạch bát thuốc, sau đó lại bị mùi vị buồn nôn đó làm cho nôn khan. Nhiễm Phi Trạch vỗ lưng cho cô, bảo cô uống chút nước trắng, hồi lâu mới bình ổn. Quý Gia Văn cảm thấy cần phải học chiêu này, sau này có người không chịu uống thuốc, cậu ta sẽ dọa người đó không uống sẽ biến thành yêu quái.

Yêu quái ăn được nửa bát cháo, ngậm ngùi nuốt nước mắt tiếp tục đi ngủ. Cháo rất khó ăn nhưng cô thà rằng ăn nhiều thêm hai bát chứ không muốn uống thuốc nữa.

https://thuviensach.vn

Nhưng đến buổi tối, cô vẫn phải uống một bát thuốc khó uống kết hợp với một bát cháo khó ăn. Khó ăn đến mức khiến cho Tô Tiểu Bồi đêm hôm đó toát mồ hôi toàn thân, cơn sốt cũng vì thế mà thuyên giảm.

Nhiễm Phi Trạch vô cùng hài lòng. "Nhìn xem, ngoan ngoãn nghe lời uống thuốc thì mới khỏi bệnh thế này." Nhưng Tô Tiểu Bồi cảm thấy là cô bị doạ sợ mà khỏi bệnh, cô thực sự sợ chàng sẽ lại bưng thuốc xuất hiện. Chuyện đầu tiên phải làm sau khi cô có thể xuống giường, chính là đi nhà xí. Sau khi Nhiễm Phi Trạch phát hiện ra thì dở khóc dở cười.

Tô Tiểu Bồi nhõng nhẽo làm nũng, vờ khóc lóc giở trò, cuối cùng không phải uống thuốc nữa, nhưng lần bị bệnh này của cô thực sự là lâu hồi phục, tuy không phải lo lắng về tính mạng, nhưng thân thể suy nhược, nghỉ dưỡng cả chục ngày mới coi như khoẻ hẳn. Trong mười ngày này, ngoại trừ mạnh mẽ yêu cầu được tắm gội, thời gian còn lại cô đều dành để ngủ. Nhiễm Phi Trạch mua y phục mới, giày mũ mới cho cô, còn thay cô chuẩn bị cả yếm. Tô Tiểu Bồi cũng chẳng còn thấy đỏ mặt xấu hổ nữa, chỉ thấy may mắn vì mình đã gặp được Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch cũng thấy may mắn. May mắn vì cô nương không ngại ngùng, không khách khí, không xấu hổ, thản nhiên tiếp nhận y phục chàng chuẩn bị cho nàng giống như lão phu lão thê, khiến chàng cảm thấy đã thành công một nửa. Nửa còn lại không thành công là vì cô nương quá thản nhiên, không biết ngại ngùng, e thẹn, dáng vẻ đó chẳng giống có tình ý với chàng gì cả?

Nhiễm Phi Trạch đoán không ra, ngẫm không thấu, thế là chàng quyết định quan sát thêm một thời gian nữa, tìm kiếm cơ hội thích hợp để bàn lại chuyện này.

Nhân lúc sức khoẻ Tô Tiểu Bồi chuyển biến tốt, có tinh thần hơn, chàng nói cho cô nghe suy đoán của mình về nguyên nhân cái chết của Cửu Linh Đạo chưởng. Tô Tiểu Bồi cảm thấy có lý. "Nếu như cái chết của Cửu Linh Đạo chưởng không có đối tượng tình nghi, vậy thì Thất Sát trang bên kia sẽ

https://thuviensach.vn

không cần băn khoăn tìm chứng cứ chứng minh hung thủ nữa rồi, vụ án này coi như kết thúc."

Nhiễm Phi Trạch gật đầu. "Ở bên ngoài muốn giết Đạo chưởng quả không dễ, hơn nữa sẽ khiến người ta nghi ngờ, trong Linh Lung trận thì thuận lợi hơn nhiều."

"Phó Ngôn và Phương Bình có đáng ngờ không?"

"Khi ta đưa nàng ra khỏi sương trận, đã nhìn thấy hai người họ, sau đó ta bận tìm Giang Chưởng môn lấy thuốc cho nàng uống, không chú ý xem bọn họ ở đâu. Nhưng có điều với thân thủ của bọn họ chắc chắn không thể một tiễn chí mạng giết được Đạo chưởng. Đạo chưởng ắt sẽ phản công, Cửu Linh Trảm chắc chắn sẽ có tiếng vang dị thường, những người khác sẽ biết rõ có chuyện xảy ra. Nhưng kiểm tra tình trạng của thi thể cho thấy Cửu Linh Trảm không hề rời khỏi bao. Cho nên kẻ hành hung, võ công chắc chắn là cao cường, một kích tất sát."

"Ai phát hiện ra thi thể đầu tiên?"

"La Hoa."

"Ông ta là người ở đâu?"

"Nhật Nguyệt sơn trang, là sư đệ của Trang chủ, sư thúc của đệ tử. Ta cũng cân nhắc đến vai trò của ông ta, Nhật Nguyệt sơn trang với Thất Sát trang và Thần Toán môn đều không có mắc mớ gì, con người La Hoa cũng khá điềm đạm, hiếm có lời đồn không tốt, ông ta với Trang chủ Thất Sát trang và Cửu Linh Đạo chưởng cũng chỉ có chút ít qua lại, không coi là quen thân. Lần này lựa chọn ông ta vào trận pháp tìm đường là vì cảm thấy ông ta không có liên quan gì đến án mạng của Thất Sát trang, có thể công bằng nhìn nhận sự việc."

"Vậy ông ta nhìn thấy cái gì?"

https://thuviensach.vn

“Không gì cả. Mọi người đang tìm Cửu Linh Đạo chưởng, khi đó ông ta cách chỗ tiếng chuông Cửu Linh Trảm của Cửu Linh Đạo chưởng khá gần, liền dựa theo phương hướng đó mà đi, thi thể của Cửu Linh Đạo chưởng ở gần sương trận, không nhìn rõ lắm, ông ta đi một vòng mới tìm được. Chỉ nhìn thấy thi thể, không thấy điều gì khác.”

Hôm trước, La Hoa còn đặc biệt đến tận nhà để kể lại sự việc với Nhiễm Phi Trạch, chuyện của ông ta ở bên này đã xử lý xong xuôi, phải quay lại sơn trang, chuẩn bị cho đại hội võ lâm trong thời gian sắp tới, lúc đó sẽ lại đến trấn Võ, trước khi đi còn đặc biệt đến chào Nhiễm Phi Trạch. Ông ta là người phát hiện ra thi thể của Cửu Linh Đạo chưởng, cũng biết Nhiễm Phi Trạch chắc chắn có chuyện muốn hỏi ông ta. Ông ta còn rất có lòng, mang đến một số thực phẩm bổ dưỡng tặng cho Tô Tiểu Bồi. Lúc đó Tô Tiểu Bồi đang ngủ, Nhiễm Phi Trạch tiếp đãi La Hoa ở phòng ngoài.

“Nếu như có chuyện tìm ta thì cứ đến biệt viện Nhật Nguyệt sơn trang của ta trong trấn, nói với đệ tử một tiếng, cậu ta sẽ chuyển tin tức về sơn trang. Lúc đó ta sẽ quay lại.” La Hoa thẳng thắn vô tư, lễ giáo chu đáo, Nhiễm Phi Trạch không nhìn ra được điểm khả nghi nào.

Chàng đưa một trang giấy cho Tô Tiểu Bồi, trên giấy ghi tên những người có mặt trong Linh Lung trận khi đó, còn khoanh tròn tên những người có võ công không thua kém Cửu Linh Đạo chưởng, những người bị gạch ngang là những người chắc chắn không có nghi ngờ. Ví dụ như Giang Vĩ Anh, khi đó đang cùng chàng thăm bệnh cho Tô Tiểu Bồi, còn cả Tiêu Kỳ đứng cách đó không xa, trong phạm vi tầm nhìn của chàng nên không có cơ hội ra tay.

Tô Tiểu Bồi nhìn qua, tên khoanh tròn mà không bị gạch đi là Trần Hiếu Sơn của Thần Khí môn, Tào Hạ Đông của Thuý Sơn phái, Đinh Minh của La Y môn, Nguỵ Sam của Thiết Tụ sơn trang, Khúc Hưởng Thiết của Quyền Vô Ảnh. Người cuối cùng này Tô Tiểu Bồi không quen biết, là một trong những trợ thủ Giang Vĩ Anh đưa đến sau này, khi đó nàng đã hôn mê sâu, không nhớ có những người nào nữa.

https://thuviensach.vn

“Trong những người này, ta không nghĩ ra được có người nào đáng nghi, mọi người hầu như đều không có quan hệ nhiều với Thất Sát trang và Thần Toán môn, không có người nào kết thù với Cửu Linh Đạo chưởng, cũng không nghe nói có thù với Phương Trang chủ của Thất Sát trang, nhưng những chuyện ẩn giấu bí mật phía sau thì vẫn phải nghe ngóng thêm.” Cho nên chàng tìm Lâu Lập Đông để hắn âm thầm đi thăm dò, hắn không liên quan đến chuyện này, hành sự sẽ thuận tiện hơn.

“Chỗ này không có Phương Bình và Phó Ngôn sao.”

“Công phu của hai người bọn họ thực sự là không đủ để ra tay sát hại Cửu Linh Đạo chưởng, cho nên chưa khoanh bọn họ vào, nhưng vẫn cảm thấy sự tình ắt có liên quan đến bọn họ.”

Tô Tiểu Bồi gật đầu. “Nếu như tráng sĩ có suy đoán như vậy thì hung thủ này hay là kẻ đổ vạ cho Cửu Linh Đạo chưởng chắc chắn có quan hệ gần gũi với Phương Bình. Chỉ có như vậy, hắn mới có cơ hội ám thị.”

“Theo lý mà nói Phó Ngôn là có khả năng lớn nhất.” Nhưng hắn động thủ giết hại Cửu Linh Đạo chưởng như thế nào? Nhiễm Phi Trạch ngẫm nghĩ, lại gạch dưới mấy cái tên nữa. “Mấy người này là người trước đó đi dò đường, từng thăm dò sương trận kia.”

Hiểu rõ về trận pháp này, mới có thể mượn cơ hội hạ thủ khởi động cơ quan ở giữa đường.

Tào Hạ Đông, Đinh Minh, Phó Ngôn, La Hoa.

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ rồi nói: “Ta muốn đến Thất Sát trang một chuyến, muốn gặp Phương Bình, Phó Ngôn, còn cả những người có quan hệ gần gũi với Trang chủ bị hại.” Cô nghiêng đầu trầm ngâm. “Nhưng mà Cửu Linh Đạo chưởng chết rồi, liệu bọn họ có lấy cớ rằng chuyện này đã kết thúc rồi mà không chịu gặp mặt không?”

https://thuviensach.vn

“Nếu như chúng ta tự đi, e là sẽ bị từ chối đón tiếp, nhưng nếu Giang chưởng môn dẫn chúng ta cùng đi, chắc sẽ không thành vấn đề.”

Tô Tiểu Bồi gật đầu, đây cũng là thế giới coi trọng quyền thế và địa vị. Hai người thương nghị một lượt xong, Nhiễm Phi Trạch nói phải đợi mấy ngày nữa để tinh thần của Tô Tiểu Bồi tốt hơn mới đưa cô cùng đến biệt viện của Huyền Thanh phái tìm Giang Vĩ Anh nói chuyện này. Thế là lại đợi thêm ba, bốn ngày, Tô Tiểu Bồi đã có thể đi lại, chạy nhảy, Nhiễm Phi Trạch mới tuyên bố có thể đưa cô ra ngoài. Sau khi bị bệnh, cô vẫn luôn rúc mình trong phòng, chưa hề ra ngoài đi lại, Nhiễm Phi Trạch cảm thấy thật đau lòng.

Trước khi ra cửa thì cần ăn vận trang điểm một lượt, Nhiễm Phi Trạch mừng rỡ, phấn khởi đi lấy tất cả trang phục đã mua cho cô.

Giày thêu hoa, áo cánh váy dài, lại kết hợp với đai váy thướt tha. Bộ y phục đầy vẻ nữ tính, nhưng khi cô nương mặc vào, hình như không được ổn lắm. Không ổn ở chỗ nào nhỉ? Không nói rõ được. Thôi đổi sang bộ khac vậy.

Chỉ đi đôi ủng nhỏ, rồi thêm một chiếc áo khoác rời màu hồng, đây là kiểu dáng được yêu thích nhất trong giang hồ thời gian gần đây, các nữ hiệp đều thích mặc thế này, nhưng Tô Tiểu Bồi quả nhiên không có dáng làm nữ hiệp, mặc vào cũng không thoát ra được phong thái đẹp đẽ, thanh thoát.

Nhiễm Phi Trạch bảo Tô Tiểu Bồi xoay hai vòng, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, rồi vẫn bảo cô đi thay bộ khác. Chán quá, chàng rất muốn để nàng được xinh đẹp, cho nàng vui vẻ một chút, nhưng mà độ khó này dường như hơi cao. Vẫn là trang phục của thành Ninh An ổn nhất. Cuối cùng, Tô Tiểu Bồi thay sang bộ đồ nho sinh có mũ, ừm, như thế này mới thuận mắt, thanh tú, nho nhã.

“Cô nương cảm thấy thế nào? Cô nương phải thích mới được.”

https://thuviensach.vn

Cô nương thầm nghĩ: “Nếu không phải nể tình huynh nuôi ta...” Không có gương lớn, cô không tự ngắm nhìn được, phải thay hết bộ này đến bộ khác cho chàng xem, làm sao còn thấy thích được chứ? Không có quần âu giày cao gót, không có áo phông quần bò, đối với cô mà nói mặc cái gì cũng như nhau cả, dù sao thì tóc cũng ngắn, mặc cái gì cũng đều bị người ta nhìn như quái vật.

“Tráng sĩ cảm thấy được là được.”

“Vậy thì vẫn đội mũ đi. Dù sao thì cô nương tóc ngắn cũng không tiện khoe khoang, như thế này ổn thoả hơn.”

Vậy vừa rồi huynh đang chơi trò gì hả? Tô Tiểu Bồi câm nín.

“Có thể ra ngoài rồi chứ?” Cuối cùng cô không nhịn được hỏi, tráng sĩ tiên sinh thật rách việc, có mỗi chuyện ra ngoài thôi mà phải chuẩn bị lâu như vậy.

“Ừm.” Đáp ứng rồi, nhưng chàng vẫn phải chỉnh lại mũ cho cô trước, vuốt vuốt cổ áo, vạt áo, thậm chí Tô Tiểu Bồi nghĩ không biết chàng có định lau giày luôn không, may mà không lau, cuối cùng cũng ân chuẩn để cô có thể bước ra khỏi cửa. Tô Tiểu Bồi vèo một cái đã chạy ra khỏi phòng.

“Cô nương, chậm chút!” Bà mẹ già tráng sĩ ở sau gọi với theo, rõ ràng thân thể mới khoẻ lại, mà cứ phải vội vàng như vậy làm gì.

Một cao một thấp, bắt đầu diễu trên phố của trấn Võ. Nhiễm Phi Trạch chỉ chỗ này trỏ chỗ kia, kể rất nhiều câu chuyện của trấn này cho Tô Tiểu Bồi nghe. Cô rất hứng thú, biểu cảm đó khiến Nhiễm Phi Trạch cảm thấy vô cùng đắc ý. Qua một thời gian, bản lĩnh kể chuyện của chàng đã tiến bộ đến mức này rồi.

“Cô nương, đợi đến khi về già, chúng ta cũng đi du ngoạn khắp nơi như thế này, ta còn có rất nhiều chuyện thú vị muốn kể cho nàng nghe nữa.”

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi về già? Tô Tiểu Bồi hơi sững sờ. Cô không già đi, mà sẽ biến mất. Cô dừng bước, quay sang nhìn Nhiễm Phi Trạch. Chàng đang cười với cô, nụ cười sảng khoái mà đẹp đẽ.

Đợi đến khi về già ư? Cô không có cơ hội đó!

Tim Tô Tiểu Bồi đập rộn lên. Đợi đến khi về già, tráng sĩ nói vậy là có ý gì? Cô đã nói rằng cô sẽ phải rời đi. Chàng biết điều đó mà. Ý chàng muốn nói là nếu như cô mãi mãi không thể quay về thì chàng cũng nguyện ý chăm sóc cô ư? Hay là cô tự mình đa tình, cả nghĩ rồi? Chàng biết cô sẽ rời đi, biết tóc của cô không dài ra được, chàng nên biết... biết rằng cô sẽ không già đi, vì cô không có cơ hội đó.

"Tráng sĩ." Cô cất tiếng gọi chàng nhưng không biết phải nói gì.

Đợi đến khi về già. Đột nhiên tròng mắt cô cay xè.

Đợi đến khi về già.

"Tráng sĩ." Cô nghẹn ngào.

"Cô nương." Chàng không cười nữa, nghiêm túc nhìn nàng. Nàng hiểu ý chàng rồi ư? Nhưng sao nàng không nói gì mà chỉ nhìn chàng, khiến chàng đau lòng.

"Cô nương." Nàng không nói, vậy thì để chàng nói. Nhiễm Phi Trạch định mở miệng thì đúng lúc này có mấy con ngựa phóng như bay lướt qua bọn họ, rồi vội vàng ghìm cương dừng lại.

"Nhiễm thúc!" "Cô nương!" Mấy tiếng gọi kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ vang lên.

Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi đồng thời quay lại, nhìn thấy bọn Bạch Ngọc Lang, Tần Đức Chính, Lưu Hưởng đang thúc ngựa quay đầu.

"Đại tỷ?" Bạch Ngọc Lang há hốc miệng, thực sự không dám tin.

https://thuviensach.vn

“Lão Lục, Tần Bổ đầu.” Nhiễm Phi Trạch cũng kinh ngạc không kém, không ngờ bọn họ lại đến đây. Sau khi đưa Tô Tiểu Bồi ra khỏi Lung Linh trận, chàng đã nghĩ phải gửi thư báo tin bình an cho bọn họ, nhưng Tô Tiểu Bồi bị bệnh, chàng liền trì hoãn, không ngờ bọn họ lại tự chạy đến đây.

Nhóm người đứng bên vệ đường hàn huyên một hồi. Về chuyện Tô Tiểu Bồi làm thế nào gặp được Nhiễm Phi Trạch, hai người lấy lý do sau này lúc nào thuận tiện sẽ nói rõ để cho qua, bọn người Tần Bổ đầu tuy nôn nóng nhưng ở trên đường lớn cũng không tiện truy cứu, thế là liền quay sang giới thiệu hai vị quan sai đồng hành. Một là vị Đỗ Thành Minh bổ đầu đại nhân của thành Bình Châu, một vị là Hác Vĩ bổ khoái của thành Bình Châu.

Hai bên hành lễ xong. Tần Bổ đầu giải thích, bọn họ lần này đến đây là có chuyện hết sức quan trọng.

Nguyên nhân là phát hiện ra La Linh Nhi đã tự vẫn trong một nhà dân tại thành Bình Châu. Nàng ta còn để lại di thư, nói là Tô Tiểu Bồi đã hại chết cha nàng ta, nàng ta vẫn luôn ôm hận trong lòng, cuối cùng cũng tìm được cơ hội báo được đại thù, đời này không còn gì nuối tiếc, nhưng không còn mặt mũi nào gặp lại bọn Thường Quân, liền tự kết liễu cuộc đời.

Người phát hiện ra thi thể đã báo quan, thành Bình Châu bên đó điều tra ra, La Linh Nhi vốn là người trong thành Ninh An, trong di thư của nàng ta có nhắc đến phụ thân và Tô Tiểu Bồi cũng đều là người của thành Ninh An, vì thế họ đã hoả tốc gửi công văn đến thành Ninh An. Tần Bổ đầu thấy thông báo, rất đỗi kinh ngạc, bọn họ đang buồn rầu về vụ án của Tô Tiểu Bồi, tin tức đến rất đúng lúc, thế là ông ta vội dẫn theo Lưu Hưởng, Bạch Ngọc Lang chạy đến thành Bình Châu, xác nhận thi thể và đọc bức di thư kia, đó thực sự là La Linh Nhi, sự tình thuật lại tuy vượt ngoài dự liệu nhưng cũng hợp lý.

Vì việc này liên quan đến Tô Tiểu Bồi nên mọi người lập tức muốn đến báo cho Nhiễm Phi Trạch biết. Thành Bình Châu ở ngay bên cạnh trấn Võ, nên cả nhóm người dùng khoái mã chạy đến. Vừa rồi chạy ngang qua, Bạch

https://thuviensach.vn

Ngọc Lang tinh mắt nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch bên vệ đường nên mới dừng lại.

Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi nhìn nhau. Cảm xúc của Tô Tiểu Bồi rất rối rắm, hoang mang, cô biết mình đã gặp phiền phức lớn, cô buộc phải thêu dệt ra một lời nói dối hợp lý để giải thích chuyện này, mặt khác, biết được mình đã chết như thế nào thực sự là một tâm trạng không cách nào hình dung được.

Sự thể đến nước này, Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi cũng không tiện để bọn Tần Bổ đầu lại mà đến Huyền Thanh phái được nữa, bèn dẫn mọi người quay lại căn nhà của Nhiễm Phi Trạch, chen chúc ngồi ở phòng ngoài.

"Cô nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tần Bổ đầu nôn nóng hỏi. Sự việc này quá kỳ lạ. Vết máu loang lổ khắp giường, cũng không ai thấy có kẻ bắt cóc người ra ngoài, không có bất cứ manh mối nào, thậm chí trong bức di thư của La Linh Nhi cũng đã viết nàng ta lẻn vào căn phòng trong con ngõ ở cổng sau nha môn giết chết Tô Tiểu Bồi, vậy tại sao Tô cô nương vẫn yên ổn ở trước mặt bọn họ lúc này?

Ánh mắt của đám người đều đổ dồn sang Tô Tiểu Bồi.

Tô Tiểu Bồi rất lúng túng, đành dùng lời thoại cũ của nàng để nói: "Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không hề gặp La Linh Nhi. Hôm đó sau khi đi ngủ, tỉnh lại chỉ thấy một mảng đen sì, không biết đã xảy ra chuyện gì, khi đó đầu óc ta choáng váng, chân tay nhẹ bẫng, rồi nhanh chóng ngất xỉu, cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, khi mở mắt ra thì lại thấy mình đang ở trên một thân cây rất cao, ta không xuống được, chỉ đành lớn tiếng kêu cứu. Mãi sau mới nhìn thấy nhóm người của tráng sĩ, tráng sĩ phát hiện ra ta, liền cứu ta xuống."

"Đây là chuyện xảy ra khi nào?" Tần Bổ đầu thực sự rất kinh ngạc, rốt cuộc là kẻ nào gây ra? Và lý do là gì? Tại sao La Linh Nhi kia lại nhận mình chính là người đã giết Tô Tiểu Bồi?

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi nhìn Nhiễm Phi Trạch, chàng liền trả lời thay cho nàng: "Hơn nửa tháng trước, nhóm người bọn ta tiến vào Linh Lung trận, phát hiện cô nương ở trong trận pháp, cô nương bị thương trúng độc, trị liệu nghỉ dưỡng gần nửa tháng, đến giờ mới khoẻ lại."

"Linh Lung trận?" Mọi người đồng thanh kinh ngạc kêu lên.

Linh Lung trận là nơi như thế nào mọi người đều biết. Tô Tiểu Bồi bị người ta bắt cóc, rồi ném vào Linh lung trận, điều này thực sự quá kỳ quái.

Đỗ Thành Minh tò mò hỏi: "Dựa theo thời gian mà tính, cô nương đã bị bắt đi hai tháng có dư, những ngày tháng này, cô nương đã ở đâu?"

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, một mực nói mình không nhớ gì cả. Chỉ nhớ lần đầu tiên tỉnh lại trước mắt là một mảng tối đen rồi mơ hồ thiếp đi, sau đó mở mắt ra lần nữa thì đã ở trên cây.

"Vậy, vứt đại tỷ lên cây trong Linh Lung trận là có ý gì?"

Tô Tiểu Bồi tiếp tục lắc đầu. "Ta cũng không biết."

Nhiễm Phi Trạch nói: "Bọn ta cũng không phát hiện ra có kẻ khả nghi nào ở trong Linh Lung trận."

"Rốt cuộc kẻ đó là ai?" Tần Đức Chính nhíu chặt mày nghi hoặc. "Hắn làm chuyện đó bằng cách nào?"

Bạch Ngọc Lang đột nhiên vỗ đầu một cái. "Á, có lẽ là đại tỷ phá án như thần, danh tiếng vang xa, khiến cho người khác thèm muốn, nên kẻ đó liền bắt cóc đại tỷ để giúp hắn làm vài chuyện. Sau đó, hắn cho đại tỷ uống thuốc, khiến đại tỷ quên hết mọi chuyện, rồi đem đại tỷ ném lên trên cây trong Linh Lung trận, để đại tỷ bị giam chết trong đó, không có ai phát hiện. Nhưng không ngờ rằng đại tỷ lại trùng hợp gặp Nhiễm thúc, vì thế mà được cứu mạng. Còn phải chọn cây trong Linh Lung trận, là vì sợ đại tỷ tỉnh lại chạy trốn mất, ném vào Linh Lung trận, cho dù đại tỷ có tỉnh lại cũng chắc chắn không yên lành thoát ra ngoài được. Tâm tư kẻ này thật là ác độc."

https://thuviensach.vn

Cậu ta huyên thuyên rất vui vẻ, nhìn thấy nét mặt mọi người đều không có biểu cảm gì, chỉ chằm chằm nhìn mình thì vội vàng im bặt, rồi lại cảm thấy không cam tâm, lẩm bẩm: "Ta cảm thấy suy đoán thế này rất hợp lý."

"Hợp lý thế nào?" Tần Bổ đầu bài xích cậu ta. "Nếu như thế thà trực tiếp giết phức đi chẳng phải tốt hơn sao? Cần gì đắn đo những thứ này, vào Linh Lung trận khó khăn bao nhiêu, còn phải mang một người sống đặt lên trên cây nữa, có mệt không? Tìm chỗ nào đó chôn thi thể chẳng phải ổn thoả hơn à, càng khiến người khác không tìm thấy được."

Cũng đúng nhỉ, Bạch Ngọc Lang gãi đầu. Vậy chuyện này phải giải thích thế nào? Khó đoán quá.

"Có lẽ hắn vốn không muốn dồn ta vào chỗ chết." Bạch Ngọc Lang và Tần Bổ đầu mang đến cảm hứng cho Tô Tiểu Bồi, cô biết nếu như mình không có suy đoán gì về vụ án thì cũng sẽ khiến người ta sinh nghi, huống hồ cô là người bị hại, ở trước mặt các bổ đầu, vẫ nên biểu hiện sao cho giống người bị hại một chút, nếu cứ nói việc không liên quan đến mình thì sẽ khiến người ta ngờ vực. "Hắn phí sức như thế, liệu có phải vì hắn không thể không rời đi nhưng lại sợ ta trốn thoát, thế là liền để ta lên cây cao, cho dù có tỉnh lại chũng không chạy thoát được. Đợi hắn xong việc sẽ quay lại bắt ta sau. Bạch đại nhân nói rất đúng, ta không nhớ rõ sự việc trước đó, chắc hẳn là do hắn đã bỏ thuốc. Có lẽ hắn thực sự muốn ta làm chuyện gì đó, vừa sợ ta nói ra, lại vừa không muốn giết ta diệt khẩu nên mới bỏ thuốc."

Mọi người đều nghiêm túc suy nghĩ, Nhiễm Phi Trạch nhíu chặt hai mày, lặng lẽ nắm lấy tay Tô Tiểu Bồi ở dưới gầm bàn. Tay của chàng rất ấm, Tô Tiểu Bồi lúc này mới phát giác mình cũng giống những người khác, khi căng thẳng biện giải đóng kịch thì lòng bàn tay sẽ lạnh toát.

"Vậy bức di thư của La Linh Nhi thì giải thích thế nào? Dù sao nàng ta cũng nói rất rõ ràng là mình đã giết Tô cô nương, chính vì tâm nguyện này hoàn thành nên mới tự kết liễu cuộc đời." Đỗ Thành Minh lại hỏi, La Linh

https://thuviensach.vn

Nhi chết ở nội hạt do ông ta quản lý, ông ta đương nhiên phải quan tâm đến chuyện này.

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. "Điều này thì ta không biết, sau vụ án của La gia, La Linh Nhi rời khỏi thành, từ đó ta không hề gặp lại nàng ta."

"Thế này thì thật lạ." Đỗ Thành Minh và Hác Vĩ - bổ khoái thuộc hạ của ông ta, đưa mắt nhìn nhau. "Nếu như nàng ta không làm chuyện này thì vì sao lại nói như vậy? Còn thuật lại rất rõ ràng nữa."

"Ta có thể xem qua di thư của nàng ta không?"

Đỗ Thành Minh đáp ứng, móc từ tay nải ra sổ ghi án, lấy ra hai trang giấy kẹp ở bên trong đưa qua. Trên giấy có dính vết máu, lại có vài chữ bị nước làm nhoè, chắc hẳn nàng ta đã rơi lệ khi viết. Tô tiểu Bồi cẩn thận xem bức thư đó, có vài câu chữ không hiểu rõ ý nghĩa, bèn đưa đến trước mặt Nhiễm Phi Trạch để đọc cùng chàng. Nhiễm Phi Trạch biết ý tứ của cô, vừa xem vừa nhỏ tiếng đọc, như thể tự nói tự nghe, nhưng là đang nói rõ ý nghĩa trong thư.

Bạch Ngọc Lang ở bên cạnh lại muốn bóc mẽ Tô Tiểu Bồi, cười nói: "Đại tỷ vẫn chẳng tiến bộ gì cả."

Tô Tiểu Bồi lườm cậu ta một cái rồi quay lại chuyên tâm nghe Nhiễm Phi Trạch nói. La Linh Nhi đúng là đã nói rất rõ ràng chuyện nàng ta đêm đó lẻn vào ngõ phía sau phủ nha thành Ninh An, nhảy vào tiểu viện, vào trong phòng, thấy Tô Tiểu Bồi đang ngủ say liền cầm dao đâm chết nàng. Nhiễm Phi Trạch đọc đến đây quay đầu nhìn Tô Tiểu Bồi, mặt tái nhợt sợ hãi. Tô Tiểu Bồi cũng cảm thấy sống lưng lạnh toát, nhưng chỉ có thể cười cười, an ủi chàng: "Nàng ta nói bừa đấy, đâm ta nhiều nhát như thế thì làm sao ta có thể khoẻ mạnh ngồi đây."

Đỗ Thành Minh nhíu mày, có vẻ nghĩ không thông: "La Linh Nhi thêu dệt lời nói dối này để làm gì?"

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, nói không biết, cô đúng là đã rất lâu không gặp lại La Linh Nhi rồi.

Bạch Ngọc Lang vỗ đầu, lại nói: "Có lẽ là nàng ta thực sự đã lẻn vào phòng của đại tỷ, nhưng đại tỷ đã không còn ở đó, chỉ thấy máu vương khắp phòng, cô nương đó vì quá muốn báo thù, trở nên điên cuồng liền cho rằng mình thực sự đã giết được đại tỷ báo thù, đó gọi là tự mình lừa mình. Mọi người nghĩ xem, nàng ta muốn tự vẫn, thần trí đương nhiên là không bình thường rồi."

Mọi người trong phòng lại dùng ánh mắt khinh thường nhìn cậu ta, Lưu Hưởng không vui trừng mắt với cậu ta: "Thêu dệt chuyện bừa bãi!"

Bạch Ngọc lang gãi đầu, biện bạch: "Suy đoán thế này cũng rất hợp tình hợp lý mà."

"Điều này cũng đúng." Chỉ có Tô Tiểu Bồi là tỏ vẻ hiểu cậu ta. "Trong một vài tình huống, người ta sẽ có ảo giác là mình đã làm chuyện mà trên thực tế họ chưa từng làm, điều này cũng có thể xảy ra."

Bạch Ngọc Lang nhận được sự đồng tình, lập tức dương dương đắc ý. "Mọi người xem, đại tỷ cũng nói là có, đâu phải ta thêu dệt bừa."

"Vậy tình huống là thế nào?" Đỗ Thành Minh hỏi.

"Như Bạch đại nhân nói, khi tâm trí không tỉnh táo lắm, tình huống thế này đương nhiên là cũng có khả năng xảy ra." Tô Tiểu Bồi nhìn Đỗ Thành Minh, cô không quen biết ông ta, không muốn nói nhiều, huống hồ trong chuyện này cô vốn đã chột dạ, có thể vòng đến chuyện phức tạp hơn đương nhiên là không tốt.

Lúc này Tần Bổ đầu nói: "Vậy xem ra La Linh Nhi xác thực là chẳng còn gì để truy cứu nữa, Đỗ đại nhân cũng đã tra rõ ràng là nàng ta tự vẫn mà chết, chúng ta có thể quay về kết án và thông báo cho quan phủ."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi gật đầu, thầm mong họ nhanh chóng kết án đi, đừng truy vấn thêm nữa. Cô quay lại nhìn, thấy Đỗ Thành Minh vẫn nhíu chặt chân mày, rõ ràng ông ta cảm thấy chuyện này còn nhiều điều kỳ lạ. Ông ta ngẫm nghĩ, rồi nói với Tần Đức Chính: "Tần đại nhân, chuyện này cũng coi như có liên quan đến việc hôm đó Tô cô nương bị bắt cóc ở thành Ninh An, rồi bị bỏ vào trong núi Linh Lung, nơi đó cũng là hạt giới của thành Bình Châu ta, đến giờ Tô cô nương lại ở tại trấn Võ, vẫn là thuộc sự quản lý của ta. Vụ án này, chúng ta liên thủ điều tra nhé, nhiều thêm một phần trợ lực cũng tốt."

Tô Tiểu Bồi âm thầm kêu khổ, Tần Đức Chính thì lại đồng ý ngay. "Quả là có rất nhiều chuyện phải làm phiền Đỗ đại nhân giúp đỡ, Đỗ đại nhân nói như vậy, đã khiến ta yên tâm rồi. Thế này thật tốt, đa tạ!"

Đỗ Thành Minh và Tần Đức Chính khách khí chắp tay thi lễ với nhau một lúc, Tô Tiểu Bồi thực sự muốn khóc mà không ra nước mắt. Thôi mặc kệ, dù sao cô cũng bị bắt cóc khi đang hôn mê, chẳng biết gì cả, mở mắt ra thì đã ở trên cây, bọn họ muốn tra thì cứ việc tra.

Nhóm người bắt đầu thương lượng xem phải làm thế nào. Đầu tiên, câu hỏi đặt ra là hung thủ đứng sau chuyện bí mật bắt cóc người này, đến giờ trốn ở nơi nào, Tô Tiểu Bồi được cứu ra rồi, kẻ này nhất định cũng biết rõ, liệu hắn có xuống tay với Tô Tiểu Bồi nữa không? Bảo vệ sự an nguy của Tô Tiểu Bồi thế nào lại trở thành một vấn đề đại sự cần thương nghị. Nhưng Nhiễm Phi Trạch mặt kệ bọn họ bàn bạc ra sao, chàng chỉ nói một câu: "Tô cô nương sẽ ở lại chỗ ta."

Không ai có thể quan tâm tới sự an nguy của Tô Tiểu Bồi nhiều hơn chàng. Vì Tô Tiểu Bồi từng bị mất tích ở phủ nha, cho nên Tần Đức Chính cảm thấy hổ thẹn với Nhiễm Phi Trạch, hoàn toàn không có ý kiến phản đối. Căn bản chuyện một đôi nam nữ không có quan hệ danh phận sống chung một nhà làm tổn hại lễ giáo cũng chẳng là gì, dù sao thì cô nương nhà người ta cũng không phản đối, ông ta là người ngoài đương nhiên càng chẳng thể lắm lời.

https://thuviensach.vn

Tần Đức Chính không có ý kiến gì, những người khác lại càng không. Chỉ có Đỗ Thành Minh kia cứ nhìn Nhiễm Phi Trạch mãi, chàng cũng rất thẳng thắn nhìn lại ông ta.

Kết quả thương nghị cuối cùng là Tần Bổ đầu và Đỗ Thành Minh sẽ trở về thành Bình Châu và thành Ninh An xử lý công việc xong xuôi sẽ quay lại. Lưu Hưởng, Bạch Ngọc Lang và Hác Vĩ, ba bổ khoái này sẽ ở lại phòng ở của trấn nha bên kia để tiện trông chừng và tìm hiểu điều tra phá án.

Mọi người thảo luận hết sức nhiệt tình, dùng cách nói của Bạch Ngọc Lang, chính là làm đương sai lâu như vậy rồi mà chưa từng gặp vụ án nào khó thế này, thật khiến người ta thích thú. Tô Tiểu Bồi rất muốn lườm cậu ta, tiểu huynh đệ, sở thích của cậu thật biến thái.

Sự tình bàn định xong, mọi người chia nhau hành động. Tần Đức Chính và Đỗ Thành Minh không nán lại lâu, thành Bình Châu không xa nên bọn họ quay về sắp xếp trước. Còn ba vị bổ khoái trẻ cũng mang theo hành lý đi tìm phòng. Nhiễm Phi Trạch nói chàng và Tô Tiểu Bồi có việc phải đến Huyền Thanh phái, ngày mai sẽ gặp lại bọn họ, có gì để mai nói.

Bạch Ngọc Lang hiếu kỳ hỏi xem chuyện gì. Nhiễm Phi Trạch kể sơ qua. Bạch Ngọc Lang lập tức kích động, mắt sáng lên. “Cháu làm đương sai lâu như vậy rồi, vẫn chưa từng tra qua đại án của võ lâm.”

Nhiễm Phi Trạch tạt cho cậu ta một gáo nước lạnh. “Sai gia, ngài cứ thử vào cửa của Huyền Thanh phái xem.” Bọn họ chắc chắn chẳng thèm để ý đến cậu ta.

Bạch Ngọc Lang hưng phấn xua tay. “Sai gia khác thì không được, cháu thì nhất định được.” Cậu ta vỗ vỗ tay nải. “Cháu còn mang theo cả y phục của Bạch gia trang nữa.”

Mọi người bị cậu ta chọc cười, còn chơi trò biến đổi trang phục sao? Bạch Ngọc Lang bị cười thì rất không phục. “Không thể để những người giang hồ này quá kiêu căng được, có án thì phải tìm quan phủ sai nha chứ,

https://thuviensach.vn

đâu thể tự xử lý. Trấn Võ dù sao cũng là địa giới thành Bình Châu, Đỗ đại nhân cũng có quyền quản. Tần Bổ đầu của chúng ta là Kim Đao bổ đầu, có thể bắt hung phạm khắp các thành, cũng có quyền quản. Ai da, chuyến này đến thật đúng dịp."

Đáng tiếc trừ cậu ta ra, những sai gia khác đều rất bình tĩnh. Bổ khoái khi vừa vào nghề đều đã được nhắc nhở việc nào nên quản, việc nào không nên quản. Bạch Ngọc Lang xuất thân giang hồ còn cố lăn lộn vào chốn nha môn làm đương sai, rồi lại mộng tưởng muốn quản cả những rắc rối trong giang hồ, thiên hạ này chắc chỉ mình cậu ta rắc rối thế thôi. Mọi người đều mặc kệ cậu ta ồn ào, tự thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Lưu Hưởng cầm tay nải đi ra, nhìn thấy Đỗ Thành Minh dắt ngựa đứng ở bên đường đợi Tần Đức Chính còn đang nói chuyện với Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi ở trong phòng. Lưu Hưởng theo lễ chào hỏi, Đỗ Thành Minh cười cười, nói: "Lưu huynh đệ vất vả rồi."

"Đâu có, các đại nhân mới vất vả."

Đỗ Thành Minh cười, lại vỗ về con ngựa để nó đứng yên, rồi nói: "Sự việc lần này cũng khá thú vị phải không?"

Lưu Hưởng không biết phải đáp thế nào, chỉ đành cúi đầu thi một lễ.

Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch lại khởi hành đến Huyền Thanh phái. Trong lòng Tô Tiểu Bồi rất bối rối, không kìm được lại thở dài.

"Cô nương chớ lo lắng, chắc chắn sẽ tìm ra được kẻ ác nhân hại nàng." Nghe Nhiễm Phi Trạch an ủi, Tô Tiểu Bồi lại càng phiền não hơn, bọn họ càng phí công phí sức tìm kiếm mới càng gay go.

Cô gật đầu không nói gì, mặt mày ủ rũ, cúi đầu bước đi. Một lúc sau, Nhiễm Phi Trạch không nhịn được nữa, nói: "Nếu cô nương có tâm sự, cứ nói với ta." Cô lại gật đầu, vẫn không nói gì. Thực sự không biết phải nói gì, cô như thế này, khiến cho Nhiễm Phi Trạch cũng thấy buồn phiền theo.

https://thuviensach.vn

Hai người không nói chuyện nữa, cứ như vậy cả quãng đường đến Huyền Thanh phái. Giang Vĩ Anh nghe xong ý định của bọn họ, liền đáp ứng luôn. Sự việc không thể chậm trễ, ông ta nhanh chóng an bài, quyết định hôm sau sẽ xuất phát.

Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch về đến nhà vừa ngồi xuống, Quý Gia Văn liền thở hồng hộc chạy đến.

"Tiền bối." Cậu nhóc muốn nói lại thôi, mặt mày thẹn thùng, giống như muốn nhắc đến lời nào đó khiến người ta ngại ngùng.

"Đừng có e thẹn, cẩn thận nói chuyện xem nào." Nhiễm Phi Trạch nói. Tô Tiểu Bồi không nhịn được ngầm đá chàng một cái, chàng nói vậy càng làm cho mặt Quý Gia Văn đỏ hơn.

Quý Gia Văn hắng giọng, nghiêm túc nói: "Chuyện đi đến Thất Sát trang bái kiến, sư phụ đã đồng ý để ta cùng đi. Bởi vì ta cũng vào Linh Lung trận, biết rõ toàn bộ sự tình, sư phụ cảm thấy để ta trải nghiệm nhiều thêm chút cũng tốt."

Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch cùng gật đầu, nghe có vẻ là chuyện tốt, đi thì đi thôi, có gì phải đỏ mặt chứ.

"Chuyện đó, đao tiền bối tặng, ngày ngày ta đều luyện, đã có thể sử dụng thuận tay rồi. Sư phụ nói, ta có thể mang đao ra ngoài, Huyền Thanh phái tuy là kiếm phái, nhưng không có quy định bắt buộc đệ tử phải dùng kiếm, cho nên ngài nói không sao cả. Đại sư huynh cũng nói, tiền bối đã tặng nó cho ta, ta có thể đeo ra ngoài. Ta... ta chỉ là muốn đến hỏi qua tiền bối, lần này đến Thất Sát trang, ta có thể đeo thanh đao đó đi không?" Hôm cậu ta đến trả đao, Nhiễm Phi Trạch đã nhét thanh đao đó cho cậu ta mang về.

Tô Tiểu Bồi nghe không hiểu, chuyện này có gì mà to tát thế, có mang đao đi hay không, còn phải hỏi một lượt tất cả mọi người nữa à?

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch thì lại hiểu rõ. Với người trong giang hồ, binh khí cũng như thân phận, nhất là binh khí đặc biệt kiểu này. Với vai vế, tư cách và sự từng trải của Quý Gia Văn trong giang hồ, đối với cậu ta mà nói, thanh đao đó giúp tăng thêm thể diện rất nhiều, đương nhiên điều này có tốt mà cũng có xấu, tăng thể diện rồi, có thể gánh được hay không lại là một chuyện khác. Nhưng Nhiễm Phi Trạch có lòng tin đối với Quý Gia Văn, cũng cảm thấy cậu ta sẽ không làm uổng phí thanh đao này nên mới tặng nó cho cậu ta. Nếu như cậu ta đeo nó ra ngoài, tới buổi tụ hội bái kiến chính thức giữa các môn phái trong võ lâm, thì chính là ra mắt binh khí mang theo bên mình một cách chính thức, điều này khá quan trọng đối với một hiệp khách giang hồ. Vốn dĩ trong võ lâm người trẻ tuổi nhất mà đã có được thanh kiếm là Tiêu Kỳ, đến giờ nếu Quý Gia Văn đeo đao ra ngoài thì cậu ta sẽ đánh bại thanh danh này của Tiêu Kỳ.

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, sự việc này đối với cậu ta thực sự là vô cùng trọng đại, cũng khó trách cậu ta vừa trông mong lại vừa cẩn trọng. Nhiễm Phi Trạch cười. “Đại sư huynh cậu nói rất đúng, ta đã tặng cho cậu thì thanh đao này chính là của cậu. Cần dùng thì dùng, cần đeo nó thì cứ đeo.”

Quý Gia Văn mừng rỡ tột cùng. “Đa tạ tiền bối.” Cậu ta thực sự vui mừng đến mức chẳng biết làm thế nào mới tốt, ngẫm nghĩ một chút, mặt đỏ hồng chạy đến hậu viện. “Ta... ta bổ củi cho tiền bối.”

Tô Tiểu Bồi nhìn cậu ta chạy tót đi giống như chú thỏ con, quay lại nhìn Nhiễm Phi Trạch, chàng liền giải thích sự tình cho cô. Tô Tiểu Bồi nghe xong không thể không khen ngợi: “Đứa trẻ này thực sự rất được, khiêm tốn có lễ, còn dám gánh trách nhiệm. Muốn đeo đao ra ngoài là cậu ta có tâm truy cầu danh lợi, dùng lời ở quê hương bọn ta để nói, chính là có chí hướng cao xa. Nhưng cậu ta cũng không mù quáng khoa trương, còn biết thỉnh giáo những người có liên quan. Hậu quả của việc đeo đao ra ngoài, cậu ta chắc chắn cũng đã suy nghĩ rõ ràng, dám đeo, lá gan cũng rất lớn.”

“Đúng vậy, đứa trẻ này đúng là rất đáng được bồi dưỡng.”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi cười. “Tráng sĩ sắp chảy cả nước miếng ra rồi kìa, đã động lòng với đứa trẻ này rồi phải không?” Chắc chắn chàng rất muốn cướp cậu ta để thu làm đồ đệ.

“Động lòng.” Nhiễm Phi Trạch ngẩn người, từ động lòng này có thể dùng bừa bãi thế sao? Chàng nhìn Tô Tiểu Bồi chằm chằm, nghiêm túc nói: “Ta với cô nương mới gọi là động lòng.”

Trái tim Tô Tiểu Bồi bỗng đập nhanh hơn, cười, nói: “Nhưng ta không biết cởi trần vung búa, không làm nổi đồ đệ của tráng sĩ.”

“Vậy xem ra chỉ có thể giữ lại làm nương tử.” Nhiễm Phi Trạch tiếp tục nghiêm túc đáp.

Tim Tô Tiểu Bồi đập càng dữ dội hơn, miệng vẫn cười tươi, đang thầm nghĩ xem làm thế nào để chuyển chủ đề, nơi hậu viện bỗng truyền đến một tiếng quát: “Này, tặc tử phương nào, xem chiêu đây!” Ngay sau đó là tiếng giao đấu, tiếng vũ khí va vào nhau.

Tô Tiểu Bồi thuận thế nhắc nhở: “Là tiếng của Lão Lục, mau đi xem sao.” Nói xong liền chạy ra hậu viện.

Trong lòng Nhiễm Phi Trạch ảo não, tại sao mỗi lần đến lúc quan trọng như thế này đề có những chuyện vớ vẩn xen ngang làm phiền chàng. Cô nương đã nghe hiểu hay là chưa hiểu? Chạy nhanh như vậy làm gì chứ, các hán tử người ta đánh nhau, nàng là cô nương sức trói gà không chặt, đi xem thì có tác dụng gì? Nhiễm Phi Trạch chậm rãi đi ra hậu viện, chàng đã đoán được phía sau xảy ra chuyện gì rồi, đến nơi quả nhiên là Bạch Ngọc Lang và Quý Gia Văn đang đánh nhau.

Tô Tiểu Bồi đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt nhưng nhìn chẳng rõ gì cả, thấy Nhiễm Phi Trạch đến vội vẫy tay gọi chàng lại gần, định để chàng giảng giải tình hình cho mình. Nhiễm Phi Trạch đi đến, đang muốn mở miệng nói chuyện với cô, Bạch Ngọc Lang lại cất tiếng gọi: “Nhiễm thúc, người này lén lén lút lút ở hậu viện của thúc, chắc chắn là kẻ trộm.”

https://thuviensach.vn

“Ta không phải.” Quý Gia Văn cầm rìu bổ củi ứng phó với đao của bổ khoái, chịu thiệt về mặt binh khí, vẫn nghiêm túc đối ứng.

“Không phải là trộm thì ở đây làm gì?” Bạch Ngọc Lang không chịu buông tha, tăng thêm khí thế tấn công, đáng tiếc không chiếm được lợi thế.

“Bổ củi.” Quý Gia Văn chặn một đao, mặt đanh lại đáp.

“Bổ củi làm gì?” Hỏi xong câu này, Bạch Ngọc Lang đột ngột sững lại, giơ tay lên. “Đợi chút.” Quý Gia Văn lập tức dừng lại, thực sự nghe lời đợi một chút.

“Bổ củi?” Bạch Ngọc lang hơi ngẩn người.

“Đúng.”

“Bổ củi làm gì?”

“Nấu cơm đun nước.”

Bạch Ngọc Lang càng ngẩn người. “Ngươi là tạp công Nhiễm thúc mời tới?” Lại cẩn thận nhìn cậu ta một cái. “Không đúng, ngươi rõ ràng mặc y phục của Huyền Thanh phái. Nói, là người của Huyền Thanh phái vì sao lại lén lút ở hậu viện của Nhiễm thúc?”

“Chưa từng lén lút, chỉ là bổ củi.”

“Bổ củi làm gì?”

“Nấu cơm đun nước.”

Da mặt Bạch Ngọc Lang hơi giật giật, tiểu tử này đang đùa bỡn cậu ta phải không? Rõ ràng cậu ta hỏi là người của Huyền Thanh phái vì sao lại phải bổ củi cho Nhiễm thúc, ăn no nhàn quá sao?

Người khác đứng bên cạnh da mặt cũng hơi giật giật, cố gắng nhịn cười. Nhưng Bạch Ngọc Lang không chú ý đến, lúc này cậu ta đang tức giận. “Ta hỏi Huyền Thanh phái ngươi vô duyên vô cớ vì sao lại lượn lờ trong hậu

https://thuviensach.vn

viện này?" Cậu ta phải hộ vệ đại tỷ an toàn tra ra tên tội phạm bắt cóc kia, dù sao cũng nghiêm túc quan tâm, nên đặc biệt đến đây lặng lẽ tuần tra khắp căn nhà, kết quả liền nhìn thấy ngay kẻ khả nghi này.

"Tiền bối có ân với ta." Quý Gia Văn nghiêm túc đáp.

Bạch Ngọc Lang nhướng mày, lúc này mới quay người nhìn sang Nhiễm Phi Trạch với ánh mắt cần xác nhận. Nhiễm Phi Trạch cười cười. "Ta đã tặng cho cậu ấy đao của mình."

Bạch Ngọc Lang kinh ngạc há hốc miệng. "Tặng đao? Nhiễm thúc, người chê đao của mình không thuận tay nữa thì cho ta cũng được mà." Tại sao lại cho tiểu tử này chứ, ngưỡng mộ, đố kỵ, hận quá.

"Huynh dùng kiếm hợp hơn." Quý Gia Văn lí nhí nói.

Bạch Ngọc Lang lườm cậu ta. "Ngươi nói cái gì?" Cố ý bắt ép cậu ta sao?

Quý Gia Văn vẫn nhỏ tiếng nói: "Lực cổ tay của huynh linh hoạt và rất ổn định, cánh tay dài, eo vững, khoảng cách chân đều thích hợp dùng kiếm hơn."

Bạch Ngọc Lang ngẩn người, dùng đao hay dùng kiếm chẳng phải đều như nhau sao? Dọa ai chứ? Coi cậu ta là dạng không kiến thức, không hiểu biết à? Dù sao cậu ta cũng là lục gia của Bạch gia trang, đại gia trong võ lâm đó! Bạch Ngọc Lang đã báo thân phận rồi, Quý Gia Văn vội vàng thi lễ, nói mình là tiểu đệ tử xếp hàng thứ mười tám của Huyền Thanh phái, xuất thân là đứa trẻ rèn sắt của thôn Hồ Lô.

Bạch Ngọc Lang không rõ có phải là mình lại bị chèn ép không. Nhiễm Phi Trạch ở bên cạnh cười ha ha, Bạch Ngọc Lang rất muốn kêu gào nhờ Nhiễm thúc làm chủ cho mình, nhưng lại cảm thấy mình mà kêu gào thì sẽ bị mất thể diện trước mặt thiếu niên này.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch cười đủ rồi, liền kể với Bạch Ngọc Lang chuyện trong Linh Lung trận, lại nói Quý Gia Văn này là một đứa trẻ tốt, xong rồi vỗ vai Quý Gia Văn, nói: "Nhãn lực không tồi, cậu ấy thực sự hợp dùng kiếm hơn." Quý Gia Văn được khen, gãi đầu, nhút nhát cười. "Vậy ta tiếp tục bổ củi cho xong ạ?"

Hứ, còn giả bộ chăm chỉ. Bạch Ngọc Lang lén lút lườm Quý Gia Văn một cái, tiểu tử này được chiều được khen, thực sự khiến người ta khó chịu.

Nhiễm Phi Trạch lôi Bạch Ngọc Lang vào trong phòng, nói với cậu ta chuyện ngày mai phải cùng Tô Tiểu Bồi đến Thất Sát trang. Bạch Ngọc Lang đương nhiên ầm ĩ đòi đi, cậu ta nói mình và Lưu Hưởng nhận lệnh ở đây, nếu không đi cùng để bảo vệ thì không biết ăn nói thế nào. Nhiễm Phi Trạch biết cậu ta nhất định sẽ nói như vậy, chàng cũng chẳng ngăn cản bọn họ làm gì cho thêm phiền phức, liền yêu cầu bọn họ mặc thường phục, chớ nói mình là bổ khoái. Bạch Ngọc Lang liền đáp ứng.

https://thuviensach.vn

Chương 17

Ngày hôm sau, Bạch Ngọc Lang, Lưu Hưởng cùng Nhiễm Phi Trạch xuất phát. Còn Hác Vĩ ở lại trong trấn, điều tra manh mối, đợi Đỗ Thành Minh và Tần Đức Chính quay lại thì báo cáo hành tung của những người khác cho bọn họ.

Thất Sát trang nằm ở trấn Hồ Lô cách trấn Võ hai ngày đường, thôn Hồ Lô ở bên dưới trấn Hồ Lô chính là quê hương của Quý Gia Văn, cho nên đoạn đường này Quý Gia Văn rất thông thuộc, cũng khá là hưng phấn. Bạch Ngọc Lang thỉnh thoảng lại trêu chọc cậu ta, đấu khẩu cãi vã, đáng tiếc Quý Gia Văn thật thà, đấu không lại được, điều này khiến Bạch Ngọc Lang rất tiếc nuối. Tô Tiểu Bồi bệnh nặng mới khỏi, ngồi xe ngựa đường dài hơi vất vả, may mà mọi người đều rất quan tâm đến cô, Nhiễm Phi Trạch thì càng chu đáo, cho nên quãng đường này cũng không có phiền phức gì xảy ra.

Tên gọi của Thất Sát trang tuy rất có sát khí, nhưng kỳ thực, ý nghĩa khi lập trang lại rất chính đạo. Sát tà sát ác, sát ngu sát cuồng, sát bất hiếu, sát bất nghĩa, sát bất trung, gọi là Thất Sát. Phương Đồng đã chết là Trang chủ đời thứ tư, thê tử đầu tiên của ông ta mất từ sớm, không có con cái, sau đó khi Phương Đồng bốn mươi lăm tuổi lại lấy kế thất, là khuê nữ mười tám tuổi của gia đình họ Lý ở trấn bên cạnh. Ba năm trước đã sinh được con trai, tình cảm phu thê của hai người rất hòa hợp.

Trên đường đi, Nhiễm Phi Trạch và Tiêu Kỳ đã tỉ mỉ nói qua một lượt cho Tô Tiểu Bồi nghe về những sự việc và người trong Thất Sát trang. Tô Tiểu Bồi cẩn thận lắng nghe, còn ghi lại vào một cuốn sổ nhỏ. Để tránh người ta nghi hoặc về cách dùng một số từ vựng trong ghi chép của mình, cô vẫn viết tiếng Anh, nói đó là văn tự của quê hương cô, Tiêu Kỳ cũng không nói gì.

https://thuviensach.vn

Cả đoàn người nhanh chóng đến được trấn Hồ Lô, Giang Vĩ Anh sắp xếp khách điếm ổn thỏa trước, sau đó mới đưa bọn Tô Tiểu Bồi gặp được Phương Bình và Phó Ngôn thì lại biết bọn họ đã chuẩn bị tâm lý từ sớm rồi. Góa phụ của Phương Đồng, Lý thị, cũng theo lễ ra ngoài gặp khách, đó là một phụ nữ trẻ mới hơn hai mươi tuổi, cụp mày cúi mắt, không nhiều lời, nói chuyện cũng nhỏ tiếng.

Hàn huyên và hành lễ xong xuôi, cuối cùng mọi người cũng ngồi xuống dùng trà, chuyển vào chủ đề chính.

Giang Vĩ Anh mang danh nghĩa là người dẫn đầu, đề cập đến điều khác lạ trong cái chết của Cửu Linh Đạo chưởng, bọn họ muốn liên lạc hỏi thăm các đồng đạo giang hồ đã cùng vào Linh Lung trận, điều tra tìm đầu mối, tra ra chứng cứ về nguyên nhân cái chết.

Phương Bình và Phó Ngôn đều lịch sự đồng ý và trả lời các câu hỏi như khi đó mình ở chỗ nào, có nhìn thấy tình hình gì không. Phương Bình nói trên người ông ta bị thương vẫn luôn ngồi bất động, Phó Ngôn nói hắn vốn vẫn luôn ở cùng Phương Bình, sau nghe thấy Tào Chưởng môn gọi hắn đi giúp đỡ kiểm tra lại dây thừng, hắn mới đi qua đó. Lúc ấy có sương, tình hình xung quanh đều không nhìn rõ, mãi cho đến khi có người hét lên đã nhìn thấy thi thể của Cửu Linh Đạo chưởng, bọn họ mới đi qua.

Tô Tiểu Bồi nhìn biểu cảm nói chuyện của hai người, hơi chau mày lại, cô kề tai, nhỏ giọng nói mấy câu với Nhiễm Phi Trạch. Nhiễm Phi Trạch hỏi Phó Ngôn những vấn đề vụn vặt như tuổi tác, quê hương, đã thành thân hay chưa, trong nhà còn có những người nào, mấy tuổi bái sư… Mọi người kinh ngạc nhưng Phó Ngôn lại rất nhẫn nại trả lời từng câu một.

Tô Tiểu Bồi nhìn dáng vẻ cụp mi mắt nói chuyện của hắn, không biểu lộ gì thêm. Mọi người lại nói vài chủ đề nữa, Tô Tiểu Bồi đột nhiên nói cô muốn đi xem qua nơi Phương Trang chủ bị hại, muốn để Phương Bình dẫn đường.

https://thuviensach.vn

Phương Bình đương nhiên biết mục đích của bọn họ là muốn điều tra nguyên nhân cái chết của Trang chủ, ông ta hơi do dự, nhưng cũng đồng ý. Phó Ngôn cũng muốn đứng dậy, Tô Tiểu Bồi lại xua tay, nói Giang Chưởng môn chắc chắn còn có vài vấn đề muốn thỉnh giáo Phó đại hiệp, có Phương đại hiệp dẫn đường là được rồi. Giang Vĩ Anh hiểu ý, lập tức cất tiếng giữ Phó Ngôn lại.

Phương Bình đưa Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch đến cư viện ở phía sau, Bạch Ngọc Lang cũng theo cùng. Nhiễm Phi Trạch cầm một gói vải dài, được bọc rất cẩn thận, hình dáng giống như một thanh đao. Phương Bình nhìn thêm mấy lần, nhưng không nói gì. Trên đường gặp một tiểu tư đang đợi để báo cáo Phương Bình việc gì đó, Phương Bình liền dừng bước. Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch đứng sang bên cạnh đợi ông ta, Nhiễm Phi Trạch nhân lúc này nhỏ giọng hỏi cô: "Nàng bảo ta hỏi những vấn đề đó là có ý gì?"

"Chỉ là muốn so sánh một chút biểu cảm giữa nói thật và nói dối của hắn ta."

"Thế nào? Hắn ta nói là thật hay giả?"

"Hắn luôn cụp mắt xuống, không có động tác gì khác, đây là hành động cố ý không để ta phân biệt được thật giả." Tô Tiểu Bồi bặm môi. "Khi ở Linh Lung trận, hắn nói chuyện không giống như thế này. Tráng sĩ, con người này không đơn giản, tuy không hợp lẽ thường, nhưng ta vẫn cho rằng có người đã dạy hắn." Khi ở Linh Lung trận, tuy Phương Bình có cảnh giác, nhưng không phòng bị như thế này, hơn nữa hắn ta rất tự tin với sức tự khống chế của mình, còn biết nhìn thẳng quan sát phản ứng của người khác. Bây giờ hắn ta lại giấu kỹ bản thân, đến phản ứng cơ bản cũng không cho cô xác định, tiến bộ này thực sự là quá nhanh.

Tô Tiểu Bồi chưa kịp nói gì nhiều thì Phương Bình đã quay lại. Ông ta vừa đi vừa giới thiệu bố cục trong trang cho bọn Tô Tiểu Bồi, nói lúc đầu

https://thuviensach.vn

ông ta đi đến thư phòng từ chỗ nào, tuyến đường ra sao. Tô Tiểu Bồi liền đề nghị: "Vậy chúng ta đi lại một lượt dựa theo tuyến đường đó nhé."

Phương Bình không từ chối, dẫn bọn họ đi. Xuyên qua hành lang hai bên trồng hoa, đi qua đường đá, bên cạnh có một hàng cây nhỏ, trên cây có treo lồng chim. Phương Bình nói đến đây, liền dừng lại phía trước lồng chim.

"Phương đại hiệp, hôm đó ngài có chơi đùa với chim không? Khi đi qua, nhìn thấy chú chim đáng yêu thế này, ngài có dừng lại ngắm bọn chúng một chút không?"

Phương Bình hơi sững người, ông ta không nhớ rõ lắm. Giọng nói của Tô Tiểu Bồi lại nhẹ nhàng, mềm mại truyền đến, giống như đang vỗ về: "Hôm đó thời tiết đẹp không? Có mặt trời không?"

"Có." Ông ta nhớ là mặt trời hơi chói mắt, nên ông ta đã đi men theo bóng râm của hàng cây.

"Cây này rất thơm, là hương hoa ở trên cây à? Phương đại hiệp hôm đó có ngửi thấy không?"

"Có." Phương Bình kéo một nhành cây xuống, ngửi hoa trên cành. Ông ta nhớ ra rồi, hôm đó có cành cây vướng vào mặt ông ta, ông ta ngửi thấy hương hoa rất nồng. Sau đó, lồng chim ở ngay trước mặt.

"Ta trêu đùa với chú chim." Ông ta nói. Hương hoa rất thơm, ông ta nhìn thấy chú chim nhảy qua nhảy lại trong lồng, liền dừng bước, trêu đùa với nó. Tâm trạng rất tốt.

"Trêu đùa với chim xong rồi thì sao? Ngài chầm chậm đi đến trước cửa thư phòng, hay là chạy qua đó?" Vừa nói vừa chầm chậm đi đến phía cửa phòng.

"Chầm chậm đi qua đó." Lúc đó trong đầu ông ta vẫn nhớ đến dáng vẻ đáng yêu nhảy qua nhảy lại của chú chim, thoải mái mỉm cười đi qua đó.

"Sau đó ngài gõ cửa phòng gọi Phương Trang chủ?"

https://thuviensach.vn

“Đúng.” Phương Bình đáp xong, ngẫm nghĩ rồi sửa lời: “Không đúng.” Ông ta nên nghe thấy tiếng chuông tấn công của Cửu Linh Trảm mới đúng.

“Phương đại hiệp.” Tô Tiểu Bồi rất kiên nhẫn, giọng nói vẫn bình ổn, vỗ về: “Ngài chầm chậm đi đến đó phải không?”

Phương Bình do dự, nếu như ông ta nghe thấy tiếng chuông, tiếng chuông đó chắc là rất vang, ông ta không nên chầm chậm đi, ông ta phải chạy qua đó mới đúng.

“Ngài đi dưới bóng râm của cây, ngửi thấy được hương hoa, chú chim đang ở trước mặt ngài, ngài chơi đùa với chú chim, phải không?”

Phương Bình không nói gì, đúng vậy, ông ta nhớ chính xác là như vậy.

“Hương hoa vẫn còn đây, chim cũng rất đáng yêu, ngài chầm chậm đi đến phải không?”

Đúng là như vậy, ông ta còn nhớ mình đã chầm chậm đi qua đó, chứ không chạy nhanh. Nhưng đáng lẽ ông ta nên nghe thấy tiếng chuông mới đúng. Sắc mặt Phương Bình càng lúc càng khó coi, trán toát mồ hôi. Ông ta đã thử dùng kim thần rất nhiều lần, lần nào kim thần cũng nói cho ông ta biết mình không hề nghe thấy tiếng chuông nào, nhưng mà điều này không đúng, rõ ràng ông ta có nghe thấy kia mà.

“Phương đại hiệp, bọn ta có thể đi vào không?” Lời của Tô Tiểu Bồi khiến Phương Bình hơi chấn động, có chút thất thần, gật đầu, đẩy cửa ra, dẫn bọn Tô Tiểu Bồi vào bên trong. Tô Tiểu Bồi nhìn qua thư phòng, rất rộng, hiện giờ cũng đã được thu dọn sắp xếp sạch sẽ, không mảy may nhìn ra nơi này đã từng xảy ra án mạng. Tô Tiểu Bồi kề tai Nhiễm Phi Trạch, nói mấy câu, sau đó lại nói với Phương Bình: “Phương đại hiệp, chúng ta ra ngoài đi lại một lần nữa đoạn đường ban nãy được chứ?”

Phương Bình rất kinh ngạc nhưng vẫn đồng ý. Nhiễm Phi Trạch vứt bọc vải cho Bạch Ngọc Lang, rồi cùng Tô Tiểu Bồi đi ra ngoài. Tô Tiểu Bồi

https://thuviensach.vn

ngạc nhiên, Nhiễm Phi Trạch nhún vai. “Việc đó Lão Lục cũng có thể làm, ta vẫn nên đi cùng nàng thì hơn.”

Tô Tiểu Bồi không có ý kiến gì, toàn bộ sự chú ý của nàng đều đang dồn cả vào Phương Bình. Bọn họ lại bắt đầu đi từ con đường có bóng râm kia, còn chưa đến chỗ lồng chim đã nghe thấy trong thư phòng có tiếng chuông truyền ra, rất rõ ràng.

Sắc mặt Phương Bình thay đổi. “Đây là?”

“Bọn ta đã đem Cửu Linh Trảm đến.”

Phương Bình im bặt, môi mím chặt, một lúc lâu sau mới gọi một tiếng “Tô cô nương”, nhưng không biết phải nói tiếp như thế nào. Ông ta làm sao có thể nói rằng ông ta cũng không tin tưởng chính bản thân mình đây. Nếu như hôm đó Cửu Linh Trảm thực sự ở đây, ở chỗ này ông ta đã nghe thấy, vậy ông ta không nên đùa với chim, không nên chầm chậm đi qua đó, không nên nhẹ nhàng gõ cửa gọi mới phải.

“Tô cô nương.” Ông ta lại gọi một tiếng nữa.

“Phương đại hiệp.” Tô Tiểu Bồi đáp, cô nhìn vào mắt của Phương Bình, không chỉ trích ký ức giả tạo, không vạch trần sự áy náy của ông ta, chỉ nói: “Sát thủ sát hại Phương Trang chủ, chúng ta nhất định sẽ bắt được. Bọn ta cần sự giúp đỡ của ngài. Chuyện này phải dựa vào ngài, không có ngài không được.”

Phương Bình đột nhiên cảm thấy được khích lệ. “Ta nên làm thế nào?”

Tô Tiểu Bồi và Phương Bình ngồi trong thư phòng. Bạch Ngọc Lang bị điều ra bên ngoài canh gác xem có người nào đến làm phiền không. Nhiễm Phi Trạch vẫn thủ ở bên cạnh Tô Tiểu Bồi, cùng nàng nói chuyện với Phương Bình.

“Phương đại hiệp, trước khi ngài giúp đỡ, ta có vài chuyện muốn nói với ngài. Như vậy, ngài sẽ biết rõ mình có thể làm gì.”

https://thuviensach.vn

Phương Bình gật đầu. Hít sâu, thấy hơi căng thẳng.

Tô Tiểu Bồi mỉm cười. “Không phải là chuyện lớn gì, chỉ là vài câu chuyện. Phương đại hiệp biết những câu chuyện này, sẽ có thể giúp được bọn ta.”

“Cô nương, mời nói.”

Thế là Tô Tiểu Bồi bắt đầu nói: “Cha ra từng kể cho ta nghe một vụ án, về một vị Đạo chưởng rất trí tuệ, từng làm nghiên cứu liên quan tới ký ức của con người. Ông ta bảo đệ tử của ông ta về nhà gạt đệ đệ của mình, nói khi cậu ta còn nhỏ đã từng đi lạc giữa đường phố náo nhiệt. Người đệ đệ đó tin là thật, sau khi nói đến chuyện này một lúc, người đệ đệ bắt đầu tự tưởng tượng ra các chi tiết khi đi lạc. Sau hai ngày, người đệ đệ còn nhớ lại được tâm trạng sợ hãi của mình khi đó. Ngày thứ ba, người đệ đệ nhớ lại cuộc đối thoại của cậu ta và mẫu thân. Sau đó cậu ta liền tin tưởng sâu sắc chuyện khi mình còn nhỏ từng bị lạc người thân giữa phố. Người ca ca đã cho cậu ta một ám thị, và nó bắt đầu phát triển trong ký ức của người đệ đệ.” Thực nghiệm “lạc đường trong trung tâm mua sắm” của nhà tâm lý học Elizabeth Fishman Loftus danh tiếng lẫy lừng, Tô Tiểu Bồi buộc phải sửa đổi thuật lại thành như thế.

Phương Bình kinh ngạc, nghe đến mức đờ đẫn cả người.

Tô Tiểu Bồi tiếp tục nói: “Sau đó, vị Đạo chưởng kia tìm hai mươi tư người đến để thử thăm dò bằng một cách khác, ông ta chuẩn bị sổ ghi chép, cho hai mươi tư người kia mỗi người một cuốn. Trên cuốn sổ đó có ghi chép bốn câu chuyện những người đó từng trải qua khi còn nhỏ, ba việc trong số đó là việc có thực do người nhà của những người kia cung cấp, còn một câu chuyện là việc đi lạc trên phố thì là giả. Đạo chưởng đó để những người này nhớ lại những sự việc được viết trên cuốn sổ, nếu như không nhớ ra được thì viết lên trên là không nhớ rõ, nếu như có thể nhớ ra được thì kể lại sự việc xảy ra khi đó. Kết quả, có một nửa số người đó đột nhiên nhớ ra mình thực sự từng bị lạc trên phố, thậm chí nhớ lại được rất nhiều tình tiết,

https://thuviensach.vn

khi bọn họ biết tất cả sự việc họ đã kể thực ra chỉ là hư cấu, bọn họ đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc."

Tô Tiểu Bồi nhìn Phương Bình, khẽ giọng nói: "Cảm thấy vô cùng kinh ngạc giống như Phương đại hiệp hiện giờ."

Phương Bình nhìn cô, hồi lâu không nói.

"Sau đó, có một vị cao nhân thông tuệ khác cũng làm một chuyện tương tự như thế. Ông ta có sở trường cấy nhập ký ức cho người khác, ông ta đã khiến gần một nửa số người tham gia thử nghiệm tin tưởng rằng mình từng bị động vật hung dữ tấn công. Đương nhiên, chuyện này thực sự không hề xảy ra." Đó là thực nghiệm của một nhà tâm lý học tên Micheal Porter.

Phương Bình nghiến răng, ông ta đã hiểu rõ ý đồ của Tô Tiểu Bồi. Nếu như lời nàng ta nói là sự thực, vậy thì…

"Ta còn nhớ đã nghe thấy tiếng chuông của Cửu Linh Đạo chưởng, đã nhìn thấy một góc của đạo bào…"

"Những thứ đó không hề có thật, chỉ là ngài tưởng rằng nó thực sự đã xảy ra."

"Vậy thì…"

"Nếu như có người đã thêm vào những ký ức đó cho ngài thì tìm được người này, chúng ta sẽ có được manh mối quan trọng."

Sắc mặt Phương Bình trắng bệch, người này, ông ta đã biết là ai rồi.

Rất lâu Phương Bình không nói gì. Tô Tiểu Bồi một mực chờ đợi ông ta.

Cuối cùng Phương Bình lên tiếng: "Hiềm khích giữa Cửu Linh Đạo chưởng và Trang chủ không phải là chuyện ngày một, ngày hai. Khi đó bọn ta phát hiện ra Trang chủ bị người ta sát hại, nghi phạm đầu tiên có thể nghĩ đến chính là Cửu Linh Đạo chưởng. Có người nhắc đến hoài nghi này

https://thuviensach.vn

không có gì là lạ, nếu như ta thực sự không nghe thấy tiếng chuông, vậy có lẽ là ta hồ đồ rồi. Khi phát hiện ra thì thể của Trang chủ, trong đầu ta ong ong, cả cơ thể đều không động đậy được. Thực sự là sau nửa ngày ta mới dần bình tĩnh và có thể nhớ lại chuyện khi đó, có lẽ là đầu óc ta quá loạn, thực sự nhận định đó là hành vi của Cửu Linh Đạo chưởng, nên mới nhầm tưởng tiếng ong ong trong đầu mình là tiếng chuông."

Nhiễm Phi Trạch ở bên cạnh nhướng mày kinh ngạc, vạn phần không ngờ Phương Bình sẽ nói như vậy. Vừa rồi biểu cảm của ông ta rõ ràng là đã nhớ ra được điều gì rồi.

Nhưng biểu cảm của Tô Tiểu Bồi vẫn bình thản, thậm chí nàng còn gật đầu giống như rất thấu hiểu.

Phương Bình lại nói: "Cô nương nói những điều này là tự có đạo lý của cô nương, có điều ta nghĩ, nếu cứ có người nói với ta một chữ đôi câu hoài nghi Cửu Linh Đạo chưởng, ta liền trách cứ người ta cưỡng ép thêm ký ức vào cho ta thì thật không thỏa đáng chút nào. Nếu có người vì thế mà bị nghi oan, vậy thì thật không công bằng với họ."

Nhiễm Phi Trạch rất muốn nói giờ ông có đưa ra một cái tên cũng chưa kết luận được gì, chỉ là muốn từ cái tên đó tìm ra manh mối điều tra tiếp mà thôi. Nhưng nhìn sang Tô Tiểu Bồi, thấy nàng vẫn bình tĩnh thản nhiên, chàng liền nhẫn nhịn, nuốt lời muốn nói lại.

Tô Tiểu Bồi nói với Phương Bình: "Phương đại hiệp nói rất có lý, chúng ta phán đoán sự việc không thể chỉ căn cứ vào lời nói của đối phương, liền đưa ra kết luận. Cái chết của Phương Trang chủ, cái chết của Cửu Linh Đạo chưởng, đều cần phải đòi lại công bằng cho bọn họ, bất cứ người nào cũng không nên bị oan."

Phương Bình nghĩ đến Cửu Linh đạo chưởng, trong mắt toát ra ý hổ thẹn, liền nhỏ tiếng biện giải cho mình: "Ta vẫn nhớ là có nghe thấy tiếng chuông, thực sự không có ý đổ oan cho Đạo chưởng."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi gật đầu. “Phương đại hiệp, ngài đã cảm thấy không có người nào cưỡng ép thêm ký ức cho mình, hoàn toàn là do ngài nhầm lẫn, điều này cũng có khả năng.” Cô thấy Phương Bình thở phào một hơi nhưng không biểu lộ gì, liền nói tiếp: “Có điều chuyện này không dễ điều tra, vẫn cần Phương đại hiệp giúp đỡ ta một chút.”

“Cô nương mời nói.”

“Ta có vài vấn đề muốn thỉnh giáo Phương đại hiệp, hy vọng có thể từ đó tìm ra manh mối của sự tình.”

Phương Bình cẩn trọng gật đầu. Thế là Tô Tiểu Bồi bắt đầu hỏi, cô hỏi Phương Bình vào Thất Sát trang bao lâu rồi, làm thế nào quen biết Trang chủ, ông ta làm việc gì ở Thất Sát trang, có phải là hiểu rõ hết về tất cả mọi người hay không. Có phải Trang chủ từng lấy vợ vài lần rồi không, đã có mấy người con. Ttrang chủ có mấy đồ đệ, tên bọn họ là gì, Trang chủ có bằng hữu nào, có kẻ thù nào. Bản thân Phương Bình tuổi tác bao nhiêu, đã lấy vợ chưa, đã có con chưa.

Đối với Phương Bình mà nói những vấn đề này đều rất dễ trả lời, ông ta đáp rõ ràng, càng nói càng thả lỏng hơn. Tô Tiểu Bồi cẩn thận quan sát biểu cảm của ông ta, sau đó lại bắt đầu hỏi đến tình hình của những người khác trong trang. Phu nhân của Trang chủ tính tình thế nào, đối với Trang chủ ra sao, đối với những đệ tử và hạ nhân bọn họ thế nào, đối với con cái ra sao. Các đệ tử của Trang chủ thì thế nào, tính cách ra sao. Bất tri bất giác đã hỏi hết lượt về các nhân vật chủ yếu trong trang.

Sau đó Tô Tiểu Bồi dừng lại, Phương Bình thấy cô dường như không định hỏi tiếp nữa, đang muốn nói vậy chúng ta quay lại đại sảnh thôi, thì Tô Tiểu Bồi lại đột nhiên hỏi: “Phương đại hiệp, nếu như chúng ta mãi mãi không tra ra được hung thủ thực sự, Phương Trang chủ có linh thiêng, chắc cũng sẽ không trách tội chúng ta đâu nhỉ?”

Phương Bình sững sờ, không nói gì. Tô Tiểu Bồi gật đầu. Cuộc nói chuyện kết thúc.

https://thuviensach.vn

Trên đường quay lại đại sảnh, Phương Bình đi nhanh như chạy. Tô Tiểu Bồi chậm rãi đi sau, Nhiễm Phi Trạch đi theo bước chân, thấy xung quanh không có người, liền hỏi: "Chuyện gì vậy?" Có rất nhiều thứ chàng không hiểu.

"Trong lòng ông ta có đối tượng hoài nghi, nhưng không muốn nói cho ta biết."

"Vì sao?"

"Ta đoán có lẽ ông ta có nỗi khổ tâm, cảm thấy bây giờ không thể vạch trần hung thủ, ông ta sẽ tự mình điều tra chứng thực trước. Có khả năng, khi thời cơ đến, ông ta sẽ tự báo thù cho Trang chủ."

"Điều này cũng có thể đoán ra được sao?"

"Đương nhiên. Bởi vì ta cũng biết người ông ta hoài nghi kia là ai rồi."

"Là ai?"

Tô Tiểu Bồi nghiêng đầu nhìn chàng, biểu cảm có chút dí dỏm. Trong lòng Nhiễm Phi Trạch khẽ động. "Nàng chớ nói cho ta, ta cũng có thể đoán."

Nhìn nét mặt chàng hiếu thắng, trông khá giống trẻ con, Tô Tiểu Bồi cười, nói: "Tráng sĩ thông tuệ thế này, chắc chắn có thể đoán được."

Dỗ trẻ con sao? Nhiễm Phi Trạch lườm cô. "Sự thông tuệ của ta, chắc chắn có thể xứng đáng với nàng. Vô cùng xứng đôi."

Tô Tiểu Bồi cười rất khoa trương, vì lời chàng nói quá ám muội. Bạch Ngọc Lang đi ở phía trước quay đầu nhìn bọn họ, còn khẽ "hừ" một tiếng, cảm thấy hai người này quá ấu trĩ. Nhìn xem, bọn họ tuổi tác lớn ngang nhau, còn muốn chơi trò xem ai thông minh, thật là trẻ con, thật khiến người ta khinh thường.

https://thuviensach.vn

Hai người phía sau đều phớt lờ cậu ta, Nhiễm Phi Trạch nói: "Nàng cho ta thêm gợi ý đi, nàng đoán như thế nào, ta biết rõ phương pháp, chắc cũng có thể đoán được."

"Một con người nếu như trong lòng có hoài nghi đối với một người khác, khi ông ta nhắc đến người đó, biểu cảm, ngữ khí và nội dung đánh giá về người đó đều có sự nghi hoặc. Phương Bình vừa rồi không muốn nói thẳng, ta liền hỏi ông ta các vấn đề khác, một là biết được biểu cảm khi ông ta nói lời thật, hai là buông lỏng cảnh giác của ông ta. Sau đó khi ông ta đánh giá từng người trong trang, liền có thể nghe và nhìn ra được điều không bình thường."

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, vừa rồi chàng cũng chăm chú nhìn và nghe, nếu cẩn thận suy nghĩ chắc cũng có thể đoán ra được.

Tô Tiểu Bồi lại nói: "Cho huynh thêm vài gợi ý nữa, chính là ta vừa mới nói, ông ta cảm thấy bây giờ không thể vạch trần hung thủ, mà ông ta lại cảm thấy bản thân mình có năng lực báo thù. Điều này cũng tiết lộ một bí mật lớn, nếu như huynh vẫn chưa nghĩ ra được, ta cũng chẳng có cách nào."

"Ta chắc chắn có thể đoán được. Nội trong ngày hôm nay trước khi mặt trời lặn sẽ nói cho nàng biết." Nhiễm Phi Trạch tràn đầy lòng tin, cảm thấy pha trò với Tô Tiểu Bồi thế này rất vui. Chàng lại nói: "Phương Bình như vậy, nàng có dự định thế nào?"

Tô Tiểu Bồi nói: "Ta thấy có lẽ ông ta nghĩ sai rồi, ta phải chứng minh cho ông ta thấy cần phải lập tức vạch trần kẻ khả nghi kia, vì sự tình không hề đơn giản như ông ta tưởng tượng."

Trong lúc nói chuyện, đại sảnh đã ở ngay trước mắt, Nhiễm Phi Trạch dừng bước, còn muốn hỏi thêm mấy câu nữa, Quý Gia Văn đột nhiên chạy ra, nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi, liền gọi: "Tiền bối, Tô cô nương." Cậu ta mặt mày nghiêm túc báo cáo: "Phó đại hiệp kia đang nói Tô cô nương…ưm…" Chắc là dùng những từ ngữ cậu ta không tiện thuật lại, nghĩ một lát rồi nói: "Nói Tô cô nương kỳ quái."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch đưa mắt nhìn nhau. Quý Gia Văn nói: "Cô nương đi khá lâu, Phó đại hiệp mấy lần muốn tìm người đi giục Phương đại hiệp quay lại, nói là lấy đâu ra đạo lý vứt khách lại không quản chứ. Sư phụ liền kéo dài, nói với huynh ấy rất nhiều chuyện khác. Sau đó thời gian thực sự hơi lâu, Phó đại hiệp liền bắt đầu hỏi sư phụ hiểu rõ bao nhiêu về Tô cô nương, lại nói Tô cô nương ở Linh Lung trận thế nào. Vừa rồi Phương đại hiệp quay lại rồi, huynh ấy vẫn đang nói."

Hỏa khí của Nhiễm Phi Trạch bốc lên ngùn ngụt, phàm kẻ nào nói cô nương nhà chàng không tốt, đều là ngứa da muốn được giáo huấn đây mà. Chàng sầm mặt, nhấc chân bước vào đại sảnh, Tô Tiểu Bồi cũng không thích Phó Ngôn lắm, nghe nói hắn ta có hành vi như thế thì cũng thầm bực mình, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Nhiễm Phi Trạch, cô cũng chẳng kịp để ý đến sự tức giận trong lòng mình, vội cuống quýt kéo chàng lại. "Tráng sĩ, đợi chút, đừng tức giận."

"Chớ bực." Vừa sửa cách dùng từ của cô, chàng vừa lật tay nắm tay cô, kéo đi.

"Được, được, chớ bực." Cô cố gắng dỗ dành, sợ chàng thực sự xông vào trong gây xung đột làm hỏng chuyện. "Bình tĩnh, sự việc vẫn chưa làm rõ mà."

"Được." Tráng sĩ tiên sinh đồng ý rất nhanh, dắt tay cô bình tĩnh đi vào đại sảnh.

Bạch Ngọc Lang ở phía sau vỗ vào vai của Quý Gia Văn. "Thiếu niên, lại mách lẻo à?" Quý Gia Văn gạt tay cậu ta ra, lật đật cùng đi vào trong.

Khi Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch bước vào thì bên trong không còn ai nói chuyện nữa, rất yên tĩnh. Chỉ là trên mặt rất nhiều người đều có chút lung túng. Phương Bình đã ngồi xuống vị trí của mình, hàng mày nhíu chặt. Phó Ngôn nhìn qua ông ta, lại nhìn Tô Tiểu Bồi đang đi vào.

https://thuviensach.vn

“Tại sao mọi người đều có biểu cảm thế này, vừa rồi là đang nói về ta sao?” Tô Tiểu Bồi hỏi thẳng. Quý Gia Văn vừa bước vào, chột dạ trốn đến sau đại sư huynh. Bạch Ngọc Lang chen đến bên cạnh cậu ta, lại vỗ vào vai cậu ta vẻ rất trượng nghĩa. “Chớ hoảng, ta giúp cậu chắn.” Nói rồi chắn luôn cả tầm nhìn của cậu ta, Quý Gia Văn lại phải đứng dịch sang bên cạnh.

Không có ai trả lời Tô Tiểu Bồi, việc bàn tán sau lưng người khác đúng là chuyện chẳng quang minh chính đại gì, huống hồ còn bàn tán về một cô nương, chẳng ai muốn xuất đầu gánh lấy chuyện mất mặt này.

“Cảm thấy có gì không thỏa đáng sao?” Khi nói lời này, Tô Tiểu Bồi nhìn sang Phó Ngôn, không phải cô tìm chuyện, mà là thực sự cần làm vài việc để Phương Bình càng tín nhiệm cô hơn.

Câu hỏi và ánh mắt của Tô Tiểu Bồi khiến mọi người đều nhìn sáng Phó Ngôn, hắn hắng giọng ho khan, nói: “Đích thực là có vài điều không hiểu muốn hỏi cô nương.”

“Mời nói.”

Phó Ngôn nhìn quanh một vòng rồi lại nhìn Tô Tiểu Bồi, cất tiếng nói: “Cô nương từng làm đương sai ở thành Ninh An, sau đó lại kỳ lạ xuất hiện trong Linh Lung trận, không có võ nghệ, cũng không nhớ chuyện gì, đối với việc bản thân mình làm thế nào lên được cây cũng không hề biết rõ. Nghe nói trận pháp Thiên Ti Ngân Nhận hôm đó vô cùng nguy hiểm, cái cây ấy bị bao vây đến giọt nước cũng không lọt, ta rất hiếu kỳ không biết người nào có đủ bản lĩnh đặt cô nương lên trên đó. Nhìn trong võ lâm, e là cao thủ có mạnh hơn nữa cũng không làm được. Để giải câu đố này, ta đã đi thỉnh giáo bằng hữu, trùng hợp là có người từ chỗ thành Bình Châu bên kia biết được, hóa ra có người đã giết chết nữ sư gia của thành Ninh An, sau đó tự vẫn. Trong phòng nữ sư gia toàn là máu, phủ nha thành Ninh An truy tra mấy tháng, đều không tìm được manh mối nữ sư gia bị bắt cóc, rất nhiều dấu vết đều chứng tỏ nữ sư gia thực sự đã bị người ta giết chết rồi.”

https://thuviensach.vn

Phó Ngôn nhìn Tô Tiểu Bồi chằm chằm. “Vị nữ sư gia đó chính là cô nương. Một người đã chết, làm thế nào có thể xuất hiện trong trận pháp Thiên Ti Ngân Nhận? Căn bản không có ai có đủ bản lĩnh để đặt cô nương vào đó. Cô nương tóc ngắn, nói chuyện quái dị, cử chỉ, tập quán đều khác với bọn ta. Dám hỏi cô nương, rốt cuộc cô nương có lai lịch thế nào? Cô nương nói quê hương mình ở một nơi rất xa, nơi có xa hơn nữa cũng phải có xuất xứ, quê hương cô là nơi nào? Cô nương làm thế nào chết đi rồi mà còn sống lại được?”

Tô Tiểu Bồi cũng nhìn Phó Ngôn chằm chằm, vấn đề cần hỏi đúng là sắc sảo, còn hùng hổ hăm dọa, có ý ám chỉ. Phó Ngôn cố ý gây phiền phức cho cô trước mặt mọi người, thực sự khiến cô nổi giận rồi. Cô bình tĩnh đáp lời: “Phó đại hiệp, ngài đã biết ta là nữ sư gia thì chắc biết ta chuyên chức phá án. Những bản lĩnh khác ta không có, nhưng để đoán định vụ án thì có thể. Nếu như Phó đại hiệp không hiểu rõ, để ta chỉ điểm cho ngài đôi điều - tai nghe là hư, mắt nhìn là thực. Ngài đã nghe thấy điều gì không quan trọng, quan trọng nhất là phải có chứng cứ chứng minh những điều nghe nói này đều là sự thực. Có người lưu lại di thư nói đã giết chết ta, ngài là nên tin bức di thư đó hay là nên tin người sống sờ sờ đang đứng trước mặt ngài là ta đây? Trận pháp Thiên Ti Ngân Nhận là thứ gì ta không hay biết, còn khi ta tỉnh lại phát hiện ra mình bị giam ở trên cây thì đích thị là sự thực. Ngài nói nhìn khắp thiên hạ không ai có thể làm được chuyện đưa người vào trận pháp đặt lên cây, ta không biết thiên hạ trong mắt ngài rộng lớn cỡ nào, nhưng tục ngữ nói núi cao còn có núi cao hơn, Phó đại hiệp chớ nói ra tự tin như vậy, tránh bị người ta chê cười. Vụ án ta mất tích, phủ nha thành Ninh An và thành Bình Châu đều đang truy tra, Phó đại hiệp có lòng hiếu kỳ với tiến triển của vụ án, có thể lại đi nghe ngóng tiếp. Dù sao thì Phó đại hiệp tin tức nhạy bén mà, nghe nói được không ít. Sau khi nghe ngóng xong thì cẩn thận điều tra chứng minh rõ ràng, đừng chưa làm rõ đã ngờ vực điều này hoài nghi điều kia trước mặt mọi người, thực sự là thiếu lễ giáo, tự làm xấu mặt mình.”

https://thuviensach.vn

Bên cạnh có đại hán đứng cách Tô Tiểu Bồi khá gần, nghe thấy thế liền tiến lên một bước quát Tô Tiểu Bồi: "Yêu nữ, ngươi nói chuyện với đại công tử kiểu gì vậy?"

Tô Tiểu Bồi cười lạnh: "Yêu nữ? Nghe xem, Phó đại hiệp nói cả nửa ngày chính là mong muốn kết quả này nhỉ? Nói với mọi người rằng ta lai lịch bất minh, không phải người tầm thường, sử dụng yêu thuật yêu pháp, có ác ý hại người, không đáng tin ư?"

"Tô cô nương nghĩ nhiều rồi, chỉ là Tô cô nương kỳ nhân kỳ sự, lời đồn quả thật rất thú vị, ta cũng khó tránh khỏi hiếu kỳ, liền muốn cầu chứng rõ ràng với cô nương, cô nương chớ trách."

Tô Tiểu Bồi cười lạnh. "Ta lòng dạ hẹp hòi, đến cửa làm khách nghe thấy chủ nhân ngờ vực với mình thì trong lòng rất không vui. Phó đại hiệp nghe từ trong lời đồn của người khác nói ta là kỳ nhân kỳ sự, chi bằng ngay trước mặt đây, ta cho Phó đại hiệp thấy lời đồn có phải là thật hay không."

Không đợi người khác trả lời, Tô Tiểu Bồi quay đầu, nhìn sang vị đại hán vừa không lịch sự quát hét với nàng kia. "Vị tráng sĩ này xưng hô thế nào?"

Tráng sĩ? Nhiễm Phi Trạch nói: "Xin gọi hắn là đại hiệp đi."

"Vì sao?" Tô Tiểu Bồi quay lại hỏi.

"Ta mới là tráng sĩ trong lời gọi của cô nương, cớ đem ta và hắn xếp vào cùng một loại, gọi hắn là đại hiệp đi."

Các đại hiệp trong căn phòng lập tức dùng ánh mắt loạt xoạt đâm sang Nhiễm Phi Trạch, lẽ nào bọn họ thì nên xếp vào cùng một loại với kẻ này, kẻ này vừa nhìn đã biết ngay là hán tử vô lễ, thô thiển rồi. Một nhân vật nhỏ không ai biết tới, vì sao các đại hiệp bọn họ lại phải xếp ngang hàng với hắn?

"Vị đại hiệp này xưng hô thế nào?"

https://thuviensach.vn

Lại còn thực sự gọi đại hiệp nữa chứ? Các vị đại hiệp trong phòng có mấy người không kìm được trừng mắt lườm cô, những cặp mắt nhàn rỗi còn lại thì đều lườm Nhiễm Phi Trạch một cái.

"Ta họ Ngưu." Hán tử kia chẳng hiểu tại sao bị lôi lên đài, nhìn sang Phó Ngôn, rồi trả lời câu hỏi của Tô Tiểu Bồi.

"Ngưu đại hiệp chức vị không cao không thấp trong Thất Sát trang. Không thấp là vì đã ở đây một khoảng thời gian nhất định, không cao là vì thực sự không làm gì cả. Có gia thất, có con cái, con còn nhỏ, mới được vài tuổi. Kinh tế hơi khó khăn, nhưng tiền lương Thất Sát trang trả cho chắc không đến mức khiến huynh thế này, cho nên nếu không phải huynh chơi gái thì cũng là đánh bạc, ta cảm thấy khả năng chơi gái lớn hơn một chút. Tối qua huynh không về nhà, ngủ ở bên ngoài. Huynh nói dối là trong trang có việc, thực ra thì đã đi ăn chơi. Huynh không dám cho nương tử của mình biết, vì nhà cha mẹ nàng ta khá là lợi hại, có phải vậy không?"

Hán tử đó trợn mắt há miệng, mọi người trong phòng cũng tỏ vẻ kinh ngạc. Cả nửa ngày sau hán tử đó mới nói: "Ngươi… ngươi vừa ói… nói linh tinh xằng bậy."

"Vậy chắc chắn là đúng rồi, không hề nói sai một điều nào." Tô Tiểu Bồi bình thản, tự tại, còn điềm đạm uống một ngum trà cho nhuận họng.

"Đệ tử có thể hầu trong phòng này nhất định là thân phận không quá thấp, nhưng cũng chỉ là không quá thấp mà thôi, bởi vì Ngưu đại hiệp đứng ở vị trí bên cạnh. Chính là giống như ta, ở trong phòng này, địa vị của ta không cao nên ngồi ở bên cạnh. Ngưu đại hiệp, khá có tuổi, dáng vẻ và ánh mắt tản mạn, mặt mày không tập trung, eo lưng không thẳng, vừa nhìn đã biết ngay là hán tử thô lỗ, người như thế không phải dựa vào thời gian ở lâu trong trang mà có được địa vị như bây giờ thì còn có thể thế nào? Những đệ tử theo hầu khác trong căn phòng này tuổi tác đều không như huynh ấy. Ngoài ra, y phục của huynh ấy dưới vạt bị bẩn, giống như trẻ con ăn đồ rồi làm dính lên, y phục tuy cũ, đường chỉ lại mới, chắc hẳn có người đã khâu

https://thuviensach.vn

mới cho huynh ấy. Thêm vào đó, với tuổi tác của huynh, ta suy đoán đã có gia thất, có con cái. Đệ tử khác ở trong phòng y phục chỉnh tề, khá mới, có y phục có đồ trang sức, bao kiếm sạch sẽ, chuôi kiếm có tua rua, có vài người còn là tua rua ngọc thạch, có thể thấy trong trang không hề bạc đãi mọi người. Còn Ngưu đại hiệp lại mặc áo cũ, y phục rộng thùng thình đã không vừa với người, có thể thấy huynh ấy không có ngân lượng để mua y phục mới chăm chút cho mình. Vì sao trong các đệ tử chỉ có huynh ấy nghèo khó? Từ đây suy đoán không phải huynh ấy đi chơi gái cũng là đánh bạc, đánh bạc hao tốn tinh thần, càng hao tốn tiền tài, dễ dàng bại lộ, đến giờ huynh ấy vẫn sống qua ngày yên ổn, nghĩ ra thì chắc ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt sẽ chuẩn xác hơn một chút. Tối qua không về nhà là bởi huynh ấy không thay y phục, một người nương tử biết cẩn thận khâu lại chỉ áo cho huynh ấy, sao có thể để huynh ấy vẫn mặc y phục bẩn ra ngoài? Ngưu đại hiệp thô lỗ vô lễ, lại sợ vợ nhưng vợ huynh ấy chắc chắn là người cẩn thận, ôn hòa thuần hậu, nếu không dám để nàng ta biết mình ra ngoài chơi gái, vậy nhất định là gia đình nhà vợ lợi hại.”

Một loạt lời nói khiến mọi người trong phòng á khẩu câm nín, Tô Tiểu Bồi lại nói tiếp: “Những suy đoán vào chi tiết này vốn cũng không dám đảm bảo là đúng hết, nhưng biểu cảm ánh mắt của Ngưu đại hiệp vô tình đã tiết lộ chân tướng, mỗi câu ta nói ra huynh ấy liền có phản ứng, từ phản ứng của huynh ấy, ta phân biệt được điều đang nói là đúng hay sai, đương nhiên là có thể từng bước suy đoán lại.”

Mọi người tiếp tục câm nín, tên họ Ngưu này vô sỉ như vậy, Tô cô nương còn cứ mở miệng là Ngưu đại hiệp, thực sự là hạ thấp danh giá của những đại hiệp chân chính như bọn họ đây. Nhưng bọn họ lại không tiện nói gì, chỉ có thể nghe tiếp.

Tô Tiểu Bồi quay sang Phó Ngôn. “Phó đại hiệp.”

Phó Ngôn cụp mắt. Tô Tiểu Bồi nhìn thẳng vào hắn ta, nói: “Ta đã làm được sư gia, chính là có bản lĩnh thực sự. Ngài chớ khinh thường ta là đàn bà con gái, ta hiểu nhiều biết rộng, bản lĩnh thông thiên, nếu như ngài thực

https://thuviensach.vn

sự có nghe ngóng thì chắc cũng biết rõ ta đoán án như thần, ngài vu ta có ác ý hại người là có dụng ý gì?"

Phó Ngôn cụp mắt, nói: "Cô nương nghĩ nhiều rồi, ta chỉ là hiếu kỳ nên hỏi thôi, đâu phải như cô nương nói."

"Phó đại hiệp đã không có ý tứ đó, vậy ta chỉ đành cho rằng Phó đại hiệp ếch ngồi đáy giếng, chuyện bản thân mình không biết rõ liền cảm thấy là người khác cố tình làm yêu thuật yêu pháp huyễn hoặc. Xin hỏi, suy đoán vừa rồi của ta, có điều nào là không có chứng có cớ không, hay là tất cả dựa vào quan sát cẩn thận để nói ra? Mỗi một vị ngồi đây đều có thể làm được. Có gì là yêu pháp chứ? Chẳng qua ta chỉ có học thức rộng một chút, biết rõ việc các đại hiệp trước đó không chú ý đến mà thôi. Học vấn các phu tử dạy, các đại hiệp trước kia học được cũng cảm thấy phu tử là kỳ nhân kỳ sự, không giống với người thường sao? Yêu thuật? Vậy ta không biết võ, có phải là cũng nên cảm thấy các vị đại hiệp biết bay nhảy, đi trên tường lợi hại như vậy, chắc chắn đều là yêu quái không?"

Các đại hiệp ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng nghi hoặc, đây là đang sỉ nhục bọn họ phải không? Bị sỉ nhục còn phải cảm thấy rất có đạo lý, chuyện này nên làm thế nào?

Nhiễm Phi Trạch thức thời phá vỡ cục diện khó xử, giải vây cho các đại hiệp. "May mà cô nương gọi ta là tráng sĩ." Nói xong còn cười cười với mọi người, khuôn mặt biểu lộ ý tạ ơn ta đi, có ta tiếp lời, mọi người sẽ không ngượng ngập như vậy nữa.

Ánh mắt sắc như kiếm của các đại hiệp vun vút bắn sang phía vị tráng sĩ kia.

Lúc này Tô Tiểu Bồi quay sang Phương Bình. "Phương đại hiệp, ngài muốn giải được câu đố, chỉ dựa vào suy đoán thì không thể được, để ta dạy ngài mấy chiêu nhé."

https://thuviensach.vn

Phương Bình hơi sững sờ, cảm thấy không hiểu rõ dụng ý của Tô Tiểu Bồi lắm, vừa rồi rõ ràng ông ta nói mình không nghĩ ra được manh mối gì, đến giờ cô nói thế này là có dụng ý gì? Nhưng Phương Bình vẫn nói: "Mời cô nương chỉ giáo."

Tô Tiểu Bồi gật đầu, nói: "Ta sẽ dạy Phương đại hiệp một vài bản lĩnh nhìn mặt đoán ý đơn giản nhưng rất thực dụng. Phương đại hiệp có lòng muốn tìm ra hung thủ, có thể dùng phương pháp quan sát phán đoán thế này."

Phương Bình gật đầu, cái này thì ông ta không phản đối.

"Mỗi một người, khi gặp chuyện đều có vài phản ứng, những phản ứng này bản thân chúng ta cũng không cách nào khắc chế được. Ví dụ như khi bị kinh sợ sẽ vỗ vào ngực, ngạc nhiên sẽ trợn to mắt, đau lòng sẽ rơi lệ, khi nhìn thấy đồ chua sẽ không tự chủ mà nuốt nước bọt. Những phản ứng này chúng ta nhìn thấy được, liền biết ngay cảm xúc và cách nghĩ của người đó. Cái gọi là quan sát sắc mặt chính là như vậy."

Phó Ngôn ở bên cạnh cười lạnh. "Điều này còn cần cô nương dạy sao?"

Tô Tiểu Bồi phớt lời hắn, tiếp tục nói: "Có điều những phán đoán này phải dựa vào tình hình xung quanh khi đó, căn cứ vào tình trạng của mỗi người, hỏi đúng vấn đề kích thích hắn ta để hắn ta có phản ứng, sau đó lại căn cứ vào biểu cảm và động tác của hắn ta để suy đoán. Ví dụ như vỗ ngực có thể là đau tim, rơi lệ có lẽ là cát bụi bay vào mắt, đối phương cụp mắt không nhìn vào nhau khi nói chuyện có thể là khinh thường, cũng có khả năng là chột dạ tránh né."

Phó Ngôn vốn định châm chích cô thêm mấy câu, vừa mở miệng thì nghe thấy cô nói câu cuối cùng kia, liền im bặt, hơi nheo mắt khó chịu.

"Khi một người nói dối, thêu dệt ra những lời nói dối thì dễ dàng, nhưng những biểu cảm và phản ứng của cơ thể thì rất khó có thể che giấu được, cho nên người ta đều thích nhìn vào biểu cảm của đối phương để

https://thuviensach.vn

phán đoán xem có phải hắn đang nói dối hay không. Nhưng có vài kẻ cao minh, nói dối không lộ thanh sắc, lúc này chúng ta phải quan sát ánh mắt của bọn họ. Phương pháp thì có khá nhiều, ta chỉ nói một cách đơn giản nhất. Để suy đoán đối phương nói thật hay nói dối, hãy hỏi trước một vài vấn đề mà hắn chắc chắn không nói dối, ví dụ như hắn là nam hay nữ, quê quán ở nơi nào, bữa sáng hắn đã ăn gì, hắn thích màu gì. Lúc này hãy ghi nhớ kỹ ánh mắt của hắn khi nói thật, lúc hồi tưởng thì ánh mắt nhìn về phía bên nào, khi tưởng tượng thì ánh mắt chuyển hướng bên nào, như vậy đợi khi ngài hỏi đến vấn đề mình thực sự muốn biết, ngài chỉ cần so sánh là biết được hắn có nói dối ngài hay không?"

Trái tim Phương Bình đập nhanh hơn, Tô Tiểu Bồi nói những lời này, chính là việc vừa rồi cô đã làm với ông ta ở trong căn phòng kia. Cô đang muốn nói ông ta biết, cô đã thử thăm dò qua ông ta rồi, cô biết ông ta nói dối.

"Ngoại trừ ánh mắt, còn có một số cử chỉ nhỏ cũng có thể phán đoán ra được cảm xúc tâm trạng của người đó. Ví dụ như khi chúng ta ở đây thảo luận chủ đề này, người hiếu kỳ quan tâm sẽ nhìn về phương hướng của người nói, mà người trong lòng chán ghét chủ đề này, bài xích không muốn nói nhiều thì sẽ vô thức chuyển ánh mắt sang hướng khác. Đạo lý giống như vậy, khi gặp phải kích thích căm ghét hoặc sợ hãi, hắn ta sẽ vô thức hít thở sâu, điều chỉnh lại tư thế, vân vân, động tác đó đến bản thân hắn ta cũng không chú ý đến. Ví dụ như đầu của hắn sẽ hơi ngả ra sau, hoặc sẽ hơi quay đầu tránh ánh mắt người đối diện, tất cả đều có khả năng. Đơn giản là nếu như hắn ta cảm thấy nói chuyện này không thoải mái, không muốn tham gia bàn luận thì hắn ta sẽ vô thức để bản thân mình cách xa một chút."

Ánh mắt Tô Tiểu Bồi quét qua Phó Ngôn, hơi ngừng lại rồi nói tiếp: "Điều này giống như vừa rồi khi Phương đại hiệp nói chuyện với ta, khi nói đến vài thứ ngài ấy bài xích hay người hoặc chuyện ngài ấy không muốn nói nhiều, liền sẽ có phản ứng như vậy."

https://thuviensach.vn

Phương Bình mím chặt miệng, ông ta đã hiểu rõ nguyên nhân Tô Tiểu Bồi làm như thế này rồi. Cô đang muốn mượn cuộc "chỉ điểm" này để nói cho ông ta biết, ông ta không hề giấu giếm được cô.

"Phương đại hiệp và Phương Trang chủ tình thân như huynh đệ, ngài đau khổ trước cái chết của ngài ấy. Phương đại hiệp một lòng muốn báo thù, tuyệt đối sẽ không để Phương Trang chủ chết oan uổng, điều này ta biết rõ." Tô Tiểu Bồi đột nhiên chuyển chủ đề.

Trong lòng Phương Bình khẽ động, thật vậy sao? Dự định trong lòng ông ta, cô nương này đều biết ư?

"Phương đại hiệp cảm thấy mình có thể tìm ra được hung thủ, ta thì lại thấy chưa chắc. Phương đại hiệp, ta học thuật nhận biết, phân biệt người này đã gần chục năm rồi, có lòng muốn giúp đỡ Phương đại hiệp, nhưng không phải nói đôi câu vài lời là hiểu rõ được. Những điều vừa nói coi như là một vài chỉ điểm nhỏ thôi, nếu như Phương đại hiệp có ý muốn hỏi chuyện nhìn người để phân biệt đánh giá, có thể lưu tâm một chút. Đến giờ Phương đại hiệp không nhớ ra được điều gì, nhưng ta lại có biện pháp. Hay là thế này đi, hôm nay làm phiền quá lâu rồi, để nhiều người như thế này cùng nghe ta lải nhải mãi cũng không được thích hợp lắm, chi bằng hôm khác Phương đại hiệp đến khách điếm tìm ta, ta sẽ cẩn thận nói kỹ hơn với Phương đại hiệp."

Phương Bình rất do dự, ông ta không hề muốn làm to chuyện này, chỉ muốn tự mình giải quyết.

"Có vài chuyện, nếu không kịp thời xử trí, sợ là sau này sẽ không còn cơ hội nữa."

Phương Bình giật mình, cô nương này thực sự biết ông ta đang nghĩ gì ư?

"Đa tạ ý tốt của cô nương, ta sẽ cân nhắc thêm, khi nào rảnh sẽ đi tìm cô nương."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi mỉm cười. “Vậy thì tốt, ta sẽ đợi Phương đại hiệp.”

Nói xong lời này, dường như sự việc đến đây là kết thúc. Giang Vĩ Anh hơi ngạc nhiên, vốn tưởng rằng Tô Tiểu Bồi đã thể hiện một phần bản lĩnh, trưng ra uy phong thì phía sau còn có hành động lợi hại hơn nữa, ông ta còn đang đợi nghe những kiến thức cao minh hơn, nào ngờ cứ như vậy đã kết thúc rồi.

Ông ta nhìn sang Tô Tiểu Bồi, cô cũng đang quay mặt nhìn ông ta. “Giang chưởng môn, những điều hôm nay ta muốn nói đều đã nói xong rồi.”

Giang Vĩ Anh hiểu ý, liền thi lễ với Phó Ngôn, Phương Bình. “Vậy thì hôm nay đã làm phiền nhiều rồi, bọn ta xin cáo từ trước.”

Bọn họ muốn đi, Phó Ngôn đương nhiên sẽ không níu giữ, thi lễ đôi câu khách khí rồi tiễn khách. Mọi người đứng dậy muốn đi, Tô Tiểu Bồi lại đột nhiên quay đầu, nói với Phương Bình: “Phương đại hiệp, ta quên mất không nói, khi người ta nằm thì tốc độ suy nghĩ có thể tăng cao gần gấp đôi, nếu như ban ngày ngài suy ngẫm khổ sở mà vẫn không lý giải nổi, buổi tối khi nằm xuống giường chớ ngủ vội, hãy nghĩ nhiều thêm một chút, có lẽ sẽ càng có thu hoạch hơn.”

“Nằm xuống có thể nghĩ tốt hơn ư?” Phương Bình thấy kỳ lạ, điều này lại có ý nghĩa gì? Tô cô nương nói chuyện thật là khó đoán.

“Là cớ gì?” Nhiễm Phi Trạch cũng rất hiếu kỳ, không kìm được hỏi.

“Đó là bởi vì khi nằm xuống, máu trong thân thể sẽ dễ dàng chảy đến não hơn.” Tô Tiểu Bồi đáp xong, cũng mặc kệ bọn họ có hiểu hay không, lại nói tiếp với Phương Bình: “Phương đại hiệp, chớ quên điều ta nói với ngài.”

Giang Vĩ Anh đưa nhóm người đi rồi, Phương Bình vẫn đờ đẫn ngồi lại trong đại sảnh, đầu óc rối loạn, có quá nhiều vấn đề xảy ra cùng lúc, nhất

https://thuviensach.vn

thời không thể suy nghĩ rõ ràng được.

Phó Ngôn tiễn khách xong đi làm việc của mình, đợi khi rảnh rỗi liền quay lại tìm Phương Bình. Thấy ông ta vẫn ngồi đó, dáng vẻ khổ sở suy nghĩ, hắn cũng nghĩ một hồi, sau đó lại gần, gọi một tiếng, hỏi ông ta: "Phương thúc, hôm nay Tô cô nương kia đã nói những gì với thúc vậy? Chắc là lại dùng lời lẽ lừa gạt thúc à?"

Phương Bình lắc đầu. "Không nói gì cả, chỉ hỏi ta tình huống khi ta phát hiện ra thi thể của Trang chủ lúc đó, lại hỏi ta về ấn tượng với mọi người trong trang. Ta đã nói qua với cô nương ấy, cô nương cũng không nói gì."

Phó Ngôn nhìn Phương Bình thật lâu, ngẫm nghĩ, lại hỏi tiếp: "Vậy cô nương ấy có nói suy đoán gì không?"

"Không hề." Phương Bình vẫn lắc đầu. "Sau đó chúng ta quay lại đại sảnh này. Đại công tử, cậu cũng chớ có thành kiến với Tô cô nương, chuyện kỳ lạ về cô ấy thực sự là chẳng có cách nào giải thích được, nhưng cô nương nói cũng rất đúng, chúng ta không biết chân tướng thế nào, cũng không thể suy đoán lung tung cho cô ấy là cổ quái. Tô cô nương thực sự có vài phần bản lĩnh, không giống như cố tình huyễn hoặc dọa người."

Phó Ngôn cụp mắt xuống, khẽ gật đầu. "Phương thúc dạy bảo rất phải, là cháu nôn nóng, lại cảm thấy cô nương ấy thực sự cổ quái, mới muốn nhắc nhở mọi người. Nếu cô nương ấy có lòng tốt, đương nhiên không sao. Đúng rồi, cô nương ấy đã có bản lĩnh thực sự, Phương thúc cảm thấy chúng ta có nên tìm cô ấy nhờ giúp đỡ tìm ra hung thủ không? Phương thúc cảm thấy cô nương ấy có đáng tin cậy không?"

"Kỳ thực ta…" Phương Bình suýt chút nữa nói ra mình đã có đối tượng nghi ngờ, nhưng ngẫm lại, vẫn quyết định không nói. Chuyện này chưa xác định, không tiện nói ra, nếu như xác định rồi, ông ta sẽ càng không muốn mọi người biết. Đợi đến khi thời cơ chín muồi, ông ta sẽ đích thân báo thù cho Trang chủ. Nhưng Tô cô nương đó đã dặn dò mấy câu, có phải là vẫn

https://thuviensach.vn

còn có lời muốn nói không, vì hôm nay ở trên đại sảnh ầm ĩ như vậy nên nàng ta cảm thấy không tiện bàn bạc ở đây?

Phương Bình suy nghĩ rồi nói: "Cô nương ấy đã mời ta đến nghị sự, ta cứ đi thăm dò ý tứ trước. Nếu có tình hình gì mới, khi quay lại ta sẽ bàn bạc với cậu."

Phó Ngôn đồng ý nhưng vẫn nói: "Cũng không biết bọn họ có tâm tư gì, Phương thúc một mình đến đó liệu có thích hợp không?"

"Giang Chưởng môn đức cao vọng trọng, chắc chắn sẽ không giở trò xấu, đại công tử yên tâm."

"Không phải là đề phòng Giang chưởng môn, Phương thúc cũng biết Thần Toán môn rục rịch muốn động, cháu sợ bọn họ mượn cơ hội làm gì đó. Khi ấy dù sao cũng là Phương thúc chỉ chứng Cửu Linh Đạo chưởng, Thần Toán môn ắt là ôm hận trong lòng. hai ngày trước chẳng phải là có người báo tin đến, phát hiện người của Thần Toán môn đang lén lút xuất hiện trong trấn sao, Phương thúc vẫn nên cẩn thận thì hơn."

Phương Bình ngẫm thấy có lý. "Ta sẽ đưa theo hai đệ tử, không đơn độc ra ngoài là được."

"Vậy Phương thúc dự định khi nào đi?"

Phương Bình chưa đáp, Phó Ngôn lại nói: "Tô cô nương kia nói chuyện cổ quái, giống như ám chỉ điều gì đó, mỗi câu đều như có thâm ý."

Phương Bình cũng có cảm giác này. Phó Ngôn nói: "Cháu thì không tin, buổi tối nhất định phải thử xem năm xuống có thể suy nghĩ được rõ ràng hơn không? Cô nương ấy nhấn mạnh vào buổi tối, là có dụng ý gì? Thực sự huyền ảo như thế sao? Cô nương ấy chắc chắn là dọa người khác. Hoặc là, buổi tối mà cô nương ấy nói ám chỉ điều khác?"

Phương Bình muốn biện giải đôi câu cho Tô Tiểu Bồi nhưng vừa nghĩ đến lời đối thoại vừa rồi, đột nhiên cũng cảm thấy không biết có phải Tô cô

https://thuviensach.vn

nương muốn ám thị bảo ông ta buổi tối đến bàn bạc, sẽ kín đáo, an toàn hơn hay không? Rốt cuộc thì cô nương này có gì muốn nói với ông?

Lúc này, Nhiễm Phi Trạch cũng đang bàn chuyện với Tô Tiểu Bồi. Bọn họ vừa mới quay về khách điếm, Tô Tiểu Bồi liền cùng đi vào phòng của chàng, Nhiễm Phi Trạch rất mừng vì cô nương không hề chê bai né tránh mình, nhưng lại lo nghĩ, sợ rằng vối tất cả nam tử, cô nương đều cư xử như thế này. Nàng vốn chẳng để tâm quy củ thế tục, điều này chàng biết rõ.

Không nhịn được chàng lại muốn nhắc nhở. "Cô nương lần sau chớ làm thế này nhé."

Tô Tiểu Bồi chẳng hiểu gì, cô lại làm gì sai rồi ư?

Nhiễm Phi Trạch chỉ xuống chân cô. "Tùy ý cùng một nam tử vào phòng là không được thỏa đáng."

Tô Tiểu Bồi nhướng mày, không phải chứ, vậy khi ở trấn Võ, cô cùng quỷ sống chung trong một phòng sao? Nhiễm Phi Trạch duỗi tay ra xoa mi tâm của cô. "Đương nhiên rồi, cùng ta thì có thể. Cùng nam tử khác thì chớ như vậy."

Cút, coi cô là kẻ ngốc sao? Tô Tiểu Bồi kéo ghế ngồi xuống, tráng sĩ giống như bà mẹ già lật đật đi đến bên cạnh, tiếp tục giảng đạo lý: "Nàng chớ có không để ý, thế đạo rất coi trọng những điều này, nam nữ thụ thụ bất thân, cô nương luôn không để tâm đến những chuyện vặt này, hại ta cứ cách cô nương xa một chút là sẽ thấy lo lắng, không biết cô nương nói chuyện có lưu tâm không, cũng không biết cô nương có gây họa không. Chuyện nam nữ cùng ở trong một phòng thực sự là rất bị để ý, cô nương và ta thì thế nào cũng được, nhưng với nam tử khác, cô nương vẫn cần phải…"

"Im miệng." Lời còn chưa nói xong, Tô cô nương thực sự không chịu nổi chàng lải nhải nữa, liền cắt ngang. Nhiễm Phi Trạch lập tức ngậm miệng, lại bĩu môi, bộ dạng ấm ức.

https://thuviensach.vn

“Ta cùng tráng sĩ vào phòng, chính là vì biết phòng của nam tử khác không thể tùy tiện vào, ta đây chẳng phải đã sớm nhận giáo huấn rồi sao? Ta còn biết hôm nay có một đám hán tử, nên không tiện gọi phu nhân Trang chủ kia ra gặp mặt thêm, ta đã hiểu nhiều quy củ rồi còn gì.”

“Ồ.” Hiểu là tốt, tráng sĩ tiên sinh bị giáo huấn xong, không dám phê bình nữa.

“Tráng sĩ đi giúp ta nói với Giang Chưởng môn, có vài chuyện phải an bài một chút.”

“Sao vậy?”

“Phương đại hiệp muốn đến tìm ta, trên đường sẽ có chuyện xảy ra.”

“Vì sao?”

“Bởi vì nếu có chuyện xảy ra ở trong trang là tự tìm phiền phức, cho nên hung thủ chắc chắn sẽ đợi Phương đại hiệp ra khỏi trang rồi mới động thủ.”

Nhiễm Phi Trạch hứng chí bừng bừng. “Nói đến điều này, ta đã đoán được kẻ Phương Bình hoài nghi là ai rồi.”

“Là ai?”

“Không thể lập tức vạch trần, không muốn làm ầm ĩ, nhưng muốn sau khi tự mình tra ra chân tướng, chờ đợi thời cơ nghiêm trị hung thủ. Trang chủ vừa chết, ở trong lòng, Phương Bình, người quan trọng nhất chính là tiểu thiếu gia huyết mạch độc nhất của Trang chủ. Đứa bé mới ba tuổi mà thôi, vừa không còn cha, sao có thể lập tức lại mất cả mẹ? Nếu như không ổn thỏa an bài tốt chuyện này, sợ là đứa trẻ sẽ phải chịu tổn thương không nhẹ. Kẻ Phương Bình hoài nghi chính là Phương Lý thị, góa phụ của Trang chủ.”

Tô Tiểu Bồi cười. “Tráng sĩ nói có lý.”

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch đắc ý. “Đương nhiên rồi, ta đã nói ta có thể xứng với sự thông tuệ của cô nương mà.”

Tô Tiểu Bồi lại cười, nói: “Phương đại hiệp chỉ là hoài nghi, nhưng không có chứng cứ. Ông ta chắc hẳn sẽ hành động đúng như tráng sĩ nói, bởi vì băn khoăn về tiểu thiếu gia, cho nên tạm thời không làm ầm ĩ, ông ta muốn tự mình giải quyết, ít nhất bản thân ông ta phải tìm được chứng cứ xác thực trước đã.”

“Cô nương cảm thấy ông ta làm được không?”

“Ông ta có sơ suất, chắc chắn không làm được. E là trước khi ông ta tìm được chứng cứ hoặc có thể nói ra sự thật việc này thì đã bỏ mạng nơi hoàng tuyền rồi.”

“Không chỉ một người?”

Tô Tiểu Bồi gật đầu. “Tráng sĩ mau đi thông báo cho Giang chưởng môn, bảo ông ấy giúp đỡ bố trí, ta đoán nhanh nhất là tối nay, hy vọng nhanh một chút, sự tình càng kéo dài càng dễ sinh biến, Phó Ngôn đó tính cách khá nôn nóng. Nhanh nhất là đêm nay, Phương đại hiệp sẽ đến khách điếm, ông ta sẽ bị phục kích ở giữa đường. Xin Giang Chưởng môn nhất định phải cứu được ông ta.”

“Phó Ngôn?” Nhiễm Phi Trạch gật đầu, người này chàng vừa nhìn đã thấy không thuận mắt. “Hắn ta có dính dáng với Trang chủ phu nhân kia?”

“Điều này thì ta không dám nói, ta chỉ nói những điều ta nhìn thấy và có thể suy đoán được. Hôm nay chỉ có hai người cụp mắt né tránh ánh nhìn của ta, một là Phó Ngôn, một người là Trang chủ phu nhân. Dựa vào tình cảnh mà nói, Trang chủ phu nhân đó cúi đầu, cụp mắt là giống như thủ lễ, nhưng Phương đại hiệp nói về Trang chủ phu nhân thì đó lại là một nữ nhân rất có chủ ý. Trang chủ vong cố, nàng ta chắc hẳn rất đau đớn, quan tâm truy vẫn chuyện giải oan. Chúng ta hôm nay đến thăm, rõ ràng là muốn điều tra rõ chân tướng về cái chết của Trang chủ, nàng ta lại không nghe không

https://thuviensach.vn

hỏi, chỉ chào hỏi hàn huyên đôi câu rồi đi luôn. Khi Phương đại hiệp nói đến chuyện của phụ nhân này, ngữ điệu rất chậm, cẩn thận hồi tưởng, đó là vì ông ta đang vừa nói vừa chứng thực lại suy nghĩ của mình. Từ điều ta quan sát được và suy đoán của Phương đại hiệp bổ sung thêm, phụ nhân này thực sự có điểm kỳ quái."

Nhiễm Phi Trạch đã hiểu rõ, chàng đi tìm Giang Vĩ Anh, nói lại một lượt những điều này. Giang Vĩ Anh nhanh chóng đi tập hợp mọi người đến thương nghị an bài, bố trí.

Suy đoán là một chuyện nhưng muốn tìm ra được chứng cứ để chứng minh cho suy đoán đó, khiến người ta tâm phục khẩu phục lại là chuyện khác. Hơn nữa, do dự của Phương Bình tự có đạo lý của ông ta, Giang Vĩ Anh cũng cân nhắc đến điều này, nếu như sự tình làm ầm ĩ lên, bọn họ ắt sẽ phải đưa ra chứng cứ đáng tin cậy khiến người khác tin phục mới được.

Trong đêm hôm ấy, Phương Bình nằm trên giường suy nghĩ toàn bộ sự việc. Hôm đó khi ông phát hiện rat hi thể của trang chủ, cả người đờ đẫn như gỗ đá, đơn giản là không dám tin. Qua một lúc lâu mới sực tỉnh, khóc gọi người đến, ông ôm thi thể của Trang chủ, trên người dính đầy máu của ngài ấy, ông không dám tin, thực sự không dám tin. Ông ngẩng đầu nhìn xung quanh, máu như dồn thẳng lên não. Gia bộc và đệ tử nhanh chóng chạy đến, Phương Lý thị chạy đến cuối cùng, thư phòng cách cư viện gần như vậy, vì sao bà ta lại đến chậm thế?

Lúc trước ông không nghĩ nhiều, đến giờ nghi ngờ rồi thì càng nghĩ càng cảm thấy chắc chắn bà ta có điều cổ quái. Đã một khoảng thời gian rất dài Trang chủ không hề nhắc đến phu nhân với ông, lẽ nào là giữa phu thê bọn họ có oán hận? Vào lúc đó, ông đang ôm thi thể của Trang chủ, dù biết ngài đã tắt thở rồi nhưng ông không dám thả ngài ra, như thể nếu buông tay thì ngài thực sự sẽ rời đi vậy. Xung quanh có rất nhiều người lớn tiếng gào thét, hỏi chuyện gì xảy ra? Phó Ngôn dẫn mấy đệ tử xông ra ngoài, tìm kiếm rà soát xung quanh. Còn Phương Lý thị thì gào khóc, lớn tiếng quát hỏi là ai làm chuyện này? Có phải là Cửu Linh Đạo chưởng không? Bà ta

https://thuviensach.vn

nói khoảng thời gian này Trang chủ có sinh oán thù với Cửu Linh Đạo chưởng, hai người coi nhau như kẻ thù đã lâu, Trang chủ còn từng nói phải quyết phân cao thấp với Cửu Linh Đạo chưởng kia.

Bà ta nước mắt giàn giụa, đau đớn bi ai hỏi ông có nhìn thấy người nào không? Ông lắc đầu. Khi đó đầu óc ông hỗn loạn, trong mắt chỉ toàn nước mắt, không nhìn rõ nét mặt của bà ta. Ông nói với bà ta, khi mình đẩy cửa ra, đi vào phòng liền nhìn thấy Trang chủ nằm trên đất. Ông hận là mình không nhìn thấy hung thủ.

"Nhưng việc này rõ ràng là vừa mới xảy ra, thúc không nhìn thấy điều gì cả sao?" Giọng nói thê lương của nàng ta đến giờ ông ta vẫn còn nhớ rất rõ ràng. "Chắc cũng có thể nghe thấy điều gì chứ? Nếu như có người động thủ với Trang chủ, binh khí giao nhau, tiếng hô gọi, Phương thúc chắc có thể nghe thấy điều gì chứ?" Nỗi đau đớn tuyệt vọng trong giọng nói của nàng ta khiến ông cảm thấy thực sự cảm thấy nên nghe thấy điều gì đó, nếu không thì Trang chủ chết oan, ông phát hiện ra sớm như thế, nhưng lại không hề có chút manh mối nào, làm sao xin lỗi Trang chủ đây?

"Nhất định là Cửu Linh Đạo chưởng." Bà ta đã nói như thế, vừa khóc vừa nói, còn nói mấy lần liền. "Phương thúc cẩn thận nghĩ lại xem, chắc chắn thúc có nhìn thấy, nghe thấy thứ gì đó." Bà ta còn truy vấn Phó Ngôn và các đệ tử đi tìm kiếm quay về là có nhìn thấy hung thủ không, có phải là Cửu Linh Đạo chưởng làm không.

Phương Bình nhắm mắt lại, nghĩ nhất định là như vậy, vì thế nên ông mới sinh ra ảo giác, tưởng rằng mình nghe thấy tiếng chuông của Cửu Linh Trảm, âm thanh đặc biệt như thế, ông nghĩ chắc chắn là mình đã nghe thấy. Thậm chí đúng như Tô cô nương nói, khi ông nỗ lực hồi tưởng lại, lại nhớ ra trong lúc ngước mắt lên đã nhìn thấy một góc đạo bào lướt qua.

Phương Bình đột nhiên ngồi bật dậy, chuyện như thế này, thực sự chẳng thể bác bỏ hay biện giải rõ ràng được. Nói ra, sợ là sẽ khiến người ta cười vỡ bụng. Người khác nói mấy câu suy đoán, bản thân mình liền coi là thật,

https://thuviensach.vn

còn sinh ra ảo giác, tưởng tượng ra chứng cứ. Bản thân mình đã sai, lẽ nào còn muốn trách người khác từng nói những lời suy đoán đó? Không ai yêu cầu ông thêu dệt lời nói dối, hay đổ tội cho Cửu Linh Đạo chưởng, là bản thân ông tự làm.

Phương Bình vô cùng buồn bã, ông đã vu vạ cho người tốt, khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ, thậm chí còn gây ra một trận giông tố trong võ lâm. Tất cả là do ông quá ngu ngốc. Ông không thể lại giẫm lên vết xe đổ lần nữa, ông còn có việc chưa làm cho rõ ràng. Nếu đúng là nữ nhân đó hạ độc thủ thì bà ta đã làm như thế nào?

Đã lừa được mình, đã lợi dụng mình, là bà ta cao minh. Nhưng bà ta làm thế nào sát hại được Trang chủ? Trang chủ một thân võ nghệ, làm sao có thể bị bà ta sát hại? Còn cả những vết cắt đó là chuyện gì? Lẽ nào bà ta còn có đồng bọn?

Trái tim Phương Bình không cách nào bình tĩnh được, càng nghĩ càng sinh nghi. Ông thấy may mắn vì mình đã không nói gì, không tiết lộ cho ai khác. Nhưng Tô Tiểu Bồi biết ông có chuyện giấu giếm, hôm nay cô nương ấy đã thể hiện một phần bản lĩnh, là muốn nói cho ông biết mình có bản lĩnh thực sự, có thể giúp ông ta tìm ra hung thủ. Đúng, cô nương ấy nhất định là có ý này.

Tô cô nương nói buổi tối đầu óc suy nghĩ sẽ rõ ràng hơn, là muốn bảo ông buổi tối đến tìm cô nương ấy thương nghị ư? Phương Bình xuống giường, đi lại mấy vòng trong phòng, ông cảm thấy tim đập nhanh hơn, ông có nên nghe lời đi tìm cô nương ấy không?

Nhưng bây giờ ông không thể xử trí kẻ tiện nhân kia, tiểu thiếu gia tuổi còn nhỏ, ông phải làm rõ chuyện này trước, xem bà ta động thủ thế nào, ông phải thăm dò bà ta trước, sau đó mượn cơ hội dạy dỗ tiểu thiếu gia đọc sách nhận chữ, để tiểu thiếu gia ở bên cạnh mình, đợi tất cả yên ổn, sẽ báo thù cho Trang chủ.

https://thuviensach.vn

Vậy thì vẫn phải đi gặp Tô cô nương một chút, ông sẽ không nói ra những nghi ngờ này, nhưng có thể thỉnh giáo cô nương ấy, xem làm thế nào để thăm dò kẻ tiện nhân kia. Cô nương ấy nói phải hỏi đúng vấn đề, để có thể quan sát biểu cảm từ ánh mắt, ông cần phải đi thỉnh giáo mới được, nhất định phải làm rõ Trang chủ bị hại như thế nào, ông không được để bất cứ ai nghi ngờ hỏi ra được đầu mối.

Phương Bình sửa soạn mặc y phục chỉnh tề rồi ra khỏi phòng, nhớ đến Phó Ngôn nhắc ông ta gần đây Thần Toán môn như hổ đói rình mồi muốn gây phiền phức, ông ta ngẫm nghĩ một chút rồi quay sang căn phòng bên cạnh, gọi hai gia bộc theo hầu là Đinh Tử và Mã Nhị, ba người mang theo kiếm, cưỡi ngựa đến khách điếm Tô Tiểu Bồi ở.

Đi được hơn nửa đường, đến một con đường khuất nẻo, từ bóng đêm đột nhiên có mấy kẻ mặc đồ đen bịt mặt lao ra, một tên quát: "Phương tặc, cuối cùng cũng đã đợi được ngươi. Nộp mạng ra đây, ta bắt ngươi nợ máu phải trả bằng máu!" Nói xong, vung kiếm đâm tới người ông ta.

Đầu óc Phương Bình mờ mịt, nợ máu phải trả bằng máu, ông ta thiếu nợ máu khi nào? Từ khi nào ông ta lại có kẻ thù đòi mạng? Động tác của ông ta hơi trì hoãn, Đinh Tử và Mã Nhị bên cạnh phóng người nhảy lên, đến chắn trước mặt ông ta, ngăn chặn nhát kiếm đam đến.

"Tang", tiếng binh khí va chạm nhau khiến Phương Bình giật mình tỉnh táo lại. Lúc này kiếm của một kẻ áo đen khác từ bên cạnh đánh đến, Phương Bình vội vàng quay người né tránh. Lúc đó, Mã Nhị đâm trúng một kẻ mặc áo đen, kẻ đó tránh được nhưng y phục lại bị chém rách, lộ ra đạo bào bên dưới áo đen.

Đinh Tử hét lớn: "Là Thần Toán môn." Mã Nhị thấy thế, cũng phẫn nộ hét lên: "Bỉ ổi, lại dám phục kích. Có gì các ngươi đường đường chính chính đến nói rõ ràng trước các môn phái, vì sao lại chơi trò bỉ ổi thế này?"

Kẻ cầm đầu cười lạnh. "Đường đường chính chính? Các ngươi xứng sao?!" Vừa nói, vừa nâng kiếm tấn công Phương Bình.

https://thuviensach.vn

Giữa đêm khuya, đèn lồng treo trước cửa của Thất Sát trang đã tắt một nửa, chứng tỏ mọi người trong trang đều đã nghỉ ngơi. Nhưng đúng vào lúc này, có người phi ngựa đến, đập cửa lớn của Thất Sát trang.

"Tại hạ là đại đệ tử Tiêu Kỳ của Huyền Thanh phái, có chuyện gấp cần tìm Phó đại hiệp."

Người canh cửa nghe thấy thân phận của người đến, nhanh chóng cho Tiêu Kỳ vào trong, rồi vội vàng đi tìm Phó Ngôn. Phó Ngôn rất nhanh đã đi ra. Tiêu Kỳ chắp tay hành lễ, nói: "Phó đại hiệp, Phương đại hiệp của quý trang gặp phục kích trên đường, tính mệnh nguy cấp, chạy đến khách điếm phái ta tạm cư cầu cứu. Sư phụ ta đã cứu ngài ấy, sai ta đến báo tin."

Phó Ngôn kinh hãi thất sắc. "Sao lại thế?" Hắn vội vã quay lại phòng, triệu tập mấy vị đệ tử, cùng Tiêu Kỳ đến khách điếm.

Hậu viện trong khách điếm ồn ào, náo nhiệt. Bởi vì lần này Giang Vĩ Anh mang theo không ít người đến đây, ở trên lầu sợ làm ồn ào phiền đến người khác nên tất cả liền ở hậu viện, đến giờ lại thành ra thuận tiện. Phó Ngôn đi gặp Giang Vĩ Anh, liền được dẫn vào phòng khách, nhìn thấy sắc mặt Phương Bình trắng bệch, hai mắt nhắm chặt nằm đó, trên người có mấy chỗ bị thương, tuy đã được băng bó nhưng máu vẫn rỉ ra. Phó Ngôn mặt mày kinh hãi, giận dữ hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế này? Kẻ nào làm bị thương thúc ấy? Đang yên đang lành, tại sao lại như vậy?"

"Phương đại hiệp nói là Thần Toán môn giữa đường chặn giết ngài ấy, ngài ấy cùng hai đệ tử trong trang đều bị thương, ngài ấy liều mạng giết chết mấy tên thích khách kia, vì cách chỗ trọ của bọn ta rất gần nên gắng sức chạy đến cầu cứu." Giang Vĩ Anh chỉ sang bên cạnh. "Hai đệ tử bị thương ở bên cạnh, mấy thi thể của đám thích khách kia bọn ta kiểm tra cả rồi, xác định đúng là mặc y phục của Thần Toán môn."

"Phương thúc còn nói gì nữa không?"

https://thuviensach.vn

“Ngài ấy chỉ kịp nói những điều này rồi ngã xuống bất tỉnh. Bọn ta trị thương cho ngài ấy, lại phái đệ tử đến địa điểm ngài ấy nói, tìm thấy mấy thi thể và hai đệ tử bị thương của quý trang đưa về đây.”

“Thi thể ở chỗ nào?” Phó Ngôn hỏi.

“Ở ngoài phòng củi phía sau.”

“Phiền Giang Chưởng môn dẫn đường.”

Giang Vĩ Anh đưa Phó Ngôn đi, trước cửa phòng củi có đặt mấy thi thể, mặc y phục đen, lúc này đã bị kéo đai áo ra, lộ ra đạo bào bên trong. Phó Ngôn xem thi thể một lượt, nhíu mày, phẫn nộ quát: “Thần Toán môn lũ tặc tử này. Hôm nay ta còn nhắc nhở Phương thúc, nếu có ra ngoài thì phải cẩn thận, không ngờ vẫn trúng phục kích của chúng.”

Giang Vĩ Anh nói: “Phó đại hiệp yên tâm, chuyện này ta đã thấy, tuyệt đối sẽ không buông tay làm ngơ. Ta đã lệnh cho đệ tử thu dọn chuẩn bị, trong đêm sẽ áp giải những thi thể này quay về trấn Võ, Huyền Thanh phái ta sẽ đích thân đưa chúng đến Thần Toán môn để đối chất trước mặt bọn họ, chắc chắn bắt bọn họ phải đưa ra câu trả lời thỏa đáng.”

Phó Ngôn chắp tay, nói: “Giang Chưởng môn, chuyện này là nhằm vào Thất Sát trang ta, hãy để Thất Sát trang đi xử trí.”

Giang Vĩ Anh lại nói: “Phó đại hiệp, mắc mớ giữa Thất Sát trang và Thần Toán môn khá phức tạp. Thần Toán môn một mực nói Cửu Linh Đạo chưởng bị oan, đến giờ ngầm ám sát chắc chắn là vì báo thù mà đến, nếu như ta không ra mặt, sợ là chuyện này chẳng mấy chốc sẽ thành kiếp nạn trong giang hồ, dẫn đến tranh chấp giữa các phái. Tình huống như vậy, cậu và ta đều không muốn nhìn thấy, Phó đại hiệp hãy chịu cực nhọc thông báo tin tức cho các phái, chuyện của Phương đại hiệp, Huyền Thanh phái bọn ta và các phái chắc chắn sẽ chủ trì công đạo, xin Thất Sát trang chớ manh động, bọn ta chắc chắn sẽ tìm được chứng cứ mang về.”

https://thuviensach.vn

Những lời hợp tình hợp lý này khiến Phó Ngôn cũng không tiện nài nỉ nữa. Hắn ta lại cùng Giang Vĩ Anh đi thăm Đinh Tử và Mã Nhị bị thương, hai người này bị tấn công vào đầu nên hôn mê, vừa mới tỉnh lại, nhìn thấy Phó Ngôn thì rất kích động, vội lên tiếng báo lại tình hình bị Thần Toán môn đánh lén trên đường. Sau khi trò chuyện một hồi, mọi người coi như đều đã bình tĩnh lại. Phó Ngôn ra khỏi phòng, nhìn trong sân, thấy mấy đệ tử của Huyền Thanh phái đang chuyển thi thể lên xe.

"Đi ngay lúc này sao?" Phó Ngôn hỏi.

Giang Vĩ Anh gật đầu. "Đêm dài lắm mộng, sợ là sau khi Thần Toán môn phát hiện mấy người này thất thủ sẽ nghĩ ra cớ gì đó chối bỏ quan hệ, cho nên cần lập tức xuất phát, nhanh chóng đối chất với bọn họ thì hơn."

Phó Ngôn gật đầu, cảm tạ Giang Vĩ Anh, lại cảm tạ cả chuyện ông ta tương cứu Phương Bình, sau đó nói hắn ta muốn đưa Phương Bình và hai đệ tử kia quay về Thất Sát trang. Giang Vĩ Anh đồng ý nhưng lại nói: "Thần Toán môn lần này đã động thủ muốn giết người, sợ là quý trang sẽ gặp phiền phức. Ta mạo muội đưa ra yêu cầu, hy vọng có thể đưa hai đồ đệ đến quý trang ở tạm hai ngày, các phái nể mặt ta, cũng không tiện ầm ĩ. Ý Phó đại hiệp thế nào?"

Phó Ngôn khách khí nói: "Hảo ý của Giang Chưởng môn ta xin nhận. Có điều trong trang xảy ra chuyện không hay, thực sự là không tiện tiếp đãi."

"Không cần tiếp đãi, chỉ cần cho bọn ta một chỗ an thân là được. Chuyện này của quý trang ta chắc chắn phải quản, có vài bằng hữu giang hồ cũng phải mời đến bàn bạc, nếu như ta còn ở khách điếm, đến khi đó mời Phó đại hiệp và Phương đại hiệp qua lại cũng không tiện lắm. Vẫn phải làm phiền mấy ngày thì tốt hơn."

Phó Ngôn không tiện dứt khoát cự tuyệt, đang do dự xem nên mở lời thế nào, Giang Vĩ Anh lại nói: "Những người khác sẽ bố trí ở khách điếm này, chỉ có ta và đại đồ đệ Tiêu Kỳ qua đó làm phiền thôi."

https://thuviensach.vn

Phó Ngôn ngẫm nghĩ, cuối cùng đồng ý.

Trong một gian phòng khác, mấy người bọn Tô Tiểu Bồi, Nhiễm Phi Trạch, Quý Gia Văn đang chờ đợi. Tiêu Kỳ vào báo tin: "Phó Ngôn đồng ý rồi, ta và sư phụ sẽ theo bọn họ vào trang."

Nhiễm Phi Trạch nói: "Quả nhiên là vậy, chỉ hai người thì hắn ta sẽ thấy yên tâm, không nghi ngờ, thêm vào đó Giang Chưởng môn đức cao vọng trọng, hắn ta mới không có lòng phòng bị nhiều. Tiêu Kỳ, những điều này chúng ta đã bàn bạc, huynh đều nhớ rồi chứ?"

Tiêu Kỳ nhíu mày nhìn chàng. "Đương nhiên rồi, chuyện có gì khó đâu chứ, chắc chắn có thể làm tốt."

Bạch Ngọc Lang ở bên cạnh nói: "Tiêu đại ca, bọn huynh nhất quyết không được để xảy ra sai sót."

Tiêu Kỳ tiếp tục đấu khẩu với Nhiễm Phi Trạch, không có ai để ý đến tiểu bối tuổi trẻ như cậu ta. Bạch Ngọc Lang không bỏ cuộc, nhìn Quý Gia Văn đang mặt mày sầu khổ, vỗ vai cậu ta. "Chớ buồn, ai bảo cậu không biết nói dối, hễ bịa chuyện là sẽ bị nhìn ra ngay."

Quý Gia Văn giũ vai, hất tay cậu ta xuống. "Biết nói dối lừa người cũng chẳng phải là điều tốt."

Tiêu Kỳ và Nhiễm Phi Trạch đột nhiên quay sang lườm cậu ta, nói ai chứ? Quý Gia Văn cuống quýt cúi đầu cợ bận rộn đếm vân vải trên mũi giày.

Trước khi mọi người hành động, Tô Tiểu Bồi đặc biệt tiến hành một buổi bồi dưỡng cấp tốc, huấn luyện cách nói dối đơn giản cho mọi người, vốn dĩ kế hoạch đến áo tin cho Thất Sát trang là Quý Gia Văn đi, nhưng cậu ra vừa nói: "Phương đại hiệp gặp phục kích ở trên đường, tình mệnh nguy cấp" liền bị mọi người chê bai, thực sự là quá giả, hận không thể khắc lên mặt mấy chữ "tôi lừa anh đó, chớ tin tôi". Cuối cùng thành tích nói dối tốt

https://thuviensach.vn

nhất là Nhiễm Phi Trạch và Tiêu Kỳ, Nhiễm Phi Trạch thì khỏi cần cân nhắc, có lẽ chàng nói điều gì Phó Ngôn cũng đều sẽ sinh lòng cảnh giác, thế là Tiêu Kỳ ra trận.

Quý Gia Văn rất buồn bực, ngay đến sư phụ Giang Vĩ Anh cũng có thể mặt mày bình thản nói dối qua cửa, điều này khiến cậu ta thực sự bị đả kích. Sau đó mọi người diễn tập một lượt toàn bộ kế hoạch và những lời cần phải nói trong khi hành động, Tô Tiểu Bồi giảng cho bọn họ những điểm quan trọng cần chú ý như chuyển động của ánh mắt, biểu cảm, tư thế, để tránh lộ sơ hở. Chẳng có cách nào, trước đó vì để thể hiện một phần bản lĩnh, cô kỳ thực cũng đã ngoài ý muốn dạy cho Phó Ngôn biết cách phân biệt những biểu cảm này, đến giờ đành phải huấn luyện đặc biệt cho quân ta, địch mạnh ta càng phải mạnh hơn mới có thể lừa thành công.

"Làm thế này cũng được sao?" Quý Gia Văn buồn bã, không kìm được kín đáo phê phán các tiền bối, trưởng bối đang nghiêm túc hứng thú học những điều lừa dối này, nhất thời quên mất trong đó còn có cả đại sư huynh và sư phụ của cậu ta. Thế là Quý Gia Văn vai vế nhỏ nhất còn dám khinh bỉ tiền bối, liền bị đá bay ra khỏi buổi học, vì thế trong tổ hành động không có vị trí của cậu ta.

Sau buổi huấn luyện đặc biệt ngắn hạn, mọi người chia nhau hành động. Phó Ngôn quả nhiên đã phản ứng giống như kế hoạch dự liệu, kết quả bọn Nhiễm Phi Trạch mong muốn cũng đã có. Bước tiếp theo, chính là đợi Giang Vĩ Anh và Tiêu Kỳ cũng theo vào Thất Sát trang rồi hành sự như kế hoạch.

Phó Ngôn dẫn đệ tử của Thất Sát trang khiêng Phương Bình quay về, sắp xếp chỗ ở cho Giang Vĩ Anh và Tiêu Kỳ, sau đó tìm mấy thủ hạ dặn dò một lượt, cuối cùng nói: "Ra khỏi trấn Hồ Lô rồi hãy động thủ, ta nhìn rồi, bọn họ cũng chỉ có bốn, năm đệ tử bình thường, không có phòng bị gì, các ngươi thay y phục của Thần Toán môn, chớ nói nhiều hay để lộ diện khi hành động, phải lưu lại người sống để bọn họ báo tin, sau khi cướp được thi thể rồi thì thiêu hủy toàn bộ, chôn tro đi, chớ lưu lại dấu vết."

https://thuviensach.vn

Mấy kẻ đó vâng lời, đi chuẩn bị.

Phó Ngôn về phòng, thủ hạ đến báo cáo: "Đại công tử xin yên tâm, Giang Chưởng môn và Tiêu công tử đều có người trông chừng rồi, bọn họ không hề ra khỏi phòng."

Phó Ngôn gật đầu. "Nhất quyết phải lưu tâm, chớ để bọn họ đi lại tùy tiện, có chuyện gì thì lập tức đến báo cáo ta biết." Thủ hạ vâng lệnh. Phó Ngôn lại gọi Đinh Tử đến hỏi chuyện.

"Nói, là chuyện gì?"

Đinh Tử quỳ xuống. "Đại công tử, là tôi vô dụng. Đi được nửa đường, mấy người đó đột nhiên xông ra, chúng tôi liều chết chống đỡ, không chút sơ hở, nhưng tôi vừa không lưu ý liền bị đánh ngất, khi tỉnh lại đã ở trong khách điếm rồi."

"Thuốc ngươi hạ đủ liều chứ?"

"Thực sự đã hạ đủ liều, tôi thấy Phương thúc không có tinh thần lắm, khi người áo đen nhảy ra, ngài ấy cũng đã châm nửa nhịp, hành động trì hoãn. Có điều vì không để lộ sơ hở, tôi và người áo đen giao thủ hết sức, bị đập ngất xỉu, không nhìn thấy tình cảnh sau đó. Nghĩ ra chắc là vào lúc then chốt, Phương thúc đã liều mạng chống trả, chỗ đó lại cách khách điếm không xa, ngài ấy cướp được ngựa vội vã chạy trốn mới có cơ hội cầu cứu."

Phó Ngôn đen mặt không nói gì, sau đó đột nhiên hất đổ mọi thứ trên mặt bàn, mắng: "Đồ vô dụng, có chút chuyện cũng làm không xong." Gây ra tàn cục này, hắn ta còn phải phí tâm phí sức đi thu dọn. Những thi thể đó tuyệt đối không thể chuyển đến trấn Võ. Còn cả Phương Bình, không biết yêu nữ đó đã nói gì với ông ta, nếu ông ta còn sống sẽ là đại họa. Không thể để ông ta và Huyền Thanh phái tiếp xúc nữa, nếu như ông ta cho rằng mình sắp chết, chưa biết chừng sẽ nói ra điều gì đó bất lợi. Dựa vào thái độ trước đó của ông ta đối với hắn, chắc ông ta vẫn chưa hoài nghi hắn, nhưng có yêu nữ đó ở đây, sự việc bị bại lộ chỉ là chuyện sớm muộn.

https://thuviensach.vn

Hắn ta phải làm cho Phương Bình không còn có cơ hội mở miệng được nữa.

Phó Ngôn rất nôn nóng, hắn ta cảm thấy sự tình ngày càng khó khăn, có vài thứ đã vượt khỏi tầm khống chế, mà hắn rất không thích cảm giác này.

Phó Ngôn ngẫm nghĩ, quyết định viết một bức thư. Thư viết cho mấy đại phái có giao hảo với Thất Sát trang, trước đó chuyện Trang chủ Phương Đồng bị sát hại cũng là mấy đại phái này liên thủ giúp đỡ Thất Sát trang đòi công đạo với Thần Toán môn. Trong thư, Phó Ngôn nói quản sự Phương Bình của Thất Sát trang bị Thần Toán môn phục kích đánh lén, bị trọng thương. Hắn đặc biệt thông báo chuyện này cho các phái biết, Trang chủ qua đời chưa được bao lâu, Thần Toán môn đã hành động bỉ ổi thế này thực sự khiến người ta thống hận đến cực điểm, Thất Sát trang nhất định sẽ đòi Thần Toán môn đưa ra câu trả lời. Chuyện này Giang Chưởng môn của Huyền Thanh phái đã biết rõ và đang làm khách trong trang.

Phó Ngôn viết xong thư, cầm đến cho Giang Vĩ Anh xem qua, nói rõ hắn ta sẽ báo việc này cho các phái biết. Giang Vĩ Anh và Tiêu Kỳ đều chưa ngủ, thấy Phó Ngôn đến, vội chào hỏi. Giang Vĩ Anh đọc thư, không phản đối. Phó Ngôn nói nếu nội dung thư đã ổn, vậy hắn sẽ sao ra mấy bản, phái người đưa đi.

Giang Vĩ Anh lại hỏi Phương Bình đã tỉnh chưa, ông ta muốn đi thăm để hỏi rõ chi tiết sự việc đã xảy ra.

Phó Ngôn vội nói: “Đã phái người túc trực chăm sóc, nếu như thúc ấy tỉnh lại, chắc chắn sẽ báo cho Giang Chưởng môn biết.”

Giang Vĩ Anh gật đầu cảm tạ, Phó Ngôn lại khách khí một chặp, bảo bọn họ nghỉ ngơi sớm, thư này đưa đi rồi, chắc chắn ngày mai sẽ có hữu phái đến thăm hỏi, khi đó còn phải mời Giang Chưởng môn cùng bàn bạc việc này. Giang Chưởng môn đồng ý.

https://thuviensach.vn

Sau khi Phó Ngôn rời đi, chẳng mấy chốc, đèn trong phòng Giang Vĩ Anh và Tiêu Kỳ cũng tắt. Phó Ngôn đứng trong góc rẽ phía xa lặng lẽ nhìn, xác nhận bọn họ không có động tĩnh dị thường gì, lúc này mới quay người rời đi.

Giang Vĩ Anh nấp sau cửa cũng chăm chú theo dõi hành động của hắn, nhìn thấy bóng góc áo chỗ lối rẽ cuối cùng cũng rời đi, thở dài một tiếng, nói: "Phó Ngôn này khi vừa mới vào Thất Sát trang, Phương đại ca liền đưa hắn đến Huyền Thanh phái làm khách, không ngờ lại có ngày hôm nay."

"Người này tâm tư kín đáo, đóng kịch vô cùng đạt. Nếu như không phải Tô cô nương dặn dò rằng biểu cảm kinh ngạc cực ngắn mới là thật, con sợ đã bị hắn ta lừa rồi." Tiêu Kỳ nói. Khi y đến báo tin Phương Bình gặp phục kích ở trên đường, biểu cảm kinh ngạc giả tạo của Phó Ngôn đã bị y nhìn ra được, nhưng y cũng chỉ nhìn ra mỗi biểu cảm đó mà thôi, những thứ khác thật sự không lưu lại sơ hở gì.

Giang Vĩ Anh nói: "Hắn ta muốn thông báo cho mọi người của các môn phái khác, một là đóng kịch cho chúng ta xem, hai là muốn làm ầm ĩ việc này để thừa loạn thu lợi. Người giúp đỡ tới nhiều, hắn đương nhiên sẽ có chỗ chống lưng vững vàng." Ông hỏi Tiêu Kỳ: "Vừa rồi con ra ngoài điều tra được điều gì?"

"Hắn gọi người tên Đinh Tử kia đi hỏi chuyện, không gọi Mã Nhị."

"Ừm, vậy xem ra hắn thực sự có an bài người bên cạnh Phương Bình rồi."

"Có vài người mặc đồ đen bật tường ra ngoài, rồi đi về phía đông, chắc là đuổi theo xe áp tải thi thể."

"Rất tốt, vậy thì chỉ còn đợi các môn phái đến thôi."

Phó Ngôn thức trắng đêm không ngủ, hắn đang đợi tin tức, tuy biết tin tức không quay về nhanh như thế nhưng hắn vẫn thấy hơi nôn nóng. Hắn đi

https://thuviensach.vn

qua đi lại trong phòng, hai lần sai người đi hỏi Phương Bình đã tỉnh chưa, câu trả lời nhận được đều là chưa tỉnh.

Trời đã tờ mờ sáng, Phó Ngôn ngồi xuống trước bàn, Phương Bình chưa tỉnh là chuyện tốt, xem ra vết thương của ông ta còn nặng hơn trong tưởng tượng của hắn. Hắn đang do dự có cần mời đại phu đến xem qua vết thương cho Phương Bình hay không, theo lý thì nên mời, nếu đại phu nói thương thế nặng cần phải cẩn thận nhiều hơn, đến khi đó Phương Bình trọng thương qua đời cũng coi như hợp tình hợp lý. Nhưng nếu đại phu lại nói vết thương của Phương Bình không có trở ngại, không nguy hiểm đến tính mạng, vậy chẳng phải hắn ta tự gây thêm phiền phức cho mình sao? Chuyện tìm đại phu này, hắn thực sự không có người nào có thể khống chế theo ý mình được, mua chuộc lúc này thì lại sợ không kín kẽ.

Phó Ngôn không nghĩ ra được làm cách nào cho ổn thỏa, thế là không nghĩ nữa, dứt khoát ngồi xuống bàn bắt đầu ghi chép lại các sự việc. Trong cuốn sổ nhỏ, hắn tỉ mỉ viết lại tất cả các sự việc đã xảy ra. Vốn dĩ mọi chuyện đều đã dần khôi phục trạng thái bình thường, nhưng yêu nữ đó lại đến làm đảo lộn tất cả. Phó Ngôn viết rất chậm, hắn vừa viết vừa cẩn thận nhớ lại lời Tô Tiểu Bồi nói. Hắn đối chiếu, so sánh lời đồn liên quan đến nữ tử này, cẩn thận nhớ lại tin tức và lời dặn dò mà mình có được. Hắn nhíu mày, sau khi ghi chép xong lại kéo chiếc bàn ra, đặt cuốn sổ vào trong một ngăn ngầm sau bàn, rồi đẩy chiếc bàn về chỗ cũ.

Nhiễm Phi Trạch cũng cả đêm không ngủ. Chàng cùng bọn Bạch Ngọc Lang, Quý Gia Văn ở trong phòng thương nghị những việc phải làm sau khi trời sáng, Suy tính hành động của Phó Ngôn thì hôm nay là ngày then chốt nhất, thời gian và cơ hội của bọn họ không có nhiều, cần phải nắm chắc.

Tô Tiểu Bồi cuộn mình ngủ ở phòng bên, trước đó, cô buồn ngủ đến mức đầu cứ gục xuống, suýt chút nữa đổ cả lên người Nhiễm Phi Trạch, bị Bạch Ngọc Lang cười nhạo một trận. “Đại tỷ không tập trung tinh thần làm việc thế này, làm sao thành đại sự?”

https://thuviensach.vn

Cậu ta vừa mới nói xong liền bị Nhiễm Phi Trạch vỗ đầu, cuống quýt sử lời: “Nếu như có núi dựa, không tập trung làm việc cũng thành.”

Thế là người có núi dựa, dưới sự hỗ trợ của núi dựa quay về phòng ngủ. Bản thân núi dựa và mọi người thì xác nhận lại chi tiết những việc khác. Thực ra mọi chuyện đều đã an bài xong xuôi, có người đi tiếp ứng cho đội bảo vệ thi thể, có người phục ở ngoài Thất Sát trang giám sát động tĩnh ra vào trong trang, có người chạy đến các phái gần đó xin trợ thủ. Có một việc Nhiễm Phi Trạch phải đích thân đi làm, nhưng chàng không yên tâm khi phải rời khỏi Tô Tiểu Bồi, cho nên cẩn dặn dò Quý Gia Văn, Bạch Ngọc Lang và Lưu Hưởng chăm nom nàng thật tốt.

Bạch Ngọc Lang lại thở dài thườn thượt, nói: “Chỉ tiếc cháu và Lưu đại ca đều có thân phận quan sai, không làm nổi chuyện trộm cắp này. Nếu không thì chắc chắn đã có thể chia sẻ phiền muộn này với Nhiễm thúc.” Cậu ta đang nói, còn lườm Quý Gia Văn một cái. “Không giống như người nào đó thân phận thích hợp, làm việc này vừa khéo, bị bắt được còn có thể nói là đến tìm sư phụ sư huynh, chỉ đi nhầm đường thôi.”

Quý Gia Văn mặt đỏ tía tai, lí nhí nói: “Ta… ta cũng là… có thân phận.” Quan sai có gì tài giỏi chứ, phiền phức nhất chính là quan sai. “Ta là đệ tử danh môn chính phái, cũng không thể làm chuyện bắt gà trộm chó.”

Bạch Ngọc Lang than một tiếng nữa, lại muốn đập vào vai cậu ra một cái. “Vị huynh đệ này, cậu ở Huyền Thanh phái sống vẫn tốt chứ? Sư phụ, sư huynh cậu có thể chịu đựng cậu đến tận bây giờ sao?” Người ta làm sư phụ, làm đại sư huynh đều đã đi vào hang hổ thăm dò rồi, tiểu sư đệ này lại dám nói đó là bắt gà trộm chó.

Mặt Quý Gia Văn càng đỏ hơn, tự biết mình lỡ lời, không phản kháng, Nhiễm Phi Trạch giải vây cho cậu ta: “Không cần cậu ấy, e là cậu ấy sẽ khắc lên mặt chữ “ta đến để trộm đồ, ta rất đáng nghi”, nói tìm sư phụ sư huynh gì đó nhất định là không có ai tin.”

https://thuviensach.vn

“Cũng đúng.” Thế là mấy người lại mặc kệ Quý Gia Văn, gạt cậu ra qua một bên. Lưu Hưởng thực ra muốn đi thay Nhiễm Phi Trạch, nhưng chàng vẫn từ chối. Chuyện này phải đích thân chàng đi làm thì mới yên tâm, thế là chàng dặn dò mấy người trông nom kỹ Tô Tiểu Bồi, còn chàng trời chưa sáng đã xuất phát rồi.

Khi ánh bình minh buổi sớm vừa ló, Phó Ngôn đã đi thăm Phương Bình, vừa ra khỏi cửa liền thấy một thủ hạ chạy như bay đến bẩm báo, nói Giang Vĩ Anh và Tiêu Kỳ đã đi thăm Phương Bình. Phó Ngôn mau chóng chạy đi, trên đường hỏi: “Phương thúc đã tỉnh lại à?”

“Không hề.” Thủ hạ đáp khiến Phó Ngôn hơi an lòng. Đi vào phòng, nhìn thấy Giang Vĩ Anh đang nhíu mày bắt mạch cho Phương Bình. Ông ta thấy Phó Ngôn đi vào, nhanh chóng nói: “Phó đại hiệp, thương thế của Phương đại hiệp e là không tốt, tuy ta đã cho ngài ấy thánh dược trị thương của bọn ta, nhưng sợ là không ăn thua, Phó đại hiệp mau đi mời danh y đến cứu mạng đi. Ta y thuật không tinh, thực sự hổ thẹn.”

Phó Ngôn nghe thấy, trong lòng mừng thầm, nhưng vẫn cúi đầu chắp tay. “Ơn cứu mạng của Giang Chưởng môn, ta thay Phương thúc cảm tạ. Ta đến đây là muốn xem tình trạng vết thương của Phương thúc, nếu không thấy tốt hơn, cũng dự định mau chóng tìm đại phu đến khám cho thúc ấy.” Hắn ta đi đến, nhìn sắc mặt Phương Bình, cũng bắt mạch cho ông ta, đúng là mạch tượng yếu đến mức gần như không cảm nhận được. Hắn cụp mắt xuống, mím khóe môi, nói với Giang Vĩ Anh: “Ta đi gọi người mời đại phu, thất lễ trước.”

Hắn ta ra khỏi phòng, đến phòng bên gọi Đinh Tử ra ngoài, ra giữa sân thấy xung quanh không có người, liền dặn dò: “Lát nữa ta dẫn bọn Giang Chưởng môn đi ăn sáng và bàn chuyện, ngươi đem chỗ thuốc còn lại kia đổ nốt cho Phương thúc uống, ông ta bị thương rất nặng, thêm ít thuốc nữa là có thể về Tây thiên, không để lại dấu vết.”

https://thuviensach.vn

Đinh Tử hơi ngập ngừng, Phó Ngôn khẽ nheo mắt lại. “Lẽ nào ngươi đã quên mình từng làm gì?”

Đinh Tử vội cúi đầu, nói: “Đại công tử yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ làm ổn thỏa.”

Phó Ngôn nhìn hắn ta chằm chằm hồi lâu, cuối cùng cũng hài lòng, lại dặn dò: “Hạ thuốc xong thì ngươi đi mời đại phu đến, mời người họ Lý kia đi, ông ta không có giao tình gì với Phương thúc, cũng hám tài. Mời đến rồi, sai người đi gọi ta.”

Trong phòng của Phương Bình, thấy Phó Ngôn đã ra ngoài, Tiêu Kỳ liền đi tìm bộc vệ trông chừng ở đây, hỏi cậu ta thông thường trong trang hay mời đến những đại phu nào, đại công tử gọi người đi mời phải mất khoảng bao lâu, vân vân. Bộc vệ đó trong khi nói chuyện với Tiêu Kỳ ánh mắt dời đi trong chốc lát, Giang Vĩ Anh nhanh chóng lấy từ trong tay áo ra một viên đan hoàn, nhét vào miệng Phương Bình.

Chẳng mấy chốc, Phó Ngôn trở lại, nói rằng đã sai người đi mời đại phu, lại nói bọn Giang Vĩ Anh chịu mệt nhọc đường xa nhưng không được nghỉ ngơi tốt, hắn ta cảm thấy rất có lỗi, đã chuẩn bị ít đồ ăn sáng, mời Giang Vĩ Anh và Tiêu Kỳ nể mặt cùng dùng cơm. Giang Vĩ Anh và Tiêu Kỳ đương nhiên là đồng ý, hai người cùng Phó Ngôn đi ra ngoài. Trước khi đi, Phó Ngôn nói với bộc vệ trông chừng ở trong phòng kia: “Chớ làm phiền Phương thúc nghỉ ngơi, trông chừng bên ngoài phòng là được.”

Bộc vệ vâng lời, cùng bọn Phó Ngôn đi ra bên ngoài, đóng cánh cửa lại. Trong căn phòng yên ả, tĩnh mịch, chỉ còn lại một mình Phương Bình nằm trên giường. Qua một hồi lâu, ngón tay Phương Bình khẽ động đậy, tiếp đó, ông ta từ từ mở mắt ra. Lúc đầu khi thấy mình năm trong phòng của mình, ông ta hơi ngơ ngác. Trong lòng buồn bã, ông ta im lặng quan sát xung quanh căn phòng, không có ai. Đang muốn lật người cử động, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, giọng nói Đinh Tử vang lên: “Đại công tử sai

https://thuviensach.vn

ta đi mời đại phu cho Phương thúc, ta đến xem qua tình trạng của thúc ấy, để tiện nói ký càng với đại phu."

Bộc vệ ngoài cửa đáp một tiếng, Đinh Tử đi vào trong, Phương Bình vội vàng nhắm mắt, dựa vào thính lực nghe thấy Đinh Tử bước đến bên giường. Một hồi không có động tĩnh, có lẽ hắn đang quan sát mình, Phương Bình không dám động đậy, tim đập dữ dội, nhưng vẫn yên lặng đợi. Sau đó là tiếng y phục cọ sát, ông ta nghe thấy Đinh Tử nhỏ giọng nói: "Phương thúc, ngài chớ trách tôi, tôi cũng là bị bức bách bất đắc dĩ mà thôi." Sau đó, Phương Bình cảm thấy có một bàn tay bóp miệng mình, ông ta đột nhiên mở trừng mắt, một tay tóm lấy cánh tay cầm bình thuốc nhỏ của Đinh Tử.

Đinh Tử sợ đến mức đang định thét lớn, nhưng lại bị Phương Bình điểm huyệt. Đinh Tử không cử động nổi, tay vẫn còn đang trong tư thế bóp mồm Phương Bình, cả người kinh hãi đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, mắt trợn to. Phương Bình cũng trừng mắt nhìn hắn, ông ta quả thật quá ngu ngốc, nghĩ Trang chủ là do phu nhân giết, không ngờ Giang Chưởng môn lại nói Phó Ngôn cũng khả nghi. Ông ta nói muốn quay lại nghĩ biện pháp, Giang Chưởng môn lại nói: "Sợ là ngài chưa kịp nghĩ ra biện pháp, đã bị diệt khẩu rồi. Nếu như không chuẩn bị kỹ càng, bọn chúng làm sao dám hạ thủ với lão Trang chủ, đến ngài ấy cũng có thể bị giết, chúng lại còn e ngại gì đến tính mạng của ngài?"

Ông ta nghĩ Phó Ngôn có lẽ là trợ thủ, nhưng vạn phần chẳng thể ngờ được một trong những trợ thủ của hắn lại là người hầu luôn bên cạnh mình. Đến bộc nhân trung thành của ông ta còn có thể mua chuộc, vậy trong trang này còn có bao nhiêu người có thể tin được đây?

Trong lòng Phương Bình vừa buồn bã vừa phẫn nộ, ngồi dậy đang muốn lên tiếng, cửa sổ đột nhiên mở ra, ông ta hơi kinh sợ, quay đầu nhìn, lại thấy Nhiễm Phi Trạch đang lộ ra khuôn mặt tươi cười cợt nhả nhảy vào phòng.

https://thuviensach.vn

Chương 18

Lúc cùng ăn sáng với Phó Ngôn, Giang Vĩ Anh nói muốn gặp con trai của Trang chủ, trong tiệc mừng đầy tháng ông ta còn từng ôm cậu bé, đến giờ Thất Sát trang xảy ra những chuyện này, ông ta nên gắng sức quan tâm hơn đến đứa trẻ này. Phó Ngôn không tiện từ chối, liền sai người gọi Phương Lý thị đưa con trai cùng đến dùng bữa sáng. Đứa bé ba tuổi rất đáng yêu, Tiêu Kỳ và Giang Vĩ Anh chơi đùa với cậu bé một lúc lâu, lại hỏi Phương Lý thị rất nhiều vấn đề về sở thích của đứa trẻ. Một bữa cơm ăn rất lâu vẫn chưa xong, mãi cho đến khi có bộc nhân đến bẩm, nói là La Y môn và Thiết Tụ sơn trang có người đến bái kiến, mới kết thúc.

Phó Ngôn nghe thấy vậy, nói với Giang Vĩ Anh: "Chắc chắn là thư gửi đi đêm qua bọn họ đã nhận được rồi nên đến để hỏi chuyện."

Giang Vĩ Anh vội nói: "Ta và cậu cùng ra gặp." Phó Ngôn gật đầu, hắn ta đang có ý này, chỉ cần Giang Vĩ Anh và Tiêu Kỳ không rời khỏi phạm vi giám sát của hắn ta, hắn ta sẽ cảm thấy yên tâm hơn.

Mọi người cùng nhau đến đại sảnh nghị sự, Phó Ngôn liền nói tới chuyện đêm qua Phương Bình bị tấn công trọng thương, Giang Vĩ Anh cũng nói ông ta đã cứu được Phương Bình, cũng phái người đem thi thể vận chuyển đến trấn Võ tìm Thần Toán môn đối chất. Thiết Tụ sơn trang và La Y môn nghe thấy thế, liền cất tiếng mắng chửi, không ngừng bài xích Thần Toán môn vô sỉ. Mọi người trò chuyện một hồi, bàn bạc xem mấy chuyện này nên làm thế nào… Nói gần nửa ngày, lại có bộc nhân đến báo, Nhật Nguyệt sơn trang và hai đại phái khác cũng phái người đến.

Phó Ngôn nhìn sang Giang Vĩ Anh, vì Nhật Nguyệt sơn trang và hai phái này vốn không có giao tình tốt lắm với Thất Sát trang, nhưng lại có quan hệ thân thiết với Huyền Thanh phái. Giang Vĩ Anh nói: "Chuyện này

https://thuviensach.vn

trọng đại, tối qua ta đã phái đệ tử đi báo tin, để các môn phái đều đến, giúp lão Trang chủ đòi lại công đạo."

Trong lúc nói, bọn người La Hoa của Nhật Nguyệt sơn trang cũng đã đi vào, Phó Ngôn nảy sinh cảnh giác, rõ ràng Phương Bình bị tấn công, vì sao Giang Vĩ Anh lại nói là đòi lại công đạo cho lão Trang chủ? Có lẽ chuyện này có liên quan đến cái chết của Trang chủ, Thần Toán môn vì thế mới báo thù, ông ta nghĩ như vậy nên mới nói thế chăng? Hay là, ông ta có ý ám chỉ chuyện khác?

Phó Ngôn không phản đối, mượn việc cúi đầu uống trà dùng ánh mắt ra hiệu cho thủ hạ bên cạnh, thủ hạ đó đi ra ngoài, một lát sau ở cửa nói có chuyện cần bẩm báo. Phó Ngôn mượn cớ đi ra ngoài, xung quanh không có ai, hắn ta vội dặn dò tăng cường tuần tra trong trang, lại bảo người đến phòng Phương Bình xem sao. Còn chưa dặn được mấy câu, Tiêu Kỳ đã ra ngoài gọi hắn ta vào, nói mọi người đang bàn đến trọng điểm của sự việc lần này, bảo hắn ta mau quay lại. Trong lòng Phó Ngôn có dự cảm không lành, nhưng chẳng có cách nào, chỉ đành nói với thủ hạ kia: "Làm như lời ta nói đi." Sau đó, cùng Tiêu Kỳ vào trong.

Trong đại sảnh, Giang Vĩ Anh đang nói hành động lần này của Thần Toán môn chắc chắn là muốn báo thù vì chuyện Cửu Linh Đạo chưởng bị chết oan. Người của Thiết Tụ sơn trang cười lạnh, nói có phải là bị oan không hãy còn chưa chắc chắn. Giang Vĩ Anh lại nói ông có lý của ông, bà có lý của bà, nếu như chỉ đánh võ miệng thì oán thù này sao có thể giải được? Nếu muốn khiến cho Thần Toán môn tâm phục khẩu phục thì phải giải được câu đố trong cái chết của Trang chủ Phương Đồng, mới có thể triệt để giải quyết được việc này.

Phó Ngôn nhìn Giang Vĩ Anh chằm chằm. "Ta vẫn cảm thấy hung thủ là Cửu Linh Đạo chưởng, sự thực rõ ràng rành rành, Giang Chưởng môn lại có cao kiến gì?"

https://thuviensach.vn

Giang Vĩ Anh chậm rãi đáp: “Nếu như ông ấy không phải là hung thủ thực sự thì sao? Chúng ta bị quấn quanh ở chỗ này, trái lại khiến cho hung thủ thực sự được tiêu dao.”

Phó Ngôn không nói gì, hắn ta nhớ đến kẻ từng dạy hắn khắc chế, nói chuyện càng ít, sơ hở sẽ càng không dễ bị bại lộ, càng lúc căng thẳng quan trọng thì càng phải bình tĩnh. Hắn buộc bản thân phải bình tĩnh, Giang Vĩ Anh lại tiếp tục nói: “Chúng ta hãy đổi góc độ khác để nghĩ, nếu hung thủ thực sự không phải là Cửu Linh Đạo chưởng, vậy thì chính là có người đã giết Trang chủ rồi đổ tội cho ông ấy, điều này ắt có dự mưu từ sớm, bởi vì binh khí của Cửu Linh Đạo chưởng khá đặc biệt, nếu muốn đổ tội cho ông ấy, ắt phải chuẩn bị binh khí thích hợp trước, như vậy sau khi sự việc xảy ra mới có thể tránh qua được cửa ải kiểm tra vết cắt. Khi đó Nhiễm Phi Trạch muốn kiểm tra vết cắt, cũng phải chuẩn bị mấy ngày mới tìm được vật sắc gần giống nhau. Ngoài ra, hung thủ này ắt là người khá hiểu về Phương Trang chủ, biết được quan hệ của ông ấy và Cửu Linh Đạo chưởng, biết được hai người bất hòa, hắn cũng phải hiểu rõ về Cửu Linh Đạo chưởng, biết được tình trạng binh khí và hành tung của ông ấy, chuyện này mới có thể thành được.”

Phó Ngôn cụp mắt xuống, hơi cúi đầu, hắn ta cảm thấy sắp không khống chế nổi biểu cảm trên mặt mình nữa, nhịp tim của hắn cũng đập rất nhanh.

Giang Vĩ Anh tiếp tục nói: “Có được binh khí rồi, còn một vấn đề nữa phải giải quyết, chính là động thủ. Phương Trang chủ võ nghệ cao cường, lại rất cảnh giác, nếu không phải là người thân quen e là khó lại gần được, cho dù là thân quen cũng không cách nào đảm bảo một đòn là thành công ngay, một khi Phương Trang chủ động thủ phản kháng, vậy thì vết cắt có lẽ đã khác rồi. Hơn nữa, nơi động thủ là ở trong trang, hung thủ tuyệt đối không thể để Trang chủ có cơ hội gọi người đến, mức độ khó khăn này, tin chắc là chư vị ngồi đây đều hiểu rõ.”

Mọi người lần lượt gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Cho nên, điểm cực kỳ quan trong ở đây là, hung thủ làm thế nào mà thành công? Bỏ thuốc có lẽ là cách dễ dàng nhất.”

Trong lòng Phó Ngôn vang lên một tiếng loảng xoảng.

Người của Thiết Tụ sơn trang ở bên kia nhíu mày. “Nhưng Phương Trang chủ đã qua đời lâu rồi, sợ là cũng không kiểm nghiệm ra được chất độc gì. Hơn nữa, không bằng không cứ, mở quan tài kiểm tra thi thể cũng là đại bất kính đối với người chết.”

Giang Vĩ Anh gật đầu: “Ngụy đại hiệp nói rất có lý.”

Thiết Tụ sơn trang lại nói: “Giang Chưởng môn là lấy giả thuyết Cửu Linh Đạo chưởng vô tội để suy đoán chuyện này, theo ta thấy, chính là bỏ dễ cầu khó, khiến sự tình càng vòng vèo, phức tạp hơn. Nếu dựa vào suy đoán ban đầu, Cửu Linh Đạo chưởng lẻn vào Thất Sát trang, lén tấn công Phương Trang chủ ở thư phòng, với võ nghệ của Cửu Linh Đạo chưởng, thêm vào đó Phương Trang chủ không phòng bị, một đòn thành công ngay cũng là có khả năng. Sau đó Phương quản sự nghe thấy tiếng chuông, chạy đến, nhìn thấy một góc đạo bào của Cửu Linh Đạo chưởng chạy trốn sau khi hành hung xong, có nhân chứng, có vết cắt vật chứng. Mà sự việc chứng minh mình không có mặt ở hiện trường của Cửu Linh Đạo chưởng, kỳ thực cũng rất miễn cưỡng, ai có thể chắc chắn khẳng định là vào Linh Lung trận rồi thì không thể ra khỏi núi giữa đường?”

Phó Ngôn bên cạnh gật đầu, nhìn Giang Vĩ Anh. Thiết Tụ sơn trang lại nói: “Không thể có chuyện Thần Toán môn kêu oan thì thực sự là oan uổng được, phàm chuyện gì cũng phải dựa vào chứng cứ thực, chớ đoán bừa suy bậy. Cửu Linh Đạo chưởng chết trong Lung Linh trận, đó là vì bị trúng ám khí trong trận pháp, mọi người chúng ta cũng tận mắt nhìn thấy, tuy có người nói chiếc tiễn đâm vào trái tim sâu hơn những chiếc khác, có hơi kỳ lạ, nhưng trước mắt chưa bắt được hung thủ, cũng không có bất cứ manh mối nào, chỉ là tưởng tượng suy đoán, thực sự không thể nói là có người hãm hại Cửu Linh Đạo chưởng. Hơn nữa, Thần Toán môn suy đoán Thất

https://thuviensach.vn

Sát trang hại chết Cửu Linh Đạo chưởng, nhưng mọi người đều biết, Cửu Linh Đạo chưởng võ nghệ cao siêu, Phó đại hiệp và Phương đại hiệp còn cả hai đệ tử khác của bọn họ ở trong trận hôm đó, làm sao có thể là đối thủ của Cửu Linh Đạo chưởng? Cửu Linh Đạo chưởng sao có thể vô thanh vô tức bị đâm mất mạng? Điều này có chút tương tự với cái chết của Phương Trang chủ, lẽ nào Cửu Linh Đạo chưởng lúc đó cũng bị hạ thuốc?"

La Y môn cũng nói: "Lời này có lý, nhìn có vẻ như quá mức trùng hợp, nhưng nếu như không có chứng cứ, thực sự không tiện đoán bừa, nếu chúng ta nản chí trước, sợ là sẽ trúng ý của Thần Toán môn kia. Bọn họ kêu oan, chính là muốn điều này. Nếu như tự chúng ta cũng không giữ vững được lập trường thì làm sao có lý để đòi bọn họ cho câu trả lời?"

Phó Ngôn lại gật đầu, rất muốn phụ họa mấy câu tăng thêm hiệu quả, nhưng hắn ta vẫn nhẫn nhịn.

Lúc này Giang Vĩ Anh nhìn Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ khẽ gật đầu, kề vào tai ông ta, nhỏ tiếng nói: "Chắc là xong chuyện rồi, vừa nãy Nhiễm Phi Trạch có làm thế tay ra hiệu ngoài cửa sổ."

Giang Vĩ Anh gật đầu, chuyển hướng sang mọi người. "Chư vị nói đều có lý, ta vốn cũng không nghĩ đến chiêu hạ thuốc trúng độc này, trước đó tất cả các đầu mối đều chỉ sang hướng Cửu Linh Đạo chưởng, ta cũng dựa vào những manh mối đó để suy đoán, nhưng xác thực trong đó có nghi vẫn trùng trùng, chư vị cũng đều đã biết, nếu không thì mọi người cũng sẽ không vất vả kiểm tra vết cắt, cũng sẽ không vất vả chạy vào Linh Lung trận một chuyến. Nhưng sự tình xảy ra càng nhiều, sơ hở của hung thủ lộ ra càng lớn, chuyện hạ thuốc này là mãi đến đêm hôm qua ta mới biết rõ."

"Biết rõ thế nào?" Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, vội vàng hỏi. Chỉ có sắc mặt của Phó Ngôn thay đổi, lòng hắn ta chùng xuống.

Lúc này Tiêu Kỳ đã ra bên ngoài, dẫn hai người đi vào - Phương Bình và Đinh Tử.

https://thuviensach.vn

“Là từ chỗ ta biết rõ được.” Phương Bình nói. Còn Đinh Tử vừa vào phòng liền quỳ sụp xuống, không dám thở mạnh.

Phương Bình xuất hiện và lời ông ta nói khiến sắc mặt Phó Ngôn biến đổi, hắn cúi đầu, dùng lực vặn tay mình, cảm giác đau đớn khiến hắn nhanh chóng đổi sang dáng vẻ bình tĩnh. Hắn ngẩng đầu, yên lặng nhìn Phương Bình.

Những người khác thấy Phương Bình xuất hiện đều rất kinh ngạc, rõ ràng nói là ông ta bị Thần Toán môn đánh lén trọng thương, đến giờ lại xuất hiện giống như chẳng hề hấn gì.

Phương Bình cúi đầu, hành lễ với Giang Vĩ Anh. “Đa tạ ơn cứu mạng của Giang Chưởng môn.”

“Phương đại hiệp, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” La Hoa của Nhật Nguyệt sơn trang sơn trang không kìm được, cướp lời hỏi.

Phương Bình nhìn Phó Ngôn, nhưng không nhìn ra được bất cứ biểu cảm gì trên mặt hắn ta, trong lòng Phương Bình lạnh băng. Ông ta nhìn mọi người một vòng, kể lại chi tiết chuyện Giang Vĩ Anh đưa bọn Tô Tiểu Bồi đến Thất Sát trang thăm hỏi, rồi sau đó Tô Tiểu Bồi đã giúp ông ta nhớ lại tình huống khi vụ án xảy ra như thế nào. “Lúc này ta mới nhớ rõ, hóa ra khi đó ta không hề nghe thấy tiếng chuông, cũng không nhìn tháy góc áo, những thứ này, tất cả đều do ta tự tưởng tượng, ta tưởng rằng…” Ông ta nhắm mắt lại, rất hổ thẹn. “Thực sự rất khó để mở lời, nhưng đích thực là ta đã đổ oan cho Cửu Linh Đạo chưởng, là ta gây ra một chuỗi tai họa sau đó.”

Ngụy Sam của Thiết Tụ sơn trang hét lớn: “Nhớ nhầm? Chuyện như thế này còn nhớ nhầm được ư? Ông có nhìn thấy hay không, có nghe thấy hay không, lẽ nào bản thân ông không biết? Chuyện mới trôi qua chưa được bao lâu, làm sao có thể chớp mắt mà đã nhớ nhầm được?”

Phương Bình mím chặt môi, phản ứng thế này đã nằm trong sự liệu của ông ta, ông ta cũng không biết nên biện hộ cho mình thế nào, trên thực tế,

https://thuviensach.vn

ông ta cảm thấy chẳng có cách nào tự tha thứ cho mình, là sai lầm ông ta phạm phải, người khác nói mấy câu, ông ta đã hư cấu ra ký ức, còn có thể trách ai được đây?

"Tóm lại, tất cả là lỗi của ta." Phương Bình cắn răng, tiếp tục nói: "Tô cô nương đã khiến ta biết rõ nguyên do trong đó, tối qua ta liền muốn đi tìm cô nương ấy nhờ giúp đỡ, hòng suy đoán ra hung thủ thực sự sát hại Trang chủ. Không ngờ giữa đường gặp phải phục kích. Vào lúc đó, may mắn Giang Chưởng môn phái người đến tương cứu, ta mới bảo toàn được một mạng."

"Tô cô nương kia chính là kỳ nhân." La Hoa từng biết đến kỳ thuật kim thần của Tô Tiểu Bồi lúc ở trong Linh Lung trận, rất hiếu kỳ với phương pháp của cô. "Cô nương ấy nói cho ngài nguyên do là gì?"

"Vậy ngài biết hung thủ thực sự là ai rồi sao?"

"Phục kích ngài là Thần Toán môn?"

"Sau đó thì sao?"

Những người khác đều truy vấn.

Lúc này Giang Vĩ Anh nói: "Tô cô nương nói, những chuyện Phương đại hiệp nhớ kia là kết quả của việc có người dẫn dắt ám thị. Kẻ có thể ám thị như thế ắt là người được tín nhiệm và gần gũi với Phương đại hiệp. Đến giờ sự tình đã sắp bại lộ, hắn liền hạ thủ với Phương đại hiệp. Mọi người đều biết, nếu như động thủ ở trong nhà mình, vậy dấu hiệu nội tặc quá rõ ràng, cho nên, có kẻ thù hạ thủ ở bên ngoài là lá chắn tốt nhất. Mà để không xảy ra sai lầm, động thủ trên đường trong đêm khuya không người lại càng tốt hơn. Hôm qua, sau khi rời khỏi trang, Tô cô nương đã dựng lên một cái bẫy, cô nương ấy nói nằm xuống cẩn thận nhớ lại sự tình, đầu óc có thể vận hành nhanh hơn. Nếu như kẻ làm ám thị đối với Phương đại hiệp nghe thấy những lời này sẽ thuyết phục Phương đại hiệp đây là Tô cô nương đang ám chỉ đi tìm cô nương ấy bàn chuyện trong đêm là tốt nhất."

https://thuviensach.vn

“Cho nên trong đêm ta liền đưa hai vị đệ tử thân cận ra ngoài.” Khi Phương Bình nói lời này, còn nhìn sang Phó Ngôn.

Phó Ngôn thở dài. “Lời nói đó của Tô cô nương nghe có vẻ chính là ý tứ này, Phương thúc và cháu đều nghĩ như vậy, đến giờ đúng là Phương thúc bị hại ở bên ngoài lúc nửa đêm, liền cảm thấy là cháu dụ dỗ lừa thúc ra ngoài sao?” Phương Bình không nói gì, trên thực tế nghe thấy Phó Ngôn nói thế, trong lòng ông ta càng lạnh hơn.

Giang Vĩ Anh không tiếp lời Phó Ngôn mà nói: “Những kẻ áo đen phục kích đó cố ý mặc đạo bào của Thần Toán môn, cũng nói vài lời rồi còn để lộ y phục khiến bọn Phương đại hiệp tưởng rằng chúng là người của Thần Toán môn. Đệ tử ta phái đi suốt cả quãng đường theo dõi hành tung của Phương đại hiệp, phát hiện Phương đại hiệp không được bình thường lắm, khi kẻ áo đen tấn công, phản ứng của ngài ấy hơi chậm, động tác ứng phó với địch cũng không linh hoạt. Thế là sau khi cứu được người, quay về tỉ mỉ hỏi, bọn ta đều hoài nghi là ngài ấy bị người ta hạ độc, độc này không đến mức chết, nhưng có thể khiến hành động của người đó chậm chạp, phản ứng không kịp, như thế nếu bị người ta sát hại, cứ coi như có người tận mắt chứng kiến, cũng chẳng nói được điều gì.” Giang Vĩ Anh ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Suy đoán như thế, bọn ta đột nhiên đã nghĩ thông chuyện hung thủ làm cách nào sát hại được Phương Trang chủ. Đó chính là chuẩn bị xong binh khí, hạ độc, động thủ, sau đó làm ám thị với người tận mắt chứng kiến, tạo ra khẩu cung có lợi.”

Phó Ngôn gật đầu, bỗng nói: “Nói như vậy thì hiềm nghi của Phương thúc là không nhỏ. Sư phụ thân cận với thúc, thúc hạ độc người là chuyện rất dễ dàng, thúc là người phát hiện ra thi thể sớm nhất, lại là thúc nói nghe thấy tiếng chuông, nhìn thấy góc áo, dựa vào lời chứng của thúc, chúng ta mới dám đòi Thần Toán môn ho câu trả lời. Đến giờ, thúc lại lừa gạt Giang Chưởng môn, ý thúc muốn thế nào? Lẽ nào là vị trí của Trang chủ?”

https://thuviensach.vn

“Ngươi nói láo.” Phương Bình tức đến run tay. “Ngươi phái người phục kích ta giữa đường, ta đại nạn không chết, ngươi tưởng rằng ta trọng thương, liền bảo Đinh Tử hạ độc để hại ta thêm, những điều này, Đinh Tử đều đã thừa nhận rồi. Nhiễm đại hiệp cũng đã lục soát ra thuốc độc trong phòng của ngươi, giống hệt không khác với thuốc Đinh Tử định hạ độc ta.”

“Đinh Tử là gia bộc theo hầu của thúc chứ đâu phải của cháu. Thúc bảo cậu ta nói gì, chẳng phải cậu ta sẽ nói cái đó sao.” Phó Ngôn sự định không thừa nhận dù chỉ một chữ. “Nhiễm Phi Trạch lẻn vào phòng cháu lục soát ra thuốc độc ư?” Hắn ta cười lạnh. “Chưa cần nói rốt cuộc có phải là từ trong phòng cháu tìm ra không, chỉ cần nói hắn ta lẻn vào bản trang có ý đồ bất chính là có thể trị tội hắn ta rồi. Con người của Nhiễm Phi Trạch tâm thuật bất chính, thanh danh trong giang hồ chẳng ra gì, trợ thủ này thúc tìm thật chẳng ra làm sao cả.”

Phương Bình sững sờ, vạn lần không thể ngờ được hắn ta lại có thể nham hiểm, vô lại đến mức này, ông ta phẫn nộ cực độ, bật cười, cười đến mức chảy nước mắt. “Phó Ngôn à Phó Ngôn, ngươi coi trung bộc trong trang này đều chết cả rồi phải không?”

Phó Ngôn không đáp mà phản vấn: “Phương thúc, vì sao thúc lại làm như vậy? Cháu vì thúc, ngay trong đêm còn đi báo tin cho các đại phải xin trợ giúp, đến giờ thúc lại trở mặt thế này.”

Phương Bình lại lần nữa bật cười ha hả. “Vì ta? Phó Ngôn, ta cũng coi như là nhìn thấy ngươi trưởng thành, ta cũng muốn hỏi một câu, vì sao ngươi lại thành ra thế này? Trong trang tuy có không ít người chịu sự khống chế của ngươi, nghe theo lệnh của ngươi, nhưng đại đa số đệ tử bộc nhân đều vẫn tốt, những thủ hạ kia của ngươi có những ai hai lòng với Trang chủ, ta đều đã hỏi ra rồi. Ngươi nói người người hướng đến ngươi sao? Những môn phái này đến đây tương trợ, Ngụy Chưởng môn, Đinh Chưởng môn, còn có cả các vị bằng hữu giang hồ…” Phương Bình chắp tay thi lễ với mọi người. “Bọn họ là đến để giúp ngươi sao? Là vì Phương Bình ta mà đến sao? Ngươi nghĩ tốt quá rồi đó. Bọn họ là vì Trang chủ mà đến, là vì Thất

https://thuviensach.vn

Sát trang mà đến. Trang chủ bị hại, Thất Sát trang bị lừa, bọn họ nhất định sẽ vung đao tương trợ, nhưng không phải là vì nể mặt của Phó Ngôn ngươi. Ngươi chẳng qua chỉ là một tiểu bối giang hồ, không có Trang chủ nâng đỡ ngươi bao nhiêu năm nay, ngươi có thể có ngày hôm nay sao? Ngươi nói ngươi sinh ra chính là đại công tử của Thất Sát trang, được người người kính nể sao? Ta nhổ vào! Ngươi là đồ vong ân phụ nghĩa! Bất kỳ ngươi mặt dày chối cãi thế nào, chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không thể dễ dàng cho qua."

Phó Ngôn siết chặt năm đấm trong tay áo, trầm giọng nói: "Phương thúc nói lời này rất đúng, chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không thể dễ dàng cho qua. Phương thúc ở trong trang mấy chục năm rồi, trên dưới trang có ai là không nghe lời của Phương thúc, Phương thúc nói đúng lắm, cháu chẳng qua chỉ là tiểu bối, bọn họ là nghe lời Phương thúc, hay là nghe lời cháu? Hiện giờ Phương thúc khua môi múa mép thì cháu cũng chẳng có gì để nói nữa rồi."

Phương Bình tức đến run tay, chỉ vào Phó Ngôn. "Ngươi, tên súc sinh ngươi đây…" Phía sau lại chẳng biết phải dùng từ gì để nói, tức đến mức đầu óc choáng váng.

Lúc này Giang Vĩ Anh khẽ ho hắng hai tiếng, nói: "Vừa rồi có phải là ta chưa nói rõ không, mấy kẻ mặc đồ đen mạo nhận là Thần Toán môn kia chưa chết, có điều lúc giao đấu đã bị thương, bọn ta điểm huyệt chúng rồi cho uống thuốc, nếu không cẩn thận bắt mạch kiểm tra, thực sự là không dễ phát hiện ra. Ta nói muốn đưa thi thể chúng đến Thần Toán môn đối chất, kẻ có dụng tâm nếu như chột dạ muốn cản trở việc này, chắc chắn sẽ phái người đi cướp thi thể. Tính toán thời gian, lúc này xe ngựa vận chuyển thi thể sớm ra khỏi trấn Hồ Lô, chắc là đã động thủ rồi."

Sắc mặt Phó Ngôn cuối cùng cũng có thay đổi lớn, hắn ta cắn chặt răng, nhưng vẫn không khống chế nổi cơ mặt hơi co giật. Mặt Tiêu Kỳ cũng hơi co giật, có phải sư phụ bị Nhiễm Phi Trạch gây ảnh hưởng hơi xấu rồi không? Khẩu khí nói chuyện sao lại khiến người ta ê ẩm cả răng giống hắn

https://thuviensach.vn

vậy. May mà Thập Bát không ở đây, nếu không chắc chắn sẽ thất vọng vì sự phụ lắm.

Phó Ngôn không nói gì nữa, Phương Bình lại nói: "Ngươi có thể cứng miệng không nhận, nhưng nhân chứng có đó, độc ngươi dùng bọn ta cũng đã tìm được, những chứng cứ khác chắc chắn cũng sẽ có, ngươi chẳng thể chối cãi được đâu."

Nói đến điều này Tiêu Kỳ nhớ ra liền hỏi: "Nhiễm Phi Trạch đâu rồi?" Tên đó lúc trước còn ở ngoài cửa sổ lén lút ra hiệu cho y xong, đến giờ thì chẳng thấy đâu nữa.

Phương Bình nói: "Tạm thời chưa tìm được hung khí, Tô cô nương đã đến, cậu ấy cùng Tô cô nương đi đến chỗ phu nhân."

Lúc này Phó Ngôn không nhẫn nhịn được nữa, bật đứng dậy. "Phương Bình, ông chớ ép người quá đáng. Chuyện này thì có can hệ gì đến cô nhi quả phụ bọn họ?"

"Có can hệ hay không, tra qua là biết."

Phó Ngôn nghiến răng nghiến lợi. "Yêu nữ kia lời lẽ mê hoặc người, lòng dạ bất lương."

"Ta thì lại cảm thấy Tô cô nương thực sự có bản lĩnh." La Hoa vẫn luôn im lặng nãy giờ bỗng xem lời. "Tuy cô nương ấy ăn vận, nói chuyện đều cổ quái, nhưng những điều nói ra thực sự có vài phần đạo lý, phương pháp tinh xảo, cũng rất thần hiệu. Điều này ta tận mắt nhìn thấy, nguyện ý đảm bảo."

Phó Ngôn đen sì mặt, rít ra một câu: "Chớ ức hiếp phụ nhân hài tử." Nói xong liền muốn xông ra bên ngoài.

Ngụy Sam của Thiết Tụ sơn trang nhảy lên, chặn trước mặt hắn. "Chuyện đã đến nước này, Phó đại hiệp vẫn nên bình tĩnh chớ nóng vội. Phương đại hiệp nói rất đúng, người của Thiết Tụ sơn trang ta đến đây không phải là vì Phó đại hiệp hay Phương đại hiệp, mà là vì Phương Trang

https://thuviensach.vn

chủ đã quá cố và Thất Sát trang này, thị phi cong thẳng, tự có người phán xét, có chứng cứ thì đưa ra để nói chuyện, có nghi ngờ thì điều tra cẩn thận, ta với bằng hữu giang hồ đến đây chính là muốn phán xét công bằng."

Những người khác lần lượt phụ họa, yêu cầu Phó Ngôn ngồi xuống, không được manh động. Phó Ngôn hậm hực, trên người toát đầy mồ hôi lạnh, không ngờ bọn họ lại nghi ngờ đến cả Phương Lý thị.

Tô Tiểu Bồi lúc này đích thực đang ở trong cư viện của Phương Lý thị, cô với nàng ta ngồi đối diện nhau. Phương Lý thị cúi đầu không nói, còn Tô Tiểu Bồi không hề thả lỏng, một mực nhìn nàng ta chằm chằm. Hai người bọn họ duy trì thế cục cứng đờ này một hồi lâu. Phương Lý thị lúc trước còn đứng la lối, nhưng bọn Nhiễm Phi Trạch được thủ hạ của Phương Bình đưa đến, nói là Phương thúc có lệnh, nghiêm tra toàn trang, bất cứ người nào cũng không được ngoại lệ.

Phương Lý thị nhìn thấy hộ vệ của viện mình bị áp giải đi hết, thầm biết chuyện không hay, nhưng Phó Ngôn trước đó sớm đã có dặn dò, thế là nàng ta cúi đầu cụp mắt, cắn răng không nói. Nhưng cứ mãi thế này, nàng ta cũng hoảng sợ vô cùng, yêu nữ được đồn là thần kỳ kia ngồi đối diện, cứ luôn nhìn nàng ta chằm chằm, Phương Lý thị cảm thấy sống lưng lạnh toát.

"Ta biết bà đã từng làm việc gì." Tô Tiểu Bồi nói dứt lời, thấy khóe môi Phương Lý thị hơi động đậy, nuốt nước bọt. Cô biết nàng ta đang sợ hãi, điều này rất tốt.

"Là bà đã hạ độc Trang chủ?"

Lông mi và trán của Phương Lý thị đều hơi động đậy, Tô Tiểu Bồi nhìn thấy, tiếp tục hỏi: "Bỏ vào trong trà?" Phương Lý thị nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn cô một cái, sợ hãi và kinh ngạc hiển hiện rõ trên khuôn mặt.

Tô Tiểu Bồi bình tĩnh nói: "Ta nói, ta biết bà đã làm gì."

Phương Lý thị lắc đầu nhưng nỗi sợ hãi trong mắt càng đậm hơn.

https://thuviensach.vn

“Bà chẳng giấu nổi ta điều gì đâu. Ngữ khí của Tô Tiểu Bồi rất kiên định, rất có sức uy hiếp, phải phá vỡ phòng tuyến tâm lý của nàng ta mới có thể hỏi ra được tất cả. Nữ nhân trước mặt này không khó phân tích.

Nhiễm Phi Trạch đi một vòng trong phòng, không tìm ra hung khí. Lâu Lập Đông lười nhác dựa vào khung cửa sổ, nói: “Ta đã nói rồi trong này cũng không có, không tin là ngươi có thể tìm đồ giỏi hơn ta.” Trước đó, hắn đã nhận giao phó của Nhiễm Phi Trạch đến theo dõi động tĩnh của Thất Sát trang, từng lén lút vào trong trang rất nhiều lần, nhưng không có phát hiện gì lớn. Không ngờ hôm qua Nhiễm Phi Trạch đột nhiên để lại ám hiệu tìm hắn, hỏi hắn cần thuốc giả chết, nghe nói qua kế hoạch, hắn rất hung phấn. “Danh môn chính phái cũng chơi trò đóng kịch hạ tiện thế này thì, ngày giang hồ đại nhất thống đáng được chờ mong.”

Vì hiếu kỳ nên hôm nay Lâu Lập Đông lén lút đến Thất Sát trang xem náo nhiệt, bị Nhiễm Phi Trạch bắt được, bảo hắn cùng làm việc, mới tìm ra được thuốc độc được giấu trong phòng Phó Ngôn, lúc này hắn lại chạy đến bên này, thề phải đọ cao thấp với Nhiễm Phi Trạch.

Nhiễm Phi Trạch phớt lờ hắn, lớn tiếng nói: “Binh khí đó không nhỏ thì mới mô phỏng được vết cắt của Cửu Linh Trảm, vật sắc lại có kích thước lớn như thế không dễ cất giấu, bị phát hiện thì không cách nào giải thích, cho nên chắc chắn là phải thoải mái bày ra bên ngoài, nếu muốn bày vật sắc ở trong phòng mà không khiến người ta sinh nghi thì chắc chắn phải trang hoàng hoa lệ, làm đồ bày trí.”

Phương Lý thị nghe thấy thế, biểu cảm hơi biến đổi. Tô Tiểu Bồi nói: “Tráng sĩ đoán không sai.”

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, nhìn vào trong phòng, lại nói: “Là bày trên giá đao trên bàn, vỏ đao bằng vàng, nạm ngọc thạch.”

Tô Tiểu Bồi nhìn biểu cảm rất nhỏ của Phương Lý thị, lại nói: “Tráng sĩ thật thông minh.” Chàng đã nói trúng toàn bộ.

https://thuviensach.vn

“Đáng tiếc chỗ này lại không có.” Nhiễm Phi Trạch đi sang phía Tô Tiểu Bồi. “Đồ vật quý báu như thế, vứt đi thật đáng tiếc, lại khiến cho người ta nghi ngờ, chon cũng sợ bị phát hiện, theo ta thấy, làm quà với danh nghĩa giúp đỡ gia đình tặng về nhà cha mẹ đẻ là tốt nhất, không người nào sinh nghi, lại đưa được đồ ra ngoài, không còn gì tự nhiên hơn.”

Phương Lý thị lần này đã sắp không ngồi nổi nữa, phản ứng của nàng ta đều lọt vào mắt Tô Tiểu Bồi. Tô Tiểu Bồi nói với Nhiễm Phi Trạch: “Tráng sĩ không làm bổ khoái, thực là đáng tiếc.”

“Tiền lương ít quá.” Nhiễm Phi Trạch chê bai, sau đó bị Tô Tiểu Bồi và Bạch Ngọc Lang đồng thời quay ra lườm. Tô Tiểu Bồi âm thâm khinh bỉ, lúc đầu là ai trên người chỉ có mấy đồng xu chẳng nuôi nổi cô, đành phải đi làm tạp dịch? Bạch Ngọc Lang nghĩ chức nghiệp bổ khoái cao quý thần thánh như thế, tính toán đến tiền bạc thì đúng là quá đáng quá.

Nhiễm Phi Trạch cười cười, hai cái lườm đó chàng đều sống sượng đón nhận. Chàng vẫy tay gọi thủ hạ của Phương Bình đến, bảo cậu ta đi nói với Phương Bình như thế rồi mấy người, dẫn theo Quý Gia Văn chạy một chuyến đến nhà cha mẹ Phương Lý thị, chắc chắn có thể hỏi ra tung tích của hung khí đó. Chàng lại nói với Quý Gia Văn: “Cậu đã quen thuộc thợ thủ công của thôn Hồ Lô trấn Hồ Lô này, đi hỏi thăm điều tra một chút xem là của tiệm đồ nào chế tạo ra, chắc chắn người đặt làm có đưa yêu cầu kích thước món đồ đó, truy tra là có thể biết được nguồn gốc của nó.”

Quý Gia Văn thấy vậy thì liên tục gật đầu, Bạch Ngọc Lang không thể không xúm vào tham gia náo nhiệt, đòi đi cùng cậu ta.

Tin tức truyền về đại sảnh, Phương Bình không ngừng cười lạnh: “Phó Ngôn à Phó Ngôn, xem ngươi còn có thể chối cãi như thế nào?”

Phó Ngôn mặt mày đen sì, nghiến răng không lên tiếng, mọi người trong đại sảnh bàn tán xôn xao, đều đợi chân tướng hé lộ.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi vẫn giết thời gian với Phương Lý thị, lớp trang điểm của Phương Lý thị đã bị mồ hôi làm mờ đi, Tô Tiểu Bồi vẫn nhìn nàng ta chằm chằm, thỉnh thoảng hỏi một câu, cho đến lúc Phương Lý thị không đường nào chống đỡ, Tô Tiểu Bồi mới khẽ giọng nói: "Bây giờ, chúng ta nói chuyện về đứa trẻ nhé!" Nước mắt của Phương Lý thị cuối cùng đã rơi lã chã.

Bên phía đại sảnh không có ai ra ngoài, mọi người đều đang đợi tin tức, Phó Ngôn bị trông chừng không thể thoát ra, Phương Bình đã dặn dò gia bộc bố trí bữa trưa cho mọi người. Tô Tiểu Bồi bên này vẫn đang nói chuyện với Phương Lý thị, nói mãi cho đến khi bảo mẫu chăm sóc đứa trẻ đến báo đứa nhỏ đang khóc ầm ĩ đòi mẹ. Tô Tiểu Bồi nhìn sang người làm mẹ này, thở than một tiếng: "Lòng dạ độc ác, bà đối diện với con của mình thế nào đây?"

"Ông ta đoạt tình yêu của người khác, lẽ nào không phải là tâm địa độc ác?" Phương Lý thị hận đến thấu xương, lúc đầu nàng ta và một nam tử trẻ tuổi hàng xóm có tình ý, nhưng Phương Đồng nhìn trúng nhan sắc của nàng ta, bức bách nàng ta phải lấy ông ta, nàng ta không cam tâm tình nguyện, trong lòng oán hận. Sau đó nam tử kia cũng thành thân, sống rất êm đềm hạnh phúc, trong lòng nàng ta càng oán hận hơn. Phương Đồng còn lấy chuyện đó ra cười nhạo, nói nàng tuổi nhỏ không hiểu chuyện, cho rằng có chân tình là quý giá, kỳ thực đều là hư giả, ngày tháng sống tốt mới là thật.

Nàng ta cảm thấy Phương Đồng đang sỉ nhục nàng ta, cảm thấy ông ta vẫn luôn coi thường mình, ngoài mặt thì đối xử với nàng ta không tồi, thực chất trong lòng chỉ coi nàng ta là thứ đồ chơi. Ông ta tuổi tác đã lớn, tướng mạo không đẹp, nàng ta càng nhìn càng hận. Nàng ta không ra khỏi cửa, chẳng hề đi đâu, có thể gặp được đều là người trong trang, bất tri bất giác, nàng ta đã quan tâm đến Phó Ngôn trẻ tuổi có tài. Mà Phó Ngôn kia cũng thực là lớn gan, dám câu kết với nàng ta, một qua hai lại, hai người vượt qua giới hạn, đã có gian tình.

https://thuviensach.vn

Cứ như thế mấy năm trôi qua, Phương Lý thị sợ sự tình sẽ bại lộ, mà nàng ta cũng càng ngày càng không muốn hầu hạ dưới thân Phương Đồng, ngày càng oán hận ông ta. Thế là nàng ta xúi bẩy Phó Ngôn giết chết Phương Đồng. Phó Ngôn cũng tự có dã tâm của hắn, rất nhanh đã bị thuyết phục. Hai người lên kế hoạch tỉ mỉ, động thủ thế nào, thời cơ nào thì động thủ, phải giá họa cho ai, đều trải qua thời gian dài tính toán tỉ mỉ. Cuối cùng những tình tiết này đều do Phó Ngôn quyết định, còn việc Phương Lý thị phải làm chỉ là ở bên cạnh Phương Đồng, cất giấu hung khí cẩn thận, lén lút hạ độc ông ta. Sau khi gây án, lại theo lời Phó Ngôn dạy, đem tất cả mọi chuyện đẩy lên người Cửu Linh Đạo chưởng, không ngừng dẫn dắt ám thị Phương Bình là Cửu Linh Đạo chưởng hành hung.

Phương Đồng vạn lần không thể ngờ được rằng, người đầu gối tay ấp lại hạ độc ông ta, đệ tử yêu thương nhất sẽ động thủ giết ông ta, mà hung khí lại là giá đao bày trong phòng ngủ mà ông ta ngày ngày nhìn thấy.

Sau khi Phương Đồng chết, Phương Lý thị đem giá đao xử lý sạch sẽ, lấy lý do thứ đồ này không tốt lành, liền tặng về nhà mẹ đẻ cùng vài món nữ trang của mình, thần không biết quý không hay đem chuyển dời hung khí đi.

Chân tướng sáng tỏ, Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch đi đến đại sảnh, nói rõ toàn bộ sự tình tra được. Phương Bình khóc đau đớn thất thanh, ấm ức cho Trang chủ đã mất, sắc mặt Phó Ngôn khó coi, nhưng không nói một lời. Trên đại sảnh hỗn loạn một hồi, mọi người lại không biết rằng vào lúc này có một bóng người đã lẻn vào cư thất của Phó Ngôn, lần mò tra soát ở bàn của hắn ta, tìm thấy ngăn ngầm kia, moi ra được quyển sổ nhỏ bên trong, lật xem nội dung, thu cuốn sổ này vào ngực rồi đẩy chiếc bàn về nguyên vị.

Buổi chiều, nhóm người giả vờ chuyển thi thể kia của Huyền Thanh phái đã quay về, còn áp giải cả những người áo đen tối đó bắt được và cả thủ hạ hôm nay Phó Ngôn phái đi cướp thi thể. Chẳng bao lâu bọn Quý Gia Văn, Bạch Ngọc Lang cũng quay trở về, giá đao đó đúng là đang ở nhà cha

https://thuviensach.vn

mẹ đẻ của Phương Lý thị. Quý Gia Văn cũng đã tìm được tiệm đúc thanh đao này, chưởng quỹ có ấn tượng rất sâu với nó, còn lưu lại hình vẽ mẫu đao, bên trên viết rõ ràng kích thước và độ rộng của lưỡi, xác thực là mô phỏng vết cắt của Cửu Linh Trảm.

Lúc này nhân chứng, vật chứng đều có cả, Phó Ngôn còn cười lạnh. "Các người cho rằng ta thua phải không? Ta không hề thua. Lão già đó đã chết rồi, người chết không thể sống lại, ta đã làm được rồi."

Trong đại sảnh im lặng như tờ, sống lưng mọi người lạnh toát, Phương Bình giận đến run người. Tô Tiểu Bồi rất bình tĩnh, khinh thường Phó Ngôn đến cực điểm, liền phản bác hắn: "Ngươi tưởng rằng ngươi không thua? Để ta nói cho ngươi một chuyện. Đứa trẻ đó không phải là con của ngươi."

Nét mặt Phó Ngôn bỗng chốc cứng lại.

"Ngươi bị bà ta lừa rồi." Tô Tiểu Bồi cười lạnh với Phó Ngôn. Ức hiếp người, ai không biết chứ? Làm người ta tức chết, giết người đền mạng ai không biết? Cô không chấp nhận được nhìn loại người ác độc này đắc ý. "Ngươi tưởng dù bị xử trí rồi, ngươi vẫn sẽ có huyết mạch lưu lại trên đời, ngươi cho rằng huyết mạch của mình sẽ được mọi người coi là tiểu thiếu gia mà cung phụng nuôi dưỡng, sau này trở thành Trang chủ ư? Ngươi cho rằng mình ở dưới hoàng tuyền rồi cũng có thể cười trộm vì điều này ư? Ngươi nhầm rồi. Ngươi coi con của người khác thành tất cả ảo tưởng của mình, ngươi thật là đồ đại bại não."

"Bại não?" Mọi người đang nghe rất nhập tâm, bất ngờ gặp phải một từ ngữ kỳ quái, chưa nghe thấy bao giờ.

Tô Tiểu Bồi hơi sững người, vô thức nhìn Nhiễm Phi Trạch, núi dựa tráng sĩ tiên sinh chuyển cho cô một ánh mắt bất lực, chàng cũng không biết từ này của cô có ý nghĩa gì, không cách nào giúp cô sửa lời.

Tô Tiểu Bồi thầm thở dài, đúng là nói thuận miệng quá, lời lẽ vốn dĩ cực kì khí thế, bây giờ lại bị giảm mất một nửa.

https://thuviensach.vn

May mà từ "bại não" này đối với Phó Ngôn mà nói không chấn động bằng tin tức đứa trẻ kia không phải là con hắn. Hắn vốn tưởng rằng đó là con mình nên mới nhẫn tâm làm những chuyện này, nàng ta nói với hắn rằng không sợ bất kỳ điều gì, dù có thân bại danh liệt thì cũng cam lòng, chỉ lo sau khi lão già kia phát hiện, hoài nghi đứa trẻ không phải là con của mình, sẽ hạ thủ với đứa trẻ. Muốn làm tổn hại con của hắn ư, sao có thể chứ? Hơn nữa, hắn cũng không cách nào chịu đựng được chuyện lão già đó lại chạm vào nàng ta và ôm con của mình gọi là con trai. Chính vì điều này, hắn mới nhẫn tâm xuống tay.

Đến giờ, đó lại không phải là cốt nhục của hắn?

Phó Ngôn cao giọng hét lớn, muốn lao ra ngoài tìm Phương Lý thị kia hỏi cho rõ ràng, nhưng lại bị mọi người ngăn lại. Tô Tiểu Bồi lạnh giọng nói: "Ngươi đi hỏi cũng chẳng sao cả, ta đã giúp ngươi xác nhận rồi, chuyện này nghìn vạn chính xác. Dù ngươi có hỏi một trăm lần, thì đứa trẻ đó đều không có khả năng biến thành cốt nhục của ngươi."

Phó Ngôn gầm thét một tiếng, quay sang muốn nhào về hướng Tô Tiểu Bồi, liền bị Nhiễm Phi Trạch mạnh mẽ đá bay. Muốn ức hiếp cô nương nhà chàng, chàng đương nhiên sẽ không văn nhã ngăn lại giống như những người kia.

Phó Ngôn bò dậy, nhổ một ngum máu xuống đất, uất ức chửi: "Yêu nữ!"

Tô Tiểu Bồi đáp: "Bại não!"

"Yêu nữ!"

"Bại não!" Nói bậy là không tốt, mọi người đừng có học. Trong lòng Tô Tiểu Bồi tự kiểm điểm một chút, nhưng nam nhân này quá ác độc, còn chửi cô, cô không đáp trả không được.

"Tiện nhân ngươi sẽ không được chết tử tế."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi không chửi lại nữa, trực tiếp nói: "Tráng sĩ, đập hắn."

Nhiễm Phi Trạch thực sự phi thân qua đó, cho Phó Ngôn mấy quyền. Phó Ngôn cũng không chịu đứng yên chịu đòn, né trái tránh phải trả đòn. Nhiễm Phi Trạch không chút khách khí, dùng toàn lực đánh. Sau mấy hồi, chàng đã đập cho Phó Ngôn năm bò dưới đất.

Tô Tiểu Bồi trừng mắt lườm Phó Ngôn, nói: "Vẫn chưa kết thúc đâu, ngươi vẫn còn phải khai rõ ràng nhiều chuyện khác nữa."

Mọi người quay đâu nhìn cô, Tô Tiểu Bồi hỏi: "Trong núi Linh Lung, dựa vào một mình ngươi thì không thể giết chết Cửu Linh Đạo chưởng được, trợ thủ củ ngươi là ai?"

Phó Ngôn nôn ra một ngum máu, cười ha hả.

Tô Tiểu Bồi lại hỏi: "Vì sao lại chọn Cửu Linh Đạo chưởng, ngài ấy không phải là lựa chọn tốt nhất để giá họa, vì sao ngươi lại chọn ngài ấy?"

Phó Ngôn hơi sững sờ, nhìn Tô Tiểu Bồi chằm chằm.

"Ngươi rõ ràng có lựa chọn đơn giản, dễ thành công hơn, ví dụ như Phương đại hiệp. Chắc chắn ngươi đã thăm dò qua, biết được ngài ấy dễ bị ảnh hưởng, hơn nữa cứ coi như cuối cùng các ngươi không thể gây ảnh hưởng đến ký ức của ngài ấy, thì chắc chắn ngươi cũng có thể an bài hậu chiêu rồi, nhưng Cửu Linh Đạo chưởng không dễ nắm chắc, Thần Toán môn cũng rất phiền phức, ngươi thông minh như thế, vì sao lại đưa ra quyết định chọn người ngu ngốc như vậy?

Biểu cảm của Phó Ngôn dần trở nên bình tĩnh, như thể đột nhiên không màng đến sống chết nữa, hắn nói: "Yêu nữ, ta cũng có vấn đề muốn hỏi ngươi, ngươi thực sự không chết nổi sao?"

Tô Tiểu Bồi cứng đờ người, ngữ khí và ánh mắt của Phó Ngôn lần này đã thành công khiến lưng cô lạnh toát.

https://thuviensach.vn

“Chết đi rồi sống lại, yêu nữ, đây là sự thật phải không? Ngươi cho rằng mình lợi hại lắm sao? Ngươi cứ đợi đó đi.”

Phó Ngôn càng nói thần thái càng lạnh lẽo, giống như quỷ vậy. Nhiễm Phi Trạch đại nộ, đang muốn qua đó đập hắn thêm mấy trận nữa thì Phó Ngôn đột nhiên quay người lao đến chỗ Lưu Hưởng đang ở gần hắn nhất. Lưu Hưởng giật mình không kịp lùi lại, đã bị Phó Ngôn một tay tóm lấy, đoạt mất bội đao của y, nhưng hắn lại khua hướng đến cổ của mình.

“Keng” một tiếng, bội đao rơi xuống, Phó Ngôn ngã trên mặt đất.

Tất cả xảy ra quá đột ngột, mọi người sững sờ. Nhiễm Phi Trạch chau mày, lập tức quay người nhìn Tô Tiểu Bồi. Sắc mặt cô trắng bệch, mắt trợn trừng nhìn thi thể của Phó Ngôn. Nhiễm Phi Trạch vội đi tới, ôm cô vào lòng, ấp đầu cô vào lồng ngực mình. “Chớ nhìn hắn.”

Lúc này Tô Tiểu Bồi bắt đầu run rẩy, lời nói cuối cùng kia của Phó Ngôn thực sự đã dọa được cô.

Chết đi rồi sống lại.

Hắn nói với ngữ khí khẳng định. Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định. Dường như hắn thực sự chắc chắn cô đã từng chết vậy.

Tô Tiểu Bồi ôm chặt lấy Nhiễm Phi Trạch.

“Chớ hoảng, ta ở đây, ta đây.” Chàng an ủi cô, nói: “Ta đây.”

Không có ai để ý đến việc Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi ôm ấp không hợp lễ trước mặt mọi người, rốt cuộc thì di ngôn của Phó Ngôn lưu lại thực sự quá dọa người, dường như hắn muốn nói “ta sẽ quay lại giết ngươi”, loại oán khí đó vượt ngoài sự biểu đạt của ngôn ngữ, giống ác quỷ đòi mạng.

Nhưng vì sao hắn phải tự tìm đến cái chết?

https://thuviensach.vn

Cứ coi như hắn bị vạch trần tội ác, cứ coi như hắn bị Phương Lý thị lừa gạt lợi dụng mà đau lòng, nhưng không đến nỗi phải tự vẫn, mọi người lắc đầu thở dài, một suy nghĩ sai, hối hận cả đời.

Nhiễm Phi Trạch đưa Tô Tiểu Bồi ra khỏi phòng cho thoáng khí. Quý Gia Văn, Bạch Ngọc Lang lo lắng bám theo ra ngoài, lại bị Nhiễm Phi Trạch lườm cho phải quay vào trong. Trong đại sảnh, Phương Bình gọi gia bộc đến khiêng thi thể của Phó Ngôn đi, thu dọn lại phòng rồi mời mọi người đến viện tử khác ngồi nghỉ ngơi một chút. Ông ta dặn dò xuống dưới, tạm bắt gữ Phương Lý thị, rồi lại tìm tra rõ những nghịch tặc phản đồ làm tay sai cho Phó Ngôn, giam lại đợi xử trí.

Những người khác sau khi hết kinh ngạc, khôi phục lại trạng thái bình thường, bắt đầu bàn tán xôn xao. Trong Linh Lung trận, là ai giết Cửu Linh Đạo chưởng? Phó Ngôn sao? Dựa vào một mình hắn ta chắc chắn không thể. Nhưng ở trong đó ai có thể giúp hắn làm chuyện này. Phương Bình nhớ lại tình hình khi đó, lúc bọn Nhiễm Phi Trạch và Cửu Linh Đạo chưởng ra khỏi trận. Phó Ngôn ngồi cùng với mình, sau đó hắn nói đi giúp ông ta xin ít thuốc trị thương, hai đồ đệ khác trong trang thì vẫn luôn ở bên cạnh, không hề rời đi. Sau đó khi Giang Vĩ Anh triệu gọi mọi người đi tìm Cửu Linh Đạo chưởng, Phó Ngôn đã quay lại, còn đưa thuốc cho ông ta.

Mọi người cũng lần lượt nhớ lại lúc đó mình đang ở vị trí nào, bên cạnh có ai. Nhưng thảo luận tiếp nữa lại phát hiện không chỉ có một, hai người một mình ở trong sương dày, bằng cách này để suy đoán ai là trợ thủ của Phó Ngôn thực sự không thỏa đáng.

“Có lẽ Phó Ngôn có biện pháp nào đó mà chúng ta không nghĩ đến. Hắn ta tâm tư cẩn mật, đã có chuẩn bị mới đi, đương nhiên sẽ nghĩ kỹ thủ đoạn.”

“Vậy cũng không chắc, trước đó chẳng ai biết Cửu Linh Đạo chưởng sẽ đến Linh Lung trận, chuyện phải đi qua sương trận cũng là dựa vào tình thế khi đó mới đưa ra an bài, nếu không phải trong Linh Lung trận xảy ra

https://thuviensach.vn

chuyện ngoài ý muốn thì sẽ không có tình huống đó. Phó Ngôn chắc chắc không ngờ được rằng sẽ có chuyện như thế đâu."

"Nói đến hắn ta tâm tư cẩn mật, lòng dạ độc ác, đến sư phụ hắn cũng dám giết, còn dám làm ra chuyện bất luân kia với sư mẫu, làm sao có thể dễ dàng chết đi như vậy?"

"Khẩu khí đó của hắn giống như là khi làm người, ta đấu không lại ngươi, làm quỷ rồi sẽ quay lại báo thù." Nghe có người nói như thế, mọi người liền nhớ lại câu nói và biểu cảm cuối cùng của Phó Ngôn, đều cảm thấy rùng mình.

Trong hoa viên, Nhiễm Phi Trạch cùng Tô Tiểu Bồi ngồi dưới ánh nắng mặt trời, nhìn cô từ từ lấy lại tinh thần. "Tốt hơn chưa?"

Tô Tiểu Bồi gật đầu.

"Chớ nghĩ nhiều, hắn đã chết rồi, không thể gây ra chuyện gì được."

Tô Tiểu Bồi lại gật đầu. "Tráng sĩ, ta muốn đến phòng của Phó Ngôn xem qua."

Nhiễm Phi Trạch đưa cô đi. Trước đó, chàng đã lục soát căn phòng này rồi, tìm được thuốc độc nhưng không phát hiện ra thứ gì khác khả nghi. Tô Tiểu Bồi xem xét rất tỉ mỉ, bàn ghế bày biện, giá sách tủ hòm, cô cẩn thận xem từng chút môt.

"Cô nương muốn tìm gì?"

"Vẫn chưa biết." Có điều nếu như Phó Ngôn có liên quan đến việc cô bị giết, vậy hắn là sẽ lưu lại manh mối nào đó trong phòng. Cô không quen biết hắn, hắn chẳng có lý do gì phải giết cô. Hơn nữa, cô cũng cảm thấy dựa vào phản ứng của hắn đối với cô ở trong Linh Lung trận mà xét, trước đó hắn đích thực chưa từng gặp qua cô, nhưng có lẽ hắn đã nghe nói về cô, cho nên biết cô là nữ sư gia, nguồn tin tức của hắn chắc chắn nói cho hắn biết cô

https://thuviensach.vn

đã chết. Là ở trong Linh Lung trận hắn biết được cô đã chết, hay là sau khi ra khỏi Linh Lung trận rồi hắn mới biết được tin tức cô từng chết?

Tô Tiểu Bồi không dám chắc chắn. Cô hy vọng có thể nhìn thấy thứ gì đó khiến cô tìm được đầu mối, để cô biết Phó Ngôn liên hệ với ai mà biết được những điều này. Cô lật thư sách, không nhìn thấy nội dung gì quá đặc biệt, bài trí trong căn phòng cũng khá đơn giản. Nhiễm Phi Trạch mở chiếc tủ ngầm ở đầu giường nơi trước đó chàng đã lục tìm được đồ cất giấu cho cô xem, bên trong có vài món đồ dành cho nữ nhân, đoán chắc là vật định tình Phương Lý thị đưa hắn, nhưng ngoài thứ này ra không còn gì khác.

Phương Bình nghe tin chạy đến, hỏi có gì cần ông ta giúp đỡ không. Ông ta rất cảm kích Tô Tiểu Bồi cũng tâm phục khẩu phục bản lĩnh của cô, nghe thấy Tô Tiểu Bồi muốn tìm đồ, chỉ hận là không thể kể hết ra toàn bộ chuyện mà mình biết.

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ, hỏi ông ta có biết ngày X của ba tháng trước, Phó Ngôn ở chỗ nào không? Ngày mà cô nói đó chính là hôm cô bị giết phải rời khỏi thế giới này.

"Hắn ở trong trang." Phương Bình khẳng định rất chắc chắn, hôm đó gần với ngày Trang chủ bị giết, Phó Ngôn những ngày đó căn bản không hề rời khỏi trang.

"Vậy trước đó, hắn có từng tiếp xúc với người nào đặc biệt không?"

"Người đặc biệt?" Phương Bình nhíu mày cẩn thận suy nghĩ. "Trang chủ có rất nhiều việc đều giao cho hắn làm, người hắn tiếp xúc cũng khá nhiều, nhưng đặc biệt thì nhất thời ta cũng không nghĩ ra được." Phương Bình hơi lo lắng. "Cô nương nói là loại đặc biệt thế nào, ta sẽ nghĩ thêm xem."

"Ví dụ như nam tử tóc ngắn, khẩu âm nói chuyện rất lạ, có điểm giống với ta."

Phương Bình lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi lại hỏi: “Phương đại hiệp có từng nhìn qua chữ viết nào giống như phù hiệu không?”

Phương Bình lại lắc đầu.

Tô Tiểu Bồi hỏi tiếp: “Vậy sau khi bọn ngài từ Linh Lung trận quay lại, ngài có từng chú ý thấy hắn có cử chỉ gì kỳ quái không, hoặc là tiếp xúc với người nào đó?”

Phương Bình lại lắc đầu, sau khi quay về, ông ta dưỡng thương một trận, lại hao tổn tinh thần nói chuyện với ký ức lẫn lộn của mình, thêm vào đó là cái chết của Cửu Linh Đạo chưởng cũng đả kích không nhỏ đến ông ta, ông ta thực sự không chú ý được đến chuyện khác.

“Phương đại hiệp có quen biết vị cô nương nào tên là La Linh Nhi không? Hay đã từng nghe qua Phó Ngôn nói có gặp một cô nương khác?”

Phương Bình lắc đầu. “Cô nương cảm thấy có chỗ nào không ổn?” Phương Bình cẩn trọng hỏi, Tô Tiểu Bồi lại không có cách nào trả lời, chir đành nói không có gì, không thể nói cô đang hoài nghi Phó Ngôn có quan hệ với kẻ giết chết cô được. Nhiễm Phi Trạch ở bên cạnh lắng nghe, đã hiểu rõ Tô Tiểu Bồi muốn tìm cái gì. Sau khi nhận được bức thư chỉ có ba chuỗi văn tự phù hiệu đó, cô liền mất tích, La Linh Nhi tự nhận mình đã giết cô, nhưng nàng ta đã tự vẫn.

Á, đúng rồi, trùng hợp như vậy, La Linh Nhi đã tự vẫn, Phó Ngôn cũng tự vẫn.

Cái Tô Tiểu Bồi muốn tìm chính là manh mối việc Phó Ngôn có quan hệ với chuyện cô bị bắt cóc. Nhiễm Phi Trạch nhìn căn phòng này, ngẫm nghĩ, lại xắn tay áo kéo tủ hòm ra quan sát phía sau, lúc trước chàng tìm thấy thuốc độc rồi liền không lật tìm những chỗ khác nữa, đã có một ngăn ngầm thì, có lẽ còn có nhiều chỗ khác. Nhiễm Phi Trạch phát hiện phía sau bàn có một ngăn ngầm khác nhưng trong đó không có gì cả.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi thở dài, cảm thấy không tìm ra được thứ gì ở đây, loại cảm giác này dường như đã nhìn thấy gì đó nhưng kết quả lại chẳng nắm bắt được gì khiến cô vô cùng thất vọng.

Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch cùng Giang Vĩ Anh ở lại trấn Hồ Lô thêm năm ngày. Năm ngày này Giang Vĩ Anh tiếp đón các khách giang hồ, còn Tô Tiểu Bồi vẫn nỗ lực tìm kiếm manh mối cho việc mình bị giết, nhưng cả Thất Sát trang chưa một ai từng gặp qua La Linh Nhi, cũng không có người nào nghe nói về người cổ quái mà Tô Tiểu Bồi nói. Theo như bọn họ thấy, người cổ quái nhất mà bọn họ từng gặp chỉ có một mình Tô Tiểu Bồi.

Vì chuyện này mà Tô Tiểu Bồi rầu rĩ, ủ dột, lời nói lúc lâm chung của Phó Ngôn cũng khiến cô thỉnh thoảng lại cảm thấy rùng mình. Nhưng không có manh mối cũng chẳng có đầu mối. Cứ như vậy, Tô Tiểu Bồi lại cùng bọn Giang Vĩ Anh lên đường quay về.

Tô Tiểu Bồi chưa vực dậy được tinh thần khiến Nhiễm Phi Trạch rất đau lòng, đường đi vất vả, chàng cũng luôn nghĩ cách để Tô Tiểu Bồi không bị mệt. Lúc nghỉ ngơi cạnh rừng cây bên đường, thấy trên cây có chùm hoa nhỏ rất đẹp mắt, Nhiễm Phi Trạch liền kéo Tô Tiểu Bồi đến đó. Nói là đi hoạt động tay chân một chút, cũng muốn thưởng thức cảnh đẹp một lát để bồi dưỡng tinh thần.

Quý Gia Văn, Bạch Ngọc Lang, Lưu Hưởng dừng chân nghỉ bên đường, nhìn hai người này cảm thấy thật phiền phức, vô vị. Nhiễm Phi Trạch với tay kéo một cành cây đầy hoa xuống, Tô Tiểu Bồi nhón chân muốn ngửi nhưng vẫn không đủ cao, Nhiễm Phi Trạch bật cười, dùng tay đo độ cao từ đỉnh đầu của Tô Tiểu Bồi sang vai mình, giống như đang chê cười Tô Tiểu Bồi lùn. Tô Tiểu Bồi tỏ vẻ không vui, lườm chàng một cái rồi quay người bỏ đi, nhưng bị chàng kéo lại, vin cành hoa xuống để dỗ dành cô. Cô lại đi, chàng lại kéo, đổi sang một cành thấp hơn, nhưng cô không kiễng chân nữa, vẫn cứ bỏ đi. Sau đó, Nhiễm Phi Trạch bẻ một cành hoa xuống đưa cho cô,

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi lúc này mới nở nụ cười, nhưng vẫn lảm nhảm chỉ sang cái cây, giống như phê bình chàng không nên bẻ hoa.

Quý Gia Văn, Bạch Ngọc Lang và Lưu Hưởng đồng thời quay đầu đi không nhìn nữa, thực sự không thể nhìn nổi nữa.

"Như thế thật quá không hợp lễ." Bạch Ngọc Lang đánh giá.

"Đúng vậy, sao có thể đi ngắt hoa chứ, hoa đó đang yên ổn trên cây, bẻ đi thật đáng tiếc." Quý Gia Văn nói.

Bạch Ngọc Lang liếc mắt lườm cậu ra. "Ta đang nói điều này sao?"

"Vậy huynh nói đến chuyện gì?"

"Bọn họ đó!" Bạch Ngọc Lang khua tay chỉ sang hướng rừng cây. "Tuổi tác đã lớn rồi mà còn như vậy."

Như thế nào? Mấy người lại không kìm được quay đầu nhìn tiếp. Nhiễm Phi Trạch đang đặt cành hoa lên đầu Tô Tiểu Bồi, bị Tô Tiểu Bồi gạt đi, chàng cười ha ha, Tô Tiểu Bồi lườm chàng, chàng càng cười lớn tiếng hơn.

"Rốt cuộc Nhiễm thúc thấy có gì đáng cười chứ?"

"Ừm. Huynh đi hỏi huynh ấy xem."

Quý Gia Văn nghiêm túc đưa ra ý kiến, lại bị Bạch Ngọc Lang lườm. "Nhiễm thúc đánh người rất đau, cậu có biết không?"

"Ồ." Quý Gia Văn kỳ thực không biết, cậu ta đâu có bị chàng đánh bao giờ.

"Được rồi, được rồi, nghỉ ngơi đủ rồi, gọi bọn họ quay lại, tiếp tục lên đường." Lưu Hưởng nói.

"Đệ không gọi." Bạch Ngọc Lang lập tức nói.

Lưu Hưởng nhìn sang Quý Gia Văn, Quý Gia Văn liền cất giọng gọi lớn: "Tiền bối, quay lại thôi, phải lên đường rồi." Bạch Ngọc Lang thở dài,

https://thuviensach.vn

thiếu niên ngốc nghếch này.

Nhiễm Phi Trạch vẫy tay, ra hiệu đã nghe thấy, nhưng không quay lại, còn kéo Tô Tiểu Bồi đi sâu vào trong rừng, vì bên trong có cây đã ra quả.

"Nhìn xem, người ta phớt lờ cậu rồi kìa." Bạch Ngọc Lang vỗ vai Quý Gia Văn, biểu thị rất đáng tiếc.

Tiêu Kỳ đi đến, hô lên đường. Quý Gia Văn nhanh chóng báo cáo Nhiễm Phi Trạch không quay lại với đoàn. Tiêu Kỳ quay đầu nhìn, lườm Nhiễm Phi Trạch, tên này thực sự càng ngày càng không cần đến thể diện nữa. Y gầm lớn một tiếng: "Nhiễm Phi Trạch, lên đường thôi."

"Chơi chưa đủ." Nhiễm Phi Trạch đáp lại còn lớn tiếng hơn, không nhìn thấy tinh thần cô nương nhà chàng đang tốt lên rồi sao. Còn biết cười biết lườm người ta, còn biết đập chàng nữa, ánh mắt liếc qua liếc lại đáng yêu biết bao, dáng vẻ xị mặt thú vị nhường nào, mấy ngày nay buồn bã nhiều rồi, rừng cây này chơi vui như vậy, vội lên đường làm gì chứ?

Nhiễm Phi Trạch lắc quả trên cây rơi xuống người Tô Tiểu Bồi, cô mặc kệ chàng, đi về phía đội ngũ, lại bị chàng kéo lại. "Nghe lời quay lại luôn như vậy, chứng tỏ chúng ta rất thiếu chí khí."

Tô Tiểu Bồi muốn đá chàng, tráng sĩ tiên sinh, chí khí của huynh xây dựng trên sự phản nghịch sao?

"Quay lại thôi, bao nhiêu người đang đợi như vậy." Tô Tiểu Bồi lật tay kéo chàng.

"A." Nhiễm Phi Trạch đột nhiên kêu lớn một tiếng, chớp chớp mắt với cô. "Ta nghĩ đến một trò rất thú vị. Ta trốn đi, nàng đi tìm ta xem." Nói xong, quay người chạy luôn vào trong rừng cây.

Không phải chứ? Tô Tiểu Bồi ngẩn ra, cơn tức ngùn ngụt bốc lên, hét lớn: "Huynh là trẻ con sao?"

https://thuviensach.vn

Cô đuổi theo, chỉ trong chớp mắt đã chẳng nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch đâu nữa. Cô vòng qua vòng lại tìm chàng. "Tráng sĩ, ra ngoài đi, quay về thôi." Không có ai trả lời, chàng thực sự đã trốn đi rồi.

Không phải chứ? Chàng sẽ không thực sự chơi trò ấu trĩ như vậy chứ? Tô Tiểu Bồi không thể tin nổi, đầu cô như sắp bốc hỏa. "Nhiễm Phi Trạch, huynh ra đây ngay. Huynh coi mình là Lão Lục sao? Huynh mới mười tám sao? Huynh nhìn xem người ta tuổi tác tuy nhỏ nhưng đã không còn làm mấy trò trẻ con này nữa rồi."

Nhưng chàng vẫn không trả lời cô. Tô Tiểu Bồi chống nạnh, hung dữ mắng: "Đừng đùa nữa, mọi người đều đang đợi, mau ra đi. Huynh không phải là trẻ con nữa, chơi gì mà chơi, chẳng thú vị chút nào. Huynh sắp ba mươi rồi, tuổi này đã có thể làm ông nội người ta rồi. Huynh có từng thấy ông nội nào chơi trò này chưa?"

Vụt một cái, cành cây trên đỉnh đầu cô ló ra cái đầu của Nhiễm Phi Trạch, chàng nhướng mày, lừ mắt với cô. "Chớ nhắc đến chuyện phiền lòng này."

Tô Tiểu Bồi giật thót mình, vỗ ngực, lườm chàng. "Chuyện phiền lòng sao? Mọi người đang đợi hay không cho huynh chơi?"

"Làm ông nội." Nhiễm Phi Trạch cũng lườm nàng. "Người khác đã làm ông nôi, còn ta vẫn đang theo đuổi cô nương, nàng nói xem chuyện này có phiền lòng không?"

"Huynh không phải là theo đuổi cô nương, huynh là để cô nương theo đuổi. Ấu trĩ! Mau xuống đi!" Cô lại không nhịn được nữa chống nạnh mắng, làm thế nào mà chàng luyện ra được bản lĩnh không cần thể diện như thế chứ.

Tiêu Kỳ ở bên đường lớn cũng rất muốn đứng chống nạnh, tên này thật quá đáng, không quay lại thì thôi, còn càng lúc càng chạy sâu hơn vào trong rừng. "Chúng ta đi!" Y dứt khoát hạ chỉ thị.

https://thuviensach.vn

“Hả?” Quý Gia Văn giật mình. “Vậy bọn tiền bối làm thế nào?”

“Vứt lại!” Tiêu Kỳ nhanh chóng bỏ đến chỗ những người khác hô gọi xuất phát, mọi người lần lượt lên ngựa, Quý Gia Văn lo lắng, đi kéo Tiêu Kỳ. “Đại sư huynh, đại sư huynh, đệ đi gọi tiền bối, đệ đi một lát sẽ về.”

“Đi gì mà đi!” Tiêu Kỳ đang muốn chỉnh Nhiễm Phi Trạch một trận. “Lên đường, mang tất cả xe ngựa và ngựa theo.”

“Vậy, vậy, tiền bối làm thế nào?”

“Vứt lại.”

Quý Gia Văn mặt mày khổ sở, quay đầu nhìn rừng cây, chẳng thấy bóng dáng Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi đâu. Người phía trước không biết phía sau còn thiếu người, lập tức lên đường. Bạch Ngọc Lang và Lưu Hưởng cũng lên ngựa, Quý Gia Văn lườm bọn họ. “Chẳng phải hai người đi cùng với tiền bối sao?”

“Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt.” Lưu Hưởng nói. Đi cùng đoàn đội lớn có thịt, có đồ ăn ngon.

“Nhiễm thúc không chết nổi đâu, mọi người đều đã đi rồi, một mình ta cùng với hai người họ không thoải mái.” Như vậy có quá nhiều cơ hội bị Nhiễm thúc đánh, thực sự không thoải mái chút nào.

“Vậy… vậy…” Quý Gia Văn do dự một lát, người khác đều đã đi hết rồi, chỉ còn lại một chiếc xe ngựa cho cậu ta. Quý Gia Văn mặt mày sầu khổ, dằn vặt hồi lâu, cảm thấy không thể để lại thứ gì đó cho tiền bối. Cậu ta cất giọng hét lớn về phía rừng cây kia: “Tiền bối, chúng tôi đi trước một bước, huynh mau đuổi theo nhé.” Hét xong, cậu ta để xe ngựa lại, thi triển khinh công đuổi theo đội ngũ phía trước, mỗi người một ngựa, chắc chắn phải có người dắt thừa một con. Đừng có ức hiếp cậu ta mà, cậu ta không thể ham chơi phớt lờ mọi người, mau để ngựa lại cho cậu ta!

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch chơi đủ rồi, cười nhăn nhở đưa Tô Tiểu Bồi đang tức giận quay lại. Toàn thân thoải mái, tinh thần sảng khoái chính là cảm giác hiện tại của chàng. Bộ dạng cô nương lườm chàng rất đáng yêu, vừa rồi còn véo chàng, thật là gần gũi quá. Vui mừng cất bước lâng lâng quay lại đường, không thấy mọi người đâu, chỉ còn lại một chiếc xe ngựa trơ trọi, Nhiễm Phi Trạch đen mặt.

Trong lòng chửi một vạn chữ thô tục.

Đi thì đi đi, chàng chẳng thèm. Nhưng mà hoặc là mang toàn bộ đồ đi, như thế chàng có thể kiếm cớ cõng cô nương chầm chậm đi, hoặc là để lại cho chàng một con ngựa, chàng có thể ôm cô nương chầm chậm cưỡi, để lại một chiếc xe ngựa là sao chứ? Thật chẳng ra gì!

Coi chàng là phu xe sao? Bên cạnh vị trí phu xe còn chẳng thừa ra chỗ ngồi, muốn để cô nương và chàng ngồi ngang hàng nói chuyện tình cảm cũng không được!

Đám người này đúng là quá đáng. Nếu đẻ chàng biết được là ai làm, nhất định cnàng sẽ giáo huấn hắn!

Trong lòng Tô Tiểu Bồi cũng đang bốc hỏa, nhìn đi, nhìn đi, nam nhân thối này giả bộ đáng yêu, giả vờ ấu trĩ chơi trò trốn tìm gì đó, bây giờ bị vứt lại rồi đây này. Người bị vứt lại là chuyện nhỏ! Mất mặt mới là chuyện lớn! Rốt cuộc thì chàng có cảm thấy xấu hổ không!

“Huynh… huynh… huynh…” Tô Tiểu Bồi chỉ sang Nhiễm Phi Trạch, cũng chẳng biết phải mắng chàng như thế nào mới được. Nếu như chàng là con của cô, cô sẽ đánh chết chàng! Chẳng chịu nghe lời chút nào, nghịch ngợm! Thể diện của cô cũng mất sạch cùng chàng rồi! Đúng rồi, kẻ này từng nói khi còn nhỏ chàng nghịch đến mức khiến cha phải đuổi đánh, còn làm cho toàn thôn gà bay chó sủa. Bây giờ cuối cùng cô đã thể nghiệm cảm nhận khó chịu của mọi người rồi. Thực sự không thể quá thân thiết với tráng sĩ tiên sinh được, vị tráng sĩ bình tĩnh, nghiêm túc lúc mới quen biết đi đâu mất rồi?

https://thuviensach.vn

Chỉ vào chàng nhưng không mắng nổi lên lời, Tô Tiểu Bồi đổi sang chống nạnh, đang ấp ủ từ ngữ, Nhiễm Phi Trạch bỗng nhìn cô cười ha ha, kéo tay áo giúp cô lau mồ hôi trên mặt, còn phất tay áo quạt gió cho cô. "Mặt đỏ hồng, đầu đầy mồ hôi này."

"Là ai gây rối chứ?" Hại cô đuổi theo rất xa mới bắt được chàng quay về.

Nhiễm Phi Trạch cười ha ha càng vui hơn. "Chớ xị mặt, xị mặt càng khiến người ta thích hơn."

Tô Tiểu Bồi lườm chàng. "Huynh đừng đùa nữa, đùa nữa khiến người ta không thích hơn đấy."

"Khiến người ta không thích?" Nhiễm Phi Trạch nghiêng đầu. "Điều này gay go rồi."

Tô Tiểu Bồi lườm chàng một cái, nam nhân già rồi còn nghiêng đầu gì chứ, nghiêng đầu còn có dáng vẻ rất đáng yêu thế này làm gì? Nam nhân già bị cô lườm cho một cái, sắc mặt đột nhiên đoan chính. "Cô nương."

"Sao vậy? Chàng vừa mới nghiêm túc Tô Tiểu Bồi liền cảnh giác.

"Chỗ này rừng núi hoang vu, trước không có thôn sau không có tiệm, tĩnh mịch không bóng người."

"Cho nên?" Chắc chàng muốn nói hiện giờ còn có câu đố chưa giải, bên cạnh vẫn có nguy hiểm, bây giờ ở chỗ thế này không nên cãi nhau nữa, nhanh chóng lên đường thì hơn. Nhưng mà người chạy đi chạy lại chơi đuổi bắt là chàng mà.

"Ừm, vào lúc thế này, xung quanh vô sự, bên cạnh không có ai khác làm phiền, ta có vài lời muốn nói với cô nương."

"Được." Chàng nghiêm túc chân thành thế khiến cô cảm thấy hơi căng thẳng.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch hắng giọng, đầu óc lướt thật nhanh điểm qua một lượt những lời lẽ đã suy nghĩ cẩn thận, muốn chọn một cách nói thích hợp nhất với hoàn cảnh hiện tại. Kết quả vừa định mở miệng, sau lưng đã vang lên một trận tiếng vó ngựa phi đến, Tô Tiểu Bồi trợn to mắt nhìn về phía sau chàng. Chàng bực bội đến cực điểm, hung dữ quay người lại xem, thực sự chàng chẳng dám tin vào mắt mình nữa.

Đám người đó, đám người vừa rồi còn ném bọn họ lại mà chạy mất, sao không đi chết đi, bây giờ còn quay lại làm gì!

Đi thì đi đi, quay lại đây làm gì chứ! Cảm thấy vứt hai người bọn họ lại chắc chắn không thể làm chàng tức giận được, cho nên dứt khoát quay lại chọc tức chàng sao?

Bọn họ đã thành công! Chàng đang rất tức giận!

Giang Vĩ Anh dẫn đoàn người quay lại, nhảy xuống ngựa chắp tay nói: "Phi Trạch, Tô cô nương. Đồ đệ nghịch ngợm, đùa hơi thái quá, thực sự không nên, chớ trách, chớ trách." Ông ta đi được một đoạn dài thì nghe tiếng Quý Gia Văn đáng thương hét ở phía sau "đại sư huynh, cho đệ ngựa", lúc này mới biết Tiêu Kỳ tự chủ trương vứt hai người bọn Nhiễm Phi Trạch lại, còn dắt thừa một con ngựa đi, tiểu Thập Bát gấp rút đuổi theo bọn họ, mệt đến mức đầu đầy mồ hôi, thè lưỡi thở dốc rất đáng thương. Giang Vĩ Anh vội vàng dẫn mọi người quay lại tìm bọn họ.

Tô Tiểu Bồi học theo dáng vẻ của ông ta chắp tay, nói: "Đâu có, đâu có, Giang Chưởng môn quá khách khí rồi. Là tráng sĩ nghịch ngợm, không hiểu chuyện, khiến mọi người phải chờ huynh ấy. Mọi người đi trước một bước cũng không sao, không sao. Giang Chưởng môn chớ trách."

"Không trách, không trách, ta sẽ giáo huấn tiểu đồ tử tế."

"Thất lễ, thất lễ, ta sẽ nói chuyện với tráng sĩ tử tế."

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch và Tiêu Kỳ nhẫn nại nhìn sang hai vị một già một trẻ đang khách khách khí khí tự kiểm điểm mình, giống như phụ huynh của nhà có con nhỏ ngịch ngợm.

Hai đứa trẻ nghịch ngợm trừng mắt lườm nhau, khinh bỉ lẫn nhau. Tiêu Kỳ thấp giọng nói: "Vứt bỏ kẻ như huynh lại không cần áy náy chút nào."

"Huynh cần phải vứt bỏ triệt để một chút chứ, vứt đi rồi quay lại là có ý tứ gì? Thật vô dụng? Đã có bản lĩnh đi thì mang theo toàn bộ đồ đạc đi, để lại chiếc xe ngựa khiến người ta phát ghét là có ý gì hả? Đã nói kẻ như huynh đây khó thành đại nghiệp mà."

"Hừ." Hai người lườm nhau một cái rồi quay đầu đi. Giang Vĩ Anh và Tô Tiểu Bồi cũng quay sang nhìn, mỗi người lườm một người.

"Tiêu Kỳ."

"Tráng sĩ."

"Ài." Hai người đáp lời, giống như chẳng có chuyện gì, giống như chuyện ấu trĩ đấu khẩu vừa rồi chưa hề xảy ra. Nhóm các hán tử giang hồ khác đều đứng ở phía xa, biểu cảm phải vô tội, quan hệ phải giữ sạch, hán tử mạnh mẽ trong võ lâm phải có khí chất!

Ầm ĩ như thế này, Nhiễm Phi Trạch chẳng còn cơ hội thổ lộ những lời tư mật với Tô Tiểu Bồi nữa, cả quãng đường quay lại trấn Võ, trên mặt chàng đều treo chứ "ta không vui vẻ". Tô Tiểu Bồi phớt lờ chàng, chẳng thèm dỗ dành, chàng càng không vui. Tô Tiểu Bồi thực sự không muốn đi dỗ chàng, cô lờ mờ có dự cảm không tốt, nhưng cô không muốn tin.

Cô biết có lẽ khoảng cách giữa cô và chàng quá gần gũi, cô dự cảm nếu cứ tiếp tục phát triển như thế này thì kết quả sẽ không phải là điều cô muốn thấy, nhưng cô không rời xa chàng đươc, cũng không muốn rời xa. Thế là đột nhiên tâm lý cô có xu hướng co đầu rụt cổ lảng tránh như đà điểu, về đến trấn Võ, cô lập tức chuyển sức chú ý vào chuyện chính.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi nghe ngóng về cái chết của La Linh Nhi ở chỗ Lưu Hưởng và Bạch Ngọc Lang. Bạch Ngọc Lang giúp cô gọi Hác Vĩ bổ khoái của thành Bình Châu đến, mọi người cùng nói qua một vài chi tiết khi phát hiện ra thi thể của La Linh Nhi, kỳ thực không có gì đặc biệt, ngoại trừ ở chỗ thi thể tìm thấy phong thư nhắc đến Tô Tiểu Bồi, sau đó bọn họ phát hiện ra Tô Tiểu Bồi ly kỳ thoát chết, còn lại không có chỗ nào khả nghi nữa.

Những điều này mọi người đều đã nói rồi, tại sao cô nương còn truy vấn nữa? “La Linh Nhi kia vì sao lại tự vu cho mình giết đại tỷ, chuyện này chắc chắn sẽ tra ra. Đại tỷ chớ phiền lòng.” Bạch Ngọc Lang nói.

Tô Tiểu Bồi gật đầu, nỗi buồn phiền của cô sao có thể nói với đứa trẻ này được, trước mắt không thể nói cho ai được. Nhớ đến lời Phó Ngôn nói trước khi tự sát, cô vẫn còn thấy nổi da gà, cô chết đi rồi sống lại, chuyện này cô không sợ nhưng bị người khác khẳng định giống như nguyền rủa thì thực sự không thoải mái chút nào. Tô Tiểu Bồi đưa ra lời đề nghị muốn đi xem nơi La Linh Nhi qua đời.

Hác Vĩ nhanh chóng đi sắp xếp, khi Đỗ Thành Minh rời đi có dặn dò bảo cậu ta phối hợp với quan sai thành Ninh An và Tô Tiểu Bồi, cho nên cậu ta nhanh chóng đưa bọn Tô Tiểu Bồi, Nhiễm Phi Trạch và Bạch Ngọc Lang cùng đi đến căn phòng nơi La Linh Nhi tự vẫn ở thành Bình Châu.

Căn phòng đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, Hác Vĩ nói cho Tô Tiểu Bồi biết chủ nhà là ai, thân phận thế nào, La Linh Nhi thuê chỗ này khi nào, tất cả đều không có gì khác thường. Nhiễm Phi Trạch tuy bị Tô Tiểu Bồi lạnh nhạt, nhưng gặp chuyện nghiêm túc chàng vẫn khá dụng tâm. Chàng quan sát căn phòng đó, thầm tính toán, nhân lúc không ai chú ý, liền lặng lẽ kéo chiếc bàn ra, phía sau chếc bàn có một ngăn ngầm, trong ngăn ngầm không có gì cả.

Sau khi chàng bảo Hác Vĩ đưa chủ nhà đến, ông ta nói chiếc bàn đó là sau khi La Linh Nhi vào sống mới làm và đổi chiếc bàn cũ ban đầu của ông ta đi. Tô Tiểu Bồi hỏi ông ta vài câu, biết ông ta không nói dối.

https://thuviensach.vn

Chuyến đi này chẳng thu hoạch được gì, mọi người lại quay về trấn Võ. Đỗ Thành Minh và Tần Bổ đầu vì ngày hôm sau phải từ thành Bình Châu đi thành Ninh An nên không quay về cùng bọn họ.

https://thuviensach.vn

Chương 19

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Tiểu Bồi đang ngồi viết lại ghi chép của cô, đột nhiên Bạch Ngọc Lang chạy đến gõ cửa. "Nhiễm thúc, mau đi xem bố cáo ở trong trấn."

"Chuyện gì?"

"Có một tờ cáo thị mới, họa phù quỷ quái đó cực giống với chữ viết của đại tỷ. Rất nhiều người đều đang xem nó."

Tô Tiểu Bồi sững sờ, Nhiễm Phi Trạch cũng nhíu mày, hai người nhìn nhau rồi nhanh chóng ra ngoài xem.

Cáo thị đó dán trên bức tường bố cáo phía sau võ đài, Nhiễm Phi Trạch chỉ nhìn lướt qua liền giật mình. Chàng vô thức nhìn sang Tô Tiểu Bồi. Chàng không biết hình này vẽ cãi gì, nhưng ba chuỗi tự phù này chàng đã nhìn thấy, vĩnh viễn chẳng thể quên.

Who are you?

Mặt của Tô Tiểu Bồi bỗng chốc tái mét.

Trình Giang Dực, là anh sao?

"Ai dán nó?"

"Không biết, không ai nhìn thấy. Chắc là lén lút dán lên trong đêm."

Nhiễm Phi Trạch nghe Bạch Ngọc Lang nói, quay đầu nhìn khắp xung quanh, cáo thị cổ quái này chắc chắn hút được rất nhiều người đến xem, có mặt người của đủ các môn phái. Chàng đến gần Tô Tiểu Bồi, đứng bên cạnh cô. Chàng không quên, lần trước sau khi cô nhận được bức thư này thì đã biến mất không thấy tăm hơi.

https://thuviensach.vn

Có điều lần trước là lén lút đưa thư, lần này vì sao lại dán lên tường viết bố cáo này.

“Viết cái gì vậy?” Chàng thấp giọng hỏi.

“Anh ta đang hỏi ta là ai.” Tô Tiểu Bồi đứng chết trân nhìn cáo thị đó, giọng nói gần như không thể nghe thấy.

Nhiễm Phi Trạch nắm lấy tay cô. Tô Tiểu Bồi cũng nắm lại tay chàng, kéo chàng sát lại gần, cô đang cảm thấy sống lưng lạnh toát.

“Anh ta hỏi ta là ai.”

Ba chữ này giống như nguyền rủa.

Tô Tiểu Bồi quay về chỗ ở, ngồi đờ đẫn trong phòng, lòng nặng trĩu.

Nhiễm Phi Trạch để cô một mình yên tĩnh, nhưng mãi mà không thấy cô cử động gì, ngồi xổm xuống trước mặt cô.

“Tráng sĩ.” Tô Tiểu Bồi nhìn chàng, cất tiếng nói: “Lần trước ta làm sai rồi.”

“Làm sai chuyện gì?”

“Ta tưởng rằng anh ta chỉ muốn thử thăm dò ta, nhưng đến giờ nghĩ lại, cảm thấy không phải.”

Nhiễm Phi Trạch nắm lấy tay cô, an ủi.

Tô Tiểu Bồi cúi đầu nhìn bàn tay to lớn của chàng, nhỏ tiếng nói: “Anh ta không phải là muốn hỏi ta là ai, anh ta đang nói, ngươi cho rằng mình là ai.”

Nhưng vì sao lại khiêu khích như thế? Bởi vì anh ta đến nơi này, cảm thấy mình có đầu óc văn minh hiện đại từ đó sản sinh ra cảm giác ưu việt sao? Mà một núi không thể có hai hổ, anh ta bài xích một đồng loại khác cũng đến từ hiện đại? Tô Tiểu Bồi nghĩ không thông.

https://thuviensach.vn

Trình Giang Dực không nên có nhân cách này. Hơn nữa cô cảm nhận sâu sắc, người đàn ông hiện đại như Trình Giang Dực, đến thế giới này chắc cũng sẽ giống như cô, không biết làm gì, tay chân vụng về, ngôn ngữ không thông, kỹ năng không đủ, cứ coi như dựa vào tri thức hiện đại uyên bác cũng chưa chắc có thể hô phong hoán vũ ở nơi này. Người ở thời đại này tự có quy tắc sinh tồn của họ, người hiện đại ở đây căn bản chỉ có chịu khổ hơn mà thôi. Huống hồ nơi đây còn có tâm lý trọng nam khinh nữ nặng nề, cô là nữ tử, có Nhiễm Phi Trạch chăm sóc, có Tần Bổ khoái chống lưng, tuy mọi người coi thường cô nhưng đồng thời cũng chẳng trông đợi gì ở cô. Nhưng Trình Giang Dực là một nam nhân, nếu là phế vật giống như cô đây, sợ là hoàn cảnh gặp phải còn vất vả hơn cô.

Cho nên vì sao anh ta lại khiêu khích? Cố làm ra vẻ huyễn hoặc, bài xích cô ư?

Lần trước cô chết quay về, lẽ nào là Trình Giang Dực hạ thủ? Nhưng La Linh Nhi thì giải thích thế nào đây? Phó Ngôn vì sao lại khẳng định chắc chắn là biết cô đã từng chết? Giữa bọn họ có quan hệ gì? Cô hoàn toàn không cách nào lý giải được. Cô đã phân tích qua Trình Giang Dực, căn bản anh ta không có nhân cách này.

“Cô nương.” Nhiễm Phi Trạch nhìn biểu cảm của cô, trong lòng chất chứa nỗi thương xót. Chàng vẫn thích khuôn mặt nàng xị xuống, hay nói cười trêu đùa với chàng, nàng chau mày chu miệng lên tức giận cũng rất đáng yêu. Chàng cũng thích dáng vẻ tràn đầy tự tin của nàng, tuy nói chuyện ngữ điệu dùng từ đều cổ quái, nhưng tràn ngập tinh thần phấn chấn, vô cùng cuốn hút người ta. Chàng không thích dáng vẻ hoang mang không chỗ dựa và đầy buồn phiền của nàng lúc này.

“Cô nương.” Chàng ở ngay bên cạnh nàng, nhưng không thể che chắn hết mọi điều xấu xa cho nàng, chàng cũng rất buồn phiền.

“Tráng sĩ.” Ánh mắt Tô Tiểu Bồi chuyển từ mũi giày lên trên mặt Nhiễm Phi Trạch, lại từ trên mặt chàng chuyển đến mũi giày. Ngẩng đầu lại

https://thuviensach.vn

cúi đầu, do dự giằng xé, cô đang nghĩ không biết nên nói như thế nào. Những chuyện khác có thể không lo không quản, nhưng với Nhiễm Phi Trạch, cô nhất định phải giải thích rõ ràng với chàng, nếu như sự tình kỳ quái xảy ra một lần nữa, cô không muốn chàng vì mình mà buồn bã.

"Tráng sĩ, nếu ta đột nhiên lại biến mất, ý ta nói, bất luận xảy ra chuyện gì, giống như thấy máu vương vãi đầy trong căn phòng như lần trước hoặc có sự việc kỳ lạ hơn nữa xảy ra mà không thấy ta đâu nữa, tráng sĩ cũng đừng lo lắng cho ta. Ta phải rời khỏi cũng là vì bất đắc sĩ, nhưng ta sẽ bình an vô sự."

Có gặp lại hay không cô không dám nói, chỉ hy vọng có những lời dặn dò này, chàng có thể an lòng hơn.

Những lời này kỳ lạ khó hiểu, nếu là người khác chắc chắn sẽ cho rằng cô đang nói bừa. Nhưng đối phương là Nhiễm Phi Trạch, nhất định chàng có thể bao dung được sự cổ quái này của cô.

"Sẽ xảy ra chuyện gì?" Nhiễm Phi Trạch thực sự không kinh ngạc, chỉ bình tĩnh hỏi.

"Ta cũng không biết."

Nhiễm Phi Trạch nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa, dịu dàng nói: "Nàng bị lạnh bị đói ta đều sẽ lo lắng, huống hồ là mất tích."

Tô Tiểu Bồi sững sờ, tình cảm ẩn chứa trong giọng nói của chàng khiến cô choáng váng, nỗi bất an lan tỏa trong lòng cô. Đó là cảm giác bất ac xa lạ, nhịp tim tăng nhanh, dường như vừa chắc chắn vừa trông mong, trông mong lại kháng cự, kháng cự lại buồn bã, buồn bã lại hoảng hốt… cô thẫn thờ nhìn Nhiễm Phi Trạch, cảm giác này bủa vây lấy cô trong thời gian gần đây, bây giờ lòng cô đang rất bối rối, chàng sẽ không lựa chọn thời diểm này để nói với cô những lời khiến cô phải suy đoán lung tung chứ?

Kết quả là Nhiễm Phi Trạch không nói tiếp nữa, chỉ kéo cô vào lòng, ôm lấy cô.

https://thuviensach.vn

Tim Tô Tiểu Bồi đập càng nhanh hơn, đầu óc gần như trống rỗng. Cô nhận thấy lồng ngực chàng thật rắn chắc, bờ vai chàng thật rộng, mùi hương trên người chàng rất dễ ngửi, cô còn nghe được nhịp tim của chàng, nó cũng đang đập rất nhanh.

"Cô nương, tại hạ họ Nhiễm, tên Phi Trạch. Khi còn nhỏ quê hương gặp lũ lụt, do đó mất đi người thân. Tại hạ sinh vào ngày ba mươi tháng Giêng, đến giờ tỏi đã qua hai mươi chín, tuổi tác tuy có hơi lớn một chút, nhưng mạnh ở chỗ thân thể tráng kiện, giữ mình trong sạch, bản tính đoan chính. Tại hạ có vài thủ nghệ, làm đồ dùng, chế ít gia cụ đều có thể làm được, tuy không phải là vật quý giá gì, nhưng mạnh ở chỗ có thể khiến cô nương sống được thoải mái. Đồ ăn tại hạ làm không được đa dạng nhiều chủng loại, nhưng mạnh ở chỗ có thể khiến cô nương ăn vừa miệng. Tại hạ cũng có thể kiếm được ít tiền, tuy không được vàng bạc đầy bịch, nhưng mạnh ở chỗ có thể khiến cô nương không lo cơm áo, mua nha chi vật liệu tắm gội đắt thế nào cũng đều được."

Tô Tiểu Bồi càng nghe càng hoảng, mặt nóng bừng, muốn ngẩng đầu lên, nhưng lại bị chàng ôm rất chặt. "Cô nương nàng xem, dễ có ngọc vô giá, khó được hữu tình lang, tại hạ chân tình thật ý, muốn được kết tóc se tơ, bạc đầu giai lão với cô nương, cô nương có nguyện ý không?"

Lúc này ngay cả trái tim của Tô Tiểu Bồi cũng đang nóng lên. Chuyện gì vậy, sao đột nhiên chàng lại nói với cô những lời này. Cô dặn dò chàng chuyện cô có thể sẽ biến mất, vậy mà chàng lại còn cầu hôn? Cô đề phòng chàng nói những lời ám muội, lại không ngờ chàng không hề vòng vo, trực tiếp đề cập thẳng vào vấn đề.

"Ta…ta…" Cô cứ "ta" nửa ngày, cuối cùng cắn răng nói: "Không được."

Lời nói thốt ra khỏi miệng, cô đã cảm thấy vòng ôm của chàng hơi thả lỏng, nhưng lúc này cô lại không dám ngẩng đầu lên, sợ nhìn thấy vẻ mặt

https://thuviensach.vn

của chàng. Liệu rằng chàng có oán trách cô không? Chàng đối với cô tốt như vậy, cô cũng toàn tâm dựa dẫm chàng.

Nhưng mà không được!

Tô Tiểu Bồi cắn chặt răng, giữa hai người bọn họ không có khả năng, Cuối cùng Tô Tiểu Bồi vẫn ngẩng đầu lên nhìn chàng, bốn mắt giao nhau.

Mặt chàng hơi ửng đỏ, nhưng biểu cảm rất bình tĩnh. Tô Tiểu Bồi không nói rõ được là mình thấy nhẹ nhõm hay càng buồn bã hơn, cô muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên giải thích thế nào.

“Cô nương thật nhẫn tâm.” Nhiễm Phi Trạch nhướng mày, bộ dạng rất nghiêm túc.

Tô Tiểu Bồi cũng chẳng biết thế nào, nhìn thấy biểu cảm của chàng, bỗng cảm thấy tròng mắt cay cay. “Tráng sĩ.” Vừa mở miệng đã phát hiện giọng nói của mình đã nghẹn ngào, cô lại ngậm miệng im lặng.

“Ừm.” Nhiễm Phi Trạch nở nụ cười, lấy ngón cái day mi tâm của cô. “Rõ ràng ta mới là người bị từ chối, cô nương chớ có khóc giành lấy dáng vẻ đáng thương trước, không thể không trượng nghĩa như vậy được.”

Lời của chàng là có ý trêu đùa, đáng ra cô phải cười, nhưng lại cảm thấy tròng mắt mình càng cay hơn, cô khịt mũi, chớp chớp mắt, kìm nén cảm giác muốn khóc ngay lúc này.

“Tráng sĩ chớ oán ta.”

“Oán, đương nhiên phải oán. Ta từng này tuổi rồi, lần đầu cầu thân liền bị từ chối, làm sao có thể không oán?” Lời tuy nói như thế, nhưng chàng lại mỉm cười với cô.

“Tráng sĩ.” Ngoại trừ gọi chàng ra, cô thực sự không biết nên nói gì. Đây cũng là lần đầu tiên cô được người ta cầu hôn, không ngờ lại ở trong tình huống này. Cô đã từng đi xem mặt rất nhiều lần, mỗi lần đều ứng đối

https://thuviensach.vn

rất nhanh, lưu loát, sắc bén, đến giờ đối diện là Nhiễm Phi Trạch thì lại bí từ, không những bí từ, cô coàn cảm thấy rất buồn bã.

Nhưng bọn họ thật sự không có khả năng.

"Tráng sĩ." Cô không kìm được, liền ôm siết lấy chàng. "Xin lỗi nhé." Cô bắt buộc phải rời đi, thậm chí khi nào đi cũng không phải do cô quyết định, cô không có tư cách lưu lại bất cứ tình cảm nào trong thế giới này, cô không có tư cách đáp ứng chàng bất cứ chuyện gì. Thậm chí cô cũng không dám nghĩ xem nhịp tim đập rộn lên của mình bây giờ là có ý nghĩa gì, cô không có tư cách nghĩ nhiều như thế.

"Nên nói xin thứ lỗi." Vào lúc này, chàng vẫn muốn sửa cách nói cho cô.

Tô Tiểu Bồi bật cười khúc khích, tròng mắt đã ươn ướt, cô vùi đầu vào vai chàng, không muốn để chàng nhìn thấy nước mắt của mình.

Nhiễm Phi Trạch vuốt tóc cô, cười, nói: "Nếu như cô nương làm bẩn y phục của ta thì ta sẽ phạt cô nương giặt nó đó. Nhưng mà cô nương giặt không được sạch sẽ lắm, thực sự khiến người ta phát sầu."

"Tráng sĩ từng này tuổi rồi còn ấu trĩ nghịch ngơm, ta cũng phát sầu thay tráng sĩ."

"Ta bị cô nương mình yêu thương từ chối, vậy mới là sầu thực sự."

Lại vòng về chủ đề nóng rồi, Tô Tiểu Bồi nghĩ mãi vẫn chỉ nghĩ được một câu "xin lỗi nhé", nói xong rồi lại sửa lời: "Xin thứ lỗi."

"Vì sao?" Nhiễm Phi Trạch tiếp tục vỗ về cô, dịu giọng hỏi.

"Ta không thể vĩnh viễn ở lại đây."

"Lúc đầu khi ta gặp sư phụ, cũng không nghĩ sau này mình sẽ bái người là thầy. Cô nương, thế sự vô thường, làm sao nàng biết được sau này sẽ thế nào?"

https://thuviensach.vn

“Những điều khác ta không biết, nhưng điều này thì lại biết chắc.”

“Vậy lo gì đến việc sau này, cứ để ý đến chuyện hiện tại mới là quan trọng, sau này lại bàn tiếp chuyện sau này.”

“Nhưng mà rõ ràng biết phải rời đi, hà tất làm lỡ dở tráng sĩ.”

“Bây giờ nàng đã đi đâu, nhẫn tâm từ chối ta mới là lỡ dở.”

Tô Tiểu Bồi không nói được gì nữa, tráng sĩ tiên sinh thật là đối đáp lưu loát, lời lẽ sắc bén.

“Tráng sĩ.” Cô muốn thử nói rõ ràng với chàng, không để cho chàng có gì vướng mắc trong lòng. “Huynh biết đó, ta có rất nhiều chuyện cổ quái…”

Nhiễm Phi Trạch đăm đăm nhìn cô, đợi cô nói tiếp. Tô Tiểu Bồi bị chàng nhìn đến mức mặt nóng lên, nhất thời không biết nên nói thế nào.

“Cô nương là yêu quái?”

“Không phải.”

“Vậy thì chẳng sao cả.”

“Không phải.”

“Vậy thì càng chẳng sao nữa.”

Tô Tiểu Bồi há miệng, rồi lại ngậm vào. Cô hình như, ừm, không phải đối thủ của chàng.

“Tráng sĩ.” Xốc lại tinh thần, cô thử lần nữa. “Tráng sĩ, ta bắt buộc phải rời đi, chuyện này không do ta quyết định, nhưng ta chắc chắn sẽ rời đi.”

“Ta cũng từng rời khỏi cô nương, còn nhớ chứ? Nhưng trong lòng ta vẫn nhớ nhung, thân bất do kỷ[1] giống vậy.”

(1) Chỉ hành động, việc làm của một người là do hoàn cảnh bắt buộc, chứ không phải xuất phát từ nguyện vọng của bản thân người đó.

https://thuviensach.vn

Nhịp tim Tô Tiểu Bồi lại tăng tốc, mắt cay xè, cô nghĩ nhất định mình đã đỏ mặt rồi. Cô há miệng ra lại ngậm miệng vào, sau đó cắn môi, cô thực sự không phải là đối thủ của chàng.

"Cô nương có tình ý với ta, ta cũng rất thích cô nương, đã là hai bên có tình ý, đương nhiên phải ở bên nhau đến bạc đầu giai lão."

"Đợi chút." Cuối cùng Tô Tiểu Bồi cũng tìm được lời để nói. "Ta chưa từng nói là có tình ý với huynh."

"Điều này còn cần cô nương nói sao?" Nhiễm Phi Trạch nghiêm túc chân thành, dáng vẻ đó chẳng biết có phải là giả vờ không nữa. "Nếu như cô nương có thể nhìn thấy chính mình lúc này, chắc chắn sẽ không phủ nhận thế."

Nhìn thấy chính mình? Tô Tiểu Bồi nghĩ cô biết Nhiễm Phi Trạch có ý gì, mặt cô càng đỏ bừng.

"Ánh mắt và biểu cảm của cô nương đều đang nói với ta, tráng sĩ, ta rất là thích huynh."

Mặt Tô Tiểu Bồi nóng đến mức có cảm giác sắp nhỏ ra máu, cô lườm Nhiễm Phi Trạch, lườm đến mức khiến chàng cũng đỏ mặt.

Chàng lẩm bẩm: "Thuật quan sát sắc mặt đọc tâm của ta đây dù sao cũng là do cô nương chân truyền."

Truyền cái đầu chàng ý. Cũng chưa thấy chàng vận dụng được vào chỗ nào một cách chính thức.

"Hay là, ta làm chiếc gương cho cô nương, cô nương tự mình cẩn thận suy ngẫm nhé."

Suy ngẫm cái đầu huynh đó. Da mặt của huynh có thể dày hơn một chút nữa không, có bản lĩnh thì đừng có đỏ mặt khi nói những lời làm người khác thẹn thùng này.

https://thuviensach.vn

Hai người tôi lườm anh, anh lườm tôi, hồi lâu không nói.

Cuối cùng Nhiễm Phi Trạch khẽ ho hắng, hỏi: "Ý của cô nương thế nào?"

Tô Tiểu Bồi cũng hắng giọng, nỗ lực nói cho có khí thế một chút: "Tóm lại, dù sao thì, ừm, chính là không được."

Chính là không được.

Nhiễm Phi Trạch nhướng mày, rất bất mãn.

Bất mãn thì bất mãn, Tô Tiểu Bồi cũng cố ngẩng đầu ưỡn ngực, rít ra một câu: "Cứ định như vậy đi!"

"Ai định gì với nàng chứ? Định cái gì?" Nhiễm Phi Trạch cũng ngẩng đầu ưỡn ngực. "Ngoại trừ định thân ra, những thứ khác ta không đồng ý."

Giở trò? Tô Tiểu Bồi chau mày, Nhiễm Phi Trạch cũng chau mày giống cô. Thế cục đông cứng hồi lâu, cuối cùng Tô Tiểu Bồi thở dài, đi con đường bi tình, dịu giọng nó: "Tráng sĩ, ta làm như thế này cũng là vì muốn tốt cho huynh. Ta thực sự, chẳng có cách nào."

Cô nhìn vào mắt Nhiễm Phi Trạch, tiếp tục nói: "Nếu như huynh thực sự biết rõ tâm ý của ta, thì hắn phải biết hiện giờ ta là thực lòng thực ý, ta không thể lừa huynh, cũng không thể lừa chính mình, bất luận huynh có cảm giác gì với ta, hay ta có cảm giác gì với huynh, thì chúng ta cuối cùng vẫn sẽ phải xa nhau. May mà chúng ta sớm biết kết quả, có thể tránh được thương tâm sau này. Chi bằng cứ duy trì hiện trạng, ta và huynh vẫn là bạn tốt tri kỷ. Kỳ thực ta ở quê hương của mình, cũng chưa từng có người bạn tốt nào giống như tráng sĩ, cảm giác vô cùng trân quý này, sau này khi rời xa nhau, chắc chắn ta cũng sẽ nhớ nhung. Tình ý giống như huynh đây, sợ là cả đời này ta cũng không gặp được nữa." Tô Tiểu Bồi nói đến đây, không nén được, lại thấy đau lòng.

https://thuviensach.vn

Cô hít vào một hơi thật sâu, lại nói tiếp: “Tráng sĩ, quê hương của ta thực sự là quá xa.” Xa đến mức chẳng biết làm thế nào, xa đến mức chỉ lưu lại bi thương, xa đến mức dù có trái tim dũng cảm vượt ngàn núi vạn non cũng không thể đến được. “Ta xin lỗi, thực sự không được.”

Mắt cô lại ướt đẫm lệ. Nhiễm Phi Trạch cứ chăm chú nhìn cô, kìm nén cảm xúc để không lau vết nước mắt giúp cô, có điều đợi cô nói xong, chàng cũng lên tiếng đi theo con đường bi tình giống thế.

“Đau lòng!” Chàng nói, giọng nói vừa nhẹ vừa trầm.

Lòng Tô Tiểu Bồi càng buồn bã nhưng đau lòng thì đau lòng, cô nghĩ chàng sẽ nhanh chóng khôi phục được tâm trạng thôi.

“Tuyệt vọng!” Chàng lại nói, giọng nói chứa chan tình cảm.

Tô Tiểu Bồi suýt chút nữa tắc nghẹn, con người này một câu còn phân thành hai nửa để nói nữa sao?

“Tâm trạnh tệ thế này, không muốn làm cơm nữa.”

Đợi chút, lời này phải hiểu thế nào đây? Mặt Tô Tiểu Bồi hơi cứng đờ, không phải là giống như cô nghĩ chứ.

Nhiễm Phi Trạch không nói tiếp nữa, lắc đầu thở dài, lại quay người đi ra ngoài. Tô Tiểu Bồi nhìn chằm chằm bóng lưng của chàng, ngẫm nghĩ rồi vẫn quyết định bám theo chàng, hỏi: “Vậy lát nữa chúng ta ra ngoài ăn à?”

Nhiễm Phi Trạch đoan trang, nghiêm túc nói: “Ta là muốn ra ngoài ăn, chỉ không biết cô nương dự định thế nào. Đúng rồi, trên người cô nương có tiền không?”

Tô Tiểu Bồi nghẹn cứng, không phải chứ, tráng sĩ tiên sinh, sự báo thù của huynh có cần phải đến nhanh như thế này không? Vừa nhanh vừa ấu trĩ, đây chính là điểm đặc sắc của tráng sĩ sao?

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch tiếp tục đoan trang nghiêm túc, giống như lẩm bẩm tự nói: “Không thể làm cơm thật là phiền muộn, nhưng ta chỉ làm cơm cho nương tử của mình ăn. Ài, thật là phiền muộn!”

Thật là phiền muộn cái quỷ nhà huynh! Tô Tiểu Bồi thực muốn cốc vào đầu chàng. Chàng không phải là báo thù, mà là đang ép cô.

“Tráng sĩ, vừa rồi ta đã nói rõ ràng mọi chuyện rồi.” Cô cần phải nhấn mạnh một lần nữa.

“Ta nghe thấy rồi mà.” Nhiễm Phi Trạch vô tội lại đáng thương. “Đau lòng!”

Chàng ngừng một chút, bị Tô Tiểu Bồi lườm. “Tuyệt vọng phải không?”

“Ừm.” Nhiễm Phi Trạch rất không biết xấu hổ gật đầu. “Cô nương quả nhiên thông tuệ.”

Thông tuệ cái đầu huynh đó. Tô Tiểu Bồi nhếch miệng cười, quay người vào phòng.

Cô vừa bỏ đi, đổi lại đến lượt chàng đuổi theo phía sau. “Cô nương đi làm gì vậy?”

“Quay về phòng đợi đói chết, dù sao cũng chẳng có cơm ăn. Đợi sau khi ta đói chết rồi thi thể hoàn hồn, tráng sĩ đừng sợ hãi, quen rồi là tốt thôi. Đại khái là sau khi ta chết rồi sẽ sống lại, tiếp đó lại đói chết, rồi lại sống lại nữa, tiếp đó lại chết…” Cô vừa nói vừa quay người lại, nhìn thấy ý cười trong mắt Nhiễm Phi Trạch, rõ ràng cảm thấy lời cô nói rất thú vị.

Cười cái gì mà cười? Chàng tưởng cô đang nói đùa sao? Hừ! Tô Tiểu Bồi quay đầu đi về phòng mình, ngồi xuống, trải giấy mở hộp nghiên ra bắt đầu mài mực, định tiếp tục ghi chép của mình, mặc kệ chàng, quỷ nhỏ mọn.

Nhiễm Phi Trạch mặt dày ngồi xuống bên bàn của cô, nhìn cô viết chữ. Tô Tiểu Bồi thấy hơi lúng túng, lườm chàng một cái, quay lưng lại. Nhiễm

https://thuviensach.vn

Phi Trạch vẫn ì ra không chịu đi, chống cằm, ngắm cô.

"Làm gì vậy?" Cuối cùng cô không nhịn được nữa muốn đuổi chàng, cứ thế này cô chẳng thể nào viết nổi một chữ, nghĩ không ra từ ngữ phải ghép thế nào.

"Nhìn ngắm." Chàng nói. "Không lấy được nàng dâu thì ngắm cô nương vậy."

"Tráng sĩ như thế này có hợp lễ không?" Tô Tiểu Bồi lườm chàng, lễ nghi liêm sỉ đâu? Tráng sĩ!

"Ta đâu có như thế này với cô nương khác, rất hợp lễ!"

Tô Tiểu Bồi tức nghẹn, tráng sĩ, huynh thắng rồi, với bản lĩnh của huynh, kỷ lục Guinness thế giới về mặt dày chắc chắn không thuộc về ai ngoài huynh. Cô mặc kệ chàng, tiếp tục viết chữ, chuyên tâm, phải chuyên tâm, tập trung tinh thần, nghĩ đến La Linh Nhi, nghĩ đến Phó Ngôn, nghĩ đến Cửu Linh Đạo chưởng, nghĩ đến "Who are you" kia… Cô dần tiến vào trạng thái làm việc, loạt xoạt viết lại từng sự việc từng cá nhân, cẩn thận suy nghĩ từng vấn đề.

Nhiễm Phi Trạch bị lạnh nhạt thì không cam tâm, có lòng muốn thu hút sự chú ý của nàng, nhưng thấy nàng chuyên tâm như thế lại không muốn làm phiền, chàng thích dáng vẻ nghiêm túc này của nàng, nàng không giống với những cô nương khác, nàng là độc nhất vô nhị. Nhưng nàng không đồng ý lấy chàng, thậm chí không đồng ý là sẽ cân nhắc chuyện này, nàng từ chối rất quyết đoán. Nàng nói nàng sẽ rời đi, nàng nói nàng thân bất do kỷ, nàng nói tất cả đều không do nàng khống chế.

"Cô nương." Chàng không nhịn được cất tiếng gọi.

"Hử?" Nàng đang vẽ sơ đồ quan hệ giữa các cá nhân. La Linh Nhi và Phó Ngôn có bố trí ngăn ngầm giống nhau, La Linh Nhi nói là đã giết chết nàng, còn Phó Ngôn dường như rất khẳng định là nàng đã từng chết, cho nên giữa La Linh Nhi và Phó Ngôn có quan hệ nhưng không ai từng thấy

https://thuviensach.vn

bọn họ tiếp xúc, có lẽ giữa bọn họ chỉ đơn giản truyền đưa tin tức? Vì sao phải truyền tin tức? Phó Ngôn muốn đối phó với Cửu Linh Đạo chưởng, mượn cơ hội giết Phương Đồng, một mũi tên trúng hai đích, vì sao lại lựa chọn Cửu Linh Đạo chưởng, có phải La Linh Nhi và Cửu Linh Đạo chưởng có quan hệ gì không?

"Cô nương." Nhiễm Phi Trạch lại gọi cô, Tô Tiểu Bồi quay mặt sang, trong đầu vẫn đang suy nghĩ sắp xếp các mối liên hệ này. Nhiễm Phi Trạch nói: "Cô nương thân bất do kỷ, không cách nào tự khống chế, ta há không phải vậy sao?"

Tô Tiểu Bồi chớp chớp mắt, vẫn còn chưa hoàn toàn tập trung tinh thần. Lúc này bên ngoài có người lớn tiếng gọi: "Tiền bối, tiền bối, ta lấy nước đến cho huynh rồi."

Tô Tiểu Bồi nghe tiếng gọi, quay đầu nhìn ra ngoài, sức chú ý bị thu hút qua đó. Nhiễm Phi Trạch thở dài. "Nếu như ta hung tàn một chút, vị trí số một trong danh sách muốn ám sát chắc chắn là tiểu tử này, luôn luôn làm hỏng chuyện tốt của ta."

Tô Tiểu Bồi nhạy cảm, đột nhiên như được thức tỉnh. "Tráng sĩ, huynh đưa ta đến Thần Toán môn đi."

Nhiễm Phi Trạch nhìn cô vẻ không vui, Tô Tiểu Bồi biết chàng chê cô không hiểu phong tình đã chuyển chủ đề, cô đẩy chàng một cái, tức giận nói: "Chuyện quan trọng."

"Ta biết rõ là chuyện quan trọng, ta có nói gì đâu? Chẳng phải ta không hề oán thán gì sao?"

Oán khí của chàng nặng đến mức bao trùm khắp cả trấn Võ rồi, còn nói chàng không có oán thán gì sao? Tô Tiểu Bồi bình tĩnh gật đầu. "Vậy khi nào chúng ta đi?"

"Đi luôn lúc này." So với việc nhìn cô nương buồn bã trong lòng, chẳng thà tìm chút việc để làm. Đi thăm dò xem vì sao Phó Ngôn chọn trúng Cửu

https://thuviensach.vn

Linh Đạo chưởng, và có phải La Linh Nhi và Cửu Linh Đạo chưởng có liên quan không, chàng biết, chàng cũng là người thông minh mà, chỉ là chàng hơi lười một chút thôi.

Hai người thong thả bước ra ngoài, Quý Gia Văn xách thùng bước chạy đến, hỏi: "Tiền bối, hai người đi đâu vậy?"

Nhiễm Phi Trạch ném qua cho cậu ta một ánh mắt "đừng hỏi, đừng đi cùng". Quý Gia Văn nhìn đã hiểu, nhưng lại gãi đầu, khuôn mặt ngại ngùng. "Ta, ta cũng muốn đi cùng cô nương để học chút bản lĩnh."

Nhiễm Phi Trạch nghiêm mặt nhìn cậu ta, chàng đầy bản lĩnh thế này tại sao không thấy cậu ta muốn học chứ, Tô Tiểu Bồi thì lại cười cười. "Thập Bát, Huyền Thanh phái các cậu quản chuyện cơm ăn chứ?"

"Hả?" Quý Gia Văn chẳng hiểu gì, Nhiễm Phi Trạch gắng sức dùng ánh mắt ra hiệu nhưng lần này cậu ta nhìn không hiểu, chỉ nói sự thực: "Đương nhiên là có cơm ăn."

"Vậy có thể quản cả cơm của ta không? Một ngày ba bữa là được."

Lại còn "là được", nàng coi nhà bình thường một ngày ăn bốn, năm bữa sao? Nhiễm Phi Trạch rất muốn xoa đầu cô nương.

"Được ạ. Ta có thể đưa cơm đến cho cô nương." Quý Gia Văn đáp xong liền bị Nhiễm Phi Trạch trừng mắt, rất dữ tợn. Quý Gia Văn vội vàng nói: "Cũng mang luôn cho tiền bối một phần."

Ai cần cậu đưa cơm? Nửa phần cũng không cần đưa! Nhiễm Phi Trạch rất tức giận, Tô Tiểu Bồi rất đắc ý, gửi cho Nhiễm Phi Trạch một nụ cười chiến thắng, chỉ hận là không thể giơ tay hình chữ V với chàng nữa. Nhiễm Phi Trạch lườm trả cô một cái, kiếm được cơm ăn, tài giỏi lắm sao? Chàng còn có chiêu khác!

Tô Tiểu Bồi kệ xác chàng, dẫn Quý Gia Văn đi đến Thần Toán môn. Không, là bảo Quý Gia Văn dẫn nàng đi đến Thần Toán môn. Quý Gia Văn

https://thuviensach.vn

cũng hiểu biết không ít về chuyện trong giang hồ, nhưng không bằng được Nhiễm Phi Trạch, ở trên đường hai người đem những chuyện nội tình của Thần Toán môn ra kể một lượt giống như so tài. Trên thực tế Nhiễm Phi Trạch cướp lời khá nhiều, Quý Gia Văn chỉ nỗ lực biết gì nói nấy, mà đã nói là phải nói hết.

Thần Toán môn đúng như tên của nó, môn hạ toàn là nhân sĩ có nghề thông hiểu bát quái mệnh số, môn đồ ở khắp các thành trấn, bởi vì bản lĩnh đặc thù này, nên Thần Toán môn cũng là tổ chức tình báo lớn nhất trong giang hồ, các phái trong giang hồ đều thích mua tin tức của Thần Toán môn. Cửu Linh Đạo chưởng là người có vai vế sư thúc tổ, vốn nên là ông ấy giữ chức Chưởng môn, nhưng ông ấy không thích bị bó buộc, liền nhường chức vị Chưởng môn này cho Cố Khang Chưởng môn hiện nay.

Bản lĩnh của Cố Khang không bì kịp Cửu Linh Đạo chưởng, danh tiếng cũng không cao bằng Cửu Linh Đạo chưởng, cho nên trong giang hồ khi đề cập đến Thần Toán môn, mọi người đều nhắc và bàn luận về Cửu Linh Đạo chưởng, ngược lại vị Chưởng môn nhân Cố Khang lại bị người ta lãng quên. Đến giờ Cửu Linh Đạo chưởng đã mất, Cố Khang phí rất nhiều tâm sức duy trì Thần Toán môn, tránh cho môn phái bị sa sút thanh danh trong tay ông ta. Bởi vì Cố Khang hay đến nghị sự với Giang Vĩ Anh, bày tỏ sự đau buồn, lo lắng của mình, hy vọng Giang Vĩ Anh đức cao vọng trọng giúp đỡ, cho nên Quý Gia Văn biết rõ. Bọn Tô Tiểu Bồi đến Thần Toán môn, Cố Khang lại không có nhà. Quản sự của Thần Toán môn tiếp đãi bọn họ. Nhiễm Phi Trạch nói vài lời khách khí, bày tỏ ý muốn đến xem qua phòng ở của Cửu Linh Đạo chưởng, thắp nén hương cho ông ấy. Quản sự rất cảm kích, dẫn bọn họ đi. Trên đường đi, Nhiễm Phi Trạch lại hỏi vài chuyện, như là có những ai từng đến thăm Cửu Linh Đạo chưởng, ngài ấy còn chuyện gì chưa thực hiện xong không, vân vân. Quản sự trả lời hết các câu hỏi nhưng căn bản chẳng thu được điều gì hữu ích.

Một đoàn người đến phòng ở của Cửu Linh Đạo chưởng, thắp hương trước linh vị của ông ta. Tô Tiểu Bồi tỉ mỉ quan sát bố trí căn phòng, không

https://thuviensach.vn

nhìn ra được đầu mối gì. Nhiễm Phi Trạch dùng ánh mắt ra hiệu cho cô, Tô Tiểu Bồi hiểu ý, vừa hỏi chuyện với quản sự kia vừa đi ra ngoài, quản sự bị cô dẫn dắt ra khỏi phòng. Nhiễm Phi Trạch dặn dò Quý Gia Văn trông chừng, chàng nhanh chóng xê dịch chiếc bàn của Cửu Linh Đạo chưởng rồi sờ vào phía sau, không hề có ngăn ngầm, những chỗ khác thăm dò qua cũng không có gì khác thường. Quý Gia Văn cùng làm chuyện xấu nên rất căng thẳng, may mà Nhiễm Phi Trạch rất nhanh đã kiểm tra xong, trước khi quản sự kia quay lại đã kéo cậu ta ra khỏi cửa rồi.

Quản sự vốn muốn vào phòng xem bọn họ làm gì, thấy bọn họ ra ngoài vội báo rằng Chưởng môn Cố Khang không dặn dò khi nào quay về, nên không tiện giữ bọn họ ở lại, sợ làm lỡ dở thời gian của bọn họ, chi bằng đợi Chưởng môn quay về, sẽ lại đi mời họ đến. Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch đều đồng ý, hai người đưa mắt nhìn nhau, cáo từ quản sự. Quản sự muốn tiễn họ ra ngoài, lúc đi được nửa đường, Nhiễm Phi Trạch đột nhiên nói là buồn gấp, mượn dùng nhà xí một chút. Quản sự vội gọi tiểu bộc dẫn chàng đi, Nhiễm Phi Trạch nhăn đến mặt mày đỏ ửng, ôm bụng nói: “Gấp quá rồi, thất lễ vậy.” Nói xong lập tức dùng khinh công biến mất về hướng đến nhà xí.

Tiểu bộc không theo kịp, chỉ đành đứng nguyên tại chỗ. Tô Tiểu Bồi vội hóa giải cục diện, xin lỗi vì Nhiễm Phi Trạch thực là thất lễ, cứ mặc kệ chàng đi. Cô lại hỏi vài vấn đề về bốc quẻ xem mệnh, quản sự và tiểu bộc đều trả lời rõ ràng.

Nhiễm Phi Trạch chạy như bay đến chỗ rẽ liền đổi hướng, chàng từng đến Thần Toán môn nên biết được chỗ ở của mọi người, lúc này lén lút lần mò vòng đông rẽ tây, lẻn vào phòng của Cố Khang. Trong phòng của Cố Khang không có bàn sách, Nhiễm Phi Trạch kiểm tra những chỗ khác, không phát hiện ra điểm nào khả nghi. Chàng ngẫm nghĩ, lại chuyển đến trong một viện khác, đó là phòng sách của Thần Toán môn và là nơi Chưởng môn nghị sự, ở đó có thư phòng rất lớn. Nhiễm Phi Trạch đi vào trong, thấy có ba hàng giá sách rất lớn, ngoài ra còn có hai chiếc bàn, chàng

https://thuviensach.vn

xê một chiếc bàn ra, ở phía sau bàn không có ngăn ngầm, dịch chiếc bàn về chỗ cũ, lại kéo chiếc còn lại ra, đang muốn kiểm tra xem thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng người.

"Thật là ra ngoài không đúng lúc, để cô nương và Nhiễm đại hiệp đợi lâu rồi, Quý tiểu hiệp cũng đến nữa, Giang Chưởng môn hai hôm nay vẫn khỏe chứ? Nào, nào, vào thư phòng ngồi đi. Lý thúc, mau bảo người mang trà lên, rồi phái người đi xem Nhiễm đại hiệp thế nào, đưa cậu ấy đến đây."

Là Cố Khang, ông ta quay về rồi. Nhiễm Phi Trạch nhanh chóng dịch chiếc bàn về vị trí cũ, lúc này không đi ra bằng cửa được nữa, nếu từ cửa sổ nhảy ra ngoài sẽ bị người ngoài của nhìn thấy, lúc này người bên ngoài đã đi đến trước cửa, Nhiễm Phi Trạch né người, trốn vào phía sau giá sách.

Cùng lúc đó cửa phòng mở ra, Cố Khang dẫn Tô Tiểu Bồi, Quý Gia Văn đi vào. Nhiễm Phi Trạch âm thầm ảo não, chàng mới rời đi một lúc, người đã quay về vừa khéo như vậy. Chàng căn chuẩn thời cơ, nhân lúc không ai chú ý, dùng tay ra hiệu cho Tô Tiểu Bồi. Tô Tiểu Bồi vô tình chuyển mắt, lại nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch trốn phía sau giá sách nhà người ta, giật thót mình. Cô vội vàng thu lại biểu cảm kinh ngạc, ngồi xuống như chẳng có chuyện gì. Cô ngồi ở hướng đối diện với Nhiễm Phi Trạch, Cố Khang thì ngồi quay lưng về phía giá sách.

Hai bên hàn huyên khách khí vài câu, Tô Tiểu Bồi nói: "Lần này tới, kỳ thực là có việc phải cầu Cố Chưởng môn."

Cố Khang cười cười. "Tô cô nương không cần khách khí, mời nói."

"Không biết Cố Chưởng môn có biết không, ta từng gặp phải chuyện lạ."

Cố Khang khẽ nhướng mày. "Là chuyện lạ gì?"

"Ta bị người bắt cóc từ thành Ninh An, mất đi ký ức, nhưng ở thành Bình Châu có vị nữ tử tự vẫn, lại lưu di thư, nói rằng, nàng ta đã giết chết ta. Ta nghĩ mãi mà không hiểu nổi, không rõ vì sao nàng ta muốn gánh lấy

https://thuviensach.vn

tội danh sát nhân, cũng không biết trước khi vào Linh Lung trận rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra với ta, vì điều này mà ta muốn xin sự trợ giúp của Thần Toán môn, bóc một quẻ cho ta, chỉ điểm hướng giải quyết."

Cố Khang ngẫm nghĩ một chút, khẽ gật đầu. "Điều này ta có thể thử giúp cô nương, nhưng bốc quẻ phải đến phòng quẻ, cô nương ngồi đợi một lát, uống cốc trà, đợi Nhiễm đại hiệp quay lại rồi hẵng đi, được chứ?"

"Huynh ấy sớm nay ăn đồ bừa bãi, thực sự là thất lễ. Chẳng giấu gì ngài, ta vì chuyện này mà phiền lòng lo nghĩ, đêm không ngủ được, hôm nay đến tưởng rằng không gặp được Cố Chưởng môn, vô cùng thất vọng, không ngờ trước lúc về lại gặp được Chưởng môn rồi, trong lòng ta thực sự rất sốt ruột, hay là Chưởng môn bốc quẻ cho ta trước đi."

Cố Khang ngẫm nghĩ rồi đồng ý, ông ta đứng dậy nói "mời", dẫn bọn Tô Tiểu Bồi ra ngoài. Đợi người đi hết rồi, Nhiễm Phi Trạch từ chỗ nấp đi ra, ngẫm nghĩ vẫn thấy không cam tâm, nghe ngóng ngoài cửa không còn động tĩnh gì nữa, liền kéo chiếc bàn kia ra sờ nhưng vẫn không có ngăn ngầm.

Nhiễm Phi Trạch ra khỏi phòng, lòng vòng đi mấy vòng, tùy tiện tóm một bộc nhân nói chàng không tìm thấy cô nương và thiếu niên mà mình đưa đến, bộc nhân đó vội dẫn chàng đi gặp quản sự, quản sự lại dẫn chàng đến phòng quẻ. Trong phòng, Cố Khang đang bốc quẻ, quang điểm của quái bàn rơi xuống bàn cát bên dưới, vẽ ra vài phù hiệu. Cố Khang nhíu chặt mày, vẻ mặt nặng nề.

Quý Gia Văn căng thẳng quan sát, nhỏ tiếng hỏi: "Bên trên viết gì?"

Cố Khang nhìn Tô Tiểu Bồi, có vẻ khó mở miệng. "Cô nương…"

"Cố Chưởng môn mời nói."

Cố Khang nhìn Nhiễm Phi Trạch, lại nhìn Tô Tiểu Bồi, thở dài, nói: "Là chữ 'tử'."

https://thuviensach.vn

Quý Gia Văn giật mình, nhìn sang Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch. Hai người này đều không nói gì, chỉ nhìn nhau, không biểu lộ gì khác. Sau đó Tô Tiểu Bồi hỏi: "Ý của chữ 'tử' này, là chỉ nguy hiểm ta từng gặp phải trong khoảng thời gian không có ký ức kia hay là tương lai không xa nữa sẽ gặp?"

Nhiễm Phi Trạch cười ha ha. "Cô nương thật hồ đồ, quá khứ từng gặp nguy hiểm chẳng phải đã rõ ràng rồi sao? Không nguy hiểm làm sao lại bị người ta bắt cóc đến Linh Lung trận. Lẽ nào Cố Chưởng môn còn tính ra được nàng đã chết? Vậy dọa chết ngài ấy mất. Điều này chắc chắn là xảy ra trong tương lai, tương lai cũng sẽ gặp nguy hiểm, cô nương cần cẩn thận."

Cố Khang hơi lúng túng, không nói gì.

Trong phòng yên tĩnh hồi lâu.

Tô Tiểu Bồi nói: "Cố Chưởng môn, ta muốn tìm người. Không biết Cố Chưởng môn có thể giúp ta xem qua cho anh ta không, xem hiện giờ anh ta thế nào, ta phải đến chỗ nào tìm anh ta?"

Cố Khang hỏi: "Là vị Trình công tử kia?"

"Vâng." Tô Tiểu Bồi gật đầu. "Cố Chưởng môn biết ư?"

"Quan phủ từng phát công hàm tìm người này, Nhiễm đại hiệp cũng từng để lại thư khắp nơi tìm người này, cho nên biết được."

"Vậy xin Cố Chưởng môn xem cho ta được không?"

Cố Khang ngẫm nghĩ, gật đầu. Ông ta rắc lại bàn cát, châm nến lên, cầm quái bàn trong tay, lẩm nhẩm đọc. Quý Gia Văn nín thở tập trung, chăm chú nhìn quái bàn, Tô Tiểu Bồi thì lại chăm chú nhìn biểu cảm của Cố Khang. Nhiễm Phi Trạch nhìn qua Cố Khang, rồi đánh giá căn phòng.

Qua một lúc sau, Cố Khang nói: "Trình công tử tất cả đều tốt đẹp, có điều công tử đó thế nào, trong quẻ này lại không nói, chỉ nói nhân duyên dẫn dắt, duyên đến ắt gặp."

https://thuviensach.vn

Quý Gia Văn lại nhìn sang Tô Tiểu Bồi, trong lòng lẩm bẩm quẻ này có xem cũng bằng với không xem, chẳng nói lên điều gì cả. Tô Tiểu Bồi lại rất bình tĩnh, nói cảm tạ. Sau đó cô lại lên tiếng, lần này Nhiễm Phi Trạch cũng đồng thanh cất lời cùng lúc với cô: "Cố Chưởng môn."

Hai người gọi xong quay sang nhìn nhau, sau đó Tô Tiểu Bồi khiêm nường nói: "Được rồi, để tráng sĩ hỏi trước."

"Cố Chưởng môn." Nhiễm Phi Trạch thật thà không khách khí hỏi luôn: "Quẻ vừa rồi ngài bốc cho Tô cô nương, chữ 'tử' đó, là nàng ấy chết hay người bên cạnh chết?"

Cố Khang hơi sững sờ, nào có ai hỏi như thế chứ. "Ta chỉ đọc ý của quẻ, không dám đoán bừa."

"Vậy bốc thêm một quẻ nữa giải thích ý của chữ 'tử' này được chứ?"

Cố Khang lắc đầu. "Đoán nhiều vô dụng, thiên ý không thể cưỡng cầu. Môn quy của bọn ta, một ngày một người chỉ xem một quẻ."

Nhiễm Phi Trạch gật đầu. "Vậy thế này đi, Cố Chưởng môn bốc một quẻ cho ta. Ta với Tô cô nương tình đầu ý hợp, Cố Chưởng môn xem giúp xem nhân duyên của bọn ta thế nào, thì ta có thể từ trong đó suy đoán ra là cô nương chết hay là người bên cạnh chết."

Cố Khang hơi sững sờ, chuyển ánh mắt nhìn Tô Tiểu Bồi. Mặt mày cô chân thành nghiêm túc, khóe mắt cũng không hề liếc sang Nhiễm Phi Trạch lấy một cái, giống như căn bản không hề nghe thấy. Nhiễm Phi Trạch lại nói: "Cố Chưởng môn chớ nhìn nàng ấy, nàng ấy ngại ngùng."

Lời này khiến Cố Khang khẽ ho một tiếng, không tiện nhìn Tô Tiểu Bồi nữa, ông ta do dự một chút rồi đồng ý. Mở quái bàn ra, một lát sau đáp: "Nhiễm đại hiệp kỳ duyên đã đến, ứng phó nguy hiểm."

Tô Tiểu Bồi thực sự không có ý thực sự muốn xem bói, cũng không để tâm đến kết quả, cô kéo Cố Khang đến đây bốc quẻ là vì khi nói chuyện với

https://thuviensach.vn

quản sự, được ông ta giới thiệu có phòng quẻ, đồng thời vì muốn để cho Nhiễm Phi Trạch thoát thân nên cô mới nghĩ ra cách này. Đương nhiên cũng là để thuận tiện quan sát Cố Khang. Không ngờ Nhiễm Phi Trạch lại đề xuất muốn xem nhân duyên giữa bọn họ, nghe thấy chữ "ứng phó nguy hiểm" này, trong lòng cô đột nhiên chùng xuống. Kết quả này thật là chuẩn xác.

Nhiễm Phi Trạch giống như không cam tâm, lại nói: "Nguy hiểm không sợ, có điều cuối cùng là thiện quả hay ác quả?" Chàng xoa đầu Tô Tiểu Bồi. "Nếu như thiện quả, thì chính là nói Tô cô nương không sao, nếu như là ác quả thì là nói Tô cô nương có nguy hiểm cực lớn, vậy chúng ta phải cẩn thận mới được."

Tô Tiểu Bồi ngẩng đầu nhìn Cố Khang, Cố Khang nhìn hai người, an ủi: "Phàm chuyện gì cũng chỉ cần cẩn thận hơn là được."

Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch nhìn nhau. Rồi Nhiễm Phi Trạch mỉm cười với Cố Khang. "Cố Chưởng môn quả nhiên cao minh, hôm đó Cửu Linh Đạo chưởng nói với ta, ngài ấy bốc quẻ cho Tô cô nương, quái bàn bị nứt, không tính ra được, Cô Chưởng môn thì lại có thể, xem ra Cố Chưởng môn tài cao hơn một bậc, thật là quá tốt."

Mặt Cố Khang cứng lại, sau đó nhanh chóng khôi phục như thường, thi lễ, nói: "Nhiễm đại hiệp quá khen."

Nhiễm Phi Trạch cười cười, lại trao đổi ánh mắt với Tô Tiểu Bồi, sau đó cáo từ rơi đi.

Ba người ra khỏi cửa lớn của Thần Toán môn, Quý Gia Văn cẩn trọng e dè nói: "Cô nương chớ hoảng, chuyện quẻ bói này cũng không thể tin hết, Thần Toán môn tuy uy danh bên ngoài, nhưng xem bói cũng chỉ là xem bói, nghe thôi là được. Phàm chuyện gì cũng cẩn thận, chắc chắn sẽ không xảy ra nguy hiểm."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi cười cười, cảm ơn cậu ta. Nhiễm Phi Trạch thì lại cốc vào đầu Quý Gia Văn. "Cô nương nhà người ta có thể an ủi bừa bãi sao?"

Quý Gia Văn xoa đầu. "Chưa từng an ủi bừa bãi, là thật lòng thật ý."

Thật lòng thật ý lại khiến người ta càng ghét. Nhiễm Phi Trạch lại cốc vào đầu cậu ta. "Cút, cút, gọi đại sư huynh của cậu đến đây, ta đợi gặp huynh ấy ở nhà ta."

"Gọi huynh ấy làm gì?"

"Đương nhiên là thương nghị đại sự." Nhiễm Phi Trạch quay đầu lại nhìn khu nhà của Thần Toán môn đã cách khá xa, gần như không nhìn thấy. "Không nghe vừa rồi Cố Chưởng môn nói sao, hung hiểm, hung hiểm, chớ quên đó, cái chết của Cửu Linh Đạo chưởng còn chưa tra rõ, chuyện này vẫn phải bàn bạc kế hoạch lâu dài."

Quý Gia Văn vừa nghe thấy vậy, bỗng chốc trở nên nghiêm túc, quay người liền chạy. "Ta sẽ lập tức đi tìm đại sư huynh."

Nhiễm Phi Trạch nhìn theo bóng lưng của cậu ta, chắp tay sau lưng sải bước, lẩm bẩm bất mãn: "Vội vàng, hấp tấp."

"Ta lại cảm thấy Thập Bát rất cẩn trọng, là một đứa trẻ tốt. Người nào đó tuổi tác đã lớn rồi, mới gọi là tùy tiện, ấu trĩ."

Nhiễm Phi Trạch liếc xéo cô. "Cơm ngày mai cũng không làm nữa."

"Thập Bát đã đồng ý mang cơm cho ta, đứa trẻ đó chắc chắn có thể nói được làm được."

"Cao tắm, nha dược tịch thu."

Tô Tiểu Bồi nhướng mày, lườm chàng. "Tráng sĩ có trẻ con hơn chút nữa cũng chẳng sao cả."

"Vậy thì chăn cũng tịch thu, à, y phục của cô nương cũng được mua bằng bạc của ta."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi không đi nữa, đứng như trời trồng tại chỗ.

“Lừa nàng đó.” Nhiễm Phi Trạch lập tức mềm mỏng, kéo cô đi về nhà. “Chăn vẫn là của nàng, y phục vẫn là của nàng, cao tắm, nha dược, nha chi, tất cả đều là của nàng. Nhưng mà cơm ta vẫn chưa muốn nấu, cũng phải để cho nam nhân chút sĩ diện chứ.”

Trong lòng Tô Tiểu Bồi thực sự là trăm ngàn cảm xúc, suốt cả quãng đường về không nói một câu. Cô thầm nghĩ, ngày tháng này chẳng cách nào sống nổi nữa. Thói xấu của nam nhân khi phát tác thật là khó trị, nhân sĩ chuyên nghiệp cũng chẳng đối phó được. Quan trọng nhất là, cô cũng sắp bệnh rồi. Cô bước vào phòng, lại có cảm giác như được về nhà. Điều này thực sự là không tốt. Đang muốn thở dài, Nhiễm Phi Trạch lại đột nhiên quay người, ôm eo, mặt đối mặt với Tô Tiểu Bồi, mũi gần như chạm vào mũi cô.

“Tiểu Bồi, ông ta dọa dẫm nàng đó. Ta thì không tin quẻ ông ta bốc, Cửu Linh Đạo chưởng cao minh hơn ông ta, bốc quẻ cho nàng mà quái bàn đã nứt ra, ông ấy không xem cho nàng được mà Cố Khang kia lại có thể xem, ta không tin.”

Tô Tiểu Bồi lúc này rốt cuộc cũng thở dài nhẹ nhõm, nói: “Tráng sĩ, lần sau chuyển đổi chủ đề, xin hãy ăn khớp với nhau một chút, phải có bước chuyển tiếp phù hợp. Nếu như luận về mức độ dọa người, tráng sĩ so sánh với bọn họ, thực không hề kém cạnh.”

“Chính là bọn họ. Ta cảm thấy chuyện này hơi kỳ quái, tuy không nói rõ được rốt cuộc là kỳ quái ở đâu, nhưng Phó Ngôn dọa dẫm nàng, hôm nay cáo thị đó dọa nàng, Cố Khang cũng đến dọa nàng, dù thế nào ta cũng không vui. Cô nương đột nhiên muốn đến Thần Toán môn, là cảm thấy Cửu Linh Đạo chưởng có lẽ đã chắn đường của ai đó nên mới trở thành mục tiêu, có phải vậy không? Có điều điểm giống nhau của La Linh Nhi và Phó Ngôn là sau bàn của bọn họ đều có ngăn ngầm, Cố Khang kia lại không có,

https://thuviensach.vn

nếu nói bọn họ cùng một hội thì lại không có điểm tương đồng này, nhưng nếu không phải là cùng một hội, vậy chữ 'tử' kia trùng hợp đến kỳ lạ."

"Tráng sĩ nói đúng." Tô Tiểu Bồi thừa nhận Nhiễm Phi Trạch rất thông minh. "Ông ta bốc ra chữ 'tử' đó và mấy quẻ bốc sau đó, thái độ biểu cảm thực sự là khác nhau."

Nhiễm Phi Trạch mỉm cười. "Cho nên nàng bảo ông ta tiếp tục bốc quẻ, chính là muốn so sánh đối chiếu một lượt, đúng không?"

"Đúng. Tráng sĩ bảo ông ta bốc cho mình, chẳng phải cũng là muốn so sánh đối chiếu với Cửu Linh Đạo chưởng sao?"

"Ông ta đoán những lời đó không có gì khác biệt với Đạo chưởng. Đạo chưởng nói Trình công tử đó "xả thân xả mệnh thì có thể như ý", Cố Chưởng môn nói anh ta đến giờ tất cả êm đẹp, điều này đúng là không xung đột. Chỉ riêng ở quẻ của nàng thì không bình thường."

"Quái bàn đã nứt, có phải chính là quẻ tử không?"

"Điều đó đương nhiên khác xa nhau, hoàn toàn bất đồng."

Tô Tiểu Bồi trầm mặc, lắc đầu. Nhất thời cô cũng chẳng nghĩ ra được điều gì, nếu như Cửu Linh Đạo chưởng chắn đường, cản trở chuyện của người nào đó, có khả năng nhất chính là người đồng môn, nhưng mà Cố Khang đã là Chưởng môn, còn là chức vị Cửu Linh Đạo chưởng cho ông ta, ông ta đáng ra không có mâu thuẫn mới phải.

Tô Tiểu Bồi nghĩ không thông, cô ghi lại tất cả tư liệu và đánh giá về Cố Khang, hôm nay ghi chép về rất nhiều người rồi, mỗi người xếp ra một phần, cô quyết định dán hết tất cả lên tường phòng mình. Sắp xếp dựa vào tuyến thời gian và tuyến quan hệ, như thế khi xem sẽ dễ suy nghĩ hơn.

Hôm nay có mấy người tìm đến, cửa phòng trong của Tô Tiểu Bồi mở ra cho thoáng khí, ánh mắt mọi người quét qua nhìn thấy một tường văn tự phù hiệu đó, đều cảm thấy kỳ quái nhưng không ai nói gì.

https://thuviensach.vn

Khách đến thăm chia nhau mà đến. Trước tiên là Bạch Ngọc Lang và Lưu Hưởng, đến báo rằng bọn họ đã điều tra được về cáo thị kia, không tra ra được là ai dán. Bọn họ sẽ tiếp tục lưu ý, xem có còn ai đến dán nữa không.

Sau đó là Tiêu Kỳ và Quý Gia Văn đến, còn thực sự mang theo hai hộp đồ ăn, mặt mày Quý Gia Văn mang đầy biểu cảm "ta giữ đúng lời hứa", còn ánh mắt của Tiêu Kỳ nhìn sang Nhiễm Phi Trạch tràn ngập sự khinh bỉ. "Mặt trời sắp mọc hướng tây sao? Nhiễm đại hiệp lại cần Huyền Thanh phái ta đưa cơm."

Nhiễm Phi Trạch thật thà không khách khí ăn hết sạch hộp cơm, sau đó nói với Tô Tiểu Bồi: "Nàng xem, nàng chẳng phải nói muốn so sánh tài nghệ của đầu bếp Huyền Thanh phái với ta sao, bây giờ nếm được rồi chứ, Huyền Thanh phái chẳng qua chỉ có thế này thôi, vẫn là cơm ta nấu ngon hơn."

Tiêu Kỳ lập tức nghẹn họng, tên thối tha không biết xấu hổ này, trước đó đáng lẽ nên bỏ thêm ít thuốc xổ vào phần cơm của hắn. Đúng rồi, mối thù chuốc thuốc xổ ở Lạc Đà Lĩnh năm đó y vẫn chưa báo, cơ hội tốt thế này mà bỏ lỡ mất.

Tô Tiểu Bồi không đáp lời Nhiễm Phi Trạch, vừa ăn những món ăn thơm phưng phức, vừa nhìn Tiêu Kỳ đấu khẩu với Nhiễm Phi Trạch, Quý Gia Văn đoan chính ngồi, có vẻ không xen lời nổi. Sau đó Nhiễm Phi Trạch nghiêm túc phân tích vấn đề của Cố Khang, nhờ Huyền Thanh phái mượn quan hệ tốt với Thần Toán môn tìm hiểu xem có phải khi còn sống Cửu Linh Đạo chưởng có kết oán với Cố Khang không, có phải ông ta muốn chỉnh trị Cố Khang hạ bệ khỏi vị trị Chưởng môn không, hay là trong Thần Toán môn có kẻ khác muốn đoạt vị trí Chưởng môn, nịnh bợ Cửu Linh Đạo chưởng, vân vân.

Tiêu Kỳ cẩn thận nghe, cũng cảm thấy sự việc này đáng để điều tra. Hai người oán giận đối đầu biến thành khách giang hồ nghiêm túc đoan chính,

https://thuviensach.vn

cẩn thận bàn bạc rất nhiều chi tiết. Quý Gia Văn ở bên cạnh nghe rất nhập tâm, có cảm giác thành tựu vì được gánh vác trọng trách.

Tiêu Kỳ và Quý Gia Văn đi chưa được bao lâu, Lâu Lập Đông đã đến. Tô Tiểu Bồi kinh ngạc nhìn Nhiễm Phi Trạch nói lại một lần nữa những điểm nghi vấn của Cố Khang với Lâu Lập Đông, sau đó chàng ủy thác Lâu Lập Đông an bài điều tra Cố Khang, chàng còn bảo Lâu Lập Đông, chuyện này chàng đã nói với Huyền Thanh phái, Huyền Thanh phái sẽ điều tra Thần Toán môn, nếu Cố Khang thực sự có bụng dạ xấu, ông ta sẽ phát giác và đề phòng Huyền Thanh phái, cũng chính vì vậy, Huyền Thanh phái thu hút sự chú ý đề phòng của Cố Khang thì Lâu Lập Đông bên này càng tiện hành sự.

Lâu Lập Đông bật cười ha hả. "Quá gian xảo, Nhiễm huynh thực khiến người ta khen ngợi."

"Nói hay, nói hay." Nhiễm Phi Trạch chẳng hề ngại ngùng chút nào, tiếp nhận lời khen này.

Tô Tiểu Bồi chống cằm ngồi trong phòng nhìn Nhiễm Phi Trạch, nam nhân này khi nghiêm túc cũng rất đàn ông, khi lương thiện rất có trách nhiệm, nhưng mà khi ấu trĩ thì thực sự rất tệ hại, nếu như ở thời hiện đại cô đi xem mặt mà gặp được chàng, chắc sẽ không thích chàng đâu. Được rồi, cô thừa nhận khi ở thời hiện đại, mình thực sự có thành kiến và bài xích chuyện qua lại với bạn trai, nhưng không có nghĩa là cô muốn qua lại với bạn trai ở trong thế giới này. Làm người không thể không có trách nhiệm như thế, cô biết rõ sẽ có kết quả gì, không thể ôm một trái tim luôn sẵn sàng vứt bỏ chàng để nói chuyện tình cảm với chàng.

Tô Tiểu Bồi lại thở dài, hiện tại cô đang sa vào một hoàn cảnh rất khó xử. Cô không rời xa chàng nổi nhưng cũng không thể tiếp nhận chàng. Cô phải đối diện với chàng thế nào đây? Bây giờ chàng nói với cô giống như đang đùa thì còn được, nếu như chàng nghiêm túc nói lại chuyện này lần nữa, cô phải làm thế nào? Nếu như chàng nhất định muốn cô cho một câu

https://thuviensach.vn

trả lời, cô cự tuyệt, sau đó còn có thể sớm tối bên nhau với chàng không? Nhưng cô chỉ muốn sống cùng chàng, ở trong thế giới này cô chỉ có chàng là chỗ dựa duy nhất.

Chỉ có chàng.

Tô Tiểu Bồi buồn bã một hồi. Nếu như rời xa chàng rồi, nhất định cô sẽ rất buồn bã. Bay giờ chỉ nghĩ đến điều này cũng đã cảm thấy buồn rồi. Có thể không tìm Trình Giang Dực nữa không, bây giờ hãy để cho cô về nhà đi? Cô không cần Trình Giang Dực, không sợ cô độc đến già, chỉ sợ sẽ phụ Nhiễm Phi Trạch.

Cô sợ cô sẽ thích chàng.

Tô Tiểu Bồi vừa quay lại đã nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch đứng khoanh hai tay trước ngực, dựa vào khung cửa phòng cô. Cô nhìn ra phòng ngoài, Lâu Lập Đông không biết đã đi tự khi nào, Nhiễm Phi Trạch đang nhìn cô, biểu cảm nghiêm túc, ánh mắt sâu thẳm, thấy cô nhìn mình, chàng liền đi đến gần, ngồi xổm xuống trước mặt cô.

"Dáng vẻ đờ đẫn của nàng có vẻ rất đau lòng."

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, muốn nói mình không đau lòng.

"Nghĩ đến ta phải không?"

Tô Tiểu Bồi lại lắc đầu, muốn nói mình đang nỗ lực suy nghĩ về vụ án.

"Tiểu Bồi."

Tô Tiểu Bồi đột nhiên phát giác, chàng gọi tên của cô, chứ không phải là cô nương. Cô nhìn chàng, muốn nói đừng đùa nữa. Hiện tại cảm xúc của cô không ổn lắm, vào lúc như thế này chàng đừng tấn công nữa, thực sự không được, cô không thể đồng ý với chàng bất cứ chuyện gì. Cô tự nói với bản thân, không phải cô thích chàng, cô không thể thích chàng. Tình yêu trong hoạn nạn sẽ không dài lâu, đó là sự dựa dẫm do hoàn cảnh áp lực dồn nén sinh ra."

https://thuviensach.vn

Cô không yêu, ở trong thế giới này, cô không có tư cách có được tình yêu. Nhưng cô lại cảm thấy, nếu rời khỏi thế giới này rồi trở về thế giới kia không có chàng, cô cũng sẽ không có tình yêu.

Cô không có tình yêu.

Lần đầu tiên cô cảm thấy bi ai vì chuyện này.

"Tiểu Bồi." Chàng lại gọi cô, vuốt ve tròng mắt đã đỏ hoe của cô, cười, nói: "Ta vẫn còn chưa nói gì cả, nàng không thể cướp cơ hội xuất chiêu trước, giả vờ đáng thương để dọa nạt ta."

Giọng của chàng thật dịu dàng, Tô Tiểu Bồi không kìm được, nước mắt chẳng hiểu sao cứ thế tuôn ra. Cô bệnh rồi, cô cần được bác sĩ tâm lý khai thông.

"Được rồi, ta thực sự đã bị dọa rồi." Chàng không cười nữa, dùng ngón cái gạt đi những giọt nước mắt của cô. "Nàng như thế này thật là hung dữ quá, khiến ta phải nuốt hết một đống lời muốn dọa nạt nàng vào trong bụng rồi."

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, dụi mắt.

Nhiễm Phi Trạch nói tiếp: "Cô nương à, Tiểu Bồi cô nương, nàng có còn nhớ Tư Mã Uyển Thanh không, chính là người tỷ tỷ đã bị giết chết đó, nàng nói xem trước khi nàng ta chết, chắc không hề biết mình sẽ có vận xấu như vậy nhỉ?"

Tô Tiểu Bồi không hểu vì sao chàng lại đột nhiên nói đến chuyện này.

"Nàng nói xem Cửu Linh Đạo chưởng vào trận cứu chúng ta, cũng không biết mình sẽ chết bởi ám tiễn ở đó nhỉ? Ông ấy rõ ràng không tính ra được mình có kiếp nạn, chắc chắn có phòng bị những vẫn xảy ra chuyện bất ngờ, đúng không?"

Tô Tiểu Bồi chớp chớp mắt, khịt mũi.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch đang ngồi xổm, mặt cao ngang tầm với cô, chàng chăm chú nhìn cô, cô cũng đang nhìn chàng, lông mi của chàng rất dài, cặp mắt rất sáng, sống mũi rất cao, lông mày ngay ngắn, đôi môi không dày không mỏng, chàng cách cô rất gần, gần đến mức khiến cô gần như cảm thấy bọn họ sắp hôn nhau. Nhưng chàng không dựa lại gần thêm nữa, chàng chỉ nhìn cô, sau đó nói: "Dù sao ai cũng sẽ phải chết, ai cũng có thể gặp chuyện bất ngờ, vậy trước khi chúng ta được định sẵn sẽ phải chia lìa, vì sao nàng và ta không thể giao phó tâm ý của mình, Tiểu Bồi, nàng thực sự sẽ không hối hận sao?"

Tô Tiểu Bồi hoàn toàn chẳng nói nên lời.

"Khi ta còn nhỏ, cũng chưa từng nghĩ rằng phụ mẫu sẽ rời xa ta mà đi sớm như vậy, chưa từng nghĩ rằng mình sẽ trở thành cô nhi, cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ bái sư phụ làm thầy, chưa từng nghĩ sẽ gặp được nàng. Hôm đó, ta lật khắp cả núi Thiên Liên, tưởng rằng ông trời để ta cứu được Đường cô nương, hóa ra không phải, ông trời lại để ta gặp được nàng. Ta đến Linh Lung trận, cho rằng mình đến là vì rửa oan cho Cửu Linh Đạo chưởng, hóa ra không phải, hóa ra ông trời bảo ta đi tìm nàng. Tiểu Bồi, ta không sợ hãi sẽ mất đi, nhưng ta sợ trước khi mất đi còn chưa từng có được. Ta đối với nàng là thật lòng, ta từng rời xa nàng, rất hối hận, vô cùng hối hận. Ta muốn ở bên nàng. Ta nghĩ mình sẽ không bao giờ gặp được một cô nương cổ quái, đáng yêu giống như nàng nữa. Ít nhất thì nàng nên đồng ý với ta là có thể cẩn thận cân nhắc chứ."

Đêm hôm nay, Tô Tiểu Bồi ngủ không yên giấc. Cô mơ rất nhiều.

Cô mơ thấy khi còn nhỏ đang trông mong bố tan làm về đưa đi mua chiếc váy hoa mà cô muốn có từ lâu, nhưng khi cô hét gọi "bố ơi" rồi chạy qua đó, lại nhìn thấy cảng tượng bố bị đâm, ngã xuống vũng máu. Tô Tiểu Bồi biết là mình đang mơ, cô vật lộn nhưng không thể tỉnh dậy nổi. Cô không tận mắt nhìn thấy bố mình bị hại, chỉ xem qua ảnh chụp hiện trường.

https://thuviensach.vn

Trong đầu cô luôn có hình ảnh bố nằm trong vũng máu. Đó là bố của cô, người bố thân yêu hiểu cô nhất, ông đã rời xa cô rồi.

"Anh đã từng đồng ý với em điều gì?" Đó là tiếng gào thét của mẹ cô. "Anh bảo em phải làm thế nào đây? Anh vứt hai mẹ con em lại, anh bảo em biết làm thế nào đây?" Bà khóc rất đau đớn, Tô Tiểu Bồi cảm thấy bản thân mình đang thu nhỏ lại, vẫn là đứa trẻ con, đứng phía sau mẹ kéo góc áo của bà, cô cũng đứng khóc, khóc đến tức tưởi nghẹn ngào, khóc đến đau đớn.

Đây là điều thực sự đã xảy ra, như thể mới ngày hôm qua thôi.

Tô Tiểu Bồi đột nhiên mở bừng hai mắt, cô đã tỉnh lại.

Biệt ly đột ngột như vậy, mất đi đau đớn như vậy. Tô Tiểu Bồi sờ mặt mình, nước mắt đầm đìa. Cô thở dốc, ngồi dậy, ôm lấy gối, hít thở sâu một hơi, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Hôm nay cô đã nhận lời với Nhiễm Phi Trạch sẽ cẩn thận suy nghĩ, cô không thể không đồng ý làm thế, ánh mắt chàng chân thành như vậy, giọng nói của chàng lay động như vậy, lời của chàng ấm áp trái tim như vậy. Cô không thể nói ra từ "không được" kia nữa, thậm chí cô còn phải rất cố gắng mới khống chế được bản thân mình không ôm lấy chàng. Trong một thoáng đó, cô đột nhiên có suy nghĩ nếu như chàng chính là Trình Giang Dực thì tốt biết bao, cô rất hy vọng chàng chính là Trình Giang Dực.

Đáng tiếc không phải.

Cô rất buồn.

Cô phải cẩn thận suy nghĩ, cô có tình cảm đối với chàng, không muốn làm tổn thương chàng. Chàng nói không bận tâm, không sợ hãi, làm sao có thể như vậy chứ, cô có thể hiểu rõ cái cảm giác ôm đầy hy vọng đối với tương lai đó, nếu như cô không chết đi rồi sống lại vài lần như thế, cô nghĩ có lẽ mình cũng sẽ có ảo tưởng được ở bên chàng. Nhưng bây giờ cô biết rõ khả năng này không hề tồn tại.

https://thuviensach.vn

Mà cảm giác này, chàng không thể hiểu được, bởi chàng không trải qua những điều giống như cô đang phải trải qua lúc này. Ở trong thế giới này, cô thường xuyên nhớ mẹ mình, cô nghĩ đến chuyện nếu như bà phát hiện ra cô đã mất tích, không biết đi đâu để tìm được cô, chắc chắn bà sẽ rất đau khổ, cô đau lòng cho mẹ mình. Nhưng cô biết mình sẽ quay về, hai mẹ con sẽ lại được đoàn viên, cho nên cô vẫn có thể hy vọng vào tương lai đó.

Nhưng với Nhiễm Phi Trạch, làm sao cô dám hy vọng? Cô và chàng không có tương lai.

Nước mắt của Tô Tiểu Bồi lại trào ra. Hai người sẽ không có tương lai, bây giờ chỉ cần nghĩ đến cô đã thấy đau khổ rồi, làm sao dám đồng ý với chàng. Cô không cách nào tưởng tượng được nếu như cô và chàng thực sự ở bên nhau, càng lún càng sâu, sau đó cô đột nhiên quay về, chàng phải làm thế nào? Thậm chí chàng còn không biết phương đông xa xôi đó, quê hương cô rốt cuộc là ở đâu. Chàng sẽ muốn đi tìm cô phải không? Nhưng chàng đi đâu để tìm chứ? Chàng biết chỗ kỳ quái xa xôi thì sao chứ, chàng sẽ thắc mắc vì sao cô không muốn đưa chàng quay về nơi đó. Chuyện cô vứt bỏ chàng sẽ gây tổn thương sâu sắc cho chàng.

Ở trong một thế giới khác cô cũng sẽ lo lắng giống như vậy, sẽ sợ hãi, sẽ đau lòng cho chàng - giống hệt như lúc này đây.

Tô Tiểu Bồi kéo chăn lên trùm kín đầu, lén lút khóc. Cô không dám phát ra tiếng, khi không thở được nữa, thỉnh thoảng cô phải nấc lên, hít thở một hơi thật sâu.

Ở phòng ngoài, Nhiễm Phi Trạch nằm trên giường, cánh tay dưới gối đầu. Chàng nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, lặng lẽ nghe tiếng khóc buồn bã của Tô Tiểu Bồi. Chàng rất đau lòng, chàng nghĩ chắc chắn là nàng bị chàng bức cho phải khóc rồi, cô nương đáng thương, con người nàng có rất nhiều điều bí hiểm, dựa vào tác phong chuyện gì cũng phải tìm hiểu rạch ròi của nàng, làm sao có thể chấp nhận chuyện không rõ bản thân mình bị bắt cóc như thế nào, làm sao có thể chấp nhận chuyện không thể nhớ lại được.

https://thuviensach.vn

Nếu là chàng trước đây, sợ là sẽ muốn tránh xa để khỏi phiền phức, nhưng mà chàng chẳng thể nào tránh xa nàng được, chàng đã bị sa lầy rồi, còn càng lún càng sâu.

Đây chính là duyên phận phải không, chàng nghĩ vậy. Duyên phận đến, chàng căn bản không có khả năng trốn tránh. Chàng thích sự khác người của nàng, thích nàng có thể đón nhận và hiểu được bất cứ chuyện kỳ lạ nào, thích cặp mắt trong sáng của nàng, thích dáng vẻ chân thành đối đãi của nàng dành cho chàng.

Đúng vậy, chàng hiểu rõ, nàng rất chân thành với chàng, cho nên nàng mới cự tuyệt chàng. Nàng nói nàng nhất định sẽ đi, nàng nói nàng không thể ở bên chàng. Nhưng chàng thực sự không hiểu, vì sao không thể ở bên nhau chứ? Quê hương của nàng có xa xôi hơn nữa, chàng cũng nguyện ý quay về cùng nàng. Vì sao nàng nói nhất định phải biệt ly? Chàng muốn ở bên cạnh nàng, chàng không muốn biệt ly. Chàng chỉ muốn ở bên cạnh nàng, chỉ cần nàng đồng ý, chỉ cần nàng ở bên cạnh chàng, chàng nghĩ mình có thể từ từ thuyết phục nàng, khó khăn có lớn hơn nữa, bọn họ vẫn có thể cùng nhau đối mặt, không cần phải chia ly, có bất cứ khó khăn gì, chàng đều sẽ gánh vác, giải quyết.

Ừm, chàng là nam nhân mà, nàng tiếp nhận chàng, đồng ý lấy chàng, giao tất cả mọi gánh nặng sang cho chàng, như vậy là được rồi.

“Tiểu Bồi.” Chàng ngâm nga tên của nàng trong miệng. Nghe thật hay, tại sao cái tên bình thường thế này, không văn vẻ thế này mà lại có thể hay như vậy nhỉ?

“Tiểu Bồi.” Chàng khe khẽ lẩm nhẩm, nghe tiếng khóc của nàng nhỏ đi, chỉ còn lại những âm thanh thút thít nho nhỏ. “Đừng khóc nữa, cô nương của ta.” Chàng thầm nói.

Đợi một lúc sau, nàng thực sự không còn khóc nữa.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi cuộn người trên giường, ôm chăn dần dần chìm vào giấc ngủ, cô nghĩ mình sẽ có biện pháp từ từ nói rõ ràng với chàng, cô sẽ thuyết phục chàng.

Cách qua một bức tường, Nhiễm Phi Trạch cũng dần ngủ say. Chàng đặt lòng bản tay ấm áp lên ngực. "Tiểu Bồi." Chàng đọc cái tên này, cảm thấy nhạc phụ tương lai của chàng thật là biết đặt tên. Tiểu Bối, thực sự rất hay.

Ngày hôm sau, Tô Tiểu Bồi thức dậy với đôi mắt sưng mọng, gương soi nhìn không rõ, nhưng cô cảm thấy tròng mắt hơi đau, chẳng cần nghĩ cũng biết mặt mũi mình trông kinh khủng thế nào. Cô rên rỉ kêu lên, ôm mắt, chẳng muốn ra ngoài. Vật vã trên giường mãi, cô quyết định dùng khăn bông ẩm ấp lên mắt. Nhiễm Phi Trạch giục lên giục xuống cô mới chịu mở cửa ra.

Nhiễm Phi Trạch mặt đầy ý cười, dường như không hề nhìn thấy bộ dạng khủng khiếp của cô, chỉ khoe khoang thứ mình cho là mới lạ: "Nhanh lên, ta đã nấu cháo, lần này nhất định là rất ngon, bảo đảm nàng ăn xong sẽ muốn lấy ta luôn." Chàng rất có tinh thần, giống như ánh nắng mặt trời rạng rỡ đang chiếu vào phòng kia.

Tô Tiểu Bồi nhìn chàng, không nhịn được cười. Tại sao lại có nam nhân đáng yêu như vậy chứ? Thật đáng tiếc, chàng không phải là người đàn ông của cô. Tô Tiểu Bồi cắn môi, cố trưng ra dáng vẻ tràn đầy tinh thần, nói tiếng "chào". Cô đến bên bàn nhìn, món cháo hôm nay trông thực sự rất hấp dẫn, màn thầu và rau đều ngon mắt.

Tô Tiểu Bồi ngồi xuống ăn, Nhiễm Phi Trạch cứ chăm chú nhìn cô, sau khí thấy cô ăn có vẻ rất ngon miệng, chàng không kìm được cười híp mắt. Dáng vẻ đắc ý đó khiến Tô Tiểu Bồi phải lườm chàng một cái, chàng lại cười, ánh mắt nóng bỏng. Tô Tiểu Bồi bị chàng nhìn đỏ cả mặt, vội cúi đầu ăn cháo.

May mà Nhiễm Phi Trạch cười xong thì cũng ăn cơm, không nói lời nào khiến cô khó xử. Tô Tiểu Bồi ăn mấy miếng, lặng lẽ ngước lên lén nhìn

https://thuviensach.vn

chàng, rồi vội vàng quay đi, sợ bị chàng phát hiện. Một lát sau nữa không nhịn được cô lại lén nhìn, nhưng đúng lúc chàng cũng lén nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau. Cô vội giả vờ duỗi tay lấy màn thầu, nhưng động tác của chàng còn nhanh hơn, vụt một cái đã cướp mất chiếc màn thầu trong đĩa, cô ngẩn ra, muốn lườm chàng nhưng lại thấy ngại ngùng, chuyển sang muốn lấy một chiếc khác, chàng lại bẻ chiếc màn thầu trong tay làm đôi, nhét một nửa vào tay cô.

"Chia ra ăn thơm hơn." Chàng nói.

Cô cầm nửa chiếc màn thầu quay đầu nhìn chàng, chàng nhướng mày, nhét nửa chiếc bánh của mình vào miệng nhồm nhoàm nhai, nói: "Thơm chết đi được, rất ngon."

Tô Tiểu Bồi thấy buồn cười nhưng lại không muốn cười cho chàng xem, đành đưa màn thầu lên miệng, cắn từng miếng. Đúng là rất thơm, rất ngon. Sau đó chàng liên tục chia một nửa bánh cho cô, bất tri bất giác, cô đã ăn hết toàn bộ.

Cuối cùng Tô Tiểu Bồi bị tức bụng vì ăn quá no, dạ dày rất khó chịu. Chàng nheo mắt, giáo huấn cô: "Nàng ngốc à, cho nàng ăn bao nhiêu nàng liền ăn bấy nhiêu, không ăn được nữa thì phải nói chứ, ta không cẩn thận vui tay bẻ quá nhiều, nhưng nàng cũng không thể ăn hỏng dạ dày chứ, muốn dọa ta có đúng không?" Cứ thế bla bla nói một đống.

Tô Tiểu Bồi tức mình, nói: "Ta sắp chết rồi, không phải là tức bụng chết, mà là bị huynh lải nhải đến chết."

Nhiễm Phi Trạch mím miệng, quay đi chỗ khác mặc kệ cô, nhưng vừa làm chuyện khác lại vừa tiếp tục lải nhải nói chàng là nam nhân, là hán tử, vậy mà cô lại vu oan chàng thích lải nhải, quả thực là ức hiếp chàng quá rồi. Chàng thích lải nhải sao? Đâu phải chứ. Chàng chỉ thương cô nhiều hơn một chút thôi, nhìn xem người khác mà thế này chàng có thèm nói gì không? Còn lâu ý. Chính bởi vì là cô nên chàng mới thích nói nhiều thêm mấy câu, chứ bình thường chàng cũng thuộc phái kiệm lời đấy chứ.

https://thuviensach.vn

“Tráng sĩ.”

“Chuyện gì?”

“Ngậm miệng.”

“…”

Lúc này, cuối cùng trong phòng cũng được yên tĩnh.

Cửa sổ đang mở, bên ngoài có tiếng chim nhỏ hót véo von, hôm nay thời tiết tốt, gió mát nhè nhẹ thổi, khiến Tô Tiểu Bồi vốn chỉ định nằm nghỉ một chút, kết quả lại đánh một giấc say sưa. Nhiễm Phi Trạch dừng công việc trên tay, đi đến ngắm cô, giúp cô chỉnh lại tư thế cho thoải mái, kéo chăn đắp cho cô. Tô Tiểu Bồi khẽ cử động rồi lại ngủ tiếp.

Nhiễm Phi Trạch ngồi ở bên giường yên tĩnh ngắm nhìn cô hồi lâu, nghe tiếng cô thở nhè nhẹ, cho thấy giấc ngủ khá sâu. Da cô trắng nõn, bờ môi hồng mềm mại. Chàng nhìn đến ngây ngẩn, trái tim lại đập nhanh hơn. Chàng cúi xuống, mặt chàng cách mặt của cô rất gần, giống như ngày hôm qua.

“Tiểu Bồi.” Chàng nhỏ giọng gọi tên cô.

Cô không tỉnh dậy. Chàng cong khóe môi, ngẩng đầu, nhẹ nhàng chạm lên môi cô.

Mềm mại lại ngọt ngào.

Chàng ngẩng đầu, tim đập loạn nhịp, chàng muốn thơm cô thêm cái nữa, nhưng lại sợ làm cô tỉnh giấc, giằng co một lát cuối cùng vẫn muốn hôn tiếp. Chàng cúi đầu, lén lút hôn lên bờ môi cô, đang do dự có nên tiến thêm một bước nữa hay không, đột nhiên ngoài cửa sổ có người kêu “á” một tiếng, tiếp sau đó là tiếng đồ vật rơi đổ loảng xoảng.

Nhiễm Phi Trạch ngồi bật dậy, quay đầu nhìn, thấy Lâu Lập Đông đang dùng tay bịt mắt, kêu oai oái: “Ta nhìn thấy cửa sổ không đóng nên mới đi

https://thuviensach.vn

vào.”

Nhiễm Phi Trạch lại quay lại, thấy Tô Tiểu Bồi đã bị giật mình tỉnh giấc, vẻ mặt mờ mịt chẳng hiểu gì.

“Không sao.” Chàng vỗ về cô. “Là tặc tử Lâu Lập Đông kia đến.” Thấy cô phản ứng lại được rồi, chàng lại nói: “Tiểu Bồi, nàng đưa ta quay về quê hương nhé, ở quê hương nàng chắc chắn là không có những kẻ vô ý thức luôn làm phiền người khác thế này.” Chàng nói với dáng vẻ rất đau đớn bi thảm, nói xong thì đi ra ngoài, còn đóng cửa phòng cho cô nữa.

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ một hồi cũng không hiểu được là chuyện gì, nhưng chàng đã nói muốn cô đưa chàng quay về quê hương, Tô Tiểu Bồi thở dài, trong lòng càng buồn bã.

Lúc này phòng ngoài truyền đến tiếng quyền đấm cước đá, còn có tiếng của Lâu Lập Đông: “Dám động thủ hả? Ông đây sợ ngươi chắc. Thích thì đi ra võ đài tỉ thí.”

“Được, đi!”

“Không đi.” Nhiễm Phi Trạch đồng ý rất thoải mái, Lâu Lập Đông từ chối cũng rất thoải mái. Tô Tiểu Bồi có thể tưởng tượng ra dáng vẻ đùa cợt người khác của hai người này, bất giác bật cười. Cô lười nhác không muốn cử động, nghe thấy Nhiễm Phi Trạch nói chuyện với Lâu Lập Đông ở bên ngoài. Nói một hồi lâu, cô nghe thấy tiếng của Lâu Lập Đông: “Chuyện ngươi dặn dò ta đã hoàn thành rồi, phía sau chiếc bàn trong phòng quẻ của Thần Toán môn đích thực có một ngăn ngầm, nhưng bên trong lại chẳng có gì cả.”

Tô Tiểu Bồi bỗng ngồi bật dậy. Cô kéo chăn ra, chỉnh lại y phục, đúng lúc Nhiễm Phi Trạch gõ cửa. “Còn ngủ sao?”

Tô Tiểu Bồi mở cửa ra. “Ta nghe thấy rồi.”

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, nói với cô: "Trong giang hồ, thông thường giữa một tổ chức hoặc một môn phái nếu như có quan hệ liên quan thì sẽ lưu lại ám hiệu ở chỗ chỉ định, những ám hiệu đó chỉ có những người đồng môn mới hiểu. Không môn không phái như ta đây, cũng có biện pháp lưu lại tin tức cho bằng hữu."

Tô Tiểu Bồi đã hiểu rõ. "Cho nên sau bàn có ngăn ngầm là chứng tỏ giữa bọn họ có quan hệ với nhau, có lẽ bọn họ viết tin tức vào trong đó, sẽ có người đến lấy đi hoặc là để lại tin tức cho họ."

"Không sai."

Tô Tiểu Bồi mím chặt môi, cho nên La Linh Nhi, Phó Ngôn và Cố Khang kia là cùng một hội? Vậy có phải là còn kẻ khác ở sau lưng bọn họ không, kẻ đó là ai?

Tô Tiểu Bồi đột nhiên quay người đến bên bàn, bắt đầu mài mực.

Lâu Lập Đông ở phòng ngoài từ xa nhìn ngó, nhưng không dám thò đầu duỗi cổ quá sâu, dù sao Nhiễm Phi Trạch cũng vừa động thủ rồi, hắn vẫn là người biết tiến thối. Nhưng Tô cô nương này đã mài mực, lại không lấy giấy, chỉ chọn một chiếc bút lông thô nhất, chấm vào mực rồi đi ra ngoài.

Nhiễm Phi Trạch đương nhiên đi cùng, Lâu Lập Đông chẳng nói chẳng rằng cũng bám theo xem náo nhiệt.

Tô Tiểu Bồi hừng hực khí thế đi đến bức tường dán bố cáo, đáng tiếc kẻ mù đường là cô lại rẽ nhầm lối, bị Nhiễm Phi Trạch tóm về phải đi lại từ đầu, khí thế đã yếu đi một nửa. Lâu Lập Đông ở bên cạnh cố gắng nhịn cười, cặp đôi này thật là thú vị.

Tô Tiểu Bồi đến bức tường dán cáo thị, phát hiện ra tờ giấy viết chữ "Who are you" kia vẫn ở đó, cô mím chặt môi, nhìn chằm chằm trang giấy ấy, sau đó dùng bút lông đã nhúng đẫm mực, đi qua loạt xoạt lên ba từ đơn bên dưới hàng chữ kia… "go to hell".

https://thuviensach.vn

Ba từ đó viết xiên xiên xẹo xẹo, nhưng mạnh ở chỗ vừa to vừa khí thế. Tô Tiểu Bồi nhìn lại, rất hài lòng.

"Tô cô nương vẽ cái gì vậy?" Lâu Lập Đông hỏi Nhiễm Phi Trạch.

"Không nói cho ngươi biết." Nhiễm Phi Trạch thong thả đáp.

"Nói cứ như là ngươi biết ấy." Lâu Lập Đông ném cho chàng một ánh mắt khinh bỉ. Tô Tiểu Bồi không xem bọn họ đấu khẩu, cô cẩn thận quét mắt nhìn một vòng những người đến xem náo nhiệt xung quanh. Lúc này, Bạch Ngọc Lang và Lưu Hưởng chạy đến, bọn họ vẫn lượn lờ ở chỗ này, để tìm kiếm kẻ khả nghi.

"Đại tỷ. Tỷ trả lời kẻ đó sao?" Bạch Ngọc Lang rất hưng phấn.

"Đúng."

"Đáp lại là gì thế?"

"Ta bảo hắn đi chết đi, cút sang một bên."

Xung quanh đột nhiên im phăng phắc. Cô nương này nói lời thật thô tục.

Bạch Ngọc Lang nhìn ngó xung quanh, may mà tiểu tử Quý Gia Văn kia không ở đây, nếu không sẽ lại lẩm bẩm không hợp lễ giáo gì đó. "Đại tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ trông chừng cẩn thận, nếu như xung quanh có kẻ nào nhìn thấy nó mà sắc mặt dị thường. Chắc chắn sẽ lôi hắn ra."

"Đúng, nếu như đọc hiểu được, chắc chắn là khả nghi."

Nhưng Bạch Ngọc Lang và những người khác đi luân phiên mấy tuần nay, cũng chẳng nhìn thấy kẻ khả nghi nào. Mỗi người đến đây nhìn thấy hai câu này, đều chỉ trỏ kinh ngạc, hoàn toàn không có phản ứng nào khác thường. Hai câu đó cũng vẫn cứ dán ở đấy, trở thành cảnh quan đặc biệt trên bức tường dán cáo thị.

https://thuviensach.vn

Chương 20

Nhiễm Phi Trạch đưa Tô Tiểu Bồi đến Huyền Thanh phái gặp Giang Vĩ Anh. Chàng thuật lại phát hiện về ngăn ngầm sau bàn ở phòng của La Linh Nhi, phòng của Phó Ngôn và phòng quẻ của Thần Toán môn cho Giang Vĩ Anh và Tiêu Kỳ nghe, hai người đều rất đỗi kinh ngạc.

"Nói như vậy thì Cố Chưởng môn và Phó Ngôn đã hợp mưu hãm hại Cửu Linh Đạo chưởng?"

"Rất có khả năng. Tuy nhiên chúng ta chưa có chứng cứ."

"Vậy La Linh Nhi kia là ai?"

"Là con gái của quán chủ võ quá ở thành Ninh An. Cha nàng ta giết người giá họa, bị Tô cô nương vạch trần." Nhiễm Phi Trạch kể lại một lượt vụ án của Tư Mã Uyển Thanh ở thành Ninh An, cũng cẩn thận nói ra suy nghĩ của chàng, cho rằng La Linh Nhi có lẽ có liên quan tới vụ án này, nhưng khi đó không có chứng cứ, La Khuê lại gánh lấy tất cả mọi tội danh, cuối cùng La Khuê tự vẫn trong ngục, sau đó La Linh Nhi làm ra sự việc kỳ lạ như thế này.

"Nàng ta không giết Tô cô nương, vì sao lại muốn gánh tội danh này, hơn nữa Tô cô nương hiện thân, chẳng phải lời nói dối của nàng ta sẽ bị vạch trần sao? Làm vậy là có dụng ý gì?" Nghi hoặc này Giang Vĩ Anh và Tiêu Kỳ đến giờ vẫn chưa giải được.

Tô Tiểu Bồi cụp mắt suy nghĩ, khi Nhiễm Phi Trạch nói đến việc La Khuê tự vẫn, khiến cô nghĩ đến một vài chuyện.

"Tô cô nương." Tiếng gọi của Giang Vĩ Anh kéo sự chú ý của Tô Tiểu Bồi lại. "Cô nương có cách nhìn nhận thế nào về chuyện này? La Khuê kia tự vẫn, La Linh Nhi tự vẫn, Phó Ngôn cũng tự vẫn, tiếp sau đây, Cố Chưởng môn sẽ thế nào?"

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, cô không biết. Nhiễm Phi Trạch nói: "La Khuê bị phán quyết sau khi xử trảm, sớm muộn đều phải chết, La Linh Nhi tự xưng là đại thù đã báo nên đi theo phụ thân, Phó Ngôn là bị vạch trần tội danh không còn đường nào nữa, cũng không biết chuyện hắn tự vẫn có phải là trùng hợp không, mấy người này thực sự đều có lý do khá hợp tình hợp lý. Về phần Cố Chưởng môn, đến giờ chúng ta cũng chưa nắm chắc được điều gì, nhưng ông ta đe dọa Tô cô nương, chẳng biết sau đây sẽ còn có hành động gì."

Tiêu Kỳ tiếp lời: "Chuyện lần trước huynh nói, người của phái ta đã cẩn thận thăm dò, trong Thần Toán môn không có ai muốn đoạt vị, oán thù nhỏ và bất mãn thì cũng có, nhưng môn phái nào mà chẳng giống nhau, không có đại thù gì cả. Vị trí của Cố Chưởng môn rất vững, với Cửu Linh Đạo chưởng, bề ngoài cũng hòa hợp bình thuận, tạm thời không tìm ra được điều gì khác thường. Huống hồ, hành động thăm dò của bọn ta cũng khiến bên trong Thần Toán môn nảy sinh vài lời đồn đại, Cố Chưởng môn khá là đề phòng."

"Nếu ông ta làm chuyện xấu chột dạ, đương nhiên tính cảnh giác sẽ cao hơn." Nhiễm Phi Trạch suy ngẫm, nói với Giang Vĩ Anh: "Giang Chưởng môn, chuyện này nếu không phải là trong Thần Toán môn có tranh đấu, vậy sợ là sẽ biến thành đại nạn giang hồ. La Linh Nhi dùng cái chết để chỉ danh Tô cô nương. Trước khi chết, Phó Ngôn cũng dọa dẫm Tô cô nương. Cố Chưởng môn mượn cơ hội bốc quẻ cũng lấy cái chết đe dọa, phía sau bọn họ có thể còn có kẻ khác. Có lẽ không phải Cửu Linh Đạo chưởng chặn đường của Cố Chưởng môn, mà là cản đường của kẻ đứng phía sau kia. Nếu như vậy, các phái trong giang hồ cần phải cảnh giác, cẩn thận hơn mới được. Cũng chẳng biết thế lực của kẻ đó thâm nhập đến chỗ nào, hành sự ra sao."

Giang Vĩ Anh cảm thấy lời này có lý, chau mày trầm tư.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch nói tiếp: “Quẻ tượng của Cửu Linh Đạo chưởng rất chính xác, người trong giang hồ đều biết, ông ấy có thể bốc quẻ biết được tương lai, mà Tô cô nương học thức uyên bác, nàng ấy có thể biết được chuyện đã xảy ra, hai người bọn họ đều là kỳ tài. Có lẽ…” Nhiễm Phi Trạch còn chưa nói xong lời này, Tiêu Kỳ đã kinh ngạc kêu: “A, vậy chắc chắn là thế này rồi.”

Giang Vĩ Anh nhíu mày càng chặt hơn, nếu đúng là như vậy, kẻ này tâm tư quá sâu, dã tâm chắc cũng không chỉ đơn giản là muốn thao túng một môn phái. “Ta sẽ liên lạc với các phái, bảo mọi người phải tăng cường đề phòng.” Ông ta nhìn Tô Tiểu Bồi nãy giờ không nói gì, hỏi: “Tô cô nương, người lưu lại trên bức tường cáo thị kia là ai? Ý của hắn ta muốn gì?”

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. “Chắc là người ở quê hương của ta, nhưng ta vẫn chưa biết rõ hắn là ai, cũng không biết ý hắn muốn gì. Lời hắn lưu lại…” Cô ngập ngừng, cẩn thận ngẫm nghĩ. “Hắn đang đe dọa ta…”

“Dọa cô nương?” Giang Vĩ Anh rất muốn hỏi vì sao tất cả mọi người đều muôn đe dọa cô, nhưng lời này quá thất lễ, cuối cùng ông ta cũng không nói ra.

Nhưng Tô Tiểu Bồi lại tự mình nói: “Mèo vờn chuột, có lẽ bọn họ cảm thấy trò này rất thú vị.”

Nhiễm Phi Trạch nhíu mày liếc nhìn cô, chàng rất bất mãn với việc có người muốn giở trò với cô. Giang Vĩ Anh trầm ngâm hồi lâu, nói: “Bọn họ muốn giết Cửu Linh Đạo chưởng, cũng có biện pháp đơn giản hơn nhiều, sao lại cứ phải dùng một mũi tên trúng hai đích này, giá họa cho ông ấy, khiến ông ấy xoay như chong chóng, không, nên nói là khiến cho các phái trong giang hồ chúng ta xoay như chong chóng, bọn chúng làm thế cũng vì cảm thấy thú vị sao?”

Tô Tiểu Bồi không nói gì. Nhiễm Phi Trạch nắm lấy tay cô.

https://thuviensach.vn

Giang Vĩ Anh thở dài. “Phi Trạch, ta hiểu rõ dụng ý cậu đến tìm ta. Nếu như chuyện này đúng là sự thật, vậy các môn phái giang hồ sẽ cẩn thận chuẩn bị thật tốt các biện pháp ứng phó từ sớm, nếu không thực sự sẽ là đại nạn rồi. Người của quê hương Tô cô nương có phải chính là vị Trình công tử trước đây cô nương tìm kiếm không?”

Nhiễm Phi Trạch nhìn Tô Tiểu Bồi, rồi khẽ gật đầu. “Chắc chính là hắn ta rồi.”

“Ta sẽ thông báo cho các phái, bảo bọn họ toàn lực tìm kiếm người này. Hắn ta có bản lĩnh hơn nữa, lẽ nào còn có thể lẩn tránh tai mắt của võ lâm?”

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, cái chết của Cửu Linh Đạo chưởng liệu có quan hệ với chuyện này không? Ông ấy đã xem được quẻ không nên xem sao?

Xả thân xả mệnh, mới có thể như ý nguyện.

Ý nguyện đó là gì? Người họ Trình kia sợ Cửu Linh Đạo chưởng biết, cho nên muốn dồn ông ta vào chỗ chết? Chàng quay đầu nhìn Tô Tiểu Bồi. Cô đang ủ rũ cúi đầu, nhìn chẳng có chút tinh thần.

Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi quay về chỗ ở. Chàng đợi cô ngồi xuống ổn định rồi mới nói: “Hôm nay ở Huyền Thanh phái nàng nói rất ít.” Với tác phong của nàng, đáng ra sẽ tỉ mỉ giảng giải suy đoán kỹ càng mới đúng. Nhưng nàng lại rất yên tĩnh, chỉ ngồi im đó.

“Nàng có tâm sự?” Chàng ngồi xuống cạnh cô.

Tô Tiểu Bồi thở dài. “Hôm nay tráng sĩ nói đến vụ án của La Khuê, ta đã nghĩ ra rồi.”

“Nghĩ đến chuyện gì?”

“Cái chết của La Khuê, là sau khi ta dùng biện pháp thôi miên để giúp người con dâu kia tìm ra miếng ngọc bội, Phủ doãn đại nhân muốn dùng biện pháp này để thẩm vấn khẩu cung.”

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch nghĩ, đích thị là như vậy. Chàng bỗng hiểu rõ. "Trong phủ nha có đồng bọn của La Khuê, hắn sợ nàng dùng biện pháp khiến La Khuê nói ra những điều mà bọn chúng không muốn La Khuê nói, cho nên La Khuê phải chết."

"Sau khi chết, đúng là sẽ chẳng hỏi được điều gì nữa." Tô Tiểu Bồi nói. "Cũng có nghĩa là sau vụ án của La Khuê chắc chắn còn ẩn giấu bí mật. Có thể chỉ là vì bảo vệ La Linh Nhi, nàng ta thực sự có liên quan đến vụ án, cũng có khả năng bọn chúng dùng phương pháp giá họa này là do được kẻ khác chỉ điểm. Rốc cuộc thì một số tình tiết Mã Chinh Viễn gây án, không phải lão bách tính bình thường cũng có thể biết rõ."

"Nếu như có tay trong ở phủ nha, vậy người này chính là người luôn luôn ở bên cạnh nàng, quan sát nàng." Nhiễm Phi Trạch nghĩ mà đột nhiên thấy sợ. "Cho nên nàng bị bắt cóc đi, không thể lưu lại một chút manh mối nào, cũng chính là hành vi của nội tặc mới có thể làm được như vậy. Ta thực sự không nên đi, khi đó ta thực sự không nên bỏ nàng lại mà đi một mình. Nàng một thân một mình nên hắn ta mới tranh thủ được cơ hội ra tay. Hắn còn viết bức thư đe dọa nàng, làm thế nào hắn biết được quê hương của nàng? Làm thế nào hắn đưa nàng vào được Linh Lung trận? Có phải hắn muốn giữ nàng trên cái cây đó để giày vò, khiến nàng sợ hãi, khiến nàng nghe lời hắn không? Hắn…"

"Tráng sĩ." Tô Tiểu Bồi không cầm lòng được nữa, cô quay người ôm lấy cánh tay chàng, dựa đầu vào vai chàng. "Ta chưa từng phải chịu khổ, ta thực sự không hề phải chịu khổ."

Nhiễm Phi Trạch xoa đầu nàng, kéo nàng vào lòng. "Nàng nghĩ xong rồi chứ?"

Tô Tiểu Bồi hơi sững lại, cô biết chàng đang hỏi điều gì. "Vẫn chưa."

"Nghĩ lâu như vậy mà vẫn chưa xong."

"Mới được có mấy ngày."

https://thuviensach.vn

“Tiểu Bồi, ta không có người thân nào nữa.”

“Ừm.”

“Cho nên ta đi đến đâu cũng không sao cả, đi xa hơn nữa cũng chẳng thành vấn đề. Nàng đưa chàng rể về nhà, cũng chẳng sao nhỉ?”

Tô Tiểu Bồi cắn chặt môi, không nói nên lời.

“Ta chắc chắn sẽ là chàng rể tốt có thể khiến nhạc mẫu vui lòng.”

Ý tự khen trong ngữ khí của nàng khiến Tô Tiểu Bồi buồn cười nhưng nỗi tuyệt vọng trong lòng lại khiến cô muốn khóc.

“Tráng sĩ.” Cô cố gắng ổn định lại tâm trạng. “Huynh để ta suy nghĩ cẩn thận thêm nhé.”

“Ừm.” Chàng vuốt tóc cô. “Nếu như kết quả nàng nghĩ không tốt, chắc chắn ta sẽ đánh vào mông nàng, không làm cơm cho nàng ăn nữa.”

Tô Tiểu Bồi nhắm mắt, nếu như đánh cô một trận rồi có thể đưa chàng quay về nhà, thì cô tình nguyện chịu đòn. Cô có thể đưa chàng đến tiệm làm tóc để cắt một kiểu tóc ngắn gọn gàng đơn giản, đưa chàng đến cửa hiệu, đặt may cho chàng quần áo mà chàng thích, mua giày da cho chàng, giúp chàng thắt cà vạt, không biết chàng có muốn mặc âu phục không, cô cảm thấy đàn ông mặc âu phục trông rất đẹp, hơn nữa chàng cao to thế này, vai cũng rất rộng, mặc âu phục chắc chắn sẽ rất đẹp trai. Cô còn muốn đưa chàng đến nhà hàng Tây, để chàng cũng nếm thử những món ngon khác nhau. Chàng còn có thể nhìn thấy vòi nước, có thể dùng bồn cầu của cô, ngồi trên sofa của cô xem ti vi…

Tô Tiểu Bồi ôm chặt lấy chàng, trong lòng lại trào lên cảm giác buồn bã, cô cắn chặt môi, để mình không bật khóc. Nhiễm Phi Trạch ôm Tô Tiểu Bồi, tràn ngập lòng tin, cô nương của chàng thích chàng, chàng có thể cảm nhận được, nàng thích chàng như vậy, chắc chắn nàng sẽ đồng ý với chàng. Bọn họ có thể thành thân, sẽ thành người một nhà.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi nghiêm túc cân nhắc mấy ngày trời, cô cảm thấy cần phải kể lại tất cả sự thực cho Nhiễm Phi Trạch, cô không thể giấu chàng nữa, không thể để chàng ôm hy vọng, như thế thật có lỗi với chàng. Hơn nữa sự tình đến bước này rồi, nếu cô không thể thẳng thắn với chàng, chàng sẽ không hiểu rõ chuyện cô bị bắt cóc, lý do vì sao cô lại xuất hiện ở Linh Lung trận, nếu như những điều này không nói rõ ràng, việc điều tra kẻ chủ mưu bí ẩn kia sẽ gặp trở ngại. Cô suy nghĩ rõ ràng, quyết định phải nói tất cả cho chàng biết.

Tô Tiểu Bồi rất tin tưởng Nhiễm Phi Trạch sau khi nghe xong toàn bộ câu chuyện rồi sẽ tin những điều cô nói, chàng cũng sẽ không ghét bỏ chê bai lai lịch của cô, chỉ có điều cô không nắm chắc chàng sẽ xử lý chuyện tình cảm không có kết quả của bọn họ như thế nào. Cô hy vọng chàng không quá buồn bã, nhưng bất luận chàng có phản ứng gì, cô đều sẽ tiếp nhận, nếu như chàng trách cô giấu giếm chàng, hại chàng trả giá tình cảm vô ích, cô cũng có thể lý giải, chuyện này thực sự là cô sai, cô có lỗi với chàng.

Nhưng Tô Tiểu Bồi vẫn hơi sợ hãi, có vài chuyện nghĩ thì dễ, muốn làm lại không hề dễ. Cô muốn tìm cơ hội nói nhưng luôn cảm thấy thời cơ không đúng, hoặc nên nói là cô chưa đủ dũng khí. Cứ như vậy kéo dài, trì hoãn thêm thời gian mấy ngày nữa.

Hôm nay Tô Tiểu Bồi vừa thức dậy, tắm rửa xong đợi ăn sáng, ngồi ở bên giường thầm tưởng tượng diễn tập lại quá trình nói chuyện thẳng thắn này một lần nữa, nhưng lại cảm thấy vẫn không ổn. Nhiễm Phi Trạch bưng bữa sáng vào phòng ngoài, vừa muốn cất tiếng gọi cô ra ăn, ngoài cửa đã có người chạy vào.

“Tiền bối, tiền bối.” Người đến là Quý Gia Văn. “Trên tường cáo thị lại có tin tức mới lưu lại cho Tô cô nương.” Trong những ngày này, Huyền Thanh phái cũng cử nhân thủ đến tra soát người khả nghi, giám sát động tĩnh trước bức tường bố cáo này, nhưng hôm nay trên tường lại dán thông

https://thuviensach.vn

cáo mới, mà bọn họ cũng giống như mấy người Bạch Ngọc Lang, đều không phát hiện ra được là kẻ nào làm.

Tô Tiểu Bồi hơi sững sờ, nhanh chóng cùng Nhiễm Phi Trạch chạy đi xem.

Trên tường dán một tơ giấy trắng lớn vẫn còn mới, trên đó viết: "*You really can't die?*"

Không ai đọc hiểu được trên đó viết gì, vẻ mặt mọi người vừa hiếu kỳ vừa căng thẳng, chỉ có Tô Tiểu Bồi cười lạnh. Thực chẳng sáng tạo gì cả, trò thị uy này thật cũ rích. Cô quay người, định trở về mài mực trả lời. Bên cạnh lại có mấy hán tử giang hồ đưa nghiên và bút đến.

"Cô nương, cần thứ này phải không? Ta chuẩn bị xong cho cô rồi." Bọn họ vừa thấy có tin tức mới đã nhanh chóng xúm vào xem náo nhiệt.

"Cô nương, bọn ta cũng chuẩn bị rồi, bút của bọn ta to hơn, viết sẽ có khí thế hơn."

"Cô nương, tên khốn nạn đó viết cái gì vậy?"

"Chớ có nói tục." Có người nhắc, lại hỏi: "Cô nương lần này định mắng hắn điều gì?"

Tô Tiểu Bồi bật cười, cô đón lấy chiếc bút của một hán tử đưa đến, thấm đầy mực, viết một câu xuống bên dưới câu kia. Chữ vẫn rất xấu, xấu đến mức tất cả mọi người đều nhíu mày, nhưng vì để biểu thị sự tôn trọng với cô nương, không ai dám chê bai, chỉ nghiêm túc nhìn cô viết lên ba chuỗi phù hiệu."

"I am immortal."

Khi Tô Tiểu Bồi viết, Nhiễm Phi Trạch và bọn Bạch Ngọc Lang đều để ý quan sát biểu cảm của những người xung quanh, không ai có gì dị thường, từ nét mặt của mọi người, không nhìn ra được ai là kẻ có thể đọc hiểu những chữ này.

https://thuviensach.vn

“Cô nương, viết ý gì vậy?” Có người hỏi.

“Hắn dọa nạt ta, hỏi ta thực sự không chết nổi sao?” Tô Tiểu Bồi đáp. Các hán tử giang hồ xung quanh xôn xao mắng kẻ để lại tin này thật là không biết xấu hổ, buồn nôn đến cực điểm, lại đi dọa dẫm cô nương nhà người ta thế này.

“Cô nương, cô nương đáp lại thế nào?”

“Ta nói với hắn, tỷ đây là thần tiên, thân này bất tử.”

Xung quanh bống chốc trầm mặc, hồi lâu sau, trong đám người có người không nhịn được cười “phì” một tiếng, ngay lập tức bị người bên cạnh đập cho một cái. Được rồi, kỳ thực mọi người đều nín cười rất vất vả. Câu trả lời này cũng thật mất mặt.

Tỷ đây là thần tiên! Cô nương nhà nào mà lại có thể nói thế này chứ!

Nhiễm Phi Trạch cúi đầu, bờ vai rung động, chàng đang lén lút cười. Biểu cảm của các hán tử giang hồ còn buồn cười hơn cả câu nói mà cô nương nhà chàng viết. Thật đáng yêu, cô nương nhà chàng đáng yêu nhất toàn giang hồ.

Cô nương đáng yêu lúc này duỗi tay ra, kéo chàng đi về nhà, rất nghiêm túc, khí thế. Nhiễm Phi Trạch nhìn cô, cuối cùng không nhịn nổi nữa toét miệng cười lớn. Đáng yêu quá, biểu cảm nghiêm túc của cô nương nhà chàng đáng yêu nhất toàn thiên hạ.

Đi một mạch về đến chỗ ở, Tô Tiểu Bồi đóng chặt cửa lại, ấn Nhiễm Phi Trạch xuống ghế, rồi ngồi xuống đối diện chàng. Nhiễm Phi Trạch vẫn đang nhìn cô cười, cười mãi không dừng lại được. Tô Tiểu Bồi lại không cười nổi, cô hít sâu một hơi, vừa rồi dũng khí đột nhiên dâng cao, cô phải nắm chắc cơ hội để nói với chàng.

“Tráng sĩ, đừng cười nữa.”

https://thuviensach.vn

“Được.” Nhưng khóe miệng chàng vẫn cong lên, trong mắt chứa đầy ý cười.

“Ta có chuyện muốn nói với huynh.”

“Được.” Chàng như linh cảm được điều gì đó, nụ cười dần nhạt đi.

Tô Tiểu Bồi cắn môi, hít thở sâu mấy hơi. “Tráng sĩ, có vài chuyện, ta vẫn luôn giấu huynh.”

“Ừm.” Lúc này Nhiễm Phi Trạch cũng trở nên nghiêm túc chăm chú nhìn cô.

“Quê hương của ta, ở nơi rất xa, rất xa.” Xa đến mức khiến cô được định sẵn là không thể có được chàng, cô bị ép đến đây tìm lang quân, lại bị nhấc lên chiến đài. Người kia không phải chỉ viết thư để dọa suông, cô biết rõ điều đó.

Sắp bắt đầu rồi! Mà trước khi bắt đầu, cô phải nói rõ ràng tất cả sự tình với nam nhân này. Đây là người cô yêu.

“Quê hương của ta ở một nơi rất xa, rất xa. Nơi đó rất khác với nơi này. Đồ ăn không giống, y phục cũng khác, cách nói chuyện và chữ viết cũng không giống. Nếu lấy ví dụ thì giống như thế giới này của mấy trăm năm thậm chí là cả nghìn năm sau. Bố ta, chính là cha ta, ông ấy là một cảnh sát, chức nghiệp đó ở nơi đây gọi là bổ khoái. Năm ta mười bốn tuổi, ông đã hy sinh trong lúc làm nhiệm vụ, chính là bị sát hại trong quá trình truy bắt tội phạm. Quan hệ của ta và mẹ không tốt lắm, bà hy vọng ta sẽ sống theo cách mà bà mong muốn, còn ta thì lại có cách nghĩ của riêng mình. Hung thủ giết bố ta mãi vẫn chưa bị lọt lưới pháp luật, ta muốn báo thù cho ông, ta muốn tìm ra chân tướng, cho nên ta đi học tâm lý học.”

Nhiễm Phi Trạch không tài nào cười được nữa, trong dự cảm của chàng có dự cảm không lành hết sức mãnh liệt.

https://thuviensach.vn

“Tâm lý học là một môn học vấn nghiên cứu quy luật và hoạt động tâm lý của con người. Các vấn đề như: anh ta nghĩ thế nào, vì sao anh ta lại làm thế này, anh ta sẽ muốn làm gì tiếp theo. Ở chỗ của bọn ta, học vấn này có phạm vi ứng dụng rất rộng, giúp đỡ người ta trị bệnh, giải tỏa áp lực của mọi người, cải thiện cuộc sống của bọn họ, còn có một tác dụng là giúp đỡ bổ khoái và quan sai bắt tội phạm. Trước đây ta có nói, là cha ta dạy ta những điều này, đấy là lừa huynh đó. Thực ra là sau khi cha ta qua đời, ta mới quyết định đi học, học đã gần được mười năm. Ta từng trị tâm bệnh cho một số người, ta giúp bọn họ thoát khỏi ám ảnh, cũng giúp các bổ khoái bắt được không ít người xấu. Cuộc sống của ta vẫn luôn là như vậy. Sau đó vào mấy tháng trước, một nam nhân tự xưng là Nguyệt Lão xuất hiện, anh ta nói cho ta biết, người trong duyên phận của ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hôn mê bất tỉnh, anh ta bị đánh bay đến thế giới này.”

Tô Tiểu Bồi nói đến đây, liếc nhìn Nhiễm Phi Trạch. “Nguyệt Lão nói thế giới này cùng tồn tại song song với quê hương của ta, ta không biết phải giải thích thế nào, chính là giống như hai căn phòng ở cạnh nhau, chúng ta sống riêng rẽ trong mỗi căn phòng, không có cửa thông, không có cửa sổ, chúng ta tưởng rằng thế giới chỉ giới hạn trong không gian căn phòng nơi mình ở, mà không hề biết hóa ra bên cạnh cũng có một căn phòng.” Tô Tiểu Bồi ngừng lại một chút. “Nguyệt Lão nói, ta buộc phải đến thế giới bên này để tìm Trình Giang Dực, đưa anh ta quay lại, nếu không ta sẽ cô độc cả đời, nhân duyên mấy kiếp sau cũng không có kết quả tốt.”

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, chàng yên lặng nhìn cô, nghe cô tiếp tục nói.

“Ta không tin anh ta, ta cảm thấy anh ta bị bệnh, trên đời này sao có thể có Nguyệt Lão được, và làm sao có thể có một thế giới khác tồn tại song song như vậy. Nhưng có một buổi tối, sau khi ta đi ngủ, khi mở mắt ra đã phát hiện mình bị mắc ở trên một thân cây trong núi sâu rừng già, dưới cây gần đó, có một vị tráng sĩ đang ngồi trước đống lửa nói chuyện với một vị

https://thuviensach.vn

cô nương. Sau đó tráng sĩ nói cho ta biết, núi đó tên là núi Thiên Liên, bởi vì dãy núi dài liên miên nên được gọi như vậy."

Tô Tiểu Bồi nhớ lại lúc đầu, tròng mắt hơi ẩm ướt. "Là huynh đã cứu ta, tráng sĩ. Ta chẳng hiểu tại sao mình lại bị đưa đến thế giới này, chẳng biết bất cứ điều gì, giống như một quái vật. Ta không có tiền, không có y phục, nói chuyện cũng không giống với bọn huynh, nếu như không có huynh cứu, ta thực sự không biết sẽ như thế nào nữa."

Nhiễm Phi Trạch nắm lấy tay nàng, chàng cũng từng hồi tưởng lại chuyện đã qua, nghĩ nếu như khi đó chàng vứt bỏ nàng lại, đến giờ nàng sẽ thế nào. Chàng không dám nghĩ, chàng thấy mừng là mình luôn đưa nàng đi cùng, chàng thấy may mắn vì mình vẫn luôn là người chăm sóc nàng.

"Chuyện sau đó, tráng sĩ đã biết rồi. Ta muốn tìm Trình Giang Dực kia, bất luận anh ta là ai, tìm được anh ta thì ta mới có thể về nhà. Nhưng mà tráng sĩ đã giúp ta đưa thư, quan phủ giúp ta phát công hàm. Sau khi tráng sĩ rời khỏi thành Ninh An, có một đêm ta nhận được bức thư đó bên dưới khe cửa, nhưng không tìm được người gửi. Sau đó khi ta ngủ say, tỉnh lại thì phát hiện mình đã quay về nhà rồi, Nguyệt Lão nói cho ta biết, ta đã bị người khác giết chết. À, ta nói sót một chuyện, trước đó ta đã từng chết một lần. Chính là sự việc liên quan đến Đường Liên, tên sơn tặc tên La Bình đó bắt cóc ta đi, ta giằng co chạy trốn, bị rơi xuống sông rồi chết đuối. Khi đó ta mất đi ý thức, tỉnh lại thì đã về đến nhà mình rồi. Đó là lần đầu tiên ta quay về. Nguyệt Lão chạy đến nói cho ta biết, ở trong thế giới này nếu như ta chết thì sẽ quay về, nhưng vì vẫn chưa tìm được Trình Giang Dực, cho nên sợi dây tơ hồng vẫn sẽ kéo ta quay lại. Rồi một tối, sau khi ta ngủ say, vừa mở mắt ra đã thấy mình thực sự lại quay về đây, ta đang vật lộn dưới đáy sông, lại là tráng sĩ cứu ta."

Nhiễm Phi Trạch gượng cười, nói: "Ta với cô nương thật là có duyên."

"Đúng vậy." Tô Tiểu Bồi cúi đầu nhìn bàn tay to lớn của Nhiễm Phi Trạch đang nắm lấy tay mình, trong lòng vô cùng buồn bã. "Tráng sĩ và ta

https://thuviensach.vn

thật là có duyên."

"Nàng đã bị người ta giết, là ai giết nàng?" Đúng là La Linh Nhi ư?

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. "Ta cũng không biết, ta nói rồi, ta chưa từng bị chịu khổ, trong lúc ngủ đột nhiên chết nên không có cảm giác gì. Điều này là Nguyệt Lão kia nói, ta mới biết được. Chuyện tiếp sau đó chính là ta quay về đây, vừa mở mát ra đã thấy mình bị mắc trên cây, cũng chẳng biết có phải là khi còn nhỏ ta không tử tế yêu thương bảo vệ cây cỏ hay không mà hình như cây cối có thù với ta thì phải." Tô Tiểu Bồi cố ý muốn nói vài lời pha trò để điều tiết không khí và cảm xúc, đáng tiếc hiệu quả không cao, chẳng hề cảm thấy thú vị chút nào. Cô khịt khịt mũi, bỏ cuộc không nói đùa nữa, tiếp tục kể: "Ta nhìn thấy tráng sĩ và một đoàn người đang đi ở chỗ xa, ta gắng hết sức để hét lớn, cuối cùng lại là tráng sĩ cứu được ta."

Nhiễm Phi Trạch trầm mặc điều này đúng là có thể giải thích được việc nàng rõ ràng không biết võ công nhưng lại xuất hiện trên cái cây đó, cũng có thể giải thích được vì sao chàng đã cứu nàng từ dưới sông lên mà bên sông lại không phát hiện ra tên cướp đó. Bởi vì tên cướp đã rời đi, thời điểm đó không phải là nàng vừa mới bị rơi xuống. Điều này cũng giải thích được vì sao căn phòng đầy máu mà không thấy nàng đâu, không phải là có người bắt cóc nàng đi, cũng không phải là có người di chuyển thi thể của nàng, là nàng tự biến mất, quay về thế giới kia. Điều này cũng giải thích vì sao nàng lại xuất hiện ở Linh Lung trận, trên đời này không ai có đủ bản lĩnh để đưa nàng lên cái cây đó, không ai cả.

Nhiễm Phi Trạch không thể miêu tả được tâm trạng của mình lúc này, thật lâu sau chàng hỏi: "Nếu như nàng vẫn không tìm thấy Trình Giang Dực thì sao? Liệu nàng có mãi mãi ở đây không?"

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. "Nguyệt Lão nói, nếu như trong khoảng thời gian nhất định ta không tìm được anh ta, sợi dây tơ hồng sẽ đứt, ta vẫn sẽ phải quay về."

"Bao lâu?"

https://thuviensach.vn

“Ta không biết.” Tô Tiểu Bồi cắn môi, trong lòng thực sự rất buồn.

“Sợi dây tơ hồng đứt rồi thì sẽ không quay lại đây được nữa ư?” Chàng giống như đang hỏi nàng, lại giống như đang tự nói tự nghe. Thật gay go, chuyện hoang đường thế này mà chàng lại tin nàng, tin rằng nàng đang nói sự thực.

Tô Tiểu Bồi không nói gì. Nhiễm Phi Trạch cũng không lên tiếng nữa.

Hai người im lặng rất lâu, Nhiễm Phi Trạch đột nhiên hỏi: “Trình Giang Dực kia, nàng phải thành thân với hắn ta sao?”

“Ta đâu có quen biết anh ta, việc gì phải thành thân với anh ta.”

“Vậy tìm được y rồi thì sao? Chẳng phải nói y là người trong duyên phận gì đó của nàng sao?” Trong giọng nói của Nhiễm Phi Trạch có sự bất mãn mãnh liệt.

Tô Tiểu Bồi bĩu môi, cảm thấy rất ấm ức, lời này đâu phải do cô nói. “Ai biết được người trong duyên phận này được phán đoán thế nào chứ, Nguyệt Lão đó là người không đáng tin. Người trong duyện phận thì tại sao lại khiêu khích, dọa dẫm ta, hơn nữa nếu thực sự là anh ta làm việc gian ác, làm ra bao nhiêu chuyện xấu thế này, làm sao ta có thể có duyên phận với anh ta chứ, chắc là duyên phận bị ta đến vạch trần, ngăn cản thì có.”

“Hắn ta tự cho rằng mình khác với mọi người, kết quả phát hiện ra nàng đến từ cùng một nơi với hắn, tiếp đó phát hiện ra nàng còn có thể chết đi sống lại…” Nhiễm Phi Trạch đột nhiên đứng bật dậy, đi đi lại lại trong phòng. “Nguyệt Lão đó đầu bị ngựa đá hay sao? Hắn ta lại để cô nương như nàng một thân một mình đến nơi hoàn toàn xa lạ thế này để tìm người, còn phải tìm một tên khốn nạn như thế nữa? Hắn ta đẩy nàng vào hoàn cảnh nguy hiểm, để nàng…” Chàng dừng lại. “Nàng tìm được hắn ta rồi thì quay về thế nào?”

“Không biết.” Cô lí nhí nói. Chàng bực mình, lườm cô.

https://thuviensach.vn

Cô xị mặt ra, cô hiểu biểu cảm của chàng, lúc đầu cô cũng có vẻ mặt như thế với số 2238 kia. "Ở quê hương bên kia ta đã nghiên cứu qua về Trình Giang Dực, anh ta không nên là người như thế này, có điều không biết có phải là sau khi đến bên này, tinh thần chịu kích thích quá độ nên tính cách thay đổi hay không."

"Chớ nhắc đến hắn ta."

"Ờ."

"Nếu như nàng không tìm thấy hắn ta thì sao?" Chàng không để cô nhắc đến, tự mình lại muốn hỏi, hơn nữa vấn đề này rõ ràng chàng đã hỏi qua rồi, nhưng không nhịn được mà vẫn muốn hỏi lại.

"Nguyệt Lão nói đến lúc đó thì ta sẽ phải quay về, có lẽ là đột nhiên biến mất."

"Bao lâu?"

"Không biết."

"Vậy nàng còn biết chuyện gì?" Chàng đã cao giọng hơn, thể hiện rõ sự nôn nóng và bất an. Tô Tiểu Bồi đứng lên, đưa tay về phía chàng. "Tráng sĩ."

Chàng lùi về phía sau một bước, nhìn cô, hít thở mấy hơi, giọng nói thả lỏng hơn, lại hỏi: "Vậy ta phải làm thế nào?" Cô không biết phải nói gì. Chàng lại hỏi: "Ta có thể làm gì được?"

Cô không thốt ra nổi nửa chữ, tay vẫn cứng đờ giữa không trung, không chạm được tới chàng nhưng lại không hạ xuống.

Nhiễm Phi Trạch nhìn cô hồi lâu, lại hỏi: "Đây chính là điều nàng nói là phải cẩn thận cân nhắc, ngẫm nghĩ mấy ngày nay sao? Nghĩ xem phải nói cho ta biết những chuyện này như thế nào? Chuyện cổ quái hoang đường thế này, vì sao ta lại tin?" Nhưng chàng đã tin rồi, Tô Tiểu Bồi biết.

https://thuviensach.vn

“Tráng sĩ, cuối cùng ta chắc chắn sẽ phải quay về thế giới của mình, ta không thể làm chủ được, không có cách nào khống chế kết quả. Ta không thể đưa tráng sĩ cùng về nhà. Không có vận may, không có khả năng, có lẽ đây là kết quả tất yếu. Tráng sĩ, đây là nguyên nhân vì sao ta nói mình nhất định sẽ rời đi, tình cảm của chúng ta sẽ không có kết quả.” Tô Tiểu Bồi dồn hết dũng khí, cố gắng nói cho hết những lời này. “Ta phải thừa nhận, tình cảm của ta đối với tráng sĩ cũng giống như tráng sĩ đối với ta, có tâm ý như nhau, có điều ta biết rõ kết cục như vậy, cho nên tâm ý này chỉ có thể là tâm ý mà thôi.”

Nhiễm Phi Trạch lườm nàng, tâm ý chỉ có thể là tâm ý mà thôi, vì sao lại thế này chứ?

Chàng không nói nên lời. Còn cô bị lườm, chỉ cảm thấy tròng mắt mình nóng lên, thực sự muốn khóc.

“Ta cần phải… cần phải ra ngoài một chút.” Mãi hồi lâu Nhiễm Phi Trạch mới thốt ra được một câu như vậy, chàng đứng lên, cảm thấy chân nặng như chì, có cảm giác không cất bước nổi. Khó khăn lắm mới đi ra được mấy bước, cảm thấy Tô Tiểu Bồi vẫn đang nhìn chàng từ phía sau, bỗng nhớ ra điều gì, chàng nói: “Ta không đi xa, chớ hoảng, ta sẽ không vứt bỏ nàng.”

Nước mắt Tô Tiểu Bồi bỗng chốc trào ra. Nhiễm Phi Trạch không quay đầu nên không nhìn thấy. Chàng đã đi ra khỏi phòng.

Khi bóng dáng Nhiễm Phi Trạch biến mất sau khung cửa, cuối cùng Tô Tiểu Bồi không thể kìm được mà bật khóc thành tiếng. Đã kể hết mọi chuyện rồi, đáng ra cô nên thấy nhẹ nhõm hơn, nhưng sao lại chỉ thấy lòng nặng trĩu, vô cùng buồn bã.

Nhiễm Phi Trạch đứng rất lâu ở phòng ngoài, tâm trạng bực bội khó chịu đến cực điểm, chàng đi đến hậu viện, muốn bổ củi, nhưng phát hiện củi sớm đã được Quý Gia Văn bổ xong rồi, muốn lấy nước, nhưng phát

https://thuviensach.vn

hiện chum nước hôm qua cũng đã được Quý Gia Văn lấy đầy. Cuối cùng chẳng có việc gì làm, chàng liền đi vòng quanh nhà.

Đi hết vòng này đến vòng khác, chàng cũng không biết rốt cuộc đã đi bao lâu, đi mãi đến lúc toàn thân sũng mồ hôi, cuối cùng tâm trạng mới hơi bình ổn lại. Chàng lại đứng hồi lâu ở cửa, nhớ lại từng sự kiện từ khi Tô Tiểu Bồi đến bên chàng, nhớ đến sự cổ quái của nàng, nhớ đến sự đáng yêu của nàng, nhớ đến sự thông tuệ của nàng, nhớ đến sự khác người của nàng. Nhớ đến tâm ý của nàng đối với chàng.

Chỉ có thể là tâm ý mà thôi.

Nhiễm Phi Trạch quay vào phòng, thấy Tô Tiểu Bồi mắt sưng mọng ngồi trên ghế, tư thế giống y như lúc chàng rời đi. Chàng đi vắt một chiếc khăn ướt mang về lau mặt cho cô. Tô Tiểu Bồi lại muốn khóc nữa, cô cắn môi, cố gắng nặn ra một nụ cười với chàng. Chàng cũng cố nặn ra một nụ cười đáp lại cô, nhưng cười rất khó coi.

Hai người đều cười khó coi, nên chẳng ai bóc mẽ ai.

"Tiểu Bồi, nàng thích ta, đúng chứ?"

Tô Tiểu Bồi gật đầu.

Chàng cười, nói: "Thế này là được rồi, cô nương thích cũng thích ta, tình cảm của ta không bị uổng phí là được."

"Xin lỗi."

"Nên nói xin thứ lỗi."

"Xin thứ lỗi."

Chàng muốn cười thêm nhưng đáng tiếc lại không cười nổi, chàng nhấc tay xoa đầu cô, nói với cô: "Trước khi nàng rời đi, để ta tiếp tục chăm sóc nàng được không?"

"Được." Nước mắt cô chảy xuống.

https://thuviensach.vn

“Ta dạy nàng ít quyền cước công phu, sau khi nàng quay về, thay ta đánh cho Nguyệt Lão đó mấy chưởng thiệt mạnh, đánh nặng tay vào, đánh vào chỗ hiểm, nếu không thì không giải tỏa được hết hận ý trong lòng ta.”

“Được.” Mắt cô ngấn lệ, mỉm cười. “Tráng sĩ, sao huynh lại tốt như thế, đáng yêu như thế.”

“Trình Giang Dực kia, tìm được hắn rồi, ta sẽ đánh hắn.”

“Được.” Cô đứng lên dựa vào lòng chàng, vòng tay ôm lấy eo chàng. Nhiễm Phi Trạch ôm cô thật chặt, không để cô nhìn thấy biểu cảm bi thương trên mặt chàng.

“Tại sao ta lại tin vào chuyện hoang đường này chứ?

“Ta xin lỗi.”

“Nếu như hắn ta có thể để nàng ở lại, ta sẽ không đánh hắn nữa, nếu như không được, nhất định phải đánh thật nặng tay.”

“Được.” Biết rõ là vô vọng nhưng vẫn nguyện ý đáp ứng chàng.

“Nàng có đói không?”

“Hả?” Cô ở trong lòng chàng ngẩng đầu lên, có phải chàng chuyển chủ đề hơi nhanh quá không? Chàng cúi đầu, nhìn đôi mắt ướt đẫm cầu cô, cô nương của chàng đã khóc đến đỏ hồng cả mũi rồi, thật là muốn thơm một cái, nhưng chàng kìm nén không được. “Bữa sáng đã nguội rồi, lại cũng sắp đến bữa trưa.”

“Ờ.” Lúc trước cô không cảm thấy đói, nhưng chàng vừa nhắc đến, cô liền thấy thực sự hơi đói bụng.

“Nàng nói xem những tên khốn nạn đó sao lại thế nhỉ? Lần này ta định làm chuyện quan trọng bọn họ cũng đúng lúc đến gây rối, vậy mà hôm nay nàng nói nhiều lời khiến người ta đau lòng thế này, sao lại chẳng thấy bọn họ đến cắt ngang chứ?”

https://thuviensach.vn

“Ờ.” Chàng chuyển chủ đề thực nhanh quá, cô theo không kịp.

“Không muốn làm cơm nhưng cũng không muốn nàng đói bụng.” Chàng ôm cô rất chặt, giọng rất ấm ức.

“Vậy chúng ta đến Huyền Thanh phái kiếm cơm ăn nhé.” Loại chuyện lợi dụng Tiêu Kỳ kiểu này tráng sĩ thích nhất, cô liền dỗ dành chàng.

“Vẫn đi làm cơm thôi.” Chàng áp đầu mình lên đầu cô. “Làm một bữa là đi một bữa rồi, cũng chẳng biết còn có thể làm được mấy bữa nữa.”

Tô Tiểu Bồi lại không biết nói gì nữa. Nhiễm Phi Trạch ôm cô hồi lâu, cuối cùng cũng buông tay, cúi đầu buồn bã thu dọn bữa sáng chưa hề động qua một miếng mang để vào phòng bếp. Tô Tiểu Bồi bám theo phía sau chàng, chen vào căn phòng bếp nhỏ bé. “Hâm nóng lên là được, không cần phí công sức làm lại đâu.”

“Ừm.” Chàng đáp lời, nhưng lại đem đổ bữa sáng nguội lạnh đi, rửa rửa cắt cắt, nổi lửa nấu đồ mới.

Cũng chẳng biết còn có thể làm được mấy nữa, đương nhiên không thể tùy tiện qua loa. Tô Tiểu Bồi đột nhiên sinh ra ảo giác, cảm thấy Nhiễm Phi Trạch sẽ nói thế. Trong lòng cô bỗng dâng trào cảm giác thôi thúc, hoàn toàn mất đi khống chế, cô nhào về phía trước, ôm lấy eo chàng.

Nhiễm Phi Trạch đứng im đó, chàng cúi đầu nhìn cánh tay nhỏ bé của Tô Tiểu Bồi, nói: “Cánh tay của cô nương thật ngắn, có thể ôm được không?”

“Chàng tưởng rằng eo mình to bao nhiêu?” Con người này thật đáng ghét.

“Vậy thì ôm chặt một chút đi, tay ngắn thì cũng đành chịu, còn chẳng có sức lực gì cả.”

https://thuviensach.vn

“Đói quá rồi, đương nhiên không có sức.” Nhưng mà vì rất muốn nên cô cứ ôm eo chàng, chuyển động theo chàng xê đông dịch tây, làm một bữa cơm. Bữa cơm này, chàng như nghiện cuồng gắp đồ ăn cho cô, sau đó cô lại ăn đến căng bụng. Ôm bụng đổ vật xuống giường, chàng ngồi bên cạnh giường, nắm lấy tay cô, đột nhiên nói: “Nếu như ta nuôi cho cô nương béo tròn ra, béo đến mức dây tơ hồng cũng không kéo nổi thì cô nương sẽ không đi được nữa nhỉ?”

Tô Tiểu Bồi không vui. “Vậy thì phải béo đến mức nào? Bó đến mức mẹ ruột cũng không nhận ra được nữa sao?” Cô véo mu bàn tay chàng. “Tráng sĩ thật ấu trĩ.”

“Nàng mới giống trẻ con. Cho nàng bao nhiêu nàng liền ăn hết vào bụng, trẻ con nhà người ta cũng không thế này.”

“Là lỗi của tráng sĩ.”

“Là cô nương ngốc.”

“Hừm.”

“Ta cũng biết hừm.”

“Hừm hừm.” Vậy cô “hừm” hai tiếng.

Nhiễm Phi Trạch bị chọc cười, khẽ bóp ngón tay cô. Tô Tiểu Bồi nhìn nụ cười của chàng, cảm giác áy náy lại trào dâng. “Ta xin lỗi, tráng sĩ, ta nên nói cho chàng biết sớm hơn.”

“Nói sớm hơn thì có thể thế nào chứ? Nói ra sớm, có lẽ ta đã không tin nàng rồi, có lẽ ta sẽ cảm thấy nàng là cô nương điên khùng rồi vứt bỏ nàng, có lẽ ta sẽ tránh nàng thật xa. Với người chỉ hiểu suy nghĩ trong lòng người nhưng lại không có nửa phần bản lĩnh sinh tồn như nàng đây, nếu như đến ta cũng mặc kệ nàng không lo, thì chẳng biết nàng đã sớm chết ở đâu rồi.”

“Vậy cũng đừng có bỏ mặc không lo, có điều, nếu như chàng biết được lai lịch của ta thì sẽ không giống như bây giờ rồi.”

https://thuviensach.vn

“Vậy còn nàng, nàng biết rõ lai lịch của mình, vì sao nàng đối với ta cũng có tâm ý giống nhau?”

Tô Tiểu Bồi tắc nghẹn.

“Chuyện bản thân nàng cũng không làm được, sao nàng lại cảm thấy ta có thể làm được?”

“Ta… ta làm được rồi.” Cô cứng miệng, trước khi chàng bóc mẽ chuyện này, cô vẫn luôn khắc chế được rất tốt, thậm chí ngay cả cô cũng không nhận ra tâm ý của mình.

“Khóc lóc đến mắt mũi sưng húp như quỷ, đúng là nàng làm được rất tốt nhỉ.” Nhiễm Phi Trạch thẳng thừng vạch trần, không giữ mặt mũi cho cô.

Tô Tiểu Bồi bĩu môi, nhưng chẳng phản bác được gì, quả thực cô còn có vẻ buồn bã hơn chàng rất nhiều. “Vậy, chúng ta cứ như thế này nhé.”

“Thế nào?”

“Là giống như bây giờ. Tâm ý chỉ là tâm ý, chúng ta xử lý tốt những việc trước mắt, ta sẽ lôi kẻ chủ mưu đứng đằng sau kia ra. Nếu như ngày phải chia lìa kia đến thì tráng sĩ chớ đau lòng vì ta.”

“Ta chắc chắn sẽ không khóc lóc khiến cho mũi sưng đỏ thế kia. Nàng cũng nhất quyết không được khóc, nếu không ta sẽ đau lòng.” Chàng cười khổ, nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình.

Tình đã động, làm sao có thể thu lại được? Nói không đau lòng là có thể không đau lòng sao?

“Bắt đầu từ ngày mai, việc chẻ củi lấy nước trong nhà, tất cả nàng phải làm nhé, như vậy nàng mới có thể rèn luyện được sức khỏe, gặp Nguyệt Lão kia rồi mới có thể hung dữ đánh hắn một trận. Nhất định đừng khách khí, phải đánh luôn cả phần của ta nữa.”

https://thuviensach.vn

Nếu đánh cho Nguyệt Lão phải khóc nhè rồi, không biết có thể thay đổi tình duyên của bọn họ không nhỉ? Chàng vẫn không cách nào bỏ cuộc, cô nương của chàng, chàng thích cô như vậy mà.

Hai người yêu nhau, lại biết rõ không thể ở bên nhau, nhưng vẫn cứ sớm tối cùng nhau, tình huống loại này khá là tế nhị.

Tô Tiểu Bồi trước nay chưa từng yêu đương và cũng chưa từng gặp qua tình huống thế này, cô không có kinh nghiệm ứng phó, nhưng cô tự cảm thấy mình xử lý cũng không tồi, sau khi nói ra toàn bộ mọi chuyện, cô cảm thấy tự tại hơn nhiều. Chỉ là một khi giãi bày tình cảm rồi, cô luôn cảm thấy như trong lòng có một giọng nói nhắc nhở rằng đây chính là người cô yêu. Cô tin tằng dù là trước hay sau khi nói lời "yêu", tình cảm này đều không có gì thay đổi, nhưng một khi sự ngăn cách trong lòng được mở ra, mọi cảm nhận sẽ trở nên cuộn trào mãnh liệt hơn nhiều.

Mỗi khi nghĩ đến chàng là người cô yêu, cô lại bất giác mỉm cười.

Dù có duyên vô phận, nhưng cô vẫn phải mỉm cười. Bọn họ đã cùng giao hẹn, không được đau lòng buồn bã, không được bi quan ủ dột, giống như cái chết là điều tất yếu nhưng con người ta vẫn phải sống vui vẻ, tự tại.

Nói đến cái chết, lúc này đã qua một thời gian, mà kẻ chủ mưu thầm bí kia vẫn không thấy thả ra tin tức gì khác. Theo lý mà nói, hắn chắc chắn phải ở gần đây, nhưng hành động đe dọa công kích của hắn thì lại dừng hẳn. Điều này khiến Tô Tiểu Bồi cảm thấy khó hiểu, nhưng lại càng thêm cảnh giác. Cô đến Thần Toán môn lần nữa, cầu kiến Chưởng môn Cố Khang, xin ông ta bốc cho cô một quẻ, lấy lý do gần đây xảy ra một loạt chuyện kỳ lạ, cô cảm thấy tính mạng nguy hiểm nên muốn nhờ Cố Khang lấy quẻ tượng chỉ điểm cho ít nhiều.

Lần này cho Cố Khang một cơ hội nữa để gây áp lực tinh thần với cô. Lần trước bốc quẻ, nếu như cô không nhắc đến, cô nghĩ rằng Cố Khang cũng sẽ chủ động đề nghị, có điều cô đã lên tiếng nhờ ông ta trước, cho ông

https://thuviensach.vn

ta cơ hội thuận nước đẩy thuyền, lần này, cô muốn thử thăm dò xem kẻ đứng sau màn kia đã chỉ thị gì với Cố Khang. Tuy nhiên, lần này Cố Khang lại từ chối yêu cầu của cô, ông ta nói lần trước quẻ tượng đã nói rất rõ ràng, hơn nữa bốc quẻ không thể bốc nhiều, sợ là ông ta chẳng giúp gì được cho cô.

Tô Tiểu Bồi cảm tạ, quay về phòng, ghi lại những sự việc này, dán lên tường, nhàn rỗi không có việc gì thì lại xem xét nghiền ngẫm thêm.

Bọn họ cảm thấy kinh ngạc trước chuyện cô có thể chết đi sống lại và luôn dùng điều này để đả kích tinh thần cô, trong đó ám chỉ một ý tứ đáng sợ "ta muốn để ngươi thử chết xem sao". Giả thiết rằng bọn họ đều phục tùng và làm theo chỉ thị của kẻ chủ mưu bí ẩn kia, vậy thì những sự đe dọa đó đều là đến từ kẻ kia, điều này chứng tỏ kẻ đó không thể chết đi rồi sống lại và hắn cũng không dám thử, cho nên hắn mới muốn hạ thủ với cô. Dùng cô làm thí nghiệm, xem rốt cuộc đây là chuyện gì?

Nhiễm Phi Trạch cũng cảm thấy cô đang ở vào hoàn cảnh nguy hiểm, cho nên trông chừng cô rất chặt. Hai người như hình với bóng, chỗ có cô thì nhất định có chàng. Chàng đưa cô đi thăm hỏi các nơi, tìm kiếm manh mối, hôm nay bọn họ lại đến Huyền Thanh phái, Giang Vĩ Anh đang điều tra những người cũng vào Linh Lung trận và quan hệ của các môn phái nhưng tạm thời vẫn không có tin tức gì hữu dụng.

Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi ra ngoài tản bộ, giống như đi dạo chơi. Nhiễm Phi Trạch ở bên cạnh Tô Tiểu Bồi, huyên thuyên nói về các món ăn muốn làm, hỏi cô muốn ăn loại nào? Tô Tiểu Bồi rất phối hợp hỏi han cách làm các món ăn này, sau đó giả vờ cân nhắc một chút, lựa chọn hai, ba món. Thực ra cô rất muốn nói cho chàng biết, rằng tài nghệ của chàng thực ra rất bình thường, mùi vị các món ăn cũng vậy, nhưng mà cô không kén chọn, chàng nguyện ý làm cho cô, thì cô sẽ ăn rất vui vẻ. Cô còn vui mừng tỏ vẻ là đồ ăn nấu rất ngon, rất hợp khẩu vị của cô.

https://thuviensach.vn

Kẻ chủ mưu kia chắc không ngờ được rằng, chính sách đe dọa của hắn vốn dĩ rất hiệu quả lại trở nên vô hiệu thế này. Những lời trước lúc lâm chung của Phó Ngôn thực sự đã khiến cô sợ hãi, sau đó hết lần này đến lần khác nhận được thông điệp đe dọa, trong hoàn cảnh bình thường đáng lẽ cô nên bị dọa cho tâm thần bất ổn, đờ đẫn vô hồn. Nhưng nàng lại có tráng sĩ, việc chàng thổ lộ tình cảm đã di chuyển sự chú ý của cô, sau đó cô trút ra nỗi lòng, giải tỏa hết áp lực. Bây giờ, cô đã có đủ bình tĩnh để phân tích tất cả những điều này.

Tiếng Anh viết rất chuẩn xác, chỉnh tề, rõ ràng kẻ này cầm bút lông rất thành thạo. Cô đã xem qua tư liệu của Trình Giang Dực, anh ta không học thư pháp, chữ viết của anh ta cũng rất bình thường, kiểu người gõ bàn phím nhiều hơn cầm bút thì sẽ không như thế, ít nhất chữ viết sẽ không đẹp hơn cô quá nhiều. Nên điều này cho thấy, đây là kẻ đã đến thế giới này được một thời gian dài.

Tô Tiểu Bồi nghĩ về đường thời gian, thời điểm mỗi lần cô quay lại đều không có quy luật, thời gian của hai bên không phải là song song. Cho nên, có khả năng Trình Giang Dực đã đến nơi đây không chỉ sớm hơn cô hai tháng. Dựa vào điểm này cộng thêm việc cô đi tìm người và không tìm được, cho thấy thời điểm anh ta đến đây không tương đương với cô.

Đợi chút, khi cô xuyên không đến, hệ thống dây tơ hồng cần phải dựng hình cho cô, để cô có thân thể sử dụng, còn Trình Giang Dực thì sao? Với tốc độ phản ứng của hệ thống dây tơ hồng, trong tích tắc khi Trình Giang Dực xảy ra tai nạn, liệu nó có thể đắp xong hình cho Trình Giang Dực hay không? Nếu như không có thân hình ấy, vậy Trình Giang Dực trông như thế nào?

Tô Tiểu Bồi chau mày suy nghĩ, cô thật là hồ đồ, thật là ngu ngốc. Tại sao cô lại không nghĩ đến chuyện phải hỏi Nguyệt Lão 2238 về những vấn đề này của Trình Giang Dực chứ. Nếu như tướng mạo và thời gian không giống nhau, vậy thì nhân cách đã khác rồi, cho nên khi tìm người giống như trước kia đương nhiên là cô không thể tìm thấy.

https://thuviensach.vn

Số 2238 này, thật là không đáng tin cậy. Khi quay về cô nhất định phải hỏi lại anh ta, xem dây tơ hồng của anh ta rốt cuộc có buộc nhầm vào chỗ nào không, bây giờ xem ra cô và Trình Giang Dực không phải anh chết thì chính là tôi sống, làm gì có dấu hiệu của người trong duyên phận chứ? Số 2238 chắc chắn đã nhầm lẫn rồi, cô không thể nào yêu được Trình Giang Dực, cô phải bảo với Nguyệt Lão, người cô yêu là Nhiễm Phi Trạch, cô muốn ở bên chàng.

Tô Tiểu Bồi thở dài, chẳng thể trông đợi gì vào Nguyệt Lão số 2238, gửi gắm hy vọng cho anh ta thì đúng là tự chuốc lấy đau khổ. Thôi bỏ đi, không nên hy vọng mà làm gì, phải chuẩn bị tốt tâm lý. Tùy thời cơ mà hành sự. Tìm được Trình Giang Dực trước đã, xem rốt cuộc anh ta đã biến thành thứ quái quỷ gì, sau đó cô mới có thể quay về nhà, rồi nghĩ biện pháp giải quyết tất cả những chuyện này.

"Đang nghĩ gì vậy?"

"Trình Giang Dực." Cô vô thức trả lời, liền bị Nhiễm Phi Trạch búng một cái lên trán.

Tô Tiểu Bồi đau đến mức kêu "oái" một tiếng, ôm lấy đầu. Con người này thực chẳng biết nặng nhẹ, không biết lực tay của mình mạnh đến thế nào sao?

"Rất đau à?" Chàng lại còn không biết xấu hổ mà hỏi.

"Sưng rồi." Cô cố ý nói.

"Để ta xem." Chàng kéo tay cô xuống, thấy trán cô trắng trẻo sáng sủa, làn da rất đẹp, bèn đưa tay xoa xoa, rồi dùng tốc độ nhanh như chớp điện hôn lên đó một cái, sau đó tuyên bố "tan rồi." Chàng thản nhiên chắp tay sau lưng, nhàn nhã thong thả huýt sáo rời đi, không thèm nhìn lại cô, giống như chẳng hề làm chuyện gì xấu xa.

Tô Tiểu Bồi ngẩn ra.

https://thuviensach.vn

Nhìn bóng dáng cao lớn của chàng, nghe tiếng sao giòn vang, cô muốn mắng cũng chẳng mắng nổi, nói không nên lời, nhưng dù thể nào cũng không thể mặc kệ chành "hoành hành" thế này được. Cô nhìn ngó xung quanh, may quá, xung quanh không một bóng người.

"Ê." Cô đuổi theo ra ngoài, nhưng câu tiếp theo chẳng biết nên mắng chàng thế nào. Rõ ràng đã nói là hai bên cùng kiềm chế, chàng lén "tấn công" thế này là không đúng.

"Cô nương lại gọi rồi."

"Là chàng không đúng."

"Đúng rồi, lần trước cô nương nói ở chỗ của các nàng khi chào hỏi với người khác thì nói cái gì ấy nhỉ? Hại?"

"Còn cả hê lô." Cô cố ý làm loạn.

Chàng dừng lại, há to miệng, nỗ lực học cách phát âm đó. "Ha long?"

Cô bật cười ha hả, chàng cũng cười, xoa đầu cô, kéo cô đến ôm vào ngực mình. "Cô nương thật là lùn."

Cô giãy giụa, chàng không thả ra, lại nói: "Không có ai cả, ta đã mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng rồi, yên tâm."

Cô lườm chàng một cái, để được ôm một chút trên đường lớn thế này mà phải mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng, chàng không thấy mệt sao? Chàng cười hì hì, để lộ hàm răng trắng, rồi thả cô ra, trước khi cô kịp phê bình chàng.

"Biểu cảm chê bai của cô nương cứ như chuyện ta làm không đứng đắn vậy."

Cô lại lườm chàng cái nữa, lén thơm lén ôm, việc này đích thực không thể quy về chuyện đứng đắn.

https://thuviensach.vn

“Hằng ngày ra đều làm rất nhiều chuyện đứng đắn.” Chàng xòe ngón tay ra liệt kê cho cô nghe: “Đi chợ, nấu cơm, giặt đồ, thu dọn nhà cửa, đun nước pha trà, sửa đồ đạc, sửa phòng ốc, vẽ hình, chuẩn bị nguyên liệu…”

“Vẽ hình gì?” Những cái trước thì cô đều biết, nhưng chàng ngồi vẽ hình gì đó thì cô thực sự không biết chàng muốn làm gì.

“Làm cho cô nương một món binh khí dùng vừa tay. Đã có kẻ muốn gây phiền phức thì chúng ra cũng không thể không phòng bị một chút, đúng chứ?”

“Ta chẳng biết gì cả.”

“Ta đúc cho nàng thứ nàng có thể sử dụng được.”

“Được.” Cô đồng ý. Sau đó Nhiễm Phi Trạch nắm tay cô. Tô Tiểu Bồi hơi thẹn thùng, chỉ là nắm tay thôi mà, nhưng sao trái tim cô cứ đập thình thịch. Nhìn xung quanh, không có ai. Nghĩ đến chuyện chàng nói chàng đã mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng, cô lại cảm thấy buồn cười. Cô không giằng tay ra, lại muốn nhanh chóng tìm chủ đề để nói, cảm nhận nhiệt độ từ lòng bàn tay đang truyền đến tận đáy lòng. “Tráng sĩ còn nhớ chuyện có người gây phiền phức cơ à?”

“Đương nhiên rồi, hằng ngày ta đều nghiêm túc suy nghĩ về nó mà.” Chàng kéo tay cô khẽ đung đưa. “Ngày mai ta sẽ phải bố trí một ít ám khí ở sau phòng của nàng, đồ đã chuẩn bị xong cả rồi, sau này nàng nhớ đừng có chạy đến phía sau nhà chơi đùa.”

“Ta chưa từng đi ra chỗ đó mà.” Còn chơi đùa nữa, cô có phải trẻ con đâu.

“Còn nữa, ta nghĩ qua rồi, nàng nói Nguyệt Lão đã bảo, nàng đến nơi này, nếu như không gặp được Trình Giang Dực thì cũng sẽ gặp được người có thể đưa nàng đi tìm hắn. Lần đầu tiên nàng đến đã gặp ta và Đường cô nương. Nhưng ta lại không tìm được manh mối của Trình Giang Dực, tuy ta có giúp nàng đưa thư, an bài cho nàng vào quan phủ, nhưng đều không thể

https://thuviensach.vn

tim được Trình Giang Dực. Cho nên ta nghĩ, có phải người có thể giúp nàng tìm được hắn ta chính là Đường Liên Đường cô nương hay không?"

Tô Tiểu Bồi sững người. Nhiễm Phi Trạch tiếp tục nói: "Từ Đường cô nương, chúng ta bắt được La Bình. Nàng từng nói La Bình không giống như nhân vật có thể khống chế lòng người, vậy thì, nếu sau lưng có kẻ dạy cho hắn thì sao? Kẻ đó là ai?"

Tô Tiểu Bồi đột nhiên như được điểm tỉnh, đúng rồi, tiếp tục suy đoán thế này, nếu như người có thể đưa nàng đi tìm Trình Giang Dực là La Bình thì sao?

"Tráng sĩ." Cô bỗng trở nên kích động.

"Nàng không thể đi." Nhiễm Phi Trạch biết cô muốn nói điều gì. "Nếu như kẻ đó có mạng lưới tai mắt, đương nhiên sẽ biết được hành tung nhất cử nhất động của nàng, nàng ở lại trấn Võ này thì hắn sẽ không đề phòng chuyện bên ngoài, nếu chúng ta muốn điều tra thăm dò thì phải đi trước hắn ta một bước, phòng trường hợp hắn giết người diệt khẩu. Ta đi tìm bằng hữu giang hồ đáng tin cậy, La Bình kia bắt cóc giết người, sau thu sẽ bị xử trảm, hy vọng thời gian vẫn còn kịp."

"Vậy, hắn đang ở trong đại lao?"

"Người ta tìm đương nhiên là kẻ thông hiểu lề lối quan phủ, có khả năng làm được chuyện này."

Tô Tiểu Bồi thấy hưng phấn hơn. "Tráng sĩ, vậy thì còn một người, cũng đáng để điều tra tìm hiểu một chút."

"Nàng nói."

"Sau khi chàng rời đi, ở thành Ninh An ta còn phá được một vụ án, tên tội phạm Đông Phong đó là lão bản của bố trang ở huyện Lâm, hắn bắt cóc giam giữ sát hại các cô nương, dùng phương pháp dọa nạt tâm lý ngược đãi tinh thần để khống chế thê thiếp làm giả khẩu cung cho hắn, vụ án đó rất

https://thuviensach.vn

giống với vụ án ta từng học ở quê hương mình, có lẽ, ta nói là có khả năng, ngộ nhỡ hắn cũng có người chỉ điểm thì sao?"

"Thuộc phạm vi cai quản của thành Ninh An?" Nhiễm Phi Trạch chau mày lại.

"Đúng vậy."

"Nếu như ở thành Ninh An thì càng phải cẩn thận hơn. La Linh Nhi, La Khuê đều ở thành Ninh An, nàng cũng xảy ra chuyện ở thành Ninh An, trong phủ nha ở đó sợ là không sạch sẽ. Tra về La Bình trước, Đông Phong này ta cũng sẽ tìm người lưu ý."

"Chúng ta có thể tìm Tần Bổ đầu, ta tin được ông ấy."

"Nhưng ông ấy làm thế nào biết được nên tin ai? Trong phủ nha đó toàn bộ đều là huynh đệ thủ túc của ông ấy, nàng giải thích cho ông ấy phải đề phòng ai như thế nào? Sợ là sự tình chưa điều tra ra, ông ấy đã làm lộ dấu vết khiến kẻ xấu kia cảnh giác."

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ, đích thị là như vậy. "Được, ta nghe theo tráng sĩ."

Nhiễm Phi Trạch thở dài. "Trong lòng ta, thực sự hơi do dự."

"Sao vậy?"

"Ta vừa muốn nhanh chóng tìm được tên Trình Giang Dực đó đánh cho một trận, lại sợ tìm được hắn rồi thì nàng sẽ biến mất."

Tô Tiểu Bồi im lặng, cô cũng có cảm giác này.

Nhiễm Phi Trạch khẽ bóp tay cô, nắm lấy thật chặt. "Đến giờ, mỗi một ngày, ta đều coi đây là ngày cuối cùng được ở bên cạnh nàng."

Tô Tiểu Bồi cắn môi, cũng nắm tay chàng thật chặt. Nỗi lòng ấy cô cũng có, cho nên nhìn thấy chàng làm ra những gia cụ mới cho cô thì rất đau lòng, muốn nói chàng không cần vất vả như vậy. Thậm chí chàng còn

https://thuviensach.vn

muốn xây thêm một căn phòng ở bên cạnh bếp để cô có thể tắm gội thuận tiện. Nhiễm Phi Trạch nhìn biểu cảm của cô, biết cô muốn nói gì, chàng nói: "Có điều cứ coi như hôm nay là ngày cuối cùng, ta vẫn hy vọng nàng có thể được sống tốt hơn ngày hôm trước."

Tròng mắt Tô Tiểu Bồi lại cay cay, cô nhào đến ôm lấy Nhiễm Phi Trạch. "Tráng sĩ, nếu như có một chút xíu khả năng, cho dù là nhỏ bé đi nữa, ta cũng sẽ cố gắng không rời xa tráng sĩ."

"Được." Nhiễm Phi Trạch ôm chặt lấy cô. "Nàng có tấm lòng này là được rồi, đủ rồi. Những thứ khác ta cầu chẳng được, nhưng nhất định muốn đánh tên Trình Giang Dực kia một trận thật nặng, đợi ta tìm được hắn rồi, nhất định phải xả nỗi bực này."

Nhưng sau một khoảng thời gian, tin tức xấu lại truyền đến. Bằng hữu Nhiễm Phi Trạch nhờ vả đi lưu ý Đông Phong báo về, Đông Phong đã chết trong ngục, phán đoán của phía quan phủ là tự vẫn.

"Hắn nhanh hơn chúng ta một bước rồi."

"Hắn làm thế nào biết được chúng ta muốn tìm Đông Phong?"

"Hắn không biết, hắn chỉ là đề phòng tai họa trước mà thôi."

"La Bình thì sao?"

"Chỗ đó khá xa, vẫn chưa có tin tức báo về."

Tô Tiểu Bồi thấy hơi sốt ruột. "Nếu hắn ta thực sự là Trình Giang Dực, vậy thì đúng là gặp quỷ rồi."

Trong lao ngục của tử tù huyện Ứng Nam.

Một người dáng vẻ như công tử trẻ tuổi bị áp giải vào, nhốt trong một phòng ngục trống. Ngục tốt khóa cửa phòng giam lại, chửi mắng những phạm nhân trong buồng giam khác đang nhìn ra, rồi bỏ đi. Công tử đó tựa vào chấn song buồng giam, chằm chằm nhìn bóng lưng của ngục tốt dần

https://thuviensach.vn

biến mất, sau đó nhìn trái ngó phải, đánh giá căn phòng giam này. Phạm nhân trong buồng giam bên cạnh đang co rúm lại ngồi trong một góc, chỉ hé mắt nhìn anh ta một cái, rồi cúi đầu xuống.

Công tử trẻ tuổi nhìn ngó một hồi, đi đến chỗ chấn song ngăn cách với buồng bên cạnh, nhỏ tiếng hỏi tử phạm kia: "Huynh đệ, xin hỏi, những ngục tốt này bao lâu thì vào một lần?"

Kẻ kia ngước mắt lên. "Bao lâu thì sao chứ, chỗ này là tử tù, là người phải chết, bọn họ có đi tuần hay không thì có quan hệ gì chứ?"

Công tử kia làm ra vẻ khinh ghét, hậm hực nói: "Chết? Mẹ nó chứ, ai muốn chết!"

"Vậy thì thế nào? Vào chốn này rồi chính là đợi chết."

Công tử kia không nói gì nữa, y ngồi xuống, dựa vào chấn song, một lúc lâu sau, hỏi: "Huynh đệ, phải xưng hô với huynh thế nào đây?"

"La Bình."

Vị công tử kia nói: "Ta họ Bạch, người ta vẫn quen gọi ta là Bạch Lão Tứ. Người bên ngoài đều gọi ta là Bạch Tứ gia."

La Bình cười nhạo. "Tứ? Tử à?"

Bạch Lão Tứ trừng mắt lườm hắn ta, nói: "Muốn làm ông đây chết, đâu có dễ dàng như vậy. Bọn chúng cứ đợi mà xem!" Lời lẽ rất chắc chắn, giống như đã có dự tính sẵn.

Cuối cùng La Bình cũng thấy hứng thú với y, xem ra vị công tử này là một nhân vật lớn, còn thích khoác lác, khoe khoang. Hắn xán đến gần, nhỏ giọng hỏi: "Bạch Tứ gia, huynh phạm tội gì vậy?"

Bạch Lão Tứ trừng mắt lên. "Ông đây có thể phạm tội gì chứ? Mấy nữ nhân mà thôi, mẹ nó chứ, tên đốn mạt Trần Nhị Cẩu. Hắn cứ đợi đó, ông đây ra ngoài rồi sẽ đập chết hắn."

https://thuviensach.vn

La Bình ở bên cạnh không nói gì. Bạch Lão Tứ lại lườm hắn một cái. "Còn ngươi, tại sao lại vào đây?"

La Bình ậm ừ hai tiếng, chẳng đáp lời. Bạch Lão Tứ cũng không truy vấn, chỉ nói: "Chuẩn bị khi nào chết?"

La Bình không nói gì, bặm chặt miệng, nửa ngày sau mới đáp: "Chắc chẳng được bao lâu nữa."

Bạch Lão Tứ nhạo báng: "Nhìn bộ dạng run sợ của ngươi kìa."

"Ta ở đây đợi chết, đâu phải là ông lớn, còn có thể thế nào?"

Bạch Lão Tứ lại khinh bỉ: "Cũng đúng."

La Bình bị sỉ nhục, trong lòng rất không vui, chế nhạo lại, nói: "Là ông lớn cũng vô dụng, chẳng phải cũng vào đây sao?"

"Ái chà, gan cũng lớn đó. Ông đây nếu như không phải nhất thời sơ suất với ả tiện nhân kia, Trần Nhị Cẩu có thể bắt được ta sao? Ông đây đâu có giống với ngươi."

La Bình lúc này nghe kĩ mới hiểu, Trần Nhị Cẩu là chỉ huyện quan đại nhân. Hắn nghe thấy Bạch Lão Tứ mắng nhiếc nói cái gì mà tiện nhân tóc ngắn, hắn đột nhiên chấn động. "Có phải là ả đàn bà khẩu âm nói chuyện cổ quái, ngôn ngữ quái dị, mái tóc cắt ngắn không?"

"Đúng rồi. Ả ta xem qua đồ trang sức cất giấu trong biệt quán của ta liền nói những việc kia toàn bộ đều do ta làm, mẹ nó chứ, ta đã dạy bọn đàn bà kia phục tùng răm rắp rồi mà."

La Bình đột nhiên kích động. "Ta cũng vậy."

"Hử?" Bạch Lão Tứ lừ mắt nhìn sang. "Đừng có tiếp cận ông. Ông đây có đường ra ngoài, nhưng không định đưa theo người khác cùng đi."

https://thuviensach.vn

La Bình nghe nói thấy vậy, nổi lên mưu tính trong lòng. “Tứ gia, xem huynh nói kìa, đây đâu có phải là bừa bãi tiếp cận. Ta và huynh giống nhau, ta vào đây thực sự là vì bị ả đang bà đê tiện đó hại.” Hắn ta liền tỉ mỉ kể lại chuyện mình bị bắt như thế nào, lại hung hăng mắng một hồi ả đàn bà tóc ngắn quái dị ra sao, rõ ràng đã rơi xuống nước rồi, hắn chính mắt nhìn thấy ả ta chìm xuống, chắc chắn là chết, thế mà sau này lại sống lại, còn xúi giục cô nương mất lòng tin với hắn, phản bội hắn.

Bạch Lão Tứ nghe xong, nói: “Quả nhiên là ả ta.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chính là ả ta. Tứ gia, huynh là bị ả ta hãm hại, vậy chúng ta đúng thật là có duyên.”

Bạch Lão Tứ bặm miệng, mặt mày không thoải mái. “Mẹ nó chứ, càng nghĩ càng thấy hận, ông đây nhất định sẽ phải ra ngoài chỉnh trị chết ả ta.”

“Tứ gia.” La Bình cẩn trọng dè chừng. “Chỗ này dù sao cũng là lao ngục của tử tù, đâu phải là nơi có thể tùy tiện ra vào.”

“Hừ, vậy thì sao chứ? Can hệ gì đến ngươi?”

La Bình cắn răng. “Tứ gia dự định ra ngoài thế nào?”

Bạch Lão Tứ trở nên cảnh giác, xê xích người ra xa, không nói chuyện nữa. La Bình đợi rồi lại đợi, sau đó không nhịn được, lại hỏi: “Tứ gia, huynh dự định thế nào? Ở trong này có thêm một trợ thủ là tăng thêm một phần sức lực mà. Chúng ta đều cùng bị một kẻ hãm hại, cũng coi như là huynh đệ hoạn nạn, ta là có lòng muốn giúp huynh.”

“Chớ xưng huynh gọi đệ.” Bạch Lão Tứ cảnh giác nhìn cửa lao ngục, lại nhìn ngó xung quanh, thấy không có ai chú ý đến bọn họ.

Ánh mắt và cử động của y bị La Bình thấy cả, La Bình không nói gì, chỉ âm thầm tính toán. Qua hồi lâu, một ngục tốt mở cửa lớn, đi vào tuần một vòng. La Bình há miệng kêu la gọi ngục tốt kia, hắn vừa gọi vừa chú ý thấy nét mặt của Bạch Lão Tứ lộ ra vẻ căng thẳng. La Bình mừng thầm trong

https://thuviensach.vn

lòng, hắn cất tiếng hỏi ngục tốt xin nước uống, ngục tốt chửi mấy câu, nhưng vẫn rót cho hắn một bát nước, sau đó quay đầu ra ngoài, khóa cửa lại.

La Bình uống một hớp nước, đắc ý cười với Bạch Lão Tứ. "Tứ gia, có thêm một trợ thủ là nhiều thêm một phần sức lực, nhưng nếu như có thêm một kẻ địch, e là chuyện của huynh sẽ khó mà thành được. Dù sao thì ta cũng sẽ chết, nên chẳng ngại đi tố cáo chút chuyện, để đại ca ngục tốt lập công lĩnh thưởng, cũng khiến cho những ngày cuối cùng ở đây dễ sống hơn một chút. Huynh nói xem Trần Huyện lệnh liệu có nghĩ đến chuyện huynh định trốn ngục không?"

Bạch Lão Tứ lạnh lùng nhìn hắn ta, nói: "Ông đây cũng chẳng thiếu kẻ địch, với đức hạnh này của ngươi, cũng đừng có tự đề cao giá trị bản thân, đúng là như ngươi nói, đằng nào cũng chết, ta có thể khiến những ngày tháng cuối đời của ngươi sống trong nước sôi lửa bỏng. Nếu như ngươi nghe lời, chịu làm việc cho ta, thì ta sẽ thu ngươi làm nô bộc, nếu không thì khỏi cần nghĩ đến những thứ khác nữa."

"Vâng, vâng." Trong lòng La Bình mừng rỡ, vội xu nịnh bợ đỡ, nói: "Tứ gia, ngài nhìn là biết, ta không giỏi nói chuyện lắm. Ta thấy Tứ gia chính là nhân vật lớn, có lòng muốn đi theo Tứ gia thôi."

Bạch Lão Tứ cười lạnh. "Vậy ngươi cứ quản tốt cái mồm của ngươi, đợi ta an bài xong, tự sẽ có chỗ tốt cho ngươi."

La Bình vâng lời, một mực gật đầu.

https://thuviensach.vn

Chương 21

Tô Tiểu Bồi dán tư liệu về La Bình bên dưới phần thông tin về Đông Phong, dựa theo tuyến thời gian mà nói, đây là đầu mối xuất hiện sớm nhất, hy vọng có thể tra ra được điều gì đó từ chỗ hắn ta. Chỗ cuối cùng bên phải có dán một trang giấy lớn, đánh một dấu hỏi chấm ở phần tên người, bên dưới liệt kê rất nhiều câu hỏi.

Người này chắc chắn là xuyên không đến, điều này có thể khẳng định. Nhưng thời gian hắn ta xuyên không, cùng với tướng mạo hiện giờ của hắn thì đều không biết. Giả thiết hắn ta chính là Trình Giang Dực, đột nhiên đến một nơi xa lạ, thân thể biến đổi, thân phận thay đổi, có lẽ tuổi tác cũng khác, tinh thần anh ta chắc chắn phải chịu đả kích, áp lực của hoàn cảnh và một loạt các biến cố khiến anh ta không chịu được gánh nặng, sản sinh ra sự thay đổi nhân cách. Nhưng sức sáng tạo, sức tưởng tượng và trình độ hiểu biết về khoa học kỹ thuật của anh ta làm sao lại biến thành kỹ xảo tâm lý học và có thể ứng dụng được thành thục thế này?

Anh ta đã biến thành một con người khác, hay nói cách khác, một con người khác đã biến thành anh ta. Vậy thì, gia đình, người thân, bằng hữu của người đó có phải sẽ phát giác ra được sự biến đổi của anh ta? Chức nghiệp của anh ta, hoặc là nguồn thu nhập của anh ta là gì?

Tô Tiểu Bồi chằm chằm nhìn vào những câu hỏi trên bức tường. Nhiễm Phi Trạch đi vào, hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

Tô Tiểu Bồi gật đầu. Nhiễm Phi Trạch nói: “Vậy chúng ta đi nhé.” Chàng muốn đưa cô đến Huyền Thanh phái, Giang Vĩ Anh tập hợp nhân thủ các phái, muốn hợp tác diệt trừ kẻ chủ mưu là đại họa tiềm ẩn của giang hồ. Tô Tiểu Bồi phải đến đó giảng giải về những đặc điểm có thể suy đoán được của tên chủ mưu này, thực ra dùng lời nói của chính cô thì việc này gọi là vẽ chân dung tâm lý tội phạm.

https://thuviensach.vn

Trong Huyền Thanh phái đã có nhiều người đến, đứng chật kín cả sảnh đường. Tô Tiểu Bồi mặc trang phục nho sinh giống như trước, đội mũ lên, trông văn nhã ngời ngời. Các hán tử giang hồ nhìn thấy cô, không kìm được, đều nhỏ tiếng bàn luận. Trong số này có người quen biết Tô Tiểu Bồi, cũng có rất nhiều người không quen biết. Tuy nhiên, tất cả mọi người đều đã nghe nói đến chuyện của cô, phương pháp kim thần cô sử dụng trong Linh Lung trận, lại trợ giúp Thất Sát trang phá được kỳ án, những chuyện này đã truyền ra khắp giang hồ. Có người đồn cô là cao nhân thế ngoại, có người đồn cô thực sự là yêu nữ, nhưng bất luận thế nào, Giang Chưởng môn của Huyền Thanh phái ra mặt, nói các phái phải toàn tâm hiệp lực liên thủ tìm ra một người, bất luận các phái có tâm tư gì, có thể đến được đều đã đến rồi.

Tô Tiểu Bồi nghe Giang Vĩ Anh ngắn gọn giới thiệu qua các nhân vật có mặt ở đây, lần lượt hành lễ chào hỏi. Cô biết trong số này có người đến xem náo nhiệt, có người thật lòng đến truy tìm hung thủ, còn có người nhân cơ hội đến thăm dò tình hình địch, nhưng cũng chẳng sao cả. Cô vừa nói vừa quan sát mọi người. Cố Khang của Thần Toán môn cũng đến, ông ta rất bình tĩnh thi lễ, hàn huyên bình thường với những người xung quanh.

Trước khi Tô Tiểu Bồi trò chuyện, Giang Vĩ Anh phát biểu vài lời, ông ta nói đến huyết án của Thất Sát trang, nói đến Cửu Linh Đạo chưởng bị giết trong Linh Lung trận, nói đến điểm lạ trong cái chết của Cửu Linh Đạo chưởng, trợ thủ của Phó Ngôn đến giờ vẫn chưa tìm được. Hiện nay đang có một kẻ thần bí xâm nhập vào võ lâm. Có lẽ hắn đã khống chế một vài người trong một số môn phái, ví dụ như Phó Ngôn, ví dụ như trợ thủ của Phó Ngôn, kẻ đó nhất định không phải là người của Thất Sát trang. Có lẽ còn có rất nhiều trợ thủ khác tiềm phục trong các môn phái võ lâm, đến giờ bọn chúng đã giết Cửu Linh Đạo chưởng, có lẽ bước tiếp theo sẽ là những mục tiêu khác, trước khi hắn hành động, các phái cần cẩn thận đề phòng. Ngoài ra, cũng cần chủ động truy tra, giành trước cơ hội, tìm ra hắn ta.

https://thuviensach.vn

Sau đó là phần Tô Tiểu Bồi nói cho mọi người nghe những suy đoán của cô.

"Hắn ta khoảng từ bốn mươi đến năm mươi tuổi, có địa vị khá cao, có lẽ là Chưởng môn, phó chưởng môn, đường chủ quản sự, vân vân. Diện mạo đoan chính, có khả năng hòa hợp tốt. Hắn nói chuyện không gấp không vội, rất có lý lẽ. Hắn có học thức, có thể dẫn trích kinh điển, giỏi quan sát, hắn có khả năng thuyết phục cao, trò chuyện một lát là có thể khiến ngài tín nhiệm hắn. Hắn giỏi hiểu ý người, khiến ngài cảm thấy hắn có thể lý giải những khổ não của bản thân mình và còn nguyện ý giúp đỡ ngài, mà ngài cũng muốn để hắn giúp đỡ. Hắn áo sống gọn gàng, đầu tóc chải chuốt chỉnh tề, y phục giày tất và đồ trang sức cũng phối hài hòa. Mặt mũi, tay chân của hắn nhất định sạch sẽ, binh khí cũng thường xuyên lau chùi, móng tay cắt tỉa chỉnh tề. Hắn khá gầy, không vạm vỡ, nhìn không có cảm giác uy hiếp. Khi nói chuyện hắn thích nhìn vào mắt của ngài, rất kiên nhẫn, hắn không thích âm nhạc, nhạc khí, không thích làm việc nặng, coi trọng thân phận."

Tô Tiểu Bồi nói liền một hơi, bên cạnh cuối cùng cũng có người không nhịn được, lớn tiếng hỏi: "Cô nương làm sao biết rõ vậy? Cô nương quen biết hắn ư?"

Có người lên tiếng, lập tức có người cũng hét vào: "Biết được hắn là ai thì hãy bắt hắn lại thẩm vấn, nói nhiều thế này để làm gì?"

"Ta không biết hắn là ai." Tô Tiểu Bồi đáp.

"Vậy cô nương làm thế nào nói được rõ ràng thế này? Bịa đặt phải không?"

"Khoảng từ bốn mươi đến năm mươi tuổi bởi vì ta đã quan sát các vị anh hùng hào kiệt, trong võ lâm này coi trọng nhiều thứ, trong một thế hệ tiểu bối tuổi trẻ tuy nhân tài không ngừng xuất hiện, nhưng mọi người kính ngưỡng tín phục vẫn là nhìn vào tuổi tác, địa vị của đối phương. Cứ coi như kiệt xuất giang hồ giống như Tiêu Kỳ Tiêu đại hiệp, vì huynh ấy tuổi tác còn trẻ, muốn giành được tín nhiệm của người khác, khiến người khác tâm

https://thuviensach.vn

phục khẩu phục cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Mà người trước mắt chúng ta phải tìm này, hắn ta không chỉ khống chế được một vị trong võ lâm, còn có vài kẻ theo đuôi thậm chí bản thân có địa vị cao, muốn để những người khác nhau đều tín nhiệm phục tùng, tuổi tác của hắn nhất định không trẻ. Diện mạo, giao tiếp, học thức,… của hắn đều có căn cứ để suy đoán. Phó Ngôn là ai ta nghĩ mọi người đều biết, ta nghe nói địa vị trong giang hồ của hắn cũng không thấp, thân là đại đệ tử của Thất Sát trang, hắn có thể đại diện cho Thất Sát trang làm không ít việc, rất nhiều sự việc đối ngoại đều là do hắn đi làm. Hắn tự tin, hơi nóng nảy, tự cao tự đại, kiến thức rộng, to gan làm bừa, người trẻ tuổi như thế này, nếu muốn thu phục hắn ta, ngoại trừ có thể nắm bắt được yêu cầu và nhược điểm của hắn ta ra thì điều kiện của bản thân kẻ đó nếu có một điểm không ổn cũng sẽ không thành công được. Người chúng ta muốn tìm này, mỗi một chi tiết đều rất biết chú ý.”

Xung quanh không có ai nói gì nữa, Tô Tiểu Bồi quét mắt nhìn một vòng, lát sau có người nói: “Nhưng người như thế này, trong giang hồ thực sự là có không ít. Môn phái nhiều thế này, người có địa vị, ai lại không chú trọng dáng vẻ cử chỉ, có người nào không phải đối ngoại lịch sự có lễ? Chỉ cần hắn có quyền thế địa vị, muốn giành được sự tin tưởng, thu phục người bên cạnh, chẳng phải là chuyện rất dễ dàng sao? Những lời vừa rồi của cô nương chẳng phải là nhìn qua là có thể thấy được một đống người sao?”

Lời này khiến rất nhiều người bật cười, mọi người đều nhìn sang Tô Tiểu Bồi, đợi cô tiếp tục.

Tô Tiểu Bồi điềm đạm nói: “Hắn có vài khuyết tật, có lẽ chuyện phòng the không thuận, nương tử sẽ có oán khí, những đắng cay bí mật khuê phòng này cũng chẳng phải là chuyện bí mật kín kẽ hoàn toàn không thể lộ, theo lý sẽ luôn có vài lời đồn thổi. Nhưng con người hắn chắc chắn không cách nào chịu đựng được những chuyện này, cho nên nhất định hắn sẽ khống chế thê tử, có thể là cất giấu thê tử vào sâu trong khuê phòng, hoặc sẽ bỏ thê tử. Nếu như hắn chưa thành thân, thì hắn căn bản không dự định

https://thuviensach.vn

thành thân. Nhưng dựa vào tuổi tác của hắn, ta cảm thấy lý do trước có khả năng cao hơn. Chính là hắn đã thành thân, nhưng không hề thân mật với thê tử. Hắn không thích đàm luận loại chuyện này, với người ngoài mà nói, sẽ cảm thấy hắn phẩm tính cao khiết, không gần nữ sắc, không ô ngôn vọng ngữ đàm chuyện tình ái. Có lẽ quá khứ của hắn không phải thế, những chuyển biến này của hắn xảy ra trước độ tuổi trung niên hoặc thậm chí còn sớm hơn."

Xung quanh không ai nói gì, mọi người mặt đối mặt nhìn nhau, suy đoán này thực to gan, hơn nữa còn do một nữ tử nói ra với đám hán tử giang hồ nữa, thực sự là quá ngượng ngùng.

"Cá tính, sở thích, chi tiết sinh hoạt của hắn đều xảy ra biến chuyển cực lớn, trước độ tuổi trung niên, thậm chí là thời gian bắt đầu còn sớm hơn nữa, nếu cẩn thận quan sát, có lẽ sẽ tìm được ra manh mối."

"Những điều này làm thế nào suy đoán được ra?"

"Hắn muốn giành được sự tín nhiệm và phục tùng của chư vị giang hồ và hào kiệt và tập hợp được những người thuộc các môn phái khác nhau, trong mọi hoàn cảnh đều dựa dẫm nghe theo hắn, thì trước hết hắn phải quan sát, tìm kiếm, lựa chọn, từ từ thích ứng và dung nhập, điều này cần có thời gian. Nên nhất định hắn cũng khá có tuổi." Tô Tiểu Bồi tránh nặng chọn nhẹ, có vài phần không trả lời thẳng vào câu hỏi. Nhưng người hỏi cũng bị dẫn dắt đi, không tiếp tục truy vấn nữa.

Tô Tiểu Bồi tiếp tục: "Hắn là một người rất giỏi tìm được nhược điểm trong nội tâm người khác, Dục vọng của ngài, nỗi sợ hãi của ngài, hắn có thể nhìn được và nhanh chóng nắm lấy điều này để du thuyết ngài, khống chế ngài. Hắn rất giỏi nói chuyện, sẽ đưa ra chủ ý cho ngài, nhưng thủ đoạn của hắn sẽ không chỉ là lấy lòng đề cao ngài, hắn cũng sẽ tiến hành thêm một số đả kích tinh thần với ngài, để ngài áy náy buồn bã, để ngài không cách nào tự dung thứ được."

"Như thế này thì ai còn nghe hắn ta nữa?"

https://thuviensach.vn

“Sẽ có.” Tô Tiểu Bồi âm thầm quét mắt nhìn sang phía Cố Khang, lúc này ông ta đang cụp mắt xuống như thể rất chuyên tâm lắng nghe, nghiêm túc suy ngẫm.

“Kẻ ngốc sao?” Người vừa nói kia lại hét lên.

Tô Tiểu Bồi đáp: “Trong lòng mỗi người chúng ta đều có phần ngốc nghếch, có người áp chế sự ngốc nghếch ấy đi, lại có người để lộ sự ngốc nghếch trong lòng ra ngoài, không cách nào khống chế.”

“Tóm lại, cô nương nói là có một người như thế, và có thể ở trong số chúng ta?” La Hoa hỏi.

“Có lẽ hắn không ở đây, hoặc có thể ở đây, hắn nhất định có quan hệ với người của các môn phái khác nhau có mặt ở đây. Những người ngồi đây chắc đã từng gặp hắn, có lẽ trong số những người này đã có người theo đuôi hắn.”

“Vậy há chẳng phải là hắn sẽ biết được chúng ta đang tìm hắn sao?”

“Hắn đã sớm biết rồi. “Tô Tiểu Bồi nói, không thì hắn cũng không hết lần này đến lần khác khiêu khích cô.

Sự thực chứng minh, kẻ đó quả nhiên đã biết.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Tần Đức Chính và Đỗ Thành Minh vất vả đường xa chạy đến trấn Võ, nói là nhận được tin tức bọn Tô Tiểu Bồi gặp phiền phức ở trấn Võ, bọn họ liền nhanh chóng chạy đến. Nhưng lời còn chưa nói được mấy câu, trà cũng chưa kịp uống, đã có hán tử giang hồ đến báo tin trên tường dán cáo thị lại xuất hiện bố cáo mới.

Bọn Tô Tiểu Bồi cùng nhau đi xem. Lần này trên tường, bố cáo viết là: *“Well done! Honey. Well done!”*

Mấy người bên cạnh tự động đưa bút mực đến, Tô Tiểu Bồi trợn mắt nhìn mấy câu trên tường, trong lòng bốc lửa. Cô cầm bút, vẽ một mặt cười

https://thuviensach.vn

ở bên cạnh câu đó, còn vẽ thêm cả thế tay ra hiệu hình chữ V.

Các hán tử giang hồ nhìn thấy, không kìm được đều bắt chước ra dấu tay theo. "Cô nương, đây là ý nghĩa gì?"

"Điều này biểu thị ta có lòng tin, có quyết tâm, nhất định đánh bại hắn!"

"Vậy sao? Thế tay này có khí thế như vậy?" Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, làm thế tay, sau đó bất giác bật cười, cùng làm thế tay với nhau.

Tô Tiểu Bồi đưa mắt nhìn, khí thế vốn có của nó tan biến hết do bị một đám hán tử giang hồ cổ quái làm thế tay hình chữ V loạn cả lên. Thực sự muốn nói cho bọn họ rằng thế tay này không thích hợp để các hán tử làm, thật đó!

"Hắn viết cái gì vậy?" Tần Đức Chính hỏi.

"Hắn khen sự thông tuệ của ta." Tô Tiểu Bồi nói xong, nhìn thấy Đỗ Thành Minh cười. "Cô nương thật là hài hước." Ông ta nói.

Bọn Bạch Ngọc Lang ở bên cạnh vẫn đang làm thế tay hình chữ V, lẩm bẩm nói chẳng cảm thấy thế tay này có khí thế gì cả. Tô Tiểu Bồi hơi ngượng ngùng, vội nói: "Nói hay, nói hay."

Trước bức tường dán bố cáo này có rất nhiều tai mắt, không phải là nơi để nói chuyện, cả đoàn người lại kéo nhau về nhà Nhiễm Phi Trạch. Tần Đức Chính uống hai cốc trà, lúc này mới nói một lượt về quãng đường hành sự của ông ta và Đỗ Thành Minh. Đỗ Thành Minh cũng nói: "Hôm qua bọn ta đến thành Bình Châu, vốn nên ở lại chỗ đó thêm hai ngày, nhưng nghe nói khoảng thời gian này trấn Võ không thái bình, cô nương phải chịu kinh sợ, một chuỗi sự việc kỳ lạ xảy ra, thế là ta và Tần đại nhân nhanh chóng kết thúc công vụ bên đó, cả đêm vội vã quay lại đây. Không ngờ tinh thần cô nương rất tốt, xem ra hành vi của tặc nhân kia không dọa dẫm nổi cô nương. Cô nương đúng là nữ trung hào kiệt."

https://thuviensach.vn

Bạch Ngọc Lang ở bên cạnh xen lời: “Đại tỷ cổ quái thế này, làm sao có thể bị dọa dẫm dễ dàng như vậy. Thông thường đều là đại tỷ dọa dẫm người bên cạnh.” Cậu ta nói xong, thấy ánh mắt của mọi người nhìn cậu ta không bình thường, vội giải thích: “Ta là đang khen đại tỷ nữ trung hào kiệt đó, ý tứ giống với Đỗ đại nhân.”

Bọn Đỗ Thành Minh lắc đầu, cười lớn, Bạch Ngọc Lang cười bồi hề hề, suýt chút nữa đã bị Nhiễm Phi Trạch lườm cho thủng lỗ trên người.

Mọi người chia sẻ với nhau tin tức và các sự kiện xảy ra trong khoảng thời gian này. Tần Đức Chính và Đỗ Thành Minh rất có hứng thú với những án mạng giang hồ, nhưng vì trở ngại thân phận là bổ đầu, sợ người giang hồ sẽ bài xích việc tham gia của bọn họ, cho dù cuối cùng bắt được tội phạm, bọn họ cũng khó bắt giữ và định tội hắn, người giang hồ phần nhiều đều là lấy quy củ giang hồ để giải quyết vấn đề.

Bạch Ngọc Lang càu nhàu rằng khó khăn lắm mới có vụ án lớn thế này, dù sao cũng thú vị hơn nhiều so với bắt vài tên tiểu tặc. Đỗ Thành Minh cười cậu ta. “Người giang hồ không dễ nói chuyện, cũng không dễ quản, chỉ cần sự tình không ầm ĩ, thì đến triều đình cũng mắt nhắm mắt mở cho bọn họ, vụ án thú vị thì có tác dụng gì chứ?”

Bạch Ngọc Lang muốn nói cậu ta chính là người trong giang hồ, đâu phải cứ là người giang hồ thì đều không dễ nói chuyện chứ. Sau đó lại nghĩ dù sao người này cũng là tiền bối, lại là đương quan, có giảng với ông ta thì cũng chẳng có tác dụng gì, liền ngậm miệng, nhưng mặt mày vẫn hậm hực, rất không phục.

Đỗ Thành Minh không chấp tính khí trẻ con của cậu ta, chuyển hướng sang Tô Tiểu Bồi. “Tô cô nương, tặc tử này khiêu khích như vậy, cô nương có dự định gì?”

“Ta cũng chẳng có dự định gì hay ho. Thấy thời cơ thì hành sự thôi.”

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành Minh gật gật đầu, nói tiếp: "Cô nương xảy ra chuyện trong phạm vi quản hạt của ta đây, ta phải phụ trách sự an toàn của cô nương, hay là thế này đi, ta phái vài nhân thủ đến, trông chừng quanh đây, cũng tiện bảo vệ cô nương."

Tần Đức Chính nghe thấy thế, cũng nói: "Tô cô nương là sư gia của thành Ninh An ta, phủ nha thành Ninh An cũng có trách nhiệm bảo vệ, chuyện này để bọn ta làm đi."

Đỗ Thành Minh không tranh chuyện này, chỉ nói: "Nhiều thêm vài nhân thủ cũng tốt, chúng ta trông chừng quanh đây, cùng nhau dốc sức, không sao cả."

Tô Tiểu Bồi không chối từ, cảm tạ hai vị đại nhân. Trên thực tế, cô cảm thấy chuyện này phần nhiều là khách sáo thôi, lẽ nào còn thực sự có quan sai đi tuần quanh căn nà của bọn họ sao?"

Mọi người tụ tập một lát, bọn Tần Đức Chính muốn quay về nghỉ ngơi, bố trí an bài, một đoàn người cáo từ lẫn nhau. Cuối cùng trong phòng chỉ còn lại Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch.

"Tráng sĩ có lời muốn nói?"

Nhiễm Phi Trạch gật đầu. "Bố cáo kia rốt cuộc là ý gì?"

"Làm tốt lắm, em yêu, làm tốt lắm."

Lông mày Nhiễm Phi Trạch nhíu lại. "Em yêu?"

"Chính là biểu thị ý thân thiết."

"Hắn ta trêu ghẹo nàng?" Mặt chàng thoắt cái đã đen lại.

"Cũng gần như vậy." Tô Tiểu Bồi rất bình tĩnh, quay đi, nhìn những tư liệu dán trên bức tường trong phòng mình. "Tráng sĩ, ta muốn quay lại thành Ninh An một chuyến."

"Làm gì?"

https://thuviensach.vn

“Đi xem qua khuê phòng của La Linh Nhi, hy vọng bọn họ bảo giữ nguyên trạng căn phòng của nàng ta.”

Sắc mặt Nhiễm Phi Trạch vẫn không tốt. “Xem căn phòng của nàng ta thì có thể làm gì?”

“Đối chiếu so sánh với chỗ ở của La Linh Nhi ở thành Bình Châu. Chúng ta đã biết La Linh Nhi là một thành viên trong tổ chức của kẻ chủ mưu kia, mà nàng ta có nội ứng trong phủ nha của thành Ninh An, chuyện nàng ta giết ta, nội ứng đó chắc chắn biết rõ. Ta nghĩ qua rồi, kẻ chủ mưu kia vẫn luôn khiêu khích, nhưng không thực sự động thủ gây bất lợi với ta, đối với hắn mà nói, trò chơi mèo vờn chuột thú vị hơn nhiều so với giết chết con chuột. Hôm đó, hắn gửi đến bức thư kia, hay là hắn phái người gửi bức thư đó đến, chỉ là mở đầu của trò chơi, mà La Linh Nhi lại giết ta, đây tuyệt đối không phải là một phần của trò chơi, chuyện này không phải do nàng ta nhận chỉ ý từ kẻ kia mà hành sự, hắn đã mất khống chế đối với La Linh Nhi, cho nên La Linh Nhi phải chết.”

“Hắn không khống chế nổi, hoặc là nói có người không nghe lời, phản bội lại hắn, thì hắn sẽ giết?”

Tô Tiểu Bồi gật đầu. “Nhân cách giống như của hắn, chắc chắn là sẽ làm như vậy.”

“Vậy nàng đi đến nơi ở trước đây của La Linh Nhi thì có tác dụng gì?”

“Nơi tạm cư của La Linh Nhi ở thành Binh Châu, bố trí đơn giản nhưng rất ấm áp, trong phòng gọn gàng sạch sẽ, có hoa, có các món đồ chơi nhỏ. Ta không hiểu, rốt cuộc nàng ta là con người như thế nào, dựa vào mấy lần ta gặp mặt qua, những điều biết được về nàng ta rất hạn chế. Có điều nếu một lòng một dạ muốn giết ta để báo thù cho cha, vì sao còn sắp đặt, trang trí nơi tạm cư thành như vậy?”

Nhiễm Phi Trạch hiểu rõ, chàng cũng đang dốc lòng bố trí phòng ốc trong tình hình lo lắng, sợ hãi như bây giờ. Chàng vẫn bày hoa trên bệ cửa

https://thuviensach.vn

sổ phòng Tô Tiểu Bồi, mua chuông gió treo trên tường cho nàng, còn đổi mền sáng màu sắc nàng thích. Những điều này, đều là bởi vì chàng thích nàng.

"Nhưng người La Linh Nhi thích là Thường Quân." Chàng nói xong lời này, lập tức phát hiện có điều không đúng, chàng cũng biết tình ý của chàng sẽ không được hồi báo như chàng kỳ vọng, nhưng chàng vẫn cứ yêu.

"Ta hiểu rồi." Chàng gật đầu. "Chúng ta trở về thành Nình An." Chàng ngẫm nghĩ rồi nói thêm: "Chuyện này chớ nói với bọn Tần Bổ đầu, chúng ta tự đi nhé."

Tô Tiểu Bồi cũng có ý định này.

"Lát nữa ăn trưa xong, Thập Bát và sư huynh đệ của cậu ấy sẽ đến trông chừng, nàng ngủ trưa một giấc đi, ta đến phía sau đúc binh khí cho nàng."

"Chẳng phải không vội sao?"

"Làm sao không vội chứ, cầm được sớm ngày nào thì có phòng bị sớm ngày đó." Nhiễm Phi Trạch nói. "Hôm qua, nàng mới nói suy đoán về kẻ kia với người các phái, hôm nay hắn liền để lại lời khen ngợi trêu đùa nàng, tai mắt của hắn rất được việc, hoặc là hắn đã ở trong đám người đó, cho nên chúng ta đương nhiên phải đề phòng hơn."

Tô Tiểu Bồi chống cằm, cười. "Mặt tráng sĩ thật thối."

"Có thể thơm sao? Cô nương của ông đây bị ác nhân trêu ghẹo, ông đây đầy một bụng lửa rồi."

"Nhưng trước đó hắn cũng dọa dẫm ta mà." Lời của chàng khiến cô đỏ mặt, chỉ đành đánh trống lảng.

"Dọa dẫm nàng đã đủ khiến người ta hận rồi, đến giờ còn trêu ghẹo nữa!" Nhiễm Phi Trạch càng nghĩ càng bốc hỏa. "Còn nói lời thân thiết, ý thân thiết đó, giải như thế nào?"

https://thuviensach.vn

“Cái gì giải như thế nào?”

“Đổi sang lời ở chỗ bọn ta, phải gọi là gì?”

“Không biết.” Câu trả lời của cô khiến chàng rất không hài lòng. Nhưng cô thực sự không biết, những lời này như bảo bối, em yêu này ở thời cổ đại nói thế nào, đâu có ai dạy cô, cô thực sự không nghĩ ra được, nhưng mà cứ coi như biết thì cũng không thể nói cho chàng.

Cơm buổi trưa Nhiễm Phi Trạch lại làm thật nhiều, xới cơm gắp thức ăn cho cô cũng nhiều hơn, sau đó Tô Tiểu Bồi lại bị tức bụng. Nhiễm Phi Trạch còn trách cô: “Cứ cho nàng là nàng ăn sao? Hừ hừ, cô nương lần sau chớ như vậy nữa.”

Tô Tiểu Bồi mặt mày khổ sở. “Tráng sĩ làm cho ta một chiếc trống đi.”

“Làm gì?”

“Khi bị oan ta tiện đánh trống.”

Nhiễm Phi Trạch nín cười, nghiêm mặt đáp: “Ta cũng phải có một cái, nỗi oan của ta khá là lớn, ta phải gõ trống thật to.”

Tô Tiểu Bồi tưởng tượng cảnh cô và Nhiễm Phi Trạch mặt đối mặt gõ trống, bật cười khúc khích. “Nỗi oan của ta khá là nhiều, ta muốn có một giàn trống.”

“Đó là cái gì?”

“Chính là một hàng trống lớn nhỏ xếp thành vòng tròn.” Tô Tiểu Bồi còn dùng tay khua khoắng mô tả, dùng đũa giả vờ gõ vào một giàn trống.

Nhiễm Phi Trạch chọc vào trán cô. “Nghịch ngợm.” Cô xị mặt ra. “Chàng mới vậy.”

Chàng không nén được, duỗi tay ra véo má cô. “Chớ xị mặt.” Cô ngáp dài, chớp mắt, ăn no quá thật là buồn ngủ.

https://thuviensach.vn

“Đi ngủ một lát đi.”

“Nhưng bọn Thập Bát vẫn chưa đến.”

“Không sao, nàng cứ ngủ đi, ta đợi.”

Tô Tiểu Bồi vẫn muốn gắng gượng một chút nữa, nhưng mí mắt cứ sụp xuống, cô lẩm bẩm quay về phòng đi ngủ. Mơ mơ hồ hồ, đột nhiên cảm thấy cửa phòng bị mở ra, cô gọi: “Tráng sĩ.”

“Là ta. Không sao, nàng ngủ đi.”

Tô Tiểu Bồi an tâm ngủ. Nhiễm Phi Trạch mở cửa phòng cô, ngồi xuống cạnh bàn ở phòng ngoài, xuyên qua cửa phòng cô, nhìn thấy những chữ phù hiệu cô dán trên bức tường. Chàng dựa vào vị trí của mấy người hôm nay ngồi một vòng, cuối cùng ngồi xuống vị trí đó thì nhìn thấy được rõ ràng nhất. Sau đó, chàng trầm tư hồi lâu.

Nếu như đọc không hiểu, đương nhiên sẽ không cần phải chăm chú nhìn rồi.

Lúc này ngoài cửa sổ có người vẫy tay, Nhiễm Phi Trạch ngẩng lên nhìn, là Lâu Lập Đông. Chàng đứng dậy, đóng cửa phòng của Tô Tiểu Bồi. Lâu Lập Đông cười hề hề, nhảy vào trong.

“Ngươi không thể gõ cửa giống như người bình thường sao?”

“Mệt chết đi được.” Lâu Lập Đông phất phơ càn quấy, tự rót nước uống.

“Nói đi, nhìn thấy điều gì rồi?” Chàng đã nhờ Lâu Lập Đông theo dõi, chắc chắn là có phát hiện nên mới đến.

“Huynh đệ nhà ta thực sự đã thấy vài việc. Hôm qua lúc hoàng hôn, có một người lén lút vào Thần Toán môn, sau khi hắn ở trong phòng quẻ một lúc thì rời đi. Huynh đệ nhà ta nhìn trộm qua, trong phòng quẻ bút mực giấy nghiên đều bày ra, nhưng bên trên không lưu lại chữ viết, trong ngăn ngầm cũng không có thư.”

https://thuviensach.vn

“Trước đó thì sao?”

“Chuyện gì trước đó?”

“Trước đó trong ngăn ngầm có thư không?”

“Cái đó thì không biết nữa.”

“Vậy Cố Khang của Thần Toán môn khi đó ở đâu?”

“Đi uống rượu với mấy người phái Thúy Sơn và La Y môn, cả buổi tối đều không quay về.”

Nhiễm Phi Trạch suy ngẫm, quả nhiển là người cẩn thận. Ông ta dùng ngăn ngầm truyền tin, như vậy kẻ kia sẽ biết được tin tức, còn người truyền tin lại chứng minh được mình không có ở hiện trường. Như thế sẽ không ai có thể chứng minh được bọn họ có quan hệ với nhau. Hắn viết thư ở đó, nhưng không để vào ngăn ngầm, xem ra là đã mang đi rồi. Có lẽ chính là bức thư “em yêu” gì đó dán trên tường bố cáo. Hắn ta giao cho người khác đi dán, hay là tự mình dán?

“Kẻ đó sau khi ra khỏi phòng quẻ thì đi đến chỗ nào?”

“Đi một vòng trong trấn, huynh đệ nhà ta sợ bị lộ, không dám bám theo quá gần, liền bị mất dấu.”

Nhiễm Phi Trạch nhíu mày.

Lâu Lập Đông rất bất mãn. “Ài, ngươi có thái độ gì vậy? Huynh đệ nhà ta cũng rất vất vả mà. Đối phương quá gian xảo, không dễ bám đuôi. Nói xem khi nào ngươi giúp ta đúc Quỷ Thủ, ta với ngươi chẳng có tình ý gì, dù sao cũng phải tính toán rõ ràng, ta không giúp không công cho ngươi được nữa. Còn nữa, thái độ của ngươi với ta cũng phải tốt chút, còn nữa…”

“Kẻ đó hơi cao gầy hả?” Nhiễm Phi Trạch trực tiếp cắt ngang những lời thừa thãi của hắn.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.” Lâu Lập Đông cũng biết những suy đoán kia của Tô Tiểu Bồi. “Đích thị là cao gầy, không nhìn rõ tướng mạo, nhưng lờ mờ thấy thì đúng là đã khá có tuổi rồi. Nhưng cũng phải nói lại, chỉ nhìn thân hình tuổi tác đó, cũng không tiện đoán định người ta có phải là có bệnh kín không, chuyện phòng the có thuận hay không…” Hắn ta vừa nói vừa lén nhìn Nhiễm Phi Trạch. Những lời nói của cô nương nhà chàng thực quá to gan, gây ra không ít dị nghị.

“Ngươi muốn ăn đánh?” Nhiễm Phi Trạch vô cùng nghiêm túc hỏi.

“Hề hề.” Lâu Lập Đông rất không phục. “Ta đâu có nói là ngươi chứ. Nhưng mà, huynh đệ à, ngươi có chuyện phòng the không?”

“Bịch” một tiếng, trả lời câu hỏi của hắn là nắm đấm của Nhiễm Phi Trạch.

Tô Tiểu Bồi bị tiếng đánh đấu ở phòng ngoài dọa tỉnh, cô ngồi bật dậy, nghe ngóng một chút, thử gọi: “Tráng sĩ?”

“Không sao!” Giọng Nhiễm Phi Trạch trả lời rất ổn thỏa. “Ta đánh con chuột, nàng cứ ngủ tiếp đi.”

“Ai là chuột?” Nghe thấy giọng nói tức giận của Lâu Lập Đông, Tô Tiểu Bồi mới yên tâm lại.

“Đánh hỏng đồ đạc phải bắt huynh ấy đền.” Cô nói xong, đổ người xuống giường muốn ngủ tiếp.

“Hả? Chớ bắt nạt người quá đáng, các người… đôi này…” Đôi này cái gì, hắn do dự một chút, chửi Nhiễm Phi Trạch cái gì cũng không đáng ngại, nhưng lời nói bậy mắng cô nương nhà người ta thì lại không thích hợp, vừa do dự một chút, lại bị Nhiễm Phi Trạch đánh cho mấy quyền. Hạ thủ còn rất nặng tay.

Đột nhiên Lâu Lập Đông ngộ ra. “Mẹ nhà ngươi chứ, họ Nhiễm kia, có phải là ngươi bực bội ở chỗ khác rồi lấy ông đây ra trút giận không hả?”

https://thuviensach.vn

Đang muốn liều chết công kích lại cho chàng biết mặt thì có người gõ cửa.

"Đang đánh nhau!" Lâu Lập Đông không khách khí quát lớn.

"Tiền bối." Quý Gia Văn lo lắng hốt hoảng gọi ngoài cửa.

Lâu Lập Đông và Nhiễm Phi Trạch dừng tay, Quý Gia Văn ở bên ngoài lại hét: "Tiền bối." Giọng rất sốt ruột.

Lâu Lập Đông thở dài một hơi, không nghe tiếp nổi nữa, đi đến mở cửa cho cậu ta. "Gặp tình huống này, ngươi nên một chân đá bay cửa ra, sau đó nhìn xem nên giúp ai thì giúp kẻ đó, nên xuất đao thì xuất đao, có chút khí phách một tí." Lại nhìn thấy y phục của Quý Gia Văn. "Ồ, Huyền Thanh phái à, vậy không khí phách có thể tha thứ."

"Chuyện gì?" Nhiễm Phi Trạch nhìn Quý Gia Văn đang bị nói cho ngơ ngác sững sờ, dứt khoát hỏi vào trọng điểm. Hôm nay cậu ta đến muộn, lại với bộ dạng này, chắc chắn là đã có chuyện.

"Tiền bối, có thi thể nữ nhân, trên người lưu lại thư. Chữ trên thư giống với trên tường bố cáo."

Tô Tiểu Bồi lại lần nữa bị giật mình tỉnh giấc. Cô chỉnh lại áo mũ, nhanh chóng được Nhiễm Phi Trạch đưa đi xem thi thể.

Người chết là một nữ tử trẻ tuổi, nhìn y phục trang điểm chắc là thôn nữ ở lân cận. Nàng ta bị treo lên trên cây trong cánh rừng bên cạnh trấn, tóc bị cắt ngắn, tóc đứt rắc đầy dưới chân. Mắt nàng ta đang trợn tròn, biểu cảm rất kinh hãi. Thi thể vẫn chưa lạnh hẳn, chứng tỏ chết chưa lâu. Vì thi thể không hề che giấu, rất dễ bị nhìn thấy, nên nhanh chóng có người phát hiện. Hung thủ còn dùng cành cây đóng vào thi thể để ghim một trang giấy, nên máu đã thấm ướt trang giấy kia.

"Hi, Honey, War starts."

Tô Tiểu Bồi nhìn cảnh tượng trước mặt, dạ dày cồn cào nôn nao, quay đầu chạy đến một bên nôn thốc nôn tháo.

https://thuviensach.vn

Bọn Tiêu Kỳ đã đến từ sớm, sắc mặt nặng nề, nói với Nhiễm Phi Trạch: "Là bị vặn gãy cổ, rồi treo lên đó." Lúc đang nói, Đỗ Thành Minh và Tần Đức Chính đều đưa người đến, cha mẹ của người chết cũng đã đến, nông gia đó vừa nhìn thấy thi thể của con gái, liền nhào đến khóc lóc đau đớn. Đỗ Thành Minh vội gọi thủ hạ kéo người cha ra khuyên can, còn ông ta tiến tới trước tỉ mỉ xem xét thi thể, lại cẩn thận quan sát xung quanh.

Một nhóm người giang hồ vừa thấy quan sai đến liền không biểu lộ gì, đứng ra xa. Bạch Ngọc Lang trợn mắt lườm bọn họ, rất không vui, Đỗ Thành Minh và Tần Đức Chính thì đã nhìn quen nên không cảm thấy lạ, chỉ kiểm tra xem xét, thảo luận. Sau khi quan sát tỉ mỉ, Đỗ Thành Minh lệnh cho người hạ thi thể xuống, trong trấn này không có người khám nghiệm tử thi, ông ta phải đưa thi thể về thành Bình Châu để kiểm tra. Cha mẹ của người chết ở bên cạnh khóc lóc, kêu trời gào đất, dập đầu cầu xin quan sai lão gia làm chủ.

Nhiễm Phi Trạch quay đầu nhìn Tô Tiểu Bồi đang nôn ọe thảm hại ở gần đó, nói với Lâu Lập Đông: "Huynh đệ nhà ngươi, chắc có thể xác nhận được dáng người chứ?"

"Ngươi vừa đánh ta." Lâu Lập Đông nhắc nhở chàng. "Phàm là có chút lòng xấu hổ, đều sẽ không tiện đưa ra bất cứ lời thỉnh cầu nào với ta vào lúc này."

Nhiễm Phi Trạch lừ mắt nhìn hắn, Lâu Lập Đông lại nói: "Phàm là có chút cốt khí, lúc này đều sẽ không đáp ứng bất cứ yêu cầu nào."

Nhiễm Phi Trạch không nhìn hắn ta nữa, lạnh nhạt nói: "Trên đời này sẽ không có Quỷ Thủ gì nữa."

"Ta vẫn chưa nói xong mà." Lâu Lập Đông nhanh chóng đổi sang khuôn mặt tươi cười. "Ta chính là loại người không có cốt khí gì cả. Nói đi, xác nhận ai? Ngươi nói xác nhận ai thì xác nhận kẻ đó, huynh đệ nhà ta là nghe lời nhất."

https://thuviensach.vn

“Những người xuất hiện ở đây, hễ phù hợp với những suy đoán trước đó cô nương đã nói, đều cẩn thận nhận diện.”

“Hả?” Lâu Lập Đông nhìn ngó xung quanh, ở đây tụ tập không ít người, dựa theo mô tả của Tô Tiểu Bồi đã nói thì không nhiều, nhưng cũng có đến năm, sáu kẻ.

“Cao gầy, trung niên, có chút thân phận quyền thế, quen sai khiến ban lệnh, có học thức, giỏi hiểu ý người, hắn nhất định là đang ở trong đám người này. Tặc tử các ngươi đều rất giỏi nhận biết về dáng vẻ, hành tung, động tác, thói quen của con người, cứ coi như không nhìn thấy mặt thì chắc chắn cũng sẽ nhận ra được một chút từ thân hình và dáng người.” Nhiễm Phi Trạch nói rất nhanh, mắt quét qua một lượt mọi người ở xung quanh, chàng đã có đối tượng tình nghi, nhưng vẫn cần phải có chứng cứ, chàng không muốn vì theo dõi nhầm đối tượng mà khiến Tô Tiểu Bồi rơi vào nguy hiểm.

Lâu Lập Đông hiểu rõ ý tứ của chàng, hắn thu lại dáng vẻ cười cợt, xoa xoa mũi, rời đi.

Tiêu Kỳ ở bên cạnh nghe thấy mấy câu rời rạc của bọn họ, thấy Lâu Lập Đông đi rồi, vội xán đến gần hỏi xem là chuyện gì.

“Nhờ giúp đỡ, bảo huynh đệ của huynh ấy giúp trông chừng những người xuất hiện ở đây, hễ phù hợp với đặc điểm mà Tô cô nương nói đều phải để ý.”

Tiêu Kỳ gật đầu. “Cũng đối chiếu một chút những nhân vật khả nghi mà các phái báo đến, xem xem có trùng lặp không. Ta sẽ dặn dò xuống dưới.”

“Không cần nhiều người, chớ đánh rắn động cỏ.” Nhiễm Phi Trạch rất bình tĩnh. “Lát nữa ta sẽ đưa cô nương rời đi, bọn huynh quan sát kỹ những người có mặt ở hiện trường lúc này, xem sau khi bọn ta rời đi sẽ có phản ứng gì.”

https://thuviensach.vn

Tiêu Kỳ đồng ý.

Nhiễm Phi Trạch nhìn quanh một lượt nữa, sau đó đi về phía Tô Tiểu Bồi. Tô Tiểu Bồi đã nôn cả nước chua trong dạ dày, trên mặt giàn giụa nước mắt. Nhiễm Phi Trạch ngồi xổm xuống, vỗ lưng cho cô. Cô khịt khịt mũi, nhanh chóng đứng dậy, cầm khăn lau khóe miệng, Nhiễm Phi Trạch kéo cô đi mấy bước, cách xa khỏi đống uế vật, lau nước mắt giúp cô, sau đó ôm cô vào lòng.

"Đừng ôm ta." Tuy lúc này cô thực sự cần có một vòng ôm để dựa dẫm nhưng cô vẫn giãy ra. "Kẻ đó nhất định đang ở chỗ này." Hắn bố trí tất cả những thứ này chính là đợi xem dáng vẻ bị dọa cho mất hồn của cô, nhất định hắn đang ở trong đám người này, quan sát cô, thưởng thức kiệt tác của hắn.

"Có sao đâu, nàng và ta sống cùng một phòng, ra đôi vào cặp, trong mắt những người ngoài, quan hệ của chúng ta không phải là bình thường, bất luận lúc này ta có ôm nàng hay không, đối với hắn mà nói, đương nhiên cũng đã biết quan hệ của hai ta." Chàng biết cô sợ điều gì, cô sợ liên lụy đến chàng, nếu như tên tặc nhân đó làm tổn hại đến người khác để đạt được mục đích khiến cô đau khổ, hòng đánh bại cô, vậy thì làm tổn hại người gần gũi với cô nhất là lựa chọn vô cùng tốt. Cho nên Nhiễm Phi Trạch biểu hiện càng thân mật với cô thì chàng càng dễ gặp nguy hiểm.

"Là ta đã hại nàng ấy." Tô Tiểu Bồi thực sự cũng chẳng còn sức lực để giằng co, cô rất cần vòng ôm của chàng, cô vòng tay ôm lấy eo chàng, vùi đầu vào trong lòng chàng, thút thít nói: "Thậm chí nàng ấy còn không biết ta là ai, nàng ấy không biết đã xảy ra chuyện gì… là ta hại nàng ấy."

Chàng ôm cô thật chặt, vỗ về lưng cô. "Nếu nàng nghĩ thế thì chính là trúng ý hắn. Không thể trách nàng được, Tiểu Bồi, chớ tự trách mình, hắn là ác nhân, ắt sẽ làm chuyện ác, có nàng hay không thì hắn cũng đều sẽ hành ác, nàng biết mà, có đúng không?"

https://thuviensach.vn

Cô gật đầu nhưng trong lòng vẫn rất buồn bã, hình ảnh cô nương bị giết đó, chết trong trạng thái mắt trợn to kinh hãi cực độ vẫn còn ám ảnh trong đầu cô, không xua đi được. Không có cô, kẻ đó vẫn sẽ làm chuyện ác, nhưng cô nương này sẽ không phải chết, hắn vì muốn đả kích tinh thần cô, hủy diệt ý chí của cô, nên mới giết chết cô nương vô tội này.

"Hắn nói gì với nàng?" Nhiễm Phi Trạch hỏi.

"Tuyên chiến." Tô Tiểu Bồi ngẩng đầu lên nhìn chàng. "Hắn nói chiến tranh bắt đầu rồi."

Nhiễm Phi Trạch vuốt ve khóe mắt cô, mũi cô đỏ hồng, bộ dạng rất đáng thương. "Xốc lại tinh thần nào, Tiểu Bồi, nàng sẽ không thua đâu."

Tô Tiểu Bồi hít thở sâu một hơi, cố gắng phấn chấn, gật đầu. Lúc này Đỗ Thành Minh và quan sai thủ hạ của ông ta đi đến, Nhiễm Phi Trạch nhìn thấy từ xa, quét mắt nhìn người của Tần Đức Chính ở bên kia, Tần Đức Chính đang nói chuyện với Bạch Ngọc Lang, Lưu Hưởng, giống như dặn dò gì đó.

"Tô cô nương." Đỗ Thành Minh lại gần, thi lễ.

Tô Tiểu Bồi dụi mắt, vội vàng hồi lễ.

"Dám hỏi cô nương, trên tờ giấy này lưu lại chữ gì? Là ý tứ gì?" Đỗ Thành Minh đưa tờ giấy thấm đầy máu kia đến trước mặt Tô Tiểu Bồi.

"Đại nhân." Tô Tiểu Bồi chưa kịp trả lời, Nhiễm Phi Trạch đã ngăn lại. Chàng ôm Tô Tiểu Bồi vào lòng, ấp đầu của cô sang hướng khác không để cho cô nhìn. "Đại nhân, Tô cô nương đã chịu kinh hãi cực lớn, ta phải đưa nàng ấy về nhà. Đợi cảm xúc của nàng ấy bình ổn hơn, đại nhân hãy đến hỏi lại nhé. Cái này toàn là máu, nàng ấy không chịu nổi."

Đỗ Thành Minh nhìn Tô Tiểu Bồi, ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu. Ông ta lại nhìn Nhiễm Phi Trạch, chàng cười, tỏ ý xin lỗi với ông ta. Ôm Tô Tiểu Bồi, chàng khẽ giọng nói với cô: "Đi thôi, ta đưa nàng về nhà."

https://thuviensach.vn

Chàng bóp tay của cô rất chặt, Tô Tiểu Bồi hiểu chàng có dụng ý khác, cũng không giãy giụa phản đối, lặng yên cùng chàng rời đi.

Đỗ Thành Minh mặt mày trầm tư, nhưng cũng đứng lại đó, hồi lâu sau mới quay người gọi các quan sai đi hỏi thăm xung quanh, tìm xem có nhân chứng không. Một đám người đến xem náo nhiệt vây kín bên ngoài rừng cây, nhưng hỏi một vòng cũng không có ai nhìn thấy kẻ hành hung, không ai nghe thấy có tiếng người kêu cứu.

Chiều muộn ngày hôm ấy, Quý Gia Văn đến mời Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi đến biệt viện của Huyền Thanh phái bọn họ.

Tiêu Kỳ kể lại tình hình hôm nay quan sát được ở hiện trường vụ án mạng, sau đó nói: "Cố Chưởng môn của Thần Toán môn cũng đến, ông ta khá lưu tâm đến Tô cô nương, sau khi Tô cô nương rời đi, biểu cảm của ông ta hơi thay đổi, sau đó chẳng mấy chốc cũng rời khỏi." Y ngừng lại một chút. "Nói ra thì, Cố Chưởng môn gần đây có hành vi khá cổ quái, bọn ta đã nghe ngóng được ông ta sơ suất trong chuyện quản lý sự vụ của phái mình, hoặc là đóng cửa không ra ngoài, không biết làm những gì, hoặc là luôn chạy ra bên ngoài, đồng thời cũng ít nói hơn nhiều. Hơn thế nữa, ông ta khá phù hợp với những điều mà Tô cô nương suy đoán. Tuổi tác địa vị đều giống, mà lại không có hôn phối, với địa vị của Thần Toán môn trong giang hồ, nếu nói Cố Chưởng môn có dã tâm thì cũng chẳng có gì lạ, bọn họ lấy việc người ta nhờ bốc quẻ, có thể lừa đảo được không ít người. Trong giang hồ có không ít người cầu bọn họ phá giải tai họa. Ngay đến người bình thường, quý gia phú thương cũng có không ít kẻ là tín đồ của Thần Toán môn, thường xuyên cung phụng hương lễ, nghe lệnh bọn họ, cũng là hợp tình hợp lý."

"Có điều…" Giang Vĩ Anh nói ra nghi hoặc của mình. "Không biết ông ta làm thế nào mà biết được văn tự của quê hương cô nương."

Nhiễm Phi Trạch nhìn Tô Tiểu Bồi, Tô Tiểu Bồi lắc đầu. "Cố Chưởng môn quả là khá giống với người mà ta suy đoán, nhưng không phải ông ấy.

https://thuviensach.vn

Cố Chưởng môn, trong chuyện này, chắc chỉ là kẻ theo đuôi, kẻ chủ mưu sai khiến là một kẻ khác."

"Vì sao?"

"Như Tiêu đại hiệp nói, Cố Chưởng môn có điều cần cầu, mà kẻ chủ mưu sai khiến kia lại không có điều gì cần mưu cầu cả. Chuyện không mưu cầu mà ta nói là khi làm những việc này hắn ta không vì mong muốn có được quyền thế, địa vị, hay tiền tài gì cả, hắn ta chỉ muốn hưởng thụ cảm giác khống chế hết thảy, hưởng thụ việc người khác nghe theo lệnh của hắn, hưởng thụ cảm giác chi phối nắm trong tay mạng sống của người khác, cao cao tại thượng. Điều này khiến hắn cảm thấy vui sướng, chỉ như vậy mà thôi."

Bọn Giang Vĩ Anh và Tiêu Kỳ đều nhíu mày. Tô Tiểu Bồi nói: "Giống như có vài người không nghe theo khống chế thì bắt buộc phải giết, đây là tâm bệnh của bọn chúng."

Mọi người lại bàn bạc một hồi, điểm ra vài người, những người đó Tô Tiểu Bồi đều không quen, bọn họ tự thảo luận cũng cảm thấy khả năng không lớn. Tiêu Kỳ ghi lại danh tính của bọn họ, đưa một phần cho Nhiễm Phi Trạch. Nhiễm Phi Trạch đọc, đột nhiên hỏi: "Tào Chưởng môn của phái Thúy Sơn hôm nay không đến hiện trường đó phải không?"

Tiêu Kỳ lắc đầu. "Không đến. Tối qua ông ấy uống rượu với bọn Cố Chưởng môn, nói là sáng nay khi quay về đã bị nhiễm phong hàn nên ở nhà dưỡng bệnh. Sáng nay sư phụ ta đi mời ông ấy đến nghị sự mới nghe nói chuyện này, ông ấy không đến cũng là bình thường."

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, Giang Vĩ Anh chau mày. "Cậu hoài nghi Tào Chưởng môn? Ông ấy chắc chắn không phải là kẻ chủ mưu kia đâu. Tuy ông ấy là người hơi nóng nảy, nhưng tâm địa tốt, huống hồ ông ấy có thê, có thiếp…" Ông ấy nói đến điểm này cũng thấy hơi ngại, con người của Tào Hạ Đông những điểm khác đều tốt, chỉ có điều hơi háo sắc, thê thiếp thành đàn. Bây giờ Tô Tiểu Bồi đang ngồi đây, muốn ông ta bàn luận đến

https://thuviensach.vn

chuyện thê thiếp của nam nhân với một cô nương, thực sự là ông ta lúng túng.

Nhiễm Phi Trạch không tỏ vẻ gì, chàng gật đầu. "Với tính cách đó của Tào Chưởng môn, đúng là khó có thể làm kẻ chủ mưu kia." Có điều trong Linh Lung trận, ông ta lại đi khá gần với Cố Khang của Thần Toán môn. Tối qua có việc xảy ra, bọn họ lại trùng hợp cùng nhau đi uống rượu, đều có chứng cứ vắng mặt tại hiện trường. Hôm nay, sau buổi trưa trong rừng có huyết án, Cố Khang đã đến, còn ông ta lại bệnh, còn nói là sáng sớm quay về thì đã bệnh rồi? Thực sự quá trùng hợp.

Về nhà, Tô Tiểu Bồi ngồi đờ đẫn trước bàn, tinh thần rất kém. Nhiễm Phi Trạch ngồi xuống cạnh cô, rất lâu sau mới hỏi: "Đang nghĩ gì vậy?"

"Không có tiếng kêu cứu, nghĩa là cô nương đó phát hiện ra có người tấn công thì không kịp kêu cứu đã bị vặn gãy cổ rồi, vẻ mặt nàng ta chết lộ ra vẻ kinh hoàng, có nghĩa là kẻ bắt cóc kia đã dọa nạt, vào thời khắc nàng ta sợ hãi nhất liền vặn gãy cổ nàng ta. Hắn hành sự tàn nhẫn thế, chỉ để nhìn thấy biểu cảm kinh sợ của nàng ta."

"Tiểu Bồi." Nhiễm Phi Trạch cắt ngang lời cô.

"Hắn còn cắt tóc của nàng ta, muốn làm thế cho nàng ta có mái tóc ngắn giống như ta, để ta biết đây sẽ là kết cục của ta. Hắn còn dùng cành cây đâm rách bụng của nàng ta…"

"Tiểu Bồi." Giọng Nhiễm Phi Trạch trở nên nghiêm khắc, Tô Tiểu Bồi quay sang nhìn chàng.

"Nàng đã đồng ý với ta điều gì?" Chàng rất nghiêm túc, hỏi.

Tô Tiểu Bồi bặm môi, cô biết mình không nên nghĩ về những điều này, nhưng đầu óc cô không tự chủ được, cô không cách nào khống chế. "Tráng sĩ, ta rất buồn." Cô không thể không thừa nhận. "Ta không thể tập trung tinh thần buộc mình không nghĩ đến án mạng đó, ta rất buồn."

https://thuviensach.vn

“Đến đây.” Nhiễm Phi Trạch kéo cô ngồi lên đầu gối mình. Chàng ôm lấy cô. “Chẳng phải nàng nên hiểu rõ nhất sao? Hắn làm thế là muốn khiến nàng rơi vào tình trạng như bây giờ.”

“Ta biết.”

“Trước đây hắn đã muốn đe dọa nàng nhưng không thành công, lần này hắn cũng sẽ không thành công.”

“Ừm.” Cô uể oải trả lời.

Chàng khẽ vỗ đầu cô, nâng cô lên, để cô nhìn vào phòng bên trong. “Đỗ đại nhân khí đó ngồi ở vị trí này, ông ta thỉnh thoảng lại nhìn vào trong phòng. Ta đã thử qua mới biết được, từ vị trí này, có thể nhìn được rất rõ ràng tất cả những thứ nàng dán trên tường.”

Tô Tiểu Bồi sững sờ, cô ngồi thẳng dậy, nhìn sang những tư liệu cô dán trên tường, cô dùng tiếng Anh để viết, không ai đọc hiểu cả, cho nên không có ai hứng thú xem. Mọi người chỉ hiếu kỳ nhìn lướt qua mà thôi.

“Nếu như đọc không hiểu, thì không cần phải xem mãi như thế, đúng không?”

Tô Tiểu Bồi bàng hoàng quay lại nhìn Nhiễm Phi Trạch.

“Những ngày ông ta không ở đây, có thể để lại thư, sai khiến những kẻ nghe theo lệnh mình dán lên. Nàng nói, sáng sớm hôm nay bố cáo đó viết là “làm tốt lắm”, nghĩa là ông ta biết tối qua nàng đã nói những gì. Ta đã tính toán thời gian rồi, hôm qua bọn họ đến thành Bình Châu, ông ta dùng khoái mã chạy đến đây chỉ mất hơn một canh giờ là đến nơi, ông ta biết rõ động tĩnh của nàng, viết bức thư mới, sau đó lại quay về thành Bình Châu, giả ý cùng thương nghị công vụ với Tần Bổ đầu, sau đó cùng nhau chạy suốt đêm đến trấn Võ, có Tần Bổ đầu làm chứng cho hành tung của ông ta, lại thêm vào những bức thư được dán ra trước đó đúng vào thời gian ông ta không có ở trấn Võ, cho nên sẽ không có ai hoài nghi đến ông ta.”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi gật đầu, nhớ lại thế tay hình chữ V mà cô vẽ đó, mọi người đều không hiểu ý của nó mà thử mô phỏng theo, đến Tần Bổ đầu cũng thử qua, nhưng Đỗ Thành Minh thì không, ông ta nói cô khá là hài hước. Nhưng mà việc ông ta không làm thế tay đó không thể coi là bằng chứng được, điểm nghi vấn này quá mỏng manh.

"Những trang giấy dán trên tường trong phòng nàng, người nào cũng đều đã nhìn qua, nhưng không có ai cẩn thận xem cả, bởi vì không ai đọc hiểu được." Nhiễm Phi Trạch vỗ lên đầu cô. "Nàng dán chúng là rất tốt, vô cùng tốt. Đỗ đại nhân đó chủ động ngồi xuống vị trí này, thậm chí còn thất lễ giành chỗ ngồi xuống trước so với Tần Bổ đầu nữa, khi đó ta không lưu tâm, nhưng sau khi ngồi xuống, ông ta mượn động tác nhỏ như nói chuyện, uống nước, giống như là vô ý luôn nhìn vào phòng trong. Sau đó ta thử qua mỗi vị trí, cuối cùng hiểu rõ dụng ý ông ta nhìn vào trong đó. Lúc này mới hoài nghi ông ta."

"Bọn họ nói phải quay về nghỉ ngơi, an trí bài bố, ông ta có thời gian đi đến rừng cây đó đợi thời cơ động thủ." Tô Tiểu Bồi phấn chấn tinh thần.

"Nhưng ông ta làm sao biết sẽ có cô nương đi qua đó? Nếu như không có cô nương nào đi qua thì sao?"

"Có lẽ hành tung hàng ngày của cô nương này là cố định, ông ta đã sớm thăm dò rồi. Viết xong thư, nghĩ xong chuyện bố trí thi thể thế nào, điều này không thể là một ý định đột ngột nảy ra, ông ta đã dự mưu từ sớm rồi. Buổi sáng để ta nhìn thấy bức thư khen ngợi ta làm rất tốt, buổi trưa muốn để ta nhìn thấy thi thể đáng sợ, tuyên chiến với ta, tiết tấu của ông ta khống chế rất tốt, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của ông ta, nhất định là ông ta rất đắc ý." Tô Tiểu Bồi càng nói càng tức, cô nhảy xuống đất, giậm chân đi vòng vòng được một hồi, nói: "Tráng sĩ, huynh nói rất đúng, thế này thì rõ ràng rồi, diện mạo cử chỉ, chức nghiệp của ông ta đều phù hợp với chân dung tên tội phạm, điều tra một chút về bối cảnh của ông ta nữa là nhất định có thể thu được những chứng cứ xác đáng."

https://thuviensach.vn

Không đợi Nhiễm Phi Trạch trả lời, cô lại nói: "Còn cả hành tung của ông ta trong buổi trưa hôm nay nữa, điều này cũng dễ dàng tra được, bọn Tần đại nhân vẫn luôn đi cùng với ông ta, nếu như buổi trưa không ai nhìn thấy ông ta, vậy thì kẻ chủ mưu chính là ông ta rồi."

Nhiễm Phi Trạch lắc đầu, Tô Tiểu Bồi dừng bước, nhíu mày. "Huynh cảm thấy có chỗ nào không ổn?"

"Ta đoán, Đỗ đại nhân nhất định có chứng cứ ngoại phạm."

"Vậy sao?"

Người của Tặc bang nhìn thấy có người đi vào phòng quẻ của Thần Toán môn, dùng bút mực ở bên trong đó, ta nghĩ chắc là sau khi đọc được lời suy đoán kia của nàng do Cố Khang để lại, hắn mới viết thư khen ngợi trêu ghẹo nàng. Mà vào lúc này, Cố Khang lại không ở Thần Toán môn, ông ta đi uống rượu với bọn Tào Chưởng môn. Một chuyện nhỏ như thế, ông ta cũng an bài tốt chứng cứ không có mặt tại hiện trường, Cố Khang có thể giũ sạch sẽ chuyện này, nói rằng trong nhà bị trộm, ông ta vừa khéo không có nhà, bọn chúng cũng chẳng phải gặp mặt nhau, nếu có người tố cáo thì căn bản là chẳng có cơ sở nào để chứng minh."

"Nhưng nếu hắn vẫn luôn ở cùng một chỗ với người khác, thì hạ thủ giết người như thế nào?"

Nhiễm Phi Trạch chau mày. "Có lẽ hắn dạy người khác làm?"

"Nếu như hắn vẫn luôn ở cùng một chỗ với người khác, làm thế nào có thời gian dặn dò người kia hạ thủ?"

Nhiễm Phi Trạch không nghĩ ra được đáp án, thế là chàng dẫn Tô Tiểu Bồi đi đến trấn nha. Trấn nha của trấn Võ không có quan sai chính thức, đại đa số sự vụ trong trấn này đều là những mắc mớ võ lâm, không có người báo quan, bọn họ cũng chẳng dám quản. Chỉ có cái chết của thôn nữ lần này lại vừa lúc có bổ đầu của thành Bình Châu ở trong trấn, cho nên trấn nha lúc này mới trở nên bận rộn.

https://thuviensach.vn

Khi Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi đến, Đỗ Thành Minh đang nghị sự với quan sai của trấn nha, Tần Đức Chính cũng đang bàn bạc cùng bọn họ. Bạch Ngọc Lang đang trông chừng ở bên ngoài, thấy bọn họ đến, liền ríu rít kể toàn bộ sự tình mà mình biết, hỏi gì đáp nấy.

"Buổi trưa hôm nay sao? Sau khi bọn cháu quay lại, Đỗ đại nhân kéo bọn cháu cùng đi ăn cơm, đã uống ít rượu, rất là sảng khoái, kể nhiều chuyện truy bắt tội phạm thú vị, còn nói rất nhiều vụ án của thành Bình Châu." Bạch Ngọc Lang mặt mày hưng phấn, rõ ràng bữa cơm này cậu ta đã ăn rất vui vẻ. "Sau đó có người đến báo, nói là phát hiện thi thể nữ nhân, đại nhân liền dẫn bọn cháu cùng đi đến hiện trường luôn." Bạch Ngọc Lang rất hưng phấn kể nhiều chuyện thú vị nghe được trong bữa ăn, Nhiễm Phi Trạch hỏi có ai rời khỏi chỗ không, giữa đường có phát sinh chuyện gì không, cậu ta đều đáp không có, và khẳng định rất chắc chắn.

Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi nhìn nhau. Quả nhiên có chứng cứ ngoại phạm, hơn nữa còn là chứng cứ thép. Không những không có thời gian tự mình động thủ, mà còn chắc chắn không có thời gian dặn dò người khác động thủ.

Vậy ông ta sắp xếp chuyện này thế nào?

Lúc này bọn Đỗ Thành Minh từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Tô Tiểu Bồi thì mỉm cười. "Tinh thần cô nương tốt hơn rồi chứ? Vừa khéo, ta vẫn còn vài vấn đề phải hỏi cô nương."

Tô Tiểu Bồi chăm chú nhìn vào mắt ông ta, gật đầu, nói: "Đại nhân đừng vội hỏi ngay, ta đột nhiên nghĩ, tên tặc nhân đó để lại thư cho ta, ta vẫn chưa trả lời hắn nữa. Đại nhân cho ta mượn bút mực và giấy trắng dùng nhé."

Đỗ Thành Minh đương nhiên không từ chối, sai người cầm bút mực, giấy nghiên đến. Tô Tiểu Bồi khua bút, vẽ ra một bức hình lớn, sau đó mang bức tranh đó hùng hổ đi đến bức tường dán bố cáo. Một đám người

https://thuviensach.vn

bám theo phía sau cô hiếu kỳ đợi xem kịch vui, giữa đường Tô Tiểu Bồi lại suýt chút nữa đi nhầm đường, may được Nhiễm Phi Trạch xách cổ quay trở lại, ai bảo cô không thuộc đường rừ trấn nha đến bức tường bố cáo kia. Nhưng lần này đi nhầm đường cũng không làm tiêu bớt khí thế của cô, trong lòng có lửa, cô rất tức giận. Cô đến trước bức tường, muốn dán tờ giấy trong tay lên, nhưng lại cảm thấy dán quá thấp không có khí thế, nên đành bảo Nhiễm Phi Trạch giúp cô.

Cuối cùng Nhiễm Phi Trạch dán tờ giấy lên cao.

Mọi người vây lại xem.

"Đây là cái gì?"

"Hình như là, dựng ngón giữa."

"Đây là ý gì?"

"Dựng ngón giữa? Chữ của cô nương xấu, vẽ cũng xấu."

"Có thể xem hiểu là được."

"Chắc chắn là thế tay dựng ngón giữa, nó có ý nghĩa gì?"

Một đám hán tử giang hồ mặc đồ cổ trang vây quanh bức tường bố cáo có dán bức hình dựng ngón giữa lên. Tô Tiểu Bồi nhìn sang Đỗ Thành Minh, quan sát biểu cảm của ông ta, nói: "Đại nhân, đây là ta lưu lại lời hỏi thăm đến kẻ để lại bức thư kia. Đại nhân yên tâm, chúng ta nhất định có thể lôi được hắn ta ra, đòi lại công đạo cho cô nương bị sát hại kia!"

"Đây là lời hỏi thăm sao?" Các hán tử giang hồ làm thế tay rất náo nhiệt, cùng đồng loạt dựng ngón giữa. Chỉ Đỗ Thành Minh không làm, Tô Tiểu Bồi cũng không làm, động tác thô lỗ thế này cô chẳng thèm làm, cô cũng không cho Nhiễm Phi Trạch làm. Cô nhìn thấy da mặt Đỗ Thành Minh hơi giật giật khi đứng giữa một đống hán tử làm thế tay dựng ngón giữa.

https://thuviensach.vn

“Co nương đã nghĩ ra được điều gì rồi, có đầu mối gì chăng?” Đỗ Thành Minh rất nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ bình thường, nghiêm túc hỏi.

Tô Tiểu Bồi cẩn thận quan sát hắn ta, là bổ đầu, thân phận này cô thực sự không ngờ tới. Nếu không phải Nhiễm Phi Trạch phát hiện việc hắn ta tỉ mỉ lén xem tư liệu của cô, sợ là cô sẽ chẳng bao giờ hoài nghi đến hắn.

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. “Ta không nghĩ ra được điều gì, không có đầu mối. Đại nhân đã tra ra được gì rồi?”

“Sơ bộ cho thấy, cô nương đó bị người ta vặn gãy cổ mà chết. Nàng ta là con gái của một hộ nông gia gần đó, buổi sáng còn êm đẹp làm việc nông trong nhà, sau trưa muốn lên trấn mua một ít vật phẩm, nào ngờ gặp phải tai họa này. Nàng ta là con gái độc nhất trong nhà, thường ngày ngoan ngoãn, mọi người đều thích, không có thù oán với ai, đã đính hôn với người họ Chu cùng thôn, mùa xuân sang năm sẽ thành thân. Bên rừng cây đó tuy thỉnh thoảng có người qua lại, nhưng không ai trông thấy nàng ta bị hại, cũng không ai nghe thấy tiếng nàng ta kêu cứu. Hỏi những người đi qua chỗ đó vào khoảng thời gian ấy, không ai thấy nhân vật khả nghi.” Đỗ Thành Minh hơi ngừng lại, hỏi: “Cô nương, hung thủ lưu lại thư trên thi thể đó cho cô nương, rồi lại cắt tóc của thôn nữ kia, cũng ám chỉ việc cô nương tóc ngắn, cô nương cẩn thận nghĩ xem, liệu có đầu mối nào không?”

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. “Thực sự không nghĩ ra được điều gì.”

“Vậy trên thư đó nói gì?”

“Chỉ hỏi thăm dọa nạt, không có thâm ý gì.”

Đỗ Thành Minh nhíu mày. “Cô nương không biết là kẻ nào làm sao? Có suy đoán gì không?”

Tô Tiểu Bồi vẫn lắc đầu. “Thự sự là có người muốn gây phiền phức cho ta, nhưng trong chuyện này ta biết được gì thì đều đã nói với các đại nhân

https://thuviensach.vn

rồi. Đến giờ đột nhiên hắn giết người, ta cũng không biết nên làm thế nào mới tốt."

Đỗ Thành Minh cẩn thận nhìn cô, cuối cùng chắp tay, nói: "Vậy thì ta sẽ tiếp tục điều tra tìm hiểu, chắc chắn sẽ bắt được tên hung thủ đó, nếu như cô nương nghĩ ra được điều gì, cứ đến báo cho ta bất kỳ lúc nào."

"Nếu như đại nhân có được manh mối, cũng xin nói cho ta biết. Ta nhất định sẽ toàn lực tương trợ."

Hai người khách khí một chặp, Đỗ Thành Minh dẫn thủ hạ cáo từ, muốn quay lại trấn nha để tiếp tục xử lý công vị. Khi ông ta hành lễ để rời đi, lúc ngẩng đầu lại nhìn hình vẽ dựng ngón tay giữa mà Tô Tiểu Bồi dán trên tường kia lần nữa, sau đó quay đầu, đi thẳng.

Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch đưa mắt nhìn nhau. Nhiễm Phi Trạch hỏi: "Thế nào rồi?"

"Nếu không phải tráng sĩ nói những điều đó, thực sự là ta đã bỏ qua rồi. Chúng ta phải tìm chứng cứ xác thực mới được."

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, chàng vẫy Bạch Ngọc Lang đến, dặn dò cậu ta chuyện liên quan đến an nguy của Tô Tiểu Bồi, bảo cậu ta trông chừng nhất cử nhất động của Đỗ Thành Minh trong khi tra án.

"Nhiễm thúc lo lắng Đỗ đại nhân tra án bất lực ư? Nhiễm thúc cứ yên tâm, còn có Tần đại nhân quan tâm đến nữa, đại tỷ là người nhà của bọn cháu, bọn cháu đương nhiên sẽ không khinh suất. Cháu sẽ cẩn thận đốc thúc Đỗ đại nhân." Bạch Ngọc Lang vô cùng nhiệt tình.

Nhiễm Phi Trạch nghiêm túc gật đầu, bỏ qua chuyện Bạch Ngọc Lang dùng từ "đốc thúc" phạm thượng không có quy củ này, dặn dò: "Địch ở chỗ tối, ta ở chỗ sáng, chớ có khoe khoang, trong lòng cháu biết rõ là được rồi, lặng lẽ trông chừng, không được biểu lộ ra ngoài. Người bên cạnh tưởng rằng cháu không bận tâm thì mới dễ dàng để cháu nhìn ra được manh mối."

https://thuviensach.vn

Lúc này không chứng không cứ, không dám để nhiều người biết hoài nghi của bọn họ, để tránh đánh rắn động cỏ, chỉ có thể điểm đến thì dừng thôi.

Bạch Ngọc Lang nghe thấy thế thì nghiêm túc suy nghĩ, gật đầu thật mạnh. "Hiểu rõ ạ. Tên hung thủ đó chắc chắn sẽ tìm cơ hội thăm dò, cháu sẽ cẩn thận quan sát."

"Chớ nói cho ai biết."

"Hiểu rồi, hiểu rồi." Bạch Ngọc Lang càng nghĩ càng thấy hưng phấn. "Cháu sẽ lập tức đi ngay. Có tin tức gì sẽ lại đến báo cho Nhiễm thúc." Cậu ta phấn khích chạy mất, được mấy bước lại quay lại kéo Lưu Hưởng, cùng nhau rời đi.

"Thế này có ổn không?" Tô Tiểu Bồi không tin tưởng Bạch Ngọc Lang lắm, cậu ta quá hấp tấp, vội vàng.

"Trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy, đợi chúng ta tìm được nhiều manh mối hơn, sẽ tính bước tiếp theo."

"Cũng phải." Chỉ dựa vào hai người là cô và Nhiễm Phi Trạch, cũng chẳng thể thấy hoài nghi là lập tức bắt người đi thẩm vấn được. Thân phận của bổ đầu xem ra đúng là có chỗ tốt.

Nhiễm Phi Trạch đưa Tô Tiểu Bồi đi gặp Lâu Lập Đông. Viện tử của Lâu Lập Đông có vẻ chỉ là nhà ở phổ thông của gia đình bình thường. Anh ta thấy Nhiễm Phi Trạch đến, liền nhíu mày, lắc đầu.

"Sao vậy?"

Lâu Lập Đông thở dài. "Huynh đệ à, không phải là ta không giúp, nhưng mấy người mà huynh nói đến kia, huynh đệ nhà ta không phân biệt được là ai."

"Không nhận ra được là có ý gì?"

https://thuviensach.vn

“Tức là những người đến hiện trường trông có vẻ phù hợp với suy đoán của cô nương, huynh đệ nhà ta đều đi xem qua một lượt, nhìn dáng vẻ cử chỉ của bọn họ, cảm thấy không có ai là kẻ khả nghi mà cậu ta nhìn thấy.”

“Không có?” Nhiễm Phi Trạch chau mày. “Đến tương tự cũng không có?”

“Nếu nói tương tự, huynh chắc cũng biết, rất nhiều người đi đường giơ tay nhấc chân đều không biểu hiện ra nét đặc trưng, dáng vẻ cũng không phải là quá khác lạ, cho nên tương tự thì đại đa số đều có thể tương tự, chỉ có điều bọn ta hành nghề trộm này, phần nhiều dựa vào cảm giác, nhìn thấy người nhiều rồi, sẽ lưu lại ấn tượng trong lòng, có thể phân biệt người khác nhau. Cho nên, không cách nào nói tương tự với không tương tự, chỉ là cảm giác mà thôi, cảm thấy trong những người ngày hôm nay có mặt, đều không phải kẻ đó.”

“Quan sai thì sao?” Nhiễm Phi Trạch vốn không muốn chỉ ra quá rõ ràng, để tránh lưu lại thành kiến cho bọn họ, người hễ có thành kiến thì sẽ nhìn cái gì cũng thấy giống. Nhưng đến giờ thì thì họ không nhận ra được một kẻ nào, chỉ đành thu hẹp phạm vi.

“Quan sai cũng đều nhìn cả rồi, ta là người thế nào chứ, rất thông minh mà, người đến hiện trường bất luận là nam hay nữ, có thân hình gần giống, đều bảo huynh đệ nhà ta nhìn qua rồi, thực sự là không có.”

Không có? Tô Tiểu Bồi nghe là đã hiểu. Cô nhìn Nhiễm Phi Trạch, chàng cũng đang nhìn cô, trong lòng hai người đều thắt lại. Thế này thì hay ho rồi, người từ Thần Toán môn đi ra không phải là Đỗ Thành Minh, buổi trưa giết thôn nữ trong rừng cây cũng không phải là Đỗ Thành Minh, vậy sẽ là ai? Nhưng ông ta đã đọc tư liệu tiếng Anh của cô, cũng có phản ứng với thế tay dựng ngón giữa.

Tô Tiểu Bồi thất vọng, khó khăn lắm mới tìm được chút manh mối, dường như lại bị cắt đứt. Không nối lại được.

https://thuviensach.vn

Cô và Nhiễm Phi Trạch ngồi trong viện tử của Lâu Lập Đông, tay chống cằm, mặt đối mặt cẩn thận ngẫm nghĩ. Lâu Lập Đông đi ra đi vào mấy lượt, thấy bọn họ vẫn đang ngồi đó, không kìm được hỏi: "Hai người vừa không nói chuyện vừa không có chuyện gì làm, ở lại chỗ ta làm gì?" Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch nhìn nhau một cái, đúng rồi, bọn họ ở lại đây làm gì, hình như là lười chẳng muốn đi nữa, ngồi đâu suy nghĩ mà chẳng giống nhau. Hai người nhìn nhau, rồi đồng thanh: "Đợi cơm."

Lâu Lập Đông há hốc miệng, hay cho câu đợi cơm, hắn chính là chân chạy việc miễn phí, chỗ tốt gì vẫn còn chưa thấy được, lúc này còn phải quản cả cơm nữa à?

"Hai ngươi… cái đôi này…" Lời nói được một nửa thì lại nuốt trở vào, chửi tên Nhiễm Phi Trạch này cái gì cũng không quá đáng, nhưng lời tục tằn không tiện dùng để mắng cô nương nhà người ta. "Nói đi, còn có điều gì yêu cầu nữa?"

Đương nhiên là vẫn còn.

Nhiễm Phi Trạch nói: "Ngươi biết Cố Khang kia đi uống rượu với bọn Tào Hạ Đông ở tửu lâu nào không? Có thể nghe ngóng tình hình một chút không? Ví dụ như ai giữa đường rời chỗ, rời đi bao lâu."

Tô Tiểu Bồi thấy Nhiễm Phi Trạch đã nhắc đến chuyện này, nên cũng nói: "Có thể làm phiền Lâu đại hiệp cũng nghe ngóng giúp một chút về tình hình gia đình của bổ đầu Đỗ Thành Minh ở thành Bình Châu không, thê thiếp nhi tôn, vân vân, có hòa mục không, Đỗ đại nhân là người thế nào, người bên cạnh có nhận xét ra sao?" Trước mắt cô và Nhiễm Phi Trạch không tiện tự mình đi thăm dò những điều này, để tránh đối phương sinh lòng hoài nghi, nếu có thể nhờ vả người khác là tốt nhất.

Lâu Lập Đông còn chưa nói gì, Nhiễm Phi Trạch đã bảo: "Ừm, còn cả những điều Tô cô nương nói nữa, ngươi cũng giúp đỡ tìm hiểu một chút đi."

https://thuviensach.vn

Lâu Lập Đông há miệng, nói không nên lời. Muôn đáp "không được", vậy đương nhiên là không được. Muốn sảng khoái đồng ý, hắn lại không cam tâm. Muốn nói gì đó làm bọn họ nghẹn lời, hắn tự thấy có lẽ mình không phải là đối thủ, muốn để cho đôi nam nữ này cảm thấy thiếu nợ, hắn lại ngại, thấy khó quá."

Hai người bọn họ làm thế nào mà phối hợp ăn ý được đến vậy. Tuổi tác đã lớn, chưa từng hôn phối, tính cách cổ quái khác người, đều thông minh có bản lĩnh giống nhau, còn mặt dày không biết xấu hổ giống nhau nữa chứ.

Tuyệt phối a, bà nội nó chứ.

Lâu Lập Đông hậm hực đồng ý, rồi xuống bếp dặn dò người làm thêm ít thức ăn, có hai kẻ không biết sĩ diện muốn ở lại ăn cơm. Nhưng đợi hắn dặn dò xong, đầu bếp thương nghị về món ăn với hắn xong, chuẩn bị đâu vào đấy rồi, quay lại viện tử thì thấy hai kẻ kia giống như vừa nói xong chuyện, cùng đứng lên.

"Sao vậy?"

"Thời gian không còn sớm nữa, bọn ta phải về thôi. Còn phải làm cơm cho cô nương ăn nữa."

Mặt Lâu Lập Đông sắp chuyển hẳn thành màu đen sì rồi, vậy còn bảo hắn lo cơm nước, là trêu đùa hắn sao?

Tô Tiểu Bồi tỏ vẻ ái ngại, nói với hắn: "Vất vả rồi, làm phiền huynh." Nhiễm Phi Trạch bổ sung một câu: "Có tin tức gì thì đến tìm ta, càng nhanh càng tốt, chuyện này không kéo dài được." Lâu Lập Đông thật muốn đưa chân ngáng lúc hắn ta đi qua bên cạnh mình, xem cái da mặt dày thế này ngã xuống đất thì có thể rách không. Đáng tiếc, oán niệm của hắn, Nhiễm Phi Trạch không thèm ngó ngàng tới, hắn còn nghe thấy kẻ không biết sĩ diện kia vừa đi vừa nói với Tô cô nương: "Tài nghệ nấu ăn của ta chắc chắn là giỏi hơn đầu bếp nhà hắn, quay về ta rán trứng cho nàng ăn."

https://thuviensach.vn

Vô sỉ quá, lời này sao hắn có mặt mũi mà nói ra được chứ? Đầu bếp nhà ai mà không giỏi hơn hắn chứ! Tên này còn từng làm chuyện mất mặt là vừa chê bai đầu bếp của Huyền Thanh phái tài nghệ không tốt xong, trời chưa sáng đã lôi người ta dậy để dạy hắn làm bữa sáng, đây chẳng phải là bí mật gì cả.

Lâu Lập Đông hậm hực, vừa nghĩ đến ủy thác của bọn họ. Được rồi, ngoại trừ điều tra việc ra vào tửu lâu của mấy người kia, hắn thuận tiện sẽ điều tra thêm về hành tung của mấy người đó trong hai ngày nay là được. Đỗ đại nhân kia, bổ đầu à, bổ đầu là đáng ghét nhất, là kẻ thù của Tặc bang bọn hắn. Phải điều tra tình hình gia trạch của hắn, thuận tiện điều tra luôn quan vận, bằng hữu và kẻ thù của hắn nữa.

Trên đường về nhà, Tô Tiểu Bồi còn nghĩ ngợi, rồi nói: "Vừa rồi đáng ra nên nói thêm với Lâu đại hiệp, bảo huynh ấy chớ hạn chế trong phạm vi mà chúng ta nói, điều tra được càng nhiều tư liệu thì càng hữu dụng."

"Nàng yên tâm, hắn tự biết. Tên đó chưởng quản Tặc bang, điểm một chút là thông."

Trong khi hai người thảo luận, Lâu Lập Đông ở trong viện nhà mình cứ hắt hơi liên tục không ngừng.

HẾT TẬP 2

https://thuviensach.vn

<<Tập 3>>

https://thuviensach.vn

Chương 22

Đêm nay, Nhiễm Phi Trạch phải đến hầm đúc ở trong núi sau nhà rèn binh khí cho Tô Tiểu Bồi. Chàng muốn tìm bọn Tiêu Kỳ đến ngồi ở phòng ngoài, trông chừng Tô Tiểu Bồi, nhưng Tô Tiểu Bồi lại cảm thấy hơi bất tiện. "Hôm nay xảy ra biết bao chuyện như vậy, ta nghĩ ta cũng chẳng thể ngủ nổi, ta muốn đi cùng chàng, có được không?"

"Trong đó rất nóng, hơn nữa, ta gõ gõ đập đập rất ồn ào, không tiện cho nàng nghỉ ngơi."

Tô Tiểu Bồi nhíu mày. Nhiễm Phi Trạch liền khuyên: "Nàng cứ hễ không ngủ được là tinh thần lại kém tỉnh táo, đâu so được với ta. Ta đúc xong sớm chút nào, nàng dùng sớm chút ấy, có vật phòng thân, ta cũng yên tâm hơn. Nàng cứ ngủ đi, tỉnh dậy là ta lại ở đây rồi."

Tô Tiểu Bồi cắn cắn môi, vẫn không muốn rời chàng. Nhưng chàng nói có lý, cô biết mình ấu trĩ, tùy tiện, chẳng nghĩ ra được lý do gì hay. Thế là cô không nói nữa, đành duỗi tay ra, kéo góc áo của chàng lại.

Trái tim Nhiễm Phi Trạch đột nhiên tan chảy. Chỉ cần một động tác nhỏ như vậy, Tô Tiểu Bồi có đưa ra bất cứ yêu cầu nào, chàng cũng đều đáp ứng cả.

Nhiễm Phi Trạch đưa Tô Tiểu Bồi đến sau núi. Sau khi vòng trái rẽ phải, họ đến trước một căn hầm nằm sâu trong núi, cửa hầm rộng mở, bên trên là giếng trời, trong hầm vừa sâu vừa rộng, cất trữ không ít đồ đạc. Ngay bên ngoài là một cái động, ba mặt hình vòng cung, mặt phía đông đặt hai lò đúc lớn, trên nóc rộng rãi, có thể nhìn thấy bầu trời sao.

Tô Tiểu Bồi không đi quá sâu vào bên trong, trong tầm mắt cô, đồ đạc ở đây đều được sắp xếp rất gọn gàng ngăn nắp, cũng rất sạch sẽ. Nhiễm Phi Trạch vào trong đi một vòng, cầm ra không ít đồ, lại bày một chiếc chõng

https://thuviensach.vn

nhỏ cho cô nghỉ ngơi, còn đưa cho cô một chiếc chăn nhỏ. Sau đó, Tô Tiểu Bồi ôm chăn, ngồi trên chõng, nhìn chàng làm việc. Lò đúc được nhóm lên, lửa nóng phừng phừng. Chàng cởi áo ra, nhanh nhẹn mà mạnh mẽ kéo ống thổi, lửa cháy rất to, ánh lửa chiếu lên cơ bắp săn chắc cùng nửa khuôn mặt góc cạnh của chàng, cánh tay vì dùng lực mà nổi đường gân, đầm đìa mồ hôi.

Tô Tiểu Bồi cảm thấy hơi buồn ngủ, đờ đẫn nhìn cơ thể cởi trần của chàng đến thất thần. Cô nhớ tới cô thôn nữ bị giết kia, tên hung thủ đúng là quá tàn nhẫn. Hôm nay cô không dám vạch rõ sự hoài nghi của mình đối với Đỗ Thành Minh, cũng không dám chất vấn hắn ta, bởi không có chứng cứ. Cô không thể làm gì được hắn, hắn sẽ còn giết nhiều người hơn nữa để cảnh cáo cô, cô không thể chịu nổi điều này, hy vọng sự bó tay hết cách của cô sẽ khiến hắn ta tạm thời hài lòng. Rồi cô cũng sẽ nghĩ ra cách để trị hắn thôi.

"Tiểu Bồi." Bỗng nghe thấy tiếng Nhiễm Phi Trạch gọi, lúc này cô mới phát hiện, chàng đã đến bên cạnh tự lúc nào.

"Nàng có nhìn ta chằm chằm như vậy thì ta cũng sẽ chẳng đỏ mặt đâu."

Hả, lời này là có ý gì? Tô Tiểu Bồi sực tỉnh, nhìn chàng thật kĩ, thân hình thực sự không tồi, nghĩ rồi cô đỏ bừng mặt.

Chàng đưa một chiếc khăn dày cho cô, cô đón lấy, chẳng hiểu gì. Chàng lại xán đến gần, gần đến mức có thể nhìn thấy rõ lớp mồ hôi trên cơ thể chàng. Tô Tiểu Bồi chợt hiểu ra, liền đưa tay giúp chàng lau mồ hôi, có chút lo lắng hỏi: "Đêm xuống lạnh lắm đó, liệu có bị lạnh không?"

"Nếu nàng cứ nhìn ta chằm chằm như vậy thì sẽ không đâu."

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ, cảm thấy ý nghĩa trong lời nói này dường như rất thâm sâu, nhưng bây giờ đầu óc cô đã trở nên mờ mịt, trong mắt chỉ toàn là cơ bắp của chàng.

https://thuviensach.vn

“Lau xong rồi!” Cô cảm thấy nóng đến phát sốt, đúng là chẳng lạnh chút nào, nóng chết mất, chỉ muốn đẩy chàng ra.

Nhưng hình như chàng không hiểu rõ ám thị của cô, trái lại còn xán đến gần hơn. Mặt chàng gần như dán sát vào mặt cô, cô vô thức lùi ra sau, cho đến lúc cụng đầu vào tường.

“Có kẻ đang nấp ở chỗ tối nhìn chúng ta.” Chàng ghé sát vào cô, thì thầm.

“Vậy sao? Ở đâu?” Cô vô cùng căng thẳng, cách một lớp chăn cũng có thể cảm nhận được sức nóng trên thân thể chàng.

“Ta có nói nàng cũng chẳng nhìn thấy được. Hơn nữa, nàng nhìn ngó xung quanh sẽ khiến đối phương nghi ngờ.”

“Là ai?”

“Không biết được. Có lẽ là môn phái giang hồ khác, cũng không hẳn là tất cả mọi người đều tin tưởng, ủng hộ những lời nàng nói, vẫn có người đang đồn nàng là yêu nữ đó. Hoặc cũng có thể đó chính là Trình Giang Dực, hung thủ đứng sau màn kia.”

“Vậy… vậy làm… làm thế nào bây giờ?” Tô Tiểu Bồi không biết mình đang căng thẳng vì lẽ gì, lúc này chàng cách cô quá gần, gần đến mức khiến tim cô đập thình thịch.

“Nếu như hắn muốn đối phó với nàng, chắc chắn sẽ hạ thủ người gần gũi với nàng trước.”

“Không!” Cô không muốn chàng xảy ra chuyện, cô nguyện để mình chết đi, quay về, rồi lại quay lại chết lần nữa cũng nhất quyết không muốn có chuyện gì xảy ra với chàng.

“Cũng còn tốt hơn là sát hại những người vô tội khác, ta có bản lĩnh, không sợ bọn chúng.” Chàng tiếp tục nói.

https://thuviensach.vn

Đầu óc Tô Tiểu Bồi trở nên mơ hồ, không hiểu rõ ý tứ trong những lời này của chàng.

"Không!" Cô vô thức lặp lại câu nói vừa rồi.

"Chúng ta gần gũi cho hắn xem." Chàng xán đến gần hơn nữa, chậm rãi, từ từ, đến mức Tô Tiểu Bồi gần như ngạt thở.

"Không!"

"Vậy thì nàng cứ đẩy ta ra đi." Chàng nói vậy, nhưng vẫn chậm rãi tiến gần về phía cô.

Đẩy chàng ra? Đẩy chàng ra! Nhưng mặt cô nóng đến mức sắp bốc cháy, trái tim không thiết đập nữa, đầu óc thì rối tung, chàng đang lừa cô hay đúng là có người đang theo dõi họ thật? Hay chàng muốn trêu chọc cô? Muốn nhìn thấy cô thẹn thùng, xấu hổ? Đẩy chàng ra ư? Có nên đẩy không?

Cô căn bản chẳng thể động đậy nổi, sau đó, môi của chàng áp lên môi cô.

Đầu óc Tô Tiểu Bồi đột nhiên đông cứng, trống rỗng.

Cô vẫn nhớ hồi học đại học, từng có một nam sinh theo đuổi cô. Gia cảnh cậu ta không tồi, lại đẹp trai, cao to, học hành giỏi giang, nhưng không hợp mắt cô, thế là cô phớt lờ. Nam sinh đó tặng hoa tỏ tình, cô từ chối, mời ăn cơm, cô từ chối, hát tình ca, cô cũng từ chối. Sau đó, trong một lần tụ tập cùng bạn học, cũng chẳng biết nam sinh đó vì cớ gì mà nổi khùng, tự cho rằng mình quá đẹp trai, cô chẳng qua chỉ là đang lạt mềm buộc chặt, nhân lúc nhốn nháo cậu ta nhào đến hôn trộm một cái vào khóe môi Tô Tiểu Bồi lúc đó đang buồn chán đứng bên cạnh xem mọi người chơi đùa. Không những thế, cậu ta còn biến đâu ra một bó hoa hồng. Đám bạn đứng xung quanh lập tức rộ lên, còn Tô Tiểu Bồi thì trả lại cho cậu ta một cái tát.

"Có hai điều." Khi đó cô nói: "Thứ nhất, từ chối chính là từ chối, *No* chính là *No*, nếu những lời này mà cậu cũng không hiểu thì một là đầu óc

https://thuviensach.vn

của cậu có vấn đề, cần phải đi khám bác sĩ, hai là cậu cố ý giả vờ không biết để lợi dụng nữ sinh, Thứ hai...” Cô chuyển ánh nhìn sang đám bạn ban nãy còn mặt mày hưng phấn, hò reo ầm ĩ, giờ đã ngây ra như tượng gỗ. “Theo định nghĩa khách quan thì thái độ này gọi là vô lễ, mọi người nhảy nhót, vui mừng cái gì? Việc này thú vị lắm sao?”

Sau sự việc này, thanh danh vốn đã không mấy tốt đẹp của cô tụt dốc không phanh, còn cậu nam sinh bị đánh kia bỗng trở nên nổi tiếng. Cũng tại ngày đó, cô vừa động thủ vừa châm chích, đã đắc tội với tất cả mọi người có mặt ở đó. Có người nói cô không biết tốt xấu, có người nói cô tự cao tự đại, có người lại nói là cô giả vờ. Bạn cùng phòng của cô chỉ biết thở dài. “Cậu rõ ràng có biện pháp xử lý tốt hơn mà.”

Không, cô cảm thấy đó là phương pháp tốt nhất rồi, không thể có cách nào tốt hơn, đối phó với lưu manh còn phải thế nào nữa đây? Nụ hôn trộm đó khiến cô buồn nôn mất mấy ngày trời, thiện cảm đối với sinh vật nam cùng độ tuổi tồn tại trên địa cầu giảm đi thêm mấy phần. Tuy sau này, nghe nói cậu nam sinh đó đã có một cuộc sống hôn nhân mỹ mãn, rất thương yêu bà xã, thành công trong sự nghiệp, là người thành đạt... đi chăng nữa, cô vẫn cảm thấy khi đó, cô xử trí không thể tốt hơn, cô không hề hối hận về việc đã đánh cậu ta, từ chối cậu ta.

Đối phó với lưu manh thì không thể có bất cứ sự mềm lòng nào, nếu gặp phải kẻ quá đáng hơn thì cô nhất định còn hung dữ hơn thế. Nhưng mà bây giờ, lại có gã lưu manh nữa hôn cô rồi, còn là một nụ hôn lưu luyến không rời.

Mà cô thì sao, đừng nói tới chuyện hung dữ hơn, ngay cả trái tim cô cũng quên cả đập, tứ chi không còn chút sức lực, không thể cử động nổi, chỉ biết ngốc nghếch để mặc cho chàng hôn.

Cô vẫn đang cầm chiếc khăn lau mồ hôi cho chàng, hơi nóng trên người chàng giống như đang bao bọc cả cơ thể cô, hơi thở nam tính của chàng rất sạch sẽ, cô không cảm thấy đáng ghét chút nào.

https://thuviensach.vn

Bỗng nghe "cạch" một cái.

Cô nhíu mày, lẩm bẩm dưới môi chàng: "Va răng rồi!"

Nhiễm Phi Trạch dừng lại, nhướng mày, nói: "Có phải nàng đang gặm xương đâu mà va răng."

"Đúng là va răng mà." Cô nói với giọng thành thực.

Mặt Nhiễm Phi Trạch đỏ ửng lên, chàng hy vọng cô không nhìn thấy. Cô nương này làm sao vậy nhỉ, không thấy chàng cũng đang rất căng thẳng, rất cẩn trọng, e dè sao? Chàng đã luyện tập chuyện này bao giờ đâu, sao có thể không vụng về cho được, sao cô không thể bao dung một chút, coi như không biết không được sao? Nói thẳng với vẻ nghiêm túc thế này, thật là tổn thương người ta biết nhường nào!

Va răng, va răng thì sao chứ, cô mím miệng chặt như vậy, sao có thể không va cho được?

Chàng lườm cô, còn cô thì nhăn mặt nhìn chàng.

Cô nương thật là biết giày vò người khác đó!

Rốt cuộc thì chàng không vui cái gì chứ? Người bị vô lễ là cô, được chưa nào?

"Nàng đến đây!" Chàng ngồi lên trên chõng, một tay dùng lực kéo cả cô lẫn tấm chăn vào lòng. "Việc học tinh thông là nhờ cần cù, phấn đấu, ta không tin là lần nào cũng sẽ va phải răng của nàng."

Gì vậy? Tô Tiểu Bồi thấy không mấy hài lòng với động tác thô lỗ của chàng. Nhưng Nhiễm Phi Trạch rất nhanh đã sáp đến, sự không vui vẻ của cô còn chưa kịp hình thành thì đã bị chàng đánh tan. Lần này chàng rất dịu dàng, khiến cô mềm nhũn dựa vào lòng chàng, tỏ ra rất hài lòng. Chàng nhếch môi cười cười, nhỏ giọng nói: "Ta cũng thích."

https://thuviensach.vn

Cũng? Đầu óc Tô Tiểu Bồi vẫn còn chìm trong mơ hồ, cô đã nói là cô thích sao?

Sau một hồi, cô thấy hơi khó thở, hô hấp gấp rút, người nóng rực, lòng bàn tay của chàng chuyển từ phần eo lên phía trên, vuốt ve lưng của cô, giống như đang vỗ về, lại giống như khen ngợi. Động tác nhỏ này khiến cô choáng váng, ngất ngây, cảm thấy dễ chịu khác thường. Cô nghe thấy tiếng khe khẽ phát ra từ cổ họng chàng, giống như một chú mèo lớn đang ngáy ngủ.

Tô Tiểu Bồi đột nhiên muốn bật cười, mèo lớn, đúng là rất giống. Cô liền duỗi tay, xoa xoa đầu chàng.

Nhiễm Phi Trạch ngừng lại, tách ra một chút lườm lườm.

Cô vội vàng thở dốc. Chàng hỏi: "Xoa đầu là có ý gì?"

Hả, không biết nữa, cô chỉ thuận tay thế thôi. Tráng sĩ tiên sinh, khuyết điểm của chàng nhiều thật đó.

Nhiễm Phi Trạch thấy không mấy hài lòng với biểu cảm của cô. Chàng kéo tay cô đặt lên eo chàng. "Đừng có xoa đầu, ta đâu phải trẻ con, ôm lấy ta mới là đúng đắn."

Tráng sĩ à, việc này có chỗ nào toát ra vẻ đứng đắn chứ?! Nhưng cô chưa kịp phản kháng, đã bị chàng điều chỉnh tư thế, sau đó môi chàng lại áp đến. Lần này chàng thành thục hơn rất nhiều, không va phải răng của cô nữa, còn tỏ ra rất dịu dàng.

Không phải là chàng thực sự muốn dốc sức luyện tập đấy chứ? Tô Tiểu Bồi hơi giận, véo vào eo của chàng, nhưng thịt chỗ vùng eo chàng rất chắc, không véo nổi, thân thể của chàng hơi rung lên một chút sau đó chàng đáp trả lại cô, cũng véo lên eo cô một cái, cô buồn đến mức co rúm lại, chàng liền mỉm cười xấu xa. Cô giãy giụa, chàng vỗ về, ôm cô chặt hơn, đôi môi càng dịu dàng, khiến cô yên tĩnh lại. Cô thích chàng dịu dàng với cô, cũng thích mùi hương của chàng, chỉ có một điểm xấu nhỏ chính là cô không thở

https://thuviensach.vn

nổi. Cô đang mơ hồ, vừa mới hưởng thụ được một chút, chàng lại nghịch ngợm véo lên eo cô cái nữa, cô không hề phòng bị, co rúm lại, suýt chút nữa thì nhảy dựng lên. Chàng bật cười khanh khách, Tô Tiểu Bồi dường như nghe thấy có tiếng chú chim bị dọa cho giật mình, sải cánh bay đi mất.

Cô bực bội, đâm vào lưng chàng, âm thanh đó giòn vang, không hề nhỏ hơn tiếng cười của chàng, chàng càng cười lớn tiếng hơn, cô tức đến mức đỏ mặt tía tai.

Giữa nửa đêm, trong núi sâu rừng già, cười như thế khác nào dọa người!

Đúng rồi, chẳng phải có người đang theo dõi bọn họ sao? Bọn họ như thế này…chẳng phải đã bị người ta nhìn thấy hết rồi sao!

"Tráng sĩ" Cô nghiêm túc nói.

"Tiểu Bồi." Chàng thu lại dáng vẻ bông đùa, cố tỏ ra đoan chính, nhưng đôi mắt mang ý cười vẫn lộ ra tâm trạng vui vẻ, sảng khoái.

"Vừa rồi chàng nói có người đang nhìn chúng ta."

"Ừm." Chàng gật đầu, khóe miệng vẫn treo nụ cười, đôi mắt cong cong, sáng đến mức khiến tim cô đập thình thịch.

"Vậy mà chàng còn như thế này sao?" Nếu bây giờ chàng đang mặc áo thì chắc chắn cô đã tóm lấy áo của chàng mà lắc liên hồi. Nhưng bây giờ không thể làm được động tác này, khí thế của cô bỗng giảm đi vài phần, thật đáng tiếc!

"Không ai nhìn đâu." Chàng chọc ngón tay lên gò má đỏ hồng của cô. "Dáng vẻ của cô nương động lòng người thế này, ta há có thể để người khác đến nhìn trộm sao?"

Cô đẩy tay chàng ra, dùng ánh mắt ra hiệu cho chàng nghiêm chỉnh một chút. "Vậy vừa rồi là chàng dọa ta?"

https://thuviensach.vn

“Ta chưa từng dọa nàng, đúng là có người bám đuôi. Ta đốt lò thế này, khó tránh khỏi gây ra động tĩnh khiến người ta chú ý. Những câu nói kinh thiên động địa của nàng cũng dễ bị người ta nghi hoặc. Có người bám đuôi chẳng phải là chuyện đương nhiên hay sao? Có điều chúng ta vừa bắt đầu gần gũi, bọn họ liền đi rồi. Chắc là biết xấu hổ nhỉ?!”

Mặt Tô Tiểu Bồi cứng đờ. Còn là “bọn họ”? Không phải chỉ có một người? Nhìn thấy bọn họ như thế này thì liền đi? Còn là biết xấu hổ nên đi?

Vậy người ta biết xấu hổ, tráng sĩ tiên sinh, tại sao huynh lại không biết vậy? Được rồi, được rồi, cô cũng có một phần trách nhiệm vì đã dung túng chàng. Cô có lỗi!

“Vậy những kẻ bám đuôi ấy là ai? Tráng sĩ không kiểm tra một chút sao? Có phải chính là kẻ chủ mưu phái đến không? Có lẽ bám theo hắn ta sẽ tìm được đầu mối.”

Cuối cùng Nhiễm Phi Trạch cũng nghiêm túc trở lại nhưng lời nói lại không phù hợp với vẻ nghiêm túc ấy. “Lời cô nương nói rất phải, cô nương không lo lắng đến thanh danh của mình, lại bận tâm đến đầu mối vụ án, thật đúng là là nữ trung hào kiệt. Ta đây bản lĩnh không kém, kiến thức cũng không ít, rất xứng với cô nương”

“Tráng sĩ!” Tô Tiểu Bồi nghiến răng.

Nhiễm Phi Trạch cười ha ha, vội vàng nói: “Ta có nhờ một người bằng hữu âm thầm quan sát, phát hiện kẻ nào khả nghi là sẽ bám theo luôn. Có điều, ta đoán nếu như có nhiều người theo dõi thì người của bên ta cũng không tiện bám theo từng người, hơn nữa kẻ chủ mưu kia chắc cũng đã cân nhắc đến chuyện này rồi, muốn dùng phương pháp này để bắt được hắn sợ là không dễ, nhưng tốt xấu gì cũng có vài chuyện để làm, cứ thử xem nhỉ?”

“Bằng hữu?” Vậy là không chỉ có những người của đối phương kia, mà cả người của bọn họ cũng nhìn thấy bọn họ thân mật rồi sao? Đối phương

https://thuviensach.vn

thì thôi cũng đành, nhưng còn bằng hữu…Sau này cô còn mặt mũi nào nhìn người ta nữa đây?

"Yên tâm, yên tâm, khi chúng ta bắt đầu gần gũi thì mọi người cũng đi luôn rồi, chắc là bọn họ tự tìm vài mục tiêu để bám theo."

"Bọn họ?" Tô Tiểu Bồi thực sự không dám nghĩ nữa, lần này cô mất thể diện đến mức nào rồi đây. "Của Huyền Thanh phái sao?" Phải hỏi một chút mới được.

Nhiễm Phi Trạch lắc đầu.

"Phái của Lâu đại hiệp kia à?"

Nhiễm Phi Trạch lại lắc đầu.

"Không phải là bọn Lão Lục chứ?"

Nhiễm Phi Trạch lại lắc đầu. "Những người này đều đã diễu khắp nơi trong trấn Võ, gần đây chúng ta tiếp xúc quá nhiều với bọn họ, sợ là kẻ chủ mưu kia cũng biết rõ, bọn chúng đương nhiên sẽ đề phòng, phải thường xuyên thay người mới được."

"Đó là người ta chưa từng gặp sao?"

"Ừm, tạm thời chưa để cô nương gặp."

Tô Tiểu Bồi thở phào một hơi, cảm thấy cơ mặt dãn ra một chút. Hy vọng trong thời gian ngắn cũng không cần phải gặp, như vậy cô có thể tự nhiên thêm một chút.

"Tiểu Bồi." Nghe chàng gọi, cô ngẩng đầu nhìn chàng. "Hiện giờ xung quanh không có ai, chỉ có nàng và ta, trăng thanh gió mát, khung cảnh tươi đẹp, chúng ta luyện tập nữa nhé?"

Luyện cái gì? Tô Tiểu Bồi chỉ mất một giây liền bừng tỉnh, đánh "bốp" một cái vào cánh tay chàng. Được đằng chân lân đằng đầu, da mặt đúng là dày quá thể, đánh chàng nhưng lòng bàn tay cô còn đau hơn, sau đó chàng

https://thuviensach.vn

còn cười, cười đẹp như vậy để làm cái gì chứ? Nếu chàng mặc âu phục, hẳn là rất đẹp trai, ừm, hiện giờ không mặc cũng đã đẹp trai rồi.

Khoan đã, cô đang nghĩ gì vậy?

Môi của cô lại bị hôn rồi, nam nhân đang hôn cô còn lẩm bẩm: "Nếu không đồng ý thì có thể đẩy ta ra, ta rất dễ thương lượng."

Chàng tưởng cô sẽ không đẩy sao? Tô Tiểu Bồi đẩy chàng ra, nữ nhân dù có thích một nam nhân đến đâu thì cũng phải giữ khí phách.

Nhưng cô không cử động được. Chàng nói có thể đẩy, nhưng chàng ôm chặt như thế này làm gì chứ, giữa "có thể đẩy" và "không đẩy nổi" có quan hệ logic gì à? Tráng sĩ tiên sinh, có thể nói lý với huynh được không? Cô lại véo chàng một cái, nhưng không véo được, đổi sang cào cấu, nhưng cũng không nỡ dùng lực quá mạnh, chỉ khẽ gãi gãi, để chàng biết cô đang bất mãn.

Chàng lại cười cười rồi thả bờ môi của cô ra, nói với cô một câu: "Nhớ nhắc ta sửa móng tay cho nàng"

Thật đáng ghét!

Cô không đẩy chàng ra nữa, cùng chàng luyện một hồi, hai hồi... Ưm, dù sao thì luyện thêm một chút cũng tốt. Chàng hôn càng lúc càng lão luyện, cô thích chàng dịu dàng như vậy, hóa ra hôn không buồn nôn chút nào, chỉ là phải xem đó là ai. Trước đây, cô cho rằng đàn ông đầy người đầm đìa mồ hôi cũng rất buồn nôn, hóa ra cũng không phải, chỉ là phải xem đó là ai.

Cô ôm chặt lấy chàng, cảm nhận hai trái tim cùng hòa chung một nhịp.

Cuối cùng chàng cũng kết thúc nụ hôn, áp trán lên trán cô, nói: "Bất luận nàng có thể ở lại đây bao lâu, bất luận sau này nàng và ta sẽ gặp phải chuyện gì, Tiểu Bồi, ta muốn nàng biết, ta không có cách nào, ta không khắc chế nổi. Thích chính là thích thôi! Có biết bao cô nương ở cùng thế

https://thuviensach.vn

giới với ta, họ sẽ chẳng đột nhiên mà biến mất, nhưng ta không thích. Ta đã gặp được nàng, ta rất mừng vì ta có thể gặp được nàng. Những điều này không phải là lỗi của nàng. Ta muốn nàng biết, ta thích nàng, rất thích nàng, đây không phải là lỗi của nàng."

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, buồn bã tự trách: "Lúc đầu nếu như không phải là ta lừa chàng, nếu như chàng biết được lai lịch của ta, có lẽ sẽ không như thế này."

"Có lẽ ta sẽ càng thích nàng nhanh hơn, có lẽ ta sẽ không rời xa nàng khiến nàng bị hại, ta sẽ không giúp nàng đưa thư tìm người đó, ta sẽ đề phòng gã Trình Giang Dực kia. Nhưng ta vẫn sẽ thích nàng, vẫn vì nàng mà vui mừng. Có lẽ nàng sẽ không quay về, có lẽ ta có thể thuyết phục được nàng lấy ta."

Nhiều có lẽ như thế này...

"Không có "có lẽ" gì cả." Cô vùi đầu vào lồng ngực chàng.

"Đúng, không có "có lẽ". Cho nên nàng có thể trách cứ bản thân mình thế nào chứ? Nàng làm thế nào thuyết phục chính mình chỉ có tâm ý là được?" Chàng nâng cằm cô lên, nhìn vào mắt cô. "Ta không thể, ta không làm được. Ta không có cách nào bằng lòng với chuyện chỉ có tâm ý là được."

Cô không biết phải nói thế nào đây, cô cũng không làm được, cô không thể nào lấy chàng, phải có lòng dạ tàn nhẫn bao nhiêu mới có thể lấy chàng rồi sau đó phủi mông biến mất?

Nhưng chàng không nhắc đến chuyện bảo cô lấy chàng, chỉ nói: "Ta chỉ là muốn nàng biết những điều này."

Biết được chàng yêu cô, biết được chàng không có cách nào kháng cự, vậy là được rồi.

Như vậy là được?

https://thuviensach.vn

“Ta...” Tô Tiểu Bồi hé miệng, nhưng hồi lâu sau cũng không biết phải trả lời thế nào, cuối cùng nói: “Ta nhận được rồi.”

Cô nhận được tâm ý của chàng rồi.

Câu nói này khiến chàng mỉm cười.

Nụ cười của chàng khiến trái tim Tô Tiểu Bồi loạn nhịp, đột nhiên cô cảm thấy con người Nhiễm Phi Trạch này cả ngày đùa cợt không nghiêm túc là có lý do, vì khi chàng thực sự nghiêm túc, sẽ khiến người ta khó mà né tránh được.

“Chàng và ta tâm ý tương thông.” Cô nhắc lại lần nữa. Đối với cô mà nói, cách biểu đạt “rất thích” không đủ để miêu tả tình cảm của cô đối với chàng, mà mấy chữ “ta yêu chàng” đối với chàng mà nói, có lẽ còn chẳng sâu sắc bằng từ “thích”. Cho nên cô lựa chọn câu nói “chàng và ta tâm ý tương thông”, chàng đối với cô thế nào, cô cũng là như vậy, chắc chắn chàng sẽ hiểu rõ.

“Ta nhận được rồi.” Chàng học theo lời nói của cô, cười rất thoải mái.

Nụ cười này vỗ về trái tim cô, cùng cô tiến vào giấc ngủ, cứ coi như nửa đêm còn lại chàng đập sắt đúc đồ ồn ào, cũng không ngăn nổi việc cô tiến vào giấc mộng.

Khi Tô Tiểu Bồi thức dậy thì đã thấy mình ở trong phòng ngủ, trong thoáng chốc cô cảm thấy mình đang nhìn trần nhà trong phòng ngủ thời hiện đại, chiếc giường cô nằm cũng là chiếc giường Simmons quen thuộc. Cô giật thót mình, ngồi bật dậy, chớp mắt, lắc đầu, phát hiện mình vẫn đang ở trong căn phòng nhỏ của Nhiễm Phi Trạch.

Vừa rồi là ảo giác sao?

Tô Tiểu Bồi khẽ than, lẽ nào áp lực tâm lý của cô lớn đến mức này rồi?

https://thuviensach.vn

Cô định thần, nhìn ngó xung quanh. Đúng là căn phòng mà cô đang sống, cửa sổ và cửa chính đều đang đóng. Lắng tai nghe, còn có thể nghe thấy tiếng Nhiễm Phi Trạch đang nói chuyện cùng ai đó ở phòng ngoài. Trời sáng rồi sao? Chàng đã đưa cô quay về khi nào, sao cô không hề hay biết. Cô nhảy xuống giường, chỉnh sửa y phục, rửa mặt sạch sẽ, soi gương đồng chải tóc, sau đó nghe thấy hình như người ở bên ngoài đã rời đi rồi. Tiếp đó là tiếng gõ cửa.

Tô Tiểu Bồi vội chạy ra mở, cô biết người gõ cửa nhất định là Nhiễm Phi Trạch.

Đúng là Nhiễm Phi Trạch thật, chàng nhìn thấy dáng vẻ hào hứng của cô thì không kìm được mỉm cười. "Sắp trưa rồi."

"Chàng không ngủ chút nào sao?" Tối qua, lúc cô đã chìm vào giấc ngủ, chàng vẫn đang đúc binh khí cho cô, hôm nay dậy thì lại thấy chàng đang tiếp khách. Chàng chẳng được nghỉ ngơi, cô bỗng nhiên cảm thấy đau lòng "Ta có ngủ một lát." Chàng không kìm được kéo cô đến, khẽ chạm nhẹ lên môi, sau đó cảm thấy chưa thỏa mãn lắm, liền ôm chặt lấy, hôn một cái thật sâu.

Tô Tiểu Bồi đỏ bừng mặt, sau nụ hôn đó, cô ngại ngùng nhìn chàng, cũng chẳng biết mình xấu hổ vì gì nữa, vô thức chuyển chủ đề, hỏi: "Vừa rồi là ai đến vậy?"

"Người của Bạch gia trang."

Mắt Tô Tiểu Bồi bỗng sáng lên. "Có tin tức về La Bình rồi à?"

Nhiễm Phi Trạch gật đầu. "May mà đến kịp."

"Sao vậy?"

"Ngục thất đó xảy ra hỏa hoạn, chết không ít người. May mà Lão Tứ đã giành được sự tín nhiệm của La Bình, đưa được hắn ta ra ngoài rồi."

"Bọn chúng có phát hiện ra hắn đã trốn không?"

https://thuviensach.vn

“Lão Tứ bày thi thể giả, lại là bị lửa thiêu mà chết, chắc không dễ nhận ra, bọn chúng cũng không đoán ra được hắn còn sống.”

“Vậy có hỏi được điều gì từ chỗ hắn không?”

Nhiễm Phi Trạch lắc đầu. “Hắn nói đúng là có kẻ dạy hắn phương pháp đe dọa và khống chế con tin, nhưng sau này kẻ đó không đến tìm hắn nữa, hắn cũng không biết kẻ đó rốt cuộc có thân phận thế nào. Lão Tứ có hỏi qua tướng mạo, đặc trưng, xác định kẻ đó đã dịch dung và giả trang, nhưng thân hình tráng kiện, không hề giống với Đỗ Thành Minh.”

Tô Tiểu Bồi chau mày lại “Không phải hắn ư?”

Nhiễm Phi Trạch nói: “Ta bảo bọn họ tạm giấu La Bình trước, sau này phải để hắn ta nhận người, hơn nữa, có thể dùng hắn để lập kế “mời ông vào nồi”. Bạch gia trang bên kia và huyện quan cũng sẽ truy ra việc nhà lao bị cháy này, nếu có manh mối gì thì cũng là có thêm một đầu mối để truy, tra ra kẻ chủ mưu.”

“Mời ông vào nồi?”

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, chỉ vào bức tường tư liệu của Tô Tiểu Bồi. “Chữ của cô nương viết, chẳng phải chỉ có Trình Giang Dực kia mới có thể hiểu được sao? Nếu như hắn là kẻ chủ mưu của những việc này, vậy tin tức La Bình chưa chết sẽ có tác dụng nhất định với hắn.”

Trong một căn phòng ở nơi khác, cũng có người đang bàn luận về La Bình.

“Chính xác là hắn đã chết?” Đây là giọng nói của Đỗ Thành Minh

“Đúng, vẫn còn cách ngày hắn bị hành hình hơn một tháng, để tránh phát sinh biến cố vẫn nên tiễn hắn lên đường sớm một chút mới tốt.”

“Bọn Tô Tiểu Bồi chưa từng liên lạc với hắn sao?”

https://thuviensach.vn

“Chắc là chưa từng, những môn phái có tiếp xúc gần gũi với bọn họ vẫn luôn ở trấn Võ, tin tức nhận được từ các bên xác nhận không có người nào chạy đến phía trấn Thạch Đầu kia cả, cũng không nghe thấy có ai nói đến chuyện của La Bình này. Đây chỉ là một nhân vật nhỏ, chẳng phải lúc đầu tiên sinh cũng chỉ điểm cho ta không cần phải tốn công tốn sức đối với kẻ này, ta suýt chút nữa cũng quên hắn rồi. Bọn Tô Tiểu Bồi chưa chắc đã nghĩ đến hắn đâu. Tóm lại đa tạ tiên sinh chỉ điểm, diệt trừ hậu họa cũng thấy vững tâm hơn nhiều.”

“Ừm, vững tâm hơn là tốt. Trò chơi vừa mới bắt đầu, ta không muốn chưa chơi được gì thì đã chẳng còn gì để chơi nữa.” Đỗ Thành Minh xoa xoa chiếc chặn giấy trên bàn.

“Vâng.” Kẻ đáp lời cung kính cúi đầu hành lễ.

“Lần trước vừa định chơi một chút thì xảy ra tai nạn.” Ngữ khí của Đỗ Thành Minh bỗng thay đổi, có vẻ hơi đau lòng.

“Đứa trẻ Linh Nhi này thực là quá không hiểu chuyện, chắc ngươi không trách ta đấy chứ?”

“Tiên sinh nặng lời rồi, đúng là Linh Nhi đã quá lỗ mãng, không nên hạ thủ với Tô Tiểu Bồi, nàng ta biết rõ kế hoạch của tiên sinh vậy mà còn làm thế, đúng là không nên.”

“Ngươi có thể hiểu rõ là tốt, nếu như không nghe lời, sau này sẽ chẳng còn cách nào dùng nữa. Hiểu chuyện, trung thành, nghe lời, như vậy ta mới có thể bảo vệ được các ngươi, trợ giúp các ngươi đạt được sở nguyện. Giống như Phó Ngôn đó mới là hiểu biết, cậu ta biết rõ nếu như rơi vào tay của Tô Tiểu Bồi, chắc chắn sẽ bị ả ta hỏi ra chuyện, nên đã sớm tự mình kết liễu, đây mới là kẻ thấu hiểu đại cục. Còn biết dọa dẫm ả ta một chút trước khi chết, ha ha, thật thú vị, ả ta đã bị dọa cho một phen không nhẹ.”

“Vâng.”

https://thuviensach.vn

“Đáng tiếc ta không được nhìn thấy. Nhưng mà biểu cảm khi ả ta nhìn thấy thôn nữ kia, thực sự rất vừa lòng ta. Vừa nôn vừa khóc thật tốt!”

“Vâng.” Kẻ đáp lời lại lần nữa cung kính cúi đầu hành lễ.

“Nhưng La Linh Nhi làm vậy cũng không phải là hoàn toàn sai, nên nói đó là sai sót ngẫu nhiên, đánh bừa mà trúng, nếu không phải như vậy thì ta thực sự không biết Tô Tiểu Bồi cũng có bản lĩnh thông thiên này. Chết đi sống lại, thật lợi hại! Ta có nằm mơ cũng không thể nghĩ được ả lại có khả năng này, còn tưởng ả ta chết rồi sẽ chẳng còn gì thú vị nữa, đâu ngờ bây giờ lại càng thú vị hơn.”

“Tiên sinh, ả ta sẽ là trở ngại lớn.”

“Hoảng gì chứ, ta biết nội tình của ả ta, còn nhiều hơn cả điều ả ta nghĩ. Ả ta tự cho là mình giỏi giang, tự tin thái quá.” Đỗ Thành Minh lại xoa xoa chiếc chặn giấy trên bàn, như thể nó chính là Tô Tiểu Bồi, mặc cho hắn ta chơi đùa trong tay. “Ngươi không biết trước đây ả ta phô trương thế nào đâu, chí khí hăm hở, tuổi trẻ tài cao à, không ngờ rằng lại đến nơi này. Ả ta có thể chết đi sống lại, giết ả ta cũng chẳng có ý nghĩa gì, ta phải để ả ta mỗi một ngày đều sống trong sợ hãi, không biết bám víu vào đâu. Ha ha...”

Hắn đột nhiên cười lớn. “Ngươi có biết ả ta làm gì không? Chuyên gia tâm lý. Ngươi nói xem, bức một chuyên gia tâm lý đến phát điên, sẽ thú vị lắm nhỉ?”

Kẻ kia không đáp lời, hắn không hiểu rõ lắm chuyên gia tâm lý có nghĩa là gì, không biết nên nói thế nào mới phải.

Đỗ Thành Minh tự cười vui vẻ một hồi rồi đột nhiên hỏi: “Hôm qua ả ta đã làm gì?”

“Cũng không có gì quá đặc biệt. Sau khi từ tường bố cáo đó rời đi, ả đến biệt viện của Tặc bang, sau đó vào buổi tối, Nhiễm Phi Trạch đốt lò. Chắc là bọn chúng có việc phải cầu đến Lâu Lập Đông, mà Nhiễm Phi Trạch thì không thể không nhanh chóng đúc Quỷ Thủ cho Lâu Lập Đông,

https://thuviensach.vn

bởi hắn ta luôn kêu ca Quỷ Thủ đã để lâu ngày quá rồi. Đến giờ không chỉ có một nhà theo dõi động tĩnh của bọn Tô Tiểu Bồi nữa nên bọn chúng cũng chẳng làm ra được chuyện gì quá lớn. Tiên sinh nói rất đúng, ả Tô Tiểu Bồi đó tự cao tự đại, tỏ ra bản lĩnh, tuy suy đoán trúng được tám, chín phần mười, nhưng không phải tất cả các môn phái đều phục. Huống hồ theo như lời các môn phái nói thì ả bảo mọi người điều tra, quan sát người trong môn phái của mình lẫn người của những môn phái khác, nhưng bọn họ là ai chứ, đều là những người có chút tiếng tăm, ai thèm ngó ngàng đến ả, trái lại họ sẽ càng đề cao cảnh giác và quay ngược lại theo dõi nhất cử nhất động của ả. Chúng ta cũng đỡ được không ít việc. Hơn nữa, phạm vi ả hạn định là người trong võ lâm, tiên sinh và võ lâm nước sông không phạm nước giếng, chẳng ai có thể ngờ đến tiên sinh."

Đỗ Thành Minh cười lạnh, "Tô Tiểu Bồi như thế này chính là thông minh lại bị thông minh hại, ả ta làm việc cứng nhắc, áp dụng những thứ của thời hiện đại vào thời này, tưởng rằng cũng được sao? Cứ để ả ta chơi một chút."

"Nhưng hình vẽ ả ta dán trên tường bố cáo hôm nay lại có ý là muốn lôi hung thủ thật sự ra, tiên sinh không lo lắng sao?"

"Nhìn lại xem. Ả ta nhìn thấy thi thể đó thì đã sợ đến mức nôn ọe, điều này không thể giả vờ được, còn vẽ bức hình xấu xí, nói vài lời ngốc ngếch thì rất dễ giả vờ, chắc ả muốn phô trương thanh thế đấy thôi. Ta hỏi ả dự tính thế nào, ả cũng chẳng nói ra được. Ả căn bản là chẳng có cách nào." Hắn gõ gõ vào chiếc chặn giấy đó. "Nếu không phải là ả không có biện pháp thì chính là ả đã nghi ngờ ta rồi. Dù sao ta trông cũng giống với miêu tả chân dung tội phạm của ả, nhưng mà người giống cũng quá nhiều, Giang Vĩ Anh, Tần Đức Chính, có ai không có điểm giống chứ?"

Những lời này của hắn lại khiến kẻ tiếp chuyện kia không hiểu lắm, hắn không nói gì, chỉ lắng nghe.

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành Minh yên lặng một lát rồi lại nói: "Điều đáng tiếc là sau những việc xảy ra, tinh thần của ả vẫn có vẻ không tồi, còn khá lý trí, ta nghĩ ban đêm chắc ả cũng không bị mất ngủ thật là đáng tiếc!"

"Nghe nói, đêm qua, Nhiễm Phi Trạch và ả đã thân mật trong hầm đúc."

"Hừ!" Đỗ Thành Minh cười lạnh. "Ả cũng thoáng thật đó. Cũng phải, có nam nhân chiều chuộng ả, lạc thú của ta cũng giảm đi nhiều. Ả đã phân tâm thì sẽ không gắng sức chơi với ta nữa."

"Tiên sinh muốn động thủ với Nhiễm Phi Trạch?"

"Động thủ là chuyện đương nhiên, có điều nếu không nghĩ ra được cách nào hay ho thì chẳng còn gì thú vị nữa?"

"Con người hắn ta không dễ đối phó. Độc lập hành động, vô cùng cố chấp, cũng không nghe nói có nhược điểm gì."

"Là con người ắt sẽ có nhược điểm, nhược điểm chính là dục vọng. Trong tình huống thông thường, nhược điểm của nam nhân không phải là quyền thế thì chính là nữ nhân. Nhược điểm của Nhiễm Phi Trạch, sớm đã bày rõ ràng trước mặt chúng ta rồi."

"Vậy…"

Đỗ Thành Minh ngẫm nghĩ hồi lâu, gõ gõ ngón tay lên mặt bàn. "Giết thêm một người nữa, cách xử trí giống như lần này, cắt tóc ả đi, để ả khi chết nhất định phải lộ ra vẻ kinh sợ, sau đó lưu tờ giấy này lại trên cơ thể." Hắn viết xuống tờ giấy một chữ *"Two"* rồi đưa qua.

"Đây là ý gì?"

"Ả ta đương nhiên sẽ hiểu." Đỗ Thành Minh không nói đáp án, cảm thấy có vài chuyện chỉ cần hắn và Tô Tiểu Bồi biết là đủ, mà chuyện hủy diệt ý chí của Tô Tiểu Bồi khiến hắn cảm thấy hết sức vui sướng.

"Bảo ai động thủ bây giờ?"

https://thuviensach.vn

“Đổi một kẻ khác đi, một là để mọi người cùng được chơi, hai là, như thế thì Tô Tiểu Bồi càng chẳng tìm được gì.”

Hiện đại.

Nguyệt Lão số 2238 đang ngồi trên chiếc ghế bên đường viết ghi chép về cuộc gặp gỡ của một đôi uyên ương vừa mới được chứng kiến. Đột nhiên nhật ký vang lên hai tiếng tút tút, anh ta viết vội vài dòng rồi nhanh chóng thoát ra khỏi trang ghi chép, đọc tin tức cảnh báo.

“Cái gì vậy?” Anh ta đập bồm bộp vào chiếc máy. “Mày đùa tao sao? Tại sao lại suýt chút nữa thì quay lại nhưng lại không quay lại? Mày *Bug* rồi à?” Anh ta ấn tít tít trên bàn phím, đăng nhập vào hệ thống kiểm tra, hồi lâu mà vẫn không tra ra được vấn đề.

“Không phải chứ, tìm thấy thì quay lại, không tìm thấy thì không quay lại, kẹt lại đó là sao? Lẽ nào cô ấy gần chết nhưng lại không chết giống như lần trước, mà quay lại chạy khắp hệ thống rồi? Tô Tiểu Bồi, số lần chết của cô có thể xin ghi nhận vào kỷ lục Guinness rồi đó, cô cố gắng đi!” Nghĩ một chút, anh ta lại vỗ vỗ chiếc máy. “Còn mày nữa, mày cũng cố gắng đi, chắc hẳn mày cũng không muốn cả ngày bị người ta chửi là hệ thống bỏ đi đúng không? Không thể trách thái độ của Tô Tiểu Bồi không tốt, mà mày thực sự quá nát, tao còn luôn bị đổ thừa trách nhiệm nữa, tao là Nguyệt Lão chăm chỉ cần cù, đáng tin cậy thế nào cũng chẳng có ai biết.”

Anh ta thở dài, ngẩng đầu lên, trên đường xe cộ tấp nập, ánh mặt trời xuyên qua tán lá chiếu xuống mặt đất, anh ta lại thở dài, cúi đầu nhìn số liệu về Tô Tiểu Bồi được điều chỉnh trên sổ ghi chép, trong hệ thống hiển thị tất cả mọi thứ của cô đều bình thường. “Hiện tại cô thế nào rồi? Tô Tiểu Bồi. Đừng quên thời gian của cô không còn nhiều nữa, cô cũng không muốn dây tơ hồng của mình bị đứt đúng không? Cố lên, cố lên!”

Hai ngày sau, lại có một thi thể nữ nữa được phát hiện.

https://thuviensach.vn

Mái tóc ngắn bị cắt rối tung, biểu cảm kinh sợ cực độ. Nàng ta bị một kiếm đâm vào tim mà chết, cả người đầm đìa máu tươi, vẫn đang nhỏ từng giọt. Hai tay nàng ta bị xếp đan vào nhau đặt dưới bụng, trên tay cầm một tờ giấy trên giấy có viết một chữ *"Two"*.

Khi Tô Tiểu Bồi chạy đến hiện trường nằm trên con đường đất ở cổng phía tây của trấn, nơi đó đã có đầy người vây quanh, mọi người thấy cô đến thì lần lượt nhường lối.

Ánh mắt đầu tiên của Tô Tiểu Bồi không phải hướng đến thi thể đó, mà hướng về phía Đỗ Thành Minh đang ngồi xổm bên cạnh thi thể, cẩn thận kiểm tra tình trạng. Tần Đức Chính ngồi một bên, vừa kiểm tra vừa thì thầm bàn bạc với Đỗ Thành Minh. Bên cạnh còn có mấy quan sai đang đứng.

Anh mắt của Tô Tiểu Bồi chuyển từ chỗ Đỗ Thành Minh đang mặt mày nghiêm túc sang phía thi thể kia, cô rõ ràng nhìn thấy được biểu cảm của nữ tử trẻ tuổi đó lúc sắp chết, hai mắt trợn lên rất to, giống như nhìn thấy thứ đáng sợ nhất trên đời này.

Tô Tiểu Bồi cảm nhận một luồng khí lạnh từ sống lưng bốc thẳng lên đầu, cô nghĩ sắc mặt của mình lúc này phải trắng bệch ra rồi.

Đỗ Thành Minh quay đầu, nhìn thấy cô, liền mím mím khóe môi, rút tờ giấy trong tay của thi thể kia ra, đưa cho Tô Tiểu Bồi.

"Cô nương, cái này chắc là dành cho cô nương nhỉ?"

Tô Tiểu Bồi cúi đầu nhìn tờ giấy đó, hai chân run rẩy, gần như đứng không vững. Nhiễm Phi Trạch vội đến đỡ cô. Cô nhìn tờ giấy đó, lại nhìn Đỗ Thành Minh, tròng mắt đỏ sọng lên, cô lắc lắc đầu, cố gắng muốn nói vài lời với Đỗ Thành Minh, nhưng vật lộn hồi lâu mới thốt được ra mấy từ: "Đỗ đại nhân, ta…"

"Một kiếm đâm vào tim, chết vô cùng thảm. Dựa vào biểu cảm lúc lâm chung của cô nương đó, có thể suy đoán được rằng cô ta đã bị ngược đãi đến kinh sợ, tình trạng chi tiết vẫn phải đợi khám nghiệm tử thi thì mới có

https://thuviensach.vn

thể biết rõ.” Đỗ Thành Minh nói với giọng vô cùng đau xót. Tô Tiểu Bồi nhìn thi thể đó chằm chằm, tay nắm chặt tờ giấy có viết chữ *“Two”* kia, hơi thở gấp gáp như thế sắp ngạt thở. Cuối cùng không chịu nổi nữa, cô đổ người về phía sau. Nhiễm Phi Trạch kinh hãi, dang tay kéo cô vào lòng.

“Tiểu Bồi!” Chàng lo lắng nhìn sắc mặt của cô, thấy mặt cô trắng bệch, đầy mồ hôi, hai mắt nhắm chặt, yếu ớt vô cùng, thì vội nói với Đỗ Thành Minh và Tần Đức Chính: “Đại nhân, Tô cô nương thân thể không khỏe, ta đưa nàng ấy quay về trước.”

Đỗ Thành Minh và Tần Đức Chính quan tâm hỏi mấy câu rồi Nhiễm Phi Trạch ôm Tô Tiểu Bồi rời đi.

Chàng ôm cô, bước đi rất vội vã.

“Đến nhà rồi!” Chàng vừa dứt lời, Tô Tiểu Bồi liền mở mắt ra.

“Hắn giả vờ giống thật.” Tô Tiểu Bồi nghiến răng, chữ *“Two”* trên tay cô đã bị vò đến nhăn nhúm.

“Cô nương cũng không kém. Ta còn tưởng là thật đó.” Trong lòng chàng vẫn còn hoảng sợ, nhỡ không đỡ được, khiến nàng ngã thì phải làm thế nào.

“Ta biết tráng sĩ sẽ bảo vệ ta.”

“Ừm.” Đến lúc này chàng vẫn chưa buông lỏng tay.

“Tráng sĩ thả ta xuống.”

“Ôm thêm một lát nữa nhé, không nặng mà.”

Tô Tiểu Bồi không phản đối, cô biết chàng đang dùng phương thức an ủi của riêng chàng. Cô cũng không còn tâm tư đấu khẩu, liền dựa đầu lên vai chàng, cắn chặt răng, trong lòng đang cố kìm nén. “Hắn giữ nguyên trạng thi thể, đợi ta đến xem. Thư hung thủ để lại này, thậm chí hắn cũng

https://thuviensach.vn

chẳng thèm xem trước, hắn muốn xem phản ứng của ta. Tráng sĩ, hắn giết người chỉ vì muốn đả kích, hủy hoại tinh thần của ta."

"Ừm. Cho nên nàng muốn để cho hắn vui sướng một chút trước, giả vờ ngất cho hắn xem?" Chàng ôm lấy cô, ngồi xuống. "Nàng nhìn ta này." Chàng nói.

Tô Tiểu Bồi ngẩng lên, nhìn vào mắt chàng.

"Nàng phải biết, cái chết của bọn họ không phải là lỗi của nàng."

Tô Tiểu Bồi cắn chặt răng, không nói gì.

"Nàng nói đi, cái chết của bọn họ không phải là lỗi của nàng."

Cô không nói nổi những lời đó, trái tim của cô giống như bị lửa thiêu.

"Ta biết nàng muốn vỗ về hắn, muốn để hắn cảm thấy hắn là người chiến thắng, để hắn có thể tạm thời dừng tay ở đây. Điều này không sai, nhưng trong lòng nàng nhất định phải biết rõ cái chết của bọn họ không phải là lỗi của nàng."

Cô gật đầu, lý trí của cô nói cho cô biết đúng là như vậy nhưng cô không có cách nào nói ra được, cô không thốt nổi nên lời. Nếu không phải vì cô thì hai cô nương đó sẽ không phải chết.

"Tiểu Bồi" Chàng hôn lên mắt cô. "Chớ để thua hắn."

"Ta sẽ không thua đâu."

"Rất tốt. Thế này là tốt rồi!"

Tô Tiểu Bồi quay mặt sang hướng bức tường tư liệu kia, tỉ mỉ đọc lại một lượt. Thứ Trình Giang Dực muốn là gì? Vì sao anh ta lại hận cô như vậy? Cô cản trở điều gì của anh ta? Chắc anh ta đã ở nơi này mấy năm rồi, cho nên anh ta đã dung nhập vào thế giới này, tướng mạo thay đổi, tuổi tác thay đổi, nhân cách thay đổi, rốt cuộc anh ta muốn điều gì?

https://thuviensach.vn

“Tráng sĩ.”

“Hử?”

“Ta bị kinh hãi nghiêm trọng mà đổ bệnh rồi.”

“Được. Mấy ngày này chúng ta sẽ không ra khỏi cửa nữa, chỉ ở nhà dưỡng bệnh thôi.”

“Cũng có thể quay về thành Ninh An nghỉ dưỡng một thời gian.”

“Vậy đợi ta đúc xong binh khí rồi hãy đi.”

Tô Tiểu Bồi gật đầu. “Hắn cũng sẽ đến thăm ta.”

“Ừm.” Chàng khe khẽ vỗ đầu cô, hôn lên trán cô. “Xốc lại tinh thần đi, cô nương của ta.”

Cô lại gật đầu “Ta sẽ không chịu thua đâu.”

Lúc sẩm tối, Đỗ Thành Minh dẫn người đến thăm Tô Tiểu Bồi. Một là muốn hỏi xem Tô Tiểu Bồi có suy nghĩ hay đầu mối gì đối với kẻ hiềm nghi hay không, hai là nghe nói cô kinh sợ quá độ mà đổ bệnh, theo lễ đến thăm nom một chút.

Tô Tiểu Bồi nằm ở trên giường, sắc mặt rất tệ, trong phòng bếp phía sau còn bay ra mùi thuốc sắc nồng nồng. Bọn họ đi vào phòng nhìn Tô Tiểu Bồi. Đỗ Thành Minh vô cùng quan tâm hỏi han tình hình đau ốm của cô, lại nghe thấy cô nói trong đầu giờ rất hỗn loạn, thực sự là không nghĩ ra được ai là hung thủ. Cô chỉ biết kẻ đó chắc chắn là người ở quê hương cô, có lẽ chính là Trình công tử mà cô muốn tìm, nhưng người này cô đã tìm kiếm lâu như vậy rồi, cũng nhờ vả không ít mối quan hệ, mà vẫn không tìm được manh mối.

Đỗ Thành Minh nghe thấy vậy thì gật gật đầu. “Cô nương đã không tìm được hắn ta, vậy làm thế nào xác định được hắn ta đúng là đã đến nơi này?”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi nhíu mày, thực sự không ngờ được rằng hắn ta sẽ hỏi như vậy. Nếu như kẻ trước mắt này chính là Trình Giang Dực, vậy thì cô có bịa ra bất cứ lời nói dối nào cũng sẽ bị hắn ta phát hiện. Nói là Trình công tử kia từng lưu lại thư cho cô, nói cô quen biết anh ta cho nên biết anh ta đã đến đây, những lời này đều không nói ra được.

"Kỳ thực, ta đến đây là nhận phó thác của người nhà anh ta. Anh ta rời nhà đã lâu, mẫu thân anh ta bệnh nặng, nhớ nhung con trai, đau lòng không muốn sống, ta nhận ủy thác, đến tìm anh ta, đưa anh ta về nhà."

Tình cảm giữa Trình Giang Dực và mẹ của anh ta rất tốt, anh ta là người con trai hiếu thuận. Khi nói những lời này, Tô Tiểu Bồi chăm chú nhìn biểu cảm của Đỗ Thành Minh. Đáng tiếc Đỗ Thành Minh rất bình tĩnh, không để lộ chút cảm xúc biến động nào, như thể đang nghe chuyện của người khác vậy. Hắn hỏi: "Tìm được anh ta rồi thì cô nương sẽ quay về quê hương phải không?"

"Đương nhiên là vậy rồi. Phong cảnh bên ngoài có đẹp thế nào thì cũng chẳng bằng quê hương mình."

"Còn chưa hỏi quê hương cô nương ở nơi nào?"

"Rất xa, vô cùng xa. Nói ra đại nhân chắc cũng không biết được."

"Vậy cô nương dự định quay về thế nào?"

Hắn đang thăm dò nàng phương pháp quay về thời hiện đại sao? Tô Tiểu Bồi chớp chớp mắt "Phải đi thuyền."

"Đi thuyền?"

"Ừm, đi một loại thuyền giống như là phi thuyền vũ trụ."

Những người khác không có phản ứng gì, danh từ này đối với bọn họ vô cùng mới lạ, họ cũng chỉ biết đó là một loại thuyền, nhưng mặt của Đỗ Thành Minh hơi co giật, để che giấu điều này, hắn ta quay sang nhìn Nhiễm

https://thuviensach.vn

Phi Trạch, nói: “Nếu như Tô cô nương theo người khác rời đi thì Nhiễm Phi Trạch đúng là đáng thương rồi.”

Nhiễm Phi Trạch nghiêm túc nói: “Đại nhân chớ lo lắng cho ta, nếu như cô nương nhà ta muốn vứt bỏ ta, ta sẽ đánh gãy chân của nàng ấy.”

Mọi người đều bật cười, Tô Tiểu Bồi xấu hổ lườm Nhiễm Phi Trạch một cái. Đỗ Thành Minh lại quay sang Tô Tiểu Bồi, cười, nói: “Xem ra cô nương không đi được rồi.”

“Tráng sĩ đang nói đùa đó, ta chắc chắn phải đi.”

“Nhưng Trình công tử đó đã giết không ít người rồi, rõ ràng còn nhằm vào cô nương, án mạng chồng chất án mạng, cô nương xử trí thế nào? Bỏ đi như vậy không phải là hành vi có trách nhiệm.”

Tô Tiểu Bồi cắn môi, sắc mặt trắng bệch, rất lâu sau mới nhỏ tiếng nói: “Không phải là ta không muốn chịu trách nhiệm, mà thực sự là không chịu trách nhiệm nổi. Đại nhân cũng nhìn thấy tình cảnh đó rồi đấy, tuy nói trước đây ta cũng gặp qua không ít án mạng, nhưng bọn họ vì ta mà chết thế này, ta làm sao chịu nổi, con người này ta không dám tìm nữa, quay về nhà sớm chút thì mới an tâm.”

Cô chưa nói dứt lời đã bị Nhiễm Phi Trạch cắt ngang: “Đại nhân đừng hỏi nữa, hôm nay nàng ấy vừa mới tỉnh dậy đã ầm ĩ đòi về nhà rồi, tên ác tặc đó hành sự như thế này, đã làm nàng ấy sợ đòi bỏ đi rồi, ta biết làm thế nào mới được đây. Nói đánh gãy chân chỉ là nói suông mà thôi”. Bộ dạng lưu luyến không nỡ rời của chàng khiến mấy người trong phòng lại cười rộ lên. Tô Tiểu Bồi lại trừng mắt nhìn chàng một cái.

Đỗ Thành Minh ngẫm nghĩ rồi cười, nói: “Nhiễm đại hiệp nói phải, cô nương cũng không cần phải hoảng vì tên tặc nhân đó, chúng ta chắc chắn sẽ bắt được hắn, cô nương cứ an tâm dưỡng bệnh là được”

Tần Đức Chính cũng nói xen vào: “Tô cô nương chớ hoảng, nhớ nghỉ dưỡng cho tốt, chuyện bắt tên hung tặc này cứ giao cho ta và Đỗ đại nhân.

https://thuviensach.vn

Nếu như cô nương nghĩ ra đầu mối gì thì cứ đến báo cho bọn ta là được". Mọi người phụ họa mấy câu, Nhiễm Phi Trạch cười với Tô Tiểu Bồi đưa tay ra nắm lấy tay của cô. "Nàng xem, ta đã nói các đại nhân nhất định sẽ nghĩ cách mà." Bộ dạng của chàng đầy âu yếm.

Đỗ Thành Minh lại hỏi Nhiễm Phi Trạch tình hình đại phu xem bệnh cho Tô Tiểu Bồi thế nào, xem qua đơn thuốc đại phu kê, lúc sắp đi lại giống như vô tình liếc mắt nhìn bức tường trong phòng của Tô Tiểu Bồi một cái rồi mới rời đi.

Nhiễm Phi Trạch giữ Bạch Ngọc Lang lại làm vài việc tạp dịch, không ai có ý kiến gì, rất vui vẻ để cậu ta lại.

Bạch Ngọc Lang cũng rất nhạy bén, chủ động báo cáo: "Nhiễm thúc, cháu nói với thúc, mấy ngày nay bọn cháu đều bận đến mức không được nghỉ chân. Đỗ đại nhân, Tần đại nhân dẫn theo mấy người bọn cháu, đi hỏi thăm gia đình của người đã chết, thăm dò các nơi xung quanh, còn quay về thành Bình Châu, để khám nghiệm thi thể thật cẩn thận, việc thẩm án của thành Bình Châu cũng gần giống với thành Ninh An chúng ta, cũng đưa ra nghi can rồi tiến hành thẩm vấn những người có liên quan, nhưng đáng tiếc đều không tìm ra manh mối. Những người đó đều không phải là hung thủ, cuối cùng phải thả đi. Trình công tử của đại tỷ vẫn bặt vô âm tín."

"Các cháu quay lại thành Bình Châu rồi à?" Nhiễm Phi Trạch cẩn thận hỏi han từng chuyện, hỏi tới thời gian, được biết Đỗ Thành Minh thực sự không có thời gian để ra tay giết người thứ hai này. Hắn quả thật không có mặt ở hiện trường.

Sau đó, Nhiễm Phi Trạch lại nghe ngóng hành tung của Cố Khang và những người khác, rồi lại cùng Tô Tiểu Bồi liệt kê các hình vẽ về đường thời gian, Tô Tiểu Bồi nói: "Điều này chứng tỏ, trợ thủ của hắn không chỉ có một người. Trong nha môn thành Ninh An, trong Thần Toán môn, trong Thất Sát trang cũng có người của hắn. Chắc chắn ở những chỗ khác hắn

https://thuviensach.vn

cũng có người, hắn có cả một tổ chức, tráng sĩ, hắn có mạng lưới thế lực riêng, chúng ta bắt buộc phải nghĩ rộng hơn nữa."

"Nhưng như vậy thì hắn có lợi lộc gì chứ? Những người trong các môn phái này, kẻ nào cũng muốn củng cố quyền thế, địa vị của mình nên mới đồng ý để hắn thao túng. Hắn khống chế bọn họ hành sự chỉ là nhất thời, sau này nếu hắn muốn mượn bọn họ để leo lên vị trí minh chủ võ lâm hoặc vị trí gì đó khác, thì lại làm tổn hại đến quyền và lợi ích của những người này, bọn họ chắc chắn sẽ không đáp ứng."

"Nếu hắn chẳng cầu bất cứ điều gì thì sao? Những người đó sẽ cảm thấy mình đã lợi dụng được hắn, vừa học được mọi thứ, nắm được quyền thế lại không cần chịu sự uy hiếp. Đây chính là chỗ cao minh của Đỗ Thành Minh. Đám người kia mượn sức của hắn, lại cảm thấy mình mạnh hơn hắn, lòng ham hư vinh được thỏa mãn, nhưng lại không biết thực ra đã bị hắn nắm trong lòng bàn tay rồi."

"Lúc này hắn không cầu gì, sớm muộn gì cũng sẽ cầu, hắn chỉ là một bổ đầu, những người trong võ lâm đó vô cùng tự cao, đúng là không thể nào tôn hắn là chí tôn được."

"Hắn thực sự không cầu gì, nếu không thì hắn sẽ không làm bổ đầu gì đó, hắn là kẻ biến thái. Tráng sĩ, chàng có biết biến thái là ý gì không? Hắn chỉ đang hưởng thụ lạc thú của việc đùa bỡn người khác, hắn rất thông minh, hắn lợi dụng thân phận hiện tại của hắn để làm mồi nhử những người trong võ lâm kia. Bọn họ có được sự trợ giúp của hắn, lại cho rằng mình có quyền khống chế, có thể thoát thân bất cứ lúc nào. Nhưng những điều bọn họ muốn đã bị Đỗ Thành Minh nhìn thấu, bọn họ không thể thoát thân, cũng không hề hay biết gì cả."

Tô Tiểu Bồi nhớ đến bức thư *"Who are you"* mà cô nhận được lần đầu tiên, hắn phát hiện ra đồ chơi nhưng vẫn nén được sự hưng phấn. Hôm nay cô lại thuận theo tình hình mà nói cô sẽ quay về, hắn không muốn mất đi lạc thú này, lại không chắc chắn cô có thực sự quay về thời hiện đại được

https://thuviensach.vn

không, nên có lẽ, tạm thời hắn sẽ không động thủ nữa. Ít nhất là cho tới khi hắn xác nhận được rằng cô có thể thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Nhiễm Phi Trạch trầm mặc một lát, sau đó nói: "Nàng nói rất đúng, danh tính của hắn đúng là rất tốt. Nếu như hắn cũng là người trong giang hồ thì mọi việc đã dễ dàng hơn nhiều. Chúng ta có giải quyết hắn bằng quy củ giang hồ thì những người khác cũng chẳng thể nói được gì. Có điều hắn là bổ đầu, các phái trong giang hồ đều kiêng kị, bọn họ không muốn bị quan phủ quản, đương nhiên cũng chẳng mong gây phiền tới quan phủ. Nếu chúng ta không có chứng cứ thuyết phục thì ngoại trừ ám sát ra, thực sự chẳng còn cách nào khác."

Tô Tiểu Bồi nhíu mày lại. "Tráng sĩ."

Nhiễm Phi Trạch nhìn cô. "Ta không nói đùa, ta không thích giết người, nhưng nếu như hắn lại đối xử với nàng như vậy nữa, ta cũng mặc kệ là có chứng cứ hay không, chỉ cần xác minh hắn đúng là kẻ chủ mưu, ta sẽ lấy mạng của hắn. Chơi đùa vui vẻ với hắn ư? Ta không có hứng thú."

Tô Tiểu Bồi không thốt nên lời. Thế giới này thực sự không giống thế giới của cô. Cô không hy vọng hai tay Nhiễm Phi Trạch sẽ vô cớ nhuốm máu vì cô. Không có chứng cứ, chỉ dựa vào suy đoán mà giết người cô không làm được, cũng không muốn Nhiễm Phi Trạch có suy nghĩ như vậy. Cô biết Nhiễm Phi Trạch không phải là hán tử lỗ mãng, chàng là người hết mực lương thiện.

Tô Tiểu Bồi cảm thấy lo lắng, áp lực đè nặng, chắc chắn có chỗ nào đó cô chưa nghĩ đến.

Đêm nay, Lâu Lập Đông mang tin tức đến. Anh ta đã sai người đi điều tra Đỗ Thành Minh. Con người này nhờ gia cảnh không tồi, có chút tài sản, khi còn nhỏ theo Kỳ Lân môn học võ, nhưng không nhập môn, vì cha hắn muốn kiếm cho hắn một chân công sai. Năm Đỗ Thành Minh mười tám tuổi, sau khi thành thân, hắn đến thành Bình Châu làm sai nha kiếm cơm, trong quá trình làm việc, không lập công cũng chẳng mắc lỗi, nhưng biết

https://thuviensach.vn

đưa hối lộ, thêm vào đó là có võ nghệ, nên dần thăng lên đến vị trí tổng bổ đầu. Mười bốn năm trước, hắn ra ngoài làm việc gặp phải mưa to gió lớn, ngựa của hắn bị kinh sợ mà sẩy chân, quăng hắn xuống vách núi. Thuộc hạ của hắn đợi tạnh mưa mới xuống vách núi cứu hắn lên. Khi đó, hắn chỉ còn thoi thóp, đám thuộc hạ khiêng hắn về nhà, đại phu nói đã hết cách cứu chữa. Ai ngờ Đỗ Thành Minh mạng lớn, cuối cùng lại không chết, chỉ có điều sau khi tỉnh lại, mất một khoảng thời gian không biết nói chuyện, tay run không cầm nổi bút, ăn không nổi cơm. Mấy tháng sau đó mới khôi phục lại được.

"Mười bốn năm trước?" Tô Tiểu Bồi sững sờ, lại những mười bốn năm? Cô suy đoán Trình Giang Dực đến đây sớm hơn cô mấy năm đã là ghê gớm lắm rồi, ai ngờ lại những mười bốn năm. Anh ta quả là thông minh, phát hiện bản thân ở vào hoàn cảnh không bình thường, để không làm lộ vấn đề khẩu âm, cách nói chuyện, cũng như chữ viết khác với mọi người, anh ta đã giả bệnh để che giấu.

Mười bốn năm, thực sự đủ để có thể biến thành một người khác rồi.

"Sau đó thì sao, đã xảy ra chuyện gì?"

"Sau khi hắn ta hồi phục không lâu, nương tử của hắn vì vất vả chăm lo cho cả gia đình mà mắc bạo bệnh qua đời. Hắn rất đau lòng, trong ngày mai táng cho nương tử, trước mặt mọi người, hắn đã tuyên bố đời này sẽ không lấy ai nữa."

Tô Tiểu Bồi gật đầu, đúng là giỏi thật, một chút sơ hở cũng không có. Nương tử của hắn chết thật khéo quá.

"Khi nương tử hắn chết, con gái đã mười hai, năm con gái mười bốn tuổi, hắn liền gả đi, đến giờ cháu ngoại cũng đã mười một. Hắn bận công vụ, không mấy khi gần gũi với phụ mẫu, con cái, họ hàng cũng rất ít qua lại. Sống một mình, đi về một mình, bình thường có qua lại đều là đồng liêu thuộc hạ và tội phạm. Bách tính trong thành Bình Châu đều biết, Đỗ Bổ đầu là người cương chính, nghiêm minh, thiết diện vô tư nhất, bất cứ kẻ nào

https://thuviensach.vn

muốn tìm hắn để lấy lòng, mua chuộc đều không được. Tóm lại, thanh danh vô cùng tốt."

"Hơn nữa khi có cơ hội thăng quan, hắn đều vứt bỏ, chỉ nguyện làm bổ đầu, bảo vệ sự yên bình của thành Bình Châu, bách tính trong thành người người tán tụng, đúng không?"

Lâu Lập Đông gật đầu liên hồi. "Cô nương phán đoán rất chuẩn, quan phụ mẫu của thành Bình Châu đã đổi đến ba lần rồi, chỉ có vị trí bổ đầu của hắn là chưa từng thay đổi, nghe đồn triều đình thấy hắn phá án hiệu quả, muốn hắn thăng quan nhưng luôn gặp phải sự từ chối khéo léo của hắn. Có hắn ở đây, thành Bình Châu này đúng là an ổn, không hề xảy ra bất cứ đại nạn nào, ngay đến trấn Võ không dễ quản này, cũng là nước sông không phạm nước giếng, hiếm có chuyện khiến thành nha thành Bình Châu phải đau đầu."

"Cho tới bây giờ." Tô Tiểu Bồi nhíu mày, cho đến khi cô xuất hiện, sự yên bình này liền không còn nữa. Cô lại nhớ đến hai cô nương vô tội bị sát hại kia, bất giác thầm buồn bã.

Lâu Lập Đông lại nói lần đó Tào Hạ Đông và Cố Khang uống rượu ở tửu lâu không tra ra được tin tức lớn gì, cũng không chắc chắn được có ai trong tửu lâu ra ngoài giữa chừng không, huynh đệ nhà anh ta cũng không tiện hỏi nhiều. Nói đến đây thì Tô Tiểu Bồi không ngồi yên nổi nữa, đầu óc cô rối tung lên, tất cả đều xoay quanh thời gian xuyên không cổ quái của Đỗ Thành Minh.

Cô đi vào phòng trong, mài mực cầm bút, vẽ hai đường thẳng lên giấy, một đường là thời gian hiện đại, một đường là thời gian ở đây. Thời gian ở hai đầu không tương ứng với nhau, điều này cô đã biết rõ khi ở trong Linh Lung trận rồi. Nhưng độ chênh lệch về thời gian này còn lớn hơn cả trong tưởng tượng của cô. Trình Giang Dực xuyên không sớm hơn cô một tháng, nhưng giờ đã nhảy lên tận mười bốn năm trước rồi. Nhân cách hắn ta thay đổi, trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn, nhưng lại có chức nghiệp tốt, đủ để che

https://thuviensach.vn

chắn cho hắn ta. Hắn nôn nóng muốn có được sự công nhận của thế giới này, thành tựu trên quan trường không thể thỏa mãn được hắn, những thứ đó đều quá nhỏ nhoi, điều hắn muốn không ở sự nghiệp, những thứ đó không đủ kích thích đối với hắn, hắn thích cảm giác lãnh tụ, thích người khác làm theo sự chỉ đạo của hắn, khuất phục tà niệm của nội tâm, hắn thích dẫn dắt sự tà ác của người khác, khống chế cảm giác trong nội tâm người khác.

Mực trên đầu bút nhỏ xuống trang giấy, lan ra một chấm đen. Tô Tiểu Bồi cảm thấy áp lực trong lòng cũng giống hệt vết mực này, càng thấm càng lớn. Cô nhìn chằm chằm vào vết đen đó, không tìm ra được đầu mối. Nếu là ở thời hiện đại, cô có thể cung cấp cho cảnh sát chân dung tâm lý của tên tội phạm này, cảnh sát sẽ có những phương pháp khoa học tra ra được manh mối từ thi thể nạn nhân nữ kia, dấu vân tay, ADN, băng ghi hình, còn có thể bắt nghi phạm về để thẩm vấn, công phá phòng tuyến tâm lý bắt bọn họ nói ra sự thật. Nhưng ở nơi này, cô chỉ có chân dung tâm lý tội phạm, có thể suy đoán ra được hắn là ai nhưng không có cách nào chứng minh được.

Đang thẫn thờ, ngoài cửa phòng bỗng vang lên hai tiếng cộc cộc. Tô Tiểu Bồi ngẩng đầu, nhìn thấy là Nhiễm Phi Trạch. Cô ngó ra ngoài, Lâu Lập Đông đã đi rồi.

Nhiễm Phi Trạch bước vào trong, cúi đầu nhìn trang giấy trên bàn cô, hai đường thẳng nằm ngang, bên trên có mấy điểm, có một đoạn thẳng ngắn khác nối hai đường nằm ngang này lại với nhau, còn có một đường dài nghiêng nghiêng cũng nối liền hai đoạn thẳng nằm ngang.

“Đây có ý nghĩa gì?” Chàng hỏi.

“Đây là thời gian ta đến đây. Đây là thời gian Trình Giang Dực đến.” Tô Tiểu Bồi chỉ vào hình vẽ đó, giải thích.

Nhiễm Phi Trạch gật gật đầu, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô. “Nàng không ngờ rằng hắn chỉ xuất phát trước nàng có một chút mà đã ở đây lâu đến như vậy, phải không?”

https://thuviensach.vn

“Ta cảm thấy ta phải quay về hỏi thử xem.”

“Hỏi chuyện gì?”

“Hỏi thử Nguyệt Lão xem đây rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng phải bọn họ có thể khống chế phạm vi thời gian hay sao? Nếu như anh ta đến tương lai thì phải làm thế nào? Có phải Nguyệt Lão còn chuyện gì chưa nói cho ta biết không. Còn cả tư liệu của Trình Giang Dực nữa, có phải là ta đã bỏ sót điều gì không? Anh ta là kỹ sư, là thương nhân, cứ coi như thay đổi nhân cách thì khả năng khống chế tâm lý của anh ta tốt như vậy là do đâu? Trong tư liệu ta thu thập được trước đó, không hề nghe nói anh ta có sở trường về phương diện này. Trên thực tế anh ta thích nghiên cứu, sáng tạo hơn, việc quản lý và điều hành anh ta đều giao cho đối tác của mình...” Cô đang nói thì nhìn thấy sắc mặt của Nhiễm Phi Trạch rất tệ, liền ngậm chặt miệng lại.

“Không sao, nàng cứ nói tiếp đi, nàng dự định quay về thế nào?” Thái độ của Nhiễm Phi Trạch không được tốt lắm.

Tô Tiểu Bồi ngậm chặt miệng, cô có thể trả lời thế nào đây, nếu có thể tự do đến đi thì cô đã chẳng phải sầu não như thế này.

“Chẳng phải nói nàng chết rồi là sẽ quay về được sao? Thế nào, nàng định tự sát ư? Chỉ vì tên cầm thú khốn kiếp kia đến sớm hơn nàng hơn chục năm thôi à?” Nhiễm Phi Trạch có vẻ tức giận. “Nàng thử nói xem, định chết như thế nào, cần loại binh khí gì, ta sẽ đúc cho nàng. Có cần ta phải canh chừng thi thể của nàng, thay nàng kiểm chứng một chút xem thi thể của nàng có phải sẽ tan biến vào không khí không, hay là nói sẽ có Hắc Bạch Vô Thường dùng tỏa liên đến dẫn nó đi...”

“Hắc Bạch Vô Thường không phải dùng tỏa hồn sao? Tô Tiểu Bồi lí nhí tranh biện, tuy cô không đọc sách giải trí nhiều, nhưng loại truyền thuyết có thể coi là “thường thức” này thì vẫn biết.

Nhiễm Phi Trạch lườm cô một cái, cô lại lập tức ngậm miệng, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Ta chỉ nói vậy thôi mà, đâu có thể muốn về là về.

https://thuviensach.vn

Chẳng ai muốn chết cả đúng không? Ta rất sợ chết, nếu không thì lúc đầu bị Phó Ngôn dọa dẫm như vậy, sao ta có thể sợ đến mức đó được? Đúng chứ?" Cô bặm môi, lại vuốt đuôi nịnh bợ: "Gan của ta rất nhỏ, may mà có tráng sĩ ở đây. Ta rất sợ chết. Ta là một người bình thường."

"Từ bình thường này có thể đặt cùng với cô nương được sao?" Đáng tiếc Nhiễm Phi Trạch không trúng chiêu nịnh bợ của cô. Nữ nhân này, đến làm nũng cũng không biết, chàng liền hung dữ quắc mắt với nàng.

Hung dữ như vậy sao?! Không bình thường thì không bình thường vậy. Tô Tiểu Bồi quay đầu, bỏ cuộc không an ủi, vỗ về tráng sĩ đại gia nữa.

"Nếu như nàng chết rồi, ta sẽ đánh gãy chân nàng." Nhiễm Phi Trạch hung hăng, cô phớt lờ chàng, chàng càng giận. Còn nói là cô nương bình thường, cô nương bình thường mà thế này sao? Cô nương bình thường vào lúc này nên xán đến ôm lấy cánh tay của chàng, nhõng nhẽo nói những lời kiểu như "đừng giận, đừng giận, nô gia chắc chắn không dám" mới đúng. Nhiễm Phi Trạch ngẫm nghĩ, lại thấy buồn nôn, chàng cũng không thể nghe lọt tai được những lời đó. Chàng húng hắng ho, hết cả giận.

Quay đầu nhìn Tô Tiểu Bồi, cô đang nhìn chằm chằm vào trang giấy, chàng liền cầm bút lên, vẽ một vòng tròn lên tờ giấy, lại vẽ thêm hai điểm.

"Ý gì?" Tô Tiểu Bồi hỏi.

"Đấy là ta và nàng." Chàng chỉ vào hai điểm đó. "Đây là trấn Võ." Chàng chỉ vào vòng tròn kia. "Đây là địa bàn của thành Bình Châu, là địa bàn của Đỗ Thành Minh. Chúng ta đang ở đây, chính là trong phạm vi thế lực của hắn, chúng ta lại biết quá ít về trợ thủ của hắn. Hơn thế nữa, điều nàng lo lắng là đúng, hắn giết người là muốn để cho nàng xem"

"Cho nên, chúng ta nên đi khỏi đây." Tô Tiểu Bồi hiểu được ý tứ của chàng.

Nhiễm Phi Trạch gật đầu. "Nàng bị bệnh, bệnh rất nặng, tâm bệnh khó chữa, ta đưa nàng quay lại thành Ninh An an dưỡng, chỗ đó là nơi quen

https://thuviensach.vn

thuộc của nàng, có bằng hữu, tốt hơn là nơi đánh đánh giết giết này."

"Rất hợp tình hợp lý."

"Chuyện này không cần phải giấu, cứ nói rõ ràng với Tần Bổ đầu và Đỗ Thành Minh. Đỗ Thành Minh thấy hắn thực sự đã dọa được nàng đi rồi, nhất thời cũng sẽ không hạ thủ giết người nữa, nàng không ở đây, hắn giết người cho ai xem?"

"Chắc chắn hắn sẽ có chiêu khác."

"Đến khi đó hẵng hay. Chúng ta quay lại thành Ninh An trước, tra từ chỗ của La Linh Nhi, từ tên gian tế trong phủ nha thành Ninh An. Như thế, có thể thoát khỏi sự khống chế của Đỗ Thành Minh, mà chúng ta cũng dễ hành động hơn. Đỗ Thành Minh gây ra hai vụ huyết án, nên giờ hắn sẽ bị kẹt lại không rút chân đi được, đây chính là thời cơ của chúng ta."

Tô Tiểu Bồi cảm thấy có lý, đầu óc rối bời đột nhiên trở nên thông suốt.

"Chỉ có Đỗ Thành Minh mới biết chuyện ta chết đi sống lại, những người không liên quan sẽ tưởng rằng ta bị bắt cóc. Còn nữa, trấn Thạch Đầu nơi La Bình gây án cách thành Ninh An không xa, nhưng lại ở hai hướng trái ngược với trấn Võ này, hắn nói kẻ dạy bảo hắn đã dịch dung, chứng tỏ kẻ đó không có lòng tin quá lớn đối với bản thân mình, hắn chỉ là có sao học vậy, muốn dùng cách mà Đỗ Thành Minh đã dùng với mình, chọn một kẻ cho rằng dễ xuống tay để luyện tập, cho nên, phải tra ra kẻ đó, chúng ta đến thành Ninh An sẽ càng thuận tiện hơn. Đỗ Thành Minh bị vướng chân ở đây, cứ coi như đồng bọn muốn báo tin cho hắn, đi đi về về, thời gian hắn xử lý cũng sẽ không được nhanh."

"Nói đúng lắm, cô nương cứ tiếp tục nằm trên giường không dậy nổi đi. Hôm nay, ngày mai, trong hai ngày này chắc là ta đã có thể đúc xong binh khí rồi, sau đó chúng ta sẽ cáo từ bằng hữu các phái và Đỗ Thành Minh."

"Tối nay chàng vẫn phải đi à?"

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên.” Chàng thực sự rất lo lắng, phải nhanh chóng để cô có vật phòng thân thì mới thấy vững tâm hơn.

“Ta không thể đi cùng sao?”

“Không thể, nàng đang bệnh nặng đó.” Chàng cũng không muốn thế, dù sao để người khác trông chừng cũng không yên tâm bằng tự mình trông được.

“Vậy chàng vẫn đưa Thập Bát đi theo à?”

“Có người giúp sức đương nhiên sẽ nhanh hơn, Thập Bát thực sự có bản lĩnh, là một hạt giống tốt.”

“Chàng lợi dụng bắt người ta làm việc lao lực thế này, có thích hợp không?”

“Cậu ta mới được lợi ý.” Không bái sư, không dâng trà, không đưa ngân lượng, chẳng mất gì mà cũng học được bản lĩnh.

“Đừng có dạy hư Thập Bát”. Cô nói với giọng chân tình.

“Cô nương lo lắng điều này, tại sao lại không bận tâm đến việc khác”. Rốt cuộc cô có hiểu phải làm thế nào cho nam nhân vui lòng không vậy. Không đúng, làm cho chàng vui lòng là được, những người khác không cần quan tâm.

“Chuyện khác không đáng lo.”

“Chuyện gì?” Chàng đã cho cô một cái bệ quá tốt, cô nương thông minh lúc này nên đáp những câu kiểu như “lo lắng chàng bị mệt” chứ nhỉ!

“Tráng sĩ.” Tô Tiểu Bồi đột nhiên cười giả lả, nói với chàng: “Tráng sĩ không bực ta nữa chứ?”

“Sao vậy?”

https://thuviensach.vn

“Đỗ Thành Minh nghe thấy chúng ta muốn đi, chắc chắn sẽ lại đến thăm ta, tráng sĩ sẽ không chọn đúng lúc đó mà gọi ta uống thuốc chứ?” Cô chớp chớp mắt. “Chúng ta cứ phải bàn tính với nhau trước, tráng sĩ nhất định không thể đối xử với ta như thế.” Để diễn kịch, bọn họ đã tìm đại phu đến kê đơn thuốc, hằng ngày đều phải sắc thuốc đúng giờ, nhưng cô không uống. Nhiễm Phi Trạch sẽ không vì chuyện cô không dỗ dành cho chàng vui mà báo thù cô một chút chứ?! Nếu Đỗ Thành Minh cứ nhìn chằm chằm thì có chết cô cũng phải uống. Nghĩ đến cái vị vừa đắng vừa nóng của thuốc bắc, mặt cô nhăn cả lại.

Nhiễm Phi Trạch học theo bộ dạng của cô, cũng chớp chớp mắt, nắm lấy tay cô, giọng nói mềm đến mức có thể nhỏ ra nước: “Tâm can nhi, nếu nàng dịu dàng, tình cảm với ta, ta chắc chắn cũng sẽ quan tâm nàng chu đáo.”

Hả? Tô Tiểu Bồi rùng mình, tráng sĩ tiên sinh bị ma ám rồi!

Nhiễm Phi Trạch tỏ ra đoan chính, vô tội. “Hôm đó ta hỏi nàng ở quê hương nàng muốn biểu thị sự gần gũi thì phải nói theo phương ngữ ở đây thế nào, nàng không nghĩ ra được, giờ ta dạy nàng một chút, muốn biểu thị sự gần gũi, có thể gọi đối phương là tâm can nhi.”

Cánh tay Tô Tiểu Bồi run rẩy, cô chà cật lực. “Ta nổi hết cả da gà rồi này, lần sau tráng sĩ chớ như vậy nữa nhé!”

“Gà gì?” Lại có từ mới à?

Cái này phải giải thích thế nào đây? Tô Tiểu Bồi kìm nén hồi lâu, nỗ lực mãi mới nhõng nhẽo thốt ra được một câu: “Nô gia dựng hết cả lông rồi, tráng sĩ.”

Nhiễm Phi Trạch lườm cô, nhưng không nhịn nổi cười, dí ngón tay vào đầu cô. “Nghịch ngợm!”

Tô Tiểu Bồi tỏ vẻ đoan chính. “Tóm lại chàng không thể nhân cơ hội mà lấy thuốc đắng ra báo thù ta.”

https://thuviensach.vn

Tráng sĩ tiên sinh gật đầu, thực ra chàng nào có nỡ, ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến. Cô nương nhà chàng không thích uống thuốc, chàng biết rõ, uống vào rồi nôn ra chẳng phải chàng mất công thu dọn hay sao? Mà nôn đến mức bị bệnh rồi thì chẳng phải chàng sẽ đau lòng sao, chuyện không có lương tâm này chàng tuyệt đối không dám nghĩ tới. Thật là đa nghi quá, sao cô có thể hoài nghi chàng được chứ.

"Cũng không được nói "tâm can nhi" gì đó nữa."

Chàng lại không nhịn được cười. "Vậy, tâm tiêm tiêm nhi thì sao?"

"Nô gia không thích nghe." Vẻ mặt của nô gia rất nghiêm túc.

"Được thôi, được thôi!" Tráng sĩ miễn cưỡng đồng ý. "Tiểu nương tử đã nói như vậy thì tại hạ đành đồng ý vậy."

Chàng làm bộ làm tịch kéo dài giọng, khiến Tô Tiểu Bồi cũng bị chọc cười, giơ tay ra đập vào lưng chàng. "Đáng ghét quá!"

Ai da, ai da, cô nương nhà chàng nhõng nhẽo thế này, thật khiến người ta thoải mái, dễ chịu.

Chàng không kìm được xoa đầu cô. "Tâm can nhi."

"Ê." Hại cô lại bị nổi da gà nữa.

Chàng bật cười ha hả, kéo cô đến hôn lên môi một cái. "Hại, tâm tiêm tiêm nhi"

"Đáng ghét!" Cô dùng lực đập chàng cái nữa.

Ai da, dễ chịu quá, dễ chịu đến mức chàng muốn ôm cô vào trong lòng. Vì sao ở quê hương của nàng, lời chào hỏi lại là "hại" nhỉ, nếu có ai muốn hại cô nương của chàng, chàng nhất định sẽ không buông tha.

https://thuviensach.vn

Chương 23

Hai ngày sau, Nhiễm Phi Trạch theo đúng kế hoạch cáo từ các phái và Đỗ Thành Minh, nói muốn đưa Tô Tiểu Bồi quay lại thành Ninh An dưỡng bệnh. Đỗ Thành Minh quả nhiên đã đến thăm Tô Tiểu Bồi. Sắc mặt Tô Tiểu Bồi vẫn trắng bệch, lão đại phu cũng nói trong lòng cô u uất khó giải, nên thư giãn một chút.

Không ai ngăn cản bọn họ, bởi không có bất cứ lý do gì để ngăn bọn họ đi. Các phái hữu hảo còn đến tặng ít quà, đồ ăn, đồ dùng, đồ tiêu khiển, chúc bọn họ đi đường bảo trọng. Tần Đức Chính đưa theo Bạch Ngọc Lang và Lưu Hưởng cùng đi với bọn Nhiễm Phi Trạch, bọn họ dù sao cũng là người của thành Ninh An, chuyện hung án có liên quan đến Tô Tiểu Bồi, Đỗ Thành Minh kiến nghị bọn họ nên đi cùng đường để tiện bề chăm nom, vụ án của hắn ở bên này tự có thành nha Bình Châu xử trí, lo liệu.

“Sau này gặp lại.” Khi bọn họ rời đi, Đỗ Thành Minh đến tiễn và nói câu này.

Sau khi Tô Tiểu Bồi lên đường, trấn Võ bỗng chốc trở nên thanh tịnh.

Chỗ tường bố cáo thỉnh thoảng vẫn có người lượn lờ nhìn xem có còn tin cổ quái nào lưu lại hay không, các môn phái lúc trước vội đi theo dõi động tĩnh ở căn nhà nhỏ của Nhiễm Phi Trạch giờ bỗng chẳng còn việc làm, chuyện điều tra, tìm kiếm kẻ chủ mưu dựa vào căn cứ gì đó mà Tô Tiểu Bồi suy đoán cũng rơi vào bế tắc. Vụ án mạng của hai cô nương chết oan được dời đến thành Bình Châu điều tra xử lý, gần như không còn quan hệ với trấn Võ nữa. Tóm lại, các hán tử giang hồ của trấn Võ bỗng chốc cảm thấy thanh nhàn hơn nhiều.

Vào hôm Tô Tiểu Bồi rời đi, Đỗ Thành Minh cũng rời khỏi trấn Võ, quay lại chỗ ở tại thành Bình Châu, vừa ngồi chưa được mấy chốc, đã có người lẳng lặng đến thăm.

https://thuviensach.vn

Đó là Cố Khang, Chưởng môn của Thần Toán môn.

“Tiên sinh.” Cố Khang cẩn thận che giấu hành tung để không ai phát hiện ra. Sau khi vào phòng thi lễ xong, ông ta nói: “Tiên sinh để lại thư, bảo ta đến thành Bình Châu đợi trước, không biết có chuyện gì phân phó.”

“Tô Tiểu Bồi hôm nay rời khỏi trấn Võ, nói là muốn về thành Ninh An dưỡng bệnh. Bề ngoài trông ả yếu ớt, nhưng ta không tin gan ả lại nhỏ đến mức này. Đóng kịch thái quá thì sẽ thành giả.”

Cố Khang nhíu mày, không hiểu rõ chuyện này thì có liên quan gì tới ông ta. Ông ta đáp một tiếng “vâng”, sau đó nói: “Thành Ninh An cũng có biệt viện của phái bọn ta, ta bảo người trông chừng bọn họ là được.”

Đỗ Thành Minh không tiếp lời mà lại nói: “Ả tưởng rằng mình tránh đi rồi thì chuyện này có thể tạm thời lắng xuống, đúng là ngốc nghếch”. Hắn ta ngẫm nghĩ một lát, rồi cười cười. “Thành Ninh An là nơi ả từng sống lâu nhất, ả còn có chức vụ ở đó, đối với ả mà nói, nơi đó sẽ an toàn hơn, ả đến đó chắc chắn là cũng có vài dự tính.”

Cố Khang không tiếp lời, chỉ đợi hắn nói tiếp. Nhưng Đỗ Thành Minh đột ngột chuyển chủ đề, nói: “Cố Chưởng môn, Cửu Linh Đạo chưởng đi rồi, hiện giờ ngài hành sự cũng tự do rồi, đúng không?”

“Có vài môn đồ vẫn luôn nhắc đến ông ta, nhưng đó cũng không phải là trở ngại lớn, ta mới là chưởng môn.” Cố Khang nhớ đến sự hách dịch của Cửu Linh Đạo chưởng, nhớ đến chuyện ông ta chỉ tay khua chân với chưởng môn là mình đây, trong lòng vẫn cảm thấy rất khó chịu. Ông ta đi rồi, đúng là rất tốt.

Đỗ Thành Minh nói: “Vốn dĩ nếu như theo kế hoạch, khi tội lỗi của Cửu Linh Đạo chưởng được xác định, chưởng môn là ngài đây đương nhiên sẽ được lòng người, đáng tiếc, chuyện này cuối cùng lại bị hủy trong tay Tô Tiểu Bồi. Nhưng cuối cùng ông ta cũng đã đi rồi, bản thân ngài cần nắm chắc cho tốt thì tất cả Thần Toán môn đều là của ngài.”

https://thuviensach.vn

“Đa tạ tiên sinh chỉ điểm.” Ban đầu Cố Khang cũng không muốn ám sát Cửu Linh Đạo chưởng, mà chỉ muốn cho ông ta thân bại danh liệt, để người chưởng môn như ông ta đây tiện lập lại uy danh trong môn. Đến giờ tuy mọi sự không hoàn toàn đi theo kế hoạch, nhưng may mà đã trừ bỏ được trở ngại. Đỗ Thành Minh này đúng là có tài, ông ta có thể ngồi lên vị trí chưởng môn được như ngày hôm nay cũng là nhờ có hắn chỉ điểm. Hắn khiến Cửu Linh Đạo chưởng thay đổi cách nhìn về ông ta, nâng đỡ ông ta lên vị trí này, thực là cao chiêu. Mà hắn chỉ là một bổ đầu nhỏ nhoi, không có bất cứ sự uy hiếp nào tới ông ta, hắn chẳng qua chỉ muốn người trong võ lâm sẽ ít gây phiền phức hơn, chức vị bổ đầu của hắn cũng vững vàng hơn, đồng thời mong các phái trong võ lâm quan tâm đến ông ta. Tất cả những điều này đều là chuyện nhỏ.

Cố Khang tự nhận mình là người thông minh, con người Đỗ Thành Minh này, chỉ cần tâng bốc hắn một chút, giúp đỡ hắn làm vài chuyện là có thể lợi dụng được hắn rồi. Như lần này giết Cửu Linh Đạo chưởng, nếu không phải là hắn đến trù bị an bài, các phái cùng nhau hợp mưu động thủ thì cũng không thể khiến cho cái chết của Cửu Linh Đạo chưởng được sạch sẽ như vậy, không một ai hoài nghi Thần Toán môn của ông ta cả.

Cố Khang rất hài lòng với việc liên thủ này. Mọi người đều đạt được thứ mình cần, không ai bị thiệt. Đỗ Thành Minh là người có sức thuyết phục, hắn luôn cố gắng chiêu mộ dụng người.

“Cố Chưởng môn, môn đồ của ngài rải khắp thiên hạ, có việc thực sự phải cần ngài làm giúp mới có thể thành được.” Đỗ Thành Minh lấy giấy bút ra, viết một cái tên rồi đưa qua. “Tìm người có cái tên này ở lân cận thành Ninh An. Tìm được rồi thì nói cho ta, ta sẽ an bài tiếp.”

Đây là chuyện nhỏ, Cố Khang đón lấy rồi đồng ý luôn, lại nói thêm: “Ta sai người trông chừng Tô Tiểu Bồi, được chứ?”

“Không cần. Tự có người đi trông chừng ả. Môn hạ của Cố Chưởng môn rất dễ gây chú ý, sợ là ả ta sẽ nghi ngờ.”

https://thuviensach.vn

“Vậy...” Cố Khang lại nhìn cái tên được viết trong tờ giấy. “Có cần tìm người này gấp không? Còn cần làm chuyện gi nữa không?”

“Gấp thì cũng gấp.” Đỗ Thành Minh nhìn sang Cố Khang. “Cứ tìm trước đã, làm gì tiếp thì còn chờ xem thái độ của Tô Tiểu Bồi thế nào. Ả cứ tưởng ả chạy đi rồi, đến khi phát hiện ra mình căn bản không thoát khỏi ngũ chỉ sơn đáng sợ, đó mới thực sự thú vị. Đáng tiếc, lần này e là chẳng thể nhìn thấy biểu cảm của ả rồi. Viết giấy để lại mãi cũng chẳng ý nghĩa gì, ta phải đổi một chiêu mà ả không thể ngờ tới.” Đỗ Thành Minh tưởng tượng biểu cảm của Tô Tiểu Bồi, khẽ nhếch khóe miệng.

“Cô nương cổ quái kia đúng là một ẩn họa.” Cố Khang muốn nói hay là giết đi cho ổn thỏa, nhưng lời đến bên miệng, lại nhớ trước đó từng có người đã giết Tô Tiểu Bồi, nhưng lại bị Đỗ Thành Minh giận dữ dồn vào chỗ chết. Trong số những người liên thủ, ai cũng nhận được tin tức, chớ giết Tô Tiểu Bồi, giày vò thế nào cũng được, có điều không được giết ả.

Lạc thú, đây là thứ Cố Khang cảm nhận được, điều Đỗ Thành Minh muốn chính là lạc thú, hắn khác với bọn họ. Cũng vì điểm này mà Cố Khang tin phục hắn, phải phóng khoáng đến nhường nào thì mới có thể không cầu danh lợi, còn chỉ điểm dạy dỗ bọn họ không ít chuyện.

Đỗ Thành Minh nhìn Cố Khang, cười. “Cố Chưởng môn, như ta đã truyền thư cho các ngài, trước đó cũng đã nói qua không ít lần, giết người thì quá dễ, đứa trẻ ba tuổi cũng có thể giết người, cho nên, giết người chẳng phải là bản lĩnh gì cả. Đối phương chết rồi thì còn có thể làm được gì cho mình chứ? Nếu giết người rồi mà lại không có được lạc thú, há chẳng phải lãng phí sức lực sao? Muốn giết, phải tìm ra chỗ tốt đã.” Khống chế lòng người, hủy hoại tâm trí của họ, đây mới là bản lĩnh thực sự. Những điều này hán tử lỗ mãng làm sao có thể hiểu được?

“Tiên sinh nói rất phải.” Mỗi lần nghe Đỗ Thành Minh nói tới vấn đề này, Cố Khang liền cảm thấy máu huyết sôi trào, có chút hưng phấn. Hắn nói rất đúng.

https://thuviensach.vn

Suốt quãng đường đi, Tô Tiểu Bồi vẫn luôn băn khoăn về những lời nói của Đỗ Thành Minh.

"Sau này sẽ gặp lại". Hắn ta nói quá tự tin.

Để giả bệnh, cả quãng đường trên xe ngựa, cô chỉ có việc nằm ngủ, suýt chút nữa đã ủ thành bệnh thật. Nhưng đổi lại có rất nhiều thời gian nhàn rỗi để ngẫm nghĩ. Con người có cẩn thận, kĩ càng đến đâu đi chăng nữa, khi gặp chuyện cũng khó chấp nhận việc bị người ta trêu đùa mà không thể khống chế được mình. Đỗ Thành Minh chính là như vậy. Hắn muốn khiêu khích, viết thư để lại cho cô, nhưng lại không bận tâm đến chuyện bại lộ thân phận mà viết bằng tiếng Anh, đây chính là sự khoe mẽ, khoa trương không cách nào khống chế được. Câu nói "sau này sẽ gặp lại" kia cũng thể hiện điều đó. Hắn hoàn toàn không khống chế nổi sự nôn nóng muốn nói cho cô biết, hắn không có dự định tạm ngừng.

Buổi tối, nhân lúc nghỉ ngơi ở khách điếm, Tô Tiểu Bồi nói với Nhiễm Phi Trạch kết luận từ phân tích tính cách và ngôn ngữ biểu hiện của con người Đỗ Thành Minh. "Hắn biết dự định của chúng ta, nhất định hắn còn có sự an bài khác. Sẽ lại có thi thể ở thành Ninh An đang đợi chúng ta đúng không?"

"Hắn sẽ không lỗ mãng như vậy, thành Ninh An dù sao cũng là địa bàn của chúng ta, hắn muốn tiếp tục gây án thì cũng không thể dễ dàng che đậy được, bây giờ hắn mới bắt đầu giao đấu với nàng, vừa có được chút lạc thú, hắn chẳng tội gì mạo hiểm bại lộ thân phận. Cứ coi như hắn có an bài thì cũng sẽ không nhanh như vậy."

"Nhưng đừng quên trong phủ nha thành Ninh An có người của hắn."

"Chỗ đó có người của hắn, dựa vào thân phận đó để theo dõi hành động của chúng ta cũng là thích hợp nhất, tốt hơn nhiều so với việc tìm biệt viện của Thần Toán môn gì đó hay là người của các môn phái võ lâm khác."

"Ừm." Tô Tiểu Bồi gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Cho nên như vậy càng tốt, vừa đúng như ý.” Nhiễm Phi Trạch cười cười. “Kẻ đó chắc chắn sẽ lượn quanh chúng ta, như vậy lại càng dễ phát hiện.”

Hai người đột nhiên nhìn nhau một cái, trong lòng đã có sẵn đối tượng hoài nghi. Có một người luôn xuất hiện đúng lúc sự việc xảy ra, còn được Đỗ Thành Minh tạo cơ hội và lý do chính đáng để hắn ta có mặt.

Tô Tiểu Bồi nhìn sang Nhiễm Phi Trạch. “Chàng nghĩ đến cái gì rồi?”

“Nên nói là người nào, chuyện nào.”

“Chàng nghĩ đến người nào, chuyện nào rồi?” Đã là lúc nào rồi mà còn tính toán cách nói chuyện với cô chứ, có thể nghe hiểu là được rồi mà.

“Chắc chắn ta cũng nghĩ giống nàng.” Nhiễm Phi Trạch chơi trò úp mở.

“Vậy là thế nào? Mau nói đi.” Cô không kìm được hung hăng dò hỏi.

“Nàng đoán xem.” Chàng vẫn phải trêu cô thêm chút nữa thì mới vui lòng.

Đáng tiếc Tô Tiểu Bồi không chịu đùa, lườm chàng một cái, quay người trở về giường. “Không có gì để nói thì đi đi, khuya rồi, nên ngủ thôi.”

“Haizz, nàng thật chẳng thú vị gì cả.” Nhiễm Phi Trạch tỏ vẻ khổ não.

“Ta thú vị lắm đó, chàng không thấy những tên sát thủ biến thái trêu đùa ta vô cùng vui vẻ sao?” Tô Tiểu Bồi càng nói càng tức, những tên cặn bã, đốn mạt đó, cô nhất định phải xử trí bọn chúng, sau đó quay về chửi cho tên Nguyệt Lão chết tiệt kia một trận. Cái gì mà dây tơ hồng với người trong số phận, dây tơ hồng buộc với loại cặn bã này chẳng thà buộc với heo còn hơn. Hắn coi Tô Tiểu Bồi cô là đồ bại não đấy chắc, sao có thể gắn duyên phận với loại người này? Thà nguyện mấy kiếp cô độc chứ chẳng thèm cái duyên phận này.

https://thuviensach.vn

“Được rồi”. Nhiễm Phi Trạch thở dài, thấy Tô Tiểu Bồi thực sự tức giận, chàng cũng không dám đùa nữa, có điều vẻ hài hước không được đối phương đáp trả cũng là chuyện rất đỗi tổn thương. Chàng nói ra một cái tên. Tô Tiểu Bồi gật đầu, bình thản đáp: “Biết rồi, đúng là giống như ta nghĩ.”

“Haizz, thế tại sao nàng vẫn lạnh lùng?”

“Không phải ta giận chàng.”

“Vậy lại càng tệ hơn, chắc chắn là nàng giận hán tử khác, ta có cảm giác hơi bị thất sủng.” Thật là ai oán quá!

Tô Tiểu Bồi cố nhịn nhưng rốt cuộc vẫn bị vẻ hài hước của chàng làm cho cười phá lên. Cô thuận miệng nói ra điều vừa nghĩ, Nhiễm Phi Trạch càng ai oán hơn, nhăn mặt lại. “Ta vốn nên biểu hiện một chút quyết tâm muốn được kết dây tơ hồng với cô nương, nhưng cô nương lại muốn được kết cùng heo, nếu ta nói ta nguyện là con heo kia, thì thực sự là hơi ti tiện. Cô nương mau đổi cách nghĩ đi, buộc với con rồng gì đó thì ta có thể miễn cưỡng nhận lời.”

Tô Tiểu Bồi vừa tức vừa buồn cười, nhưng cố nhịn ngồi xuống mép giường. Nhiễm Phi Trạch cũng nín cười, đi đến ngồi xuống bên cạnh, kéo cô lại. Tô Tiểu Bồi dựa đầu lên cánh tay chàng, trong lòng dấy lên nỗi thương cảm vì bọn họ không có cách nào nối được dây tơ hồng với nhau.

“Tiểu Bồi, chớ đau lòng.” Chàng khẽ vỗ lên đầu cô.

“Ừm.”

“Chúng ta hiện giờ có thể ở bên nhau, chắc hẳn cũng là do ông trời an bài, ai biết được cuối cùng kết quả sẽ thế nào chứ? Trình Giang Dực biến thành ác tặc rồi, hắn với nàng như nước lửa bất dung, có lẽ dây tơ hồng niệm ta tình thâm, lặng lẽ buộc lên ta cũng chưa biết chừng.”

“Ừm.”

https://thuviensach.vn

“Đã chẳng thể biết trước, thì cứ tạm đừng nghĩ đến nó nhé. Trước tiên phải nghĩ xem nên ứng phó với tình hình trước mắt thế nào.” Chàng nhìn cô, chớp chớp mắt. “Ta có cách nghĩ này.”

“Ta cũng có.” Cần phải kiểm chứng sự hoài nghi một chút. Nếu không phải, cũng tiện mau chóng định một mục tiêu khác.

Mấy ngày sau, đoàn người chỉ còn cách thành Ninh An một khoảng không xa. Cùng với việc càng lúc càng về gần thành Ninh An, thân thể của Tô Tiểu Bồi cũng dần khỏe mạnh lên, chỉ có điều cô vẫn luôn than phiền ngủ không ngon, hay gặp ác mộng.

Hôm đó, trên đường đi, Tô Tiểu Bồi ngồi trong xe ngựa đột nhiên hét lên một tiếng sợ hãi. Nhiễm Phi Trạch giật thót, vội sải bước đến vén rèm cửa sổ lên, Bạch Ngọc Lang và Lưu Hưởng cũng vội vàng xán đến. Trong xe, Tô Tiểu Bồi ngồi bật dậy, một tay kéo lấy Nhiễm Phi Trạch.

“La linh Nhi, La Linh Nhi... nàng ta tìm ta…”

Mấy người đều kinh ngạc, Tô Tiểu Bồi vẫn nói lắp bắp.

“Gặp ác mộng sao?” Bạch Ngọc Lang hỏi.

“La Linh Nhi thế nào?” Lưu Hưởng hỏi.

Tô Tiểu Bồi thở dốc, hết nhìn Nhiễm Phi Trạch lại nhìn Bạch Ngọc Lang và Lưu Hưởng, hồi lâu mới thốt ra được một câu: “Chỉ là ác mộng thôi sao?”

Lúc này Tần Đức Chính ở phía trước cũng phát hiện ra có chuyện bất thường, liền thúc ngựa quay lại, vừa khéo nghe thấy câu “ác mộng” này, liền chau mày hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, không nói gì nữa. Bạch Ngọc Lang than vãn: “Sao lại khiến người ta tò mò thế này chứ!” Lưu Hưởng không lên tiếng, nhưng sắc mặt lại rất khó coi. Tần Đức Chính nhìn mọi người, đã đoán được ra chuyện gì, liền nói: “Được rồi, được rồi, nghỉ ngơi một lát. Tô cô nương

https://thuviensach.vn

cũng đừng nằm nhiều quá, xuống đi lại một chút, thả lỏng gân cốt. Mọi người tản ra đi, chớ xem náo nhiệt nữa."

Nhiễm Phi Trạch đỡ Tô Tiểu Bồi đứng dậy, để cô xuống xe đi lại vận động. Đợi tinh thần của cô khá hơn một chút, Bạch Ngọc Lang lại chạy đến hỏi han buôn chuyện: "Đại tỷ đại tỷ, tỷ mơ thấy cái gì vậy, La Linh Nhi tìm tỷ đòi mạng à? Mà không đúng, là tự nàng ta nói đã giết tỷ, tỷ nên tìm nàng ta đòi mạng mới phải chứ!"

Tô Tiểu Bồi không kìm nén nữa, nói với cậu ta: "Nàng ta đến tìm ta đòi mạng, nàng ta bảo ta dạy nàng ta cách hoàn dương."

Bạch Ngọc Lang cười ha hả. "Nàng ta tự kết liễu mạng mình, còn muốn hoàn dương? Ha ha, thế này thì phiền phức rồi, tự sát rồi lại muốn sống lại." Cậu ta cười ngặt nghẽo, còn vỗ vỗ vào vai Lưu Hưởng đang xúm vào nghe chuyện náo nhiệt. "Hưởng ca, huynh nói xem, có phải là rất phiền phức không?!" Cậu ta chuyển hướng sang Tô Tiểu Bồi, nói tiếp: "Đại tỷ, tỷ bị người xung quanh gọi là yêu nữ nhiều rồi thực sự coi bản thân mình có bản lĩnh chết đi sống lại à, thật đúng là, lại còn nằm mơ thấy điều này nữa. Tỷ nghĩ xem, cứ coi như tỷ có bản lĩnh này, La Linh Nhi cũng không ở trấn Võ, không ở Linh Lung trận, làm sao mà biết được tỷ sẽ hoàn dương?"

"Nếu đúng là nàng ta đã giết ta thì có thể đã biết." Tô Tiểu Bồi nghiêm túc nói. Bạch Ngọc Lang đang định ngoác miệng ra tiếp tục cười, thì bị câu nói này của Tô Tiểu Bồi làm cho nghẹn lại. Cậu ta tưởng tượng một chút, bỗng dựng tóc gáy. "Đại tỷ kể câu chuyện quỷ quái này khiến người ta sợ lắm đó."

"Nhát gan thế này mà còn làm bổ khoái." Tô Tiểu Bồi tiếp tục dọa dẫm cậu ta. "Nếu như đệ khiến ta mất vui thì ta sẽ bảo La Linh Nhi đi tìm đệ đó."

Bạch Ngọc Lang kêu oai oái, phê bình Tô đại tỷ không trượng nghĩa, Lưu Hưởng thì lặng lẽ rời đi.

https://thuviensach.vn

Cơn ác mộng của Tô Tiểu Bồi lại đến thêm lần thứ hai lần thứ ba. Khi đến thành Ninh An, tinh thần Tô Tiểu Bồi rất kém. Cô không muốn về sống trong tiểu viện ở phía sau phủ nha nữa, đương nhiên cũng không có ai yêu cầu cô quay về. Nhiễm Phi Trạch muốn đưa cô đến khách điếm ở, Tần Đức Chính lại nói ở cuối con đường chỗ phủ nha có gian tiểu viện nhỏ bỏ trống, hiện giờ không biết đã có ai vào ở chưa, nếu vẫn trống thì có thể đến đó ở.

Cả đoàn người đánh xe ngựa chạy đến trước tiểu viện đó, được biết nó vẫn còn đang trống. Tiểu viện không lớn có ba căn phòng, trong đó có một gian bếp, rất thích hợp cách phủ nha cũng không xa. Nhiễm Phi Trạch lập tức quyết định thuê trọ. Tần Đức Chính rất nhiệt tình, nói Phủ doãn đại nhân vẫn luôn nhớ đến Tô sư gia, hiện giờ Tô Tiểu Bồi trải qua kiếp nạn trở về, đại nhân nhất định sẽ rất vui. Vị trí sư gia kia chắc vẫn còn lưu lại cho Tô Tiểu Bồi, nếu như Tô Tiểu Bồi nguyện ý, ông ta sẽ đi nói với đại nhân, để Tô Tiểu Bồi đến làm. Tiền công đãi ngộ vẫn như trước đây, tiền thuê phòng và chi phí ăn uống thường ngày cũng có thể tính vào chỗ nha môn.

Bạch Ngọc Lang ở bên cạnh nghe thấy vậy liền lẩm bẩm cằn nhằn, nói các đại nhân quá thiên vị, rõ ràng cậu ta làm việc cũng rất tận tâm, nhưng trước giờ chưa từng được tăng lương.

Lưu Hưởng trả lời cậu ta: “Đệ thiếu tiền tiêu sao? Cứ coi như tăng lương cho đệ rồi, thì số tiền đó cũng chẳng đủ cho đệ mua nổi một bộ y phục”. Đường đường là một quý công tử, đến tranh chức vị tiểu bổ khoái đã khiến rất nhiều người nghiến răng hậm hực rồi, còn chê bai tiền lương gì nữa.

“Đệ thích nhất là y phục của bổ khoái, không cần mua áo mới.” Bạch Ngọc Lang nói.

“Cậu có bản lĩnh như người ta không?” Tần Đức Chính nói một câu liền khiến Bạch Ngọc Lang nghẹn họng.

Tô Tiểu Bồi nhìn Nhiễm Phi Trạch, chàng nói: “Nàng nghỉ ngơi đợi sức khỏe tốt lên rồi hẵng bàn. Dạo này ngày nào nàng cũng gặp ác mộng, ngủ

https://thuviensach.vn

không ngon, không có tinh thần thì làm việc làm sao được?"

Tô Tiểu Bồi vội gật đầu. "Hay là, chúng ta đến Thường phủ một chuyến, hỏi xem phần mộ của La Linh Nhi ở đâu, ta đi thăm nàng ta một chút, xem rốt cuộc nàng ta có oán khí gì."

"Đại tỷ còn có khả năng nhìn ra được oán khí trên mộ người chết ư? Theo đệ thấy, tỷ đến miếu mời lão hòa thượng làm phép cho thì thỏa đáng hơn đó."

Tô Tiểu Bồi cắn môi, lo lắng, do dự một hồi lâu. "Cứ đi xem trước đã rồi hẵng hay."

Thế là Tô Tiểu Bồi ở lại đây luôn. Đám người Tần Đức Chính lên đường quay lại phủ nha bố trí. Tô Tiểu Bồi ngồi nghỉ ngơi một chút, ăn bữa cơm, rồi được Nhiễm Phi Trạch dẫn đến phủ nha một chuyến, gặp mặt chào hỏi các vị đồng liêu trước kia. Mọi người thấy Tô Tiểu Bồi còn sống thì cũng rất kinh ngạc, đều nói căn phòng đó toàn là máu mà cô vẫn còn sống, đúng là phúc lớn.

Tô Tiểu Bồi chào hỏi một vòng, lại đi gặp Phủ doãn đại nhân. Phủ doãn an ủi cô hồi lâu, nói rằng quay lại là tốt, rồi đề cập tới vấn đề mà Tần Đức Chính đã nói trước đó, khi sức khỏe khá hơn nếu cô muốn quay lại thì ông ta vẫn để cô làm sư gia. Tô Tiểu Bồi vội vàng cảm tạ.

Việc thăm hỏi cũng tốn cả nửa ngày, Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch được mọi người giữ lại dùng cơm, ăn uống no say rồi mới quay về tiểu viện, còn xách theo đồ đạc, sổ sách cô để lại lúc trước.

Về đến nhà, Tô Tiểu Bồi không bận tâm đến chuyện kiểm tra đồ đạc, chỉ ôm đầu, nói: "Bệnh giả sắp thành thật rồi."

Nhiễm Phi Trạch bước đến đưa tay ấn vào mấy huyệt đạo trên đầu cô, nhẹ nhàng mát xa một hồi, hỏi: "Đau đầu à?"

"Chẳng phải nên hỏi có đau hay không trước rồi mới động thủ sao?"

https://thuviensach.vn

“Hoạt huyết thông mạch, còn cần phải hỏi sao?” Nói rồi chàng gõ vào đầu cô một cái.

Tô Tiểu Bồi đau đến mức suýt nhảy dựng lên, nhưng rồi lại thấy tỉnh táo hơn nhiều.

“Thế nào?” Chàng kéo ghế đến ngồi đối diện cô.

“Tạm thời chưa nhìn ra được đầu mối gì. Nhưng nếu đó thực sự là Lưu Hưởng thì chắc chắn hắn ta sẽ nghĩ cách lôi kéo thêm vài đồng bọn.”

“Tần Bổ đầu thì sao?”

Tô Tiểu Bồi khẽ chau mày. “Chàng hoài nghi ông ấy?”

“Nàng nghĩ xem, những người Đỗ Thành Minh chiêu mộ kia, không phải là chưởng môn thì cũng là đại đệ tử, tiểu lâu la đơn thương độc mã thì có tác dụng gì với hắn? Lưu Hưởng có chút kỳ quái, ngày mà nàng bị hại cũng là ngày hắn ta trực đêm, điều này đương nhiên không thể không phòng. Có điều hắn ta chẳng qua chỉ là tiểu bộ khoái, Đỗ Thành Minh xa xôi cách trở khống chế hắn ta, có lợi lộc gì chứ? Chẳng lẽ hắn lại thiếu tạp dịch sao?”

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ. “Chàng nói có lý, nhưng ta không nhìn ra được Tần Bổ đầu có chỗ nào khả nghi.”

Nhiễm Phi Trạch nhún vai. “Ta chỉ là hoài nghi người có thể hoài nghi. Cẩn thận một chút cũng tốt mà.”

Tô Tiểu Bồi không nói gì, Nhiễm Phi Trạch quan sát rồi xoa đầu nàng. “Tần Bổ đầu tuổi tác giống như cha nàng phải không?”

“Cũng xấp xỉ.” Tô Tiểu Bồi mơ hồ đáp.

“Nàng nhớ đến cha mình à?”

https://thuviensach.vn

“Ông ấy đúng là rất giống cha ta, tận tụy, nghiêm túc, rất thích làm cảnh sát.”

“Bổ khoái.”

“Ừm, rất thích làm công việc của bổ khoái này.” Tô Tiểu Bồi vô thức nhìn về phía đầu giường, chỗ đó không có tủ, càng không có ảnh của bố.

“Ta biết Tần Bổ đầu vẫn luôn chiếu cố nàng.”

Tô Tiểu Bồi gật đầu. “Ta biết rồi, tráng sĩ. Ta sẽ không để tình cảm xen vào mà dẫn đến sơ suất, ý ta là, sẽ không vì những điều này mà khinh suất. Nhưng ta thực sự hy vọng không phải là ông ấy, thực ra các vị huynh đệ trong nha đều không tồi, Lưu Hưởng đối xử với ta cũng rất tốt. Ta hiểu mà, tráng sĩ.”

“Vậy thì tốt, ngủ sớm đi. Ngày mai ta đến nha môn báo bọn họ tìm người dẫn chúng ta đến Thường phủ, không thân không thích không có lý do mà tìm đến hỏi thăm thì không được thích hợp, sợ là Thường phủ cũng không tiếp đón. Người có chủ ý ở trong nha môn, tự nhiên sẽ chủ động giúp đỡ. Chúng ta dựa theo kế hoạch hành sự, cứ chậm rãi tự nhiên sẽ khiến bọn chúng lộ ra dấu vết.”

Tô Tiểu Bồi đồng ý. Cô đi ngủ từ sớm nhưng cũng chẳng ngủ được. Quay lại chốn cũ, đầu óc của cô hơi rối loạn, hết nghĩ đến những ngày tháng mới đến thành Ninh An này lại nghĩ tới công việc ở phủ nha. Ở nơi này, có người của Đỗ Thành Minh. Cô nhận được bức thư bằng tiếng Anh cũng là ở nơi này. Khi đó Đỗ Thành Minh đang ở đâu? Xa như vậy, hắn gửi thư đến để người ta ném cho cô đọc sao? Cô nhớ đến buổi tối hôm đó, biểu cảm của Lưu Hưởng giống như chẳng có việc gì cả, y còn hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Tô Tiểu Bồi lật người, nhắm mắt, hình ảnh hai cô nương vô tội bị chết oan ở trấn Võ lại hiện lên trong đầu, so với câu nói “đã xảy ra chuyện gì”

https://thuviensach.vn

kia của Lưu Hưởng, việc này khiến Tô Tiểu Bồi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ngày hôm sau, Tô Tiểu Bồi thức dậy, tinh thần hết sức mệt mỏi, Nhiễm Phi Trạch xoa cằm, nhìn cô hồi lâu. "Cô nương càng lúc càng nhập vai rồi."

"Chẳng phải lúc này tráng sĩ nên tỏ vẻ đau lòng sao?"

"Nếu ta ra vẻ đau lòng một chút thì cô nương tiếp nhận không?"

"Chắc là không đâu." Cô đang phiền lòng, không có tâm trạng đâu mà tiếp nhận.

"Vậy đợi khi cô nương tiếp nhận thì ta mới đau lòng vậy." Nhiễm Phi Trạch nói với vẻ nghiêm túc, càng khiến Tô Tiểu Bồi cảm thấy buồn cười. Thật đáng ghét, đáng ghét đến mức cô cảm thấy khá hơn nhiều rồi.

Sau khi hai người ăn sáng xong, Nhiễm Phi Trạch làm đúng như lời tối qua nói, đi đến phủ nha chào hỏi một tiếng. Tần Đức Chính bận công vụ không thể đi được, Bạch Ngọc Lang rất không trượng nghĩa nói không muốn đi, còn Lưu Hưởng lại chủ động đồng ý, dẫn một vị quan sai khác tên là Lý Mộc cùng đi với bọn họ.

Thường phủ thấy bọn họ đến thì rất kinh ngạc, nhất là nhìn thấy Tô Tiểu Bồi thì càng giật thót mình. Bọn họ đương nhiên biết di thư của La Linh Nhi, trên đó rõ ràng viết nàng ta đã giết Tô cô nương này, nhưng bây giờ người vẫn sống sờ sờ ngay trước mặt, chuyện này quả thực đã vượt ra ngoài dự liệu.

Hai bên khách sáo một hồi, Thường gia không dám khinh nhờn, vừa mời Tô Tiểu Bồi ngồi vừa dâng trà, đối với các câu hỏi cô đưa ra cũng trả lời đầy đủ. Thường Quân sau khi nhận được tin tức thì cũng từ cửa tiệm trở về, vội vàng chào hỏi. Tô Tiểu Bồi nói sơ qua vài vấn đề không mấy quan trọng, đến khi được hỏi về di thư của La Linh Nhi, cô nói: "Ta đến đây chính là vì điều này. Di thư của La cô nương rất kỳ lạ, rõ ràng ta vẫn chưa chết, vì sao cô nương ấy lại gánh tội danh giết người này?"

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người trong phòng đều không hiểu, Tô Tiểu Bồi nhìn quanh một vòng, lại nói: “Ta hoài nghi, La cô nương là bị người ta hại.”

Người của Đường phủ không ai không kinh ngạc, Lưu Hưởng nhíu mày. “Tô cô nương…” Mục đích cô đến đây không phải để nói vấn đề này.

Tô Tiểu Bồi xua xua tay, ra hiệu cho y im lặng, chớ nôn nóng. Lúc này Thường Quân lại hỏi: “Là bị kẻ nào hãm hại sao?”

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết. Có điều lúc đầu ta bị người ta bắt đi, hung phạm không rõ là ai, mà La cô nương ở bên ngoài đang sống êm đẹp, đột nhiên lại còn oan uổng tự nhận là đã giết ta, điểm này đương nhiên có điều kỳ lạ. Có lẽ bọn ta cùng vướng vào một sự việc. Hôm nay ta đến, chính là muốn xem qua nơi ở trước kia của La cô nương, rồi đi thăm phần mộ của cô nương ấy.”

Một chuỗi lời hợp tình hợp lý, Thường gia vội đồng ý đưa Tô Tiểu Bồi đi xem phòng ở của La Linh Nhi. Thường phu nhân tỏ ra thương tiếc nói: “Căn phòng này của Linh Nhi, bọn ta chưa hề động đến.”

Tô Tiêu Bồi gật đầu, cẩn thận nhìn một vòng. Bình phong tùng trúc, cây cối chậu cảnh, rèm vải, màn giường màu xanh. Tô Tiểu Bồi tỉ mỉ hỏi những chuyện thường nhật của La Linh Nhi, lại hỏi về lời nói, hành động cử chỉ của cô ta sau khi La Khuê vào ngục, đang nói chuyện, đột nhiên bên ngoài cửa sổ có bóng người lướt qua, là bóng của một vị nữ tử trẻ tuổi. Tô Tiểu Bồi giật thót mình. Những người khác cũng nhìn thấy, có nha hoàn nhát gan thậm chí còn gọi lên thành tiếng: “Biểu tiểu thư!”

Nhiễm Phi Trạch nhanh chóng chắn ở trước mặt Tô Tiểu Bồi, còn Thường Quân và Lưu Hưởng đồng thời đuổi theo ra ngoài, nhưng không nhìn thấy ai. Hai người đuổi một đoạn, Thường Quân tóm lấy một bộc nhân qua đường hỏi có nhìn thấy người nào không, bộc nhân đó chỉ kinh ngạc lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Thường Quân nhíu chặt hàng mày, có chút lúng túng nói với Lưu Hưởng: "Có lẽ là ta hoa mắt."

Lưu Hưởng không lên tiếng, nhưng sắc mặt cũng rất khó coi. Nếu chỉ mình hắn nhìn thấy thì có thể tính là hoa mắt, nhưng đây lại là mấy người đều nhìn thấy.

Khi bọn họ quay lại phòng, mọi người đều có ý lảng tránh không nói tới chuyện này, nhưng Lý Mộc đã thấy hơi hoảng sợ, hỏi: "Phần mộ kia, đi nữa hay thôi?"

Tô Tiểu Bồi vẫn đi. Phần mộ được thu dọn rất sạch sẽ, trên thảm cỏ bên cạnh còn có những bông hoa nhỏ đang nở, vô cùng tươi đẹp. Tô Tiểu Bồi và mọi người cùng hành lễ trước ngôi mộ, sau đó cô nói muốn ngồi lại đây một mình. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, nhưng vẫn lùi ra xa, ở trong đình đợi cô.

Mọi người nhìn thấy Tô Tiểu Bồi ngồi xuống, sát ngay gần ngôi mộ, giống như là đang nói gì đó, cứ nói vài câu lại dừng lại một chút, như thể đang rủ rỉ nói chuyện với người chết. Nha hoàn nhát gan không dám nhìn, quay đầu đi nơi khác. Lý Mộc đột nhiên chỉ vào rừng trúc bên cạnh ngôi mộ, kinh hãi kêu "á" một tiếng. Trong rừng cây, đột nhiên có một bóng hình nữ tử đứng đó, thân mình mảnh mai, áo xanh váy xanh, đứng ở phía xa, không nhìn rõ được dung mạo, nhưng lại rất giống với bóng người lướt qua bên ngoài cửa sổ phòng La Linh Nhi trong Thường phủ. Dường như nàng ta đang cúi đầu nhìn Tô Tiểu Bồi, mà Tô Tiểu Bồi giống như không hề phát giác, vẫn nói chuyện với phần mộ kia.

Nhiễm Phi Trạch khẽ điểm ngón chân, chạy như bay về phía Tô Tiểu Bồi. Chàng chạy được nửa đường, dường như đã làm kinh động nữ tử trong rừng cây, bóng hình đó vút một cái liền biến mất. Đột ngột y như khi xuất hiện. Mọi người tái mét mặt, sau đó nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch chạy đến bên cạnh Tô Tiểu Bồi, một tay kéo cô đứng lên. Chàng nói điều gì đó với cô, chỉ vào vị trí của nữ tử trong rừng trúc kia, có vẻ như rất mơ hồ không

https://thuviensach.vn

hiểu gì, lắc lắc đầu. Sau đó hai người giống như cãi vã vài câu, Nhiễm Phi Trạch có vẻ không vui, chắp tay sau lưng, dẫn Tô Tiểu Bồi quay lại căn đình ở trên núi. Tô Tiểu Bồi vẫn đang càu nhàu: "Giữa ban ngày, lấy đâu ra quỷ, chàng cũng khoa trương quá rồi."

Nhiễm Phi Trạch đột nhiên quay người. "Còn ầm ĩ nữa phải không? Bừa bãi. Sau này không cho nàng chạy loạn ra ngoài nữa."

Tô Tiểu Bồi bĩu môi không nói nữa.

Mọi người không tiện mở lời, tình huống vừa rồi thực sự cũng hơi dọa người, liền mau chóng thu dọn mọi thứ lên đường hồi phủ.

Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch quay lại tiểu viện, mời Lưu Hưởng và Lý Mộc vào phòng uống trà, đa tạ bọn họ đã vất vả đi cùng. Mới nói được mấy câu, Bạch Ngọc Lang liền chạy đến, xúm vào nghe ngóng xem hôm nay bọn họ đã nhìn thấy thứ gì. Nghe Lý Mộc miêu tả lại tình hình ngày hôm nay một cách sinh động, cậu ta luôn miệng nói may mà mình không đi.

Tô Tiểu Bồi nhìn ra phía sau cậu ta, đột nhiên gọi: "La cô nương!"

Bạch Ngọc Lang hét toáng rồi nhảy bật dậy, quay đầu nhìn nhìn, nhưng chẳng có thứ gì. Cậu ta tức giận giậm chân, nhưng không dám mắng Tô Tiểu Bồi, vì lúc này Nhiễm Phi Trạch đang trừng mắt với cậu ta. Bạch Ngọc Lang không phục, kìm nén hồi lâu, đành nói: "Đại tỷ chớ như vậy nữa!"

Lưu Hưởng cũng nói: "Cô nương chớ đùa như vậy nữa, đó là bất kính đối với người đã chết."

Tô Tiểu Bồi quét mắt nhìn y một cái, tỏ ra nghiêm túc, đặt chiếc cốc trong tay xuống, khẽ ho một tiếng. "Ta nói chuyện chính với chư vị đại nhân."

"Đại tỷ đột nhiên nghiêm túc cũng dọa người giống như lúc đùa có quỷ vậy." Bạch Ngọc Lang lẩm bẩm, bị Lý Mộc đập cho một chưởng.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi nói: “Chuyện đùa có quỷ này chắc chắn là giả. Cái gọi là ngày nghĩ điều gì, đêm mơ thứ đó, Lão Lục nói rất đúng, có lẽ là vì khoảng thời gian này bị bệnh nên ta đâm hoảng, thêm vào đó lại quay về thành Ninh An, nơi ta gặp nạn, liên tưởng đến La Linh Nhi, nên mới gặp ác mộng. Hôm nay ở Thường phủ đó cũng có nha hoàn nói từ sau khi đón thi thể của La Linh Nhi về, nàng ta từng mơ thấy Biểu tiểu thư. Nhưng chúng ta đều biết, trên đời này không có ma quỷ.”

Bạch Ngọc Lang lắc đầu, như thể đang nói cậu ta không biết gì cả. Lý Mộc lại đập cậu ta thêm cái nữa.

Tô Tiểu Bồi phớt lờ cậu ta, tiếp tục nói: “Cái hôm nay chúng ta thấy, chắc chắn là có người giả thần giả quỷ”

“Tại sao?” Lý Mộc hỏi.

“Bởi vì La Linh Nhi bị oan. Nàng ta bị người khác hãm hại.”

Lưu Hưởng nhíu mày. “Cô nương có thể nói rõ hơn không?”

“Sau khi La Khuê chết, theo lý mà nói thì La Linh Nhi không còn người thân nữa, nên càng trông cậy vào Thường gia hơn mới phải, nhưng nàng ta lại rời khỏi Thường gia đi đến thành Bình Châu cách đây khá xa để ẩn thân. Điều này là vì cớ gì? Tuy cha gây ra án mạng, mọi việc cũng là vì nàng ta mà ra, nhưng nàng ta thân cô thế cô, lại là nữ tử, đến thành Bình Châu không nơi nương tựa, đương nhiên không thể tốt bằng ở lại Thường phủ. Hôm nay chúng ta cũng đã thấy rồi, người trong Thường phủ đều không phải người bạc bẽo, đối xử với nàng ta rất tốt. Cho nên, nàng ta bỏ Thường phủ đến thành Bình Châu, chắc chắn là vì ở đó có người khiến nàng ta tín nhiệm hơn, cảm thấy có thể nhờ cậy hơn.”

Đây là suy đoán khá hợp lý, mọi người đều gật đầu.

Tô Tiểu Bồi nói tiếp: “Chắc chắn kẻ kia đã quen biết nàng ta ở thành Ninh An. La Linh Nhi chưa từng rời khỏi thành này, mà người khiến nàng ta tín nhiệm như vậy, chắc chắn không phải là kiểu bèo nước gặp nhau, chỉ

https://thuviensach.vn

có duyên gặp mặt một lần. Cho nên, chắc hẳn thời gian gặp gỡ, tiếp xúc giữa hai người là khá dài. Khi đến thành Bình Châu chắc chắn có người lo liệu cho nàng ta, ta nghĩ chắc không phải là người quen cũ ở thành Ninh An bên này, mà là người quen cũ nhờ vả bằng hữu khác. Khi La Linh Nhi chết, người quen cũ kia chắc cũng có mặt, có thể trước khi chết bọn họ đã tiếp xúc được một khoảng thời gian, vì ta nhìn thấy chỗ ở của La Linh Nhi có bày hoa cỏ. Trong phòng của nàng ta ở Thường phủ, phần nhiều bày tùng trúc cây xanh, nàng ta thích màu xanh, mà khi ở thành Bình Châu, phụ thân vừa mới qua đời chưa lâu, nàng ta ắt hăn rất đau lòng buồn bã, nào có thanh nhàn mà bày biện hoa cỏ chắc chắn có người đã tặng hoa cho nàng ta, hy vọng nàng ta có thể mở lòng hơn một chút. Đáng tiếc, những thứ hoa cỏ này lại không cứu được mạng của nàng ta."

Cô thở dài. "Trước phần mộ đó cũng trồng loài hoa tương tự, chắc chắn vị người quen cũ kia thương tiếc nàng ta, liền lấy hoa giãi bày tình cảm, làm bạn với nàng ta."

"Vậy thì có quan hệ gì với chuyện dọa quỷ?" Bạch Ngọc Lang hỏi.

"Mọi người nghĩ đi, vị người quen đó ắt hẳn biết rõ nàng ta không phải tự vẫn, chắc chắn muốn tìm cơ hội giải oan cho nàng ta. Di thư của nàng ta viết là đã giết ta, vì chuyện này mà tự vẫn, nhưng ta vẫn chưa chết, hôm nay lại tự tìm đến tận cửa, lý do tìm cái chết trên bức di thư kia đương nhiên là không đúng nữa. Hôm nay lại có hai vị quan sai cùng đến, đối với người muốn kêu oan kia mà nói, đây chính là cơ hội ngàn năm khó gặp. Chỉ cần lượn lờ qua trước cửa sổ, lại bám đuôi theo chúng ta đến chỗ phần mộ, mượn thời cơ khi ta đơn độc nói chuyện với La cô nương, lại dọa dẫm mọi người một chút. Mọi người nghĩ xem, nếu như muốn dọa dẫm ta, tại sao lại không để ta nhìn thấy? Nàng ta nên bổ nhào đến chỗ ta, làm ta bị thương mới đúng, phải không?"

Không ai đáp lời, chưa có ai từng nhìn thấy quỷ nên không tiện đáp.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ rồi nói: “Ta nghĩ, chắc chẳng bao lâu nữa, chuyện giả thần giả quỷ này sẽ lan truyền ra khắp thành, chắc chắn sẽ có lời đồn đại nói La Linh Nhi bị chết oan, cho nên oan hồn bất tán. Lời đồn ầm ĩ lên rồi, nha môn có quản hay không? Đây chính là mục đích của kẻ giả thần giả quỷ kia.”

Mọi người đều không đáp lời, Tô Tiểu Bồi vừa nói vừa quan sát, thở dài. “Cô nương La Linh Nhi này thật đáng thương, khi còn sống không có được tình yêu, phụ thân chết thảm, đến người bạn tri tâm nàng ta cũng không có, lại bị bức đến nơi đất khách quê người, người có tình có nghĩa đối với nàng ta lại không giúp đỡ được nàng ta chút gì. Nàng ta mất mạng, oan uổng thế nào chứ?”

Sắc mặt Lưu Hưởng có vẻ hơi đau thương. Tô Tiểu Bồi im lặng uống hớp trà, có những lúc, lời giả xen lẫn với lời thật mới khiến người ta tín phục nhất.

Lưu Hưởng quay về chỗ ở trong phủ nha, đờ đẫn ngồi cả nửa ngày. Y không nói rõ được trong lòng đang có dư vị gì.

Là kinh hoảng sao? Cái chết của La Linh Nhi sẽ bị phóng đại lên, dẫn đến sự truy tra của mọi người, sau đó y sẽ bị liên lụy. Dù sao thì thành Ninh An và thành Bình Châu cũng cách xa nhau, y đi đi về về một chuyến cũng tốn mất vài ngày, thời gian này có lẽ sẽ để lại cho mọi người một mối nghi hoặc lớn, nhưng bọn họ chắc cũng chẳng tìm ra được chứng cứ nào. Qua bao năm làm đương sai, y biết nghi hoặc chỉ là nghi hoặc, chỉ cần không ai thừa nhận, không có chứng cứ thép, thì mọi chuyện chỉ dừng lại ở mức nghi hoặc mà thôi.

Y tưởng mình không sợ gì hết nhưng hôm nay lại nhìn thấy mặt của La Linh Nhi.

Tô Tiểu Bồi nói bóng dáng vụt qua trong thoáng chốc, ma quỷ hiện thân trong rừng trúc như muốn nói chuyện với ả đó chỉ là một kẻ cố tình giả

https://thuviensach.vn

trang, nhưng y biết y đã nhìn thấy mặt của La Linh Nhi, tuy bóng người đó lướt qua rất nhanh, nhưng y thực sự đã nhìn thấy.

Kỳ thực y không nên nghĩ nhiều về những lời của Tô Tiểu Bồi, y biết vậy. Tiên sinh cũng đã dặn dò, nữ nhân này thực sự có chút bản lĩnh, lời của ả nhất quyết đừng nên nghe nhiều nghĩ nhiều, cẩn thận đề phòng trúng kế. Ban đầu, ả nói ác mộng gì đó, y đã cảnh giác, ả định giả thần giả quỷ, lừa bọn họ để lộ sơ hở, hoặc muốn để bọn họ chuyển những lời này về nha môn, khiến kẻ khả nghi lộ rõ chân tướng, y biết ý tứ này. Y không sợ, y có thể nhìn thấu ý đồ của ả, đương nhiên đã có phòng bị rồi. Vì thế y không tránh né, thậm chí còn cho rằng việc y có thể luôn theo sát bọn họ hành sự quả thực không tồi, vì như thế y sẽ biết ả muốn làm gì. Y rất cảnh giác, không sợ trúng kế.

Nhưng hôm nay ả hành sự hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của y, ả nói La Linh Nhi có cố nhân, chính cố nhân đó đã giả thần giả quỷ, muốn giải oan cho nàng ta. Ả suy đoán sai rồi. Không có cố nhân nào muốn giải oan cho La Linh Nhi, không có ai biết chuyện cả, ngoại trừ y và tiên sinh.

Lưu Hưởng nghĩ không thông. Nếu như Tô Tiểu Bồi muốn giả thần giả quỷ thì ả sẽ tiếp tục dùng lời của quỷ hồn để dọa dẫm bọn họ là được, nhưng hôm nay thực sự có quỷ hồn xuất hiện, ả lại nói đó là người khác giả thần giả quỷ, rốt cuộc ả có ý gì?

Ả và Nhiễm Phi Trạch đều không phải là người trong thành Ninh An, ngoại trừ người trong nha môn ra, bọn chúng không có cố nhân nào ở đây. Y quen biết hết người của nha môn, không có ai giúp đỡ bọn chúng. Cho nên Tiểu Bồi không thể tìm được nữ tử nào giả trang ma xuất hiện ở trước mặt bọn họ nhanh như vậy, cứ coi như người nguyện ý giả quỷ thì làm thế nào trà trộn được vào trong Thường phủ? Mà khi bọn họ truy đuổi, gã bộc nhân qua đường kia không thể không nhìn thấy gì.

Quan trọng nhất là, y rõ ràng nhìn thấy quỷ hồn đó có gương mặt giống hệt La Linh Nhi. Dịch dung ư? Nhưng Tô Tiểu Bồi mới chỉ gặp qua La

https://thuviensach.vn

Linh Nhi mấy lần, ả có thể nhớ được nàng ta trông như thế nào sao? Muốn dịch dung, ả ta căn bản không thể làm được. Lẽ nào đó thực sự là La Linh Nhi? Nhưng giữa ban ngày ban mặt… Lưu Hưởng lắc lắc đầu, giữa ban ngày, không thể giở trò ma quỷ được.

Nhưng Tô Tiểu Bồi chết đi sống lại, y biết rõ, khi đó ả thực sự đã chết, sau đó lại sống sờ sờ. Nếu trên đời này thực sự có thuật hoàn dương thì e là chỉ có Tô Tiểu Bồi mới làm được.

Lưu Hưởng đột nhiên nhảy bật dậy. Hoàn dương, chết đi sống lại. Tô Tiểu Bồi có kỳ năng dị thuật, chẳng lẽ còn có thể thông linh quỷ thần, nhờ những người này tương trợ? Ả muốn tra án, gọi hồn La Linh Nhi về trợ giúp ả giải câu đố, lại biết rõ chuyện linh dị không thể nói rõ ràng được, không thể coi là bằng chứng, nên ả mới cố ý nói đó là cố nhân của La Linh Nhi, muốn kêu oan cho nàng ta.

Lưu Hưởng đi đi lại lại trong phòng, càng nghĩ càng cảm thấy chỉ có cách giải thích này là thỏa đáng.

Nếu đúng là như vậy thì chắc chắn Tô Tiểu Bồi có thể biết rõ được tất cả từ chỗ La Linh Nhi, cũng biết được y, biết được tiên sinh, biết được La Linh Nhi đã chết như thế nào.

Lúc này Lưu Hưởng bỗng thấy hơi hoảng, y nhìn căn phòng một lượt, đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm mạnh. Thực sự có quỷ hồn sao?

Lưu Hưởng ngồi xuống trước bàn, cố lấy lại bình tĩnh, y trải giấy ra, bày nghiên mài mực. Theo lệ cũ, y ghi những sự việc này lại, phải nói cho tiên sinh biết, phải cảnh báo đến những người khác. Trong quá trình viết, y đồng thời sắp xếp lại mạch tư duy, cảm thấy đầu óc càng lúc càng trở nên tỉnh táo, những chuyện không hiểu rõ trong quá khứ kia đều tìm được cách giải thích hợp lý. Tô Tiểu Bồi không phải người thường, có lẽ còn không phải là con người. Ả có kỳ năng dị thuật, cho nên ả vừa mới nhìn qua hiện trường đã có thể biết được người này là tội phạm liên hoàn, ả nói chuyện

https://thuviensach.vn

với người ta một chút là có thể biết được người ta đã từng làm việc gì, chắc chắn ả có thể nhìn thấy được những thứ mà người thường không thể nhìn thấy, ví dụ như quỷ, ví dụ như hồn. Khi còn ở trấn Võ thậm chí ả còn miêu tả rõ ràng lai lịch, dáng vẻ, thân phận của tiên sinh. Khi đó ả thậm chí còn chưa gặp tiên sinh lần nào, nhưng khi nghe thấy những đặc điểm về người đó, y liền biết ngay, ả đang nói tới tiên sinh.

Sao ả có thể làm được như vậy? Một người có kiến thức rộng rãi, biết biện nhận lòng người như tiên sinh cũng không làm được. Cho nên Tô Tiểu Bồi này chắc chắn là yêu tinh, có lẽ Phó Ngôn đã nhìn ra được điều gì nên một mực khẳng đinh ả chính là yêu tinh.

Lưu Hưởng viết xong thư, gấp nhỏ lại sau đó đứng dậy kéo chiếc bàn ra, mở ngăn ngầm phía sau chiếc bàn, bên trong có đặt một phong thư, y lấy phong thư đó ra, rồi đặt bức thư của mình vào trong.

Sau đó y kê chiếc bàn lại như cũ, lại mở bức thư kia ra đọc. Thư là do tiên sinh viết, nội dung không ngoài sự an bài của ngài, ngài có vài chuyện cần y đi làm. Lưu Hưởng đọc xong thư, ghi nhớ nội dung rồi đốt bức thư đi. Sau đó y ngẫm nghĩ, tiên sinh đánh giá sai Tô Tiểu Bồi rồi, ngài bảo y làm những việc này là có dụng ý gì chứ, lại không được giết chết Tô Tiểu Bồi. Làm càng nhiều việc, càng tạo cơ hội cho Tô Tiểu Bồi bắt được bọn chúng, dù sao ả cũng có quỷ yêu tương trợ. Có điều dựa vào tình hình trước mắt, bản lĩnh của ả cũng có hạn, nếu không đã chẳng bị giết chết dễ dàng như vậy. Để ả sống đến cuối cùng sẽ là họa hại, ả sẽ lôi y ra, cũng sẽ lôi tiên sinh ra. Mà y không muốn cho ả có được cơ hội đó.

Y phải suy nghĩ kĩ càng, cẩn thận, phải nghe lời tiên sinh, hay là hành sự theo cách nghĩ của mình?! Y hơi sợ, La Linh Nhi không nghe lời nên mới bị chết. Còn y thì sao? Y thân ôm hoài bão lớn lao, tự nhận mình xuất sắc, siêu việt, y có lòng kiên nhẫn, đủ sức chịu đựng, ưu điểm của y, tiên sinh vừa nhìn là đã nhận ra ngay. Ngài ấy thực có đôi mắt tinh tường, nhưng y cảm thấy lần này tiên sinh đã đánh giá sai Tô Tiểu Bồi, không biết phong

https://thuviensach.vn

thư này của y khi nào mới đến được tay tiên sinh? Liệu có kịp không. Để mọi việc ổn thỏa, y cần phải mau chóng động thủ.

Lúc này Tô Tiểu Bồi cũng đang ngồi trong phòng suy nghĩ, cô nhìn chằm chằm vào bức tường đến đờ đẫn.

"Nàng cứ tiếp tục không động đậy thế này, ta sẽ coi như nàng bị câu hồn rồi đấy". Nhiễm Phi Trạch dọn dẹp phòng ốc xong, quay lại, vẫn thấy Tô Tiểu Bồi ngồi nguyên tư thế cũ. "Bức tường này đẹp đến thế sao?"

"Cũng được." Tô Tiểu Bồi đáp với giọng hết sức nghiêm túc.

"Đẹp ở chỗ nào?" Nhiễm Phi Trạch cũng tỏ vẻ nghiêm túc.

Tô Tiểu Bồi nhìn chàng, đáp: "Vấn đề này của chàng cần phải động não, còn hiện giờ ta tạm thời không rảnh."

Nhiễm Phi Trạch bật cười, ngồi xuống cạnh cô, kéo vai cô lại để đầu cô áp lên vai mình, rồi nghiêng đầu qua, cùng cô ngắm bức tường "đẹp đẽ" đó. "Ta đã thu dọn phòng bếp, sân và phòng ngủ xong xuôi rồi, cô nương mau khen ta chăm chỉ đi."

"Tráng sĩ giỏi quá!"

"Cái gì?"

"Tráng sĩ thật là đảm đang."

"…" Nhiễm Phi Trạch chau mày lại. "Bỏ đi, lần sau đổi lại nàng đi làm việc, ta sẽ khen nàng."

Tô Tiểu Bồi không nói gì, cô không thích làm việc nhà. Nhiễm Phi Trạch ngẫm lại rồi nói: "Bỏ đi, e là chuyện này quá khó, từ trước đến giờ nàng chưa từng làm tốt, chắc ta chẳng tìm được từ nào để khen nàng đâu, làm trái với lương tâm, nói dối cũng rất tổn hại thân thể."

"Nói dối là tổn hại thân thể ư?" Tô Tiểu Bồi lườm chàng một cái. "Vậy tráng sĩ có thể sống được đến bây giờ thực sự chẳng dễ dàng gì." Thời gian

https://thuviensach.vn

này ngày ngày phải nói dối cùng cô, nhưng cô thấy chàng nói cũng rất hăng hái mà.

"May mà có nền tảng tốt." Chàng bị lời nói của cô làm cho tổn thương, cũng phải tự khen mình một chút.

Tô Tiểu Bồi khẽ vỗ vỗ đầu chàng. "Đầu chàng nặng quá, đau hết cả đầu ta rồi."

Nhiễm Phi Trạch làu bàu một hồi rồi ngồi thẳng dậy oán thán Tô Tiểu Bồi quá thấp, nếu không chàng đã để đầu cô dựa lên đầu chàng rồi.

"Tráng sĩ."

"Chuyện gì?" Lẽ nào chàng nói không đúng sao, cô đúng là quá thấp mà, đồ người lùn.

"Ngậm miệng!"

Được rồi, ngậm miệng thì ngậm miệng, ngồi ôm cô nương thế này kể cũng vui.

Một lát sau, chàng lại nói: "Ngày mai đến phủ nha, ta sẽ tìm cơ hội đến phòng của Lưu Hưởng, nàng có chắc hắn sẽ ghi hết lại rồi để lại thư không?"

"Ta chắc, hắn nhất định sẽ ghi lại hết." Cho nên cô phải quay lại phủ nha, để Nhiễm Phi Trạch tìm cơ hội đột nhập vào phòng hắn. Có bức thư đó rồi, cô sẽ chứng minh được hắn ta đích thị là đồng bọn của Đỗ Thành Minh, rồi lại đợi lúc có người đến lấy thư, là có thể lần ra được một đồng bọn khác. Nhưng thứ Tô Tiểu Bồi muốn không phải những điều này, nếu trên thư không viết gì cụ thể thì có bắt được người cũng vô dụng. Cô đã suy tính rất lâu, coi bản thân mình là Lưu Hưởng để ngẫm nghĩ toàn bộ sự việc này, cô biết hắn muốn làm gì, hy vọng hắn sẽ hạ thủ, chỉ khi nào bắt được tận tay hắn đang gây án thì lúc đó mới coi là chứng cứ thực.

https://thuviensach.vn

“Nàng cảm thấy ngoại trừ báo tin ra, Lưu Hưởng sẽ còn làm gì?” Nhiễm Phi Trạch hỏi. Nói thực lòng, chàng không hiểu rõ lắm về chiêu thức của Tô Tiểu Bồi, chàng cảm thấy việc này có vẻ hơi ngốc nghếch. Giả thần giả quỷ có thể nhìn ra được trong lòng ai có quỷ, điều này thì chàng biết, chàng cũng nghĩ như vậy, nhưng giả xong rồi lại đột nhiên nói có cố nhân muốn kêu oan, chàng thấy không những hơi vòng vèo, mà còn giả tạo nữa. Chàng cảm thấy Lưu Hưởng chắc hẳn đã sớm nhìn thấu, nhưng Tô Tiểu Bồi vẫn nhất quyết muốn làm tiếp, chàng cũng hơi hồ đồ rồi.

“Hắn ta sẽ nhìn ra chân tướng sự việc rồi nghĩ biện pháp cứu vãn.”

“Hắn ta chắc chắn sẽ không tin chuyện giả quỷ đâu.”

“Lúc đầu không tin, bây giờ chắc đã tin rồi”

“Vậy sao?” Nhiễm Phi Trạch nhíu mày. “Sao ta cứ có cảm giác chuyện giả thần giả quỷ này chỉ có thể dọa dẫm được kẻ ngốc nghếch như Lão Lục thôi.”

“Tiêu điểm quan tâm của mọi người không giống nhau. Trong lòng Lão Lục không có quỷ, cho nên cái cậu ấy quan tâm là bản thân sự việc. Còn cái Lưu Hưởng quan tâm đến lại là con người ta đây, bất luận ta có làm gì, hắn đều sẽ hồ nghi và ngẫm nghĩ, hắn nghĩ càng nhiều, kết quả ta mong muốn càng hiện rõ.”

“Có lẽ lúc này hắn đang ngồi trong phòng cười nhạo kế hoạch của nàng quá vụng về.”

“Không, mọi người nguyện ý tin tưởng vào điều bản thân mình tin tưởng, chỉ có những điều bản thân mình tin tưởng mới là sự thực. Hơn nữa, đầu óc hắn sẽ không tự chủ mà thay hắn nghĩ ra rất nhiều lý do để tự thuyết phục mình. Sau khi sự việc trở nên phức tạp rồi, hắn sẽ cần phải điều động rất nhiều tư duy để điều chỉnh những sự việc này trong đầu, hắn nhất định muốn mọi chuyện rõ ràng, nhưng lại không tìm được sự thực nào có cơ sở

https://thuviensach.vn

giải thích hợp lý, mà hắn lại cần tìm được lý do có thể thuyết phục được bản thân mình."

"Cho nên hắn sẽ dùng chuyện gì để thuyết phục chính mình?"

"Hắn có mắc mớ với La Linh Nhi, chẳng phải tráng sĩ cũng từng thăm đò ra được trong khoảng thời gian đó hắn xin nghỉ ở phủ nha sao? Vì thế nhất định lúc đó hắn đã đến thành Bình Châu. Ngày ta xảy ra chuyện cũng chính là ngày hắn trực đêm, hắn đã biết ta có thể chết đi sống lại."

"Chuyện này ta đều biết rõ, nhưng mà làm sao?"

"Tráng sĩ, ngoại trừ La Linh Nhi ra, có lẽ chỉ có hắn là chắc chắn biết được ta đã chết đi sống lại, thậm chí có thể hắn đã tận mắt nhìn thấy ta chết. Phó Ngôn chỉ là nhận được tin tức, thông qua những việc đó mà nhận định ta là yêu nữ, còn Lưu Hưởng lại tận mắt chứng kiến, lẽ nào hắn vẫn có thể cho rằng ta là người bình thường sao? Đỗ Thành Minh hẳn đã huấn luyện hắn cách giữ bình tĩnh, có lẽ chính hắn cũng không ý thức được tại sao bản thân mình có thể ung dung đến thế. Chắc chắn hắn luôn cảnh giác với ta, ta nói gì hắn đều sẽ phản bác trong vô thức, luôn cảm thấy ta có ý đồ, muốn dùng kế với hắn, hắn nhắc nhở mình không thể tin, phải cẩn thận. Cho nên ta nói là có quỷ, hắn sẽ nghĩ là ta lừa hắn, ta nói không có quỷ, là cố nhân của La Linh Nhi kêu oan..."

"Lẽ nào hắn sẽ nghĩ ngược lại, rằng chắc chắn có quỷ?" Nhiễm Phi Trạch mơ hồ nói.

"Hắn sẽ như vậy." Tô Tiểu Bồi lại nhìn sang bức tường. "Suốt cả quãng đường ta quan sát hắn, thăm dò hắn, ta biết hắn sẽ nghĩ như thế nào. Hắn trúng kế rồi, tráng sĩ. Chó bị dồn vào đường cùng sẽ rứt dậu." Cô chỉ sợ hắn do dự không dám hành động, có lẽ cô nên giúp hắn hạ quyết tâm.

"Không phải sẽ giống như điều ta nghĩ chứ?" Nhiễm Phi Trạch nhíu mày, sau đó đột nhiên dịu dàng nói: "Tiểu Bồi, chắc nàng cũng biết rõ, nếu

https://thuviensach.vn

như nàng đã dự đoán ra mình có nguy hiểm mà lại không nói cho ta biết thì ta sẽ rất tức giận."

"Vậy thì sao chứ?" Cô đâu có ngốc, tại sao phải giấu chàng, có điều cô cần có nhiều cơ sở hơn nữa, phải biết được sắp xảy ra chuyện gì thì mới tiện nói với chàng. Nhưng chàng uy hiếp cô như thế này, cô rất không phục.

"Sao chứ ư?" Nhiễm Phi Trạch hơi nghẹn họng, đúng vậy, chàng có thể thế nào, thực sự sẽ đánh gãy chân cô sao? "Không cho nàng ăn cơm nữa!"

Ngày hôm sau Tô Tiểu Bồi ăn sáng xong rồi thong thả đi đến phủ nha, cô cần tìm Phủ doãn đại nhân bàn công chuyện, nói cô muốn nhậm chức, kiếm chút ngân lượng. Tần Đức Chính nghe cô nói với vẻ hết sức nghiêm túc thì không kìm được cười, hỏi vì sao, nếu như thiếu bạc, ông ta có thể tiếp tế cho cô một chút trước.

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. "Không thiếu bạc, căn bản là không có bạc. Tráng sĩ hễ tức giận là không cho ta ăn cơm, ta muốn kiếm chút ngân lượng, cũng tiện tự lực cánh sinh, có thể ngẩng đầu, ưỡn ngực làm người."

Tần Đức Chính vốn đã hơi đỏ mặt, bỗng nín lặng, thầm hối hận, đáng ra không nên tiếp lời của cô nương. Nhiễm Phi Trạch ở bên cạnh thở dài, lắc đầu. "Da mặt cô nương càng lúc càng dày, lần sau chớ như vậy nữa nhé!"

Tần Đức Chính thầm đáp "phải" một tiếng, nói chuyện thế này thực là không hợp lễ, nhưng Tô Tiểu Bồi dù sao cùng là nữ nhi, ông ta đương nhiên không thể coi cô như Nhiễm Phi Trạch được, đang định giúp cô xoa dịu cục diện, ai ngờ Nhiễm Phi Trạch lại nói tiếp: "Có ai để nàng đói đâu chứ? Vốn chỉ là lời nói đùa thôi, nàng lại nói ra với người khác thế này, nàng xem nàng làm cho Bổ đầu đại nhân ngại đỏ mặt rồi kìa, sao có thể như thế được chứ?"

Tần Đức Chính lập tức nuốt lời đã ra đến bên miệng lại, không thể tùy tiện tiếp lời của hai người này được. Im lặng hồi lâu, cuối cùng ông ta mới chúc mừng Tô Tiểu Bồi quay lại làm việc, hàn huyên đôi câu rồi nhanh

https://thuviensach.vn

chóng rời đi. Tô Tiểu Bồi lần nữa ngồi vào thư phòng làm việc của sư gia, việc đầu tiên cô làm chính là tìm đọc các ghi chép về vụ án cũ của La Khuê.

Tô Tiểu Bồi chăm chú lật xem, Nhiễm Phi Trạch ở bên cạnh chẳng có việc gì làm. Mấy vị sư gia khác thấy Tô Tiểu Bồi quay lại thì có không ít chuyện để nói với cô, mọi người nói vài câu chuyện phiếm, thương nghị chút chính sự, còn bàn bạc về vụ án, Nhiễm Phi Trạch càng chẳng thể xen lời. Một vị sư gia thấy chàng ở lại đây bó buộc quá, liền cười, nói: "Nhiễm tráng sĩ không có việc gì thì có thể đi làm chuyện của mình, không cần trông chừng Tô Sư gia đâu."

Mọi người cùng nhau cười rộ lên, Nhiễm Phi Trạch đành nói: "Vậy ta đi trước đây, khi kết thúc công việc ta sẽ đến đón nàng ấy. Cô nương nhà ta vừa quay về, có nhiều chuyện không hiểu rõ, các vị đại nhân giúp đỡ, chiếu cố nhiều hơn nhé!"

Mọi người đều đồng ý, Tô Tiểu Bồi cũng tỏ thái độ "chàng coi thường ta quá đó", Nhiễm Phi Trạch cười cười, chắp tay thi lễ với mọi người, xong mới rời đi. Nhiễm Phi Trạch không rời khỏi phủ nha, sau khi đi một vòng, chàng đến hậu viện, các bổ khoái không phải trực đang ngồi nói chuyện phiếm, bọn Bạch Ngọc Lang và Lưu Hưởng cũng ở đây. Mọi người vừa khéo đang nói về câu chuyện ma quỷ kia, Bạch Ngọc Lang nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch đi đến, vội kéo chàng lại, bảo chàng ấn chứng lại chuyện ma quỷ gì đó mà Lý Mộc nói. Đám người náo nhiệt hẳn lên, một lát sau Lưu Hưởng nói có chuyện cần ra ngoài một chút. Những người khác cũng không bận tâm, tiếp tục nói chuyện.

Nhiễm Phi Trạch ngồi lại thêm một lúc, rồi cũng kéo Bạch Ngọc Lang ra ngoài, nói muốn cậu ta dẫn đường đi mua ít đồ ăn, Bạch Ngọc Lang vui vẻ đồng ý. Nhiễm Phi Trạch đưa Bạch Ngọc Lang đến thư phòng của sư gia một chuyến trước, nhìn thấy Lưu Hưởng và một vị quan sai khác cũng ở đây, hình như có vụ án gì đó muốn thương nghị với sư gia. Nhiễm Phi Trạch không làm phiền, chỉ nói với Tô Tiểu Bồi, chàng và Bạch Ngọc Lang sẽ ra ngoài mua chút đồ ăn.

https://thuviensach.vn

Nhưng rời khỏi đó rồi, Nhiễm Phi Trạch lại không ra phía cửa chính, mà kéo Bạch Ngọc Lang rẽ vào cư viện của các bổ khoái. Chàng lặng lẽ tránh khỏi những người qua lại, Bạch Ngọc Lang đột nhiên cảnh giác, hành sự cẩn thận giống như Nhiễm Phi Trạch, lại nhỏ tiếng hỏi: "Nhiễm thúc, xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhiễm Phi Trạch ra hiệu bảo cậu ta lát nữa hẵng nói rồi kéo cậu ta lẻn vào trong phòng của Lưu Hưởng.

"Đây là chỗ ở của Hưởng ca." Bạch Ngọc Lang nhỏ tiếng nói. Nhiễm Phi Trạch gật đầu, không đáp lời, đi thẳng đến phía sau bàn sách lần mò một hồi, ở đó đúng là có ngăn ngầm, trong ngăn ngầm có thư, Nhiễm Phi Trạch mừng thầm, lấy bức thư đó ra.

Bạch Ngọc Lang rất đỗi kinh ngạc. "Vì sao chỗ này còn có cơ quan?"

"Đây là ngăn ngầm." Nhiễm Phi Trạch sửa lại lời cậu ta theo thói quen, haizz, thực sự là bị cô nương nhà chàng huấn luyện thành quen rồi, bệnh nắm bắt từ ngữ lúc nào cũng vừa nhanh vừa chuẩn. Chàng cẩn thận đọc bức thư đó, quả nhiên là vậy, Tô Tiểu Bồi đã dự liệu hoàn toàn chính xác. Chàng đưa bức thư này cho Bạch Ngọc Lang, Bạch Ngọc Lang đón lấy đọc, càng kinh ngạc hơn. "Nhiễm thúc, thế này là thế nào? Vị tiên sinh này là kẻ nào?"

"Trước đây ta không nói với cháu là vì không có bằng chứng, nói ra có lẽ cháu sẽ bán tín bán nghi rồi làm hỏng chuyện. Đến giờ giấy trắng mực đen rành rành thế này, ta sẽ nói rõ ràng cho cháu biết." Nhiễm Phi Trạch đặt bức thư đó trở lại ngăn ngầm, kéo Bạch Ngọc Lang ra ngoài, tìm một góc khuất nhảy lên nóc phòng, vừa tránh tai mắt vừa có thể nhìn thấy được rõ ràng tình hình bên dưới. Chàng nói lại đại khái sự tình, trọng điểm là về hành vi độc ác và tổ chức đen tối của Đỗ Thành Minh, bọn chúng đã sử dụng những ngăn ngầm này để trao đổi tin tức với nhau.

https://thuviensach.vn

Bạch Ngọc Lang nghe xong thì không thốt nên lời, chẳng trách khi ở trấn Võ, Nhiễm thúc lại dặn dò cậu ta phải theo sát Đỗ đại nhân, hóa ra trong sự việc này lại có ẩn tình như vậy. Nhưng Lưu Hưởng là người huynh đệ tốt, không thể ngờ y lại là đồng lưu ô hợp với thành Bình Châu và bọn bại hoại giang hồ. Bạch Ngọc Lang không dám tin, nhưng cứ hễ nghĩ tới bức thư kia... sự thực rõ ràng bày ngay ra đó, Nhiễm thúc nói rất đúng, nếu không có vật chứng đó, chắc chắn là cậu ta chẳng thể nào tin được.

"Chúng ta... chúng ta phải bắt Hưởng ca lại thẩm vấn sao?"

"Đến giờ chỉ có một bức thư hắn ta để lại, trên thư cũng chỉ nói đến suy luận về thân phận của Tô cô nương cùng nỗi lo sợ, băn khoăn bị nàng ấy vạch trần, không thể nói rõ bọn họ đã câu kết những gì, không xưng hô tên họ của tiên sinh kia, cũng không có chữ nào nhắc đến tiên sinh đó có thân phận gì, như vậy có bắt được hắn ta cũng chẳng tác dụng gì. Nếu hắn ta muốn chối cãi, không nhận tội thì chúng ta cũng phiền phức, hơn nữa, tổ chức của bọn chúng rất lớn mạnh, gây ra rất nhiều vụ án, hiện giờ mới chỉ biết có một mình Lưu Hưởng này mà thôi, bắt hắn ta sẽ khiến những kẻ khác cảnh giác ẩn mình, mọi việc trở thành công cốc. Chúng ta thả con săn sắt bắt con cá rô, xem xem Lưu Hưởng sẽ liên lạc với kẻ nào, hành sự ra sao, sau đó mới bàn tiếp."

Bạch Ngọc Lang nghe thấy vậy, bỗng hơi căng thẳng, cảm thấy trách nhiệm đè nặng trên vai, vội nói: "Chúng ta mau đi thương nghị với Tần đại nhân, cũng tiện kêu gọi huynh đệ góp sức cùng nhau hành sự."

"Không được." Nhiễm Phi Trạch xua tay. "Chẳng phải ta đã nói rồi sao, hiện giờ chưa biết được tổ chức ngầm của bọn chúng gồm những kẻ nào, nếu chưa nắm chắc thì càng nhiều người biết sẽ càng nguy hiểm." Chàng đứng lại một chút rồi cẩn trọng nói tiếp: "Lão Lục, trong nha môn này, đến giờ ta chỉ tin một mình cháu."

Bạch Ngọc Lang nghe thấy vậy, lạnh toát sống lưng.

https://thuviensach.vn

“Chớ có nói cho bất cứ người nào, trong nha môn cháu phải coi như ai ai cũng khả nghi, mọi nơi đều phải cẩn thận. Con người Lưu Hưởng làm được việc đen tối ắt đã có vài mưu tính, cháu chớ sơ suất, chớ cố ý theo dõi hắn ta, trái lại cần lưu tâm đến mọi thứ xung quanh hắn ta, moi ra được những kẻ tiếp ứng bên cạnh. Trong phủ nha này, chắc chắn hắn ta không làm chuyện này một mình.”

Bạch Ngọc Lang gật đầu lia lịa. “Nhiễm thúc yên tâm, hôm đó khi ở trấn Võ, chẳng phải cháu cũng đã trông chừng Đỗ đại nhân kia rất tốt sao, cháu biết chừng mực, sẽ không để lộ dấu vết. Nhiễm thúc đặt bức thư trở lại chỗ cũ, chắc hẳn là muốn đợi khi kẻ móc nối đến lấy thư, sẽ lần theo dấu vết mà bắt cả bọn. Chuyện này cứ để cháu lo, cháu biết nên làm thế nào.”

“Ừm, vậy trọng trách nặng nề này phải giao phó lại cho cháu rồi.”

“Nhiễm thúc yên tâm, cháu hiểu, những oan hồn bị chết oan đó, không thể để họ mất đi tính mạng một cách uổng phí được, nhất định phải lôi hung thủ ra nghiêm trị.”

Nhiễm Phi Trạch vỗ vỗ vào vai cậu ta. “Ta hiểu, cháu làm bổ khoái chính là vì điều này.”

Bạch Ngọc Lang nghe thấy vậy, suýt nữa thì cảm động rơi nước mắt, đời người hiếm có được một tri kỷ, thúc thúc!

https://thuviensach.vn

Chương 24

Khi Nhiễm Phi Trạch và Bạch Ngọc Lang đang cẩn thận lên kế hoạch hành sự trên nóc phòng, Lưu Hưởng cũng đang nghiêm túc ứng đối với Tô Tiểu Bồi trong thư phòng sư gia. Nhân lúc một bổ khoái khác đang cùng thảo luận về một vụ án với sư gia khác, y tiến đến chỗ Tô Tiểu Bồi, thấy cô đang đọc những ghi chép về vụ án của La Khuê thì thầm giật mình, tăng cường cảnh giác. Y lên tiếng hỏi: "Vụ án này sớm đã kết thúc rồi, Tô cô nương vì cớ gì mà xem lại?"

Tô Tiểu Bồi ngẩng mặt lên, Lưu Hưởng cũng không biết có phải là do trong lòng có quỷ hay không, mà cứ luôn cảm thấy trong ánh mắt của cô có một thâm ý khác, y nghe thấy Tô Tiểu Bồi đáp: "Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì ta mà chết[1], ta nhất định không thể không quản việc này"

(1) Câu này xuất phát từ một điển cố thời Tấn Trung Tông. Trọng thần trong triều là Vương Đôn khởi binh làm loạn, anh họ Vương Đôn là Vương Đạo cùng cả gia tộc bị liên lụy, ở ngoài cung chờ đợi. Vương Đạo xin Chu Bá Nhân nói giúp trước mặt Hoàng đế, Bá Nhân không để ý, nhưng cũng dâng sớ xin xá tội cho Vương Đạo. Vương Đạo ghi hận trong lòng. Sau này Vương Đôn lên nắm quyền, hỏi Vương Đạo có muốn giết Bá Nhân không, Vương Đạo im lặng, thế là Bá Nhân bị giết. Sau đó Vương Đạo tìm thấy tấu chương của Bá Nhân, mới bừng tỉnh hiểu ra và thốt lên: "Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì ta mà chết. Trong tăm tối, chỉ có bằng hữu tốt này."

Lưu Hưởng chau mày lại. "Cô nương nói vậy là có ý gì?"

"Ta nói, cái chết của La Linh Nhi, ta có suy đoán mới rồi."

Tim Lưu Hưởng đập thình thịch, nhưng y vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, y cảm thấy mình có thể khống chế được cảm xúc, rồi ngồi xuống trước mặt Tô Tiểu Bồi. "Cô nương cứ nói."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi nhìn ngó xung quanh, nhỏ giọng nói: "Ta tin La Linh Nhi thực sự có cố nhân, vị cố nhân đó có chút bản lĩnh, ở trong phủ nha cũng có chút quan hệ quen biết, hắn ta có thể nghe ngóng được không ít chi tiết của việc quan phủ xử lý. La Linh Nhi có tình với Thường Quân, vị cố nhân kia biết. Giữa hắn và La Linh Nhi có chút khoảng cách, hắn không hài lòng đối với điều này. Mà một trong những cách khắc phục để kéo gần mối quan hệ chính là tạo ra một vài bí mật chung giữa họ. Thế là vị cố nhân này đã tìm cơ hội để đưa ra chủ ý cho La Linh Nhi, giúp nàng ta diệt trừ Tư Mã Uyển Thanh, vị hôn thê của Thường Quân."

"Điều cô nương nghĩ có vẻ hơi xa quá." Lưu Hưởng nở nụ cười, y buộc bản thân phải nói vài lời gì đó, làm vài động tác gì đó, mới có thể khiến cho cơ mặt của mình không co lại. Suy nghĩ của Tô Tiểu Bồi thực sự đã đi hơi xa rồi, hơn nữa lại còn quá chuẩn.

"Muốn giết Tư Mã Uyển Thanh thì chỉ cần giết là được, không lưu lại đầu mối, không để lộ dấu vết, đương nhiên sẽ chẳng ai điều tra ra được. Người cô nương nói đến kia nếu thực sự có biện pháp, hà tất phải làm một loạt hành động dư thừa này? La Khuê hôm đó cũng đã công nhận ông ta giết người rồi, trong tình huống cấp bách mới nghĩ đến biện pháp này."

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. "Có điều khuyên người tiêu diệt đối thủ thực ra chẳng phải là cao chiêu gì. Ta nói rồi, ý đồ của kẻ đó không phải là để xúi giục giết người, hắn muốn gần gũi với La Linh Nhi, để ép La Linh Nhi làm theo lời hắn. Dẫn nàng ta đi vào vũng bùn lầy, để nàng ta khâm phục, ngưỡng mộ mới là điều hắn mong muốn. Giết Tư Mã Uyển Thanh không khó, nhưng còn phải cản trở, chặn đứng khả năng người muội muội Tư Mã Uyển Như và Thường Quân ở bên nhau, vì vậy buộc phải làm được chuyện một mũi tên trúng hai đích, điều này không dễ. La Linh Nhi có tình với Thường Quân, vì vậy có lẽ nàng ta biết tình ý giữa Thường Quân và Tư Mã Uyển Như rõ hơn bất cứ người nào. Cho nên, cố nhân này đã nắm lấy cơ hội đó. Hắn nói với La Linh Nhi rằng có một tên dâm tặc chuyên hãm hiếp rồi giết chết các tiểu thư chưa lập gia đình ở khuê phòng, nếu như tên dâm

https://thuviensach.vn

tặc này giết Tư Mã Uyển Thanh rồi, vậy thì không những người mà cả thanh danh của Tư Mã Uyển Thanh cũng chết, hơn nữa không chỉ thanh danh của một mình nàng ta, mà là thanh danh của toàn bộ Tư Mã phủ, ngay đến Tư Mã Uyển Như cũng sẽ bị liên lụy. Nếu chuyện này thực sự xảy ra, Thường phủ tuyệt đối sẽ không để cho Thường Quân lấy cô nương Tư Mã gia nữa."

Lưu Hưởng lại cười cười, y khẽ cử động thân mình, đổi tư thế ngồi, lại nói: "Điều này cũng không đúng, kẻ đó hy vọng La Linh Nhi ngưỡng mộ mình, nhưng lại giúp nàng ta diệt trừ đối thủ, vậy chẳng phải là giúp nàng ta lấy được Thường Quân sao, điều này có lợi ích gì với kẻ đó chứ?"

"Lợi ích chính là, một khi La Linh Nhi nghe theo, kẻ đó sẽ nắm chặt thóp của nàng ta. Lúc ấy nàng ta đã là người của hắn, phải chịu để hắn sai khiến. Không những thế nàng ta còn làm liên lụy đến phụ thân của mình, nàng ta lo cho bản thân mình, cũng phải lo đến sự an nguy của phụ thân. Cho nên, nếu như sự việc này không bị quan phủ tra rõ, kẻ đó và La Linh Nhi sẽ tiếp tục đi theo con đường này. La Linh Nhi vừa bị dụ dỗ vừa bị uy hiếp, chỉ có thể vứt bỏ Thường Quân, mà lao vào lòng kẻ kia."

Lần này Lưu Hưởng không cười nổi nữa. Y không thể không đứng bật dậy, đi đến đầu kia chiếc bàn rót cho mình một cốc nước, mượn việc đó để trấn định lại tinh thần.

Ả Tô Tiểu Bồi này chắc chắn là yêu nữ. Càng ngày y càng khẳng định rõ. Làm sao có thể suy đoán được chính xác như thế, như thể sự việc xảy ra ngay trước mắt ả vậy. Rất tốt, xem ra y không thể ôm hy vọng trong lòng được nữa, đã như vậy rồi, chuyện cần xảy ra vẫn phải xảy ra thôi. Nghĩ vậy, y trấn định trở lại. Y giả vờ rót cho Tô Tiểu Bồi cốc nước, cố che giấu sự mất bình tĩnh vừa rồi của mình.

Tô Tiểu Bồi làm như không hề chú ý đến biểu cảm của y, đợi y quay lại, tiếp tục nói: "Lưu đại nhân cũng biết đó, sau khi La Khuê bị bắt, liền ôm tất cả mọi việc đổ lên người mình. Điều này đã làm loạn kế hoạch ban đầu của

https://thuviensach.vn

kẻ đó, còn giữa La Linh Nhi và Thường Quân kia cũng không có hy vọng, điều này thì đúng như ý hắn. Đúng lúc này, hắn tương kế tựu kế, liên tục biểu hiện sự quan tâm, lại chứng tỏ mình nhất định sẽ nghĩ cách chăm sóc La Khuê ở trong ngục. Để di chuyển sự oán hận của La Linh Nhi đối với chuyện phụ thân bị bắt rồi phán tội, để tránh việc La Linh Nhi quay sang trách cứ hắn, chắc chắn người này đã nói rất nhiều chuyện không hay về ta, rằng chính ta làm hỏng diệu kế của La Linh Nhi, khiến La Khuê bị bắt vào ngục. La Linh Nhi có mục tiêu để thù hận rồi, đương nhiên sẽ không nghĩ nhiều đến thứ khác nữa. Thậm chí vì có chung kẻ thù nên quan hệ và tình cảm giữa bọn họ càng gần gũi thêm một bước. Đến lần ta sử dụng phương pháp nhớ lại sự việc để phá vụ án mẹ chồng nàng dâu tranh chấp, Phủ doãn đại nhân tỏ ra rất hứng thú, nghĩ không biết có thể dùng cách này để thẩm vấn phạm nhân được hay không. Đến lúc này, trong lòng kẻ đó cảm thấy hơi hoảng, hắn không thể mạo hiểm để ta thẩm vấn La Khuê, sợ xảy ra sai sót, thế là hắn ra tay sát hại La Khuê."

Lưu Hưởng không nói gì, chỉ ngồi bất động.

Tô Tiểu Bồi tiếp tục nói: "La Khuê chết, La Linh Nhi đau buồn vô hạn, kẻ đó trở thành chỗ dựa duy nhất của nàng ta. Hắn an bài để nàng ta đến thành Bình Châu an cư, nghĩ rằng khoảng cách tuy xa nhưng lòng thì gần nhau rồi. Bọn họ ngồi trên cùng một con thuyền, dựa vào nhau mà sống. Nhưng La Linh Nhi lại không yên phận, nàng ta hận ta, nàng ta một lòng nghĩ đến chuyện muốn giết ta báo thù. Nhưng kẻ đó lại không có ý định giúp nàng ta thực hiện việc này, bởi vì sau lưng kẻ đó còn có một người hỗ trợ, người đó không cho phép hắn làm như vậy. Người hỗ trợ đó, nói ra thì cũng có chút ngọn nguồn với ta, chính là người cùng quê với ta, kẻ viết lại bức thư bằng văn tự quê hương ta."

Tô Tiểu Bồi nhìn Lưu Hưởng, thấy y chăm chú lắng nghe, vẻ mặt bình tĩnh, cô cười cười. "Đồng hương của ta chẳng phải là người tốt gì, điều này Lưu đại nhân đã biết, hai vụ án mạng ở trấn Võ kia là do hắn gây ra. Nhưng hắn không định giết ta, bởi quê hương của bọn ta thực sự rất xa, gặp gỡ

https://thuviensach.vn

nhau ở nơi đây là điều vô cùng khó khăn. Hắn cảm thấy có được người bạn hiếm có, định đùa giỡn ta một trận, thế là bảo kẻ kia gửi thư đến khiêu khích, dọa dẫm ta. Đây chỉ là bước đầu. Ta tin sau đó hắn vốn còn rất nhiều bước nữa, nhưng tất cả đều đã bị La Linh Nhi gây rối. Tối hôm đó, La Linh Nhi đã lẻn vào phòng, giết chết ta."

Lưu Hưởng vẫn không nói gì, Tô Tiểu Bồi lại tiếp "Những điều này kẻ đó đều biết, hắn biết La Linh Nhi sẽ quay lại thành Ninh An, vì nàng ta không còn chỗ dựa nào khác, nàng ta quay lại, đến tìm hắn, hắn sắp xếp ổn thỏa chỗ ở cho nàng ta, có lẽ còn từng khuyên can nàng ta nhưng không thành. Sau đó hắn cảm thấy mình cứ ngăn cản chuyện này thì cũng không ổn, bởi hắn áy náy với La Linh Nhi, giết được ta rồi có thể khiến nàng ta vui mừng, chỉ cần khiến nàng ta vui mừng, hắn nguyện ý làm. Nhưng hắn đã sai rồi. Hắn không ngờ rằng, vui mừng nhất thời lại trở thành hối hận cả đời. Kẻ đồng hương với ta phát hiện ra ta đã chết, liền nổi trận lôi đình, lại có người không nghe theo lời hắn, không làm việc theo sự dặn dò của hắn. Hắn phải trừng phạt bọn họ, trừng phạt thật nghiêm khắc. Thế là, hắn yêu cầu kẻ kia tận tay giết chết La Linh Nhi."

Lưu Hưởng cuối cùng cũng khẽ co giật khóe mắt. "Làm sao hắn lại giết nàng ta chứ? Chẳng phải cô nương đã nói, hắn rất thích nàng ta, chỉ cần để nàng ta vui mừng thì có thể giết chết cô nương cũng chẳng sao. Hắn có thể vì nàng ta mà làm được đến bước này, thì tại sao lại nỡ giết chết nàng ta chứ?"

"Bởi vì, có một chuyện còn khiến hắn sợ hãi hơn là giết chết nàng ta."

"Chuyện gì?"

"Bị nàng ta hận, hận suốt đời."

Lưu Hưởng không thể không thả bàn tay đang nắm lấy chiếc cốc ở trên bàn xuống, bởi y không cách nào khống chế được cảm xúc của mình.

https://thuviensach.vn

“Đồng hương của ta chắc chắn đã nói cho hắn biết rõ ràng cụ thể, nếu hắn không động thủ giết La Linh Nhi, kẻ đó sẽ nói cho La Linh Nhi biết chuyện hắn đã giết chết La Khuê, hắn sẽ để La Linh Nhi biết ai mới là kẻ thù giết cha của nàng ta. Hắn sẽ phân tích toàn bộ sự việc này cho La Linh Nhi, ai đã khiến nàng ta rơi xuống vực thẳm, có nhà không thể về, có tình không thể nói, ai khiến nàng ta nhà tan người mất, lạc đến bước phiêu bạt tứ xứ, là ai khiến nàng ta không thể yên ổn làm Biểu tiểu thư ở Thường phủ nữa, chỉ có thể thành con chó không có nhà để về. Kẻ đó biết hắn không thể gánh vác được kết quả này, hắn không cách nào chịu đựng được. So sánh hai điều này, hắn nguyện giết chết nàng ta. Thậm chí hắn còn an ủi chính mình, làm như vậy mới đúng, bởi đồng hương của ta đã quyết định rồi, hắn không động thủ, cũng sẽ có người khác động thủ, so với việc để nàng ta hận hắn đến chết, chẳng thà để nàng ta ôm sự cảm kích với hắn mà chết còn hơn. Hắn đang ảo tưởng nàng ta cũng có tình yêu đối với hắn.”

“Là La Linh Nhi tự vẫn mà.”

“Không, La Linh Nhi chấp nhận nhìn phụ thân vì gánh tội thay nàng ta mà bị tử hình cũng không chịu thừa nhận tội của mình, nàng ta sợ chết, nàng ta không muốn chết, nàng ta không phải loại người sẽ tự vẫn. Bức di thư đó là nàng ta bị lừa mà viết ra. Kẻ đó nói với nàng ta, đồng hương của ta cần một vụ án liên quan đến ta, cần một lý do để tiện đi tìm Tần Bổ đầu và Nhiễm tráng sĩ. Cuối cùng, kẻ đó lừa La Linh Nhi là sẽ không để nàng ta chết thật, chỉ cần có di thư thì sẽ tạo được hiện trường giả. La Linh Nhi đã tin tưởng mà viết bức di thư với nội dung dựa theo điều hắn nói, nhưng nàng ta không ngờ được rằng, có di thư rồi, hắn sẽ giết chết nàng ta.”

Mặt Lưu Hưởng đông cứng lại, hồi lâu mới nặn ra được một câu: “Suy đoán của Tô cô nương thực sự rất bạo gan.”

“Chắc chắn đó là sự thực.”

Ả tự tin như vậy sao? Ả chắc như đinh đóng cột những điều này đều là sự thực? Nhưng nó đúng là sự thực.

https://thuviensach.vn

“Tô cô nương đã biết những việc này, vậy cô có dự định gì?” Ả căn bản không có chứng cứ, chỉ nói vậy thôi, ả chẳng thể làm gì nổi. Lưu Hưởng nhìn Tô Tiểu Bồi chằm chằm, trong lòng thầm suy tính.

“Ta nói rồi, những linh hồn chết oan đó luôn nhắc nhở ta, ta tuyệt đối không thể để mặc họ được. Bọn chúng cứ đợi đó mà xem!”

Bọn chúng?

Bọn chúng là chỉ ai chứ?

Lưu Hưởng nhìn Tô Tiểu Bồi chằm chằm, đầu óc rối tung lên. Rất tốt, ả tự cho rằng mình thông minh sao? Ả biết y là ai rồi à? Ả cho rằng y ngốc sao? Ả cũng cứ đợi đó mà xem!

Gần trưa, Nhiễm Phi Trạch đến đón Tô Tiểu Bồi về nhà ăn cơm, sau khi quay về, Tô Tiểu Bồi liền nói hết cho chàng nghe cuộc đối thoại giữa cô và Lưu Hưởng. Nhiêm Phi Trạch nghe mà cứ nhíu mày mãi. “Nàng vừa bịa vừa đoán mà lại trúng hết ư?”

“Đó gọi là suy đoán dựa vào chứng cứ.”

“Chỉ dựa vào chuyện hoa ở mộ và hoa bày trong phòng ở thành Bình Châu giống nhau, hoa ở phần mộ đó mới được trồng mà suy ra ngày đầu tiên sau khi Lưu Hưởng cùng chúng ta quay về đã đến thăm La Linh Nhi? Chỉ dựa vào cuộc nói chuyện với người của Thường phủ, lật xem sổ ghi án mà nàng đã có thể đoán ra?”

“Thêm vào đó là phải hiểu và biết phân tích tâm lý của Lưu Hưởng và Đỗ Thành Minh.” Tô Tiểu Bồi cảm thấy đây chẳng phải là chuyện đại sự gì. “Ở quê nhà của ta, có người còn cao minh đến mức có thể suy đoán ra được khi bị bắt, hung phạm mặc y phục như thế nào. Trong lúc ta và Lưu Hưởng nói chuyện, biểu hiện và phản ứng của hắn đã giúp ta từng bước xây dựng lên một câu chuyện hoàn chỉnh.”

Lông mày Nhiễm Phi Trạch vẫn nhíu lại.

https://thuviensach.vn

“Lưu Hưởng không phải là người lỗ mãng, hắn chỉ muốn không để lộ dấu vết, chứ sẽ không động thủ bừa bãi mà tính kế giết chàng và ta.” Tô Tiểu Bồi rất muốn kéo dãn hàng lông mày đang nhíu chặt của Nhiễm Phi Trạch ra. “Chàng đừng có trưng bộ mặt xấu xí này ra nữa.”

“Rõ ràng đã nói là từ từ hành sự, hôm nay nàng bức hắn gấp như thế, ngộ nhỡ gây ra chuyện gì vượt ngoài dự liệu của nàng thì biết làm thế nào? Lòng người khó đoán, Tiểu Bồi, chớ nghĩ rằng mình có thể suy đoán được tất cả mọi thứ.”

“Không phải như vậy.” Tô Tiểu Bồi ấm ức nói: “Ta đâu có tự phụ như vậy, hôm nay hắn đến thăm dò, vừa khéo là một cơ hội tốt. Ta cũng muốn để hắn thăm dò một chút. Ta nói La Linh Nhi giết chết ta, thậm chí còn nói đến chuyện kẻ đồng hương kia cần một vụ án liên quan đến bọn họ, ám chỉ rõ ràng đến Đỗ Thành Minh như thế rồi, hắn còn không hiểu ra. Điều này chứng tỏ cái chết của La Linh Nhi có ảnh hưởng rất lớn đối với hắn. Ta nghĩ, nếu như xác nhận được những chi tiết này rồi, tiếp tục phân tích tâm lý của hắn, sau đó tìm hiểu, phân tích ra người đứng sau là Đỗ Thành Minh thì cũng là một cơ hội hiếm có. Vì ta không chắc khi nào hắn sẽ đến tìm ta thăm dò, ngộ nhỡ hắn không đến thì sao, vậv thì cơ hội để ta xác nhận những điều này là rất khó...”

Còn chưa nói xong, Tô Tiểu Bồi đã bị Nhiễm Phi Trạch kéo vào lòng. Cô hơi xúc động, biết là chàng lo lắng cho mình, liền vòng tay ôm lấy eo chàng, dựa đầu vào lồng ngực chàng, nói: “Xác nhận được rồi, ta mới yên tâm. Huống hồ trong căn phòng đó còn rất nhiều người nữa, hắn sẽ không dám động thủ.”

Nhiễm Phi Trạch ngẫm nghĩ một lát nhưng vẫn thấy không được vui lắm, khẽ véo má cô, hỏi: “Nàng nói vì La Linh Nhi giết chết nàng, khiến Đỗ Thành Minh tức giận, cho nên mới dẫn đến họa diệt thân?”

“Đúng. Dục vọng khống chế của Đỗ Thành Minh quá mạnh, hắn không thể chấp nhận được chuyện người của hắn không nghe lời, một khi mất đi

https://thuviensach.vn

sự khống chế rồi, hắn sẽ hủy diệt kẻ đó."

"Hơn nữa còn có thể dùng chuyện của La Linh Nhi để tiếp cận chúng ta, bắt quan hệ với chúng ta. Hắn ta đúng là biết tận dụng cơ hội." Nhiễm Phi Trạch ngừng lại một lát rồi tiếp: "Vậy, nếu như Lưu Hưởng muốn giết nàng thì sao Đỗ Thành Minh có thể đồng ý được? Chẳng phải hắn đang rất vui vẻ dọa dẫm nàng sao?

"Đúng, cho nên Lưu Hưởng phải giấu tất cả mọi người, kể cả Đỗ Thành Minh, hắn còn để cái chết của ta trông giống như là gặp sự cố ngoài ý muốn, chứ không phải là bị người ta giết."

Chết vì sự cố bất ngờ? Nhiễm Phi Trạch hơi nheo mắt.

"Tráng sĩ, ta đói rồi." Nói chuyện rõ ràng rồi, cô muốn ăn no bụng, buổi chiều còn phải tiếp tục làm việc. Chỉ có để cô an toàn làm việc trong phủ nha, Nhiễm Phi Trạch mới có thể rút thân ra ngoài an bài mọi việc.

"Thực sự ta chẳng muốn cho nàng ăn cơm chút nào."

Nói giống như thật vậy, Tô Tiểu Bồi lườm chàng một cái.

Lát sau hai người đang ăn cơm, Bạch Ngọc Lang chạy đến báo tin: "Nhiễm thúc, có chuyện kỳ lạ. Cháu trông chừng cả nửa ngày, không thấy ai đến phòng của Hưởng ca lấy thư, nhưng sau khi quay về, huynh ấy đã đốt bức thư đó đi rồi."

"Đốt rồi?"

"Vâng." Bạch Ngọc Lang gật đầu. "Đích thị là đốt rồi. Cháu ngửi thấy trong căn phòng đó có mùi khói, sau đó nhìn thấy trong sọt rác ở sau phòng có ít tro giấy. Đợi huynh ấy đi rồi, cháu vào trong phòng lén lút xem qua, thấy trong ngăn ngầm không còn thư nữa."

Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi quay sang nhìn nhau, xem ra y đúng là đã bị bức đến độ nôn nóng rồi. Lưu Hưởng không định nói cho Đỗ Thành Minh nghe những suy đoán về Tô Tiểu Bồi, vì như vậy Đỗ Thành Minh sẽ

https://thuviensach.vn

không bao giờ biết được suy nghĩ và oán khí của y, đến khi thực sự xảy ra chuyện, y cũng không bị nghi ngờ.

"Bên ngoài cửa sổ phòng hắn có gì thay đổi không?"

"Huynh ấy đặt giá bút trên chiếc bàn trước cửa sổ. Trước đó không hề có." Bạch Ngọc Lang nói: "Nhiễm thúc nói đúng, chắc chắn là bọn chúng có ám hiệu để biểu thị có thư muốn gửi hay không, cháu đoán chiếc giá bút đó chính là công cụ báo tin, đợi sau này không thấy chiếc giá bút đó nữa, cháu sẽ lại kiểm tra ngăn ngầm của huynh ấy." Cậu ta ngẫm nghĩ một rồi nói tiếp: "Cháu cũng sẽ quan sát phòng của những người khác xem có ai bày biện như thế nữa không. Đã là đồng bọn, ám hiệu chắc cũng không khác nhau nhiều. À, đúng rồi, trong sọt rác phía sau phòng đó, cháu còn nhìn thấy hai đống tro giấy nhỏ, có một đống hơi tản rồi, chắc là được đốt từ trước đó."

"Chẳng lẽ đối phương để lại thư cho hắn, hắn đọc xong đã hủy đi?"

Bạch Ngọc Lang gật đầu. "Chắc là vậy."

Nhiễm Phi Trạch nhìn Tô Tiểu Bồi. "Xem ra Đỗ Thành Minh đã có chỉ thị."

"Nhất định là hắn còn muốn tiếp tục gây án. Vụ án không phá được, toàn thành chìm trong nỗi sợ hãi, hắn càng thêm đắc ý."

"Chuyện này cứ để cháu làm." Bạch Ngọc Lang chủ động nói: "Cháu sẽ đi nói với Phủ doãn đại nhân và Tần đại nhân, khi đại tỷ mất tích, đã nhận được bức thư cổ quái kia ở đây, sau đó đại tỷ cũng nhận được bức thư giống như vậy ở trấn Võ, hắn còn liên tiếp hại chết hai người, đến giờ đại tỷ quay lại rồi, tiếp tục làm sư gia, e là hung thủ kia không chịu ngừng lại, vẫn sẽ truy đuổi đến đây. Để tránh cho những bách tính khác phải chịu liên lụy, cũng là để nhanh chóng bắt được nghi phạm mưu hại đại tỷ, các đại nhân nên xuất công văn bố cáo, nhắc nhở bách tính toàn thành lưu ý, nếu thấy ai khả nghi thì mau chóng đến báo."

https://thuviensach.vn

“Được, điều này hợp tình hợp lý, để Lão Lục đi tìm các đại nhân nói chuyện là thích hợp nhất.” Sau đó chàng lại khen ngợi: “Lão Lục thực là thông tuệ, nghĩ trước cả bọn ta.”

Bạch Ngọc Lang khoái chí, cười hì hì. “Vậy cháu về đây, có khá nhiều việc phải làm nữa. Nhiễm thúc, người yên tâm, chắc chắn cháu sẽ làm được.”

“Không vội, ăn cơm chưa? Ở lại ăn cơm rồi hẵng đi.”

“Thôi ạ, thôi ạ, cơm Nhiễm thúc nấu không ngon như cơm của phủ nha, cháu vẫn nên quay về đó ăn, chắc chắn bọn họ vẫn phần lại cho cháu. Nhiễm thúc, đại tỷ, xin cáo từ.” Bạch Ngọc Lang nói xong liền chạy biến đi như một làn khói.

Nhiễm Phi Trạch sững sờ một hồi, tức giận nói: “Tiểu tử thối!” Dám chê cơm chàng nấu không ngon ư? Không ngon thì tại sao cô nương nhà chàng bữa nào cũng ăn vui vẻ như vậy chứ, không ngon mà chàng vẫn nuôi cô nương nhà mình được tốt thế sao? Hừ, còn dám chê chàng ngay trước mặt cô nương nhà chàng nữa.

Hận thật!

“Tráng sĩ chớ bực.” Tô Tiểu Bồi nghiêm túc an ủi. “Nén giận đi, cơm canh này đúng là không thể vừa miệng hơn được nữa.”

Hơn?

Nhiễm Phi Trạch tỏ vẻ không vui gắp rau cho Tô Tiểu Bồi, gắp nhiều đến mức đầy ự bát.

Tô Tiểu Bồi nhìn chằm chằm vào chiếc bát, xoa bụng, chuyển chủ đề: “Lưu Hưởng đã biết ta nghi ngờ hắn rồi, chắc chắn cũng sẽ đề phòng Lão Lục.”

https://thuviensach.vn

“Ừm. Lão Lục biết rõ.” Nhiễm Phi Trạch lườm chiếc bát của cô, hất cằm. Tô Tiểu Bồi thở dài, cầm đũa lên, ăn từng miếng nhỏ.

“Lưu Hưởng dù có nghi ngờ, cũng không dám lỗ mãng, vì dù sao hắn và Lão Lục cũng ở cùng nha môn, Lão Lục lại là lục công tử của Bạch gia trang, nếu như hắn ra tay với Lão Lục, hậu họa khôn lường. Hắn sẽ tiếp cận Lão Lục, lợi dụng cậu ấy thăm dò nàng, mục đích của hắn ta chính là nàng”

“Tráng sĩ thật là thông tuệ.” Tô Tiểu Bồi trưng ra khuôn mặt cười nịnh hót.

“Ta đâu phải là Lão Lục, không trúng chiêu này đâu.”

Không trúng chiêu này ư? Vậy đổi chiêu khác.

Tô Tiểu Bồi bưng bát cơm lên, xán đến bên chàng. “A Trạch, chỗ cơm này nhiều quá, người ta ăn no quá sẽ đau dạ dày, chia cho chàng một ít có được không?”

“Nhân gia[(2)]?”

(2) Âm Hán Việt “nhân gia” nghĩa là “người ta”.

“Nô gia.”

“Nhà nào?”

Tô Tiểu Bồi không nói nữa, dựa theo tình hình này thì xem ra cô có nói nhà tráng sĩ hay nhà họ Nhiễm hay nhà chàng hoặc nhà A Trạch gì đó đều hợp ý chàng cả, nhưng cô không thể nói nổi.

Nhiễm Phi Trạch nhìn cô, cô cũng nhìn đáp lại. Bọn họ đã nói rồi, rõ ràng là đã nói rồi.

Nhiễm Phi Trạch đành đưa đũa gắp một ít đồ ăn trong bát của cô ra, thấp giọng nói: “Đợi giải quyết xong Đỗ Thành Minh, nếu như nàng vẫn chưa đi, chúng ta sẽ thành thân.”

https://thuviensach.vn

“Vậy... vậy xem ra cũng chẳng còn bao lâu nữa.” Nếu như giải quyết xong chuyện Trình Giang Dực rồi, sao cô còn có thể ở lại đây được nữa.

“Được bao lâu thì được.” Nhiễm Phi Trạch gảy gảy thức ăn trong bát. “Hằng ngày ta đều tự nói với mình, con người có sinh lão bệnh tử.”

Tô Tiểu Bồi cảm thấy chua xót trong lòng, gắp lại về bát mình một ít thức ăn từ trong bát của Nhiễm Phi Trạch. “Ta sẽ ăn nhiều thêm một chút.” Ăn một bữa là ít đi một bữa rồi, mỗi ngày tỉnh giấc cô đều nghĩ, thật tốt, cô vẫn còn ở bên tráng sĩ.

Không thể nói tiếp chủ đề này nữa. Tô Tiểu Bồi không nhận lời nhưng cũng không từ chối, Nhiễm Phi Trạch cảm thấy vui mừng. Buổi chiều, chàng đưa Tô Tiểu Bồi đến phủ nha làm việc, nhờ các sư gia chăm nom giúp, còn mình thì ra ngoài.

Mấy ngày liền, Nhiễm Phi Trạch đều đưa Tô Tiểu Bồi đến phủ nha rồi đi ngay. Chàng tìm vài bằng hữu, vừa thực hiện vừa điều chỉnh những an bài trước đó. Chàng cũng phát hiện ra có người theo dõi mình, có lúc chàng còn cố ý cho bọn chúng theo, hy vọng bọn chúng mang tin tức đó báo về. Bên cạnh đó, Lâu Lập Đông cũng sớm đã an bài xong người của Tặc bang thay chàng theo dõi ngược lại những kẻ kia. Thần Toán môn, Nhiễm Phi Trạch biết, Lâu Lập Đông lại càng biết.

Trong mấy ngày này, Nhiễm Phi Trạch còn tìm vài đạo trưởng, cao tăng giúp nghe ngóng về pháp thuật và những vật phẩm cần thiết để trừ tà trấn yêu. Lưu Hưởng coi Tô Tiểu Bồi là yêu nữ, hơn nữa y từng nhìn thấy Tô Tiểu Bồi chết đi sống lại, cho nên y muốn giết cô chắc chắn sẽ không tìm cách thức bình thường. Nhiễm Phi Trạch hy vọng có thể dự liệu được thủ đoạn y sẽ sử dụng, từ đó đề phòng trước.

Hôm đó chàng ra ngoại thành thăm dò, vừa khéo đi qua một ngôi miếu Nguyệt Lão, chàng đứng bên ngoài miếu một hồi lâu, cuối cùng không kìm được mà đi vào. Trong miếu vương vất khói hương, có rất nhiều cô nương đang quỳ bái cầu duyên. Một trang hán tử cao to như Nhiễm Phi Trạch

https://thuviensach.vn

bước vào thế này, không khỏi khiến mọi người liếc nhìn, ngay cả người chăm nom miếu cũng dành cho chàng ánh mắt tò mò.

Nhiễm Phi Trạch phớt lờ ánh mắt của bọn họ, chỉ ngẩng đầu nhìn bức tượng Nguyệt Lão được thờ trong miếu. Trước đây chàng chưa từng tin vào những điều này, không lễ Phật, không niệm kinh, chàng cảm thấy mọi chuyện trên đời này đều phải dựa vào mình, thuyết của thần phật quỷ quái đều là những lời hư ảo. Nhưng chàng đã gặp được Tô Tiểu Bồi.

Chàng hy vọng nàng thực sự có thể là thê tử của chàng.

Nhiễm Phi Trạch bước lên phía trước một bước, phủ phục xuống, quỳ gối trên tấm bồ đoàn kia. Hai vị tiểu cô nương đang cầu duyên ở bên cạnh sợ quá vội vàng đứng dậy, không phải chứ, hán tử này bái nhầm thần linh rồi sao?

Nhiễm Phi Trạch ngẩng đầu nhìn bức tượng Nguyệt Lão một lần nữa, cung kính dập đầu ba cái. Nguyệt Lão à Nguyệt Lão, ngài đã đưa nàng đến bên ta rồi, thì hãy cho phép nàng mãi mãi ở lại bên ta, ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng.

Chàng dập đầu xong, liền bất động phủ phục ở đó. Nguyệt Lão không đáp lời, đương nhiên cũng không thể đáp lời, ông ta chỉ là pho tượng mà thôi, nhưng không biết vì sao trong tim Nhiễm Phi Trạch bỗng dâng trào nỗi bi thương, như thể chàng cảm nhận được có người đang trả lời chàng, mà nói chính xác ra đó không phải câu trả lời, chỉ là một tiếng thở dài mà thôi. Nhiễm Phi Trạch không cử động, chàng chăm chú lắng nghe, đúng là không có tiếng trả lời, cũng chẳng có ai thở dài, cảm giác thất vọng và bất lực nhanh chóng bủa vây lấy chàng. Là chàng không có lòng tin sao? Là bản thân chàng bi quan sao? Không thể như vậy, chàng không cam tâm!

“Cả cuộc đời này ta chỉ quỳ gối trước cha mẹ và sư phụ, đến giờ lại quỳ gối trước ngài. Nếu như ngài thực sự ở đây, chắc chắn sẽ cảm nhận được sự thành tâm của ta. Ta chỉ cầu một chuyện, chỉ một chuyện mà thôi.” Trong đầu chàng lóe lên hình ảnh Tô Tiểu Bồi nở nụ cười ngọt ngào, còn nghe

https://thuviensach.vn

thấy có tiếng nàng ngọt ngào gọi chàng là "tráng sĩ". Chàng chỉ cầu nàng có thể ở bên chàng mà thôi. Im lặng nhẩm một câu, cuối cùng chàng mới ngẩng đầu lên.

"Tráng sĩ." Có người gọi chàng, giọng nói hết mực dịu dàng. Nhiễm Phi Trạch quay đầu nhìn, là hai tiểu cô nương xinh đẹp, yêu kiều lúc nãy, đang đứng một bên nhìn chàng. Chàng đứng lên, thân hình cao hơn bọn họ khá nhiều, thi lễ xong, chuẩn bị rời đi.

"Tráng sĩ." Vị tiểu cô nương đó lại gọi thêm một tiếng nữa, biểu cảm thẹn thùng, chỉ chỉ vào chiếc bàn bên phía người trông nom miếu. "Tráng sĩ muốn cầu duyên thì phải dâng chút tiền hương hoa, xin sợi dây tơ hồng, như vậy sẽ càng linh hơn."

Là như vậy sao? Nhiễm Phi Trạch gật đầu cảm tạ, sải bước về phía chiếc bàn đó, cũng chẳng bận tâm đến việc mất mặt vì bản thân mình là hán tử từng này tuổi đầu rồi mà còn đến chỗ này xin dây tơ hồng, chàng dốc toàn bộ bạc vụn trong túi tiền ra, đưa cho người trông miếu. "Ta muốn có dây tơ hồng."

Người trông miếu giật thót mình, hóa ra người này thực sự không phải đến gây rối, mà là đến để cầu duyên. "Cái này, có cần rút một quẻ không?"

"Không cần." Chàng sợ rút được quẻ xấu thì chàng sẽ đánh người mất, thôi chỉ lấy sợi dây tơ hồng mang về buộc cho cô nương là được rồi.

Người trông miếu không dám nhiều lời, cuống quýt lấy dây tơ hồng, bọc vào một gói giấy màu đỏ, rồi nhanh chóng đưa tận tay Nhiễm Phi Trạch. Nhiễm Phi Trạch đón lấy, nhét vào trước ngực, nói với người trông miếu: "Tốt nhất là linh nghiệm."

Không linh nghiệm thì còn có thể thế nào được chứ, tráng sĩ? Người trông miếu không dám hỏi. Thấy Nhiễm Phi Trạch sải bước ra ngoài rồi mới thở phào một hơi.

https://thuviensach.vn

Hai tiểu cô nương kia đuổi theo Nhiễm Phi Trạch ra ngoài, đáng tiếc chàng đi quá nhanh, vị cô nương rất muốn đưa cho chàng chiếc khăn tay kia cuối cùng đã không đuổi kịp.

Cô nương bên cạnh nói với nàng ta: "Vừa rồi muội đã bảo tỷ phải tranh thủ luôn, giờ bỏ lỡ mất rồi." Cô nương đó thở dài một tiếng. "Bỏ đi, bỏ đi." Cô nương kia lại an ủi: "Chàng ta lớn tuổi thế rồi, nếu chưa có nhân duyên thì chắc cũng vì quá nghèo hoặc có bệnh gì đó, chứ làm gì có hán tử nào mò đến miếu Nguyệt Lão, đúng không?"

Trên đường đi, Nhiễm Phi Trạch cũng nghĩ, làm gì có hán tử nào lại đến miếu Nguyệt Lão chứ! Vừa rồi khi làm lễ ở đó chàng không hề cảm thấy xấu hổ, nhưng lúc này nghĩ đến chuyện phải đưa dây tơ hồng cho cô nương như thế nào thì mặt chàng đã đỏ bừng lên. Không thể để nàng biết chàng đã đến miếu Nguyệt Lão xin, như thế mất mặt lắm. Nhưng chàng lại rất muốn buộc dây tơ hồng cho nàng.

Haizz!

Khi Nhiễm Phi Trạch đang khổ não về vấn đề này, Tô Tiểu Bồi đã gặp phải chuyện phiền phức.

Có người làm thuê ở trà lâu tự xưng họ Sử đến trước cửa phủ nha đánh trống báo án, nói có người dùng dao uy hiếp, bắt anh ta đến báo án. Một vị tiểu cô nương sống trong ngôi nhà đất ngoại thành phía đông bị người ta bắt cóc, đối phương yêu cầu đích thân nữ sư gia trong phủ nha đến phá án, kỳ hạn là năm ngày. Nếu như không bắt được tên cướp thì hắn sẽ giết chết tiểu cô nương kia.

Quan sai hỏi anh ta, tiểu cô nương kia tên họ là gì, bị bắt cóc khi nào, có người tận mắt nhìn thấy không, có manh mối gì không. Người đó chỉ nói đại khái là không biết. Anh ta nói thậm chí anh ta còn không biết ở ngoại thành phía đông có ngôi nhà đất nào không nữa, anh ta chẳng biết gì hết, chỉ biết hôm nay đang làm việc trong trà lâu, vừa đi ra con ngõ phía sau chuyển đồ, bỗng có người cầm dao uy hiếp anh ta, ném cho anh ta chiếc váy bị cắt

https://thuviensach.vn

đứt một nửa, nói nếu như anh ta không đến quan phủ báo án, hắn sẽ lấy mạng anh ta. Anh ta vô cùng sợ hãi, liền ôm chiếc váy rách đó đến.

Tô Tiểu Bồi nghe báo án xong, liền cùng Phủ doãn đại nhân và Tần Đức Chính chạy đến, việc này thực là kỳ lạ.

Cô hỏi người làm công họ Sử kia, kẻ uy hiếp anh tướng mạo thế nào, anh ta nói không nhớ rõ lắm bởi khi đó anh ta đang ôm chiếc giỏ, vừa quay đầu, con dao kia đã nằm ngang trước mặt, anh ta sợ chẳng dám ngẩng lên, chỉ dán chặt mắt vào con dao.

Lại hỏi người đó còn nói gì nữa không, anh ta một mực lắc đầu, nói những điều khác đều không nhớ rõ, chỉ biết người kia luôn miệng bảo anh ta phải đi báo án rồi mới thả cho anh ta đi. Ngoại trừ những nội dung này ra, căn bản anh ta không nhớ rõ kẻ đó còn nói những gì, thậm chí còn không nhớ rõ giọng của kẻ đó ra sao.

Tần Đức Chính nghe đến phát bực, đột ngột quát một tiếng: “Vậy kẻ đó là nam hay nữ?”

Người làm công kia đột nhiên ngẩn ra, vừa khóc vừa kêu: “Kẻ hèn... kẻ hèn vốn dĩ cảm thấy đó là nam, nhưng đại nhân nói như thế này, kẻ hèn... kẻ hèn lại không dám chắc chắn nữa. Kẻ hèn thực sự không dám ngẩng lên nhìn, khi đó kẻ hèn tưởng rằng mình chắc chắn sẽ mất mạng, sợ đến hồn siêu phách tán, nào còn chú ý những thứ khác.”

Phủ doãn nhíu mày lại, thương nghị một chút với Tần Đức Chính và Tô Tiểu Bồi, quyết định tạm giữ người làm công này lại trước, sau đó bảo các bổ khoái đến căn nhà đó xem xem có phải thực sự có cô nương bị bắt cóc không. Đợi xác minh tình hình vụ án xong rồi mới cẩn thận thẩm vấn.

Kẻ làm công này nghe thấy Phủ doãn nói vậy thì khóc trời gọi đất: “Kẻ hèn oan uổng, kẻ hèn oan uổng, kẻ hèn chẳng hề biết gì cả, kẻ hèn thực sự là bị người ta uy hiếp phải đến báo án, vì sao lại bắt giữ tiểu nhân, tiểu nhân bị oan.”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi định cùng các bổ khoái đến căn nhà đó xem sao, đã là chỉ đích danh cô đi tra thì nhất định có điều gì đó ở nơi này. Bạch Ngọc Lang nghe chuyện, cũng vội chạy đến, cùng đi với cô. Khi Tô Tiểu Bồi đang đợi xe ngựa ở cửa, đột nhiên linh quang lóe hiện, cô quay lại phủ nha, chặn người làm công đang bị áp giải lại, hỏi anh ta: "Tên họ của ngươi có phải là Sử Thụy không?"

Người làm công kia há hốc miệng. "Cô nương, cô nương làm thế nào biết rõ vậy?"

Trong lòng Tô Tiểu Bồi chùng xuống, đến rồi, hóa ra lại nhanh như vậy.

Three, người thứ ba.

Ở ngoại thành phía đông, vừa ra khỏi thành, chưa đến thôn, trong con đường núi gần cổng thôn, có một căn nhà được đắp bằng bùn đất. Căn nhà không lớn, mục nát, nóc nhà được che chắn tạm bợ bằng đụn rơm, mảnh vải nỉ, bài trí bên trong lại càng sơ sài đến đáng thương.

Tô Tiểu Bồi ngồi trên chiếc ghế khập khiễng duy nhất có trong căn phòng, nhìn chỗ áo váy bị xé nửa ném lại trên chiếc giường gỗ, chỗ áo váy đó khớp với cái mà người làm công kia cầm đến báo án, điều này chứng tỏ bọn họ không tìm nhầm chỗ.

Nhưng trong căn phòng này không hề có đầu mối gì cả. Không có dấu vết giằng co vật lộn, cũng không có bất cứ đồ vật dư thừa nào, chỉ sót lại một ít củi đốt dở trong chiếc lò nhỏ bên ngoài phòng, như thể có ai đó đã nấu một bữa cơm từ sớm, xung quanh không hề có bóng người, ở đây còn cách đường núi một khoảng. Tô Tiểu Bồi ngồi lặng quan sát thật kĩ căn phòng.

Quan sai lục soát, tìm đầu mối ở xung quanh, bên ngoài cũng không phát hiện có chỗ nào khả nghi, đi xa hơn một chút, tìm được một người nông dân hỏi han, cuối cùng cũng hỏi ra được chút tin tức.

https://thuviensach.vn

Căn nhà này chỉ có một cô nương đang ở, họ Lý, mẫu thân mất sớm, phụ thân là thợ săn, dựa vào săn bắn mà sống, tính khí vô cùng tệ, cho nên không qua lại với ai trong thôn, lại chẳng có ngân lượng, ông ta liền tự làm một ngôi nhà đất ở cạnh chân núi bên ngoài thôn để ở. Nửa năm trước, người thợ săn họ Lý này bị sói hoang cắn chết trong núi, để lại một mình tiểu cô nương.

Cô nương này tính khí giống cha, rất khó gần, không chịu quay lại thôn, cũng chẳng nể mặt trước hảo ý muốn tiếp tế của mọi người. Lâu dần, chẳng ai muốn đến gần nữa. Thỉnh thoảng chỉ có đại nương trong thôn đến thăm cô nương ấy và cho nàng ta ít đồ ăn hoặc y phục cũ. Nhưng cũng chỉ thỉnh thoảng mà thôi, cô nương này có mất tích vài ngày thì có lẽ cũng chẳng ai hay biết.

Khi Nhiễm Phi Trạch chạy đến, thấy Tô Tiểu Bồi đang đứng sau căn nhà, nhìn ngọn núi đến ngẩn ngơ. Bạch Ngọc Lang nói cho chàng nghe sự việc: “Bây giờ vẫn chưa dám chắc cô nương kia tự lên núi săn bắt hay thực sự đã bị bắt cóc rồi. Một đại nương từng đến thăm nàng ta nói, nàng ta thường xuyên tự lên núi đào hố làm bẫy bắt những động vật nhỏ, mỗi lần đều đi liền mấy ngày trời. Không có ai nhìn thấy nàng ta bị bắt cóc, trong phòng cũng không có dấu vết giằng co, hơn nữa, các vật như cung tên để nàng ta đi săn cũng không được tìm thấy trong phòng. Vì nàng ta không qua lại gần gũi với mọi người, nên bộ áo váy bị xé rách kia có phải là của nàng ta hay không, cũng không nói chắc được.”

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, đi về phía Tô Tiểu Bồi. Bạch Ngọc Lang bám theo phía sau, nhỏ giọng nói: “Hung thủ đã chỉ rõ muốn đại tỷ phá vụ án này, chắc chắn là có chuyện kỳ quái.”

“Ta biết rồi.” Nhiễm Phi Trạch dừng bước. “Để ta và nàng ấy ở riêng với nhau một chút nhé.”

Bạch Ngọc Lang há miệng, còn muốn nói gì đó, cuối cùng đành gật đầu, lùi đi.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch đến bên cạnh Tô Tiểu Bồi, cùng cô ngắm núi một lát rồi cất tiếng: "Lão Lục đã nói hết cho ta rồi, nàng chớ hoảng, chưa chắc đã là Đỗ Thành Minh, cũng chưa hẳn đã xảy ra chuyện với cô nương kia, có lẽ chỉ là một chiêu dọa dẫm, nàng từng phá không ít vụ án trong thành này, nói ra thì cũng có không ít kẻ thù..."

Chàng còn chưa nói hết đã thấy Tô Tiểu Bồi lắc đầu.

Nhiễm Phi Trạch im lặng, đợi cô nói. Tô Tiểu Bồi dõi ánh mắt sang nhìn chàng, nhỏ tiếng nói: "Người đến báo án kia, anh ta họ Sử tên Thụy, ở quê hương ta, Sử Thụy có nghĩa là thứ ba. Hai lần trước, để biểu thị "thứ nhất", "thứ hai", hắn đều viết chữ để lại trên thi thể. Chúng ta đã rời khỏi trấn Võ, thoát khỏi sự khống chế của hắn, mà con người hắn lại ghét nhất loại cảm giác này. Cho nên lần thứ ba này, hắn đổi biện pháp khác, khiến trò chơi càng phức tạp hơn, nhưng đối với hắn lại càng kích thích, thú vị hơn."

"Sử Thụy?"

"Có người cầm dao bức ép anh ta đến quan phủ báo án, thậm chí anh ta còn không quen cô nương họ Lý này, cũng không biết nơi này thực sự có căn nhà như vậy hay không, anh ta chỉ đến báo dựa theo chỉ thị của kẻ kia. Chỉ vì tên của anh ta có nghĩa là thứ ba, và chỉ có ta mới hiểu. Tên thủ ác còn chỉ rõ muốn đích thân ta đi phá án, sau năm ngày không phá được án thì sẽ nhận về một cái xác."

"Vậy vẫn còn năm ngày nữa."

"Không còn nữa." Tô Tiểu Bồi lắc đầu. "Sẽ không có năm ngày nào hết, cô nương đó lúc này đã chết rồi. Năm ngày chẳng qua chỉ là thời gian để hắn đùa bỡn chúng ta."

Nhiễm Phi Trạch trầm mặc một hồi, nói: "Ta đã nói với bọn Giang Chưởng môn rồi, chỉ cần Đỗ Thành Minh kia hành xử có chút nào không thỏa đáng, hoặc có bất cứ mối hiềm nghi nào, mọi người sẽ lập tức bắt giữ

https://thuviensach.vn

hắn trong lặng lẽ.” Mặc kệ thân phận bổ đầu phiền phức của hắn, cứ dùng quy củ giang hồ để xử lý hắn trước, bắt nhốt hắn lại, còn những việc khác thẩm tra xong thì tính tiếp.

“Ngoại trừ việc xác minh hắn đúng là đồng hương của ta ra thì chúng ta còn có thể phát hiện được gì?” Tô Tiểu Bồi biết việc này không hề đơn giản. “Thậm chí chúng ta không thể chứng minh những chữ đó đúng là do hắn viết.” Cứ coi như hạ quyết tâm lặng lẽ ám sát hắn thì cũng phải dự trù khả năng tấn công trượt. Đồng bọn của Đỗ Thành Minh rất đông đảo, hậu họa khôn lường, sợ là sẽ có lúc cô và Nhiễm Phi Trạch cũng trở thành con chó chẳng có nhà để về. Cô đi rồi cũng coi như xong, nhưng Nhiễm Phi Trạch thì phải làm thế nào đây? Mà giết người vô cớ, cô và Nhiêm Phi Trạch đều không phải loại người như vậy, bản thân cô cũng không muốn Nhiễm Phi Trạch có suy nghĩ đó. Mà các hán tử giang hồ kia có lợi ích riêng của mình, phiền phức này quá lớn, nếu không có bằng chứng xác thực, bọn họ cũng chẳng thể yêu cầu các phái tương trợ.

“Bọn họ cũng đang theo dõi Thần Toán môn và những nhân vật khả nghi khác, trăm kín cũng phải có một hở, tuyệt đối không thể không có chút sơ hở gì. Kiên nhẫn thêm chút nữa, Tiểu Bồi, kiên nhẫn thêm chút nữa.”

Tô Tiểu Bồi không đáp lời, tâm trạng của cô lúc này rất tệ, vừa nôn nóng vừa buồn bã. Lại có thêm một cô nương vô tội vì cô mà chết, cô thực sự muốn làm chút gì đó, cần phải làm chút gì đó.

“Tiểu Bồi.” Nhiễm Phi Trạch đột nhiên gọi cô.

Tô Tiểu Bồi quay đầu nhìn chàng, nghe chàng nói: “Nàng đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Tô Tiểu Bồi chau mày lại, Nhiễm Phi Trạch liền đưa tay định xoa mi tâm của cô. Cô nghiêng đầu tránh, chàng kéo vai cô lại. Cô hất tay chàng ra, chàng lại kéo vào, cứ như vậy cho đến khi chàng dùng lực giữ chặt vai cô, khiến cô đau đến rùng mình. Chàng nói: “Đau rồi thì tốt, nàng bình tĩnh lại đi”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi không động đậy nữa. Nhiễm Phi Trạch vỗ về cô: “Đã xem xét hết rồi chứ?”

Cô gật đầu.

“Nàng đợi ta một chút.” Nhiễm Phi Trạch để cô ở lại, một mình bước vào trong phòng, cẩn thận quan sát một vòng, sau đó lại ra ngoài xem xét một lượt nữa, hỏi Bạch Ngọc Lang những tình tiết liên quan đến vụ án, cuối cùng lại đi ra đưa Tô Tiểu Bồi về nhà, trước đó còn dặn dò Bạch Ngọc Lang: “Chút nữa ta sẽ lại đưa nàng ấy quay về phủ nha.”

Tô Tiểu Bồi không cự tuyệt ngoan ngoãn đi theo chàng, cô biết chàng có lời muốn nói riêng với cô.

Quay về đến nhà, cô cũng đã bình tĩnh hơn. “Hắn cho ta năm ngày, chắc là muốn nhìn thấy bộ dạng bất lực của chúng ta khi tìm kiếm cô nương kia, thời hạn chính là áp lực, huống hồ còn phải gánh vác kết quả về một mạng người, điều này thực sự quá ác độc.”

“Nàng khẳng định cô nương kia chắc chắn đã chết rồi ư?”

“Đúng, Đỗ Thành Minh sẽ không để xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lưu lại người sống chỉ tăng thêm phiền phức mà thôi. Với nhân cách như thế hắn sẽ không có lòng áy náy hay lương thiện gì đâu, chỉ thị hắn đưa ra ắt là giăng xong thế cục giết người, năm ngày sau, đợi chúng ta náo loạn một phen rồi mới đưa thi thể đó ra, nhằm hủy hoại thể diện và uy phong của chúng ta.”

“Cho nên hắn không hề bận tâm tới việc sống chết của cô nương này, cái hắn muốn chính là quá trình nàng vật lộn trong đau khổ kia, chờ đợi giáng cho nàng một đòn chí mạng.”

“Đúng vậy.”

“Nói như vậy thì sau năm ngày, hắn có khả năng sẽ xuất hiện?”

https://thuviensach.vn

“Đúng. Nếu không xuất hiện công khai thì cũng sẽ ở chỗ tối quan sát.” Tô Tiểu Bồi cắn chặt ngón tay trỏ. “Mục tiêu hạ thủ của hắn đã được lựa chọn cẩn thận, cô nương đó không có người thân, không có bằng hữu, chỗ ở lại cách khá xa mọi người, nếu có chết ở trong nhà thì cũng phải rất nhiều ngày sau mới có người phát hiện. Như thế sẽ chẳng có manh mối, dấu vết gì hết.”

“Không phải còn cái người đến báo án kia sao, người tên là thứ ba ấy.”

“Sử Thụy.” Tô Tiểu Bồi gật đầu. “Anh ta quá sợ hãi nên căn bản chẳng nhớ gì cả.”

“Vậy nàng sẽ phải để anh ta nhớ lại vài chuyện.”

“Lời này là có ý gì?” Tô Tiểu Bồi nhất thời không hiểu.

“Đỗ Thành Minh muốn nàng lún sâu vào việc này, điều hắn muốn chính là nàng dẫn mọi người trong nha phủ vất vả chạy đi tìm kiếm, đúng không?”

“Đúng. Giày vò tinh thần, thứ hắn muốn chính là điều này.”

“Nhưng chúng ta nhanh chóng phá án, bắt được kẻ hiềm nghi rồi, kế hoạch của hắn sẽ thất bại. Vụ án này chỉ rõ là tìm nàng, nữ sư gia của phủ nha, nàng quay lại chưa được mấy ngày, đi làm mới được vài buổi, người ngoài căn bản không biết rõ nữ sư gia trong phủ nha đã quay về, chuyện này Lưu Hưởng ắt là có liên quan. Hơn nữa, chắc nàng còn nhớ Lão Lục từng nói có nhìn thấy tro thư mà Lưu Hưởng đã đốt chứ? Đỗ Thành Minh đã chỉ thị cho hắn ta, nhưng cả ngày Lưu Hưởng ở phủ nha, việc hành bắt cóc giết người này chắc chắn không phải là do hắn ta làm. Thần Toán môn có phân viện ở đây, còn có những nhân vật ngầm khác, tóm lại bọn chúng chắc chắn đã chia nhau hành sự. Rất hiếm người có cái tên Sử Thụy này, để sắp đặt một thế cục chặt chẽ, mỗi chi tiết Đỗ Thành Minh đều phải suy tính kĩ, vì thế hắn nhất định đã bảo Thần Toán môn tìm kiếm một người có họ tên như vậy, sau đó lại phán đoán xem người này có thể dùng được không.

https://thuviensach.vn

Cô nương bị hại kia cũng là người được chọn. Bọn chúng muốn tìm người, chắc chắn không thể nào không lưu lại chút dấu vết. Chúng ta lật ngược bản án, tìm hiểu từ những người này, xem còn ai khác tên Sử Thụy không, gần đây có ai nghe ngóng, tìm kiếm người có tên họ này không, còn có ai tìm kiếm một vị tiểu cô nương côi cút, không nơi nương tựa không. Tóm lại, chuyện này cũng không hẳn là không có cách nào tra ra được. Nhưng đơn giản nhất vẫn là làm sao khiến tên Sử Thụy đến báo án kia nhớ ra được kẻ đã bắt ép gã."

"Có lẽ kẻ đó đã bịt mặt, chỉ phán đoán qua giọng nói, phần thắng quá nhỏ, không đáng tin cậy."

"Chúng ta cho gã một người để lựa chọn."

"Ai."

"La Bình."

Tô Tiểu Bồi bỗng chốc hiểu ra. Nhiễm Phi Trạch từng nói người của Bạch gia vẫn luôn trông chừng La Bình, thậm chí còn lén lút đưa hắn đến thành Ninh An rồi an bài cho hắn đi uống rượu để nghe ngóng tin tức, biện nhận xem lúc đầu là ai dạy cho hắn cách đe dọa và dụ dỗ, khống chế tâm lý con tin. Tiếc là La Bình đã nghe qua giọng của mấy vị quan sai, trong đó có cả Lưu Hưởng nhưng cũng không thể nhận ra. Tô Tiểu Bồi cảm thấy đã qua một khoảng thời gian khá dài, hơn nữa gã La Bình này cũng không có ý định gia nhập vào tổ chức, nên hắn không thể nhớ được cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng Nhiễm Phi Trạch vẫn luôn giữ hắn lại, chàng nói sau này ắt sẽ có lúc dùng đến. Bây giờ đã đến lúc rồi sao?

"Cái tên Sử Thụy này, nàng không nói thì chẳng ai biết được nó có thâm ý gì. La Bình năm đó bị nàng bắt được luôn ôm hận trong lòng, vì thế mà thích hạ thủ với các tiểu cô nương, lại muốn báo thù, khiêu khích nàng. Tử lao xảy ra hỏa hoạn, hắn may mắn thoát được, từ đó mai danh ẩn tích chạy đến thành Ninh An này, nhưng tính ác khó sửa, lại muốn gây án tiếp, nghe nói nữ sư gia trong thành Ninh An chính là kẻ thù lúc trước khiến hắn phải

https://thuviensach.vn

vào tử lao, hận thù trong lòng hắn bỗng sục sôi, thế là liền gây ra vụ án này."

Hai mắt Tô Tiểu Bồi sáng bừng. "Bắt được hung thủ rồi, chúng ta đương nhiên không cần lo lắng nữa, chỉ cần nghiêm khắc thẩm tra La Bình, bắt hắn giao con tin ra, vụ án này coi như kết thúc. Mục tiêu quan tâm của mọi người thay đổi, kế hoạch của Đỗ Thành Minh coi như thất bại, Lưu Hưởng đương nhiên không gánh được tội. Để có thể khiến cho chúng ta tiếp tục truy tra, chắc chắn hắn sẽ chứng minh vụ án này không liên quan tới La Bình, như vậy vô tình sẽ để lộ dấu vết."

"Trong tình huống nếu như Lưu Hưởng không có cách nào tự bảo vệ mình và nghĩ ra diệu kế chứng minh La Bình vô tội thì đành phải thả hắn ta đi. Giết thì không thể giết rồi, vì hễ La Bình chết thì vụ án này sẽ kết thúc, cứ coi như thi thể của cô nương đó không xuất hiện, cũng sẽ bị nói là La Bình làm. Chết không đối chứng, kế hoạch Đỗ Thành Minh tỉ mỉ an bài thất bại hoàn toàn. Lưu Hưởng không gánh vác được, hắn sẽ phải thả La Bình đi, rồi lại dẫn dụ chúng ta tiếp tục truy tra La Bình. Có như thế hắn mới có thể thuận lợi hoàn thành kế hoạch của mình."

"Nghĩa là hắn sẽ mượn vụ án này để giết hại ta, lại ngụy trang thành sự cố ngoài ý muốn?"

"Trước mắt thì đây là cơ hội tốt nhất."

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ, đúng là như vậy. Vụ án này bất luận thế nào cũng đều khá quan trọng đối với Lưu Hưởng, một là chỉ thị của Đỗ Thành Minh, hai là hắn ta cũng có tư tâm. "Bọn chúng sẽ không lặng lẽ nhìn chúng ta sốt ruột, chắc chắn còn có thêm vài chuyện nữa." Cô lại gật gật đầu. "Chàng nói rất đúng, chuyện này đúng là nên làm như vậy."

Nhiễm Phi Trạch nói: "Trước mắt nàng phải xử trí ổn thỏa việc bắt buộc Sử Thụy phải nhận ra La Bình."

Tô Tiểu Bồi gật đầu: "Cứ giao việc này cho ta."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch quay trở lai phủ nhan các bổ khoái ra ngoài tuần tra đã trở về, đang bảo sư gia ghi chi tiết vụ án. Sử Thụy đã được Phủ doãn đại nhân thẩm tra một lượt, nhưng không có bất cứ kết quả gì, bởi Sử Thụy nước mắt nước mũi ròng ròng, nói anh ta thực sự vô tội, ngoại trừ con dao dọa người kia ra, anh ta chẳng nhớ được gì hết.

Phủ doãn cũng đã phái bổ khoái đi hỏi qua về trà lâu nơi Sử Thụy làm việc, Sử Thụy đúng là người làm công của trà lâu, làm việc ở đó đã được ba năm rồi. Vì là con trưởng trong nhà nên bình thường mọi người đều gọi anh ta là Sử Đại. Con người anh ta không xấu, chỉ có điều hơi láu cá, rất nhát gan, người trong trà lâu nghe chuyện, đều nói không tin là Sử Đại làm ra được những chuyện này.

Phủ doãn đã thẩm tra gần nửa ngày, cũng không hỏi được điều gì, liền bảo người nhốt Sử Đại lại trước, sau sẽ thẩm vấn tiếp.

Tô Tiểu Bồi cẩn thận nghe ngóng rõ ràng sự tình, rồi nói với Phủ doãn đại nhân để cho cô thẩm vấn, hỏi ra chuyện từ miệng của người chẳng còn nhớ bất cứ điều gì dù sao cũng là bản lĩnh của cô. Phủ doãn hiển nhiên đồng ý, liền đưa Sử Đại ra ngoài, nhốt trong phòng thẩm vấn để Tô Tiểu Bồi gặp.

Tô Tiểu Bồi đến đó, không nói gì vội, chỉ nhìn anh ta hồi lâu. Sử Đại bị cô nhìn đến mức thầm run sợ, không kìm được cúi đầu xuống. Lúc này Tô Tiểu Bồi đột nhiên cất tiếng: “Không dám nhìn ta là có hai khả năng, một là sợ hãi, hai là chột dạ. Ta là nữ tử, không đánh, không mắng ngươi, còn chưa lên tiếng, có gì mà đáng sợ chứ, cho nên chắc chắn là ngươi chột dạ rồi. Chúng ta đã đến căn nhà kia, cô nương ở chỗ đó thực sự đã bị bắt cóc đi rồi.”

Sử Đại giật thót mình, ngẩng phắt lên, lắc đầu, nói: “Tôi không chột dạ, tôi không làm chuyện xấu, sao phải chột dạ. Tôi đến báo án là bị người ta bức bách. Tôi chưa từng nhìn thấy căn nhà đó, cũng không quen biết cô nương kia, tôi chưa từng làm chuyện ác.”

https://thuviensach.vn

“Người nào gây án cũng đều không thừa nhận bản thân mình đã làm chuyện ác.” Tô Tiểu Bồi thong thả nói.

“Tôi... tôi đã nói với đại nhân rồi, tôi vừa ra con ngõ sau quán chuyển đồ, có người đột nhiên xuất hiện sau lưng tôi, hắn cầm dao găm sắc nhọn, dí vào yết hầu tôi, hắn nói muốn tôi đi báo án, nội dung dựa theo những điều hắn nói, nếu như tôi không nghe lời, hắn sẽ giết tôi. Tôi không dám không nghe, lập tức đi luôn, trên suốt quãng đường, tôi còn cảm thấy hắn đang nhìn chằm chằm vào sau lưng mình.”

“Hắn có dáng vóc thế nào?”

“Không biết, tôi không nhìn thấy.”

“Mặc y phục gì?”

“Tôi chỉ chú ý đến con dao găm kia, còn cả chiếc váy hoa bằng vải thô nữa, nó bị cắt đôi, rõ ràng là bị người ta chém rách.”

“Kẻ đó cao bao nhiêu?”

“Tôi không biết.”

“Hắn nói chuyện với ngươi bao lâu?”

“Không... không lâu lắm. Chỉ là hắn dặn dò tôi phải làm gì, sau đó bảo tôi lặp lại hai lượt, lần đầu tôi nói sai hắn bảo tôi nói lại hai lần, sau khi nói đúng rồi, hắn liền quát lệnh cho tôi đi mau. Hắn nói hắn sẽ luôn theo dõi tôi, nếu như làm không tốt, thì hắn sẽ giết tôi.” Sử Đại vừa nhớ lại vừa hoảng sợ. “Tôi... tôi liền chạy ngay đến đây.”

Tô Tiểu Bồi gật gật đầu. “Cho nên, cuộc trò chuyện của hai người bọn ngươi trước sau không dưới chục câu. Với hơn chục câu thế này, ngươi chỉ biết hắn cầm dao găm, cầm áo váy, nhưng không biết hắn cao hay thấp, béo hay gầy, cũng không biết hắn có bộ dạng thế nào, khẩu âm ở nơi đâu?”

https://thuviensach.vn

“Hắn... hắn... có lẽ hắn mặc áo khoác rộng che đi thân hình, có lẽ hắn đã bịt mặt, tôi không nhìn rõ nữa.” Sử Đại đột nhiên nghĩ đến, vội vàng nói.

“Lúc này hắn lại mặc áo khoác rộng, che mặt rồi sao?” Tô Tiểu Bồi cười lạnh. “Ngươi nói hắn ở sau lưng chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của ngươi, bám đuôi giám sát ngươi đi báo án, hắn mặc áo khoác rộng, bịt mặt, chẳng lẽ không sợ người trên khắp phố nhìn thấy hắn cổ quái rồi nổi lòng nghi ngờ sao?”

Sử Đại đảo tròng mắt, đúng là như vậy, nhưng anh ta quả thực không biết rõ bộ dạng của kẻ đó. Anh ta ôm đầu, suýt chút nữa khóc nấc lên. “Nhưng mà sự thực đúng là vậy, tôi chưa từng nói dối.”

“Có một loại người, bản thân mình gây án, sau đó giả vờ thành nhân chứng chạy đi báo án, giả vờ vô tội có ý đồ trốn tránh trách nhiệm.”

“Không phải tôi, không phải do tôi làm. Tôi thực sự bị kẻ khác bức ép, tôi không biết ở chỗ đó có ngôi nhà nào hay không, cũng không biết chỗ đó có cô nương nào không.”

“Ai tin ngươi chứ? Ngươi với kẻ đó nói chuyện hơn chục câu nhưng lại chẳng nhớ được điều gì.” Tô Tiểu Bồi lạnh nhạt nói một câu, liền khiến cho Sử Đại sụp đổ. “Thực sự không phải là tôi làm, không phải là tôi. Đáng ra dù có liều chết tôi cũng không nên đến, nhưng hắn sẽ giết tôi, sẽ giết thật đấy.”

“Sử Đại, ngươi tên là Sử Đại đúng không?” Tô Tiểu Bồi khẽ gõ ngón tay xuống bàn, thu hút sự chú ý của anh ta. “Ta muốn kể cho ngươi nghe một câu chuyện, có một đám người đang chăm chú quan sát một trận đấu võ, bọn họ rất chú ý đến động tác đánh nhau của hai người, lúc này có một con sư tử cực lớn chạy đến giữa đấu trường, nhưng lại nhanh chóng chạy đi mất. Cuối cùng hỏi mọi người thì có gần nửa số người trong đó không nhìn thấy con sư tử cực lớn kia.”

https://thuviensach.vn

Sử Đại há hốc miệng, hơi ngẩn người, chẳng phải đang nói tới chuyện anh ta chính là nghi phạm gây án sao, tại sao lại liên quan đến sư tử?

"Nửa số người đó, mắt không bị hỏng, đầu óc bình thường, nhưng lại không nhìn thấy được con sư tử đó. Theo lý mà nói thì con sư tử lớn như thế, sao có thể không nhìn thấy được? Nhưng bọn họ không hề nói dối, đúng là họ không nhìn thấy. Sử Đại, tình trạng này gọi là mù thoáng qua(3). Điều này chắc chắn là ngươi chưa từng nghe nói đến, cũng có rất ít người biết, người có bản lĩnh như ta đây mới có thể biết. Điều này có nghĩa là khi sức chú ý của người ta tập trung vào một việc rất quan trọng, những chuyện khác được coi như không quan trọng sẽ có khả năng bị bỏ qua, tuy những việc đó vô cùng rõ ràng nhưng người ta lại không nhìn thấy được. Ngươi nói xem, đây có phải là tình trạng của ngươi không?"

(3) Tên Tiếng Anh của loại bệnh này là Change Blindness.

Sử Đại nghe đến sững sờ, dường như đã hiểu ra có điều hơi vòng vèo, anh ta gật đầu theo bản năng, sau đó lại gật đầu thật mạnh. "Đúng, đúng, tôi chính là như vậy, con dao đó quá đáng sợ, tôi phải nhìn nó, tôi sợ nó sẽ đâm tới, chính vì như vậy nên tôi mới không nhìn thấy bộ dạng của kẻ đó."

Tô Tiểu Bồi gật đầu. "Có điều chỉ có ta tin chuyện như thế này. Nhưng ta có khả năng khiến người khác cũng tin tưởng ngươi. Ta đến là để giúp đỡ ngươi, Sử Đại."

Gần đây La Bình luôn cảm thấy thấp thỏm lo lắng, niềm vui mừng thoát khỏi cái chết, ra khỏi tử lao dần tan biến sạch trong khoảng thời gian mấy ngày ngắn ngủi. Vị Bạch Tứ Gia tiện tay cứu hắn ra khỏi đám lửa lớn này chẳng biết từ đâu đến. Nhưng hắn cũng vận dụng hết toàn bộ bản lĩnh xu nịnh của mình để lấy lòng gã, từ đó mà đi theo gã. Bản thân Bạch Tứ Gia cũng là kẻ mang án tử, phải lẩn đông trốn tây, cuối cùng thì đến thành Ninh An này.

Trong thành Ninh An, bọn hắn đã trải qua một quãng thời gian an ổn, tiêu diêu. Vụ hỏa hoạn ở tử lao đã qua lâu rồi, dường như cũng chẳng có ai

https://thuviensach.vn

phát giác ra hai người bọn hắn đã trốn thoát. Bên phía quan phủ, hai kẻ bọn hắn đã là người chết, không ai còn truy tra nữa, cũng không có người nào để ý đến bọn hắn, thế là bọn hắn được tự do rồi.

La Bình khá vui mừng. Mà gã Bạch Tứ Gia này cũng thực sự có bản lĩnh, không những nhiều bằng hữu, ngân lượng vô lo, mà đi đến đâu cũng đều có chỗ ở tốt, rượu chè, hưởng lạc không thiếu. La Bình cảm thấy đi cùng gã thực sự không tồi. Nhưng gã Bạch Tứ Gia này cũng là người mưu mô, gã muốn chiêu mộ kẻ đã dạy cho hắn bản lĩnh bắt cóc đến để chỉ huy, làm việc cho gã.

La Bình muốn lấy lòng gã, nhưng ngoại trừ việc người đó từng nói anh ta ở ngoài thành Ninh An ra, những cái khác hắn không nhớ được nữa. Thực sự hắn chẳng có chí lớn, cũng không muốn làm đại sự gì cả, chỉ cần cơm no rượu say, ngày ngày có cô nương giúp hắn tiêu khiển là được rồi. Nhưng gã Tứ Gia này rất ghê gớm, hắn cũng sợ, thế là liền nghe theo Tứ Gia, ở trong tửu lâu nghe ngóng động tĩnh của những người thường qua lại, phân biệt giọng người. Tứ Gia nói người giống như bọn chúng hay tập trung cùng một chỗ, nếu kẻ đó thực sự ở thành Ninh An thì bọn họ ở lại chỗ này chắc chắn sẽ tìm ra được. Gã còn nói, nếu tìm được người này rồi, hắn chắc chắn sẽ được lợi.

La Bình rất muốn được lợi, cũng rất muốn để Tứ Gia cảm thấy hắn ta không vô dụng, nhưng hắn thực sự không nhớ rõ được giọng nói của kẻ đó, nghe giọng của ai cũng đều mơ mơ hồ hồ, giống mà lại không giống. Chuyện nhận người này hắn không dám tùy tiện làm liều, ngộ nhỡ Tứ Gia hỏi ra, biết là giả, sẽ nổi trận lôi đình rồi trừng trị hắn, hắn không muốn phải chịu khổ.

Nhưng cũng có lẽ bởi hắn làm mãi một chuyện mà vẫn chưa ổn thỏa nên khiến Tứ Gia bực bội, đối với hắn rất lạnh nhạt, mỗi lần ra ngoài chơi bời cũng không đưa hắn theo còn luôn miệng oán thán những ngày tháng này chẳng được sống như ý, chẳng có lạc thú gì. La Bình biết gã cũng là dạng háo sắc, chơi bời, gã tuy oán thán thế nhưng vẫn thường xuyên ra

https://thuviensach.vn

ngoài. La Bình nghi ngờ gã đi tìm lạc thú mà không dẫn hắn theo, đối với hắn cũng rất kiệm lời, có phải gã định vứt hắn đi không?

Nhưng sau khi tỉ mỉ suy nghĩ, La Bình lại cảm thấy Bạch Tứ Gia chắc sẽ không dám mạo hiểm hành sự, bởi hắn biết gã vẫn còn sống, chắc chắn Bạch Tứ Gia cũng lo lắng hắn tố cáo gã. Hai người họ bây giờ đã ngồi trên cùng một chiếc thuyền, chắc hẳn gã không dám gạt hắn đi để chịu tội vào người. Nghĩ như thế, La Bình cảm thấy yên tâm hơn.

Hôm nay, Bạch Tứ Gia lại muốn ra ngoài, La Bình hỏi gã đi đâu, gã nói gần đây gã đang làm đại sự, tuy có chút phiền phức nhưng may không lưu lại hậu họa. Sau khi suy ngẫm một lát, gã bảo La Bình buổi trưa đến trà lâu Đinh Hương, gã sẽ giới thiệu bằng hữu cho hắn làm quen. La Bình mừng thầm, bỗng có cảm giác thân phận của mình quan trọng hơn mấy phần. Hắn dựa vào động tĩnh gần đây của Tứ Gia, suy đoán chắc hẳn gã đã không nhẫn nại được mà làm một vụ. Hắn cũng ngoan ngoãn quá lâu rồi, nếu không phải Bạch Tứ Gia vẫn luôn áp chế hắn thì hắn đã kiếm một nữ tử nào đó để chơi đùa rồi. Chẳng qua Bạch Tứ Gia luôn miệng nói nếu hắn dám gây ra điều gì phiền phức thì sẽ cắt tay hắn, cho nên hắn đã cố kiềm chế. Đến giờ yên ổn cũng khá lâu, có phải Bạch Tứ Gia cũng không chịu nổi nữa rồi?

La Bình càng nghĩ càng hưng phấn, hắn rất mong chờ gặp được người bằng hữu này của Tứ Gia. Hắn đến trà lâu Đinh Hương từ sớm, đi một vòng, không thấy Bạch Tứ Gia đâu, nhưng lại phát hiện ra không khí trong trà lâu không được bình thường cho lắm. La Bình từ nhỏ đã trộm gà bắt chó, trải đời không ít, liền đề cao cảnh giác. Hắn đi đến một góc khuất, cẩn thận đánh giá cả trà lâu một lượt, có mấy hán tử rõ ràng không phải đến để uống trà, mọi cử chỉ cũng không giống với những người hay đến những nơi này. Dựa vào kinh nghiệm của La Bình, những người này chính là bổ khoái.

La Bình chột dạ, Bạch Tứ Gia không đến đây như đã hẹn, chắc chắn là xảy ra chuyện gì rồi. Lẽ nào gã lại gây án, khiêu khích quan sai? La Bình cố gắng bình ổn lại sự kinh sợ trong lòng, định giả vờ như chẳng có chuyện gì

https://thuviensach.vn

đi ra ngoài trước. Nhưng chính vào lúc này, hắn nhìn thấy một người làm công đưa trà đến cho các quan sai, ánh mắt như vô tình hữu ý nhìn sang hắn, còn chỉ tay về phía hắn.

La Bình bất ngờ lao ra cửa lớn, bổ khoái ở bàn đó nhảy lên, quát một câu: "Chớ có chạy!"

Không chạy mới lạ! La Bình không bận tâm đến y, dốc toàn lực chạy trốn, hắn không muốn quay lại nhà lao, hắn không muốn chết.

Sắp chạy đến cửa lớn, đột nhiên có hai người giống như bổ khoái lao ra chặn hắn lại. La Bình bất chấp tất cả, nhấc chiếc bàn lên quăng về phía hai người đó, hai người đó vội tránh đi. La Bình lại tóm lấy một chiếc ghế khua khoắng loạn xạ. Một bổ khoái không kịp lường trước, bị chiếc ghế đập trúng vai, kêu "ai da" một tiếng rồi ngã xuống. La Bình nhân cơ hội vượt qua đám người, chạy ra ngoài.

Lúc này bỗng có một thanh nha đao chém về phía hắn, La Bình vội lăn xuống đất tránh được, khóe mắt thoáng nhìn thấy người cầm đao, cảm thấy vô cùng quen mắt, nhưng nhất thời hắn không nhớ ra được là đã gặp ở đâu. Hắn quay đầu, nhìn thấy một người đang đứng trong góc phòng của trà lâu, nhìn dáng vẻ thì là một nữ tử, nhưng lại mặc trang phục của nho sinh, đầu óc La Bình nổ đoàng một tiếng, thất thanh thét lên: "Là ngươi! Lại là con tiện nhân nhà ngươi!"

Chính một giây thất thần như vậy, Bạch Ngọc Lang đã kề đao lên cổ hắn, đá một cái, đạp cho hắn quỳ xuống dưới đất. Bạch Ngọc Lang quát: "Tên ác tặc, ngươi mắng ai chứ?"

Lúc này các quan sai cùng ùa lên, vây quanh La Bình. Sử Thụy đi đến bên cạnh Tô Tiểu Bồi, nói: "Là hắn! Chính là hắn!"

Tô Tiểu Bồi gật đầu. "Đa tạ đã tương trợ, đợi bọn ta thẩm tra ra chân tướng, sẽ trả lại sự trong sạch cho ngươi." Cô vừa dọa nạt vừa dỗ dành, cuối cùng đã trấn an được Sử Thụy. Không cần anh ta phải nói với mọi người là

https://thuviensach.vn

đã gặp qua La Bình, như vậy quá không đáng tin, độ nguy hiểm cũng lớn, chi cần khiến cho Sử Thụy đủ sợ hãi với việc mình bị hàm oan, chỉ cần anh ta hoàn toàn tin tưởng cô, tin tưởng vào bản lĩnh và sự suy đoán của cô, nguyện phối hợp với cô, ở trước mặt quan sai, chỉ điểm tên hung thủ, như vậy là đủ rồi.

La Binh bị áp giải về phủ nha, lúc này Phủ doãn và Tần Bổ đầu đều đã ở đây. Tô Tiểu Bồi nói đã giúp Sử Thụy nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm đó, bọn họ cũng biết bản lĩnh này của cô nên không hề nghi ngờ, chỉ dựa vào những lời cô nói mà thả Sử Thụy ra, để anh ta ở trong trà lâu đợi nhận người. Tô Tiểu Bồi nói kẻ đó chắc chắn sẽ quay lại trà lâu xem hiệu quả làm việc của Sử Thụy, nhân đó Sử Thụy sẽ nhận ra. Thế là mọi người mặc thường phục phục kích ở đó hai ngày, cuối cũng đã bắt được La Bình về quy án.

Tuy La Bình không phải là phạm nhân có tiền án của thành Ninh An, nhưng cũng có người ở thành Ninh An này nhận ra hắn. Ví dụ như Bạch Ngọc Lang, Lưu Hưởng, Tô Tiểu Bồi, đây đều là những người từng gặp La Bình ở trấn Thạch Đầu lần đó. Phủ doãn đại nhân vừa nghe thấy hắn là tử tù vượt ngục, rồi vụ án trước đây hắn phạm phải chính là bắt cóc, hãm hiếp, giết hại nữ tử, còn có thù cũ với Tô Tiểu Bồi, thì suy đoán vụ án này chắc chắn liên quan tới hắn, liền tranh thủ thời gian thẩm vấn.

La Bình đương nhiên không nhận tội, hắn chẳng làm gì cả. Nhưng việc hắn trốn khỏi tử ngục là sự thực, bất luận thế nào, chuyện này hắn cũng chẳng thể trốn thoát được. Hơn nữa, La Bình thầm suy đoán chính Bạch Tứ Gia đã làm những việc này, chẳng trách hai ngày nay gã có vẻ rất cổ quái, còn nói muốn giới thiệu bằng hữu cho hắn làm quen, chắc chắn gã muốn xuống nước, để hắn tiếp tục tin tưởng, làm việc cho gã. Có điều khi nhìn thấy người của quan phủ theo dõi, gã liền vứt bỏ hắn mà chạy mất.

La Bình càng nghĩ càng cảm thấy đúng là như vậy, hắn quyết làm liều, quay ra tố cáo Bạch Tứ Gia. Phủ doãn đã điều nhân thủ đến cư viện mà La

https://thuviensach.vn

Bình nói để lục soát nhưng những bổ khoái kia quay về báo, trong cư viện đó không có người nào, chỉ có vật dụng của La Bình.

La Bình lớn tiếng kêu oan, hắn kể chuyện hắn quen biết Bạch Tứ Gia ở trong ngục như thế nào, lại nói Bạch Tứ Gia kia là tội phạm cưỡng hiếp, giết người, chỉ cần đi đến huyện nha hỏi, chắc chắn sẽ hỏi ra vấn đề. Bọn hắn đến thành Ninh An này, ban đầu cũng phải lẩn tránh, nhưng Bạch Tứ Gia không chịu an phận, vụ án này chắc chắn là do gã làm. Hơn nữa gã còn giảo hoạt, hung tàn, cũng biết rõ về nữ nhân Tô Tiểu Bồi này. Tóm lại chuyện này chắc chắn là do Bạch Tứ Gia làm, không liên quan đến hắn.

Phủ doãn lại tỉ mỉ hỏi han cô nương bị bắt cóc kia hiện ở chỗ nào. Lúc này La Bình đã bất chấp tất cả, dù sao thì chỉ cần đổ lên đầu Bạch Tứ Gia kia là được, hắn nói: "Bạch Tứ Gia chỉ nói cho ta biết hắn đã làm một đại sự, có chút phiền phức nhưng may không lưu lại hậu họa, nói như vậy, chắc chắn là hắn đã cưỡng bức, giết chết cô nương kia rồi. Đại nhân, người này lòng dạ ác độc, ngài nhất định phải bắt hắn lại."

Nói như vậy thì chân tướng vụ án này đã sáng tỏ được tám, chín phần mười, Phủ doãn lệnh cho người nhốt La Bình vào trong đại lao, lại phái nhân thủ đi lùng bắt kẻ có tên "Bạch Tứ Gia" kia khắp thành. Cô nương kia chắc sớm đã bị chết oan uổng rồi, kỳ hạn năm ngày đương nhiên chẳng để làm gì, nhưng tên phạm nhân này trốn ra ngoài cũng rất phiền phức, phải bắt hắn quay lại, phải tìm ra được thi thể của cô nương kia.

Tô Tiểu Bồi đích thân đi tìm Sử Thụy một chuyến, nói kết quả tình hình vụ án cho anh ta nghe. Sử Thụy rất kích động, không ngừng cảm tạ: "May có cô nương chỉ điểm, may nhờ cô nương, nếu không tôi đã bị oan uổng rồi. Cô nương đúng là phán đoán như thần, có thể đoán ra được nghi phạm là kẻ nào."

Tô Tiểu Bồi cười cười. "Chẳng qua chỉ là một vụ án nhỏ. Nói đến phán đoán như thần, ta còn có thể đoán ra được gần đây ngươi từng đi xem mệnh, bốc quẻ nữa."

https://thuviensach.vn

“Hả?” Sử Thụy thực sự kinh ngạc: “Cô nương làm sao biết được?”

Bởi ai ai cũng gọi anh ta là Sử Đại, người biết được đại đanh của anh ta không nhiều, chỉ có những việc như bốc quẻ xem mệnh, tính tử vi mới cần phải báo tên thật. Điều này thì Tô Tiểu Bồi không định nói cho anh ta nghe, chỉ nói: “Ta còn có thể đoán được ra vị tiên sinh xem mệnh kia đã chủ động đến tìm ngươi.”

Tìm được người họ Sử, xác nhận đại danh của anh ta, đối với vị tiên sinh xem mệnh đó, điều này thực dễ như trở bàn tay.

“Đúng vậy, đúng vậy, khi tôi đang đi qua đường, ông ta gọi tôi lại, kể ra vài chỗ, chỗ nào cũng trúng, tôi liền để cho ông ta xem một chút.”

Tô Tiểu Bồi gật gật đầu. “Sử Đại, đến giờ chuyện của cô nương bị hại kia coi như gần xong rồi, nhưng vì sao hắn lại tìm ngươi để hãm hại, chuyện này thì vẫn phải điều tra kĩ, tránh sau này lại có những việc tương tự xảy ra.”

Sử Thụy nghe thấy vậy thì gật đầu lia lịa.

“Cho nên, ngươi cần phải nghĩ thật kĩ lại xem, có những người nào đã từng tiếp cận ngươi, vị tiên sinh xem mệnh kia dáng vẻ như thế nào, chặn ngươi lại ở đâu? Ngươi có biết tên họ của ông ta không?

Khi Tô Tiểu Bồi và Sử Đại tỉ mỉ nói chuyện này, Nhiễm Phi Trạch đang gặp mặt Bạch Tứ Gia. Bạch Tứ Gia vốn tên là Bạch Ngọc Phong, là tứ thiếu gia của Bạch gia trang, cũng là tứ ca của Bạch Ngọc Lang. Anh ta nghe thấy La Bình cứ mở miệng ra là nói Bạch Tứ Gia, còn nhường toàn bộ tội danh chẳng liên quan này cho Bạch Tứ Gia gánh, liền không kìm được bật cười ha hả.

“Bọn họ cứ việc truy tra, trên đời này có nhiều người tên là Bạch Tứ Gia như vậy, Huyện quan của huyện nha Ứng Nam bên kia là hảo bằng hữu của ta, sớm đã sắp xếp thỏa đáng rồi, căn bản không có ghi chép nào về tội

https://thuviensach.vn

danh của người họ Bạch, chỗ ở bên này cũng chẳng có dấu vết của Bạch Tứ Gia, nhiều nhất hắn chỉ có thể nói là Bạch Tứ Gia trông rất giống Lục Lang, nhưng Lục Lang là người bắt hắn, hắn sớm đã nhận ra Lục Lang rồi, cho nên ai tin nổi điều này chứ? Điều tra thêm mười ngày nửa tháng nữa, Phủ doãn đại nhân sẽ lại thẩm vấn hắn, chắc chắn sẽ nhận định là hắn nói dối. Mọi người có nghĩ thoải mái cũng chẳng đoán được đến tứ gia của Bạch gia trang."

"Lần này thực là vất vả cho Lão Tứ rồi."

"Nhiễm thúc chớ khách khí, có điều chuyện này cháu không thể gặp mặt Lão Lục, lâu lắm rồi chưa được bắt nạt, ức hiếp đệ ấy, thật là đáng tiếc!" Anh ta đưa qua một tờ giấy. "Đây là những người tên Sử Thụy cháu tra được ở trong thành, đúng là không nhiều, chỉ có ba người mà thôi. Người gần đây thăm dò bọn họ cũng đều viết cả trong đó rồi. Để tránh phát sinh sự cố bất ngờ, hôm nay cháu rời đi còn người của Bạch gia sẽ lưu lại đây, nếu Nhiễm thúc có gì cần, cứ dặn dò bọn họ là được."

Nhiễm Phi Trạch nhận lấy, xem qua, lại cảm tạ lần nữa.

https://thuviensach.vn

Chương 25

Vào lúc này, trong đại lao của phủ nha, Lưu Hưởng đang đi tuần, sau khi quan tâm hỏi han, động viên các lao sai phải chịu vất vả một lượt. Khi đi qua buồng giam đang nhốt La Bình, y liếc mắt nhìn. La Bình không phát hiện có người đến, chỉ ngồi ở đó với vẻ mặt lo lắng.

Lưu Hưởng xem xét tình hình trong lao xong thì ra ngoài. Y biết, y buộc phải đưa tên ngu ngốc này ra ngoài, không thể để hắn chết trong lao, không thể để vụ án này kết thúc. Nếu như vở kịch này kết thúc đơn giản như vậy thì y căn bản chẳng có cách nào đi nói lại với tiên sinh. Hơn nữa, bắt đầu từ ngày thứ ba đã có kịch phải diễn, viên đá cản đường La Bình này thực là đáng ghét, lại giúp kẻ khác nhận tội, ngu đến cực điểm.

Lưu Hưởng đi đến phía cổng lớn của phủ nha, chuyện này chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan tới Tô Tiểu Bồi, chỗ này nhất định có bẫy, y phải cẩn thận mới được. Tóm lại, lần này nhất định phải khiến cho ả chết thật sạch sẽ, không được có bất cứ sai lầm nào.

Lưu Hưởng rời khỏi cửa lớn của phủ nha, khóe mắt bỗng thấp thoáng bóng người con gái mặc y phục màu xanh nhạt, y quay sang, nhưng lại không thấy người đâu nữa. Y hỏi nha dịch thủ vệ của phủ nha ở bên cạnh xem có phải y cũng nhìn thấy một nữ tử áo xanh đứng bên đó không, người đó quay sang nhìn, lắc đầu. Lưu Hưởng ngẫm nghĩ rồi đi qua đó, xung quanh không một bóng người, đi thêm đoạn nữa thì lại là sau tường, không có đường. Tim Lưu Hưởng lại bắt đầu đập loạn xạ, y cúi đầu nhìn, bỗng thấy chỗ vừa rồi bóng dáng đó đứng, có một đóa hoa nhỏ.

Là loại hoa mà hắn từng tặng cho La Linh Nhi.

Lưu Hưởng nghiến chặt răng, y muốn đưa chân ra giẫm nát đóa hoa đó, nhưng lúc gần chạm đến rồi thì lại chỉ đá nó đi. Y rời khỏi phủ nha, đi về phía tây, rẽ qua một con phố, cứ thế đi thẳng, y nhìn thấy bên vệ đường có

https://thuviensach.vn

một vị tiên sinh xem bói, người đó khẽ gật đầu với y, bàn tay trên bàn nhẹ nhàng gõ hai cái. Lưu Hưởng biết đó là dấu hiệu ám chỉ nơi này an toàn, không có người khả nghi giám sát sau lưng, cũng không có người bám đuôi. Y biết Bạch Ngọc Lang từng theo dõi y, tiểu tử ngốc đó tự cho rằng thần không biết quỷ không hay, nhưng lại không hề hay biết y có bao nhiêu trợ thủ.

Lưu Hưởng đi qua gã thầy bói đó, đến bên đường, rẽ vào một con ngõ nhỏ. Y gõ gõ vào cánh cửa ở cuối ngõ, rất nhanh đã có người mở, y cứ thế bước vào trong. Sau khi vào trong, y rất bất ngờ khi nhìn thấy Cố Khang, Chưởng môn của Thần Toán môn.

"Sao ngài lại đến đây?"

"Xảy ra chuyện bất ngờ, nếu ta không đến, các ngươi làm thế nào?"

Ngữ khí của Cố Khang khiến Lưu Hưởng cảm thấy khó chịu.

"Cố Chưởng môn lo nghĩ nhiều rồi, chẳng qua chỉ là bắt được một tên nghi phạm, chúng ta vẫn chưa bị lộ."

"Tên La Bình này chui ra từ đâu thế? Tại sao mọi chỗ đều vừa khớp như vậy? Trùng hợp thế này chỉ có gặp quỷ thôi. Chắc chắn tiên sinh sẽ nổi giận." La Bình là nhân vật nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, là quân cờ lúc đầu Lưu Hưởng dùng để luyện tập, Đỗ Thành Minh biết nhưng Cố Khang lại không hay, mãi cho đến khi chuyện lần này xảy ra, Thần Toán môn mới thăm dò rõ ràng được lai lịch của La Bình.

"Chỉ là trùng hợp thôi, chuyện của La Bình, ta sẽ giải quyết." Lưu Hưởng thực sự rất ghét ngữ khí cao cao tại thượng này của Cố Khang.

"Giải quyết thế nào đây? Lại gây ra một vụ hỏa hoạn trong lao ngục giống như lần trước, để hắn ta chết thêm lần nữa à?" Cố Khang cười lạnh. "Lưu Hưởng, ngươi nói xem chuyện này có kỳ quái không, vì sao người nào qua tay ngươi cũng có thể chết đi sống lại vậy?"

https://thuviensach.vn

“Qua tay ta?” Lưu Hưởng bỗng nổi giận.

Cố Khang cười lạnh, căn bản phớt lờ sắc mặt của Lưu Hưởng. “Lời này của ta có chỗ nào không đúng? Chính ngươi nhìn thấy Tô Tiểu Bồi chết, nhưng đến giờ ả vẫn huênh hoang giễu khắp thành Ninh An này. La Bình cũng do ngươi an bài diệt khẩu, kết quả bây giờ hắn lại biến thành viên đá cản đường vướng mắt trong nhà lao. Còn cả La Linh Nhi nữa, là ngươi tận tay xử chết, đến giờ nàng ta lại định làm gì?”

Lưu Hưởng nghiến răng. “La Linh Nhi sớm đã chết rồi.”

“Đã chết rồi. Vậy ngươi đi nghe ngóng về thuật hoàn dương ở khắp nơi là có ý gì? Thần Toán môn bọn ta là nơi nào chứ, ngươi tưởng hành động của mình có thể thoát được tai mắt của bọn ta sao? Ngươi đã nhìn thấy hồn phách của nàng ta? Giở trò quỷ sao? Vi sao ngươi không đi tìm Thần Toán môn bọn ta để nghe ngóng những pháp thuật kỳ môn này? Vì trong lòng ngươi có quỷ, không dám để bọn ta biết được.”

“Ta nghe ngóng thuật hoàn dương không phải là vì La linh Nhi.” Lưu Hưởng giận đến cực điểm, lườm Cố Khang.

“Vậy là vì Tô Tiểu Bồi?” Cố Khang tỏ vẻ khinh thường, trong ánh mắt tràn ngập ý tứ ngươi muốn cái gì ta đều biết trước.

“Ngươi vẫn cho rằng Tô Tiểu Bồi là yêu nữ ư? Ngươi muốn biết hoàn dương thế nào, lại làm thế nào để giết chết được người hoàn dương? Bùa diệt hồn thêm máu chó, thêm lửa sao?”

Tim Lưu Hưởng đập thình thịch, xem ra những điều y nghe ngóng được đều đã bị Cố Khang nắm rõ.

“Ngươi muốn giết chết Tô Tiểu Bồi, hay là muốn triệu cả hồn La Linh Nhi về rồi cùng giết luôn? Lòng ngươi tựa thép à, Lưu Hưởng?! Những tưởng ngươi có mấy phần tình ý với La Linh Nhi, tiên sinh ép ngươi động thủ sẽ khiến ngươi đau lòng, buồn bã, hóa ra không phải, vẫn là tiên sinh

https://thuviensach.vn

nhìn thấu ngươi, trái tim của ngươi quả nhiên tàn ác, lại còn muốn giết nàng ta lần thứ hai."

Lưu Hưởng cười chế nhạo. "Ta là kẻ nhẫn tâm, ta động thủ giết người. Còn tâm lòng của Cố Chưởng môn thì thật là lương thiện, vị sư thúc tổ một tay nâng ngài lên vị trí chưởng môn, ngài thương xót như vậy, không nỡ tận tay giết, phải phí bao công sắp xếp mấy vòng động thủ. Cố Chưởng môn đúng là người tốt, không giống như ta."

Cố Khang sa sầm nét mặt. "Lưu Hưởng, ngươi không cần phải khua môi múa mép. Ngươi ngẫm xem những việc ngươi làm đã để lộ ra bao nhiêu sơ hở. Ngươi định nói lại với tiên sinh thế nào đây?"

"Ta một lòng trung thành với tiên sinh, tiên sinh tự biết điều đó. Chúng ta đều là người trong công môn, có vài việc thân bất do kỷ, điều đó ngài ấy cũng biết. Ỷ vào vị trí chưởng môn, không đủ cung kính với tiên sinh, ngài tưởng trong lòng tiên sinh không biết sao? Bản lĩnh của tiên sinh sâu không thể dò, ngài chớ tự đắc ý, rồi cũng sẽ có một ngày tự bê đá đập vào chân mình thôi."

Sắc mặt Cố Khang càng lúc càng khó coi. "Tốt lắm, bản thân ngươi vô dụng nhưng lại kéo cả ta vào. Ngươi cũng khỏi cần khiêu khích, sự an bài của tiên sinh vốn không một sơ hở, từng việc nối tiếp từng việc, rất thỏa đáng. Thần Toán môn bọn ta làm việc cũng không để xảy ra sai sót nhưng ngươi lại làm mọc đâu ra tên La Bình này, ngươi nói xem, ngươi định giải quyết thế nào đây?"

"Ta sẽ thả La Bình ra rồi xử lý hắn, vụ án này không thể kết thúc được nữa, bọn chúng buộc phải tra lại từ đầu."

"Vậy thì sao chứ, La Bình sống hay chết, Tô Tiểu Bồi căn bản đều không cảm thấy căng thẳng. Chẳng phải ngươi đã truyền tin đến sao, trong khẩu cung của La Bình, cô nương kia ắt là đã chết, kế hoạch của chúng ta bị phá hủy rồi, không có mạng sống để uy hiếp ả, Tô Tiểu Bồi sẽ chẳng sợ gì cả. Người chết rồi có hiệu quả gì chứ."

https://thuviensach.vn

Lưu Hưởng vốn đã tâm ý rối loạn, lại bị ông ta chèn ép như thế thì càng bực bội, không kìm được lớn tiếng quát: “Chết một người quá bình thường thì giết thêm mấy người nữa, tiên sinh cũng muốn như thế mà.”

“Bốp” một tiếng, Lưu Hưởng còn chưa dứt lời, một bên mặt đã bị tát cho một cái. Hắn bị đánh đau, sắc mặt tái xanh, nhanh chóng rút đại đao bổ khoái ra.

“Cái tát này là đánh thay cho tiên sinh.” Cố Khang không sợ, căn bản chẳng thèm đếm xỉa đến biểu cảm hung dữ và đại đao sáng loáng của Lưu Hưởng.

Lưu Hưởng sững sờ. “Tiên sinh đến rồi?” Trong lòng y đột nhiên hơi hoảng, kế hoạch của y còn chưa có thời gian hoàn thành, y đã chuẩn bị được tương đối rồi. Năm ngày nữa sẽ kết thúc vở kịch lớn này, nhưng nếu như tiên sinh đột nhiên đến, kế hoạch của y chắc sẽ không thành.

“Tiên sinh chưa đến.” Cố Khang nói: “Ngài nghe nói sự việc không thuận lợi, nhưng ở xa quá, ngài không đến được nhanh như vậy, chỉ bảo ta đến xem sao trước.”

Lưu Hưởng thầm thở phào một hơi. “Cố Chưởng môn, chuyện của La Bình chỉ là sai sót nhỏ, kế hoạch của ta là như thế này, ta sẽ thả hắn ra, để hắn hoàn toàn biến mất, rồi lại đi tìm tên Sử Đại kia, bảo hắn đến báo một lần nữa, nói rõ chuyện này không liên quan đến La Bình, mà kẻ kia thì rất tức giận trước việc Tô Tiểu Bồi bất lực không bắt được đúng hung thủ, cho nên tặng đại lễ đến cho ả. Ta đến đây chính là để lấy một đoạn tay và tóc có dính máu, thay đổi kế hoạch một chút, chớ đặt ở trước phủ nha, để Sử Thụy kia chuyển đi một lần nữa, như vậy có thể coi như giáng cho Tô Tiểu Bồi kia một cái tát trước mặt mọi người, chỉ rõ ả ta đã bắt nhầm người rồi...”

Lưu Hưởng đột nhiên ngừng lời, y không thể nào tin được cúi xuống nhìn, thấy mũi kiếm sắc nhọn đang đâm thẳng vào ngực, cổ tay nắm đao của y bị bóp lại, trường đao “choang” một tiếng rơi xuống dưới đất. Y

https://thuviensach.vn

ngẩng đầu, thấy Cố Khang đang nở một nụ cười nham hiểm, lại nghe ông ta nói: "Ngươi không cần phải nói nữa, tiên sinh có kế hoạch tốt hơn rồi. Ngươi nghĩ thực là đơn giản quá!"

Lưu Hưởng muôn cất tiếng nói, lại đột nhiên cảm thấy thanh kiếm đó đang vặn xoáy trong lồng ngực mình, một cơn đau đớn cực điểm khiến y không phát ra được tiếng nào, y tóm lấy cổ tay của Cố Khang theo bản năng.

"Ngươi muốn điều khiển La Bình, muốn thao túng Sử Đại, nhưng ngươi càng làm nhiều việc, khả năng bị lộ càng cao. Tô Tiểu Bồi là ai chứ, ả sao có thể không biết rõ ý đồ trong chuyện Sử Đại đưa tin, tiên sinh nói rồi, chỉ có ả mới hiểu rõ vì sao lại là Sử Đại. Tâm tư của ngươi loạn rồi, ngươi bị La Linh Nhi mê hoặc, ngươi bị Tô Tiểu Bồi đùa bỡn. Có phải ngươi muốn động thủ với ả không? Tiên sinh rất không vui."

Cố Khang dùng lực rút kiếm ra, lại đâm vào thêm một nhát nữa.

Máu của Lưu Hưởng phun ra, dính lên khắp người Cố Khang, còn phun cả lên mặt ông ta. Ông ta không bận tâm, nhìn biểu cảm đau đớn của Lưu Hưởng, nói với y bằng giọng căm hận: "Ngươi cười nhạo ta không dám tự mình động thủ, ngươi cười nhạo ta hèn nhát? Ngươi xem, động thủ giết người rất đơn giản, có điều phải xem ta có muốn hay không, có cần thiết không. Bây giờ ngươi hiểu rồi chứ? Cái chết của sư thúc ta hơi phiền phức là tự có đạo lý của ông ấy, chỉ có điều, chuyện đó cũng bị Tô Tiểu Bồi vạch trần. Tuy ta cũng rất oán hận ả, nhung ta không phải là óc lợn, không giống ngươi."

Lưu Hưởng gục đầu chết.

Cố Khang rút kiếm ra, lạnh lùng nhìn thi thể của y. "Chỉ thị của tiên sinh là so với việc cứu vãn sự tình, chẳng thà làm chuyện mới. Chính là ngươi đó, Lưu Hưởng, Tô Tiểu Bồi sẽ rất bất ngờ."

https://thuviensach.vn

Chiều muộn, Nhiễm Phi Trạch đến phủ nha đón Tô Tiểu Bồi, chàng lặng lẽ nói cho cô biết, sau khi Lưu Hưởng đi vào một ngôi nhà trong con ngõ nhỏ thì không thấy ra nữa. Người theo dõi không dám đến quá gần, cho nên không nghe thấy động tĩnh ở bên trong. Nhưng thời gian đã lâu cũng không thấy y trở ra, chàng đi tìm Bạch Ngọc Lang hỏi, Bạch Ngọc Lang nói không nhìn thấy Lưu Hưởng từ khá lâu, ngăn ngầm trong phòng y cũng không có gì, mấy ngày này cũng không thấy y nhận được tin tức. Giờ lại mất tích tại căn nhà trong ngõ, không biết Lưu Hưởng định giở quỷ kế gì. Tô Tiểu Bồi cũng nghĩ không thông. Đến đêm hôm nay cũng chưa có tin tức của Lưu Hưởng, Nhiễm Phi Trạch dặn dò các vị trợ thủ lưu ý thêm.

Cho dù mọi người đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi một chiếc quan tài đỏ máu được lặng lẽ đưa đến đặt ngay trên con đường chỗ phủ nha vào nửa đêm, vẫn khiến mọi người giật mình kinh hãi.

Con đường chỗ phủ nha đó chính là con đường nơi Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch sống. Quan tài được bày ở vị trí sát chân tường của con đường, trong đêm tối không ai để ý. Mãi đến lúc tờ mờ sáng mới bị sai nha đi tuần phố phát hiện.

Sai nha kinh hãi thất sắc, không dám mở ra, lớn tiếng kêu la, chạy nhanh như bay về phủ nha gọi người. Nhiễm Phi Trạch bị tiếng động làm cho tỉnh giấc, bật dậy, gọi Tô Tiểu Bồi, để cô thay y phục, sau đó một mình ra ngoài xem xét, chỉ nhìn qua rồi quay về luôn, nói lại sự tình cho Tô Tiểu Bồi.

Tô Tiểu Bồi cùng chàng ra ngoài, lúc này có rất nhiều quan sai đã đến, Tần Bổ đầu và Bạch Ngọc Lang cũng đã đến, còn có rất nhiều bách tính bị kinh động chạy ra xem.

Tần Đức Chính khua tay. “Khiêng về nha môn trước rồi tính tiếp, chớ làm phiền đến bách tính.”

Dù vậy, chiếc quan tài đỏ máu vẫn khiến lòng người kinh sợ. Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch đi theo chiếc quan tài, nhìn thấy nó được khiêng

https://thuviensach.vn

đến đại viện của nha môn, Tần Đức Chính đích thân gõ thăm dò một lượt xác nhận không có gì khác lạ, liền mở ra.

Đập vào mắt mọi người là thi thể của Lưu Hưởng.

Lưu Hưởng đã chết!

Điều này vượt ra ngoài dự liệu của Tô Tiểu Bồi. Giống như bạn đã nghiên cứu kĩ về tình hình của đối thủ, nghĩ ra đủ loại đối sách, rèn luyện được tuyệt thế thần công rồi, chỉ đợi đến lúc lên đài quyết phân cao thấp, mà đối thủ cũng bày ra một loạt tư thế, dáng vẻ như sẵn sàng đợi bạn phóng ngựa phi đến. Nhưng chính vào thời khắc tiếng còi chung cuộc vang lên, đối thủ bỗng biến mất trong không khí.

Chính là như vậy, hết rồi!

Tô Tiểu Bồi thực sự không thể ngờ được rằng, đối phương lại hiểm độc một cách nhanh chóng, quyết đoán và chuẩn xác như vậy. Lưu Hưởng là điểm đột phá tốt nhất trước mắt, nhưng Đỗ Thành Minh đã tiêu diệt y rồi. Chỉ cần một chút sai sót, hắn liền thẳng tay xử lý. Hắn lại đi trước cô một bước rồi.

Tô Tiểu Bồi nhìn thi thể của Lưu Hưởng đến đờ đẫn. Mọi người xung quanh lại sôi sục cả lên, Lưu Hưởng là bổ khoái, trong nha môn này, tất cả mọi người đều là huynh đệ của hắn, huynh đệ tốt bị ác nhân giết hại, còn huênh hoang bày xác ngay giữa đường lớn, chuyện này khiến các huynh đệ làm sao có thể nuốt giận được.

Có vài bổ khoái nhanh chóng chạy đi tìm Phủ doãn đại nhân, Phủ doãn chạy đến, mọi người lập tức quỳ xuống. “Đại nhân, cầu xin đại nhân làm chủ cho Hưởng ca, nghiêm trị hung thủ!”

Phủ doãn thấy tình hình trong viện, nhìn chiếc quan tài đỏ máu kia, sắc mặt cũng tái xanh. Ông ta giơ tay, bảo mọi người đứng dậy, nói rằng ác đồ không coi vương pháp ra gì, coi mạng người như cỏ rác, là muốn khiêu khích quan gia, chắc chắn không thể dung thứ. Trên dưới toàn phủ nha, nhất

https://thuviensach.vn

định phải tề tâm nhất trí, lôi tên ác đồ này ra, trừng trị theo pháp luật. Mọi người đồng thanh hưởng ứng, khí thế sôi sục dâng trào.

Phủ doãn gọi người khám nghiệm tử thi lập tức kiểm tra thi thể. Mấy sai nha khiêng thi thể của Lưu Hưởng ra, đặt lên tấm vải nỉ, chuyển đến phòng khám nghiệm tử thi. Những quan sai khác đều không muốn đi, cũng không tiện làm phiền, liền đứng xa xa xung quanh căn phòng chờ đợi. Tô Tiểu Bồi, Nhiễm Phi Trạch và Tần Đức Chính, cùng Phủ doãn đi vào trong phòng, cẩn thận quan sát. Người khám nghiệm tử thi tỉ mỉ kiểm tra một lượt, báo với Phủ doãn và mọi người, Lưu Hưởng chết bởi hai nhát kiếm, đều là đâm vào ngực, lưỡi kiếm rộng khoảng hai tấc, không có gì khác biệt so với kiếm thông thường. Ngoài ra không có vết thương nào khác.

Nhiễm Phi Trạch đợi khám nghiệm tử thi xong mới đi lên phía trước kiểm tra. Nhìn một lát, chàng nói: “Hung khí là một cây kiếm dài hai thước, hung thủ có chiều cao tương tự Lưu Bổ khoái, thuận tay phải, võ nghệ cao cường, khi vận kiếm đã sử dụng nội lực, khiến kiếm đâm gãy xương sườn, đầu gãy của xương bằng phẳng, cho thấy lực đạo của hắn cực lớn. Một nhát trúng luôn, không hề do dự, vết tích miệng vết thương cho thấy hắn đã vặn xoay thanh kiếm, đây chắc là nhát kiếm thứ nhất, sau nhát này, Lưu Bổ khoái chưa mất mạng, hắn vặn xoay thanh kiếm là muốn tăng thêm sự đau đớn cho Lưu Bổ khoái, cũng khiến huynh ấy không kêu lên được. Nhát kiếm thứ hai này chính là nhát kiếm chí mạng, thủ pháp rất gọn gàng, dứt khoát.”

Nhất thời trong căn phòng không có ai lên tiếng, tâm trạng của mọi người rất nặng nề, kẻ hành hung ác độc, tàn nhẫn như thế, chưa tính đến chuyện giết người lại còn giày vò Lưu Hưởng trước khi chết. Tần Đức Chính cũng từng gặp qua nhiều vụ án mạng, nhưng nghe thấy vậy vẫn cay sè tròng mắt, huynh đệ nhà mình gặp phải ác vận, trong lòng ông ta thực sự rất buồn bã.

Tô Tiểu Bồi đi đến bên cạnh, cầm bội đao của Lưu Hưởng đưa cho Nhiễm Phi Trạch. “Tráng sĩ xem xem trên đao này có lưu dấu vết gì, có thể

https://thuviensach.vn

nhìn ra được Lưu Bổ khoái có khả năng đã động thủ với hung thủ không?"

Nhiễm Phi Trạch rút đao ra, cẩn thận nhìn. "Không có dấu vết mới, với lực đạo của hung thủ, xem chất liệu của đao này, nếu như có va chạm, chắc chắn đã lưu lại dấu vết."

Tô Tiểu Bồi gật đầu. Phủ doãn chau mày lại. "Ý Nhiễm tráng sĩ là, từ thanh đao này có thể biết được Lưu Bổ khoái chưa từng động thủ?"

"Từ đao và vết thương trên thân thể có thể nhìn ra huynh ấy chưa động thủ, không có dấu vết phòng ngự."

Phủ doãn quay đầu nhìn Tô Tiểu Bồi, hỏi: "Tô cô nương thấy thế nào?"

"Kẻ thủ ác chắc chắn là người quen của Lưu Bổ khoái, cho nên huynh ấy không lường được đối phương có ý định giết người. Hung thủ đã động thủ ở cự ly gần, công kích chính diện, với thân thủ của Lưu Bổ khoái, nếu bị tấn công từ xa, huynh ây dù thế nào cũng có thể rút đao ra chặn mấy chiêu. Y phục của huynh ấy chỉ có một bên bị dính bùn đất, rõ ràng không phải là lăn dưới mặt đất để tránh chiêu, mà sau khi chết mới ngã xuống dính bùn. Nơi động thủ không phải ngôi nhà bỏ hoang lâu ngày thì cũng là viện tử, như vậy mới có bụi đất. Trên đường cũng sẽ có bụi đất, nhưng giết người trên phố, nguy cơ bị phát hiện quá lớn, vì vậy hiện trường nhất định là ở trong viện tử. Lưu Bổ khoái nguyện ý đi theo người đó, hoặc là đi tìm kẻ đó, chứng tỏ huynh ấy quen biết hung thủ. Hung thủ đâm hai kiếm lấy mạng huynh ấy, khá bình tĩnh, không hề nóng nảy, loại trừ được khả năng cãi vã bất hòa dẫn đến nổi giận giết người, chắc chắn là có âm mưu từ trước. Nhưng nhát kiếm thứ nhất cố ý giày vò huynh ấy, cho thấy giữa hai người có oán hận, điều này minh chứng Lưu Hưởng quen biết người này trong thời gian khá dài rồi, trước đây từng có không ít cơ hội nói chuyện với nhau, như vậy mới có thể tích thành oán giận thế này."

Tô Tiểu Bồi nói đến đây thì ngừng lại. Cô quan sát mọi người trong căn phòng một lượt rồi nói tiếp: "Dựa vào lời tráng sĩ vừa nói thì hung thủ là nam giới, người trong võ lâm."

https://thuviensach.vn

“Người trong võ lâm?” Tần Đức Chính kinh ngạc. “Lưu Hưởng thì ta biết, những vụ án qua tay cậu ấy, cực ít có liên quan đến võ lâm.”

Tô Tiểu Bồi không đáp lời mà chỉ tiếp tục nói: “Hôm qua khi Lưu Bổ khoái rời khỏi phủ nha, đại ca giữ cửa nói là nhìn thấy huynh ấy đi về phía đông, sau đó thì không quay lại nữa. Điều này chắc Phủ doãn đại nhân và Tần đại nhân đã biết, vì hôm qua không thấy huynh ấy trở về, mọi người còn sốt sắng ra ngoài tìm nhưng không thấy, hỏi han rất nhiều người cũng vô ích. Hôm nay thi thể ở đây, ta dám nói rằng, nếu như Lưu Bổ khoái đã rời khỏi thị trấn thì bên phía chợ đông chắc chắn có người buôn bán nhìn thấy huynh ấy, nếu không ai nhìn thấy, chứng tỏ huynh ấy không hề đi xa. Vài ba con đường ở phía đông đều khá yên tĩnh, nếu như cứ từ từ mà đi, sẽ chẳng ai chú ý, đại nhân có thể phái người lục soát trong phạm vi này, người vừa chết vết máu chắc hẳn vẫn còn lưu lại hiện trường. Nơi đó chắc chắn rất yên tĩnh, không thu hút sự chú ý. Trước đó ta có nói hiện trường là ngôi nhà bỏ hoang hoặc viện tử, nhưng nghĩ đến việc lân cận phố chợ này không có nhà bỏ hoang, cho nên chắc chắn đó là viện tử ở góc khuất, xin đại nhân hãy phái người đi tra.”

Một phán đoán hợp tình hợp lý, Phủ doãn vội lệnh cho Tần Đức Chính an bài nhân thủ, đi lùng soát tiểu viện ở các góc khuất, ngõ vắng trên ba con phố phía đông. Hơn nữa, chiếc quan tài này cũng có điều khác lạ, màu sắc nước sơn không bình thường, Phủ doãn lại phái người đi mời chưởng sự của các tiệm quan tài và tiệm sơn đồ mộc trong thành đến phủ nha để nhận diện, phải tìm ra được người mua quan tài.

“Đại nhân.” Nhiễm Phi Trạch nói: “Khi tra các phố, xin các vị bổ khoái đại nhân lưu tâm ở quanh đó có những người nào, có những cửa tiệm gì, nếu như tìm được chỗ gây án, người ở lân cận đó có khả năng đã nhìn thấy hung thủ, cũng có khả năng là người biết được sự việc.”

“Điều này ta biết.” Tần Đức Chính nói: “Ta đi an bài ngay đây.”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi nhìn sang thi thể của Lưu Hưởng, nghe thấy Tần Đức Chính sau khi ra ngoài có dặn dò các bổ khoái một lượt, mọi người lớn tiếng hô vang nhất định sẽ dốc toàn lực đi lùng bắt, trừng trị hung thủ. Bên ngoài bàn tán náo nhiệt, trong phòng xác lại lạnh toát. Tô Tiểu Bồi nhìn Lưu Hưởng, không kìm được thở dài, bỗng cảm thấy trên tay ấm áp, Nhiễm Phi Trạch đã đi đến nắm lấy tay cô. Cô quay đầu nhìn chàng, chàng hạ thấp giọng nói: "Tuy không thích hợp lắm nhưng ta vẫn phải nói, chúng ta quay về ăn sáng thôi. Muốn bắt hung thủ, cũng không được để đói bụng."

Tô Tiểu Bồi bỗng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn một chút, khẽ gật đầu.

Hai người quay về đền nhà, có vài lời rốt cuộc giờ cô mới nói ra được: "Chắc là Đỗ Thành Minh phải không?"

Nhiễm Phi Trạch lắc đầu. "Hôm qua mới nhận được tin tức, hắn ở trấn Cao Phong."

"Vậy cách đây cũng không xa?"

"Đúng vậy." Nhiễm Phi Trạch dắt Tô Tiểu Bồi vào bếp, vừa làm cơm vừa nói với cô: "Đỗ Thành Minh còn độc ác hơn so với tưởng tượng của chúng ta, chúng ta đã quá đề cao tầm quan trọng của Lưu Hưởng đối với hắn. Vụ án mạng thứ ba này đã đi chệch dự liệu của bọn chúng, hắn liền tỏ vẻ khó chịu. Ở khoảng cách này, chắc chắn có người đã dùng bồ câu đưa thư báo tin cho hắn."

"Thần Toán môn phải không?"

"Chắc là bọn họ. Nhưng Lưu Hưởng không hề đề phòng, chứng tỏ hắn không ngờ đến biến cố của sự việc. Người của Thần Toán môn ở bên này cũng chỉ là vài nhân vật nhỏ, coi như là quản sự của phân viện, Lưu Hưởng chắc cũng không quá thân thiết với ông ta. Có thể khiến Lưu Hưởng không coi ra gì, lại tích oán từ trước, chắc hẳn là Cố Khang. Trước đó ta có nhận được tin tức, Cố Khang rời khỏi trấn Võ, chắc trước giờ vẫn không cách Đỗ

https://thuviensach.vn

Thành Minh quá xa. Bên này vừa xảy ra chuyện, Đỗ Thành Minh không thể lập tức chạy đến, nhưng có thể phái Cố Khang tới thanh lý cục diện rối loạn này. Lưu Hưởng hành động càng nhiều, càng để lộ sơ hở, thế là bọn chúng dứt khoát giết hắn."

"Đây cũng là để thị uy với chúng ta, muốn chúng ta đừng tự tưởng rằng mình thông minh. Muốn để ta biết ta đang nghĩ gì, bọn chúng đều biết."

"Vậy sao?" Nhiễm Phi Trạch gắp một miếng trứng trong nồi canh, đưa đến bên miệng Tô Tiểu Bồi, ra hiệu bảo cô há miệng. Tô Tiểu Bồi vừa há miệng vừa nhíu mày nhìn bữa sáng Nhiễm Phi Trạch đang làm, sáng sớm mới xem thi thể xong, chàng lại đi làm món canh vàng vàng đỏ đỏ này ăn với màn thầu, không thấy ghê sao? May cô không mấy bận tâm tới chuyện này, đổi lại là cô nương khác, chắc sớm đã ôm tay nải chạy trốn rồi.

Tô Tiểu Bồi thầm thở dài, nếu như cô đi rồi, một mình chàng ở lại thì phải làm thế nào? Cô liền xán đến gần, ôm lấy eo chàng.

"Hử, món trứng gà này nấu ngon như vậy cơ à?" Nhiễm Phi Trạch cũng tự nếm thử một miếng, cảm thấy đúng là rất ngon.

"Ừm." Tô Tiểu Bồi tiếp tục ôm lưng chàng, cô không chê bai tài nghệ nấu nướng của chàng, nhưng không muốn nói thật sợ chàng tự ái. "Vụ án thứ ba này đã không còn ý nghĩa gì đối với Đỗ Thành Minh nữa, chúng ta phải đề phòng vụ án thứ tư, hy vọng những an bài kia có tác dụng, lần này, không thể lại để hắn chiếm thế thượng phong nữa."

"Bọn chúng cho rằng Lưu Hưởng hành động càng nhiều càng có sơ hở, nhưng không nghĩ bản thân bọn chúng cũng vậy. Oán thán người khác thì dễ, nhưng bản thân mình muốn làm được thì lại không dễ. Từ viện tử đó, từ chiếc quan tài đó, chắc chắn có thể tra ra. Tiểu Bồi, Lưu Hưởng mất mạng, chứng tỏ tâm lý bọn chúng đã rối loạn rồi, chưa chắc đây đã là chuyện xấu đối với chúng ta. Vụ án thứ tư, chúng ta có thể ngăn chặn được."

https://thuviensach.vn

“Ta đang nghĩ đến đoạn kết của vụ án thứ ba, chàng đoán xem Đỗ Thành Minh còn có chiêu gì nữa? Kết thúc yên ả, lặng lẽ như thế này không phải là tác phong làm việc của hắn, để thi thể trước cửa phủ nha chắc không phải chủ ý của hắn, bởi đối với hắn, Lưu Hưởng đã chẳng còn giá trị lợi dụng. Ta đoán trước đó hắn có an bài khác, ví dụ như chặt chân tay hoặc đổ vật dính máu tanh gì đó, nhưng lúc sự việc vỡ lở, những điều đó chẳng còn sức uy hiếp nào nữa. Tráng sĩ, ta không đoán được hắn sẽ làm gì tiếp theo, trong lòng ta thực sự rất khó chịu.”

“Ừm.” Nhiễm Phi Trạch khẽ vỗ vỗ vào cánh tay cô. “Vậy nàng cứ ôm ta đi.” Ôm đến khi nào trong lòng dễ chịu thì thôi.

Tô Tiểu Bồi không nói gì, cô dựa đầu vào tấm lưng dày rộng của chàng, cứ như vậy một hồi lâu.

Đến khi vào bữa ăn, canh và màn thầu đã nguội cả. Nhưng Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch đều chẳng bận tâm.

Đến trưa, các bổ khoái đã tìm được viện tử nơi Lưu Hưởng bị hại, vết máu trên đất đã được xử lý qua bằng cách phủ ít bùn đất lên, nhưng vì mọi người ai cũng tận tâm tận lực, mỗi một nơi đều cẩn thận bới ra xem, nên cuối cùng cũng tìm được.

Viện tử đó chính là nơi hôm qua Nhiễm Phi Trạch nhìn thấy Lưu Hưởng sau khi đi vào thì không trở ra nữa. Sở dĩ trước đó chàng và Tô Tiểu Bồi không nói cho phủ nha biết là bởi muốn tránh bị nghi ngờ, nhưng dựa vào những suy đoán của mình, cũng dẫn được mọi người đến đúng địa điểm, không chút sơ hở. Mà gã tiên sinh xem mệnh bốc quẻ bày sạp trên phố kia hôm nay không thấy dọn hàng, những người hôm qua có mặt đều bị đưa về phủ nha thẩm vấn, gã tiên sinh xem mệnh kia cũng không phải ngoại lệ, bị bổ khoái đến tận cửa nhà dẫn đi.

Trọng điểm của Tô Tiểu Bồi đương nhiên là phải thẩm tra kĩ người xem bói đó, nhưng lúc này lại nhận được tin, nói là dưới một cây ngô đồng trên

https://thuviensach.vn

phố lớn phía tây, phát hiện ra hai thi thể. Chính xác là một bộ hài cốt và thi thể của một tiểu cô nương.

Nghe nói là thi thể của tiểu cô nương, Tô Tiểu Bồi lập tức quyết định muốn cùng các quan sai đi xem sao.

Chỗ để thi thể đó không xa lắm, Tô Tiểu Bồi ngồi xe ngựa chẳng mấy chốc đã đến. Tuy có không ít người vây quanh nhưng may mà có người nhiệt tình đã ngăn chặn những người tò mò lại, cho nên thi thể không bị động chạm đến, hiện trường được bảo vệ khá tốt. Sớm đã có mấy vị quan sai chạy đến trước, hỏi bách tính hai bên đường, giữa thanh thiên bạch nhật, trên đường lớn, sao không một ai biết hai thi thế này xuất hiện như thế nào.

“Khi đó Nhị Cẩu Tử và Đào Tứ đang đánh nhau, Đào Tứ nói Nhị Cẩu Tử trộm túi tiền của hắn, Nhị Cẩu Từ chối, hai người lời qua tiếng lại rồi xông vào đánh nhau. Ai cũng biết Đào Tứ là kẻ độc ác, hắn rút dao ra, Nhị Cẩu Tử kêu trời gọi đất, hô hoán các huynh đệ đến giúp đỡ. Chỗ này là địa bàn của Đào Tứ, đương nhiên hắn cũng có trợ thủ, hai bên đánh nhau hỗn loạn, mọi người ùa ra xem cảnh náo nhiệt. Kết quả bên kia còn chưa đánh nhau xong, bên này đã có người đột nhiên thét lên, mọi người quay lại nhìn, mới phát biện hai thi thể này được bày ở đây từ lúc nào.”

Hỏi mấy người liền, ai cũng nói như vậy. Các quan sai chẳng có cách nào, đành lôi bọn Nhị Cẩu Tử và Đào Tứ về phủ nha thẩm vấn.

Tô Tiểu Bồi nhìn chằm chằm vào hai thi thế đó, càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái. Bộ hài cốt kia sớm đã thối rữa, chỉ còn lại xương. Nhiễm Phi Trạch nói cho cô biết, hài cốt đó là của nam tử, còn tiểu cô nương kia, đứt một cánh tay, tóc bị cắt ngắn, cánh tay đứt lìa và mớ tóc dính máu bị vứt bừa bãi bên cạnh thi thể. Tô Tiểu Bồi có thể hiểu rõ nguyên nhấn vì sao tiểu cô nương này bị cắt tóc, đây chính là nhằm vào cô. Cô hoài nghi trước đó Đỗ Thành Minh đã lên kế hoạch vứt cánh tay hoặc đoạn tóc dính máu đó đến trước cửa phủ nha hoặc là nơi nào đó nhằm dọa dẫm cô, ám chỉ cô không tìm được người theo kỳ hạn, tỏ vẻ thị uy trước cô.

https://thuviensach.vn

Bây giờ, vụ án thứ ba không đạt được hiệu quả như hắn mong muốn, hắn ném thi thể đi đã đành, nhưng còn bày ra một bộ hài cốt của nam giới là có ý gì?

Quan sai đến, muốn thu dọn hai thi thể này đưa đi, Tô Tiểu Bồi liền chặn lại. Hắn bày xác như thế này chắc chắn là có ý đồ, cô vẫn cần phải suy nghĩ thêm.

Thi thể của nam giới bày nghiêng dưới gốc cây, mà thi thể của tiểu cô nương lại ở phía đối diện với ông ta, được thứ gì đó chống đỡ bên trong y phục, khiến nàng ta ở trong tư thế ngồi. Nhiễm Phi Trạch lại gần quan sát, nói đó là một thân trúc. Tại sao phải đỡ cho nàng ta ngồi nhỉ? Hơn nữa mắt của nàng ta còn trợn trừng.

Tim Tô Tiểu Bồi đập thình thịch, cô đến gần, cẩn thận quan sát, phát hiện mí mắt của cô nương đó đã bị cắt, Tô Tiểu Bồi cố nén cảm giác buồn nôn, ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể cô nương kia, thuận theo tầm mắt của nàng ta nhìn ra, thấy bộ hài cốt nam giới kia nghiêng người nằm dưới gốc cây, điều này có hàm nghĩa đặc biệt gì sao? Vì sao phải ép nàng ta nhìn? Lẽ nào điều đó ám chỉ hắn sẽ khiến cô phải nhìn Nhiễm Phi Trạch chết thảm?

Nhưng dùng hài cốt để biểu thị điều này có vẻ không hiệu quả lắm, nếu giết một đại hán cao lớn, cho mặc y phục giống như Nhiễm Phỉ Trạch thì còn có sức thuyết phục hơn.

Lúc này quan sai đưa đến một đại nương nhận diện thi thể tiểu cô nương kia, bảo bà ta nhìn xem người đó có phải là con của gia đình thợ săn đã mất tích không. Đại nương đó nhìn thấy Tô Tiểu Bồi ngồi xổm bên cạnh thi thể kia thì giật thót mình. Tô Tiểu Bồi đứng lên nhường chỗ. Đại nương run rẩy, cẩn trọng đi đến, sau khi nhìn lướt qua thì đột ngột lùi ra xa, nói: “Là nàng ta, đúng là nàng ta. Thê thảm quá, tại sao lại có thể xuống tay tàn nhẫn thế này, cha mẹ nàng ta mất sớm, nàng ta mới có mười bốn tuổi thôi, mới mười bốn tuổi đã phải chịu cảnh này. Tên ác nhân đáng chém nghìn đao kia, tại sao lại xuống tay tàn nhẫn thế này?”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi không để ý nghe bà ta gào khóc những gì, cô vẫn đang nhìn chằm chằm vào thi thể đó, cảm thấy có vài chuyện cần phải nghĩ thông suốt, nhưng mà là chuyện gì mới được chứ?

Lúc này Nhiễm Phi Trạch đi đến, nói với cô: "Quan sai nói bọn họ đã đến căn nhà đất của cô nương kia, phát hiện mộ cô nương đã lập cho cha mình ở sau nhà đã bị đào lên. Mộ mẹ nàng ta thì vẫn yên ổn, chỉ có cha nàng ta là bị đào lên. Mộ của cha nàng ta?

"Tráng sĩ." Tô Tiểu Bồi đột nhiên hiểu ra, bắt đầu run rẩy lạnh toát sống lưng. Cô duỗi tay ra tóm lấy Nhiễm Phi Trạch, cô cần phải dựa vào ai đó.

"Cô nương đó bao nhiêu tuổi?"

"Mười bốn." Nhiễm Phi Trạch bị phản ứng của cô làm cho sợ hãi, liền kéo cô lại.

"Vậy…vậy cây..." Tô Tiểu Bồi chỉ vào cái cây bên cạnh bộ hài cốt, nói không ra lời.

"Là ngô đồng." Nhiễm Phi Trạch nhíu mày, vô cùng lo lắng. "Tiểu Bồi, nàng làm sao vậy?"

Đường Ngô Đồng, thi thể nam giới.

Cô đã xem qua bức ảnh thi thể của cha rất nhiều lần, ông nằm nghiêng dưới đất, cơ thể đầy máu, ngã dưới một thân cây ven đường. Cô đã mất cha năm cô mười bốn tuổi.

"Tiểu Bồi." Nhiễm Phi Trạch siết chặt tay ôm lấy cô.

Tô Tiểu Bồi trợn mắt nhìn bộ hài cốt nam giới kia, rồi lại quay đầu nhìn sang thi thể của thiếu nữ mười bốn tuổi bị cưỡng ép trợn trừng mắt nhìn hài cốt của phụ thân mình, dường như cô nghe thấy tiếng Đỗ Thành Minh đang cười lạnh bên tai.

https://thuviensach.vn

“Ngươi tự cho rằng mình thông minh lắm sao? Ta còn hiểu rõ ngươi hơn những gì ngươi có thể tưởng tượng.”

Trước mắt Tô Tiểu Bồi tối sầm lại. Bố của cô. Vì ông mà cô mới muốn đi học tâm lý học, vì ông mà cô mới bước lên con đường điều tra tội phạm này.

Bố!

Nhiễm Phi Trạch nửa ôm nửa đỡ Tô Tiểu Bồi lên ngựa quay về, chàng khẽ vỗ về bờ vai cô.

Tô Tiểu Bồi khôi phục lại tinh thần, nghẹn ngào nói với Nhiễm Phi Trạch: “Ta muốn về nhà.”

“Được, ta đưa nàng về.”

“Không phải là nhà này, ta phải quay về.”

“Tiểu Bồi.” Nhiễm Phi Trạch chau mày lại.

“Hắn không phải là Trình Giang Dực, tráng sĩ, ta sai rồi, ta đã sai rồi, hắn không phải là Trình Giang Dực.”

“Vậy hắn là kẻ nào?”

“Ta không biết, ta không biết hắn là ai. Nhưng hắn biết ta là ai, hắn còn biết về cái chết của cha ta, hắn biết ta là ai.” Cô có cảm giác như bị ma quỷ theo dõi.

Sau khi được Nhiễm Phi Trạch đưa về nhà, Tô Tiểu Bồi liền đờ đẫn hồi lâu. Nhiễm Phi Trạch biết cô đang suy nghĩ nên không làm phiền, chỉ ngồi xuống bên cạnh.

Lát sau, Tô Tiểu Bồi bắt đầu nói chuyện với Nhiễm Phi Trạch. Cô kể rất nhiều chuyện, về công việc của cha cô, về tên sát nhân liên hoàn, về những nữ cảnh sát đã bị giết chết, về chuyện tổ của cha cô đã thiết lập một kế hoạch bắt hung thủ ra sao và về cái chết của cha cô. “Con đường đó tên là

https://thuviensach.vn

đường Ngô Đồng, bên đường có trồng một hàng cây. Cha ta mặc thường phục, cải trang làm người sửa xe ngồi theo dõi ở đó, hung thủ dùng dao găm, sức chú ý của mọi người đều đổ dồn vào nữ cảnh sát làm mồi nhử kia, đến khi nhân viên tình huống cần xác nhận lại các vị trí, mới phát hiện cha ta ở bên đó không trả lời, ông đã chết dưới một gốc cây, ngả nghiêng trong vũng máu, tư thế giống hệt bộ bài cốt hôm nay vậy."

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, chỉ nắm lấy bàn tay cô, lẳng lặng tiếp sức cho cô.

"Ta sai rồi, ta những tưởng đó là Trình Giang Dực, đoán chừng sau khi đến đây anh ta đã gặp phải sự đả kích to lớn nên nhân cách thay đổi. Bây giờ ta mới biết, đó không phải là anh ta. Nhân cách đúng là có khả năng thay đổi, chuyện mượn xác hoàn toàn có khả năng, nhưng hiểu hết về ta như vậy thì lại không thể. Trình Giang Dực không quen biết ta, anh ta căn bản không biết ta là ai. Trước khi đến nơi này, ta và anh ta không hề quen biết. Tại sao ta lại ngu ngốc như thế, cho rằng người này chính là anh ta, ta nên nghĩ đến sớm hơn, nghề nghiệp và tư liệu phỏng vấn của anh ta rõ ràng cho thấy anh ta không hề học qua tâm lý học, ta lại cứ nghĩ đó có lẽ là hứng thú cá nhân của anh ta, chưa biết chừng là tự mình nghiên cứu cũng nên, hơn nữa kỳ thực cũng chẳng phải là thứ quá sâu xa khó hiểu, chỉ là chút thường thức, lên mạng tìm kiếm cũng có thể biết được, cũng có vài người bẩm sinh thiên phú đối với tâm lý học, và không cần phải..." Cô đang nói không ngừng, đột nhiên giật mình cảm thấy vô cùng thất thố, những lời cô vừa nói loạn xị bát nháo, còn có rất nhiều từ vựng thời hiện đại.

Cô ngẩng đầu nhìn Nhiễm Phi Trạch, chàng không hề tỏ ra kinh ngạc, cũng không phê bình, trách cứ, chỉ xoa xoa đầu cô, ôm cô vào lòng. "Không sao, không sao."

Tô Tiểu Bồi đã bình tĩnh hơn một chút. 'Tóm lại ta sai rồi."

Nhiễm Phi Trạch nói: "Nói như vậy thì không chỉ có nàng và Trình Giang Dực đến đây, mà còn có cả người khác nữa?"

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi chau mày gật đầu, cô hoàn toàn không hiểu được đây là chuyện gì, Nguyệt Lão số 2238 chưa từng nói qua chuyện có bất cứ người nào khác có thể xuyên không. Anh ta còn nói sự việc của cô là ngoại lệ, trước đây chưa từng có. Nhưng trên thực tế Tô Tiểu Bồi có thể khẳng định, tên Đỗ Thành Minh này nhất định là người thứ ba xuyên không.

Hắn không phải là Trình Giang Dực cũng đành, nhưng vì sao hắn lại biết được cái chết của cha cô, lại biết được năm đó cô mười bốn tuổi, thậm chí hắn còn biết con đường Ngô Đồng kia.

Tô Tiêu Bồi đột nhiên nhảy bật dậy. Nhiễm Phi Trạch giật thót mình, chàng nhìn Tô Tiểu Bồi đi qua đi lại mây vòng trong căn phòng, sau đó dừng lại.

"Hung thủ giết cha ta mãi vẫn chưa tìm ra được." Tô Tiểu Bồi nói: "Hắn không còn gây án nữa, ít nhất thì cũng đã chấm dứt việc sát hại những nữ cảnh sát. Lần đó cha ta chết, nữ cảnh sát làm mồi nhử kia cũng chết, sau khi mọi người đổ dồn sự chú ý vào cái chết khi đang làm nhiệm vụ của cha ta, hung thủ nhân cơ hội đó mà động thủ. Dường như hắn nắm rõ từng suy nghĩ và hành động của mọi người, hắn biết kế hoạch của họ. Nhưng sau lần đó, hắn không còn gây án nữa. Phía cảnh sát…ý ta là quan phủ bên kia cũng không tìm được đầu mối gì mới, vụ án này trở thành án treo, kéo dài mãi cho đến tận bây giờ. Khoảng thời gian trước, sư huynh của ta có nói cho ta một đầu mối. Chỗ của huynh ấy có một bệnh nhân, kẻ đó gây án là do bị một ác nhân dẫn dắt và khích lệ, thậm chí hắn còn truyền dạy cho gã cách hành sự và lẩn tránh sự truy sát. Hắn giảng cho gã rất nhiều ví dụ, một trong số đó là vụ án liên hoàn mà phụ thân ta đã chết trong khi làm nhiệm vụ."

Nhiễm Phi Trạch chau mày lại.

Tô Tiểu Bồi nhìn chàng, có thể cảm nhận được chàng đang nghĩ gì, bởi lúc này cô cũng có chung một suy nghĩ. "Tráng sĩ, kẻ đó có kiến thức giống như ta, hắn có thể hiểu rõ tâm lý tội phạm, biết được nhu cầu của bọn họ, hắn khích lệ bọn họ, dạy dỗ bọn họ hành ác."

https://thuviensach.vn

“Điều này đúng là rất giống với Đỗ Thành Minh.”

“Ở quê hương ta, kẻ đó tên là Thi Ninh. Cái tên này có lẽ là giả, thân phận cũng là giả. Hắn nói với gã tội phạm kia hắn là giáo sư, ở đây gọi là phu tử. Nhưng các quan sai đã điều tra, không tìm thấy phu tử nào có tên như vậy trong các thư viện. Không tra ra được người này, đầu mối coi như đứt đoạn.”

“Vậy nàng định thế nào?”

Tô Tiểu Bồi ngơ ngác. “Ta vẫn chưa nghĩ ra.” Cô hy vọng có thể nhanh chóng tra ra hắn là ai. Hắn biết rõ về cái chết của cha cô như vậy, tâm lý hành động và nhân cách đều rất giống với Thi Ninh kia, nhưng dù sao thì đây cũng là hai thế giới, hắn làm thế nào đến đây được? Thực sự có khả năng là hắn sao?

Sự nôn nóng của Tô Tiểu Bồi hồi lâu vẫn chưa thuyên giảm. Cô ngồi trong thùng tắm lớn ngẫm nghĩ về toàn bộ sự việc, cuối cùng kích động đến mức toàn thân co rúm lại, nín thở. Khi ý thức mỏng yếu nhất, cô mới có thể xuyên không quay về, vì thế mỗi lần xuyên không đều là vào lúc cô đang ngủ. Vậy nếu như ở bên này cô gần chết thì sao, không phải là tử vong, chỉ là gần chết, có phải sẽ quay về không?

Tô Tiểu Bồi càng nín thở càng khó chịu, lồng ngực sắp nổ tung, trước mắt cũng bắt đầu tối đen. Bên tai vang lên tiếng ong ong, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của Nhiễm Phi Trạch.

Cô không nhịn nổi nữa, đột ngột ngồi bật dậy, không khí bỗng chốc ùa vào trong phổi, cô bắt đầu ho liên hồi. Tự động thủ với chính mình quả nhiên quá khó khăn, hay là nhờ Nhiễm Phi Trạch giúp một tay nhỉ?

Lúc này bên ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa, Nhiễm Phi Trạch thất thanh gọi: 'Tiểu Bồi!”

Tô Tiểu Bồi còn chưa khôi phục được thần phách, ngẩn người nghe.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Bồi.” Chàng lại gọi, giọng lớn hơn một chút. Tô Tiểu Bồi giật mình tỉnh táo, cuống quýt đáp lời.

“Ra ngoài đi.” Lần này chàng quát lên.

“Ta... vẫn chưa tắm xong.”

“Nàng đã tắm lâu lắm rồi.”

“ Ừm.” Tô Tiểu Bồi thấy hơi chột dạ. “Ta sắp xong rồi.”

“Ra ngoài đi.” Nhiễm Phi Trạch lớn tiếng thúc giục.

Tô Tiểu Bồi thở dài, nhanh chóng bò ra khỏi thùng tắm, mặc y phục rồi ra ngoài. Vừa mở cửa đã nhìn thấy vẻ mặt không vui của Nhiễm Phi Trạch.

“Ta xin lỗi, ta vừa tắm vừa suy nghĩ nên lâu quá.”

“Nàng đã đồng ý với ta một chuyện.” Nhiễm Phi Trạch nghiêm túc nói.

“Ừm. Là chuyện gì?”

“Nàng sẽ không... chủ động rời xa ta, đúng chứ?”

Tô Tiểu Bồi nhìn biểu cảm của chàng, trong lòng bỗng chốc mềm nhũn, lập tức dập tắt ý nghĩ muốn để chàng giúp đỡ cô thử nghiệm chuyện xuyên không gì đó.

“Đúng chứ?” Chàng lại hỏi.

“Ừm.” Tô Tiểu Bồi gật gật đầu, ngay sau đó liền bị Nhiễm Phi Trạch ôm vào lòng. “Chớ làm tổn hại chính mình, chớ rời xa ta.”

“Ừm.” Tô Tiểu Bồi lại gật đầu nhưng trong lòng không dám nắm chắc, cảm giác không chắc chắn này, giống như chuyện cô không biết có thể đánh bại được ma quỷ hay không.

Tô Tiểu Bồi không ngủ được, cô cảm thấy lo lắng, không có lòng tin với bất cứ sự việc nào. Cô có lỗi với Nhiễm Phi Trạch, vì trước sau gì cô cũng

https://thuviensach.vn

sẽ phụ chàng. Cô có lỗi với bố, bao năm như vậy rồi mà vẫn chưa điều tra được hung thủ sát hại ông. Cô có lỗi với mẹ, cô đã xung đột với bà nhiều năm như vậy rồi. Cô có lỗi với những cô nương vô tội đã chết, bọn họ bị cô làm liên lụy, là cô gián tiếp hại chết bọn họ. Mà cô thì bó tay chẳng có cách gì, liên tiếp bị ma quỷ làm cho thất bại.

Tô Tiểu Bồi lật qua lật lại, cũng không biết đã khuya thế nào rồi, cửa phòng có ai đó gõ nhẹ một tiếng, sau đó mở ra. Nhiễm Phi Trạch đi vào, Tô Tiểu Bồi đờ đẫn nhìn chàng. Chàng chẳng nói một lời, chỉ leo lên giường cô, nằm xuống bên cạnh, dang tay ôm cô vào lòng. Chàng vỗ lên lưng cô, khẽ nói một câu: "Ngủ đi!"

Tô Tiểu Bồi chớp chớp mắt, rúc vào lòng chàng. Lại nghe thấy giọng nói khe khẽ của chàng: "Nhắm mắt lại, ta ở bên nàng."

Tô Tiểu Bồi nghe lời nhắm mắt lại, cảm thấy bình tĩnh hơn. "Ta sẽ mãi mãi ở bên nàng." Cô nghe thấy chàng nói.

Nhưng ta lại không có cách nào mãi mãi ở bên chàng. Tô Tiểu Bồi thầm nghĩ như vậy, lời này cô không nói ra nổi, nhưng lại không kìm được mà nghĩ đến, buồn bã vô hạn.

"Có vài chuyện chỉ nghĩ thôi thì không cách nào vượt qua được." Nhiễm Phi Trạch hôn lên đỉnh đầu cô. "Nàng cần phải nghỉ ngơi."

"Xin lỗi chàng." Cô không kìm được nói ra lời xin lỗi.

Lần này chàng không sửa lại cách dùng từ của cô chỉ nhẹ nhàng vỗ về. "Ngoan."

Tô Tiểu Bồi cảm thấy dễ chịu, vòng ôm của chàng thật tuyệt, cô muốn được chàng ôm mãi thế này, một lúc sau cô chìm vào giấc ngủ say.

Tỉnh giấc, Tô Tiểu Bồi nghe thấy tiếng nói chuyện. Cô nhận ra giọng nói đó, nhanh chóng bật dậy, vội vàng làm vệ sinh rồi đẩy cửa bước ra, thấy

https://thuviensach.vn

Tư Mã Uyển Như đang ngồi nói chuyện với Nhiễm Phi Trạch ở phòng ngoài.

"Tô cô nương." Nàng ta nhìn thấy Tô Tiểu Bồi, liền đứng dậy thỉ lễ.

Tô Tiểu Bồi xua xua tay, cùng nàng ta ngồi xuống.

"Tô cô nương yên tâm, không có ai thấy ta đến đây đâu. Bọn Lâu đại hiệp giúp ta trông chừng rồi." Tư Mã Uyển Như nói lời này trước để Tô Tiểu Bồi yên tâm, sau đó lại hỏi: "Lưu Hưởng đã chết, vậy kế hoạch bài bố trước đó đều không dùng được nữa. Tiếp sau phải làm thế nào, cô nương đã nghĩ ra chưa?"

Tư Mã Uyển Như là người duy nhất Tô Tiểu Bồi nghĩ có thể giúp được. Tỷ tỷ nàng ta, Tư Mã Uyển Thanh bị La Linh Nhi và La Khuê hại chết, chuyện vốn liên quan đến La Linh Nhi, Tô Tiểu Bồi còn hơi lo lắng Tư Mã Uyển Như sẽ không chịu giúp, nào ngờ nàng ta nghe nói cô sắp quay lại thành Ninh An, liền chủ động lặng lẽ đến tìm cô, nói ơn cứu mạng lúc trước, nàng ta vẫn chưa có cơ hội báo đáp. Giờ nghe thấy trên giang hồ bàn tán xôn xao rằng có ác nhân nhắm vào Tô Tiểu Bồi, nàng ta liền hỏi Tô Tiểu Bồi có cần nàng ta tương trợ hay không, vì dù sao thì nàng ta cũng là nữ tử, có nữ tử đi cùng, trong một số chuyện cũng thuận tiện hơn.

Thực ra Tô Tiểu Bồi không cần nàng ta bảo vệ, đó vốn là việc của tráng sĩ, cô sợ tráng sĩ sẽ không vui. Cô nói có việc khác muốn nhờ Tư Mã Uyển Như, rằng muốn đối phó với Lưu Hưởng thì cần phải có hồn phách của La Linh Nhi. Giả ma quỷ đã đành, còn cần phải thoắt ẩn thoắt hiện, việc này rõ ràng cần một nữ tử có thân hình tương tự La Linh Nhi, bên cạnh đó còn phải biết khinh công. Tư Mã Uyển Như là người thích hợp nhất.

Tư Mã Uyển Như liền đồng ý ngay, nhưng sau đó nói đến chuyện cần nàng ta đến Thường phủ thì nàng ta không được vui lắm, còn Thường Quân thì rất vui.

https://thuviensach.vn

Thường gia nghe tin La Linh Nhi bị người ta sát hại thì tỏ ra muốn dốc toàn lực tương trợ tìm hung thủ thực sự, đương nhiên việc này chỉ có Thường Quân và phụ thân y biết. Thường Quân và Tư Mã Uyển Như sau khi trải qua cái chết của Tư Mã Uyển Thanh thì rất khó kết lại tình duyên, nhưng Thường Quân đã nhận được bài học, không muốn do dự nữa. Y nói với Tư Mã Uyển Như, y chỉ thích một mình nàng ta, muốn được ở bên nàng ta, hiểu rõ những khúc mắc khó giải trong lòng, y biết tình duyên khó dứt, cho nên nếu như không có được nàng ta, y không oán, có điều sẽ sống một mình, đợi đến ngày hai bọn họ lại có duyên.

Cho nên kế hoạch đối phó với Lưu Hưởng của Tô Tiểu Bồi vô hình trung đã giúp Thường Quân một tay, để y có được nhiều cơ hội chạm mặt Tư Mã Uyên Như hơn. Trong kế hoạch ban đầu, hồn phách của La Linh Nhi đã quấy nhiễu tâm trí Lưu Hưởng, khiến y không còn giữ được bình tĩnh mà muốn hạ thủ với Tô Tiểu Bồi, vì việc này y sẽ làm trái với dặn dò của Đỗ Thành Minh, làm thêm nhiều việc bản thân y tự an bài. Y càng hành động nhỏ lẻ thì đầu mối và dấu vết lưu lại cũng sẽ càng nhiều, hơn nữa trọng tâm của y là Tô Tiểu Bồi, là Nhiễm Phi Trạch và các hán tử giang hồ, vô tình sẽ bỏ qua Thường phủ và Tư Mã Uyển Như, như vậy mọi việc sẽ vượt ra khỏi dự liệu của y, bắt được y tại trận. Kết quả Lưu Hưởng còn chưa kịp động thủ thì đã bị Đỗ Thành Minh diệt khẩu, rất nhiều việc trước đó bọn Tô Tiểu Bồi đã làm đến giờ xem ra hoàn toàn công cốc.

Tư Mã Uyển Như nghe tin Lưu Hưởng đã chết, vội vàng chạy đến hỏi, vì dù sao kế hoạch phía sau vẫn liên quan đến một chuỗi các sự việc, có cần tiếp tục không, có thay đổi gì hay không.

Tô Tiểu Bồi nhìn Nhiễm Phi Trạch, Nhiễm Phi Trạch đưa cho cô một cốc nước. Cô đón lấy, thầm cảm kích, cảm thấy thật may mắn vì bên cạnh có chàng, chàng nói đúng, sau một giấc ngủ say, đầu óc của cô đã sáng suốt hơn nhiều.

“Phần của Lưu Hưởng kia không còn cách nào nữa, mọi sự chuẩn bị trước đó thực uổng phí rồi. Nhưng những chuyện sau này thì vẫn phải làm,

https://thuviensach.vn

hung thủ vẫn chưa bỏ cuộc, thậm chí tiết tấu của hắn sẽ còn tăng nhanh. Ý ta là, hắn sẽ hành sự sớm hơn dự tính. Chúng ta cũng phải tăng cường đề phòng, vụ án thứ tư sẽ xảy ra rất nhanh thôi, lần này chúng ta nhất định phải ngăn chặn kịp thời, không thể để người vô tội bị sát hại nữa!"

Tư Mã Uyển Như gật đầu, nhưng kế hoạch đối phó với Lưu Hưởng gặp thất bại vẫn khiến nàng ta cảm thấy đáng tiếc. "Vốn đã có thể bắt được hắn tại trận nhưng đến giờ những điều này đều bị hủy rồi, ác nhân đứng sau màn kia lại được tiêu dao." Nàng ta đã nghe chuyện mấy vị cô nương vô tội bị chết oan, trong lòng căm hận đến cực điểm.

"Cũng không được tiêu dao lắm đâu. Cái chết của Lưu Hưởng không thể gọi là chặt đứt cánh tay của hắn, nhưng chặt đứt một ngón cũng sẽ mang đến cho hắn vài phần bất tiện. Con người hắn cực kỳ tự cao tự đại, không dung thứ nổi chuyện người dưới không nghe lời, nhưng hễ người chết đi, hắn cũng sẽ phát hiện ra, sơ hở càng lúc càng lớn hơn. Nhân thủ của hắn làm không tốt, thế của hắn ắt sẽ gấp hơn. Hôm qua hắn bày cục diện đó cho ta xem, cũng chính là để chứng tỏ điều này. Trong lòng hắn tràn ngập oán hận, muốn giáng cho ta một đòn nặng nề. Tư Mã cô nương, xin cô chuyển lời giúp, mọi người nhớ phải cẩn thận hành sự, vụ án thứ tư sẽ càng hung hiểm hơn mấy vụ trước đó."

Tư Mã Uyển Như khí phách hào hùng chắp tay, nói: "Cô nương yên tâm. Xét về tình, cô nương tìm ra hung thủ giúp tỷ tỷ ta, để tỷ ấy có thể nhắm mắt nơi cửu tuyền, lại cứu ta một mạng, ơn này cần phải báo. Xét về lý, ai trên đời cũng muốn trừng trị kẻ tàn ác, chúng ta là người học võ, trọng nghĩa giang hồ, những chuyện này vốn nên làm. Huống hồ cùng là nữ tử, há có thể dung thứ cho ác nhân mặc sức hiếp đáp. Hung hiểm khó tránh, trong lòng chúng ta biết rõ, cô nương có gì an bài cứ dặn dò là được."

Tô Tiểu Bồi thấy ấm áp trong lòng, nhớ lại lần đầu tiên khi gặp Tư Mã Uyển Như, cô nàng lạnh như băng sương, cầm thanh kiếm diễu khắp nơi, cô từng cho rằng nàng ta rất thiếu lịch sự. Hóa ra cũng là một cô nương tốt, có lòng hiệp nghĩa. Tô Tiểu Bồi gật đầu, sắp xếp suy nghĩ trong đầu rồi nói

https://thuviensach.vn

với Tư Mã Uyển Như, vì Lưu Hưởng đột nhiên chết đi nên có vài việc cần phải thay đổi, nhưng một vài an bài trước đó cũng đã đến thời điểm then chốt. Tư Mã Uyển Như chăm chú lắng nghe, tỏ vẻ khi quay về nhất định sẽ dốc hết sức an bài.

Sau khi Tư Mã Uyển Như rời đi, Tô Tiểu Bồi chuyển hướng sang Nhiễm Phi Trạch. "Tráng sĩ, các bằng hữu giang hồ của huynh đều đã chuẩn bị tốt rồi chứ?"

"Họ đều đến cả rồi, nhưng không tụ tập quá gần, nếu có chuyện, chỉ cần hô lên là họ sẽ chạy tới."

"Chúng ta vẫn chưa dò la được chính xác dưới trướng Đỗ Thành Minh rốt cuộc có bao nhiêu tay sai ngầm trong các phái."

"Ở trấn Võ còn lo ngại điều này, nhưng trong thành Ninh An thì có thể phòng ngừa được. Những người đến giúp đều là người chúng ta có thể tin tưởng được, những người khác vô cớ chạy đến xúm vào xem náo nhiệt thì có thể nghi ngờ, đề phòng. Hơn nữa, những người trong võ lâm tính khí cao ngạo, chưa chắc đã nguyện ý làm tay sai cho Đỗ Thành Minh, bọn họ vẫn cần phải lăn lộn trong giang hồ sau này, cũng không ai muốn để lộ thân phận, trừ phi nắm chắc là có thể rút lui an toàn."

Tô Tiểu Bồi nghe vậy, gật đầu. "Tâm tư của người giang hồ vẫn là tráng sĩ hiểu rõ hơn ta. Vậy hiện giờ, chúng ta cần phải chặt đứt cánh tay quan trọng nhất của Đỗ Thành Minh tại thành Ninh An này. Cái chết của Lưu Hưởng chắc chắn liên quan đến Thần Toán môn, chỉ cần Phủ doãn đại nhân nguyện ý, nhiều ít cũng có thể áp giải người của Thần Toán môn đến thẩm vấn một chút. Mượn cớ nhốt hết bọn họ lại, điều này có thể được không?"

"Đương nhiên không được. Nàng muốn nhưng Phủ doãn đại nhân chắc chắn không chịu. Phải biết là một khi liên quan đến môn phái giang hồ, chuyện này không xử lý tốt, sẽ dẫn đến huyết án giang hồ, lúc đó thành Ninh An sẽ xảy ra cuộc đại loạn, Phủ doãn đại nhân làm sao gánh nổi? Ông ấy sẽ không dám, trừ phi nắm trong tay chứng cứ thép, người phải bắt cũng

https://thuviensach.vn

chỉ là một nhân vật nhỏ trong môn phái, không tổn hại đến gân cốt môn phái giang hồ, hơn nữa còn phải có chỉ dụ của triều đình. Nếu không, khi môn phái giang hồ nào đó cảm thấy phải chịu ấm ức sẽ lập tức kéo các phái khác liên thủ báo thù, lúc đó cục diện sẽ khó xử trí."

"Vậy không phải là tạo phản sao?"

"Theo lý là như vậy, không nghe theo sắp đặt của quan phủ chính là tạo phản, nhưng trong tay có kiếm thì có thể bất lịch sự một chút cũng chẳng sao, những điều này chẳng phải nàng sớm đã biết rồi sao?"

Tô Tiểu Bồi bĩu môi, cô đương nhiên biết rõ. "Hôm qua Đỗ Thành Minh sắp xếp thế cục đó, hẳn là hắn ở cách đây không quá xa. Chắc chắn hắn rất muốn thưởng thức kết quả thắng lợi của việc ta bị đả kích, cho nên nhất định chỉ ở quanh gần đây thôi. Ta muốn chém Thần Toán môn một chút, làm tay của hắn bị thương, khiến hắn càng nôn nóng hơn."

"Vậy tại sao nàng lại đặt hy vọng vào Phủ doãn đại nhân, nàng nên hy vọng vào ta mới phải chứ." Nhiễm Phi Trạch cười với cô. "Không phải đã nói rồi sao? Chỉ cần có một chút manh mối, cho dù chỉ là một chút, có thể chỉ cần người nào đó gây bất lợi đối với nàng, ta đều không khách khí với hắn. Thần Toán môn là cái gì chứ!" Chàng nhún vai, buông tay ra. "Hán tử giang hồ bọn ta chính là hấp tấp như vậy đấy!"

Tô Tiểu Bồi mím chặt miệng, bị biểu cảm của chàng làm cho buồn cười. "Cũng phải nói lại." Nhiễm Phi Trạch đột nhiên nghiêm túc. "Bắt đầu từ ngày hôm nay ta sẽ tính thời gian nàng tắm rửa, đốt một cây hương ngắn, cháy được nửa cây mà nàng không ra ngoài thì ta sẽ phá cửa xông vào."

Hả?

"Còn nữa..." Chàng cười cười. "Nàng xem, có ta ôm, hình như đầu óc nàng sáng suốt hơn một chút thì phải." Chàng ôm cô, hôn khẽ lên môi. "Nếu ta hôn nàng thì chắc nàng sẽ càng sáng suốt hơn." Nói xong liền dịu dàng hôn lên môi cô. Cô không đẩy ra, chàng liền được đà lấn tới.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bối không bình tĩnh nổi nữa, tình trạng này sao mà bình tĩnh cho nổi, cô có thể vạch trần sự lợi dụng của chàng không? Cô còn muốn nhắc nhở chàng, chàng vẫn chưa cho cô ăn sáng, cô đói rồi. Nhưng mà… nhưng mà… cô thực sự cần vòng ôm của chàng, cần nụ hôn của chàng, cô cảm thấy trong người tràn trề sức mạnh.

Tất cả đúng như những gì Nhiễm Phi Trạch dự liệu, Phủ doãn đại nhân không dám xuống tay trừng trị Thần Toán môn. Tuy tình hình điều tra của các nơi đều báo về, trong việc này ít nhiều có liên quan đến Thần Toán môn. Tô Tiểu Bối cũng đưa được ra những lý lẽ rất xác thực.

Đầu tiên là trên con đường Lưu Hưởng bị hại kia có một sạp xem bói cố định, trên đó có biểu tượng của Thần Toán môn, cho thấy ông ta là người của Thần Toán môn. Ông ta cả ngày đều ngồi ở đó, nhưng lại nói là chưa từng nhìn thấy Lưu Hưởng đi qua, điều này có thể coi là một điểm nghi vấn.

Thứ hai, bên ngoài biệt viện nơi Lưu Hưởng bỏ mạng kia đã bị bỏ không một thời gian khá lâu, nhưng vẫn luôn có người lén lút quét dọn, cách bố trí trong ngoài phòng cũng cho thấy thỉnh thoảng có người ở, vì sao lại như vậy? Vì sao phải sống lén lút? Trước đây căn nhà này là tài sản của một hộ gia đình họ Lư, sau đó bán cho một vị họ Tôn, người họ Tôn này khai báo với Phủ doãn rằng căn nhà này anh ta không tiện sử dụng, vẫn luôn bỏ không, cũng chẳng ngó ngàng đến, không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng qua điều tra, người họ Tôn này là bà con xa với quản sự phân viện của Thần Toán môn. Nghe nói người họ Tôn này cũng chẳng dư giả gì, nhà không dùng đến tại sao không cho thuê? Có thể lý giải là ông ta cho Thần Toán môn thuê nhưng được yêu cầu bảo mật thì hợp lý hơn.

Thứ ba, đã tìm được nơi bán chiếc quan tài. Nửa năm trước tiệm quan tài Trần Ký đã bán chiếc quan tài này cho một nhà họ Lý ở trong thành, cụ thể là Lý lão thái thái để lại dùng làm hậu sự cho mình. Quan tài này vốn được làm giống với những với chiếc cùng kiểu trong tiệm, nhưng theo yêu

https://thuviensach.vn

cầu của Lý lão thái thái, cửa tiệm đã đặc biệt khắc hình một con hạc vào bên trong chiếc quan tài, duy nhất có điểm này là khác với những chiếc quan tài khác, nếu không kiểu dáng quan tài này rất phổ biến, thực sự không nói chắc được là của nhà nào. Phủ doãn lập tức thẩm tra người nhà họ Lý, người nhà họ Lý báo lại quan tài đã bị trộm, Lý lão thái thái đang khóc trời gào đất mắng chửi ầm ĩ, cho rằng mất trộm là không tốt lành. Sau khi thẩm tra tỉ mỉ, được biết Lý lão thái thái thích nhất là tìm đến sạp xem bói ở đường Thúy Bình để bói quẻ, có chuyện gì cũng nói hết với tiên sinh xem mệnh đó. Mà trên sạp xem bói đó cũng có biểu tượng của Thần Toán môn, vậy chính là sản nghiệp của Thần Toán môn rồi.

Thứ tư, nói đến chất liệu màu đỏ, người bán người mua cũng rất nhiều, nhưng hằng tháng Thần Toán môn lại mua không ít.

Tất cả những điều kể trên đều có liên quan đến Thần toán môn. Hơn nữa, binh khí Thần Toán môn sử dụng phần lớn cũng là kiếm. Phủ doãn tìm quản sự của Thần Toán môn đến thẩm vấn nhưng kết quả không hề lạc quan. Bởi suy đoán không thể coi là chứng cứ thép. Thấy bói đó nói ông ta không nhìn thấy Lưu Hưởng đi qua, lẽ nào có thể định tội được ông ta? Chỉ vì người sở hữu viện tử đó có chút quan hệ thân thích với quản sự của Thần toán môn, có thể định tội ông ta được sao? Khách hàng đến xem mệnh bị mất quan tài, lẽ nào có thể định tội ông ta? Mỗi tháng mua nguyên liệu màu là có thể định tội?

Phủ doãn không dám dùng biện pháp mạnh, tuy đã thẩm tra nghiêm khắc một lượt nhưng vẫn không nắm được thóp của đối phương. Ông ta không dám bắt người bừa bãi, nếu là bách tính bình thường, vướng vào mối hiềm nghi, bất luận thế nào, cứ nhốt vào lao trước rồi từ từ thẩm vấn. Nhưng Thần Toán môn lúc này có gần trăm môn đồ đang đứng bên ngoài cửa yêu cầu quan phủ cho câu trả lời, không có chứng cứ xác đáng, Phủ doãn không dám giam giữ quản sự của Thần Toán môn.

Ông ta không dám, Nhiễm Phi Trạch lại dám.

https://thuviensach.vn

Xế chiều ngày hôm nay, Nhiễm Phi Trạch dẫn Lâu Lập Đông và hai chục vị đệ tử của Tặc bang đến phá quán của Thần Toán môn. Lý do của chàng vừa đơn giản vừa chính đáng. Thứ nhất, Lưu Hưởng và chàng tình như thủ túc, huynh đệ bị giết, chàng há có thể không nghe không hỏi. Khi chàng nói lời này, Lâu Lập Đông ra sức lườm chàng, con người này da măt thực dày, tình như thủ túc cũng thêu dệt ra được. Lý do thứ hai, Tô Tiểu Bồi là người trong lòng chàng, từ trấn Võ đến thành Ninh An, đám cầm thú cặn bã Thần toán môn làm chuyện gì cũng đều nhắm vào cô nương của chàng, chàng không dung thứ được. Cái gì? Hỏi chàng đòi chứng cứ ư? Chứng cứ đều đã nói ở phủ nha rồi, có điều các ngươi giở trò phủ nhận. Các ngươi phủ nhận với quan phủ cũng được nhưng không thể phủ nhận với Nhiễm Phi Trạch chàng. Bởi chàng đã chịu đựng đủ rồi, chàng không muốn nghe nữa, mọi người đều lăn lộn trong giang hồ, cứ lấy quyền cước, đao kiếm để phân rõ thì hơn!

Đánh!

Nhiễm Phi Trạch đi đánh nhau, Tô Tiểu Bồi ở nhà thấy hơi lo lắng. Bạch Ngọc Lang ngồi cùng cô, mặt mày có vẻ rất ấm ức. Khi Nhiễm Phi Trạch sắp đi, cậu ta cũng muốn đi nhưng Nhiễm Phi Trạch chỉ nhìn bộ y phục bổ khoái của cậu ta, hỏi: “Cháu có muốn làm bổ khoái nữa không?”

“Muốn.” Bạch Ngọc Lang lớn tiếng trả lời, lý tưởng của cậu ta chính là làm một bổ khoái tốt, trấn áp được ác tặc, bắt giam hung phạm, bất luận đối phương là bách tính bình thường hay tặc tử giang hồ.

“Muốn thì cháu hãy ngoan ngoãn ở lại đây. Giang hồ ẩu đả, một tiểu quan sai như cháu dây vào làm gì chứ?”

Nghe ngữ khí này, thật là khinh miệt, coi thường người ta biết bao. Bạch Ngọc Lang rất tức giận. Nhưng cậu ta cũng chẳng có cách nào, biết rõ có người tụ tập ẩu đả, nhưng đến Phủ doãn đại nhân còn không quản, đương nhiên cậu ta không thể quản.

“Lão Lục à.”

https://thuviensach.vn

“Hả?” Bạch Ngọc Lang bị Tô Tiểu Bồi gọi như thế, giật thót mình.

“Gần thành này có những am miếu nào linh nghiệm?”

“Đệ cũng không rõ.” Bạch Ngọc Lang bình thường không bái thần minh nên không biết rõ lắm.

“Đệ giúp ta nghe ngóng một chút nhé, phải thật linh nghiệm mới được.”

“Được.” Bạch Ngọc Lang liền đồng ý ngay. Tô Tiểu Bồi lại nói tiếp: “Nhưng đừng nói cho Nhiễm thúc của đệ.”

Hả? Không thể nói cho Nhiễm thúc? Lén lút như vậy sao? Bạch Ngọc Lang lập tức cảnh giác.

“Việc này rất quan trọng, nghe ngóng càng nhanh càng tốt. Đừng nói cho Nhiễm thúc của đệ biết.”

Nửa đêm, Nhiễm Phi Trạch người đầy vết thương trở về. Chàng nói vết thương không nặng, nhưng khắp người đầy máu me vẫn khiến Tô Tiểu Bồi hoảng sợ. Lâu Lập Đông cũng vừa về tới, trên người đầm đìa máu tươi, nhưng Tô Tiểu Bồi phớt lờ anh ta, để anh ta lại cho Bạch Ngọc Lang lo liệu.

Vì biết bọn họ đi đánh nhau, nên Bạch Ngọc Lang sớm đã chuẩn bị thuốc trị thương. Tô Tiểu Bồi vừa giúp Nhiễm phi Trạch bôi thuốc vừa oán thán: “Chàng cứ thế này mà quay về à? Khắp người toàn máu là máu.”

Lâu Lập Đông cười ha hả. “Vậy phải sao chứ, đánh xong mượn chỗ của Thần Toán môn tắm rửa, thay y phục rồi mới quay về chắc?”

Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch cùng lườm anh ta. “Có hỏi ngươi sao?”

Lâu Lập Đông xoa xoa mũi, không nói nữa. Bạch Ngọc Lang nhân cơ hội đó xoa thuốc thật mạnh, để xả bớt oán khí trong lòng. Lâu Lập Đông đau đến rùng mình, đang muốn cốc vào đầu cậu ta, lại nghe thấy Tô Tiểu Bồi đếm số vết thương trên người Nhiễm Phi Trạch. Lâu Lập Đông sắp nổi

https://thuviensach.vn

cả da gà, thật là ớn quá, hai người này rốt cuộc có quan tâm đến cảm nhận của người bị thương đang ngồi bên cạnh không hả!

"Đều là vết thương nhỏ thôi." Giọng của Nhiễm Phi Trạch dịu dàng đến mức Lâu Lập Đông muốn đá chàng một cái.

"Chảy máu đây này." Giọng nói của Tô Tiểu Bồi dịu dàng đến mức khiến Lâu Lập Đông muốn đá Nhiễm Phi Trạch.

Nhưng chân anh ta bị thương, không đá được, chỉ đành kháng nghị một chút: "Ta nói này, hai người đang làm gì vậy?" Giọng nói to đến mức khiến Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi đều quay đầu nhìn anh ta. "Trên người Nhiễm Phi Trạch thực sự không thể gọi là vết thương, nhìn của ta xem." Rõ ràng là anh ta bị thương nặng hơn mà.

"Ngươi bảo cô nương nhà ta nhìn ngươi à?" Giọng của Nhiễm Phi Trạch càng dịu dàng hơn.

"Vậy không cần nhìn nữa." Lâu Lập Đông chịu thua. "Ngươi bị thương nặng, ngươi bị thương nặng, cô nương nhanh chóng nhìn vết thương của hắn ta đi, nếu không hắn ta sẽ tàn tật cả đời đó. Haizz, tiểu bổ khoái, y phục của ta đâu, mau che bớt lại cho ta đi, không nhìn thấy có cô nương đang ở đây sao, bị người ta nhìn thấy thật là xấu hổ đó."

Tô Tiểu Bồi trừng mắt lườm, trong lòng cũng coi như yên tâm. Hai người này còn tinh thần chành chọe đấu đá nhau như vậy, chắc không có vấn đề gì lớn. Vết thương trên người Nhiễm Phi Trạch đúng là cũng khá nông, xem ra không phải cần khâu. Cô lại tỉ mỉ xem qua một lượt, xem có bỏ sót chỗ nào không. Lâu Lập Đông ở bên cạnh rất muốn nói lời bỡn cợt kiểu như "lẽ nào không cần cởi quần để xem trên chân có bị thương không", nhưng ngẫm thấy lời này mà nói với cô nương thực sự hơi quá, anh ta không thể để mọi người nghĩ rằng hán tử giang hồ đều là dạng thô bỉ như vậy, ít nhất cũng không phải anh ta. Anh ta ho khan, nuốt lời đã ra đến cửa miệng vào trong.

https://thuviensach.vn

Lúc này Tô Tiểu Bồi cất lời hỏi Nhiễm Phi Trạch: “Tại sao Lâu đại hiệp không về chỗ của mình? Chẳng phải huynh ấy có đưa vài huynh đệ đi sao? Những người đó không cần lo sao?” Trong kế hoạch, Tặc bang đánh xong thì chạy, tại sao lại bỏ lại vị bang chủ này?

Lâu Lập Đông lườm tiểu Bổ khoái Bạch Ngọc Lang, nghe thấy câu hỏi của người ta không, rõ ràng là muốn hỏi chuyện của anh ta, nhưng mà lại nói với Nhiễm Phi Trạch. Anh ta nhất định phải tự trả lời, thế là giành quyền mở miệng trước. “Huynh đệ nhà ta đều rất tốt, có hai người bị thương hơi nặng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Mọi người đánh xong liền chia nhỏ, tự phân tán ra khỏi thành, không lưu lại hành tung cho Thần Toán môn nắm thóp, đề phòng đánh đến cửa. Bọn chúng sợ đến mức đờ đẫn ra, buồn cười quá đi mất.”

Nhiễm Phi Trạch đưa tay xoay mặt Tô Tiểu Bồi lại, không cho cô nhìn sang phía Lâu Lập Đông nữa, nói: “Mọi việc đều rất thuận lợi, người của bọn họ đều bị thương, bọn ta cũng đập viện tử, phá biển hiệu rồi, ta còn bảo bọn họ chuyển lời đến Cố Khang, chuyện này chưa xong đâu, sau hôm nay hễ thấy Thần toán môn ở đâu, ta sẽ đánh ở đó. Lúc này chắc chắn Cố Khang đã đến phân viện rồi.”

Gặp ở đâu đánh ở đó? Tô Tiểu Bồi sa sầm nét mặt. “Một mình chàng sao có thể đánh được cả môn phái người ta mà dám nói gặp đâu đánh đó chứ?” Chàng đang chê tính khí đối phương tốt quá, sẽ không huy động toàn giang hồ truy sát chàng sao?

Biểu cảm của cô khiến chàng cảm thấy buồn cười, không kìm được đưa tay véo má cô. “Chỉ là nói vậy thôi, nói lời hung dữ thì phải có khí thế, không thì làm sao uy hiếp đám người giang hồ này được.”

Lâu Lập Đông ở bên cạnh cười đến đau cả bụng. “Dù sao hắn ta cũng là đồ không biết xấu hổ, cái gì cũng nói là chẳng sao cả, chẳng sao cả.”

Tô Tiểu Bồi quay đầu lườm anh ta, rồi lại oán thán Nhiễm Phi Trạch: “Vì sao huynh ấy phải đến nhà chúng ta bôi thuốc, rõ ràng là có nhiều

https://thuviensach.vn

huynh đệ như vậy, huynh ấy đâu cần phải lén trốn ra khỏi thành."

"Trốn cái gì mà trốn, ông đây dù sao cũng chưa từng biết sợ." Lâu Lập Đông sớm đã không thuận mắt với Thần Toán môn, chỉ dựa vào lừa đảo, bịp bợm mà cướp đi danh hiệu tổ chức tình báo số một giang hồ của bọn họ. Khốn kiếp thật!

"Hắn không thể đi đâu được, hắn ra ngoài bây giờ sẽ bị ám sát ngay. Chúng ta đợi các môn phái khác đến chống lưng." Đợi người khác đến chống lưng, Nhiễm Phi Trạch nói ra những lời này mà chẳng hề đỏ mặt chút nào.

"Ừm. Bọn họ chắc hẳn đã đến rồi." Lâu Lập Đông gật đầu.

Tô Tiểu Bồi cũng gật đầu, điều này đúng là một phần của kế hoạch. Bọn họ đi khiêu khích Thần Toán môn, chắc chắn Thần Toán môn sẽ báo thù. Nếu giờ các phái giang hồ tụ tập đến hòa giải thì sẽ giống như tranh chấp giữa Thất Sát trang và Thần Toán môn lúc trước, điều đình chính là đóng băng cục diện, dẫn đến hỗn loạn. Vào lúc quan trọng thế này, việc Thần Toán môn rơi vào phiền phức chính là con dao chặt đứt trợ lực của Đỗ Thành Minh ở thành Ninh An, sau này giải quyết Đỗ Thành Minh rồi giải quyết Thần Toán môn, Nhiễm Phi Trạch và Tặc bang sẽ có thể thoát khỏi phiền phức đến cửa khiêu khích này.

"Lúc này chắc Giang Chưởng môn đã dẫn người đến uống trà trong đống đổ nát của Thần Toán môn với Cố Chưởng môn rồi." Lâu Lập Đông tưởng tượng đến tình cảnh đó liền bật cười.

Tô Tiểu Bồi nhìn sang Nhiễm Phi Trạch, Nhiễm Phi Trạch cười. "Chớ lo lắng, bọn ta không hề giết người, chỉ đánh bọn họ một trận thôi, viện tử bị dỡ rồi, không có ai chết cả. Thần Toán môn chịu sự ấm ức này, cũng chẳng nói được gì đâu. Vì dù sao người huynh đệ Lưu Hưởng của bọn ta cũng đã chết dưới tay bọn họ." Chàng nghiến răng thốt ra hai từ "huynh đệ", ngẫm trong lòng thấy vô cùng sảng khoái, tên Đỗ Thành Minh này

https://thuviensach.vn

chắc hẳn không thể ngờ được rằng chúng ta lại dùng chính cách thức của hắn, dùng người hắn giết để làm loạn thế trận của hắn.

Màn mở đầu này, coi như bọn họ đã nắm chắc.

https://thuviensach.vn

Chương 26

Đêm hôm nay trôi qua trong yên ả. Hồi tối muộn Tiêu Kỳ đến, nhìn vết thương của Nhiễm Phi Trạch và Lâu Lập Đông, nói Cố Khang đã tức đến tái xanh mặt, lần trước khi Cửu Linh Đạo chưởng bị oan, cũng không thấy ông ta mất bình tĩnh như vậy. Trước đây không để ý lắm, đến giờ đem ra so sánh mới nhìn ra được sự khác nhau. Tóm lại hiện giờ sự việc đang diễn ra đúng như kế hoạch, Thần Toán môn bị đánh tơi tả, còn là cả trăm người bị hai chục người đánh, bọn họ thực không sao nuốt nổi cục tức này. Cố Khang đã phái người truyền gọi các đệ tử đến, ai cũng trưng ra bộ dạng muốn báo thù. Nhưng Huyền Thanh phái dẫn người của tám môn phái khác trấn ở đây, cũng nói rõ ràng lập trường. Một bổ khoái đã chết, mọi bằng cớ đều chĩa mũi dùi vào Thần Toán môn, việc này nếu xử lý không tốt sẽ khiến triều đình nổi giận, cuối cùng cấu thành tội tạo phản, các phái giang hồ sẽ gặp phiền phức lớn, cần Thần Toán môn cho câu trả lời xác đáng.

Đương nhiên nói như thế, Thần Toán môn lại càng giận, chết tiệt, Lưu Hưởng mới chết chưa lâu, chín môn phái đã xuất hiện ở thành Ninh An để giải quyết, ai không biết chắc sẽ cho rằng bổ khoái đó là hoàng đế cải trang mất. Cố Khang lật bàn ngay tại trận. Đáng tiếc người của chín môn phái này đều là những người đã va chạm nhiều, không sợ lật bàn, cũng không sợ người khác kêu la oai oái. Tóm lại sự việc này coi như đã định là như vậy, dưới sự vỗ về của quản sự và đại đệ tử phân viện, cuối cùng Cố Khang cũng bình tâm trở lại, ông ta hiển nhiên hiểu rõ đang có chuyện gì xảy ra. Ông ta không đưa ra câu trả lời, vì dù sao ông ta cũng đã hành động rất gọn ghẽ, không để lộ chút sơ hở, cứ cho là quan phủ truy ra thì cũng chẳng tra ra được điều gì, phiền phức của ông ta nằm ở chỗ khác.

Sự việc vẫn tiếp tục kéo dài như vậy, nghe Tiêu Kỳ kể lại từ đầu đến cuối, Lâu Lập Đông cười ha hả chỉ hận không thể đích thân có mặt tại hiện trường để tận mắt xem sắc mặt của Cố Khang. Nhưng anh ta cũng biết rõ

https://thuviensach.vn

nếu anh ta có mặt tại đó, sợ là sự việc cũng chẳng ổn định được nhanh như thế.

Tiêu Kỳ đưa Lâu Lập Đông quay về đại viện nơi bọn họ dừng chân, cũng coi như ra mặt bảo vệ anh ta. Nhiễm Phi Trạch không muốn chuyển đi, các phái đã phái người bảo vệ căn nhà không xa. "Dù sao ta cũng bị theo dõi quen rồi." Nói những lời này mà không biết xấu hổ sao! Tiêu Kỳ tức giận quay đầu rời đi. Mỗi lần nói chuyện với Nhiễm Phi Trạch, y đều nói không lại.

Đêm trôi qua trong bình lặng. Thần Toán môn không đến gây phiền phức, phủ nha bên kia biết có chuyện xảy ra nhưng cũng không ai đến cửa chất vấn. Tóm lại, sự việc dường như vô cùng thuận lợi.

Ngày hôm sau, Tô Tiểu Bồi đến phủ nha làm việc, cái chết của Lưu Hưởng vẫn phải dốc sức điều tra. Cần chứng cứ thép, vậy bọn họ sẽ nỗ lực tìm kiếm chứng cứ thép. Nhiễm Phi Trạch đi cùng cô, cả quãng đường còn chỉ trỏ: "Người kia nhất định là của Thần Toán môn", "Nhìn bên kai xem, đó chắc chắn là trợ thủ của chúng ta." Đến chiều, Nhiễm Phi Trạch báo tin cho Tô Tiểu Bồi: "Để mất dấu Đỗ Thành Minh rồi, lần cuối cùng nhìn thấy bóng dáng hắn là ở thôn gần thành."

"Hắn đến rồi ư?"

"Chắc hẳn là Cố Khang đã bức hắn đến sốt ruột."

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. "Không thể dễ dàng khinh suất, chắc chắn hắn còn có chiêu sau, các thủ đoạn của hắn luôn vượt ra ngoài dự liệu của chúng ta. Ta sẽ cố gắng suy nghĩ tiếp." Thế là Nhiễm Phi Trạch đi ra ngoài, để mình cô trong phòng sư gia cẩn thận suy nghĩ. Các sư gia ai làm việc của người nấy, cũng không làm phiền cô.

Nhưng chẳng mấy chốc, Nhiễm Phi Trạch đột nhiên đùng đùng tức giận quay lại. "Tô Tiểu Bồi, nàng ra đây."

https://thuviensach.vn

Bạch Ngọc Lang đuổi theo sau Nhiễm Phi Trạch, tỏ vẻ lo lắng. Tô Tiểu Bồi vừa nhìn thấy tình hình này thì lập tức hiểu rõ, cô thở dài, đi ra nói với Bạch Ngọc Lang: "Lão Lục à, đệ còn trẻ mà không thể giữ mồm giữ miệng được một chút sao?"

Bạch Ngọc Lang nôn nóng xua tay. "Ta không cố ý, chỉ là đang nói chuyện phiếm với Nhiễm thúc, nào biết được lại lỡ miệng."

Nhiễm Phi Trạch mặt mày sa sầm, lườm Tô Tiểu Bồi. Những sư gia khác trong phòng và quan sai ở cách đó không xa nhìn thấy tình cảnh này thì đều đi đến khuyên giải, có chuyện gì cứ từ từ nói. Nhiễm Phi Trạch phớt lờ mọi người, chỉ hỏi Tô Tiểu Bồi: "Vì sao nàng lại muốn đi tìm am miếu?"

Tô Tiểu Bồi khó xử nói: "Ta chỉ là…" Cô mím môi, khó nhọc nói: "Ta rất nhớ nhà, có vài chuyện, ta cần phải quay về xử lý."

Về nhà? Mọi người ở bên cạnh nghe thấy vậy, khó tránh khỏi bàn tán xôn xao, nghe nói quê hương của Tô cô nương ở nơi nào đó rất xa, nhưng mà về nhà với tìm am miếu thì có quan hệ gì?

Nhiễm Phi Trạch sa sầm nét mặt nhưng không quát tháo, chỉ nhìn Tô Tiểu Bồi chằm chằm, hồi lâu sau quay đầu rời đi. Tô Tiểu Bồi thở dài, nói với Bạch Ngọc Lang đang đầy vẻ ngại ngùng đứng nguyên tại chỗ: "Đệ xem đệ đi, đệ có thể làm được chuyện gì?"

Bạch Ngọc Lang gãi đầu: "Vậy…. vậy ta sẽ nhận trách nhiệm dỗ dành Nhiễm thúc quay lại, như vậy được chưa?"

"Không cần đệ dỗ dành. Đệ dỗ dành rồi thì ta làm gì chứ?" Thật là không biết ý tứ mà, Tô Tiểu Bồi lại thở dài. "Đệ nhanh chóng đi nghe ngóng đi, am miếu nào linh, ta phải đi xem xem."

Vẫn tiếp tục nghe ngóng nữa sao? Bạch Ngọc Lang tỏ vẻ khổ sở, đi được mấy bước, lại quay lại. "Vậy đại tỷ nhất định phải dỗ dành Nhiễm thúc, nếu không thì ta sẽ phải chịu khổ."

https://thuviensach.vn

“Nếu ngày mai đệ vẫn chưa nghe ngóng được cho ta thì cũng sẽ phải chịu khổ đó.”

Bạch Ngọc Lang ấm ức bĩu môi rời đi, nhưng trong lòng cũng thấy hơi áy náy. Mong là chuyện cậu ta lỡ lời đừng khiến cho Nhiễm thúc và đại tỷ giận dỗi nhau, nếu không cậu ta sẽ rất áy náy, thực sự rất áy náy.

Bạch Ngọc Lang không hề hay biết, Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi không hề cãi vã, đêm đó, Nhiễm Phi Trạch còn tặng Tô Tiểu Bồi một chiếc vòng tay được tết bằng dây tơ hồng. Chàng buộc nó lên cổ tay cô, bên trên còn xâu hai viên đá nhỏ, trông rất đẹp.

Khi Nhiễm Phi Trạch tặng chiếc vòng đeo tay này, vẻ mặt hơi ngượng ngùng, chàng không nói cho cô biết chàng xin dây tơ hồng này ở trong miếu Nguyệt Lão, cũng không nói viên đá nhỏ này chàng tự tay đẽo, bên trong còn khắc hai chữ “Bồi”, “Nhiễm”. Chàng nói với cô, đây là đá bình an chàng xin trong miếu, dùng để trấn phúc, gần đây có quá nhiều chuyện, mong nó có thể phù hộ cho cô bình an.

Tô Tiểu Bồi mím môi cười, hết sức vui vẻ buộc sợi dây tơ hồng vào tay. “Chàng còn có cả tài nghệ này nữa cơ à?” Cô ngẩng đầu, cười ngọt ngào, khiến chàng không kìm được mà cúi xuống hôn.

Mấy ngày sau đó, Tô Tiểu Bồi đều chạy đến các am trong miếu. Nhiễm Phi Trạch không đi cùng cô. Theo như Bạch Ngọc Lang thấy thì chắc Nhiễm thúc vẫn đang giận đại tỷ, tên đầu sỏ tội đồ cậu ta đương nhiên phải toàn lực tương hỗ, chạy theo từng chuyến, từng chuyến. Cuối cùng Tô Tiểu Bồi cũng nhìn trúng một ngôi am có tên Ninh Phúc, liên tục đến đó mấy lần. Đó là am cô tử, Bạch Ngọc Lang cảm thấy mình đi vào không thích hợp, liền đợi ở bên ngoài. Tô Tiểu Bồi ở lại đó lần sau lâu hơn lần trước, Bạch Ngọc Lang cũng không biết cô đang làm gì trong Phật đường. Có mấy lần không kìm được, cậu ta lén lút ngó vào nhìn, chỉ thấy cô đang quỳ trước tượng Phật, lẩm nhẩm đọc cái gì đó, vẻ mặt rất nghiêm túc.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy mười ngày liền, dường như mọi việc đều trôi qua trong yên ả. Phủ nha bên kia sông không có tiến triển gì trong việc điều tra cái chết của Lưu Hưởng, Thần Toán môn ngoan ngoãn không động tĩnh báo thù, người của chín đại môn phái ở lại trong thành Ninh Anh cũng không có hành động gì. Hằng ngày ngoài thời gian đi làm, thỉnh thoảng Tô Tiểu Bồi lại chạy đến am Ninh Phúc, quỳ trước tượng Phật khấn vái. Còn Nhiễm Phi Trạch, hằng ngày ngoài việc nấu cơm, thu dọn nhà cửa, đưa đón cô ra thì không còn việc gì khác nữa.

Sau đó, đã xảy ra một việc.

Hôm đó, Tô Tiểu Bồi đang ở trong thư phòng sư gia chỉnh lý sổ ghi chép về cái chết của Lưu Hưởng, một quan sai đột nhiên chạy vào, nói có người báo án, am Ninh Phúc bị sơn tặc vây khốn, đối phương yêu cầu nữ gia sư phủ nha hay đến am Ninh Phúc kia đến, nếu không sẽ giết hết tất cả cô tử trong am.

Tô Tiểu Bồi nghe vậy, bình tĩnh gật đầu, cuối cũng cũng đến rồi.

Vụ án thứ tư.

Khi Tô Tiểu Bồi chạy đến am Ninh Phúc, bên ngoài am tự và dưới núi đã có không ít người tụ tập.

Phủ doãn, Tần Đức Chính cưỡi khoái mã đến sớm hơn xe ngựa của cô một chút, lúc này đã nghe ngóng rõ ràng tình hình bên trong, là một nhóm sơn tặc cướp am tự, không ít cô tử và các tín nữ đến dâng hương đang bị bắt giữ bên trong. Trước đó, một tên cướp đã dùng dao khống chế một vị cô tử ra ngoài quát tháo, đưa ra hai yêu cầu: Một là, gọi gấp nữ gia sư phủ nha Tô Tiểu Bồi đến đây; hai là, phủ nha cần chuẩn bị ba trăm lượng vàng, một nghìn lượng bạc, chia làm hai mươi túi, chia xong thì vứt vào trong am, ngoài ra còn cần chuẩn bị hai mươi con khoái mã, chỉ cần thiếu điều kiện nào thì bọn chúng sẽ lập tức thiêu trụi am miếu.

https://thuviensach.vn

Bọn cướp nói muốn thiêu am, hẳn là đã có chuẩn bị. Cửa am miếu đã được phủ đầy cỏ khô và vải nỉ tẩm dầu hỏa, khi bọn cướp bắt ép cô tử ra ngoài, còn cho mọi người nhìn vào cửa, chỉ thấy bên trong chất đầy cỏ khô và vải tẩm dầu. Ai nấy đều rùng mình sợ hãi.

Lúc này Phủ doãn đại nhân đã lệnh cho quan sai vây chặt xung quanh, còn phái vài người nhảy lên tường kiểm tra. Không ngờ những người đó vừa mới trèo lên đầu tường thì đã lần lượt kêu thảm rồi ngã xuống. Hai người bị đinh tẩm độc đóng ngầm trong tường làm bị thương, một người bị ám tiễn từ trong miếu bắn ra làm bị thương, còn một người vừa mới trèo qua tường liền bị đánh cho thảm bại.

Bọn cướp lớn tiếng hét qua cửa lớn của am: "Đừng mong có thể len lút lẩn vào trong, am miếu này có ba tầng viện, hiện giờ trong mỗi viện đều có người, nếu có chỗ nào không bình thường, bọn ta sẽ giết người, thiêu miếu. Bọn ta không rảnh rỗi trêu đùa với các người, có bản lĩnh thì cứ thử xem bọn ta có dám hay không?"

Phủ doãn không dám bảo người lẩn vào lén tấn công nữa, thấy Tô Tiểu Bồi đã đến, ông ta vội nói: "Tô cô nương, bọn cướp này gào lên đòi cô nương đến, cũng không biết có ý gì."

Tô Tiểu Bồi hỏi qua yêu cầu của bọn cướp, lại hỏi có người nào thương vong không. Tần Đức Chính đáp rõ từng câu. Dân chúng sinh sống quanh đây nói, trong am có gần hai mươi cô tử, hôm nay hương khách không nhiều, khi đám cướp xông vào có mấy vị cô tử và hương khách nhân loạn mà trốn ra được. Bọn họ chỉ nói bọn cướp đều bịt mặt, cầm đao kiếm, sát khí đằng đằng, nhưng chẳng ai dám chắc bên trong rốt cuộc có bao nhiêu tên cướp.

"Bọn chúng yêu cầu chia vàng bạc làm hai mươi túi lớn, lại yêu cầu chuẩn bị hai mươi con ngựa khỏe. Ta nghĩ chắc bọn chúng có hai mươi tên." Phủ doãn nói.

https://thuviensach.vn

Lúc này một vị quan sai hớt hải chạy đến. “Đại nhân, vẽ xong rồi, đây là bản đồ xây dựng của am Ninh Phúc.” Phủ doãn và Tần Đức Chính nhanh chóng mở hình vẽ ra xem. Am Ninh Phúc có ba tầng viện tử, một Phật điện, ba tiểu Phật đường, còn có thiền phòng, trai phòng và phòng ở của các cô tử….

Phủ doãn chau mày nhìn, bàn bạc với Tần Đức Chính xem nên bài bố nhân thủ thế nào để giải cứu con tin, nhưng đắn đo một lượt, lại thấy sự việc này thực không dễ hành động, vì không biết rõ tình hình bên trong, mà bọn cướp lại rất tự tin, nếu không cẩn thận, gây ra họa thiêu miếu giết người, Phủ doãn sao có thể gánh vác được. Tần Đức Chính cũng nói, chuyện cưỡng chế tấn công quá nguy hiểm, sẽ khó bảo toàn tính mạng cho các cô tử và hương khách bị bắt cóc, vẫn nên tính kế lâu dài.

“Nhưng số tiền bọn chúng đòi cũng không thể đáp ứng được, có tiền lệ này thì thanh uy của quan phủ về sau phải biết làm sao chứ? Nếu để đám cướp này giẫm lên đầu chúng ta, triều đình chắc chắn sẽ rối loạn.” Phủ doãn ngẫm nghĩ một hồi. “Bất luận thế nào, cứ thỏa hiệp với bọn cướp trước, chớ cứng rắng từ chối bọn chúng, nên kéo dài thời gian, chờ thời cơ hành động.” Ông ta và Tần Đức Chính tính toán nhân thủ có thể sử dụng ngay lúc này rồi nhanh chóng an bài.

“Bọn chúng không nói tới thời gian.” Tô Tiểu Bồi đột nhiên nói.

“Cái gì?” Mọi người đều quay lại nhìn cô.

“Bọn chúng không hề nói khi nào thì giao bạc.”

“Bọn chúng còn yêu cầu Tô cô nương đến nữa.” Một vị sự gia ở bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

“Đúng, bọn chúng cũng không nói khi nào ta phải đến.” Tô Tiểu Bồi vừa dứt lời, bỗng nghe thấy tiếng hỗn loạn chỗ cửa am. Hóa ra cửa lớn đã mở, một người ăn vận như ni cô sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, đang run rẩy từ từ nhích ra ngoài, trên cổ nàng còn kề một thanh đại đao.

https://thuviensach.vn

Các quan sai thủ thế ngoài cửa nghiêm trận đợi lệnh, Phủ doãn và Tần Đức Chính sải bước đi sang bên đó. Tô Tiểu Bồi thì bất động tại chỗ. "Chớ để bọn chúng biết ta đã đến."

Tần Đức Chính và Phủ doãn gật đầu, vội vàng đi về phía cửa lớn.

Cô tử ở cửa lớn đang hét: "Chớ đến đây, chớ lại gần ta." Phía sau nàng ta có một hán tử bịt mặt đang đứng, thanh đao sáng loáng kề trên cổ nàng ta. Kẻ áo đen phía sau rất cảnh giác giấu nửa thân thể của mình ở sau cánh cửa lớn. Trong giọng nói của cô tử mang theo tiếng khóc nấc nghẹn: "Hắn nói, nếu như có người lại gần thì sẽ lập tức giết ta."

Phủ doãn lớn tiếng quát nam tử bịt mặt ở phía sau cô tử kia: "Ngươi muốn thế nào?"

Nam tử đó phớt lờ, chỉ ép lưỡi đao xuống, trên cổ cô tử đã hiện ra vết máu.

Cô tử mắt ngấn lệ, cắm cây hương đang cầm trên tay xuống trước cửa lớn, sau đó ngẩng mặt lên, thút thít nói: "Nếu như… nếu như cây hương này cháy hết, vị nữ gia sư kia vẫn không đến, bọn chúng sẽ giết một người. Nếu như cây hương thứ hai cháy hết mà vẫn chưa đến, bọn chúng sẽ giết thêm một người nữa."

Nàng ta run rẩy, nước mắt lăn dài trên gò má. "Giết… giết sạch mới dừng."

Tất cả mọi người đều giật thót. Phủ doãn và Tần Đức Chính nhìn nhau, sư gia bên cạnh vô thức nhìn sang chỗ Tô Tiểu Bồi. Bạch Ngọc Lang cắn chặt răng, nắm chặt cán đao, hận không thể chém chết được lũ cướp tàn nhẫn, ác độc đó.

Phủ doãn lớn tiếng hỏi: "Bảo Tô sư gia đến đây làm gì? Số tiền các ngươi đòi, bọn ta vẫn cần chút thời gian để chuẩn bị, các ngươi muốn Tô sư gia làm chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Tên cướp đó không đáp một lời, áp giải cô tử kia vào trong.

Nhiễm Phi Trạch thính tai, nghe rõ mồm một những lời của cô tử kia, bèn nhỏ tiếng thuật lại cho Tô Tiểu Bồi. Tô Tiểu Bồi gật đầu. "Bọn chúng đã yêu cầu thời gian cho ta nhưng khi nào giao ngân lượng vẫn còn chưa nói. Xem ra thời gian này sẽ liên quan đến sự xuất hiện của ta rồi."

Nhiễm Phi Trạch nắm lấy bàn tay cô, cô cũng nắm lại tay chàng. "Chúng ta đã nói rõ rồi, tráng sĩ, phải bình tình, chớ hoảng, chàng tin ta đi, ta nhất định sẽ bình an."

Nhiễm Phi Trạch đang định trả lời, Phủ doãn và Tần Đức Chính đã chạy đến. "Tô cô nương, cô nương nhìn thấy rồi đó, nếu như cô nương không đến, bọn chúng sẽ giết người. Chuyện ngân lượng còn có thể kéo dài thêm, nhưng cây hương trước cửa này thì không thể kéo dài được."

"Ta biết rồi." Tô Tiểu Bồi gật đầu. "Để nó cháy thêm một chút nữa."

Hả? Trong lòng mấy người Phủ doãn hết sức lo lắng, nhưng cũng chẳng có biện pháp nào. Để Tô Tiểu Bồi ra mặt, mặc cho người ta điều khiển, điều này đâu phải hành vi của quân tử, nhưng Tô Tiểu Bồi không đến, toán cướp kia sẽ giết người, cũng không thể mạo hiểm được. Lông mày Phủ doãn khẽ nhíu chặt lại.

Tô Tiểu Bồi phớt lờ bọn họ, chỉ nói với Nhiễm Phi Trạch: "Ta có đá hộ thân chàng tặng bảo vệ rồi."

Nhiễm Phi Trạch gật đầu. Ở trước mặt mọi người, chàng không tiện nói thêm, chỉ biết nắm tay cô thật chặt. Bọn họ đã đồng ý với nhau, chàng không nên hoảng, càng gặp chuyện thì càng phải bình tĩnh, cô cần sự bình tĩnh của chàng.

Thấy Tô Tiểu Bồi vẫn đứng im, những người khác không tiện giục, nhưng đều nhìn cô chằm chằm. Tô Tiểu Bồi chăm chú nhìn mũi chân mình, không biết đang nghĩ gì. Phủ doãn và Tần Đức Chính lại lấy bản đồ ra, bàn

https://thuviensach.vn

bạc mọi khả năng có thể giành thắng lợi. Liên tục có quan sai quan sát cẩn thận địa thế tình hình xung quanh quay về báo cáo, mọi người lại quây vào với nhau nhỏ tiếng thương nghị.

Lúc này Tô Tiểu Bồi đột nhiên nói: "Đi thôi!"

Mọi người sững sờ, cuống quýt nhìn theo Tô Tiểu Bồi bước tới cánh cửa lớn của am miếu. Cây hương ở cửa kia đã cháy hết hai phần ba, Tô Tiểu Bồi ngồi xổm xuống cửa quan sát, cũng chẳng sốt ruột gọi, chỉ nhìn cây hương đó. Phủ doãn hắng giọng, nói: "Tô cô nương, cô nương đi nói chuyện với những tên cướp đó trước, làm sao có thể bình ổn được bọn chúng, chúng ta sẽ lựa chọn thời cơ hành sự, chắc chắn sẽ bảo vệ an toàn cho cô nương."

Tô Tiểu Bồi lắc lắc đầu, cất tiếng cảm tạ Phủ doãn rồi nói: "Đại nhân, không thể dùng biện pháp cưỡng chế tấn công được, chắc chắn phải lựa thời cơ hành sự, đại nhân để ta đối phó với bọn cướp đó trước đã. Bọn chúng là động bọn với kẻ gây ra vụ bắt cóc, giết hại tiểu cô nương nhà thợ săn lần trước, chỉ khác người động thủ, nhưng kẻ chủ mưu sai khiến là cùng một người."

"Cô nương làm thế nào biết rõ như vậy?" Tuy đối phương chỉ định Tô Tiểu Bồi đến khiến Phủ doãn đã mập mờ suy đoán ra có liên quan với những chuyện trước đó, nhưng lần này đám cướp hành sự có phần khác lạ, cho nên ông ta vẫn không dám kết luận.

"Ở quê hương ta, phát âm của từ Phật có ý nghĩa là "thứ tư". Tô Tiểu Bồi nhìn Nhiễm Phi Trạch, chàng cũng đang nhìn cô. Tô Tiểu Bồi gật đầu với chàng, rồi lại chuyển sang Phủ doãn. Cho nên, đại nhân, đây không phải là chuyện bắt cóc đòi tiền đơn giản, sau đây bất luận xảy ra việc gì, vẫn hy vọng đại nhân bình tĩnh, cẩn thận, chớ khinh suất manh động, có thể kéo dài thì cứ kéo dài, chớ cưỡng chế tấn công, ta sẽ nghĩ biện pháp để đối phó với bọn chúng.

https://thuviensach.vn

Cô nói xong lời này, nhìn cây hương sắp cháy hết kia, tiến lên phía trước, gõ mạnh vào cửa am miếu, sau đó lùi ra, đứng bên cạnh Nhiễm Phi Trạch.

Cánh cửa nhanh chóng được mở ra, vẫn là cô tử vừa rồi và tên cướp bịt mặt đó. Lưỡi đao kề trên cổ cô tử, mà tên cướp vẫn giấu nửa người ở phía sau cánh cửa, cả người cô tử che chắn cho hắn.

"Ta là Tô Tiểu Bồi, ta đến rồi, ngươi muốn thế nào?"

Tên cướp kia có lẽ không ngờ được Tô Tiểu Bồi lại có dáng vẻ bình tĩnh thế này, hắn hơi sững sờ, sau đó thì nói rất nhanh: "Rất tốt. Vậy tính mạng của tất cả cô tử, cô nương trong am này phải trông cậy vào ngươi rồi."

"Vậy sao? Đại ca thật là biết nói chuyện. Dùng ta để đổi lấy tất cả bọn họ sao? Ta vô cùng nguyện ý, ta vào trong, đại ca thả tất cả bọn họ ra nhé!"

"Ngươi nghĩ cũng thật đơn giản quá!" Tên cướp quát, ấn đao mạnh hơn, trên cổ cô tử lại xuất hiện một vết máu nhàn nhạt.

"Không phải như vậy sao?" Tô Tiểu Bồi nhướng mày. "Vậy đại ca nói xem, muốn thế nào?"

"Ngươi vào trong." Tên cướp nói.

"Vào trong làm gì?"

"Vào trong ta sẽ nói cho ngươi biết."

"Đại ca thấy ta trông giống kẻ ngốc lắm sao?" Tô Tiểu Bồi mỉm cười. "Điều kiện vẫn chưa bàn xong đã bảo ta đưa thân vào huyệt hổ, đổi lại là đại ca thì đại ca có đồng ý không?"

"Mạng người nằm trên tay ta." Tên cướp hung tợn nói: "Không nghe lời thì ta sẽ giết bọn chúng."

"Đâu phải mạng của ta mà ta sợ." Tô Tiểu Bồi tiếp lời rất nhanh. "Thông thường bọn ta sẽ chơi như thế này. Huynh muốn tiền tài, bọn ta

https://thuviensach.vn

nghĩ biện pháp cho tiền tài, huynh muốn giết ta thì phải tìm ra một lý do khiến ta cảm thấy hợp tình hợp lý mà tự đưa thân đến cho huynh giết. Huynh lấy mạng của người khác mà nói muốn ta vào trong, làm sao ta dám chứ? Nếu nói ta vào trong, còn huynh sẽ thả tất cả mọi người ra, thì chúng ta hãy thương lượng một chút về cách làm của quá trình này. Dù sao thì ta không vào huynh không yên tâm, các cô tử, cô nương bên trong không ra ngoài, chúng ta cũng không yên tâm, cho nên trao đổi này còn có vài chỗ cần bàn bạc. Nhưng huynh không thương lượng bất cứ điều gì, chỉ bảo ta vào trong, cho dù ta có lòng xả thân cứu người thì vị tráng sĩ bên cạnh ta đây cũng không thể đồng ý. Nếu như huynh cưỡng ép kéo ta đi rồi, bọn huynh sẽ chẳng được chơi nữa, huynh nói xem có phải hay không?"

Cô cũng chẳng đợi kẻ kia phản ứng lại, tiếp tục nói liến thoắng: "Huynh cứ nói thẳng ra muốn ta làm thế nào, chúng ta cùng thương lượng điều kiện. Nếu ta có thể làm được, lại có thể đổi được mạng của các cô tử và cô nương bên trong, đương nhiên ta sẽ cân nhắc. Còn nêu bây giờ huynh muốn giết bọn họ cho ta xem, ta sẽ rời đi ngay lập tức, để tất cả bọn huynh đều phải đi gặp quỷ."

Tên cướp đó đang định nói cô mà còn lải nhải nữa thì sẽ giết một người cho cô xem, nhưng nghe thấy Tô Tiểu Bồi nói ra câu cuối cùng kia, bỗng nhiên do dự.

"Vạn sự đều dễ thương lượng. Ta biết huynh không muốn để ta chết, huynh cũng biết rõ chỉ cần có một người trong số các cô nương, cô tử ở đây chết, thì các huynh sẽ gặp phiền phức lớn. Các huynh làm việc theo dặn dò của một người, vừa lấy được một số tiền lớn, mà tiền đồ lại như gấm trải, nghe có vẻ không tồi. Bọn ta bên này chỉ cầu không có ai mất mạng, huynh xem, thứ hai bên mong muốn không ảnh hưởng tới nhau, rất dễ thương lượng."

Tên cướp đó khẽ đảo mắt, quát: "Ngươi đợi ở đó."

https://thuviensach.vn

Cửa đóng sập lại. Một lúc lâu sau, cửa lớn bỗng mở rộng, mỗi bên cửa là một nam tử bịt mặt dùng đao khống chế một vị cô tử. Tên cướp bịt mặt vừa rồi nói: "Tô Tiểu Bồi, ngươi lại đây, đi thẳng một mạch. Phía trước ở cách Phật điện không xa, có một cỗ quan tài, ngươi nhìn thấy không?"

Tô Tiểu Bồi đã nhìn thấy, cỗ quan tài đó màu đỏ, giống hệt chiếc đựng thi thể của Lưu Hưởng. Những người khác cũng nhìn thấy, sắc mặt đều thay đổi.

Tên cướp đó cười lạnh. "Ngươi nằm vào trong, cứ nằm được một canh giờ, bọn ta sẽ thả một vị cô tử, trước khi tất cả các cô tử rời đi, nếu như ngân lượng chưa được đưa đến, thì bọn ta sẽ giết ngươi." Tên cướp nói rồi nói cảm thấy hơi đắc ý. "Thế nào, ngươi hài lòng với điều kiện trao đổi này chứ. Ngươi không cần chết, cô tử cũng được cứu, các đại nhân cũng có đủ thời gian chuẩn bị ngân lượng và đưa ngựa theo như yêu cầu của bọn ta. Khá là công bằng."

Nằm vào trong quan tài? Nằm đủ thời gian thả người là được? Tất cả mọi người đều nhìn sang Tô Tiểu Bồi.

Sắc mặt Tô Tiểu Bồi không được tốt lắm. Cô nói: "Ta nằm vào trong rồi, các người sẽ đậy nắp quan tài lại phải không?"

"Đương nhiên là vậy rồi. Quan tài không đậy nắp thì gọi gì là quan tài." Tên cướp lạnh lùng nói.

"Phía sau quan tài đó chắc hẳn cũng đào xong hố rồi, khi ta nằm vào đó, các ngươi sẽ đậy nắp và đóng đinh lại rồi đặt ta xuống hố, có phải không?" Tô Tiểu Bồi vừa dứt lời, mọi người đều rùng mình sợ hãi.

Tên cướp kia hơi sững sờ, nói: "Ngươi đúng là thông tuệ, ngươi yên tâm, nắp quan tài có đục lỗ, sẽ không khiến ngươi ngạt chết, bọn ta cũng không lấp đất, ngươi chỉ coi như ngủ một giấc ở trong đó thôi, tất cả các cô tử sẽ được thả ra, nếu như các đại nhân tiếc mạng của ngươi, chuẩn bị xong ngân lượng sớm một chút, ngươi sẽ được bình an vô sự. Bọn ta sẽ không

https://thuviensach.vn

đóng cánh cửa lớn này, người của các ngươi nhìn thấy chiếc quan tài này là có thể biết được ngươi vô sự, có điều đừng vọng tưởng đến chuyện xông vào trong, khắp nơi đều để cỏ khô và vải dầu, trong quan tài cũng có, nếu phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường, bọn ta sẽ giết chết con tin, thiêu miếu, thiêu cả chiếc quan tài này."

Tô Tiểu Bồi không nói gì, chỉ dõi mắt nhìn chiếc quan tài màu đỏ đó.

Không giết nàng sao? Chiêu trò giày vò tinh thần đã tiến thêm một bước rồi, lần này hắn muốn xem thử cô có bị mắt chứng sợ không gian kín[1] không ư?

(1) Trong y học, bệnh này được gọi là Claustrophobia.

"Một canh giờ, thả một con tin?" Tô Tiểu Bồi thừa nhận cô rất sợ, nhưng cô buộc phải khắc phục, hiện giờ thứ cô không cần nhất chính là sợ hãi.

"Không sai." Tên cướp kia lạnh lùng lên tiếng. "Đương nhiên rồi, bất cứ khi nào ngươi không chịu nổi nữa, cứ gõ gõ vào nắp quan tài, lớn tiếng kêu mấy tiếng, bọn ta sẽ thả ngươi ra. Có điều ngươi ra ngoài rồi, nhưng cô tử còn lại sẽ mất mạng."

"Nhưng mạng của các ngươi thì sao?" Tô Tiểu Bồi hỏi.

Tên cướp sững sờ.

"Nếu ta không chịu được nữa thì các ngươi sẽ không thả cô tử, không cần tiền tài, không cần mạng nữa sao?"

Tên cướp nhanh chóng hiểu ra. "Ngươi chớ phí tâm tư lo lắng thay bọn ta. Nghĩ xem mình có thể chống đỡ được bao lâu đi, mạng của các cô tử, cô nương đó đều nằm trong tay ngươi đấy."

Tô Tiểu Bồi quay sang nhìn Phủ doãn đại nhân. "Giả dụ ta cầm cự được cho đến khi tất cả các cô nương đều được thả ra an toàn, mà ngân lượng của quan phủ vẫn chưa đến thì sao? Lúc đó phải làm thế nào?"

https://thuviensach.vn

“Vậy thì quan phủ đã hại chết ngươi, nếu ngươi biến thành cô hồn dã quỷ, chớ quên tìm Phủ doãn đại nhân này tính sổ.” Tên cướp đó nói xong, bật cười ha hả, liếc mắt lườm Phủ doãn.

Tô Tiểu Bồi gật đầu. “Ta hiểu rồi. Thực chất các ngươi muốn cho ta vào quan tài, chôn xuống đất…”

“Không hề lấp đất, sao được gọi là chôn? Chỉ là để đề phòng các ngươi giở trò, bọn ta sẽ đặt quan tài vào trong hố, trong hố có chất cỏ khô và vải dầu, vì thế các ngươi chớ có khinh suất manh động, chớ lại gần, hoặc manh nha ý đồ tấn công vào miếu. Chỉ cần mọi người biết an phận một chút thì ai cũng sẽ được vui vẻ, hài lòng.”

“Những lời này là ai dạy ngươi vậy? An phận, ai cũng sẽ được vui vẻ, hài lòng, nói như vậy không cảm thấy xấu hổ sao? Còn nữa, ngươi tính toán cũng không được tốt lắm, trong miếu có bao nhiêu cô tử, hai mươi người? Những cô nương, hương khách lại là bao nhiêu người nữa? Ta cứ tính ít đi một chút, coi như mười người nhé. Vậy bên trong có ít nhất là ba mươi con tin. Ngươi bảo ta nằm trong quan tài ba mươi canh giờ sao?”

“Nếu quan phủ nhanh chóng giao ngân lượng đến thì ngươi cũng không phải bị nhốt lâu như vậy, lấy được ngân lượng rồi, bọn ta sẽ thả người.”

“Vị đại ca này, huynh nói thì dễ, nhưng người bị chôn là ta, bị đại đao kề cổ là các cô nương, cô tử vô tội, tay không tấc sắt. Tốc độ làm việc của quan phủ huynh cũng biết rồi đó, ngân lượng huynh yêu cầu nhiều như vậy, tất cả đều là máu thịt của Phủ doãn đại nhân, thời gian huynh cho càng lâu, thời gian quan phủ do dự sẽ càng kéo dài. Ba mươi canh giờ tức là hai ngày rưỡi, chớ nói ta không ăn không uống mà chết đói trong quan tài, mà ngay cả bọn huynh thủ ở am miếu cũng sẽ vô cùng nguy hiểm. Có câu nói đêm dài lắm mộng, chẳng hay phu tử huynh đã dạy huynh chưa?”

Tên cướp nhíu mày, lại bị những lời nói của Tô Tiểu Bồi làm cho rối túng lên.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng mọi chuyện đã được sắp đặt vô cùng chặt chẽ, phân tích rõ ràng, dùng tính mạng con tin để khống chế Tô Tiểu Bồi, khống chế quan phủ, đồng thời mọi hành động của quan phủ cũng bị khống chế bởi sự sống chết của Tô Tiểu Bồi và con tin, không ai có thể rút thân ra khỏi chuyện này, bên nào cũng sẽ bị bên còn lại áp chế chặt chẽ. Không một ai có thể cầm cự được ba mươi canh giờ, cho nên không thể thả toàn bộ con tin ra được, mà quan phủ gánh trách nhiệm đè nặng trên vai, chắc chắn sẽ nhanh chóng chuyển ngân lượng đến, đến lúc đó, trong tay bọn chúng có con tin, có tiền, có ngựa, lại không ai hay biết bọn chúng là ai.

Nhưng bây giờ bị Tô Tiểu Bồi xoay cho một vòng, đám cướp đột nhiên cảm thấy, khoảng thời gian an bài này đúng là không ổn. Phải nằm trong quan tài hai ngày rưỡi, đổi lại là bất cứ người nào cũng không thể chịu nổi. Cô ả Tô Tiểu Bồi này lo lắng đến tính mạng của mình mà bỏ cuộc, không chơi tiếp cũng là điều hợp tình hợp lý, mà thời gian hạn định quá dài cũng khiến quan phủ tiếc rẻ mà lưỡng lự, như vậy bọn chúng sẽ chẳng được lợi lộc gì. Đêm dài lắm mộng câu nói này quả không sai.

“Vị đại ca này, hay chúng ta thử cách này xem sao nhé. Gần đây ta có tới am miếu này mấy lần, có chút cảm tình, ta nguyện vì tính mạng của cô tử và hương khách trong này mà mạo hiểm một lần, nhưng cũng không thể quá mức. Nếu là chuyện ta không làm được, hoặc người người đều không làm được, vậy đại ca có đưa ra cũng chỉ mất công toi, phải vậy không? Vì thế nên chúng ta mỗi bên lùi một bước, ta vào nằm trong quan tài, còn bọn huynh cứ một canh giờ thả sáu người ra, nếu ta có thể cầm cự được năm canh giờ, bọn huynh phải thả toàn bộ con tin ra. Phủ doãn đại nhân yêu dân như con, chắc chắn sẽ toàn lực chuẩn bị vàng bạc, trong vòng năm canh giờ, ngài ấy nhất định sẽ giao số ngân lượng đúng như bọn huynh yêu cầu, huynh thấy thế nào?”

Tên cướp bịt mặt không đáp lời, Tô Tiểu Bồi lại nói: “Tính toán thời gian một chút, năm canh giờ sau là đúng lúc trời tối, bọn huynh muốn chạy trốn, muốn thoát thân cũng là một thời cơ tốt. Năm canh giờ, thời gian cấp

https://thuviensach.vn

bách, áp lực như vậy mới đủ lớn để khiến quan phủ nhanh chóng giải quyết việc này. Huynh cảm thấy thế nào?"

Tên cướp bịt mặt cảm thấy rất bối rối, đây không phải là an bài mà trước khi hành sự bọn chúng đã bàn bạc kĩ lưỡng, nhưng Tô Tiểu Bồi nói khá có lý. So với việc ở lại đây hai, ba ngày không biết sẽ xảy ra biến cố gì, chi bằng kết thúc cho sớm, cầm tiền rồi đi.

"Kỳ thực, ta có thể không cần làm vậy" Tô Tiểu Bồi lại nói. "Ta vào trong quan tài đó, sự sống chết nằm trong tay các huynh, huynh nói gì ta phải nghe nấy, chịu đựng được thì các huynh mới thả người, nhưng làm sao ta biết được các huynh có giữ lời hay không? Nếu ta vào quan tài rồi, bọn huynh không thả người, lại cứ như vậy mà chôn sống ta thì ta biết tìm ai để nói lý đây?"

Tên cướp bịt mặt bị kích động, bỗng tỏ vẻ ra oai. "Ngươi chớ lôi nhưng điều này ra, ông đây đâu phải đang thương nghị với ngươi, nếu ngươi không vào chiếc quan tài đó, cứ mỗi một canh giờ, ta sẽ giết chết sáu người."

Tô Tiểu Bồi mau chóng tiếp lời: "Vậy nếu ta vào trong quan tài, cứ mỗi một canh giờ, ngươi sẽ thả sáu người ra được không?"

Tên cướp gật đầu. "Được! Mạng người nằm trong tay ta, ta cũng chẳng phải sợ ngươi giở chiêu trò gì."

"Ta có nói là đồng ý rồi sao?"

Hai bên gần như đã đạt được tiếng nói chung, nhưng bên cạnh chợt vang lên một giọng nói khá khó chịu. Tô Tiểu Bồi không cần quay đầu nhìn cũng biết, giọng nói đó là của Nhiễm Phi Trạch. Nhiễm Phi Trạch nhấn mạnh một lần nữa: "Ta chưa đồng ý."

Tô Tiểu Bồi kiềm chế không nhìn chàng, chỉ nói với tên cướp bịt mặt kia: "Huynh xem, sự việc luôn có những bước thăng trầm. Vì thế vẫn phải

https://thuviensach.vn

đánh nhanh, quyết định nhanh thì hơn, tránh phát sinh chuyện bất ngờ, đúng chứ?"

Tên cướp nhíu mày, đúng cái gì mà đúng? Nhưng hắn đã thấy hơi căng thẳng, sự việc không giống với tưởng tượng của hắn. Cô ả Tô Tiểu Bồi này đúng là rất cổ quái, dường như không biết sợ là gì. Nếu như ả không vào trong quan tài, vậy kế hoạch này sẽ không thành, đường lùi của bọn chúng cũng khó bảo toàn.

"Ta vào trong quan tài rồi, thực sự chẳng hề có vật gì bảo đảm, chứng tỏ thành ý của việc bọn huynh sẽ giữ lời hứa. Chỉ bằng thế này, ta vào trong, bọn huynh áp tải ta là được, thả hai vị cô tử này ra, được chứ?"

"Không được!" Tên cướp còn đang ngẫm nghĩ, Nhiễm Phi Trạch đột nhiên quát lên.

Chàng vừa quát, tên cướp đã vội nói: "Chỉ cho phép một mình ngươi vào thôi. Lấy một đổi hai, các ngươi đã được lời rồi."

"Ta nói không được." Nhiễm Phi Trạch nói lại một lần nữa. Chàng không phải đang nói đùa hay cùng họ diễn kịch, chàng nói rất nghiêm túc, chàng không đồng ý. Muốn chôn sống cô nương của chàng ngay trước mặt chàng, trừ phi chàng chết.

"Tráng sĩ." Tô Tiểu Bồi rốt cuộc cũng quay đầu nhìn chàng, chàng cũng nhìn sang cô, biểu cảm của chàng thể hiện rõ vẻ không chịu thỏa hiệp.

"A Trạch." Ánh mắt chàng khiến trái tim cô đập loạn, suýt không giữ nổi bình tĩnh. "A Trạch." Cô lại cất tiếng gọi, cô không thể yếu mềm, không thể sợ hãi, cửa ải này buộc cô phải cầm cự vượt qua.

"Ta không đồng ý." Nhiễm Phi Trạch lặp lại nhưng lần này giọng nói đã nhỏ đi, thái độ cũng không cứng rắn như trước nữa. Ánh mắt của cô khiến chàng vô cùng hỗn loạn.

"Chúng ta đã nói rõ rồi." Cô nhỏ tiếng nói.

https://thuviensach.vn

Nói rõ rồi, nhưng khi đó không lường tới là sẽ phải chôn sống cô, chàng không cách nào tiếp nhận được.

“Chúng ta đã nói rõ rồi.” Cô nắm lấy tay chàng. “A Trạch, hay là chàng đừng nhìn nữa. Chàng tin ta đi, ta sẽ không sao.”

“Thế nào?” Tên cướp bên kia lớn tiếng quát. “Mau lên, nếu không ta sẽ khiến cô tử này máu tươi tưới ba thước.”

“Tô cô nương.” Mọi người không biết phải làm sao. Tô Tiểu Bồi qua đó có thể khiến sự tình bình ổn lại, nhưng bị chôn sống thì quả thực là quá tàn khốc. Phủ doãn nhíu chặt hàng mày, nôn nóng vô cùng.

Tô Tiểu Bồi phớt lờ mọi người, đứng sát vào Nhiễm Phi Trạch, ở trước mặt mọi người, ôm lấy chàng. “Chàng đừng nhìn, nghe lời ta đi.” Cô nói.

Cô biết những ngày qua, chàng phải chịu áp lực lớn hơn cô rất nhiều, cô đã biết kết quả, còn chàng vẫn ôm hy vọng, người ôm hy vọng sẽ luôn là người đau khổ hơn. Cô chịu sự khiêu khích của Đỗ Thành Minh, chịu sự giày vò của tinh thần, chàng muốn an ủi cô, nhưng vẫn canh cánh lo ngại chuyện cô sẽ rời đi. Cô biết, áp lực cô phải chịu lớn đến đâu, áp lực của chàng thậm chí còn nhiều hơn thế. Nhưng trước mặt cô, chàng chưa một giây phút nào tỏ ra yếu đuối hay đau khổ, chàng luôn khích lệ cô. Cô dựa vào sự khích lệ này của chàng mà sống tiếp cho đến tận bây giờ.

“Đừng nhìn, ta sẽ không sao. Để ta chịu đựng ít nhất một canh giờ, ta tin ta có thể cầm cự được.” Cô hy vọng mình có thể an ủi được chàng. Cô ôm lấy chàng, cho đến khi trong lòng chàng mềm nhũn, chàng không cứng rắn được nữa, mà cô thì nhân cơ hội này quay người rời đi, bước đến trước cửa lớn của am miếu.

“Đại nhân, vạn sự nhờ đến ngài.” Tô Tiểu Bồi lớn tiếng nói với Phủ doãn, sau đó từ từ bước lại gần hai tên cướp kia. Hai bên bỗng chốc trở nên căng thẳng, các quan sai nắm chặt cán đao, vài thanh đao đã rút ra khỏi vỏ.

https://thuviensach.vn

Hai tên cướp bịt mặt cũng co chặt người lại, đao trên tay không hề thả lỏng, kề sát vào cổ con tin.

"Các ngươi thả hai vị cô tử đó ra, bọn họ từ từ đi qua đây, ta sẽ từ từ đi sang đó. Mọi người đừng lo lắng." Tô Tiểu Bồi nói với tên cướp: "Trong miếu còn rất nhiều cô tử, cô nương ở trong tay các người, quan sai không dám manh động đâu." Tô Tiểu Bồi chầm chậm dịch chuyển bước chân, tiến đến gần bọn chúng. "Các ngươi thả hai vị cô tử này ra, ta qua đó."

Hai tên cướp nhìn nhau, chầm chậm thả tay ra. Một vị cô tử lập tức bật khóc thành tiếng, nôn nóng muốn chạy. "Chớ hoảng, chớ hoảng, từ từ đi qua đây." Tô Tiểu Bồi vội nói. Hễ cô tử kích động mà chạy, tên cướp cũng sẽ hoảng theo, ngộ nhỡ không khống chế được mà vung đao chém người thì cục diện sẽ không dễ xử lý nữa. Một khi hỗn loạn, sự tình sẽ rất tồi tệ.

Cô tử còn lại vội kéo cô tử kia, hai người cùng nhau tiến đến. Tô Tiểu Bồi đi qua hai người bọn họ, ghé mắt nhìn, cô tử kéo người lại kia cũng đang nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau.

Tô Tiểu Bồi vừa đến gần tên cướp, đại dao đã nhanh chóng kề lên cổ cô. Cô như thể không để tâm, chỉ quay người xác nhận hai vị cô tử kia đã bình an hay chưa. Các quan sai đã đón được hai vị cô tử đó, một cô tử bật khóc thảm thiết. Nhiễm Phi Trạch đang đứng bên cạnh hai cô tử đó, Tô Tiểu Bồi nhìn chàng, cứ nhìn mãi, thực ra cô rất sợ, sợ bị chôn sống, cô cần có dũng khí, thực sự cần.

Nhiễm Phi Trạch cũng đang nhìn cô, đột nhiên chàng nói: "Tiểu Bồi, cố lên!"

Tô Tiểu Bồi bỗng cảm thấy tròng mắt đỏ hoe. Cô từng nói với chàng, đó là lời cổ vũ ở quê hương cô, chàng còn nhớ, chàng dùng lời của quê hương cô để khích lệ cô. Có chàng ở đây, đúng là rất tốt.

Tô Tiểu Bồi cười với Nhiễm Phi Trạch, bọn cướp dùng lực lôi cô về phía sau. Tô Tiểu Bồi lớn tiếng hét: "Ta có thể chịu đựng được, nhất định

https://thuviensach.vn

phải cứu người.”

Xung quanh không ai lên tiếng, mọi người nhìn cô bị kéo đến trước chiếc quan tài. Bạch Ngọc Lang nắm lấy đao, xông lên mấy bước, liền bị Nhiễm Phi Trạch kéo lại.

Nắp chiếc quan tài được kéo ra, Phủ doãn quay đi, không nhẫn tâm nhìn. Một cô tử cất tiếng khóc lớn, một người khác ôm nàng ta an ủi. Tô Tiểu Bồi quay đầu nhìn Nhiễm Phi Trạch, nhưng xa quá không nhìn rõ biểu cảm của chàng, cô lại quay sang nhìn chiếc quan tài kia, vô cùng chật hẹp, không gian kín mít, giống như một hố đen nuốt người.

Cô rất sợ, lại quay đầu về phía Nhiễm Phi Trạch. Trong lòng cô vô cùng mâu thuẫn, vừa hy vọng chàng đừng nhìn thấy cảnh cô bị nhét trong quan tài rồi bị đẩy xuống lòng đất, vừa hy vọng chàng có thể ở bên cạnh mình.

Không nhìn rõ biểu cảm của chàng, chỉ thấy chàng đứng bất động ở đó, đăm đăm nhìn về phía cô.

Tên cướp quát tháo, thô lỗ kéo cô lại, muốn lôi cô vào trong quan tài. Tô Tiểu Bồi dùng lực hất tay đối phương ra, tự mình trèo vào trong. Không gian bên trong còn nhỏ hơn trong tưởng tưởng, tim cô đập thình thịch, máu dâng lên não, vô cùng hoảng sợ. Tên cướp đậy nắp quan tài, Tô Tiểu Bồi vội nằm xuống.

Tối đen, đó là những gì ở trước mắt Tô Tiểu Bồi bây giờ. Thậm chí cô còn cảm thấy hô hấp cũng trở nên khó khăn như thể không khí bỗng chốc bị rút sạch. Cô sờ vào chiếc vòng dây tơ hồng Nhiễm Phi Trạch tặng trên cổ tay, điều chỉnh nhịp thở, lẩm nhẩm đếm, cố gắng trấn tĩnh lại. Lát sau, khi dần dần thích ứng được, cô phát hiện trên nắp quan tài dưới chân hình như có những lỗ nhỏ, anh sáng có thể lọt vào, cung cấp dưỡng khí cho cô.

Tô Tiểu Bồi nhẹ nhàng thở, ngón tay khẽ xoa lên viên đá trên chiếc vòng tay, hồi tưởng lại dáng vẻ Nhiễm Phi Trạch khi nói với cô câu cố lên.

https://thuviensach.vn

Cô bỗng cảm thấy cả người như được nhấc bổng lên, sau đó cơ thể rung lắc mạnh, hóa ra cô đã bị ném vào trong hố đất.

Nhịp tim của cô dừng nửa phách, rồi lại khôi phục.

Hít vào, thở ra, hít vào, thở ra, Tô Tiểu Bồi nhếch khóe miệng, cố làm ra biểu cảm khuôn mặt tươi cười, kích hoạt cơ thịt tương ứng, có thể vận hành trạng thái tinh thần tương ứng. Cô đang nỗ lực, cô không thể sợ hãi, tuy cô thực sự sợ, nhưng cô có thể khắc phục, cô biết phải khắc phục thế nào. Cô có thể làm được, cô có thể!

Tô Tiểu Bồi xoa sợi dây tơ hồng, nói với bản thân tuyệt đối không thể thua, trận này cô tuyệt đối không thể thua.

Phủ doãn đã hỏi chuyện hai vị cô tử, xem tình hình bên trong thế nào, có tất cả bao nhiêu tên cướp, hai cô tử trả lời từng vấn đề, nhưng những gì họ nói cũng chẳng có tác dụng gì đối với Phủ doãn, bởi như vậy, ông ta càng có thể chắc chắn những lời bọn cướp đã nói là đúng. Khắp am miếu đều chất đầy cỏ và vải tẩm dầu, con tin bị phân tán ở các phòng, bọn họ có cưỡng chế tấn công cũng khó giành được thắng lợi. Phủ doãn nghĩ đi nghĩ lại, thương lượng với mấy vị gia sư và Tần Bổ đầu, gắng nhanh hết sức soạn công văn báo lên trên, lấy ngân lượng trong kho ra, xoay xở ít vàng bạc từ các phú thương trong thành Ninh An, vỗ về bọn cướp trước.

Hai vị cô tử lùi sang một bên, một người trong số đó vẫn đang khóc. Nhiễm Phi Trạch đi đến. nói với vị cô tử còn lại: “Ta là Nhiễm Phi Trạch.”

Cô tử đó nhìn ngó xung quanh, lùi đến một chỗ hơi xa một chút, thấy hai bên không có người, mới nhỏ tiếng nói: “Ta là Tô Cầm của Minh Tú phái.” Nàng ta mím môi nói: “Ta cũng họ Tô.” Nàng ta nói lời này như thể mang họ Tô là một chuyện vô cùng đáng kiêu hãnh vậy.

“Cô nương vất vả rồi!” Nhiễm Phi Trạch gật đầu, khách khí một lượt. Trên cổ Tô Cầm vẫn còn vết máu bị đao ép xuống, đúng là quá nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Tô Cầm lại quan sát xung quanh, nhỏ tiếng nói: “Nhiễm đại hiệp yên tâm, bên trong tạm thời không có thương vong, ba chỗ trông giữ người, tỷ muội bọn ta đều đã bố trí xong nhân thủ, những tên cướp đó vạn phần không thể ngờ được trong số các cô tử đa phần là người của bọn ta. Đợi khi thời cơ đến, chúng ta sẽ động thủ. Tô cô nương sớm đã dặn dò rồi, tất cả nghe theo an bài của Nhiễm đại hiệp. Vừa rồi ở bên trong, bọn cướp chọn trúng ta áp giải ra để nói chuyện với quan phủ, mọi người sớm đã có tính toán trong lòng, dựa vào ta để đưa tin tức ra ngoài, cũng sẽ đợi ta phát tín hiệu chỉ thị. Nhiễm đại hiệp định khi nào động thủ?”

Khi nào động thủ? Nhiễm Phi Trạch hận là không thể xông vào ngay lúc này, giết sạch đám chuột chết giày vò cô nương nhà chàng kia, nhưng Tô Tiểu Bồi ban nãy mới dặn dò. “Ít nhất đợi một canh giờ.” Chàng nói: “Đây là ý tứ của Tô cô nương.”

“Một canh giờ?” Tô Cầm nhíu mày. “Vậy Tô cô nương phải ở trong quan tài….”

“Nàng ấy nói mình có thể chịu đựng được.” Nhiễm Phi Trạch cũng hận không thể lôi Tô Tiểu Bồi ra, cốc đầu cô một trận.

“Đỗ Thành Minh nhất định sẽ đến, đã là vụ án thứ tư rồi, nếu như hắn chọn trúng chỗ ta chọn, chắc chắn hắn sẽ có mặt. Hắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội giày vò ta, đến khi đó, chúng ta nhất định phải đợi đến lúc hắn xuất hiện.” Đây là lời trước đó Tô Tiểu Bồi đã nói, Nhiễm Phi Trạch ghi nhớ, bây giờ tâm trạng của chàng rất tệ, rất nôn nóng, rất lo lắng, nhưng chàng chịu đựng được. tất cả không được để xảy ra sai sót, không thể để thua.

https://thuviensach.vn

Chương 27

Tư Mã Uyển Như vừa mua mấy miếng vải từ tiệm vải đi ra. Nàng ta đi rất chậm, cảm giác như có người đang theo dõi mình.

Đỗ Thành Minh tự rót cho mình một cốc trà, hắn mỉm cười, ngửi hương trà, ngắm những hạt cát li to đang chảy trong chiếc đồng hồ cát bên cạnh, tâm trạng vô cùng sảng khoái. Tô Tiểu Bồi có thể nằm trong chiếc quan tài đó bao lâu đây? Ả có sợ hãi không? Ai mà không sợ chứ? Hắn không kìm được nở nụ cười. Không biết chuyên gia tâm lý phải chịu sự giày vò thế nào mới mắc chứng sợ hãi đây, có gì không giống so với nữ nhân bình thường? Hắn thực sự rất muốn biết.

Hắn uống rồi đặt chiếc cốc xuống. Hắn nghĩ hắn sẽ sớm biết thôi.

Quan tài thực sự không phải là nơi người sống nên ở.

Đây là kết luận Tô Tiểu Bồi rút ra sau khi nằm được một lát. Rất tối tăm, bức bối, còn có mùi hơi là lạ. Một hồi sau khi quan tài được đậy nắp, thứ mùi đó càng lúc càng rõ, trong lòng Tô Tiểu Bồi khẽ xáo động, cô móc ra một viên linh đan Nhiễm Phi Trạch cho rồi nuốt xuống. Viên đan chẳng dễ ăn, mùi vị cũng là lạ. Cô ghét uống thuốc, cũng ghét quan tài, tất cả món nợ này phải tính hết lên đầu Đỗ Thành Minh mới được.

Tô Tiểu Bồi duy trì nhịp thở, tuy đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng vẫn cảm thấy không khí càng lúc càng ngột ngạt, không gian hẹp dần đi, thậm chí có thể cảm nhận được cảm giác bức bách của bùn đất xuyên qua tấm quan tài. Tô Tiểu Bồi hiểu rõ tất cả những điều này đều là phản ứng tâm lý mà cô cần phải khắc phục.

Tô Tiểu Bồi lại lần sờ hai viên đá nhỏ đeo trên cổ tay, lẩm nhẩm đọc bảng cửu chương, sau đó nhớ lại những bệnh nhân và vụ án đã qua tay cô. Chẳng biết đã bao lâu trôi qua rồi nhưng cô vẫn cảm thấy thời gian dài dằng

https://thuviensach.vn

dặc, cô nhắc nhở bản thân mình không được lo lắng, sốt ruột, phải thật nhẫn nại.

Nhiễm Phi Trạch ở bên ngoài cảm thấy mình tương đối nhẫn nại, vậy mà trong lúc chạy qua chạy lại liên lạc, an bài cũng đã thuận chân đá đổ ba thân cây, còn có cảm giác lồng ngực bực bội, hoảng hốt. Dựa vào tình hình Tô Cẩm nói, chàng đã nắm rõ trong mỗi viện, mỗi phòng ốc có bao nhiêu người, bao nhiêu con tin, bao nhiêu tên cướp. Sở dĩ không nói cho Phủ doãn đại nhân và Tần Đức Chính là bởi lúc này quan sai đang vây quanh am miếu, chờ thời cơ hành động, toàn bộ sức chú ý của bọn cướp đều đổ dồn về phía bọn họ, thứ chàng cần chính là điều này, chỉ khi bọn cướp xác định nhầm đối thủ, bọn họ mới có cơ hội tấn công, khiến bọn chúng trở tay không kịp.

Người đồng ý giúp sức của các phái sớm đã vào vị trí mai phục, việc này không cần nhiều người, mà quan trọng nhất là thân thủ phải tốt, có sức phối hợp. Không những phải bắt được bọn cướp, mà còn phải bắt được cả Đỗ Thành Minh.

Nhiễm Phi Trạch có cảm giác Đỗ Thành Minh sẽ đến. Đó không chỉ là suy đoán của Tô Tiểu Bồi, mà chàng cũng thực sự nghĩ như vậy. Lần này hắn không bày ra thi thể dọa người, mà đổi sang ép buộc, giằng co, tấn công phòng thủ. Đây là một việc hết sức phức tạp, phải có kế hoạch chu toàn, cái khó là phải phòng được sự tấn công, bảo toàn đường lui. Nếu chỉ đơn giản là đòi ngân lượng hay thiêu trụi am miếu thì đương nhiên không phải là việc Đỗ Thành Minh muốn làm, vậy rốt cuộc hắn muốn gì? Hay chỉ muốn để Tô Tiểu Bồi nếm thử dư vị bị chôn sống? Điều này thực không sao hiểu nổi. Hắn làm lớn chuyện như vậy, thì sau này thu dọn thế nào?

Nhiễm Phi Trạch thử suy đoán cách nghĩ của Đỗ Thành Minh, chàng đặt địa vị của mình vào Đỗ Thành Minh, nếu như chàng là hắn, chàng sẽ làm thế nào? Chàng biết Tô Tiểu Bồi hay dùng đầu óc của Đỗ Thành Minh để nghĩ xem hắn muốn làm gì, như vậy sẽ đoán ra được bước tiếp theo của hắn, cách này thực không dễ chút nào. Lúc này Nhiễm Phi Trạch đã thể

https://thuviensach.vn

nghiệm được độ khó của nó, vì chàng không phải là Đỗ Thành Minh, khó có thể tưởng tượng ra được người như thế nào mới có thể độc ác, tàn nhẫn đến mức dùng quan tài chôn sống để dọa dẫm, giày vò một cô nương.

Chàng không thể làm được chuyện độc ác, tàn nhẫn này, cho nên khi thử phương pháp này, chàng chỉ thấy sốt ruột, nhưng chàng biết chắc chắn Đỗ Thành Minh còn có kế hoạch khác. Hắn nhất định là đang ở đây, hắn muốn nhìn thấy tất cả những điều này diễn ra và kết thúc một cách thuận lợi. Phải làm thế nào để đám cướp này có thể toàn thân rút lui? Phải chăng Đỗ Thành Minh sẽ dùng bọn chúng để thu hút sự chú ý, sau đó tự mình thoát thân? Nhưng hắn làm thế nào đảm bảo chắc chắn sau khi bị bắt, những tên cướp này không tiết lộ manh mối của hắn?

Lẽ nào, hắn định giết sạch người trong am miếu này, bao gồm cả con tin và đám cướp?

Nhưng Tô Tiểu Bồi thì sao? Nàng cũng ở trong đó, nàng bị ép nằm trong quan tài, chàng còn tận mắt nhìn thấy bọn chúng đóng chốt trên nắp quan tài lại. Đỗ Thành Minh định để Tô Tiểu Bồi hưởng thụ xong nỗi sợ hãi trong quan tài rồi chết sao?

"Rắc" một tiếng. Nhiễm Phi Trạch bẻ gãy một cành cây, chàng không dám nghĩ nữa, nhưng lại buộc phải nghĩ. Lúc này chàng không thể hoảng sợ được, Tiểu Bồi đã giao tính mạng của nàng cho chàng, chàng không thể hoảng sợ.

Nhiễm Phi Trạch lại đi một vòng xung quanh am miếu, xác nhận mọi thứ đều rất yên ả, không xảy ra chuyện gì dị thường. Quan phủ bên kia rất bận rộn, căng thẳng, Phủ doãn đại nhân đã rời khỏi, đích thân đi xoay xở ngân lượng, giao lại hiện trường cho Tần Đức Chính điều hành. Tần Đức Chính an bài, điều động tất cả những nhân thủ có thể dùng được bao vây nghiêm ngặt am miếu, thậm chí mỗi đầu tường đều sắp xếp người cẩn thận thò đầu vào quan sát động tĩnh bên trong. Có điều tình hình báo về đều là bọn cướp và con tin đang ở trong nội viện, không nhìn thấy người, nhưng vì

https://thuviensach.vn

truyện trèo tường tấn công trước đó nên họ tin là bọn cướp cũng đang quan sát họ, mọi người không một ai dám manh động.

Cổng chính của am miếu đang mở, nhưng nhìn vào trong chẳng thấy được gì, chiếc quan tài nhốt Tô Tiểu Bồi kia bị thả vào trong hố đã được đào từ trước, lúc này hoàn toàn yên tĩnh, không có chút động tĩnh. Tô Tiểu Bồi không gõ vào quan tài, cũng không kêu cứu. Làm đương sai nhiều năm như vậy rồi nhưng đây là lần khiến Tần Đức Chính cảm thấy lo lắng nhất. Một canh giờ trôi qua thật lâu.

Chẳng dễ dàng gì, nha sai phụ trách tính giờ mới đến báo: "Đại nhân, thời gian sắp đến rồi."

Tần Đức Chính xốc lại tinh thần, vội lớn tiếng quát vào trong am miếu: "Thời gian đến rồi, đã một canh giờ trôi qua, mau thả người!"

Tất cả bổ khoái, quan sai đều căng thẳng tinh thần, toàn lực cảnh giác, Tần Đức Chính quát liền hai lần, cửa ngách miếu mới có bốn người bước ra, là hai vị cô tử và hai tên cướp bịt mặt.

Nhiễm Phi Trạch thấy vậy, trong lòng bỗng thắt lại, số người được phóng thích này không giống như đã thương lượng lúc trước, đối phương đã thay đổi chủ ý, Đỗ Thành Minh quả nhiên là đang ở đây. Mà lý do duy nhất khiến hắn làm trái với điều kiện đã đàm phán chính là, hắn không hề bận tâm đến chuyện xung đột, cũng chẳng bận tâm đến chuyện nãy giờ vẫn khiến chàng bực bội.

Không sai, nếu như Đỗ Thành Minh đang khống chế việc hành sự của đối phương, vậy thì hắn phải hiểu rất rõ trong tình thế cấp bách này, bọn chúng giở trò thì người bị chọc giận sẽ không phải là quan sai, vì quan sai sợ trách nhiệm, sợ con tin chết, chỉ có Nhiễm Phi Trạch chàng mới một lòng một dạ bận tâm đến Tô Tiểu Bồi. Mà chọc giận Nhiễm Phi Trạch chàng, hậu quả xấu nhất chính là chàng sẽ bất chấp tất cả mà đập chết hai tên cướp áp giải con tim kia, xông vào trong kéo Tô Tiểu Bồi ra khỏi quan tài.

https://thuviensach.vn

Khiến chàng sốt ruột thì chàng thực sự sẽ làm như vậy.

Nhưng Đỗ Thành Minh không bận tâm, việc này nói lên điều gì?

Nhiễm Phi Trạch nhanh chóng ra hiệu cho Tô Cầm, nàng ta gật đầu, biểu thị đã hiểu rõ. Sau đó nàng ta tiến đến gần phía cửa, như thể đang đợi tỷ muội đồng môn của mình được thả ra ngoài, quan sai bên cạnh không chặn nàng ta, mọi người đều thẳng nhìn chằm chằm về phía cửa, không ai quan tâm tới nàng ta cả.

Tần Đức Chính cũng thấy sự việc diễn ra không đúng với thỏa thuận, liền quát lớn một tiếng: "Đã nói là thả sáu người cơ mà."

Hai tên cướp bịt mặt kia dùng đao khống chế hai vị cô tử đi gần đến phía cửa, nghe thấy vậy liền cười lạnh một tiếng: "Bọn ta đổi chủ ý rồi. Vẫn như lúc đầu nói, một canh giờ thả một người." Ngữ khí đó như thể đang cười nhạo sự ngu ngốc của Tô Tiểu Bồi và các quan sai. Mạng người nằm trong tay bọn chúng rồi, lẽ nào không phải bọn chúng nói sao làm vậy ư!

Tần Đức Chính giận tím mặt, ông muốn mắng chửi bọn chúng nói mà không giữ lời, muốn lệnh cho tất cả thủ hạ xông vào đó, nhưng lại không dám đền bằng nhiều mạng người như thế. Ông trợn mắt hết nhìn hai kẻ bịt mặt kia, lại nhìn hai vị cô tử.

Một người? Vậy áp giải hai người ra là có ý gì?

Tên cướp bịt mặt dường như hiểu rõ điều Tần Đức Chính thắc mắc, nói: "Thả một người, người còn lại là bùa hộ thân của bọn ta, nếu các ngươi nghĩ không thông mà muốn manh động, bọn ta sẽ giết một người cho các ngươi xem."

Tần Đức Chính giận đến mức nghiến chặt răng, nhưng ông ta thực sự không dám manh động.

Có điều Tô Cầm đã hành động.

https://thuviensach.vn

Tô Cầm mắt ngấn lệ, tỏ vẻ kinh sợ, nói: “Sư tỷ, cầu xin ông thả sư tỷ đi!” Nàng ta vừa nói vừa đi về phía tên cướp.

Tên cướp bịt mặt có chút đắc ý. “Hai người này, nên thả ai đây? Thả ai mới được?” Sau đó bọn chúng nhìn nhau cười, căn bản không hề coi các quan sai đang bị vây khốn trước tình cảnh này ra gì.

“Để tỷ ấy đi đi!” Một cô tử bị đao áp giải đột nhiên nói: “Gan tỷ ấy nhỏ hơn ta, tỷ ấy còn có người thân, để tỷ ấy đi đi.”

Tên cướp bịt mặt hơi sững sờ, rồi lại cười tiếp. “Ôi, thật không ngờ, ngươi còn có tình có nghĩa như vậy.”

Lúc này Tô Cầm cũng tiến lên phía trước, khóc lóc cầu xin: “Để sư tỷ đi đi, đại gia tốt bụng, đã nói là thả người rồi mà.”

Hai tên cướp nhìn nhau cười, càng đắc ý hơn. Một kẻ đẩy cô tử tự nguyện ở lại kia ra, cười nói: “Ngươi muốn ở lại, nhưng bọn ta không giữ người. Bọn ta thích kẻ nhát gan kia cơ, ả ta ở lại, ngươi đi.”

Cô tử đó lại không chịu đi, quay người trở lại. “Không, không, đại gia, để tỷ ấy đi, ta thay tỷ ấy, ta nguyện ý thay cho tỷ ấy.”

Tô Cầm cũng lao qua đó. “Đại gia, để sư tỷ ta đi đi, nhà tỷ ấy còn có người thân, để tỷ ấy đi trước đi.”

Bọn cướp không ngờ được rằng các quan sai không ai hành động, nhưng những cô tử này lại dám làm ầm ĩ lên, bỗng chốc hơi ngẩn ra. Tần Đức Chính lại càng ngơ ngác hơn, đang muốn quát bảo các cô tử chớ làm loạn, nhanh chóng quay lại, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, đã nghe thấy Tô Cầm đột nhiên phát ra một tiếng huýt sao dài. Tiếng huýt sáo vừa vang lên, Nhiễm Phi Trạch cũng bất ngờ huýt thêm một tiếng.

Cùng lúc đó, cô tử không chịu đi kia và Tô Cầm chia nhau nhào đến phía hai tên cướp, ra tay nhanh như điện xẹt, tung chưởng đoạt đao thi triển quyền cước, hai tên cướp đó không kịp kêu một tiếng đã ngã xuống.

https://thuviensach.vn

Ba nội viện đột nhiên vang lên tiếng đánh đấu, hò hét. Mấy người không biết từ chỗ nào chui ra, nhảy vào am miếu, xông đến miếu đường và phòng ốc quyết sống mái. Lúc này Tần Đức Chính mới phản ứng kịp, lớn tiếng quát: "Đánh!" Các quan sai được lệnh, nhanh chóng từ bốn phương tám hướng xông vào trong am miếu.

Khi tiếng huýt sáo vang lên, Nhiễm Phi Trạch sớm đã phi thân nhảy đến bên cạnh cỗ quan tài, chàng một tay tóm lấy nắp quan tài, vận lực thi triển cánh tay, đẩy nắp quan tài bay ra.

"Tiểu Bồi!" Chàng hét lên, vô cùng lo lắng.

Trong quan tài trống không.

Không có người.

Nếu như Đỗ Thành Minh không hề bận tâm đến hậu quả của việc hủy lời hứa, điều đó chứng minh, hắn đã có được thứ mà hắn muốn - hắn đã bắt cóc Tô Tiểu Bồi.

Nhiễm Phi Trạch không hề bất ngờ, vừa rồi chàng đã suy đoán được kết quả này. Chàng không lãng phí thời gian cho bất cứ cảm xúc không tốt nào, vừa thấy trong quan tài không có người, chàng liền nhảy vào trong, giáng một chưởng vào tấm vách quan tài. Tấm vách đột nhiên mở ra, trong đó hiển nhiên có địa đạo.

Lúc này, Nhiễm Phi Trạch mới ngửi thấy mùi thuốc mê lẩn khuất, thành quan tài đã được tẩm thuốc mê, người nằm bên trong qua một thời gian sẽ hít nhiều mà ngất đi. Nhiễm Phi Trạch không hề để tâm, chàng nghĩ cô nương của chàng đủ thông minh, nhất định là đã uống thuốc. Chàng nằm xuống, nhích đến chỗ hở trên tấm gỗ kia mà lăn vào trong, sau đó chàng thấy mình rơi xuống địa đạo. Địa đạo không cao, nếu kéo theo một nữ nhân hôn mê thì cũng có thể di chuyển được.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch nhanh chóng lao về phía trước, chàng không hoảng hốt, chàng có thể bắt được Đỗ Thành Minh, chàng phải vặt đầu của hắn xuống cho chó ăn.

Am Ninh Phúc là am miếu cổ, khá danh tiếng, có lịch sử gần trăm năm, danh tiếng của nó đến từ một lão ni có lòng dạ Bồ Tát năm đó. Bà vân du tứ hải rồi đến nơi này, thành Ninh An khi đó rất nghèo, ai sinh hạ con gái thì phải đền tiền, thế là có người liền đem bán đứt con gái để đổi lấy tiền, dần dần đây trở thành một phong tục của thành. Lão ni thấy chuyện này thì giận dữ bất bình, nhưng cũng chẳng có cách nào. Bà cũng vì điều này mà không muốn rời đi nữa. Bà sống ở bên ngọn núi nào, kết cỏ làm nhà, làm nơi cầu nguyện giảng kinh. Bà cũng thường xuyên giúp đỡ những nữ tử bị ức hiếp kia.

Một hôm, có một kẻ có tiền đến thành Ninh An, chủ tử gia mua liền năm tiểu cô nương độ chục tuổi, vung tiền hào phóng, rất là rộng lượng. Rất nhiều người đều đang nghe ngóng xem có thể đem bán con gái nhà mình qua đó được không, nhưng chẳng mấy chốc một tiểu cô nương trong số đó chết, nghe nói nàng ta không cẩn thận ngã xuống giếng ciết đuối, nhưng có cô nương lên lút chạy ra khóc lóc, nói với lão ni, nàng là bằng hữu với một vị cô nương trong số đó, nàng ta nghe nói người nhà đó rất tàn nhẫn, độc ác, ngày ngày đánh mắng, ngược đãi mấy vị cô nương kia, trước đó đã có một vị cô nương bị ngược đãi mà chết rồi. Chủ tử gia đó hành sự như một gã súc sinh. Lão ni nghe thấy vậy, liền đi báo quan, nhưng không có tác dụng, không ai chịu nghe lời của bà. Thế lực của kẻ có tiền đó lớn hơn rất nhiều so với lão ni nghèo khổ như bà. Mà căn nhà cỏ của lão ni cũng vì chuyện này mà không biết đã bị kẻ nào phá dỡ.

Sau nay, kẻ kia lại muốn mua các nữ tử trong thành, khi đó cô nương các nhà trong thành đều đã biết nơi đó là địa ngục, bọn họ vô cùng sợ hãi, liền đi tìm lão ni. Không phải vì lão ni có thể bảo vệ bọn họ, chỉ là trong cảnh tuyệt vọng, có người nguyện ý lắng nghe, an ủi đã là điều may mắn lắm rồi.

https://thuviensach.vn

Các cô nương không ngờ rằng, lão ni tuy không giỏi võ thuật nhưng lại là cao nhân hiểu kỳ môn dị thuật, bà đã đào một địa đạo mật thất ở trong ngọn núi phía sau căn nhà cỏ. Bà đã chuẩn bị cho việc này từ sớm, chính vì nghĩ mình không có bản lĩnh gì, nhưng hy vọng có thể giúp các cô nương đang trong cảnh tuyệt vọng có được chỗ dung thân. Lão ni giấu được sáu cô nương, cứu mạng bọn họ. Bà cũng không bỏ cuộc trong việc đánh dẹp kẻ hành ác kia và hành vi bán con gái cầu tiền tài của những người trong thành. Bà kiên trì rất lâu, mặc dù bị chửi mắng, đánh đập, nhưng bà không bỏ cuộc.

Dần dần bà có được sự giúp đỡ của rất nhiều người. Mọi người tặng lương thực cho bà, giúp bà xây nhà cửa, tặng thuốc chữa bệnh, thậm chí còn có người đứng ra tổ chức đội ngũ bảo vệ lão ni. Sau này, kẻ hành ác kia vì chịu nhiều áp lực nên đã chuyển đi khỏi thành Ninh An. Lão ni cảm thấy đáng tiếc bởi hắn ta chưa chịu sự trừng phạt đáng phải nhận. Lúc này, rất nhiều người trong thành đã thay đổi suy nghĩa, cảm thấy việc bán con gái cầu tiền của này chẳng vẻ vang gì. Mà vì lão ni không ngừng tố cáo lên trên, cuối cùng kinh động đến triều đình, nên thành Ninh An đón được một vị quan tốt đến, mang tới rất nhiều cơ hội làm việc cho người trong và ngoài thành. Phong tục của thành vì thế mà thay đổi.

Để cảm tạ những việc lão ni đã làm cho thành Ninh An, quan sai của thành đó liền xoay xở tiền bạc để xây một tòa am miếu cho bà. Lão ni đồng ý, thậm chí bà còn đích thân vẽ hình, đưa ra yêu cầu xây dựng. Bà nói am không cần lớn lắm, có thể dung thân là được, tượng Phật không cần đúc bằng vàng, từ bi sẽ linh hơn. Sáu vị cô nương lúc đầu được bà cứu đều không muốn rời đi, bọn họ bái làm môn hạ của lão ni, nương nhờ cửa Phật. Am Ninh Phúc cũng thành danh từ đây, trở thành am miếu được hương hỏa vượng nhất.

Miếu điện của am Ninh Phúc được xây trên địa đạo mật thất lúc đầu lão ni đào, lão ni tiêu tốn rất nhiều năm sửa sang, hoàn thiện địa đạo mật thất này, bà nhắc nhở các đệ tử, nếu có nữ tử gặp nạn, đến am miếu xin giúp đỡ,

https://thuviensach.vn

bất luận thế nào cũng nhất định phải thu giữ. Nếu không có sức để đối kháng với kẻ ác, thì hãy làm giống như bà, giấu nữ tử gặp nạn xuống mật thất, bảo vệ họ bình an. Cứ như vậy mật thất này liền được truyền lại từ đời này sang đời khác. Để mật thất này thực sự hữu dụng, các đời trụ trì am Ninh Phúc đều rất ít khi nói tới chuyện này, chỉ truyền chuyện địa đạo mật thất này cho một số vị đệ tử. Nhưng dù sao đây cũng chẳng phải bí mật to lớn gì, không phải là không có người biết.

Nhiễm Phi Trạch biết dưới am miếu này có mật đạo, vì đây là nơi Tô Tiểu Bồi lựa chọn. Nàng nói âm "phật" này ở quê hương nàng có ý nghĩa là số "bốn", Đỗ Thành Minh nhất định sẽ tìm một nơi tiến hành vụ án thứ tư của hắn, so với việc để hắn chọn, chi bằng để nàng chọn. Nàng đã đến mấy tự miếu, thăm dò cả miếu và người, cuối cùng am Ninh Phúc trở thành lựa chọn hàng đầu của nàng. Nàng mượn lúc bái phật ở am Ninh Phúc để nói chuyện với trụ trì về ý định muốn mượn quý địa bắt ác tặc. Trụ trì biết nàng là nữ sư gia tóc ngắn, mặc y phục nho sinh đội mũ, bị liên lụy vào một vụ án bắt cóc tiểu cô nương con gái người thợ săn ở ngoại thành, vì thế trụ trì rất tín nhiệm Tô Tiểu Bồi, sau khi nghe chuyện về tên hung thủ thần bí liên tiếp giết hại ba nữ tử và còn muốn tiếp tục giết chóc, bà đã nói ra bốn chữ: "Nghĩa bất dung từ[(1)]."

(1) Về mặt đạo nghĩa không cho phép từ chối.

Thế là mọi việc liền được lặng lẽ tiến hành, các sư tỷ muội của Minh Tú phái giả trang thành cô tử, phân chia trong mấy ngày dần thay thế các đệ tử trong am, cuối cùng cô tử thật sự chỉ còn lại trụ trì và mấy vị đại đệ tử tin cậy được. Lần này Minh Tú phái dốc toàn lực tương trợ, các đệ tử phải vất vả đội mũ che đầu, học tụng kinh, học cử chỉ động tác của các cô tử, học quy củ hành sự trong am, đã che giấu được hết các hương khách đến am, mọi người còn tưởng họ là nhóm cô tử ở am miếu khác chuyển đến. Bọn họ giả trang mai phục, cho đến khi đám cướp chiếm lĩnh am Ninh Phúc.

Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch ầm ĩ một trận trong phủ nha chính là muốn để tai mắt của Đỗ Thành Minh đi báo cho hắn biết, cô muốn tìm tự

https://thuviensach.vn

miếu linh nghiệm cầu Phật, cô muốn về nhà. Cô đã trải sẵn cho Đỗ Thành Minh một con đường, bằng cách thường xuyên đến am Ninh Phúc, lần sau ở lại lâu hơn lần trước, chắn chắn Đỗ Thành Minh biết. Nếu hắn muốn tìm một chữ "four" để đả kích, giày vò Tô Tiểu Bồi, thì am Ninh Phúc mà Tô Tiểu Bồi thường đến, đã có một tình cảm nhất định chắc chắn sẽ là lựa chọn hàng đầu của hắn. Cứ coi như hắn phát hiện ra ý đồ của Tô Tiểu Bồi thì hắn vẫn sẽ lựa chọn nơi này. Bởi hắn thích cảm giác kích thích của việc khiêu chiến.

Nhiễm Phi Trạch nghe Tô Tiểu Bồi nói trong am miếu có địa đạo mật thất, chàng cũng xem qua bản đồ, nhưng chỗ đặt quan tài của Tô Tiểu Bồi không hề thông với mật đạo, hơn nữa còn cách một khoảng khá xa, cho nên lúc đó chàng không hề nghĩ đến điều này, Tô Tiểu Bồi chắc cũng không nghĩ đến. Suy nghĩ của Đỗ Thành Minh thực sự đã vượt ra ngoài dự liệu của bọn họ. Chứng tỏ đường mật đạo thêm ra này đã được hắn chuẩn bị sau khi chọn ngôi miếu này làm nơi gây án.

Nhiễm Phi Trạch men theo địa đạo mà đi, địa đạo mới được đào, vòng vèo lắt léo, bốn vách không bằng phẳng, đường lúc rộng lúc hẹp, dưới chân cũng mấp mô, không có đường nhánh, cả con đường thông thẳng đến điểm cuối. Nhiễm Phi Trạch cố gắng giữ bình tĩnh, đánh ống mồi lửa lên soi đường, chàng đi thẳng một mạch, cuối cùng nhìn thấy ánh sáng lờ mờ phía trước. Chàng chăm chú lắng nghe động tĩnh, không có bất cứ âm thanh nào, liền sải bước qua đó, vén bụi cỏ, cành cây ở cửa hang, thò đầu ra nhìn, đã là bên ngoài am viện rồi.

Nhiễm Phi Trạch nhảy ra ngoài, nhanh chóng chạy một vòng xung quanh, tìm kiếm một hồi lâu, không thấy dấu vết khả nghi nào. Lúc này Tiêu Kỳ đưa người chạy đến. "Phi Trạch, gay go rồi, những kẻ bịt mặt đó đang đánh nhau thì bỗng thất khiếu chảy máu, chết rồi. Ta đã kiểm tra, tất cả bọn chúng đều đã trúng độc. Một khi động võ, sẽ thúc đẩy độc tính bùng phát."

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch gật đầu. Bây giờ chẳng có gì có thể khiến chàng kinh ngạc, hoặc có thể nói chàng đã thành công trong việc cưỡng ép bản thân mình phải thật bình tĩnh. Lúc trước còn đang đoán xem Đỗ Thành Minh làm thế nào để khiến những tên cướp này an toàn rút lui, hoặc bị bắt cũng không khai ra hắn, đến giờ chàng cũng có đáp án, hắn căn bản không có dự định để những kẻ này toàn thân rút lui, hắn sẽ tiêu diệt sạch bọn chúng.

"Đã gỡ vải bịt mặt của tất cả bọn chúng, không phát hiện ra Đỗ Thành Minh."

Nhiễm Phi Trạch gật đầu, đương nhiên không thể có hắn, Đỗ Thành Mình sẽ không lẫn trong đám người này đánh giết với bọn họ.

"Nhân lúc có mấy tên chưa chết, ta đã bức hỏi được mấy câu. Tên cầm đầu đó nói bọn chúng không hề biết Đỗ Thành Minh đã đi đâu. Lúc đầu hắn cũng bịt mặt, đưa ra chủ ý dặn dò bọn chúng làm xong thì liền đi luôn. Những điều khác, không có cơ hội hỏi, bọn chúng chết cả rồi. Tiêu Kỳ nhìn quanh, lại nói: "Địa đạo đó thông đến chỗ này sao? Hắn đã bắt cóc Tô Tiểu Bồi rồi à?" Y quay người, nói với đệ tử môn hạ: "Nhanh chóng tản ra truy đuổi, tìm được thì phát tín hiệu." Mấy người nhanh chóng tản đi.

Nhiễm Phi Trạch lại lắc đầu, chàng quay người chạy vào trong am miếu. Tiêu Kỳ vội vã bám theo: "Sao vậy, huynh không đuổi theo sao?"

"Hắn chưa hề rời đi, hắn còn ở trong am."

Tư Mã Uyển Như xác định đúng là có kẻ bám đuôi nàng ta, nàng ta tăng tốc, giống như muốn đi đường tắt, rẽ vào trong một con ngõ nhỏ. Trong ngõ không có người, Tư Mã Uyển Như bắt đầu chạy, rẽ sang một lối khác, dừng lại sau một bức tường, nàng ta nghe thấy có tiếng bước chân chạy vội, thò đầu ra nhìn, không thấy ai, sau đó nàng ta đi tiếp, lúc này chợt phát hiện có kẻ đứng chặn ở phái trước cách đó không xa. Kẻ đó bịt mặt, tay cầm đao. Tư Mã Uyển Như quay người lại nhìn, phía sau cũng có người bịt mặt, lăm lăm cây kiếm trong tay.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Uyển Như "hừ" lạnh một tiếng. "Các người có ý gì chứ?"

Kẻ cầm kiếm tiến lên phái trước mấy bước. "Nếu không muốn bị thương thì hãy ngoan ngoãn đi theo bọn ta."

"Nếu không đi thì sao?"

Hai kẻ đó tiến sát đến. "Không phải ngươi quyết là được."

Tư Mã Uyển Như cười lạnh, quăng bọc vải trên tay đi, rút trường kiếm, bày ra tư thế sẵn sàng, lớn tiếng quát: "Nếu không muốn bị thương thì hãy ngoan ngoãn bó tay chịu trói."

Hai kẻ đó cười khẩy. "Dựa vào ngươi sao?" Nói xong liền nhào đến. Tư Mã Uyển Như gảy mũi kiếm, mở cánh tay để chưởng, lao qua đó. Lúc này từ bốn phía có vài người xông ra, những tiếng gươm đao vun vút chém về phía hai kẻ bịt mặt. Một thiếu niên trong số đó hét lên: "Tư Mã cô nương, ta là Quý Gia Văn của Huyền Thanh phái, bọn ta đến bảo vệ cô nương."

Một người bên cạnh quát: "Thập Bát, cậu là đồ đần độn, lúc này còn cần cậu giải thích sao!"

Tư Mã Uyển Như không kìm được khẽ cười, nàng ta biết bên cạnh có người bảo vệ, cũng làm theo kế hoạch đã an bài, nếu có kẻ muốn hạ thủ với nàng ta thì hãy dẫn dụ đến chỗ khuất, mọi người cùng hợp lực bắt người về thẩm tra kẻ chủ mưu. Thiều niên này lại ngốc nghếch báo thân phận thật, đúng là thú vị. Nàng ta nói: "Đa tạ chư vị đại hiệp!" Lúc đó bất chợt nhìn thất Thường Quân ở bên cạnh không hề nói tiếng nào, chỉ chắn trước mặt nàng ta gắng sức chống địch, nụ cười của nàng ta đông cứng lại, liền quay đầu đi hướng khác.

Lúc này, Tô Tiểu Bồi cũng rất muốn quay đầu đi, cô thực sự không muốn nhìn thấy nụ cười buồn nôn kia của Đỗ Thành Minh. Trước đó ở trong quan tài, cô đang cố tập trung tinh thần phân tích vụ án để không còn cảm thấy sợ hãi nữa thì đột nhiên nghe thấy bên vách quan tài có tiếng loạt xoạt, cô sợ đến mức lật người sang bên, nhìn chằm chằm vào thành ván đó,

https://thuviensach.vn

đột nhiên nghe thấy một tiếng "khậc", miếng thành ván bị tháo rời, đôi mắt của Đỗ Thành Minh hiện ra.

Đỗ Thành Minh ra tay rất nhanh, thoắt cái đã bịt chặt miệng cô. Tô Tiểu Bồi cố gắng thả lỏng thân thể, giả vờ mất sức. "Vẫn còn tỉnh cơ à!" Hắn nói câu này khiến Tô Tiểu Bồi hiểu ra được thứ mùi là lạ lúc trước ngửi thấy đúng là có chút kỳ quái.

Cô không có ý thử vật lộn, chỉ chớp chớp mắt, nhìn sang Đỗ Thành Minh. Đỗ Thành Minh quan sát hồi lâu rồi lôi cô xuống. "Xem ra phân lượng chưa đủ, vẫn đủ tỉnh táo, như thế này càng tốt." Hắn ghép tấm ván quan tài lại, sau đó dìu Tô Tiểu Bồi đi trong địa đạo. Tô Tiểu Bồi cố giả vờ dựa hẳn vào tay hắn, muốn hắn cảm thấy mình thực sự có trúng thuốc mê. Cô không giãy giụa, không nói chuyện, để mặc hắn đưa đi.

Trong địa đạo rất tối, Đỗ Thành Minh không đánh lửa, Tô Tiểu Bồi chẳng nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy sau khi rẽ qua hai lối, hắn mở một bức tường chắn, sau đó, cô bị ném vào trong. Bên trong là một địa đạo khác, trên tường có treo đèn dầu nhỏ, nhờ ánh sáng đó, Tô Tiểu Bồi nhìn thấy Đỗ Thành Minh lại ghép đoạn tường đó lại. Hắn quay đầu nhìn thấy ánh mắt của cô, cười cười. "Hang tối om om, ai có thể chú ý đến trên tường có còn cửa?"

Tô Tiểu Bồi không trả lời, cô nằm trên mặt đất, dáng vẻ không còn chút sức lực bò dậy nữa. Đỗ Thành Minh đỡ cô lên, dìu cô tiếp tục đi. Lại rẽ lần nữa, lại sờ được một cánh cửa ẩn ở bên tường, hắn đẩy mở, lại ném cô vào trong.

Lần này vì có chút ánh sáng nên Tô Tiểu Bồi nhìn ra được, cửa đó thực ra chỉ là dùng đất bôi lên trên tấm gỗ, đóng vào tường, tự nhiên hòa vào thành một với bức tường, rất đơn giản, nhưng trong bóng tối, thực sự rất khó chú ý tới.

Tô Tiểu Bồi lại bị lôi dậy, đi sâu hơn vào bên trong. Hai bên địa đạo đều treo những ngọn đèn dầu nhỏ, mọi thứ đã sáng tỏ hơn nhiều. Mặt tường,

https://thuviensach.vn

mặt đất đều được lát gạch, dường như nơi này mới được tu sửa lại. Tô Tiểu Bồi biết, đây nhất định là địa đao mật thất vốn có trong am.

Đỗ Thành Minh dìu cô đi một đoạn dài, địa đạo dưới lòng đất này khá phức tạp, nhưng hắn có vẻ rất thông thạo đường đi. Đến một gian mật thất lớn, đi vào trong, Đỗ Thành Minh đẩy mở tấm vách che, ném Tô Tiểu Bồi vào trong.

Tô Tiểu Bồi nhìn quanh một vòng, căn phòng này rất hẹp, chỉ có một chiếc bàn nhỏ cùng hai chiếc ghế, trên mặt bàn bày bộ ấm trà.

Đỗ Thành Minh kéo Tô Tiểu Bồi dậy, ném cô lên trên một chiếc ghế. Hắn nhìn cô hồi lâu, đột nhiên cười lớn. “Ngươi không trúng thuốc mê.’

Tô Tiểu Bồi chớp chớp mắt, đáp lại ánh nhìn của Đỗ Thành Minh, sau đó cô ngồi thẳng dậy.

Đỗ Thành Minh cất tiếng cười ha hả, hắn ngồi vào chiếc ghế còn lại, nhìn sang Tô Tiểu Bồi: “Biết ta làm thế nào phát giác ra không? Trước đó, quả là ngươi giả vờ rất giống, nhưng bây giờ ánh sáng rõ hơn rồi, khi ta ném ngươi lên ghế, để không bị ngã, ngươi đã hơi chống đỡ thân thể. Tô Tiểu Bồi, ngươi xem, con người chính là như vậy, bản năng chi phối tất cả, trong lòng ngươi biết ngã xuống sẽ đau, cho nên bản năng của ngươi đã nhanh hơn cả đầu óc. Nó khiến ngươi lộ ra sơ hở.”

“Lộ ra thì sao chứ? Đâu phải chuyện gì quá lớn. Ta có trúng thuốc mê của ngươi hay không, cũng chẳng ảnh hưởng mấy đến thế cục mà ngươi bày ra.” Tô Tiểu Bồi không giả vờ nữa, ngữ khí rất khí thế.

“Cũng đúng.” Đỗ Thành Minh cười cười, rót cho mình một cốc trà. “Đúng là ảnh hưởng không lớn. Trên thực tế, thuốc mê đó chỉ là để ngăn chặn ngươi giãy giụa, gào khóc trong quan tài gây phiền phức mà thôi. Ta định sau khi đưa ngươi đến đây rồi thì sẽ cho ngươi uống thuốc giải, ngươi có tỉnh táo thì lạc thú của ta sẽ lớn hơn.”

Lạc thú? Thật là biến thái. Tô Tiểu Bồi lạnh lùng nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành Minh uống hớp trà rồi hỏi cô: "Ngươi không trúng thuốc mê thì vì sao không vật lộn kêu cứu, cứ mặc kệ ta đưa ngươi đi?"

"Ngươi không cho ta cơ hội." Việc đầu tiên hắn đưa tay ra chính là bịt chặt miệng cô. Tô Tiểu Bồi nhìn hắn chằm chằm. "Ta sợ ngươi sẽ giết ta ngay lúc đó, vì ta còn muốn có cơ hội để công bố cho mọi người hành vi xấu xa của ngươi."

Đỗ Thành Minh cười. "Cơ hội? Ngươi cảm thấy ngươi còn có cơ hội nào sao?" Hắn cụp mi mắt, ngón tay miết trên viền cốc, như thể đang cười khẽ ve vuốt một món đồ yêu thích.

"Đương nhiên ta có." Tô Tiểu Bồi bình tĩnh nói: "Chỉ sợ ngươi không còn cơ hội làm việc ác nữa rồi."

"Vậy sao?" Đỗ Thành Minh ngẩng mặt, mỉm cười với cô. "Ngươi muốn cản trở ta thế nào chứ?"

"Chắc ngươi đã phải phí chút tâm tư tìm lý do thuyết phục đám cướp kia, để bọn chúng tình nguyện dấn thân vào mạo hiểm. Chắc hẳn chúng đều là những người quen cũ thì mới tin ngươi như vậy. Đã là người quen cũ thì không thể nào không biết chút đầu mối về ngươi. Chỉ cần quan phủ bắt được bọn chúng, từ chỗ bọn chúng là có thể tra ra ngươi, ngươi không thoát khỏi liên quan đến chuyện cướp am này."

Đỗ Thành Minh lại chậm rãi cười: "Chuyện cướp am thì có liên quan gì đến các sự việc trước kia chứ? Không có thư tiếng Anh, không có mục tiêu cụ thể, thủ pháp và hình thức gây án hoàn toàn khác nhau, còn gì mà vụ án liên hoán chứ? Đám cướp lần này đưa ra yêu cầu đòi tiền chuộc, các vụ án trước đây chưa hề có. Lần này đám cướp sẽ giết sạch ba mươi lăm cô nương, còn trước đó chỉ có một người chết, ngươi xem, hoàn toàn khác nhau."

"Con tim chỉ có ba mươi bảy người ư?"

https://thuviensach.vn

“Không, ba mươi tám người. Lúc trước bị ngươi dụ thả ra hai người, sau khi ngươi nằm trong quan tài đủ một canh giờ, bọn chúng sẽ thả thêm một người nữa, còn lại là ba mươi lăm người. Ba mươi lăm người này sẽ không một ai sống sót.” Hắn nói một cách thản nhiên, như thể con số ba mươi lăm không phải mạng người, mà chỉ là hoa cỏ.

Tô Tiểu Bồi không nói gì.

Đỗ Thành Minh cười, nói: “Nói cái gì mà một canh giờ thả sáu người, ngươi thật thú vị, nhưng bọn chúng vẫn chỉ thả một người. Ngươi nghĩ xem, đám người ở bên ngoài am kia, vốn tưởng rằng lấy việc bị chôn sống để cứu lại sáu người, kết quả chỉ có một người sống sót, đám người đó phát hiện mình bị đùa bỡn rồi thì sẽ có biểu cảm thế nào? Nhưng bọn chúng sẽ chẳng có cách nào, bởi ngươi đã ở trong quan tài rồi, mà tính mạng con tin vẫn đang nằm trong tay bọn cướp, cho nên bọn chúng đành tiếp nhận việc đám cướp chỉ thả một người. Khá là bất lực phải không? Nhưng khi bọn chúng tự an ủi mình rằng thả một người cũng chẳng sao, ngươi vẫn còn cầm cự được, thời gian tiếp sau sẽ còn có cơ hôi, chính lúc đó bọn cướp quay lại căn phòng, lặng lẽ giết toàn bộ con tin. Đợi khi quan phủ biết được, không biết bọn chúng sẽ có biểu cảm thế nào nhỉ?”

Tô Tiểu Bồi trừng mắt lườm hắn, Đỗ Thành Minh mỉm cười khanh khách. “Tô Tiểu Bồi, trái tim con người thực sự rất thú vị. Hy vọng, thất vọng, lại hy vọng, sau đó tuyệt vọng.”

“Bọn chúng không lấy được tiền, giết người rồi, há chẳng phải tự cắt tài lộ của mình sao?”

“Chẳng phải vẫn còn có ngươi sao?” Đỗ Thành Minh cười đến mức khiến Tô Tiểu Bồi cảm thấy ớn lạnh. “Trước khi mọi việc kết thúc, ai có thể biết được con tin đã bị giết sạch? Nếu đám người bên ngoài thực sự chờ được đến canh giờ thứ hai, thì bọn cướp sẽ nói, bọn chúng quyết định không thả người ra nữa, trong tay bọn chúng có con tin, có ngươi, quan phủ mà không đưa tiền thì mỗi một canh giờ sẽ giết chết một người. Thế là, mọi

https://thuviensach.vn

người tiếp tục chờ đến canh giờ thứ ba, thời gian đến rồi, bọn chúng ném một thi thể ra ngoài. Đám người bên ngoài đó chỉ có thể giương mắt lên mà nhìn, tưởng tượng đến cảnh đau khổ, sợ hãi của con tin ở bên trong và cảnh ngươi nằm trong quan tài. À, Nhiễm Phi Trạch kia, hắn đối với ngươi rất tốt, không biết hắn có chịu nổi không nữa. Ngươi nói xem, là ngươi ở trong quan tài chịu đau khổ nhiều hơn, hay là hắn ở bên ngoài nhìn thấy vậy sẽ sốt ruột nhiều hơn?"

Tô Tiểu Bồi nghiến chặt răng, trong lòng hận đến cực điểm.

"Đúng rồi, có phải ngươi đang muốn hỏi, vì sao phải giết sạch trong cùng một lúc không? Rất đơn giản, vì ta không muốn để bọn chúng có cơ hội cứu được bất cứ người nào nữa, ba người trước đó là đủ rồi. Nếu bọn chúng động thủ tấn công vào cứu người trước, vốn tưởng rằng đã nắm chắc thắng lợi, nhưng xông vào trong chỉ thấy một căn phòng đầy thi thể, ngươi nói xem, khi đó bọn chúng sẽ có biểu cảm gì?"

"Ngươi là đồ biến thái!"

"Biến thái? Không, không, ngươi sai rồi, mỗi người đều có quyền được hưởng thụ niềm vui, có điều phương pháp để có được niềm vui của mọi người khác nhau. Mỗi một người, nếu như có biện pháp, có bản lĩnh thì có thể đạt được mong muốn của mình, vì sao lại không muốn chứ?"

Tô Tiểu Bồi không trả lời, chẳng có bất cứ lý lẽ nào nói được cùng với loại người biết thái này nữa rồi. Cô phản vấn: "Vậy chúng ta ở lại đây chờ đợi cái gì chứ?"

"Đợi nếm thành quả thắng lợi, chờ đợi an toàn thoát thân, chỉ ngươi và ta." Đỗ Thành Minh nhìn Tô Tiểu Bồi, nhìn đến mức khiến cô lạnh toát sống lưng. "Chỉ ngươi và ta." Hắn lặp lại một lượt nữa. "Người chết hết rồi, người đi hết rồi, chỉ còn lại ngươi và ta."

Trên mặt Đỗ Thành Minh hiện ra biểu cảm hạnh phúc. "Chỉ có hai người chúng ta, vậy sẽ có rất nhiều việc chúng ta có thể làm. Ví dụ, chúng

https://thuviensach.vn

ta có thể thử một chút, xem chuyên gia tâm lý học liệu có mắc chứng sợ hãi không. Ngươi biết phải khắc phục sự sợ hãi như thế nào rồi nhỉ, vậy thì ta phải nghĩ ra biện pháp phá giải sự khắc phục của ngươi. Ừm, còn việc gì đáng sợ hơn bị chôn trong quan tài không nhỉ? Đến khi đó chúng ta có thể thử xem sao. Ta cũng rất có hứng thú với việc làm thực nghiệm tâm lý học."

Hắn rất hứng thú với việc giày vò, ngược đãi người khác. Tô Tiểu Bồi bóp chặt cánh tay của mình, cố ép bản thân không được di chuyển, không được nhìn chằm chằm vào hắn vì cảm thấy quá buồn nôn.

Đỗ Thành Minh nhìn Tô Tiểu Bồi, mỉm cười. "Ngươi xem, chúng ta cũng coi như đã giao đấu mấy lần rồi, cứ đấu qua đấu lại trong bóng tối cũng chẳng có gì thú vị, không hấp dẫn chút nào, vẫn nên đối mặt như thế này thì tốt hơn. Ngươi nghĩ xem đến khi nào đám người bên ngoài kia mới phát hiện ra ngươi đã biến mất? Một canh giờ, hai canh giờ, hay còn lâu hơn? Ta đoán, quan sai thì không dám sốt ruột, chắc chắn vẫn là vị tráng sĩ kia của ngươi phát hiện ra. Thật đáng tiếc, ta không thể tận mắt nhìn thấy biểu cảm của Nhiễm Phi Trạch khi mở chiếc quan tài ra. Hắn là ngươi cũng rất muốn nhìn phải không? Cũng phải nói lại, chắc là ngươi không còn cơ hội để gặp lại hắn nữa rồi. Lần cuối cùng ngươi nhìn thấy hắn thì hắn đang làm gì vậy?"

Tô Tiểu Bồi không nói gì, nhưng trong đầu cô đã không tự chủ mà nghĩ theo lời hắn nói, lần cuối cô nhìn thấy Nhiễm Phi Trạch là khi cô bước vào trong quan tài, bóng dáng chàng đứng sừng sững ở nơi xa, đăm đăm nhìn về phía cô. Tô Tiểu Bồi dùng lực bóp ngón tay mình, nhắc nhở bản thân phải tập trung tinh thần.

Sự trầm mặc của Tô Tiểu Bồi không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của Đỗ Thành Minh, niềm hưng phấn của hắn vẫn còn rất cao, hắn tiếp tục nói: "Lần trước, ngươi biến mất trong căn phòng tràn ngập máu tươi, lần này, ngươi mất tích trong chiếc quan tài dưới đất, thú vị biết bao. Ngươi nói xem bọn chúng sẽ nghĩ như thế nào? À, yêu nữ kia lại không thấy đâu rồi. Ả lại chết rồi sao?" Hắn làm bộ làm tịch, dùng ngữ khí khoa trương để biểu diễn,

https://thuviensach.vn

sau đó ngừng lại. “Đáng lẽ ta nên chuẩn bị một thùng máu tươi, đổ vào trong quan tài để tăng cường hiệu quả thị giác mới phải, thật là đáng tiếc quá!”

“Tráng sĩ sẽ phát hiện ra được vấn đề của quan tài, chàng sẽ biết được ngươi đã bắt ta đi, chàng sẽ tìm được ta.” Cuối cùng Tô Tiểu Bồi cũng mở miệng.

“Bởi vì hắn biết bên dưới am miếu này có một địa đạo mật thất ư?” Đỗ Thành Minh cười. “Con đường này ta mới đào, thông ra ngoài am, nếu như hắn thực sự phát hiện ra được vấn đề của quan tài, men theo địa đạo đuổi thẳng một mạch thì sẽ chạy ra bên ngoài am. Ngươi nói xem, đuổi đến bên ngoài am rồi, lẽ nào hắn sẽ không nóng lòng gọi người lục soát các nơi, tìm kiếm tung tích của ta và ngươi ở khắp ngọn núi lớn này? Nơi đó đi xuống dưới là tiểu đạo, đi về phía bắc, thông đến quan đạo, hắn đuổi đến chỗ đó rồi thì biển người mênh mông, không biết phải tìm ngươi ở nơi đâu.”

Tô Tiểu Bồi hờ hững nói: “Chàng sẽ phát hiện ra trong rừng không có vết tích ngươi chạy trốn, chàng sẽ quay lại am tìm ta.”

Đỗ Thành Minh không cười nữa, hắn ngẫm nghĩ một lát, gật gật đầu, không thể thừa nhận đúng là có khả năng này. Tuy người bình thường sẽ làm việc dựa vào lẽ thông thường nhưng Nhiễm Phi Trạch biết đối thủ không tầm thường, có lẽ hắn thực sự sẽ gạt đi chuyện đuổi thẳng một mạch theo đường núi, mà quay lại cẩn thận quan sát dấu vết trong rừng. Nếu như hắn cõng một người, dấu chân chắc chắn sẽ in xuống hơi sâu, bùn lá cây bị giẫm qua, cành vụn bị đạp gãy, tỉ mỉ lục soát, chắc sẽ nhìn thấy. Nhưng hắn không đi qua đó, đương nhiên sẽ không lưu lại những dấu vết kia rồi.

“Chàng biết có địa đạo mật thất, chàng sẽ xuống dưới tìm ta, sẽ bắt ngươi lại.” Tô Tiểu Bồi lại nói.

Đỗ Thành Minh lại lắc đầu. “Hắn sẽ không tìm được.”

https://thuviensach.vn

“Chàng có thể tìm được, chàng thông minh hơn ngươi có thể tưởng tượng.”

“Vậy sao?” Đỗ Thành Minh cười. “Vậy chúng ta đợi đó xem. Dù sao thì cũng còn nhiều thời gian, canh giờ đầu tiên chắc sắp đến ngay đây thôi, chúng ta cứ đợi xem.” Hắn xoay người, lấy ra một chiếc đồng hồ cát thật lớn từ phía góc phòng, miệng của đồng hồ cát rất nhỏ, cát chảy rất chậm, nhưng phần cát ở trên còn lại không nhiều.

“Còn chuẩn bị đầy đủ đạo cụ nữa.” Tô Tiểu Bồi chế nhạo hắn. “Nào là quan tài, nào là đồng hồ cát, còn địa đạo nữa, ngươi vất vả rồi.”

“Chẳng dễ dàng gì, tiếp chiêu của ngươi trong khoảng thời gian ngắn như vậy, ta phải phí kha khá tâm tư mới xứng. Ngươi xem, chúng ta thật là có tâm tư tương thông. Ngươi liên tục chạy đến chỗ này, là muốn để ta lựa chọn nơi đây gây án, ta còn chuẩn bị bất ngờ cho ngươi, ngươi có vui không? Ngươi những tưởng ta vẫn chỉ giết một người giống như mấy lần trước, sau đó bày ở Phật tiền, nói cho ngươi biết đây là người thứ tư sao? No, No, No, như vậy thì quá thiếu tính sáng tạo rồi. Ta là người có óc sáng tạo, nhất định ta sẽ khiến ngươi không thể ngờ tới. Ngươi tìm đám bằng hữu giang hồ của Nhiễm Phi Trạch kia trong chừng nơi này, ta biết, ta đều nhìn thấy cả. Bọn chúng cải trang thực sự không giống lắm, làm gì có hán tử giang hồ nào lại đi qua đi lại xung quanh am ni cô. Ngươi cũng cân nhắc đến điểm này rồi phải không? Ngươi tưởng rằng ta sẽ cho người tìm một mục tiêu trong am này sau đó hạ thủ, người ta sai đi nhất định là hán tử, hoàn toàn không thích hợp với nơi này, cho nên sẽ dễ dàng nhận biết, như thế người của bọn ngươi chắc chắn sẽ nhìn ra được, từ đó mà phòng ngừa. Ta nói có đúng không?” Đỗ Thành Minh nhún vai. “Các ngươi trông chừng chặt như thế, chắc chắn ta sẽ không tiện tay, cho nên, ta đã đổi cách chơi. Không lén lút nữa, phái một nhóm cướp quang minh chính đại xông vào giết người, ngươi có từng nghĩ ta sẽ làm như thế này không?”

“Không hề.” Tô Tiểu Bồi lạnh tanh đáp.

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành Minh đắc ý cười, lại hỏi: "Ngươi có từng nghĩ tới việc ta sẽ đào địa đạo, làm cửa quan tài không?"

"Không hề."

"Vậy ngươi có muốn biết ta đã làm như thế nào không? Trong thời gian ngắn như vậy mà ta bố trí được hết những điều này, tránh được tai mắt ngươi, thậm chí còn khiến các cô tử trong am không phát giác ra được."

Tô Tiểu Bồi không nói gì, cô suy nghĩ một lát rồi thốt ra hai từ: "Công tượng[(2)]."

(2) Công nhân thủ công.

Hai mắt Đỗ Thành Minh sáng lên, hắn cất tiếng cười lớn. "Không sai, là công tượng. Tiểu Bồi, thời gian ngươi đến thế giới này không đủ dài, có vài sự việc ngươi vẫn không hiểu. Mỗi tòa am miếu đều cần phải tu sửa, bảo dưỡng, đặc biệt là dưới lòng đất ẩn giấu địa đạo mật thất giống như am Ninh Phúc này, thì càng phải thường xuyên kiểm tra, tu bổ. Ta chỉ cần lén lút nghe ngóng là có thể dò hỏi được công tượng nào làm những việc này. Không phải chỉ có trụ trì am miếu mới biết được bí mật dưới lòng đất, kỳ thực công tượng còn biết rõ ràng hơn. Đương nhiên muốn hỏi được những điều này từ miệng của công tượng thực không dễ dàng gì, để có thể khiến bọn họ giúp đỡ làm những thứ này cũng không dễ dàng, nhưng ai bảo ta là bổ đầu đại nhân chứ, thân mặc quan phục đeo bội đao, nói với bọn họ về sự hung hiểm, nguy cấp của vụ án giết người hàng loạt, quan phủ cần gấp rút bí mật xử trí, bọn họ liền tin ngay. Bọn họ không những giúp ta đào mật đạo, còn nguyện ý rời nhà ở lại trong núi, để đảm bảo giữ bí mật."

Tô Tiểu Bồi không nhịn được nữa, nhắm mắt lại, chắc chắn những công tượng đó, hôm nay đã bỏ mạng nơi hoàng tuyền rồi.

"Ngươi rất hiểu ta." Đỗ Thành Minh nhìn thấy biểu cảm yếu đuối của cô thì tỏ ra vô cùng vui vẻ. "Chuyện giết người diệt khẩu này không phải quá khó."

https://thuviensach.vn

“Không phải ngươi muốn giết ai thì đều có thể giết được.” Tô Tiểu Bồi nghiêm giọng nói.

“Vậy sao?” Đỗ Thành Minh dịu dàng mỉm cười. “Ngươi nói thử xem, ví dụ như ai nhỉ? Ta rất thích việc có tính thách thức.”

Tô Tiểu Bồi liếc nhìn đồng hồ cát, vẫn còn thời gian, cô phải cố giữ bình tĩnh, tránh để hắn tiếp tục giờ chiêu trò, nếu hắn biết được việc cô đã kịp thời khắc phục nhược điểm trong sự an bài của mình thì đó chẳng phải việc tốt đẹp gì đối với cô. Cô không đáp lại lời hắn, chỉ nói châm chọc: “Cái gọi là thích những việc có tính thách thức, chính là ra tay sát hại hết những người cản trở ngươi sao?”

“Chẳng phải ta chưa giết ngươi sao?” Hắn phản vấn. “Ta muốn giữ ngươi lại, để ngươi thách thức ta. Như vậy mới có lạc thú. Nhưng mà La Linh Nhi không hiểu chuyện, ta vừa mới liên lạc được với ngươi, đúng lúc hứng chí lên cao, ả ta lại làm hỏng chuyện. Nhưng cuối cùng ngươi đã quay lại, điều này thực sự khiến ta vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Ta vốn nghĩ ngươi không còn nữa thì đi tìm Nhiễm Phi Trạch kia chơi, dáng vẻ của hắn dường như cũng rất thú vị. Ta mượn cái chết của La Linh Nhi, móc nối với Tần Đức Chính, lại dùng ông ta cùng đi tìm Nhiễm Phi Trạch, ta muốn xem xem hắn có biểu cảm gì khi nghe thấy tin tức ngươi chết, nếu như phản ứng của hắn khiến ta hài lòng, vậy thì ta sẽ chơi với hắn vài chiêu, nhưng cuối cùng lại nhìn thấy… ngươi. Nhắc mới nhớ, ngươi làm thế nào quay lại được? La Linh Nhi đã giết ngươi rồi cơ mà, điều này không thể sai được.”

“Ngươi là ai?” Tô Tiểu Bồi không trả lời hắn mà tiếp tục hỏi.

Đỗ Thành Minh cũng không trả lời cô, nhìn chằm chằm vào cô một hồi lâu, rồi lại cười. “Đây chính là chỗ thú vị, Tiểu Bồi. Chúng ta đều có bí mật, đều có điểm thu hút đối phương phải chú ý.”

Tô Tiểu Bồi không nói gì. Cô đang khắc chế bản thân mình. Cô biết sách lược nói chuyện, nội dung nói chuyện, thậm chí cả tốc độ nói cũng là

https://thuviensach.vn

một trong những thủ đoạn. Cô phải trấn tĩnh, hắn đang ở trước mặt cô, cô phải tập trung tinh thần, cô bắt buộc phải thắng.

Đỗ Thành Minh thấy Tô Tiểu Bồi không trả lời, cũng trầm mặc hồi lâu, sau đó nói: "Ta cũng không sốt ruột, Tiểu Bồi, ta biết ngươi đang nghĩ gì, ta biết ngươi muốn làm gì, nhưng những thứ đó đều vô dụng." Hắn nở nụ cười, tương đối tự tin. "Thực sự vô dụng."

Tô Tiểu Bồi rất bình tĩnh, cô cũng mỉm cười với hắn.

Trận đấu quanh đi quẩn lại chỉ có trầm mặc và mỉm cười.

Cuối cùng là Tô Tiểu Bồi mở lời trước: "Ngươi là ai?"

Đỗ Thành Minh cười, Tô Tiểu Bồi lên tiếng trước khiến hắn cảm thấy mình đã nắm một phần thắng nho nhỏ. Hắn nói: "Khi ta vừa đến nơi đây, suýt chút nữa cho rằng mình đã điên rồi, chỗ này là chỗ quái nào chứ, không phải là bất cứ triều đại nào trong lịch sử, không phải là ảo tưởng hư cấu, mà ta cũng không phải đầu thai tái sinh, mà là…" Hắn hơi nghiêng đầu ngẫm nghĩ. "…. Đã trùng sinh, biến thành một người khác, nhưng ta vẫn là ta, thậm chí còn tốt hơn, ta biết võ công, có quan chức, có rất nhiều thứ có thể dùng được. Đương nhiên để thích ứng được với những điều này, ta cũng phải hao phí một chút thời gian, nhưng chữ viết bằng bút lông của ta không tệ, điểm này chắc là mạnh hơn ngươi nhiều, nếu không thì thực sự không biết giải thích tại sao sau một trận bạo bệnh, bảo toàn được tính mạng nhưng chữ viết lại trở nên quá xấu."

"Ở thế giới bên kia, tại sao ngươi lại qua đời?" Tô Tiểu Bồi hỏi, thầm ghi nhớ những đặc điểm về hắn: đã học thư pháp, hiểu tâm lý học, đã tử vong.

Đỗ Thành Minh vẫn không đáp mà tiếp tục nói: "Ta luôn cho rằng mình là người đặc biệt nhất trong thế giới này, cho nên ta có cảm giác cô độc. Ta đã làm rất nhiều việc, ta dạy cho rất nhiều người phải tìm kiếm lạc thú như thế nào, giải phóng tiềm năng và dục vọng của mình ra sao, ta đã thành

https://thuviensach.vn

công, giống hệt như lúc ban đầu. Có điều những việc kích thích không phải ngày nào cũng có, ta luôn có cảm giác buồn bực. Mãi cho đến một ngày, ta nhận được tin, nói có một cô nương cổ quái, tóc ngắn, khẩu âm quái dị, nói năng lộn xộn. Nàng ta còn giúp quan phủ phá được một vụ án ở tiểu trấn, nàng ta có nói một từ với cô nương bị hại trong vụ án, đó là hội chứng Stockholm. Nàng ta còn vẽ ra chân dung tâm lý hung thủ của vụ án cưỡng hiếp, giết người hàng loạt."

"Lưu Hưởng."

"Đúng, là Lưu Hưởng chuyển tin cho ta. Hắn không thể nhớ rõ được từ kia, hắn chỉ viết đó là chứng "sơ hôm" gì đó. Nhưng ta vừa nhìn là biết ngay, rốt cuộc ta đã có bạn đồng hành. Ngươi không biết ta hưng phân như thế nào đâu, tâm lý học là môn khoa học hết sức thú vị, ta vẫn luôn hứng thú với nó. Sau này ta mới biết hóa ra lại là ngươi."

"Ngươi đã từng gặp ta? Ngươi quen biết ta sao? Ngươi là ai?" Tô Tiểu Bồi hỏi tiếp.

Đỗ Thành Minh lắc đầu. "Có chút cảm giác thần bí, sẽ tăng thêm lạc thú giữa chúng ta. Chính là giống như lúc ta viết bức thư bằng tiếng Anh kia cho ngươi, ngươi lại không biết việc này do ai làm. Đúng rồi, Trình Giang Dực kia là ai chứ, một người đồng hành khác ư?"

Tô Tiểu Bồi phớt lờ câu hỏi của hắn, không trả lời. Đỗ Thành Minh lại hỏi tiếp: "Ngươi làm sao biết được đó là ta?"

Tô Tiểu Bồi không đáp. Đỗ Thành Minh cười cười, rót cho mình và cô mỗi người một cốc trà. "Không cần đề phòng ta quá như thế, ta sẽ không đi đâu cả, sẽ ngồi lại đây với ngươi. Chúng ta phải ngồi ở đây rất lâu, vì thế không nói chuyện thì thời gian sẽ trôi qua rất chậm."

Hắn quả thật rất giỏi dỗ dành, lừa gạt, Tô Tiểu Bồi nghĩ, đáng tiếc cô không trúng chiêu này. Cô cụp mi mắt, dường như suy tư một hồi, phản vấn hắn: "Còn ngươi? Làm sao ngươi biết được ta hoài nghi ngươi?"

https://thuviensach.vn

“Cảm giác. Hoặc nên nói là trực giác. Dùng lời của cảnh sát chính nghĩa các ngươi mà nói, đó chính là trực giác của tội phạm.”

“Vẫn rất kiêu ngạo?” Tô Tiểu Bồi lại châm biếm hắn.

“Ghét cái ác như kẻ thù à, Tiểu Bồi” Đỗ Thành Minh nói với giọng nhẹ nhàng, ngữ điệu như thể đang dỗ dành trẻ con, Tô Tiểu Bồi thấy toàn thân nổi da ga, thật là buồn nôn quá sức chịu đựng.

“Nói nghe có vẻ như là ngươi rất hiểu ta vậy.”

“Ta hiểu rất rõ.”

“Hiểu rõ bao nhiêu?”

Đỗ Thành Minh cười. “Ta biết mục đích của người, ngươi là muốn từ góc độ ta làm thế nào biết được ngươi hiểu về ta để suy đoán ra thân phận của ta.”

“Chẳng phải ngươi thích thách thức sao?”

Đỗ Thành Minh cười ha hả. “Ta cũng rất muốn biết rốt cuộc ngươi đã làm thế nào?”

“Ngươi đang nói tới chuyện chết đi sống lại sao?”

“Đúng.”

Tô Tiểu Bồi cũng cười. “Bản lĩnh người xuyên không chúng ta đều có, ngươi không biết sao?”

Nụ cười của Đỗ Thành Minh dần thu lại, hắn chằm chằm nhìn vào Tô Tiểu Bồi hồi lâu, Tô Tiểu Bồi nhìn trả hắn. Qua một lúc lâu, hắn đột nhiên chuyển dời ánh mắt, nhìn sang chiếc đồng hồ cát, dịu giọng nói: “Bảo bối à, đến giờ rồi!”

Tô Tiểu Bồi cũng nhìn sang chiếc đồng hồ cát đó, nhúm cát nhỏ cuối cùng đang rơi xuống.

https://thuviensach.vn

“Bây giờ chắc bọn chúng đã phóng thích con tin rồi. Chỉ thả một người.” Hắn nhấn mạnh lại số lượng, trong mắt ánh lên sự đắc ý.

“Lúc này chắc tráng sĩ đã phát hiện ra vẫn đề rồi, các ngươi thừa biết hủy lời hứa sẽ khiến chàng tức giận mà vẫn còn làm như thế, chứng tỏ ngươi đã chẳng còn chút lo ngại gì nữa.” Tô Tiểu Bồi nói với giọng lạnh lùng.

“Vậy sao? Vậy hắn sẽ làm thế nào?”

“Chàng sẽ bắt toàn bộ bọn cướp lại, phát hiện ra điểm khác lạ trong quan tài, sau đó chàng sẽ tìm đến ta.”

“Làm thế nào bắt được vậy? Trong các viện tử đều có con tin, trước khi các quan sai xông đến, những tên cướp đó đã giết toàn bộ con tin rồi.”

Tô Tiểu Bồi nhìn Đỗ Thành Minh, không nói một lời, vẻ đắc ý trong mắt Đỗ Thành Minh cuối cùng đã thu nhỏ lại. “Làm thế nào bắt được chứ?” Hắn lại hỏi.

“Ngươi đúng là rất coi thường nữ nhân.” Tô Tiểu Bồi thong thả nói: “Trong tất cả các vụ án ngươi chỉ đạo, nữ nhân hoặc là người bị hại, hoặc trở thành công cụ. Ngươi có một khuyết điểm, ngươi đã giết thê tử của mình, không muốn đi thăm con gái, bên cạnh ngươi cũng không có nữ nhân. Ta đã quan sát ngươi, khi ở trấn Võ, mỗi khi có nữ giới xuất hiện, qua đường cũng vậy, nha đầu cũng vậy, nữ đệ tử trong môn phái võ lâm cũng vậy, ngươi không hề nhìn thẳng mà tỉ mỉ quan sát người ta, ngươi sợ nhìn thẳng vào họ sao? Sự khinh thường lộ ra trong mắt ngươi thực chất chính là sự sợ hãi, ngươi không biết sao?”

“Bây giờ ta đang nhìn thẳng vào ngươi, ta vẫn luôn nhìn ngươi. Từ thành Ninh An đến trấn Võ, từ thế giới bên kia đến thế giới bên này, Tô Tiểu Bồi, ngươi đừng tự cho mình là đúng.” Đỗ Thành Minh bị kích động, trở nên tức giận, nhưng nói xong những lời này, phát hiện ra sự thất thố của

https://thuviensach.vn

mình, hắn liền ngậm miệng lại, Tô Tiểu Bồi nhìn ra được là hắn đang khắc chế bản thân.

Ở thời hiện đại, hắn đã quan sát cô rồi ư? Tô Tiểu Bồi thầm ghi nhớ. Cô tiếp tục nói: "Vì chứng bệnh này mà ngươi luôn theo dõi sát sao bằng hữu các phái giang hồ bên cạnh tráng sĩ, nhưng lại không hề chú ý đến môn phái nữ trong giang hồ. Ngươi có thể quan sát được các hán tử đại hiệp giám sát ở bên ngoài am, nhưng không lưu ý đến việc ni cô trong am đã đổi người rồi."

Đỗ Thành Minh hơi sững sờ, nhưng rất nhanh đã lại cười. "Rất tốt, Tiểu Bồi, ngươi dùng an bài bên ngoài am thu hút sự chú ý của ta nhưng lại động tay chân bên trong am. Ta thực là đã sơ suất rồi, đúng là ta không hề coi các cô tử đó ra gì." Hắn nhún vai, ngữ khí nhấn mạnh: "Bọn họ không quan trọng."

"Bọn họ sẽ bắt được tất cả bọn cướp, sau đó tráng sĩ sẽ đến tìm ta. Bọn cướp sẽ khai ra ngươi, ngươi phải gánh vụ án này, các vụ án trước đó cũng được thẩm tra lại. Dùng một từ mà tội phạm các người đã rất quen thuộc, đây gọi là thuận dây lần dưa."

Đỗ Thành Minh cười ha hả. "Đáng tiếc dây này đứt rồi, không lần tới dưa được. Ngươi muốn để bọn cướp chỉ nhận ra ta thôi sao? Chỉ cần hễ bọn ngươi động thủ với đám cướp, chất độc trong cơ thể bọn chúng sẽ phát tác, thứ các ngươi có thể bắt được chỉ là thi thể thôi."

Tô Tiểu Bồi ngẩn ra, Đỗ Thành Minh nhìn cô, cười. "Ta đã nói rồi, chuyện giết người diệt khẩu này chẳng có gì là quá khó. Cứ coi như các ngươi không động thủ với bọn chúng, đợi bọn chúng giết hết con tin rồi, không đến một canh giờ sau cũng sẽ bị độc phát mà mất mạng thôi. Bất luận thế nào, các ngươi cũng chẳng thể khiến bọn chúng khai ra ta được."

Hắn có thể tàn nhẫn, độc ác như thế ư? Tô Tiểu Bồi thực không thể lường trước, cô không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

“Xem ra ván này chúng ta ngang cơ rồi.” Vẻ mặt Đỗ Thành Minh cũng trở nên nghiêm túc. “Cục diện máu chảy thành sông mà ta mong chờ sẽ không xuất hiện, con tin không chết, ta không vui chút nào. Nhưng không còn nhân chứng nữa, ta cũng không coi là thua, không biết phía sau còn chuyện gì xảy ra nữa đây? Nhiễm Phi Trạch sẽ đến tìm ngươi ư?”

“Đúng.”

Đỗ Thành Minh nói: “Vậy chúng ta cứ chờ xem”

Tô Tiểu Bồi không đáp, chỉ tỏ vẻ đợi thì đợi. Đỗ Thành Minh nhìn cô, cười. “Ngươi có lòng tin như thế này, thực khiến ta căng thẳng đó.”

“Vậy sao?”

“Ngươi nói xem, phải làm thế nào ngươi mới tự nguyện ngoan ngoãn đi theo ta, không để ý đến tên Nhiễm Phi Trạch kia nữa?”

Tô Tiểu Bồi không nói, cô có chết cũng sẽ không đi cùng hắn.

“Nếu như trong tay ta có bằng hữu của ngươi, có người ngươi quan tâm thì sao? Liệu ngươi có nghe lời không?”

“Tư Mã cô nương sao?” Tô Tiểu Bồi phản vấn.

Đỗ Thành Minh hơi sững sờ, sau đó cười ha hả. “Nói như vậy thì nhất định là ngươi đã có đề phòng rồi. Haizz, thật đáng tiếc, xem ra chiêu này của ta không còn hữu dụng nữa.”

“Nàng ấy không cùng các sư tỷ muội đồng môn của mình vào trong am tương trợ, chính là để đề phòng ngươi từ chỗ nàng ấy mà phát giác ra. Nàng ấy giả quỷ dọa dẫm Lưu Hưởng, ngươi giết Lưu Hưởng, đương nhiên đã biết nàng ấy có liên quan, cho nên bọn ta đề phòng điểm này chuẩn xác không sai.” Tô Tiểu Bồi quan sát biểu cảm của hắn. “Ngươi phái người đi bắt nàng ấy phải không? Người ngươi phái đi cũng bị ngươi lừa cho uống thuốc độc rồi sao?”

https://thuviensach.vn

“Điều đó thì không.” Đỗ Thành Minh khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn suy tư. “Điều này dường như có chút phiền phức nho nhỏ.”

Tô Tiểu Bồi không dám sơ suất, cô đợi Đỗ Thành Minh nói nốt. Một lát sau, Đỗ Thành Minh ngẩng đầu lên, hỏi cô: “Vậy Đường Liên thì sao? Ngươi liệu có vì nàng ta mà ngoan ngoãn nghe lời ta không?”

Đường Liên? Mặt Tô Tiểu Bồi hơi đông cứng, cô hoàn toàn không nghĩ đến Đường Liên.

Đỗ Thành Minh cười. “Là ngươi mang đến linh cảm cho ta, bảo bối à, vốn dĩ ta cũng không nghĩ đến nàng ta, hội chứng Stockholm. Việc ngươi tìm đến La Bình đã nhắc ta nhớ. Cô nương Tư Mã Uyển Như này biết võ, lại có quan hệ khá gần gũi với ngươi, đương nhiên ta sẽ không sơ suất như vậy, có điều đúng là gặp vận may, hai kẻ đi bắt nàng ta kia lại không biết ta, thậm chí còn không biết là ai đã bảo bọn chúng làm việc, các người thẩm tra thế nào đây? Cho nên…” Hắn xua xua tay. “… Cho các ngươi bắt cũng chẳng sao cả. Thấy thế nào, quay lại nói về Đường Liên nhé, ta đoán nhất định ngươi không cân nhắc đến nàng ta, biết vì sao ta lại chắc chắn thế không?” Hắn nở nụ cười nham hiểm. “Bởi vì nàng ta đã ở trong tay của ta.”

Lòng Tô Tiểu Bồi chùng xuống.

“Ván này, ta thắng.”

https://thuviensach.vn

Chương 28

Nhiễm Phi Trạch quay lại, lúc này trong am mọi người đang rất bấn loạn. Các quan sai thu dọn thi thể của bọn cướp, kiểm tra tướng mạo, chạy đi tìm các hương trưởng ở gần đó đến nhận xác, điều tra thân phận. Các đệ tử Minh Tú phái đã tụ tập lại, cùng nhóm người của trụ trì, kể lại cho mấy vị quan sai Tần Đức Chính, Cố Hưng… nghe những việc đã xảy ra trong am.

Thấy Nhiễm Phi Trạch chạy đến, Tần Đức Chính vội nghênh đón. "Trong ngoài am đều đã lục soát một lượt rồi, không hề thấy bóng dáng của Tô cô nương."

"Địa đạo dưới đất thì sao?"

Cố Hưng vội nói: "Vừa rồi đã xuống dưới đi một vòng, bên dưới không có ai ẩn nấp." Người của Minh Tú phái ở bên cạnh gật đầu, bọn họ cũng đã cùng xuống dưới kiểm tra.

Nhiễm Phi Trạch chau mày, hỏi trụ trì kia: "Sư thái, còn chỗ ẩn thân nào khác nữa không?"

Trụ trì lắc đầu. "Không có. Trong khoảng thời gian này, ta đã làm theo lời dặn dò của Tô cô nương, khóa toàn bộ các thông đạo dưới đất này lại rồi, không ai có thể ẩn thân ở bên trong được. Trước đó, ta đã dẫn các quan sai và nữ hiệp đi tuần tra một vòng, xác nhận cửa lối đi vẫn đang được khóa rất cẩn thận, bên trong không có ai cả."

Tần Đức Chính nói: "Chỗ này đều đã rà soát tỉ mỉ rồi, đến bên dưới Phật đài, gầm giường, trong tủ các phòng ốc đều đã lục soát, không hề thấy bóng dáng Tô cô nương. Tên ác tặc đó chắc chắn đã đưa cô ấy ra ngoài rồi." Bọn họ cũng đã phát hiện ra địa đạo chỗ quan tài kia, có quan sai men theo địa đạo đó truy đuổi ra ngoài rồi quay về nói cho ông ta nghe. Tô Tiểu Bồi

https://thuviensach.vn

chắc chắn là bị người ta bắt cóc và đưa đi từ địa đạo đó. Tần Đức Chính vội lệnh cho thuộc hạ đuổi theo phương hướng đó.

"Hắn vẫn ở đây, Tiểu Bồi vẫn ở đây." Nhiễm Phi Trạch rất kiên định.

Lúc này một vị đệ tử của Huyền Thanh phái và một vị bổ khoái chạy lại, lớn tiếng gọi: "Nhiễm đại hiệp, Tần đại nhân!"

"Đi xuống chỗ cửa ta đó có một con đường nhỏ, bọn ta đi men theo con đường đó, thông thẳng đến quán đạo. Đi thêm một đoạn nữa là một ngã ba đường. Các huynh đệ chia nhau truy đuổi theo ba đường đó rồi, cũng không biết bọn họ đã chạy được bao lâu. Nếu có bất cứ tin tức gì, chắc chắn họ sẽ mau chóng báo về."

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, chàng cũng đã nhìn thấy con đường nhỏ đó, việc nó nối đến đường lớn quan đạo chàng cũng biết. Địa hình ở xung quanh đây chàng sớm đã xem qua rồi, theo lý thì chắc chắn hắn đã bắt được người xong sẽ chạy theo con đường đó, nhưng chàng không tìm thấy bất cứ dấu vết nào, mang theo một người sống chạy trốn, sao có thể không lưu lại chút dấu vết nào được. Hơn nữa để không thu hút sự chú ý của người khác, chắc chắn hắn cần một cỗ xe ngựa, mà trước đó khi bọn họ tuần tra quanh đây căn bản không hề phát hiện ra bất cứ chiếc xe ngựa nào. Chắc Đỗ Thành Minh cũng biết xe ngựa dễ bị phát giác, mà không có xe ngựa, hắn sẽ không tiện đi. Cho nên phương thức ổn thỏa nhất chính là hắn vẫn trốn ở đây, đợi bọn họ tưởng rằng hắn đã chạy đi rất xa, sau khi vội vã chạy khắp các ngả truy tìm, không ai chú ý đến am miếu này nữa, lúc đó hắn mới đưa Tô Tiểu Bồi đi.

"Ta xuống bên dưới xem lại một chút." Chàng nói. Trụ trì nghe thấy vậy, vội móc ra một chùm chìa khóa rồi đi trước dẫn đường, bọn Tô Cầm, Bạch Ngọc Lang cũng đi cùng. Nhiễm Phi Trạch đi được mấy bước, bỗng quay lại, nói với Tần Đức Chính và đệ tử Huyền Thanh phái bên cạnh: "Hắn không thể nào tự mình đào được những địa đạo mới này, chắc chắn đã tìm công tượng. Tìm những công tượng từng tu sửa am Ninh Phúc này đến

https://thuviensach.vn

hỏi, có lẽ sẽ tìm ra được vài đầu mối.” Chàng ngừng lại một chút, bỗng nghĩ ra điều gì đó, nói: “Có lẽ không tìm được nữa rồi, nếu đúng là như vậy thì e rằng bọn họ đều đã mất mạng.”

Tần Đức Chính hiểu rõ ý tứ. “Ta lập tức phái người đi thăm dò, chắc chắn sẽ tra ra được chút gì đó. Bọn ta cũng đều phái người chặn các đường ra xung quanh rồi, nếu Tô cô nương thực sự vẫn còn ở trong này, chắc chắn không thể để cô nương ấy bị ác tặc đưa đi.”

Nhiễm Phi Trạch nhìn những người xung quanh một lượt, khẽ gật đầu, chắp tay, nói một câu: “Vạn sự trông nhờ mọi người.” Sau đó liền cùng trụ trì đi vào Phật điện, vào bên trong mật thất từ cánh cửa ngầm phía sau tượng Phật.

Tô Tiểu Bồi lúc này đang nhìn khuôn mặt mỉm cười của Đỗ Thành Minh, lại nghe hắn nói thêm lần nữa: “Ván này, ta thắng rồi.”

Tô Tiểu Bồi chớp chớp mắt, không để lộ ra biểu cảm. “Ta không tin.”

“Không tin?”

“Ngươi nói ở trong tay ngươi thì chắc chắn sẽ ở trong tay ngươi sao?”

Đỗ Thành Minh bật cười. “Tiểu Bối, đây chính là điều không đúng của ngươi. Chúng ta đấu với nhau, là đấu mưu lược, đấu đọc tâm, đấu xem ai nắm được nhược điểm của ai chuẩn hơn. Ngươi xem, chúng ta không nhìn thấy được tình hình bên ngoài, ngươi nói trong am đã đổi người, sẽ bắt được những tên cướp đó, tuy ta không nhìn thấy được, nhưng ta vẫn tin. Ngươi nói bên cạnh Tư Mã Uyển Như có an bài người bảo vệ, tuy ta không nhìn thấy được, nhưng ta cũng tin. Đến giờ tại sao ngươi chưa nhận thua chứ?” Hắn gõ gõ xuống bàn. “Nếu ngươi không tin, vậy thì chuyện này chẳng có gì vui rồi.”

Hắn cười nói, hỏi Tô Tiểu Bồi: “Ngươi biết sau này Đường Liên như thế nào không?”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi không nói gì, khi ở thành Ninh An, cô từng dò hỏi, Đường Liên đã xuất gia rồi.

"Chùa Tĩnh Từ. Pháp hiệu Tĩnh Tâm." Đỗ Thành Minh nói, Tô Tiểu Bồi yên lặng nhìn hắn. Hắn lại tiếp: "Nàng ta rất nỗ lực muốn thoát khỏi nỗi ám ảnh của quá khứ, cố sống nốt nửa đời còn lại của mình. Nghe nói, nàng ta là cô tử khắc khổ nhất, chăm chỉ phấn đấu nhất trong chùa đó." Đỗ Thành Minh đang nói, liề đứng dậy, đi đến góc phòng ánh mắt của Tô Tiểu Bồi dán chặt vào người hắn. Ở góc phòng có một chiếc hòm gỗ, Đỗ Thành Minh mở chiếc hòm ra, quay đầu cười với Tô Tiểu Bồi. "Đến xem xem, ta còn lo ngươi không tin."

Tô Tiểu Bồi đi qua đó, chưa đến nơi đã nhìn thấy có người bị cuộn lại nhét vào trong hòm. Người đó mặc tăng y màu nâu, đầu để trọc, trên mặt còn có vết thương do từng bị đánh, hai mắt nhắm chặt, không hề động đậy. Tròng mắt Tô Tiểu Bồi nóng lên, cô lập tức nhào qua đó. "Đường cô nương."

Đó đúng là Đường Liên, Đường Liên giống như chết rồi vậy.

Tô Tiểu Bồi đưa tay sờ mạch trên cổ Đường Liên, Đỗ Thành Minh nói: "Nàng ta còn sống, không chết nổi đâu." Nếu như chết rồi, hắn lấy gì làm tiền vốn chứ, hắn đâu có ngốc.

Tô Tiểu Bồi nhoài người tới kéo Đường Liên lên, Đỗ Thành Minh không ngăn cô, hắn nhìn cô ôm Đường Liên ra ngoài, để nàng ta có thể duỗi tứ chi ngồi dựa vào chiếc hòm. Đỗ Thành Minh quay lại ngồi xuống ghế, nhìn Tô Tiểu Bồi đang kiểm tra thương thế của Đường Liên, nói: "Không phải vết thương nặng, không cần lo lắng, chỉ là hạ ít thuốc mê, để nàng ta có thể yêu tĩnh một chút."

Tô Tiểu Bồi quay đầu, hung dữ lườm hắn, Đỗ Thành Minh lại cười, nói: "Nàng ta là người đầu tiên ngươi gặp khi đến nơi này, cũng là người đầu tiên ngươi giúp đỡ nhỉ? Cô nương này rất cảm kích người. Khi người của ta đi tìm nàng ta, vừa nghe nói La Bình đã trốn thoát, đang tìm ngươi tính sổ,

https://thuviensach.vn

cần nàng ta giúp đỡ chỉ điểm và lập kế dẫn dụ La Bình, nàng ta không chút do dự liền đồng ý luôn, lập tức lên đường. Cô nương này không màng đến an nguy của bản thân, một lòng giúp đỡ, đúng là có tình có nghĩa."

Tô Tiểu Bồi nhắm mắt lại, cô biết rõ dụng ý của Đỗ Thành Minh, hắn nói vậy là muốn nhấn mạnh Đường Liên đối với cô không bạc, vì cô nên nàng ta mới bị bắt. Nếu như cô không màng đến sự sống chết của Đường Liên, vậy thì quá nhẫn tâm rồi. Tô Tiểu Bồi mở mắt ra, tiếp tục xem xét vết thương trên người Đường Liên, cổ nàng ta có dấu vết bị bóp, chắc đã phải chịu không ít đau khổ trong tay Đỗ Thành Minh.

"Ngươi hãy nói xem, ngươi muốn thế nào?" Tô Tiểu Bồi nói với giọng bình tĩnh.

"Ngươi chớ vật lộn ầm ĩ, ngoan ngoãn đi theo ta là được. Ngươi xem, rất dễ, chẳng phải sao?"

"Đi đâu chứ?"

"Đi đến một nơi yên tĩnh lại không có người nào biết." Đỗ Thành Minh nhìn Tô Tiểu Bồi. "Ta biết sau chuyện này Nhiễm Phi Trạch chắc chắn sẽ lục soát khắp chân trời góc bể để tìm ta, nhưng không cần lo lắng, ta đến đây hơn chục năm rồi, chiêu dụ được không ít người, cũng có rất nhiều chỗ ẩn thân bí mật, ngân lượng cũng tích trữ được không ít. Nhiễm Phi Trạch chẳng làm gì nổi ta đâu, chúng ta có thể ẩn cư một khoảng thời gian trước. Đợi ta xử lý hắn xong rồi, ta sẽ lại quay về làm bổ đầu đại nhân. Còn ngươi, Tô Tiểu Bồi, ta sẽ thật cẩn thận để không làm ngươi chết, nhưng cũng hy vọng sức nhẫn nại và năng lực chịu đựng của ngươi đủ mạnh mẽ, đừng để bị dọa đến phát điên mà chết một cách quá dễ dàng. Ta muốn có thêm thời gian để xác nhận xem rốt cuộc có chuyện chết đi sống lại hay không."

"Nghe có vẻ ảo tưởng quá." Tô Tiểu Bồi lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng ngươi có thể trốn được sao? Tráng sĩ sẽ không trúng phải kế của ngươi mà buông tha cho ngươi, chàng cũng có rất nhiều bằng hữu, bọn họ sẽ giúp đỡ chàng."

https://thuviensach.vn

“Giúp đỡ hắn cái gì chứ? Giúp đỡ hắn truy sát một người hắn căn bản không có chút chứng cứ nào để chứng minh ông ta phạm tội sao?” Đỗ Thành Minh nói đến đây lại thấy buồn cười. “Giang hồ cũng chẳng phải những kẻ mất trí phát rồ như vậy. Không có bằng chứng, người ta sẽ giúp thế nào đây? Hắn chỉ có thể tự mình lặng lẽ động thủ. Nếu không thì chắc chắn sẽ có người nêu cao chính nghĩa, lên án hắn mưu hại người vô tội, máu lạnh hung tàn. Đến khi đó, cũng chẳng biết là ai sẽ truy sát ai nữa. Người ám sát, báo thù, tự thích chủ trì công đạo trong giang hồ nhiều như vậy, ai biết được cuối cùng là ai sẽ giết được Nhiễm Phi Trạch chứ? Cũng có thể là hắn không biết đã chọc giận ai rồi bị người ta hạ độc thủ, cũng có thể là hắn chỉ dựa vào sự nghi ngờ của mình mà tàn hại người vô tội, chọc giận võ lâm. Tóm lại, nếu như hắn bất hạnh mất mạng, chẳng bao lâu sau mọi người sẽ quên hắn thôi. Bên cạnh hắn không người thân thích, không có đồng môn, loại quan hệ bằng hữu này quá mỏng manh, hắn sẽ bị quên lãng. Thỉnh thoảng trong cuộc trà dư tửu hậu, mọi người sẽ đàm luận một chút, haizz, có còn nhớ Nhiễm Phi Trạch năm đó không, cũng chẳng biết vì sao mà trở nên điên cuồng, gây ra trận mưa máu gió tanh tàn khốc trong giang hồ.” Đỗ Thành Minh nói đến đây, phẩy phẩy tay. “Còn ngươi thì sao, nếu còn sống thì sẽ ở lại trong lao ngục ta chuẩn bị cho ngươi. Nhưng mà con người ta đây chẳng có lòng kiên nhẫn đâu, có lẽ không nghĩ ra được thí nghiện gì thú vị thì sẽ chẳng muốn giữ ngươi lại nữa, cho nên tốt nhất là ngươi nên ngoan ngoãn nói ra tất cả những điều mà ta muốn biết, như vậy sự đau khổ mà ngươi phải chịu sẽ bớt đi một chút.”

“Tráng sĩ sẽ vặt đầu của ngươi đem cho lợn ăn.”

“Sau khi hắn nhận được đoạn ngón tay của ngươi ư? Hay là sau khi nhận được chân của ngươi?” Đỗ Thành Minh khinh bỉ nói: “Kỳ thực ta cũng rất muốn xem xem rốt cuộc hắn có thể chịu đựng được bao nhiêu. Lúc đầu ta đã muốn làm như thế này rồi. Mang theo di thư của La Tinh Nhi, để hắn biết ngươi thực sự đã chết, sau đó giả vờ đào được tàn chi gì đó của

https://thuviensach.vn

ngươi, xem xem hắn sẽ có biểu hiện như thế nào. Nếu như biểu hiện của hắn khiến ta hài lòng, ta sẽ tiếp tục chơi đùa với hắn."

"Lúc đầu khi phải chịu sự giày vò, không có ai giúp đỡ ngươi đúng không?" Tô Tiểu Bồi đột nhiên nói, ngữ khí đầy vẻ cảm thông. "Là ai đã bạo hành ngươi vậy? Mẹ của ngươi à? Khi đó ngươi mấy tuổi rồi?"

Đỗ Thành Minh đột nhiên sa sầm nét mặt.

"Bà ta có vấn đề về tâm lý phải không? Bà ta phớt lờ sự khẩn cầu của ngươi, cũng không có ai nghe thấy tiếng gào khóc của ngươi, đúng không? Hay là từng có người giúp đỡ ngươi tìm cảnh sát, nhưng khi đó cảnh sát đến nhà ngươi nhiều nhất cũng chỉ xem xét, hỏi han qua loa rồi đi, phải không? Điều này đã đổi lại được sự đối xử tàn khốc hơn, đúng không? Bà mẹ đơn thân nuôi một đứa con nhỏ, chắc năm đó là một nữ cảnh sát đến xử lý chuyện này? Mẹ ngươi mắc phải bệnh gì? Ngươi say mê tâm lý học chính là vì nguyên nhân này sao? Bị ngược đãi từ nhỏ, liền có ảo tưởng muốn bạo hành, ngươi tưởng tượng ra bản thân mình uy lực vô hạn, có thể đùa bỡn tất cả mọi người trong lòng bàn tay, sẽ không bị đói bụng, sẽ không còn ai đánh mắng, sẽ không phải sợ hãi nữa, trái lại, ngươi mới là kẻ điều khiển mọi thứ, ngươi có thể tùy ý giày vò, ngược đãi người khác, đúng không?"

Đỗ Thành Minh đột nhiên nhảy dựng lên, bóp cổ Tô Tiểu Bồi rồi ấn cô lên tường.

"Ngươi đoán xem, liệu rằng hễ kích động thì ta có vặt đứt cổ ngươi không?"

"Ta đoán là sẽ không. Ngươi không muốn giết ta." Tô Tiểu Bồi bình tĩnh nhìn chằm chằm vào đôi mắt hắn, hắn cách cô rất gần, gần đến mức có thể khiến cô cảm nhận được hơi thở của hắn, nhưng cô không hề giãy giụa, tránh né. Cô nhìn thẳng vào hắn, cô biết mình không thể để lộ chút vẻ khiếp nhược nào, tính mạng của Đường Liên hiện đang nằm trong tay cô. Cô phải đợi Nhiễm Phi Trạch tìm được cô. Cô muốn cứu Đường Liên.

https://thuviensach.vn

“Những nữ cảnh sát đó là do ngươi giết ư?” Cô hỏi, nhìn thấy trong mắt Đỗ Thành Minh lấp lánh ánh sáng của sự hưng phấn.

“Bố ta cũng là do ngươi giết?” Có trời mới biết trái tim cô đang đập điên cuồng, lòng bàn tay toát mồ hôi nhưng giọng nói vẫn giữ được sự bình tĩnh.

Đỗ Thành Minh càng hưng phấn hơn, lỗ mũi phập phồng, đồng tử dãn ra, hắn dồn sức lên lòng bàn tay, khiến cô không thở nổi. Hắn cười rồi nói: “Ta đã từng gặp không ít người nhà của người bị hại, nhưng ngươi là người đặc biệt nhất. Khi đó, ngươi mới mười bốn tuổi, trong lễ truy điệu của bố ngươi, ta đã cảm thấy ngươi khóc lóc thảm hại, khi đó ta còn cảm thấy phiền chán, giống hệt như đám nữ nhi khác, đều khiến người ta cảm thấy phiền. Nhưng hóa ra không phải như vậy, ngươi lại thi vào ngành tâm lý học, đạt được thành tích khá cao khiến người ta kinh ngạc. Ta nhìn thấy ngươi đại diện cho các sinh viên trong trường lên phát biểu, nói rất hay, tự tin, lạnh lùng, ngoại hình cũng rất xinh đẹp, rất giống với bố ngươi. Khi đó ta nhận ra, ta nên chú ý đến ngươi. Nhất định ngươi không giống với những kẻ khác. Quả nhiên là vậy, ngươi vẫn luôn điều tra về vụ án của bố mình, kiên trì lâu như vậy, quả là một đứa con gái ngoan. Ngươi truy tra về ta, nỗ lực thử từng bước, từng bước đến gần phía ta, ta rất cảm động. Giữa ta và ngươi dường như được kết nối bằng một sợi dây vô hình. Nhưng ở giữa luôn có một tầng ngăn cách, khiến ta cảm thấy sự sốt ruột. Ta vẫn luôn tìm cơ hội để ngươi nhận ra ta, đáng tiếc, vẫn thiếu một chút xíu. Nhưng cuối cùng chúng ta lại tương phùng ở nơi đây, Tiểu Bồi, đây chính là duyên phận.”

Tô Tiểu Bồi bị ngạt thở, mặt đỏ bừng lên. Đỗ Thành Minh hơi thả lỏng tay, cô cuống quýt hít từng ngụm lớn không khí. Đỗ Thành Minh nhìn cô, dịu dàng nói: “Sinh mệnh của ngươi yếu ớt như vậy, đã hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay ta rồi.”

Tô Tiểu Bồi không đáp lời này, chỉ hỏi: “Ngươi bị tai nạn xe mà chết phải không?”

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành Minh khẽ nhíu mày. “Ngươi bị tai nạn mất mạng rồi đến đây à?”

Vậy là không phải bị tai nạn. Tô Tiểu Bồi lại hỏi: “Bị đồng bọn của ngươi tranh chấp nội bộ mà giết chết?”

Đỗ Thành Minh khẽ cười. “Ta có thể khống chế mọi người rất tốt.”

Vậy là không phải bị mưu sát. “Bị bệnh chết?”

Đỗ Thành Minh không trả lời mà đột nhiên nghiêng đầu, như thể đang cẩn thận lắng nghe, sau đó hắn mỉm cười với Tô Tiểu Bồi. “Ngươi quả nhiên đã đặt cược đúng, tráng sĩ của ngươi đang đến tìm ngươi rồi. Một canh giờ kia mới trôi qua chưa được bao lâu, hắn đúng là rất mạnh.”

Tô Tiểu Bồi bỗng chốc không che giấu nổi vẻ vui mừng, Đỗ Thành Minh lại nói: “Chúng ta đánh cược một ván nữa. Ta cược hắn sẽ không tìm được ngươi.”

Tô Tiểu Bồi không nói gì, vì thực chất cô không nói nổi nên lời, Đỗ Thành Minh lại đang dùng lực bóp chặt cổ cô. Giọng nói của Đỗ Thành Minh áp xuống rất thấp: “Nếu như ngươi hét lớn gọi tên hắn, hắn ở bên ngoài có thể sẽ nghe thấy. Nhưng, ngươi cúi đầu nhìn xem, chân của ta đang giẫm lên cổ của Đường Liên, chỉ cần ta dùng lực, nàng ta nhất định sẽ chết. Nàng ta vì ngươi mà đến đây, Tiểu Bồi. Nàng ta thực sự rất đáng thương, trước đó nàng ta từng phải trải qua muôn vàn khổ cực, khó khăn lắm mới vào được cửa Phật, sống một cuộc đời bình lặng, đến giờ lại vì ngươi mà thành ra thế này….”

Tô Tiểu Bồi không thở nổi nữa, mím chặt khóe miệng. Đỗ Thành Minh khẽ mỉm cười với cô, buông tay ra.

Hắn lùi lại một bước, đứng bên cạnh Đường Liên đang nằm bất động. Hắn đặt chân lên đầu của Đường Liên, mỉm cười với Tô Tiểu Bồi.

https://thuviensach.vn

Lúc này không còn ai giữ Tô Tiểu Bồi, cô có thể chạy, có thể hét lớn, bỗng nghe thấy bên ngoài vang lên giọng nói của trụ trì: "Trước đó, bọn ta đều đã kiểm tra khóa cửa của địa đạo, quả thực đã được khóa rất chắc chắn, chỗ này là ngõ cụt, không thể nào giấu người được."

Có người đi vào căn phòng bên phải, tiếp đó là giọng nói của Bạch Ngọc Lang: "Nhiễm thúc, trong phòng này không có người." Một lát sau, phòng bên trái cũng có người nói: "Phòng này cũng không có người." Tiếp đó là giọng nói của trụ trì: "Nếu như thực sự có thể giấu người, chỗ này chính là nơi tốt nhất."

"Chỗ này không có người, chúng ta lại đến chỗ khác lục soát." Lại là Bạch Ngọc Lang nói.

Tô Tiểu Bồi đứng bất động ở đó, cô trợn mắt lườm Đỗ Thành Minh đang mỉm cười, bất lực không thể hét lên. Đột nhiên cô hiểu rõ vì sao Đỗ Thành Minh lại cược là bọn họ không thể tìm được chỗ này, vì sao đã ở bên cạnh phòng rồi mà vẫn không tìm được, bởi căn phòng nhỏ nơi bọn họ đang ẩn thân này được làm từ vách ngăn ở giữa hai căn phòng. Trên bản đồ mật đạo căn bản không có căn phòng này, cho nên bọn họ không tìm ra được. Nếu cô không hét lớn một tiếng, bọn họ sẽ đi mất, tráng sĩ sẽ rời khỏi đây. Nhưng nếu như cô hét lên, mạng của Đường Liên sẽ ra sao?

"Đợi một chút." Đúng lúc đó bỗng nghe thấy giọng nói của Nhiễm Phi Trạch. Trái tim của Tô Tiểu Bồi nảy lên, chàng nói "đợi chút", chàng đã phát hiện ra điều gì rồi sao?

Đỗ Thành Minh vẫn đang mỉm cười, nhưng cơ thể của hắn có vẻ hơi cứng lại. Hắn cho rằng người bên ngoài đã sắp đi, không ngờ rằng còn có "đợi chút".

Tô Tiểu Bồi chậm rãi tiến đến gần Đỗ Thành Minh, nhỏ tiếng hỏi: "Ngươi có còn đường lui không?"

Đỗ Thành Minh phản vấn: "Ngươi có kiến nghị gì?"

https://thuviensach.vn

“Ta nghĩ nhất định là ngươi đang suy tính sẽ dùng ta làm con tin để ra ngoài.”

“Tiểu Bồi, Tiểu Bồi, nàng có ở đó không?” Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gọi lớn của Nhiễm Phi Trạch.

Đỗ Thành Minh cười với Tô Tiểu Bồi. “Ta chỉ có một mình, chỉ có thể mang theo một con tin. Ta lựa chọn Đường Liên.”

“Nàng ấy không hữu dụng như ta, tráng sĩ sẽ không quản nàng ấy.” Giọng nói của Tô Tiểu Bồi ép xuống rất thấp, cô biết chỉ cần lúc này Đỗ Thành Minh phi một cước, Đường Liên sẽ mất mạng ngay. Còn cô phải tìm một cơ hội, chỉ cần một cơ hội.

“Nhưng ngươi thì sẽ quản, hắn sẽ nghe lời người.” Giọng nói của Đỗ Thành Minh cũng áp xuống cực thấp.

Bên ngoài không còn âm thanh nào nữa, Đỗ Thành Minh liếc sang bức tường, khẽ giọng nói: “Hắn đi rồi.” Thực ra hắn không hề nắm chắc, cho nên cũng đã dự định đi, bên kia còn có cửa ngầm, hắn phải đưa bọn họ di chuyển qua cửa ngầm đó. Không thể chỉ mang theo Tô Tiểu Bồi, vì rời khỏi Đường Liên rồi, nhất định cô sẽ không phối hợp nghe lời nữa. Hắn cúi người kéo Đường Liên lên, Tô Tiểu Bồi lại một tay ôm lấy nàng ta. “Đợi chút, ta vì nàng ta mà mạo hiểm, đặt cược cả tính mạng mình, vậy ngươi làm thế nào chứng minh nàng ta có thể sống tiếp được? Dù sao thì nàng ta cũng chắc chắn chết, ta hà tất phải thế?”

“Ra đến bên ngoài rồi, ta chỉ mang theo ngươi, vứt nàng ta lại, các quan sai sẽ cứu nàng ta.”

“Nàng ta hôn mê không tỉnh, có phải đã bị ngươi hạ độc rồi không, nàng ta cũng giống như những tên cướp đó, đến giờ sẽ tự chết?”

“Không đâu. Ta không xác định được là sẽ mất bao nhiêu thời gian với ngươi, sao có thể hạ độc giết nàng ta được?”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi nhìn chằm chằm vào Đỗ Thành Minh, xác nhận những gì hắn nói là sự thật. Cô nói: "Ta cõng nàng ta đi cùng ngươi."

"Ngươi coi ta là kẻ ngốc sao?"

"Ta cõng người, không thể chạy nhanh được, ngươi không cần lo lắng chuyện ta chạy trốn."

"Không sai, ngươi cõng người, không thể chạy nhanh, nhưng sẽ cố ý kéo dài thời gian làm hỏng chuyện của ta."

"Dù sao thì bọn họ cũng đã đi rồi, ngươi còn sợ cái gì chứ, chẳng phải nói ở lại đây đợi đến khi người bên ngoài đi hết, người sẽ đang hoàng đưa ta nghênh ngang đi ra ngoài sao?"

Đỗ Thành Minh hơi nheo mắt lại, lùi một bước, nhìn Tô Tiểu Bồi ôm Đường Liên, đột nhiên thấy trên tay cô có cầm một con dao găm, liền cười, nói: "Ngươi cho rằng có dao găm thì có thể đánh thắng được ta sao?" Chưa dứt lời, nơi bụng và ngực đã dấy lên cơn đau đớn. Hắn rất đỗi kinh ngạc, vô thức nhìn xuống, nhìn thấy hai mũi ám tiễn nhỏ găm sâu vào thân thể. Nhân lúc hắn cúi đầu sững sờ, Tô Tiểu Bồi ôm lấy Đường Liên, nhanh chóng lùi ra sau, giấu Đường Liên ra sau lưng, lớn tiếng hét: "A Trạch, A Trạch, ta ở trong tường."

"Rầm" một tiếng, tường bao bị phá đổ, một bóng người xông vào, tung quyền đánh về phía Đỗ Thành Minh.

Lúc này Đỗ Thành Minh mới phản ứng lại được, hắn đúng là đã quá sơ ý. Tô Tiểu Bồi không biết võ, hắn căn bản không coi ra gì, cũng không lục soát xem trên người ả có binh khí hay không. Thậm chí nhìn thấy dao găm ả cầm trên tay cũng không thèm đếm xỉa. Bởi ả có lao đến, chắc chắn hắn cũng sẽ ngăn được, thân thủ của hắn nhanh hơn ả rất nhiều, nhưng ả lại lén tấn công, không những dao găm mà ả có cả ám khí.

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành Minh chẳng buồn để ý đến Nhiễm Phi Trạch, tung một chưởng về phía Tô Tiểu Bồi. Trong tình thế nguy cấp, Nhiễm Phi Trạch đổi chưởng lực đánh sang phía chiếc bàn. Chiếc bàn bay đến chắn chưởng lực của Đỗ Thành Minh, vỡ tan tành. Tuy ngăn cản được một chút chưởng lực của Đỗ Thành Minh, nhưng Tô Tiểu Bồi vẫn bị đánh trúng, ngã xuống đất. Nhiễm Phi Trạch né người nhảy đến, ôm cô lên. Đỗ Thành Minh nhân cơ hội, phi thân đến tóm lấy Đường Liên, rút trường kiếm ra khỏi vỏ, kề lên cổ nàng ta, cười gằn một tiếng rồi lui ra phía sau, đá tung cánh cửa ngầm bên cạnh, áp giải Đường Liên lùi ra ngoài.

"Đuổi theo!" Nhiễm Phi Trạch không chút do dự, quát lớn một tiếng. Bạch Ngọc Lang dẫn đầu xông qua đó, nhưng Đỗ Thành Minh vừa ra khỏi cửa ngầm đã kéo theo Đường Liên chạy trốn nhanh như bay, hắn bị thương, không di chuyển được nhanh, bọn người Bạch Ngọc Lang không quen địa hình, chậm hơn nửa nhịp, nhưng vẫn bám sát, có điều tầm nhìn trong địa đạo bị hạn chế, đường lại nhỏ hẹp, mọi người nối nhau đi, không dám tấn công phía trước, sợ đâm phải Đường Liên.

Nhiễm Phi Trạch hét xong tiếng đuổi theo đó, liền quay lại nói với mấy vị đệ tử của Minh Tú phái: "Mau lên trên thông báo cho mọi người, Đỗ Thành Minh bắt con tin đang muốn chạy trốn." Chàng nói xong, không chút chậm trễ, cõng Tô Tiểu Bồi lên rồi cất bước truy đuổi theo hướng Đỗ Thành Minh chạy trốn.

Chàng không thể để Tô Tiểu Bồi đơn độc ở lại được, ngộ nhỡ lại có vài kẻ được Đỗ Thành Minh bố trí ngầm ở đâu đó nhảy ra thì gay to, cô nương nhà chàng phải ở bên cạnh chàng, chàng mới có thể yên tâm.

Trong địa đạo ẩm ướt và lạnh lẽo, nhưng trái tim Tô Tiểu Bồi lúc này lại rất ấm áp. Cô dựa vào tấm lưng dày rộng, rắn chắc của Nhiễm Phi Trạch, nghe tiếng thở của chàng, lúc này mới cảm thấy run sợ.

Chàng tìm được cô rồi, may mắn là chàng đã tìm thấy cô. "Chàng làm thế nào biết được ta ở bên trong bức tường đó?"

https://thuviensach.vn

“Nhìn từ bên trong, kích thước của hai căn phòng đó không lớn bằng khi nhìn từ lối đi bên ngoài, cẩn thận đối chiếu, giống như là hai đầu đều bị cắt ngắn đi một đoạn. Ta liền sinh nghi, nhưng lại sợ lỗ mãng xông vào sẽ khiến hắn trong lúc nguy cấp làm nàng bị thương, liền ở bên ngoài im lặng, nghĩ xem nên vào như thế nào mới được. Kết quả là nghe thấy tiếng nàng gọi ta.”

“Ừm.” Cô cũng đoán thế. Cô đoán chắc chắn chàng đã nhìn ra được điều bất thường, có điều không dám tùy tiện xông vào.

“Nhất định phải bắt được tên Đỗ Thành Minh đó.” Cô khẽ giọng nói với Nhiễm Phi Trạch.

“Đương nhiên rồi, lưu hắn lại để sau này hắn lại chơi trò cút bắt với chúng ta, làm vài chuyện ác như giết người, bắt cóc, ta nhất quyết không đồng ý.” Nhiễm Phi Trạch bỗng lớn tiếng hô gọi, nhắc nhở mấy người đang truy đuổi phía trước: “Mọi người cẩn thận một chút, hành tung của hắn bại lộ rồi, đã rơi vào bước đường cùng, phải đề phòng hắn dùng chiêu gian xảo làm bị thương người.”

Phía trước thấp thoáng truyền đến tiếng hô vâng, Tô Tiểu Bồi yên tâm dựa người vào lưng Nhiễm Phi Trạch, cuối cùng cô cũng có thể thả lỏng bản thân. Lúc trước khi nằm trong quan tài và trực tiếp đối mặt của Đỗ Thành Minh, Tô Tiểu Bồi căng thẳng đến mức thần kinh cũng tê liệt, giờ có Nhiễm Phi Trạch ở đây, cô lại cảm thấy rất vững lòng. Tô Tiểu Bồi không kìm được nghiêng đầu, khẽ hôn cổ Nhiễm Phi Trạch.

Da cổ Nhiễm Phi Trạch vốn nhạy cảm, bị chạm một cái như vậy, chân chàng suýt nữa mềm nhũn. “Nang, nàng…” Chàng muốn hỏi xem cô vừa làm gì chàng nhưng lại cảm thấy mình dường như đã biết rồi. Cảm giác đó, ừm, mặt chàng bỗng đỏ bừng. Chàng khẽ ho khan, thấp giọng nhắc nhở: “Đang trên đường bắt ác tặc, cô nương làm như thế có thỏa đáng không?”

https://thuviensach.vn

Mặt Tô Tiểu Bồi cũng đỏ bừng, chính cô cũng cảm thấy mình hơi thất thố, vốn nghĩ Nhiễm Phi Trạch sẽ giả vờ như không cảm nhận thấy, vì dù sao họ cũng đang trên đường truy đuổi hung thủ, tình thế khá là cấp bách, nhưng ai ngờ chàng vẫn nói ra, ngữ khí giáo huấn còn rất nghiêm khắc, cô bĩu môi, không kháng nghị. Không kìm nén được tình cảm, cô thực sự đã sai rồi.

"Rất buồn." Nhiễm Phi Trạch tiếp tục nói.

Tô Tiểu Bồi giả bộ không nghe thấy. Cô nghĩ câu tiếp theo của chàng chắc chắn sẽ là: "Cô nương lần sau chớ như vậy nhé!" Nhưng sau một hồi lại nghe thấy chàng nói: "Hôn thêm cái nữa."

Ai quan tâm tới chàng chứ? Tô Tiểu Bồi tiếp tục giả bộ không nghe thấy.

Nhiễm Phi Trạch không dừng bước, nhún một bên vai, hích cô. "Hôn một cái nữa, rõ ràng một chút. Đừng giống như gãi ngứa thế."

Tô Tiểu Bồi không kìm được cảm thấy buồn cười, sau đó nghe lời, hôn chàng thêm cái nữa, rất mạnh.

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, lát sau cô mới nghe thấy chàng lẩm bẩm: "Chọn lúc thế này, thật là không nên."

Con người này rốt cuộc đang bất mãn điều gì?! Tô Tiểu Bồi cúi đầu, cắn chàng một cái.

Nhiễm Phi Trạch thấp giọng bật cười. "Đợi tiêu diệt được tên ác tặc kia rồi, quay về ta sẽ để nàng cắn thỏa thích."

Hứ, ai muốn cắn chàng chứ! Tô Tiểu Bồi thầm nghĩ như vậy rồi ôm chặt lấy Nhiễm Phi Trạch. Cô quay lại bên chàng rồi, thật tốt quá, không còn gì tốt hơn nữa.

Bạch Ngọc Lang ở phía trước sau khi nghe thấy Nhiễm Phi Trạch nhắc nhở phải cẩn thận, bỗng thầm giật mình, cậu ta là người truy đuổi gần nhất,

https://thuviensach.vn

gần đến mức trong ám đại chỉ có một tia sáng yếu ớt mà vẫn có thể nhìn thấy rõ bóng dáng Đỗ Thành Minh cõng người khác, ước chừng khoảng cách chỉ độ hai cánh tay. Nhưng ở khoảng cách này, nếu Đỗ Thành Minh đột ngột quay người, bất ngờ cho cậu ta một kiếm, e rằng cậu ta sẽ không thể né tránh kịp. Lúc này ở phía sau cũng có người nhắc nhở cậu ta: "Chớ áp sát quá, cẩn thận!"

Đỗ Thành Minh dường như nghe thấy lời này, đột nhiên dừng lại, Bạch Ngọc Lang liền cảnh giác cao độ, lùi lại phía sau hai bước, kéo giãn khoảng cách ra một chút. Nhưng Đỗ Thành Minh không phải muốn quay người, sau khi hắn dừng lại thò đột ngột lao nhanh về phía trước, chớp mắt đã rẽ vào một lối khác. Bạch Ngọc Lang đuổi theo, ở phía trước đường rẽ đó lại cẩn thận dừng một chút, định thò đầu vào xem qua trước rồi đuổi tiếp, nhưng vừa nhìn liền giật thót mình, phía trước sâu hun hút không thể nhìn thấy bóng người. Bạch Ngọc Lang thất kinh, cũng không bận tâm đến chuyện có bị tấn công lên hay không, dốc toàn lực lao về phía trước. Nhưng đã qua cả một quãng đương dài mà vẫn không nhìn thấy có bóng người.

Trốn mất rồi ư? Sao có thể chứ! Đường chỉ có duy nhất một lối này thôi mà! Bạch Ngọc Lang tiếp tục chạy, tốc độ của Đỗ Thành Minh làm sao có thể nhanh như vậy được, hắn đã bị thương, rõ ràng cậu ta nhìn thấy khi chạy hắn đã có vẻ đuối sức, sao có thể nhanh như vậy được.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Người ở phía sau bị Bạch Ngọc Lang chắn, không nhìn thấy được tình hình phía trước, đành phải hỏi.

"Ta không nhìn thấy hắn nữa." Bạch Ngọc Lang không bỏ cuộc, toàn lực truy đuổi.

Nhiễm Phi Trạch ở phía sau vẫn chưa đuổi kịp đến, chàng đang nghe Tô Tiểu Bồi nói: "Hắn đã giết cha ta."

"Cái gì? Lại là hung thủ giết chết nhạc phụ đại nhân ư, càng phải chém hắn ra thành trăm ngàn mảnh." Nhiễm Phi Trạch chân không hề dừng, miệng thì nói đùa.

https://thuviensach.vn

Cô nương nhà chàng trước đó đã bị nhét vào trong quan tài, còn bị nhốt cùng ác nhân điên loạn đó hồi lâu, chắc hẳn nàng đã sợ lắm.

Tô Tiểu Bồi nghe vậy thì vui lên được một chút, véo vào vai chàng, nhưng vai chàng vô cùng rắn chắc, căn bản không thể véo được. Cô lại dựa đầu lên đó. "Đường Liên là vì ta mới bị bắt."

"Đó là Đường Liên ư?" Vừa rồi tình thế căng thẳng, chàng thực sự không để ý đến, còn tưởng là vị cô tử nào đó trong am Ninh Phúc bị bắt lại.

"Chúng ta nhất định phải cứu được nàng ấy."

"Được." Lúc này Nhiễm Phi Trạch đột nhiên ý thức được bọn họ đã chạy cả một quãng đường dài như vậy, trong khi Đỗ Thành Minh bị thương còn cõng theo một nữ tử, tại sao vẫn không thể đuổi kịp. Phía trước không xa chắc hẳn sẽ có cửa ra. Nhiễm Phi Trạch xốc lại tinh thần, cõng Tô Tiểu Bồi chạy liền một mạch đến cửa ra của địa đạo, vừa ra ngoài thì nghe thấy tiếng bước chân của Bạch Ngọc Lang đang chạy lòng vòng.

"Chỉ loáng một cái, thực sự chỉ loáng một cái thôi, rõ ràng ta đã không để hắn cách khỏi tầm nhìn, hắn ở ngay phía trước ta, chỉ có một ngã rẽ, sao có thể mất dấu được?"

"Hắn đào cửa hàng trong lối đi, dùng đất và tấm gỗ che lại thật cẩn thận. Khi hắn bắt ta, cũng làm tương tự để đi từ địa đạo chỗ quan tài xuyên vào trong mật thất." Tô Tiểu Bồi nói.

"Ta từ địa đạo chỗ quan tài men đường truy đuổi thẳng ra ngoài, thực sự không chú ý trên tường có cửa." Nhiễm Phi Trạch lập tức đối chiếu với tình hình mình gặp phải.

"Nói như vậy thì hắn vẫn đang ở dưới ư?" Bạch Ngọc Lang vô cùng bực bội. "Ta lại xuống dưới lục soát, nhất quyết phải bắt được hắn."

"Hắn đã bị thương, chiếc tiêu đó tẩm độc khiến cơ thể tê liệt, hắn chống đỡ được đến khi đó thực sự đã là rất miễn cưỡng rồi. Có điều con người này

https://thuviensach.vn

quỷ kế đa đoan, nhất định là đã phòng bị rồi, hắn tránh đi một lúc, dành chút thời gian uống thuốc vận khí, sau đó tìm cơ hội trốn tiếp, chắc chắn sẽ không dừng lại ở chỗ nào đó đợi chúng ta đến bắt đâu."

Bạch Ngọc Lang nhíu chặt hàng mày. "Vậy hắn cũng không thể chạy nhanh được, chúng ta xuống dưới, nhất định sẽ bắt được hắn."

Nhiễm Phi Trạch ngẫm nghĩ một lát. "Được, cháu dẫn người xuống dưới lục soát, phải thật cẩn thận, nhất quyết không được đi đơn lẻ, mọi người tổ chức thành nhóm vài ba người mà đi, mang theo ống mồi lửa, dặn dò mọi người cẩn thận, kẻ này cực kỳ nguy hiểm, tìm thấy thì động thủ, chớ có phí lời với hắn."

Tần Đức Chính chạy đến, kinh ngạc hỏi: "Là Đỗ đại nhân sao?"

"Chính là ông ta." Tô Tiểu Bồi gật đầu. Nhiễm Phi Trạch cũng nói: "Án mạng của hai vị nữ tử ở trấn Võ kia và cái chết của tiểu cô nương con gái người thợ săn lúc trước, đều do một tay ông ta sai khiến. Lần cướp giết am tự này cũng do ông ta lên kế hoạch, còn muốn bắt cóc Tiểu Bồi. Trước mắt trong tay ông ta đang bắt giữ một vị cô tử." Nhiễm Phi Trạch biết, nếu như không nói rõ mọi chuyện, với thân phận bổ đầu của Đỗ Thành Minh, Tần Đức Chính sẽ không dám hạ lệnh thấy người là giết, nhiều nhất chính là yêu cầu bắt về thẩm án. Nhưng con người Đỗ Thành Minh này, nếu để hắn có bất cứ cơ hội nào thì hậu họa sẽ vô cùng khôn lường.

"Đại nhân, Đỗ đại nhân ẩn thân ở nha môn quan trường nhiều năm, nhưng thực sự đã làm không ít việc ác, bọn ta khổ sở mãi không có được bằng chứng thép nên không dám nói nhiều, đến giờ mới bắt được ông ta ngay tại hiện trường. Ông ta nhẫn tâm, tàn độc, bản lĩnh cực thâm, chư vị huynh đệ khi lùng bắt nhất quyết không thể khinh suất, nếu thấy ông ta rồi mà có nửa phần từ tâm nhẹ tay, thì chính là đã đặt bản thân mình vào chỗ nguy hiểm cực độ. Xin đại nhân nhắc nhở các vị huynh đệ cẩn thận."

Tần Đức Chính vừa nghe thấy chuyện liên quan đến an nguy của các huynh đệ, liền sốt sắng đồng ý. Lúc này Bạch Ngọc Lang đã nhanh chóng

https://thuviensach.vn

tập hợp mấy đội người, chia nhau xuống địa đạo lục soát. Tần Đức Chính vội dặn dò tỉ mỉ như lời Nhiễm Phi Trạch nói. Mọi người nghe lệnh gật đầu, sau đó phân tán, đi vào từ các cửa khác nhau.

Nhiễm Phi Trạch chuyển hướng sang một vị nha sai khác đứng bên. "Vải cỏ tẩm dầu trong am đều đã xử lý xong cả rồi chứ?"

"Đều đã xử lý rồi, bọn ta đã thu gom hết tất cả ném ra bên ngoài, không thể để bọn tặc tử tìm cơ hội thiêu am, chuyện này bọn ta hiểu rõ, tráng sĩ yên tâm."

Tần Đức Chính an bài xong, nghe thấy vậy cũng nói: "Các cửa ra vào đều có người canh chừng, cửa trước và sau am miếu cũng đều an bài người rồi, hắn chạy không thoát đâu."

Nhiễm Phi Trạch lại không tin như vậy, chàng đi hỏi trụ trì, muốn xem lại một lượt bản đồ mật đạo dưới đất, chàng so sánh cửa vào của địa đạo chỗ quan tài, đường đi và cửa ra ở bên trên. Tô Tiểu Bồi dựa vào trí nhớ, nói cho chàng biết đường đi đến mật thật qua cửa ngầm, sau đó chỉ vào một điểm trên bản đồ. "Lão Lục chắc là đã để mất dấu ở đoạn này, có cửa rẽ, là góc mù của tầm nhìn."

"Ừm."

"Chàng có nghĩ là thực chất hắn không ở bên dưới mà đã tìm đường thoát rồi, chính là hắn không chỉ đào một thông đạo ở chỗ chiếc quan tài kia?"

"Thời gian ngắn như vậy, lại không thể kinh động đến người ở trong am, ta đoán hắn chỉ có thể đào được một con đường chính, những chỗ khác, có thể chỉ là hố nhỏ ẩn thân." Nhiễm Phi Trạch chỉ vị trí cho Tô Tiểu Bồi nhìn. "Từ hố ở chỗ rẽ này mở cửa ngầm ra, hắn cũng không thể đào được ra tận ngoài, khoảng cách này quá dài, chắc chắn hắn phải ẩn thân trước, đợi chúng ta chạy qua rồi, hắn sẽ quay lại."

https://thuviensach.vn

“Nhưng hắn mang theo Đường Liên.” Tô Tiểu Bồi rất lo lắng, hắn bị thương, lại gấp rút muốn chạy trốn, mang theo một người chắc chắn sẽ rất vướng víu, cản trở, liệu hắn có giết Đường Liên không?

Nhiễm Phi Trạch không nói gì, chàng cũng rất lo lắng, nếu khi đó đuổi theo thì còn dễ nói, để mất dấu rồi, không nhìn thấy Đường Liên thì thực sự không biết sẽ thế nào nữa. Nếu dựa vào việc hành sự của bọn bắt cóc thông thường để suy đoán thì chắc hẳn hắn sẽ ném con tin đi mà chạy một mình, như vậy cũng thuận tiện hơn. Có điều, với sự độc ác của Đỗ Thành Minh, hắn sẽ ném một người còn sống đi sao?

Nhiễm Phi Trạch định thần lại, phân tích tình thế trước mắt. “Hắn không kịp đào nhiều địa đạo như vậy, cho nên sẽ lùi trở lại, đi từ địa đạo chỗ quan tài kia. Nhưng cửa ra đó chúng ta đã sớm phát hiện, cho nên hắn cũng biết chúng ta chắc chắn sẽ cho người trông chừng, huống hồ cửa đó thông đến quan đạo, lúc này, quan đạo hẳn là đã bị quan phủ kiểm tra nghiêm ngặt, hắn sẽ không mạo hiểm như vậy. Theo tình hình quan sát được, trong địa đạo này chắc hẳn còn đường ra khác. Bọn chúng đào hầm bên ngoài am cũng chẳng thể kinh động đến người bên cạnh, càng tiện động thủ. Chắc chắn nó thông đến một đầu khác trong núi.”

“Vậy bọn Lão Lục ở bên dưới nhất định là không tìm được người.”

“Nhưng cũng cần bọn họ xuống đó tìm.’ Nhiễm Phi Trạch kéo nàng đi ra ngoài am. “Phải để Đỗ Thành Minh tưởng rằng mọi người nghĩ hắn vẫn đang trốn ở bên dưới, như thế hắn mới yên tâm mà lui ra ngoài.”

“Hắn sẽ không đi đâu.” Tô Tiểu Bồi cảm thấy với tâm tư của Đỗ Thành Minh, chưa giáo huấn cô điều gì thì hắn chưa thể yên tâm rời đi. Cho nên Đường Liên thực sự là lành ít dữ nhiều rồi sao?

Nhiễm Phi Trạch vẫy tay gọi một đệ tử Huyền Thanh phái đến dặn dò mấy câu, đệ tử đó nhanh chóng chạy đi thông báo cho mọi người, còn Nhiễm Phi Trạch thì cõng Tô Tiểu Bồi chạy ra ngoài am từ một đầu khác. Ba nữ đệ tử của Minh Tú phái cũng bám theo phía sau chàng.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch đang cõng Tô Tiểu Bồi, bỗng nhớ đến tình hình ở bên dưới địa đạo, không kìm được nói: "Đợi chuyện này kết thúc rồi, chúng ta thành thân nhé!"

Tô Tiểu Bồi sững sờ.

Nhiễm Phi Trạch hơi chừng bước chân, lại nói: "Tuy lúc này đề cập đến chuyện thành thân thì có vẻ hơi lạ, nhưng dù sao cũng còn tốt hơn nhiều so với chỗ nàng chọn, nàng nhìn xem, nơi này chim hót hoa thơm, non xanh nước biếc, tốt hơn nhiều so với chỗ tối om om kia, đúng chứ?"

"Trên đường bắt ác tặc, tráng sĩ làm như thế này có thỏa đáng không?" Cô học theo ngữ khí của chàng.

Nhiễm Phi Trạch khẽ giọng cười, xóc cô lên, cõng cô cao thêm một chút. "Thành thân nhé, hai người chúng ta sống cùng nhau, có thể ở bên nhau được bao lâu thì hay bấy lâu."

Cả người Tô Tiểu Bồi lập tức bị bủa vây bởi sự cảm động, cô ôm chặt lấy chàng, nhất thời không nói nên lời. Chàng nói đơn giản như vậy, không hề lãng mạn chút nào nhưng vì sao cô lại cảm thấy xúc động thế này.

"Thành thân nhé!" Thấy cô không đáp, chàng liền sốt ruột, vừa chạy vừa véo lên đùi cô.

Tô Tiểu Bồi đau đến mức kêu "ái" một tiếng, đập tay lên vai chàng. Có người nào khi cầu hôn lại đi véo đùi bạn gái chứ?

"Thành thân nhé!" Chàng lại nói.

"Vâng." Cuối cùng cô cũng không kìm được mà bạo gan một lần.

Có thể ở bên nhau được bao lâu thì hay bấy lâu, nghe có vẻ không tồi. Ngộ nhỡ ông Trời rủ lòng thương, cho bọn họ ở bên nhau lâu một chút thì sao.

https://thuviensach.vn

“Hề hề.” Nhiễm Phi Trạch cười ngốc nghếch, một lúc sau lại hỏi: “Nàng vừa nói cái gì?”

“Ta nói vâng.” Tô Tiểu Bồi véo tai chàng, đã cười ngốc rồi còn giả bộ không nghe thấy.

“Hề hề.” Nhiễm Phi Trạch lại cười ngốc, lại sau lại nói: “Thật tốt!”

Đúng là rất tốt. Tô Tiểu Bồi đỏ mặt, vùi đầu vào hõm vai Nhiễm Phi Trạch, áp lên mặt chàng, cô cảm nhận được mặt chàng cũng đang rất nóng, bất giác cảm thấy ngọt ngào.

Giải quyết chuyện này nhanh một chút, bắt được Đỗ Thành Minh rồi, cô sẽ lấy tráng sĩ của cô.

Nơi Nhiễm Phi Trạch suy đoán là ngọn núi sau am Ninh Phúc, ở hai phương hương khác nhau so với lối ra từ ám đạo chỗ quan tài lúc trước chàng truy đuổi, một đông một nam, cự ly khá xa, nhưng yên tĩnh, u ám, lại gần vách núi, ít có người lui đến. Nếu như bố trí đường sau thì chắc chắn đây là một nơi vô cùng tốt. Chỉ không biết có phải là nơi này không thôi.

Người của Minh Tú phái nghe theo lời của Nhiễm Phi Trạch, tản ra tìm kiếm xung quanh, vạch những bụi cỏ dại, lùm cây cao đến nửa người, tìm kiếm cửa ra của địa đạo.

Một lát sau, Bạch Ngọc Lang thở hồng hộc cùng Cố Hưng chạy đến. “Nhiễm thúc, trong thông đạo dưới đất không có người. Bọn cháu tìm thấy cửa ngầm rồi, nhưng trong các cửa ngầm đều có không có người.”

“Đường Liên thì sao?” Tô Tiểu Bồi vội hỏi.

Bạch Ngọc Lang lắc đầu. “Không thấy bất cứ người nào. Có điều trên tường của căn phòng bí mật lúc trước, có một câu nói, lúc đó không có giấy bút, ta liền ghi nhớ lại, ta vẽ cho tỷ xem.” Cậu ta tiện tay nhặt một cành cây, vạch lên mặt đất, hình vẽ không rõ ràng lắm nhưng Tô Tiểu Bồi vẫn hiểu ra. *“Where is she?”* Nàng ta ở đâu? Tên biến thái chết tiệt lại dùng chiêu này!

https://thuviensach.vn

Hắn giấu Đường Liên đi hay là đã giết rồi? Hắn hỏi điều này chỉ để kích thích cô chứ không cho cô bất cứ cơ hội cứu người nào phải không?

"Nghĩa là gì vậy?" Nhiễm Phi Trạch hỏi.

Tô Tiểu Bồi trả lời, trong lòng vẫn không nắm chắc được Đường Liên còn sống hay đã chết.

"Nàng ta còn sống." Một giọng nói truyền đến khiến mọi người đều giật nảy mình.

Đỗ Thành Minh!

"Nàng ta đương nhiên còn sống, nếu không trò chơi của chúng ta sao có thể tiếp tục được?" Đỗ Thành Minh đứng phía sau bụi cỏ cao đến nửa người, lấp ló lộ ra thân hình. Trên người hắn có vết máu khô, sắc mặt trắng bệch, hiện rõ vẻ suy nhược, nhưng hắn vẫn mỉm cười. "Tiểu Bồi, chúng ta không thể kết thúc dễ dàng như thế này được, đoán xem nàng ta ở đâu?"

"Đoán cái con khỉ." Nhiễm Phi Trạch phi thân, xuất chưởng, không thể phí lời với loại người như hắn, chàng đã nói rồi, chỉ cần chứng thực những việc này là do hắn làm, chàng sẽ tiêu diệt hắn không chút do dự.

Nhiễm Phi Trạch nhanh chóng xuất ra một chưởng, nhưng Đỗ Thành Minh cũng đã chuẩn bị từ sớm, hắn vừa nhún người liền không thấy bóng dáng đâu nữa, từ vị trí hắn đứng bắn ta mấy mũi ám tiễn. Nhiễm Phi Trạch vặn mình giữa không trung, tránh được ám khí, đang muốn tiến lên phía trước, bỗng nghe thấy Bạch Ngọc Lang ở phía sau lớn tiếng hét lên.

Nhiễm Phi Trạch vừa quay đầu, đã thấy Cố Hưng suốt cả quãng đường đi cùng Bạch Ngọc Lang đang vặn ngược tay của Bạch Ngọc Lang, kề đao lên cổ cậu ta.

"Cố đại ca, vì sao huynh lại như vậy?" Bạch Ngọc Lang vô cùng kinh ngạc, nhưng lưỡi đao thực sự đang ép lên cổ cậu ta, rạch thành một vệt máu mỏng, cậu ta không dám làm bừa.

https://thuviensach.vn

Đỗ Thành Minh lại hiện ra, hắn đã đổi vị trí, mỉm cười nói với Nhiễm Phi Trạch. “Có những lúc lựa chọn cũng là một việc vô cùng khó khăn, ngươi xem ngươi muốn giữ lại cô nương, hay là giữ lại vị huynh đệ tốt?”

“Ngươi không thể sáng tạo hơn một chút sao?” Tô Tiểu Bồi chế nhạo hắn.

“Có đó.” Đỗ Thành Minh nói: “Ngươi xem, ngươi sẽ tự mình chọn ở lại, hay là giữ lại mạng của Đường Liên. Ngươi nhìn xem, ta quan tâm biết bao, đồng thời cho cả hai người bọn ngươi cơ hội lựa chọn.”

Tô Tiểu Bồi không nói gì, nếu cô chọn lấy cô đổi Đường Liên, Nhiễm Phi Trạch sẽ không đồng ý, mà hiện giờ không giữ được Bạch Ngọc Lang, Nhiễm Phi Trạch sẽ thế nào? Đỗ Thành Minh đúng là một gã tàn độc!

Không một ai nói gì, mọi người như thể bị đóng băng. Tô Tiểu Bồi nhìn Cố Hưng, nghiêm túc mà nói thì đáng lý hắn cũng phải ở vị trí bổ đầu rồi, có điều Tần Đức Chính mang kim đao bên mình, luôn ở trên hắn một bậc. Ngày đó, khi phá vụ án giết người hàng loạt của Mã Chinh Viễn, chính Cố Hưng đã đưa một đội người đi bắt. Hóa ra, Lưu Hưởng chẳng qua chỉ là quân cờ, tín đồ thực sự trung thành mà hắn thu phục được chính là Cố Hưng này.

Cố Hưng ép Bạch Ngọc Lang đi về phía Đỗ Thành Minh. Bạch Ngọc Lang tỏ vẻ giận giữ, hét lớn: “Nhiễm thúc, chớ quản cháu. Để cháu giết tên tặc tử này.”

Cố Hưng vặn cánh tay cậu ta, đá một cước lên chân. “Chớ ồn ào. Các ngươi đừng có hy vọng làm bừa. Tất cả hãy đứng ra chỗ ta có thể nhìn thấy được.” Mấy đệ tử của Minh Tử phái cầm kiếm đứng đó thực sự không dám cử động.

Nhiễm Phi Trạch kéo Tô Tiểu Bồi đến đứng sau lưng mình. Đỗ Thành Minh nhìn bọn họ cười ha hả. Tô Tiểu Bồi lại móc dao găm ra, nắm thật

https://thuviensach.vn

chắc trong tay. Tuy Nhiễm Phi Trạch đã ở bên cạnh, chắc cũng không cần dùng đến, nhưng cô vẫn cảm thấy nên thủ thế sẵn sàng thì hơn.

"Tiểu Bồi, vừa rồi khi đem giấu Đường Liên, ta đã hạ độc nàng ta, chất độc cùng loại với chất dùng trên người bọn cướp kia, nàng ta chỉ còn sống được khoảng nửa canh giờ nữa. Thuốc giải rất đơn giản, bất cứ loại thuộc giải độc nào cũng đều có tác dụng. Cho nên, điều quan trọng vẫn là, bọn ngươi phải tìm thấy nàng ta. Ngươi đi cùng ta, ta sẽ nói cho bọn chúng biết Đường Liên ở đâu."

Tô Tiểu Bồi không nói gì. Nhiễm Phi Trạch đột nhiên nắm chặt tay cô. Tô Tiểu Bồi cũng chẳng biết tại sao, chỉ cảm thấy mình có thể hiểu rõ được ý tứ của chàng, liền lớn tiếng đáp: "Đỗ Thành Minh, đừng tưởng rằng chuyện gì ngươi cũng đều thần cơ diệu toán, ta cũng có chuyện có thể khiến ngươi bất ngờ."

"Vậy sao?"

"Ngươi giết thời gian với bọn ta ở đây cũng chẳng được lợi gì, ngươi đã bị thương và trúng độc rồi, ngươi cho rằng mình có thể cầm cự được bao lâu? Khắp ngọn núi này đều là người của bọn ta, đầu óc ngươi có vẫn đề mới cho rằng bắt giữ một mình Bạch Ngọc Lang là có thể giải quyết được tất cả. Cứ coi như ta đi cùng ngươi, thì ngươi có thể đi đâu được chứ? Cứ coi như đi rồi, toàn giang hồ sẽ truy sát ngươi, quan phủ triều đình cũng sẽ truy nã ngươi, ngươi cho rằng mình có thể yên ổn sống được mấy ngày đây?"

"Bảo bối à, chẳng phải chúng ta đã thảo luận vấn đề này trong mật thất rồi sao? Ngươi cũng đừng lo lắng cho vết thương của ta, ta vẫn đủ sức để đưa ngươi đi."

Tô Tiểu Bồi bình tĩnh, tỉ mỉ suy nghĩ, không thể nào, hắn sao có thể ngây thơ cho rằng có thể đưa cô ra khỏi thiên la địa võng này, lại còn ngay trước mắt tráng sĩ. Dự định của hắn không phải là chủ ý này, rốt cuộc hắn muốn gì chứ? Có điều lúc này không phải là lúc để cô có thời gian suy nghĩ

https://thuviensach.vn

kĩ càng, vừa rồi Nhiễm Phi Trạch ra hiệu cho cô thu hút sự chú ý của đối phương, nhất định là chàng muốn công hạ Đỗ Thành Minh. Chàng nói đúng, cần gì phải để ý đến những lời hắn nói, bắt giữ hắn mới là con đường giải quyết căn bản nhất.

"Ngươi có chuyện khiến ta bất ngờ, chẳng lẽ là những lời cũ rích vô nghĩa này sao? Tiểu Bồi, ngươi khiến ta thất vọng quá, cứ tưởng ngươi còn có kỳ chiêu gì chứ!"

"Ta có đó, Thi Ninh." Tô Tiểu Bồi nói: "Ta vừa mới quay về một chuyến, ngươi không ngờ tới nhỉ? Như thế đã đủ mới mẻ chưa? Ta muốn quay về thì quay về, ta muốn đến thì đến, ngươi làm được không?"

Sắc mặt Đỗ Thành Minh bỗng chốc thay đổi.

"Ta quay về để điều tra tư liệu của ngươi, Thi Ninh, hóa ra ngươi là người như thế này, thật khiến ta cười vỡ bụng rồi…." Tô Tiểu Bồi còn chưa dứt lời, bỗng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Cố Hưng. Tô Tiểu Bồi vô thức quay đầu, nhìn thấy Cố Hưng ngã xuống đất, sau người ông ta là một vị đệ tử của Huyền Thanh phái. Xung quanh còn có nhiều trợ thủ giang hồ đang tiến đến phía bên này, hóa ra vừa rồi Nhiễm Phi Trạch đã dặn dò Huyền Thanh phái bên kia điều người lặng lẽ đến mai phục, nếu như bên này thực sự là đường lui của Đỗ Thành Minh thì e là hắn đã có tính toán, vẫn phải phòng ngừa thì hơn.

Tô Tiểu Bồi thất thần, nhưng Nhiễm Phi Trạch thì không, chàng đang đợi thời khắc này. Chàng sớm đã nhìn thấy người của Huyền Thanh phái lặng lẽ chạy đến, liền bảo Tô Tiểu Bồi thu hút sự chú ý của Đỗ Thành Minh, cô đã làm rất tốt. Khi Đỗ Thành Minh trấn kinh phẫn nộ, tuyến phòng ngự bỗng chốc trở nên lỏng lẻo. Nhiễm Phi Trạch đột ngột lao thẳng qua đó, toàn lực đánh một chưởng.

Lần này, chàng đạp chân lên một cành cây, nếu lại có ám khí tấn công, chàng sẽ dùng cành cây này đánh bật ra. Nhất định phải giết chết Đỗ Thành Minh bằng một chưởng này.

https://thuviensach.vn

Nhưng Nhiễm Phi Trạch đã phán đoán sai, không hề có ám khí, thứ bay đến lại là một chiếc lưới lớn. Chiếc lưới bọc chàng lại rồi nhanh chóng kéo ra sau, chưởng lực của chàng bị yếu đi, cành cây cũng không bắn được ra. Mà Đỗ Thành Minh vào thời khắc đó lại đột ngột giương kiếm đâm về phía chàng.

Tô Tiểu Bồi cảm thấy tim mình như ngừng đập, thậm chí còn không nhìn rõ được chuyện gì đã xảy ra. Vừa mới quay đầy nhìn Bạch Ngọc Lang, quay ra đã thấy Nhiễm Phi Trạch xảy ra chuyện. Tô Tiểu Bồi không thể nhìn rõ thứ gì đang bọc lấy chàng, chỉ thấy một bóng người lao về phía Nhiễm Phi Trạch nhanh như bay, nhìn không rõ tướng mạo nhưng ở phương hướng đó thì chỉ có Đỗ Thành Minh.

Đến giờ Tô Tiểu Bồi mới biết hóa ra tốc độ của bản thân lại có thể nhanh đến thế. Cô không hề suy nghĩ, mà trên thực tế, cũng không có thời gian cho cô nghĩ, cô chỉ hành động, theo bản năng, tất cả đều là vô thức. Cô lao qua đó, đâm thẳng vào bóng người muốn tấn công Nhiễm Phi Trạch kia.

Vào thời khắc va đập, cô ý thức được mấy sự việc. Thứ nhất, kẻ này đúng là Đỗ Thành Minh, đương nhiên không thể nào là người khác được. Thứ hai, trên người cô rất đau, đau vô cùng. Thứ ba, cuối cùng cô cũng hiểu rõ ý đồ vì sao Đỗ Thành Minh cứ ì ra không đi mà vẫn muốn phải chơi trò chơi rồi. Hắn không thể bắt cóc cô, sau này cũng không thể có được những ngày tháng tươi đẹp nữa, cho nên hắn cũng không muốn để cô sống tốt, hắn muốn giết chết người cô yêu thương.

Ừm, sự việc thứ tư, chính là cô cũng có thể hung mãnh đến vậy.

Cô không hề do dự, cắm con dao găm vào cơ thể của Đỗ Thành Minh.

Thế giới đang quay cuồng trước mắt cô, cô và Đỗ Thành Minh đập vào nhau, lăn xuống đất. Xung quanh có tiếng người hét lớn, cô không nghe rõ, người cô rất đau, đau đến mức dường như mọi ý thức đều bị rút sạch, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy biểu cảm của Đỗ Thành Minh, khuôn mặt hắn ghê

https://thuviensach.vn

tởm lại méo mó. “Ngươi muốn cùng chết với ta ư? Như vậy cũng không tồi.”

Cô cảm thấy cô và hắn đang cùng lăn đi, nhìn thấy kiếm trên tay hắn rơi xuống, cô nghĩ chắc mình đã trúng kiếm của hắn rồi. Bọn họ vẫn đang lăn, địa thế này lại nghiêng. Hắn bóp cổ cô đến mức không thở nổi, cô rút dao găm, gắng sức đâm hắn một nhát nữa.

Thừa lời làm gì chứ, ai thèm cùng chết với hắn! Bản cô nương đây là người bất tử!

Đúng không? Nguyệt Lão số 2238, anh sẽ không để tôi phải chết chứ?

Khi cô và Đỗ Thành Minh cùng lăn xuống vách núi, Tô Tiểu Bồi đã nghĩ như vậy.

Cô còn nghĩ, tráng sĩ, chàng đừng buồn, ta sẽ quay lại. Đã nói là không được buồn rồi đấy!

Khi Tô Tiểu Bồi tỉnh lại, cảm thấy dường như mình vừa trải qua một giấc mơ dài. Nhưng rất nhanh sau đó cô đã tỉnh táo trở lại.

Cô bỗng ngồi bật dậy, sau đó nhanh chóng xác định mình đã quay lại phòng ngủ thời hiện đại. Giường Simmons thoải mái, đầu giường có đặt tấm ảnh gia đình hạnh phúc, điều hòa vẫn đng chạy, phát ra âm thanh ù ù nhè nhẹ. Tô Tiểu Bồi nhảy xuống giường, xoa xoa vùng eo, không bị thương cũng không đau, tuy cảm giác cô và Đỗ Thành Minh vật lộn mới chỉ ở một giây trước đó, nhưng cô thực sự đã quay về thế giới hiện đại rồi.

Tô Tiểu Bồi lấy di động của mình ra, nhìn thời gian, lại lật xem lịch làm việc, xem qua việc hôm nay phải làm, sau đó thấy thời gian còn sớm, cô liền đi tắm rửa, cảm nhận rõ độ chênh lệch múi giờ. Trước mắt cô cần phải làm mấy việc. Việc đầu tiên là phải gọi cho sư huynh.

“Sư huynh, tư liệu vụ án của Lữ Thông em đã xem rồi, em có vài ý tưởng thế này. Anh cũng biết đó, chắc chắn Lữ Thông không phải là người

https://thuviensach.vn

duy nhất mà hắn xúi giục, điều khiển. Dùng vụ án liên hoàn mà bố em đã mất trong khi làm nhiệm vụ kia làm giáo trình, chắc chắn hắn đã khá hài lòng với quá trình thực thi vụ án này. Lúc đầu khi phân tích hung thủ, chúng ta cho rằng hắn chọn mục tiêu là nữ cảnh sát vì họ mang đến cho hắn sự sỉ nhục và phẫn nộ, vậy thì khả năng hắn từng có tiền án, từng bị nữ cảnh sát bắt giữ là rất cao, vì thế đó là nguyên nhân vì sao chúng ta đã tra hết lượt tất cả những nhân viên có liên quan mà vẫn không tìm được manh mối. Nếu như tên Thi Ninh đó chính là hung thủ thì sao? Chúng ta vẽ lại chân dung tội phạm mới, hắn có vấn đề tâm lý nghiêm trọng, có dục vọng khống chế vô cùng mạnh mẽ, hắn có học thức, có nhu cầu đạt được sự sùng bái và tôn kính, cho nên nhất định quá khứ hắn đã từng gặp phải sự giày vò, đả kích cực lớn. Phía cảnh sát đã điều tra trong các trường cao đẳng, đại học không có giáo sư nào tên Thi Ninh, nhưng vì hắn thích được người khác gọi như vậy, mà gọi như vậy sẽ lấy được lòng tin từ người khác dễ dàng hơn, từ đó suy ra, hắn phải ở trong một môi trường đầy văn hóa, có lẽ chính là trường học."

"Ừ, anh thảo luận với Giáo sư cũng đưa ra suy đoán giống như vậy."

"Cho nên chúng ta phải tìm một người có tuổi thơ bất hạnh, ám ảnh tâm lý vì nữ giới, rất có khả năng từng phải chịu ngược đãi từ mẹ, có lẽ cảnh sát cũng biết, nhưng vấn đề của hắn không được giải quyết, không ai giúp đỡ hắn, sự việc này chắc chắn có liên quan đến nữ cảnh sát. Sau này mẹ hắn qua đời, hắn đạt được rất nhiều thành tích tốt trong sự nghiệp học hành, nhưng có thể vì mắc phải vài lỗi lầm gì đó hoặc giống như có vấn đề trong sơ yếu lý lịch nên không có được kết quả sự nghiệp như hắn mong muốn, đây lại là một đả kích nghiêm trọng mà hắn phải chịu. Thế là hắn cảm thấy mình không nhận được sự đối đãi đáng có, liền đi báo thù xã hội." Tô Tiểu Bồi ngừng một chút rồi nói tiếp: "Còn nữa, hắn có bệnh và đã chết rồi."

Vị sư huynh ở đầu dây bên kia hơi sững sờ: "Đến chuyện hắn chết rồi mà em cũng suy đoán ra được sao?"

https://thuviensach.vn

“Nếu không thì tại sao mấy năm qua hắn không liên lạc với Lữ Thông nữa? Có khả này, đúng chứ? Tóm lại điều tra kĩ một chút cũng tốt. Sư huynh, phần chân dung tội phạm này của em chắc chắn không có vấn đề, chọn thời gian chúng ta cùng đi tìm chú Lưu nói chuyện nhé. Lần này, em tin rằng vụ án của bố em nhất định sẽ có tiến triển.”

Chú Lưu là đồng nghiệp cũ của Tô Kiến An, bố Tô Tiểu Bồi, vụ án đó vẫn luôn đè nặng trên tay ông. Ông từng đồng ý với Tiểu Bồi, một khi còn sống, ông nhất định sẽ giúp Tiểu Bồi bắt được hung thủ giết bố.

Tô Tiểu Bồi thấy sư huynh đã đồng ý, hai người lại thảo luận một số chi tiết nữa rồi mới dập máy. Tô Tiểu Bồi thở phảo một hơi, chân dung tội phạm của cô được hình thành trên cơ sở sau khi tiếp xúc mặt đối mặt với hung thủ, cho nên sư huynh cảm thấy kinh ngạc trước sự chắc chắn và mức độ chi tiết mà cô suy đoán, nhưng đương nhiên cô không thể nói ra chuyện xuyên không được, chỉ đành lấy đầu mối vụ án trong hiện thực để giải thích cho những suy đoán của mình. Nhưng cô cảm thấy những điều này thực sự đúng đến tám, chín phần mười. Thi Ninh chính là Đỗ Thành Minh, tuyệt đối không sai.

Việc quan trọng thứ hai, cô gọi điện đến bệnh viện, hỏi thăm tình hình của Trình Giang Dực, kết quả vẫn như cũ, không có bất cứ chuyển biến tốt nào. Tô Tiểu Bồi đặt điện thoại xuống, cũng không biết là mừng hay lo, Trình Giang Dực này rốt cuộc đã đi đâu chứ? Cô ở một thế giới khác lâu như vậy, kẻ thù giết cha cũng lôi ra được rồi, mà vẫn không thấy tăm hơi anh ta đâu.

Tô Tiểu Bồi nhìn xuống tay mình, nhớ đến chuyện bản thân đã giết chết một người, cảm giác con dao găm đâm vào thân thể Đỗ Thành Minh vẫn còn trên tay, mùi máu tanh nhớp nhúa đến buồn nôn. Tô Tiểu Bồi xoa xoa tay, giết người đúng là chẳng phải chuyện dễ dàng gì, bất luận là giết ai, ở trong tình huống nào.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết Đỗ Thành Minh rốt cuộc đã chết hay chưa, nếu như hắn chết rồi, liệu có xuyên không quay về giống như cô không? Tráng sĩ thì sao, chàng nhìn thấy cô rơi xuống vách núi, nhất định sẽ rất buồn. Tô Tiểu Bồi nghĩ như vậy thì cảm thấy hết sức thương tâm. Thực ra chuyện cô lo lắng nhất, muốn làm nhất chính là tìm Nguyệt Lão số 2238 kia để nói chuyện tử tế, có quá nhiều vấn đề cần anh ta giải đáp, cô thực sự cần sự giúp đỡ của anh ta. Cô phải quay lại đó, cô cần nói cho tráng sĩ biết cô rất tốt, cô không sao. Cô còn chưa đồng ý lấy chàng nữa.

Nhưng cô không có số điện thoại của Nguyệt Lão, không thể chủ động liên hệ với anh ta. Tô Tiểu Bồi thở dài một hơi, nhắc nhở bản thân phải kiên nhẫn, mỗi lần quay lại, Nguyệt Lão số 2238 đều nhanh chống đến tìm cô, lần này nhất định cũng sẽ vậy.

Nhưng lần này lại khác, mãi đến buổi tối, khi Tô Tiểu Bồi làm xong tất cả mọi việc, gặp chú Lưu rồi, gặp mẹ rồi, sau khi ngồi rỗi ở nhà rất lâu, mới nhìn thấy Nguyệt Lão số 2238.

https://thuviensach.vn

Chương 29

Lần này Nguyệt Lão ấn chuông, tìm đến tận cửa.

Anh ta cúi đầu ủ rũ, trông chẳng còn chút tinh thần. Tô Tiểu Bồi vốn ôm một bụng thắc mắc muốn hỏi anh ta, còn lên kế hoạch phải giải thích thế nào về vấn đề khó khăn gặp phải và trải nghiệm ở thế giới bên kia, kết quả nhìn thấy bộ dạng này của anh ta, mọi điều thắc mắc đều tiêu tan quá nửa. Làm ngành nghề phục vụ mà trưng biểu cảm này đi gặp khách hàng cũng được sao?

Nguyệt Lão vừa vào cửa liền buông tiếng thở dài, sau khi thở dài hai tiếng thì nói: "Tô Tiểu Bồi, chuyện này của cô, thực sự rất khó thực hiện."

"Ừm." Tô Tiểu Bồi thầm cảnh giác.

"Tại sao cô lại lạnh nhạt như vậy chứ, chuyện này không những liên quan đến đại sự trọn đời của cô, mà còn ảnh hưởng tới hạnh phúc mấy đời, cô cũng phải nỗ lực một chút cho bản thân mình chứ!" Nguyệt Lão số 2238 tấm tức nói.

Tô Tiểu Bồi không đáp lại.

Nguyệt Lão số 2238 lại thở dài, sáng hôm nay anh ta vừa nhận được tin nhắn nhắc nhở của hệ thống, rằng Tô Tiểu Bồi đã quay lại, nhưng Trình Giang Dực vẫn bặt vô âm tín. Anh ta đã dùng mọi biện pháp điều tra tình trạng của nhiệm vụ, phát hiện kết quả vẫn giống như trước, Tô Tiểu Bồi một mình quay về, còn Trình Giang Dực không chút tăm hơi. Anh ta cảm thấy rất lạ, rõ ràng trước đó có một lần hệ thống hiển thị bọn họ sắp cùng nhau quay về rồi, nhưng cuối cùng lại không thực hiện được. Điều này chứng tỏ Tô Tiểu Bồi đã tìm được anh ta, có điều không biết đã bị *Bug* ở đâu nữa, nhưng bây giờ vì sao trong hệ thống lại không có chút tin tức gì về Trình Giang Dực chứ?

https://thuviensach.vn

“Cô tìm được Trình Giang Dực rồi chứ?”

“Tôi đã yêu người khác rồi.”

Hai người đồng thời lên tiếng, sau đó phản ứng hoàn toàn bất đồng trước lời đối phương nói. Tô Tiểu Bồi rất bình tĩnh, lắc đầu với Nguyệt Lão số 2238. Còn Nguyệt Lão số 2238 thì đờ người ra.

“Cô… cô nói cái gì?”

“Tôi đã yêu người khác.”

Nguyệt Lão số 2238 tiếp tục đần ra, không phải chứ, sao có thể xảy ra chuyện này? Cho nên đây chính là nguyên nhân khiến hệ thống ra thẻ? Cô lại không chịu sự dắt lối của dây tơ hồng mà yêu người khác rồi?

“Ai vậy?” Câu hỏi hết sức ngốc nghếch, cô có nói thì chắc anh ta cũng chẳng biết, nhưng anh ta vẫn phải hỏi, rốt cuộc thì tại sao việc này lại xảy ra chứ? Bảo cô ấy xuyên không qua đó để tìm Trình Giang Dực, chứ không phải bảo cô ấy thay lòng đổi dạ đi yêu người khác. Đợi chút, không thể dùng từ thay lòng đổi dạ này được, vì trước đó cô ấy không hề quen biết Trình Giang Dực. Nhưng nói gì thì nói, việc này vẫn có chỗ không đúng.

“Anh ấy tên là Nhiễm Phi Trạch, là một nam tử hán rất lương thiện, rất có trách nhiệm, anh ấy đối với tôi rất tốt…”

“Đợi chút, đợi chút.” Nguyệt Lão số 2238 móc cuốn sổ tay ra. “Anh ta tên là gì? Là ba chữ nào?” Sau khi ghi lại, anh ta hỏi tiếp: “Anh ta làm nghề gì?”

“Ừm…” Miễn cưỡng coi như thợ rèn nhỉ?

“Phải nghĩ lâu như vậy sao? Không nghề nghiệp à hay là đang đợi việc?” Nguyệt Lão hết sức buồn rầu, không phải chứ, đồng chí Tô Tiểu Bồi, chẳng phải cô luôn mắt cao quá đỉnh đầu, khá là kén chọn sao? Tại sao đến bên đó lại yêu đương dễ dãi như vậy?

https://thuviensach.vn

“Tóm lại anh ấy rất tốt.” Biểu cảm chê bai của Nguyệt Lão đối với Nhiễm Phi Trạch khiến Tô Tiểu Bồi cảm thấy không vui, không muốn nói với anh ta nữa.

“Được rồi!” Nguyệt Lão sô 2238 lại thở dài. “Vậy Trình Giang Dực thì sao? Cô đã làm gì anh ta? Đúng rồi, vì sao cô lại chết vậy?”

“Trình Giang Dực? Tôi vẫn chưa gặp được anh ta. Hoàn toàn không có manh mối nào về anh ta cả.”

“Trước đó chẳng phải cô nói anh ta để lại thư cho cô rồi sao? Có điều cô lại chết mà quay lại, không thì suýt chút nữa đã gặp được anh ta, tại sao bây giờ cô lại nói là hoàn toàn không có manh mối.”

“Kẻ đó không phải là anh ta, mà là một kẻ xuyên không khác, là tên tội phạm có vấn đề về tâm lý.”

Lần này Nguyệt Lão không chỉ đờ đẫn, mà còn suýt rớt cằm xuống đất. “Có một người xuyên không khác?” Anh ta nói to đến mức suýt thủng cả trần nhà.

Tô Tiểu Bồi kìm chế không bịt tai lại. “Đúng, là một người xuyên không khác, không phải Trình Giang Dực. Hơn nữa hắn ta xuyên qua đó đã mười bốn năm rồi, theo tôi suy đoán, ở bên này chắc hắn bị bệnh mà chết, đại khái cũng phải là chuyện của hai, ba năm trước.”

Nguyệt Lão số 2238 há hốc miệng, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào mới được. “Sao có thể chứ, một người xuyên không khác ư?”

Tô Tiểu Bồi nhíu mày. “Rốt cuộc anh muốn lặp lại câu này mấy lần nữa đây?”

“Đợi chút, đợi chút.” Nguyệt Lão đi đi lại lại một vòng trong phòng. “Để tôi sắp xếp một chút, sự tình có phải như thế này không. Cô không tìm được Trình Giang Dực, mà đã yêu một người khác. Cô gặp được một người

https://thuviensach.vn

xuyên không khác, còn là một tên tội phạm, hắn có lẽ đã qua đời ở bên này từ hai, ba năm trước, sau đó xuyên không qua đó đã được mười bốn năm?"

"Đúng." Tô Tiểu Bồi trả lời một cách dứt khoát.

"Nhưng hai việc này đều là chuyện không có khả năng xảy ra mà." Nguyệt Lão số 2238 lẩm bẩm, liếc thấy ánh mắt của Tô Tiểu Bồi, liền sửa lời: "Ý tôi là, cứ coi như có khả năng xảy ra thì tỷ lệ đó nhất định cũng rất thấp…" Rồi anh ta bỗng dưng nhảy dựng lên. "Không được, tôi phải lập tức quay về tra một chút xem rốt cuộc là chuyện gì, điều này không đúng, quá là không đúng."

"Đợi chút." Tô Tiểu Bồi chặn Nguyệt Lão lại. "Khi nào thì tôi lại có thể qua đó?"

Nguyệt Lão số 2238 ngẩn ra. "Cô nghiện xuyên không rồi sao? Lúc đầu chẳng phải không muốn đi sao?"

"Tôi có rất nhiều việc chưa làm xong. Tôi đã đồng ý với Nhiễm Phi Trạch nhất định sẽ quay lại, tôi không thể thất hứa. Còn có một bằng hữu nữa, khi tôi rời đi, cô ấy không biết sống chết ra sao, tôi phải quay lại thăm cô ấy. Còn nữa, kẻ tội phạm xuyên không kia, tôi cùng hắn lăn xuống vách núi, cũng chẳng biết hắn đã chết chưa, không thể để hắn tiếp tục hại người được. Còn nữa, nếu như hắn chết rồi, có phải cũng sẽ xuyên về giống như tôi không?"

"Đợi chút!" Nhất thời Nguyệt Lão cũng không tính toán cách dùng từ của cô, chỉ nói: "Hắn ta làm sao có thể xuyên không quay lại được, chẳng phải hắn qua đời rồi sao? Nếu ở bên này không còn thể xác thì hắn cũng thể quay lại được, hơn nữa không phải cứ tìm bừa một thân thể là được, cần phải có tỷ lệ phối hợp cực chuẩn. Đợi chút, tôi nói với cô điều này cũng vô ích. Hắn căn bản là không nên xuyên qua đó, hơn nữa độ chênh lệch về thời gian lại có thể dài như thế, cách nhau cả chục năm. Trong nhật ký hệ thống hoàn toàn không thấy nhắc đến, tôi phải quay về tra một chút, điều tra rõ sự tình rồi nói lại cho cô."

https://thuviensach.vn

“Tra về một người khác làm thế nào xuyên không qua đó ư? Chuyện này cũng thuộc sự quản lý của anh sao? Anh phải gấp rút lo chuyện của tôi trước đi, khi nào tôi có thể quay sang đó? Tôi sốt ruột rồi!”

“Không phải là tra về một người khác xuyên không, mà là phương thức xuyên không của hắn ta không thuộc loại có trong nhật ký hệ thống của tôi, cũng chính là nói, hiểu biết trước đó có nhầm lẫn, nếu như hắn có thể xuyên không với khoảng cách hơn chục năm, vậy Trình Giang Dực thì sao? Nếu như anh ta căn bản không có ở cùng một thời đại với cô, vậy thì đương nhiên cô làm sao có thể tìm và cũng chẳng thể nào tìm được anh ta. Tôi đi tra một chút, xem xem rốt cuộc chuyện này là sao.”

“Đợi một chút, bây giờ đối với tôi mà nói, trọng điểm không phải là Trình Giang Dực, tôi không quan tâm đến anh ta, tôi quan tâm đến Nhiễm Phi Trạch. Khi nào tôi có thể quay lại đó?”

Nguyệt Lão số 2238 nhìn chằm chằm vào Tô Tiểu Bồi rồi hỏi: “Tô Tiểu Bồi, cô biết cô và Nhiễm Phi Trạch gì đó là người của hai thế giới khác nhau chứ? Bọn cô không thể nào ở bên nhau, không có kết quả gì đâu.”

Tô Tiểu Bồi mím môi. “Tôi biết, nhưng có phải anh cũng biết loại cảm giác cứ coi như không có kết quả cũng cam tâm đưa ra lời hứa với đối phương không?”

Nguyệt Lão trầm mặc. Anh ta là Nguyệt Lão, cái anh ta quản chính là chuyện tình cảm, sao có thể không biết loại cảm giác đó!

“Tôi và anh ấy đều biết sẽ không được dài lâu, nhưng chúng tôi đã nói rồi, được bao lâu thì được. Số 2238, bây giờ tôi vẫn chưa tìm được Trình Giang Dực, chắc tôi vẫn có thể quay lại đó, đúng không? Khi tôi rời khỏi, là chết ngay trước mặt Nhiễm Phi Trạch, tôi không thể để lại ấn tượng cuối cùng của anh ấy về mình lại là bộ dạng thảm thương như vậy. Tôi không chịu nổi điều này, xin hãy để tôi quay lại đó, để tôi quay lại đó đi.”

https://thuviensach.vn

Nguyệt Lão không thốt nên lời, anh ta không thể nói nổi trong ghi chép của anh ta, nhiệm vụ Tô Tiểu Bồi xuyên không tìm lang quân đã kết thúc rồi, thất bại, nhưng thực sự đã kết thúc. Cho nên anh ta mới sốt ruột cả một ngày tra tìm tiến độ và tình trạng của toàn bộ nhiệm vụ, muốn xem xem chỗ nào đã xảy ra vấn đề. Có điều anh ta không tìm được, nhưng bây giờ anh ta có manh mối mới rồi, anh ta cần phải tìm hiểu tiếp.

"Cũng giống như lần trước, đúng không? Tôi đợi các anh đắp hình xong, sau đó lại có thể qua đó. Tôi cần phải gặp lại anh ấy, thực sự đó."

Nguyệt Lão đột nhiên cảm thấy rất buồn bã, đây là lần đầu tiên anh ta thấy Tô Tiểu Bồi khẩn thiết nói về một người đàn ông như vậy. Anh ta là Nguyệt Lão, anh ta hy vọng mỗi người đều có được tình yêu của riêng mình, nhưng vì sao có người có được tình yêu mà lại khiến anh ta buồn bã như này? Tô Tiểu Bồi, vì sao cô lại yêu người khác chứ, tôi sao giúp được cô đây? Hai thế giới, cứ coi như là Nguyệt Lão thì cũng phải bất lực thôi.

"Tôi quay về tra lại một chút trước. Tra được rồi, tôi sẽ lập tức thông báo cho cô."

Nguyệt Lão số 2238 rời khỏi nhà Tô Tiểu Bồi như thể đang chạy trốn. Anh ta đứng ở cửa thang máy, quay đầu nhìn, thấy Tô Tiểu Bồi đứng trước của nhà, nhìn theo anh ta với ánh mắt hy vọng và nhờ cậy. Anh ta đã gặp qua cô mấy lần, từ trước đến giờ, cô chưa từng bộc lộ biểu cảm này với anh ta, cô vốn không hề tín nhiệm anh ta, cảm thấy anh ta không đáng tin cậy, anh ta biết. Thậm chí cô còn hỏi anh ta số điện thoại khiếu nại của bọn họ, nếu như khiếu nại thực sự có thể khiến tình yêu của bọn họ trở nên vĩnh cửu, cuộc sống được hạnh phúc, anh ta nguyện ý để bọn họ khiếu nại.

Anh ta là Nguyệt Lão, anh ta thực sự hy vọng mọi người đều có hạnh phúc.

Thang máy mở ra, Nguyệt Lão số 2238 rầu rĩ đi vào, lại liếc nhìn cửa phòng của Tô Tiểu Bồi lần nữa, cô đã vào trong nhà rồi. Anh ta đóng cửa thang máy lại, nhưng không đóng nổi biểu cảm của Tô Tiểu Bồi trong đầu,

https://thuviensach.vn

cô là *case* khó nhất mà anh ta gặp phải, nhưng anh ta không vứt bỏ cô, bây giờ sự việc càng trở nên khó hơn, anh ta cũng không muốn vứt bỏ. Anh ta phải dốc hết sức tra lại hệ thống, nhất định là có chỗ nào đó đã xảy ra vấn đề.

Anh ta là Nguyệt Lão nghiêm túc, nỗi lực, gắng hết sức mình giữ đúng chức nghiệp, tuy thường xuyên có người không tin tưởng, nhưng anh ta vẫn phải làm đúng trách nhiệm của mình.

Nguyệt Lão số 2238 đi đến tổng bộ, đó là một tòa nhà cũ kĩ, ở địa chỉ cũng rất hẻo lánh. Số 2238 từng tự cười nhạo hóa ra Nguyệt Lão lại làm việc một cách lén lút thế này, ngành dịch vụ đúng là không dễ làm.

Nguyệt Lão số 2238 hôm nay đã ở lại trong tòa nhà này hơn nửa ngày rồi, bây giờ muộn như vậy lại còn chạy đến. Người giữ của nhìn anh ta chằm chằm. Số 2238 mặt mày nghiêm túc, kiểm tra vân tay, quẹt thẻ đi qua cửa, sống lưng vẫn thẳng tắp. Nhưng vừa vào cửa chưa được bao lâu liền gặp ngay phải sự chọc ghẹo: "Ôi, 2238, câu đã yêu chỗ này rồi hay là bị giáng quyền vậy? Nếu như không làm nổi người dẫn duyên thì gay rồi, chỉ có thể quay lại làm chân quét dọn thôi."

Người đang nói chính là số 1149. 2238 phớt lờ anh ta, đi thẳng lên lầu. Nơi tổng bộ này, chỉ có hai loại tình huống bọn họ mới quay về. Một là bị chủ quản triệu hồi, hai là *case* xảy ra vấn đề, vấn đề đó dùng sổ ghi chép không giải quyết nổi, bắt buộc phải liên hệ với trạm công tác ở tổng bộ.

Số 1149 đi theo số 2238 lên lầu, anh ta cùng quay về để xử lý *case.* Hai người cùng nhau lên tầng ba, chỗ đó không có phòng, cả tầng thông nhau, rất rộng, nhưng nếu cẩn thận nhìn kĩ, có thể thấy những chùm sáng trong suốt khổng lồ phân bố rải rác, trong chùm sáng có rất nhiều ánh sáng li ti giống như dây tơ hồng đỏ.

Số 2238 đi đến một điểm sáng trong số đó, đó là trạm công tác chứa sợi dây tơ hồng của Tô Tiểu Bồi. Số 1149 cũng đi đến một điểm khác. Số 2238 nhìn anh ta, không nói gì, chỉ lấy sổ ghi chép của mình ra, ấn tay lên mấy

https://thuviensach.vn

xác nhận, dùng sổ nhật ký quét qua chùm sáng, một sợi tơ màu đỏ thoắt cái sáng lên. Số 2238 thở phào một hơi, còn may, dây tơ hồng hoàn hảo, chưa bị đứt, có lẽ vẫn còn hy vọng. Anh ta chuyển sổ ghi chép qua đó, sợi tơ nhanh chóng hút lấy cuốn sổ. Số 2238 điểm vào mấy nút ấn, từ giữa không trung hiện ra một màn hình, vô số mã hóa, phù hiệu loạt xoạt chạy trên màn hình, 2238 nhíu mày, tỉ mỉ xem xét, ngón tay thỉnh thoảng điểm điểm.

Số 1149 ở bên cạnh nhìn anh ta một lát, cười, nói: "Vẫn là *case* đến thế giới khác đó à? Loại tình huống này không cách nào cứu vẫn được, cậu chỉ làm thêm việc không cần thiết, đáng ra không nên thừa lời nhiều như thế, trực tiếp cắt đứt dây tơ hồng, để bọn họ tự chạy theo tiền đồ nhân duyên của mình. Cậu làm thế này là tự làm khổ chính mình, khách hàng cũng vất vả, cuối cùng đều chẳng có kết quả tốt, người ta còn trách cậu. Hà tất phải khổ như vậy?"

Số 2238 phớt lờ anh ta, nhập một hàng chữ vào, màn hình đó lại loạt xoạt chạy ra số liệu.

Số 1149 thấy vậy thì rất không vui, anh ta lấy sổ ghi chép của mình ra, rút sợi dây tơ hồng anh ta muốn tìm, sau đó sợi tơ hồng nối liền lên sổ ghi chép, bên phía anh ta cũng hiện ra một màn hình. Anh ta thao tác nhanh như bay trên màn hình, chẳng mấy chốc trên đó vang lên tiếng tít tít nhắc nhở xác nhận.

Số 2238 nghe thấy âm thanh này liền nhìn qua đó, kinh ngạc. "Anh muốn cắt đứt nó sao?"

Số 1149 quay đầu nhìn anh ta. "Đúng." Anh ta ấn xuống chữ "Yes" xác nhận trên bàn phím, màn hình nhanh chóng hiện ra một cửa sổ xác nhận lần thứ hai, hỏi xem đã chắc chắn với thao tác này chưa.

Số 2238 nhìn theo, rồi nói: "Cắt đứt rồi, bọn họ sẽ mất nhau."

Số 1149 lắc đầu. "*Case* này của tôi, bọn họ đã là oan gia hai đời rồi, không cứt đứt, sẽ giày vò lẫn nhau, hà tất phải khổ như vậy chứ!"

https://thuviensach.vn

“Dây tơ hồng buộc hai bên lại chắc chắn là có nguyên do, huống hồ đã buộc đến hai đời. Dây tơ hồng không tự đứt được, chúng minh tình cảm của bọn họ vẫn còn, vì sao không cho bọn họ thêm một cơ hội nữa chứ?”

“Case của tôi hay là của cậu chứ?” Số 1149 lườm số 2238, ý nói cậu quản nhiều quá đó.

“Trên sách hướng dẫn nói chưa đến mức vạn bất đắc dĩ thì không được cưỡng chế, cắt đứt dây tơ hồng, duyên phận tự có an bài, mọi người sẽ tự phán đoán giữ hay bỏ.”

Số 1149 mất kiên nhẫn, nói: “2238, cậu đang dạy tôi làm việc sao? Trên sách hướng dẫn nói như vậy, nhưng tình huống vạn bất đắc dĩ thì lại là do chúng ta phán đoán. Tôi phán đoán hiện tại đôi oan gia này đã đến lúc vạn bất đắc dĩ, bắt buộc phải cắt đứt dây tơ hồng, cậu có ý kiến khác sao?”

Số 2238 không nói gì, anh ta không hiểu nội tình của *case,* đương nhiên không thể có ý kiến khác, nhưng vẫn không kìm được nói: “Từ trước đến nay tôi chưa từng cắt đứt dây tơ hồng, tôi cảm thấy, mỗi cặp đều cần có cơ hội để học được sự bao dung và trân trọng.”

“Vậy thì mỗi cặp cũng đều cần gánh vác hậu quả của việc không việc không biết bao dung và trân trọng.” Số 1149 lại lần nữa ấn vào chữ “Yes” trên cửa sổ xác nhận. Số 2238 đành nhìn sợi dây tơ hồng kia đứt lìa. Sổ ghi chép của số 1149 treo lơ lửng giữa không trung, anh ta với tay lấy xuống, để phần đầu của sổ ghi chép đối diện với chiếc màn hình lớn đó, số liệu của hai thiết bị nối liền với nhau, cập nhật trạng thái mới.

Số 2238 đột nhiên thấy hơi buồn, cặp đôi bị cắt dây tơ hồng kia có biết bọn họ đã mất đi thứ gì không nhỉ? Làm oan gia là đau khổ, nhưng có lúc đến oan gia cũng không làm nổi nữa, sẽ càng đau khổ hơn. Anh ta thở dài, thôi vậy, có lẽ chia cách nhau sẽ tốt hơn, ít nhất họ cũng sẽ có được những khởi đầu mới. Hy vọng họ sẽ có cơ hội buộc dây tơ hồng với người thực sự mang đến cho họ sự hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Số 1149 đã hoàn tất công việc, anh ta thu màn hình lại, bỏ sổ ghi chép vào túi, quay đầu thì thấy số 2238 đang đờ người ra. Anh ta chẳng vui vẻ gì, nói: "2238, có biết vì sao cậu luôn làm việc không mấy hiệu quả như thế này không? Người khác hoàn thành ba vụ, cậu mới làm xong một vụ, là vì phương pháp làm việc của cậu có vấn đề. Cậu xui xẻo nên mới nhận được khách hàng xuyên không này, nhưng cậu có thể để cô ta không xuyên không cơ mà, chúng ta hoàn toàn lựa chọn kết quả hệ thống đưa ra, nếu sợi dây tơ hồng giữa bọn họ thực sự đủ chắc, phía nam vẫn còn cơ hội được kéo về. Thậm chí cậu cũng không cần phải đi gặp khách hàng, để sợi tơ hồng tự xử lý."

"Tôi đã tra qua rồi, khả năng kéo được phía nam quay lại chỉ là 1,2%, nhưng khả năng phía nữa qua đó tìm được anh ta và đưa anh ta quay về thì là 98,8%. Hơn nữa bảo phía nữ qua đó cũng là đề nghị của hệ thống, đã là đề nghị ưu tiên lựa chọn thì đương nhiên là khả năng thành công sẽ cao hơn. Nếu như bọn họ nỗ lực có thể tìm được hạnh phúc, vì sao không để bọn họn thử xem sao? Huống hồ sau khi Tô Tiểu Bồi qua đó cũng thích ứng rất tốt, hệ thống không làm sai, có lẽ người khác không được nhưng Tô Tiểu Bồi lại làm được. Cho nên cô ấy mới có thể xuyên không hết lần này đến lần khác. Nếu không, hệ thống sớm đã đóng việc xuyên không của cô ấy lại rồi."

2238 vẫn muốn phân tích thêm, số 1149 thì lại không muốn nghe nữa. "Tôi nói cậu đó, căn bản chẳng làm rõ tình hình. Trọng điểm chính là hệ thống đưa ra lựa chọn, cậu lại cứ lựa chọn cái phức tạp nhất, khó làm nhất. Thực ra đến thời điểm quy định mà phía nam không quay lại, *case* này không còn hy vọng nữa, cậu cắt đứt dây tơ hồng đi, như vậy là xử lý xong một chuyện rồi. Thời gian cậu giày vò một *case* này đủ để tôi hoàn thành hai cái, còn số 2200 thậm chí đã hoàn thành tới bốn cái. Cậu nói xem, có phải là rất vất vả nhưng chẳng thu được kết quả tốt nào không? Không khách khí một chút thì đúng là đồ ngu."

"*Case* khác nhau, đương nhiên có phương pháp xử lý khác nhau."

https://thuviensach.vn

“Cậu cứ tiếp tục cứng miệng đi.” Số 1149 thực sự không chịu nổi nữa. “Ban ngày tôi đến nhận một *case* dây tơ hồng mới buộc đã gặp cậu, tối đến để kết thúc một *case* khác lại nhìn thấy cậu, cậu nói xem cậu đang làm gì vậy? Lật đi bới lại, dằn vặt chỉ vì một việc, còn điều gì nghĩ không thông sao? Hai khách hàng đó của cậu căn bản là không hề gặp nhau, còn cách nhau đến một vạn tám nghìn dặm, cậu cứ phải giày vò bọn họ đến được với nhau mới thôi à?”

“Bọn họ được buộc bằng dây tơ hồng, tôi có trách nhiệm phải giày vò cho bọn họ đến được với nhau mới thôi.” Khẩu khí của 2238 rất cứng rắn, anh ta bị nói khiến cho bực bội.

“Nếu là tình huống bình thường, có thể giải quyết được thì thôi cho qua, đằng này mọi người đều biết *case* trong tay cậu là nút thắt chết, không thể gỡ được. Cậu hết lần này đến lần khác thả phía nữ đi xuyên không, cậu đã từng cân nhắc đến cảm nhận của đối phương chưa? Còn nữa, cậu tiếp xúc quá nhiều với khách hàng, nhất định sẽ xảy ra chuyện. Cuối cùng xui xẻo chẳng phải chính là bản thân cậu sao? Cậu nói lựa chọn khả năng thành công lớn, nhưng kết quả thì sao? Chẳng phải vẫn là thất bại sao? Loại tình huống này, cậu đừng có chiếm nguồn tài nguyên của hệ thống nữa, cắt đứt dây tơ hồng, thả tự do cho đôi nam nữ mệnh khổ này đi, phía nam không cứu được nữa rồi, phía nữ vẫn còn trẻ, dây tơ hồng có thể buộc được với người có duyên hay không thì còn phải xem tự bản thân cô ta cố gắng.”

“Tô Tiểu Bồi rất kiên cường, cô ấy có thể gánh vác được việc xuyên không, cho nên tôi mới để cô ấy đi. Hậu quả của việc dây tơ hồng đứt rất nghiêm trọng, nếu họ có thể làm được thì vì sao không ép họ nỗ lực một chút? 1149, tuổi nghề của anh nhiều hơn tôi, mã số của anh trước tôi cả nghìn số, nhưng đến giờ vẫn còn làm người dẫn duyên, sự khảo nghiệm của anh mãi vẫn chưa kết thúc, anh có biết vì sao không? Bởi vì anh không hiểu sự trân trọng, cho dù chỉ là một cơ hội rất nhỏ cũng phải biết trân trọng. Nhiệm vụ anh hoàn thành có nhiều hơn nữa thì cũng có tác dụng gì, tất cả

https://thuviensach.vn

các *case,* anh đều chọn lựa cái dễ dàng, anh căn bản không biết vì sao chúng ta làm Nguyệt Lão."

"Cậu…" 1149 bị chọc đúng chỗ đau, bỗng chốc tắc nghẹn. Anh ta đã hoàn thành được rất nhiều *case,* nhiều người làm cùng thời điểm với anh ta đều kết thúc cuộc khảo nghiệm và quay về rồi, còn anh ta vẫn đang làm Nguyệt Lão. Anh ta cảm thấy không phục, nhưng hiện trạng không tồi, anh ta cũng thích ứng rất tốt, có điều nghe người khác nói tới việc này quả thực cũng rất mất thể diện. Mỗi lần có Nguyệt Lão mới làm quen với anh ta, câu cửa miệng của họ luôn là: "Woa, mã số của anh ở mãi tít phái trên à?"

Thực sự rất mất mặt.

1149 không muốn nói nhiều với 2238 nữa, quay đầu rời đi. 2238 vẫn đang tức giận, còn cố nói với theo: "Anh căn bản không biết vì sao anh phải làm Nguyệt Lão. Anh không hiểu thì mãi mãi chỉ có thể là Nguyệt Lão, mãi làm chân chạy vặt mà thôi. Có một ngày đến người dẫn duyên anh cũng không thể làm được thì chỉ có thể quay về quét dọn thôi."

Bóng lưng của 1149 sớm đã biến mất, 2238 vẫn còn giận, ghét nhất là người khác chỉ tay khua chân với *case* của anh ta, anh ta làm việc có chậm chút, anh ta không nỡ cắt đứt dây tơ hồng, nhưng hệ thống đã đưa ra lựa chọn, đương nhiên là có đạo lý. Bạn làm sao biết được người ta không muốn chịu khổ, không muốn nỗ lực duy trì mối quan hệ của hai bên, bạn nhìn Tô Tiểu Bồi xem, cô ấy kiến trì vượt qua khó khăn, không những đã làm được, mà còn muốn quay lại đó. Đúng rồi, Tô Tiểu Bồi còn muốn quay lại.

2238 nhanh chóng tập trung tinh thần tìm kiếm tư liệu. Anh ta mặc kệ điều kiện hạn định trên sổ ghi chép, tình trạng của Tô Tiểu Bồi nói đã mang đến gợi ý cho anh ta, anh ta mở rộng tìm kiếm về niên đại và thời gian, cũng mở rộng phạm vi của những người sắp chết có thể để cho Trình Giang Dực lựa chọn ký gửi thân thể. Năm tháng dài lâu, biển người mênh mang, chứng tỏ phạm vi hệ thống cần phải tra tìm vô cùng lớn, rà soát một lượt

https://thuviensach.vn

cũng mất rất nhiều thời gian. 2238 một mực đứng đợi trước màn hình, dò không được, anh ta lại cài đặt lại điều kiện rồi dò tiếp. Ở đây không có ghế, bởi vì thời gian thao tác công việc của Nguyệt Lão có hạn, chiếm dụng thời gian của hệ thống quá dài thì không thích hợp. Nhưng mà kệ xác nó, trên sách hướng dẫn chỉ nói phải nhanh chóng xử lý, chứ đâu có nói hạn định dùng trong bao lâu. Anh ta đã xử lý rất nhanh rồi, có điều số lần xử lý hơi nhiều một chút mà thôi.

Số 2238 làm việc một mạch đến khi trời sáng, hoàn thành xong hai việc. Việc thứ nhất, anh ta xác định người xuyên không tên Đỗ Thành Minh kia chỉ là một sự việc ngẫu nhiên có tỷ lệ cực nhỏ, hắn ta không hề xuyên quay lại nữa. Việc thứ hai, cuối cùng anh ta đã tìm được Trình Giang Dực, rốt cuộc cũng làm sáng tỏ được chuyện vì sao Tô Tiểu Bồi yêu Nhiễm Phi Trạch.

Hai người có đầy đủ tố chất đặc biệt hấp dẫn đối phương gặp được nhau, chỉ cần các nhân tố như hoàn cảnh, điều kiện, sự việc,… đều thích hợp, thì bọn họ sẽ yêu nhau.

Dây tơ hồng không hề nhầm, Tô Tiểu Bồi cũng không hề nhầm. Chỉ là, như thế này thực khiến người ta buồn quá!

Số 2238 cảm thấy rất mệt, anh ta ngồi xuống đất, đờ đẫn nhìn màn hình, lần đầu tiên không biết nên làm thế nào. Bởi trên nhật ký công việc không có chỉ thị, trong hệ thống cũng không hiển thị các mục để anh ta lựa chọn quyết định. *Case* của Tô Tiểu Bồi này, trong hệ thống đã kết thúc rồi. Hơn nữa còn với kết cục là thất bại.

Nếu một trong hai người có duyên với nhau qua đời, dây tơ hồng sẽ lấy tình trạng của bên kia để phán đoán xem đứt hay không đứt. Ví dụ trước khi mất, hai người đó yêu nhau rất sâu đậm, sau đó tình cảm của người ở lại không hề thay đổi, dây tơ hồng sẽ không đứt được. Nếu như quan hệ tình cảm của hai người là mong manh, như vậy sau khi một phía mất đi, dây tơ hồng sẽ đứt. Nhưng cũng có một vài trường hợp ngoại lệ, giống như tình

https://thuviensach.vn

huống của Tô Tiểu Bồi này, không qua đời, cũng rất yêu nhau, nhưng có điều lại không thể ở bên nhau, tuyệt đối không có khả năng ở bên nhau. Theo lý thì xem ra dây tơ hồng sẽ không thể đứt, anh ta cần phải cắt đứt nó, cho bọn họ cơ hội để bắt đầu lại từ đầu.

Số 2238 ủ rũ, anh ta thu màn hình lại, lấy sổ ghi chép về, kiểm tra hành tung của Tô Tiểu Bồi. Anh ta đến dưới khu chung cư nhà cô, muốn tìm cô nói qua về kết quả, anh ta thực sự lực bất tòng tâm, không có cách gì giúp được. Anh ta cảm thấy rất có lỗi.

Số 2238 ngồi trên chiếc ghế dưới đại sảnh khu nhà rất lâu, cuối cùng nhìn thấy Tô Tiểu Bồi xuống lầu, nhưng anh ta không đứng lên nổi, cũng không có cách nào mở miệng gọi cô, vì không biết phải nói với cô thế nào. Anh ta thực sự cảm thấy vô cùng buồn bã.

Tô Tiểu Bồi không nhìn thấy anh ta, nhìn tinh thần của cô có vẻ không tốt lắm, cứ như vậy mà đi qua trước mặt anh ta.

Nguyệt Lão số 2238 cứ nhìn mãi cho đến khi bóng lưng của cô biến mất, nhớ lại chuyện cô nói với anh ta muốn cô quay lại đó, ấn tượng cuối cùng cô lưu lại cho Nhiễm Phi Trạch là cảnh tượng cô chết ngay trước mắt anh ta, cô không cách nào tiếp nhận nổi điều này, hy vọng sẽ có thể quay lại đó. Cô nhất định phải quay lại.

Nguyệt Lão số 2238 bỗng nhảy bật dậy, anh ta là Nguyệt Lão, anh ta hiểu rất rõ vì sao anh ta lại làm Nguyệt Lão. Tô Tiểu Bồi nỗ lực như vậy, Nhiễm Phi Trạch lại một mực thâm tình, bọn họ nên có được một cơ hội.

Nguyệt Lão số 2238 lại quay về tổng bộ, anh ta lần nữa tìm ra sợi dây tơ hồng của Tô Tiểu Bồi và Trình Giang Dực, kết nối với sợi ở trên, màn hình lập tức hiện ra. Anh ta nhập mã số của *case* vào một hạng mục "xin phép khẩn cấp" trên hệ thống, viết lời xin phép để Tô Tiểu Bồi xuyên không lần nữa vào trong nội dung xin trợ giúp.

https://thuviensach.vn

Hệ thống rất nhanh đã trả lời. “Thao tác bị lỗi, đề nghị đưa ra mã số chính xác.”

Case này đã kết thúc trong hệ thống rồi, không thuộc phạm vi có thể xin phép trợ giúp khẩn cấp. Mã số của *case* trong hạng mục này, hệ thống căn bản là không nhận.

Số 2238 điểm vào phần xác định, sau đó tiếp tục giao đề nghị.

Hệ thống lại trả lời rất nhanh. “Thao tác bị lỗi, đề nghị đưa ra mã số chính xác.”

Số 2238 điểm vào phần xác định, lại lần nữa tiếp tục giao đề nghị.

“Thao tác bị lỗi, đề nghị đưa ra mã số chính xác.”

Số 2238 một mực kiên trì giao đề nghị xin phép.

Từ xin phép cho Tô Tiểu Bồi lại lần nữa xuyên không đến xin phép thay đổi tiến độ của *case* giải khóa khỏi trạng thái kết thúc, lại đến xin phép cung cấp mục lựa chọn mới để có thể thực hiện, vân vân, phàm là biện pháp có thể nghĩ đến, anh ta đều thử qua. Anh ta giao đề nghị hết lần này đến lần khác, cho đến khi không đến nổi đã thao tác bao nhiêu lần. Những Nguyệt Lão khác trong tầng này hoàn thành công việc đến đến đi đi, chỉ có một mình anh ta kiên trì đứng như trời trồng ở đó không ngừng ấn “xác đinh”, “giao đề nghị”, cũng chẳng biết đã qua bao lâu, hệ thống đột nhiên phát ra tiếng vang “tít tít” cực lớn, cả tầng lầu vang vọng âm thanh cảnh báo chói tai này.

Tất cả các màn hình đang thao tác bỗng chốc biến mất, sổ nhật ký đã bị dây tơ hồng quăng ra. Các Nguyệt Lão đều giật nảy mình, số 2238 sững sờ đứng đó, trong lòng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Hai người mặc đồng phục đột nhiên xuất hiện, đi thẳng đến chỗ Nguyệt Lão số 2238. 2238 vừa nhìn thấy bọn họ, vô cùng căng thẳng, anh ta nhanh chóng thu sổ ghi chép của mình lại, như thể đang cất giữ bảo bối, nỗ lực

https://thuviensach.vn

ngẩng đầu, ưỡn ngực. Anh ta không nhớ tới bất cứ thứ gì trong quá khứ nữa, nhưng vẫn nhớ khi bắt đầu trở thành Nguyệt Lão, cũng có hai người mặc đồng phục như thế này áp giải anh ta đến.

Hai người đàn ông mặc đồng phục không nói một lời, đứng im bên cạnh số 2238, ra hiệu bảo anh ta đi cùng bọn họ. Số 2238 không dám không nghe theo, anh ta lén lút nhìn xung quanh, có ba Nguyệt Lão đang làm việc ở cùng tầng này, lúc này bọn họ cũng chẳng buồn nhặt sổ ghi chép bị rơi dưới đất lên, chỉ há hốc miệng, kinh ngạc nhìn anh ta. Làm hỏng hệ thống và bị cấp trên tóm đi, hai việc này đều là đại sự trước nay chưa từng xảy ra. Thực sự không biết nên đồng cảm với 2238 hay là khinh bỉ anh ta nữa.

Số 2238 rất căng thẳng, cũng rất buồn bã. Anh ta bị đưa đến tầng 5. Anh ta mới chỉ lên tầng này đúng một lần, đó là khi trở thành Nguyệt Lão và được đặt mã số 2238. Tầng lầu này không có kết cấu và bố cục rõ ràng, như thể có một màn sương mỏng, mơ mơ hồ hồ, không nhìn rõ bất cứ thứ gì. Hai người đàn ông áp giải anh ta cũng biến đâu mất, sau đó Nguyệt Lão số 2238 nhìn thấy Chủ quản đại nhân đứng ngay trước mặt.

Nguyệt Lão số 2238 nuốt nước bọt, không biết phải làm thế nào. Anh ta mới chỉ gặp vị Chủ quản đại nhân này một lần. Trong truyền thuyết, chỉ có ba cơ hội để gặp được Chủ quản đại nhân: nhận chức, xử phạt, mãn nhiệm. Trong lòng số 2238 biết rõ, với thành tích của anh ta, mãn nhiệm vẫn còn cách một cự ly rất dài, cho nên anh ta đến đây chỉ có một khả năng - bị xử phạt.

“Số 2238.” Chủ quản đại nhân đột nhiên lên tiếng.

“Có thuộc hạ.” Số 2238 cảm thấy giọng nói của mình hơi run, liền đứng thẳng, cố gắng trấn tĩnh.

“Ta làm chủ quản nhân duyên rất lâu rồi, lâu đến mức không đếm rõ được số năm nữa.” Chủ quản vừa nói vừa đưa tay ra giữa không trung kéo một cái, một màn hình đang chạy lệnh xin phép anh ta đề nghị trước đó, số trang cứ vun vút chạy qua, như thể chẳng bao giờ ngừng. “Từ trước đến

https://thuviensach.vn

nay, cậu là Nguyệt Lão đầu tiên làm cho hệ thống dây tơ hồng phải phát lệnh cảnh báo. Cậu có suy nghĩ gì?"

Lời này nghe có vẻ khá nghiêm khắc, số 2238 lại nuốt nước bọt, lí nhí nói: "*Case* kia của tôi, Tô Tiểu Bồi và Trình Giang Dực, bọn họ…, tôi muốn cho bọn họ thêm cơ hội nữa."

"Cơ hội gì chứ?" Chủ quản hỏi. Ông ta duỗi ngón tay búng một cái, trong không trung lại hiện ra một màn hình, bên trên hiển thị một trong những đơn xin phép của 2238 đề nghị. "Để Tô Tiểu Bồi xuyên không lần nữa?" Chủ quản hỏi: "Xuyên không rồi gặp lại anh ta thì có thể thay đổi được gì chứ?"

Số 2238 không trả lời được, đúng là không thay đổi được gì….

Chủ quản vẫy vẫy tay, gạt đơn xin phép này đi, sau đó đơn khác lại hiện ra. "Giải khóa trạng thái kết thúc, để *case* này vẫn đang trong quá trình tiến hành, nhưng cậu còn có thể làm gì chứ?" Tô Tiểu Bồi và Trình Giang Dực có thể làm được gì? Tiếp tục vật lộn nhưng cuối cùng kết quả không phải vẫn vậy sao?

Đúng là vậy. Giải khóa rồi, 2238 cũng không biết mình còn có thể thay đổi được gì.

"Anh ta không quay lại được nữa, cậu cũng biết rõ, phải không?"

"Biết ạ." Tối qua anh ta đã tra được rồi.

"Bất luận các cậu làm gì, anh ta cũng không thể quay lại được nữa. Nếu như anh ta qua đời ở thế giới bên kia thì sẽ không liên quan gì đến thế giới bên này, cậu biết rõ đúng không?"

"Thuộc hạ biết." Vì thế nên anh ta mới buồn bã như vậy.

"Vậy cậu làm những việc điều này thì có tác dụng gì chứ?"

https://thuviensach.vn

Số 2238 cắn răng, trầm mặc hồi lâu rồi mới thốt lên một câu: "Bọn họ đã yêu nhau, đúng như sự chỉ dẫn của dây tơ hồng." Anh ta thực sự rất buồn cho họ. Anh ta có thể hiểu được nỗi đau khổ khi đột nhiên mất đi tình yêu.

"Số 2238, cậu hối hận với quyết định ban đầu mình đưa ra rồi phải không? Cậu thực sự tin tưởng kỳ tích sẽ xuất hiện, hay chỉ cảm thấy áy náy vì việc mình làm, hy vọng bù đắp được phần nào?"

Số 2238 sững sờ. Đúng vậy, lúc đầu trên sổ ghi chép hiển thị hệ thống cho hai sự lựa chọn, một là cắt đứt dây tơ hồng, để Tô Tiểu Bồi và Trình Giang Dực tự tìm nhân duyên lại từ đầu. Hai là để Tô Tiểu Bồi xuyên không qua đó, đưa Trình Giang Dực quay về, hai người tiếp tục phát triển tình cảm vốn có.

Sau khi cắt đứt dây tơ hồng, trong biển người mênh mông, tỷ lệ tìm đến được với người có duyên là rất thấp, cũng rất tốn thời gian. Có lẽ qua vài đời cũng chẳng có được tình yêu đích thực, phải sống trong trống trải, cô liêu. Số 2238 cảm thấy hậu quả này vô cùng nghiêm trọng, vì thế đã lựa chọn xuyên không cho Tô Tiểu Bồi. Anh ta từng quan sát cô, cảm thấy cô có đủ kiên cường, có đủ năng lực phấn đấu vì tình yêu của mình. Xuyên không hơi vất vả nhưng cô ấy sẽ có kết quả tốt, thế là được rồi. Nhưng khi anh ta nói sự lựa chọn đó với những Nguyệt Lão khác thì đều gặp phải sự phản đối gắt gao, mọi người nói đây là thế cục chết, cuối cùng chắn chắn sẽ rất khó giải. "Hơn nữa đời người có nhiều lựa chọn như vậy, vì sao cậu lại muốn thay người ta chọn thứ gian khổ nhất chứ?! Cậu cắt đứt dây tơ hồng, căn bản khách hàng không thể biết. Cậu lựa chọn xuyên không, sẽ chỉ khiến khách hàng ghi hận. Cuối cùng khiến đối phương phải khổ sở một phen rồi, liệu cậu có yên lòng được không?"

Nhưng số 2238 vẫn lựa chọn xuyên không. Đương nhiên anh ta không đi hỏi ý kiến của Tô Tiểu Bồi, vì đã từng tiếp xúc với quá nhiều người chưa một mảnh tình vắt vai như cô, họ hoàn toàn không biết cách trân trọng tình yêu, nhưng anh ta là Nguyệt Lão, anh ta biết. Anh ta nghĩ nếu đổi lại là anh ta, để bảo vệ tình yêu, anh ta nguyện ý nỗ lực hết mình. Cho nên các

https://thuviensach.vn

Nguyệt Lão thường sẽ đưa ra quyết định mà không hỏi ý kiến của thân chủ. Nhưng chuyện xuyên không này từ trước đến giờ chưa từng xảy ra, cho nên số 2238 vẫn cảm thấy hơi thấp thỏm.

Đến giờ nhiệm vụ thấy bại, số 2238 không nói rõ được rốt cuộc trong lòng mình có áy náy hay không.

"Cho nên, số 2238, cậu có suy nghĩ gì đây?" Chủ quản đại nhân hỏi.

Số 2238 ngước lên nhìn Chủ quản, nghĩ lại *case* của Tô Tiểu Bồi một lượt từ đầu đến cuối, đúng là anh ta đã quá kích động, những lệnh xin phép đó thực sự chẳng thể thay đổi được gì. Nguyệt Lão số 2238 vô cùng cùng buồn bã. "Tôi chỉ muốn hai người có tình cuối cùng cũng được về với nhau mà thôi."

Chủ quản không nói gì. Đối với Nguyệt Lão, việc này vừa nghiêm túc vừa khó khăn. "Không phải *case* nào cũng sẽ thành công." Cuối cùng ông ta thốt một câu như vậy.

"Nhưng mà…"

Nhưng mà cái gì chứ? Nguyệt Lão số 2238 ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói: "Nhưng mà rất hiếm có được người có tình như vậy." Đối tượng Nguyệt Lão cần giúp đỡ chẳng phải chính là những người như Tô Tiểu Bồi và Trình Giang Dực kia sao?

"Không phải sự nỗ lực nào cũng thu được kết quả tốt." Chủ quản nói: "Cứ lấy ví dụ như trường hợp của cậu, số 2238, cậu biết rõ là thao tác sai mà vẫn cố tình nhập chỉ thị không ngừng nghỉ, khiến hệ thống dây tơ hồng phải đưa ra lời cảnh báo, làm phiền và ảnh hưởng đến công việc của các Nguyệt Lão khác, cậu buộc phải chịu xử phạt, điểm số kinh nghiệm trước đó cậu đạt được giảm đi một nửa, tư chất giảm đi hai cấp."

Số 2238 cúi đầu thật thấp, buồn bã vô hạn. Điểm số anh ta vất vả giành được đã giảm đi một nửa, còn bị giáng cấp nữa.

https://thuviensach.vn

“Số 2238, cậu còn điều gì muốn nói không?”

Số 2238 ngẫm nghĩ rồi lí nhí hỏi: “Vậy Tô Tiểu Bồi và Trình Giang Dực thực sự chỉ có thể đến đây thôi sao? Quyền hạn của tôi không đủ, không thể làm nhiều hơn cho họ, nhưng quyền hạn của Chủ quản ngài chắc hẳn rất lợi hại, ngài có thể giúp họ một chút không, khóa giải *case* của họ, cho họ thêm một cơ hội nữa.”

“Gặp nhau rồi thì có tác dụng gì chứ?” Chủ quản hỏi.

“Dù sao thì cũng không đứt gánh giữa chừng, lưu lại nhiều tiếc nuối như thế này.” Số 2238 cúi đầu. “Tôi chỉ hy vọng có thể giúp được họ thêm chút gì đó.”

Chủ quản chăm chú nhìn anh ta, sau đó đột nhiên nói: “Sổ ghi chép của cậu.”

“Hả?” Số 2238 ngẩng đầu lên.

“Ta nói, đưa sổ ghi chép của cậu cho ta.” Chủ quản đưa tay ra.

Số 2238 vội lôi cuốn sổ ghi chép của mình, đưa qua.

Chủ quản nhanh chóng điểm mấy cái xuống màn hình. Những con số lại bắt đầu chạy, ông ta đón lấy sổ ghi chép của số 2238, một tiếng “tít” vang lên, tiếp nhận số liệu. Số 2238 vui mừng khôn xiết, tất cả các mục xin phép anh ta giao lên lúc trước đều được thông qua, tiến độ nhiệm vụ đang tiến hành cập nhật mới số liệu trên sổ ghi chép của anh ta.

Chủ quản liếc nhìn biểu cảm của số 2238, mím môi, nửa cười nửa không. “Không phải sự nỗ lực nào cũng sẽ có được kết quả tốt, nhưng mọi nỗ lực đều được báo đáp. Số 2238, đây là sự báo đáp cậu đáng được nhận.” Ông ta đưa sổ ghi chép đã hoàn tất cập nhật mới cho số 2238. “Đi làm việc cậu có thể làm đi.”

Số 2238 hết sức vui mừng, sự báo đáp này đúng là niềm an ủi nhỏ bé cho trái tim thương tổn vì bị phạt của anh ta. Anh ta liên miệng nói cảm ơn,

https://thuviensach.vn

cúi người, nói câu "bái bai", sau đó quay người muốn chạy ra ngoài, bỗng "rầm" một tiếng, đâm vào tường, anh ta xoa xoa đầu, cười hì hì, nói: "Tôi xin lỗi!" Vừa quay đầu, lại va phải người khác. Anh ta ngước mắt lên, chính là người mặc đồng phục lúc trước dẫn anh ta đến. Số 2238 cười hì hì, cũng không biết nên nói gì nữa. Hai người đàn ông mặc đồng phục mặt không biểu cảm, giống như lúc đến, một trước một sau áp giải anh ta ra ngoài.

Nguyệt Lão số 2238 xuống dưới lầu, vội vàng chạy đến phía trước trạm công tác của anh ta, lấy ra sợi dây tơ hồng của Tô Tiểu Bồi, kết nối với sổ ghi chép của anh ta, lôi màn hình ra, cẩn thận xem xét số liệu một lượt. Trạng thái nhiệm vụ - đang tiến hành. Lựa chọn thực hiện: 1. Khởi động xuyên không, 2. Cắt đứt dây tơ hồng.

Nguyệt Lão số 2238 thở phào một hơi, anh ta kiểm tra tất cả nội dung một lượt nữa, xác nhận hoàn toàn không có vấn đề gì, chi tiết cũng không bỏ sót, lại nhìn trạng thái của dây tơ hồng một lần nữa, kết nối vẫn rất tốt. Anh ta thu sổ ghi chép lại, định lập tức đi tìm Tô Tiểu Bồi.

Lúc này sổ nhật ký vang lên tiếng nhắc nhở, anh ta cúi xuống nhìn, thời gian thực hiện của một *case* khác đã đến. Số 2238 nhanh chóng chạy đi, chạy được một lát mới nhớ, ui da, hai chân mỏi nhừ, bụng cũng đói ngấu. Nghề dịch vụ này đúng là không dễ làm.

Khi số 2238 có thời gian rảnh để đi tìm Tô Tiểu Bồi thì đã là buổi tối. Anh ta đến trước cửa nhà Tô Tiểu Bồi, gõ liền ba hồi.

"Tôi có thể quay lại đó chưa?" Vừa nhìn thấy anh ta, Tô Tiểu Bồi đã hỏi như vậy.

Trước khi gõ cửa, số 2238 đã điều chỉnh cảm xúc của mình, nghiêm túc mà chân thành nói: "Tô Tiểu Bồi, trước khi cô đưa ra quyết định cuối cùng là có thực sự muốn quay lại đó hay không, tôi có vài chuyện bắt buộc phải nói cho cô biết."

https://thuviensach.vn

Thái độ của anh ta khiến Tô Tiểu Bồi vô cùng căng thẳng, cô mời anh ta vào phòng, hai người ngồi xuống, mặt đối mặt. Sau đó số 2238 bắt đầu giải thích về phương thức vận hành hệ thống của bọn họ, dây tơ hồng buộc hai người thích hợp nhất, có duyên nhất nó có thể tìm thấy được trong điều kiện hiện có lại với nhau, dẫn dắt để bọn họ gặp được nhau, hệ thống dây tơ hồng cung cấp chỉ là các loại khả năng, kết quả cuối cùng thế nào vẫn phải dựa vào nỗ lực cá nhân. Cứ coi như hai người yêu nhau rồi, nhưng có thể duy trì được bao lâu còn phải xem sự bao dung lẫn nhau trong quá trình tiếp xúc. Còn Nguyệt Lão bọn họ, với tư cách là người dẫn duyên, có nhiệm vụ thực hiện lựa chọn mà hệ thống dây tơ hồng đưa ra, giúp những người có duyên có được kết quả tốt nhất.

"Cho nên có vài điều kiện khách quan mà Nguyệt Lão chúng tôi cũng không cách nào thay đổi được."

Tô Tiểu Bồi nhíu chặt hàng mày, lắng nghe hồi lâu, sau đó ngập ngừng hỏi: "Cho nên, anh định nói cho tôi biết là tôi không thể quay lại đó nữa? Điều kiện khách quan không cho phép?"

Sự thấp thỏm và bất an của cô đã lọt vào tầm mắt của số 2238. Anh ta đột nhiên cảm thấy rất mừng vì đã làm hỏng hệ thống, giành được cơ hội lựa chọn này cho Tô Tiểu Bồi.

"Cô có thể quay lại đó, nhưng tôi buộc phải nói cho cô biết…" Anh ta ngừng một chút, cảm thấy rất khó mở lời. "Điều kiện khách quan mà tôi nói không cách nào thay đổi được, rằng Nhiễm Phi Trạch không thể cùng cô quay về đây, mà cô cũng không thể ở lại bên đó cùng anh ta bách niên giai lão."

"Tôi biết điều đó." Tô Tiểu Bồi cười gượng, vẻ đau buồn trong nụ cười đó giống như một vết dao cứa lên trái tim số 2238. "Đây chẳng phải là chuyện đã sớm biết rồi hay sao?! Tôi biết vậy, anh ấy cũng biết vậy, tôi đã nói với anh ấy rồi, chúng tôi đều biết rõ sẽ chẳng có tương lai dài lâu, nhưng chúng tôi đã giao hẹn, có thể ở bên nhau được bao lâu thì được. Chỉ

https://thuviensach.vn

là… phương thức rời đi của tôi không được ổn lắm, tôi đã chết trước mặt anh ấy, nhất định anh ấy sẽ rất buồn, tôi không thể tưởng tượng nổi. Tôi chỉ hy vọng có thể quay lại đó, gặp lại anh ấy một lần, nói cho anh ấy biết tôi sống rất tốt, tôi không lừa anh ấy.” Cô nhìn sang số 2238, giọng nói rất nhẹ: “Tôi chỉ muốn như vậy mà thôi.”

Số 2238 cảm thấy tròng mắt hơi nóng lên, liền gật đầu.

“Anh gật đầu có nghĩa là tôi có thể quay lại đó gặp anh ấy phải không?” Tô Tiểu Bồi hỏi. Số 2238 lại gật đầu.

Tô Tiểu Bồi quan sát biểu cảm của anh ta rồi hỏi: “Anh có chuyện cần nói cho tôi biết, là chuyện gì vậy?”

Số 2238 há há miệng, những lời đã nghĩ trước đó bỗng chốc rối tung lên. Tô Tiểu Bồi nói: “Để tôi rót cho anh cốc nước.” Sau đó cô rời đi, để số 2238 ngồi lại một mình.

Số 2238 thở phào một hơi, thầm cảm thấy may mắn vì Tô Tiểu Bồi là nhà tâm lý học, rất biết an ủi, điều tiết đối thoại, lúc này anh ta phải chịu áp lực rất lớn, thực sự cần ở lại một mình. Khi anh ta đã bình tĩnh hơn thì Tô Tiểu Bồi cũng quay lại. Cô đặt cốc nước xuống trước mặt anh ta, không thúc giục, chỉ yên lặng chờ anh ta mở lời.

Số 2238 xoa xoa hai bàn tay, cầm cốc nước lên uống một hớp, lúc sau mới nói: “Tô Tiểu Bồi, tôi đã tra ra rồi, kẻ xuyên không Đỗ Thành Minh kia chỉ là một trường hợp ngoài ý muốn, tình huống xuyên không của hắn ta có xác suất vô cùng nhỏ, có thể bỏ qua không tính đến. Nhưng lại trùng hợp đụng trúng cô. Ở bên này hắn đã tử vong, ở bên kia vừa khéo có một vỏ bọc cực phù hợp về tất cả các phương diện, thế là hắn trùng sinh ở bên đó. Đây là chuyện có xác suất cực thấp, sự cân bằng giữa hai thế giới rất an toàn, thông thường không có chuyện ngoài ý muốn này. Ừm, cho nên, cô không cần lo lắng chuyện ở bên này hắn sẽ sống lại. Hắn không thể xuyên quay lại đây được.”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi gật đầu. Nguyệt Lão số 2238 xốc lại dũng khí, tiếp tục nói: "Trình Giang Dực cũng vậy, khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bên kia vừa khéo có một vỏ bọc phù hợp về tất cả các phương diện, cho nên anh ta mới có thể tiếp tục duy trì sự sống ở bên đó, hơn nữa, anh ta còn có dây tơ hồng bảo vệ. Ừm, cái này thì Đỗ Thành Minh không có. Nhờ vào sự bảo vệ của dây tơ hồng, cho nên Trình Giang Dực ở bên này vẫn còn sống. Tôi đã nói, dây tơ hồng giữa hai người bọn cô buộc rất chặt, nó dẫn dắt hai người đến với nhau, hơn nữa còn bảo vệ hai người."

Tô Tiểu Bồi gật gật đầu, cô nhìn số 2238, trong lòng dấy lên dự cảm chẳng lành. Cô thấy hơi sợ khi phải nghe tiếp, nhưng lại rất muốn nghe.

"Có điều khi Trình Giang Dực xuyên không, vừa khéo có người phụ nữ sinh con, anh ta liền chui vào làm con bà ta, trở thành một con người hoàn toàn khác."

Tô Tiểu Bồi sững sờ.

Số 2238 không nhìn cô, cúi đầu thật thấp rồi nói tiếp: "Cũng giống như việc xuyên không của Đỗ Thành Minh vậy, khoảng cách thời gian rất dài, ở đây, thời gian của Trình Giang Dực còn dài hơn. Thời điểm anh ta xuyên không đến đó sớm hơn thời gian cô đến khoảng gần ba mươi năm. Nhờ có sự dẫn dắt của dây tơ hồng nên hai người vẫn sẽ gặp nhau trong khoảng thời gian và không gian đó, và vì có đủ các tố chất đặc biệt hấp dẫn nhau, nên khi tiếp xúc, bọn cô sẽ yêu nhau."

Tô Tiểu Bồi không thốt nổi nên lời, cô ngồi đờ đẫn ở đó, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

"Tô Tiểu Bồi, thực sự xin lỗi. Trình Giang Dực chính là Nhiễm Phi Trạch, sự chỉ dẫn của dây tơ hồng không hề bị lỗi, nó đã đưa cô đến bên cạnh anh ta, nhưng anh ta đã không phải là anh ta nữa rồi, anh ta không phải là Trình Giang Dực nữa, anh ta đã biến thành Nhiễm Phi Trạch. Anh ta sinh ra ở thế giới đó nên đã là người của thế giới đó. Tôi xin lỗi!"

https://thuviensach.vn

Trong căn phòng lặng ngắt như tờ. Đầu óc Tô Tiểu Bồi rối tinh rối mù. Xin lỗi là có ý gì chứ?

“Anh ấy chính là người tôi cần tìm, chẳng phải tốt rồi sao?” Cô lẩm bẩm. Trong lòng dường như đã hiểu rõ nhưng đầu óc thực sự đã đông cứng, không vận hành nổi nữa.

“Anh ta là người của thế giới đó, anh ta không thể quay về.” Nguyệt Lão giải thích một cách khó khăn, thấy sắc mặt trắng bệch, biểu cảm không tài nào tin được của Tô Tiểu Bồi, tròng mắt anh ta nóng lên. Nếu mà khóc trước mặt đương sự thì có phải không được thích hợp lắm không?”

“Anh ta là người của thế giới đó, giống như Đỗ Thành Minh vậy, cứ coi như chết đi rồi, cũng chẳng thể nào xuyên không quay về như cô được. Đối với anh ta mà nói, chết chính là chết.” Vì để kìm nén không bật khóc, số 2238 định nói tiếp, nhưng bỗng thấy Tô Tiểu Bồi hơi run rẩy, liền ngậm ngay miệng lại.

Căn phòng lần nữa rơi vào trạng thái im lìm.

“Xin lỗi, Tô Tiểu Bồi.” Số 2238 vẫn không thể kìm nén, lén lút đưa tay quệt nước mắt.

“Tại sao anh lại muốn nói cho tôi biết những điều này? Dù sao thì anh ấy cũng không thể quay về được nữa, biết anh ấy là Trình Giang Dực so với việc anh ấy là Nhiễm Phi Trạch càng khiến tôi buồn hơn, hà tất anh phải nói cho tôi biết chứ!” Cô đã sớm xác đinh, Nhiễm Phi Trạch không thể đến được bên này, cô cũng không thể ở lại bên đó, cho nên đã chuẩn bị tâm lý từ lâu. Giờ biết Nhiễm Phi Trạch chính là Trình Giang Dực, chẳng phải giống như cho cô một tia hy vọng rồi ngay lập tức lại hủy diệt nó hay sao?

“Xin lỗi!” Số 2238 quệt nước mắt, rút khăn giấy ra.

“”Đừng tưởng anh khóc lóc rồi thì tôi sẽ không oán anh.” Tô Tiểu Bồi nghiến chặt răng.

https://thuviensach.vn

Số 2238 ngước mắt lên nhìn cô, lúc này đương nhiên không tiện đề nghị cô khóc cùng, chỉ có thể cố kìm nén cảm xúc, nói lời thực lòng: "Chỉ là tôi cảm thấy, cô cần biết anh ta là ai, cô cần được biết."

Tô Tiểu Bồi không nói gì, hồi lâu sau tròng mắt đã đỏ sọng. "Anh nói rất đúng, tôi cần phải biết. Tôi đã yêu một người, không thể đến anh ấy là ai tôi cũng không biết. Dù sao thì kết cục vẫn vậy mà thôi."

Số 2238 vặn tờ khăn giấy trong tay, nghĩ nếu bây giờ cô rơi nước mắt, anh ta sẽ đưa nó qua cho cô, nhưng cô lại kìm nén được, không bật khóc. "Tôi vẫn muốn quay lại đó gặp anh ấy một lần."

"Tô Tiểu Bồi." Số 2238 khịt khịt mũi, cuối cùng cũng ổn định được cảm xúc, đối phương kiên cường như vậy, anh ta cũng không thể yếu đuối quá. Anh ta rút cuốn sổ ghi chép của mình ra, điều chỉnh chỉ lệnh lựa chọn cho cô xem. "Những mã hóa này, cô có đọc cũng không hiểu, tôi sẽ giải thích cho cô nghe. Mục lựa chọn này biểu thị thực hiện quá trình xuyên không, tôi có thể lại đưa cô qua đó một lần nữa. Còn mục lựa chọn này biểu thị tôi có thể cắt đứt dây tơ hồng, để hai người bọn cô tự đi tìm duyên phận mới. Cái này giống hệt như lúc tôi mới tiếp nhận *case* của cô. Có điều lúc đó chi tiết hiển thị, khi xuyên không cô có thể đưa Trình Giang Dực trở về, nhưng lần này hệ thống lại chỉ để cô qua đó một thời gian mà thôi."

Tô Tiểu Bồi nhìn thẳng vào màn hình, không nói gì.

Số 2238 thầm thở dài, tiếp tục giải thích: "Mà cắt đứt dây tơ hồng, đối với tình trạng hiện tại của bọn cô mà nói là một tình huống tương đối tốt, vì bọn cô thân ở hai thế giới khác nhau, vốn đã không nên gặp nhau, chỉ dựa vào sức mạnh dẫn dắt của dây tơ hồng, nếu như dây tơ hồng đứt rồi, tình cảm và ký ức về đối phương của bọn cô cũng sẽ dần tan biến. Thậm chí mọi việc của cô ở thế giới bên kia và tất cả những ký ức lưu lại cho người khác cũng sẽ tan biến hết."

"Anh ấy sẽ quên mất tôi sao?" Giọng nói của Tô Tiểu Bồi nhỏ đến mức chẳng thể nhỏ hơn nữa.

https://thuviensach.vn

“Cô cũng sẽ quên anh ta.” Điều này có thể coi là một sự an ủi không? Số 2238 cảm thấy khóe mắt lại cay sè.

“Tô Tiểu Bồi, lần trước, tôi giúp cô lựa chọn xuyên không, việc cắt đứt dây tơ hồng chỉ bất đắc dĩ lắm mới dùng đến. Lần này, tôi để cô lựa chọn, bất luận cô có quay về đó hay không thì khi cắt đứt dây tơ hồng, anh ta cũng sẽ dần quên lãng cô. Chuyện của thế giới đó tôi không quản được, nhưng nhân duyên của cô, tôi ghi nhớ trong lòng, nhất định sẽ nỗ lực giúp cô tìm được người có duyên thích hợp, giúp cô nối lại sợi dây tơ hồng mới. Việc tôi có thể làm được không nhiều, nhưng tôi sẽ cố hết sức.”

Tô Tiểu Bồi không nói gì nữa, cô nắm chặt hai tau, đờ đẫn ngồi ở đó. Số 2238 nhìn cô, đợi một hồi lâu, bỗng thấy nước mắt của cô bắt đầu trào ra, chảy xuống gò má.

“Tôi lựa chọn xuyên không, đi gặp anh ấy lần cuối.” Cô ngước mắt lên nhìn anh ta, đôi mắt sáng như ánh sao mai, cả cơ thể giống như được bao bọc trong một vòng năng lượng. “Tôi muốn đi gặp anh ấy một lần nữa.” Cô cao giọng lặp lại.

“Được!” Nguyệt Lão số 2238 gật đầu.

“Tôi có thể đi bao lâu?”

“Không rõ nữa. Phần chi tiết chỉ nói khi bọn cô đã chuẩn bị xong tất cả mọi chuyện, cô sẽ quay về. Tất cả vẫn phải xem bản thân hai người.”

“Khi chuẩn bị xong? Nếu như vĩnh viễn không chuẩn bị xong thì sao?” Cô cười khổ, sau đó mỉm cười. “Chúng tôi sẽ chuẩn bị xong, chẳng có gì to tát cả.”

“Ừm.” Nguyệt Lão số 2238 cắn răng, cảm thấy Tô Tiểu Bồi đúng là rất kiên cường, còn kiên cường hơn anh ta nhiều. Mũi anh ta lại cay sè rồi.

“So với việc chờ đợi bị chia lìa, chẳng thà bản thân chúng tôi chuẩn bị tâm lý trước, anh nói xem có đúng không?” Tô Tiểu Bồi không đợi Nguyệt

https://thuviensach.vn

Lão trả lời, lại nói: “Đợi tôi quay về, anh sẽ cắt đứt dây tơ hồng chứ? Để anh ấy quên tôi đi cũng tốt, tôi mong anh ấy vui vẻ hơn.”

“Ừm ừm.” Nguyệt Lão gật đầu. “Vậy, cô sẽ nói cho anh ta biết chứ?”

“Nói cho anh ấy biết anh ấy chính là Trình Giang Dực ư?” Tô Tiểu Bồi mỉm cười, lắc đầu. “Đương nhiên là không. Vì sao phải khiến anh ấy bị tổn thương nhiều hơn chứ! Anh ấy biết mình là ai, biết được chúng tôi là hai người không cùng một thế giới, biết tôi đã giữ đúng lời hứa quay lại tìm anh ấy, biết tôi yêu anh ấy, bấy nhiêu là đủ rồi.”

Khi Nguyệt Lão số 2238 rời đi, còn nghe thấy Tô Tiểu Bồi nói: “Số 2238, cảm ơn anh. Nếu như lúc đầu anh không lựa chọn xuyên không cho tôi thì tôi sẽ không được hưởng tất cả những điều này. Anh không biết việc xuyên không có ý nghĩa quan trọng với tôi như thế nào đâu. Cảm ơn anh!”

Số 2238 ngẩn ra một lát, sau đó cũng lên tiếng: “Cám ơn cô, Tô Tiểu Bồi!” Anh ta biết lần xuyên không vừa rồi, Tô Tiểu Bồi đã phải trải qua rất nhiều chuyện. Anh ta rất vui vì cô đã kiên cường vượt qua. Việc của anh ta chỉ là đưa ra sự lựa chọn, còn sự lựa chọn đó đạt được thành quả gì thì lại là chuyện của bản thân cô. Anh ta cảm tạ Tô Tiểu Bồi vì chính cô đã khiến cho lựa chọn của anh ta không lưu lại nỗi hối hận, nhưng vẫn tiếc nuối vì kết quả cuối cùng không được như mong đợi.

https://thuviensach.vn

Chương 30

Đêm đó, Tô Tiểu Bồi trùm chăn nằm khóc trên giường, cô nói với bản thân sẽ chỉ khóc nốt lần này và khóc ở đây thôi, khi gặp lại Nhiễm Phi Trạch, cô nhất định phải vui vẻ, hạnh phúc đối diện với chàng.

Trong những ngày tháng chờ đợi hệ thống dây tơ hồng đưa cô qua đó, Tô Tiểu Bồi rất chăm chỉ biên tập cuốn sách về Trình Giang Dực, sự nhiệt tình của cô khiến mọi người vô cùng kinh ngạc. Đồng nghiệp của cô thậm chí còn nói đùa: "Cô đã yêu anh ta rồi sao?"

"Đúng vậy!" Tô Tiểu Bồi cười nói, nhưng trong thâm tâm lại đang khóc thầm.

Khoảng thời gian này cũng có được vài tin tức tốt, vụ án của bố cô cuối cùng đã phá được, đã tìm ra kẻ có tên Thi Ninh. Hắn là nhân viên quản lý phòng Tư liệu ở học viện Khoa học xã hội nơi Tô Tiểu Bồi tốt nghiệp, Thi Ninh chỉ là biệt danh, hắn họ Đinh, tên Đinh An Điền. Mẹ hắn bị tâm thần, thời còn nhỏ hắn bị ngược đãi, cha hắn vứt bỏ mẹ con hắn, cuộc sống của hắn rất thê thảm. Hàng xóm từng báo cảnh sát, cảnh sát có đến tìm hiểu, nhưng khi đó bệnh tình của mẹ hắn không nhận được mấy sự quan tâm, phía cảnh sát cũng không có biện pháp triệt để gì. Người ta tìm thấy một cuốn sổ nhật ký trong nhà của Đinh An Điền. Khi còn nhỏ, hắn từng chạy tới ôm chân một nữ cảnh sát, hy vọng cô ta có thể đưa mình đi, vì hắn rất sợ mẹ. Nhưng nữ cảnh sát đó lại bảo hắn tránh ra. Hắn không hề nhận được bất cứ sự giúp đỡ nào. Chỉ vì một việc đó mà hắn ghi hận cả đời.

Sau này bệnh tình của mẹ hắn trở nên nghiêm trọng hơn, hắn cũng suýt chết một lần, lúc này sự việc mới kinh động đến các ban ngành liên quan, mẹ hắn bị cưỡng chế đưa vào bệnh viện, còn hắn thì được đưa đến một viện phúc lợi. Hắn khắc ghi bộ dạng phát bệnh của mẹ hắn, hắn viết vào nhật ký, trong con người hắn nhất định có một con ác ma đang sống. Ở viện phúc

https://thuviensach.vn

lợi, hắn biểu hiện rất tốt, nhưng có lẽ vì ảnh hưởng từ căn bệnh của mẹ nên tính cánh của hắn có phần quái gở, bởi vậy không có gia đình nào muốn nhận nuôi hắn. Hắn tự lực học lên đến đại học, nhưng luôn gặp phải sự lạnh nhạt của mọi người, cuối cùng chỉ có thể ở lại trường, kiếm một chức vụ nho nhỏ đủ ăn đủ mặc. Hắn vẫn luôn tự cao ngạo mạn, không hòa hợp được với người khác, ở trong trường cũng lầm lì, ít nói, không gây chú ý với bất kỳ ai. Năm bốn mươi bảy tuổi hắn bị bệnh qua đời, chết trong phòng Tư liệu của trường.

Trước đó, mọi người chẳng ai nghĩ tới hắn, lần này dựa vào khẩu cung của Lữ Thông và suy đoán về chân dung tâm lý tội phạm của Tô Tiểu Bồi, chắp nối tất cả sự việc, cuối cùng cũng tìm ra được mối liên quan tới con người này. Lữ Thông cũng nhận ra Đinh An Điền thông qua ảnh chụp. Đinh An Điền sống trong căn nhà nhỏ mẹ hắn để lại, cảnh sát đến đó điều tra, tìm ra rất nhiều đầu mối. Hắn lưu lại gần như toàn bộ nhật ký và tư liệu về các vụ án hắn gây ra: những học sinh "có tiềm lực" mà hắn quan sát tìm thấy được, hay hắn đã chỉ đạo ai, cổ vũ ai gây ra vụ án gì, tất cả điều được ghi lại rõ ràng. Còn có rất nhiều ảnh và kỷ vật niệm của người bị hại, trong số đó thậm chí có cả ảnh của Tô Tiểu Bồi. Trong nhật ký hắn còn viết chi tiết về việc ủ mưu gây ra vài vụ án để giao đấu với Tô Tiểu Bồi, nhưng vì có một số điều kiện không thích hợp nên hắn vẫn chưa thực hiện được.

Chân tướng được làm sáng tỏ, từ nhật ký và tư liệu Đinh An Điền lưu lại, phía cảnh sát còn điều tra, phá được mấy vụ án treo trước đây. Tô Tiểu Bồi và mẹ mang chân tướng sự việc đến trước mộ Tô Kiến An tế bái. Cô thầm nói cho bố biết tất cả những việc mình đã trải qua, bảo ông hãy an tâm an nghỉ, cô sẽ cố gắng sống thật tốt và tận tâm chăm sóc mẹ.

Chưa đầy hai ngày sau sự việc này, Tô Tiểu Bồi lại xuyên không. Giống như lần trước, Nguyệt Lão số 2238 chỉ có thể nói cho cô biết trước mấy ngày để cô chuẩn bị, nhưng cũng không nói chắc được rốt cuộc ngày nào có thể lên đường. Hằng đêm Tô Tiểu Bồi đều mặc áo ngủ kiểu cổ trang, đi một

https://thuviensach.vn

đôi tất lớn, ngày ngày chờ mong được qua đó nhanh nhanh. Cô nhớ chàng, nhớ Nhiễm Phi Trạch, tráng sĩ của cô.

Hôm đó, khi tỉnh dậy, phát hiện mình không còn nằm trên chiếc giường Simmons nữa, Tô Tiểu Bồi mừng đến độ suýt nhảy dựng lên, nhưng lập tức nhận ra mình lại đang ở trên cây. Cô thực sự không kìm được thầm thở dài, Nguyệt Lão à, anh không thể sáng tạo hơn một chút sao?

Nhưng lần này, Tô Tiểu Bồi nhận ra được nơi mình đáp xuống. Tráng sĩ đã từng đưa cô đến đây. Nơi này là ngọn núi phía sau căn nhà của tráng sĩ ở trấn Võ, ngồi trên cành cây cao cao, có thể nhìn thấy cửa hầm rèn của chàng. Cô rướn người, không thấy được bên trong, nhưng cô biết Nhiễm Phi Trạch nhất định đang ở đó. Mỗi lần cô xuyên không đều rơi xuống bên cạnh chàng.

Không lâu sau, Tô Tiểu Bồi nhìn thấy một bóng người trẻ tuổi hớt hải chạy qua, là Quý Gia Văn, cậu ta đang vác một chiếc hòm lớn, chưa đến cửa đã gọi: “Tiền bối, tiền bối…”

Tô Tiểu Bồi nghe thấy Nhiễm Phi Trạch đáp lại một tiếng, giọng của chàng thật hay, cô không kìm được nở nụ cười. Quý Gia Văn chạy vào hầm rèn, hồi lâu sau, một bóng dáng quen thuộc bỗng bước ra ngoài. Khóe mắt Tô Tiểu Bồi cay cay, suýt chút nữa đã rơi lệ.

Tráng sĩ!

Chàng gầy hơn một chút, nhưng không già đi chút nào. Tô Tiểu Bồi nghĩ chắc khoảng cách thời gian lần này không quá dài, tráng sĩ của cô vẫn trẻ trung, đẹp trai, phong độ như trước. Cô không gọi chàng, chỉ ngồi đó ngắm, cô muốn mình bình tĩnh lại trước.

Dường như Nhiễm Phi Trạch ra ngoài cho thoáng khí, chàng không làm gì cả, chỉ đi lại mấy bước rồi đứng trầm ngâm. Sau đó, hình như cảm nhận được ánh mắt của Tô Tiểu Bồi, chàng nhìn về phía cô.

https://thuviensach.vn

Trái tim của Tô Tiểu Bồi như thể ngừng đập, cô bỗng cảm thấy căng thẳng cực độ, căng thẳng hơn nhiều so với bất cứ lần xuyên không nào trước đây. Chàng đã nhìn thấy cô, đang tiến về phía cô. Tô Tiểu Bồi thực sự muốn soi gương, xem diện mạo của mình bây giờ ra sao, cô nhìn chàng chằm chằm, lúng túng, chẳng biết phải làm gì.

Nhiễm Phi Trạch đến dưới gốc cây, ngẩng đầu nhìn cô hồi lâu rồi nói như quát: "Ngươi là kẻ nào?"

Tô Tiểu Bồi bĩu môi, trừng mắt nhìn chàng. Chàng nhướn mày, hỏi lại lần nữa: "Ngươi là kẻ nào?"

Chẳng hề buồn cười chút nào, hơn nữa, chàng giả vờ chẳng giống gì cả, trong mắt vẫn còn nét cười kìa. Cô giả bộ đáng thương. "Tráng sĩ, cứu mạng."

Nhiễm Phi Trạch không nhịn được nữa, bật cười sảng khoái: "Quay lại rồi à?" Chàng nói, như thể cô chỉ quay về nhà cha mẹ đẻ thăm người thân một chuyến thôi vậy.

"Ừm." Cô gật gật đầu, dang hai tay ra, muốn được ôm chàng.

Nhưng chàng lại không đón, chỉ khoanh tay đứng nhìn, dáng vẻ như cô có ngã xuống cũng chẳng liên quan đến chàng, còn hỏi: "Có nhớ ta không?"

"Ê!" Tô Tiểu Bồi làm mặt lạnh, đúng là chẳng biết tự hiểu gì cả. Lẽ nào còn muốn cô nói ra mấy lời buồn nôn đó mới chịu đón cô xuống hay sao? Lúc đầu khi còn chưa thân thiết, chàng đều rất sảng khoái cứu cô, đến giờ thân thiết rồi thì bắt đầu làm cao nữa.

"Cô nương lại gọi như vậy rồi." Chàng lẩm bẩm, nhe hàm răng trắng, híp mắt cười. "Lần sau chớ như vậy nữa nhé!"

"Mau cho ta xuống."

"Có nhớ ta không?"

https://thuviensach.vn

“Ngồi trên cây không thoải mái chút nào, ta muốn về nhà rồi!” Cô chỉ về phía căn nhà của chàng, ý nói nhà của chàng chính là nhà của cô, đủ thân mật rồi chứ, đủ biểu đạt ý tứ rồi chứ?

Kết quả chàng vẫn chưa thỏa mãn. “Đâu là nhà nàng? Nàng họ Nhiễm sao?”

Tô Tiểu Bồi đỏ mặt, chàng quá đáng thêm chút nữa đi, quá đáng thêm chút nữa thử xem. Được thôi, chàng có quá đáng thêm nữa thì cô cũng chẳng có cách nào, chính vì chàng mà cô mới đến đây. Cô cũng không biết mình có thể ở lại đây bao lâu, thế nên phải cố mà trân trọng từng phút giây.

“Sắp thành họ Nhiễm rồi.” Cô trả lời.

Hai mắt Nhiễm Phi Trạch sáng lên, chàng không kìm được nữa, phi thân lên cây, ngồi xuống bên cạnh cô. “Cô nương chớ có lôi kéo quan hệ với ta, con người ta đây giữ mình rất trong sạch.”

“Chụt!” Cô gắng sức rướn người, hôn một cái lên môi chàng. Vóc dáng cao quá cũng thật mệt người mà!

Nhiễm Phi Trạch nheo mắt lại, cười giống hệt một con mèo lớn. “Cô nương chớ có đùa, con người ta đây giữ mình rất, rất trong sạch.”

Ngữ khí có cường điệu hơn nữa cũng vô dụng. Tô Tiểu Bồi tóm lấy tay chàng, đặt lên cổ mình. “Xoa cổ cho ta, phải ngước lên mỏi quá!” Chàng nghe thấy vậy thì rất đắc ý, càng ngẩng cổ cao hơn. Thế này thì cô với thế nào được.

“Thật phiền phức!” Chàng lẩm bẩm, khom người, cúi đầu, ôm lấy eo cô, một tay đỡ sau gáy, hôn lên đôi môi anh đào của cô. “Ăn phí cơm, chẳng lớn gì cả!”

Cô đã là gái già hai mươi bảy tuổi rồi, còn lớn sao được, hơn nữa, cô cũng không đến nỗi thấp lắm mà! Chiều cao trung bình còn chê bai cái gì chứ? Cô khẽ cắn môi chàng, tỏ ý kháng nghị, kết quả càng khiến chàng

https://thuviensach.vn

hăng hơn, cắn trả lại cô, đã thế còn cắn rất đau. Tô Tiểu Bồi ôm chặt lấy chàng, thực sự rất muốn khóc, không phải khóc vì miệng đau, mà nỗi đau đớn xuất phát từ trái tim.

Cô vô cùng, vô cùng thương chàng.

Cô đột nhiên nhớ ra một câu nói từng đọc được trong cuốn sách nào đó, cảm thấy rất phù hợp với trường hợp này. Chỉ cần nhìn thấy nụ cười của chàng là cả thế giới của cô bừng sáng.

Cô rất vui vì mình còn có thể quay lại đây, ở bên chàng được bao lâu thì được. Ít nhất thì trong ký ức của chàng, khoảng thời gian cuối cùng ở bên cô là niềm vui, hạnh phúc, chứ không phải là cảnh cô bị kiếm đâm, rơi xuống vách núi chết ngay trước mặt chàng.

Cô rất vui. Cứ coi như sau này sẽ chia lìa thì cô vẫn cảm thấy thời khắc này đã đủ hạnh phúc lắm rồi.

"Tráng sĩ."

"Hử?"

"Khi nào thành thân?"

"Cô nương."

"Vâng."

"Việc ép hôn này xin giao lại cho tại hạ được không?"

Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch sắp thành thân.

Hôn lễ dự định tổ chức ở trấn Võ.

Việc quay lại của Tô Tiểu Bồi khiến mọi người đều giật thót. Nhiễm Phi Trạch dương dương đắc ý, luôn miệng nói: "Xem đi, đã nói là cô nương nhà ta không bị thương, có chuyện gấp phải rời đi thôi. Các người không tin, giờ nhìn đi, nhìn đi."

https://thuviensach.vn

Sau đó Tô Tiểu Bồi hỏi Nhiễm Phi Trạch thì mới biết, hóa ra hiện giờ cách thời điểm cô và Đỗ Thành Minh rơi xuống vách núi đã nửa năm rồi. Lúc đầu khi cô và hắn rơi xuống vách núi, mọi người lập tức chia nhóm xuống tìm kiếm, tìm cả nửa ngày, đến khi trời tối om mới tìm được thi thể của Đỗ Thành Minh. Mọi người lại kiên trì tìm thêm hai ngày nữa nhưng vẫn không sao tìm được Tô Tiểu Bồi, có người nói có lẽ thi thể của cô đã bị dã thú cắp đi, hoặc có thể cô rơi xuống khe sâu hơn mà mất xác. Khi mọi người tuyên bố việc tìm kiếm đã hoàn toàn không còn chút hy vọng thì chỉ có một mình Nhiễm Phi Trạch nói cô không bị thương, khi cô rơi xuống, chàng thấy rõ, cô không hề bị thương, mà chỉ ngã xuống đó. Quê hương cô có chuyện gấp, người đồng hương của cô không muốn lộ diện nên đã lặng lẽ đưa cô đi rồi.

Chàng nói với giọng vô cùng chắc chắn, nhưng đáng tiếc chẳng có ai tin. Mọi người đều cảm thấy chàng đau lòng quá độ mà tự lừa dối mình. Không ngờ qua một thời gian dài, Tô Tiểu Bồi đã thực sự quay lại. Điều này khiến Nhiễm Phi Trạch vô cùng đắc ý, nếu bây giờ mà mọc ra một cái đuôi thì chắc hẳn nó đã vểnh lên tận trời xanh.

“Ta xin lỗi” Khi Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch ở riêng với nhau, cô không kìm được lại nói với chàng câu này. Chắc chắn thời gian vừa qua chàng đã rất đau lòng, buồn bã.

“Không sao.” Nhiễm Phi Trạch làm như không có chuyện gì xảy ra, đeo lại chiếc vòng dây tơ hồng kia trên tay cô. “Ta tìm thấy chiếc áo dính máu nhưng không thấy nàng đâu, liền hiểu rằng chắc hẳn nàng đã bình an vô sự quay về quê hương rồi. Nàng không sao là tốt, nàng không sao, ta cũng sẽ sống tốt. Ta giấu tất cả đồ của nàng đi, không để những người khác nhìn thấy, sợi vòng tay này của nàng, ta cũng thu lại, nàng nói nàng sẽ quay về nên ta không buồn, ta đợi nàng.”

Tô Tiểu Bồi cười với chàng, không nói cho chàng biết Quý Gia Văn vừa nhìn thấy cô, liền cuống quýt, lén lút kéo cô sang một bên, nói rằng có mấy

https://thuviensach.vn

lần cậu ta nhìn thấy tiền bối cầm một sợi dây nhỏ màu đỏ ra ngắm nghía đến rưng rưng nước mắt. Cô cũng không nói cho chàng biết Lâu Lập Đông vừa nhìn thấy cô, liền khoa trương lớn tiếng nói khi cô không ở đây, Nhiễm Phi Trạch đã chăm chỉ quên cả ngày đêm, không những đúc được Quỷ Thủ cho anh ta, mà còn đúc thêm được hai món binh khí đặt biệt nữa. "Đến giờ hắn ta có được kha khá ngân lượng rồi." Lâu Lập Đông nhỏ giọng, sau đó ngữ khí bỗng chuyển. "Có điều hiện giờ cô nương quay lại rồi, tên đó chắc chắn sẽ lại lười nhác không làm việc nữa. May quá, may quá, ý, ta cho cô nương xem Quỷ Thủ của ta, được không? Đây là binh khí linh hoạt đệ nhất thiên hạ."

Đáng tiếc, khi anh ta vừa nói đến đây, Nhiễm Phi Trạch đã đi đến, sau đó chẳng hề do dự mà đuổi anh ta đi. Bây giờ cứ nhìn thấy ai lởn vởn quanh cô nương nhà chàng chuyện trò, chàng lại cảm thấy khó chịu. Rõ ràng Tô Tiểu Bồi vừa mới quay về chưa được bao lâu, tại sao những kẻ này cứ giả bộ đui mù thế nhỉ, không thấy chàng cần rất nhiều, rất nhiều thời gian để ở riêng bên cô hay sao?

Đáng tiếc hết Tiêu Kỳ, lại đến Giang Vĩ Anh, ngay cả Bạch Ngọc Lang cũng đến lởn vởn bên cạnh cô.

Đúng rồi, nói đến Bạch Ngọc Lang, có lẽ cậu ta là người thay đổi nhiều nhất trong số bọn họ. Cậu ta đã được điều đến thành Bình Châu làm việc. Đương nhiên không thể làm được bổ đầu, nhưng cũng coi là đại bổ khoái. Vụ án của Đỗ Thành Minh ở thành Bình Châu đã làm kinh động đến giang hồ và triều đình. Triều đình liền phái đặc sứ đến thành Bình Châu điều tra, thanh lý các quan sai. Các phái giang hồ cũng nhân cơ hội này tiến hành một cuộc thanh trừng lớn, chiếc ghế trưởng môn của Thần Toán môn đổi chủ, Cố Khang bị giết, những môn đồ trung thành với ông ta cũng bị quét sạch. Cuối cùng Cố Khang cũng khai ra chân tướng vụ án treo về cái chết của Cửu Linh Đạo chưởng, khi đó Phó Ngôn dẫn dụ Cửu Linh Đạo chưởng đến bìa rừng, để Tào Hạ Đông lén tấn công sát hại, sau đó tạo hiện trưởng giả để ông có dáng vẻ như bị trúng ám tiễn mà chết.

https://thuviensach.vn

Vì thế mà Tào Hạ Đông cũng bị lôi ra ánh sáng, hóa ra ông ta vẫn luôn thèm thuồng vị trí minh chủ võ lâm, nhưng luận về tư chất vai vế, hay thế lực uy vọng, đều không đến lượt ông ta. Cũng chính vì nguyên nhân này mà ông ta bị Đỗ Thành Minh lợi dụng. Sau khi Tào Hạ Đông bị lộ, rất nhiều nhân sĩ giang hồ liên quan đến ông ta cũng đều lần lượt bị truy tra. Nửa năm nay, giang hồ rơi vào trạng thái bất ổn, nhiều môn phái xảy ra biến động, liên minh thế lực mới ra đời. Bên cạnh đó, nhờ có trận chiến với Đỗ Thành Minh mà Huyền Thanh phái ngồi vững ở vị trí đại phái số một giang hồ, Giang Vĩ Anh nghiễm nhiên trở thành minh chủ võ lâm tân nhiệm.

Bạch Ngọc Lang cũng vì chuyện này mà tự nguyện xin lệnh đến thành Bình Châu, bổ sung vào vị trí quan sai còn thiếu. Cậu ta nói đã học được không ít điều từ Tần Bổ đầu, hy vọng tự mình có thể ra ngoài cọ xát, rèn luyện thêm. Chuyện của Đỗ Thành Minh khiến cậu ta càng thêm kiên định với niềm tin một tiểu bổ khoái cũng có thể bận tâm đến chuyện bất bình trong giang hồ. Bất kể là dân gian bình thường hay giới giang hồ, thân là bổ khoái, có ác nhân là phải dám đương đầu. Cảm thấy phong thủy của thành Bình Châu thích hợp với mình hơn, nên cậu ta liền xin chuyển đến.

“Phiền chết đi được!” Quý Gia Văn biểu đạt ý kiến về việc Bạch Ngọc Lang ở cách trấn Võ quá gần.

“Tại sao Bạch gia còn chưa bắt cậu ta quay về kế thừa gia nghiệp nhỉ?” Ngay trước mặt mọi người, Tiêu Kỳ hỏi Bạch Lão Tứ và Bạch Lão Đại như vậy, bọn họ cũng đều đang làm việc tại trấn Võ.

“Gia nghiệp nhà bọn ta không thể lụn bại trong lúc này được.” Bạch Lão Tứ lắc đầu, thở dài. “Các huynh đệ võ lâm, mọi người hãy bỏ qua cho nhé!”

Lúc này, mọi người đều đang ngồi quây quần bên bàn rượu trong căn phòng ngoài nhà Nhiễm Phi Trạch, bàn bạc việc hôn sự của chàng và Tô Tiểu Bồi. Vừa nói đến Bạch Ngọc Lang, Bạch Ngọc Lang liền cưỡi ngựa,

https://thuviensach.vn

hăm hở chạy đến. “Nhiễm thúc, Nhiễm thúc, là đại tỷ quay về phải không? Đại tỷ vẫn khỏe chứ?”

“Vì sao huynh ấy không thể đến trước mặt rồi từ từ nói chuyện chứ?” Quý Thập Bát nghiêm túc hỏi người của Bạch gia. Bạch Lão Đại, Bạch Lão Tứ gắp rau, uống rượu, giả vờ như không nghe thấy.

Bạch Ngọc Lang nhảy xuống ngựa, nhìn thấy Tô Tiểu Bồi, liền bật cười khanh khách. “Đại tỷ, đại tỷ, tỷ giống như yêu quái vậy!”

Tô Tiểu Bồi thấy cậu ta cao lớn, tráng kiện hơn, vốn cũng vui vẻ cười với cậu ta, nhưng nghe thấy lời này, tức thì không cười nổi nữa, cúi đầu chăm chú ăn cơm.

Bạch Ngọc Lang cũng không bận tâm, chen đến muốn ngồi, mọi người đều quay sang lườm cậu ta.

“Làm gì vậy?” Bạch Ngọc Lang không hiểu.

“Không nhì thấy bàn này của bọn ta toàn là hiệp khách giang hồ sao? Cậu chen gì mà chen?” Mọi người ném cho cậu ta ánh mắt “không phải người đồng đạo, được chưa?”.

Bạch Ngọc Lang cúi đầu nhìn bộ y phục bổi khoái của mình, rất không phục. “Vậy đại tỷ thì sao? Tỷ ấy cũng là hiệp khách ư?”

“Ta là yêu quái.” Tô Tiểu Bồi ném cho cậu ta biểu cảm “ta cũng chẳng có cách nào, chỉ đành hòa nhập với tập thể này thôi.”

“Lại bài xích quan sai?” Bạch Ngọc Lang liên tiếp bị gạt ra như vậy thì không phục, chẳng thèm xán đến. Cậu ta “hừ” một tiếng, cầm tay nải, bước vào phòng trong của Nhiễm Phi Trạch.

“Chắc chắn cậu ta lại đi thay y phụ rồi.”

“Tại sao cậu ta không thông minh hơn một chút, thay luôn từ trước khi đến có hơn không?”

https://thuviensach.vn

“Vì cậu ta thích bộ y phục bổ khoái.”

“Đúng là kỳ quái mà.”

Mọi người rất có tiếng nói chung trong việc bài xích Bạch Ngọc Lang, Tô Tiểu Bồi không nhịn được bật cười khanh khách. Lát sau Bạch Ngọc Lang bước ra, đúng là đã thay sang bộ y phục của Bạch gia trang. Bạch Lão Đại và Bạch Lão Tứ ngồi ở đây đều mặc y phục bình thường, riêng Bạch Ngọc Lang lại mặc áo trắng gắn gia huy của Bạch gia, Tô Tiểu Bồi tiếp tục cười rũ rợi. Bây giờ mới biết, hóa ra Bạch Ngọc Lang có chứng cuồng mặc đồng phục sao?

Một bàn người ăn cơm, uống rượu, đấu khẩu, Tô Tiểu Bồi cảm thấy rất vui, nơi đây thật tốt, giống như nhà của cô ở thế giới kia vậy. Nơi đó có mẹ, còn nơi này có người cô yêu. Tô Tiểu Bồi đã uống khá nhiều rượu, đầu óc bắt đầu trở nên mơ hồ. Cô ôm lấy cánh tay Nhiễm Phi Trạch không buông, nghe thấy tiếng mình khóc hu hu. “Ta rất nhớ chàng!”

Sau đó, bầu không khí bỗng chốc trở nên yên tĩnh, không một ai lên tiếng. Nhưng cô không thèm để ý đến bọn họ, cô không kiềm chế nổi, một mực ôm lấy cánh tay của Nhiễm Phi Trạch, nói nhớ chàng. Sau đó cô thấy Nhiễm Phi Trạch đuổi mọi người đi, tiếp đó lại nghe Lâu Lập Đông nói vẫn chưa ăn no, Bạch Ngọc Lang nói cậu ta vừa mới ngồi chưa được bao lâu, tiếp đó mọi người nhao nhao tranh nhau lên tiếng, giống hệt như ong vỡ tổ. Một lát sau, căn phòng nhỏ yên tĩnh trở lại. Tốt quá rồi, mắt Tô Tiểu Bồi không mở ra nổi nữa. Cô muốn nghỉ ngơi một chút, một chút thôi. Cô còn rất nhiều chuyện muốn nói với tráng sĩ của cô.

Khi tỉnh giấc, Tô Tiểu Bồi thấy mình đang nằm trên giường, giường nệm bằng vải thô cứng đơ, thêm vào đó, Nhiễm Phi Trạch lại đang nằm bên cạnh, chăm chú nhìn cô.

Cô nở nụ cười, xán qua đó hôn chàng.

Chàng ôm chặt lấy cô, tăng thêm độ sâu cho nụ hôn này.

https://thuviensach.vn

“Ta cũng nhớ nàng.” Chàng nói.

Cô chớp chớp mắt, cảm thấy không hiểu lắm. Nhiễm Phi Trạch bật cười ha hả. “Cô nương da mặt dày, đã làm tất cả mọi người xấu hổ bỏ đi rồi.”

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ hồi lâu mới nhớ ra bộ dạng xấu xí đó của mình. “Ờ…” Cô nghĩ chắc chắn mình đã bị Nhiễm Phi Trạch lây bệnh không cần giữ thể diện rồi, nếu không thì sao có thể ung dung như thế này được. “Đi thì đi thôi.”

“Đúng, đi thì đi thôi, chỉ còn lại hai chúng ta, thật tốt!”

Cô cũng cảm thấy thật tốt. Nụ hôn này cô hôn rất sâu, cô chủ động vuốt ve chàng, cứ vuốt ve như vậy, đến khi Nhiễm Phi Trạch bắt đầu thở dốc, trên người toát đầy mồi hôi. “Đợi chút!” Chàng lật người dậy, Tô Tiểu Bồi lúc này mới thấy hơi thẹn thùng, không phải biểu hiện cuồng nhiệt của cô đã dọa cho chàng sợ rồi chứ? Nhưng thời gian của cô có hạn, cô không ngại hiến dâng tất cả cho chàng, thậm chí hy vọng điều đó diễn ra nhanh một chút, cô yêu chàng, chỉ sợ thời gian không đủ. Nhưng chàng lại để ý chuyện cô quá chủ động sao?

Tô Tiểu Bồi bồn chồn ngồi trên giường, nhìn Nhiễm Phi Trạch bới bới trong tủ, tìm ra một đôi hoa chúc màu đỏ, châm lửa lên. Tô Tiểu Bồi hết sức kinh ngạc.

Nhiễm Phi Trạch quay đầu, cười với cô. “Khi nàng không có ở đây, ta đã chuẩn bị đầy đủ những đồ cần dùng cho ngày thành thân, đợi nàng quay lại, chúng ta sẽ lập tức tổ chức hôn lễ. Vừa rồi trên bàn ăn tuy đã định là tám ngày sau, Huyền Thanh phái cho chúng ta mượn biệt viện để tổ chức, nhưng ta không bận tâm chuyện động phòng hoa chúc trước đâu. Nàng xem, ta chính là người dễ thương lượng, đúng không?”

Chàng quay lại giường. “Nào nào, nương tử, hoa chúc có rồi, vi phu mặc cho nàng xử trí.”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi không nhịn được cười, cô cười đến mức ngã ngửa ra giường, lấy chăn trùm kín đầu. Sao cô có thể nghĩ rằng tráng sĩ của cô sẽ thủ lễ và bận tâm chuyện cô chủ động chứ?! Chàng căn bản chính là chưởng môn của phái không biết xấu hổ. Cô cười nghiêng ngả, cười đến mức Nhiễm Phi Trạch không kìm được phải kéo chăn, lôi cô ra ngoài.

"Mau, vừa rồi chẳng phải nàng ra dáng muốn hạ thủ lắm sao?" Chàng để tay cô lên người mình.

Còn hạ thủ nữa chứ, đang bắt ác tặc hay sao? Tô Tiểu Bồi tiếp tục cười ngặt nghẽo.

"Xem ra dựa vào nàng thì không được rồi." Nhiễm Phi Trạch hậm hực, nghiêng người áp xuống hôn cô. "Để vi phu vậy."

Buồn cười quá, ngữ khí của chàng thật là đáng yêu. Tô Tiểu Bồi không nhịn được còn muốn cười tiếp, đến mức Nhiễm Phi Trạch phải ai oán nói: "Hoa chúc cũng đã châm rồi."

"Ừm." Tô Tiểu Bồi cười híp hết cả mắt, chàng thật đáng yêu.

"Lẽ nào còn phải đem hỷ phục ra mặc nữa sao? Vậy thật là phiền phức, để hôm nào thành thân rồi mặc được không? Hôm nay ta khá là cấp thiết."

Lại còn khá là cấp thiết nữa. Tô Tiểu Bồi lại buồn cười, nhưng lần này cô lại trưng ra biểu cảm nghiêm túc, đáp: "Vâng."

Cô hôn lên cằm chàng, vuốt ve lồng ngực, cởi khuy áo giúp chàng. "Chẳng phải…" Mặt cô đột nhiên hơi ửng hồng, hóa ra cô cũng không thể trấn tĩnh được như trong tưởng tưởng. "Chẳng phải chàng mặc đồ gì rồi cuối cùng vẫn phải cởi ra sao?"

"Đúng." Nhiễm Phi Trạch lớn tiếng đáp. "Đằng nào mà chẳng phải cởi." Chàng nhìn bàn tay nhỏ bé của Tô Tiểu Bồi đang cởi khuy áo cho mình, mặt cũng đỏ lên, cô thao tác rất chậm nhưng lại khiến chàng nóng lên rất nhanh. Chàng húng hắng ho. Tô Tiểu Bồi ngước mắt nhìn, nghe chàng

https://thuviensach.vn

nói: “Tiểu Bồi, ta bây giờ không phải là hơi cấp thiết nữa, mà đã rất cấp thiết rồi.”

Mặt Tô Tiểu Bồi đột nhiên nóng như lửa thiêu, chạm vào làn da chàng, cũng nóng y như vậy.

Nhiễm Phi Trạch gạt tay cô ra, tự mình cởi khuy áo. Chàng dùng hành động để biểu thị sự cấp thiết của mình, điều này khiến Tô Tiểu Bồi vừa đỏ mặt vừa buồn cười.

Nam tử trưởng thành thời cổ đại lần đầu kết hôn kỳ thực không dễ đối phó, huống hồ lại là người biết võ, hơn nữa còn đang rất “cấp thiết”. Tô Tiểu Bồi cảm thấy thật may mắn vì trong thời gian học tập và công tác, cô ít nhiều đã được phổ cập kiến thức về giáo dục giới tính hiện đại. Nhưng cứ coi là vậy đi chăng nữa thì đây cũng là lần đầu tiên của cô. Thực sự cũng có chút bối rối.

Chàng hành động có chút thô lỗ, Tô Tiểu Bồi chỉ biết ôm chặt lấy chàng, cắn lên bả vai chàng, tỏ ý bất mãn một chút. Chàng chống người dậy, lúc này hai người đã hòa vào làm một, chàng nở nụ cười thỏa mãn và hạnh phúc. Trong ánh mắt đắm đuối của chàng, cô thấy mình được vây bọc trong niềm hạnh phúc vô bờ.

Sau đó, Tô Tiểu Bồi lại thấy thấp thỏm, không biết khoảng thời gian “khi bọn họ chuẩn bị xong” là khi nào, chẳng lẽ điều này phụ thuộc vào cảm nhận của thân thể và trái tim sao? Nhưng đến giờ cô vẫn ở đây, dây tơ hồng chưa kéo cô quay về. Mà Nhiễm Phi Trạch thỉnh thoảng lại “cấp thiết” một chút, khiến cô cũng chẳng có thời gian để băn khoăn tới cái gọi là “chuẩn bị xong” kia.

Ừm, lẽ nào phải đợi tráng sĩ tiên sinh nhà cô không còn “cấp thiết” nữa? Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ, đúng là cô đã chiều chàng quá rồi. Kết quả của việc chiều chàng chính là khiến bản thân mình chết mệt. Hay là cô lên cự tuyệt một chút, để chàng kìm bớt sự “cấp thiết”? Như vậy, bọn họ sẽ mãi vẫn chưa “chuẩn bị xong”, thời gian cô lưu lại sẽ dài hơn một chút…

https://thuviensach.vn

Cô lại cảm thấy buồn cười với cái suy nghĩ ấu trĩ này của mình. Cô nhận ra bản thân không nỡ từ chối chàng, cô thích sự "cấp thiết" này của chàng, cũng thích nụ cười kia, cô còn thích cả những món ăn không mấy ngon lành chàng làm… Cô và chàng hòa quyện vào nhau, cùng chiều chuộng nhau, làm hết tất cả những gì mình có thể.

Tô Tiểu Bồi thầm bội phục chính mình, vì lúc này đã không bật khóc, cứ coi như trong lòng bất an hơn nữa, không nỡ rời bỏ hơn nữa, buồn bã hơn nữa thì cô vẫn có thể mỉm cười với Nhiễm Phi Trạch. Nhiễm Phi Trạch cũng chưa từng có bất cứ dáng vẻ chán nản, ủ rũ nào trước mặt cô.

Ngày hôm đó, hai người hành lễ bái đường trong hỷ đường Huyền Thanh phái bố trí cho họ. Có rất nhiều khách mời đến dự, Tô Tiểu Bồi nhìn thấy vô vàn khuôn mặt quen thuộc, cũng nhận được rất nhiều lời chúc phúc. Lần đầu tiên cô đội khăn hỷ, mặc áo cưới, còn ngồi kiệu hoa. Vốn tưởng rằng sẽ giống như trong phim, bái đường xong cô sẽ đưa vào một căn phòng, im lặng ngồi chờ tân lang, nhưng cuối cùng không phải vậy. Nhiễm Phi Trạch gỡ khăn hỷ của cô xuống ngay trước mặt của mọi người, dẫn cô đi kính rượu, còn không biết xấu hổ mà đưa cô đi đòi tiền hỷ sự cát tường của khách mời. Chàng nói hỷ sự giang hồ, đâu có coi trọng nhiều thứ như vậy, mọi người vui vẻ, thoải mái là được.

Tô Tiểu Bồi chơi rất vui vẻ, chỉ cần nghe bọn họ nói chuyện tầm phào, chuốc rượu nhau, cũng đủ thấy vui rồi.

Sau hôn lễ, cô lại thấy hơi lo lắng, như thế này có được coi là đã chuẩn bị xong và đến lúc cô phải quay về rồi không?! Đêm hôm nay, cô vô cùng nhiệt tình, Nhiễm Phi Trạch lại càng nhiệt tình hơn. Kết quả ngày hôm sau khi tỉnh dậy, eo và lưng cô đau nhức, mỏi nhừ, nhưng cô… vẫn ở đây. Tô Tiểu Bồi thở phào một hơi, hóa ra như thế này vẫn chưa được coi là chuẩn bị xong.

Nhiễm Phi Trạch cũng thở phào, chàng nói cuối cùng hôn lễ của bọn họ cũng diễn ra một cách thuận lợi. Chàng hỏi cô cái người tên Trình Giang

https://thuviensach.vn

Dực kia thì sao, cô có phải tìm anh ta nữa không, sau đó lại làm mặt lạnh, nói bây giờ cô đã là nữ nhân của chàng rồi, muốn đi tìm nam nhân khác thì chàng sẽ đánh vào mông cô.

"Không có ai tên là Trình Giang Dực cả. Nguyệt Lão nhầm lẫn thôi."

"Thật sao?" Nhiễm Phi Trạch vui mừng hỏi lại.

"Đúng vậy." Tô Tiểu Bồi nở nụ cười ngọt ngào. "Không có Trình Giang Dực, chỉ có ta và chàng."

Nhiễm Phi Trạch cảm thấy rất vui, nhưng lập tức lại bĩu môi, nói: "Lời lẽ ngon ngọt, cô nương của ta học hư rồi. Lần sau hãy nhớ luôn phải như vậy đó."

"Vâng." Tô Tiểu Bồi không chút do dự, đồng ý luôn.

Trong ngày tân hôn này, hai người nằm ôm nhau, nói rất nhiều chuyện. Nhiễm Phi Trạch muốn lên kế hoạch cho cuộc sống sau này của họ, chàng còn hai căn nhà ở nơi khác, hỏi Tô Tiểu Bồi muốn ở đâu. Chàng nói bọn họ đã luống tuổi, cũng không cầu con cái đời sau nữa, chỉ mong hai người có thể sống với nhau hạnh phúc là đủ rồi. Hằng năm mỗi lần có việc đi đâu đó qua thiện đường, chàng đều quyên ngân lượng cho những cô nhi, vậy cứ coi chúng là con cái của chàng và cô là được. Họ có thể ngao du khắp nơi, nhìn ngắm nhiều phong cảnh đẹp, nếu như Tô Tiểu Bồi ngại đi lại vất vả, mệt nhọc, vậy thì chọn lấy một nơi, sống một đời nhàn nhã là được. Nếu như có duyên, gặp được đứa trẻ ngoan ngoãn, có tư chất, chàng sẽ thu nhận nó làm đồ đệ, mà thực ra không thu nhận đồ đệ cũng chẳng sao cả. Chàng nói nửa năm nay, chàng đã truyền dậy rất nhiều kỹ nghệ đúc binh khí cho Quý Thập Bát, còn dỗ dành cậu ta học trước đi, sau này thay chàng thu nhận đồ đệ. Như vậy, cậu ta cũng không bị coi là khi phản môn sư.

"Thập Bát có tin chàng không?"

"Cậu ta đã chạy đi gặp Giang Chưởng môn và Tiêu Kỳ, hỏi xem cậu ta có thể học không? Mọi người đương nhiên không thể nói là không được.

https://thuviensach.vn

Sau đó, ngày nào cậu ấy cũng đến chỗ ta học, còn giúp ta làm không ít việc.” Nhiễm Phi Trạch nói rồi cười rất đắc ý. “Đứa trẻ này rất dễ dỗ dành, bớt cho ta được rất nhiều việc.”

Tô Tiểu Bồi cười ha ha. “Chàng nói người ta rất dễ dỗ dành ư? Nào có ai ngốc như thế chứ! Chắc chắn là cậu ấy cũng rất vui mừng khi được theo chàng học, nhưng vẫn giả bộ bị chàng dỗ dành để chàng yên tâm mà thôi.” Vừa nói dứt lời, cô lại nhớ đến bản thân mình. Nhiễm Phi Trạch cũng đâu có ngốc nghếch đến như vậy, chàng làm như tin lời của cô, kỳ thực chỉ là muốn cô an lòng.

“Tráng sĩ.”

“Khụ khụ.”

“Tướng công.”

“Ừm.”

“Nếu có một ngày ta đột nhiên biến mất giống như lần trước, chàng nhất định phải biết là không có chuyện gì xảy ra với ta cả, đừng buồn bã, đừng lo lắng.”

“Ừm.” Chàng kéo lấy tay cô. “Nếu như nàng quay về rồi, cũng chớ lo lắng cho ta, ta ở đây cũng sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt, bình an vô sự.”

Bọn họ giao hẹn rồi, cứ hạnh phúc, vui vẻ như thế này, được bao lâu thì được.

Nhưng quãng thời gian này cũng được khá lâu, ít nhất là lâu hơn so với tưởng tưởng của Tô Tiểu Bồi. Sau khi kết hôn, cô bảo Nhiễm Phi Trạch đưa cô đi ngao du một chuyến, cô nói ở quê hương cô, gọi đây là tuần trăng mật. Nhiễm Phi Trạch đồng ý đưa cô đi. Tô Tiểu Bồi muốn đến những nơi Nhiễm Phi Trạch đã từng đi qua, nghe chàng kể những câu chuyện từng trải. Đây là một cuộc đời khác của Trình Giang Dực, cô muốn được biết tất cả mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

Khi bọn họ sắp đi, Nhiễm Phi Trạch giao lại hầm rèn cho Quý Gia Văn, cũng để lại hết điển tích sư phụ chàng truyền lại cho cậu ta. Chàng nói, để Quý Gia Văn tự đọc, tự trau dồi, hầm rèn muốn dùng thì dùng, dù sao để không cũng lãng phí. Sau đó, họ đến thành Ninh An, thăm Tần Đức Chính, Phủ doãn đại nhân, và cả những bằng hữu cũ như Tư Mã Uyển Như. Tiếp đó lại đến trấn Thạch Đầu, thăm Đường Liên. Hóa ra lần đó, Đường Liên bị đặt vào trong một chiếc quan tài. Moi người bận truy bắt hung phạm, nên bỏ qua chi tiết trong hố đó còn có chiếc quan tài. Sau khi Tô Tiểu Bồi rơi xuống vách núi, Nhiễm Phi Trạch giống như phát điên nhảy xuống tìm kiếm cô, còn Bạch Ngọc Lang lại đột nhiên nhạy bén, nhớ đến chiếc quan tài, kịp thời cứu Đường Liên ra ngoài.

Đường Liên gặp lại Tô Tiểu Bồi thì cảm khái vô hạn, nghe nói cô và Nhiễm Phi Trạch đã kết tóc se duyên, liền nói lời chúc phúc.

Tô Tiểu Bồi đã hoàn thành tâm nguyện, liền cùng Nhiễm Phi Trạch ngao du khắp nơi. Đến quê hương chàng, nơi chàng bái sư, hay tiểu thành nơi chàng từng mở tiệm rèn sắt, đi thăm thiện đường nơi chàng từng quyên góp giúp đỡ… Nhiễm Phi Trạch kể rất nhiều chuyện cho cô nghe, cô cũng nói cho chàng biết rất nhiều điều. Mỗi lần đi qua miếu Nguyệt Lão nào, họ cũng đều vào bái tế, cảm tạ vì nhờ có Nguyệt Lão, họ mới có được ngày hôm nay.

Đến bây giờ, Tô Tiểu Bồi không còn cảm thấy hoảng sợ nữa, nỗi bất an của cô dần tan biến, cô cảm nhận sinh mệnh của mình và Nhiễm Phi Trạch đã hòa vào nhau. Nhiễm Phi Trạch kết rất nhiều vòng tay dây tơ hồng cho cô. Cô lại kể chàng nghe chuyện Nguyệt Lão khóc thút thít trước mặt cô, rồi bọn họ cùng nhau cười sảng khoái.

Đêm hôm nay, Tô Tiểu Bồi cảm thấy rất mệt, cô đã ngủ từ sớm. Nhiễm Phi Trạch ôm lấy cô, nói sáng mai sẽ làm bánh trẻo cho cô ăn, cô đồng ý. Sau đó, cô chìm vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng, cô lắm chặt tay chàng, trên cổ tay họ đều đang buộc vòng tay dây tơ hồng.

https://thuviensach.vn

Đêm đã khuya, sao sáng chiếu vào trong phòng, Tô Tiểu Bồi và Nhiễm Phi Trạch đã ngủ say. Dần dần, thân thể của Tô Tiểu Bồi trở lên trong suốt, càng lúc càng mờ nhạt, sau đó, lặng lẽ biến mất.

Nhiễm Phi Trạch không hề phát giác ra điều đó, chàng vẫn đang say ngủ, duy trì tư thế đó, trong tay dường như vẫn nắm tay cô.

Khi Tô Tiểu Bồi tỉnh lại, phát hiện mình đã ở trong ngôi nhà thời hiện đại. Cô đờ đẫn một hồi lâu, nhưng lại không khóc. Cô chậm rãi ngồi dậy, đi vào nhà tắm, mở vòi, gắng sức tạt mấy vốc nước lên mặt, sau đó, cô ngẩng đầu, mỉm cười với chính mình trong gương.

"Tiểu Bồi, không được khóc. Chúng ta đã giao hẹn rồi!"

Hôm nay Tô Tiểu Bồi không đi làm, cô xin nghỉ để đến bệnh viện. Cô đứng dưới lầu nhìn lên trên tầng có phòng bệnh VIP kia hồi lâu. "Chắc chắn chàng biết ta ở bên này bình an vô sự, ta chỉ quay về nhà bố mẹ thôi, xin chớ buồn bã."

Đứng mệt rồi, cô liền thẫn thờ ngồi xuống chiếc ghế dài trong vườn hoa bệnh viện. Cô không muốn dời đi, vì cảm thấy chỉ có nơi này, cô mới có thể gần tướng công của mình hơn một chút.

"Tô Tiểu Bồi." Hồi lâu sau, cô bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc, ngước mắt lên, liền thấy Nguyệt Lão số 2238.

Anh ta đứng đó, lặng lẽ nhìn cô.

"Nếu như anh dám phát biểu bất cứ lời cảm thông nào, hoặc khóc lóc trước mặt tôi, tôi sẽ đánh anh."

"Ờ." Nguyệt Lão số 2238 không dám nói nhiều, chỉ lại gần, ngồi xuống bên cạnh Tô Tiểu Bồi.

"Anh ấy sẽ chết phải không?" Cô đang hỏi về Trình Giang Dực.

"Tôi là Nguyệt Lão, đâu phải bác sĩ."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi trầm mặc.

Nguyệt Lão cũng trầm mặc.

“Bên đó cũng có Nguyệt Lão phải không?”

“Chắc là có.” Số 2238 không dám chắc, vì từ trước đến nay anh ta chưa từng nghe ai nói ở thế giới khác cũng có Nguyệt Lão, ít nhất theo như anh ta thấy thì nơi đó không có máy tính cầm tay, các Nguyệt Lão làm sao làm việc được? Thế nhưng trong hệ thống lại có tin của thế giới đó, nếu như bên đó không có Nguyệt Lão, thì những thứ này làm sao đến được hệ thống chứ?

Vấn đề này thật phức tạp.

Số 2238 nghiêm túc ngẫm nghĩ hồi lâu nhưng cũng không nghĩ ra được đầu mối. Sau đó, anh ta nghe thấy Tô Tiểu Bồi hỏi: “Anh đảm bảo anh ấy bên kia sẽ quên tôi chứ?”

“Không phải là tôi đảm bảo, mà hệ thống nói cho tôi biết vậy. Bởi vì hai thế giới khác nhau, không có sự liên kết của dây tơ hồng, dấu vết của cô ở bên đó sẽ dần tan biến, mọi người sẽ từ từ quên mất cô, kể cả Nhiễm Phi Trạch.” Câu hỏi này nằm trong phạm vi hiểu biết của số 2238, nên anh không do dự mà đáp lại ngay.

“Vậy tôi thì sao, tôi có thể nhớ anh ấy mãi mãi chứ?” Nếu như mất đi tất cả ký ức về chàng, cô sẽ buồn chết mất.

“Tôi… tôi chỉ là người thực hiện.” Vấn đề này khó quá, Nguyệt Lão số 2238 chỉ biết cúi đầu, lí nhí đáp.

Tô Tiểu Bồi dõi mắt nhìn vào phía trong tòa nhà, cười khổ. “Cho nên bây giờ lại là hai sự lựa chọn, lựa chọn để anh ấy không buồn bã, đau khổ, hoặc lựa chọn để tôi không buồn bã, khổ đau.” Cô ngẫn ra một lát, đoạn cười nhạt. “Nguyệt Lão số 2238, anh biết không? Tôi từng học qua khoa

https://thuviensach.vn

Thần kinh, tôi biết ký ức không phải do dây tơ hồng quản, nhưng vì sao tôi vẫn tin anh chứ?”

Nguyệt Lão số 2238 không thốt nổi nên lời.

Rất lâu sau, anh ta mới nghe thấy Tô Tiểu Bồi nói: “Cắt đi!”

Nguyệt lão số 2238 gật đầu, đứng dậy rồi nhanh chóng chạy đi, chạy được một đoạn, nước mắt liền trào ra. Anh ta không dám quay đầu nhìn, sự bi thương, đau đớn bao bọc quanh người Tô Tiểu Bồi khiến anh ta vô cùng buồn bã, phải cắt đứt dây tơ hồng của một đôi có tình lại càng khiến anh ta buồn hơn.

Nguyệt Lão số 2238 quay lại tổng bộ, chạy thẳng lên tầng ba. Anh ta đến trạm công tác có sợi dây tơ hồng của Tô Tiểu Bồi, lấy sổ ghi chép, dẫn ra sợi tơ hồng đó. Kết nối của sợi dây tơ hồng vẫn trong trạng thái cực tốt, sổ ghi chép nhẹ nhàng bay lên, bên cạnh xuất hiện một màn hình lớn, các số liệu không ngừng chạy trên đó. Nguyệt Lão điều chỉnh vào mục thực hiện nhiệm vụ, thấy phía trên chỉ có mục lựa chọn cắt đứt dây tơ hồng.

Khóe mắt Nguyệt Lão số 2238 lại cay cay, thật tàn khốc, bọn họ rõ ràng rất yêu thương nhau. Nếu như ở trong cùng một thế giới, dây tỏ hồng đứt rồi, hai bên vẫn còn ký ức, còn nỗi nhớ, nhưng bọn họ lại không ở cùng một thế giới, dây tơ hồng đứt rồi, sẽ chẳng còn gì nữa. Đây có thể coi là chuyện tốt không?

Mà dù dây tơ hồng không đứt, bọn họ cũng chẳng có cách nào đến được với nhau, nói một cách lý trí thì nên cắt đứt sẽ tốt hơn.

Nguyệt Lão số 2238 cắn chặt răng, nhấn xuống mục cắt đứt dây tơ hồng. Cửa sổ xác nhận lần nữa hiện ra, hỏi anh ta có chắc chắn muốn cắt đứt không.

Số 2238 ngập ngừng thu tay về, rồi lại duỗi ra, dừng trước màn hình, rất lâu sau, đột nhiên nhấn vào nút thoát. Anh ta thu màn hình lại, quay đầu nhìn sợi tơ hồng kết nối với sổ ghi chép trong trạm công tác bên cạnh, nhớ

https://thuviensach.vn

lại biểu cảm không mong muốn của Nhiễm Phi Trạch phải đau lòng, buồn bã của Tô Tiểu Bồi. Anh ta cắn răng, lại mở màn hình ra, lần này thao tác rất nhanh, ấn vào lựa chọn cắt đứt dây tơ hồng, cửa sổ xác nhận nữa hiện ra, anh ta muốn nhấn vào, nhưng lại do dự. Từ trước đến nay, anh ta chưa từng cắt dây tơ hồng của bất cứ cặp đôi nào. Cho nên đối với anh ta, việc cắt dây tơ hồng này khó ngang ngửa với việc giết người vậy.

Anh ta cắn răng, hạ quyết tâm, đang định nhấn xuống thì phía sau có một Nguyệt Lão đi qua, nhìn thấy màn hình của anh ta, liền trêu đùa: "2238, cậu muốn phá lệ sao? Chẳng phải cậu nói chưa từng cắt dây tơ hồng nào sao?"

"Ừm." Nhưng đây là ngoại lệ, trong trường hợp này, cắt hay không cắt thì kết quả vẫn giống hệt nhau. Hai người này không còn hy vọng nào nữa, cứ coi như bọn họ nguyện ý đợi đến kiếp sau thì kiếp sau vẫn sinh ra, chết đi ở hai thế giới khác nhau, mãi mãi không thể ở bên nhau. Đành phải cắt thôi!

Nguyệt Lão kia lại nói: "Cậu cần sớm thay đổi phương pháp làm việc đi, trước đây còn nói cái gì mà cứ coi như chỉ có 1% khả năng thì cũng không được tuyệt vọng. Thực ra có những lúc, lùi một bước trời cao biển rộng, đừng có quá cố chấp."

Đợi chút, một phần trăm khả năng.

Đợi một chút, anh ta chỉ nghĩ mình phụ trách Tô Tiểu Bồi, không quản được Trình Giang Dực hồn phách đang ở thế giới kia, cho nên anh ta đã quên mất, thực sự còn có 1% khả năng, không đúng, là 1,2%, vẫn còn thừa ra 0,2% nữa.

Số 2238 vội vàng thoát ra ngoài, thầm cảm thấy may mắn vì mình đã không thao tác quá nhanh. Nguyệt Lão kia lớn tiếng với theo: "Không cắt nữa sao?"

https://thuviensach.vn

“Không cắt nữa!” Số 2238 mở phần tiến độ của nhiệm vụ ra, thấy vạch tiến độ đã đi đến đoạn cuối cùng, nhưng may mắn là lần trước, sau khi bị anh ta làm loạn lên, Chủ quản đại nhân đã mở rộng tiến độ này ra, chuển vào trạng thái chưa kết thúc. May quá, may quá! Tô Tiểu Bồi thất bại không có nghĩa là chuyện này kết thúc. Còn có Trình Giang Dực nữa!

Nguyệt Lão ở phía sau ngó nghiêng một lát, cảm thấy vô vị liền rời đi, chỉ còn một mình số 2238 ở đó làm việc. Anh ta xem lại tất cả tư liệu, tìm ra trạng thái của Trình Giang Dực, vị trí của anh vẫn ở phòng bệnh VIP chăm sóc đặc biệt, tầng 25 tòa nhà số 2 Bệnh viện số 1, không có gì thay đổi. Anh ta chẳng khác mấy so với người đã chết, căn bản không thể cử động được. Nhiễm Phi Trạch hoạt bát, vui vẻ, nhưng anh ta không phải người của thế giới này, vậy thì tại sao vẫn còn 1,2% tỉ lệ thành công chứ?

Kết quả đã là vô vọng, vì sao vẫn còn 1,2%?

Dây tơ hồng ơi dây tơ hồng, mày muốn nói gì đây

Nguyệt Lão số 2238 thoát ra khỏi hệ thống, cầm lấy sổ ghi chép, lại chạy đi tìm Tô Tiểu Bồi. Cô vẫn đang ngồi đờ đẫn dưới lầu bệnh viện. Số 2238 chỉ nhìn cô từ phía xa mà không qua đó, vì không biết phải nói với cô thế nào, anh ta biết cô đau lòng cho Nhiễm Phi Trạch, cô đã đưa ra quyết định mà bản thân mình cho rằng sẽ tốt cho Nhiễm Phi Trạch, anh ta cần tôn trọng quyết định của cô, nhưng trong tay anh ta vẫn còn 1,2% khả năng thành công.

Có điều anh không thể nhẫn tâm nói cho cô biết, anh ta không muốn mang hy vọng đến cho cô rồi cuối cùng lại khiến cô phải nếm trải nỗi đau đớn thêm một lần nữa.

Nguyệt Lão số 2238 nhìn Tô Tiểu Bồi, rồi lại nhìn lên phòng bệnh tầng 25. Anh ta là Nguyệt Lão, anh ta chỉ có thể đưa ra sự lựa chọn, đưa ra các khả năng, nhưng kết quả như thế nào thì lại phải xem nỗ lực của bản thân bọn họ. “Tô Tiểu Bồi, Trình Giang Dực, hy vọng hai người yêu thương nhau đủ nhiều.”

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

PHẦN KẾT

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, Tô Tiểu Bồi quay lại thời hiện đại đã được hơn bốn tháng, cô làm rất hăng say, nghiêm túc, dòng sách cô phụ trách đã biên tập xong hai cuốn. Cuốn về Trình Giang Dực làm tương đối tốt, Chủ biên khen ngợi hết lời, dùng lời của đồng nghiệp để nói thì là: "Có thể nhìn ra được tình yêu từ trong sách."

Tình yêu sao? Tô Tiểu Bồi không hiểu sách viết về tâm lý doanh nhân thì làm thế nào người ta có thể nhìn ra tình yêu được nhỉ? Cô cảm thấy tình yêu của cô đã chôn vùi rất sâu, rất sâu rồi, sẽ không còn yêu ai được nữa.

Còn nguyên văn của Chủ biên thì là: "Hình tượng người đàn ông này được xây dựng hết sức đặc sắc, đến khuyết điểm cũng đáng yêu như vậy. Những thất bại và bước ngoặt kia được thể hiện vô cùng thú vị. Độc giả sẽ thích cho mà xem." Rồi ông ta thở dài. "Người trẻ tuổi, lại có ngoại hình đẹp trai quả nhiên là một ưu thế mà."

Vậy sao? Khóe môi Tô Tiểu Bồi khẽ giật giật, xem ra Chủ biên đã yêu anh ấy rồi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ai yêu anh cũng vô ích thôi, Trình Giang Dực, à không, Nhiễm Phi Trạch là của cô. À, cũng không đúng, phải "đã từng là của cô" mới đúng.

Chủ biên xuất bản cuốn truyện ký trước, cuốn của Trình Giang Dực này, phải đợi một thời cơ tốt.

"Thời cơ tốt?"

"Đợi cậu ấy tỉnh lại hoặc qua đời. Báo chí nhất định sẽ rầm rộ lên, đến khi đó chúng ta sẽ nhân cơ hội xuất bản."

Khóe môi Tôi Tiểu Bồi lại co giật lần nữa, xem ra Chủ biên yêu anh chàng đẹp trai không nhiều bằng yêu tiền.

https://thuviensach.vn

“Nếu như anh ấy cứ mãi không tỉnh, cũng không chết thì sao?”

“Cô đừng có trù ẻo cậu ấy chứ!” Chủ biên xua xua tay.

Tô Tiểu Bồi thở dài, quay về vị trí của mình. Nếu như không tỉnh cũng không chết, xem ra lúc đó Trình gia cũng sẽ đưa ra quyết định? Tô Tiểu Bồi nhìn bản thiết kế cuốn sách về Trình Giang Dực trong máy tính, trên bìa sách, Trình Giang Dực đang cười với cô. Trước đó cô không để ý, sau này mới phát hiện nụ cười của Trình Giang Dực thực sự rất giống Nhiễm Phi Trạch. Tướng mạo của hai người thậm chí cũng giống nhau đến mấy phần, có điều Nhiễm Phi Trạch ở thời cổ đại có vẻ hào sảng, phong trần hơn, mà Trình Giang Dực thì lại tràn ngập khí chất hiện đại.

Tô Tiểu Bồi bất giác ngắm bức ảnh Trình Giang Dực đến đờ đẫn, cô thấy tiếc nuối vì trong tay không có ảnh của Nhiễm Phi Trạch, cô rất sợ sẽ quên mất dáng vẻ của chàng, mỗi ngày đều phải gắng sức nhớ lại mấy lần mới dám ngủ. Thậm chí cô còn có mong ước xa vời rằng một ngày nào đó khi mở mắt ra, đã thấy mình quay lại thế giới đó, quay lại bên Nhiễm Phi Trạch. Nhưng đợi mãi, đợi mãi, vẫn chẳng hề có phép màu hiện ra.

“Tiểu Bồi.” Đột nhiên có đồng nghiệp gọi cô.

Tô Tiểu Bồi giật thót, chột dạ tắt bức ảnh của Trình Giang Dực đi.

“Ở quầy lễ tân có người tìm cô.”

Tô Tiểu Bồi nói cảm ơn xong, chỉnh trang y phục, ổn định lại cảm xúc một chút rồi đi đến quầy lễ tân. Lúc sắp đến nơi, bước chân cô hơi ngập ngừng, cô cảm thấy không dám tin lắm, trước mắt cô là Nguyệt Lão số 2238.

Từ sau lần gặp nhau ở bệnh viện đó, cô không còn gặp lại anh ta nữa. Cô cảm thấy rất tốt, vì gặp lại anh ta, cô sẽ lại muốn gặp Nhiễm Phi Trạch, thế nên không gặp tốt hơn. Dù sao cô và chàng cũng phải quên tất cả, Nhiễm Phi Trạch quên cô rồi, chàng sẽ sống cuộc sống của mình. Còn cô… Tô Tiểu Bồi đột nhiên ý thức được rằng bản thân không hề quên, trước đó

https://thuviensach.vn

cô cảm thấy đây là chuyện vô cùng tự nhiên, nhưng khi nhìn thấy Nguyệt Lão số 2238 thì lại cảm thấy kỳ lạ.

Chẳng phải anh ta nói cô cũng sẽ quên đi sao? Tại sao cô còn chưa quên?

Sau khi nhìn thấy Tô Tiểu Bồi, Nguyệt Lão số 2238 khá kích động, Tô Tiểu Bồi vừa đưa anh ta vào phòng tiếp khách, anh ta liền hét lên: "Tô Tiểu Bồi, tôi nói cho cô biết này, Trình Giang Dực, anh ta đã thành công rồi."

"Cái gì?"

"Anh ta quay lại rồi!"

"Cái gì?" Tô Tiểu Bồi hoàn toàn không thể phản ứng lại được, anh chàng này đang nói cái gì vậy?

Lúc này bên ngoài có tiếng gọi của Chủ biên: "Tô Tiểu Bồi, Tô Tiểu Bồi đâu rồi?"

"Ở phòng tiếp khách ạ."

"Tô Tiểu Bồi!" Tô Tiểu Bồi nghe thấy Chủ biên chạy đến phía phòng tiếp khách, nhất định là xảy ra chuyện rất quan trọng rồi, nếu không Chủ biên sẽ không thất thố như vậy.

"Tô Tiểu Bồi!" Chủ bên đẩy cửa phòng tiếp khách ra, hét lên với Tô Tiểu Bồi: "Nhanh lên nào, Trình Giang Dực tỉnh lại rồi! Sách có thể xuất bản được rồi!"

Tô Tiểu Bồi hoàn toàn sững sờ.

Chủ biên không thèm để ý đến cô, lại chạy biến đi như thể đang cưỡi Phong Hỏa Luân vậy, vừa chạy vừa dặn dò đồng nghiệp, tìm người này đến, gọi người kia đến, mở cuộc họp. Còn gọi cả Tô Tiểu Bồi mau mau đến phòng họp lớn.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi hoàn toàn không dám tin, cô quay đầu, nhìn Nguyệt Lão số 2238, cái kẻ thiếu bản lĩnh này lại đang quệt nước mắt rồi. “Đúng vậy, Tô Tiểu Bồi, Trình Giang Dực đã tỉnh lại, Nhiễm Phi Trạch quay lại rồi. Tôi đã nói rồi mà, cho dù chỉ có 1% cơ hội cũng phải tiếp tục kiên trì, huống hồ chúng ta còn thừa ra 0,2% nữa.”

“Anh ấy làm thế nào mà quay lại được? Chẳng phải anh nói đã cắt dây tơ hồng rồi sao?”

“Cắt rồi, nhưng không đứt, cho nên tôi không cắt nữa.”

“Là không cắt hay là cắt không đứt?” Cái này là trọng điểm sao? Lẽ nào trọng điểm không phải là Trình Giang Dực đã tỉnh lại rồi sao? Tô Tiểu Bồi không dám nghĩ, cô cảm thấy đầu óc rối tung, cô phải tìm vài chủ đề để bình tĩnh lại.

“Là như thế này, lúc đầu, tỷ lệ Trình Giang Dực được dây tơ hồng kéo về thành công là 1,2%, còn tỷ lệ cô qua đó tìm thấy anh ta đưa về là 98,8%, cho nên tôi lựa chọn để cô qua đó, cô còn nhớ chứ? Sau khi cô thất bại, được người ta nhắc nhở, tôi đã nhớ ra được cơ hội 1,2% kia vẫn còn chưa dùng đến. Nhưng vì ở hai thế giới nên vấn đề này là nút thắt chết, tôi không biết nên làm thế nào. Nhưng trước kia, hệ thống đã biết là hai thế giới rồi, vì sao có nút thắt chết mà nó vẫn đưa ta tỷ lệ thành công như vậy, chẳng phải là rất kỳ quái sao, đúng không?”

“Nói trọng điểm đi.”

“Tóm lại, tôi cứ nghĩ đi nghĩ lại, quyền hạn của tôi không đủ mạnh, thời gian công tác của tôi không đủ dài, việc này chỉ có thể đi tìm Chủ quản đại nhân nhờ giúp đỡ, nhưng tôi không thể lại làm hỏng hệ thống được nữa, tôi đã bị trừ mất một nửa điểm kinh nghiệm rồi, lại trừ tiếp nữa thì tôi chết chắc.”

“Nói trọng điểm đi.”

https://thuviensach.vn

“Ừm ừm, tóm lại là, trong đơn xin phép khẩn cấp, tôi đã đề nghị muốn đánh cược với Chủ quản đại nhân, vì mã số *case* của cô vẫn có thể dùng mà, nội dung của đơn xin phép khẩn cấp sẽ đến được chỗ Chủ quản đại nhân.”

“Hoàn toàn không hiểu gì, nói trọng điểm đi.”

“Tôi đánh cược với Chủ quản đại nhân, nếu tôi cắt không đứt dây tơ hồng của cô, Chủ quản đại nhân sẽ dùng quyền hạn của ông ấy để thực hiện 1,2% cơ hội kia. Tôi đã bất chấp tất cả, may mà hai người bọn cô đủ bản lĩnh, khiến tôi được nở mày nở mặt. Dây tơ hồng cuả bọn cô không đứt, Chủ quản đại nhân đờ đẫn ngay tại trận. Được rồi, thật ra ông ây cũng không đến nỗi đờ đẫn, chỉ nheo mắt lại như thể rất không vui. Nhưng ông ấy cũng không phát hiện ra hệ thống còn rất nhiều chỗ có thể mở rộng được. Ví dụ như khoảng cách thời gian xuyên không trước đó, ví dụ như không chỉ có một phương pháp xuyên không, những thứ này đều là vấn đề mới chưa từng gặp qua. Đúng rồi, hóa ra bên đó thực sự cũng có Nguyệt Lão. Được rồi, được rồi, cô đừng có lườm tôi nữa, tôi nói vào trọng điểm đây. Chủ quản đại nhân đã đích thân điều chỉnh lại phương thức xử lý của hệ thống, Tô Tiểu Bồi, cô biết không? Vốn dĩ là chỉ có 1,2% cơ hội thành công, nhưng vì cô qua đó tìm được anh ta rồi, bọn cô đã gặp nhau, yêu nhau, dây tơ hồng dây tơ hồng buộc chặt đến mức không thể chặt hơn, thêm vào đó Chủ quản đại nhân đích thân đi cửa sau, cho nên thực ra là 98,8% của cô đã hoàn thành rồi, cộng thêm 1,2% của anh ta nữa, thế là anh liền quay lại.”

Tô Tiểu Bồi đột nhiên đứng bật dây, đi qua đi lai. “Tôi, tôi phải đi gặp anh ấy.”

“Chủ quản của bọn cô nói cô phải đi họp.” Số 2238 nhắc nhở.

Tô Tiểu Bồi phớt lờ anh ta, cô chạy như bay ra khỏi phòng tiếp khách, lao đến bàn làm việc của mình, cầm túi xách, lại lao đến phòng họp, hét lên một với Chủ biên: “Tôi đến bệnh viện.” Sau đó chạy mất.

https://thuviensach.vn

Chạy đến thang máy, Tô Tiểu Bồi thấy cửa thang máy đang mở, hóa ra số 2238 đã ấn nút đợi cửa cho cô. “Cô xem, chúng tôi làm ngành dịch vụ thật chẳng dễ dàng gì.”

Tô Tiểu Bồi không nói gì, tim cô đạp thình thịch. Thang máy xuống rất chậm, như thể đã cả một thế kỷ trôi qua vậy. Cuối cùng cũng xuống đến tầng một, cô chạy ra khỏi thang máy, quay lại nói: “2238, anh không biết tôi cảm kích anh nhiều thế nào đâu.” Cô nói xong, lại chạy mất.

Số 2238 chậm rãi ra khỏi thang máy, mặt đỏ ửng, gãi gãi đầu, cảm thấy ngượng ngùng, nói với bóng lưng Tô Tiểu Bồi: “Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, hai người hạnh phúc là được.”

Tô Tiểu Bồi chạy đến bệnh viện, Trình Giang Dực đúng là đã tỉnh lại. Người nhà hạ Trình và Trần Phi - bạn hợp tác với Trình Giang Dực đều có mặt, bọn họ đã rất quen với sự có mặt của Tô Tiểu Bồi, nên không ngăn cản cô, để cô đi gặp Trình Giang Dực.

Tô Tiểu Bồi rất kích động, rất căng thẳng, cô lúng túng đến mức tay chân luống cuống. Cô hy vọng được nhìn thấy nụ cười của Nhiễm Phi Trạch, được nhìn thấy ánh mắt thâm tình của chàng dành cho cô, cô muốn chàng sẽ nói với cô rằng: “Tiểu Bồi, anh cũng quay lại rồi!” Nhưng cô lại sợ Trình Giang Dực nói như thế sẽ khiến những người khác phát hoảng mất, dù sao thì xung quanh cũng có rất nhiều người, nếu anh nói câu đó thật thì cô biết phải giải thích thế nào đây?

Tô Tiểu Bồi cố duy trì biểu cảm trên gương mặt, đứng trước Trình Giang Dực, cô không nói gì, mọi lời muốn nói đã tắc nghẹn trong cổ họng vì căng thẳng. Ánh mắt của Trình Giang Dực chiếu đến, Tô Tiểu Bồi mỉm cười với anh, nhưng anh chỉ hờ hững liếc qua cô rồi dời mắt đi.

Nụ cười của Tô Tiểu Bồi trở nên cứng đờ. Đó là ánh mắt nhìn một người xa lạ. Ánh mắt đó như một nhát dao tàn nhẫn đâm vào trái tim Tô Tiểu Bồi.

https://thuviensach.vn

Anh đã không nhận ra cô nữa.

Tô Tiểu Bồi rất am hiểu những kiến thức về y học, cô biết vấn đề của chứng mất trí nhớ, nhưng chứng mất trí nhớ xuyên không này thì cô lại hoàn toàn không có khái niệm. Cô buồn bã, uể oải rời khỏi bệnh viện. Chủ biên nóng ruột gọi điện thoại đến, hỏi han cô đã nghe ngóng được tin tức gì, có phối hợp được gì trong việc xuất bản cuốn sách về Trình Giang Dực không.

Tô Tiểu Bồi lấy lý do bệnh nhân vừa tỉnh lại, ý thức chưa rõ ràng để ứng phó, rồi dập máy. Cô cũng tự an ủi mình, đây cũng là chính lý do khiến anh không nhận ra cô, cô nghĩ chắc chắn là như vậy.

Hôm đó, Tô Tiểu Bồi ngồi trong hoa viên của bệnh viện rất lâu, đúng chỗ trước khi cô mới quay về. Cô tự an ủi, cổ vũ mình, phần khó nhất đã vượt qua rồi, còn có điều gì không tốt cơ chứ! Mọi thứ điều sẽ tốt thôi, anh ấy cần chút thời gian, hai người bọn họ có dây tơ hồng dẫn dắt, tất cả đều sẽ tốt thôi, anh ấy sẽ nhớ ra cô, nhất định là như vậy.

Sau đó, hai tháng đã trôi qua. Hai tháng này thực chẳng dễ dàng gì đối với Tô Tiểu Bồi, hy vọng của cô gặp phải sự đả kích hết lần này đến lần khác. Trình Giang Dực vẫn mãi không nhớ ra cô, không những không nhớ ra, còn luôn tỏ thái độ chẳng mấy vui vẻ khi gặp cô. Vì Trần Phi có giới thiệu cho anh biết, Tô Tiểu Bồi là người biên tập cuốn sách viết về anh. Thân phận này khiến Trình Giang Dực cảm thấy khó ưa.

Phản ứng đối với những thứ khó ưa của Trình Giang Dực giống hệt Nhiễm Phi Trạch, đoan trang, nghiêm túc, lạnh nhạt, lại còn độc miệng. Tô Tiểu Bồi thấy vậy thì rất đau lòng. Cô từng mượn cơ hội đến bệnh viện thăm bệnh để tiếp xúc gần gũi với Trình Giang Dực, cố kích thích ký ức của anh. Cô biểu hiện rất nhiệt tình, còn Trình Giang Dực ngày càng xa cách, biểu hiện đó giống như thể Tô Tiểu Bồi vì lợi ích của cuốn sách mà nịnh bợ, lấy lòng anh, hoặc cô đã đơn phương yêu anh, muốn có ý đồ bất chính đối với anh vậy. Điều này khiến Tô Tiểu Bồi vô cùng tức giận.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi vốn cũng là người rất nóng nảy, một qua hai lại, mấy lần liền như thế, sự nhiệt tình bị giội cho một gáo nước lạnh, cô không kìm được mà đùng đùng nổi giận. Một nguyên nhân quan trọng khác khiến lửa giận của cô bùng phát dữ dội hơn, đó là cô cảm thấy chàng tráng sĩ cô yêu thương đã bị Trình Giang Dực cướp đi mất, anh ta đã chiếm thân thể cả tráng sĩ nhà cô rồi, nhưng lại không để linh hồn của tráng sĩ quay về.

Trả tráng sĩ của cô lại cho cô đi!

Sau đó Trình Giang Dực xuất viện, cuối cùng anh cũng có tinh thần để nghiêm túc thảo luận vấn đề liên quan đến cuốn sách viết về anh ta. Chủ biên của Tô Tiểu Bồi vốn còn cho rằng việc Trình Giang Dực tỉnh lại sẽ là một cơ hội tốt để đưa cuốn sách này ra thị trường kiếm tiền, kết quả sau khi tỉnh lại, biết có cuốn sách này thì anh lại tỏ thái độ không mấy vui vẻ. Trời to, đất to, nhưng không to bằng bệnh nhân, thế là Trần Phi bàn bạc với Tô Tiểu Bồi, đợi tình trạng sức khỏe của Trình Giang Dực tốt hơn một chút, làm tốt công tác tư tưởng cho anh ta xong thì mới sắp xếp việc xuất bản sách. Dù sao sau khi sách xuất bản cũng rất cần sự phối hợp của Trình Giang Dực, cho nên Tô Tiểu Bồi thương lượng với Chủ biên, quyết định cứ thư thả đã. Nhưng công tác đả thông tư tưởng cho Trình Giang Dực lại bị dồn lên vai Tô Tiểu Bồi, vì điều này mà Tô Tiểu Bồi đã phải chịu đựng không ít lạnh nhạt của Trình Giang Dực. Sau đó cô tức giận, liền không đi tìm Trình Giang Dực nữa.

Trình Giang Dực cuối cùng cũng đã xuất viện, Chủ biên bảo Tô Tiểu Bồi và một biên tập viên khác nhanh chóng đi thu phục anh.

Trình Giang Dực đồng ý gặp mặt, còn tiếp đãi bọn họ ở nhà riêng. Lần này anh cũng không khách khí chút nào, thể hiện rõ thái độ, quan điểm rằng không thích xuất bản sách liên quan đến mình trên thị trường. Ngoài ra, quan trọng nhất là anh không thích bị các nhà tâm lý học thi nhau phân tích, mổ xẻ, sau đó bày ra trước mặt độc giả toàn quốc, bị xét nét, bình phẩm từ đầu đến đuôi không chút khách quan. Anh không thích bị người khác lấy ra

https://thuviensach.vn

làm công cụ kiếm tiền như thế này. Đó là nguyên văn lời anh nói, lại còn nói ngay trước mặt nhà tâm lý học Tô Tiểu Bồi. Điều này làm cô bẽ mặt ngay tại trận.

Tô Tiểu Bồi cũng có thái độ chẳng vui vẻ gì với anh ta, anh ta không nhận ra cô, anh ta cũng không phải là tráng sĩ của cô, anh ta là Trình Giang Dực, chứ không phải là Nhiễm Phi Trạch. Cô tức giận đùng đùng, vận dụng hết sự lãnh đạm, đanh đá, soi mói mỗi khi đi xem mặt của mình ra để kể hết tật xấu của Trình Giang Dực cho anh nghe, sau đó nói: "Đây là đánh giá của nhân sĩ chuyên nghiệp về Trình tiên sinh, xin hãy nhớ cho kĩ. Không cần cảm ơn, miễn phí đó."

Đồ cường đạo, đã cướp tráng sĩ của cô rồi, còn không nhận ra cô. Cô mới là người không cần khách khí với anh ta, cô thực sự ghét anh ta chết đi được.

Tô Tiểu Bồi giáo huấn anh xong, hiên ngang dời đi. Biên tập viên kia hoàn toàn đờ đẫn, vừa muốn ở lại xin lỗi, vừa cảm thấy nơi này oán khí ngập tràn, không tiện ở lâu, cuối cùng cũng chuồn đi nhanh như một làn khói.

Trình Giang Dực sững sờ, cảm thấy bất ngờ. Nữ biên tập viên trước đó vẫn luôn lấy lòng, nịnh bợ anh đột nhiên lại trở nên hung dữ thế này, trong lòng anh không khỏi dấy lên một cảm xúc kỳ lạ.

Trình phu nhân tận mắt chứng kiến toàn bộ câu chuyện, cũng cảm thấy con trai mình đúng là đã quá thiếu lịch sự. Bà nhét cuốn sách vào tay con trai. "Con hãy đọc qua trước rồi hẵng đưa ra quyết định, mẹ cảm thấy cuốn sách này rất hay. Cô Tô đã phải bỏ ra rất nhiều tâm tư, cô ấy là biên tập viên giỏi lại nghiêm túc nữa."

Biên tập viên giỏi, nghiêm túc còn rất hung dữ phải không? Trình Giang Dực bĩu môi.

https://thuviensach.vn

Bên này, sau khi từ nhà Trình Giang Dực đi ra, Tô Tiểu Bồi liền chạy thẳng đến nhà mẹ, ôm lấy mẹ mà òa khóc một trận, cô nói cô bị thất tình rồi.

Cuốn sách đó được đăt ngay ngắn trên đầu giường Trình Giang Dực. Mấy ngày sau, cuối cùng anh cũng quyết định đọc qua xem sao.

Trên sổ ghi chép của Nguyệt Lão số 2238, vạch tiến độ trong *case* của Tô Tiểu Bồi và Trình Giang Dực đã chuyển vào phần bắt đầu mới, anh ta nhìn trạng thái đó, lòng ngập tràn hy vọng.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Ngày Mười ba tháng Bảy là ngày giỗ của bố Tô Tiểu Bồi, vẫn như thường lệ, cô lại đến đường Ngô Đồng, đặt một bó hoa tươi xuống nơi bố cô đã ngã xuống. Vừa ngước mắt lên, liền thấy một chiếc xe hơi màu bạc trờ đến, ánh mắt cô chạm đúng ánh mắt của người lái xe, là Trình Giang Dực.

Tô Tiểu Bồi quay đầu, đứng dậy, đi về phía ngược lại. Từ khi biết anh ta chỉ đơn thuần là Trình Giang Dực, không phải tráng sĩ của cô, cô đã rất giận, không tham gia vào việc đàm phán hợp tác nữa, mà đồng nghiệp ở phòng kinh doanh đi bàn bạc về nói Trình Giang Dực cũng không tham gia, mọi việc đều được quyết định bởi Trần Phi.

"Có lẽ tình trạng sức khỏe của anh ta rất xấu, nghe nói sau đó lại phải nhập viện lần nữa. Nhưng cũng may là không cần bàn bạc thêm với anh ta, cuốn sách này vẫn được xuất bản như đã định."

Tô Tiểu Bồi không có hứng thú với cuốn sách đó nữa, Trình Giang Dực đáng ghét, trả tráng sĩ của cô lại đây.

Cô bực dọc bĩu môi, đá đá viên sỏi dưới chân, bỗng nghe thấy cách chỗ cô không xa vang lên tiếng còi xe inh ỏi. Tô Tiểu Bồi quay đầu nhìn, thấy Trình Giang Dực đang lái xe quay trở lại.

https://thuviensach.vn

Ai thèm quan tâm đến anh ta chứ! Cô lườm chiếc xe một cái rồi quay đầu, đi về phía khu buôn bán dành cho người đi bộ, xe không đi vào được, xem anh ta còn ấn còi nổi nữa không?

Thực ra cô không thích dạo phố chút nào, đi hết tiệm này đến tiệm khác, chẳng có gì thú vị cả. Đột nhiên cô nhìn thấy trong khung kính của một tiệm bán đồ trang sức kiểu Trung Quốc có trưng bày một chiếc vòng tay kết bằng sợi dây màu đỏ. Tô Tiểu Bồi dừng lại, đứng đó nhìn ngắm hồi lâu, vừa ngẩng đầu, bỗng thấy trên ô kính của tủ trưng bày phản chiếu hình ảnh một người đàn ông, rất cao, rất đẹp trai, tư thế đứng rất giống một người - Nhiễm Phi Trạch.

Tô Tiểu Bồi đứng bất động, nhìn chằm chằm vào người phản chiếu trên tủ kính. Trình Giang Dực cũng chăm chú nhìn vẻ mặt của cô qua tấm kính, lát sau, anh khẽ thở dài. “Nào có ai hung dữ như em chứ, bệnh nhân muốn hồi phục cũng cần phải có thời gian mà.”

Tô Tiểu Bồi sững sờ, trái tim phút chốc đập loạn nhịp.

Trình Giang Dực thấy cô không trả lời, lại thở dài. “Anh nằm viện, em cũng chẳng đến thăm anh. Nhẫn tâm quá!”

Tô Tiểu Bồi đột ngột quay đầu, trợn mắt quát: “Anh là ai?”

Ah cười hì hì. “Tướng công của em.”

Tô Tiểu Bồi lườm anh. “Trêu đùa con gái nhà lành, tôi phải báo cảnh sát thôi!”

“Gần đây anh mới nhớ lại mọi chuyện giữa hai thế giới, đầu anh rất đau, sau đó ký ức trở nên hỗn loạn, muốn tìm em để hỏi, nhưng em lại không quân tâm, không đến thăm anh. Sau đó, bệnh tình trở nên nghiêm trọng hơn, đành phải nhập viện lần nữa.” Trình Giang Dực giả vờ đáng thương.

“Ai thèm quan tâm đến anh.”

https://thuviensach.vn

“Anh sai rồi. Anh không nên bị bệnh, không nên mất trí nhớ, không nên không nhận ra em. Em xem, vừa khỏi bệnh, anh đã lập tức đi đi tìm em ngay, không ngờ lại gặp nhau ở đây.”

Tô Tiểu Bồi nhìn anh chằm chằm, trong lòng rất đỗi nghi hoặc.

Anh cũng đang nhìn cô, nói tiếp: “Em vẫn thấp quá đó.”

Nói cái gì chứ! Cô quay phắt lên lườm anh, lại thấy anh bước đến gần. “Rất muốn ôm một cái.”

Sau đó, anh dang tay, ôm cô thật chặt. “Ừm, giống hệt như anh tưởng tượng. Độ chênh lệch cao thấp của chúng ta vẫn vậy, cảm giác khi ôm rất dễ chịu. Đúng không?”

“Không đúng.” Rõ ràng khóe mắt đã cay xè, nhưng cô vẫn phải cứng miệng một chút.

“Anh rất nhớ em. Em có nhớ anh không?”

“Không nhớ.”

“Đúng là đồ thù dai, cô nương lần sau chớ như vậy nữa nhé!”

Tô Tiểu Bồi không kìm được, rơi nước mắt. Cô ôm chầm lấy anh, nói” “Giữa chốn công cộng đông người, anh lại dám phi lễ với con gái nhà lành, lần sau cũng chớ như vậy nữa nhé!”

Trình Gang Dực nở nụ cười. trong lồng ngực vang lên tiếng thình thịch. Tô Tiểu Bồi gối lên trên ngực anh, cảm thấy âm thanh đó rất động lòng.

Một giây sau, di động của anh đổ chuông. Cô đứng thẳng người lại, lau nước mắt.

Anh nghiêng người nhìn xuống mặt cô, đưa ngón tay cái tới giúp cô lau nước mắt. Di động vẫn réo chuông inh ỏi, cô đấm anh một cái. “Nhận điện thoại đi.”

https://thuviensach.vn

Anh bĩu môi, tỏ ý không muốn nhắc máy.

“Ừm, có cuộc họp gì sao? Bây giờ tan làm rồi thì họp cái gì chứ? Ờ ờ, tôi quên mất, cậu họp thay tôi nhé. Thay thế nào à? Cứ đặt mông lên ghế là họp thôi, như vậy đi. Tôi là bệnh nhân, bệnh nhân đó, cậu nhẫn tâm được sao? Cậu nhẫn tâm thì liên quan gì đến tôi? Tôi đang làm gì à? Tôi đang tán gái đó!”

Anh cười với Tô Tiểu Bồi. Tô Tiểu Bồi lườm anh. Anh kéo tay cô, đi về hướng chiếc xe đang đỗ, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại: “Thật đó, tôi rất thích cô gái này, vừa nhìn thấy ở trên đường là lập tức dừng xe ngay. Ha ha, không phải đùa đâu, tôi bảo cô ấy nói chuyện điện thoại với cậu nhé!” Anh nói rồi đưa điện thoại đến bên tai cô. “Là Trần Phi.”

Tô Tiểu Bồi nguýt anh một cái rồi trốn ra phía sau, cô không thèm nhận cuộc gọi ngượng ngùng này. Trình Giang Dực lại thu chiếc điện thoại về. “Cô ấy xấu hổ.”

Ai xấu hổ chứ? Cô đập tay lên người anh.

“Ai da, cô ấy đánh tôi, cô ấy thực sự xấu hổ, mặt đỏ ửng lên rồi. Tôi không nói chuyện với cậu nữa, cậu cố gắng làm việc đi, việc kiếm tiền ở công ty dựa cả vào cậu đó, tôi tiếp tục dưỡng bệnh đây. Cứ như vậy nhé!” Anh ngắt cuộc gọi rồi cười với Tô Tiểu Bồi. “Trần Phi hơi giống Thập Bát.”

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ một lát, hình như đúng là như vậy. Cô không kìm được liền bật cười.Trình Giang Dực kéo cô lên xe. “Sau này anh sẽ giới thiệu với em những người bạn của anh ở bên này, em trai cậu ấy hơi giống Tiêu Kỳ, kiêu ngạo lại thích nổi nóng. Anh còn có người anh em, tính cách rất giống Lão Lục.”

“Anh đừng có tưởng rằng lôi tên người quen cũ ra thì em sẽ tha thứ cho anh.”

“Đâu có, chỉ là người ra sao thì kết giao với bạn bè như vậy thôi, anh chỉ muốn nói hóa ra bạn bè của anh ở hai thế giới đều gần giống nhau.”

https://thuviensach.vn

“Vậy sao? Tại sao em lại nhớ tráng sĩ chẳng có bằng hữu nhỉ, mọi người toàn chê bai huynh ấy thôi.”

Trình Giang Dực cười hề hề. “Người khác chê bai thì chẳng có gì đáng sợ, chỉ cần Tiểu Bồi nhà anh thích anh là được rồi.”

“Ai thèm quan tâm đến anh chứ!” Tô Tiểu Bồi đỏ mặt, dường như ngoài mấy chữ này ra, cô không biết nói gì khác nữa. Cô ngẫm nghĩ đột nhiên hỏi: “Anh có phải chịu khổ không?”

Anh chớp chớp mắt. “Không hề.”

Thật hay giả vậy? Cô nhìn anh. Anh cười với cô, nghiêng người hôn lên môi cô. “Thật đó, không phải chịu khổ chút nào. Anh nhớ em liền đi về phía đông, đang đi trong núi, đột nhiên tỉnh lại thấy mình quay về đây.”

Trái tim Tô Tiểu Bồi quặn thắt.

Anh nhớ em, liền đi về phía đông.

Cô cảm thấy rất đau lòng, thực sự không dám nghĩ đến. “Anh đã bị ngã chết.”

“Không hề, anh làm sao bị ngã chết chứ? Hình như là anh đang ngủ say, dựa vào gốc cây. Anh nhớ chắc là như vậy.”

Xả thân xả mệnh, mới có thể như ý nguyện.

Anh trở thành Trình Giang Dực, thì bên kia sẽ không còn Nhiễm Phi Trạch nữa.

“Quẻ bói của Cửu Linh Đạo chưởng đúng là rất chuẩn.” Trình Giang Dực cười cười, khởi động xe, chuyển chủ đề: “Em muốn ăn gì? Buổi về chỗ anh nhé?”

“Anh nghĩ nhiều quá rồi, Trình tiên sinh, chúng ta vừa mới quen biết.” Cô phối hợp với anh, cố tỏ ra nhẹ nhàng.

https://thuviensach.vn

“Vậy sao?”

“Đúng.”

“Rõ ràng đã kết hôn rồi mà.”

“Giấy chứng nhận kết hôn đâu, lấy ra cho em xem.”

Cô dám giở trò với anh sao? “Tô Tiểu Bồi, chúng ta rất lâu rồi chưa gặp nhau, em không cảm thấy cấp thiết sao?”

“Vẫn ổn.”

“Anh thì khá là cấp thiết.”

“Vậy anh phải kiềm chế một chút thôi, Trình tiên sinh.”

“Vậy được thôi, cứ quyết định đến chỗ anh đi.”

Anh tăng tốc, hòa vào dòng xe tấp nập trên đường.

Trên một chiếc ghế dài ở góc đường, Nguyệt Lão số 2238 cầm sổ ghi chép của anh ta, ghi lại cuộc gặp gỡ quan trọng của duyên phận.

Trong xe, cuộc đối thoại vẫn tiếp tục.

“Đợi anh theo đuổi em, theo đuổi được rồi thì hẵng nói.” Rõ ràng đã nguyện ý cùng anh đi đến chân trời góc bể rồi, nhưng cô vẫn phải cứng miệng một chút.

“Theo đuổi thì theo đuổi, đây chính là điểm mạnh của anh.” Anh nói xong liền bị cô đập cho một cái. Anh cười ha hả, đưa tay ra nắm lấy tay cô.

Trình Gia Dực bắt đầu theo đuổi cô bằng việc làm cơm.

Anh dẫn Tô Tiểu Bồi về nhà, đích thân làm cơm cho cô ăn.

“Cô nương nhà anh thích ăn cơm do anh làm nhất.” Anh chìm đắm trong hồi ức đẹp đẽ.

https://thuviensach.vn

Trên bàn ăn, Tô Tiểu Bồi đã rất thành thật mà nói: “Thực ra tài nghệ nấu nướng của anh rất bình thường. Có điều em luôn không thể nhẫn tâm mà bóc mẽ anh.”

Trình Giang Dực bĩu môi, giả bộ đáng thương. “Người đàn ông thâm tình này vác thân xác đau ốm đi làm cơm cho cô nương mình yêu thương nhất ăn, lòng dạ em sắt đá cỡ nào mà nói ra được những lời như vậy?”

Tô Tiểu Bồi cố tình nói: “Vậy sao? Vậy anh ấy đã vác thân xác đau ốm còn lớn tiếng kêu cấp thiết nữa, thật là quá không nên rồi. Thân thể đau ốm thì nên nghỉ ngơi cho tốt chứ.”

“Không, không, thân thể đau ốm của anh ấy không ảnh hưởng gì đến chuyện cấp thiết, sức khỏe của anh ấy rất tuyệt.” Trình Giang Dực chớp chớp mắt. “Bà xà, cầu xin em cho anh được hầu ngủ.”

Tô Tiểu Bồi bị biểu cảm của anh làm cho bật cười rũ rượi.

Tối đó, Tô Tiểu Bồi tưởng mình không nói gì cả, lại cảm thấy dường như mình đã nói rất nhiều. Cô nhớ mình cứ nhìn Trình Giang Dực mãi, rõ ràng bề ngoài vẫn có điểm khác với tráng sĩ của cô nhưng cô thực sự nhìn ra được anh chính là tráng sĩ. Biểu cảm khi anh nói chuyện, thần thái cử chỉ, ánh mắt của anh…

Thật kỳ lạ quá, còn nhớ trước đó không lâu, cô vẫn giận anh chết đi được, thế mà bây giờ dường như sự tức giận của cô đã biến mất không còn vết tích, chỉ còn lại cảm giác vui vẻ, vô cùng vui vẻ.

Họ rúc trên sofa, tay nắm tay, dựa vào nhau, cùng xem ti vi. Thực ra họ vốn không hề chú ý xem ti vi đang chiếu cái gì, chỉ dựa vào nhau vậy thôi, cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Sau đó, đêm về khuya, cô nói cô phải về nhà.

Trình Giang Dực cúi đầu nhìn cô, cô cũng nhìn lại anh. Anh cần phải nghỉ ngơi cho tốt, bọn họ vẫn còn ngày rộng tháng dài phía trước.

https://thuviensach.vn

“Khụ khụ, được thôi!” Trình Giang Dực không cam tâm tình nguyện đứng dậy, Tô Tiểu Bồi thấy biểu cảm đó, liền buồn cười.

Anh nằng nặc đòi lái xe đưa cô về, ở trên xe vẫn luôn nắm chặt tay cô không buông, cô nói như vậy sẽ rất nguy hiểm, nhưng cũng không nỡ buông ra. Đến dưới lầu nhà cô, anh kiên quyết đòi cõng cô lên, Tô Tiểu Bồi bị anh làm cho buồn cười, con người này muốn giở trò đây mà. “Có thang máy mà anh.” Cô nói.

“Thang máy không bằng anh.” Anh giả bộ trợn mắt nói. “Anh nhất định phải chứng minh một chút, anh đây thân thể cường tráng, vô cùng cấp thiết.”

“Em tự đi được.”

“Cứ muốn cõng cơ.”

“Đừng làm loạn nữa.” Cô không kìm được xoa má anh. “Rõ ràng ốm lâu như vậy rồi, không được hành động bừa bãi.”

“Được thôi!” Trình Giang Dực lập tức giả bộ đáng thương. “Em vừa nói như vậy, anh liền cảm thấy rất mệt, không đi nổi nữa. Không được, mau đưa anh vào nhà, anh phải nghỉ ngơi một chút.” Thế là anh nghiễm nhiên vào nhà cô, sau đó ì ra không chịu đi.

Dù sao thì cũng nhất quyết không đi nữa. Anh nhảy lên giường của cô, đắp chăn, vẻ mặt hết sức thỏa mãn.

Tô Tiểu Bồi đành nhận thua, cô muốn anh nghỉ ngơi cho tốt, cô không nỡ đuổi anh đi.

Nhưng đêm nay hai người không làm gì cả, Trình Giang Dực chỉ ôm cô, nắm lấy tay cô mà ngủ. Tô Tiểu Bồi nhắm mắt lại, trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh đêm cuối cùng của bọn họ ở một thế giới khác, cô cũng dựa vào lòng anh, nắm tay anh như thế này. Sau đó, khi mở mắt ra, bên cạnh đã không còn anh nữa.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tô Tiểu Bồi đột nhiên thấy hơi hoảng, cô muốn mở mắt ra, lại rất do dự. Cảm giác tiếp xúc trên tay vẫn còn, nhưng cô vẫn muốn mở mắt xác nhận một chút.

Vừa mở mắt ra, cô đã thấy nụ cười của Trình Giang Dực. "Mí mắt của em cứ luôn động đậy."

Tráng sĩ của cô.

Anh xán đến, hôn lên mắt cô. "Anh cũng muốn mãi mãi ngắm nhìn em như thế này, nhìn thấy rồi mới yên tâm."

Sau đó, bọn họ chìm vào giấc ngủ say. Cô rúc trong lòng anh, nắm chặt tay anh, tư thế giống như khi cô rời khỏi thế giới kia.

Duy trì tư thế này, bọn họ ngủ một giấc đến khi trời sáng.

Tô Tiểu Bồi tỉnh giấc sau khi bị anh hôn lên đôi mắt.

Cô mở mắt ra, nhìn thấy người đàn ông đó cười với cô. "Anh thức dậy, nhìn thấy em bên cạnh, còn tưởng là nằm mơ, hôn thử xem có phải là thật không."

Người đàn ông ngốc nghếch này.

"Hại, tráng sĩ." Cô chào anh. "Em ở đây."

"Hại, cô nương." Anh cũng chào lại. "Anh cũng ở đây. Có thể mãi mãi ở đây rồi."

Cô không hỏi anh có phải chịu khổ hay không nữa, anh cũng không hỏi cô khoảng thời gian này cô đã sống ra sao. Đây là giao hẹn ngầm của họ. Không quay đầu nhìn về quá khứ, chỉ hướng đến tương lai. Bọn họ sẽ có tương lai hạnh phúc.

Anh biết vậy, cô cũng biết vậy.

https://thuviensach.vn

Ngoại Truyện: Sau khi biệt ly

Trong cuộc đời này, Nhiễm Phi Trạch đã trải qua rất nhiều lần biệt ly. Có gặp gỡ đương nhiên sẽ có biệt ly, điểm này chàng vẫn luôn hiểu rõ.

Thực ra cũng chẳng phải là chàng hiểu, nói một cách chính xác, nên gọi là bất lực, mà chàng có thể chấp nhận sự bất lực này.

Biệt ly với phụ mẫu từ khi còn rất nhỏ, tuổi thành niên sau khi học nghệ lại biệt ly sư phụ, những lần biệt ly này đều là bất lực và vĩnh viễn, chẳng cầu gặp lại, chỉ có thể thầm mong đối phương sẽ gặp được nhiều điều tốt đẹp.

Trong mọi cuộc biệt ly với bằng hữu, người quen, Nhiễm Phi Trạch chưa bao giờ thấy nhớ nhung, đau lòng. Duyên hợp duyên tan, gặp gỡ chia lìa là chuyện quá đỗi bình thường, chàng không để trong lòng.

Chàng luôn chỉ có một mình, chàng nghĩ mình sẽ ở vậy đến già. Cứ coi như thu nhận đồ đệ rồi thì chàng cũng không có dự định sống cùng đồ đệ cả đời, đợi sau khi đồ đệ học hết kỹ nghệ, chàng cũng sẽ giống như sư phụ của mình, một mình vân du tứ hải.

Cuộc đời chàng, vốn dĩ đã an bài như vậy.

Nhưng bỗng có một ngày, chàng gặp được cô nương của đời mình.

Chàng không muốn sống một mình nữa.

Chàng hy vọng có thể bầu bạn đến già với cô nương của chàng.

Nhưng mà, nàng lại nói là không được.

Không được ư? Chàng thấy hơi hoang mang.

Rõ ràng chàng có thể nhìn thấy được tình ý đối với chàng trong mắt nàng, rõ ràng chàng cảm nhận được nàng yêu thích và dựa dẫm vào chàng.

https://thuviensach.vn

Vì sao lại không được? Chàng không phục, chàng muốn được ở bên nàng.

Kết quả nàng nói, quê hương nàng ở quá xa, xa đến mức là một thế giới hoàn toàn khác, khoảng cách đó nghìn núi vạn sông cũng chẳng thể so sánh được. Cuối cùng nàng cũng sẽ phải quay về đó, mà nơi đó, chàng không cách nào đến được. Nàng nói, nếu ngay khi bắt đầu đã biết trước kết cục tàn khốc, vậy thì hà tất phải lừa dối chính mình rằng có thể vĩnh viễn không phân ly, để cuối cùng chỉ lưu lại nỗi bi thương kia chứ.

Cho nên, không được.

Không được sao? Nhưng cứ coi như kết cục tàn khốc thì trước mắt, chàng vẫn cứ yêu thích nàng, yêu thích đến mức quên mình. Huống hồ nàng đang ở ngay trước mắt, giờ giờ nhìn thấy, ngày ngày ở bên nhau, khó kìm nén khỏi sự động lòng, nhưng không thể ôm nàng vào lòng, chẳng lẽ điều này chưa đủ tàn khốc hay sao? Sự tàn khốc của tương lai khác gì hiện tại, bi thương như nhau cả thôi. Suy cho cùng đều phải gánh chịu nỗi bi thương thì vì sao không thể ở bên nhau tới đâu hay tới đó?

Nhiễm Phi Trạch tự nhận mình không phải kẻ nhu nhược, chàng nghĩ mình đủ dũng cảm đối mặt với nỗi bi thương này, cũng có đủ dũng khí để lưu lại một chút hy vọng. Chàng luôn mang trong mình niềm hy vọng, có thể đến cuối cùng, họ không phải chia lìa nữa thì sao? Không cố gắng nắm chắc hiện tại, để cái tương lai xa vời kia làm cho lỡ dở, như vậy chẳng phải là quá ngu ngốc hay sao?

Chàng có đủ dũng khí, vì thế chàng không tiếp nhận được điều này.

Còn cô nương của chàng, cuối cùng cũng dũng cảm được như chàng.

Cuối cùng bọn họ đến với nhau. Bọn họ thành thân, chàng là phu quân của nàng, nàng là thê tử của chàng.

Hằng ngày, chàng ôm nàng đi ngủ, làm cơm cho nàng ăn, đưa nàng đến rất nhiều nơi, kể cho nàng nghe rất nhiều chuyện, chàng thích ngắm nàng cười sảng khoái, còn thích trêu đùa nàng, để nàng chu miệng tỏ vẻ giận dỗi.

https://thuviensach.vn

Chàng nghĩ trước mình thật ngu ngốc, sao lại muốn một mình cô độc sống đến già cơ chứ, cuộc sống đó thực sự chẳng có gì thú vị. Lúc này, có cô nương của chàng ở bên, bất luận là uống nước hay hít thở, chàng đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Nhưng dẫu có hạnh phúc thế nào đi chăng nữa thì nỗi ám ảnh đó vẫn tồn tại. Nàng biết, chàng cũng biết, cuối cùng rồi cũng sẽ đến ngày biệt ly.

Họ không có cách nào ngăn cản được.

Nhiễm Phi Trạch tự an ủi mình, cứ coi như cô nương của chàng không quay về quê hương thì cũng phải tuân theo quy luật sinh lão bệnh tử, biệt ly chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Cho nên, chàng không cần hoảng hốt, không cần oán thán. Chàng và nàng ở bên nhau, được bao lâu thì được, sống thật tốt những ngày tháng này, đó chính là sự vĩnh viễn chàng hằng mong bấy lâu.

Tuy luôn suy nghĩ như vậy, luôn tự khích lệ mình như thế, nhưng sự biệt ly thực sự đến, chàng vẫn trở tay không kịp.

Đêm đó, chàng ôm nàng chìm vào giấc ngủ, tay chàng vẫn nắm chặt tay nàng, họ ngủ rất say, hoàn toàn không bị bất cứ thứ gì làm phiền, đến một giấc mơ cũng chẳng có.

Nhưng khi chàng tỉnh dậy, cô nương của chàng đã biến mất.

Chỉ còn lại bộ y phục và chiếc vòng dây tơ hồng yên tĩnh nằm bên cạnh chàng, còn nàng, không thấy đâu nữa.

Chàng cứ nằm bất động như vậy, lặng lẽ nhìn sang khoảng trống bên cạnh. Thực chất, chàng không thể cử động nổi, trong đầu là một mảng trống rỗng.

Rất lâu sau đó, nỗi đau đớn dâng trào, nhanh chóng nhấn chìm chàng.

https://thuviensach.vn

Chàng nghĩ cảm giác này chắc chỉ là đau lòng mà thôi, không phải sự bi thương, chẳng phải nỗi kinh hoàng, càng không phải là sự tuyệt vọng. Chỉ là cảm thấy… rất đau.

Chàng cứ nằm đó, không thay đổi tư thế, cảm giác như thể nàng vẫn nép mình trong lòng chàng, còn chàng vẫn nắm chặt tay nàng. Trên thực tế, thậm chí chàng còn cảm nhận được nàng chỉ ở đâu đó, cách chàng không xa. Lúc này ở quê nhà, chắc nàng cũng thức dậy rồi nhỉ? Vậy nhất định là nàng cũng đang có suy nghĩ giống như chàng lúc này. Họ không hề chia cách, chỉ là, tồn tại ở hai thế giới khác nhau mà thôi.

Nhiễm Phi Trạch nằm đó rất lâu, cuối cùng ngồi dậy. Chàng gấp gọn y phục của cô nương nhà chàng lại, cất ngay ngắn vào hòm, đặt chiếc vòng tay dây tơ hồng của nàng vào lòng. Sau đó chàng rửa mặt, làm cơm, tất cả đều giống như thường ngày.

Họ đã nói với nhau, ngày phân ly rồi cũng đến, nhưng cả hai phải biết, đối phương đều sống rất tốt, như vậy là được rồi.

Cảm giác này trước đây chàng đã từng trải qua. Khi đó kỳ thực còn thảm khốc hơn lần này, vì lần đó nàng đã chết trước mặt chàng, nhưng chàng không tìm được thi thể, thế là cũng giống như lần này, chàng thu nhặt đồ của nàng lại, nỗ lực trấn tĩnh. Chỉ là khi đó chàng thực sự không có lòng tin rằng nàng vẫn còn ổn, chàng ôm hy vọng, chờ đợi, thậm chí tìm rất nhiều việc để làm, chàng dốc sức đúc binh khí, khiến bản thân không còn một giây một phút rảnh rỗi. Lần đó, chàng đã đợi cả nửa năm.

Nhưng lần này không giống như vậy, lần này nàng không gặp phải bất cứ chuyện gì. Nhiễm Phi Trạch dừng đũa, ngồi đờ đẫn một hồi, chàng ngẫm ban này mình đã nghĩ sai rồi, không phải là lần trước khảm khốc hơn, mà chính là lần này.

Lần này... bình lặng đến mức giống như là ... vĩnh biệt.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Phi Trạch đứng dậy, đổ chỗ cơm thừa, đi chẻ củi, lấy nước, lấy giẻ lau khắp một lượt trong ngoài căn nhà, lại đem tất cả đồ dùng ra kiểm tra một lượt, cần phải chỉnh nắn, chỉnh sửa gì, chàng đều làm một lượt cho xong. Làm xong mọi việc, trời vẫn chưa tối, lúc ấy mới biết thời gian trôi thật chậm.

Nhiễm Phi Trạch ra ngoài đi dạo, chàng không đi quá xa, khoảng cách vẫn giống như mọi lần chàng đưa nàng đi dạo. Chàng nhớ lại lời cô nương đã nói với chàng khi đứng dưới gốc cây này, chàng nhớ khi đến mô đất này, chàng đã đỡ nàng đứng lên cao, ngửi hương hoa trên cây, chàng còn nhớ họ đã đi thẳng đến bờ sông, chỗ đó nở đầy những đoá hoa nhỏ chẳng biết tên là gì, nàng khen hoa rất đẹp, nàng rất thích. Khi đó chàng ngắm nàng, nói với nàng rằng theo con mắt thế tục, cô nương tuyệt đối không thể gọi là mỹ nhân, nhưng chàng vẫn thích.

Đã là cặp phu thê nhiều tuổi rồi, nàng lại còn đỏ mặt. Dáng vẻ nàng giả vờ tức giận thật đáng yêu, nàng nói nàng chính là mỹ nhân, con mắt thẩm mỹ của đám người ở nơi đây quá có vấn đề. Chàng bật cười sảng khoái, cô nương của chàng, chàng thật lòng yêu thích nàng.

Nhiễm Phi Trạch đi một vòng, đợi khi sực tỉnh lại thì trời đã tối.

Chàng quay về nhà, nấu cơm. Chàng không thể để đói bụng được, cô nương nhà chàng mà biết, nhất định sẽ trách chàng. Chàng nghĩ ở quê nhà, nhất định cô nương nhà chàng sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, bởi vì nàng biết nếu như nàng không đối xử tốt với mình một chút, chàng sẽ tức giận.

Tay nghề nấu ăn vẫn vậy, nhưng chàng chẳng nếm ra được mùi vị gì, chỉ là nhét cho no bụng thôi. Sau đó, chàng rửa bát, dọn dẹp nhà cửa gọn gàng, ngăn nắp, tiếp đó lại đi tắm rửa, cô nương nhà chàng rất thích sạch sẽ, chàng biết vậy.

Lên giường rồi, chàng không sao ngủ được, bên cạnh trống trải, không quen chút nào, chàng kéo một chiếc chăn lại, ôm vào lòng, tuy không được thoải mái như ôm cô nương nhà chàng, nhưng cũng tốt hơn là không có gì.

https://thuviensach.vn

Chàng thầm nói với cô nương của chàng: “Tiểu Bồi, chắc nàng cũng không quen lắm nhỉ, không sao cả, đừng khóc, ngủ cho ngon. Ngày mai lại là một ngày mới.”

Một ngày mới, có phải là sẽ có hy vọng mới không?

Kết quả là không có.

Ngày thứ hai giống như ngày hôm trước, cô độc, vô vị, đau đớn trong lòng.

Ngày thứ ba cũng giống như vậy, trống rỗng, lẻ loi, trong lòng đau đớn.

Ngày thứ tư cũng hệt như thế.

Ngày thứ năm, ngày thứ sáu, ngày thứ bảy... vẫn là như vậy.

Nhiễm Phi Trạch đã đợi được một tháng, chẳng có gì xảy ra, thế là chàng bắt đầu thu dọn hành lý. Bất luận chàng ở đâu, khi quay lại, cô nương của chàng đều sẽ rơi xuống bên chàng, lần nào cũng vậy, cho nên chàng nghĩ, chàng có thể rời đi.

Rời khỏi nơi đây, đến một nơi gần nàng hơn một chút.

Như vậy, khi nàng quay lại, có phải quãng đường sẽ được rút ngắn đi, nàng sẽ bớt vất vả hơn không?

Nhiễm Phi Trạch sửa soạn tay nải, thu dọn ổn thỏa. Trước khi xuất phát, chàng viết cho Quý Thập Bát và Bạch Ngọc Lang mỗi người một phong thư. Chàng rất ít khi viết thư cho bằng hữu, dù sao thì cũng chẳng có chuyện gì, nhưng lần này không biết vì sao, chàng luôn cảm thấy mình cần dặn dò họ một tiếng.

Chàng không nói cho họ biết việc cô nương của chàng đã rời đi, chỉ nói chàng và cô nương sẽ đi về phía đông, không biết bao giờ quay trở lại, mọi người chớ nhớ chớ mong. Chàng bảo Bạch Ngọc Lang cố gắng làm đương sai, lại dăn dò Quý Thập Bát tiếp tục truyền thụ thủ nghệ. Sau đó, chàng

https://thuviensach.vn

đeo tay nải, đến thành tiếp theo, Nhiễm Phi Trạch nhờ người gửi thư đi, xong xuôi bỗng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, như thể chẳng còn vướng bận điều gì. Chàng có thể an tâm, đi thẳng về phía đông.

Tô Tiểu Bồi từng nói, quê hương của nàng ở phương đông xa xôi. Nàng còn nói, nàng đến từ một thế giới khác, nơi Nhiễm Phi Trạch không thể nào đến được.

Những điều này Nhiễm Phi Trạch đều ghi nhớ, nhưng bất luận có thể đến được hay không, chàng vẫn cứ muốn đi về phía đông. Phương đông xa xôi có cô nương của chàng.

Mỗi nơi đi qua có phong cảnh nào đẹp, chàng đều dừng lại, ngắm nhìn thêm một chút, hy vọng nếu có thể gặp lại cô nương, chàng sẽ kể cho nàng nghe, rồi đưa nàng đến đó thưởng ngoạn. Gặp thành chấn nào thú vị, chàng cũng dừng chân, nghĩ nếu có thể gặp lại cô nương, chắc chắn chàng sẽ đưa nàng đến đây sống một thời gian. Chàng nhìn thấy đồ ăn ngon cũng nghĩ đến cô nương, nhìn thấy con chó đánh nhau cũng nghĩ đến cô nương, Nhìn thấy quan phủ nha môn cũng nghĩ đến cô nương, Nhìn thấy người mặc y phục nho sinh cũng nghĩ đến cô nương…

Trong suy nghĩ của chàng luôn luôn có nàng, nếu một giây một phút không nghĩ, chàng sợ mình sẽ quên mất.

Chàng đi mãi, đi mãi, cứ thế đi về phía đông.

Đến bất kỳ nơi nào, chàng cũng hỏi thăm miếu Nguyệt Lão. Quê hương của cô nương có miếu Nguyệt Lão, là Nguyệt Lão đưa nàng đến bên chàng, vậy tại sao ở bên này không có Nguyệt Lão nào nhảy ra nói với chàng, người trong duyên phận của con ở một nơi khác, ta sẽ đưa con đi.

Nếu thật như vậy, chắc chắn chàng sẽ nói với ông ấy rằng: “Chớ chậm trễ, mau chóng đi thôi!”

Đáng tiếc, từ trước đến giờ không hề có Nguyệt Lão xuất hiện. Đi qua miếu nào, chàng cũng vào đó bái lạy, mà chỉ bái lạy mỗi Nguyệt Lão,

https://thuviensach.vn

nhưng lại không xin bốc quẻ, vì chàng sớm đã biết kết quả rồi, có điều chàng không muốn tuyệt vọng mà thôi.

Tuy nàng đột nhiên biến mất, nhưng chàng vẫn không thôi hy vọng. Chẳng phải lần trước cô nương đã quay lại sau nửa năm chàng chờ đợi đó sao? Chỉ là chờ đợi thôi mà, chàng chịu đựng được. Trong lòng cô nương của chàng có chàng, sao chàng có thể tuyệt vọng được chứ?

Chàng cứ thế, cứ thế, đi mãi về phía đông.

Chàng đã đi rất xa, không còn nhớ rõ là bao xa nữa. Chàng đi qua rất nhiều nơi, gặp gỡ rất nhiều người, chàng từng bị đói, từng bị thương, cũng từng giúp đỡ rất nhiều người và được rất nhiều người giúp đỡ. Chàng vượt qua núi cao, lội sông lội suối, xuyên qua thành trấn. Chàng cứ thong thả mà đi, không quên ngắm nhìn cây cối, đặc biệt là những cây đại thụ, vì mỗi lần xuất hiện, cô nương của chàng lại ở trên cây. Nhưng lần này chàng đã quan sát vô số lần, thậm chí có lúc còn nhảy lên cành cây ngồi một lát, nhưng cô nương của chàng mãi vẫn không xuất hiện.

Dọc đường đi, chàng cũng đã gặp không ít cô nương ái mộ chàng, gặp người muốn mai mối cho chàng, chàng chỉ cười rồi nói: “Thật xin lỗi, ta đã có thê tử, nàng ấy về nhà thăm cha mẹ, ta đang đi đón nàng ấy.”

“Cô nương ấy ở đâu?” Rất nhiều người đã hỏi chàng như vậy.

“Ở phía đông.” Chàng đáp rồi cười rất sảng khoái, nỗi đau của chàng luôn chôn sâu trong tim, người bên cạnh không sao nhìn thấy, chỉ tỏ vẻ ngưỡng mộ, đó nhất định là một cô nương tốt, có phúc khí.

Ngày hôm đó, Nhiễm Phi Trạch đi qua một ngôi miếu Nguyệt Lão, như lệ cũ chàng lại vào bái lễ. Khi ra ngoài, bỗng thấy một ông lão cười với chàng. “Vị tráng sĩ này có muốn bốc một quẻ không?”

Nhiễm Phi Trạch lắc đầu, chắp tay thi lễ với ông ta rồi chuẩn bị rời đi.

https://thuviensach.vn

“Tráng sĩ nhân duyên vô cùng nan giải, đang khó khăn cần kiên trì. May có quý nhân tương trợ, dựa vào tâm, dựa vào trí, mới có thể như ý nguyện.”

Nhiễm Phi Trạch bỗng dừng bước, quay người nhìn ông ta. “Ngài là ai?”

Ông lão đó không đáp, mà chỉ cười, hỏi: “Tráng sĩ giờ đang muốn đi đâu?”

“Về phía đông.”

“Tráng sĩ chắc biết về phía đông cũng không đến nổi.”

Nhiễm Phi Trạch thầm giật mình, hít sâu một hơi, trả lời: “Chẳng có nơi nào để đi, duy chỉ có hướng đông.”

“Trời cao đất rộng, tại sao lại không có nơi nào để đi?”

“Trời cao đất rộng, chỉ muốn đi về phía đông.”

Ông lão đó bật cười ha hả. “Vậy thì đi đi.”

Nhiễm Phi Trạch chau mày, không biết người này có ý gì. “Ngài là ai?” Chàng lại hỏi.

Ông lão đó vẫn không đáp, chỉ nói: “Tráng sĩ có lòng, cứ đi về phía đông. Nếu như cô nương ấy cũng có tình bền chặt hơn vàng giống như tráng sĩ, dây tơ hồng không đứt, có lẽ Thượng Thiên thực sự sẽ xuất hiện kỳ tích.”

Trái tim Nhiễm Phi Trạch đập liên hồi, người này nói chuyện, cảm giác có vài phần khá giống với Cửu Linh Đạo chưởng. Ngoài Thần Toán môn cũng có cao nhân sao? Chàng chắp tay với ông lão đó, nói tiếng đa tạ rồi rời đi.

Nhiễm Phi Trạch đi được một đoạn, cẩn thận ngẫm nghĩ lời của ông lão đó, quay đầu lại nhìn, đã chẳng thấy ông lão đó đâu. Chàng đột nhiên cảm thấy tràn ngập lòng tin, nếu cô nương cũng có tình bền chặt hơn vàng giống

https://thuviensach.vn

như chàng, chuyện đó đâu thành vấn đề, tình ý của cô nương nhà chàng đối với chàng, trước nay chàng chưa từng hoài nghi.

Chàng cứ đi mãi về phía đông, chàng rất nhớ nàng.

Chàng không tuyệt vọng, nhưng chàng cũng biết mệt mỏi. Hôm đó, chàng định vượt qua một ngọn núi lớn, vào trong núi rồi mới biết nơi này vô cùng nguy hiểm. Nước uống đã cạn, chàng khát khô cả cổ. Trời đột nhiên đổ mưa, chàng bật cười ha hả, ông trời đúng là đối đãi chàng không tệ, cô nương, chắc nàng cũng biết phải không?

Quần áo ướt sũng nước mưa, bùn đất trơn trượt khiến chàng lăn xuống dốc núi. Toàn thân đầy bùn đất, chàng gắng sức bò lên trên, biết mình không bị thương, nhưng chàng vẫn cảm thấy rất mệt. Chàng dựa vào một thân cây, ngủ thiếp đi. Trong cơn mơ màng, chàng không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì.

Chàng đã đi rất lâu? Đã trải qua những điều gì?

Chàng không thấy rõ, chỉ cảm thấy rất mệt, rất mệt, nhưng trong đầu lúc nào cũng nhớ tới cô nương của chàng. “Cô nương, ta gầy đi rất nhiều rồi, nàng có đau lòng không? Chắc chắn nàng sẽ rất đau lòng, chớ như vậy, nếu không ta cũng đau lòng đó.”

Chàng nhớ nàng, rất nhớ. Chàng chìm vào giấc ngủ say, nhưng miệng vẫn không ngớt gọi tên nàng: “Tiểu Bồi!”

Chàng không tuyệt vọng, trong tim chàng có nàng, sao có thể tuyệt vọng được đây?

Chàng đã ngủ rất say.

Sau khi trùng phùng, Tô Tiểu Bồi hỏi chàng: “Chàng có phải chịu khổ không?”

Chàng ngẫm nghĩ, chịu khổ sao? Chàng không khổ, chỉ là cứ đi mãi về phía đông thôi, nào có gì khổ chứ? Nàng vẫn luôn ở bên chàng, có điều bản

https://thuviensach.vn

thân nàng không biết mà thôi. Nàng ở trong tim chàng, chưa từng rời xa, nàng ở bên chàng, sao chàng có thể chịu khổ được đây? Chàng không hề khổ chút nào!

Nếu có một người yêu thương như vậy, đáng để bạn cứ mãi đi về phía đông, bạn làm sao mà thấy khổ được chứ?

Tình bền chặt hơn vàng, dây tơ hồng không đứt. Chàng rất vui!

Nàng vẫn luôn ở bên chàng, mãi mãi không rời…

https://thuviensach.vn

Chuyện yêu đương

Trình Giang Dực và Tô Tiểu Bồi mau chóng chìm đắm trong mật ngọt tình yêu.

Tuy Tô Tiểu Bồi biết tình cảm của bọn họ đã trải qua vô vàn sóng gió và khảo nghiệm của thời gian, nhưng trong mắt người ngoài, đó hoàn toàn là tốc độ của chớp điện, kỳ lạ như thể tuyết rơi giữa trời tháng Sáu. Dù sao thì trước đây hai người bọn họ không bằng mặt cũng chẳng bằng lòng, chuyện này ai ai cũng biết, cho nên khi Trình đại công tử đột nhiên gửi hoa đến phòng làm việc của nhà xuất bản, chỉ đích danh người nhận là Tô Tiểu Bồi, mọi người đều kinh ngạc đến mức mồm miệng há hốc.

Chẳng phải lần cuối hai người bọn họ tiếp xúc đã xảy ra một trận cãi vã um xùm, còn thề sống thề chết không bao giờ nhìn mặt nhau nữa sao? Mọi vấn đề nghiệp vụ trong thời gian này đều do người khác liên lạc với Trình Giang Dực, Tô Tiểu Bồi hoàn toàn không để ý đến, vậy nên việc tặng hoa này là để khiêu khích hay sao?

“Tiểu Bồi, cô phải thật bình tĩnh.” Các đồng nghiệp đều lên tiếng khuyên nhủ.

Chủ biên cũng tìm cô nói chuyện: “Tiểu Bồi à, sách của Trình Giang Dực đang bán rất chạy, muốn hoạt động kinh doanh phát triển thì thời khắc này cần rất cần đến sự phối hợp của anh ta. Chỉ là hoa tươi thôi mà, đâu phải thuốc nổ, cháu nhất định phải nhẫn nhịn đó!”

Tô Tiểu Bồi chẳng có lời nào để đáp. Cô đang rất bình tĩnh đây, người đàn ông đó nghịch ngợm, ham chơi, cô chịu đựng được, lãnh đạo cứ yên tâm. Nhưng sau này cũng phải xin mọi người phải thật bình tĩnh…

Tô Tiểu Bồi quay lại bàn làm việc, gửi tin nhắn cho Trình Giang Dực. “Đừng nghịch nữa.”

https://thuviensach.vn

Trình Giang Dực trả lời rất nhanh: “Nhận được hoa rồi à? Có thích không? Mỹ nhân à, anh muốn xem phim cùng em.”

Tô Tiểu Bồi dứt khoát bấm số gọi đi: “Anh còn muốn thế nào nữa đây?”

Trình Giang Dực ở đầu dây bên kia khẽ cười, nói với giọng trầm thấp: “Trước khi xem phim đương nhiên là phải cùng nhau ăn tối, sau khi xem phim xong sẽ có nhiều lựa chọn hơn…”

Tô Tiểu Bồi vừa định đáp lại, liền thấy đồng nghiệp ở bên cạnh gắng sức vẫy tay, nháy mắt ra hiệu với cô. Tô Tiểu Bồi tưởng có chuyện gì, nhìn qua đó, thấy đồng nghiệp đang vội vàng tìm giấy bút, viết lên hai chữ to tướng: Bình tĩnh.

“Làm sao thế?” Trình Giang Dực hỏi.

“Đồng nghiệp phát hiện em đang nói chuyện điện thoại với anh, nên cố gắng khuyên em phải bình tĩnh.” Tô Tiểu Bồi đáp đúng sự thực. Đồng nghiệp tích cực kia đập đầu vào cạnh bàn, kêu “cộc” một tiếng.

Trình Giang Dực cười ha hả.

Buổi chiều ngày hôm nay, Trình Giang Dực đặc biệt lái xe đến nhà xuất bản đón Tô Tiểu Bồi, anh nói anh muốn tận mắt nhìn thấy biểu cảm của mọi người khi biết chuyện này.

Đúng là thích làm loạn mà!

Tô Tiểu Bồi chẳng vui vẻ gì, nói: “Làm gì có người đàn ông nào lại muốn đến đón một gái không phải vì theo đuổi cô ấy mà là vì muốn xem biểu của đồng nghiệp cô ấy chứ!”

“Chồng già vợ già rồi, đương nhiên phải nói lời thật lòng.” Trình Giang Dực cứ nghĩ đến biểu cảm tròn mắt há miệng của mọi người là thấy buồn cười.

“Ý anh là trước khi là vợ chồng thì anh toàn nói dối à?”

https://thuviensach.vn

‘Em rất biết soi mói đó, Tiểu Bồi cô nương.” Trình Giang Dực xoa đầu cô, kéo cô lại gần, hôn lên gò má. “Xem xong phim, em có muốn tiễn anh về nhà không?” Anh thản nhiên hỏi.

“Em có thể bóc mẽ là khi hỏi điều này, thực ra anh rất căng thẳng không?” Tô Tiểu Bồi lại nói móc anh một câu.

Trình Giang Dực lại kéo cô lại, cắn cô một cái. “Không thể được!”

Biểu cảm đó khiến Tô Tiểu Bồi buồn cười.

“Vậy rốt cuộc là có muốn hay không?” Trình Giang Dực đợi hồi lâu mà vẫn chưa có câu trả lời, không kìm được hỏi. Tô Tiểu Bồi đang cúi đầu nhìn điện thoại, nghe thấy vậy liền mở điện thoại lên cho anh xem, là Chủ biên của cô gửi tin nhắn đến, với nội dung: “Tiểu Bồi, có gì thì cứ nói chuyện tử tế với Trình tiên sinh, phải giữ gìn mối quan hệ tốt đẹp.

Trình Giang Dực thực sự không nhịn được cười. “Em mau nói cho ông ấy biết Trình tiên sinh đang hẹn em thăng cấp mối quan hệ.”

“Biến đi!” Tô Tiểu Bồi huých anh một cái, không để anh cướp điện thoại.

“Mau nói cho ông ấy biết Trình tiên sinh yêu em.”

“Ông ấy sẽ cho rằng em bị đả kích quá mà sinh ra ảo giác mất.” Tô Tiểu Bồi cất điện thoại, quay đầu sang, nhìn thấy Trình Giang Dực đang nở nụ cười, ánh mắt long lanh. “Làm gì vậy?” Tuy cô rất bình tĩnh nhưng biểu hiện này của anh vẫn khiến trái tim cô đập loạn nhịp. Rõ ràng vẻ ngoài ở hai thế giới không giống hệt nhau, nhưng anh vẫn khiến trái tim cô thổn thức.

Trình Giang Dực xán đến gần, hôn lên môi cô. Tô Tiểu Bồi bối rối đón nhận nụ hôn của anh. Anh ôm chặt eo cô, tăng thêm độ sâu cho nụ hôn này.

https://thuviensach.vn

“Có lúc anh vẫn gặp ảo giác, thấy mình đi đi về về giữa hai thế giới, nhưng nơi nào cũng đều có em, thật tốt.”

Tô Tiểu Bồi ôm chặt anh, xót xa nói: “Sức khoẻ anh vẫn tốt chứ?”

“Ừm.” Vừa nói anh vừa cố ý nằm đè lên người cô.

“Nếu có chỗ nào không thoải mái, anh nhất định phải nói cho em biết.” Tô Tiểu Bồi nghiêm túc nói.

“Được.” Anh còn lâu mới chịu bỏ qua bất cứ cơ hội làm nũng nào, cô nương nhà anh thật là xem thường anh quá rồi!

“Còn nữa, đừng có cố ý làm nũng, anh nặng lắm đó, biết không?” Tô Tiểu Bồi đập tay lên người anh, bóc mẽ hành động của anh.

Vừa nói dứt đâu, cô đã cảm thấy người mình càng lúc càng bị đè nặng. Những nhẽo thế này cũng được sao? Tô Tiểu Bồi bật cười, ôm anh thật chặt.

Hom nay họ cùng nhau ăn tối, xem phim, sau đó anh đưa cô về nhà. Tô Tiểu Bồi cảm thấy mọi chuyện trôi qua rất vui vẻ.

Ngày hôm sau, vừa đến cơ quan, Tô Tiểu Bồi lập tức bị mọi người bao vây. Hoá ra cô chưa đến phòng làm việc thì hoa và sôcôla Trình Giang Dự đặt cho cô đã đến trước rồi. Tô Tiểu Bồi thở dài, người đàn ông thật là… còn có thể tầm thường hơn nữa không?

Đồng nghiệp bên cạnh nhìn cô chằm chằm. “Tiểu Bồi, nhìn cô phơi phới gió xuân, xem ra tối qua không cãi nhau, đanh nhau, mà giống như là… yêu đương rồi?!”

Tô Tiểu Bồi cười cười, đương nhiên không thể phủ nhận, bởi vì đúng là cô đang yêu.

Thế là cả ngày hôm nay, rất nhiều người có chuyện hay không có chuyện đều đến tìm cô tán gẫu.

https://thuviensach.vn

Đồng nghiệp làm về sách giáo khoa hỏi: “Tiểu Bồi, cậu dùng mê hồn thuật gì vậy, mau truyền thụ mấy chiêu đi, tôi cũng đang cần thu phục một người đây.”

Đồng nghiệp làm sách ngôn tình thì hỏi: “Tiểu Bồi, chẳng phải hai người bọn cô có thù hay sao? Đây có phải kế hoạch báo thù của anh ta không? Theo đuổi cô trước rồi sau đó đả kích cô, khiến cô buồn bã. Dù sao theo như tiểu thuyết thì khả năng rất lớn là cuối cùng anh ta “trộm gà không thành mất oan bịch gạo”, cô đã thu phục được anh ta. Cô nhất định phải thật lưu ý.”

Đối sách gì chứ? Cái cô thiếu chính là đối sách để đối phó với câu hỏi của mọi người.

Sau đó Chủ bên cũng đến tìm cô. “Tiểu Bồi à, cháu đang yêu Trình tiên sinh sao? Anh ta có thể phối hợp cùng chúng ta tổ chức một buổi ký tên không? Có thời gian rảnh để yêu đương, nhất định là cũng có thời gian rảnh để ký tên nhỉ?”

“…” Giữa yêu đương và ký tên có quan hệ gì chứ?

Tóm lại, người người đều biết Tô Tiểu Bồi và Trình Giang Dực từ oan gia biến thành người yêu, bọn họ đã chính thức yêu nhau rồi.

Nhưng bọn họ bắt đầu như thế nào nhỉ? Tô Tiểu Bồi mãi vẫn không trả lời được, chỉ đành cười trừ.

“Vấn đề này dễ giải quyết thôi.” Trình Giang Dực bình tĩnh định kế hoạch. “Cứ nói anh đã đọc cuốn sách em viết cho anh, tình ý dào dạt trong đó đã cảm động được trái tim anh, đàn ông khó cưỡng lại những gì khiến họ cảm động, chỉ hận không thể lấy thân báo đáp, thế là bắt đầu theo đuổi em. Còn em, lúc đầu viết sách về anh, thông qua tìm hiểu đời tư, thêm vào đó tinh thần anh dũng, ý chí ngoan cường chiến đấu với con ma bệnh của anh đã tác động sâu sắc đến em, cho nên em sớm có tình ý với anh. Anh vừa bật tín hiệu là em thuận theo luôn.”

https://thuviensach.vn

“Trình tiên sinh, anh có thể đừng thêu dệt chuyện hai chúng ta thành không có chút tiết tháo[1] nào như vậy được không?”

(1) Tiết tháo: chí khí cương trực và trong sạch.

“Đây không gọi là không có tiết tháo, mà chính là duyên phận.” Trình Giang Dực dựa vào đầu giường, há miệng ra để Tô Tiểu Bồi bón cho anh một miếng cơm. Mới yêu nhau chưa được bao lâu, anh đã bất hạnh nằm viện rồi. Có điều lần này có giai nhân bên giường hầu hạ, anh nằm viện rất vui vẻ. “Hơn nữa anh nằm trên giường bệnh hôn mê bất tỉnh mà vẫn có thể vẫy gọi được sự ái mộ của phụ nữ, mê lực này đáng được nêu gương, thực sự khiến người ta bội phục có đúng không?”

“Không đúng. Có người tin anh mới lạ.” Tô Tiểu Bồi lại đút cho anh một miếng. Con người này rõ ràng chỉ là nằm viện nghỉ dưỡng thôi, tay đâu có tàn phế, cứ muốn người ta hầu hạ cơm nước, chẳng lẽ lúc xuyên không quay lại, não đã hỏng thành ấu trĩ hơn rồi sao?

“Hừ, hừ!” Trình Giang Dực hất hất cằm. “Ai đọc cuốn sách đó đều sẽ cảm thấy bên trong rất có tình.”

“Để đẩy mạnh tiêu thụ, đương nhiên phải biên tập cho có tình.”

Trình Giang Dực liếc mắt nhìn cô, sau đó bĩu môi giả bộ đáng thương. “Tiểu Bồi, tướng mạo anh bây giờ cũng khá anh tuấn, không hề kém trước kia, thân thể tuy không được tốt như trước nhưng cố gắng nghỉ dưỡng, cũng mạnh mẽ, cường tráng mà, em không được thay lòng.”

“Anh đủ rồi đấy!” Tô Tiểu Bồi đặt bát xuống. “Anh đừng có vì nằm viện quá buồn chán mà tìm người đến chọc cho vui.”

“Vậy quá trình yêu đương của chúng ta cứ định như vậy đi.”

“Vô vị.”

https://thuviensach.vn

“Tóm lại màn theo đuổi của anh vừa mãnh liệt lại thâm tình, em phải cố gắng tiếp chiêu. Nếu không thấy được quá trình phát triển hợp lý từ oan gia biến thành người yêu của chúng ta, mọi người sẽ thất vọng lắm đó.”

‘Là mọi người thất vọng hay là anh thất vọng vì không được chơi?”

“Đâu phải anh đang chơi chứ! Quá trình yêu đương trước đó của chúng ta không tốt, trải nghiệm quá ít, anh chưa được hưởng thụ việc theo đuổi em, em cũng cảm thấy đáng tiếc đúng không, cho lên bây giờ là vừa khéo. Chẳng phải chính em cũng đã bảo anh phải theo đuổi được em rồi hẵng nói đó sao?”

Tô Tiểu Bồi chẳng còn lời nào để nói. Có ai vô vị đến mức đòi phải theo đuổi qua theo đuổi lại chứ, anh bình an quay lại, khôi phục sức khoẻ, nhớ ra cô, đối với cô mà nói, thế là đã đủ rồi.

“Cho nên, Tô cô nương, anh bắt đầu theo đuổi, em cứ để bị theo đuổi cho tốt.”

“Việc theo đuổi của anh chính là nằm vật ra giường bệnh, thêu dệt ra một câu chuyện tình yêu và làm nũng sao?”

“Hề hề!” Trình Giang Dực chẳng hề ngại ngần chút nào. “Em xem, em có thể cảm nhận được hứng thú của anh rồi đấy.”

“…” Tô Tiểu Bồi trở nên cảnh giác. “Trình tiên sinh, lần này là anh cố tình nằm viện phải không?”

“Là thật đó, chẳng phải anh đang nằm trên giường bệnh đây sao?”

“Em đi tìm bác sĩ của anh để hỏi.” Tô Tiểu Bồi vờ như muốn đứng dậy.

“Đừng, đừng. Hà tất phải bỏ gần cầu xa, trực tiếp hỏi anh là được rồi.”

“Được, vậy anh có bệnh gì phải nằm viện?” Lúc này cô đang có cảm giác chẳng qua anh đang lừa gạt cô đến hầu hạ anh thôi.

“Bệnh tương tư.”

https://thuviensach.vn

“…”

“Bạn gái anh vẫn chưa cân nhắc xong chuyện đưa anh đi giới thiệu với nhạc mẫu.”

“…”

“Hằng ngày còn phải nỗ lực nghĩ xem dùng biện pháp gì để theo đuổi người con gái mình yêu thương, tích mệt thành bệnh.”

“Anh bịa chuyện vừa vừa thôi chứ.” Tô Tiểu Bồi thở dài, cầm một quả táo lên, gọt vỏ cho anh ăn.

“Anh nghiêm túc đó.” Trình Giang Dực nhìn Tô Tiểu Bồi chăm chú gọt vỏ táo, liền cười, anh rất thích dáng vẻ chăm sóc người yêu này của cô.

“Anh nghiêm túc cái gì?” Tô Tiểu Bồi đang kiểm điểm lại xem có phải mình nuông chiều anh quá không, người đàn ông này đúng là không thể nuông chiều được, hễ nuông chiều là IQ của anh ta giảm sút đáng kể.

“Nghiêm túc nhớ em mà. Chúng ta vẫn còn rất nhiều vấn đề phải giải quyết, ví dụ như, em gọi anh là gì mới được nhỉ? Tráng sĩ, A Trạch, Trình tiên sinh hay là A Dực?”

“Anh muốn em gọi cái nào?” Cô thế nào cũng được, dù sao thì cũng vẫn là anh. Nhưng vừa hỏi xong cô đã lại nghĩ, đúng là cô chiều anh quá rồi.

“Gọi thế nào anh cũng cảm thấy thiệt thòi. Nếu gọi tráng sĩ hay A Trạch, vậy thì anh của thời hiện đại thiệt thòi biết bao, anh cũng là chân mệnh thiên tử cơ mà. Còn gọi anh là Trình tiên sinh hay A Dực, vậy anh của thời cổ đại hơi đáng thương quá, như thể em đã quên mất anh rồi. Tóm lại kiểu gì cũng khó xử.”

‘Vậy anh cân nhắc xong rồi thì thông báo cho em nhé! Gọi như thế nào cũng được.” Cứ tạm thời chiều anh một chút vậy. Ban đầu khi cô rời đi, nhất định là anh đã rất buồn đau, bây giờ cô bù đắp cho anh vậy.

https://thuviensach.vn

“Anh cân nhắc xong rồi.” Trình Giang Dực tỏ vẻ hớn hở.

“Ừm, là gì?”

“Anh yêu, Honey, Darling, Sweetheart, My love, tâm can nhi, tâm tiêm tiêm nhi. Rất nhiều, em chọn cái nào?”

“…” Kiềm chế một chút, sau khi cô rời đi, nhất định anh đã phải chịu không ít đau khổ, bây giờ cô phải đối xử với anh tốt một chút. “Ăn táo đi, Trình tiên sinh.”

“Được thôi, tên gọi yêu cũng là một loại tình ý, tuỳ em gọi thế nào cũng được, anh không chê bai đâu.”

Anh còn không biết xấu hổ mà chê bai nữa ư? Tô Tiểu Bồi cắt táo thành từng miếng, lấy tăm xiên vào rồi đưa cho anh. Tráng sĩ đại gia, A Trạch đại nhân, Trình tiên sinh đại lão gia, A Dực đại lão bản, mời ngài dùng!

https://thuviensach.vn

Chuyện hứng thú

Tô Tiểu Bồi đi gặp bác sĩ của Trình Giang Dực, tìm hiểu một chút về bệnh tình của anh. Cứ liên tục ra vào bệnh viện như thế này, lần trước xảy tai nạn, không phải đã lưu lại bệnh nặng gì đấy chứ? Bác sĩ nói thực ra không có chuyện gì lớn, có điều anh bị hôn mê lâu, tình trạng sức khoẻ cần thời gian hồi phục. Thỉnh thoảng sẽ có các triệu chứng như choáng đầu, hay quên, phản ứng chậm, những điều này cũng cần phải quan sát điều dưỡng. Vẫn có thể làm việc, có điều không thể để mình quá mệt nhọc, phải nghỉ ngơi nhiều, ăn uống cũng cần chú ý.

Sau khi thảo luận với bác sĩ xong, Tô Tiểu Bồi liền lên kế hoạch ăn uống và nghỉ dưỡng cho Trình Giang Dực, yêu cầu anh phải nghiêm khắc tuân thủ theo lời dặn dò của bác sĩ. Trình Giang Dực giả bộ đáng thương thì không tính làm gì, còn thay cả mẹ anh giả bộ đáng thương. “Em xem, nếu như không có người giám sát, đốc thúc chăm sóc anh, đầu óc anh hiện tại đang bị xung đột bởi ký ức của hai cuộc đời, rất dễ bị mất trí nhớ. Mẹ anh tuổi tác cũng lớn rồi, còn phải chăm sóc bố anh, nếu phải đến chăm sóc anh, anh sợ bà không chịu được.”

Tô Tiểu Bồi chẳng vui vẻ gì. “Vậy em đến cửa hầu hạ, được không, tráng sĩ đại gia?”

“Được!” Trình tiên sinh đại lão gia tỏ vẻ hài lòng.

Thế là Tô Tiểu Bồi và Trình Giang Dực chuyển sang trạng thái “bán sống chung”. Cô biết nếu cô không chuyển qua đó, Trình Giang Dực cũng sẽ cả ngày chạy đến chỗ cô, anh mệt rồi đổ bệnh ra đó, cuối cùng người phải chịu liên lụy vẫn là cô.

Tô Tiểu Bồi không phải người lãng mạn gì nhưng vẫn tận tình chăm sóc Trình Giang Dực. Ngoại trừ tướng mạo có chút khác nhau ra, Trình Giang Dực giống hệt Nhiễm Phi Trạch, cá tính, dáng vẻ, thái độ, ngữ khí hoàn

https://thuviensach.vn

toàn giống nhau, Tô Tiểu Bồi không hề cảm thấy chút trở ngại nào khi dồn tâm tư tình cảm vào anh. Người đàn ông này giống hệt trước kia, vẫn rất trọng thể diện, khi kể chuyện cười vẫn trưng ra bộ mặt nghiêm túc, còn rất thích trêu cô.

Có điều chuyện cười của anh có lúc chẳng biết nặng nhẹ, mà cô thì không còn trong trạng thái đang ở một thế giới khác nữa, rốt cuộc cũng có một lần anh khiến cô tức giận.

Sáng sớm hôm đó, Trình Giang Dực thức dậy làm bữa sáng. Anh rất thích làm cơm sáng cho cô ăn, còn kêu là tập hợp công lực của hai đầu bếp nổi danh Trình Giang Dực và Nhiễm Phi Trạch vào làm một để nấu một bữa sáng siêu ngon. Tô Tiểu Bồi nằm ì ở trên giường một lúc mới dậy. Hằng ngày họ đều ăn sáng cùng nhau, sau đó cô đi làm, anh ở nhà làm việc hoặc đến công ty. Buổi tối khi quay về, cô tiện đường mua rau, phụ trách việc chuẩn bị nguyên liệu, còn anh xào nấu. Sau bữa tối, cô kéo anh ra ngoài tản bộ một chút, sau đó không cho phép anh mở máy tính nữa, mà cùng cô ngồi xem ti vi rồi đi ngủ thật sớm.

Cứ như thế hai tuần êm ả trôi qua, cô cảm thấy càng ngày càng quen thuộc với cuộc sống gia đình thế này. Tô Tiểu Bồi lười nhác bò dậy, đánh răng rửa mặt sửa soạn xong, liền đi vào phòng ăn tìm Trình Giang Dực.

Trình Giang Dực đã bày sẵn bữa sáng lên bàn ăn, thấy cô đi đến, sững sờ một hồi, sau đó chau mày, nhìn cô chằm chằm.

Tô Tiểu Bồi bị anh nhìn thầm run rẩy, đứng lại hỏi anh: “Làm sao vậy?”

“Cô là ai?” Câu hỏi bất ngờ của Trình Giang Dực đã dọa Tô Tiểu Bồi phát sợ.

“Cái… Cái gì?” Tô Tiểu Bồi mất tự chủ, trở nên lắp bắp. Anh phát bệnh rồi? Ký ức của anh về cô lại không còn nữa?

Trình Giang Dực nhíu chặt hàng mày, đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới, lại hỏi: “Cô là ai? Vì sao lại ở đây?”

https://thuviensach.vn

Đầu óc Tô Tiểu Bồi bỗng chốc choáng váng, cảm giác chịu tổn thương nghiêm trọng khi bị anh nhìn với ánh mắt xa lạ ở bệnh viện lúc trước lại quay về, giống như một cơn ác mộng. Cô lắc đầu, cố tỏ vẻ tươi cười, nói: "Đừng đùa nữa."

Trình Giang Dực không cười, cũng không nói gì, chỉ nhíu mày nhìn cô.

Tô Tiểu Bồi lập tức sụp đổ, cảm thấy không đứng vững nổi nữa, liền ngồi xổm xuống mặt đất. Lúc này Trình Giang Dực lại bật cười ha ha, đi đến kéo cô dậy. "Ai da, nhìn biểu cảm cả em kìa, chẳng phải em rất lợi hại, có thể nhìn thấu người khác đang diễn kịch nói dối sao? Anh đùa thôi mà, lẽ nào kỹ thuật diễn xuất của anh tốt đến thế?" An cười ha ha, khi chạm đến cánh tay của Tô Tiểu Bồi thì bị cô hất ra.

Tô Tiểu Bồi tự đứng dậy, chạy ùa về phòng, Trình Giang Dực bị phản ứng quyết liệt cả cô dọa cho giật nảy mình, cuống quýt bám theo. "Làm sao vậy? Tức giận rồi sao?"

Tô Tiểu Bồi phớt lờ anh, đi vào phòng, thay quần áo, cầm túi xách liền đi luôn.

"Tiểu Bồi, Tiểu Bồi, em đừng giận, anh chỉ đùa thôi mà, anh xin lỗi, em đừng giận, Tiểu Bồi." Trình Giang Dực bám theo đến cửa lớn, Tô Tiểu Bồi thay giay, vừa quay đầu, lệ đã ướt đẫm hai gò má.

"Chẳng hề buồn cười chút nào, Trình Giang Dực, chẳng hề buồn cười chút nào cả." Tô Tiểu Bồi nói xong, quay đầu, mở cửa đi ra ngoài.

Sau khi lái xe lòng vòng trên đường, tâm trạng Tô Tiểu Bồi từ từ bình ổn. Cô lấy chiếc gương nhỏ ra, chỉnh sửa lại lớp trang điểm, rồi đi thẳng đến nhà xuất bản. Đến phòng làm việc, thấy trong di động có ba tin nhắn, đều là anh chàng Trình Giang Dực gửi đến. "Em yêu à, anh sai rồi, anh ấu trĩ không có đầu óc, không nên lấy chuyện này ra để đùa, cầu xin em tha thứ"; "Bà xã, anh nguyện chịu phạt, cầu xin tha thứ"; "Anh bảo đảm sau

https://thuviensach.vn

này sẽ không đùa nghịch bừa bãi nữa, thật đó, em đừng tức giận lâu như thế, tha thứ cho anh đi.”

Đọc những tin nhắn này, Tô Tiểu Bồi có thể tưởng tượng ra được ngữ khí của Trình Giang Dực khi nói những lời này. Cô xoa xoa màm hình điện thoại, bây giờ cô vẫ chưa định tha thứ cho anh.

Buổi trưa, Trình Giang Dực đặt một bữa trưa thịnh soạn đưa đến, sau đó gọi điện thoại cho cô. Tô Tiểu Bồi không nghe máy mà ngồi lặng lẽ ăn sạch sành sanh chỗ đồ ăn đó. Sau đó, cô lại nhận được tin nhắn của Trình Giang Dực: “Bà xã à, ăn ngon, ăn no, đừng giận nữa.” Tô Tiểu Bồi đọc tin nhắn, kỳ thực cô không còn giận nữa, nhưng vẫn không muốn trả lời tin nhắn của anh.

Buổi chiều lúc gần tan làm, Tô Tiểu Bồi lại nhận được tin nhắn: “Anh đến đón em có được không?”

“Không được.” Lần này Tô Tiểu Bồi đã trả lời.

Qua một lúc lâu sau, Trình Giang Dực mới hồi âm: “Vậy anh ở nhà làm xong rồi đợi em.”

Tô Tiểu Bồi tan làm không về nhà ngay mà lượn lờ phố xá hồi lâu. Cô lái xe đến đường Ngô Đồng, sau đó, nhìn thấy một người trông quen mắt ngồi ở bên đường.

Tô Tiểu Bồi dừng xe, đi về phía chiếc ghế dài bên đường chỗ người đó ngồi. Người đó đang chăm chú nhìn ra đường, phát giác bên cạnh có người, anh ta quay đầu nhìn, rất ngạc nhiên nhưng không có nói gì.

“Nguyệt Lão số 2238.” Tô Tiểu Bồi gọi anh ta. “Anh định giả vờ không quen biết tôi sao?”

Số 2238 thở phào một hơi. “Không phải tôi muốn giả vờ không quen biết cô, mà là cô nên không nhận ra tôi mới đúng. Cô lại vẫn nhớ được tôi sao?”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên rồi, tôi đâu có bị mất trí nhớ.” Tô Tiểu Bồi ngồi xuống bên cạnh số 2238.

Nguyệt Lão số 2238 nhìn cô, sau đó chuyển ánh mắt về chỗ ban nãy, tiếp đó lấy sổ ghi chép ra, rút chiếc bút điện tử, ghi lại cái gì đó. Tô Tiểu Bồi ngẩng đầu nhìn theo hướng ánh mắt của anh ta, thấy bóng dáng một cô gái đang lưỡng lự, cô hỏi: “Là một *case* khác của anh à?”

Số 2238 gật đầu, anh ta thu sổ ghi chép lại, quay đầu nhìn Tô Tiểu Bồi, khẽ cười cười. “Sau khi *case* kết thúc còn có khách hàng nhớ đến tôi, cô là trường hợp đầu tiên. Cảm giác này thực sự rất kỳ lạ.”

Tô Tiểu Bồi nghĩ. “Vậy chẳng phải là rất cô đơn sao? Anh đã làm rất nhiều việc, nhưng chẳng một ai nhớ đến.”

“Nghề dịch vụ không dễ làm mà.” Số 2238 gãi đầu.

Tô Tiểu Bồi không nói gì nữa, 2238 đột nhiên hỏi: “Cô và Trình Giang Dực gần đây vẫn tốt chứ?”

“Cũng tốt.”

“Sau này tôi có kiểm tra qua dây tơ hồng của bọn cô mấy lần, buộc rất chặt. Nhưng bọn cô cũng phải cố gắng ở bên nhau, nếu không dây tơ hồng cũng sẽ gặp nguy hiểm.” Anh ta nhìn sang cô gái vừa rồi lưỡng lự ở đó, nói: “Khách hàng đó, bọn họ sắp ly hôn rồi, tôi đang nghĩ cách giúp họ.”

“Họ làm sao vậy?”

“Trước khi kết hôn, họ rất yêu nhau, sau hôn nhân vì những chuyện vặt vãnh như ai rửa nhiều hơn một chiếc cốc, ai cất quần áo mà ngày ngày cãi vã, rồi khi nào muốn có con, có sống cùng bố mẹ chồng không... Tóm lại là rất nhiều mâu thuẫn.”

“Ừm.” Tô Tiểu Bồi có thể hiểu được chuyện này.

https://thuviensach.vn

Nguyệt Lão số 2238 nhìn cô, lại nói: "Tô Tiểu Bồi, cô là nhà tâm lý học, cô nói xem có phải con người rất kỳ lạ không. Rõ ràng biết là sai, biết mình phản ứng như thế là không thích hợp, không tốt, nhưng lại vì không phục, không nhận thua hoặc vì những nguyên nhân khác mà cứ muốn làm như vậy, nhưng sau khi làm xong rồi thì lại hối hận, có điều lần sau vẫn cứ làm như vậy. Giống như việc cãi nhau, cãi mãi rồi đến cuối cùng khắp người đầy thương tích. Có hối hận nhưng không biết phải cứu vãn như thế nào. Có lẽ, lại vì không phục, không nhận thua hoặc là nguyên nhân gì đó khác mà không muốn cứu vãn nữa, cứ thế mang theo sự hối hận mà tiếp tục sống."

Tô Tiểu Bồi không nói gì, nếu tâm lý học có thể giải quyết được việc này thì lúc trước cô sẽ không cãi nhau với mẹ nhiều thế, huống chi lúc này cô còn đang chiến tranh lạnh với Trình Giang Dực. Cô biết Trình Giang Dực vô tâm, hài hước sai chỗ, chạm đúng vết thương trong tim cô. Cô biết rất rõ, nhưng tim cô vẫn đau, cô vẫn tức giận, vẫn không để ý đến anh. Tâm lý học đối với cô lúc này cũng vô dụng, rõ ràng biết vậy, nhưng vẫn cứ bị tổn thương.

"Anh định giúp đỡ cô ấy như thế nào?" Tô Tiểu Bồi hỏi.

"Nghĩ cách tìm vài bậc thềm cho hai người bọn họ bước xuống thôi, nhưng việc Nguyệt Lão chúng tôi có thể làm được thực sự có hạn, muốn tiếp tục ở bên nhau thì vẫn phải dựa vào bản thân bọn họ."

Tô Tiểu Bồi gật đầu. Đúng là vậy, để tiếp tục ở bên nhau, chẳng ai giúp được ai, chỉ có thể dựa vào trái tim của hai bên.

Độ nhiên Tô Tiểu Bồi nóng lòng muốn về nhà. Cô đứng bật dậy, đi về hướng chiếc xe đang đỗ, được mấy bước, liền quay đầu, nói với Nguyệt Lão: "Số 2238, rất vui vì được quen biết anh, cảm ơn!"

Số 2238 hơi đỏ mặt, ấp a ấp úng nói: "Đừng khách sáo, còn có người nhớ đến tôi, cảm giác này thật kỳ lạ. Như thể tôi đã có bạn rồi vậy."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi hơi sững sờ, cười cười. “Đúng vậy, chúng ta đương nhiên là bạn.”

“Cảm ơn cô!”

Tô Tiểu Bồi về đến nhà, vừa mở cửa đã thấy Trình Giang Dực đeo tạp dề, cầm thìa múc canh nghênh đón. “Tiểu Bồi, Tiểu Bồi, em về rồi!” Nếu sau người anh mà có đuôi, nhất định là sẽ vẫy rất dữ dội.

“Sao muộn thế này rồi mà anh vẫn nấu canh?”

“Em đã ăn rồi sao?” Trình Giang Dực toát lên dáng vẻ của người nội trợ trong gia đình.

“Vẫn chưa.”

“Nào, nào, mau ăn cơm thôi. Anh nấu canh cho em, mãi mà em chưa về nên anh cứ hâm nóng mãi đó.” Trình Giang Dực vừa nói vừa dẫn Tô Tiểu Bồi đến bên bàn ăn, giúp cô ngồi xuống, rồi anh chạy vào bếp, múc một bát canh ra trước. “Em uống canh trước đi, anh đi lấy các món ra.”

“Anh cũng chưa ăn sao?” Tô Tiểu Bồi nhìn anh bận rộn, thấy hơi đau lòng.

“Đã nói là phải đợi em quay về rồi mà, anh vẫn đang đợi em.” Trình Giang Dực ở trong bếp vừa hâm nóng đồ ăn vừa nói.

Anh vẫn đang đợi em. Trong lòng Tô Tiểu Bồi chợt cảm thấy ấm áp, cô luôn khiến anh phải đợi, ở thế giới kia cũng chẳng biết anh đã phải đợi bao lâu nữa, bây giờ khó khăn lắm bọn họ mới được ở bên nhau, thế mà cô lại giận dỗi để anh phải đợi.

Tô Tiểu Bồi đứng dậy, đi vào bếp, ôm lấy eo của Trình Giang Dực. “Em xin lỗi.”

Trình Giang Dực nắm lấy tay cô, quay người, nhìn cô. “Người nên nói xin lỗi là anh. Anh xin lỗi, anh ấu trĩ, anh chỉ muốn đùa với em thôi, còn

https://thuviensach.vn

tưởng như vậy rất có tình ý nữa. Em nói đúng, chẳng hề buồn cười chút nào, anh ngốc quá phải không? Tại sao anh lại quên mất chuyện anh từng thực sự không nhớ ra em, đã khiến em tổn thương như thế nào chứ. Anh thật là ngốc, anh xin lỗi. Em đừng giận anh nữa nhé!"

Tô Tiểu Bồi lắc đầu, đột nhiên cô rất muốn thử trải nghiệm cảm giác của Trình Giang Dực. "Không phải em nói xin lỗi vì điều này."

Trình Giang Dực ngẩn ra.

"Là em không có khiếu hài hước." Tô Tiểu Bồi nghiêm giọng. "Em và anh thực sự không hợp nhau."

Trình Giang Dực lập tức ngẩn ngơ. "Là anh không tốt, anh sẽ không làm em tức giận nữa. Sau này anh sẽ không nói đùa bừa bãi nữa."

Tô Tiểu Bồi lắc đầu. "Không phải, em không có ý này. Thực ra..." Cô muốn nói nhưng lại thôi.

Trình Giang Dực không nói gì nữa, Tô Tiểu Bồi cũng im lặng, cô nhìn sang anh, chân mày nhíu lại. Hồi lâu sau, cô cắn môi, cuối cùng nói: "Có chuyện em vẫn luôn giấu anh." Cô nhìn vào mắt anh. "Sau khi xuyên không quay lại, em tưởng sẽ không còn gặp lại anh được nữa, Nguyệt Lão lại nói anh ta buộc phải cắt đứt dây tơ hồng của chúng ta, cho nên em..."

Trình Giang Dực bất giác chau mày lại.

"Anh cũng biết đó, mẹ em luôn thúc ép chuyện hôn sự, lúc nào cũng bắt em đi xem mặt."

"Anh không biết." Trình Giang Dực lắc đầu.

"Tóm lại..." Tô Tiểu Bồi hơi ngập ngừng, cúi thấp đầu, nhỏ tiếng nói: "Đây cũng là nguyên nhân vì sao em cứ mãi không đưa anh đi gặp mẹ em. Em... trước khi anh tỉnh lại, em đã đi xem mặt cùng một người đàn ông khác rồi quyết định qua lại. Hiện giờ bọn em..."

https://thuviensach.vn

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy biểu cảm của Trình Giang Dực, không nói tiếp được nữa.

Hai người mặt đối mặt, đều không nói lên lời. Qua một hồi rất lâu, Tô Tiểu Bồi mới nhẹ nhàng nói: "Bây giờ anh đã biết nói một chuyện đùa ngốc nghếch sẽ khiến người ta buồn bã thế nào rồi chứ?"

Trình Giang Dực đột nhiên bừng tỉnh, lớn tiếng hỏi: "Em đang nói đùa?"

"Đúng vậy."

"Em đang nói đùa?" Trình Giang Dực gào lên.

Tô Tiểu Bồi lùi ra sau một bước, ôi trời, khi anh nói đùa, cô cũng đâu hung dữ như thế này chứ? "Chỉ là... một đòn trả đũa mà thôi."

"Em có thấy mình ấu trĩ không?" Trình Giang Dực quăng tạp dề, vác Tô Tiểu Bồi đến sofa, lật người cô lại, phát vào mông "bộp, bộp'. Tô Tiểu Bồi thét lên, anh nói đùa bừa bãi như vậy, cô chỉ tức giận, buồn bực, đến lượt cô nói đùa thì lại bị anh đánh, cô không phục.

Một giây sau, cô lật người trở lại, Trình Giang Dực ép cô lên sofa, hai người mặt đối mặt.

"Được rồi, hoà nhau rồi. em không được giận anh nữa đó." Trình Giang Dực tuyên bố trước.

"Đâu có hòa nhau chứ, anh còn đánh em nữa."

"Vậy em đánh trả đi." Trình Giang Dực cầm tay cô, đặt lên mông mình.

"Lưu manh thối." Cô nhăn mũi, thu tay về rồi ôm lấy anh. "Hoà nhau rồi, sau này không được phép nói đùa bừa bãi nữa."

"Vậy em cũng không được phép nữa, chuyện đùa của em còn đáng sợ hơn của anh."

https://thuviensach.vn

“Ai bảo chứ, chuyện của anh mới khiến người ta tổn thương. Chuyện của em vừa nghe là biết ngay nói dối rồi.”

“Tại sao anh không nghe ra được, suýt nữa anh đã tin đó.”

“Chuyện của anh mới giống thật, hơn nữa trước đó anh thực sự đã từng quên em.”

“Anh đã nhận sai rồi.” Trình Giang Dực rất khoát cắn lên môi cô một cái. “Anh đã nhận sai rồi em còn báo thù anh, còn dùng chiêu tàn nhẫn như vậy.”

“Anh mới tàn nhẫn đó.”

“Được rồi.” Anh ôm lấy cô, lắc lư trên sofa, đột nhiên cười. “Thực ra cũng rất thú vị, đúng chứ?”

“Biến thái!”

“Khụ, khụ, người ta sau này cũng sẽ không nói đùa bữa bãi nữa.”

“Em là người rất nghiêm túc đó, chỉ có anh mới thích mấy việc nói đùa lung tung này.” Tô Tiểu Bồi cảm thấy chuyện này phải nói cho rõ mới được.

“Anh cũng rất nghiêm túc mà, nếu không thì sao có thể anh tuấn như thế này.”

“Xí!”

“Anh muốn gặp phụ huynh.” Lại chuyển chủ đề rồi, Trình Giang Dực cảm thấy phải nhanh chóng xác lập chắc chắn địa vị của mình mới được.

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ.

“Chuyện này còn phải nghĩ ư?” Trình Giang Dực véo má cô một cái.

“Tính khí mẹ em không được tốt lắm, anh đừng để bị bà dọa cho chạy mất dép đấy nhé!”

https://thuviensach.vn

Hoá ra là chuyện này? Trình Giang Dực liền cười. “Yên tâm đi, cô nương lúc trước có khẩu âm rất kỳ quái, ăn mặc kỳ quái, tóc ngắn giống như cô tử, luôn nói những lời lung tung bừa bãi còn chẳng làm anh sợ chạy mất, bây giờ chẳng có gì doạ anh sợ chạy mất được đâu.”

Cô cũng véo anh một cái, thể hiện quyết tâm thì cứ thể hiện quyết tâm, việc gì phải chế nhạo cô chứ.

Anh bị cô véo liền bật cười, ôm lấu cô, hôn thật sâu. “Bà xã, em có đói không?”

“Hơi đói.” Tô Tiểu Bồi nói thật.

Anh liên tục hôn.

Tô Tiểu Bồi đập đập anh, hỏi cô có đói không, lẽ nào không phải là muốn đưa cô đi ăn cơm sao?

“Bà xã, chúng ta vận động một chút, như vậy sẽ càng đói hơn, ăn cơm sẽ ngon hơn.”

Tiếp tục hôn, sau đó đúng là đã vận động thật.

“Bà xã, anh biết vì sao hai người yêu nhau lại thích cãi nhau rồi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì sau khi cãi nhau xong vận động sẽ có cảm giác rất tuyệt.”

“…”

“Bã xã, anh muốn gặp phụ huynh.”

“…” Chủ đề này chuyển nhanh quá.

“Cảm giác an toàn mất đi rồi lại có ấy vẫn chưa đi.”

Bộ dạng xếch mày của anh cuối cùng đã khiến cô bật cười. “Được thôi, em sẽ đưa anh đi gặp phụ huynh.”

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi đưa Trình Giang Dực về nhà, Lý Phỉ nhìn Trình Giang Dực hồi lâu rồi bật ra một câu với Tô Tiểu Bồi. “Chính là cái người đã hại con thất tình mà con nói đó à?”

Tô Tiểu Bồi ngẩn ra, Trình Giang Dực quay đầu nhìn cô, có vẻ kinh ngạc. Thất tình? Không phải là cô từng có đối tượng khác đó chứ?

“Khụ khụ, khi đó con và anh ấy có vài mâu thuẫn nhỏ.” Tô Tiểu Bồi khẽ véo Trình Giang Dực một cái. Trình Giang Dực hiểu ra, nhất định là lúc anh không nhớ ra cô, cô đã khóc lóc nói với mẹ như vậy.

“Cô à, con và Tiểu Bồi, ừm, tình cảm rất tốt ạ.” Tô Tiểu Bồi nói quả không sai, mẫu thân đại nhân nhà cô trông hết sức sắc sảo. Trình Giang Dực cố gắng nói chuyện với bà, ra dáng con rể ngoan.

Lý Phỉ phớt lờ anh, theo như bà thấy, nếu như anh chàng này động tý là làm ầm ĩ, đòi chia tay con gái bà, vậy thì bà phải ra tay giúp con gái thể hiện chút uy phong mới được. Bà không để ý đến Trình Giang Dực mà chuyển hướng sang Tô Tiểu Bồi, hỏi: “Tình cảm rất tốt, vậy tại sao con lại chạy về nói con bị thất tình?”

“Dạ?” Tô Tiểu Bồi vô thức nhìn sang Trình Giang Dực, kỹ năng giỏi ăn khéo nói này vẫn là anh lợi hại hơn một chút. Nhưng Trình Giang Dực tỏ vẻ khổ sở, ở trước mặt nhạc mẫu tương lai, kỹ năng của anh biến đâu mất sạch, cũng không dám nói năng bừa bãi.

“Dạ, đó là, ừm, là một chút hứng thú nhỏ trong tình yêu của bọn con.” Tô Tiểu Bồi đỏ bừng mặt, miễn cưỡng mượn chút lời thoại của Trình Giang Dực.

Hứng thú? Mặt mũi Trình Giang Dực cũng đỏ bừng, khi nói từ này, Tô Tiểu Bồi nhà anh thực sự rất đáng yêu, hoàn toàn không còn là phong cách thuờng ngày của cô nữa.

https://thuviensach.vn

Lý Phỉ nhìn khuôn mặt đỏ bừng của hai người. Hứng thú ư? Được thôi, niệm tình có thể khiến con gái bà đỏ mặt, cậu chàng này coi như đã qua cửa.

https://thuviensach.vn

Chuyện bày tỏ tình yêu

Cuốn sách tự truyện của Trình Giang Dực bán rất chạy, thêm vào đó sự kiện anh tỉnh lại giống như kỳ tích khá gây chấn động, tiếng tăm của công ty No.C lại vang dội, vì thế, như một lẽ đương nhiên, một hãng truyền thông đã mời Trình Giang Dực tham gia buổi phỏng vấn đặc biệt.

Khi Trình Giang Dực nói với Tô Tiểu Bồi về chuyện này, Tô Tiểu Bồi chỉ nghe vậy thôi, cô cho rằng với tính cách của Trình Giang Dực, anh chắc chắn sẽ không tham gia buổi phỏng vấn này. Lúc đầu cuốn sách viết về anh đã bị chính anh ngăn cản, trải qua bao nhiêu phiền phức và khó khăn mới có thể xuất bản được. Vì thế, chuyện phỏng vấn đặc biệt này, ừm, chẳng có lý do gì mà với người khác anh sẽ đồng ý còn riêng với cô thì lại gây khó khăn, đúng không?

Nhưng chẳng bao lâu sau, Trình Giang Dực gọi điện cho cô, nói mười tối nay sẽ chiếu tiết mục phỏng vấn đặc biệt của anh, hỏi cô có hứng thú xem không.

Được đó, anh chàng này lại còn lén lút nhận phỏng vấn nữa. Hừ, xem thì xem. Anh gây ra đủ mọi khó khăn với cô, vậy mà đối với người khác lại rộng rãi như vậy, thật khiến cô ức chết mà.

Nhưng để thể hiện mình cũng lãng mạng và có mong muốn bồi dưỡng không khí yêu đương, Tô Tiểu Bồi liền mua ít đồ ăn vặt và đồ uống mang về. Trình Giang Dực nhìn đống đồ cô chuẩn bị, ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới nặn ra một câu: “Xem ra buổi phỏng vấn đặc biệt này còn được coi trọng hơn cả đi xem phim bom tấn ở rạp nhỉ?”

“Long trọng hơn xem phim bom tấn nhiều.” Tô Tiểu Bồi nghiêm túc nói.

https://thuviensach.vn

Trình Giang Dực bị doạ cho sợ toát mồ hôi. Anh tỏ ra rất bận, không thể cùng xem với cô được.

Tô Tiểu Bồi bĩu môi, cảm thấy anh thật thiếu thành ý. Cô đành xem một mình, không những thế còn xem rất chăm chú, xem xong còn phải bới lỗi của anh, ai bảo anh nhất bên trọng nhất bên khinh, còn không xem cùng cô nữa.

Chương trình bắt đầu, người dẫn chương trình là một cô gái trẻ xinh đẹp, giọng nói rất ngọt ngào. Trình Giang Dực mặc âu phục, rất phong độ, rất đẹp trai. Tô Tiểu Bồi nhìn ra được khi cô MC này và Trình Giang Dực bốn mắt giao nhau, cô ta còn nỗ lực huy động mê lực thu hút sự quan tâm của đối phương.

Hừ, chiêu ong dụ bướm. Tô Tiểu Bồi nhét một miếng bắp rang bơ vào miệng.

Phần đầu của cuộc phỏng vấn nói mãi về những kinh nghiệm trong quá trình cùng nhau lập nghiệp của Trình Giang Dực và Trần Phi, cũng nhắc đến rất nhiều nội dung trong sách. Trình Giang Dực chuyện trò rất vui vẻ, giãi bày hết những thất bại, khó khăn gặp phải, lại nhân cơ hội nhắc đến cuốn tự truyện Tô Tiểu Bồi làm cho anh. Anh nói cuốn sách đó viết rất tốt, toàn bộ đều phản ánh chân thực về anh, cá nhân anh cảm thấy vô cùng hài lòng.

“Sau khi đọc cuốn sách này, suýt chút nữa tôi đã mắc chứng tự yêu bản thân.” Trình Giang Dực nói.

Người dẫn chương trình cười sảng khoái, sau đó Trình Giang Dực đột ngột chuyển chủ đề: “Cuối cùng không mắc phải chứng tự yêu bản thân, mà lại yêu một người.”

Tô Tiểu Bồi lại nhét một miếng bắp rang bơ vào miệng, thầm nghĩ trước khi bị tai nạn nằm viện, chứng tự yêu bản thân của anh chắc chắn đã có rồi, còn lấy sách ra làm cái cớ, quá xảo quyệt.

https://thuviensach.vn

“Cô ấy xem đến đây, nhất định sẽ trách tôi quá xảo quyệt.” Nghe vậy, miếng bắp rang bơ của Tô Tiểu Bồi suýt thì bị phun ra.

“Cô ấy là ai vậy?” Người dẫn chương trình nói.

Trình Giang Dực cười không đáp, lại nói: “Cô ấy đã dùng phương thức công khai để tôi nhìn thấy tình yêu cô ấy dành cho tôi, cho nên, công bằng một chút, tôi cũng muốn mượn cuộc phỏng vấn này, công khai nói với cô ấy, Tô Tiểu Bồi, anh yêu em!”

Tô Tiểu Bồi luống cuống tay chân, đặt hộp bắp bơ rang lên bàn. Trên ti vi, người dẫn chương trình đang cười hỏi Trình Giang Dực và Tô Tiểu Bồi của anh quen biết nhau như thế nào. Trình Giang Dực nói tất cả đều là duyên phận, người dẫn chương trình lại hỏi cô ấy là cô gái như thế nào. Trình Giang Dực không lập tức đáp ngay, chỉ cười cười, quay sang ống kính giống như đang suy ngẫm, một lát sau mới nói: “Là cô gái rất thu hút tôi.”

Người dẫn chương trình cười tươi, nói Trình tiên sinh trả lời rất giảo hoạt. Tô Tiểu Bồi đỏ mặt, cũng thầm trách Trình Giang Dực quá giảo hoạt, sao có thể trả lời như vậy được chứ? Cô là người không dễ thẹn thùng, nhưng bây giờ cô cảm thấy rất xấu hổ. Tuy ở trong phòng chỉ có một mình cô, tuy không ai nhìn cô chằm chằm nhưng cô vẫn cảm thấy như vậy. Trình Giang Dực đang ở trên ti vi mím môi mỉm cười, cô cảm thấy anh cũng đang rất xấu hổ.

Tô Tiểu Bồi đột nhiên nhảy bật dậy, đi vào thư phòng tìm Trình Giang Dực. Trình Giang Dực đang ngồi phía sau bàn làm việc lớn, mặt anh bị màn hình máy tính chắn mất. Tô Tiểu Bồi gọi anh, anh càng rụt lại phía sau màn hình.

“Này!” Tô Tiểu Bồi dứt khoát đi đến bên bàn. Anh không xem cùng cô, lẽ nào là vì xấu hổ sao?

Trình Giang Dực cố gắng tỏ ra chấn tĩnh. “Khụ, khụ!” Anh hắng giọng. “Đã chiếu hết rồi sao?”

https://thuviensach.vn

“Vẫn chưa.” Tô Tiểu Bồi cố ý bình thản nói: “Em vừa thấy có người da mặt dày bày tỏ tình yêu.”

“Khụ, khụ!”

“Phía sau lẽ nào còn có nội dung chấn động hơn?”

“Khụ, khụ!”

Trình Giang Dực cầm cốc nước lên uống một ngụm. “Chắc không còn đâu, da mặt anh ta vẫn chưa dày đến mức đó.”

Tô Tiểu Bồi không nói gì, chỉ nhìn anh chằm chằm, rất muốn cười, bộ dạng thẹn thùng của tráng sĩ nhà cô thực sự rất thú vị.

“Lẽ nào anh không có lời gì muốn nói trước mặt em sao?” Cô cố ý hỏi, cô khá cứng nhắc, bảo thủ trong chuyện tình yêu, trước đây vẫn luôn là anh chủ động trêu cô, bây giờ đổi lại là cô trêu anh, cảm thấy như thế này là rất vui. Nhìn biểu cảm của anh rất buồn cười, chẳng trách anh vẫn luôn sống vui vẻ như vậy.

“Nói trước mặt? Bây giờ sao?” Trình Giang Dực tỏ vẻ đoan chính, lại hắng giọng cái nữa.

“Đúng vậy!” Tô Tiểu Bồi đang nghĩ mình có nên học theo các cô gái trên ti vi, ôm lấy cánh tay anh làm nũng không, nhưng nghĩ lại, thấy mình không có tố chất như thế nên đành thôi. Cô tiến đến trước mặt anh, dựa vào bàn làm việc, hỏi: “Anh nói được với người quay phim và người dẫn chương trình, lẽ nào không muốn nói vài lời với em sao?”

“Em chắc chắn chứ?”

“Đúng vậy!”

“Khụ, khụ!”

https://thuviensach.vn

Anh lại hắng giọng, biểu cảm trên mặt có chút... ừm, cô nhất thời không nghĩ ra được tính từ nào để miêu tả. Sau đó, anh duỗi tay ra, kéo cô ngồi lên đùi mình. Anh không vội, chỉ nhẹ nhàng lướt môi bên tai cô, cô bị buồn, rụt cổ lại, đập anh một cái. "Đừng nghịch!"

"Em nhìn em xem..." Anh nghiêm mặt. "Vừa bắt anh nói, lại muốn phá hoại không khí."

"Được rồi." Tô Tiểu Bồi ngồi thẳng dậy. "Vậy em không nói gì nữa, đợi nghe anh nói."

Trình Giang Dực cười cười, cũng không nôn nóng, mà nhẹ nhàng giữ cô lại, hôn lên môi cô, sau đó ôm lấy cô, vuốt ve tấm lưng mảnh khảnh, hôn xuống đỉnh đầu cô.

Tô Tiểu Bồi kiên nhẫn chờ đợi, nhưng đợi một hồi lâu mà vẫn chưa nghe thấy anh nói câu nào. "Này!" Cô thực sự hết kiên nhẫn, chọc chọc ngón tay lên ngực anh. "Nói đi!"

"Em nhìn xem, lại phá hoại không khí rồi." Trình Giang Dực tiếp tục trách cô.

"Phá hoại cái gì, anh mãi chẳng chịu nói, không khí sớm đã nguội rồi."

"Đâu có, vừa rồi không khí đang tốt, anh đang chuẩn bị nói, kết quả bị một gậy của em đánh cho hết rồi."

"Đừng viện cớ nữa, nói luôn bây giờ đi."

"Vừa rồi khó khăn lắm anh mới chuẩn bị xong." Trình Giang Dực bĩu môi. Tô Tiểu Bồi ngồi thẳng dậy, lườm anh một cái.

"Được rồi, được rồi!" Trình Giang Dực bị cô lườm liền bật cười, sau đó hôn lên chóp mũi cô, thủ thỉ bên tai: "Chúng ta vẫn chưa làm chuyện đó trên bàn làm việc."

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi sững sờ, sau đó phản ứng lại được, đấm lên vai anh. “Cả ngày trong cái đầu quả dưa của anh nghĩ những thứ gì vậy? Lại trêu đùa em. Rõ ràng anh bảo là có vài lời muốn nói trước mặt em mà.”

“Đúng vậy, đã ở ngay trước mặt, đương nhiên phải nói vài lời thiết thực rồi. Những lời kiểu như anh yêu em, chúng ta biết rõ trong lòng là được, những thứ phong hoa tuyết nguyệt đó thật chẳng thực tế chút nào. Việc này anh nói rất nghiêm túc, chỉ thử qua ở trên giường, thể nghiệm được quá ít.”

“Bộp.” một tiếng, bả vai Trình Giang Dực lại bị đập một chưởng. Lúc này Tô Tiểu Bồi đã quá xấu hổ, vùng thoát khỏi Trình Giang Dực, bỏ chạy luôn.

Cô đúng là ngốc, tại sao lại muốn trêu anh chứ! Mấy chuyện trêu chọc này, cô vĩnh viễn không phải là đối thủ của anh.

https://thuviensach.vn

Chuyện bạn đồng hành

Tô Tiểu Bồi kiểm điểm lại cuộc đời mình, cô thực sự không phải người dễ dàng có cuộc sống chung tốt đẹp. Nhưng Trình Giang Dực đã thay đổi cô.

Anh quan tâm đến cô, không phải kiểu ở bên nhau nhân nhượng và nhẫn nhịn, mà thuộc típ quan tâm và thay đổi cuộc sống của cô.

"Em có thực sự thích công việc hiện tại của mình không?" Sống chung với cô ở một thế giới khác lâu như vậy rồi, anh rất hiểu cô. Tuy làm biên tập viên ở một nhà xuất bản nhưng cô vẫn rất quan tâm đến những điểm nóng trong xã hội xã hội và các tin tức về vụ án hình sự. Trình Giang Dực nói, trong huyết mạch của cô có chảy dòng máu cảnh sat của cha cô.

"Vẫn tạm ổn." Tô Tiểu Bồi khá cẩn trọng trả lời. Vì chuyện công việc mà cô và mẹ đã tranh đấu bao năm nay, cô biết có rất nhiều người không thể chấp nhận chuyện người thân làm công việc phải tiếp xúc với tội phạm. Cô muốn sống những ngày tháng yên ổn bên Trình Giang Dực, không muốn mâu thuẫn trong việc này xảy ra nữa.

"Anh cho rằng em thích nghiên cứu về phương diện tâm lý tội phạm hơn." Trình Giang Dực vừa ăn sáng vừa đọc báo, còn có thể phân thân để nghiêm túc thảo luận về đề tài này với cô.

"Đều được cả." Tô Tiểu Bồi chột dạ đáp, đương nhiên cô thích công việc ở trung tâm nghiên cứu tâm lý trước kia hơn, làm việc ở nơi đó vừa có hứng thú lại có cảm giác thành công hơn.

"Vậy hay là quay lại trung tâm nghiên cứu đi, làm công việc mà em thích."

Tô Tiểu Bồi hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn anh, đây chỉ là thăm dò hay thực sự muốn bảo cô quay lại?

https://thuviensach.vn

“Quay lại đó đi!” Trình Giang Dực thò đầu khỏi trang báo, nhìn cô. “Tìm công việc cũng như tìm ông xã vậy, phải thích mới được. Miễn cưỡng thì không có hạnh phúc.”

Tô Tiểu Bồi không nói gì, Trình Giang Dực xếch mày lên. “Được rồi, anh nghiêm túc đây. Ý anh là, anh có thể hiểu được công việc của em, những tình huống trong quá khứ nguy hiểm như vậy hai chúng ta đều trải qua rồi, không có lý do gì đến bây giờ tất cả đều tốt, mọi thứ trôi chảy mà lại cản trở em làm việc mà mình thích, đúng không?”

“Mẹ em sẽ không đồng ý.” Tô Tiểu Bồi đã hơi động lòng, công việc hiện tại thực sự khiến cô thấy không vui, nhưng nhớ lại sự phản đối kịch liệt của mẹ, cô lại lắc đầu.

“Có thể thuyết phục mẹ mà.”

“Kết quả của việc thuyết chính là em thỏa hiệp, nếu không thì tại sao em lại đến nhà xuất bản làm việc chứ? Làm việc ở trung tâm nghiên cứu rất tốt, tiền lương cao, tiền đồ tốt, địa vị xã hội vững.”

Trình Giang Dực đặt tờ báo xuống. “Bà xã à, thông thường khi người ta tự khen mình đều khá kín đáo.”

“Anh đang nói mình phải không?”

“Được rồi, em không cần kín đáo, anh thích em như thế này.” Trình Giang Dực đổi sang biểu cảm nịnh bợ. “Công việc thuyết phục phụ mẫu để anh phụ trách, em thấy thế nào?”

Tô Tiểu Bồi liếc xéo anh một cái. “Anh có mục đích gì?”

“Xem em nói kiểu gì này, anh có thể có mục đích gì chứ, chúng ta sắp là vợ chồng, là người một nhà rồi.’

“Ừm, thế thì sao?”

https://thuviensach.vn

“Chuyện của em chính là chuyện của anh, đương nhiên anh sẽ thay em lo liệu, chỉ là nếu như thành công rồi, chúng ta sẽ chúc mừng tử tế một chút.”

“Cho nên chúc mừng một chút là trọng điểm phải không?” Tô Tiểu Bồi trưng ra biểu cảm “em nhìn thấu anh rồi.”

“Hề hề.” Trình Giang Dực tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Bà xã, chúng ta chưa tùng thử ở phòng khách.”

“…”

“Được rồi, được rồi, em không cần phải trưng ra biểu cảm ấy. Nếu em có thể làm được công việc mà mình thích, tâm trạng của em sẽ tốt, tâm trạng của em tốt rồi, cuộc sống của chúng ta sẽ rất dễ chịu, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“…” Tại sao cô lại thấy không đáng tin lắm nhỉ?

“Thế giới của hai người luôn cần được thay đổi để có chút hứng thú cũng là chuyện bình thường mà, đúng chứ, bà xã?” Trình Giang Dực cười cười, đặt tờ báo xuống, quyết tâm nhất định phải thuyết phục được nhạc mẫu.

Cuối tuần, Trình Giang Dực đưa Tô Tiểu Bồi về nhà mẹ cô dùng cơm. Ăn xong, anh bảo Tô Tiểu Bồi rửa bát, còn mình ngồi ăn hoa quả với bà Lý ngoài phòng khách. Lý Phi rất hài lòng với việc con gái bị sai đi rửa bát, con gái cá tính mạnh mẽ, còn đọc nhiều sách, bà luôn lo lắng sau này lấy chồng, cô sẽ không biết dịu dàng thoả hiệp, bây giờ thấy câu con rể tương lai này có thể sai khiến được cô, người làm mẹ như bà đây rất hài lòng.

“Mẹ.’ Trình Giang Dực mặt dày gọi. “Con muốn chọn ngày để kết hôn với Tiểu Bồi, mẹ thấy thế nào ạ?”

Thấy thế nào? Điều này còn cần phải hỏi sao? Lý Phi suýt không kìm được lườm Trình Giang Dực. Câu này mà cũng hỏi được, quá không có

https://thuviensach.vn

trình độ.

“Dự tính khi nào ư?” Tuy chỉ hận không thể để hai đứa ngày mai đi đăng ký kết hôn luôn, nhưng người mẹ là bà vẫn rất giữ hình tượng cho con gái, bày ra dáng vẻ trấn tĩnh.

“Con vẫn chưa thương lượng với Tiểu Bồi ạ, vẫn rất lo cô ấy sẽ cự tuyệt con.”

“Việc này lo lắng gì chứ, hai đứa đã sống chung với nhau rồi, kết hôn chỉ là chuyện sớm muộn. Tiểu Bồi cũng chẳng phải là đứa theo trào lưu mới, không kết hôn thì sống chung với nhau làm gì?” Bà Lý cuối cùng đã không kìm được, lườm Trình Giang Dực một cái.

“Đúng ạ, đúng ạ, mẹ nói rất đúng. Vậy là con yên tâm rồi, chắc Tiểu Bồi sẽ không thể không đồng ý. Mẹ, con thấy Tiểu Bồi làm việc cũng không được hăng hái lắm, cô ấy thích công việc ở trung tâm nghiên cứu hơn, mẹ nói xem, con đi hỏi thử trung tâm nghiên cứu xem có thể cho cô ấy quay lại không, coi như đây là lễ vật cầu hôn của con, như thế này có được không ạ?”

Mặt bà Lý đột nhiên trầm xuống. “A Dực, con nghĩ thế nào vậy, công việc hiện tại của Tiểu Bồi rất tốt, chỉ ngồi trong phòng làm việc, yên tĩnh, thoải mái, các con cũng vì công việc của con bé mới quen biết nhau, có chỗ nào không tốt, không hăng hái chứ? Con bé ở trung tâm mghiên cứu làm gì con biết không? Phân tích tâm lý tội phạm, cả ngày phải tiếp xúc với những phần tử phạm tội biến thái, rất nguy hiểm. Con dùng cái này làm lễ vật, là muốn cùng con bé kết hôn hay muốn giúp nó nhặt thi thể?”

Cuối cùng Trình Giang Dực cũng đã hiểu vì sao có những lúc Tiểu Bồi nhà anh nói chuyện rất khó nghe, hoá ra là được kế thừa từ mẹ cô. Anh cười cười, lại đẩy đĩa hoa quả đến trước mặt bà Lý. “Mẹ, đừng lo lắng, con chỉ nói vậy thôi, con đang nghĩ xem phải dùng cách gì để cầu hôn thì tốt thôi mà. Mẹ cũng biết sở thích của Tiểu Bồi đó, những thứ lãng mạn gì đó đều không có tác dụng với cô ấy, thực dụng thì mới có hiệu quả tốt hơn. Là do

https://thuviensach.vn

con thấy cô ấy thực sự rất giỏi trong chuyên ngành tâm lý, hiện tại làm công việc này đã bị mai một không ít. Cô ấy rất quan tâm đến tin tức xã hội, đối với những thông báo pháp chế cũng rất quan tâm, kiến thức không có chỗ dùng, tài năng bị vùi dập, cũng rất tủi thân, nên con mới nghĩ như vậy. Mẹ đừng buồn, để con nghĩ biên pháp khác."

Sắc mặt bà Lý dịu lại, nhưng vẫn có phần khó coi. Sau đó bà rõ ràng không được vui như ban đầu. Trình Giang Dực ngầm hiểu rõ, chẳng trách trước đó Tô Tiểu Bồi không thân thiết được với mẹ, tính khí hai người đều xấu như nhau. Kỳ thực Trình Giang Dực cảm thấy tính khí của mình cũng không phải là tốt, nhưng vì Tô Tiểu Bồi, yêu chim thì yêu cả lồng, anh tạm thời có thể xuống nước.

Mấy ngày sau, Trình Giang Dực đơn độc đến tìm bà Lý, nói là muốn xem ảnh cũ của Tô Tiểu Bồi, tìm xem có cái gì thích hợp có thể dùng để làm lễ vật cầu hôn không. Bà Lý rất vui mừng, cảm thấy cậu con rể tương lai này rất có lòng, liền lấy album ảnh ngày xưa ra. Trình Giang Dực vừa lật xem vừa hỏi về câu chuyện trong các bức ảnh.

Bà Lý sống một mình đã nhiều năm, ít bạn bè, trước nay chỉ gần gũi với cô của Tô Tiểu Bồi, nhưng hai người chẳng có lúc nào ngồi lại với nhau, lật xem ảnh cũ rồi kể lại chuyện xưa như thế này, đối với hai người đó, quá khứ chỉ có sự thương đau, một người mất chồng, một người mất anh trai, cho nên lúc này bà Lý càng nói càng không kìm được, hồi ức dâng chào như thủy chiều dâng, bà thương cảm, những cũng cảm thấy vui mừng, thanh thản.

Bất luận thế nào thì bà đã vất và nuôi dưỡng con gái khôn lớn, sự nghiệp thành đạt, chẳng mấy nữa sẽ lập gia đình. Trình Giang Dực tướng mạo đàng hoàng, nói năng lịch sự, sự nghiệp và bối cảnh gia đình cũng không tồi, quan trọng nhất là, thằng bé đối xử với Tiểu Bồi rất tốt, lại trị được con bé, bà Lý khá hài lòng.

https://thuviensach.vn

Trình Giang Dực nghe bà Lý kể, thỉnh thoảng cũng xen vào đôi lời, anh hỏi về chuyện hôn lễ, bà Lý không có yêu cầu gì, anh nói anh đã bảo với bố mẹ anh rồi, hai vị phụ huynh bên đó không có ý kiến gì, xem khi nào thích hợp để hai bên gia đình gặp gỡ rồi nói chuyện cụ thể về việc hôn sự.

"Bây giờ chỉ còn Tiểu Bồi nữa thôi." Trình Giang Dực cúi đầu, nhìn tấm ảnh hồi nhỏ của Tô Tiểu Bồi, lại quay sang khẽ cười với bà Lý.

Nụ cười của Trình Giang Dực khiến trong lòng bà Lý ấm áp trở lại, bất giác muốn ủng hộ anh: "Về phần Tiểu Bồi, con không cần lo lắng, con bé thì có điều gì không đồng ý chứ, nếu như con bé thoái thác lôi thôi dài dòng, con cứ nói cho mẹ biết, để mẹ nói chuyện với nó. Tuổi tác của hai đứa cũng không còn nhỏ nữa, lại không phải không có tình cảm với nhau, hiện giờ cũng sống chung rồi, Tiểu Bồi chẳng nói năng gì, tự mình đưa ra quyết định mẹ cũng không nhiều lời, người cũng là do con bé chọn, nó không có lý do gì để không đồng ý cả." Nói như vậy nhưng bà ngẫm lại con gái nhà mình tính cách bướng bỉnh, chuyện gì cũng muốn làm trái khoáy, hơn nữa từ nhỏ nó đã thích làm theo ý mình, ngộ nhỡ chỉ muốn sống chung chứ chưa muốn kết hôn thì làm thế nào? "Tóm lại con không cần lo lắng về Tiểu Bồi, hôn sự mẹ sẽ bàn với bố mẹ con, định ngày tháng, cần tổ chức thì tổ chức."

"Mẹ đừng nôn nóng, chuyện này chẳng phải vẫn chưa nói với Tiểu Bồi hay sao, con cũng cảm thấy Tiểu Bồi sẽ đồng ý thôi, có điều con muốn làm vài điều để cô ấy cảm động. Mẹ cũng biết đó, con có duyên phận với Tiểu Bồi. Suýt chút nữa con đã không sống lại được, Tiểu Bồi từng viết một cuốn sách cho con, sau đó chúng con đã ở bên nhau. Trên thế giới này, chẳng có mấy trường hợp như vậy đâu…" Trình Giang Dực cười dịu dàng, kiên nhẫn nói. "Mẹ, con với Tiểu Bồi đều rất nghiêm túc, con muốn ở bên cô ấy cả cuộc đời. Chúng con không chỉ là người yêu mà còn phải làm đôi bạn đồng hành tốt."

Bà Lý muốn chê bai mấy câu, Trình Giang Dực tuổi còn trẻ mà nói chuyện quá sến, cái gì mà người yêu với cả bạn đồng hành chứ. Nhưng rốt

https://thuviensach.vn

cuộc bà vẫn không nói ra được, trên tay bà đang lật xem ảnh của Tô Kiến An, chồng của bà, ông đã ra đi được hơn chục năm rồi. Bạn đồng hành, bà bỗng cảm thấy hơi cảm động với cụm từ này. Năm đó khi bà và Tô Kiến An còn trẻ, gần như chẳng yêu đương gì mấy, chỉ là nhìn thuận mắt rồi kết hôn, về sống với nhau. Bạn đồng hành, làm bạn đồng hành khó hơn làm người yêu rất nhiều. Bà với Tô Kiến An đương nhiên là có tình, bà rất hy vọng có thể mãi mãi tiếp tục ở bên ông, đáng tiếc…

"Tiểu Bồi cũng có bức ảnh này, cô ấy đặt nó ở ngay đầu giường". Trình Giang Dực chỉ vào bức ảnh cả gia đình hạnh phúc trong cuốn album trên tay bà Lý. "Tiểu Bồi thực sự rất yêu bố."

Bà Lý gật đầu, bà biết điều này.

"Tình cảm của mẹ với bố chắc chắn cũng rất sâu đậm." Trình Giang Dực ngước mắt nhìn bà Lý, bà thấy hơi lúng túng, mượn cớ xem ảnh cúi đầu xuống, thực sự bà không quen tâm sự gần gũi như thế với Tiểu Bồi, vốn dĩ chuyện này nên làm cùng con gái, đáng tiếc mỗi lần gặp nhau, bà đều không kìm được mà phát hỏa, may mà hai năm nay quan hệ của hai mẹ con đã cải thiện hơn, tuổi tác của bà cũng đã lớn, không muốn mang theo cảm giác cô đơn đến cuối đời.

"Tiểu Bồi từng nói với con, bố là một cảnh sát mẫu mực."

Bà Lý gật đầu, Tô Kiến An đúng là một cảnh sát mẫu mực, ông cũng là một người chồng tốt, còn là người cha vô cùng gương mẫu nữa. Tuy công việc bận rộn, không có nhiều thời gian chăm nom cho gia đình, nhưng bà biết ông thực sự đã dành chọn tâm ý cho hai mẹ con bà. Ông là cảnh sát tốt, đã giúp đỡ rất nhiều người, khi còn sống ông nhận được không ít sự tán dương, sau khi ông mất cũng vì điều này bà nhận được rất nhiều sự giúp đỡ. Ông là người đàn ông tốt, bà không thể không thừa nhận, bà cảm thấy tự hào vì ông.

Trình Giang Dực vẫn luôn nhìn sang bà Lý, thấy biểu cảm dịu dàng trên mặt bà, anh nhỏ giọng hỏi: "Mẹ, mẹ có bận lòng chuyện bố làm cảnh sát

https://thuviensach.vn

không?”

“Bận lòng à, sao có thể không bận lòng cho được. Nhưng nếu ông ấy không làm cảnh sát thì đã chẳng phải là ông ấy rồi...” Bà Lý mở lòng, nhẹ nhàng nói: “Ông ấy không phải là cảnh sát thì tốt biết bao, như vậy bây giờ ông ấy vẫn có thể ở đây.”

“Con không phải cánh sát nhưng cũng suýt mất mạng, chỉ thiếu một chút nữa thôi.” Trình Giang Dực xoa xoa bức ảnh, thấy bà Lý quay đầu nhìn anh, anh liền cười đáp lại. “Cuộc đời luôn có những chuyện ngoài ý muốn, con đã trải qua chuyện đó nên nghĩ thông suốt rồi, kỳ thực cũng chẳng có gì cả. Quan trọng nhất là khi còn đang sống phải luôn biết trân trọng, cố gắng đối xử thật tốt với bản thân và người mình yêu thương.”

Bà Lý nghe mà ngẩn cả người, bà mập mờ hiểu được ý tứ trong câu nói của anh nhưng không tiếp lời.

“Mẹ, có thể cho con tấm ảnh này không? Con muốn làm một món quà nhỏ.” Trình Giang Dực như thể không để ý đến sự do dự, dằn vặt của bà Lý, cầm tấm ảnh đó lên hỏi. Tấm ảnh đó được chụp khi Tiểu Bồi tròn một tuổi.

Bà đồng ý.

Mấy ngày này, bà Lý luôn canh cánh trong lòng suy nghĩ không biết Trình Giang Dực định làm món quà gì, muốn cầu hôn con gái bà thế nào? Bà nhớ lại mình năm đó, nhớ đến những việc Tô Kiến An đã làm cho bà, nhớ lại những lời Trình Giang Dực nói, không phải là cảnh sát cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, quan trọng nhất vẫn là khi còn sống phải biết trân trọng. Bà Lý hồi tưởng lại quãng thời gian của mình và Tô Kiến An khi đó, bà hiểu công việc của ông, bà nỗ lực lo liệu việc gia đình, chăm sóc bố mẹ chồng, chăm nom con cái, không để Tô Kiến An phải phiền lòng về những việc trong gia đình. Tính khí của bà không tốt, thích lải nhải, hay ca thán, Tô Kiến An luôn nhường nhịn bà. Họ đã sống như thế, tuy luôn đấu khẩu, xảy ra va chạm nhỏ nhưng họ luôn bao dung, thông cảm cho nhau, cuộc sống cứ thế êm đềm trôi qua.

https://thuviensach.vn

Bạn đồng hành. Bà Lý nghĩ, cụm từ này thật xác đáng.

Bà Lý bắt đầu dọn dẹp nhà cửa, tìm hết những bằng khen, cúp thưởng, giấy chứng nhận từ nhỏ đến lớn của Tô Tiểu Bồi. Khi nhìn những thứ này, bà cảm thấy vô cùng đắc ý, nghĩ lần sau Trình Giang Dực đến, bà sẽ đưa những thứ này cho anh xem. Bà cũng như bao bà mẹ khác, luôn muốn khoe khoang con gái mình ưu tú như thế nào.

"Tài năng của cô ấy đã bị mai một." Đây là lời Trình Giang Dực từng nói. Bà Lý lắc đầu, nhắc nhở mình không được nghĩ đến.

Hai tuần sau, Trình Giang Dực hẹn bà Lý gặp mặt bố mẹ anh, mọi người cùng nhau uống trà, buổi gặp mặt không có Tô Tiểu Bồi. Trình Giang Dực nói anh vẫn chưa nhắc đến chuyện hôn sự với Tô Tiểu Bồi, anh muốn sắp đặt ổn thoả mọi chuyện rồi mới nói với cô. Bố mẹ hai bên cũng không có ý kiến gì, điều kiện của các con đều không tồi, nhà cửa, xe cộ, tiền lễ, những thứ này đều không cần tính toán, quan trọng nhất chính là tuổi tác của các con cũng không còn nhỏ nữa, muốn kết hôn thì làm nhanh lên, mau chóng sinh em bé để mấy người già bọn họ sớm có cháu bế bồng.

Buổi gặp mặt này, mọi người trò chuyện rất vui, bà Lý và mẹ Trình Giang Dực đều mang Lịch Vạn Sự đến, khi cùng lấy ra lật tìm ngày tốt thì đều cười vui vẻ. Họ nhanh chóng định được mấy ngày, chỉ còn chờ xem Trình Giang Dực và Tô Tiểu Bồi thương lượng thế nào. Lúc này, Trình Giang Dực mới lấy hai chiếc hộp gấm ra, bên trong là các bức tượng hình người nhỏ bằng đất nung, hình dáng giống hệt bọn họ. Sáu hình người tí hon bày trong một chiếc hộp. Trình Giang Dực đưa một hộp cho bà Lý, rồi lại đưa một chiếc hộp cho bố mẹ mình.

"Đây là quà của con và Tiểu Bồi tặng bố mẹ, muốn nói rằng từ nay về sau, chúng ta là người một nhà rồi." Trình Giang Dực mỉm cười, nhìn trái nhìn phải, hai bên đều là người thân của anh.

https://thuviensach.vn

Bà Lý cắn chặt môi, trong lòng rất cảm động. Những bức tượng này làm khéo như thật. Tô Kiến An của bà, tướng mạo giống hệt như trong bức ảnh, bà khi ấy còn trẻ, dựa vào bên cạnh ông. Mẹ của Trình Giang Dực ôm bả vai của bà Lý, nói với bà: "Bà yên tâm, chắc chắn thằng bé A Dực sẽ đối xử tốt với Tiểu Bồi. Tôi đã quan sát hai đứa nó rồi, từ trước đến nay A Dực chưa từng quan tâm tới ai như thế, con bé Tiểu Bồi này có chủ kiến, có năng lực, bảo ban được A Dực, chúng tôi đều rất thích con bé."

Tròng mắt bà Lý cay cay, không kìm được nở nụ cười, gật gật đầu, bà cũng nghĩ như thế, Trình Giang Dực cũng có chủ kiến, có năng lực, bảo ban được Tiểu Bồi. Bà cảm thấy hai đứa trẻ này rất hợp nhau, chúng sẽ có một cuộc sống tốt đẹp. Thực ra, người làm cha làm mẹ như họ cũng chẳng cầu gì hơn.

"Mẹ." Trình Giang Dực gọi một tiếng.

Hai người mẹ đồng thời ngẩng đầu nhìn anh, sau đó lại cùng nhau cười. Trình Giang Dực cũng cười, nói với bà Lý: "Mẹ, có một chuyện con vẫn muốn thương lượng một chút với mẹ, chính là chuyện công việc của Tiểu Bồi. Con đã từng thăm dò cô ấy rồi, cô ấy không muốn đổi công việc, cô ấy nói mẹ sẽ không đồng ý. Nhưng con biết, cô ấy thích công việc ở trung tâm nghiên cứu hơn, nghiên cứu và ứng dụng tâm lý học là điểm mạnh của cô ấy, đối với cô ấy, làm biên tập thực sự không thích hợp. Con đã đến trung tâm nghiên cứu, tìm hiểu tình hình công việc ở đó, họ làm nghiên cứu, phân tích, lĩnh vực hợp tác rất rộng lớn, thực ra không tồn tại bất cứ nguy hiểm gì. Mẹ, con rất yêu Tiểu Bồi, nếu con biết có bất cứ chuyện bất lợi nào đối với cô ấy, con nhất định sẽ không đồng ý. Nhưng chuyện công việc này, con vẫn muốn là thay cô ấy tranh thủ một chút sự ủng hộ của mẹ. Một người có thể học được kiến thức, nhưng để vận dụng được những kiến thức đó thì lại rất khó khăn, huống hồ trong lĩnh vực này, thành tích của Tiểu Bồi đã rất cao, không nên để mai một."

Bà Lý không ngờ anh lại nói những điều đó vào lúc này, bà không nói gì, quay đầu nhìn bố mẹ của Trình Giang Dực, dường như bọn họ cũng rất

https://thuviensach.vn

bất ngờ về chủ đề của con trai nên chẳng ai lên tiếng.

"Mẹ, con muốn sống cùng Tiểu Bồi cả đời, nếu đến cả chuyện làm cho cô ấy vui vẻ đơn giản như thế này mà con cũng không làm được thì sao có thể làm chồng của cô ấy được đây? Nếu mẹ không đồng ý chuyện này, Tiểu Bồi cũng chẳng được vui, vậy thì kết quả vẫn giống nhau, con cũng không cách nào giả vờ là Tiểu Bồi sống rất tốt, rất hạnh phúc."

Bà Lý cụp mí mắt, thằng bé Trình Giang Dực này quả nhiên là thu phục được Tiểu Bồi, vì nó có sách lược. Tìm hiểu kỹ càng, lựa chọn bối cảnh, lời lẽ mềm mỏng kết hợp cứng rắn, ý tứ của nó là nếu như không thể để Tiểu Bồi vui vẻ, hài lòng thì nó sẽ không ngừng lải nhải có phải không? Bà Lý thầm thở dài, hôn sự đã định, con gái đã giống như bát nước đổ đi, là của nhà người ta mất rồi. Thực ra trong lòng bà cũng biết, giờ có quản nữa cũng không thích hợp lắm, nhưng bà không muốn mất thể diện.

"Được rồi, mẹ, bố, mẹ, ăn thêm chút gì nữa nhé! Mẹ, chuyện này mẹ cứ tiếp tục cân nhắc, chẳng phải đến cuối cùng bọn tiểu bối chúng con vẫn phải nghe theo mẹ sao? Bây giờ quan trọng nhất vẫn là hôn sự đã định, con sẽ đi thu phục Tiểu Bồi trước, công việc là chuyện cả đời, chúng ta từ từ thương lượng."

Không đợi bà Lý suy nghĩ xong, Trình Giang Dực đã trải sẵn bậc thềm cho bà, bà bất giác cười cười, đứa trẻ này, nó mới là người giỏi ngành tâm lý học, đúng là khôn khéo hơn con gái nhà mình rất nhiều.

Sau chuyện này chưa được bao lâu, Trình Giang Dực báo tin mừng cho bà Lý, nói là anh đã cầu hôn Tô Tiểu Bồi thành công. Hằng tuần, anh sẽ đưa Tô Tiểu Bồi về nhà cùng ăn cơm, nói chuyện với bà.

Tiếp sau đó, vào hôm đó đi lấy giấy chứng nhận kết hôn, ở trước mặt Tô Tiểu Bồi, bà Lý đã hỏi người phụ trách của trung tâm nghiên cứu, thầy giáo hướng dẫn của Tô Tiểu Bồi - Giáo sư Uông Đan xem có phải Tô Tiểu Bồi còn có thể quay lại trung tâm nghiên cứu làm việc không. Giáo sư Uông Đan cười sảng khoái, nói rằng vẫn luôn đợi cô quay về. Bà Lý liền bình

https://thuviensach.vn

thản nói với Tô Tiểu Bồi; “Vậy thì quay về đi, cố gắng làm cho tốt, đừng làm mất mặt bố con.”

Tô Tiểu Bồi ôm lấy mẹ, nước mắt bỗng trào ra. Cô quay đầu, nhìn sang Trình Giang Dực, Trình Giang Dực chớp chớp mắt với cô, cười dịu dàng.

Anh không chỉ là người yêu cô, anh còn là bạn đồng hành của cô, cho nên, anh sẽ dốc toàn lực để khiến cô hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Chuyện cầu hôn

Trình Giang Dực vẫn luôn tự nhận mình là người thực tế và sáng tạo. Việc kinh doanh và kiếm tiền của anh đều dựa vào sự sáng tạo cộng với kỹ thuật. Cho nên liên quan đến chuyện cầu hôn này, anh cảm thấy nhất định không thể làm theo kiểu thông thường. Tặng hoa, tặng nhẫn, bữa tối dưới ánh nến đương nhiên chẳng có ý nghĩa gì rồi. Trình Giang Dực đã chuẩn bị rất lâu, hôm đó, rốt cuộc anh cũng đã lấy lễ vật cầu hôn của mình ra.

Buổi tối hôm đó, Tô Tiểu Bồi lên mạng xong thì đi tắm, lúc quay về phát hiện thư phòng đã bị Trình Giang Dực chiếm mất. "Bà xã, mau lên, mau lên." Trình Giang Dực cười hi hi.

"Ừm, anh nói xem, chúng ta cần mua thêm một chiếc bàn làm việc không?"

"Không cần, không cần, hai người chen chúc nhau, tình cảm sẽ càng tốt."

Tô Tiểu Bồi bĩu môi, tình cảm càng tốt nhưng làm việc sẽ rất bất tiện. Trình Giang Dực cũng bĩu môi với cô, ngữ khí vô cùng đáng thương. "Bà xã, anh rửa bát, làm xong việc nhà rồi, em không biểu dương anh gì cả."

Tô Tiểu Bồi ngẫm nghĩ một lát rồi hôn lên má anh. "Tráng sĩ tiên sinh, anh thật tháo vát."

"Haizz!" Trình Giang Dực làm bộ thở dài. "Cô nương à, em không thích nấu cơm, không thích làm việc nhà, ngoài anh ra thì còn ai muốn lấy em đây?"

"Cảm ơn anh nhé, Trình tiên sinh." Tô Tiểu Bồi chẳng hề ngại ngùng chút nào. Cô thực sự bị anh nuông chiều thành ra như vậy, ở thế giới kia anh ôm chọn việc nhà, bây giờ ở bên này, cô cũng quen mất rồi.

https://thuviensach.vn

“Haizz, em còn không biết tự kiểm điểm, cô nương lần sau chớ có như vậy nữa.” Nghĩ thấy không đúng, lại nói: “Haizz, phải nói là nương tử lần sau chớ như vậy nữa.”

“Nghịch ngợm.” Tô Tiểu Bồi đánh anh một cái.

“Mau lên, mau lên.” Trình Giang Dực bị đánh còn bật cười, kéo cô đến, để cô ngồi lên đùi mình. “Cho em xem game hoạt hình mới do anh thiết kế.”

“Những thứ trong game em không hiểu.”

“Không cần hiểu, giống như phim hoạt hình thôi, em xem đi, chắc chắn sẽ thú vị.”

Vậy sao? Tô Tiểu Bồi rất phối hợp ngồi xuống xem.

Đúng là phim hoạt hình, trước tiên hiện ra tên của game: *Vạn dặm tìm chồng*. Tô Tiểu Bồi thấy hơi hiếu kỳ. Đây là game gì vậy?

Trên màn hình tối om, có tiếng gió, sau đó có ánh sáng, giống như góc nhìn của một nhân vật, người đó vừa mở mắt ra. Rừng cây trong đêm tối, có đống lửa đang cháy, hình như người đó đang cháy ở trên cây, quay đầu nhìn thấy toàn là cây cối, sau đó cúi xuống, có một thanh niên ăn vận kiểu cổ trang đứng dưới gốc cây nhìn lên.

“Cô nương?” Người thanh niên kia hỏi, giọng lại là của Trình Giang Dực. Cảnh tượng và câu mở đầu quen thuộc, tim Tô Tiểu Bồi đập thình thịch, lúc này mới phát hiện ra thanh niên ăn vận kiểu cổ trang này có vài phần giống Nhiễm Phi Trạch, cũng có vài phần giống Trình Giang Dực.

Tô Tiểu Bồi quay đầu hìn Trình Giang Dực. Trình Giang Dực ôm lấy cô, hôn lên trán cô. “Tiếp tục xem đi.”

Góc nhìn đã thay đổi, cô nương trên cây và thanh niên dưới cây đều hiển thị trên màn hình. Cô nương trên cây tóc ngắn, mặc bộ đồ ngủ hình

https://thuviensach.vn

gấu Pooh, kiểu dáng không giống lắm với bộ đồ của Tô Tiểu Bồi, nhưng rõ ràng tạo hình này chính là cô.

"Tráng sĩ cứu mạng." Tô Tiểu Bồi cất tiếng nói, nhân vật chính trong hình đọc ra lời thoại giống như vậy.

Tô Tiểu Bồi không kìm được lại quay đầu nhìn Trình Giang Dực, ôm lấy cổ anh, Trình Giang Dực hôn lên gò má cô, ôm cô cùng xem.

Diễn biến phía sau thực ra Tô Tiểu Bồi đều biết rõ, tráng sĩ cứu cô nương xuống. Trong lòng cô nương đang nghĩ vốn dĩ cô ấy không phải là người của thế giới này, buổi sáng ngày hôm sau, tráng sĩ đưa cô ấy và một cô nương khác tên Đường Liên mà chàng cứu được cùng xuống núi. Đến nhà Đường Liên, xuất hiện một mục lựa chọn, nhân vật chính ở lại hay là đi cùng tráng sĩ.

Tô Tiểu Bồi cố ý lựa chọn ở lại nhà Đường Liên, tráng sĩ một mình cáo từ rời đi. Kết quả tình tiết phát triển đến buổi tối hôm đó, mẫu thân Đường Liên nói với nữ chính rằng lý trưởng đã đến nhà nói chuyện, chuyện của Đường Liên vẫn chưa được làm rõ, lại thu giữ một nữ tử lai lịch bất minh nữa thì không thích hợp, nhà Đường Liên muốn mời nữ chính đi tìm chỗ khác, thậm chí còn chỉ điểm cho cô ngoài trấn có một am miếu, cô có thể đến đó. Nữ chính chẳng biết làm thế nào đành rời đi, kết quả lại gặp được tráng sĩ.

Tô Tiểu Bồi lườm Trình Giang Dực một cái. "Kết quả đều như nhau, việc gì phải chọn?"

"Trò chơi mà, cũng phải trọn một chút chứ."

Trên màn hình, những việc xảy ra sau đó tương tự chuyện sau khi Tô Tiểu Bồi xuyên không, nữ chính đi theo tráng sĩ tìm được nơi sống tạm, cổ vũ tráng sĩ bắt ác tặc, rồi làm gia sư, phá án, biệt ly, xuyên không, rồi gặp lại… Các nhân vật phụ xuất hiện trong đó, tạo hình gần giống với những người họ quen biết ở thế giới kia.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi dựa vào ngực Trình Giang Dực xem bộ phim này, có chút thất thần, giống như cô quay lại khoảng thời gian ở nơi đó vậy.

Cuối cùng khi nữ chính với đại *boss* cùng đến chỗ chết, màn hình tự nhiên tối đen.

Tô Tiểu Bồi sững sờ, ngồi thẳng người dậy.

"Này, này, cô nương, nên thành thân rồi nhỉ?" Trên màn hình màu đen đột nhiên hiện ra mấy chữ lớn, khiến Tô Tiểu Bồi giật nảy mình.

Tiếp ngay sau đó, câu nói này lại hiện ra một lần nữa, cỡ chữ lớn hơn, hình nền hiện ra rất nhiều trái tim, kết hợp cả giọng lồng tiếng của Trình Giang Dực.

Tô Tiểu Bồi quay đầu lườm anh, anh làm thể tay khoá bên khoé miệng, biểu thị mình không hề mở miệng. Không làm loạn. Lúc này trong máy tính vang lên tiếng tít tít cảnh báo, Tô Tiểu Bồi nhanh chóng quay đầu nhìn, trên màn hình lại hiện ra giao diện mới, vẫn được lồng tiếng của Trình Giang Dực: "Tô Tiểu Bồi cô nương, Trình Giang Dực tiên sinh ưu tú kiệt xuất, anh tuấn phong độ, nhiều tiền chu đáo, thông minh hài hước, trịnh trọng chân thành, nghiêm túc, thành khẩn đưa ra lời thỉnh cầu muốn kết hôn với cô, mời lựa chọn."

Trên giao diện xuất hiện hai nút lựa chọn "đồng ý" và "không đồng ý".

Lại có cả mục lựa chọn "không đồng ý" sao? Tô Tiểu Bồi ngứa tay muốn ấn thử xem sao.

"Đợi một chút!" Vừa nhìn thấy phương hướng con chuột của Tô Tiểu Bồi không đúng lắm, Trình Giang Dực liền cuống quýt ngăn cản: "Nên kích vào mục "đồng ý" kia chứ."

"Vì sao?" Tô Tiểu Bồi cứ muốn kích vào "không đồng ý" thử xem sao. Thiết kế ra các sự lựa chọn chính là để người ta chọn, cô muốn xem xem khi kích vào mục "không đồng ý" thì sẽ xảy ra điều gì.

https://thuviensach.vn

Sau đó cô thực sự đã ấn vào mục "không đồng ý".

Trình Giang Dực thở dài một tiếng, trưng ra bộ dạng đau lòng, khổ não.

Tô Tiểu Bồi lườm anh, một lúc lâu sau màn hình cũng không có phản ứng, cô cho rằng mình chưa kích trúng, muốn kích lại lần nữa, kết quả vừa di con chuột, trên màn hình đột nhiên có pháo hoa nổ tung, dây màu bay phất phới, vang lên ca khúc cử hành hôn lễ, tiếp sau đó, tiếng nói của Trình Giang Dực lại vang lên: "Tốt rồi, bà xã, bây giờ mời lựa chọn ngày kết hôn mà em mong muốn."

Tô Tiểu Bồi sững sờ, đột ngột quay người, đập Trình Giang Dực một cái. "Sao lại là lựa chọn ngày tháng, rõ ràng bấm vào không đồng ý mà."

"Ừm." Trình Giang Dực tỏ vẻ nghiêm túc. "Vậy nhất định là nó đã phớt lờ chuyện không đồng ý của em rồi."

Tô Tiểu Bồi xếch mày lên lườm anh. "Quá thiếu sáng tạo."

"Mau chọn ngày đi." Anh cũng phớt lờ sự chê bai của cô.

"Đây gọi là cầu hôn sao?" Cô không phục lắm, lấy đâu ra kiểu như thế này chứ.

"Đúng vậy, thế mà em lại hiểu được, IQ rất tốt." Vẻ mặt anh nghiêm túc. "Em viết một cuốn sách để bày tỏ tình yêu với anh, anh liền phát triển một game để đáp lại tình yêu đó, rất có thành ý, cảm động trời đất đúng không? Nếu không đồng ý thì thực sự thiếu nhân tính quá rồi."

"Ít nhất phải có nhẫn chứ." Cô bĩu môi, đưa ra yêu cầu.

Trình Giang Dực ôm cô, hai tay gõ một chuỗi ký tự lên bàn phím, sau đó trên màn hình hiện ra hình ảnh một chiếc nhẫn, còn là hình ảnh 3D xoay vòng kết hợp với hiệu ứng ánh sáng, Tô Tiểu Bồi toét miệng cười, đang muốn nói anh phạm quy quá, đột nhiên cảm thấy ngón tay mát mát, cúi xuống nhìn, một chiếc nhẫn thật sự đã được lồng vào ngón tay cô.

https://thuviensach.vn

Tô Tiểu Bồi cắn môi, nhưng vẫn nói: Vậy còn hoa tươi thì sao, hoa hồng gì đó.”

“Em là bà xã nhà ai vậy, sao lại tầm thường thế này.”

Tô Tiểu Bồi bĩu môi, bị Trình Giang Dực cốc một cái vào đầu, sau đó anh mở chiếc tủ nhỏ của bàn làm việc, bảo Tô Tiểu Bồi tự lấy một chiếc hộp lớn màu hồng ở bên trong. Tô Tiểu Bồi cầm lấy, Trình Giang Dực bảo cô mở ra. Bên trong là hoa tươi đã được đặc biệt xử lý, nhìn giống hệt hoa vừa mới ngắt, nhưng có thể cất giữ được rất lâu. Hoa hồng màu đỏ, màu hồng, màu trắng, kết hợp với hoa baby, xếp thành hình trái tim bên trong hộp.

Tô Tiểu Bồi mím môi cười trộm, tuy cô thuộc típ người thực tế, nhưng khi nhìn thấy hoa tươi, nhẫn đính hôn đầy lãng mạn thế này, cô cũng rất vui mừng.

“Này!” Một chiếc hộp nữa được nhét vào tay cô. Tô Tiểu Bồi mở ra, là một chiếc nhẫn kiểu nam.

“Nào.” Trình Giang Dực đưa tay đến trước mặt cô, ra dáng “mau đeo nhẫn cho đại gia, sau này đại gia chính là người của em rồi.” Tô Tiểu Bồi mím miệng tiếp tục cười, lấy chiếc nhẫn ra, đeo cho anh.

“Chúc mừng anh, tráng sĩ tiên sinh.”

“Chúc mừng em, bà xã.”

https://thuviensach.vn

Đại hiệp

Quý Thập Bát đi đã mệt, liền ngồi xuống một gốc cây lớn. Mặt trời chói chang, bóng râm dưới cây mới mẻ, sảng khoái khiến người ta cảm thấy dễ chịu. Quý Thập Bát thở dốc, mở túi nước ra uống mấy ngụm.

Đến giờ đã gần sáu năm kể từ khi Quý Thập Bát nhận được bức thư cuối cùng của Nhiễm Phi Trạch. Trong mấy năm này, bản lĩnh của Quý Thập Bát tăng lên không ít, sư phụ và đại sư huynh đều cảm thấy cậu có thể độc lập ngao du rèn luyện. Quý Thập Bát cũng đang ấp ủ suy nghĩ này. Cậu ta thu dọn hành trang, quay về nhà một chuyến, cha mẹ, đệ đệ, các cháu trong nhà đều khoẻ, cậu thấy yên tâm, sau đó liền đi về phía đông.

Cậu chỉ bận tâm về một người, Nhiễm Phi Trạch đó giống như là sư phụ của cậu, lại giống như không phải.

Nhiễm Phi Trạch đã gửi cho cậu một phong thư, trong thư nói chàng cùng Tô Tiểu Bồi, nương tử của mình đi về phía đông, sống những tháng ngày tiêu dao như thần tiên, bảo bọn họ chớ nhớ chớ mong. Thư này Bạch Ngọc Lang cũng nhận được một bức thư, mọi người đều thấy vui mừng thay cho Nhiễm Phi Trạch. Đại sư huynh nói con người Nhiễm Phi Trạch này trước nay một thân một mình, thích làm cái gì thì làm cái đó, bây giờ có cô nương nhà hắn ở bên rồi, ắt hẳn sẽ tiêu dao tự tại, không có gì tiếc nuối.

Nhưng Quý Thập Bát lại có điều tiếc nuối, cậu luôn cảm thấy nhận được phong thư này rồi, sau này có thể cậu sẽ không còn gặp lại Nhiễm Phi Trạch nữa. Câu từng nghe Nhiễm Phi Trạch nói, sau khi người học thành tài, sư phụ của người cũng bỏ đi không quay lại nữa. Lẽ nào Nhiễm Phi Trạch cũng giống như sư phụ mình, truyền hết kỹ nghệ đúc kiếm lại cho cậu rồi vân du tứ hải, không quay lại nữa?

Nhưng Quý Thập Bát cảm thấy rất có lỗi với Nhiễm Phi Trạch, cậu chưa chính thức bái sư, nhưng lại học thủ nghệ của người. Nhiễm Phi Trạch

https://thuviensach.vn

không bận tâm, nhưng trong lòng Quý Thập Bát luôn cảm thấy thiếu nợ người. Trong mấy năm nay, Quý Thập Bát chăm chỉ nghiên cứu học tập võ nghệ của Huyền Thanh Phái, cũng đào sâu nghiền ngẫm cuốn sách Nhiễm Phi Trạch để lại, cậu vẫn luôn ở lại trấn Võ, vì hầm đúc Nhiễm Phi Trạch để lại ở đây. Cậu vừa học võ vừa đúc kiếm, sau này có ai hỏi, cậu cũng đều ngẩng đầu, ưỡn ngực, mà trả lời: Cậu kế nghiệp Huyền Thanh Phái và... Nhiễm Phi Trạch.

Trong giang hồ, một người bái hai sư môn là chuyện xấu hổ, là vô đức vô nghĩa. Nhưng sư phụ đã ngầm cho phép cậu, sư huynh cũng thấu hiểu cho cậu, Nhiễm Phi Trạch kia từ trước đến giờ cậu chưa từng gọi một tiếng sư phụ lại chẳng hề tính toán điều gì mà dạy hết bản lĩnh cho cậu, còn đem mật tịch của sư môn để lại cho cậu, vì thế cậu cần gì bận tâm đến ánh mắt của người đời. Hữu đức vô đức, hữu nghĩa vô nghĩa, không phải ai nói sao cũng thành vậy. Người ta còn nói Nhiễm Phi Trạch gian trá vô lương, nhưng cậu lại thấy, Nhiễm sư phụ cậu là người đại nhân đại nghĩa, lòng dạ rộng lượng.

Hôm đó, sư phụ Giang Vĩ Anh nói với cậu: “Con đã học thành tài, hãy đi khắp nơi trong giang hồ. Học võ học nghĩa, không thể cứ giam chân trong cửa là có thể thành sự. Lòng con ở viễn xứ, thì phải đi viễn xứ rèn luyện mới tốt.”

Quý Thập Bát vâng lời. Cậu cảm thấy sư phụ Giang Vĩ Anh đã nhìn thấu tâm tư của cậu, cậu nợ Nhiễm Phi Trạch một tiếng “sư phụ”, cậu muốn gặp lại người một lần.

Quý Thập Bát mang theo một chiếc hòm lớn xuất phát, bên ngoài chiếc hòm có treo thanh đại đao của cậu, bên trong hòm đựng rất nhiều dụng cụ độc môn cần thiết để đúc kiếm, rất nặng nhưng Quý Thập Bát cảm thấy mình vẫn có thể mang được. Cậu từng đồng ý với Nhiễm Phi Trạch, phải đem kỹ nghệ đúc kiếm của người tiếp tục truyền lại. Câu nghĩ rồi, cậu phải đi về phía đông, không tìm được Nhiễm Phi Trạch thì tìm kiếm một thiếu niên có tư chất ưu tú, tâm địa lương thiện để truyền lại kỹ nghệ của họ.

https://thuviensach.vn

Quý Thập Bát phiêu bạt gần một năm, nhưng không nghe ngóng được bất cứ tin tức nào về Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi, chỉ nghe có người nhìn thấy một hán tử khoẻ mạnh dắt theo một vị nương tử tóc ngắn, hai người vô cùng ân ái, có điều cuối cùng họ đi đến phương trời nào thì không ai biết rõ.

Quý Thập Bát tìm kiếm không có kết quả, cuối cùng, ở lại thôn nọ, cậu gặp một thiếu niên rất vừa ý, nhưng phụ thân của cậu ta bệnh nặng cần phải chăm sóc, cậu ta không thể cùng Quý Thập Bát đi xa học nghệ. Quý Thập Bát không bận tâm, cậu lưu lại trong thôn, dạy thiếu niên kia bản lĩnh đúc đồ cơ bản, để cậu ta có được một chút thủ nghệ, nuôi sống bản thân và phụ thân.

Sau này, Quý Thập Bát rời khỏi thôn đó liền đi thẳng về phía thành Bình Châu. Lúc ở trong thôn, đột nhiên cậu có cảm hứng, nghĩ ra một thanh kiếm thích hợp với huynh ấy, cậu định quay lại trấn Võ đúc thanh kiếm này tặng cho Bạch Ngọc Lang. Khi ra ngoài tìm Nhiễm Phi Trạch, cậu qua chào hỏi Bạch Ngọc Lang, hai người cùng nhau uống rượu, nói về những chuyện đã qua, kỳ lạ là bọn họ đều không nhớ rõ lắm Tô Tiểu Bồi trông như thế nào, ngoại trừ tóc ngắn còn gì nữa nhỉ?

Quý Thập Bát lại nói đến chuyện Bạch Ngọc Lang dùng kiếm thì thích hợp hơn, Bạch Ngọc Lang trừng mắt. “Cậu đã nhìn thấy bổ khoái nào dùng kiếm chưa? Đương nhiên là đao bổ khoái uy phong hơn.”

Khi đó Quý Thập Bát cũng không tức giận, chỉ nói: “Huynh đã gặp một người bái hai sư môn chưa? Ta chẳng phải như vậy sao? Như thế cũng chẳng có gì là không tốt cả, các huynh làm bổ khoái là để bắt tặc bắt hung, có binh khí dùng vừa tay mới tốt, quan phủ cấp cho bội đao, không có nghĩa là bổ khoái nào cũng thích hợp dùng đao. Mỗi người mỗi khác, hà tất phải câu nệ.”

Dứt lời, mắt Bạch Ngọc Lang càng trừng to hơn. “Thập Bát à, cách cậu nói chuyện có chút giống Nhiễm thúc rồi đó.”

https://thuviensach.vn

Giống sao? Quý Thập Bát ngồi dưới bóng cây cổ thụ, kéo kéo cổ áo, uống thêm ngụm nước nữa. Sau lần đó cậu nhận được thư của Bạch Ngọc Lang, viết nếu như huynh ấy sử dụng kiếm thì nhất định phải là một thanh kiếm đặc biệt tốt, đệ nhất thiên hạ. Huynh ấy nói phải do Quý Thập Bát đúc mới được.

Quý Thập Bát đọc được thư liền cười, cậu biết Bạch Ngọc Lang đang khích lệ cậu. Hôm đó khi dạy cậu thanh niên kia đúc đồ ở trong thôn, cậu lại nhận được thư của Bạch Ngọc Lang, viết huynh ấy đã được thăng lên làm bổ đầu, ngôn từ vô cùng đắc ý. Quý Thập Bát cảm thấy vui thay cho huynh ấy, đột nhiên nghĩ ra một thanh kiếm rất thích hợp với Bạch Ngọc Lang. Dù sao việc tìm người cũng rơi vào vô vọng, cậu quyết định quay về, báo tin bình an với sư môn trước rồi nhanh chóng ấn định ngày đúc kiếm cho Bạch Ngọc Lang, coi như lễ vật chúc mừng huynh ấy thăng lên làm bổ đầu.

Quý Thập Bát ngồi nghỉ dưới gốc cây một lúc lâu, nhìn sắc trời. Cứ thế này đi thêm độ nửa ngày nữa là có thể đến được thôn Hạnh Hoa, đêm nay cậu sẽ ngủ tại đó. Cậu tìm bọc giấy ở trong tay nải, lấy ra miếng lương khô cuối cùng, hy vọng phương hướng này không sai, nếu không đêm nay cậu sẽ phải ở lại nơi hoang dã, còn phải tốn sức săn thú rừng mới có cái để nhét no bụng.

Vừa há miệng ra cắn một miếng bánh thì một chú chó con màu vàng, gầy gò ở đâu lật đật chạy đến, ngước cặp mắt to, đen láy nhìn chằm chằm vào miếng bánh của cậu. Quý Thập Bát nhìn con chó, lại nhìn miếng bánh trên tay, sau đó chia một miếng nhỏ cho nó. Con chó tội nghiệp lập tức chạy đến ăn, ăn xong lại ngồi xuống bên chân Quý Thập Bát, tiếp tục nhìn miếng bánh của cậu.

Quý Thập Bát bật cười, cắn một miếng bánh, thấy chú chó vàng đó giống như sắp sửa chảy nước miếng đến nơi, cậu lại chia một phần cho nó,

https://thuviensach.vn

con chó lại nhanh chóng ăn hết, ăn xong còn gắng sức vẫy đuôi với cậu, tiếp tục dán mắt vào chiếc bánh.

Quý Thập Bát cười cười với nó. "Vẫn muốn ăn à? Nhưng ta cũng đói rồi, chiếc bánh lại bé như vậy..."

Chú chó vàng kêu ăng ẳng hai tiếng đáng thương. Quý Thập Bát đưa tay ra xoa xoa đầu nó, nó không trốn, chỉ nhìn thẳng vào chiếc bánh.

"Được rồi. Ta đói thì vẫn còn chút sức lực, có thể tìm được một bữa ăn." Cậu nói vậy rồi bẻ chiếc bánh ra làm mấy miếng, cho con chó tất cả. Chiếc bánh đó thực sự không đủ ăn, con chó ăn xong vẫn không đi, chờ mong được ăn tiếp. Quý Thập Bát cười cười, xoè năm ngón tay ra cho nó xem. "Không còn gì nữa rồi."

Con chó nhìn tay của cậu, lại nhìn gói giấy trống không bên cạnh, vẫy vẫy đuôi bỏ đi. Quý Thập Bát cầm túi nước lên uống một ngụm nữa, dùng nước để lấp đầy dạ dày, chống lại cơn đói. Uống nước xong cậu cất túi nước đi, chuẩn bị tiếp tục lên đường, để buổi tối có thể kiếm được một bữa cơm, nhất định phải tìm được một thôn làng nào đó. Vừa muốn cất bước, cậu đột nhiên nghe thấy có một giọng nữ tử gọi lại: "Đại... đại hiệp."

Quý Thập Bát quay lại nhìn, trên thây cây lớn không xa, một tiểu cô nương khuôn mặt bầu bĩnh đang nấp trong đám lá cây, cẩn trọng e dè thò đầu ra.

Ánh mắt cảnh giác, lại có vẻ mong đợi.

"Cô nương gọi ta?" Quý Thập Bát khách khí hỏi.

"Đại hiệp." Tiểu cô nương mặt trong thấy Quý Thập Bát đáp liền cắn môi, bộ dạng đáng thương.

Quý Thập Bát đi đến đó, đứng dưới thân cây, ngẩng đầu nhìn nàng ta. "Cô nương có chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

“Đại hiệp...” Cô nương đó ngập ngừng, cẩn trọng, nói giống như đang thương lượng: “Đại hiệp cứu mạng.”

Quý Thập Bát sững sờ, nhìn thân cây đó, cây rất cao, cành lá um tùm. “Cô nương không xuống được sao?” Quý Thập Bát hỏi, thầm nghi hoặc. Làm thế nào nàng ta lên trên đó được? Sau đó, trống ngực cậu đột nhiên đập loạn.

Trước đây, khi dạy cậu ta đúc kiếm, Nhiễm Phi Trạch từng nói, khi người gặp cô nương của mình, cô ấy bị mắc kẹt trên cây, còn hét lên kêu tráng sĩ cứu mạng. Hiện giờ, cô nương mặt tròn này cũng đang ở trên cây, hét lên đại hiệp cứu mạng.

Là trùng hợp hay có người muốn đưa tin cho cậu? Nhưng người biết được chuyện này và biết cậu cũng biết chuyện này thì chỉ có Nhiễm Phi Trạch mà thôi.

“Cô nương.” Quý Thập Bát điều chỉnh sắc mặt, lập tức trở nên coi trọng người trước mắt này.

“Đại iệ tên chi họ gì?” Cô nương mặt tròn cẩn thận hỏi.

“Tại hạ là Quý Gia Văn.” Quý Thập Bát đáp. Hỏi thân phận cậu, nhất định là muốn kiểm chứng thân phận.

“Qúy đại hiệp là nhân sĩ phương nào?”

“Thôn Hồ Lô, trấn Hồ Lô, thành La.”

“Môn nào phái nào?”

“Huyền Thanh phái, xếp hàng thứ mười tám.” Nhịp tim Quý Gia Văn đập rất nhanh, là Nhiễm Phi Trạch sư phụ sao? Nàng ta nhận uỷ thác của người mà đến ư?

Cô nương đó cẩn thận quan sát cậu, sau đó lại hỏi: “Đại hiệp đến đây có chuyện gì, muốn đi phương nào?”

https://thuviensach.vn

“Tìm người.” Quý Thập Nhất vội đáp. “Cô nương, có phải có người nhờ cô nương đưa tin không?”

Cô nương đó ngập ngừng, không đáp mà hỏi lại: “Đại hiệp muốn đi phương nào?”

“Quay lại phân viện của Huyền Thanh phái ở trấn Võ thành Bình Châu.”

Cô nương mím môi, gật đầu, lại lí nhí nói: “Đại hiệp đồng ý cứu ta không?”

“Đương nhiên.” Quý Thập Bát lập tức đồng ý, vừa muốn nói trước một tiếng là mình sẽ nhảy lên cây đỡ nàng ta xuống thì đột nhiên thấy cô nương mặt tròn nhanh nhẹn rụt đầu vào trong, sau đó thoăn thoắt bò xuống. Cây rất cao, thế mà nàng ta bò xuống rất nhẹ nhàng.

Quý Thập Bát hơi sững sờ, nghĩ chuyện cứu mạng này chỉ là thăm dò, đây chắc là chỉ thị của Nhiễm Phi Trạch sư phụ, chỉ không biết sau đây sẽ có những chuyện gì.

“Cô nương…” Quý Thập Bát lên tiếng, đang muốn hỏi thì bị cô nương kia xua tay cắt ngang. “Đại hiệp, sự tình là như thế này. À, đúng rồi, trên người đại hiệp có năm lượng bạc không.”

“Không có, chỉ có hơn ba lượng thôi.” Quý Thập Bát thật thà đáp.

Cô nương cắn cắn môi. “Còn thiếu hai lượng.”

Quý Thập Bát không hiểu, đang muốn cất tiếng hỏi, cô nương kia lại nói: “Đại hiệp, sự tình là như thế này. Ta là người của thôn Hạnh Hoa phía trước, tên là Điền Lê Nhi. Mẫu thân ta mất sớm, cha ta tái hôn, mẹ kế sinh được đệ đệ, từ đó họ đối xử với ta vô cùng lạnh nhạt, ta năm nay mười bảy, đã đến tuổi xuất giá, cha mẹ nói là đã bàn chuyện hôn sự cho ta với một người ở trong trấn, nhưng ta nghe ngóng rồi, nói là kết thân, thực ra là qua đó làm nha đầu hầu phòng cho ác thiếu[1] nhà đó. Bọn họ bán ta đi lấy năm

https://thuviensach.vn

lượng bạc. Ta nghe nói ác thiếu đó rất thích đánh mắng, lăng nhục nha đầu, ta qua đó thì chỉ có một con đường chết thôi. Đại hiệp có lòng tốt, hãy cứu ta đi."

(1) Trẻ hư.

Quý Thập Bát ngẩn người, cậu biết cứu cô nương này thế nào đây? Gia đình nàng ta đã quyết như vậy, đó là chuyện nhà người ta, cậu với người nhà này không thân không thích, cậu có thể làm gì được chứ?

"Ừm…" Quý Thập Bát đắn đo, không phải cô nương mặt tròn này muốn mình đưa nàng ta chạy trốn đó chứ? "Cô nương còn có người thân nào để có thể dựa dẫm không?" Bảo vệ đưa nàng ta đi một đoạn thì cậu có thể làm được.

"Không, không." Điền Lê Nhi lắc đầu, xua tay. "Ta không phải muốn chạy trốn, nếu không thể giải quyết vấn đề này, bọn họ sẽ phái người truy đuổi, nửa phần đời sau này của ta sống yên ổn thế nào được đây? Ta một cô nương, không tiền, không thế, không có chỗ dựa, cuối cùng sẽ bị người nhà và ác thiếu kia tìm thấy thôi, cả đời này sẽ phải đội tiếng xấu là nha đầu bỏ trốn của nhà người ta, như thế há có thể sống được yên ổn?"

Quý Thập Bát gật đầu, cô nương này còn nhỏ nằng suy nghĩ rất chu toàn, xem ra thực sự sẽ có người chỉ điểm nàng ta. Cậu không kìm được lại nghĩ tới Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi, không biết đây có phải sự sắp đặt của họ không. Nhưng nếu như là hai người họ thì tại sao cô nương này lại chạy lên cây tìm ngườicầu cứu? Còn nếu không phải thì việc cô nương trốn lên cây, kêu đại hiệp cứu mạng này có vẻ quá trùng hợp.

"Đại hiệp." Điền Lê Nhi nghiêm túc quan sát biểu cả của Quý Thập Bát, lại nói: "Nửa đêm hôm qua ta đã chạy ra ngoài, trổn lên trên cây này đã hơn nửa ngày rồi, cuối cùng đã đợi được đại hiệp. Chuyện này ngoài đại hiệp ra không ai giúp được. Sau khi đại hiệp giúp đỡ ta, ta nhất định sẽ tương trợ đại hiệp."

https://thuviensach.vn

“Cô nương có thể giúp ta chuyện gì?” Trái tim Quý Thập Bát đập mạnh, tò mò hỏi.

Điền Lê Nhi mỉm cười, dáng vẻ tràn đầy tự tin. “Đại hiệp đang tìm người đúng không?”

“Cô nương có tin tức của Nhiễm sư phụ không? Người đang ở đâu? Người và Tô cô nương, ý ta là, người và sư mẫu sống có tốt không?”

Điền Lê Nhi chớp mắt, không đáp, nhưng lại nói: “Đại hiệp có đồng ý cùng ta quay về thôn và cho ta mượn ba lượng bạc kia không?”

“Điều này thì có thể, có điều gia đình cô nương đã bàn chuyện hôn sự cho cô nương, cô nương lấy ba lượng bạc này thì có tác dụng gì?”

“Đại hiệp cứ đi cùng ta trước, trên đường ta có thể từ từ nghĩ cách tiếp.”

Quý Thập Bát do dự hồi lâu, cuối cùng gật đầu. Đáng ra mấy chuyện phiền phức này cậu không nên nhúng tay vào, cô nương này tuy ăn vận bình thường, nhưng mắt sáng, răng trắng, tinh thần rất tốt, không hề có vẻ đáng thương, nhếch nhác, hơn nữa nói năng còn rõ ràng, mạch lạc, nhìn bề ngoài không có vẻ nguy cấp tính mạng. Nhưng cậu rất muốn biết tung tích của Nhiễm Phi Trạch, cô nương này càng cổ quái thì cậu càng thấy có liên hệ với Nhiễm Phi Trạch. Huống hồ cùng cô nương ấy quay lại thôn, cho nàng ta mượn ngân lượng không phải là chuyện gì lớn, cậu tin sẽ chẳng có ai mưu hại mình, đi thì đi, dù sao mục đích của cậu cũng là đến thôn đó.

Quý Thập Bát liền theo Điền Lê Nhi đến thôn Hạnh Hoa.

Trên đường, Điền Lê Nhi hỏi lai lịch và trải nghiệm của cậu, Quý Thập Bát nghe hỏi gì đáp nấy. Điền Lê Nhi lại nói cho cậu nghe lai lịch và trải nghiệm của mình. Nàng ta nói mẹ ruột của mình họ Trang, vốn là con gái của thầy đồ trong trấn, tri thư đại lễ, thông tuệ lương thiện. Cha nàng ta khi đó làm trưởng công trong gia trang của mẹ, mẹ nàng ta ưng cha nàng ta chăm chỉ, cần cù, nhưng ngoại tổ phụ của nàng ta thì không đồng ý. Sau này ngoại tổ phụ bệnh nặng qua đời, việc trong việc ngoài của gia đình đều

https://thuviensach.vn

do cha nàng ta chèo chống. Sau thời gian thủ hiếu, mẹ nàng ta liền lấy cha nàng ta, hai người quay về quê sinh sống, sinh hạ ra nàng ta.

Khi mẹ nàng ta sinh nàng ta đã suýt qua đời vì khó sinh, sau đó thì không thể sinh đẻ được nữa, cha nàng ta rất bất mãn với chuyện không có con trai. Nhưng mẹ ruột nàng ta vốn là tiểu thư, lại có học thức lễ giáo, lo liệu được mọi việc, là hiền phụ có tiếng tiếng trong thôn, cha nàng ta không dám tỏ thái độ. Có điều sau khi mẹ nàng ta sinh xong, sức khoẻ giảm sút, cuộc sống trong thôn khó khăn, mẹ nàng ta vì vất vả mà đổ bệnh, cuối cùng đã qua đời vào năm nàng ta mười hai tuổi. Sau khi mãn tang mẹ nàng ta, cha lập tức lấy một quả phụ trẻ tuổi trong thôn, năm sau thì sinh ra đệ đệ nàng ta, tên Điền Căn Nhi.

“Có đệ đệ rồi, ta liền trở thành cái gai trong mắt. Đại hiệp chắc có thể hiểu rõ. Chỉ với năm lượng bạc đã muốn bán ta đi, chuyện này ta không muốn nghe theo. Đại hiệp tốt bụng, cứu ta khỏi cảnh nguy khốn, ta nhất định sẽ báo đáp đại hiệp.’

Quý Thập Bát không biết phải đáp thế nào, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cô nương chớ khách khí.”

“Được thôi!” Điền Lê Nhi sảng khoái đáp, khiến Quý Thập Bát cảm thấy lạ.

Đi thêm một đoạn dài nữa, Điền Lê Nhi lại hỏi: “Trên người đại hiệp còn đồ ăn gì không?”

Quý Thập Bát lắc đầu. Điền Lê Nhi cười cười, thấy hơi ngại ngùng. “Nửa đêm hôm qua ta trốn ra ngoài, hơn nửa ngày chưa ăn gì.”

Quý Thập Bát cười đáp lại nàng ta, cũng rất ngại ngùng. “Nửa miếng bánh cuối cùng trên người ta đã cho một chú chó con ăn rồi.” Nghĩ thấy lời này có chỗ không ổn, lại vội vang nói: “Ta nói thật đó, chính ta cũng đã nửa ngày chưa ăn gì.”

https://thuviensach.vn

Nói xong rồi ngẫm nghĩ lại một chút, thôi vậy, thực ra nói đi nói lại, chính là đã đói, bây giờ còn không bằng một chú chó con. Cậu và nàng ta đều vậy.

Điền Lê Nhi cười với cậu ta. “Ta nhìn thấy rồi.” Chính vì nhìn thấy cảnh ấy nên nàng ta mới cảm thấy con người này lòng dạ lương thiện, có thể cứu giúp nàng ta. Lúc này hỏi lại một chút, một là vì nàng ta đã đói đến kiệt sức rồi, hai là muốn xác nhận lại xem chàng tốt bụng đến mức nào.

Ừm, nàng ta cảm thấy chắc là mình không tìm sai người.

Phía trước không xa đã là thôn Hạnh Hoa, Điền Lê Nhi dừng bước, quay đầu hỏi Quý Thập Bát: “Đại hiệp, trước mặt chính là thôn nhà ta, lát nữa ta đưa đại hiệp về nhà, đại hiệp cho ta mượn ngân lượng, cứu ta thoát thân, chúng ta đã thống nhất như thế rồi đúng không?”

“Đúng vậy.” Quý Thập Bát không nghĩ nhiều mà đáp ngay.

Điền Lê Nhi gật đầu, cảm thấy hài lòng. “Ta thấy đại hiệp không giỏi ăn nói, cũng không hiểu hiểu về gia cảnh của ta, vậy lát nữa để ta nói chuyện, đại hiệp ở bên cạnh chớ có bóc mẽ ta, cứ quyết định như thế được chứ?”

“Được.” Bị môt cô nương lần đầu gặp mặt nói rằng cậu không giỏi ăn nói, Quý Thập Bát không tức giận, cậu cảm thấy sự thực đúng là như vậy. Cậu vụng miệng, mà chuyện này cậu cũng không biết phải nói gì, để cô nương này tự nói là được rồi, như vậy càng nhàn thân.

"Vậy đại hiệp đưa ba lượng bạc kia cho ta trước đi.” Điền Lê Nhi lại đưa ra yêu cầu.

Quý Thập Bát nghĩ nàng ta còn sợ mình lừa nàng ta nữa sao?! Cậu lấy túi tiền ra, đưa cho Điền Lê Nhi, Điền Lê Nhi nhận lấy, mở miệng túi ra, nhìn thấy bạc, nhịp tim liền đập nhanh hơn, cảm thấy mình thực sự có hy vọng rồi, nàng ta mím miệng, cố che dấu cảm giác vui mừng. “Vậy, ta cất đi đây. Đại hiệp yên tâm, sau này ta có tiền rồi, ta nhất định sẽ trả lại đại hiệp.”

https://thuviensach.vn

“Được.” Quý Thập Bát thực ra không lo lắng chuyện trả tiền, cậu đang nghĩ xem cô nương này tiếp theo sẽ làm gì, có phải nàng ta thực sự có tin tức của Nhiễm Phi Trạch không.

Điền Lê Nhi và Quý Thập Bát lại bàn bạc thêm mấy câu nữa, nói rằng sau khi vào thôn rồi mọi sự đều nghe theo nàng ta. Sau đó hai người đi vào thôn. Điền Lê Nhi không đưa Quý Thập Bát đi vào bằng đường lớn, mà theo đường ngách bên cạnh thôn. Nàng ta đưa cậu đi thẳng đến một hộ gia đình, trong viện tử có trồng hai cái cây, nuôi mấy con gà, hàng rào vừa nát vừa cũ. Điền Lê Nhi quen đường thuộc lối đẩy rào cửa, Quý Thập Bát cho rằng đây chính là nhà nàng ta nhưng lại nghe thấy Điền Lê Nhi cất tiếng gọi: “Ngưu đại nương, có nhà không?”

Quý Thập Bát khẽ chau mày, quay đầu nhìn Điền Lê Nhi.

Một lão phu nhân đáp lời rồi đi ra, một vị phu nhân ở một nhà khác gần đó nghe thấy động tĩnh cũng chạy ra, vừa nhìn thấy người gọi là Điền Lê Nhi, bà ta lập tức trưng ra bộ mặt khoa trương, lớn tiếng nói: “Ai dô, đây chẳng phải là Lê Nhi sao, cháu đã đi đâu vậy? Cha mẹ cháu đang cuống cuồng đi tìm cháu đấy, mới sáng sớm đã ầm ĩ lên rồi.”

Điền Lê Nhi cười cười. “Cháu ra ngoài thôn đón người, chẳng phải bây giờ đã quay về rồi đó sao.”

“Đón người?” Vị phu nhân đó hồ nghi nhìn Điền Lê Nhi, lại nhìn Quý Thập Bát, trên mặt hiện lên biểu cảm hết sức tò mò.

Điền Lê Nhi phớt lờ bà ta, quay đầu nói với Ngưu đại nương: “Đại nương, chúng cháu cả gày chưa được ăn cơm rồi…”

“Ai da, Lê Nhi, cái đứa trẻ ngốc này, Ngưu đại lương còn sắp không có cơm mà ăn, nào có thể lo chuyện cơm nước cho cháu chứ. Nào nào, đến nhà Cao thẩm ăn cơm, màn thầu Cao thẩm hấp vẫn còn, xào thêm hai món rau nữa là xong.”

https://thuviensach.vn

Điền Lê Nhi cắn cắn môi, nhìn Ngưu đại nương, tỏ vẻ khó xử, lúi nhí nó: "Nhưng cháu muốn ăn trứng gà."

"Có, có, nhà ta có trứng gà. Cháu đừng có động đến mấy quả trứng đó của nhà Ngưu đại lương n gười ta còn phải bán lấy tiền để sống nữa. Đến nhà Cao thẩm này, có trứng gà. Nào, nào." Cao thẩm dáng vẻ nhiệt tình, mặt mày hớn hở, nhưng Quý Thập Bát lại nhìn ra được người này không phải thật lòng muốn cho người ta ăn cơm mà chỉ muốn nghe ngóng chuyện riêng của Điền Lê Nhi. Cậu nhìn Điền Lê Nhi, cảm thấy nàng ta nhất định cũng hiểu rõ, vì thế mà không muốn đi. Cuối cùng Điền Lê Nhi chỉ do dự một giây, liền nói với Ngưu đại nương: "Ngưu đại nương, vậy cháu đến nhà Cao thẩm ăn cơm."

"Được, được." Ngưu đại nương kéo Điền Lê Nhi qua đó, ôm vào lòng vỗ về. "Con à, con phải sống thật tốt đó."

"Đại nương yên tâm ạ." Điền Lê Nhi cười cười, đưa Quý Thập Bát vào nhà Cao thẩm.

Cao thẩm cười hì hì, bảo Điền Lê Nhi ngồi xuống, lại Quý Thập Bát nhìn đầy ý vị, sau đó nói bà ta vào bếp lấy đồ ăn. Bà ta vừa đi, Điền Lê Nhi liền nhỏ tiếng nói với Quý Thập Bát: "Cao thẩm là người nhàn rỗi nhiều chuyện có tiếng trong thôn, bất cứ chuyện gì để bà ấy biết được thì cả thôn đều sẽ biết. Lát nữa huynh lưu tâm một chút, đừng nói chuyện, đề ta lo."

Quý Thập Bát nhíu mày, cậu sợ nhất là rơi vào tay những nữ nhân lắm lời, nói mãi mà không hết chuyện, còn khiến người ta khó chịu hơn cả đánh nhau một trận. Đã biết rõ như vậy, vì sao còn muốn đến đây ăn cơm? Chẳng thà mau quay về nhà nàng ta, sớm giải quyết xong việc còn hơn.

Quý Thập Bát liếc Điền Lê Nhi một cái, Điền Lê Nhi cười hì hì, nói với cậu: "Đại hiệp chớ sốt ruột. Ở nhà Cao thẩm này có đồ ăn ngon, chúng ta cứ ăn lo một bữa trước, còn có sức mà về nhà nghị sự, nếu không bữa cơm này chẳng biết đến khi nào mới được ăn nữa."

https://thuviensach.vn

Quý Thập Bát hơi sững sờ, không phải chứ, ý của nàng ta là, về đến nhà nàng ta cũng không có cơm để ăn sao?

Điền Lê Nhi liền chuyển cho cậu ánh mắt "hãy giữ bình tĩnh". Lúc này Cao thẩm bưng đĩa màn thầu đi vào, đặt xuống rồi cười, nói: "Nào, nào, dùng tạm màn thầu lót dạ trước, thẩm đi xào vài món nữa."

Điền Lê Nhi cảm ơn, rồi nói: "Trứng gà Cao thẩm đã đồng ý thì sao?"

"Có, có." Bà ta đáp rất sảng khoái, nhưng Quý Thập Bát nhìn ra vẻ không tình nguyện của người đàn bà này.

"À, cháu còn ngửi thấy mùi tương thịt của nhà Cao thẩm nữa." Điền Lê Nhi cười híp cả mắt, nói: "Tương thịt gói vào trong màn thầu là ngon nhất. Cao thẩm cũng để chúng cháu nếm thử một chút đi ạ."

Lần này Quý Thập Bát nhìn thấy mặt Cao thẩm đã hơi đông cứng lại, nhưng bà ta vẫn đồng ý: "Nha đầu này mũi thính quá, đợi đó, thẩm đi lấy cho cháu."

Cao thẩm ra ngoài rồi, Điền Lê Nhi liếc nhìn Quý Thập Bát, Quý Thập Bát không hiểu lắm, chỉ nhìn nàng ta chằm chằm, nàng ta liền nói với cậu: "Ta hỏi huynh có giấy dầu gói đồ ăn không."

Quý Thập Bát nhất thời lung túng gãi đầu, chỉ với một ánh mắt mà có thể biểu đạt ý tứ phức tạp như vậy sao? "Có, có." Cậu đáp.

"Vậy thì tốt."

Tốt cái gì chứ? Quý Thập Bát lại gãi đầu.

Một lát sau Cao thẩm lại đi ra, bưng theo đĩa tương thịt bóng nhẫy, thơm phức phức, khiến Quý Thập Bát cũng không kìm được mà nuốt nước miếng.

"Đa tạ Cao thẩm." Điền Lê Nhi cười hì hì, nói cảm ơn. "Thật là, làm phiền Cao thẩm quá rồi. Nửa đêm hôm qua cháu ra ngoài thôn để đi đón

https://thuviensach.vn

Quý đại ca đây. Quý đại ca suốt quãng đường vội vàng đến tìm cháu, trên đường cũng chẳng kịp ăn bữa cơm, đến giờ chúng cháu đã đói lắm rồi. Cao thẩm thật là tốt với chúng cháu quá!"

Quý Thập Bát toàn thân cứng đờ, cố gắng duy trì biểu cảm trên mặt, đại hiệp đột nhiên biến thành đại ca rồi, lại còn nói lưu loát như vậy nữa chứ, cô nương này đúng là nhân tài. Còn nữa, cái gì mà cả quãng đường vội vàng đến tìm nàng ta, để người ta hiểu lầm thì biết làm sao chứ? Quý Thập Bát vô thức nhìn sang Cao thẩm, Cao thẩm quả nhiên thích hóng chuyện, mới mấy câu đã khiến mắt bà ta sáng lên. Lúc này bà ta cũng vừa khéo nhìn sang Quý Thập Bát.

Bị ánh mắt lấp lánh này đụng phải, Quý Thập Bát bất giác trở nên hơi bồn chồn, biết chắc trong lòng đàn bà này đang bắt đầu suy diễn. Trong mắt bà ta, dáng lúc vẻ của cậu này chẳng khác gì đang thẹn thùng.

"Ai da, Cao thẩm, đừng nhìn Quý đại ca của cháu như vậy nữa, huynh ấy là người hay xấu hổ."

Không phải. Quý Thập Bát vội vàng ngước mắt nhìn nhưng bị ánh mắt "như đã hiểu thấu" đó của Cao thẩm làm cho đỏ mặt. Quý Thập Bát cúi xuống, nắm chặt tay, cậu biết loại đàn bà con gái giỏi tượng là khó đối phó nhất.

"Cao thẩm, chúng cháu ăn trước đây, còn đợi thức ăn và trứng gà của thẩm nữa. Chờ cháu ăn no rồi sẽ nói tỉ mỉ với thẩm."

"Ồ, được mà, được mà, các cháu ăn nhiều một chút, đừng khách sáo với Cao thẩm, có thức ăn ngay đây." Cao thẩm lại lật đật chạy xuống bếp.

Quý Thập Bát lập tức ngẩng đầu, chuyển cho Điền Lê Nhi ánh mắt có chút oán thán, sao nàng ta lại nói chuyện thành ra như thế chứ. Điền Lê Nhi hiểu được, nhỏ tiếng nói với cậu: "Cao thẩm gọi ta đến ăn cơm là có chủ ý muốn nghe ngóng chuyện riêng tư nhà ta để tiện đi kể lể với người khác. Ta

https://thuviensach.vn

không nói vài điều để bà ấy cảm thấy vui lòng, làm sao bà ấy có thể thoải mái cho chúng ta ăn cơm chứ."

"…"

Quý Thập Bát không biết nên thể hiện cảm xúc của mình bằng ánh mắt như thế nào nữa, lẽ nào nha đầu này thực sự chỉ vì một bữa ăn mà dâng chuyện đến tận cửa để người ta đi buôn? Cậu ta nghĩ, ừm, có khả năng lắm, vừa rồi nàng ta tìm Ngưu đại nương kia căn bản chẳng hề nói chuyện chính gì cả, còn gọi lớn tiếng như vậy, như thể sợ Cao thẩm ở bên cạnh không nghe thấy vậy. Quý Thập Bát lại nhìn Điền Lê Nhi cái nữa, nàng ta đang chăm chú nhìn đĩa màn thầu, chép miệng: "Đại hiệp mau ăn đi, ăn no ăn ngon, đừng ấm ức nữa."

Quý Thập Bát nghĩ, cũng phải, dù sao cậu cũng đã cho nàng ta vay ngân lượng rồi, không phải chuyện của cậu, cứ ăn uống đã, không hãm hại người khác, cũng không để mình phải ấm ức.

Quý Thập Bát ăn màn thầu cùng tương thịt, mùi vị đúng là rất ngon. Một lát sau Cao thẩm mang một bát canh lớn ra, bên trong có hai quả trừng gà và rau, lại có một bát nhỏ đựng rau muối xào ớt nữa, trông rất hấp dẫn. Cao thẩm nói: "Hai cháu ăn đi, ta đang đun măng trong nồi, lát nữa sẽ mang ra."

Điền Lê Nhi vâng lời, nhìn Cao thẩm vào bếp rồi dùng ánh mắt ra hiệu cho Quý Thập Bát. Quý Thập Bát không hiểu, chỉ nhíu chân mày, nhìn nàng ta. Điền Lê Nhi mím môi tỏ vẻ không vui, thấp giọng nói: "Mau lấy giấy dầu ra."

À, lại là cái này ư? Quý Thập Bát nghe lời lấy giấy dầu trong tay nải ra, Điền Lê Nhi nhanh chóng đón lấy, gỡ mấy tờ giấy dầu, vừa nhìn về phía cửa sau thông đến phòng bếp vừa nhanh tay gói màn thầu và tương thịt lại, chỉ chừa trong bát một cái màn thầu và một ít tương thịt cho Quý Thập Bát, rồi lại bọc cả bát rau muối xào ớt kia nữa, sau đó nhanh chóng cho ba bọc đồ ăn vào túi, nhét vào trong chiếc tay nải lớn của Quý Thập Bát.

https://thuviensach.vn

Quý Thập Bát đần mặt ra, không phải chứ, đã ăn của người ta rồi còn lén lút gói trộm mang đi?

“Bình tĩnh một chút. Trấn tĩnh.”Tô Tiểu Bồi Điền Lê Nhi huých vào tay Quý Thập Bát.

Còn bình tĩnh với trấn tĩnh nữa? Chuyện này có liên quan gì tới bình tĩnh chứ? Quý Thập Bát hắng giọng muốn nói, Điền Lê Nhi lại cướp lời: “Ăn nhanh một chút, huynh đường đường là một đại hiệp, mới ăn có một tí vậy làm sao đủ? Màn thầu và tương thịt này cho huynh tất đấy, nhân lúc Cao thẩm chưa ra ngoài, nhanh chóng ăn đi. Lát nữa măng mang ra rồi, huynh ăn nhiều một chút, để ta nói chuyện, nói xong sẽ đưa huynh về nhà, chúng ta giải quyết xong mọi chuyện sớm chút nào yên tâm chút ấy.”

Quý Thập Bát không nói nên lời, tại sao cậu lại có cảm giác như đang đi ăn trộm thế này? Trong long cậu không thể vững vàng nổi. Nhìn Điền Lê Nhi nhanh chóng uống canh, ăn trứng gà, cậu lặng lẽ nhét màn thầu vào miệng.

Một lát sau, Cao thẩm bưng đĩa măng ra, nụ cười trên môi lập tức đông cứng khi nhìn thấy bát và đĩa trên bàn đã trống trơn. Điền Lê Nhi như thể không nhìn thấy sắc mặt của bà ta, vẫn tươi cười đón lấy chiếc đĩa, đặt xuống trước mặt Quý Thập Bát. Quý Thập Bát cúi đầu, cảm thấy rất mất mặt. Điền Lê Nhi lại nói với Cao thẩm: “Đồ ăn Cao thẩm làm đúng là ngon nhất trong thôn, ngon lắm ạ.”

Cao thẩm miễn cưỡng nở nụ cười, người ta khen đồ bà ta nấu ngon, bà ta còn có thể oán thán người ta ăn nhiều sao?

Điền Lê Nhi lại quay sang nói với Quý Thập Bát: “Quý đại ca ăn mau lên, ăn no rồi chúng ta mau về nhà gặp cha.”

Mặt Quý Thập Bát cứng đờ, còn ăn nữa sao? Nhưng không ăn cậu có thể làm gì đây? Điền Lê Nhi đã bắt đầu kéo tay Cao thẩm nói chuyện, cậu đường đường là một đại hiệp, à không, nên nói là cậu đường đường là một

https://thuviensach.vn

hán tử, cũng không tiện ngồi không như vậy, cứ như thể đang chăm chú nghe hai nữa nhân bọn họ đàm tiếu chuyện thị phi không bằng, ừm, vậy vẫn nên ăn một chút thì hơn, ít nhất cũng nên tỏ ra bận rộn một chút, không giống với cô nương nhiều lời kia.

"Cao thẩm, thẩm không biết đâu, Quý đại ca là con trai của người bằng hữu tốt của mẹ cháu, vốn dĩ trước khi mẹ cháu mất đã gửi gắm cháu cho huynh ấy, coi như đã định chuyện hôn sự rồi."

Quý Thập Bát suýt thì mắc nghẹn, chưa kịp hoàn hồn thì lại nghe thấy Điền Lê Nhi nói tiếp.

"Vốn dĩ cháu cũng không biết đâu, mẹ cháu đột ngột, không lời trăng trối. May là cháu nhận được thư của Quý đại ca, mới biết rõ an bài của mẹ cháu. Cao thẩm cũng biết dự định của cha cháu đối với cháu rồi đó, nhưng mẹ cháu đã có an bài, đương nhiên cháu phải nghe lời mẹ. Cháu không dám nói cho cha biết, vì sợ cháu chưa gặp được Quý đại ca thì đã bị cha cháu đưa đi rồi. Cháu cũng là bị bức bách bất đắc dĩ, một mình chạy ra ngoài thôn đón người, mẹ cháu ở trên trời phù hộ để cháu gặp được huynh ấy. Tất cả giống như mẹ cháu đã định, cháu đi cùng Quý đại ca, thành thân cùng huynh ấy rồi cùng nhau sống qua ngày đoạn tháng."

Quý Thập Bát suýt thì nghẹn chết, nhưng chưa kịp nghẹn chết thì lại nghe thấy Cao thẩm lớn tiếng hỏi: "Cháu dẫn tướng công chân chính quay về rồi?"

"Vâng." Điền Lê Nhi nghiêm túc gật đầu. Chắc nịch đến mức khiến Quý Thập Bát cuống cuồng nuốt miếng măng kia xuống, to chuyện rồi, không phải chỉ là mượn bạc thôi sao? Đâu có định cho nàng ta mượn cả người?

Cô nương này giữa đường nhận bừa tướng công, quả là... quả là… Quý Thập Bát không thể nói thành lời. Trên thực tế, đối với hai người đàn bà này, cậu thực sự mất hết năng lực tranh biện rồi. Vốn đã chẳng phải người nhanh mồm nhanh miệng gì cho cam, lúc này đối mặt với một tiểu cô

https://thuviensach.vn

nương da mặt cực dày, nói dối mặt không đổi sắc và một người đàn bà hai mắt lấp lánh hóng chuyện, Quý Thập Bát bỗng cảm thấy tu vi của mình còn quá non kém.

Cao thẩm lại quay sang nhìn Quý Thập Bát, ánh mắt tọc mạch đến mức khiến cậu hết sức lúng túng, há miệng định nói vài lời lại bị Điền Lê Nhi cướp lời trước. "Cao thẩm, đã nói đừng nhìn Quý đại ca như vậy rồi mà, huynh ấy da mặt mỏng, rất dễ thẹn thùng."

"Hì hì hì." Cao thẩm gật gật đầu, che miệng cười.

Quý Thập Bát đứng lên, không biết phải làm gì. Cậu ta da mặt mỏng, dễ thẹn thùng. Nhưng cô nương kia da mặt dày không biết xấu hổ cũng chẳng thể coi là ưu điểm phải không?

"Ai da, cũng không còn sớm nữa. Cảm ơn Cao thẩm đã chiêu đãi, chúng cháu đi trước đây. Cháu còn phải đưa Quý đại ca đi gặp cha mẹ nữa." Điền Lê Nhi nói thế, Cao thẩm cũng không tiện giữ nàng ta lại, vì thực ra bà ta cũng không muốn giữ, mà đang nóng lòng muốn ra ngoài tìm người để nói về bí mật động trời bà ta mới nghe được.

Hoá ra Trang Linh Tâm kia quả thật là nhân vật lợi hại, đọc nhiều sách đúng là có khác mà. Không được con trai mà còn có thể áp chế được hán tử trong nhà chặt chẽ như vậy, bản thân đã nằm dưới đất rồi mà còn có thể an bài êm đẹp cho con gái. Mấy năm nay những người đàn bà trong thôn như bọn họ đây đều nhìn thấy cả. Nam nhân Điền gia kia lấy người quả phụ xảo trá đó, năm sau thì sinh được con trai, Điền Lê Nhi liền mất đi những ngày tháng tươi đẹp. Nhưng Điền Lê Nhi cũng rất bạo gan, không biết xấu hổ, còn chủ động đi tìm chồng trong thôn, nhưng cha và mẹ kế nàng ta như vậy, có nhà nào nguyện ý kết thân chứ, đương nhiên chuyện chẳng thành.

Khoảng thời gian trước, mọi người đều nghe nói Điền gia được Đỗ bà tử dẫn mối, với năm lượng bạc đã muốn bán khuê nữ lên trấn, mọi người đều can ngăn, nhưng chẳng có tác dụng, âu cũng là số mệnh. Trong thôn cũng có nhà phải bán khuê nữ vì quá nghèo khổ, còn Điền gia lúc đầu có

https://thuviensach.vn

Trang LinhTâm chèo chống, không thể gọi là giàu có sung túc, nhưng cũng không phải lo đến chuyện cơm ăn áo mặc, an ổn sống qua ngày. Bà ta đi rồi, Điền Vinh Quý lấy một tiểu thiếp điêu toa như vậy, cuộc sống ngày một lụn bại, giờ còn muốn bán con gái.

Chuyện này không liên quan đến Cao thẩm, bà ta cũng chẳng có lòng cảm thông, chỉ tốt là vì chuyện này mà thường ngày bà ta có chuyện để buôn, cũng không đến nỗi nào. Vốn nghĩ sau khi Điền Lê Nhi bị đưa đi rồi, trong thôn cũng ít đi chuyện để bàn tán, không ngờ đến hôm nay, vừa sáng sớm Điền gia đã kêu gào con gái chạy trốn, muốn thôn trưởng huy động toàn thôn đi bắt lại. Cao thẩm và mấy người đàn bà khác theo dõi chuyện náo nhiệt này, ai ngờ mới hơn nửa ngày, mọi chuyện đã vượt ra ngoài dự liệu. Mẹ ruột của Điền Lê Nhi sớm đã an bài chuyện hôn sự cho nàng ta rồi.

Cao thẩm lòng vui như hoa nở, muốn lập tức đi tìm người kể chuyện.

Điền Lê Nhi như thể không nhìn thấy tâm tư của Cao thẩm, còn khách khí cảm tạ rồi cáo từ bà ta. Quý Thập Bát cũng giống như chạy trốn, đeo chiếc tay nải siêu lớn lên, đi cùng với Điền Lê Nhi.

Ra khỏi cửa chưa được bao xa thì đến một lối rẽ, Quý Thập Bát quay đầu lén lút nhìn, Cao thẩm đã đóng cửa, vội vàng chạy ra ngoài, biểu cảm hưng phấn không che giấu nổi đó khiến Quý Thập Bát thầm lo lắng, nhớ đến chuyện Điền Lê Nhi nói bà ta là người lắm lời nhiều chuyện, vậy mục đích ra ngoài của bà ta lúc này không cần nói cũng biết.

Quý Thập Bát bỗng cảm thấy đau đầu, trong lòng cũng hơi bực bội. Cậu quay đầu, nhíu mày lườm Điền Lê Nhi, những lời nặng nề khó nghe cậu không sao nói ra được, nhưng cậu thấy cách hành sự của cô nương này thực sự rất quá đáng. Quý Thập Bát muốn cáo từ nàng ta, chuyện gia đình của nàng ta cậu không sao quản nổi, bạc đã cho nàng ta rồi, nhưng cùng nàng ta nó dối không biết ngượng như thế này, cậu không muốn làm chút nào, chẳng thà hai người cáo biệt từ đây, sau này không gặp lại nữa.

https://thuviensach.vn

Lúc này Điền Lê Nhi lại lên tiếng: “Đại hiệp chớ tức giận, ta sẽ đưa đại hiệp đến nơi này.”

“Nhà cô nương ư?”

Điền Lê Nhi lắc đầu, Quý Thập Bát đột nhiên nhớ đến lúc nàng ta ở trên cây kêu đại hiệp cứu mạng, rốt cuộc nàng ta có biết tin tức của Nhiễm phụ không đây? Lúc này, Điền Lê Nhi đã đi trước dẫn đường, Quý Thập Bát ngẫm nghĩ rồi vẫn nhẫn nại theo sau.

Hai người ra khỏi thôn, đi lên núi, Quý Thập Bát thao sau Điền Lê Nhi hồi lâu, cuối cùng nàng cũng dừng chân. Cậu cẩn thận nhìn, hóa ra nơi này có một bia mộ.

“Đây là mẹ ta.” Điền Lê Nhi nói với Quý Thập Bát.

Quý Thập Bát giật thót mình, đây là ý gì, không phải muốn cậu đi theo mẹ nàng ta đấy chứ? Ngân lượng cậu đã cho nàng ta rồi, nhưng bản thân cậu không thể cho mượn được.

“Mẹ, vị này là Quý đại hiệp, huynh ấy đến để giúp đỡ con, mẹ ở dưới hoàng tuyền có biết, chớ lo lắng cho con. Có điều con phải đi rồi, sợ là một khoảng thời gian dài sẽ không thể đến thăm nom mẹ nữa. Đợi con gái sống yên ổn, có bản lĩnh rồi, sẽ quay về đón mẹ. Mẹ, mẹ tha tứ cho con gái bất hiếu nhé!” Điền Lê Nhi quỳ xuống, dập đầu ba cái trước bia mộ. Điều này khiến cho lời Quý Thập Bát định nói đã ra đến miệng rồi lại đành nuốt xuống.

Điền Lê Nhi bái lạy mẫu thân xong, lại quay người bái lạy Quý Thập Bát.

“Đại hiệp, huynh chớ phiền lòng, ta sẽ không làm liên luỵ đến huynh, có điều phải mượn huynh ngân lượng, thêu dệt ra câu chuyện vừa rồi là để lừa gạt cha ta và mọi người trong thôn, như vậy ta mới có thể đường đường chính chính rời đi, không bị người ta truy bắt nữa. Sau khi đi rồi, ta sẽ tự tìm chốn an thân, không làm phiền đại hiệp. Đại hiệp giúp đỡ ta, đại ân đại

https://thuviensach.vn

đức này, Điền Lê Nhi ta vĩnh viễn không quên!" Vừa nói vừa dập đầu với Quý Thập Bát.

Quý Thập Bát giật mình, vội đỡ nàng ta dậy. Ở trước mặt mẫu thân đã qua đời của người ta, cậu nào có thể nói ra được nửa câu cự tuyệt chứ. "Cô nương chớ như vậy, ta giúp đỡ cô nương thoát thân là được."

"Đa tạ đại hiệp." Điền Lê Nhi lại dập đầu cái nữa, rồi đứng lên, hít sâu một hơi, quay sang phía một cây đại thụ ở bên trái ngôi mộ.

Quý Thập Bát nhìn theo đọng tác của nàng ta, lại nhìn ngôi mộ đó. Xung quanh mộ được dọn dẹp rất sạch sẽ, còn trồng ít hoa cỏ, rõ ràng đã được người tậm tâm chăm nom. Cậu lại nhìn sang, thấy Điền Lê Nhi rút ra một con dao găm, đang đào cái gì đó dưới gốc cây.

Quý Thập Bát nhíu mày đi qua đó. Điền Lê Nhi cứ đào mãi, lát sau, đào lên được một chiếc hộp gỗ đến tuyền bọc mấy lớp giấy dầu. Nàng ta cẩn thận gỡ giấy dầu ra, xoa xoa chiếc hộp rồi mở nó ra. Bên trong lại được bọc mấy lớp giấy dầu nữa. Có một phong thư, còn có cả một chiếc vòng ngọc, chiếc vòng đã gãy phải dùng vàng trạm khảm để nối lại, dấu nối tuy rõ ràng, nhưng vẫn cực kỳ tinh xảo.

Điền Lê Nhi nhìn hai món đồ này, đờ đẫn hồi lâu, Quý Thập Bát đang định hỏi thì kinh ngạc thấy một giọt lệ nhỏ lên chiếc vòng ngọc. Quý Thập Bát bỗng trở lên hồi hộp, cảm thấy nhìn một cô nương rơi lệ có chút thất lễ, định quay đầu tạm tránh đi nhưng thấy Điền Lê Nhi lấy tay áo lau nước mắt, gọi cậu: "Đại hiệp."

"Hả." Quý Thập Bát vội vàng đáp.

Điền Lê Nhi ngẩng đầu, đôi mắt sáng long lanh, Quý Thập Bát không rõ đó là do ánh sáng chiếu vào giọt lệ trên mắt nàng ta hay là do vẻ quyết tâm khác thường của cô nương này làm tôn lên vẻ đẹp đó.

"Đại hiệp, vòng ngọc này là mẹ ta để lại cho ta, đây là của hồi môn của mẹ ta, cũng là của hồi môn ngoại tổ mẫu để lại cho mẹ ta, vật định tình của

https://thuviensach.vn

bà tặng cho ngoại tổ mẫu trước kia, là vật đáng tiền trong nhà nhất khi đó. Sau này bị rơi gẫy, ngoại tổ mẫu đau lòng vô hạn. Khi đó đúng lúc ngoại tổ phụ ta bị gọi đi lính, đến biên cương đánh trận, có người đồng hương quay về nói là có rất nhiều người đã chết và không thấy ngoại tổi phụ ta đâu, ông là người học chữ, nào biết võ công, sợ là đã mất mạng rồi. Ngoại tổ mẫu cảm thấy chuyện này là tai hoạ do bà làm gãy chiếc vòng gây ra nên càng buồn bã hơn. Nhưng bà nhanh chóng kiên cường trở lại, chăm nom gia đình, hầu hạ cha mẹ chồng chu đáo, còn sinh hạ ra mẹ ta."

Điền Lê Nhi nói đến đây thì khẽ cười, đưa tay vuốt ve chiếc vòng. "Sau khi ngoại tổ phụ đi lính, ngoại tổ mậu mới phát hiện mang thai mẹ ta. À, để ta kể tiếp. Khi đó ngoại tổ mẫu còn an ủi mọi người, nói ngày nào bà còn chưa nhìn thấy thi thể bà còn không tin, một mình bà chèo chống cả gia đình, bớt ăn bớt tiêu, còn dành dụm tiền đi sửa chiếc vòng ngọc này, bà nghĩ nếu như vòng ngọc này có thể sửa lại thì ngoại tổi phụ ta sẽ quay về. Mọi người đều bảo bà ngốc, bảo bà cải giá, nói rằng cứ coi như có ngân lượng cũng chưa chắc đã sửa lại được chiếc vòng ngọc vỡ này, ngoại tổ phụ ta cũng không thể quay về. Nhưng bà nói, sửa cái này không phải vì tiền, cứ coi như người không quay về nữa thì tình vẫn cứ còn đây, một ngày tình còn, bà tuyệt đối sẽ không cải giá."

Quý Thập Bát nghe chuyện, không kìm được cúi đầu nhìn chiếc vòng ngọc. Điền Lê Nhi tiếp tục nói: "Nhưng chiếc vòng ngọc này không phải cứ có tiền là có thể sửa được, khi đó nơi ấy căn bản không có thợ thủ công nào có tay nghề đủ tốt, có tiền cũng không làm được, huống hồ là không có tiền. Ngoại tổ mẫu ta không bỏ cuộc, bà gắng sức làm việc kiếm tiền, lại đi khắp nơi nghe ngóng xem ai có thể sửa được vòng ngọc. Cuối cùng có một ngày, trong thành lớn cách đó rất xa, có một vị quý phu nhân nghe nói đến chuyện này, bà ấy bị sự kiên cường trung trinh của ngoại tổ mẫu ta làm cho cảm động, liền phái người thợ có tay nghề tinh xảo nhất trong phủ của bà ấy đến sửa lại chiếc vòng ngọc đó cho ngoại tổ mẫu ta. Không lâu sau, ngoại tổ phụ đã thực sự quay lại. Ông bị thương trên chiến trường, lăn xuống dốc núi rồi lăn xuống sông, may được người ta cứu sống, nhưng kẻ đó lại đem bán

https://thuviensach.vn

ông đi làm nô bộc, ngoại tổ phụ ta sống một khoảng thời gian khó khăn, nhưng nghĩ đến cha mẹ, thê tử ở nhà mà cắn răng chịu đựng, sau này có cơ hội, cuối cùng đã quay về được. Sau đó, để trốn tránh sự báo thù của kẻ kia, ngoại tổ phụ ta đưa gia đình chuyển đi nơi khác, ngoại tổ mẫu ta làm nghề khâu vá kiếm sống, ngoại tổi phụ dạy người ta đọc sách học chữ, gia cảnh dần khấm khá hơn, họ không hề quên vị ân nhân có lòng tốt phái người đến giúp đỡ sửa vòng ngọc trước kia, liền đem số tiền công sửa chữa khi gửi cho vị phu nhân kia. Sau này, ngoại tổ mẫu ta qua đời, để lại vòng ngọc cho mẹ ta, rồi đến khi mẹ ta qua đời, bà để vòng ngọc lại cho ta."

Điền Lê Nhi nhìn Quý Thập Bát, thấy cậu chăm chú lắng nghe, liền nói: "Đại hiệp, mẹ ta nói, chiếc vòng ngọc này truyền từ đời này sang đời khác, không phải vì nó là ngọc hay vàng, mà nó đại diện cho dũng khí và lòng kiên cường của nữ tử, nếu phải chịu khổ chịu nạn, không được oán trách trời trách người, không được sợ hãi thoả hiệp, nếu nhận ân huệ của người khác, chớ được quên lãng, nhất định phải báo đáp."

Nàng ta ngập ngừng, Quý Thập Bát nghĩ, nàng ta nói những lời này là để tỏ lòng biết ơn sự giúp đỡ của cậu, mãi mãi không bao giờ quên ân huệ này, nàng ta nhất định sẽ báo đáp, cậu cứ yên tâm. Quý Thập Bát không biết nói gì mới phải, cậu đã đồng ý giúp đỡ nàng ta thì đương nhiên sẽ giúp.

"Khi sắp qua đời, mẹ ta nói với ta, bà mù quàng mà nhìn nhầm cha ta, vốn nghĩ dù thế nào cũng phải cầm cự đến lúc sắp xếp ổn thỏa hôn sự cho ta xong rồi mới đi, đáng tiếc bà không cầm cự được, chỉ có thể để lại cho ta chiếc vòng ngọc này, còn có một phong thư. Trong thư bà viết, đã an bài cuộc sống sau này cho ta rồi, bảo cha ta tuyệt đối làm phải theo lời bà."

Điền Lê Nhi đưa thư cho Quý Thập Bát, muốn chứng minh rằng mình không nói dối. Quý Thập Bát thấy không tiện xem đồ riêng tư của người ta, vội vàng xua tay. Điền Lê Nhi cũg không miễn cưỡng, thu bức thư đó về, tiếp tục nói: "Tóm lại, đại ý là như vậy. Trong thư bà không nói cụ thể an bài như thế nào, vì căn bản bà cũng không kịp an bài gì cả. Lúc đầu để tránh nạn, mẹ ta theo cha ta về quê định cư, bên cạnh sớm đã không còn người

https://thuviensach.vn

nào để nhờ cậy. Trước khi chết, mẹ đã nói với ta, cha ta dan díu với Chu quả phụ kia, sau khi bà mất, quả phụ đó chắc chắn sẽ dọn tới nhà ta ở, cha ta không thích con gái, sau này dưới sự xúi bẩy của quả phụ đó, nhất định sẽ không lo lắng nhiều cho ta, bà nói bà có lỗi với ta, bà ra đi quá sớm, chỉ có thể dặn dò ta tự mình nghĩ cách, có thể dời khỏi nhà sớm chút nào hay chút đó, bà không giúp gì được cho ta nữa, chỉ để lại chiếc vòng ngọc và phong thư này, hy vong sau này nó sẽ hữu dụng."

Hữu dụng? Quý Thập Bát không hiểu lắm. Một người mẹ chỉ có thể để lại cho con gái một chiếc vòng và một phong thư, hy vọng hai thứ này sẽ hữu dụng, nghe mới thê lương làm sao!

"Kỳ thực mẫu thân còn để lại cho ta chút của cải riêng tư, ta còn cất ở trong phòng, sau khi quả phụ đó về nhà, tìm mọi cơ hội lục tìm rồi đưa cho cha ta. Chỉ có hai thứ này, sau khi mẹ mất, ta đem chôn ở đây, nên không một ai tìm được. Vì mẹ ta ngày ngày đều đeo chiếc vòng ngọc này, các phu nhân trong thôn từng nhìn thấy không ít lần, cho lên câu chuyện về vòng ngọc gãy người trong thôn ai ai cũng biết, vừa nhìn là sẽ biết ngay đó là tín vật của mẹ ta. Sau khi đổ bệnh, bà đã giao chiếc vòng ngọc này cho ta, khi cha ta hay những người khác hỏi đến, bà chỉ cười không nói. Ta biết ý tứ của bà, bà muốn để lại món đồ này cho ta, một là khi nguy cấp ta có thể dùng nó đổi lấy chút tiền, hai là nếu như trong nhà có chuyện, nếu ta có dự tính gì, vật này có thể làm tín vật. Đến giờ, ta nói với mọi người là đi đón phu quân khi còn sống mẹ ta đã an bài về, còn cầm theo tín vật của mẹ ta, thêm cả bức thư này nữa, ở trước mặt toàn thôn, cha ta sẽ chẳng thể nói gì được."

Ở trước mặt toàn thôn ư? Quý Thập Bát ngẩn người, nhưng ngay lập tức hiểu rõ. Điền Lê Nhi này vừa về đến thôn liền đến chỗ Cao thẩm kia trước, một là vì ăn uống, hai là để bà ta truyền ra ngoài câu chuyện nói dối vô cùng "hợp lý" này, tới khi bọn họ về đến nhà Điền Lê Nhi, thể nào cũng có một đống người đợi sẵn.

https://thuviensach.vn

Đợi chút, vậy nàng ta dẫn cậu đến đây bái mộ, trước là để lấy tín vật, sau là kể khổ nhằm giành lấy lòng cảm thông của cậu, nhằm thuyết phục cậu giúp đỡ nàng ta, cuối cùng là để có thời gian cho Cam thẩm kia đi truyền tin tức.

Lên kế hoạch từng bước như thế này, đúng là… cậu có nên khen nàng ta túc trí đa mưu không nhỉ?

À, đúng rồi, lúc mới đầu nàng ta còn cầm luôn cả tiền của cậu nữa, chắc dự tính nếu cậu ta không chịu giúp đỡ, nàng ta sẽ cầm luôn số tiền ấy rồi tính bước tiếp theo đây.

Quý Thập Bát thở dài, hỏi: "Cô nương, bước tiếp theo cô nương định thế nào?"

"Mời đại hiệp cùng ta về nhà một chuyến, ta sẽ nói rõ ràng với cha ta. Mọi việc giống như đã nói với Cao thẩm vậy, tất cả đều là an bài của mẫu thân ta khi còn sống, đại hiệp phái người chuyển thư cho ta, ta đã gặp bằng hữu của đại hiệp khi lên núi chặt củi, sau khi xem thư, sợ bị dì Chu kia phát hiện ngăn cản, ta lền đốt bức thư đi, sau đó nửa đêm ta lén lút ra khỏi thôn để đi gặp đại hiệp, đại hiệp theo lời hẹn trước kia đến đón ta quay về thành thân."

Quý Thập Bát thở dài. "Cô nương đã nghĩ kĩ chưa, một nam tử ứng theo lời hẹn trước kia đến nghênh đón cô nương, lẽ nào không phải nên thuê xe ngựa, khiêng sính lễ đến sao?" Lời bịa chuyện của nàng ta, đứa trẻ ba tuổi cũng có thể vạch trần.

Điền Lê Nhi chớp chớp mắt, không hề hoảng hốt chút nào, nói: "Đại hiệp mang theo tín vật của mẹ ta đến đã đủ làm bằng chứng rồi. Bên cạnh đó lại còn có bút tích của mẹ ta, chứng tỏ thực sự có chuyện định thân này. Hơn nữa, khi mẹ ta còn sống, cha ta đã từng dan díu với quả phụ kia, nhẫn tâm bức tử mẹ ta, điều này người toàn thôn đều biết. Với tính cách của mẹ ta, chuyện an bài xong hôn sự, dặn dò không cần tới sính lễ, để chúng ta tự do tiêu dao cũng là hợp tình hợp lý."

https://thuviensach.vn

Chuyện này hợp tình hợp lý chỗ nào kia chứ? Quý Thập Bát không kìm được day day trán. Làm gì có một hôn sự không hợp với lễ giáo chút nào như thế này chứ, chuyện này chắc chắng lừa nổi ai.

"Tóm lại đại hiệp cứ cùng ta quay về, có tín vật, có bút tích, có nhân chứng, cha ta có lỗi với mẹ ta, ông ta chột dạ, sẽ không dám bắt ta lại trước mặt người trong thôn đâu."

Quý Thập Bát cảm thấy mọi chuyện rất không thoả đáng, nhưng đã đến nước này rồi, cũng đành cùng nàng ta quay về xem sao. Thực ra cậu cũng chẳng sợ gây phiền phức, cùng lắm bỏ chạy là được, có điều cô nương này tuy giảo hoạt nhưng cũng thật đáng thương, cứ thử xem có thể giúp đỡ nàng ta thoát khỏi miệng hổ không vậy.

Quý Thập Bát nghĩ như thế, liền đồng ý.

Điền Lê Nhi đưa Quý Thập Bát quay về, trên đường bỗng nói với cậu: "Đại hiệp, trong sân nhà ta có cây lê, lát nữa đại hiệp có thể giúp ta chặt nó đi không?"

"Vì sao?"

"Năm đó sinh ta xong, mẹ ta đã tận tay trồng cái cây ây, bà nói chỉ cần vất vả, chăm chỉ bỏ công sức ra thì nhất định sẽ có thu hoạch, bà đặt tên Lê Nhi cho ta là để ta biết đạo lý này. Nhưng đến giờ, có người chiếm nhà ta rồi, không vất vả mà cũng được hưởng thành quả, hằng năm còn có lê do mẹ ta trồng mà ăn, mẹ ta ở trên trời linh thiêng, sao có thể yên nghỉ được đây? Đến giờ phải đi rồi, trước khi đi, ta sẽ thanh toán sạch sẽ những món nợ này. Đại hiệp có thể giúp ta không?"

Quý Thập Bát phải trả lời ra sao, sự thù oán trong lòng nàng ta quả thực rất mạnh mẽ, còn muốn chặt một cái cây vô tội nữa. "Được thôi." Thực ra chẳng phải là chuyện gì lớn, có điều cậu thành thật quen rồi, luôn cảm thấy hôm nay vừa lừa kiếm cơm ăn, vừa thêu dệt ra lời nói dối, còn phải chặt cây cối vô tội, thực sự là… không tình nguyện lắm.

https://thuviensach.vn

“Hôm nay cô nương trốn lên cây là vì cớ gì?” Lúc này Quý Thập Bát đã chẳng còn ôm hy vọng Điền Lê Nhi biết về tung tích của Nhiễm Phi Trạch nữa, vì nếu như nàng ta thực sự đã gặp Nhiễm Phi Trạch và Tô Tiểu Bồi, chắc chắn sẽ nghĩ hết mọi cách để nhờ họ giúp đỡ, mà bọn họ không thể nào không giúp nàng ta, cho nên, hành động trốn lên cây này chắc là không liên quan gì đến Nhiễm Phi Trạch. Tuy cậu nghĩ như thế như thế nhưng vẫn không kìm được muốn hỏi một chút.

“Ta vốn định chạy ra ngoài tìm một nơi yên ổn trước, rồi sau này đi bước nào tính bước đó. Nhưng nửa đêm khi ta lén lút ra khỏi cửa, nghe thấy trong phòng cha ta có tiếng động, ta sợ lấy tay nải sẽ là kinh động đến bọn họ thì không còn cơ hội nào nữa, liền chẳng cầm theo thứ gì mà chạy thẳng ra ngoài. Chạy cả quãng đường dài, ta thấm mệt, liền trèo lên cây nghỉ ngơi, vừa để trốn tránh vừa có thể quan sát xung quanh. Sau đó ta nghĩ, trên người ta chẳng có thứ gì, sau này bị bọn họ bắt được, ta cũng là một kẻ trốn nhà đi, làm thế nào cũng không biện giải nổi, có báo lên quan phủ cũng sẽ chẳng ích gì. Cho nên, ta liền nghĩ đủ mọi cách, đúng lúc này nhìn thấy đại hiệp đi đến, còn có lòng tốt cho chó ăn.”

“Ừm.” Lòng tốt cho chó ăn này nghe hơi kỳ quái. Quý Thập Bát day trán, cô nương này nghĩ ra đối sách hoàn chỉnh trong thời gian ngắn như vậy, đúng là… ừm, cái khó ló cái khôn.

“Đại hiệp.”

“Ừm.”

“Đến nhà ta rồi.”

Quý Thập Bát quay đầu nhìn, hả, đến rồi à, cậu rướn cổ nhìn, thấy một đống người đứng lố nhố trước môt tiểu viện xây bằng đất.

Quý Thập Bát tự nhận mình từng trải qua không ít chuyện lạ, nhưng lúc này vẫn thấy hơi chột dạ, nói dối gạt người, hơn nữa chuyện này còn liên quan đến danh tiết, rõ ràng cậu không hề có một chút quan hệ nào với cô

https://thuviensach.vn

nương này, sao có thể giả vờ là mình đến để đón nàng ta chứ? Lát nữa cậu có bị vạch trần không? Tình huống này đúng là mất mặt quá, cậu có thể bỏ cô nương này lại đây rồi bỏ chạy ngay lập tức không nhỉ? Như vậy thì thiếu lòng tốt quá… Nàng ta nhất định sẽ bị bắt lại, bán cho gã ác thiếu kia ức hiếp…

Quý Thập Bát quay đầu nhìn Điền Lê Nhi.

Nàng ta đang mỉm cười, vô cùng trấn tĩnh, còn giả bộ vô tình đi về phía đám người kia, như thể thực sự dẫn phu quân mà mẫu thân nàng ta đã định cho mình về vậy.

Quý Thập Bát bất giác bước theo nàng ta, cậu không muốn nàng ta bị bán đi chút nào.

“Triệu bá, Trần thẩm, Cao thẩm, La thúc, ai da, hôm nay mọi người rảnh rỗi vậy, đều đến nhà cháu cả rồi à?” Điền Lê Nhi tự nhiên chào hỏi, nhưng ánh mắt của mọi người đều không nhìn vào nàng ta, mà hướng sang phía Quý Thập Bát.

Mặt Quý Thập Bát cứng đờ, vô thức đứng phía sau Điền Lê Nhi, nhưng tránh cũng chẳng thể nào tránh được, thân hình của cậu cao to hơn Điền Lê Nhi rất nhiều.

Mọi người vẫn chưa xôn xao nhiều, chỉ chào hỏi nhau mấy tiếng, gọi mấy câu kiểu như “Lê Nhi quay về rồi”, trong phòng liền có một phu nhân lao ra, ăn vận cũng coi như gọn gàng, nhưng ánh mắt bất chính, lẳng lơ có thừa. Quý Thập Bát lập tức đoán được, đây chắc chắn là vị quả phụ kia.

“Mày còn mặt mũi quay về à! Thể diện của cha mày đã bị mày làm cho mất sạch rồi!” Vừa mở miệng, bà ta liền chửi mắng ngay, Quý Thập Bát biết mình đã đoán đúng. Vốn cho rằng Điền Lê Nhi chắc chắn sẽ dùng lời lẽ sắc bén để tranh luận với người đàn bà này, nhưng nàng ta lại không thèm liếc nhìn ba ta lấy một cái, mà quay sang hỏi ông lão bên cạnh: “Triệu bá, cha cháu đâu?”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Điền Chu thị lập tức đen sì như mực, tay run run chỉ vào Điền Lê Nhi. “Giỏi, mày giỏi lắm!”

Điền Lê Nhi vẫn phớt lờ bà ta. Lúc này có một vị nam tử trung niên từ trong phòng đi ra, tướng mạo đoan chính, nhìn ra được khi còn trẻ chắc chắn là có chút phong thái, đáng tiếc đến giờ tinh thần mệt mỏi nên trông hơi lù rù. Ông ta vừa ra ngoài, Điền Lê Nhi liền gọi: “Cha.”

Điền Vinh Quý đi đến trước mặt con gái, ở trước mặt mọi người, chẳng nói chẳng rằng, giơ tay giáng cho Điền Lê Nhi một cái bạt tai.

“Bốp” một tiếng, nghe là biết cái tát này rất mạnh. Quý Thập Bát học võ tinh mắt, nhìn ra khi chịu cái tát này, Điền Lê Nhi đã nhanh chóng chuyển nghiêng đầu tránh, trắc cũng giảm được chút lực đạo, nhưng một bên má vẫn không tránh khỏi mà đỏ lên.

“Chớ có lo lắng, thế này còn là nhẹ đó.” Điền Lê Nhi nhìn sang, cười với Quý Thập Bát, như không có chuyện gì xảy ra. Cứ như người bị đánh không phải là nàng ta, mà là người khác.

Nhưng thái độ này của nàng ta lại càng chọc giận Điền Vinh Quý, ở ngay trước mặt moi người, điều này làm ông ta mất mặt biết bao. Điền Vinh Quý bước lên một bước, giơ tay định tát nàng ta cái nữa.

Lần này, bàn tay của Điền Vinh Quý vừa vung lên đã bị một bàn tay to lớn nắm lấy.

Điền Lê Nhi hơi sững sờ, nàng ta những tưởng mình sẽ bị đánh cái nữa. Từ sau khi mẹ mất, nàng ta bị đánh nhiều như cơm bữa, nếu không chạy đươc thì giả bộ sợ hãi, đáng thương, như vậy nàng ta mới có thể bớt bị đánh đi, nhưng hôm nay nàng ta không thể trốn, không thể chạy, cha nàng ta và Chu quả phụ kia đánh càng hăng thì nàng ta ra đi sẽ càng thuận lợi hơn, vì dù sao lúc này cũng đang ở trước mặt hương thân phụ lão trong thôn.

https://thuviensach.vn

Cho nên nàng ta không tránh, nàng ta đã chuẩn bị tâm lý bị cái tát thứ hai.

Nhưng Quý Thập Bát lại giúp nàng ta ngăn lại.

Trước giờ chưa từng có người nào bảo vệ nàng ta. Hoặc nên nói là từ sau khi mẹ chết, không còn ai đủ năng lực, đủ lập trường bảo vệ nàng ta, hương thân hàng xóm thương xót nàng ta thì cũng không ngăn được những trận đòn của Điền Vinh Quý, người ta đánh con gái mình, ai có thể nói gì được chứ.

Điền Lê Nhi chớp chớp mắt, cho đến khi nén được nước mắt trở vào. Quý Thập Bát thả cổ tay của Điền Vinh Quý ra, nói: "Nói chuyện tử tế, chớ động thủ nữa."

Điền Vinh Quý nắm lấy cánh tay đau, chần chừ lùi lại hai bước. Người thanh niên này có võ công.

Điền Chu thị lao đến, ôm lấy Điền Vinh Quý, lớn tiếng quát tháo Điền Lê Nhi: "Mày là cái đồ mất dạy, ra ngoài tìm loại người gì vậy, mọi người nhìn xem kìa, lại dám đánh cả cha ruột."

Không ai để ý đến bà ta, Điền Lê Nhi cũng phớt lờ bà ta. Điền Lê Nhi đi đến trước mặt trưởng thôn, lấy lá thư từ trong ngực áo ra, đưa cho ông ta. "Trưởng thôn, đây là thư của mẹ cháu, trong thôn này ông là người làm chủ, xin ông làm chứng cho ạ."

Trưởng thôn nhìn mọi người xung quanh, gật gật đầu. Ông ta mở bức thư ra, đọc một lượt. Trong thư Trang Linh Tâm nói bà đã có những an bài cho tương lai của Điền Lê Nhi, không nói có an bài ra sao, chỉ nói phu quân Điền Vinh Quý chớ có ngăn cản việc này, cũng xin các hương thân hương lý chiếu cố nhiều đến con gái mình.

Nói đến Trang Linh Tâm, tuy chỉ là một nữ tử yếu đuối, nhưng ở trong thôn, bà ta là người rất có tiếng nói. Một là do bà có học thức, xếp hàng thứ nhất trong thôn. Đến phu tử trong thôn cũng có lúc phải đến cửa tìm bà

https://thuviensach.vn

thỉnh giáo đôi điều. Hai là bà thông minh hơn người, biết cách nói chuyện, luôn nghĩ ra biện pháp giúp đỡ, hoà giải những chuyện khúc mắc giữa các bà các cô trong thôn, giúp trưởng thôn và các nam nhân trong thôn được không ít việc. Bà là người hiền đức, ôn hoà, phẩm cách tốt, mọi người đều yêu quý bà. Bà không những giúp đỡ hoà giải chuyện nhỏ, mà còn có thể đưa ra các chủ ý giúp giải quyết chuyện lớn trong thôn, vốn dĩ là chuyện đàn bà con gái không nên xen vào, nhưng bà rất khiêm tốn, giữ thể diện cho các nam nhân, giúp đỡ giải quyết được không ít chuyện. Những chuyện này trong lòng mọi người đều biết rõ. Đương những điều này vô tình đã khiến Điền Vinh Quý mất thể diện. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến sau khi Trang Linh Tâm sinh con gái, ông ta và thê tử ngày càng xa cách nhau. Thử xem có một nương tử xuất chúng như vậy, nam tử như ông ta chuyện gì cũng chẳng có tiếng nói bằng nữ nhân trong nhà, vậy thì còn mặt mũi nào nữa? Điền Vinh Quý luôn cảm thấy người trong thôn chắc chắn luôn ngầm coi thường ông ta. Khi Trang Linh Tâm còn sống, ông ta không dám làm gì nhưng sau khi bà qua đời, mọi cơn giận dữ, bực tức liền chút hết lên con gái Điền Lê Nhi.

Trưởng thôn đọc thư xong, liên hệ ý tứ trong thư với chuyện Cao thẩm lan truyền, cảm thấy hợp tình hợp lý, không có chỗ nào khả nghi. Ông ta chuyển thư cho Điền Vinh Quý, Điền Vinh Quý đọc xong đột nhiên phẫn nộ vô cùng.

Trưởng thôn lại hỏi: “Lê Nhi à, chính là vị tráng sĩ này sao?”

“Vâng, chính là huynh ấy.”

“Trước đây không hề biết nhau, phải xác định thế nào?” Trưởng thôn lo lắng Điền Lê Nhi bị lừa.

“Quý đại ca, huynh lấy tín vật của mẹ ra cho mọi người xem đi.” Điền Lê Nhi nói với Quý Thập Bát.

Quý Thập Bát hơi ngại ngùng, nhưng vẫn làm như đã hẹn, lấy chiếc vòng ngọc kia ra. Dối trá diễn kịch, cậu thực sự không muốn làm.

https://thuviensach.vn

“Ta đã nói rồi mà, hán tử trẻ tuổi mà Lê Nhi đưa về da mặt rất mỏng, xấu hổ rồi này.” Quý Thập Bát nghe thấy tiếng nói thầm của Cao thẩm truyền ra từ trong đám người. “Không phải giả đâu, là giả sao có thể diễn được giống thế này, mặt đỏ như vậy là thật đó.”

Quý Thập Bát nghe thấy lời này, mặt càng đỏ hơn. Ngại quá, cậu ta đúng là đang đóng kịch đó.

Nhưng vòng ngọc là thật. Vừa lấy vòng ngọc ra, xung quanh liền có người kinh ngạc kêu lên: “Đúng là di vật của Điền tẩu.” Khi Trang Linh Tâm bệnh nằm liệt giường, mọi người đã không thấy bà đeo chiếc vòng ngọc này nữa, các phu nhân trong thôn từng hỏi vì câu chuyện đằng sau chiếc vòng ngọc này khiến mọi người có ấn tượng rất sâu sắc, nhưng Trang Linh Tâm chỉ cười, không nói cụ thể chiếc vòng ngọc ở đâu, đến giờ nó lại ở đây, suy ra chắc chắn hồi đó, định xong chuyện hôn sự, bà đã tặng nó làm vật định hôn,

Không cò ai hoài nghi nữa. Điền Vinh Quý hết sức phẫn nộ.

Người đàn bà đó, chết rồi mà vẫn muốn làm ông ta mất mặt với mọi người trong thôn.

“Đúng là hoang đường!” Điền Vinh Quý xé bức thư, Quý Thập Bát nhíu mày, nhìn sang Điền Lê Nhi.

Điền Lê Nhi không chút biểu cảm rất bình tĩnh nhìn sang Điền Vinh Quý.

“Viết ra mấy chữ liền nói là mẹ mày để lại thư, vớ vẩn! Giở trò với ông đây sao! Mẹ mày đã an bài chuyện hôn cho mày, tại sao không nói sớm, viết thư linh tinh vớ vẩn cái gì chứ?”

“Chẳng phải mẹ còn chưa kịp nói thì đã bị tức chết rồi sao?” Điền Lê Nhi bình tĩnh nói.

https://thuviensach.vn

Điền Vinh Quý nghe thấy câu này liền phẫn nộ, vung tay định đánh Điền Lê Nhi. Quý Thập Bát cũng đã bực sẵn, nào có ai cứ hết lần này đến lần khác đánh con gái như vậy chứ. Cậu nhanh chóng bước lên một bước, chắn ở trước mặt Điền Lê Nhi, đưa tay tóm lấy cổ tay Điền Vinh Quý rồi đẩy ông ta ra.

Điền Lê Nhi nhìn bóng lưng của Quý Thập Bát, một cảm giác ấm áp len lỏi trong tim. Nàng ta định thần lại, nói: "Mẹ con thường xuyên giúp mọi người viết tư ghi chép, đây có phải bút tích của bà không, mọi người tự có phán xét công bằng."

Trưởng thôn thở dài, nhìn Điền Vinh Quý đang nổi điên nhưng không dám xông đến đánh người. "Đây đúng là bút tích của nương tử nhà cậu, vị tráng sĩ này cũng đã đưa tín vật ra rồi, chuyện này chắc là có thật."

Có thôn dân nhặt những mảnh thư vung vãi ở dưới đất lên truyền nhau xem, phu tử trong thôn xem xong cũng nói: "Đúng là bút tích của Điền tẩu. Nhìn mực và chất giấy này cũng phải viết được mấy năm rồi, không còn mới nữa."

Mặt Điền Vinh Quý đen như mực, Điền Chu thị lúc này mới kêu lên: "Vậy thì sao chứ, đúng là bà ấy viết, đúng là bà ta an bài, nhưng giờ có tác dụng gì chứ? Bà ta đã nằm dưới ba tấc đất rồi. Cứ coi như là chưa xuống đất, lẽ lào việc cầm trịch trong nhà không phải do hán tử sao? Bà ta là đàn bà con gái, lén lút an bài chuyện này chuyện kia là có ý gì chứ? Nhà ta đã an bài chuyện hôn sự cho con gái rồi, việc này người toàn thôn đều biết, lẽ nào không tính sao?"

"Nếu đúng chuyện hôn sự tốt thì đã đành, vì năm lượng bạc mà bán con đi cũng coi là hôn sự sao?" Một vị lão phu nhân trong đám người lên tiếng, Quý Thập Bát nhìn qua đó, chính là người đầu tiên cậu gặp sau khi vào thôn – Ngưu đại nương.

Mặt Điền Chu thị biến sắc, đang muốn nói gì đó, Ngưu đại nương lại cướp lời: "Nữu Nhi nhà ta chết thảm, lẽ nào vẫn chưa đủ sao? Các người

https://thuviensach.vn

còn muốn đẩy khuê nữ nhà mình xuống hố lửa à? Nữu Nhi nhà ta là bị lừa đi làm nha đầu, muốn đổi lấy tiền để kẻ già này chữa bệnh, trong lòng ta rất hối hận, sớn biết vậy thì có chết cũng không để Nữu Nhi chết oan uổng như thế. Các người thì hay rồi, biết rõ như vậy, còn muốn bán Lê Nhi đi. Gia cảnh nhà người còn chưa tệ đến mức không nuôi nổi một đứa con gái, hơn nữa, nó đã được mẹ nó định chuyên hôn sự chính thức rồi…"

"Định thân thế nào? Trong thôn ai muốn lấy nó chứ? Ai sẽ lấy nó?" Điền Chu thị nói với giọng the thé.

"Lê Nhi là cô nương tốt, không thể kết thân với nam tử trong thôn, theo ta thấy không phải là lỗi của Lê Nhi." Ngưu đại nương biết đây là cơ hội cuối cùng của Điền Lê Nhi, dù thế nào bà cũng phải giúp Lê Nhi nói vài lời công đạo.

Mọi người bàn luận xôn xao, Quý Thập Bát nghe thấy liền hiểu rõ mấy phần. Nữu Nhi là cháu gái của Ngưu đại nương, có không ít tiểu cô nương trong thôn vào thành làm đầy tớ. Nữu Nhi là một trong số đó, tin lời người dẫn mối nói gia đình đó tốt thế nào, lương thiện ra sao, kết quả lại bị ngược đãi, bị gán tội, cuối cùng chết thảm. Nơi Điền gia muốn bán Điền Lê Nhi chính là nhà đó.

Quý Thập Bát bỗng nhiên bừng lửa giận, đây là kiểu cha mẹ gì chứ? Không biết đã đành, đằng này biết là đường chết rồi mà vẫn muốn bức ép con gái vào? Hơn nữa nhìn mặt mũi của Điền Vinh Quý và Điền Chu thị, sợ là người trong thôn chẳng ai muốn kết thông gia với gia đình này.

"Cháu nghe lời mẹ ruột cháu." Điền Lê Nhi mặc kệ tất cả, chỉ bình tĩnh nói một cách rành mạch. Nàng ta nhấn mạnh vào hai chữ "mẹ ruột", khiến Điền Vinh Quý và Điền Chu thị mặt may tím tái.

"Mọi người làm chứng cho cháu." Điền Lê Nhi nói tiếp, sau đó móc ra một chiếc túi vải, để lộ ba lượng bạc bên trong.

https://thuviensach.vn

Điền Lê Nhi đổ bạc ra cho mọi người cùng nhìn, sau đó nói: “Đây là tiền sính lễ Quý đại ca đưa cho nhà cháu, cháu sẽ theo di thư của mẹ mà đi cùng Quý đại ca. Từ nay về sau, cháu lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, không còn quan hệ gì với Điền gia ở thôn Hạnh Hoa này nữa.” Nàng ta vừa nói vừa cất bạc vào túi, lấy một tờ giấy ra. “Nào, giấy trắng mực đen,chúng ta lập lời hứa rõ ràng.”

Quý Thập Bát giật giật chân mày, thì ra cô nương này còn chuẩn bị cả giấy nữa rồi? Phải bị bức đến mức độ nào mới có thể như thế chứ!

“Mày nói lấy ai thì sẽ lấy người đó sao? Ta là cha mày!” Điền Vinh Quý chỉ vào Điền Lê Nhi, lớn tiếng chửi. “Mày cứ bảo các vị hương thân bình luận đúng sai, có đứa con nào lại đối đầu với cha ruột như mày không? Mày làm thế này là đại nghịch bất đạo, ta cũng có thể một gậy đánh chết mày.”

“Thế này là không nỡ đánh chết đây mà, còn có thể đổi lấy mấy lượng bạc nữa.” Điền Lê Nhi đã hoàn toàn bất chấp tất cả. “Năm lượng bạc cha không thu lại được nữa đâu, lấy năm lượng bạc giao ra một thi thể, người nhà kia chắc là không đời nào chấp nhận. Chi bằng nhận ba lượng bạc này rồi để con vui vẻ gả cho người tốt, để mẹ con dưới suối vàng cũng được yên tâm, sau này cha sống cuộc đời của cha, con sóng cuộc đời của con.”

“Mày dám hỗn xược!” Điền Vinh Quý giận dữ đùng đùng, xắn tay áo lên nhìn xung quanh, rồi chạy đến bên hông nhà, nhặt một thanh gỗ to, quát: “Ta bảo mày đi đâu thì mày phải đi đến đó! Nghe lời mẹ mày ư? Ta đánh chết mày, mày đi theo mẹ mày thì có thể nghe lời bà rồi.”

Trong chốc lát tình huống đã hơi mất kiểm soát, Ngưu đại nương cuống quýt chạy đến bên cạnh Điền Lê Nhi, một tay ôm nàng ta vào lòng. Trưởng thôn và mấy nam nhân ngăn Điền Vinh Quý lại, khuyên có gì cứ từ từ nói, Điền Chu thị ở bên cạnh chỉ lạnh lung cười.

“Dừng tay.” Quý Thập Bát không nhìn tiếp được nữa, bất ngờ cất tiếng quát.

https://thuviensach.vn

Cậu vận khí đan điền, tiếng quát vang như sấm dậy, lập tức trấn định được tất cả mọi người.

Điền Vinh Quý đang giơ thanh gỗ, lập tức bất động, sững sờ nhìn sang cậu. Điền Lê Nhi trợn tròn mắt, nhìn cậu chằm chằm.

Quý Thập Bát không để ý đến những người khác, chỉ vào cây lê lớn ở bên cạnh, hỏi Điền Lê Nhi: "Là cái cây này phải không?"

Điền Lê Nhi gật đầu. Quý Thập Bát chẳng nói chẳng rằng, đi qua đó vận chưởng đập một phát, "rắc" một tiếng, thân cây lê bị đập gãy, đổ xuống mặt đất. Quý Thập Bát quay người, phớt lờ biểu cảm sợ hãi của mọi người, trực tiếp nói với Điền Lê Nhi: "Ngân lượng đâu? Đưa cho ông ta." Rồi chỉ sang Điền Vinh Quý.

Điền Lê Nhi vội đưa túi tiền trong tay qua đó. Điền Vinh Quý vô thức vứt thanh gỗ trong tay đi, đón lấy. Thanh gỗ này không to bằng thân cây kia, ông ta cũng không phải người can đảm gì.

"Văn thư đâu? Đưa cho ông ta." Quý Thập Bát lại nói.

Điền Lê Nhi đưa tờ giấy trên tay qua đó, Điền Vinh Quý căn răng, muốn cự tuyệt, còn chưa nghĩ ra phải nói thế nào thì nghe Quý Thập Bát nói: "Điểm chỉ vào." Điền Vinh Quý lập tức đã tìm được cớ, đang muốn nói không có mực đỏ điểm chỉ, lại thấy Điền Lê Nhi moi hộp mực ra.

"Điểm chỉ vào." Quý Thập Bát nói lại lần nữa. Điền Vinh Quý ngước đầu nhìn cậu, vóc dáng cao to, trên lưng đeo một chiếc hòm lớn, bên ngoài hòm là hộp đao đen sì, thanh đao đó phản chiếu dưới ánh nắng mặt trời, toát ra vẻ vô cùng uy vũ.

Điền Vinh Quý lại quay đầu nhìn xung quanh, các hương thân đều đang nhìn ông ta, nhưng không ai có ý muốn giúp, lại nhìn sang Điền Chu thị, bà ta đã lùi ra xa từ lúc nào, giống như lo sợ bên này mà động thủ thì sẽ tổn hại đến bà ta vậy. Lúc này Quý Thập Bát bỗng tiến tới hai bước, Điền Vinh Quý run rẩy, cắn chặt răng, mở hộp mực ra, điểm chỉ lên tờ văn thư. Ông ta

https://thuviensach.vn

vốn không thích đứa con gái này, ông ta muốn có con trai, bây giờ đã có con trai rồi, cho nên, nghĩ theo hướng tốt, dù sao cũng đã đổi đứa con gái được ba lượng bạc, tuy có ít hơn hai lượng nhưng vẫn còn hơn là không có.

Quý Thập Bát rút tờ văn thư về, xem qua nội dung bên trên và dấu tay điểm chỉ, rất rõ ràng, rành mạch. Cậu đưa tờ giấy cho Điền Lê Nhi. Điền Lê Nhi đón lấy xem, hơi kích động, mặt đỏ hồng lên, vội vàng gấp gọn từ giấy nhét vào trong ngực áo. Biểu cảm giống như nàng ta lấy được giấy bán thân về vậy.

Quý Thập Bát thấy vậy thì cảm thấy hơi xót xa cho nàng ta, phụ thân ruột mà lại đối đãi với nàng ta như như thế này. May mà nàng ta không chịu khuất phục số phận, may mà nàng ta thông minh cơ trí.

"Tay nải cuả cô nương đâu?" Cậu vẫn nhớ nàng ta nói tối qua khi lén lút chạy trốn đã muốn cầm theo tay nải nhưng nghe thấy tiếng động nên không mang theo được.

Điền Lê Nhi dụi mắt, đáp một tiếng, chạy vào trong phòng, lôi chiếc hòm đựng đồ lặt vặt ở dưới gầm giường ra, lấy một chiếc tay nải nhỏ. Điền Căn Nhi vẫn luôn bị giữ ở trong phòng, lúc này thò đầu ra nhìn nàng ta. "Tỷ tỷ." Điền Lê Nhi khịt khịt mũi, đi qua đó xoa xoa đầu Điền Căn Nhi.

"Tỷ tỷ, tỷ đi nhanh thế sao? Mẹ nói một thời gian nữa tỷ mới đi, đi rồi sẽ không quay lại nữa phải không?"

Điền Lê Nhi lại xoa đầu, ôm ấy cậu bé. "Đúng vậy, tỷ không quay lại nữa. Đệ phải bảo trọng nhé, Căn Nhi." Điền Lê Nhi đứng dậy, nhìn căn nhà nơi nàng đã sinh sống từ nhỏ đến lớn lần nữa, nàng chưa từng rời xa nơi đây, lại khịt mũi lần nữa, mím chặt miệng, dứt khoát quay đầu chạy ra ngoài.

"Cảm tạ sự chiếu cố của các vị hương thân, cháu đi đây." Trước mặt mọi người Điền Lê Nhi cúi gập đầu xuống. Điền Vinh Quý ở bên cạnh còn

https://thuviensach.vn

muốn nói mấy câu, nhưng nhìn trộm Quý Thập Bát một cái, thấy cậu đang nhìn sang ông ta, ông ta liền ngậm miệng lại.

"Đa tạ các vị! Cáo từ!" Quý Thập Bát chắp tay với mọi người, vẫy vẫy tay với Điền Lê Nhi, rồi dẫn nàng ta quay người sải bước rời đi.

Điền Lê Nhi bám theo sau, đi được một đoạn, không kìm được quay đầu lại, mọi người ở trong sân vẫn đang nhìn theo bọn họ. Ngưu đại nương và mấy vị phu nhân tốt bụng đang vẫy tay với nàng ta, Điền Lê Nhi dừng lại, cúi người chào bọn họ lần nữa, sau đó quay đầu bước theo Quý Thập Bát.

Quý Thập Bát sải bước vững vàng, cảm thấy phía sau có một bóng dáng nhỏ bé bám sát, sau đó bóng dáng đó duỗi tay ra, kéo lấy góc áo cậu. Trong lòng Quý Thập Bát rất vui, cảm thấy mình đã hành động đúng.

Thân không có lấy một đồng, nhưng cuộc sống tràn đầy thú vị, giúp đỡ người khác là chuyên vui vẻ biết bao. Nhưng, tiếp theo nên lo liệu cho nàng ta thế nào?

"Đại hiệp." Không đợi Quý Thập Bát nghĩ ra biện pháp, Điền Lê Nhi đã cất lời: "Đại hiệp muốn đến Võ trấn thành Bình Châu, vậy thì đi về phía tây. Ta dẫn đường cho đại hiệp, đi thêm chưa đến mười dặm nữa sẽ có căn nhà gỗ bỏ hoang trên núi, chắc trước đây là nơi ở của thợ săn. Hồi trước ta lên núi bị lạc đường, đã ở lại nơi đó. Đêm nay đại hiệp ở tạm đó vậy, màn thầu và tương thịt lấy ở nhà Cao thẩm vẫn ăn được, ngày mai xuống núi, đến trấn tiếp theo thì có thể mua ít đồ ăn mới." Nàng ta ngừng lại một chút rồi bổ sung: "Ngoài ba lượng bạc kía, đại hiệp còn có ít bạc vụn tiền xu, ban nãy ta đều cất kỹ rồi."

"Ừm." Quý Thập Bát gật đầu, cô nương này đúng là rất cẩn thận, cất kỹ rồi nhưng không muốn trả lại cậu.

"Đại hiệp chớ trách ta, ta sẽ không làm liên luỵ đến đại hiệp. Có điều ba lượng bạc kia của đại hiệp, nhất thời ta chưa trả được, nhưng ta còn sống ngày nào thì sẽ nhớ ngày đó, nhất định sẽ hoàn trả. Đại hiệp là nhân sĩ thôn

https://thuviensach.vn

Hồ Lô trấn Hồ Lô thành La, là đại hiệp của huyền Thanh phái, đại hiệp muốn đến trấn Võ thành Bình Châu. Thấy chưa, ta đều ghi nhớ rồi. Đợi có bạc thì dù phải đi khắp nghìn núi vạn sông, ta cũng sẽ tìm được đại hiệp để trả."

"Ừ." Quý Thập Bát lại gật đầu. Lời nói đúng là khiến người ta cảm động nhưng không vần lo chuyện trả ba lượng bạc đó vội, chỉ cần biết chỗ bạc lẻ của cậu, nàng ta định cầm đến khi nào mới trả đây?

Điền Lê Nhi lại không nói gì nữa, chỉ dẫn đường cho cậu. Quý Thập Bát là người ít nói, thêm vào đó da mặt lại mỏng, cảm thấy truy vấn một tiểu cô nương sa cơ lỡ bước để đòi tiền không được hay cho lắm, hơn nữa, cậu muốn đợi xem, nói chuyện thì hay như vậy, cuối cùng nàng ta có chủ động trả chỗ tiền lẻ kia không.

Buổi tối hôm đó, Quý Thập Bát và Điền Lê Nhi ở lại căn nhà gỗ trên núi nhưng không ăn màn thầu tương thịt, Quý Thập Bát đi ăn săn ít thỏ và gà rừng, Điền Lê Nhi nhanh nhẹn giúp đỡ nhóm lửa, nướng lên ăn. Nàng ta còn hết lời khen ngợi Quý Thập Bát, nói may mà đại hiệp bản lĩnh cao cường, để hai người bọn họ được ăn một bữa hương vị hoang dã ngon lành thế này, màn thầu có thể để dành đến bữa sau, tiết kiệm được tiền cơm.

Nói đến tiết kiệm tiền cơm, nhưng không nhắc nửa chữ đến chỗ tiền lẻ nàng ta bá chiếm kia, Quý Thập Bát còn nhìn nàng ta mấy lần, nàng ta chỉ cười tủm tỉm, chăm chú nhìn đồ ăn, như thể căn bản không nhớ rằng còn có chuyện gì chưa làm vậy.

Quý Thập Bát vẫn kìm nén không hỏi nàng ta, cũng không hỏi sau hôm nay nàng ta ruốt cuộc muốn làm thế nào, muốn đi đâu? Nàng ta định ì ra bám lấy cậu đến khi nào? Cậu cứ đợi xem, xem khi nào nàng ta lên tiếng.

Đêm nay Quý Thập Bát ngủ ở phòng ngoài. Căn nhà gỗ cũ nát, bốn mặt tường đều lọt gió, cũng không có cửa, không gian bên trong rất nhỏ, không có giường, chỉ có một miếng phản nhỏ miễn cưỡng có thể nằm tạm. Quý Thập Bát nhường chỗ bên trong cho Điền Lê Nhi, còn mình thì tránh ra

https://thuviensach.vn

ngoài, ngồi dựa vào tấm gỗ bên trong phòng nghỉ ngơi. Đêm đã về khuya, các vì sao trên trời rất sáng, Quý Thập Bát cười khổ, nghĩ đến chuyện trước đó còn muốn đến thôn Hạnh Hoa để ăn một bữa cơm tử tế, nghỉ ngơi một đêm. Cơm thì đã được ăn rồi, còn ngủ thì lại ở trên núi hóng gió.

Đúng lúc này, cậu nghe thấy tiếng khóc thít thít của Điền Lê Nhi ở trong phòng, tiếng khóc rất nhỏ, rất buồn bã, giống như đang bịt chặt miệng kìm nén. Quý Thập Bát đờ ra một hồi, thầm thở dài, được rồi, đây mới là phản ứng bình thường cả một tiểu cô nương không có nhà để về. Dáng vẻ đầu ngẩng cao, chân sải bước, miệng cười tủm tỉm kia thực ra đều là lớp vỏ nguỵ trang mà thôi.

Quý Thập Bát bỗng mủi lòng, cậu nghĩ chỗ bạc vụn kia không cần nữa, cậu là một hán tử, có tay có chân, có bản lĩnh, đi đến đâu cũng có thể kiếm được tiền, có cơm ăn, hơn thế nữa, Huyền Thanh phái có không ít phân viện ở không ít nơi, cậu mượn chỗ ở tạm, ăn bữa cơm cũng chẳng vấn đề gì, cứ coi như hôm nay thân không có lấy một đồng, cậu cũng có thể thuận lợi quay về đến trấn Võ. Nhưng Điền Lê Nhi ày lại không giống vậy, nàng ta là một cô nương không nơi nương tựa, làm thế nào đây?

Bỏ đi, bỏ đi, số tiền đó cứ cho nàng ta vậy. Xem nàng ta muốn đi nương nhờ vị bằng hữu thân thích nào, cậu sẽ hộ tống nàng thêm một đoạn, cũng coi như trọn tình vẹn nghĩa.

Ngày hôm sau hai người xuống núi, sau khi dùng mà thâ và tương thịt giải quyết bữa trưa xong, họ ngồi dưới bóng râm của rừng cây ven đường nghỉ ngơi. Thỉnh thoảng có nông dân qua đường, Điền Lê Nhi lại chạy qua nói vài câu gì đó, Quý Thập Bát thấy người đó chỉ chỉ phương hướng đáp vài lời, cậu nghĩ chắc là Điền Lê Nhi đang hỏi đường, đợi nàng ta quay lại, cậu muốn mượn cơ hội này hỏi xem nàng ta muốn đi đâu, cậu tiễn nàng ta thêm một đoạn nữa cũng được, nhưng không thể cứ đưa nàng ta đi cùng mãi.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Điền Lê Nhi quay lại, nàng ta rất phấn khởi nói: "Đại hiệp, đi tiếp về phía trước sẽ là trấn Thanh Trúc, đi qua trấn này khoảng năm mươi dặm nữa là đến thành Ấp, ở ngoại thành có am Phúc Duyên, ta không có thân thích nào nương nhờ, trên người cũng không có ngân lượng, chẳng thể sống được ta sẽ đến am Phúc Duyên đó vậy."

Quý Thập Bát rất bất ngờ. "Muốn xuất gia sao?"

"Xuất gia cũng không có gì là không tốt, tu phật học kinh, lại có chỗ ăn chỗ ở."

Quý Thập Bát gãi đầu, nói như thế này giống như là muốn trà trộn kiếm cơm ăn, được thôi, kỳ thực nàng ta đúng là đi kiếm cơm. "Vậy ta đưa cô nương đi."

"Vâng ạ. Đa tạ đại hiệp." Điền Lê Nhi cười càng vui vẻ hơn. Điều này khiến Quý Thập Bát biết, nàng ta đang đợi câu nói này của cậu.

Hai người liền lên đường, suốt quãng đường ăn tiêu tiết kiệm, Điền Lê Nhi lấy số bạc vụn kia của Quý Thập Bát mua đồ ăn, thuê chỗ ở cho hai người, Quý Thập Bát không đến chuyện bảo nàng ta trả lại tiền, nàng ta cũng không nhắc đến. Một ngày rưỡi sau đã tìm đến được am Phúc Duyên.

Điền Lê Nhi chạy vào trong am, Quý Thập Bát đợi ở bên ngoài, trong khi chờ đợi liền xem qua xung quanh, cảnh trí ở đây không tệ, rừng núi vắng vẻ, tĩnh mịch, an lành. Xa xa thấy có hương khách đang vào am, phu xe đợi ở vệ đường, Quý Thập Bát qua đó dò hỏi nghe ngóng, phu xe nói am miếu này rất thiêng, rút quẻ bói rất linh nghiệm, sư thái và các cô tử đều là người tốt, cũng có danh tiếng xa gần. Quý Thập Bát nghe xong, cũng tạm yên tâm, Điền Lê Nhi an thân ở chốn này chắc là sẽ tốt đẹp.

Quý Thập Bát đợi hồi lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy Điền Lê Nhi ra ngoài, đi cùng nàng ta còn có một vị lão ni, có lẽ là trụ trì.

Điền Lê Nhi cười tủm tỉm, nói với Quý Thập Bát: "Đại hiệp, sư thái tốt bụng, đã thu nhận ta rồi."

https://thuviensach.vn

“Vậy thì tốt.” Quý Thập Bát thấy mừng cho nàng ta tự đáy lòng.

“Đại hiệp chớ lo lắng cho ta, yên tâm đi đi.” Nói như thế nhưng sao nghe lại có vẻ giống như có ý tứ khác vậy. Quý Thập Bát giật giật khoé miệng, sau khi đáp một tiếng “được” mới chợt nhớ thực ra cậu nên đáp “không lo lắng” mới phải. Một nam tử trẻ tuổi như cậu, lo lắng gì về một tiểu cô nương chứ, thật không thích hợp.

Điền Lê Nhi lấy chiếc túi vải trong ngực áo ra, đưa cho Quý Thập Bát. “Đại hiệp, này. Đây là toàn bộ ngân lượng còn lại, trả đại hiệp hết. Đại hiệp chớ có trách ta, trước đó ta cũng không biết đến nơi nào mới có thể dung thân, lại sợ đại hiệp thấy ta phiền phức, bỏ rơi ta mà đi, cho nên mới giữ hết ngân lượng lại, không phải là ta muốn tham chỗ ngân lượng này của đại hiệp đâu, đại hiệp chớ trách ta.”

Quý Thập Bát hơi sững sờ, không kìm được tỏ vẻ lúng túng, đúng là cậu từng có ý nghĩ nàng ta có lòng tham chút ngân lượng này. Điền Lê Nhi lại nói: “Đến giờ ta tìm được chỗ an thân rồi, đại hiệp còn phải lên đường, chỗ ngân lượng này trả lại hết cho đại hiệp. Ngoài ra ta còn nợ đại hiệp ba lượng bạc ba mươi lăm xu, ta nhớ rõ rồi. Nơi đại hiệp muốn đến ta cũng nhớ rõ trong lòng, đợi kiếm được tiền rồi, ta nhất định trả lại đại hiệp.”

“Không cần đâu, không cần đâu.” Quý Thập Bát vội vàng xua tay, cậu không phải là người tính toán chi li như vậy. “Cô nương yên ổn là được, chú ý bảo trọng.”

“Ừm.” Tô Tiểu Bồi không muốn nói nhiều nữa, chỉ nói: “Đại hiệp cũng bảo trọng. Đại hiệp là người tốt bụng, nhất định sẽ được báo đáp. Sư thái muốn cùng ta ra ngoài để gặp đại hiệp một lát.”

Quý Thập Bát vội thi lễ với vị lão ni kia, trong lòng biết chắc chắn Điền Lê Nhi đã nói nguyên do nàng ta đến đây cho lão ni nghe, còn lão ni cùng nàng ta ra ngoài, chắc là muốm xem xem lời nàng ta nói có phải sự thực hay không.

https://thuviensach.vn

Lão ni cũng đáp lại Quý Thập Bát một lễ, nói Điền Lê Nhi đã có duyên với nơi này, bà sẽ cho nàng ta lưu lại đây, sau này thế nào còn phải xem duyên phận của nàng ta. Quý Thập Bát cảm tạ, lão ni cũng không nói nhiều, nhìn bọn họ rồi đi vào am trước.

Điền Lê Nhi cười với Quý Thập Bát, mỉm cười là khiến trong lòng Quý Thập Bát thấy hơi buồn bã.

"Vậy, đại hiệp lên đường sớm đi, gắng bảo trọng."

"Ừm." Đây là vĩnh biệt rồi, Quý Thập Bát biết, hôm nay ly biệt e là sau này sẽ không gặp lại nữa rồi. Cậu ngẫm nghĩ rồi dốc toàn bộ số tiền còn lại, chia một nửa cho Điền Lê Nhi. "Cũng chẳng biết sau này cô nương sẽ ra sao, nên giữa lại chút tiền phòng thân, ta và cô nương mỗi người một nửa, tự mình bảo trọng."

Điền Lê Nhi mím chặt môi, hồi lâu sau mới đưa tay ra đón lấy số tiền đó. Nàng nắm chặt trong tay, cúi người trước Quý Thập Bát. "Đại hiệp, nếu không gặp được huynh, ta cũng không biết hôm nay sẽ thế nào. Đại ân đại đức này, ta vĩnh viễn không bao giờ quên."

Quý Thập Bát xua tay, không biết nói gì, lại không tiện đến đỡ nàng ta dậy, ngẫm nghĩ hồi lâu, vẫn chỉ nói câu đó: "Cô nương gắng bảo trọng."

"Đại hiệp cũng gắng bảo trọng."

"Vậy ta xin cáo biệt."

"Sau này gặp lại." Điền Lê Nhi nhìn Quý Thập Bát, cười với cậu. Khuôn mặt nàng ta tròn trịa, cặp mắt tròn xoe, khi cười đôi mắt cong lên, rất đáng yêu.

Sau khi từ biệt được hai tháng, Quý Thập Bát vẫn không sao quên được nụ cười ngọt ngào của nàng ta. Cậu không quay về trấn Võ, hôm đó rời khỏi thành Ấp rồi cậu đến một phân viện của Huyền Thanh phái trước, kết quả nhận được tin tức Huyền Thanh phái xảy ra chuyện phiền phức, thân là

https://thuviensach.vn

đệ tử của Huyền Thanh phái, cậu liền phụng mệnh đi hành sự. Khi làm xong việc quay về phân viện, sắp xếp ổn thoả mọi việc, định quay lại trấn Võ thì Quý Thập Bát bỗng nhớ đến Điền Lê Nhi. Nhân lúc này còn cách nơi đó không xa, cậu muốn quay lại thăm nàng ta một lát, vì sau này rời đi rồi, e là sẽ không còn cơ hội quay lại nữa.

Thế là Quý Thập lên đường tới am Phúc Duyên.

Quý Thập Bát đến am Phúc Duyên, gặp một tiểu ni cô, nói muốn tìm Điền Lê Nhi, tiểu ni cô nghe vậy thì vội vàng chạy vào trong am. Dáng vẻ vội vàng đó khiến Quý Thập Bát giật mình, đã xảy ra chuyện gì rồi ư?

Một lát sau, vị lão ni lần trước Quý Thập Bát gặp vội vàng bước ra.

Quý Thập Bát thầm lo lắng, chân mày bất giác nhíu chặt lại. Điền Lê Nhi thực sự đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Chẳng lẽ nàng ta đã rời đi rồi?

“Sư thái.” Quý Thập Bát thi lễ. “Tại hại Quý Gia Văn, hơn hai tháng trước đã cùng Điền Lê Nhi đến đây, có duyên gặp qua sư thái một lần, không biết sư thái có còn nhớ không?” Cậu muốn nói cậu không phải aphaigangựng- quy hoạch Đô Thị người xấu, cậu quen biết Điền Lê Nhi, là bằng hữu cũ của nàng, gặp một chút chắc không coi là thất lễ.

“Vẫn nhớ.” Sư thái chăm chú nhìn cậu.

“Vậy không biết tại hạ có thể gặp cô nương ấy một chút không, chỉ là… ừm…” Quý Thập Bát ngẫm nghĩ, một nam tử trẻ tuổi đến chốn Phật môn xin gặp một cô nương trẻ tuổi, điều này dường như không hợp lễ lắm, phải nói lý do gì mới được đây? Nghĩ đi nghĩ lại mà chẳng ra, Quý Thập Bát hơi nôn nóng. “Ừm, chỉ để cáo biệt.”

Nói xong cậu suýt nữa muốn cắn đứt lưỡi mình, đây là lời lẽ ngốc nghếch gì vậy, sau khi rời đi hai tháng lại đến tìm cô nương nhà người ta để cáo biệt.

https://thuviensach.vn

Sư thái trầm mặc hồi lâu, Quý Thập Bát thấp thỏm không yên, chết rồi, quả nhiên là cậu nói sai rồi, thế này chắc sẽ khiến sư thái không vui, liệu có mang đến phiền phức gì cho Điền Lê Nhi không đây? Hay là, Điền Lê Nhi đã không còn ở đây nữa rồi?

"Vị đại hiệp này." Sư thái lên tiếng nhưng bà hơi ngập ngừng.

Quý Thập Bát cuống quýt chắp tay. "Sư thái, mời nói."

"Lê Nhi, đứa trẻ này…" Lại ngập ngừng.

Quý Thập Bát căng thẳng. "Cô nương ấy xảy ra chuyện gì?"

"Đại hiệp chớ lo lắng, cô nương ấy rất tốt. Có điều…"

"Có điều gì ạ?"

"Cô nương ấy nói trên đời mình không còn nơi nương tựa, không thân không thích, đại hiệp coi như là bằng hữu duy nhất của cô nương ấy?"

Quý Thập Bát nhíu mày. "Sư thái, Điền cô nương thân thế khổ sở, đúng là không còn nơi nương tựa nữa." Rốt cuộc thì nàng ta đã xảy ra chuyện gì, sư thái này nói chuyện thật vòng vo, cậu sắp sốt ruột đến chết mất rồi.

Sư thái lại thở dài một hơi. "Không biết đại hiệp có thể tìm được chỗ nào khác để Điền Lê Nhi nhờ cậy không?"

Quý Thập Bát ha hốc miệng, không ngờ được lại là lời này, nói vậy…. tức là muốn đuổi Điền Lê Nhi đi ư?

"Lê Nhi là đứa trẻ tốt, nhưng chỗ bọn ta…" Sư thái ngập ngừng hồi lâu mới nói tiếp: "…Quá không thích hợp với cô nương ấy."

Không phải là không thích hợp lắm mà là quá không thích hợp. Quý Thập Bát bỗng chốc không biết nên có biểu cảm gì mới được. Chẳng phải Điền Lê Nhi là một cô nương rất thông minh, ngoan ngoãn sao, có thể làm ra chuyện gì khiến người ta cảm thấy quá không thích hợp chứ?

https://thuviensach.vn

Không đợi Quý Thập Bát hỏi, sư thái đã bắt đầu kể. Hoá ra sau khi vào am, hằng ngày Điền Lê Nhi rất chăm chỉ cần cù, nghiêm túc theo các sư tỷ học tập, giành việc để làm, chưa từng kêu khổ, than mệt. Trong núi sau am có trồng ít rau tự cung tự cấp cho am, đây cũng là công việc vất vả, mệt nhọc nhất, Điền Lê Nhi chăm chỉ công tác, chưa từng có ý lười nhác. Nhưng sau núi cũng có thỏ, gà, các loại thú nhỏ, nàng ta lại đặt bẫy bắt thú, sau đó bán cho thôn dân lấy tiền. Có một hôm, nàng ta còn mua hai con gà con của một thôn dân gần đó, nuôi sau núi, định nuôi lớn rồi sẽ cho nó đẻ trứng mang đi bán. Những điều này đều trái với quy củ trong am, sư thái trách nàng ta, nàng ta đã đồng ý mấy lần, nhưng cũng không thay đổi. Cuối cùng nàng ta quỳ xuống nhận lỗi, nói thiếu nợ ân công, cả cuộc đời nàng ta không thể an tâm đến già, buộc phải nghĩ cách trả tiền.

“Đại hiệp, cô nương ấy trọng tín trọng nghĩa vốn không có gì sai, nhưng trong am thực sự không thể dung thứ hàng vi đó, chúng ta ăn chay niệm phật, tuyệt đối không thể làm chuyện buôn bán như vậy, cô nương ấy không có chốn dung thân, ta cũng không tiện đuổi đi, nhưng còn ở đây một ngày cô nương ấy không thể nghĩ đến chuyện mưu sinh kiếm tền, nơi đây không được phép có những hành động như thế. Cho nên…” Sư thái nói đến đây, lại thở dài một tiếng.

Quý Thập Bát cũng thở dài, đúng là khá mất mặt! Sư thái bị bức đến độ nào đó thì mới dám mở miệng bảo cậu đưa cô nương đi chứ?!

“Để ta khuyên giải cô nương ấy vậy.” Quý Thập Bát nói.

Sau đó, Quý Thập Bát gặp Điền Lê Nhi. Nàng ta dường như đã cao hơn, khuôn mặt vẫn tròn như cũ, nhưng đôi mắt càng sáng hơn so với lúc trước.

“Đại hiệp!” Nàng ta nhìn thấy cậu thì rất vui mừng, giọng nói trong trẻo, lanh lảnh cất lên.

Quý Thập Bát đi theo nàng ta vào khu rừng sau núi, nghe nàng ta háo hức kể về những gì có trong ngọn núi này, nàng ta đã có vài chủ ý để kiếm tiền, còn đưa cậu đến tiểu viện bí mật của nàng ta để thăm hai con gà nàng

https://thuviensach.vn

ta nuôi dưỡng. “Ta dùng tiền của đại hiệp cho để mua. Ta không mua được gà to, chỉ đủ tiền mua ai con gà nhỏ. Sư phụ không cho ta nuôi, ta lén lút chuyển chúng đến chỗ này. Đợi bọn chúng đẻ trứng rồi đổi lấy tiền, nhưng mà còn cần nhiều thời gian nữa.”

Quý Thập Bát tỏ vẻ vô cùng khổ sở, giờ phải khuyên nàng ta thế nào đây?

“Ta còn săn thỏ và gà rừng, có lần còn bắt được hồ ly, đều đổi được tiền. Nhưng những người đó khá giảo hoạt, ức hiếp ta là người trong am, tiền trả cũng rất ít. Sư phụ không cho phép ta săn thú nữa, ta chỉ có thể đào ít rau dại, nấm, măng, nhưng những thứ này không bán được, vì người khác cũng có thể đào được, ta lại không có nhiều thời gian như bọn họ, hơn nữa, bọn họ có thể gánh vào thành bán, ta thì không đi được…” Điền Lê Nhi ríu rít dốc hết nỗi lòng với Quý Thập Bát, cuối cùng lôi chiếc túi vải nhỏ giắt ở thắt lưng ra. “Đại hiệp, chỉ có thể trả huynh trước chỗ này, không nhiều nhưng cũng chứng minh ta vẫn luôn nghĩ cách kiếm tiền để trả nợ cho huynh.”

“Không cần trả.” Không cần nàng ta trả thì nàng ta sẽ không làm trái am quy rồi bị đuổi ra ngoài.

Điền Lê Nhi cười cười, đáp lời: “Phải trả chứ.” Giọng cả nàng ta không lớn nhưng Quý Thập Bát nhận ra được ngữ khí kiên quyết. Cậu thầm thở dài, bỏ đi, bỏ đi, khuyên không nổi nàng ta, chẳng thà khuyên chính mình. Còn chỗ nào sắp xếp cho nàng ta được nhỉ? Thực ra nàng ta rất thông minh, lại chăm chỉ, làm việc lại nhanh nhẹn, đến nơi đâu mưu sinh cũng được cả, có điều nàng ta không có tiền, không có tiền thì không có chỗ ở, không có cơm ăn, không thể nào kiếm sống. Nàng ta cần người sắp xếp, giúp đỡ nàng ta.

“Cô nương.”

“Dạ.”

https://thuviensach.vn

Quý Thập Bát nghiêm túc nghĩ xem nên nói thế nào.

“Đại hiệp có lời muốn nói ư?”

“Ừm… ta muốn hỏi, cô nương ở lại nơi này có tốt không?”

“Tốt lắm ạ, mọi người đều tốt với ta, tuy việc kiếm tiền không thuận tiện lắm nhưng ta sẽ lại nghĩ cách tiếp. Đại chớ phiền lòng.”

Cậu đang phiền lòng chết đi được đây.

“Vậy, nếu như, ý ta là, cô nương có từng cân nhắc chuyện đi nơi khác chưa?”

Điền Lê Nhi chớp chớp mắt. “Nơi khác?”

Lòng Quý Thập Bát càng phiền muộn hơn, vụng miệng thì biết làm thế nào đây, nếu như nói nơi này không tốt, nàng ta mà biết mình bị sư thái ghét bỏ, không muốn giữ nàng ta lại, liệu nàng ta có đau lòng không?

“Hay là, đi cùng ta đi.” Nói thế này có được không?

Điền Lê Nhi chớp chớp mắt

Sau đó, mặt Quý Thập Bát đỏ lựng lên. Hỏng rồi, cậu nói sai rồi, tại sao lại nói lời ám muội như vậy chứ?! Cậu luống cuống xua tay. “Ta không có ý gì khác, chỉ là, cô nương một lòng muốn kiếm tiền, chỗ này… không phải, ta chỉ nghĩ, có lẽ cô nương cũng không thích cuộc sống ở trong am miếu lắm…”

Điền Lê Nhi cười, mặt Quý Thập Bát càng đỏ hơn.

Nàng ta đã hiểu ra rồi phải không? Cười gì mà cười chứ, đúng thật là…

“Đi luôn hôm nay sao” Nàng ta hỏi.

Quý Thập Bát há miệng, nói vậy có nghĩa là quyết định đi cùng cậu rồi sao? Cũng không muốn hỏi xem cậu muốn đưa nàng ta đi đâu, làm gì sao?

https://thuviensach.vn

Điền Lê Nhi không hỏi, nàng ta thu dọn tay nải, mang theo hai con gà của mình, từ biệt sư phụ và các sư tỷ trong am, phấn khởi đi theo Quý Thập Bát.

May mà nàng ta không hỏi, Quý Thập Bát nghĩ, vì căn bản cậu vẫn chưa nghĩ ra có thể sắp xếp cho nàng ta ra sao. Nhưng lời đã nói ra rồi, cậu ta không được hối hận. Dù sao vẫn còn thờ gian, đi đến đâu tính đến đó. Có lẽ trên đường sẽ gặp được người thích hợp hơn, giữ nàng ta lại, có lẽ sẽ có cơ duyên thích hợp hơn, có lẽ cậu sẽ khiến nàng ta dập tắt suy nghĩ muốn trả nợ, có lẽ…

Quý Thập Bát đưa Điền Lê Nhi theo trên suốt cả quãng đường, hai người không có nhiều tiền bạc, để giải quyết chuyện ăn ngủ, Quý Thập Bát lại dùng biện pháp cũ, tìm chỗ làm việc vặt, nếu như có điều kiện thì làm một cái lò, rèn sắt bán đồ. Sau khi có thêm Điền Lê Nhi, biện pháp này hữu dụng vô cùng, bao nhiêu dao, kéo, liềm, hái cậu làm ra đều được nhanh chóng bán hết, vì nàng ta rất khéo miệng.

“Tỷ cầm cây kéo này trong tay thật là đẹp quá!”

“Dao này rất vừa tay có đúng không? Ta vừa nhìn dáng dấp đại ca cầm nó đã biết ngay là rất hợp, thực sự rất phong độ.”

Quý Thập Bát chưa từng xen lời vào, cậu cảm thấy ngại ngùng. Cậu không biết hoá ra bán nông cụ không cần xem có sắc bén, dùng có tốt, có hợp tay hay không, mà phải xem người đó dùng trông có đẹp, có phong độ hay không. Không có bảo thạch, có thể đẹp và phòng độ thế nào chứ? Đúng là lừa đảo!

Thế mà vẫn có người tin, còn bán được hết.

Quý Thập Bát không thể không thừa nhận, dẫn Điền Lê Nhi đi theo cũng có nhiều lợi ích. Nàng ta thông minh, giỏi buôn bán, lại chăm chỉ, cơm nàng ta nấu rất ngon, còn biết khâu áo, làm giày cho cậu.

https://thuviensach.vn

Nhưng có một điểm không tốt, chính là nàng ta rất nghịch ngợm, rất thích trêu cậu. Cậu phát hiện, lần nào nói chuyện với nàng ta, cậu cũng lúng túng đỏ mặt, nàng ta cố ý làm như vậy. Bất cứ lúc nào cậu ngẩn người, không hiểu rõ lời nói đùa của nàng ta, hay lúc cậu trợn tròn mắt ngạc nhiên, hoặc lúc cậu bị nàng ta trêu cho đỏ mặt, nàng ta đều cười trộm.

Hôm đó, Quý Thập Bát nhận được thư của Bạch Ngọc Lang, Bạch Lão Lục trút nỗi lòng trong thư, cậu ta nói mình làm bổ đầu rất tốt, nhưng ở nhà cứ muốn an bài chuyện hôn sự cho cậu ta, cậu ta trốn không về nhà, nhưng bên nữ lại tìm đến tận cửa. Đúng là không biết xấu hổ, phải không? Sao có thể tìm đến tận cửa chứ? Cậu ta nói cô nương đó là tiểu thư điêu man, là loại nữ nhân cậu ta ghét nhất, hơn nữa nàng ta đồng ý chuyện kết thân với cậu ta không phải vì điều gì khác, mà là do nàng ta cũng muốn làm bổ đầu. Nghe xem, nghe xem, có ai không biết xấu hổ thế này không? Chưa qua cửa đã muốn cướp sai sự rồi, hơn nữa nàng ta là nữ nhân, nữ nhân thì sao có thể làm bổ đầu được chứ? Không những thế, vì muốn làm bổ đầu nên nàng ta mới lấy cậu ta, điều này là một nỗi sỉ nhục, có đúng không? Bạch Ngọc Lang nói, nếu như điêu man, buông thả cũng có thể coi là tội thì tốt, cậu ta chắc chắn sẽ nhốt nàng vào trong lao.

Quý Thập Bát bật cười, vừa ngẩng lên, liền thấy Điền Lê Nhi đang ở ngoài cửa, thò đầu vào nhìn lén cậu, thấy cậu nhìn, lại vột vàng rụt cổ chạy mất. Nha đầu này, chẳng biết lại muốn trêu cậu gì đây. Haizz, nếu như nghịch ngợm, càn quấy có thể coi là tội thì tốt, nhưng cậu không muốn nhốt nàng ta vào ngục, chỉ doạ dẫm nàng ta một chút thôi. Làm sao cho nàng ta sợ hãi rồi trở nên nghiêm túc, ngoan ngoãn một chút là được.

Có lẽ chính vì nàng ta thích làm loạn như thế, cho nên cậu mới mãi không tìm được nơi thích hợp để sắp xếp cho nàng ta. Vì thế Quý Thập Bát dẫn theo Điền Lê Nhi suốt cả quãng đường, cuối cùng quay về chỗ của Huyền Thanh phái.

Trong Huyền Thanh phái có đại sự, Chưởng môn Giang Vĩ Anh truyền vị cho đại đệ tử Tiêu Kỳ, để anh ta trở thành chưởng môn mới. Quý Thập

https://thuviensach.vn

Bát quay về đúng lúc tham gia đại lễ. Tiểu sư muội đáng yêu từ sư tẩu đã trở thành chưởng môn phu nhân, còn bản thân Quý Thập Bát cũng từ tiểu Thập Bát trở thành Thập Bát thúc.

Chưởng môn tân nhiệm nói với Thập Bát thúc: "Cô nương đệ đưa về kia là ai? Muốn để lại trong viện làm nha đầu sao?"

"Không, không." Nào có thể để Lê Nhi làm nha đầu chứ! Quý Thập Bát vội lắc đầu.

"Đệ dự định lấy nàng ta?"

"Không, không." Quý Thập Bát đã lắc đến mức sắp rơi cả đầu, quan hệ của bọn họ đâu phải thế.

"Vậy thì là gì? Không có quan hệ gì thì không thể tuỳ tiện lưu lại trong viện."

Quý Thập Bát ngẫm hồi lâu, há há miệng, cuối cùng nặn ra một câu: "Nàng ấy là đồ đệ của đệ."

"Của Huyền Thanh phái?" Ý tứ của Chưởng môn rất rõ ràng, chuyện Huyền Thanh phái thu nhận đồ đệ, anh ta có thể quản được.

"Không, không." Quý Thập Bát lại lắc đầu, ngộ nhỡ đại sư huynh, không, ngộ nhỡ Chưởng môn không đồng ý thì làm thế nào. "Là đồ đệ rèn sắt." Việc thu nhận đồ đệ này, cậu có thể tự làm chủ, dù sao Nhiễm sư phụ cũng không có ở đây.

Tiểu Kỳ cười, vỗ vỗ vào vai của Quý Thập Bát, môn phái rèn sắt thu nhận đồ đệ nữ ư? Lừa quỷ hay sao?

Quý Thập Bát không thay đổi sắc mặt, dù sao cũng mặc kệ, nàng chính là đồ đệ của cậu, nàng có thể ở lại, sống yên ổn qua ngày là được.

Sau này của sau này, đồ đệ Lê Nhi của Quý Thập Bát trở thành nương tử của cậu.

https://thuviensach.vn

Vào hôm hai người thành thân, Tiêu Kỳ lại vỗ vỗ vào vai Quý Thập Bát, nói: “Ta đã biết là đệ lừa quỷ mà”. Bạch Ngọc Lang cũng dẫn nương tử của cậu ta đến góp phần náo nhiệt, vỗ vỗ vào vai cậu. “Tiểu tử, cậu đúng là tên lừa đảo.”

Cái gì, lừa cái gì? Quý Thập Bát không hiểu câu này có ý gì, dù sao cậu cũng là người thật thà, trước nay chưa từng lừa người. À, không đúng, lúc trước đã từng lừa mấy người ở thôn Hạnh Hoa, à, cũng không đúng, bây giờ cậu thực sự lấy Lê Nhi rồi, vậy lúc đó cũng không thể coi là lừa gạt người ta nhỉ?

Cậu hỏi nương tử, nhưng Lê Nhi chỉ mím miệng cười, nàng đúng là thích cười, cười rất ngọt ngào.

Cậu thực sự rất thích nàng.

https://thuviensach.vn

Tâm sự của tác giả

Tác phẩm *Vạn dặm tìm chồng* này là cuốn sách tôi viết vất vả nhất trong bốn năm cầm bút.

Tổng số hơn năm mươi vạn chữ[1], tôi đã viết trong tám tháng trời. Trong đó, số chữ sửa đi sửa lại, xoá đi viết lại cũng chẳng biết là bao nhiêu nữa.

(1) Tổng số chữ trong bản thảo gốc.

Ý định viết câu chuyện này xuất phát từ một ngày sau khi tôi nghe ca khúc của Lâm Tuấn Kiệt, có tên *Sự đồng cảm của linh hồn.*

Nghe ca khúc này, trong đầu tôi bỗng xuất hiện hình hài của câu chuyện về một cuộc gặp gỡ, những sự việc trải qua, sự va chạm nảy lửa giữa hai con người ở thời gian và không gian khác nhau. Nhưng lúc đó chỉ là manh nha ý tưởng, vẫn chưa hình thành. Sau này, bỗng một hôm cảm hứng đột nhiên đến, tôi muốn viết một câu chuyện về chuyên gia tâm lý học xuyên không đến thời cổ đại phá án.

Tôi là một fan của trinh thám hóc búa, phần lớn sách báo hay phim dài tập tôi yêu thích đều thuộc thể loại những câu hỏi hóc búa và suy đoán tâm lý. *Tâm lý tội phạm* và *Đừng nói dối tôi* là hai bộ phim mà tôi thích xem nhất, tôi muốn viết câu chuyện như vậy.

Trước khi viết một câu chuyện, thông thường tôi sẽ chuẩn bị rất kỹ, làm đại cương, tạo hình nhân vật, tìm hiểu tư liệu liên quan, nhưng vì câu chuyện này đề cập đến phương diện chuyên môn nên tôi rất luống cuống. Khi làm công tác chuẩn bị, tôi đã nói với người biên tập rằng: "Viết văn chỉ hận là mình không có tri thức."

Đầu tiên là vấn đề xuyên không. Một người hiện đại đến thời cổ đại thì sẽ ra sao? Thời cổ đại như thế nào, sau khi cô ấy xuyên không qua đó sẽ có

https://thuviensach.vn

nhiều thứ không thích ứng, sẽ có rất nhiều lúng túng và bất lực. Thế là tôi lục tìm một vài điểm khác nhau giữa cổ đại và hiện đại để xây dựng tình tiết. Ngôn ngữ là điều đầu tiên nhưng để tạo cảm giác dễ hiểu cho người đọc, tôi không thể viết quá văn ngôn. Đương nhiên rồi, với trình độ của tác giả như tôi đây, cũng không thể viết nổi toàn văn văn ngôn. Sau đó tiền là vấn đề thứ hai, quần áo là vấn đề thứ ba, các chi tiết trong cuộc sống là vấn đề thứ tư, công việc là vấn đề thứ năm… Tôi liệt kê ra một danh sách, sau đó tra từng thứ một, bắt đầu ghi chép lại, thiết kế vài tình tiết.

Trong đó, có một chuyện gây cho tôi ấn tượng sâu sắc nhất, chính là biển số nhà. Tôi nghĩ một người thời hiện đại đi đến thời cổ đại, làm thế nào để nhận biết đường xá nhỉ? Không có bản đồ, không có biển chỉ dẫn, sau đó cứ coi như ở trong thành phố rồi, nếu muốn tìm người, đường nào, số nhà bao nhiêu, người nào… làm sao mà tìm được đây? Ở trong tác phẩm điện ảnh, tiểu thuyết trước đây, chỉ nhắc đến hộ nào, ở đường nào, hình như chưa từng thấy qua số nhà, vậy làm sao người ta có thể nhận ra đường, tìm người được nhỉ?

Tôi lên mạng tìm tư liệu, vì muốn xây dựng tình tiết nữ chính bị lạc đường, căn cứ vào kinh nghiệm của bản thân tôi ở một thành phố khác, khi ra bên ngoài sẽ nhìn biển tên đường, nhìn công trình kiến trúc nổi bật, nhớ biển số nhà, khi quay lại sẽ không bị nhầm đường nữa, tôi nghĩ đây là một kiến thức bình thường đến mức không thể bình thường hơn của một người hiện đại, nhưng tra đến số nhà thời cổ đại thì tôi đã bị mắc kẹt.

Trên mạng có rất ít tư liệu liên quan đến số nhà thời cổ đại, có một tư liệu ghi biển số nhà là một mảnh giấy hình tròn. Biển số nhà thời cổ đại chính là để quản lý hộ khẩu, ví dụ như thời Tống theo *Bảo giáp chế* thì "làm biển số nhà ghi tên họ hộ đó". Nhưng rốt cuộc ở cửa có treo biển số nhà không? Tờ biển số nhà bằng giấy trên mạng kia sẽ không dán ở bên ngoài chứ? Gió thổi mưa thấm vậy chẳng phải sớm đã mủn ra rồi sao?

Tôi xin sự trợ giúp của biên tập viên, biên tập viên cũng không biết, cô ấy nói cô ấy có một đồng nghiệp học lịch sử, ông xã còn là tiến sĩ khoa lịch

https://thuviensach.vn

sử, tôi mau chóng ôm chân cầu xin hỏi han, cô ấy đã đi hỏi giúp tôi, kết quả các cao thủ cũng không rõ thời cổ đại có treo những cái này ở của hay không. Tôi lại đưa câu hỏi lên Weibo, lại có người chuyên khoa lịch sử trả lời, nhưng cũng có đáp án mà tôi cần.

Nhìn xem, kỳ thực có những lúc tác giả rất "thần kinh", có biển số nhà hay không cũng không ảnh hưởng gì cả, thực ra tôi chỉ cứng đầu, ngoan cố vậy thôi, tôi rất hiếu kỳ, không có được đáp án thì lại càng muốn có.

Sau này viết văn cũng không dùng quá nhiều đến chi tiết này, chẳng qua chỉ là khi tráng sĩ sắp rời đi, lúc Tiểu Bồi muốn đi mua quà thì bị lạc đường. Có biển số nhà hay không không hề quan trọng, nhưng kiểu tác giả thần kinh như tôi đây lại cứ tiêu tốn rất nhiều thời gian đi tìm đáp án.

Ngoài ra, để viết nội dung tâm lý học, tôi đã mua hơn ba chục cuốn sách. Khoảng thời gian đó, ông xã tôi luôn nói: "Hả, em lại mua sách rồi? Em biết đọc không?"; "Em có chắc là em viết xong cuốn này, có thể kiếm lại được số tiền mua sách không?" Lời trêu đùa của anh ấy chẳng có gì thú vị cả.

Tôi vừa đến giá sách xem một chút, ba cuốn tuyển tập tác phẩm tiêu biểu của Sigmund Freud và *Tâm lý học xã hội, Tâm lý học nhân cách, Mỗi ngày hiểu một chút hành vi tâm lý học, Vi biểu cảm, Vi phản ứng, Thuật đọc tâm, Khả năng tự khống chế, Thực nghiệm tâm lý học vĩ đại nhất thế kỷ XX, 40 nghiên cứu tâm lý học,* còn cả *Thuật phân tích tâm lý FBI: 20 năm trong FBI của tôi*, lại thêm mấy cuốn sách khoác danh hiệu FBI thể loại dạy bạn cách đọc ngôn ngữ cơ thể, phá giải mật mã ngôn ngữ, và rất nhiều những loại khác, nhét đầy một hàng trong giá sách, thôi không lệt kê nữa.

Có một khoảng thời gian tôi cứ luôn lật xem những cuốn sách này, tìm những kiến thức có thể dùng, nhưng đối với một người hoàn toàn không có kiến thức tâm lý học mà nói, kiểu không có chuyện thì không lạy Tam Bảo nay thực sự vô cùng khó khăn. Kiến thức chuyên ngành quá khó, rất nhiều thứ không có tác dụng trực tiếp để xây dựng tình tiết tiểu thuyết, tôi cũng

https://thuviensach.vn

chẳng nhét được vào đầu, nhưng vẫn cố đọc, thỉnh thoảng đọc được thứ có thể sẽ dùng thì nhanh chóng ghi lại.

Sự thực là sau khi viết cuốn truyện này xong, tôi vẫn chưa kịp đọc hết mấy cuốn sách tôi mua, có vài cuốn thậm chí còn chưa kịp động đến.

Nhưng vài cuốn cũng rất có tác dụng, khiến tôi biết thực ra người vẽ chân dung tội phạm không hề giống như trong bộ phim *Tâm lý tội phạm* là phải cầm súng chạy tuyến đầu, thực ra công việc chính của họ là phân tích ở phía sau. Thông thường phần lớn công việc là nghiên cứu, nói chuyện với tội phạm, làm phân tích tâm lý, thống kê phân tích tư liệu,… Còn nữa, có vài nội dung về nhận biết biểu cảm nói dối trong bộ phim *Đừng nói dối tôi* kia cũng sai. Thậm chí một vài khái niệm và thực nghiệm tâm lý học, tôi nuốt sống nuốt sượng, học đâu dùng đấy, sử dụng những tri thức mà mình đọc được.

Sau này có một độc giả đọc xong đã phê bình tôi, vì tôi viết không đúng về chứng vọng tưởng, cô ấy chỉ ra lỗi sai, và nói vì lỗi này mà cô ấy đã bỏ, không thèm đọc nữa. Tôi rất cảm ơn cô ấy vì không lặng lẽ vứt bỏ, mà đã nói cho tôi biết vấn đề ở đâu. Tôi đã sửa lại, còn hy vọng nếu như có chỗ nào không đúng nữa, sẽ có người tiếp tục chỉ ra cho tôi, như vậy thật tốt biết bao.

Khi viết văn, điểm khó nhất chính là xây dựng tình tiết vụ án sao cho móc nối được với tâm lý học, dù sao thì nhân vật nữ chính có sở trường này, nếu như không có chút xíu quan hệ đến phân tích tâm lý thì dường như là lạc đề rồi, tiếp đó là vì truyện tình cảm nên còn phải phát triển chút cảm xúc trong tình yêu nữa. Tôi cũng cố gắng để cân bằng tầm quan trọng của hai nhân vật chính.

Dàn ý thì sớm đã viết xong nhưng trong quá trình viết, dựa vào tiến trình phát triển còn phải không ngừng điều chỉnh. Khi viết đến nửa phía sau, vốn định đẩy mạnh sự phát triển ngang bằng giữa hai tuyến sự kiện, nhưng lại phát hiện ra logic và tiết tấu chuyện không được ổn lắm, thật

https://thuviensach.vn

không cách nào viết tiếp nữa. Tôi bắt đầu dừng post một thời gian dài, tôi muốn chỉnh lại tư duy một chút, tìm lại cảm hứng rồi viết tiếp.

Khoảng thời gian đó lại vừa khéo lại phải sửa *Dung Nham*, hai tác phẩm đều rơi vào thế bế tắc.

Sau khi lần lượt sửa lại phần mới đăng trên mạng, tôi miễn cưỡng viết thêm mấy chương nữa, phát hiện vẫn không ổn lắm, thế là quyết định viết lại toàn bộ tình tiết ở nửa sau.

Có độc giả trên Weibo hỏi tôi có cảm thấy hiệu quả của việc dừng post thực sự tốt không? Theo như cô ấy thấy những độc giả cũ vẫn luôn theo dõi từng chương post lên, họ cảm thấy sau khi được chỉnh sửa, câu chuyện vẫn không khá hơn. Tôi hiểu rõ cô ấy không tán đồng việc tôi viết lại toàn bộ tác phẩm và dừng post bài.

Tôi không biết cô ấy thống kê tư liệu từ đâu, cũng không có cách nào biết được có bao nhiêu người thích, bao nhiêu người không thích, nhưng với tư cách là tác giả, nếu có thể không cần dừng post, không cần viết lại, thì ai lại muốn làm như thế chứ?

Việc dừng post sửa bản thảo này, trong mục của các tác giả cũng có bài thảo luận, ai cũng biết là một khi dừng post, sẽ mất độc giả, thu nhập sẽ giảm, tác giả sẽ chịu tổn thất. Hơn nữa, thời gian đó hoàn toàn có thể dùng để viết tác phẩm mới, tác phẩm mới mang lại thu nhập, cho nên đây là một tổn thất khác của việc viết lại, vì vậy vấn đề của độc giả đó, tôi thấy rất đáng để thảo luận, nếu tác giả có thể không dừng thì việc gì phải dừng chứ?

Tôi thấy đáp án rất đơn giản, chính là thực sự không viết tiếp được nữa. Hơn nữa cố tình viết tiếp sẽ chỉ miễn cưỡng, cứng nhắc, làm tăng thêm những tổn thất mới, không cách nào sửa chữa, bù đắp được cho tác phẩm, cho nên mới phải viết lại.

Còn về chuyện sau khi viết lại có tốt hơn hay không? Điều này giống như đọc sách vậy, có người thích thì nhất định cũng sẽ có người không

https://thuviensach.vn

thích. Tôi vẫn luôn nói độc giả có nhiều lựa chọn, không thích tác phẩm này thì còn có rất nhiều tác phẩm khác để đọc. Còn tác giả thì không có nhiều sự lựa chọn, viết một tác phẩm thì chỉ có đối diện với tác phẩm ấy mà thôi. Tác giả không thể khiến tất cả mọi người đều hài lòng, nhưng có thể khiến bản thân mình hài lòng.

Trước khi viết phần hậu ký này, tôi có hỏi mọi người trên Weibo có vấn đề gì muốn hỏi hay muốn giãi bày với tôi không, tôi sẽ chọn lọc trả lời trong hậu ký. Thế là có độc giả hỏi, quyết định xoá đi viết lại của tôi có quá trình chuyển biến tâm lý thế nào?

Thực ra nói quá trình chuyển biến tâm lý thì có vẻ nghiêm trọng quá, đối với tôi mà nói, chỉ cảm thấy viết không tốt, cho nên viết lại, không có gì quá phức tạp.

Độc giả hỏi tôi có hài lòng với phần suy đoán tâm lý các vụ án trong tác phẩm này không?

Tôi cảm thấy giai đoạn hiện giờ là hài lòng, tôi đã tiêu tốn rất nhiều thời gian, tinh lực để ngẫm nghĩ, nhưng sau này tôi chắc tôi sẽ viết được tốt hơn.

Có độc giả hỏi đối với việc xây dựng nhân vật Nguyệt Lão kèm mã số có phải là tham khảo mạng lưới môi giới hôn nhân hiện tại không?

Việc xây dựng hình tượng nhân vật Nguyệt Lão là phần tôi thích nhất trong tác phẩm này, khi đó tôi không hề nghĩ đến mạng lưới môi giới hôn nhân gì cả, chỉ mong muốn có thật nhiều Nguyệt Lão, cho nên liền nghĩ tới mã số. Vì sao là số 2238 ư? Nói thật đó chỉ là con số tôi thuận tay viết ra, bởi khả năng ghi nhớ của tôi rất tệ, sợ viết đến phần sau lại quên mất mã số của anh ta, thế là viết ra một con số không dễ quên. 2238, rất dễ nhớ. Vì sao phải có nhiều Nguyệt Lão ư? Bởi vì trong truyền thuyết chỉ có một người, cho nên tôi muốn viết có rất nhiều người. Cùng với lý do đó, vì sao Nguyệt Lão lại là những anh chàng trẻ tuổi, đẹp trai (trên thực tế, trong ý tưởng còn có cả nam và nữ, có nhiều người)? Bởi vì trong truyền thuyết, Nguyệt Lão là cụ già, cho nên tôi muốn viết anh ta là người trẻ trung, đẹp trai.

https://thuviensach.vn

Nhìn xem, tác giả phản nghịch biết bao!

Đúng rồi, nói đến Nguyệt Lão này, khi tôi đang đăng bài, có một chuyện đã để lại cho tôi ấn tượng vô cùng sâu sắc. Chính là khi viết phần kết thúc, có nguyên một chương để Nguyệt Lão số 2238 chạy về tổng bộ tranh thủ cơ hội cho Tô Tiểu Bồi, sau đó nổi lên tranh chấp với Nguyệt Lão khác, sau đó anh ta không ngừng đưa đơn yêu cầu nhưng lại không ngừng bị từ chối.

Khi viết chương đó, bản thân tôi rất xúc động, còn quệt nước mắt. Kết quả sau khi đăng lên, tôi nhận được mấy đoạn bình luận biểu đạt sự bất mãn của độc giả. Có người nói đợi lâu như vậy chỉ nhận được một trang viết thừa, có người nói xoá toàn bộ đoạn này đi cũng được.

Nhìn xem, đây là sự bất đồng quan điểm giữa độc giả và tác giả. Bản thân tôi thấy chương này vô cùng quan trọng, không thể thiếu được. Đối với việc miêu tả nhân vật, đối với sự chuyển biến của câu chuyện, chương này có tác dụng hết sức quan trọng. Tôi nghĩ có rất nhiều tác giả cũng từng nếm trải tình huống giống như tôi, chính là có lúc bản thân cảm thấy viết không tốt, nhưng độc giả lại nói rất tốt; có lúc bản thân mình viết vô cùng trôi chảy, nghĩ mọi người nhất định sẽ thích, nhưng cuối cùng lại nhận được ý kiến ngược lại.

Từng có người bạn tác giả vì nhận được những bình luận tiêu cực mà chạy đến ôm tôi kể khổ, hỏi tôi viết làm sao để được độc giả yêu thích. Tôi nói với cô ấy sao có thể khiến tất cả mọi người đều thích được chứ? Muốn lấy lòng tất cả độc giả ư? Đừng mơ mộng nữa, chỉ cần viết tốt điều bản thân mình muốn viết là được.

Mỗi một tác phẩm, mỗi một nhân vật của tôi đều từng bị phê bình, có tác giả nào không như vậy chứ? Thích thì nói là hài hước, thú vị, không thích thì nói là văn tạp nham; thích thì nói là tự nhiên, ngọt ngào, không thích thì nói là không biết viết tình cảm; thích thì nói là tinh tế, lưu loát, không thích thì nói lôi thôi, vô vị, khẩu vị khác nhau, cảm quan khác nhau, nhưng cũng chính vì vậy, mới không ngừng xuất hiện các câu chuyện và tác giả đủ mọi

https://thuviensach.vn

kiểu, đủ mọi phong cách, cùng những bút pháp khác nhau. Bởi vì có những người thích và ủng hộ khác nhau nên trăm hoa mới đua nở, màu sắc mới đa dạng, đây là chuyện vô cùng bình thường.

Có độc giả hỏi tôi vì sao đi theo con đường sáng tác này, là vì lúc đó tôi hết sách đọc, hết hứng thú đọc, không tìm được sách mình yêu thích, nghĩ thấy bản thân mình có thể viết, liền viết thôi.

Có độc giả hỏi tôi có lời khuyên gì đối với chuyện viết văn. Tôi cảm thấy "hứng thú" là người thầy tốt nhất, cần phải duy trì được hứng thú viết văn của bạn, tiếp tục kiên trì, đừng bận tâm đến những lời phê bình, cũng đừng quá tin vào những lời khen hay, cảm hứng của bản thân là quan trọng nhất. Sau đó, chỉ cần kiên trì và nỗ lực thì sẽ ngày càng tốt hơn.

Trên đây là một vài cảm tưởng liên quan đến việc tôi viết tác phẩm này, cũng trả lời một vài vấn đề độc giả đưa ra.

Cảm thấy mình lại nói nhiều rồi.

Cảm ơn mọi người đã thích câu chuyện này, cảm ơn vù đã đọc phần hậu ký của tôi, chịu nghe tôi nói dài dòng. Tôi sẽ tiếp tục cố gắng viết tốt câu chuyện khác, tiếp tục lải nhải. Hẹn gặp lại các bạn ở cuốn sau nhé!

Chúc mọi người vui vẻ!

Minh Nguyệt Thính Phong

Ngày 31 tháng 12 năm 2013

HẾT

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Giới Thiệu
~Tập 1
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Tập 2
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
~Tập 3~
Chương 22
Chương 23
Chương 24

https://thuviensach.vn

Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
PHẦN KẾT
Ngoại Truyện: Sau khi biệt ly
Chuyện yêu đương
Chuyện hứng thú
Chuyện bày tỏ tình yêu
Chuyện bạn đồng hành
Chuyện cầu hôn
Đại hiệp
Tâm sự của tác giả

https://thuviensach.vn